

LÃO TRANG MẶC HÀN

PHONG

h

VÂN

TẾ

HỘI

www.dtv-ebook.com

Mục lục

- Chương 1 : Tiết Tử
- Chương 2 : Tâm Lạnh Như Thiết
- Chương 3 : Sơn Trùng Thủy Phục
- Chương 4 : Đại Kỳ Da Hổ
- Chương 5 : Sinh Tử Một Niệm
- Chương 6 : Giữa Bình Và Soái
- Chương 7 : Thiên Y Vô Phùng
- Chương 8 : Không Liên Quan Tí Tiện
- Chương 9 : Đen Trắng Rõ Ràng
- Chương 10 : Mật Thất Mưu Đàm
- Chương 11 : Chuyện Xưa Ra Sao
- Chương 12 : Vũ Sâu Phong Cuồng
- Chương 13 : Thiên Bình Nhân Tâm
- Chương 14 : Loạn Thế Khinh Trần
- Chương 15 : Quá Khứ Khó Quên
- Chương 16 : Sở Quốc Gia Sư
- Chương 17 : Không Cần Người Chọn
- Chương 18 : Ai Nhẫn Tâm Hơn
- Chương 19 : Có Thể Đồng Hành
- Chương 20 : Trời Sinh Anh Hùng
- Chương 21 : Vạn Chúng Quy Tâm
- Chương 22 : Giang Châu Kinh Biển
- Chương 23 : Anh Hùng Chứng Kiến
- Chương 24 : Đêm Trắng Cúng Tế
- Chương 25 : Nhân Sinh Như Thế
- Chương 26 : Hình Dạng Của Ác Ma
- Chương 27 : Ký Úc Bui Phủ
- Chương 28 : Ba Đào Chợt Nối
- Chương 29 : Một Sai Hai Sai
- Chương 30 : Ba Rồi Lại Bốn
- Chương 31 : Buộc Vào Một Thân
- Chương 32 : Anh Hùng Đồng Mệnh
- Chương 33 : Phù Trợ Lẫn Nhai
- Chương 34 : Địa Ngục Nước Lửa
- Chương 35 : Tuyệt Địa Cô Quân
- Chương 36 : Nhật Nguyệt Cùng Sáng
- Chương 37 : Thông Minh Tiếc Nhau
- Chương 38 : Chiêu Hàng Vung Về
- Chương 39 : Cô Thân Một Mình
- Chương 40 : Kẻ Ngốc Không Đổi
- Chương 41 : Đổi Chọi Gay Gắt
- Chương 42 : Khăng Khăng Cố Chấp
- Chương 43 : Lấy Lý Mà Lừa
- Chương 44 : Thuật Hậu Hắc
- Chương 45 : Đổi Trắng Thay Đen

Chương 46 : Sượt Vai Mà Qua
Chương 47 : Gần Người Tình Khiếp
Chương 48 : Khúc Hết Người Tan
Chương 49 : Người Quý Chung Đường
Chương 50 : Gặp Lại Không Gặp
Chương 51 : Thiên Ý Trêu Người
Chương 52 : Không Ôm Hảo Ý
Chương 53 : Người Bay Trên Trà Lâu
Chương 54 : Tâm Tâm Niệm Niệm
Chương 55 : Tin Đồn Thất Thiệt
Chương 56 : Cá Chậу Va Lây
Chương 57 : Đất Bằng Nối Sóng
Chương 58 : Hình Cáo Thị
Chương 59 : Mạc Danh Kỳ Diệu
Chương 60 : Hoả Hoa Vặng Khắp
Chương 61 : Tâm Lạng Nửa Cân
Chương 62 : Bát Gạo Thối Nốt
Chương 63 : Trám Phách Ly Hồn
Chương 64 : Tự Làm Tự Chịu
Chương 65 : Lý Nào Lại Thế
Chương 66 : Nhất Tâm Nhị Dung
Chương 67 : Phong Thủ Luân Lưu Chuyển
Chương 68 : Hỗn Độn Không Mở
Chương 69 : Sớm Biết Hôm Nay
Chương 70 : Đổi Đãi Chân Thành
Chương 71 : Cǎn Nguyên Ra Sao
Chương 72 : Khách Không Mời Mà Đến
Chương 73 : Người Tuyệt Tình
Chương 74 : Hận Cũ Thủ Mới
Chương 75 : Nhân Quả Tuần Hoàn
Chương 76 : Nên Đoạn Thì Đoạn
Chương 77 : Mạo Danh Thay Thế
Chương 78 : Nhân Diện Đào Hoa
Chương 79 : Cởi Đồ Kiếm Tra
Chương 80 : Đổi Diện Không Nhận Ra
Chương 81 : Nhược Nữ Tìm Chồng
Chương 82 : Khanh Tướng Áo Vái
Chương 83 : Xin Trả Cho Tôi
Chương 84 : Phàm Nhân Phàm Tâm
Chương 85 : Đến Vực Thèm Cá
Chương 86 : Cơ Giận Của Thiên Tử
Chương 87 : Liên Tục Không Ngừng
Chương 88 : Chủ Nghĩa Hình Thức
Chương 89 : Chân Tình Giả Ý
Chương 90 : Hữu Tâm Vô Lực
Chương 91 : Đầu Võ Cùng Sói
Chương 92 : Người Thua Người Thắng
Chương 93 : Quân Tử Tiểu Nhân
Chương 94 : Quả Không Hoa
Chương 95 : Dưới Chân Thiên Tử

Chương 96 : Nóng Lòng Muốn Thủ
Chương 97 : Tận Lực Mà Làm
Chương 98 : Giữa Tình Và Lý
Chương 99 : Tự Làm Tự Chịu
Chương 100 : Sao Không Buồn Bức
Chương 101 : Bóng Ma Lắc Lư
Chương 102 : Ôm Cây Đợi Tho
Chương 103 : Du Rắn Khỏi Hang
Chương 104 : Người Đa Tâm
Chương 105 : Cửu Non Thể Tội
Chương 106 : Đạo Hắc Bạch
Chương 107 : Nửa Đêm Kinh Hồn
Chương 108 : Tính Toán Không Sót
Chương 109 : Lòng Ôm Quý Kế
Chương 110 : Thể Giới Ba Người
Chương 111 : Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi
Chương 112 : Đảo Khách Thành Chủ
Chương 113 : Kêu Gọi Ai Nghe
Chương 114 : Cố Nhân Nơi Nào
Chương 115 : Đẩy Sóng Trợ Sóng
Chương 116 : Không Một Khe Hở
Chương 117 : Châu Liên Bích Hợp
Chương 118 : Người Chung Tâm Aynı
Chương 119 : Nghìn Người Chỉ
Chương 120 : Liệt Diễm Hồng Nhan
Chương 121 : Rục Rịch Ngọc Đầu
Chương 122 : Tìm Ta Làm Gì
Chương 123 : Tiểu Lâu Hội Nghị (Thương)
Chương 124 : Tiểu Lâu Hội Nghị (Hà)
Chương 125 : Sứt Đầu Mè Trần
Chương 126 : Diễu Võ Dương Oai
Chương 127 : Hối Từ Đâu Đến
Chương 128 : Ngược Đường Mà Phi
Chương 129 : Không Then Lòng Ta
Chương 130 : Nhờ Cậy Phương Đông
Chương 131 : Trời Nước Giương Buồm
Chương 132 : Can Qua Ngọc Bách
Chương 133 : Cựu Văn Tâm Sự
Chương 134 : Kẻ Xướng Người Họa
Chương 135 : Được Hữu Như Thế
Chương 136 : Cưới Vợ Cưới Ai
Chương 137 : Giả Phượng Hư Hoàng
Chương 138 : “Hi” Bất Ngờ
Chương 139 : Hỉ Từ Đâu Đến
Chương 140 : Vua Một Nước
Chương 141 : Cải Trang Vi Hành
Chương 142 : Biến Sinh Sát Nách
Chương 143 : Rút Gân Lột Da
Chương 144 : Đường Về Nơi Nào
Chương 145 : Mới Nghe Chuyện Xưa

- Chương 146 : Vết Kính Võ
Chương 147 : Lò Lớn Trần Trở
Chương 148 : Rắp Tâm Ở Đâu
Chương 149 : Thịt Người Tay Ngắn
Chương 150 : Rục Rịch Ngọc Đầu
Chương 151 : Đăng Môn Bá Phỏng
Chương 152 : Bồi Người Được Không
Chương 153 : Người Là Ghen Tị
Chương 154 : Tai Ương Cá Chậu
Chương 155 : Dung Tướng Cứu Mạng
Chương 156 : Người Chí Trọng
Chương 157 : Người Trốn Ta Đuối
Chương 158 : Kim Tích Hà Tịch
Chương 159 : Dã Tâm Bồng Bột
Chương 160 : Có Thể Làm Gi
Chương 161 : Đầu Đường Chợt Gặp
Chương 162 : Bên Dưới Cánh Chim
Chương 163 : Vô Thức Tang Thương
Chương 164 : Chuyên Quyền Độc Đoán
Chương 165 : Lạc Tử Vô Hối
Chương 166 : Sĩ Biệt Ba Ngày
Chương 167 : Địch Hữu Khó Phân
Chương 168 : Trinh Trong Kỳ Sư
Chương 169 : Đi Cùng Người
Chương 170 : Đuối Về Quê Cũ
Chương 171 : Cò Kè Mặc Cả
Chương 172 : Lời Không Thích Đáng
Chương 173 : Đêm Nay Không Ngủ
Chương 174 : Tiễn Quân Ngàn Dặm
Chương 175 : Nhổ Tân Gốc
Chương 176 : Trời Có Hai Mặt Trời
Chương 177 : Ai Muốn Làm Vương
Chương 178 : Ta Đã Vô Tâm
Chương 179 : Cảnh Còn Người Mất
Chương 180 : Ta Cần Ta Cứ Lấy
Chương 181 : Ly Biệt Sớm Muộn
Chương 182 : Ngàn Hứa Một Lòng
Chương 183 : Chim Rời Lồng
Chương 184 : Hữu Tâm Vô Tâm
Chương 185 : Con Người Buồn Cười
Chương 186 : Mấy Năm Ăn Nhẫn
Chương 187 : Ta Không Đáp Ứng
Chương 188 : Một Tiếng Thở Dài
Chương 189 : Lấy Mạng Cùng Liều
Chương 190 : Một Đi Không Về
Chương 191 : Nhân Sinh Tự Chọn
Chương 192 : Nước Chảy Bèo Trôi
Chương 193 : Muốn Ngừng Không Thể
Chương 194 : Ai Có Thể Mở Lời
Chương 195 : Đề Người Thừa Cơ

Chương 196 : Miêng Cọp Gan Thỏ
Chương 197 : Nhân Sinh Như Mộng
Chương 198 : Không Kịp Phòng Bi
Chương 199 : Chân Tình Chân Tính
Chương 200 : Đạo Dụng Bình
Chương 201 : Thân Cực Như Sơ
Chương 202 : Diệu Kế Cẩm Nang
Chương 203 : Tình Mã Đồng Hành
Chương 204 : Lãm Lãm Khiêm Khiêm
Chương 205 : Oai Của Một Tên
Chương 206 : Nghịch Thiên Mà Làm
Chương 207 : Minh Nhũn Như Bóng
Chương 208 : Biết Vây Chẳng Làm
Chương 209 : Ngàn Dặm Đi Vội
Chương 210 : Luân Phiên Ra Trận
Chương 211 : Không Dưng Tự Vướng Bận
Chương 212 : Hai Mắt Vừa Mở
Chương 213 : Người Đi Nơi Nào
Chương 214 : Ứng Thán Đa Tình
Chương 215 : Thà Răng Chẳng Gặp
Chương 216 : Tình Lấy Gì Kham
Chương 217 : Phong Lộ Trung Tiêu
Chương 218 : Thần Y Giá Lâm
Chương 219 : Thuật Quý Thần
Chương 220 : Ngày Xưa Thời Nay
Chương 221 : Nhân Gian Vô Thần
Chương 222 : Người Trở Về Đì
Chương 223 : Ai Có Thể Buông Tay
Chương 224 : Làm Sao Vĩnh Quyết
Chương 225 : Làm Bạn Không Rời
Chương 226 : Được Lợi Bệnh
Chương 227 : Đầy Vườn Xuân Sắc
Chương 228 : Người Nào Chí Trọng
Chương 229 : Cầu Gá Cầu Cưới
Chương 230 : Trân Trọng Đừng Khi
Chương 231 : Chẳng Qua Như Thế
Chương 232 : Lòng Người Lòng Ta
Chương 233 : Đêm Dài Không Ngủ
Chương 234 : Ngày Xuân Ấm Áp
Chương 235 : Gió Tây Vắng Lặng
Chương 236 : Tán Bình Tân Dũng
Chương 237 : Thật Là Bất Hạnh
Chương 238 : Như Đì Trên Băng Mộng
Chương 239 : Sở Nhân Phương Thi
Chương 240 : Đạo Đãi Khách
Chương 241 : Bó Tay Bó Chân
Chương 242 : Tâm Ngoan Thủ Lạt
Chương 243 : Ngoan Cố Chống Cự
Chương 244 : Có Kế Thoát Thân
Chương 245 : Khí Khái Anh Hùng

- Chương 246 : Viện Bình Nơi Nào
Chương 247 : Tên Khốn Kiếp Ngươi
Chương 248 : Bất Quân Bất Thần
Chương 249 : Cự Người Ngàn Dặm
Chương 250 : Vừa Đầm Vừa Xoa
Chương 251 : Không Biết Yêu Quý
Chương 252 : Tư Tình Tư Nghị
Chương 253 : Như Nghiên Như Mài
Chương 254 : Ai Là Người Tốt
Chương 255 : Lựa Chọn Của Quân
Chương 256 : Mọi Sự Sẵn Sàng
Chương 257 : Mộng Đẹp Say Sưa
Chương 258 : Làm Bạn Với Người
Chương 259 : Thắng Thua Khó Định
Chương 260 : Châm Ngòi Ly Gián
Chương 261 : Nội Ứng Ngoại Hợp
Chương 262 : Tần Nhân Tần Đô
Chương 263 : Chỉ Nên Do Ta
Chương 264 : Nay Có Băng Xưa
Chương 265 : Trẻ Thơ Vô Tri
Chương 266 : Giang Sơn Đã Định
Chương 267 : Ý Muốn Thế Nào
Chương 268 : Càn Khôn ĐIÊN ĐẢO
Chương 269 : Một Ngữ Kinh ThiêN
Chương 270 : Hận Không Làm SớM
Chương 271 : Đau Hay Không Đau
Chương 272 : Do Người Tự Chủ
Chương 273 : Hồ Ly Nguyên Hình
Chương 274 : Hòa Thượng Trưởng Hai
Chương 275 : Lấy Thân Bảo Vệ
Chương 276 : Một Lui Hai Lui
Chương 277 : Tránh Cứng Không Thể
Chương 278 : Khó Được Hỗn Đồ
Chương 279 : Thản Nhiên Đối Mặt
Chương 280 : Tri Tâm Tri Kỷ
Chương 281 : Y Là Người Nào
Chương 282 : Nguyên Chờ Quân Về
Chương 283 : Đại Sự Không Ốn
Chương 284 : Tự Tìm Phiền Não
Chương 285 : Phu Lại Nghi Gì
Chương 286 : Tu Tập Dưới Một Mái Nhà
Chương 287 : Băng Keo Cách Điện
Chương 288 : Làm Sao Làm Sao
Chương 289 : Đóng Cửa Tán Gẫu
Chương 290 : Được Mất Lòng Ta
Chương 291 : Lấy Thân Làm Mồi
Chương 292 : Đầu Phó Nói Cười
Chương 293 : Nắm Tay Đi Giữa Hoa
Chương 294 : Dắt Tay Buông Tay
Chương 295 : Xưa Đâu Băng Nay

Chương 296 : Đất Bằng Nối Sóng
Chương 297 : Xa Gần Thân Sơ
Chương 298 : Sương Mù Trùng Trùng
Chương 299 : Hoàng Cung Dạ Yến
Chương 300 : Phòng Hoạn Chưa Xảy Ra
Chương 301 : Lộ Rõ Chân Tướng
Chương 302 : Nghịch Lân Của Rồng
Chương 303 : Sâu Thẳm Trong Lòng Ta
Chương 304 : Sơn Mộc Có Cảnh
Chương 305 : Ấm Lạnh Tự Biết
Chương 306 : Gang Tắc Chờ Nhau
Chương 307 : Cung Khuyết Sâu Thẳm
Chương 308 : Dựa Nhau Mà Ngủ
Chương 309 : Không Cản Xấu Hổ
Chương 310 : Thuận Theo Tự Nhiên
Chương 311 : Không Về Ta Quản
Chương 312 : Đều Không Bớt Lo
Chương 313 : Sơn Đạo Gập Ghềnh
Chương 314 : Chính Chủ Xuất Trường
Chương 315 : Nhẫn Lực Thế Nào
Chương 316 : Đá Đông Bằng Tình Cảm
Chương 317 : Đường Cùng Lộ Mặt
Chương 318 : Sống Tạm Làm Gi
Chương 319 : Đảo Khách Thành Chủ
Chương 320 : Dẫn Dắt Từng Bước
Chương 321 : Có Gì Không Tốt
Chương 322 : Không Phụ Không Bỏ
Chương 323 : Chết Sống Bất Luân
Chương 324 : Hai Lựa Chọn
Chương 325 : Quyền Biết Chuyên
Chương 326 : Cầu Nhân Được Nhân
Chương 327 : Sâu Trong Vạn Sơn
Chương 328 : Liệu Có Thể Nhớ
Chương 329 : Áo Mà Cũng Thực
Chương 330 : Sở Thích Nghiệp Dư
Chương 331 : Không Có Việc Thì Tìm
Chương 332 : Không Nhường Một Bước
Chương 333 : Vấn Đề Cá Nhân
Chương 334 : Đại Công Cáo Thành
Chương 335 : Hai Vướng Bận
Chương 336 : Phá Chướng Hồng Trần
Chương 337 : Nước chảy Hoa rơi
Chương 338 : Thân Tâm Đều Mệt
Chương 339 : Hỗn Độn Thất Khiếu
Chương 340 : Lý Đương Nhiên
Chương 341 : Thị Ra Là Thế
Chương 342 : Người Tình Ta Nguyện
Chương 343 : Sớm Đã Minh Bạch
Chương 344 : Tình Đời Lòng Người
Chương 345 : Đầu Cơ Trục Lợi

- Chương 346 : Tùy Ý Làm Böyle
Chương 347 : Ai Cũng Chấp Nhất
Chương 348 : Đồng Tâm Hiệp Lực
Chương 349 : Đại Mộng Vừa Tình
Chương 350 : Chẳng Buồn Quan Tâm
Chương 351 : Không Liên Quan Đến Ta
Chương 352 : Thời Gian Vô Tình
Chương 353 : Một Vết Nước
Chương 354 : Làm Sao Đổi Mặt
Chương 355 : Trăng Sao Như Xưa
Chương 356 : Một Dạng Đỏ Thắm
Chương 357 : Quay Đầu Không Đường
Chương 358 : Trần Duyên Lịch Tận
Chương 359 : Không Quay Đầu Nữa
Chương 360 : Cách Một Giới
Chương 361 : Khuyên Bảo Hết Nước
Chương 362 : Công Bằng Ở Đâu
Chương 363 : Nói Dối Không Dẽ
Chương 364 : Trời Sup Đất Nứt
Chương 365 : Muôn Sông Nghìn Núi
Chương 366 : Quỳ Gối Bai
Chương 367 : Đường Đi Phương Nào
Chương 368 : Thà Vui Đồng Tâm
Chương 369 : Dị Biến Chợt Sinh
Chương 370 : Đời Nay Kỳ Quân
Chương 371 : Dương Liễu Chưa Gãy
Chương 372 : Quay Về Tiểu Lâu
Chương 373 : Trăng Sao Say Ngủ
Chương 374 : Do Dự Bất Định
Chương 375 : Ai Đì Ai Ở (Mở Ra Đại Kết Cục)
Chương 376 : Ngồi Nhìn Hồng Trần
Chương 377 : Nhất Lao Vĩnh Đật
Chương 378 : Người Bay Trên Không
Chương 379 : Giữa Đi Và Ở
Chương 380 : Khiêm Khiêm Quân Tử
Chương 381 : Quy Định Ngàn Năm
Chương 382 : Một Điều Cuối Cùng
Chương 383 : Lệnh Bài Nhà Giàu
Chương 384 : Nhiều Ngày Không Gặp
Chương 385 : Không Thể Thỏa Hiệp
Chương 386 : Cùng Đứng Trên Đỉnh Núi
Chương 387 : Mỗi Năm Hóng Gió
Chương 388 : Tốt Lắm Tốt Lắm
Chương 389 : Thiên Thư Có Chữ
Chương 390 : Nếu Có Kiếp Sau
Chương 391 : Đò Vô Lại
Chương 392 : Ngàn Ao Vạn Ước
Chương 393 : Có Việc Không Thể Làm
Chương 394 : Không Có Biết Đâu
Chương 395 : Trăng Sao Sóng Nước

[Chương 396 : Thần Tích Chớ Hỏi](#)
[Chương 397 : Hâm Mộ Thì Hâm Mộ](#)
[Chương 398 : Lòng Người Lòng Ta](#)
[Chương 399 : Phu Lại Cầu Gì](#)
[Chương 400 : Quyết Định Của Ta](#)
[Chương 401 : Ngàn Dặm Song Lý](#)
[Chương 402 : Người Có Minh Bạch](#)
[Chương 403 : Do Ái Cố Sinh](#)
[Chương 404 : Trời Cao Liền Cảnh](#)
[Chương 405 : Trời Nước Vô Bờ](#)
[Chương 406 : Bạn Cũ Trở Về](#)
[Chương 407 : Trái Tim Thiếu Niên](#)
[Chương 408 : Dụ Rắn Khỏi Hang](#)
[Chương 409 : Sau Khi Công Thành](#)
[Chương 410 : Đời Đời Truyền Thừa](#)
[Chương 411 : Một Sợi Dây Nối](#)
[Chương 412 : Hà Tất Phiền Não](#)
[Chương 413 : Nơi Gần Bầu Trời](#)
[Chương 414 : Người Đã Vô Tâm](#)
[Chương 415 : Đại Kết Cục](#)

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 1 : Tiết Tử

Sấp ngửa giãy giụa từ dưới khe suối bò lên bờ, trong gió lạnh, thân thể thiếu niên ướt mem lạnh run.

Ngẩng đầu nhìn, nắng gắt khắp trời, lại chẳng cảm thấy một chút ấm áp. Cúi đầu, dung nhan chiếu ra dưới khe suối, xám xịt hầu như không giống người sống.

Thiếu niên đôi môi tím tái, thân thể run rẩy, tiếp tục tập tành bước về phía trước.

Bàn chân trần đã mài ra những nốt chai rất dày, đi trên con đường nhấp nhô, không còn chảy máu chảy mủ, đau đến chết đi sống lại như trước kia nữa.

Thân thể gầy yếu đã thích ứng với quần áo rách nát, những nhánh cây sắc nhọn cùng núi đá sắc bén, những vết thương chồng chất trên người, cũ vừa khỏi thì lại thêm mới, dần dần đã thành quen, cũng liền không để ý nữa.

Duy nhất xua không đi vĩnh viễn không thể thích ứng, chỉ là cảm giác đói khát.

Đói lâu quá rồi, chỉ cảm thấy cả ***g ngực khoang bụng đều trống rỗng, như động không đáy, kêu gào yêu cầu lấp đầy đồ ăn, trống rỗng đường như cǎ ngũ tạng cũng chẳng còn. Cảm giác trống rỗng đó, khiến người phát điên. Nó sẽ thúc hủy tất cả tình cảm, lý trí, đạo đức của nhân loại, khiến người ta nhận thức rõ ràng rằng từ một người sống sờ sờ, biến thành thú vật vô tình, hóa ra có thể dễ dàng như vậy, đơn giản như vậy.

Thiếu niên toàn thân trên dưới chỉ khoác một kiện xiêm y rách nát này, giờ đây đôi mắt đỏ tươi, như sói như thú, không giống người.

Trừ khát cầu đói với đồ ăn, trong đôi mắt trống không, chẳng còn tình cảm bình thường khác của nhân loại.

Gã men theo khe suối tiến về phía trước, mệt lử vụng về mà chậm chạp. Gã cực lực nhìn, nỗ lực nghe, dưới suối không thấy tung tích một con cá, giữa vùng sơn dã, chẳng nghe thấy tiếng thú vật.

Khí lực vẩn vẹn cảm giác được đang trôi đi từng chút, thiếu niên thảm đạm giương mắt, bắt đầu phóng tầm mắt đến những cây cối cỏ đại xanh um bốn phía đó, nhân hiện tại còn có hơi sức nhổ rễ cỏ, lột vỏ cây...

Thân thể thiếu niên đột nhiên run lên, trên khuôn mặt cơ hồ đã chết lặng với việc biểu đạt cảm xúc, lại hiện ra một chút kích động.

Là gã đã nghe lầm sao? Là ảo giác sau khi đã đói khát quá lâu sao?

Dường như có một tiếng ngựa hí theo khe suối róc rách truyền vào tai.

Gã nghiêng tai ngưng thẫn nghe lại, đúng vậy, là ngựa hí...

Cả thân thể thiếu niên cơ hồ nhảy dựng lên, động tác vốn chậm rì vụng về, đột nhiên trở nên nhẹ nhàng mau lẹ. Gã men theo dòng suối cấp tốc chạy băng băng, vòng qua một chỗ ngoặt phía trước, trước mắt tầm nhìn mở rộng, lúc này mới kinh ngạc đứng lại.

Ở ngay nơi đây, ngay trước mặt, chỉ ngoài vài chục bước, một người đang ngồi xổm rửa mặt bên suối, bên cạnh đứng yên lành một con ngựa gầy.

Có lẽ là đã bôn ba quá lâu dài, cho nên ngựa đã cực gầy, xiêm y của người và lông ngựa đều không nhìn rõ lấm màu sắc ban đầu.

Nhưng mà, trong mắt thiếu niên, chỉ nhìn thấy một con ngựa, một con ngựa

sống sờ sờ, một con ngựa rất nhiều rất nhiều thịt để có thể ăn.

Đại não chưa tự hỏi, thân thể đã bỗ đến, có ngựa, là có thịt, là có ăn, nói không chừng trong bọc đồ còn có lương khô...

Giờ khắc này, tiếng reo hò trong cổ họng gã phát ra kia, giống thú rít gào, hơn là tiếng người.

Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Thế giới dường như lập tức đảo ngược, cả người cưỡi mây lướt gió bay ra dường như rất xa rất xa, gã cho là mình phải ngã nát bét, song trong tiếng kêu to hoảng sợ rơi xuống đất, không biết vì sao mà cư nhiên chẳng hề cảm thấy đau mấy.

Bên tai nghe một tiếng cười quát: “Tiểu tử giỏi lắm, cướp lên cả đầu ta.”

Thanh âm kia cực trong trẻo, mà còn kèm chút ý cười, gã mê mang ngược mắt, nhìn thấy người kia.

Người nọ đứng bên khe suối, dưới ánh dương, cạnh con ngựa gầy, một tay nhẹ nhàng vỗ về con ngựa bị kinh, vừa cười nhìn gã.

Đại khái người nọ vừa rồi đang rửa mặt, sau khi giật mình liền quay người ra tay, lúc này bọt nước đầy trên mặt còn chưa lau đi.

Cách cự ly nhiều trượng, thiếu niên năm đó nhìn lên, chỉ thấy thân hình đặc biệt cao ngất kia, dung nhan người nọ trái lại không nhìn rõ.

Là bọt nước trên mặt người nọ ánh ra dương quang trên trời, thủy quang dưới đất chăng, trong khoảnh khắc, chói lợi lóng lánh, lóa mắt sinh huy, thiếu niên theo bản năng cúi mắt, chẳng biết vì sao lại không dám nhìn thẳng khuôn mặt mang cười kia nữa.

“Ngươi là người nào?”

Thiếu niên không đáp, gã chỉ hít sâu vài hơi, xác định thân thể không bị thương đồng thời tích tụ đủ khí lực, lại mù mờ chẳng biết nên tiếp tục bỗn lén cướp ngựa cướp đồ, hay là quay người chạy trốn.

Ngay sau đó, một miếng lương khô được đưa đến dưới mí mắt gã.

Gã thậm chí không hề ngẫm lại người ngoài mấy trượng kia sao bỗng nhiên đã đến trước mắt, liền la to một tiếng, lại bỗ qua.

Lần này lại vô hụt, rõ ràng lương khô ở ngay trước mắt, trong nháy mắt đã ở bờ sông ngoài mấy trượng.

Thiếu niên trợn tròn mắt, nắm chặt nắm đấm, nhìn chăm chăm lương khô trong tay người nọ chọt trên chọt dưới, bị ném lên lén xuống giữa không trung.

Gã biết, đây không phải ảo giác, không phải hoa mắt, gã biết, thực lực giữa hai bên cách nhau một trời một vực, nhưng mà, đó là đồ ăn, đó là đường sống...

Gã đỏ ngầu mắt, nhìn phía trước, lý trí đang cảnh cáo gã chớ có làm bừa, bản năng sinh tồn lại đang thúc giục gã cấp tốc bỗ qua.

“Không tồi, là một hài tử lanh lợi.”

Đã đói thành như vậy, còn có thể phân được nặng nhẹ, biết cái gì có thể làm cái gì không thể làm.

Người nọ như đang tán thưởng mà mỉm cười: “Trả lời thành thật, cái này sẽ là của ngươi.”

Thiếu niên hai mắt khát vọng nhìn chăm chăm lương khô kia, gật mạnh đầu.

“Ngươi đến từ đâu, muốn đi đến đâu, vì sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ta là người Sở quốc, muốn đến Tề quốc. Nhưng trên biên giới người Tề

phòng quá nghiêm, xa xa nhìn thấy tên loạn bắn khắp, ta chỉ kịp nhảy xuống sông, lẩn theo đường nhỏ trốn đến đây.” Thiếu niên thanh âm khàn khàn gian nan.

“Ngươi là người ở nơi nào Sở quốc?”

“Người kinh giao trấn Hồng Nguyên.”

“Kinh giao? Nói như vậy, ngươi là từ kinh thành chạy một mạch đến biên quan.” Thanh âm của người nọ rốt cuộc kèm chút kinh ngạc.

Thiếu niên gật đầu, mắt đăm đăm, vẫn nhìn miếng lương khô kia.

Từ kinh thành chạy thẳng đến biên cảnh, gã chạy hơn hai năm. Bôn tẩu, khất thực, chạy trốn, tránh né. Cùng chó hoang tranh đoạt nửa mẫu bánh thừa ngâm trong miệng, cùng người già cẩu xé tranh giành mẫu màn thầu trong lòng, vì một con chuột chết dưới đất mà liều mạng với mười mấy người, vì trốn tránh quân đội dị quốc hổ lang nấp dưới hổ bùn, rồi lại bị quân đội bản quốc trói lên, cùng những người khác bị xâu thành chuỗi cột sau ngựa như gia súc, cũng xưng là, tòng quân vệ quốc!

Giãy giữa trong mưa gió, chạy trốn trong tiếng vó ngựa truy đuổi, quắn quại trong bùn lầy giữa núi, vật lộn trong tử vong, đói khát, máu tươi.

Ác mộng hai năm đắng đắng, gã cuối cùng mới chạy đến biên cảnh! Phía trước chính là lạc viên không có chiến loạn, thế mà nơi đó đã có từng hàng tên vô tình, lạnh lùng chờ đợi mỗi một người từ trong khổ nạn vật lộn mà đến.

“Hiện tại tình hình Sở quốc thế nào, các nơi do những người nào cầm quyền?”

“Phương bắc, kể cả kinh thành, nửa quốc gia đều đã bị người Tần chiếm. Ta không biết bên kia thế nào, thời điểm chiến loạn nổ ra ta đã bắt đầu chạy về nam. Nhưng bên kia cũng không thái bình. Tiêu tướng quân của ba quận Dương

Xuyên đã lập Hoàng đế gì đó, Trác tướng quân năm trấn Tấn An ở trong quân cúng bái linh vị của Phương hầu gia quá cố, kịch liệt lên án việc Tiêu tướng quân lập ngụy đế khác, bất trung bất nghĩa, hai bên đánh rất kịch liệt. Võ Lăng tiết độ sứ, Kiến Châu đại tướng quân, Cẩm Châu đại đô đốc, mấy chỗ đó cũng đang ồn ào, cho dù nơi nơi đều có đại quan, nơi nơi đều có quân đội, Hoàng đế cũng có hai ba, nhưng người nào cũng vô dụng. Nơi nơi đều đang đánh nhau, nơi nơi đều là người chết. Nghe nói Giang Châu và ba quận có người khởi nghĩa, gọi là Thuận Thiên đại vương, Phụng Thiên tướng quân gì đó, cũng rất là dữ dội..."

Thiếu niên thở hổn hển. "Tình thế toàn quốc, ta cũng không rõ lắm. Dù sao đến một nơi thấy không đúng là ta chạy ngay, nhưng bắt kẽ chạy đến đâu, hỗn loạn đều ngày càng kịch liệt..." Thanh âm của thiếu niên mỏi mệt mà chết lặng, bất hạnh quá nhiều, tang thương buông xuống quá sớm, tâm linh còn trẻ, đã không chịu nổi gánh nặng.

Lương khô trên không trung vẽ ra một đường cong đẹp đẽ, thiếu niên nhảy bật lên cao vồ lấy, chẳng thèm nhìn đã nhét thẳng vào miệng. Lúc ăn, cả người gã co quắp lại, dùng một tư thế kỳ dị tự mình bảo hộ mà kháng cự hết thảy bên ngoài.

Trong cả ý thức, đều chỉ còn lại mẫu lương khô con con trong tay này, bên tai nghe thấy người nọ đang nói, trong đầu lại không hề biết là đang nói gì.

Quốc gia đại thế, một nạn dân con con như gã có thể biết được từng ấy, đã là rất không dễ dàng.

"Ngươi từ kinh thành một đường chạy đến biên cảnh, hẳn rất rõ ràng tình hình đường sá, quân đội đồn trú dọc đường, và cả lộ tuyến lưu dân đào vong, đúng không?"

Thiếu niên chỉ liều mạng ăn, liều mạng nhai, liều mạng gật đầu, gã không biết, mình gật đầu xác định là gì.

"Hiện tại người Tề phòng thủ nghiêm mật, ngươi đến biên cảnh cũng chẳng

qua được đường biên giới. Ở lại nơi này bất quá là chờ chết, nếu ngươi nguyện ý, có thể đi theo ta làm người dẫn đường. Ta rời Sở quốc đã nhiều năm, hiện tại muốn đi kinh thành tìm một cõi nhân. Ta không thích gặp quân đội hoặc là lưu dân. Nếu ngươi có thể dẫn ta tận lực tránh khỏi chính diện gặp phải thế lực quân đội các nơi, cũng có thể bớt gặp những lưu dân tản khắp tứ phương cướp bóc mà sống đó, ta có thể cho ngươi ăn no cơm, cũng có thể cam đoan sinh mệnh ngươi an toàn. Không cần lo lắng, không phải ta sợ họ, cho dù ngẫu nhiên đụng phải cũng chẳng nghiêm trọng, ta chỉ không muốn phiền phức.”

Thiếu niên tiếp tục gật đầu, một miếng lương khô gã nháy mắt đã ăn xong, lúc này mới chân chính có thể nghe hiểu đối phương đang nói gì, mới biết mình vừa rồi hứa hẹn gì.

Gã thậm chí không có sức lực suy nghĩ, quay đầu lại, đi về kinh thành, sẽ có bao nhiêu hung hiểm và gian nan. Ba chữ “ăn no cơm” này là đủ rồi. Đối với người đói khát đến đỉnh điểm mà nói, vì một cái màn thầu, gã thậm chí dám đi giết Hoàng đế.

“Ngươi tên gì?” Thanh âm kia trong sáng như trước, mang cười như cũ.

Gã chửi miệng đứng dậy: “Tiểu nhân Triệu Nhị Cẩu, xin hỏi tiên sinh...”

Trong bụng lấp được một chút, lý trí hơi quay lại, Triệu Nhị Cẩu bắt đầu nỗ lực nhớ lại, dường như kiếp trước, mình biết văn, biết chữ, còn có lẽ phép quy củ ca ca từng dạy.

“Ta họ Phương, ngươi cứ gọi Phương công tử là được.” Người nọ chợt cười nhẹ một tiếng: “Nghe lời lẽ của ngươi, nên là một hài tử hiểu biết chữ nghĩa, sao lại gọi là Nhị Cẩu? Người nhà sư trưởng chưa cho ngươi tên đi học sao?”

Thiếu niên cúi đầu, thanh âm nhỏ mà thấp: “Ta vốn cũng có tên, chỉ là hiện tại lưu lạc thành thế này, sợ rằng bôi nhọ cha anh, không muốn nhắc lại nữa.”

“Được, thông minh lanh lợi, biết chữ hiểu chuyện, còn có cốt khí. Ánh mắt ta

đúng là tốt, chọn gì cũng không sai.” Người nọ đặc ý vui vẻ, thanh âm lại bỗng thấp đến không thể nghe rõ. “Ngoại trừ...” Thiếu niên kia theo bản năng dòng tai, cũng vẫn không nghe rõ, chỉ lảng máng cảm thấy trong thanh âm kia, kèm sự hối hận và bất đặc dĩ.

“Mà thôi, ngươi đã theo ta làm việc, dù sao cũng không thể gọi là Nhị Cẩu. Ta tạm thời đặt cho ngươi một cái tên dễ nghe đi vậy, cứ gọi là...” Thanh âm kia chợt ngừng, ngữ điệu thoảng lộ kỳ dị: “Cứ gọi là Vong Trần đi.”

Thiếu niên đôi mắt sáng ngời, theo tiếng đáp: “Vâng, tiểu nhân sẽ gọi là Phương Vong Trần.”

“Không, không cần, ngươi họ Triệu, cứ hai chữ Vong Trần này. Chờ sau khi ngươi làm xong việc dẫn đường này, chia tay với ta rồi, cũng chẳng cần gọi nữa.” Thanh âm vốn mang cười chợt lạnh băng cứng nhắc. Kẻ vốn là người ta cảm thấy thân thiết dễ nói chuyện kia, lập tức trở nên hờ hững xa lánh.

Thiếu niên cúi đầu, cắn răng nén khuất nhục trong lòng.

Gã cũng là đứa trẻ xuất thân trong gia đình đàng hoàng, chẳng lẽ trời sinh không có cốt khí đến nỗi phải ném bỏ dòng họ nhà mình.

Chỉ là, tại loạn thế này, muốn tồn tại, quá khó quá khó.

Sự chăm sóc và bảo vệ một kẻ dẫn đường tạm thời, cùng một hạ nhân có cái họ của mình có thể được, khác nhau một trời một vực. Dẫn đường tùy thời có thể vứt bỏ, nhưng hạ nhân đã mang họ mình, lại là tài sản thuộc về mình, không ai lại tự dựng tổn hại tài sản nhà mình.

Không phải gã thiếu tự trọng cam nguyện làm nô, gã chỉ là... muốn sống sót.

Gã cúi đầu, thân thể cứng ngắc, lưng cứng ngắc, không dám ngẩng đầu, lại nghe thấy người nọ xoay người lên ngựa, nghe thấy người nọ chậm rãi quay đầu ngựa, nghe thấy thanh âm vẫn cực trong sáng, lại chẳng còn mang cười của

người nọ vang bên tai: “Ngươi giúp ta làm việc, ở bên cạnh ta một ngày, ta sẽ bảo đảm ngươi một ngày ấm no an toàn, khỏi cần phải ra vẻ khôn vặt như vậy. Đừng cho ta là người tốt, quá thân cận ta không có lợi ích đâu. Chưa biết chừng một ngày kia ngươi sẽ phát hiện ta là ma quỷ đáng sợ nhất thiên hạ, đến lúc đó, ngươi sẽ thấy rất may mắn vì hôm nay ta giữ lại cho ngươi một phần tự do.”

Thiếu niên cúi đầu, không thể trả lời.

Ma quỷ thì thế nào? Chỉ cần ma quỷ có thể cung cấp đồ ăn, ma quỷ có thể cho ta sống sót!

Tiếng xé gió truyền đến, gã ngạc nhiên ngẩng đầu, đưa tay chụp được một bọc đồ không lớn không nhỏ.

“Bên trong có lương khô và nước, đói khát thì tự ăn, còn không theo ta.”
Tiếng vó ngựa, không nhanh không chậm đi về trước. Bóng lưng người nọ trầm ngưng mà duyên dáng.

Thiếu niên luống cuống chân tay khoác bao đồ lên lưng, co giò chạy theo: “Đừng đi nhanh quá, cẩn thận chút, phía trước nhớ queo trái, đi đường núi, băng không sẽ đụng phải lưu dân chạy đến từ đường lớn.”

Ngày hôm đó, thiếu niên đã có một cái tên mới.

Gã tên Triệu Vong Trần.

Rất lâu sau, hồi tưởng việc xưa, gã mới nhớ, hóa ra buổi đầu mới gặp, gã căn bản chẳng biết người mình quyết định đi theo dáng vẻ ra sao. Ánh nhìn đầu tiên, gã thấy chỉ là con ngựa bên cạnh y. Ánh nhìn thứ hai, gã nênhìn thấy mặt y, nhưng không biết là bị thủy quang lóa mắt, hay căn bản không dám nhìn thẳng, kết quả là gã chỉ nhớ được có quang hoa huyền lệ, lóng lánh rực rỡ đầy trước mắt kia. Sau đó nữa, trong mắt gã, chỉ trông thấy lương khô.

Cho nên, gã không biết diện mạo của y. Sau đó, trong một khoảng thời gian

rất dài, gã cũng chẳng biết tên y.

Gã chỉ biết người kia họ Phương, là Phương công tử có thể bảo đảm gã sống. Gã chỉ biết, người nọ có thể cho gã ăn no, có thể cho gã sống sót. Gã lại hoàn toàn không ngờ được, lần gặp nhau này, sẽ mang đến biến hóa như thế nào cho nhân sinh của mình.

Rất nhiều năm sau, Triệu Vong Trần vẫn có thể nhớ rõ ràng, năm đó, tháng đó, ngày đó, gã mới gặp Phương Khinh Trần, người nọ đứng bên suối, dương quang trên trời, thủy quang dưới đất, tất cả quang hoa đều ngưng tụ rực rỡ trên người trên mặt y, khiến người tự biết xấu hổ, không thể nhìn thẳng.

Hóa ra, y thật sự, không phải người tốt!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 2 : Tâm Lạnh Như Thiết

Đi qua đồng ruộng hoang vu, xuyên qua núi rừng cằn cỗi, tiểu trấn có thể nghỉ chân bỗn cắp trước mắt, hoang vắng mà chẳng có lấy một chút sức sống.

Những cửa hiệu bên đường đều đóng kín, khép chặt những cánh cửa. Trên phố xá vắng vẻ, không trông thấy một lao động thanh tráng, chỉ ngẫu nhiên có một số người già phụ nữ trẻ nhỏ ánh mắt dại ra, khuôn mặt xanh xao, ngồi ngắn trước cửa.

Dắt ngựa từ từ đi qua phố chợ, cả con phố dài, ngoại trừ vó ngựa lên xuống, lại hầu như chẳng nghe thấy một tiếng động khác.

Mọi người ánh mắt đờ đẫn nhìn qua, lạnh băng mà chết lặng.

Trầm mặc đi trong những ánh mắt hờ hững thế này, Triệu Vong Trần cảm thấy da đầu ngứa ran.

Ăn no uống đủ, những tâm tình cảm giác thuộc về nhân loại, vậy mà cũng khôi phục như thường. Trong hai năm sống chết đào vong ăn bữa hôm lo bữa mai ấy, gã rõ ràng đã có thể hờ hững với hết thảy bất hạnh, nhưng hiện tại, có ăn có uống không đòi không rét, đặt mình trong sự bất hạnh của người khác lần nữa, lại vẫn phải có một loại bi thương không hiểu.

Kiên trì đi hết nửa con phố, gã rốt cuộc không thể nhẫn nại được, dừng bước quay người: “Công tử, ta thấy ở đây sơ là chẳng có nơi nghỉ chân bỗn cắp nào cho ra dáng.”

“Ta vốn bảo cứ đi thẳng một mạch đường nhỏ, là ngươi không nén được, cứ

muốn đi đường lớn xem sao, hiện tại tuyệt vọng rồi?” Vẫn là thanh âm hàm chứa ý cười, dường như tất cả khổ nạn, đều chưa từng vào mắt vào lòng.

Quanh năm đói khát khổ nạn, làm thân thể thiếu niên vừa nhỏ vừa gầy, cho dù chủ nhân lâm thời chưa hề lên ngựa, gã cũng không thể không ngẩng đầu nhìn y.

Chủ nhân gã nương tựa có thân hình cực cao lớn, dung mạo cực tuấn lãng. Một ngàn dặm bôn ba, bao nhiêu phong trần, bao nhiêu gian khổ như vậy. Gió bụi có thể che mất màu sắc vốn có của quần áo, lại không thể che giấu một chút hào quang của bản thân y.

Người bảo hộ lâm thời của gã, cực ưa cười, cực thích trêu chọc người, dọc đường, ngàn dặm bôn ba, ngữ điệu của người nọ dường như luôn hàm chứa ý cười. Lúc nhàn rỗi luôn thích lấy gã ra trêu chọc một phen, dù là nhìn thấy tai kiếp và giết chóc vô tận, trong mắt người đó, dường như đều buồn cười thế cả. Song không biết vì sao, gã luôn cảm thấy nụ cười của Phương công tử là lạnh băng. Cho dù vẻ mặt y thoạt nhìn khoái trá hơn, cho dù thanh âm nghe có thoải mái hơn, tiếng nói cười của y vẫn khiến Triệu Vong Trần cảm thấy lạnh.

Gã biết vị Phương công tử này có lực lượng cực kỳ cường đại đáng sợ, dọc đường, lần đường nhỏ qua sơn đạo, hiểm sơn tuấn lĩnh y có thể dễ dàng vượt qua, đoạn đường bất tiện, y thậm chí có thể nâng ngựa lên hành tẩu. Y có thể tùy ý săn bắt dã thú hung mãnh nhất làm thức ăn, đi theo y, dưới tình huống ác liệt hơn, cũng chẳng lo đói khát, chẳng sầu an toàn.

Y sở dĩ đi đường núi, quả nhiên không phải bởi vì sợ hãi, mà là ghét phiền toái. Họ từng ngẫu nhiên đụng phải tiểu đội binh mã tuần núi, vị Phương công tử này chẳng những không trốn không né, ngược lại tùy tiện lao ra cướp thức ăn nước uống của người ta.

Có lẽ là những ngày yên ổn sống quá nhiều rồi? Cho nên gã lại bắt đầu khát vọng có thể vĩnh viễn an toàn một cách lạ thường. Có lẽ là thời gian dài hành tẩu

giữa đường núi khuất nẻo hoang vắng không người, gã lại bắt đầu ảo tưởng một ngày trong núi, ngàn năm trên đời, gã ngóng trông khi trở về nhân thế, tai nạn đã đi xa, phồn hoa đã đến.

Cho nên, gã khát vọng muôn đi theo đường lớn xem thử, mà đối với yêu cầu của gã, Phương công tử lại đáp ứng vẻ sao cũng được. Song không ngờ trấn nho nhỏ đầu tiên gặp được, còn chưa đi hết nửa con phố, đã đủ khiến người nản lòng thoái chí, bi thương không hiểu.

“Đã không muốn nhìn, vậy...” Thanh âm cực thanh nhuận ôn lãng kia của Phương công tử bị một trận hỗn loạn phía trước cắt ngang.

Lại thấy trong một hộ gia đình chỗ góc đường trước mặt, ùa ra sáu bảy binh sĩ, đang tóm một thiếu niên bị trói đi đến bên này.

Một phụ nhân kêu khóc kéo chặt thiếu niên bị trói, bi ai cầu xin: “Các quan gia, đào phạm các ngài muốn bắt không phải là một nữ nhân sao, đây là con trai tôi mà...”

“Trói chính là con trai ngươi! Chúng ta bắt tuy là nữ đào phạm, nhưng hôm trước đội trưng binh vừa qua nơi này một lần! Tất cả nam tử tráng niên đều phải tòng quân báo quốc, các ngươi dám biết rõ cố phạm! Con trai ngươi cư nhiên trốn trong nhà không ra, nếu không phải hôm nay bắt đào phạm, nó thật sự đã trốn thoát! Đại Sở quốc chúng ta cũng sắp bị người Tần chiếm sạch, ngươi có con trai lớn như vậy, không ra đền đáp quốc gia, không có một chút ý thức trách nhiệm và lương tâm bảo gia hộ quốc...” Một người bộ dáng như đội trưởng cả tiếng quát mắng.

“Quân gia, con tôi mới mười lăm tuổi, nó còn là một đứa trẻ, nó không phải tráng niên...”

“Mười lăm tuổi còn không phải tráng niên? Mẹ kiếp, hôm kia đi Vương gia trang trưng binh, tiểu hài mười ba tuổi cũng biết anh dũng báo quốc...” Đội trưởng nọ giơ roi lên “Ngươi mau buông tay cho ta, băng không ta không khách

khí!”

Phụ nhân còn kêu khóc không chịu buông tay, thiếu niên mười lăm tuổi kia chợt kêu to: “Mẹ, mẹ đừng khóc! Cứ buông tay đi! Mẹ đừng nghĩ con lên chiến trường đánh giặc, mẹ chỉ nghĩ con vào quân doanh, cuối cùng có thể có cơm ăn, không chừng có thể giữ được một mạng sống! Mẹ, mẹ cứ buông tay đi!” Gã kêu khóc quỳ xuống: “Vương đại thẩm liều tính mạng, cũng chẳng thể giữ Hổ Tử ca ca không bị dẫn đi, hiện tại còn bị đánh nãm liệt giường, mẹ, con chỉ còn một thân nhân là mẹ, mẹ nhất thiết không thể có việc, con trai đi rồi, mẹ phải tự bảo trọng.”

Phụ nhân cao giọng khóc to: “Bảo ta làm sao buông được! Trác tướng quân trưng binh không phải đi đánh người Tần, là đi đánh nhau với Tiêu tướng quân! Lần trước Tiêu tướng quân trưng binh nơi này, đã trưng cả cha lẫn anh con đi, hiện tại con cũng bị bắt nốt, hai bên mà đánh nhau, là con giết cha con, hay là anh con giết con... Con mới mười lăm tuổi...”

Bốn phía cũng có mấy người chậm rãi tụ đến. Tuy nói tai nạn quá nhiều đã khiến lòng người chết lặng, song mắt thấy một nhà bốn khẩu, nháy mắt chỉ còn lại một phụ nhân yếu ớt, mà tráng đinh nam tử lại phải bị kéo vào hai trận doanh đối địch, huyết chiến sa trường, trong lòng mọi người rốt cuộc vẫn thấy buồn.

“Nhìn gì mà nhìn? Giải tán hết cho ta!” Đám sĩ binh phân ra hai kẻ xua người qua đường bốn phía: “Nói cho các ngươi biết, đây cũng chẳng phải là bọn ta ác, đây đều là quân lệnh của Trác tướng quân! Nếu không nghe lời, chúng ta sẽ rơi đầu. Sáng nay Trác tướng quân đã dẫn người ra đây tuần tra, không chừng hiện tại đang ở ngay trên ngọn núi đối diện...”

Một sĩ binh đưa tay chỉ xa xa phía trước, chợt chấn động toàn thân: “Tướng quân thật sự đến rồi!”

Một tiếng hô này khiến binh lính liên can đều kinh hãi, mọi người lập tức dốc hết sức lôi phụ nhân kêu khóc tuyệt vọng lên, đẩy ngã bịch xuống đất, lại đẩy

thiếu niên giải đi.

Những người khác trong trấn vừa hơi bất bình, cũng bị một tiếng kêu này dọa. Quay đầu trông, quả thấy trên ngọn núi phuơng xa, láng máng có hơn mươi ky đứng bất động dưới đại kỳ phần phật, mọi người lập tức kinh hoảng tản sang bên, không ai dám nói gì làm gì nữa.

Hai sĩ binh phụ trách đuổi người, hai tay trái phải múa may xua người đi đường, đang mở đường phía trước. Mấy người đi đường hiếm hoi đều nhao nhao lui vào nhà. Lúc này, giữa con phố phía trước, một thớt ngựa gầy, hai nam tử, liền có vẻ gai mắt vô cùng.

Ô, thật không ngờ, dân gian này cư nhiên còn có ngựa? Người phụ trách trưng quân nhu đi làm gì rồi?

Mắt thấy nguồn mồ lính không đủ, nơi này lại chui ra hai tráng đinh, đây quả là trời cao rót xuống miếng bánh. Chuyện tốt thế này, chúng ta nếu làm lớn, làm tốt, nói không chừng tướng quân trên ngọn núi bên kia nhìn qua đây một cái, là có thể đề bạt...

Một cao hứng, một kích động, hai binh lính cũng chẳng nghĩ nhiều, rảo bước xông lên, một kẻ lấy tay túm cương ngựa, một kẻ đưa tay chộp ngực người cách mình gần nhất nọ: “Tiểu tử, theo chúng ta đi hiệu lực vì nước!”

Binh lính nhìn thấy đầu tiên, chẳng qua là một thiếu niên gầy yếu đang lặng lẽ rụt ra sau và một tên ngu ngốc không biết sống chết đứng được ra đó không nhúc nhích.

Hai người một ngựa nọ đều phong trần mệt mỏi, quần áo sờm không nhìn ra màu sắc vốn có, mặt cũng bụi lem nhem, ngay cả ngũ quan cũng bị che mờ.

Binh lính đi tuốt đằng trước kia, đang đưa tay muốn bắt người, lại thấy người nọ thản nhiên đưa mắt, chỉ nhìn hắn một cái như vậy.

Nếu nói bắt tráng đinh, loại chuyện này họ sớm đã làm quen. Chỗng cự điên cuồng nào chưa từng gặp? Cầu xin bi thảm nào chưa từng nghe? Họ đã không cảm thấy mình sẽ có thời điểm không ứng ứng đối được, không cảm thấy có bất cứ một tráng đinh nào có thể chạy khỏi lòng bàn tay họ.

Nhưng mà lần này, tay hăn cứ thế cương giữa không trung, không bắt tiếp được nữa.

Hăn cũng là một lão binh, mấy bận qua lại trên chiến trường, từng giết người cũng từng đoạt mệnh, lại tự dựng bị nhìn đến nhũn chân. Trong lòng không phải không kinh ngạc, không phải không kỳ quái, nhưng thân thể lại chẳng chịu nghe theo lý trí, cứ đứng đó không thể động đậy, không dám lỗ mảng vô lễ với người nọ.

Giống như hăn không tồn tại vậy, người nọ tùy ý quay lưng, kéo cương một cái, kéo dây cương từ tay binh lính còn lại kia xuống, dẫn ngựa quay người đi ngay.

Binh lính còn lại không ngờ người này dám đoạt lại ngựa ngay dưới mí mắt mình, cũng tức giận mắng một tiếng như thế: “Mẹ kiếp, ngươi...”

Sau đó, bị người nọ dùng mắt đảo qua, liền cũng cương lại như hăn.

Đội trưởng của họ hét xông đến, nói là thời chiến tất cả ngựa trong dân gian đều phải trưng dụng về quân, không cho người nọ đi, nhưng chỉ thoáng đổi mắt với người nọ, cũng thành tôm nhũn chân.

Hai người một ngựa, nghênh ngang ra khỏi trấn. Lưu lại những binh lính đó lo sợ bất an, hy vọng tướng quân trên sườn núi không nhìn thấy sự yếu đuối của họ.

Đội trưởng tự nhiên là chẳng ai dám cười nhạo, hai binh lính kia lại bởi vậy mà trở thành trò cười trong quân suốt một khoảng thời gian rất dài.

Hai người họ rất không cam tâm, rất muốn nói với những người đó, các người chưa từng đối lại ánh mắt người nọ, làm sao minh bạch, ánh mắt y không hề hung ác thậm chí cũng chẳng tức giận ra sao. Nhưng đối mặt, liền cảm thấy nếu chọc giận y, hậu quả sẽ vô cùng vô cùng đáng sợ.

Chỉ là, biện giải như vậy, ngay cả chính họ cũng cảm thấy yếu ớt.

Cho đến một lần như vậy, trong doanh của họ hợp nhất mấy lão binh lần trước đại chiến may mắn sống sót. Lúc nghe người ta nước miếng bay loạn giấu cợt họ, trong doanh có một lão binh vừa thu biên, may mắn sống sót từ trong đại chiến lần trước, ho khan hai tiếng, khạc đờm xuống đất, trên mặt mang cười.

“Việc này có gì đâu? Lão binh bằng cảm giác có lúc còn nhanh hơn chuẩn hơn bằng đầu óc. Đều là người từng bò ra từ giữa những đống người chết, nếu thấy không đúng còn đi trêu chọc người ta, đó không gọi là dũng mãnh, gọi là tự tìm chết. Người không có nhãn lực, chết sẽ rất không đáng.”

Từ sau đó, họ lại nhớ tới ánh mắt thản nhiên, bởi vì chẳng thèm tức giận, lười tức giận, cho nên chỉ hơi lộ chút không vui kia của người nọ, lại tự dung khiến người không rét mà run, rốt cuộc mới cảm thấy, mình quả nhiên là may mắn.

Phóng ngựa gò cao, cười ngăm non sông. Nhìn đại địa dưới chân do mồ hôi và máu của mình bảo hộ, đó là có thể hát ca cùng rượu, có thể ngửa mặt thét dài. Hứng tận giục ngựa, roi chỉ non sông, đó nên là vui vẻ và kiêu ngạo thuộc về võ tướng.

Trong ký ức phai màu, từng có rất nhiều những thời gian ánh dương xán lạn, khảng khái hát vang như vậy. Hắn theo bóng dáng bạch bào ngân giáp kia rong ruổi thiên địa, hắn từng có thể đứng bên cạnh tướng quân anh phong nho nhã kia, nhìn y cười chỉ non sông.

Cùng nhân vật như vậy sóng vai đứng ở nơi cao, nhìn vạn dặm trời cao, trông

ngàn dặm quan ải, nhìn quân địch phía trước lều bạt như mây, chỉ có hào khí vô hạn, nghĩ đến gia quốc non sông bách tính phía sau, liền thấy trầm chết không hối.

Trong lòng hơi nhói đau, Trác Lăng Vân thoảng nhíu mày.

Giục ngựa trên đỉnh núi, hắn trông ra dải non sông trời đất đại quân của mình đang nắm giữ này.

Nếu Phương hầu còn...

Nếu Phương hầu còn, thấy hành vi của ta hôm nay, y phải phẫn nộ như thế nào, trách cứ như thế nào đây!

Đứng cao hơn nữa, hiện tại hắn cúi xuống nhìn thấy, cũng không còn là non sông như tranh, mà là một dải đổ nát hoang lương. Võ tướng tay nắm đao thương, sớm đã chẳng phải hảo nam nhi bảo vệ quốc gia, mà là ma quỷ hủy hoại và giết chóc.

Hắn nhíu mày nghĩ, rồi lại thất vọng thở dài.

Trong ký ức dường như chưa từng thấy Phương hầu nổi giận. Thuộc hạ làm sai chuyện, y cũng rất ít khi khiển trách. Phần lớn thời điểm, y sẽ chỉ thản nhiên nhìn qua một thoáng, ý trách cứ trong ánh mắt cũng không hề sâu như thế, lại đủ khiến người mồ hôi ướt áo, hối hận vô cùng.

Thủ hạ phạm lỗi, chuyện thứ nhất Phương hầu làm luôn là trừ phạt mình trước. Trừ bỗng của mình, định trách nhiệm của mình, sau đó lại đi truy cứu sai phạm của cấp dưới. Về sau, mọi người đều đốc thúc lẫn nhau không thể làm sai chuyện, đồng thời cười nói là sợ Phương hầu trừ hết tiền lương của mình, về sau bắt họ chi tiền nuôi y.

Nhớ lại chuyện cũ, hắn mỉm cười. Sau nụ cười, quả thật xót xa bi thương gấp bội.

“Tướng quân yên tâm, chúng ta nhất định có thể bắt được người.”

“Đúng vậy, chúng ta đã bày thiên la địa võng, nàng ta chạy không thoát đâu.”

“Tướng quân không cần ưu sầu, mọi sự tự có...”

Người bên cạnh trái một ngón phải một ngữ, nói không ngừng, nhưng chẳng ai biết, giờ khắc này, tâm tư của hắn bỗng bay đi cực xa cực xa, căn bản không nhớ việc đào phạm.

Song tâm ý khó lường thế này, lại không cần để cẩn dưới biết, hắn nhìn tướng quân trẻ tuổi duy nhất trầm mặc không nói bên cạnh kia, thanh âm nhẹ nhàng ôn hòa: “Tử Vân, đây không phải lỗi của ngươi, ngươi cũng đừng quá để bụng.”

Tướng lĩnh trẻ tuổi nọ hơi cúi đầu, chỉ khẽ đáp một tiếng, lại không hề nói thêm gì.

Trác Lăng Vân nở nụ cười, cũng chẳng nói gì nữa, chỉ dõi mắt nhìn màu vàng xám khắp mặt dưới chân núi kia, nửa tự nhủ: “Năm nay, tình hình thiên tai nghiêm trọng quá...”

Bên cạnh không ai trả lời, qua một lúc, mới có người thấp giọng đáp: “Tướng quân yên tâm, cung ứng trong quân không hề sai lầm, tướng quân dẫn mọi người kháng địch cứu quốc, bách tính khổ một chút, mệt một chút, cũng cam nguyện vui mừng.”

Trác Lăng Vân cười nhẹ một tiếng, nhìn phụ tá khoan bào đại tụ, nhất phái văn nhã kia. Những người đọc sách này, vĩnh viễn hiểu được làm sao đem hành vi ti tiện đáng xấu hổ, dùng lý do đường hoàng chính đáng, nói thật quang minh chính đại.

Có điều, mình dường như cũng chẳng có tư cách gì để khinh thường họ. Dù sao những chuyện đáng xấu hổ đó, là hắn đang làm. Năm đại tai lại cướp đoạt lương thực trong dân gian, biết rõ bách tính đã không chịu nổi binh tai, còn

cưỡng ép điều động dân phu. Hắn hạ mệnh lệnh, làm sao không biết những mệnh lệnh này, sẽ khiến bách tính khổ không nói nổi như thế nào.

Xa xa nhìn về phía một trấn nhỏ dưới chân núi phía trước. Nói không chừng ở nơi đó, có binh lính của ta, đang trói chồng con người ta đi...

Nghĩ như vậy, nhìn như vậy, thấy phương hướng rất xa, có hai người một ngựa đang ra khỏi trấn, thấy một người trong đó nhún người lên ngựa, giục ngựa đi.

Động tác của y không hề mau lẹ, cũng chưa từng giục ngựa lao nhanh, nhưng mà chẳng biết vì sao, xa xa nhìn đến, hắn lại cảm thấy động tác kia quen thuộc không nói nên lời.

Thoáng ngẩn ra, hắn buột miệng kêu: “Phương hầu?”

Nhưng mà thanh âm của hắn nhỏ như vậy, nhỏ đến mức cả Tử Vân đứng gần nhất cũng không nghe rõ, ngạc nhiên ngẩng đầu: “Đường huynh?”

Hắn quên mất trả lời, chỉ trông phương xa.

Sao bỗng nhiên lại nhớ đến Phương hầu như vậy, lại đến nỗi nhìn ai cũng giống Phương hầu.

Phương hầu, người vĩnh viễn bạch bào ngân giáp, vĩnh viễn bạch mã phiêu dật, cho dù trên sa trường, cũng cứ khiến người cảm thấy sẽ không dính một chút bụi bặm vết máu đó, cho dù có thể tưởng tượng y chết đi sống lại, cũng chẳng cách nào tưởng tượng y sẽ giữa gió bụi mệt mỏi, ngựa gầy chậm bước như vậy.

Hắn bảo với mình là nhìn lầm, lại vẫn không thể ức chế muốn đi truy tìm bóng dáng từ từ đi xa trong tầm mắt kia, muốn đi hồi tưởng những chuyện đã qua, dần dần xa xôi trong ký ức.

Những năm tháng hoàng kim cùng đồng bạn nghe lệnh dưới trướng Phương hầu, những tiếng kim thạch của kim qua thiết mã đó, vẫn đang ở trong góc ký

ức, vang rõ không dứt.

Họ vì nước mà chiến. Họ vì máu tươi của mình rơi dưới đất mà kiêu ngạo, họ sau huyết chiến, cao giọng so đấu xem ai thương thế nặng hơn, đặc ý với sự dũng mãnh của mình.

Trung thành, quốc gia, bảo hộ, trách nhiệm, hết thảy hết thảy...

Họ tin tưởng tất cả tín niệm và nói dối đẹp đẽ.

Cực khờ dại, nhưng mà, khoái lạc biết mấy...

Hắn hiện tại tay nắm đại quyền, lại tẻ nhạt vô vị như thế. Rốt cuộc là vì sao? Vì sao, hắn lại biến thành như thế, vì sao, đổi thủ cũ, bằng hữu cũ, Tiêu Viễn Phong từng cùng dưới trướng Phương hầu, lại biến thành như thế?!

Suy nghĩ chyện đoạn, cuối tầm mắt, bóng dáng giục ngựa đi kia đã ẩn vào giữa núi rừng.

Hắn ngỡ ngàng nhìn lại, nhìn thấy chỉ là trên đại địa hoang vắng, từng điểm đen bé tẹo như kiến. Đó là đám dân kiến sinh tử họa phúc, đều mặc cường giả hắn không chế.

Lặng lặng nhắm mắt, hắn nghe thấy tiếng thở dài lặng ngắt dưới đáy lòng.

Phương hầu! Y đã... Mất đi nhiều năm rồi!

—

Nhin thấy binh lính bức tối, Triệu Vong Trần tuy rằng lui bước, lại không kinh hoảng.

Có Phương công tử ở đây mà.

Theo Phương công tử rời khỏi, tuy rằng mê mang, lại có chỗ dựa.

Có Phương công tử, nhất định an toàn.

Chạy theo ngựa, một lần nữa rời khỏi đoàn người, né tránh những tàn nhẫn và khổ nạn của hiện thế.

Một lần nữa tiến vào núi rừng.

Cuộc sống vẫn có thể tiếp tục như thế, gã vẫn có thể đi theo y, một mực như vậy, bình bình an an, lần đường nhỏ né quân đội, né thôn trấn, né tất cả tai nạn của nhân gian. Tối thiểu, né đến kinh thành.

Thế nhưng sau khi tiến vào núi rừng, Triệu Vong Trần bỗng nhiên không thể bảo trì trấn định nữa, gã bỗn đến, thò tay giữ đầu ngựa, thụp một tiếng quỳ xuống trước mặt công tử của gã, thanh âm khàn khàn hô: “Công tử! Người cứu chúng ta đi! Người cứu Sở quốc đi!”

Người trên ngựa cả kinh, ngạc nhiên hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Triệu Vong Trần dập đầu không ngừng: “Công tử, ta biết ngươi là người rất tài ba, ngươi là người có bản lĩnh! Cầu người cứu chúng ta đi, van cầu người, cứu chúng ta đi...”

Không có bất cứ lý do gì, chỉ là gã nhận định người trước mắt có thể giải cứu mọi người. Giờ này khắc này, gã chỉ muốn cao giọng gào khóc, chỉ muốn đem tất cả thống khổ, bất bình, cầu xin và kỳ vọng, đều khóc ra trước mặt y!

Song trả lời của người nọ lạnh băng cực kỳ: “Xin lỗi, ta không phải đại thiện nhân, ta tự tư tự lợi tới cực điểm. Người trông chờ tìm một cứu *** thay các ngươi giải trừ khổ nạn có thể tùy tiện tìm, chỉ là đừng tìm ta. Hiện tại ta phải đến kinh thành đón một cỗ hưu ngày trước, những sự tình khác, không liên quan đến ta. Người đã điên như thế, về sau cũng không cần đi theo ta nữa.”

Lần này, trong thanh âm của Phương công tử vậy mà không có ý cười.

“Công tử, ta...” Triệu Vong Trần còn định nói gì đó, đã cảm thấy một trận

kình phong kéo tới, gã bị cuốn lăn qua một bên, đợi đến khi luống cuống tay chân đứng lên, một người một ngựa kia đã đi thẳng về phía trước.

Triệu Vong Trần bất chấp tay chân đau nhức, nhảy dựng lên liều mạng đuổi theo.

Lần truy tìm này, không phải bởi vì đi theo người kia có thể sống sót, lại liều lĩnh hệt như lần trước.

Bởi vì gã tin tưởng mắt mình, còn hơn tin tưởng tai mình.

Ngươi nói ngươi không phải đại thiện nhân, không phải thì không phải, thế nhưng, ngươi thà rằng đi sơn đạo, thà rằng hành tẩu giữa tuyệt địa kỳ hiểm không một bóng người, cũng chẳng muốn đi vào đoàn người, chẳng muốn nhìn khổ nạn thế gian!

Dọc đường khó tránh khỏi sẽ đụng phải những người lưu lạc giữa núi, cuối cùng đói khát mà chết. Theo càng ngày càng tiến vào trung tâm chiến loạn, cảnh ngộ như vậy cũng càng ngày càng thường xuyên.

Ngươi thật sự có thể xem khổ nạn của người khác không liên quan đến ngươi? Vậy vì sao, ban đêm ngươi lại ngủ càng ngày càng ít, vì sao những đêm lạnh băng đó, ngươi lại một mình đứng giữa núi rừng, cô đơn trông chán trời?

Từng lần không thể tránh, nhìn thấy những thi thể gầy trơ cả xương đó, ngươi liền ít nói hơn, ngươi vẫn sẽ cười như vậy, nhưng vẻ tươi cười càng ngày càng lạnh.

Phương công tử! Ngươi chắc chắn không phải người thường, nếu ngươi nguyện ý, ngươi nhất định có thể cứu rất nhiều rất nhiều người!

Mặc kệ ngươi là ai, mặc kệ ngươi có quá khứ như thế nào, ta không tin ngươi thật sự có thể lòng như sắt đá!

Van cầu ngươi, cứu chúng ta!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 3 : Sơn Trùng Thủy Phục

“Công tử? Công tử!!”

Gió núi xào xạc, nước chảy róc rách. Sơn dã vắng vẻ này, trừ tiếng kêu gọi của chính gã ẩn ẩn vọng lại, đã chẳng còn một chút tiếng người.

Thanh âm hô hoán của thiếu niên đã kèm theo sự kinh hoàng.

Y đi rồi? Y thật sự đi rồi?

Hoảng sợ nhìn quanh, không thấy một bóng người, tay chân Triệu Vong Trần bỗng nhiên lạnh ngắt.

Người kia vẫn mỉm cười rất ôn hòa, rất hòa khí mà chăm sóc thiếu niên sa sút chạy nạn là gã. Cho dù là gã nói hy vọng lâm thời thay đổi hành trình ban đầu chuyển sang đi đường lớn, y cũng rất dễ nói chuyện mà chấp nhận. Nhưng hóa ra, chỉ cần thật sự nói sai một câu, y sẽ rời đi không hề quay đầu, đi lạnh lùng như vậy, quyết tuyệt như vậy, không cho người dây dưa hối hận.

Hoang sơn dã lĩnh, chẳng thấy bóng ngựa dấu người. Ngàn dặm bôn ba đi cùng, người nọ đi rất dứt khoát.

Đột nhiên, không còn bóng dáng đường như có thể vĩnh viễn để gã đi theo, để gã ngược nhìn kia, giữa đất trời chỉ còn lại một mình gã cô cô đơn đơn, không nơi nương tựa.

Thân thể thiếu niên vô trợn rẩy.

Loạn thế vẫn là loạn thế, những khổ nạn từng bị bóng dáng kia cách ly, đột

nhiên đều áp đến trước mắt. Bữa cơm tiếp theo ở nơi nào? Một khắc sau, nên sinh tồn như thế nào?

“Ngươi theo ta một ngày, ta che chở ngươi một ngày bình yên vô sự, ngươi theo ta một ngày, ta bảo đảm ngươi một ngày áo cơm không lo.”

Ngàn dặm qua lại, xuyên qua bao nhiêu địa ngục nhân gian, lời hứa người nọ đã hứa chưa từng vi phạm, chỉ là gã, lại vượt khuôn phép khát vọng được càng nhiều càng nhiều hơn.

Gã sai rồi sao? Gã không phải vì chính mình, gã chỉ nhịn không được thay quốc gia khổ nạn kia, người thiên hạ khổ nạn kia, cầu xin một lần, tranh thủ một hồi.

Nhưng không ngờ, người kia không từ chối, không giải thích, không dây dưa, không dông dài, vừa không hợp ý là quay đầu đi thẳng, dứt khoát khiến gã kinh hồn bạt vía.

Nếu sớm biết như thế...

Sớm biết như thế thì những lời đó gã nhất định sẽ không nói. Như vậy tối thiểu hiện tại gã vẫn đang an toàn, hiện tại gã vẫn có thể an tâm đi theo bên cạnh người nọ.

Thì ra người không quan hệ, cuối cùng không quan hệ. Khổ nạn sát bên, sẽ càng làm người ta cảm thấy rõ nét, càng làm người ta muốn thoát khỏi hơn tai kiếp những người không liên quan gấp phai.

Mê loạn nghĩ như vậy, thiếu niên cười khổ. Vẫn hơi xấu hổ, nhưng cũng rõ cuộc hiểu ra.

Khi ấm no trong người, chẳng tổn gì mình, vì người thiên hạ xúc động ai khẩn quỳ xuống, không gian nan. Nhưng phải vì người thiên hạ mà chịu cơ hàn nữa, phải vì người thiên hạ mà vứt bỏ cơ hội sinh tồn chẳng dễ dàng đấu tranh

được, gã cũng không muốn.

Đã như vậy, gã lại có lý do gì đi yêu cầu người khác vì khổ nạn của thiên hạ, vứt bỏ một thân tự tại?

Nếu một người không chịu bỏ mình vì thiên hạ là nên bị chỉ trích phi nhổ, vậy vì bản thân sống sót người khác có thể thoát khỏi khổ nạn đi cưỡng cầu một người khác xả thân, không phải cũng cực kỳ xấu xa như nhau.

Cho nên, Triệu Vong Trần không dám trách, không thể hận, gã chỉ hối.

Núi rừng vắng vẻ, thiếu niên hoảng sợ bất lực, ngỡ ngàng vô thố. Điều duy nhất gã có thể làm, chỉ là gọi hết lần này đến lần khác: “Công tử!” Sau đó, kỳ thật không hề ôm hy vọng mà cẩn thận lắng nghe, chờ đợi một chút xíu tiếng vọng.

Sau gốc đại thụ phía trước có động tĩnh cực nhỏ, gã nửa kinh nửa hỉ, không dám tin tưởng.

Công tử y...

Không chút để ý mà đi đến gần. Dường như tiếp tục một đường kêu gọi bước về phía trước, rồi lại giữa điện quang hỏa thạch bỗ thăng đến bên: “Công tử!”

Bên tai chợt có tiếng kinh hô, hàn quang chợt hiện, Triệu Vong Trần rùng mình trong lòng: Nhận sai người rồi!

Gã đưa tay thoăn thoắt, giữa điện quang hỏa thạch gắng sức nghiêng đầu, tro mắt nhìn một mớ tóc bị hàn quang lướt lên cắt đứt. Lúc này gã đã nặng nề đè lên một thân thể mềm mại. Dựa vào một chút ưu thế trên sức lực nam nhân, gã vội vàng đè cái tay cầm kiếm của đối phương, thanh âm cũng run rẩy: “Cô nương, hiểu lầm, đây thuần túy là hiểu lầm...”

Người bị gã đè dưới thân mặc nam trang phổ thông, nhưng vừa nhìn có thể nhìn ra là một nữ tử xinh đẹp. Lúc này dung nhan tiêu tụy, thẩn sắc kinh sợ,

ngược lại kèm một loại phong tình khác, không mảy may tổn hại sự xinh đẹp của nàng.

Đương nhiên Triệu Vong Trần chẳng được nhàn hạ thường thức. Nữ tử dưới sự kinh nộ không nghe phân trần, tay cầm lưỡi đao sắc bén liều mạng giãy giụa đậm tới, Triệu Vong Trần trốn không được mà đánh cũng không được, mồ hôi đầy đầu, chỉ có thể giằng co không buông tay. Nếu không phải lúc này xa xa chợt có tiếng ngựa hí cùng tiếng hô quát rõ ràng mà lộn xộn truyền đến, một nữ tử một thiếu niên này, chẳng biết còn phải dây dưa giữa dải núi rừng tĩnh mịch này đến bao giờ.

Khoảnh khắc chợt nghe tiếng hỗn loạn này, thân thể hai người đồng thời cứng đờ.

Có binh lên núi, hơn nữa, nhân mã hắn còn không ít.

Nhận tri này khiến Triệu Vong Trần hoảng hốt, đè thanh âm đến mức gần như không nghe rõ: “Cô là đào phạm họ muôn bắt sao?”

Thiếu nữ chưa hề trả lời, chỉ là vẻ kinh hoảng trong mắt, đã rõ ràng tiết lộ chân tướng.

Triệu Vong Trần không biết nữ tử này rốt cuộc là nhân vật quan trọng thế nào, sau khi phải kinh động ngần ấy binh lính điều tra từng hộ trên phố, còn phải ồ ạt soát núi. Gã chỉ biết, cửa thành thất hỏa, cá chậu gấp nạn, bản năng cầu sinh luyện ra trong hai năm nguy cơ hoàn toàn thức tỉnh, nhanh chóng nói: “Cô đừng ồn ào, trốn theo ta, đường trên núi ta quen...”

Nữ tử tái nhợt mặt gật đầu. Triệu Vong Trần xoay người nhảy lên, chạy thẳng vào núi rừng không quay đầu, không hề có ý định dừng lại chờ đợi nữ tử nọ, càng đừng nói phải kéo nàng một phen, lôi nàng một cái.

Song thân thủ của nữ tử kia cũng khá nhanh nhẹn, lao vút nhún người, thân hình linh động, có thể theo sát phía sau Triệu Vong Trần, nửa bước cũng không

bị gã bỏ lại.

Triệu Vong Trần đi qua sơn đạo, xuyên rừng rậm, bản lĩnh theo đường nhỏ ruột dê, giữa tuyệt cảnh mật nhai tìm sinh lô, là từ trong cuộc sống lưu lạc chạy nạn hai năm luyện ra. Trên núi cây rừng rậm rạp, hơn nữa càng lên cao địa thế càng dốc đứng, những quân binh dẫn theo ngựa đó ngược lại đi rất chậm, gã mặc dù chỉ băng hai chân, dần dần cũng bỏ xa họ. Sau đó, có dòng tai thế nào nữa, cũng chẳng thấy tiếng động gì.

Song Triệu Vong Trần chẳng có lấy một chút cảm giác thoái mái, bởi vì nữ tử rước mầm tai vạ kia vẫn cứ theo sát gã.

Gọi là cùng nhau trốn, với gã, vốn chỉ là một cái cớ lâm thời thoát vây. Gã định dựa vào sự quen thuộc với núi rừng của mình, bỏ cả nữ tử này lẫn truy binh xa tít. Những quan binh soát núi đó, nếu đã phát hiện mục tiêu hoặc dứt khoát quơ được con mồi rồi, tự nhiên sẽ không để ý tới gã nữa.

Nhưng tuyệt đối không dự đoán được, một nữ nhi, động tác lại nhẹ nhàng linh hoạt như vậy, theo lại nhanh như vậy. Những quan binh đó không tìm thấy người, vẫn sẽ không ngừng nghỉ một mạch soát qua đây. Nàng ta theo phía sau, gã cho dù giỏi trốn hơn, lại có thể trốn bao lâu?

Gã vừa trèo lên núi, bụng vừa tức tối oán hận vận mệnh trêu cợt. Chẳng dễ dàng gì trèo lên đỉnh núi, đang chuẩn bị lập tức tìm đường theo một phương hướng khác chạy xuống chân núi, quay đầu lại thoáng thấy trên đỉnh núi có một gian miếu.

Nhiều năm mất mùa tai nạn, miếu thờ kia từ lâu đã không còn hương khói, tối tăm lụp xụp. Nhưng Triệu Vong Trần khoảnh khắc này đột nhiên phúc đến thông minh, kêu to chạy tới: “Công tử!”

Lao vọt vào ngôi miếu đổ nát, lần này gã không tính sai nữa.

Phương công tử gã truy tìm, quả nhiên an tọa ngay trong miếu, mà cả con

ngựa gầy kia, cũng dù bận vãn ung dung buộc lên cây cột đỗ.

Thiếu nữ theo sát Triệu Vong Trần vào ngôi miếu đỗ, liền trông thấy tiểu tử *** ranh mà vô lễ kia, vẻ mặt kích động quỳ bên cạnh một nam tử, luôn miệng nói: “Phương công tử, phía sau có quan binh, người cứu chúng ta đi...”

Triệu Vong Trần mặc dù quỳ xuống khẩn cầu, quá nửa lại là bởi vì kích động cảm ơn cùng một phản áy nay lúc mất mà được lại, chứ không phải thật sự đang cầu xin bảo vệ.

“Ngươi theo ta một ngày, ta che chở ngươi một ngày bình yên vô sự, ngươi theo ta một ngày, ta bảo đảm ngươi một ngày áo cơm không lo.”

Phương công tử chưa bao giờ thất hứa. Y đã chờ gã, chính là chịu cho gã tiếp tục đi theo. Chịu cho gã tiếp tục đi theo, y tự nhiên cũng sẽ che chở gã lần nữa.

Nếu y không tình nguyện, gã có cầu nữa cũng vô dụng. Mà nếu y không tình nguyện, y vốn chẳng cần dừng lại vì gã.

Thiếu nữ nhặt không được đánh giá người nọ từ trên xuống dưới. Chỉ thấy y thần sắc thản nhiên bình hòa, nửa ngồi nửa dựa dưới thần tọa. Phía sau là thần tượng đỗ nát, bên dưới là tro bụi trải rộng, nhưng phong trần mệt mỏi không che được anh hoa của y. Ngôi miếu đỗ nát bụi bặm này, có y, liền hoa quý cao nhã như kim điện ngọc tọa. Huynh trưởng nhà mình ngày thường anh hùng tài ba, uy phong bát diện, so với y như thể một ánh nến dưới nắng gắt, không thấy màu sắc.

Trong lòng bỗng có chút tức giận bất bình, mắt thấy thiếu niên kia ai khẩn cầu xin, người nọ thậm chí không thoáng đưa mắt, thiếu nữ cẩn năn, oán hận nói: “Ngươi cầu y làm gì? Y sẽ giúp chúng ta? Mắt nhìn đưa con trai duy nhất chưa trưởng thành trong nhà người ta cũng phải bị trói đi đánh với cha anh mình, chẳng thấy y động một ngón tay!”

Triệu Vong Trần ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn nhìn nàng, sững sốt một thoáng,

mới giật mình hiểu ra: “Cô lúc ấy quả nhiên trốn trên trấn...”

Gã chợt trùng to mắt: “Vậy còn cô!”

Sắc mặt thiếu nữ thoảng cứng đờ, vừa thẹn vừa giận: “Ta thân mình còn chưa lo xong, căn bản chẳng cứu được ai...”

Triệu Vong Trần chợt cười khẩy một tiếng, từ tư thế quỳ nhảy dựng lên, chổng nạnh giận dữ nhìn nàng: “Cô nếu tự lo thân, lại chạy tới đây nghênh ngang chỉ trích người khác? Ta nói cho cô biết, bây giờ mọi người nghĩ đều là mình làm sao sống sót, chẳng ai có nghĩa vụ nhất định phải đi cứu người khác!”

Máu của thiếu niên lại nóng lên, gã đã nhận định người gã đi theo không hề thật sự lãnh huyết vô tình. Giờ này khắc này, quả thật không thể cho phép người khác ở trước mặt gã oan khuất Phương công tử một chút.

Thiếu nữ hắn cực ít khi bị người chỉ trích vô lễ như thế, trong nhất thời lại kinh đến trợn mắt há mồm, không nói nên lời.

Triệu Vong Trần tuổi còn nhỏ, hai năm qua thì không cần nói, dĩ vãng những ngày đi theo bên cạnh huynh trưởng, cũng chỉ có người giáo huấn gã, chẳng có phần cho gã giáo huấn người. Lúc này gã đã lần đầu tiên trong đời quở trách người khác. Mắt thấy đối phương không nói gì, dũng khí lập tức mạnh, tức khắc khí thế dâng trào, ngôn ngữ càng không buông tha người: “Mẫu tử kia vốn là bị cô liên lụy. Nếu cô chịu lộ chút hành tung, đám binh đó chắc chắn sẽ đuổi theo sau cô, trên trấn nói không chừng có thể tránh thoát một kiếp. Bản thân cô làm rùa đen, lại bắt công tử cứu người? Làm sao cứu? Xông lên đánh ngã hết đám sĩ binh bắt người? Ta phi! Cũng chỉ có loại đại tiểu thư không biết nỗi khổ của dân gian như cô, mới có thể nghĩ đơn giản như vậy. Đánh xong rồi thì làm sao? Sẽ lập tức rước lấy càng nhiều quan binh mượn danh bắt hung đồ, xông qua tứ xứ đánh đập đốt cướp. Nếu công tử cũng đánh họ, lại đến chính là thiên quân vạn mã bình định! Cô muốn để công tử học những ‘hiệp khách’ ngu ngốc chơi trội, gây họa xong là phủi mông đào tẩu đó? Hay là muốn công tử xả thân chịu trói

bình ổn lửa giận của quân binh? Nói cho cô biết, thật đến bước đó, những người đó vì lập uy, cho dù công tử xả thân họ cũng sẽ không bỏ qua cho trấn này. Cuối cùng khắp nơi là nhà cửa bị thiêu hủy, bách tính bị giết, nữ nhân bị gian nhục mà chết..."

Thiếu niên hùng hổ, càng mắng càng thuận, chợt thấy thiếu nữ sắc mặt thảm đạm thê lương, xấu hổ thẹn thùng, hai mắt ngắn lệ. Trong lòng thình lình hơi sáng tỏ. Song gã cũng không sám hối mình mắng quá dữ, đối với nữ nhân rất không có phong độ, mà là buột miệng hỏi ngay: "Cô còn từng làm loại hiệp khách đó?"

Thiếu nữ cúi đầu, rốt cuộc nhịn không được òa khóc.

Nàng quả thật là loại đại tiểu thư chưa từng gặp nỗi khổ của dân gian mà Triệu Vong Trần đoán đó. Lần này rời nhà, từ trên địa giới của huynh trưởng, không ngừng gặp phải việc quan binh khắc nghiệt vô độ, tự cảm thấy là lòng dạ hiệp nghĩa, trong nhân gian những việc bất bình nhìn không được, việc không đâu quả đã quản không ít. Nàng cũng từng theo huynh trưởng học được mấy chiêu khoa chân múa tay. Tuy nói chẳng thể tính là cao thủ, bình thường mười mấy người thật sự không đánh lại nàng, dọc đường tự cho là hành hiệp trượng nghĩa trừ bạo an dân, rất đỗi thông khoái.

Tại địa giới của huynh trưởng, chỉ cho mình vẫn là đại tiểu thư, đánh ai cũng là đương nhiên, nào nghĩ đến, người ta chắc gì biết nàng là đại tiểu thư. Dù vào địa giới của Trác Lăng Vân, cũng cảm thấy thân phận cao quý, nhìn thấy chuyện không đúng là muốn quản một chút, quản xong là làm ra khí phái hành thiện không lưu danh, không nhận cảm ơn, quất ngựa rẽ bụi mà đi, nhưng làm sao nghĩ tới, những chuyện bao đồng nàng quản, chuyện tốt nàng làm, phía sau lại có thể có rất nhiều hậu quả cực đáng sợ.

Lúc này nàng bị Triệu Vong Trần mắng tinh ngộ, vừa sợ vừa hối vừa kích động, nghẹn ngào hối lâu mới nói: "Ngươi... ngươi nói, không phải thật chứ... ta... bọn họ... những binh lính đó, sau khi ta đi sẽ không thật sự quay lại tìm

người gây chuyện, phải không?”

Nhin nàng lệ châu ròng ròng, buồn bã đáng thương, Triệu Vong Trần chung quy thoảng mềm lòng, cơ hồ cũng muốn đáp vài tiếng phai, nhưng tâm niệm vừa chuyển, rõ cuộc vẫn quyết tâm, lạnh lùng nói: “Nếu cô là tướng quân, nghe nói binh lính mình phái đi làm việc bị người đánh một trận, cô liệu có không nói không răng buông tha, hay sẽ điểm binh truy cứu?”

Thiếu nữ từ nhỏ nhận hết yêu sủng, dù làm chuyện không đúng không nên, chỉ cần nàng vừa làm nũng, vừa cát kinh, thân nhân bên cạnh cũng thường theo tính tình nàng mà dỗ nàng. Dù nói mặt trời mọc hướng tây, thân nhân trong nhà cũng nhất định phải hô, đúng đúng đúng, kẻ nào nói mọc hướng đông, đáng đánh.

Cả đời này, chưa từng bị người lạnh lùng vô tình mà liên tiếp chỉ ra sai lầm như thế, chịu đả kích này, nàng chỉ bưng mặt khóc nức nở, không biết nên nói thế nào, làm thế nào.

Đang khóc thương tâm, bên tai chợt nghe một thanh âm ôn hòa nhưng lại lạnh nhạt vang lên: “Hiểu Nguyệt tiểu thư!”

“Hả?” Nàng ngẩng đầu đáp một tiếng, rồi lại đột nhiên ngắn ra, vội vàng quay đầu nhìn qua: “Sao ngươi biết tên ta?”

Nam tử ngồi khoan thai đó thản nhiên đưa mắt: “Ta và Tiêu tướng quân từng có duyên gặp mặt mấy lần, tiểu thư và tướng quân dung nhan khá tương tự, cho nên nhận được.”

“Ngươi biết huynh trưởng của ta?”

“Tiêu tướng quân nào?”

Tiêu Hiểu Nguyệt và Triệu Vong Trần đồng thời nói.

Mà so với sự kinh ngạc của Tiêu Hiểu Nguyệt, phản ứng của Triệu Vong Trần

khôn lanh hơn, gã vừa hỏi xong lời này, bản thân đã biến sắc. Trời ơi, còn Tiêu tướng quân nào nữa, tự nhiên là Tiêu tướng quân năm giữ ba quận Dương Xuyên, phù lập Hoàng đế áu nhi, tự xưng phụng chỉ bình định thiên hạ rồi!

Ôi trời ơi, muội tử của Tiêu tướng quân này, cư nhiên chạy lên địa giới của tử địch. Xong rồi xong rồi, ta... ta rước đại họa rồi. Nếu là người của Trác tướng quân đến đây, nhìn thấy chúng ta, tự nhiên phải giết ta diệt khẩu. Nếu là người của Tiêu tướng quân chạy đến, ta vừa chỉ vị đại tiểu thư này mắng một chặp thống khoái, mạng nhỏ khăng định cũng chẳng giữ nổi...

Tâm niệm này vừa động, gã lập tức biến thành vẻ mặt khóc tang, trốn ra sau Phuơng công tử của gã.

Nam tử lại như hoàn toàn chưa từng chú ý vẻ hoảng sợ của Triệu Vong Trần, chỉ mỉm cười đáp lại câu hỏi vừa rồi kia của gã: “Ngươi chưa từng nghe nói Tiêu Viễn Phong Đại tướng quân có một áu muội, khuê danh Hiếu Nguyệt sao, nghe đâu Tiêu tiểu thư áu thời đã cùng đường đệ Trác Tử Vân của Trác đại tướng quân đính...”

“Không được nhắc tới người đó!” Thiếu nữ chợt gầm lên một tiếng, đoán kiếm trong tay cũng giơ lên một nửa.

Mới nhìn vẻ mặt vừa giận vừa hận của thiếu nữ, nam tử đã mất hưng trí. Thôi thôi thôi, chẳng qua lại là hành vi ngu xuẩn buồn cười một nữ nhân khờ dại vì tình vì ái làm ra, chỉ nhìn chút vụn vặt này, cũng có thể dễ dàng chắp ra cả câu chuyện. Thật sự khiến y chẳng có ham muốn tiếp tục tìm tòi tra cứu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 4 : Đại Kỳ Da Hổ

Khinh Trần chẳng có hứng thú gì với Tiêu đại tiểu thư, song Tiêu đại tiểu thư cuối cùng cũng gặp một người biết huynh trưởng mình. Lúc này nàng ngước mắt vô thân, sau có truy binh, trong lòng sao có thể không khủng hoảng? Tuy là xấu hổ buồn bức tột cùng, đoán kiếm kia giơ lên, chung quy cũng thả xuống.

“Ngươi... Ngươi đã từng có giao hảo với huynh trưởng ta, nếu có thể bảo hộ ta trở về, ta nhất định bảo đại ca thưởng ngươi.”

Nàng lần này trốn nhà đi, cũng xem như đã trải một số chuyện, lúc này đã hiểu phải dẹp loại kiểu cách đại tiểu thư đó. Song chung quy vẫn không bỏ xuống được thân phận tư thái, mặc dù chưa đến mức hất hàm sai khiến, lúc xin người tương trợ thế này, nàng cũng vẫn khá thận trọng, không nói ra một chữ “cầu”.

Khinh Trần bật cười: “Thưởng ta?”

Ngữ khí cổ quái, làm Triệu Vong Trần kinh ngạc nhìn qua một cái, nhưng vị đại tiểu thư này vẫn vô tri vô giác, khờ dại gật đầu nói: “Huynh trưởng ta là Đại tướng quân ngự mệnh thảo phạt bọn giặc, quan cự nhất phẩm, tay nắm trọng quyền...”

Nghe quan danh uy vũ như vậy, Khinh Trần rốt cuộc sinh ra chút cảm giác kỳ lạ cảnh người đều mất, dường như đã cách cả đời.

A, không phải, đúng là đã cách một đời...

Y tựa tiểu phi tiểu, kèm vài phần trêu chọc nói: “Quan cự nhất phẩm, tay nắm

trọng quyền? Việc đó còn không dễ dàng. Thủ một mảnh ba phần đất, tự mình lập một tiểu Hoàng đế ba tuổi, tự mình khắc một ngọc tỷ, tự mình phong tướng quân cho mình, lại tự mình dựng lên thánh chỉ..."

Tiêu Hiểu Nguyệt đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận: "Đừng lấy đám người kia ra so với huynh trưởng ta! Huynh trưởng ta ủng lập, là huyết mạch hoàng gia chân chính! Kinh thành thất thủ, phế đế bị điên, nếu không lập Hoàng đế, không chính quân vị, lấy gì kêu gọi thiên hạ quần hùng? Ngày khác nếu người Tân lấy lệnh của vua điên mà triệu chư quân nhập kinh, tướng lĩnh các phương lại nén thoái thác thế nào? Huynh trưởng ta quyết đoán kịp thời, nghênh phụng phiên hoàng tộc làm quân, làm sao không phải vì đại cục?"

Trên mặt Khinh Trần vẫn là vẻ tươi cười khiến Tiêu Hiểu Nguyệt nhìn là phát hỏa đó: "Đương nhiên là vì đại cục rồi. Chỉ tiếc, huyết mạch hoàng thất tuy rằng điêu linh, lại tốt xấu vẫn còn mấy người như vậy. Tướng quân một lòng nghĩ cho đại cục cũng nơi nơi không thiếu. Cho nên, mọi người đều lập Hoàng đế, người Tân này đánh hay không đánh đều chẳng hề gì, mau mau trong ổ nhà mình tranh ra ai là chính thống mới tối quan trọng."

Tiêu Hiểu Nguyệt trước nay luôn lấy gia môn làm vinh, nam tử trước mắt này lại cố tình phải nói huynh trưởng không ra gì, trong lòng tức giận, nàng chẳng nhìn gì nữa, chỉ gân cổ tranh biện: "Mấy tên chỉ thấy cái lợi trước mắt đó, làm sao có thể đánh đồng với huynh trưởng ta? Những kẻ hèn nhát đó thấy cờ xí của Tân quân là nghe ngóng chuồn mắt, huynh trưởng ta lại từng giao thủ thật với người Tân, vì kháng người Tân đã phải đổ mồ hôi xương máu! Huynh trưởng ta là trọng thần quốc gia, tay nắm trọng binh, y từng đi theo Phượng hầu kháng Tân nhiều năm, còn là đệ tử đắc ý của Phượng hầu..."

"Phượng hầu... Đệ tử?" Vẻ mặt nam tử trước mắt càng thêm cổ quái: "Theo ta được biết, Tiêu đại tướng quân còn lớn hơn Phượng Khinh Trần vài tuổi mà."

"Ngươi thật vô lễ, sao dám gọi thằng tên Phượng hầu?" Tiêu Hiểu Nguyệt quát một tiếng: "Trước nay người đạt làm trước, Phượng hầu tuy tuổi trẻ nhưng

trị quân mấy năm, cả nước trên dưới, tướng lĩnh nào không phục y? Phương hầu tuy chưa từng chính thức nhận đệ tử, nhưng những tướng lĩnh liên can ngày đó từng đi theo dưới trướng y, được y chỉ điểm, hiện tại đều tự nhận là đệ tử của Phương hầu, cũng lấy đây làm vinh! Kẻ tầm thường như ngươi, làm sao có thể hiểu được phong hoa khí vũ, khí độ ý chí của Phương hầu...”

Nói đến nhân vật truyền kỳ kia, nàng không tự chủ được mà lộ ra vẻ khâm phục hướng về.

“Khí độ... Ý chí??”

Khinh Trần từ khi về đến Tiểu Lâu thì không muốn mở những ghi chép liên quan đến y đó ra xem nữa. Lần này vào đời, lại một mực lén đi giữa hoang dã. Mặc dù bẽ tắc, với kiến thức tài trí của y, từ trong chút tin tức Triệu Vong Trần cho y biết đó, y cũng có thể suy đoán ra tám chín phần mười chiêu hướng thiên hạ. Chỉ là, đối với “uy danh” của mình “sau khi chết”, y trước nay chưa từng quan tâm. Lúc này bỗng nhiên chính diện đối mặt, không thể nói ra cảm thụ buồn bực tắc trở đó.

Nhịn không được lạnh lùng hừ một tiếng, ngữ khí cực không vui, cực bất mãn.

Triệu Vong Trần đứng yên bên cạnh cẩn thận dòm y một cái, nghĩ bụng, chẳng lẽ Phương công tử và nhân vật truyền kỳ Phương Khinh Trần kia có khúc mắc gì hay sao.

“Ngươi có ý gì đây?” Tiêu Hiểu Nguyệt biến sắc, nắm chặt đòn kiếm. Nàng tuy chưa từng gặp Phương Khinh Trần, nhưng từng vô số lần nghe huynh trưởng nhà mình nói Phương hầu thế nào, Phương hầu ra sao, trong phương tâm nữ nhi, liền cũng coi truyền kỳ đã mất đi kia thành thần tượng, tuyệt không cho ai vữ nhục một chữ nửa câu.

Triệu Vong Trần thấy công tử nhà mình dường như định nhắm mắt nghỉ ngơi, không để ý vị đại tiểu thư này nữa, trong lòng kêu khổ. Gã sợ cô nương này nhất

thời tính khí kiêu căng phát tác bỗn lén, sau đó nếu có chuyện không hay gì xảy ra, luôn là không tốt. Định mở miệng nhắc nhở nàng phía sau vẫn còn người truy đuổi cô kia, cô còn nán ná đứng đây, chờ người tới bắt à? Không bằng sớm chạy đến nơi khác đi... Lời đã đến bên miệng, nhìn Phương công tử, rồi lại nuốt xuống.

Một tầng này Phương công tử không lý nào không nghĩ đến, đã nghĩ đến, lại không vạch trần, tự nhiên là có đạo lý của y. Nhưng không biết công tử rốt cuộc tính toán như thế nào. Ôi, vị cô nương này, cô tự cầu nhiều phúc đi.

Nghĩ đến đây, gã thầm nói một tiếng xin lỗi, từ phía sau công tử nhà mình tiến lên hai bước, hữu ý vô ý nửa ngăn giữa thiếu nữ và công tử, chuyển hướng đề tài: “Tiêu tướng quân đã là đệ tử của Phương hầu, Trác tướng quân cũng là truyền nhân của Phương hầu, trong quân của y còn cung linh vị Phương hầu, vì sao hai nhà các cô lại phải đánh nhau?”

Tiêu Hiểu Nguyệt phẫn nộ nói: “Hai nhà chúng ta vốn là thế giao, y và huynh trưởng ta lại cùng ở dưới trướng Phương hầu nhiều năm. Thế nhưng, sau khi huynh trưởng ta phù lập tân quân, y lại không niệm ân nghĩa hai nhà, không nhìn quốc gia đại cục, truyền hịch thiên hạ, nói phải báo thù cho Phương hầu, không muốn xưng Sở thần nữa, lại chỉ huynh trưởng ta tự ý lập ngụy đế, danh phận bất chính! Không chịu cùng huynh trưởng ta chèo chống tân triều không nói, còn hiệu triệu thiên hạ cùng đánh huynh trưởng ta...”

Nói đến chỗ thương tâm, Tiêu Hiểu Nguyệt rót nước mắt, rốt cuộc không nói được nữa.

Triệu Vong Trần gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Nghe nói Phương hầu gia là Sở vương bức tử, Trác tướng quân vì Phương hầu tỏ ý bất bình, lại cũng là tính tình trung nhân...”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe chủ nhân phía sau khẽ cười một tiếng. Nữ tử trước mắt cũng cười khẩy một tiếng: “Tính tình trung nhân cái gì, chẳng qua là

giúp mình tranh thủ danh phận đại nghĩa mà thôi. Phương hầu năm đó trước lúc về kinh, đã từng nhiều lần dặn dò, tất cả tướng lĩnh bảo vệ quốc gia, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không thể thất trách, không thể oán hận triều đình. Cả nguyện vọng cuối cùng của Phương hầu cũng không tôn trọng, lại thật lòng muốn báo thù cho y?”

Tiêu Hiểu Nguyệt càng nói càng giận dữ: “Y chẳng qua cậy thế lực trong tay mạnh, không chịu cúi đầu xưng thần nữa, lấy Phương hầu đã mất làm thần giữ cửa cho y mà thôi! Đại ca ta nói, đừng nhìn y mỗi ngày ở trong quân cung linh vị của Phương hầu, đến ngày sinh Phương hầu là gào khóc nức nở trước mặt toàn quân, nhưng nếu Phương hầu dưới suối vàng có biết, anh linh nhập mộng, y sẽ bị dọa không dám ngủ...”

“Không phải chứ?” Triệu Vong Trần khó mà tin tưởng.

“Hừ.” Tiêu Hiểu Nguyệt cả giận nói: “Hành vi của y hiện giờ, có điểm nào xứng làm truyền nhân của anh hùng cái thế như Phương hầu? Kéo da hổ làm cờ, sự anh minh của Phương hầu đã thành cục đá đạp chân mảnh vải lau chân cho y...”

“Đủ rồi.” Nam tử nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí không hề nặng, lại đủ khiến Tiêu Hiểu Nguyệt lửa giận ngút trời ngạc nhiên ngậm miệng.

“Giương cờ hiệu Phương Khinh Trần cùng phù lập Hoàng đế bù nhìn đều như nhau, không thể nói là quang minh chính đại, cũng không có gì đáng chỉ trích. Người đã không cảm thấy huynh trưởng ngươi có gì không đúng, thì đừng sinh miệng lưỡi lợi hại, tùy ý công kích người khác.”

Là người thì sẽ có tư tâm tạp niệm, sẽ muốn tranh thủ tối đa ích lợi cho mình. Quyền lực nắm trong tay càng lớn, dục niệm sinh trong lòng cũng càng mạnh.

Cho nên, đều rất bình thường, hết thảy đều rất bình thường.

Trong ngữ khí đậm đặc của Phương Khinh Trần, đã kèm chút chán ghét nhàn

nhạt.

Tiêu Hiểu Nguyệt vẫn nói: “Đây không phải công kích, là lời thật. Nếu Phương hầu sống lại, khẩn trương nhất, muốn mưu hại Phương hầu nhất, chỉ sợ cũng là y!”

“Nếu tiểu Hoàng đế huynh trưởng ngươi phù lập đó thông minh lanh lợi, với chính vụ nghe một biết trăm, vậy khẩn trương nhất, muốn y chết nhất là ai?” Ngữ khí thoáng châm biếm, khiến Tiêu Hiểu Nguyệt tái mặt một hồi.

Triệu Vong Trần chưa từng thấy Phương công tử tức giận, giờ này nghe ngữ khí của Phương công tử càng lúc càng không tốt, trong lòng hơi sợ, lại vội vàng chuyển hướng đề tài: “Trác Lăng Vân và Tiêu tướng quân đã là đối thủ, sao Tiêu tiểu thư lại xuất hiện ở đây?”

“Ta...” Nước mắt Tiêu Hiểu Nguyệt vừa ngừng không lâu, lại ngân ngắn chực rơi, cúi đầu không nói gì nữa.

“Còn có thể vì sao? Tiểu thư xinh đẹp tôn quý, đương nhiên cảm thấy, trời đất bao la, chuyện nhà mình lớn nhất. Ca ca và người trong lòng đánh nhau, đại tiểu thư phải cư xử thế nào? Khuyên ca ca không được, đành phải đi tìm người trong lòng. Tiểu thư nhất định cảm thấy mình tình sâu nghĩa nặng như vậy, ái lang cũng nhất định như nàng, vì tình mà si, chỉ tiếc...”

Lời nói lạnh bạc như vậy, khiến Triệu Vong Trần cũng có phần bất an. Tiêu Hiểu Nguyệt tính tình kiêu căng như vậy, nghe người chế giễu như thế, nhưng không thiện quá thành giận, ngược lại cao giọng òa khóc: “Ta chỉ muốn cầu y đi khuyên nhủ đường huynh của y, hai nhà đừng đánh nhau, ta có gì sai? Ta toàn tâm toàn ý, chỉ muốn mọi người đều tốt, chỉ muốn đừng chết người nữa, vậy có gì sai? Ta vì nhà họ, đã tranh cãi với đại ca bao nhiêu lần, ca ca thương ta như vậy, lại lần đầu tiên ra tay đánh ta, đánh ta một bạt tai, nhốt ta lại! Ta từ trong nhà trốn ra, ngàn dặm vạn dặm đến tìm y, ta là vì cái gì? Ta chỉ nghĩ, y có thể khuyên được Trác Lăng Vân thì mọi sự đều tốt, thật không khuyên được, ta và y

sẽ lặng lẽ bỏ đi, ta không làm tiểu thư, y không làm thiếu gia, quan tâm chỉ
tương lai ai được thiên hạ ai cầm quyền, chúng ta chỉ cần bên nhau là được, ta có
gì sai... Y không giúp ta không chịu đi theo ta thì thôi, vì sao còn phải bắt ta lại
uy hiếp đại ca ta, sao y có thể nhẫn tâm như vậy..."

Si tình nữ tử phụ tâm hán, nữ hài xinh đẹp như thế, khóc đến lê hoa đói vũ.
Triệu Vong Trần cơ hồ cũng phải cùng nàng mắng nam nhân kia, lại thấy
Phương công tử chỉ lãnh nhẫn, hoàn toàn không động dung.

Có gì sai đâu, chẳng qua là xem tình yêu của mình quá lớn quá trọng, mù mờ
không hiểu nhân tình thế cỗ, phong vân biến ảo.

Có gì sai đâu, chẳng qua là không nghĩ đến, tình yêu của nữ nhân đối với
nam nhân, trước mặt hoài bão của nam nhân, là bé nhỏ không đáng kể như thế
nào.

Có gì sai đâu, chẳng qua là được sủng ái, được che chở, được chăm sóc, được
nuông chiều. Chưa bao giờ biết, thì ra thế giới này không phải quay quanh mình.
Thì ra có rất nhiều chuyện, không phải mình nũng nịu, khóc hai tiếng, là có thể
giành được, cầu được.

Rõ ràng biết thế cục đã đến nước này, lại còn trốn nhà chạy đến chỗ địch, khi
tòan tâm toàn ý, niệm tư tình mật ái của mình, không biết nàng liệu từng có một
thời nửa khắc, nghĩ tới lập trường tình cảnh của huynh trưởng nhà mình, là xấu
hổ khó xử như thế nào.

Cùng với trách người khác vô tình, không bằng oán chính mình khờ dại.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 5 : Sinh Tử Một Niệm

Tiêu Hiểu Nguyệt nức nở không ngừng, Khinh Trần hơi phiền lòng: “Khóc cái gì? Phụ lòng quy về phụ lòng, y có thể thả ngươi trốn đi, chung quy vẫn niệm vài phần tình cũ, ngươi muốn y phải làm sao đây? Ngươi là muội tử của đại địch số một, nghênh ngang chạy tới tìm y, may mà y là huynh đệ của Trác tướng quân, bằng không thời điểm hai quân đối địch này, chỉ bằng một tội danh lén gắp địch quân, y hiện tại cho dù có một trăm cái đầu cũng rứt hết rồi.”

Tiêu Hiểu Nguyệt kinh ngạc lau nước mắt: “Ngươi cho rằng, là y thả ta ra?”

Khinh Trần ngay cả đáp cũng lười. Việc này còn cần hỏi sao? Chỉ bằng chút bỗn sự kiến thức đó của vị đại tiểu thư này, bị người bán cũng sẽ cao hứng phẫn chấn giúp người đếm tiền. Thân tại trọng địa bên địch, giữa đại quân, nếu không phải có người cố ý thả, nàng có thể thoát được ra đây?

Tiêu Hiểu Nguyệt đôi mắt sưng đỏ, ngăn ra hồi lâu, lắc đầu: “Ta cũng hy vọng là y thả ta đi. Nhưng y không hề. Y nói dõi gạt ta ở trong phủ của y, âm thầm phân phó hạ nhân trông giữ ta, chờ khi đại ca ta phát binh, sẽ giải ta đến trước trận làm nhục. Là A Hồ đã nghe lén lời này, bảo ta mau mau đào tẩu, mà y, còn dẫn người đến truy ta. A Hồ liều chết đoạn hậu cho ta, bị y bắt đi, y... y chỉ là, không hạ lệnh bắn tên bắn chết ta mà thôi.”

Tiêu Hiểu Nguyệt cúi đầu, “A Hồ là nhũ huynh của ta, ta bị đại ca nhốt trong phủ, ta đã cầu huynh ấy giúp đỡ, mới tìm được cơ hội trốn ra. Dọc đường đi cũng đều là huynh ấy chiếu cố, ta mới có thể đến đây. Những điều này y đều biết, thế nhưng, y vẫn không chịu buông tha huynh ấy...”

Khinh Trần lập tức mất hưng trí. Con trai của nhũ mẫu, xem ra lại là chuyện

luận điệu cũ rích. Mấy chuyện nhàn chán, không thú vị, càng chẳng liên quan đến y.

Tâm tư của Tiêu Hiểu Nguyệt đều đang trên thân người yêu, chỉ thì thào tự nói: “Y không giết ta, là bởi vì ta còn sống, hữu dụng hơn chết thôi...”

Triệu Vong Trần mắt thấy Phương công tử tâm tư chẳng biết đã bay đi đâu nǎo, Tiêu Hiểu Nguyệt cũng chẳng nhìn ra đối phương căn bản đã không còn hứng thú lắng nghe, dường như vẫn muốn nói tiếp, đang cân nhắc mình nên cất ngang thế nào, sắc mặt chợt biến, vội xua tay với cô nương kia: “Đừng lên tiếng!”

Tiêu Hiểu Nguyệt cả kinh, ngưng thần lắng nghe, tiếng bước chân lén xuống hồn độn, những đồi thoại mơ hồ, còn có tiếng binh khí giáp trụ va nhau, đã từ ngoài cửa ẩn ẩn truyền đến. Sắc mặt nàng thoảng chốc măt màu tái nhợt.

Quan binh soát núi, đã đuổi tới.

Tiêu Hiểu Nguyệt triệt để tuyệt vọng, giơ đoán kiếm lên. Vô luận thế nào, nàng không thể để họ bắt nàng đi uy hiếp đại ca...

Triệu Vong Trần vội vàng lui đến bên cạnh Khinh Trần, ngập ngừng cầu xin: “Công tử, người nghĩ cách đi. Đám quan binh đó thấy chúng ta ở chung với nàng ta, cũng sẽ xem chúng ta là đồng đảng mà xử...”

Khinh Trần thở dài, mở mắt, phất tay áo đứng lên.

Một tiếng thở dài khe khẽ này, không phải bất đắc dĩ, mà là thoải mái. Phảng phất ngàn vạn phiền não, trăm ngàn do dự rối rắm, đều bị một đao chặt đứt vào khoảnh khắc này.

Y bất quá là thản nhiên đứng lên, Triệu Vong Trần lại cảm thấy, người trước mắt giống như mũi lạnh ra khỏi vỏ, sự uể oải thông thả tuột sạch, chỉ còn lại lạnh lẽo sắc bén.

Tiêu Hiểu Nguyệt bên kia ý đồ tự sát, ý chí tuy kiên cường, tay giơ lên lại run rẩy không chịu nghe nàng sai sứ, lần lữa không đâm xuống. Đang định nhắm mắt quyết tâm, cắn răng thử tự sát nữa, khóc mắt lại liếc thấy người vẫn an tọa kia thản nhiên đứng dậy, phất tay áo, cánh tay nàng nắm đoán kiềm bỗng thoảng mồi thoảng tê buông xuống. Nàng dùng hết khí lực toàn thân nắm chặt, mới không đến mức để lưỡi kiềm sắc bén hộ thân kia cũng rơi xuống đất.

Kinh Trần hơi nhướng mày, không dự đoán được, một nữ tử lớn lên trong nhà ấm như vậy, trong xương cốt cũng thật có vài phần cương cường của võ tướng.

Tiêu Hiểu Nguyệt lại nghe thấy một tiếng hét lớn kinh hỉ phía sau: “Tìm được rồi!” Hoảng sợ quay người, đã thấy ngoài cửa miếu đứng lít nhít mấy chục sĩ binh. Một tướng lĩnh đi đầu, dáng người khôi ngô, báo thủ hoàn mục, bộ râu quai nón đen bù xù kín mặt, khiến người nhìn mà sợ.

Còn không đợi Tiêu Hiểu Nguyệt lấy lại *** thần, chỉ nghe người nọ quát một tiếng: “Bắt hết cho ta!”

Tiêu Hiểu Nguyệt cắn răng, không chần chờ nữa, trở tay liền đưa mũi kiềm đến cổ họng kéo xuống!

Bên tai vang tiếng kinh hô, trước mắt trời đất tối sầm, trong tay bỗng trống không. Ngước mắt, trong mắt chứng kiến, chỉ có bóng dáng có thể gánh cả thiên địa của người nọ.

Phương công tử kia làm sao từ trước tượng thần lướt đến trước người Tiêu Hiểu Nguyệt, lại làm sao đoạt đoán kiêm, đúng là chẳng ai nhìn rõ. Y chỉ thoái mái ngắm nghía đoán kiêm sắc bén giữa ngón tay, nhàn nhạt nói với người ngoài cửa: “Tướng quân xưng hô thế nào?”

Tướng quân cao lớn nọ, không tự giác lùi về một bước, nhưng sau khi ý thức được khiếp ý của mình, vội vàng ưỡn ngực: “Tả vệ quan Cao Đào dưới trướng Trác tướng quân, ta phụng mệnh đến truy bắt đào phạm, ngươi nếu là người vô

can, mau mau rời khỏi.”

Khinh Trần mỉm cười, hiện tại lại không hề yêu cầu bắt toàn bộ. Người này nhìn như một giới măng phu, bên trong lại vẫn thật sự là một nhân vật tùy cơ ứng biến.

“Cao tướng quân muốn áp đào phạm đi gặp Trác đại tướng quân?”

“Trác tướng quân trăm công nghìn việc, đâu cần đi quan tâm việc nhỏ thế này, việc này tự nhiên do Lăng Phương tướng quân chỉ huy lùng bắt, bắt được người, trước áp đến thành Vĩnh Yên dưới chân núi, Lăng tướng quân bên kia.” Người nọ hỏi một, Cao Đào liền đáp một, ôn thuần thuận theo đến tự nhiên nhiên, ngay cả chính hắn cũng hơi kinh ngạc.

“Lăng Phương? Bộ khúc trưởng của Trác tướng quân?”

“Chẳng lẽ các hạ biết Lăng tướng quân? Năm đó khi Trác tướng quân dưới trướng Phương hầu, Lăng tướng quân từng là bộ khúc trưởng của Trác tướng quân, hiện giờ chính là phụ tá đắc lực, thân tín ái tướng của Trác tướng quân.”

Cao Đào thần sắc kín cẩn, người trước mắt tuy rằng một thân phong trần, quần áo bình thường, nhưng uy thế khí độ ẩn ẩn, đúng là ngay cả Trác đại tướng quân nhà mình cũng không thể so sánh. Tại nơi kỳ dị này, gặp được người kỳ dị, sao hắn có thể không thêm vài phần cẩn thận.

“Quả có duyên gặp vài lần.”

“Đã là bạn cũ, vậy thì mọi sự đều dễ nói.” Cao Đào cố gắng làm cho khuôn mặt sinh ra đã hung ác lộ ra vẻ tươi cười chân thành nhất: “Trước mắt ta phụng lệnh tướng quân...”

“Ta tự nhiên không dám quấy rầy tướng quân làm công sự, chỉ là nhiều năm không gặp cố nhân, có hơi nhớ, chẳng biết lúc tướng quân áp giải phạm nhân, có bỗng lòng tiện thể cho ta cùng đi gặp?”

Hỏi đúng là khách khá khí khí, nhưng Cao Đào lại vô cớ cảm thấy người vã mồ hôi lạnh. Hắn trái lại muốn nói “không”, chẳng con trâu nào thích sau lưng theo một con hổ. Nhưng nghĩ đến thân thủ đoạt kiếm của người ta vừa rồi, thoi thoi thoi, mặc kệ ngươi lai lịch gì, trước lừa người về, ném cho Lăng tướng quân kia, cũng không còn là trách nhiệm của hắn nữa.

“Việc này đương nhiên, mọi người cùng nhau đồng hành là được.” Cao Đào dùng sức vung tay: “Đến đây...” Đưa tay chỉ Tiêu Hiểu Nguyệt: “Trói lại cho ta!”

Tiêu Hiểu Nguyệt tái mặt lui về sau, mắt đã nhìn đăm đăm một cột đổ.

Phương công tử kia đầu cũng không quay lại, song lúc này chợt nói thoái mái: “Tiêu tiểu thư, ngươi muốn đâm đầu muôn cǎn lưỡi ta đều không ngăn. Chỉ tội nghiệp tính mạng nhũ huynh kia của ngươi.”

Tiêu Hiểu Nguyệt đã chuẩn bị lao đầu đến cây cột kia chợt ngẩn người dừng lại: “Ngươi có ý gì?”

“Tiêu tiểu thư cho rằng, nhũ huynh kia của ngươi liều chết cứu ngươi ra ngoài, hiện giờ ngươi chết, những người đó không có được ngươi, sẽ phát tiết phẫn nộ lên người ai? Y có thể chết chính là vận khí, đáng sợ hơn là cả cầu chết cũng không thể được!”

Tiêu Hiểu Nguyệt sững sốt một thoáng, chợt giận dữ chỉ Cao Đào, quát to: “Trác Tử Vân đang ở đâu? Y làm gì A Hồ rồi?”

Cao Đào lạnh lùng đáp: “Tử Vân tướng quân đến dưới trướng Đại tướng quân nghe lệnh rồi, việc của tiểu thư, hiện tại đã giao toàn bộ cho Lăng tướng quân phụ trách. A Hồ gì đó, chắc hẳn hiện tại cũng nhốt ở chỗ Lăng tướng quân.”

Tiêu Hiểu Nguyệt cắn răng: “Được, Trác Tử Vân y trốn đi không dám gặp ta, ta hiện tại lại muốn đi gặp y! Cùng lầm là chết, có gì đáng sợ? Ta đi với các

ngươi!”

“Được! Cô đã sảng khoái, vậy...”

“Cao tướng quân!” Phương công tử nở ngź khí ôn hòa nói: “Tiêu tiểu thư nói cho cùng cũng là thân nữ nhi. Nếu kêu binh lính trói lại, tổn hại danh dự, chẳng phải là tuyệt đường sống của nàng. Tiểu thư là người tôn quý, với đại chiến tương lai, lại có tác dụng cực lớn, tướng quân không nên vô lễ quá mức.”

Lời này tuy là ngź khí khuyên giải, Cao Đào lại không cảm thấy nửa phân đường cò kè mặc cả, ngẫm lại Tiêu Hiểu Nguyệt kia tính tình quả thật cương trực, vừa nãy đã định tự sát, thật sự không thể bức quá chặt. Liền nói ngay: “Đã có tiên sinh nói hộ, mọi sự đều dễ thương lượng.” Hắn chuyển hướng tầm mắt sang Tiêu Hiểu Nguyệt: “Tiêu tiểu thư, ta sẽ tin cô một lần, không trói không xích, xem cô như khách quý nghênh về, mong cô tốt nhất cũng đừng giờ trò gì, tránh cho mọi người cùng khó xử.”

Tiêu Hiểu Nguyệt tái mặt, chỉ oán hận hừ một tiếng, không hề nói gì.

Khinh Trần lại quay đầu, hướng Triệu Vong Trần vẫy vẫy tay.

“Ta phải đến trong quân, nếu ngươi sợ hãi thì không cần đi theo ta nữa. Ngựa kia tặng ngươi, bạc, lương thực, nước trên ngựa, cũng đều về ngươi.”

Ngź khí của y vẫn cực bình thản, không nghe ra một chút tình cảm. Đến thì đến, đi thì đi. Phân thì phân, hợp thì hợp. Y luôn không để ý như vậy.

Triệu Vong Trần sợ đến trắng bệch mặt: “Công tử, cho dù là long đàm hổ huyệt, ta cũng nhất định phải đi theo công tử.”

Chỉ thấy Phương công tử cười, nhưng cũng không có vui mừng gì dư thừa: “Được, vậy thì đi thôi.”

Triệu Vong Trần vội vàng tháo dây cương, dẫn ngựa, một tấc không rời theo sát phía sau người bảo vệ gã lựa chọn, giữa chúng quan binh vây quanh vô cùng

cảnh giác đi xuống núi.

Trước khi dạo bước xuống dốc núi, Khinh Trần uể oải quay đầu, chăng chút để ý, nhìn miếu thờ lâu năm không tu sửa đã sắp sụp xuống đó.

Trong cửa điện mục nát, tượng phật đổ, không có nhang đèn chiếu rọi, tối om chăng thế nào phân biệt.

Đỉnh núi cao như vậy, một gạch một ngói, xây thành chõ thần linh ở bùn nặn gỗ điêu này, tâm của thế nhân, không thể nói là không thành. Song một mai tai nạn buông xuống, khi thần linh vô lực, cầu nguyện mọi cách đều vô dụng, thế nhân vứt như giẻ rách, cũng tuyệt không chần chừ.

Những tín đồ từng ba bước một quỳ, năm bước một bái, phủ phục bụi đất, leo lên đỉnh núi này, là lòng có điều cầu. Lại có ai sẽ ba bước một quỳ, năm bước một bái, phủ phục bụi đất, leo lên đỉnh núi này, chỉ vì báo đáp những chiểu cõi trong dĩ vãng của một thần linh đã mất đi thần lực?

Cho dù có, cũng là lông phượng sừng lân, ngăn không được sự đỗ nát của miếu thờ này.

Nếu thần linh có linh... Nếu thần linh có linh... Nếu những thần linh từng được người cung phụng lại bị người vứt bỏ đó, quả thực đi vào thế gian này, những tín đồ đó, sẽ mừng rỡ như điên sao?

Vứt bỏ y, liệu có sợ hãi không.

Cầu từng không được, liệu có oán phẫn không.

Cầu mà được rồi, liệu có khẩn trương, thứ họ nhận được từ chõ thần linh, thần linh sẽ vì họ từng chậm trễ vô lễ mà thu hồi lần nữa, chuyển ban người khác.

Liệu có người lập tức nhảy dựng lên, muốn nhân lúc thần linh này thân thể yếu đuối, đánh y thần hồn đều diệt không?

Sau đó, họ mới có thể tiếp tục an tâm, đại từ đại bi, tuyên dương kinh phật
thần diễn với người thiên hạ, rồi có một ngày, thần tất sẽ lại xuống nhân gian,
siêu độ thế nhân thoát khỏi bể khổ...

Ý lúc này ngừng bước, sĩ binh chung quanh không thể không ngừng lại theo,
hơi có phần nóng nảy.

Khinh Trần quét mắt nhìn quanh, bỗng nở nụ cười, quay người xuống núi.

Thật là khiến người chờ mong mà!

Giờ này khắc này, Khinh Trần, rốt cuộc lại thành... Phuơng Khinh Trần!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 6 : Giữa Bình Và Soái

Nghe nói Tiêu Hiểu Nguyệt đã bị bắt được, Lăng Phương vẫn rất không hài lòng. Hảo nam nhi nên ra trận chém giết, máu nhuộm chiến trường. Sa trường phá địch, đó là anh dũng, đó là thống khoái! Chạy đến nơi đây quát tháo, chỉ huy tróc nã một nữ tử yếu đuối, trừ mất mặt, chính là mất mặt!

Việc bắt nghĩa thế này, Trác đại tướng quân không tiện đích thân làm, tự nhiên đẩy lên người Trác Tử Vân. Trác Tử Vân đương nhiên cũng ngàn vạn không muốn, sớm đã học cá chạch, biết cơ trốn thật xa. Kết quả là, thuộc cấp thân tín của Đại tướng quân là hắn đây, không thể đẩy cho ai. Khó kham quy về khó kham, không muốn quy về không muốn, việc tốt này hắn lại không có ai để có thể đẩy qua, đành phải kiên trì cảng đáng.

Bất quá, với người thần bí tự xưng người quen cũ kia, hắn lại có chút tò mò. Ngồi trong phủ nha Vĩnh Yên, lòng ngứa ngáy hỏi tiểu binh chạy tới tuyến đầu báo tin đó là người thế nào, nhưng tiểu binh cái gì cũng chẳng nói rõ. A, người nọ hai con mắt một cái miệng, ngũ quan đều đầy đủ. Còn gì nữa? A, một con ngựa gầy, người đầy bụi bặm, hình như là đi đường dài.

Lăng Phương đang nản lòng, ngoài cửa lại có người đến báo rằng đám Cao Đào đã đến. Lăng Phương mừng rỡ, trước dặn dò không thể thất lễ với Tiêu tiểu thư, lại truyền lệnh đón khách vào chính sảnh, sau đó bản thân cũng vội vàng từ nội đường đi ra chính sảnh.

Hắn cũng không cho hiệu úy truyền xướng họa, tự mình lặng lẽ im tiếng đi vào.

Hai bên đại sảnh rải đầy thân vệ sĩ binh, người người như lâm đại địch, tay đè

bộp đao, vẻ mặt nghiêm nghị.

Trung ương sảnh, Tiêu Hiểu Nguyệt vẻ mặt giật dữ, một thiếu niên gầy đét xa lạ vẻ mặt kinh hoàng, sát bên một nam tử dáng người cao lớn. Nam tử khác kia đang đưa lưng về phía hắn, thấp giọng nói gì đó với Cao Đào. Lăng Phương nhìn thấy bóng dáng trưởng thành ngọc lập đó, chỉ cảm thấy trong đầu vang một tiếng, trừng to mắt, không thể rời mắt nữa.

Một bộ trưởng sam bình thường đã không thể phân biệt ra màu sắc ban đầu, một bóng dáng quen thuộc đến mức khiến hắn không thể quên được.

Tim hắn đập điên cuồng, dường như phải nhảy khỏi ***g ngực. Nhiệt huyết cả người đều xông thẳng lên đầu, hai má khô nóng, hơi hoa mắt, chỉ cảm thấy đầu nặng bước nhẹ, cơ hồ không đứng thẳng nổi.

Hắn, còn có ngàn ngàn vạn vạn nam nhi nhiệt huyết như hắn, từng tràn lòng sùng bái kính yêu, ngược nhìn một thân ảnh. Anh tư của người nọ trên ngựa, đã khắc vào ký ức máu thịt họ, rõ ràng giống như y chưa bao giờ rời đi.

Thời thế đổi dời, người kia, đã chết rồi...

Người trước mắt, không cười ngựa, không khôi không giáp, đầu tóc rối tung, quần áo không sạch. Thế nhưng chỉ một bóng dáng như vậy, lại khiến ngàn vạn thân ảnh tư thái của người nọ trong lòng trong ký ức, đều sống động hắn lên.

Hai chữ kia cứ thế ra đến cổ họng, hắn lại không phát ra thanh âm.

Là tôn kính quá mức, cũng hy vọng quá mức, hắn mở miệng, lại không nói nên lời, dường như sợ thanh âm của mình, sẽ kinh tan một ảo ảnh.

Cứ thế giãy giụa đỏ cả mặt, trừng to mắt, cương tại đó, mắt thấy người nọ mỉm cười quay lại.

Chớp mắt quay người, phảng phất ngàn năm.

Động tác thong dong, nét cười nhàn nhạt.

Lý trí tan thành tro bụi, không nhớ trước mặt hắn nên là một người chết.

Gọi ra hai chữ Phương hầu, Lăng Phương cúi đầu quỳ gối. Như nhiều năm về trước, thời điểm hắn vẫn chỉ là một sĩ binh, hướng về Nguyên soái của hắn, hành đại lễ.

Hết thảy hết thảy, đều chẳng qua là bản năng của thân thể.

—

Phương Khinh Trần được đoàn người Cao Đào tiền hô hậu ủng, tôn kính áp đến đại sảnh.

Tiêu Hiểu Nguyệt phẫn nộ, Triệu Vong Trần sợ hãi, y lại vẫn ôn hòa thong dong.

Dọc đường, cùng Cao Đào mạn đàm chuyện gẫu, dù vào thành Vĩnh Yên, đi vào chính sảnh phủ nha bốn phía trú quân vô số, đao quang kiếm ảnh này, thần thái của y vẫn nhàn nhã như vậy.

Nghe tiếng bước chân cực nhẹ, y mỉm cười quay người, đối thăng với Lăng Phương vẻ mặt đột nhiên kinh chấn.

Y không khỏi cười, trong lúc cười, người đã từ chỗ cửa chính của đại sảnh, lướt đến trước mặt Lăng Phương vừa từ nội sảnh ra.

Những người trong phòng, chỉ chợt thấy gió mạnh cuốn qua, mắt hoa lên, người lai lịch không rõ kia, đã đến bên cạnh tướng quân.

Thân binh khắp sảnh này, phản ứng chậm thì còn đang ngạc nhiên cứng họng, phản ứng nhanh thì đã như cương đao ra khỏi vỏ. Cao Đào cũng kinh hô một tiếng. Ôi mẹ ơi, thân thủ bực này, y nhất thiết đừng là thích khách...

Vừa nghĩ đến đây, mồ hôi như mưa, Cao Đào rất hối hận mình lỗ mang. Nếu như có việc bất trắc...

Cả phòng tiếng đao kiếm ra khỏi vỏ, sau người hàn quang lập lòe, hàng trăm lưỡi đao sắc bén từ từ bức đến. Phương Khinh Trần cũng không hề quay đầu, chỉ mỉm cười đứng yên, gió mát kéo theo lúc thoáng lướt đến, đè xuống hai chữ Lăng Phương đã kêu ra môi, nhu lực trong tay áo phất ra, nâng thân hình Lăng Phương, không cho hắn quỳ xuống.

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, y vui vẻ nói: “Nhiều năm không gặp, tướng quân vẫn mạnh khỏe.”

Lăng Phương đăm đăm nhìn y lăng lăng một hồi, mới chậm chậm hiểu được một chút, luôn miệng nói: “Mạnh khỏe, ta mạnh khỏe, ta... ngài...”

Trong lòng hoảng loạn, nhưng hắn cũng đã minh bạch, mình vừa rồi trước mặt mọi người hô hoán có hơi không ổn. Nhưng bỗng nhiên đổi mặt với Phương hầu chết đi sống lại, kính ngưỡng vô hạn, sao có thể không luồng cuồng chân tay, sao có thể không khó xử?

Hắn ở đây mù mờ không biết làm sao, có người lại kiềm chế đã lâu, thấy hắn hiện thân, rốt cuộc phát tác ra.

Tiêu Hiểu Nguyệt xông lên quát: “Các ngươi nhốt A Hồ đi đâu rồi!?”

Lăng Phương lúc này đầu óc căn bản không đủ dùng, nào còn để ý được Tiêu đại tiểu thư quát hỏi. Trái lại Phương Khinh Trần mỉm cười phụ họa hỏi một câu: “Người nhốt ở đâu?”

Lăng Phương ngơ ngẩn đáp: “Nhà lao hậu viên.”

Bị Tiêu Hiểu Nguyệt ngắt lời, ánh mắt hắn rốt cuộc chuyển qua bên cạnh, đột nhiên thấy thân binh khắp sảnh, đều đang ở đó vũ đao lộng kiếm, đại khái nếu không phải lo lắng cho “con tin” mình đây, đã xông lên muốn đâm Phương

Khinh Trần mẩy trǎm lő xuyên thấu rồi.

“Khốn kiếp, đám khốn kiếp các ngươi làm gì đó? Lui xuống hết cho ta! Vị này chính là... Vị này chính là...”

Xưng hô người trước mặt thế nào đây?

“Tiêu tướng quân và ta cũng là người quen cũ, liệu có thể nể mặt ta, cứ thả y ra trước để Tiêu tiểu thư an tâm.”

Lăng Phương lập tức phất tay, vội vàng quát: “Đúng, người quen cũ, đều là người quen cũ. Các ngươi mau đi thả người kia ra!”

Mọi người ở đây nhìn ra vẻ mặt Lăng tướng quân không đúng. Người quen cũ, Trác tướng quân và Tiêu tướng quân trước kia cũng là người quen cũ kia! Hiện tại sắp đánh nhau! Lăng tướng quân hồ đồ rồi! Thế nhưng, nhìn dáng vẻ hắn cũng không như bị hiếp bức, quân lệnh như thiên, chẳng ai dám vi phạm. Tức thời liền có người tuân lệnh mà đi.

Ôi, những người hồ đồ việc hồ đồ bên trên này, cứ để bên trên tự mình giải quyết đi.

Phương Khinh Trần nói với Tiêu Hiểu Nguyệt: “Tiêu tiểu thư, ta và Tiêu tướng quân, Trác tướng quân, đều có chút tình bạn cũ, xin tiểu thư cứ rộng lòng, ở tạm mấy ngày, hoặc giả ta có thể khuyên được Trác tướng quân hồi tâm chuyển ý, tránh can qua cũng chưa biết chừng.”

Lăng Phương đương nhiên sẽ không phản đối, trên thực tế, cho dù Phương Khinh Trần đương trường muôn thả Tiêu Hiểu Nguyệt và A Hổ, hắn cũng chẳng thể nói một chữ “không”. Lúc này Phương Khinh Trần an bài như thế, chính có thể giải thoát hắn khỏi tình thế khó khăn, vội nói: “Nói phải lắm, xin tiểu thư nể mặt ở tạm mấy ngày, trong phủ trên dưới, tất coi tiểu thư như khách quý, tuyệt không dám vô lễ xúc phạm một chút.”

Tiêu Hiểu Nguyệt rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh trở lại, gật đầu.

Chuyện đến bây giờ, cho dù là lỗ mảng như Tiêu Hiểu Nguyệt, lúc này cũng hiểu được, vị Phương công tử này nhất định không phải người thường. Tuy nói vẫn không dám mặc mình ôm hy vọng quá lớn, nhưng tình hình trước mắt, chung quy vẫn tốt hơn làm tù nhân bị dây thừng trói chặt rất nhiều, há có đạo lý người ta cho thang mà cõi không xuống.

Dù rằng trong lòng thấp thỏm, đối mặt với Phương Khinh Trần tươi cười dễ thân, một phen dặn dò ôn hòa như vậy, nàng rốt cuộc vẫn thu liêm, không có hành động hoặc ngôn ngữ không biết chừng mực nữa, ngoan ngoãn gật đầu.

Phương Khinh Trần lại mỉm cười nói: “Lăng tướng quân, hai ta nhiều năm không gặp, thật có rất nhiều tình cảm biệt ly nên nói, ngại gì...”

“Phải phải phải, đúng đúng đúng, chúng ta phải nén trí rượu cộng hoan, suốt đêm trường đàm...” Lăng Phương đáp luôn miệng, hận không thể lập tức đá bay đám người nhàn tạp, đóng đai mòn một mình đối mặt với Phương hầu của hắn.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 7 : Thiên Y Vô Phùng

Thủ hạ của Lăng Phương động tác rất nhanh, chiêu đãi an trí Tiêu Hiểu Nguyệt và Triệu Vong Trần, an bài thượng phòng cho Phương Khinh Trần, chuẩn bị rượu thịt, đóng cửa phòng, có thể nói là nhanh nhẹn sạch gọn. Thế nhưng trong lòng Lăng Phương lại như mèo cào, khoảng thời gian này với hắn thật là dài lâu vô cùng, khó khăn vô cùng.

Chẳng dễ dàng gì trước mắt không còn người vô can, cửa sổ trong phòng đều đóng chặt, sĩ binh đứng gần nhất đều bị hắn đuổi ra ngoài sân, có dỗng tai cũng không nghe thấy chuyện gì, Lăng Phương lúc này mới có thể đoán chính xác quỷ mọp trước Phương Khinh Trần, một tiếng “Phương hầu” kêu ra, trong lòng chẳng biết là kinh là hỉ hay là bi. Kinh đào hãi lảng vốn cố nén trong ***g ngực, lúc này không thể ức chế biểu lộ hết trên mặt.

Phương Khinh Trần chỉ ngồi yên bất động, nhận hắn thi lễ, cười nói: “Ta chết đi đã nhiều năm, hôm nay xác chết vùng dậy, người không sợ?”

Lăng Phương đỏ bừng mặt: “Phương hầu đừng giấu cợt mạt tướng.”

Nếu là những cao quan đại tướng năm ấy, nhất là những người từng tận mắt thấy sự thảm thiết khi Phương Khinh Trần moi tim tự sát, gặp lại Phương Khinh Trần, nếu không kêu to “Bớ quỷ”, vậy chứng minh tố chất tâm lý tốt.

Lăng Phương thì không phải, hắn là tướng lĩnh hạ cấp trong cựu bộ của Phương Khinh Trần ban đầu. Năm đó cái chết của Phương Khinh Trần, đối với hắn và cả rất nhiều tướng lĩnh tầng trung thấp như hắn mà nói, căn bản là không thể tin nổi. Trên tình cảm, trên lý trí, họ đều không thể tiếp nhận. Phương hầu là ai? Người như vậy, sao có thể bị tiểu nhân bức bách, chết oan trên kim điện? Y

làm sao có thể không kể thoát thân? Đó nhất định là tin vịt, là hiểu lầm! Nguyên soái của họ, nhất định là bị thương, đã ẩn nấp... Thế nhưng mấy năm qua quốc sự phiêu linh, Nguyên soái họ kính yêu lại vẫn vô tung tích. Những cựu bộ này mới không thể không tiếp nhận sự thật tàn khốc như vậy.

Cho nên, gấp lại Phương Khinh Trần, Lăng Phương kinh ngạc, mừng rỡ, nghi hoặc, lại không sợ. Hắn chưa từng mảy may suy xét, Phương hầu này, có thể là người chết từ trong phần mộ trèo ra.

“Sao ngươi có thể khẳng định ta không phải người lòng dạ khó lường, mượn dung mạo tương tự, giả mạo y?”

Lăng Phương ấp úng hai tiếng nói: “Phương hầu còn nhớ ta?”

Nếu là người năm đó chưa chính diện tiếp xúc với Phương Khinh Trần, nhìn thấy Phương Khinh Trần, chỉ sợ hoặc là không nhận ra y, hoặc là hoài nghi thân phận của y, Lăng Phương thì không phải.

Phương Khinh Trần gật đầu: “Ngươi nguyên là thủ lĩnh bộ khúc của Trác Lăng Vân, thường xuyên theo y ra vào chỗ ta, nhưng chung quy không tính là quen biết. Cứ thế nhận định thân phận của ta, chung quy có phần quá lỗ mang.”

Lăng Phương lại bái sát đất, rốt cuộc không chịu đứng lên: “Phương hầu ngài xưa nay thương binh như con, mặc dù là vương hầu tôn quý, lúc trong quân, cũng thường chen giữa những quân sĩ bình thường chúng ta. Ngài và chúng ta cùng ăn cùng uống, cùng hoan cùng lạc, với Phương hầu mà nhìn, sợ là chuyện nhỏ đến không thể nhỏ hơn, gió qua mất dấu, không cần để ý. Nhưng đối với những binh sĩ chúng ta, lại là vinh quang và ân đức suốt đời suốt kiếp, khắc cốt minh tâm, không thể quên được. Mạt tướng ngày đó, cũng từng có cơ hội cùng Phương hầu uống rượu, còn... còn cùng Phương hầu đọ sức, từng... từng thắng một lần.”

Phương Khinh Trần nhịn không được cười nói: “Hóa ra là gia hỏa nhà ngươi. Ta còn nhớ, lần đó đánh thắng trận, mọi người cao hứng, rượu cũng uống nhiều,

ta hạ trướng tỷ thí với mọi người, đánh bại ba mươi mấy người liền. Thắng một lần được một bát rượu, ta uống liền ba mươi mấy bát, sau đó, đầu cũng váng, mắt cũng hoa, khí lực cũng mất, già hỏa nhà ngươi nhân lúc ngươi ta gặp nguy, thura lúc ta say mèm chạy tới đòi đầu, trước mặt toàn quân đánh ta ngã thành mặt xám mày tro.”

Mặt Lăng Phương đã đỏ tía, sắp thành trái cà luôn: “Ta lúc ấy cũng uống quá chén, nhìn các huynh đệ từng người bị Phương hầu đánh bại, nhiệt huyết liền dâng lên, không biết nặng nhẹ. Mạo phạm Phương hầu như thế, Phương hầu chẳng những không giận, ngược lại khen ta vũ dũng, thăng ta làm bách phu trưởng, lại tiến ta cho Trác tướng quân, trở thành bộ khúc trưởng của Trác tướng quân...”

Phương Khinh Trần bụng nói, ta khi đó uống quá chén... khen ngợi là thật tâm, đề cử cũng là thật ý, chẳng qua, ngày hôm sau rượu tỉnh, sớm chẳng nhớ nổi lúc ấy mình đề cử ai cho ai. Loại sự tình này lại chẳng phải là vể vang ra sao, những tướng sĩ thủ hạ đó coi y như sư như thần, tự nhiên sẽ không lăm miệng nhắc lại trước mặt y. Mà binh sĩ được y đề bạt không một ngàn thì cũng tám trăm, chuyện như vậy y cũng sẽ không đặc biệt để tâm. Bị ngã một cú, y kỳ thật cũng rất thống khoái, đương nhiên sẽ không bởi vậy mà chuyên môn tìm kiếm người nọ làm khó. Bất quá, nếu năm đó y biết, tên khiến y ngã thảm hại, kỳ thật thường xuyên lượn lờ trước mắt mình thuận tiện như vậy, hùm...

Lăng Phương vẫn không biết mình năm đó đúng là may mắn biết mấy, mới tránh thoát trò đùa và “hủy hoại” của Phương hầu, trong cảm nhận của hắn, hình tượng của Phương hầu là cao lớn hoàn mỹ, không thể bới móc như vậy. Lúc này hắn vẫn phục lạy dưới đất, ngẩng đầu lên, kích động nói “Cùng đám binh sĩ lời lẽ không cố kỵ, thắng bại không giận, thường công phạt lỗi, đề bạt tài sĩ như thế, một lời nói nụ cười của Phương hầu ngày đó, mỗi một chữ lúc trước từng nói với ta, ta đến nay vẫn ghi khắc không quên. Người nào giả Phương hầu, có thể lừa được quân sĩ từng hiệu lực dưới trướng Phương hầu chúng ta? Phong thái khí độ của Phương hầu, thế gian vô song, dù là cao thủ đích dung xuất sắc nhất thiên hạ, sao có thể bắt chước, ta cần gì đa nghi ngờ vực!”

Phương Khinh Trần mỉm cười, đưa tay hú hú thoảng đõ: “Đứng lên đi, coi ngươi khăng khái hùng dũng thế này, nói chuyện còn rất có tài hoa. Mấy năm nay đi theo Trác Lăng Vân, ngươi quả nhiên đã lịch luyện ra bốn sự một mình đảm đương một phía. Đổi lại ai khác, nghe mấy lời này, có thể không bị ngươi cảm động?”

Lăng Phương lúc này mới đứng dậy, nhìn Phương Khinh Trần lại hơi chần chừ: “Phương hầu nếu còn tại nhân thế, vậy năm đó...”

Theo tính Phương Khinh Trần, y đã phải trở về nhân thế, tự nhiên là phải phong phong quang quang, thân phận sáng tỏ nghênh ngang trở về. Muốn y rụt đầu giấu đuôi ủy khuất mình, làm sao có thể? Thế thì, trường moi tim chết thảm năm đó thiên hạ đều biết ấy, cũng nhất định phải có một cách nói đẹp đẽ.

Sở quốc vì y tự sát mà loạn, Hoàng đế vì y moi tim mà điên. Y chết rồi, y là thiên hạ đệ nhất trung thần. Y không chết, y là thiên hạ đệ nhất loạn thần. Y sống, người Sở quốc sẽ không vì khổ nạn mấy năm qua mà đi oán hận Sở quốc quân bất minh, văn bất trung, võ bất nghĩa nữa. Y sống, người Sở quốc từng bất bình, bi phẫn cho y, sẽ dễ dàng quên mất những gian khổ năm đó y tọa trấn triều đình phụ tá áu đế, những không dễ khi mười năm khổ thủ biên cương, mà đem tội hại nước hại dân này, toàn bộ thêm lên người y.

Đào kép trên đài, hóa trang lên sân khấu, lúc sắm vai gian thần, mũi tất phải tô trắng bắt mắt. Phải đơn giản, phải dễ dàng nhận ra, phải không giống người thường. Trên sách sử, Phương Khinh Trần y mấy đời kia, là bị ghi lại như thế nào, y không phải không rõ.

Muốn bắt y thế tội, thật sự là quá mức dễ dàng. Phương Khinh Trần không ngại thanh danh sau khi chết, nhưng cũng không ưa thích hiện trường thay người gánh tội. Cho nên lúc này y thở dài một tiếng nói: “Ngươi có biết Tu La giáo.”

Lăng Phương ngẩn ra, sau đó thoảng động lòng: “Đương nhiên biết. Ma giáo tương truyền bảy trăm năm, là đại bang đệ nhất hắc đạo. Họ tại thiên hạ các

quốc, đều có phân đàm sản nghiệp, trong giáo cao thủ như mây, có không ít kỳ tài dị năng, bất quá họ giáo quy nghiêm ngặt, hành sự quỷ dị, cho nên vẫn thường bị bài xích. Chẳng qua, từ sau khi Yên quốc chính thức công khai tiếp nhận họ, các quốc dần dần ủng hộ Tu La giáo, Sở quốc chúng ta..."

Sự giúp đỡ của Sở quốc với Tu La giáo, chẳng phải chính là Phương hầu một tay thúc đẩy sao?

"Chẳng lẽ là Tu La giáo nhúng tay vào việc này?"

"Tu La giáo chủ và ta vốn là hảo hữu, năm đó ta cũng là nể mặt y, mới tương trợ Tu La giáo. Tu La giáo chủ cùng ta có cựu giao, lại nhận sự giúp đỡ của ta, nợ nhân tình của ta, cho nên vẫn khá quan tâm ta. Bệ hạ nghi ta thông địch, triệu ta về kinh, Tu La giáo chủ sau khi biết ta về kinh, sợ là dữ nhiều lành ít, cho nên y đã phái cao thủ âm thầm ngăn ta, nửa đường tránh tất cả khâm sai và tùy viên đồng hành, lặng lẽ lén vào phòng ta, khuyên ta thoát thân mà đi."

Phương Khinh Trần nói dối không cần nháy, phiên lời này nói đúng là thanh tình cùng hay, mây bay nước chảy.

Lăng Phương nghe mà nhíu mày: "Tu La giáo chủ này tuy là có lòng tốt, nhưng dù sao cũng là người hắc đạo, hành sự quỷ dị thành quen, khó mà hiểu được Phương hầu. Tấm lòng trung nghĩa của Phương hầu, thiên địa chứng giám. Làm sao chịu phụ nghĩa quân thần, đi không minh bạch như vậy?"

Phương Khinh Trần nhân lúc hắn không chú ý, liếc tròng một cái. Tấm lòng trung nghĩa khỉ gì, đây là người nói, chẳng phải ta nói.

Trong lòng hậm hực, trên mặt lại trưng đầy vẻ buôn bã: "Ta tất nhiên là không chịu. Ai ngờ Tu La giáo kia hành sự cực tà dị, dù là lòng tốt, cũng không quan tâm ta liệu có bằng lòng, nhân lúc ta chưa chuẩn bị, lại hạ được khiến ta hôn mê rồi lén đưa đi."

Lăng Phương chấn động: "Vậy, vậy, kim điện moi tim..."

Phương Khinh Trần thở dài một tiếng, đứng dậy, chậm bước hai bước, mới buồn bã nói: “Đó là tử sĩ của Tu La giáo giả mạo. Tu La giáo chủ muốn cứu tính mạng ta, nhưng cũng yêu quý danh của ta, không chịu để ta đi không minh bạch như vậy. Mà nhân vật giang hồ tà phái như y, tính tình tối cực đoan, vì bệ hạ sinh nghi ta, trong lòng ghi hận vô cùng. Bởi vậy y phái ra tử sĩ, giả dạng ta, trên kim điện moi tim tự sát, khiến bệ hạ cả đời không thể gột thoát cái danh bất nghĩa...”

Bắt nạt A Hán đang ngủ ngon, không có cơ hội biện giải cho mình, Phương Khinh Trần dễ dàng đầy sạch sẽ tất cả chuyện xấu. Tôi này, chung quy phải có người gánh thay... Nếu có ai nghe xong sinh nghi, muốn tìm người vạch trần chân tướng, ha ha, tốt nhất có lòng kiên nhẫn, chờ một trăm năm mươi năm, A Hán tỉnh rồi lại nói ha! Đây gọi là chết... à... ngủ vô đối chứng.

Lăng Phương nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế, chư tướng chúng ta, vốn trong lòng đều nghi hoặc, với tấm lòng trung nghĩa, ý chí khoan dung của Phương hầu, chịu ủy khuất nhất thời, sao lại hành sự kích phẫn như thế, sao chịu trí quân vương bất nghĩa, bất chấp đại cục quốc gia như vậy, hóa ra toàn là hành động đâm giang hồ tà phái kia đầu sỏ, người này tuy là hảo ý, nhưng hành sự thật cực đoan quá mức, Đại Sở quốc ta lưu lạc đến cục diện phân loạn hôm nay, tội của người này, quả nhiên là...”

Nói đến sau đó ngữ khí không khỏi có phần kích phẫn, chỉ vì e ngại người nọ là bằng hữu của Phương Khinh Trần, một số ngôn ngữ quá phận rốt cuộc không tiện nói ra, đành phải cố nén mà thôi.

Phương Khinh Trần ngửa mặt lên trời, tiếp tục làm ra vẻ buồn bã bất đắc dĩ, kỳ thật trong lòng chỉ vờ không nghe thấy. Hà, chửi đi, cứ chửi đi, dù sao A Hán tốt tính, chỉ cần không phá giấc ngủ của y, y sẽ không để ý.

Lăng Phương nào biết Phương hầu lòng mình kính như thần nhân trong xương cốt lại tà ác như thế, lúc này chỉ cảm thấy chân tướng rõ như ban ngày, trong lòng thoải mái.

Thì ra là như vậy. Những tà phái đó vốn có thuật dịch dung rất tốt, vốn dùng phương pháp quý dị chuyên môn huấn luyện tử sĩ không sợ chết. Loại tà phái này làm việc vốn không biết nặng nhẹ, không nhìn đại cục, chỉ mong thống khoái trước mắt. Phái một tử sĩ giả thành Phương hầu moi tim, quả nhiên là thủ đoạn tà đeo không thể tà hơn. Mà Sở vương bị kích thích phát điên, ôm thi thể một mực không chịu buông tay, tất cả những người bên dưới cũng không thể nghiệm thi tấm liệm, bởi vậy căn bản chẳng có cơ hội phát hiện sự thật người chết không phải Phương hầu này.

Về phần bản thân hắn vừa nãy đã nói, phong thái khí độ của Phương hầu, thế gian vô song, dù là cao thủ dịch dung xuất sắc nhất thiên hạ, làm sao có thể bắt chước nọ kia, lúc này sớm bị hắn ném văng lên chín tầng mây.

Chỉ là, Phương hầu đã chưa chết, vì sao mấy năm nay...

Như biết suy nghĩ của Lăng Phương đã chuyển lên mối nghi mới, Phương Khinh Trần cười khổ thở dài: “Tu La giáo chủ kia biết rõ tính tình của ta, hiểu được ta lòng chứa gia quốc, tâm niệm bệ hạ...”

Khi y đem tội danh đầy cho A Hán, bịa đặt nói A Hán tà môn, cực đoan gì đó, ấy là mắt cũng không chớp. Lúc này khen đến mình, y cũng mặt không đỏ tim không đập mạnh, vô cùng tự nhiên mà đem một chuỗi dài những từ ngữ khen ngợi trung thần khoác hết lên người mình. Hơn nữa ấy gọi là thông đồng bình hòa, khiến người tiếp nhận toàn bộ, sẽ tuyệt không sinh ra phản cảm và bài xích.

“Y biết ta sau khi tỉnh lại, tất sẽ giận dữ mà đi, cho dù tử sĩ lấy thân phận của ta chết tại kim điện, ta cũng vẫn sẽ chạy về kinh thành giải thích. Nhưng nếu sau khi đã xảy ra chuyện thế này, ta còn trở về nữa, sợ không chỉ là tội danh thông địch, còn có thể bị tăng thêm đại tội khi quân mưu nghịch. Y một lòng cứu ta, sao chịu hại ta, cho nên từ sau khi làm ta hôn mê đưa đi, liền hạ rất nhiều loại được trên người ta, hạn chế hành động của ta, hóa đi võ công của ta, lại vây ta ở một tuyệt địa cơ quan trùng trùng, mê trận nơi nơi...”

Vừa nói, vừa không chút để ý dùng khéo mắt nhìn lướt vẻ tức giận phẫn hận trên mặt Lăng Phương, lại nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Đương nhiên, y không có ác ý. Y chỉ muốn ổn định ta trước, đừng để ta nổi giận, đừng để ta có năng lực xông ra chạy về kinh thành chịu chết. Chờ y chậm rãi khuyên được ta hồi tâm chuyển ý là được, ai ngờ không bao lâu, Tu La giáo liền sinh ra đại biến cố...”

Lăng Phương lại bừng tỉnh đại ngộ: “Là biến cố của Tu La giáo mấy tháng sau khi tử sĩ kia kim điện moi tim? Ta nghe nói lúc ấy Thiên vương Tu La giáo phản giáo mà ra, giáo chủ cũng bị trọng thương...”

“Bởi vì quan hệ trọng đại, việc Tu La giáo chủ cứu ta năm đó làm cực kỳ bí ẩn. Ngay cả trong Tu La giáo cũng chẳng mấy ai biết. Y chỉ thông tri tử sĩ thân tín của mình mà thôi. Sau đó Thiên vương phản giáo, Tu La giáo chủ bị trọng thương, rất nhiều thân tín cũng bị thuộc hạ của Thiên vương thư sát. Chuyện ta bị nhốt ở tuyệt địa, ngoại trừ Tu La giáo chủ, những người biết chuyện hầu như chết hết. Mà bản thân Tu La giáo chủ thương thế cũng cực nặng, trong giáo tình thế thiên biến vạn hóa, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị người dưới đoạt quyền nội chiến, về chuyện của ta, y cũng không có thời gian bận tâm nữa. Duy trì vài năm như vậy...”

Lăng Phương thấy trên mặt Phương Khinh Trần xuất hiện vẻ đau buồn, ngữ khí lặng lẽ bi thương, trong lòng căng thẳng: “Trường đại chiến của Tu La giáo sau đó... Nghe nói bọn họ các bộ tổn thất nặng nề, ngay cả Tu La giáo chủ cũng đổi người. Vậy, thì ra vị giáo chủ tương trợ Phương hầu ngài kia... y thật sự là... đã chết?”

Phương Khinh Trần thở dài một tiếng, mặt đầy bi thương.

Lăng Phương lại chẳng có bao nhiêu tâm tư buồn cho Tu La giáo chủ hảo tâm giúp thêm phiền kia, chỉ sốt ruột thay Phương Khinh Trần: “Vậy Phương hầu ngài...”

Phương Khinh Trần lắc đầu thở dài: “Mấy năm qua, ta bị vây trong tuyệt địa,

lòng như lửa đốt, mỗi ngày không ngừng vận công, ngưng tụ công lực từng chút một từ không thành có, chậm rãi bức ra chất độc đã trúng, lại phá từng đạo cơ quan, thử phá giải mê trận từng bận, không ngờ, chờ khi ta rốt cuộc lại thấy ánh mặt trời, đã là cảnh còn người mất..."

Giờ khắc này, sự bi thương trong vẻ mặt y đã không thể nói rõ, Lăng Phương nhìn mà lòng hổ thẹn vô cùng. Đều là đám người họ quá vô dụng, Phương hầu vừa đi là ly tán ngay, chẳng ai có thể chân thành hợp tác, vì nước hiệu lực. Trơ mắt nhìn người Tần xâm chiếm quốc thổ, họ còn ở nơi này nội đấu không ngớt. Phương hầu ở nơi không thấy mặt trời khổ sở giãy giụa, ngày ngày giày vò, họ lại giương cờ xí Phương hầu, hô khẩu hiệu đại nghĩa, đi làm những việc tranh quyền đoạt lợi vô sỉ ấy!

Vừa nghĩ đến đây, quả thật xấu hổ vô cùng, hăn hận không thể quỳ dưới chân Phương hầu, vô cùng hối hận tự trách một phen. Phương Khinh Trần lại đúng lúc thở dài một tiếng: "Một quốc gia yên lành, biến thành cảnh ngộ dân chúng làm than hiện giờ, đều là lỗi của ta."

Vẻ mặt Phương Khinh Trần, ảm đạm lạ thường, lần này, lại không phải toàn là ra vẻ.

Chắc là đã chạm đến những ẩn tình trong lòng mà không phải người đương thời có thể lý giải đó nhỉ. Dối người dễ, dối mình khó.

Lăng Phương không kiềm chế được, kích phẫn nói: "Phương hầu, là bệ hạ nghi ngài kỵ ngài, là Tu La giáo chủ trợ ngài ngược lại hại ngài! Những năm qua, ngài một mình vây trong tuyệt địa, vì gia quốc bách tính khổ sở đấu tranh không chịu từ bỏ, ngài có lỗi gì? Có lỗi, đều lỗi ở đám người quân ngũ chúng ta, chúng ta... chúng ta uổng làm nam nhi! Không thể bảo vệ quốc gia, chỉ biết tự giết lẫn nhau! Có lỗi, cũng lỗi ở Tu La giáo chủ, y hành sự tùy hứng hồ đồ, chỉ bằng yêu ghét cá nhân, bất chấp khổ nạn của người thiên hạ..."

"Y cũng là một lòng muốn cứu ta, tuy nói việc làm không đúng, nhưng..."

Phương Khinh Trần hiếm khi lương tâm hơi phát hiện, cảm thấy ít nhiều có lỗi với băng hữu, thuận tiện cũng vờ vĩnh ra vẻ rộng lượng: “Ta không muốn nghe có người chỉ trích y như vậy.”

Lăng Phương trong lòng cảm động, động dung nói: “Phương hầu trước nay chỉ nhớ ân nghĩa không nhớ tội, lòng dạ rộng lượng, tâm tính nhân hậu như thế, người thô lỗ như ta tất nhiên cả đời chẳng học nổi. Phương hầu không muốn nghe người mắng Tu La giáo chủ thì ta sẽ không mắng, chỉ là trong lòng ta, y có bốn sự hơn nữa, cũng vẫn là một thất phu thảo莽 tùy hứng vô tri, hồ đồ làm bậy.”

Phương Khinh Trần cười khổ: “Lăng Phương, ngươi nghĩ ta quá tốt rồi, kỳ thật, ta...” Y thảm đạm lắc đầu: “Ta nào tính được là người tốt gì.”

Lại là một câu chân tâm từ đầu đến đuôi. Chẳng qua, lời chân tâm này y nói, là bởi vì y biết, người trước mắt nghe lời này, sẽ chỉ càng cho rằng đây là lời khiêm tốn, càng cho rằng y muốn ôm hết lỗi lầm của thiên hạ lên vai mình, bởi vậy càng thêm kính y, trọng y, sốt ruột cho y, bất bình cho y.

Thần sắc ảm đạm bi thương, sâu trong đáy lòng nơi không thấy ánh mặt trời kia, Phương Khinh Trần lại đang khẽ cười khẩy.

Phương Khinh Trần à Phương Khinh Trần... Cho dù là một người phụ hết thiên hạ, cho dù là một người mệt hết thương sinh thì thế nào?

Ta vẫn có thể đem tất cả lỗi lầm đầy cho người, tất cả công đức ôm vào mình!

Luận lạnh bạc độc ác, đối trả ti tiện gì đó? Tiêu Viễn Phong, Trác Lăng Vân! Các ngươi thút ngựa cũng không đuổi kịp ta đâu!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 8 : Không Liên Quan Ti Tiện

Phương Khinh Trần cười khổ: “Lăng Phương, ngươi nghĩ ta quá tốt rồi, kỳ thật, ta...” Y thản đạm lắc đầu: “Ta nào tính được là người tốt gì.”

Lăng Phương nghe lời ấy, cũng không biết khuyên giải thế nào, chỉ khẽ thiết nói: “Vô luận thế nào, hiện tại Phương hầu ngài đã trở về. Những lời nói xấu của những kẻ vô tri đó cuối cùng sẽ không công tự phá. Phương hầu ngài có thể thoát vây, là cái may của Đại Sở ta, là cái phúc của bách tính Đại Sở ta, chúng ta đều ngóng trông ngài có thể...”

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Phải không?”

Lăng Phương sững sờ, nhất thời lại không nói nên lời.

“Thời gian ta thoát không lâu, nhưng thế cục Sở quốc hiện nay, ít nhiều coi như đã hồi thăm rõ ràng. Người đó...” Y ngưng mắt nhìn Lăng Phương, thở dài lắc đầu: “Làm tướng nhiều năm, sao vẫn không biết phải bảo vệ mình? Vừa rồi nếu không phải ta ngăn, ngươi cơ hồ đã ở trước mặt mọi người kêu phá thân phận của ta. Thật tuyên truyền sự tình ra, nào còn có đường vãn hồi, há không phải khiến Trác Lăng Vân khó xử?” Y cười hờ hững, vẻ mặt bình thản giống như chỉ đang ôn chuyện tán gẫu: “Cho dù giết người diệt khẩu không khó, người biết nhiều, sát nghiệt cũng khó tránh quá nặng.”

Y nói bình thản, nhưng đã khiến Lăng Phương đầu vã mồ hôi, chỉ thiếu điều quỳ xuống lần nữa: “Phương hầu, ta tuy quan chức nhỏ, nhưng cũng dám lấy tính mạng cam đoan, Trác đại tướng quân với Phương hầu, tuyệt đối là chân tâm thật ý!”

Phương Khinh Trần cười nói: “Ta biết tâm ý của y đối với ta, tự nhiên là thật.”

Người đâu phải cỏ cây, ai có thể vô tình. Trong quân lữ, loại tình nghĩa sống chết có nhau đó, càng thăm thiết hơn so với giữa những người bình thường. Phương Khinh Trần chưa từng hoài nghi tâm ý của Trác Lăng Vân năm đó vì cái chết của y mà đau lòng, muốn báo thù cho y, đòi công đạo cho y. Chẳng qua, Phương Khinh Trần cũng rất rõ, nhân tình trước nay chẳng chống nổi công lợi. Lý tưởng, ân nghĩa, tình bạn, mấy thứ này, trong hiện thực, chung quy sẽ chậm rãi tiêu mòn hầu như không còn.

Cho nên Phương Khinh Trần nhìn cực thoảng. Trác Lăng Vân, Tiêu Viễn Phong những người này, không nghe di mệnh của y, tranh quyền đoạt lợi, thậm chí hôm nay rất có thể sẽ coi y là địch, y đều cảm thấy hết sức đương nhiên, không hề có ý chỉ trích.

Song không phải y không oán giận. Y oán giận, không phải họ tư tâm quá nặng, mà là thủ đoạn của họ thật sự quá không cao minh! Chỉ biết tác chiến, không hiểu chính lược, chiếm lĩnh được một chỗ là chỉ biết liều mạng trưng binh trưng lương, khiến người người oán trách. Trình độ loại này, quả thật mất hết thể diện Phương Khinh Trần y! Càng khiến y buồn bức bối, đâm gia hỏa đó, lại còn mỗi người đều tự xưng là Phương Khinh Trần y dạy dỗ ra!

Liệt hỏa luyện vàng thật, theo Tần quân một đường phá quan chiếm thành, chém giết từng trận, thế lực Sở quốc các phuơng không phải bại vong thì là đầu hàng. Cuối cùng còn sót lại và cát cứ một phuơng, hầu như đều là các tướng lĩnh từng ở bên cạnh Phương Khinh Trần, được y chỉ điểm trọng dụng.

Nhưng, vấn đề là... Phương Khinh Trần không phải thần tiên, y không thể biết trước, năm đó khi ở trong quân, y bồi dưỡng thủ hạ theo tiêu chuẩn tướng tài, trong quân đội, cần chỉ là tướng tài, dạy đạo trị quốc làm gì? Trong quân chưởng chính, dễ dàng dẫn phát quốc gia rung chuyển. Y làm sao chịu biết rõ còn cố phạm.

Khi đó y nào biết, hiện nay Sở quốc sẽ biến thành như bây giờ, mỗi người cát cứ một vùng, chư hầu giằng co, quân chính khó phân. Lúc y dạy những người này, chỉ chú ý thuật quân ngũ mà chưa bao giờ dạy đạo chính lược, kết quả là thủ hạ của y hiện tại toàn thành người thợ châm dài châm ngắn.

Thế nhưng, không oán giận họ, chẳng lẽ oán giận bản thân y hay sao?

“Hiện giờ thiên hạ phân loạn, lòng ta cũng ngỡ ngàng. Mọi người đã có cơ nghiệp thành tựu các nơi, ta lần này xuất hiện lại, tất nhiên sẽ quấy nhiễu rất nhiều người...”

“Phương hầu...” Tuy biết hiện trạng theo lời Phương Khinh Trần nói quả thật là thực tế, nhưng với Lăng Phương mà nói, đứng ở nơi đây, nghe nhân vật anh hùng mình từng coi như thần linh, nói đến hiện trạng tăm tối như thế, chung quy là việc khó mà chịu được.

Song Phương Khinh Trần lại nhẹ nhàng lắc đầu, ngăn cản ý đồ muỗn phân trần của hắn: “Nếu có thể, ta cũng thật sự không muốn quấy rầy người nào nữa. Chỉ là lòng ta cuối cùng vẫn không thể bỏ bệ hạ, vốn định một đường vào kinh, tìm cơ hội cứu bệ hạ khỏi bàn tay ma của người Tần, không ngờ, trên đường lại gặp được Tiêu Hiểu Nguyệt, nàng ta là muội muội của Viễn Phong, chuyện của nàng ta, ta thật sự không thể không quản.”

Với Tiêu Hiểu Nguyệt, y không hề có hảo cảm gì, chỉ là nàng ta là muội muội của Tiêu Viễn Phong.

Nói trắng ra, Phương Khinh Trần là tên cực bao che khuyết điểm, cực ích kỷ. Tiêu Viễn Phong là bộ tướng của y năm đó, là thủ hạ y từ trong quân vạn mã cứu về hai ba lần, là đệ tử y từng đích thân dạy võ nghệ binh pháp. Tiêu Viễn Phong có thể không phải thánh nhân, có thể tự tư tự lợi, có thể ham mê quyền thế, thậm chí có thể không tôn trọng nguyện vọng của Phương Khinh Trần năm đó, nhưng Phương Khinh Trần nói cho cùng chẳng có biện pháp ngồi nhìn tiểu muội của hắn bị người bức tử.

Dọc đường y đều tận lực lảng tránh, nếu không phải bởi vì Tiêu Hiểu Nguyệt, y thật có thể đi thẳng đến kinh thành cứu Sở Nhược Hồng ra, vẫn không muốn bại lộ thân phận.

Tất cả hỗn loạn, tất cả khổ nạn, dọc đường nhìn thấy nghe thấy, nếu nói trong lòng Phương Khinh Trần chưa từng bị chấn động, chưa từng cảm thấy đau buồn, đó là nói dối. Trước khi tự sát, y cũng từng kiệt lực muốn tránh cho sau khi y chết Sở quốc phát sinh hỗn loạn, lúc y không ngại phiền lưu lại thư tay cho tất cả tướng lĩnh y đề bạt, dặn dò họ lấy quốc sự làm trọng, không chỉ là vì tạo thế.

Nhưng y kỳ thật rất rõ ràng thời điểm đó y không thể chết được. Sở quốc không còn một người, có thể có đủ uy vọng, khuất phục chúng nhân trong quân như khi y còn sống. Khi Tân quốc lom lom mắt hổ, y vừa đi, trong quân quần long vô thủ, không ai phục ai, sẽ là hậu quả gì, không phải y không rõ. Song y không chịu ủy khuất cầu toàn. Sở quốc không thể không có y, mà y, chung quy không chịu vì Sở quốc mà không chết.

Dù an bài nỗ lực như thế nào nữa, cuối cùng cũng uổng công. Hết thảy tai nạn, cuối cùng là vì lựa chọn của y mà đến.

Hiện tại, chẳng lẽ y có thể đứng ra lần nữa, lấy tư thái Chúa cứu thế, một lần nữa trả lại cuộc sống thái bình cho người thiên hạ, sau đó lại bởi vậy mà được người đời tán tụng ca xướng? Tương lai kiểu này, vừa nghĩ thôi đã khiến y buồn nôn. Không phải không muốn thu gọn hậu quả xấu do mình tạo thành, chỉ là, y thật sự không muốn ra chơi trò đổi mặt, đóng vai một đại cứu *** nữa.

Những đêm dẫn theo Triệu Vong Trần lần đường nhỏ tránh dấu người đó, trong bóng đêm giữa núi, khi y nhiều lần không thể ngủ, ngẩng đầu nhìn trăng sao, rốt cuộc vì đâu mà phiền muộn, kỳ thật bản thân cũng không thể nói rõ.

Chỉ là, đã gặp Tiêu Hiểu Nguyệt.

Y rốt cuộc không thể không chặt đứt do dự và lưỡng lự, đứng ra đối mặt với loạn cục trước mắt.

“Lăng Phương, đối với hành vi của Trác Lăng Vân hiện giờ, ta mặc dù không đồng ý lắm, song cũng sẽ không chỉ trích gì. Nhưng y không nhìn tình nghĩa hai nhà, bất kể hôn ước hai nhà, lại muốn lấy Tiêu Hiểu Nguyệt làm con tin uy bức Tiêu Viễn Phong, việc này cũng thật sự là...”

Thấy Phương Khinh Trần từ sau khi tỏ rõ thân phận, lần đầu tiên biểu đạt bất mãn, Lăng Phương cũng bất giác sợ hãi: “Việc này vốn có phần ti tiện, Phương hầu chỉ trích là phải.”

Phương Khinh Trần vừa giận vừa buồn cười: “Ti tiện cái gì, ngươi cho ta là phu tử sao? Việc này ta không nhìn được, là bởi vì thủ đoạn bỉ ổi mà ngu xuẩn. Mưu sĩ thủ hạ của y đều làm ăn gì không biết? Sao không ai có thể nhìn thấu, Tiêu Hiểu Nguyệt dĩ vãng khóc quỳ cầu xin, cũng chẳng thể khiến tâm tư quyết chiến của huynh trưởng có thay đổi, mà nay trói nàng ta đến trước trận, chẳng lẽ có thể khiến Tiêu Viễn Phong từ bỏ bá nghiệp của y? Cách làm như thế, chẳng những không thể chân chính uy bức Tiêu Viễn Phong khuất phục, ngược lại sẽ kết đại thù không chết không ngừng với y, cũng khiến người thiên hạ, đều nhìn thấy hết thủ đoạn vô tình vô nghĩa, ti tiện vô sỉ của Trác thị, sau trận này, Trác Lăng Vân y, đâu còn có thể có mảy may danh phận đại nghĩa?”

Lăng Phương nghe mà vừa xấu hổ vừa thoải mái, thành tâm khâm phục: “Nguyên là chúng ta thô mäng, lo chuyện không chu, nếu không phải Phương hầu đánh thức, quả thật đã làm chuyện ngu xuẩn khiến thiên hạ nhạo báng, vô ích mà có hại.”

“Việc này cũng khó trách, chắc là mấy năm nay y ý khí phẫn chấn, người đến đầu dưới trưởng tuy nhiều, chẳng qua là những kẻ ngu ngốc muốn đục nước béo cò kiếm phú quý. Người đem lời của ta nói cho y biết, bảo y tự mình ngẫm lại ta nói có đạo lý không. Chỗ đại nghiệp ở đó, thê nhi còn bất chấp! Trác gia có thể không nhìn nghĩa phu thê, thì Tiêu gia làm sao nhớ tình huynh muội. Cùng với trói Tiêu Hiểu Nguyệt trước quân, bỗng dưng được cái danh vô tình vô nghĩa, chẳng bằng chiêng to trống to, khách khách khí khí phái người hộ tống nàng ta trở về, trước đó còn phải tuyên truyền cho thiên hạ đều biết, khiến người đời đều

biết Trác đại tướng quân nhân nghĩa, cho dù hai quân đối địch, cũng không chịu mưu hại Tiêu tiểu thư, đồng thời khiến Tiêu Viễn Phong không thể không nợ các ngươi một phần nhân tình.”

Lăng Phương vui vẻ nói: “Mệnh của Phương hầu, tướng quân há có cái lý không tuân.”

Phương Khinh Trần nghe vậy chỉ cười nhàn nhạt: “Đây vốn là vì tốt cho y. Mệnh hay không mệnh đừng nói nữa, Trác đại tướng quân hiện tại, chắc gì cần một người hạ lệnh cho y.”

Lăng Phương ý cười cứng đờ, ấp úng nói: “Phương hầu, tướng quân ngài...”

Phương Khinh Trần cười khoát tay, ôn hòa nói: “Hiện tại đã không phải là thời đại của ta. Nếu không phải vì Tiêu Hiểu Nguyệt, ta vốn cũng chẳng muốn ra đây gây thêm phiền não cho ai. Chỉ là ta đã ra rồi, thì cũng không muốn trốn tránh nữa. Người đi nói cho y biết, ta đến rồi. Bảo y, đối với những chuyện y làm, ta không chỉ trích, nhưng cũng không ủng hộ. Hơn nữa hiện tại ta đã đứng ra, thì không thể tiếp tục mặc y làm càn. Tới gặp ta hay không, tùy vào y, có nhận ta hay không, tùy vào y, muốn thừa nhận thân phận của ta hay không, cũng tùy vào y...” Y cười, nhìn Lăng Phương càng lúc càng sợ hãi, bình tĩnh nói: “Ta sẽ chờ ở đây. Vô luận y cuối cùng đưa ra quyết định thế nào ta cũng không trách, chỉ là, bảo y mau một chút, lòng ta vương vấn bệ hạ trong kinh, không muốn chậm trễ nhiều, với ta y muốn giết hay lưu...”

Nói đến đây, Lăng Phương rốt cuộc không thể yên lặng nghe tiếp, gập gối quỳ xuống, đập đầu một cái thật mạnh. Thanh âm cơ hồ nghẹn ngào: “Phương hầu nói như vậy, những thuộc hạ cũ ngày xưa chúng ta, nào còn mặt mũi sống tạm trên nhân gian? Phương hầu...” Hắn chỉ cảm thấy trong lòng vừa phẫn vừa bi, vừa ủy khuất không nói nên lời, oan uổng không nói ra được, mà đầy lòng kính trọng quan tâm, không thể dấu được hiềm nghi công danh hiện thực. Nhất thời quả thực hận không thể xé toang ***g ngực, moi tim ra cho người nhìn.

Một cái đập đầu này của hắn quả rất nặng, đúng là vào tai kinh tâm. Phương Khinh Trần cũng hơi ngẩn ra, đưa tay đỡ hắn đứng dậy.

Lăng Phương còn định gắng gượng không chịu dậy, nhưng nào kháng được khí lực của Phương Khinh Trần, bị y đỡ thân bất do kỷ mà thăng lồng.

Phương Khinh Trần thấy trán hắn sưng đỏ, trong lòng rốt cuộc vẫn áy náy.

Cần gì bức người đến nước này, những hán tử nhiệt huyết sa trường này, chưa từng phụ y nửa phân.

“Là ta không tốt, những lời này không nên nói với ngươi, ngươi chẳng cách nào nói ra với Trác Lăng Vân. Bảo hạ nhân đưa bút mực qua đây, ta viết thư cho y.”

Lời này nói cực nhu hòa, cực thành khẩn, lại khiến Lăng Phương nghe mà ruột gan đứt đoạn. Ngẩn ra hồi lâu mới nói: “Phương hầu, sao ngài không tự mình đi gặp...”

Phương Khinh Trần ôn nhu ngắt lời: “Không nhìn thấy bản thân ta, lòng y sẽ thoái mái hơn một chút, một số quyết định, cũng hạ dễ dàng hơn.”

Lăng Phương cắn răng nói: “Phương hầu...”

Phương Khinh Trần mỉm cười ngắt lời hắn lần nữa: “Lăng Phương, tâm ý của ngươi với ta, ta đã lĩnh. Nhưng ngươi là ai. Người nên hiểu rõ, hiện tại thế cục như thế nào, ngươi cũng nên minh bạch, là Trác Lăng Vân một tay để bắt ngươi. Vậy nên ngươi nghĩ cho ta, cũng phải nghĩ cho y. Nếu ngươi còn nói hư ngôn gì để an ủi ta, vậy không chỉ là khinh thường Phương Khinh Trần ta, cũng là vữ nhục y.”

Lăng Phương không còn lời nào để nói, ngớ ra một lúc, buồn bã gật đầu, đứng dậy mở cửa định đi ra ngoài, người đã đi đến trước cửa, lại dừng bước quay đầu: “Vì sao? Phương hầu? Vừa rồi khi ta nhận ra ngài, ngài nên thừa cơ

chứng minh thân phận, nếu hết thảy đều tuyên truyền ra, cũng sẽ chẳng đến phiên Trác tướng quân nhận ngài hay không..."

Sau một hồi yên lặng, là một tiếng thở dài cực buồn bã: "Các ngươi đều là người cũ của ta, gần ấy năm, các ngươi khổ bao nhiêu, ta tuy chưa từng tự thân trải, cũng có thể đoán được. Ta không muốn dùng thủ đoạn với các ngươi. Ta không muốn vì cách nghĩ của mình ta, mà một bút quét sạch tất cả nỗ lực của các ngươi những năm qua. Thế nhưng, ta cũng không muốn chuyển tâm ý, khuất chí hướng của ta. Tiêu Hiểu Nguyệt ta nhất định phải cứu, nhưng ta không thể để ngươi khi chưa được Trác Lăng Vân đồng ý gọi phá thân phận của ta, nếu như vậy, ta chính là dựa thế bức y. Ta không muốn làm khó y. Tất cả mọi thứ, y phải có quyền tự mình quyết định."

Lời này nói ra, đúng là trăm kiểu bất đắc dĩ, ngàn loại đau buồn, khiến một nam nhi bảy thước như Lăng Phương nghe mà chực lệ nóng doanh tròng.

Nhận thấy nhiều như vậy, hóa ra, Phương hầu chưa từng thay đổi một chút.

Vẫn là như vậy, nơi nơi thông cảm cho người khác, khó nhất khổ nhất guy hiểm nhất, luôn giữ lại cho mình, mà cho người khác, vĩnh viễn là càng nhiều đường sống, càng nhiều lựa chọn.

Chỉ là, Phương hầu như vậy, khổ tâm như vậy, Đại tướng quân có thể hiểu không? Đại tướng quân sẽ quyết định thế nào?

Vừa nghĩ điều này, một dung tướng gan dạ không sợ chết như vậy, chỉ cảm thấy ngỡ ngàng. Hắn biết tình nghĩa của Đại tướng quân với Phương hầu sâu hơn hắn nhiều lắm, hắn biết nước mắt từng chảy, những thở dài phát ra của Đại tướng quân với linh vị Phương hầu, đều là chân thật.

Thế nhưng, hôm nay dù sao đã khác với xưa kia, một bộ tướng Lăng Phương con con, có thể mọi sự không ngó ngàng sụp lạy trước mặt Đại soái ngày xưa. Trác Lăng Vân hiện giờ đã thành hào kiệt một phương ngôn ra như một, còn có

thể cùi đầu xưng thần dưới trướng nghe lệnh không?

Từ bộ tướng nghe mệnh lệnh của người, đến vua một cõi nói sao làm vậy, con đường này đi qua không dễ, muốn đi lại càng khó. Sau khi chiếm cứ vị trí tối cao, còn ai sẽ nguyện ý lui ra, ai lại sẽ thích trên đầu mình thêm một người? Một quốc chi chủ một giáo chi tôn, đều sẽ đi cung mộ tổ tiên họ, thái tông thái tổ các đời tổ sư gia, nói đến người nào không phải kính ngưỡng vô hạn? Nhưng vạn nhất một ngày kia, những tổ tông này đồng thời sống lại, ai có thể không đau đầu!

Tuy rằng không phải cố ý, bản thân Lăng Phương cũng đích xác được một phần vinh hoa phú quý khi quốc gia và bách tính trấn trặc khổ nạn. Đem tâm so sánh, hắn không thể có bất mãn với bất cứ quyết định nào của Trác Lăng Vân.

Rồi lại vì Phương hầu mà giày vò.

Đau đớn, vô lực, không biết theo ai.

Hắn không thể hứa hẹn với Phương Khinh Trần: “Phương hầu, ngài sẽ tuyệt không có chuyện.”

Hắn cũng không dám khuyên giải Phương Khinh Trần: “Phương hầu, ngài mau mau rời khỏi đi.” Đó chẳng khác gì định tội danh bất nhân bất nghĩa cho chủ soái của mình.

Cho nên, hắn chỉ có thể trầm mặc, chỉ có thể chờ đợi.

Từng bước đi ra ngoài viện, Lăng Phương bước chân nặng nề, chỉ muốn ngửa mặt lên trời hô dài, trút hết tích tụ trong lòng.

Hắn không nhìn thấy phía sau mình, vẻ tươi cười của Phương Khinh Trần, vài phần cay đắng, vài phần trào phúng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 9 : Đèn Trắng Rõ Ràng

“Ngươi nói cái gì?” Trác Lăng Vân bỗng đứng bật dậy, thế quá mạnh, cả cái bàn đều bị chấn văng hai ba bước. Chỉ cảm thấy cái bàn trước mắt vướng víu. Trác Lăng Vân tiện tay đập nát, xông thẳng mấy bước đến trước tâm phúc ái tướng, ra sức túm hai vai, đôi mắt tỏa sáng: “Ngươi nói lại lần nữa xem!”

“Phương hầu chưa chết. Ta đã gặp Phương hầu, y nói cho ta biết, năm đó y được Tu La giáo chủ cứu đi, kim điện moi tim chính là tử sĩ thế thân của Tu La giáo.”

“Ở đâu, y đang ở đâu, Phương hầu đang ở đâu...” Trác Lăng Vân hỏi luôn miệng, kích động đến mức mặt đỏ bừng, trong mắt đã ngấn ánh nước.

“Trong phủ nha thành Vĩnh Yên. Phương hầu nói y sẽ ở đó chờ tin tức của tướng quân, mật tướng đến thông báo trước...”

“Nào có lý đó, sao không mời Phương hầu đến... Không không không, sao có thể bảo Phương hầu đến gặp ta, giờ ta sẽ đi bái kiến y!” Trác Lăng Vân chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân sôi trào, cao giọng hét lớn: “Người tới, chuẩn bị ngựa...”

Bên ngoài không có tiếng đáp.

Hắn lúc này mới nhớ ra, vừa nãy Lăng Phương tỏ ý, mình đã đuổi tất cả tòng nhân đi xa.

Hắn đang hưng phấn, cũng không cảm thấy không ổn, rảo bước định đi ra ngoài, tự mình chuẩn bị ngựa cho mình.

Phía sau truyền đến thanh âm cực trầm thấp cực trầm thấp của Lăng Phương: “Đại tướng quân, ngài thật sự muốn đi gặp Phương hầu sao?”

Nhiệt huyết toàn thân thoảng ngưng lại, Trác Lăng Vân ngạc nhiên quay đầu: “Ngươi nói cái gì?”

Lăng Phương ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt chầm chậm lộ ra bi thương: “Phương hầu nói, Đại tướng quân vị tất thích y còn sống, cũng vị tất băng lòng để thế nhân biết y còn sống. Cho nên, Phương hầu đã ngăn cản ta kêu ra thân phận của y trước mặt mọi người, hiện tại, thiên hạ chỉ có tướng quân và ta, biết sự thật là Phương hầu còn ở nhân gian.”

Giống như bị hắt một thùng nước đá từ đầu đến chân, Trác Lăng Vân cả người lạnh ngắt.

Một khắc trước, hắn quên băng hết thảy, giống như quay về những năm tháng thiếu niên, quãng thời gian nhiệt huyết đi xa đó. Trong phút chốc, mừng rỡ rút sạch, trước mắt ùn ùn kéo đến, là hiện thực.

Da thịt, xương máu, cả trái tim kia, cũng đã đông thành băng.

Lăng Phương gập gối quỳ xuống, cúi mặt xuống đất, thò tay lấy từ trong ngực ra một phong thư: “Đây là Phương hầu viết cho tướng quân.”

Trác Lăng Vân trầm mặc nhận thư, trầm mặc mở ra, trầm mặc xem.

Đích xác là Phương hầu, nét bút thanh dật tung bay như vậy, quen thuộc đến mức khiến nhiệt lưu dâng lên trong lòng. Song, hắn không biết, mình có phải là cao hứng hay không.

Trong câu chữ, nói đến những chuyện cũ năm đó, trời biết đất biết, ngươi biết ta biết, thân thiết đến mức khiến hắn bi thống.

Đúng là Phương hầu. Chỉ có Phương hầu, mới có nhiều quan tâm như vậy với thiên hạ, với bách tính, mới có nhiều phản đối như vậy với hành vi của hắn

hiện giờ, mới có ngôn từ ôn hòa thông cảm như vậy, mới tại hoàn cảnh như thế, vẫn suy nghĩ thay hắn, để lối thoát, giữ thể diện cho hắn, để hắn tự mình lựa chọn.

Xem xong cả phong thư, hắn hơi lảo đảo đi đến trước chỗ ngồi, suy sụp ngã ngồi.

Còn nhớ năm đó khi mới nghe tin Phương hầu chết, hắn đã rút bão kiêm đuối chém binh lính đưa tin, điên cuồng gầm lên: “Ngươi dám lừa ta, Phương hầu anh hùng cái thế, y nhất định sẽ không chết!”

Mấy năm qua, chư tướng Sở quân tú tán, không thể hợp tác lẫn nhau, đối mặt với ngoại địch, đều tự khó tránh cái tâm bảo tồn thực lực. Rốt cuộc đến bây giờ, quốc thổ để người Tần chiếm, quốc sự không thể tệ hơn. Bao nhiêu đêm khuya, hắn nhìn linh vị, trong lòng nói từng tiếng: “Phương hầu, nếu ngài không chết...”

Mấy năm qua, mỗi khi nhớ tới những chuyện xưa năm đó, hắn sẽ buồn bã đứng dậy ra, nhìn thấy người thân hình diện mạo thoảng giống Phương hầu, hắn sẽ xuất thần rất lâu, nhịn không được phải ảo tưởng, người nọ kỳ thật chưa từng chết. Chỉ cần hắn vừa quay người, y sẽ từ một góc nào đó mỉm cười hiện thân, cho hắn một quyền ngực: “Hà, coi cái vẻ uất ức này của ngươi, chút biến cố con con, đã hoảng thành thế này. Không có ta dẫn dắt, các ngươi vẫn không xong mà!”

Hiện tại, rốt cuộc có người cho hắn biết, Phương hầu thật sự không chết.

Phương hầu, y hóa ra, thật sự không chết.

Nhưng mà, vì sao, vì sao... Hắn lại... không cảm thấy cao hứng mấy.

—

Thời điểm Trác Lăng Vân triệu tập tâm phúc, thương lượng trong mật thất,

trong phủ nha Vĩnh Yên, Phượng Khinh Trần đang ngồi thăng uống rượu.

Tự rót tự uống.

Rượu mạnh vào họng, chua cay đầy miệng.

Nếu y muốn cứu Tiêu Hiểu Nguyệt, vẫn tiếp tục phiêu đãng thế gian không bị ước thúc, kỳ thật rất dễ dàng. Y có thể sau khi hiện thân, lưu lại thư, nói với Trác Lăng Vân y không có ý trở lại nhân gian, rồi lại phiêu nhiên đi xa. Nếu như vậy, Trác Lăng Vân hiểu quan hệ lợi hại y nói trong thư, tự nhiên sẽ thả Tiêu Hiểu Nguyệt, mà đối với bản thân y, Trác Lăng Vân đã đuổi không kịp, tìm không thấy, tự nhiên không thể bỏ xuống nỗi lòng mênh mông phức tạp vi diệu này, trước sau như một, chỉ biểu đạt sự quan tâm đối với y.

Nếu y muốn từ đó chỉnh lại cựu bộ, thu thập loạn cục, muốn áp phục Trác Lăng Vân đi theo y, kỳ thật cũng không khó. Y có thể nhân cơ hội Lăng Phượng buột miệng kêu ra “Phương hầu”, trước mặt mọi người tỏ rõ thân phận, và thừa khi Trác Lăng Vân trở tay không kịp, tuyên truyền việc mình tái xuất hiện cho toàn quân đều biết. Nếu vậy, Trác Lăng Vân không có cơ hội phong tỏa tin tức, đem y diệt khẩu, cũng liền đoạn do dự và đấu tranh. Sự thật đã định, đối mặt với y, Trác Lăng Vân cho dù vẫn không cam không nguyện, cũng chỉ đành cúi đầu.

Song y cố tình không làm gì.

Lăng Phượng nhất định cảm thấy y thiện lương khoan dung, nơi nơi suy nghĩ cho người khác, thà rằng mình thân trong hiểm địa, cũng muốn lưu lại lối thoát lớn nhất cho người khác.

Ha ha, hán tử thiết huyết từ sa trường ra, thật sự đều là người dễ thương. Lòng dạ thăng đuột, trọng tình trọng nghĩa, không thể nhìn hiểu những lừa gạt và lợi dụng trên thế giới này. Họ không hiểu được, lời người khác nói, phải năm lần bảy lượt suy xét, xác định có nên tin tưởng hay không, xác định có nên tuân theo hay không.

Ý cho Trác Lăng Vân đường lựa chọn, cũng chính là không cho Trác Lăng Vân cơ hội không lựa chọn.

Tấm mạng che mặt dịu dàng thăm thiết đùng xé toang, thì mọi người vẫn là những người tốt có tình có nghĩa. Chẳng ai từng nợ ai, chẳng ai từng có lỗi với ai. Tốt biết mấy?

Phương Khinh Trần không vui lòng.

Ngươi lựa chọn đi.

Đi tới một bước, là gạt bỏ một chút lương tâm cuối cùng, đoạn tuyệt một chút ôn tình cuối cùng, triệt để xé toang hết thảy những tấm màn đại nghĩa lẫm liệt, thừa nhận tất cả ác độc địa và vô tình của mình.

Lui về một bước, là phải từ chối hầu một phương có thể dòm ngó thiên hạ, biến thành một viên tướng lĩnh dưới trướng Phương Khinh Trần y. Kính dâng tất cả quân chính đại quyền, từ người phát lệnh, biến thành một người nghe lệnh. Vứt bỏ thành quả đại nghiệp nhiều năm chém giết được, vứt bỏ quyền lực tôn vinh, không thể nhìn thấy mọi người xu nịnh và thuận theo nữa.

Tàn khốc đi, gian nan đi, thống khổ đi.

Phương Khinh Trần cười bình yên.

Ai bảo ngươi nâng ta lên cao như vậy, ai bảo ngươi dựng cờ hiệu là báo thù thay Phương hầu ta. Ta đã cho ngươi biết, ta không tán đồng ngươi. Cho nên, nếu ngươi không chịu từ bỏ cách làm của ngươi mà đi theo ta, ngươi cũng sẽ không thể để ta đi. Bởi vì ta sẽ ở nơi khác tỏ rõ thân phận, nếu ngươi không tới tìm kiếm ân sư cố chủ ta đây, mời ta làm soái, chính là khiến người thiên hạ thấy ngươi nói không giữ lời, khẩu thị tâm phi. Quân đội của ngươi sẽ không còn danh phận đại nghĩa, ngươi sẽ trở thành trò cười của thiên hạ.

Cho nên, ngươi hoặc là thừa nhận địa vị của ta, phụng ta làm chủ, nghe ta

hiệu lệnh, cùng ta bình định thiên hạ, cứu Sở quốc khỏi dầu sôi lửa bỗng. Hoặc là ngươi phải thần không biết quý không hay giết ta diệt khẩu, vậy ngươi vẫn là đệ tử của Phương hầu, vẫn là nghĩa sĩ một hõi trăm dạ, lấy báo thù cho ta, tru sát loạn thần tặc tử làm mục tiêu.

Hai con đường, ngươi đều có thể chọn, hai con đường, ngươi đều không thể quay đầu.

Không có lựa chọn khác, cũng không thể chiết trung.

Ai là thánh nhân trời sinh, sao có thể trông chờ, những dại dỗ gọi là trung nghĩa đạo đức đó, nhất định có thể che được công danh cùm lợi. Nhưng mà ân nghĩa ngày xưa, cảm niệm trong lòng, dần dần bị sự thật sâu trong tâm linh làm bẩn, rồi lại sẽ có một chút kiên trì và thánh khiết cuối cùng.

Mời ngươi chọn lựa. Không ai bức bách ngươi, không ai quấy nhiễu ngươi. Đây là lựa chọn gian nan, đây là lựa chọn của ngươi. Chỉ là lựa chọn của ngươi. Không thể tránh trách nhiệm, không có mảy may cớ. Quyết định nào cũng là thống khổ, ta thừa nhận, việc này đối với ngươi, quả thật là một loại tra tấn tàn khốc.

Phương Khinh Trần cười tự giễu.

Ta vẫn thật sự là người vô tình độc ác đê tiện, hết lần này đến lần khác, luôn đi bức bách người khác làm lựa chọn gian nan nhất.

Có điều, lần này, bất kể Trác Lăng Vân chọn là gì, y đều sẽ không trách hắn.

Đúng vậy, y sẽ không trách hắn.

Cho dù Trác Lăng Vân muốn giết y từ y, y cũng sẽ không trách hắn. Y sẽ không muốn đi trả thù, đi thương tổn, đi chỉ trích.

Không phải bởi vì y thông cảm cho hắn, không phải bởi vì y cảm thấy bức bách một nam tử lòng đầy tráng chí hào tình từ bỏ dã tâm của mình, sự nghiệp

của mình, dù sao cũng độc ác tàn khốc quá mức.

Chỉ bởi vì, chỉ bởi vì...

Phương Khinh Trần bình yên nâng chén, lại uống một hơi cạn sạch.

Chỉ bởi vì, Trác Lăng Vân, không phải người y một tấm chân tâm, muốn chân thành đổi đãi, cả đời bầu bạn, không rời không bỏ kia.

Trác Lăng Vân, không phải người y yêu.

Mỗi một đời, Phương Khinh Trần trừng mắt tấn báo, Phương Khinh Trần độc ác vô tình, Phương Khinh Trần thủ đoạn lôi đình, Phương Khinh Trần quyết tuyệt diên cuồng, đều sẽ chỉ thi triển với người y yêu.

Nhắm mắt, y chậm rãi thưởng thức hương vị chua cay đầy miệng này.

Mỗi một đời, y đều đem hết thảy được mắng lợi hại mở ra, đặt trước mặt người khác, do người tự mình lựa chọn.

Y có vô số loại thủ đoạn, có thể ảnh hưởng người khác, khiến người khác bất tri bất giác lựa chọn y, nhưng y không dùng gì cả.

Y có vô số loại phương pháp, có thể khiến thế cục nghiêng về phía y, có thể khiến đối phương không hề gánh vác hoặc là không thể tránh được mà lựa chọn y, nhưng y không làm gì cả.

Sau đó, mỗi một đời, người y yêu, lựa chọn cuối cùng, chưa bao giờ là y.

Y mỉm cười, có phần cay đắng, có phần thoái mái.

Trác Lăng Vân, lựa chọn của người, lại là gì đây?

Thật là khiến người chờ mong quá.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 10 : Mật Thất Mưu Đàm

Bên trong mật thất, chỉ có năm người.

Trác Lăng Vân, Trác Tử Vân, Hô Diên Phong, Đỗ Tư Viễn, Lăng Phương.

Trác Tử Vân, huynh đệ con cháu của Trác Lăng Vân hiệu lực trong quân không ít, họ cùng hắn chung vinh nhục, trung tâm nhất. Chỉ tiếc, chân chính có tài thức có năng lực, lén được mặt bàn, cũng chỉ có Trác Tử Vân.

Hô Diên Phong, mấy năm nay Trác Lăng Vân bát phương chuyển chiến, trong quân tự có hào kiệt đến đâu, tự có tân nhân quật khởi. Họ tuy là võ nhân, lại chưa từng hiệu lực dưới trướng Phương Khinh Trần, dù cũng có chút kính ý với Phương hầu trong truyền thuyết kia, rốt cuộc không thể nói đến tình cảm gì. Chỉ là những người này thời gian ở bên cạnh hắn còn ngắn, chân chính có thể trở thành thân tín vẫn không nhiều. Trong những tướng lĩnh mới vào, đứng đầu là Hô Diên Phong. Hắn được Trác Lăng Vân coi là phụ tá đắc lực, vũ dũng quả quyết và cương nghị quyết đoán của hắn, xưa nay được toàn quân khen ngợi.

Đỗ Tư Viễn, Sơn Dương vọng tộc danh sĩ. Trong loạn thế, mang theo lực của gia tộc, đến đầu Trác Lăng Vân. Trác Lăng Vân cũng muôn mượn thế lực môn phiệt nơi này, thay hắn ổn định chính cục, cũng lấy lễ đối đãi, trong quân đại sự quyết nghị, thường nghe lời. Trác Lăng Vân tuy rằng biết phải chiêu nạp danh sĩ, kết giao hào môn, nhưng hắn tâm tính võ tướng không thay đổi, đối với những văn thần mưu sĩ này, thủy chung dùng được mà không gần được, tôn được mà không thân được. Cho nên trừ Đỗ Tư Viễn thì hắn không nghĩ ra còn có thể triều ai nữa.

Lăng Phương... Thủ hạ của Trác Lăng Vân, thời gian theo hắn đã lâu, ngày

thường xưng hô huynh đệ, chí hữu trong quân thân thiết nhất, thuộc hạ thân tín, năm đó lại cũng từng cùng hắn hiệu mệnh dưới trướng Phương Khinh Trần. Họ cùng Phương Khinh Trần tình nghĩa sâu nhất, tâm sùng mộ y nặng nhất, mà việc hôm nay vi diệu quá mức. Vì thế trừ Lăng Phương đã biết chuyện, hắn rõ cuộc không triêu ai đến.

“Việc hôm nay không phải là nhỏ, trời biết đất biết, người biết ta biết. Sau khi nghị định, ra khỏi cửa này, các người trên không thể cáo thiên địa, dưới không thể cáo thê thiê, có thể làm được không?”

Thái độ trịnh trọng như thế, khiến ba người sau thấp thỏm không thôi, đều gật đầu.

Đợi Lăng Phương thuật tỉ mỉ việc gặp lại Phương Khinh Trần, Trác Lăng Vân lại đem phong thư Phương Khinh Trần tự tay viết kia, chuyền một vòng giữa mọi người, yên tĩnh đến mức khiến người hoảng sợ.

Khôi phục trấn tĩnh trước hết, là Đỗ Tư Viễn.

Vẻ kinh sợ đầy mặt hóa thành ý cười, hắn thong dong đứng dậy thi lễ: “Chúc mừng tướng quân, chúc mừng tướng quân, đây là trời giúp tướng quân thành tựu đại nghiệp!”

Trác Lăng Vân miễn cưỡng cười hỏi: “Tư Viễn, mừng từ đâu đến?”

“Phương hầu đã hiện, tướng quân nên lập tức lễ trọng nghênh đón, đem tin đại hỉ này chiêu cáo thiên hạ! Về sau tướng quân phụng Phương hầu làm sư làm phụ, chấp lễ đệ tử, lấy danh Phương hầu, có thể triệu anh hùng thiên hạ tụ lại kháng Tân! Hiện giờ những hào kiệt Sở quốc cát cứ một phương, đa phần là cựu bộ của Phương hầu năm đó, người người tự xưng là thuộc hạ cũ của Phương hầu. Thế thì Phương hầu có mệnh, họ đến, đó là dưới trướng tướng quân, họ không đến, đó là tiểu nhân vô si thất tín bội nghĩa, lừa gạt thiên hạ. Có Phương hầu tọa trấn, tướng quân tất có thể mau chóng thống nhất thế lực chư phuơng nửa giang sơn này, sau đó mạnh tay toàn lực chiến một trận với người Tân!”

Lời này nói ra Trác Tử Vân gật đầu, mà Lăng Phương thì hơi nhướng mày, muốn nói lại thôi.

Trác Lăng Vân thở dài bất đắc dĩ: “Tư Viễn, ngươi có từng xem kỹ thư? Phương hầu rất không đồng ý với hành vi của ta. Nếu y vào trong quân, tất sẽ công khai có rất nhiều tranh nghị với ta. Ta đã tôn Phương hầu làm sư làm phụ, há lại có thể không theo hiệu lệnh?”

Đỗ Tư Viễn thong dong cười nói: “Chúng ta phụng Phương hầu làm tôn làm sư làm trưởng, nhưng không phải làm soái! Tướng quân mới là chủ soái toàn quân! Phương hầu đã có nghĩa đồng sinh cộng tử, ân thụ nghiệp truyền đạo với tướng quân, thì há lại không thông cảm chõ khó của tướng quân, dù thật có một hai bất đồng, mọi người đóng cửa chậm rãi thương nghị, chung quy có thể khuyên phục Phương hầu.”

Cái gọi là hiếp bức, cái gọi là bỏ không, cái gọi là Bồ Tát bày trên bàn thờ. Đỗ Tư Viễn khá là vừa lòng với phen tính toán này của mình. Hắn là văn nhân, thiện nhất thuật quyền mưu âm quỷ. Với chiến thần trong quân Phương Khinh Trần này, hắn tuy rằng nghe danh, nhưng không có loại tôn sùng bản năng của võ nhân đó. Vô luận là vì bản thân hay là vì gia tộc, hắn đều phải tận tâm tận lực trù tính cho Trác Lăng Vân, lợi hại được mất, cân nhắc suy xét, không thể dễ dàng hơn.

Trác Lăng Vân nhìn dáng vẻ thong dong tự nhiên của hắn, nở nụ cười cực châm.

Con người, luôn cực biết nói chuyện. Ép trưng dân phu là vì bảo vệ quốc gia, ép lấy tiền bạc của dân là vì thiêng hạ thái bình. Chuyện ti tiện hơn nữa, họ vẫn có thể ôn văn nho nhã, nói đường hoàng như vậy.

Song Trác Lăng Vân cần người như vậy, hắn cũng không cho rằng mình có tư cách ghét người như vậy.

Chẳng qua, văn nhân, chung quy là văn nhân thôi.

Cho nên, Trác Lăng Vân không thể tránh được mà cười, nhàn nhạt nói:
“Người kia, là Phương hầu.”

“Y là Phương hầu thì thế nào?” Hô Diên Phong ôm ôm nói: “Thế đạo đã không còn như vậy! Ai còn coi y là Phương hầu ngày trước đó!”

Trong mắt Hô Diên Phong, tất cả công lao của bản thân hắn đều là tự hắn một dao một thương, mồ hôi và máu chém giết liều vã, dựa vào đâu bắt hắn chấp nhận trên chủ tử hiện tại lại đến một chủ tử đè đầu mình? Cho nên hắn ngữ khí vang dội, ánh mắt lợi hại, không chút do dự: “Đại tướng quân, cho dù là thái tổ Sở quốc sống lại, ở chỗ chúng ta, có thể được chẳng qua là vị trí tôn vinh, cũng phải hiểu chuyện nghe lời, nếu không... Hừ!”

Hô Diên Phong, quả nhiên là người oai hùng quyết đoán.

Trác Lăng Vân nhìn Hô Diên Phong chăm chăm, mỉm cười: “Ngươi chưa từng gặp y, cho nên ngươi sẽ không hiểu được.” Sau đó lại chậm rãi chuyển sang nhìn Đỗ Tư Viễn: “Tư Viễn, ngươi tuy thông tuệ, nhưng dù sao cũng là văn nhân, cho nên, có người, có việc, ngươi sẽ vĩnh viễn không hiểu.”

Hắn buồn bã, trong mắt lại nhịn không được lộ ra vẻ sùng bái hướng về: “Nếu thái tổ Sở quốc sống lại, ta tự nhiên sẽ hiếp bức để lệnh chư hầu, nhưng Phương hầu...”

Ánh mắt hắn từ từ nhìn quét bốn người ở đây, vẻ mặt vi diệu phức tạp khó mà nói rõ: “Loại người này, ngươi có thể giết chết y, nhưng không thể hiếp bức. Người có thể hủy diệt y, nhưng không thể thuyết phục. Y là Phương Khinh Trần, y là Phương hầu!”

Mắt Đỗ Tư Viễn thoảng động, có một phần hoảng sợ. Hô Diên Phong cũng lập tức đứng lên: “Đã như vậy, việc này còn gì để nghị? Tướng quân nhân hậu, mọi sự giao cho mạt tướng là được, mạt tướng nhất định có thể làm trót lọt, dù là... dù là vạn nhất...”

Hắn cắn răng: “Vạn nhất ngày khác để lộ tiếng gió, tất cả tội trách, đều một mình mạt tướng gánh vác! Sẽ tuyệt không tổn hại danh dự của tướng quân!”

Đỗ Tư Viễn vui vẻ nói: “Lời của Hô Diên tướng quân, thật là lời của trượng phu, Đại tướng quân...”

Trác Lăng Vân bỗng khoát tay chặn lại, không cho họ nói tiếp. Ánh mắt chuyền dừng trên người Trác Tử Vân: “Tử Vân, thấy thế nào?”

Trác Tử Vân cúi đầu, hồi lâu mới nói: “Sự thể lớn, Tử Vân không dám tùy ý bình luận, mọi sự do đại ca làm chủ. Chỉ là... chỉ là việc Tiêu Hiểu Nguyệt kia, trong lòng Phương hầu đã phân tích được măt rõ ràng, lại là bắt không bằng thả, đại ca...”

Đỗ Tư Viễn mặt lộ vẻ ngạc nhiên, Hô Diên Phong nhíu mày hờ mạnh một tiếng. Trác Lăng Vân cũng hơi kinh ngạc. Trác Tử Vân vốn là người khôn khéo, không ngờ lúc thương nghị đại sự, hắn lại vẫn ở đây lo lắng thanh mai trúc mã của mình. Đã không bỏ xuống được thanh mai trúc mã, rồi lại luyến tiếc tiền đồ hoài bão, vinh hoa phú quý, chậm chạp, lưỡng lự như vậy, quá thật là...

Trác Lăng Vân bật cười. Hắn hiện tại thật sự chẳng có tư cách mắng huynh đệ nhà mình quá không có tiền đồ. Bản thân hắn nơi này cũng bất quá là chó chê mèo lăm lông thôi.

Chỗ hoang sơn dã lĩnh, nếu thấy người khác bị xà trùng kịch độc không thuốc cứu cắn cánh tay, người chỉ vẽ người ta nên chém đứt cánh tay, đương nhiên dễ dàng. đổi lại người bị cắn là mình, thật có thể giơ búa lên, không chút chùn tay chém xuống tay mình không?

Người ngoài chuyện, bình tĩnh cơ trí lại có gì đáng đặc ý, chẳng qua là không lĩnh hội được nỗi khổ của người trong chuyện thôi.

Trong lòng cuối cùng than một tiếng, âm thầm cảnh giác. Vô luận thế nào, hắn không làm được Trác Tử Vân kia.

Bởi vậy, thanh âm của hắn nhu hòa lạ thường: “Tử Vân, ngươi yên tâm, đừng nói đạo lý trong lòng Phương hầu phân tích khiến ta nhìn rõ được mất lợi hại, dù là việc thật sự có hại vô ích, chỉ vì một lời ủy thác của Phương hầu, ngẫu nhiên một lần, có gì không được.”

Trác Lăng Vân có chút tự giễu. “Ngẫu nhiên một lần”, đương nhiên không phải không thể. Chỉ cần là “ngẫu nhiên”…

Cuối cùng, hắn chú mục nhìn Lăng Phương: “Ngươi vẫn chưa nói ý kiến của ngươi.”

Lăng Phương cúi đầu, trầm giọng nói: “Thuộc hạ không có lời nào để nói.”

Nếu có thể nói, khi Đỗ Tư Viễn ra kế độc ác, Hô Diên Phong nói đắc ý, đã sớm nêu ý.

Thế nhưng, làm một viên bộ tướng vô cùng trung thành với Trác Lăng Vân, hắn không thể nói gì cả.

Nhin Lăng Phương vẫn cúi đầu, vẫn cứng đờ lưng, Trác Lăng Vân hơi xuất thần. Bỗng cười tiêu sái, đứng dậy: “Thôi! Ý kiến của mỗi người các ngươi ta đều rõ cả. Tư Viễn, Hô Diên tướng quân, các ngươi nghỉ ngơi một chút đi, nhớ việc này không thể truyền ra ngoài là được. Tử Vân, Lăng Phương, các ngươi theo ta ra thành đi một chút giải sầu.”

Mặt hôi như thế, còn chưa ra một quyết định, Trác Lăng Vân đã muốn vung tay bỏ đi, Hô Diên Phong nóng ruột kêu một tiếng: “Đại tướng quân!”

Đỗ Tư Viễn cũng khẩn thiết nói: “Tướng quân! Người thành đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, đây cũng là vì thiên hạ thương sinh…”

Trác Lăng Vân mỉm cười khoát tay: “Đỗ chủ bộ, Hô Diên tướng quân, việc này ta tự có quyết định, các ngươi cứ yên tâm.”

Giờ khắc này, vẻ tươi cười của hắn rất thong dong, ánh mắt hắn rất thâm

trầm, rốt cuộc khiến Đỗ Tử Viễn và Hô Diên Phong đều đương trường ngớ ra, nhất thời chẳng ai có thể mở miệng khuyên giải nữa.

Đợi khi họ lấy lại *** thần, Trác Lăng Vân đã cùng Trác Tử Vân và Lăng Phương đi xa.

Không vung roi, không giục ngựa. Chỉ mặc tính khí con ngựa, chậm rãi mà đi. Giương mắt nhìn không trung phương xa vào buổi hoàng hôn dần dần vắng lặng, Trác Lăng Vân cười thoải mái.

Trường mập thất trù tính này, thật là vô dụng vô vị.

Hai người kia có thể nói gì, sẽ nói gì, hắn kỳ thật đã sớm tính trước trong lòng.

Thế thì, triệu tập họ đến nữa, chính tai nghe một lần, rốt cuộc cũng có chút buồn cười.

Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, vì mục đích không câu nệ thủ đoạn, đại trượng phu không thể có lòng dạ đàn bà...

Dường như, rất nhiều anh hùng hào kiệt khi thành đại nghiệp, đều từng đối mặt với lựa chọn giày vỏ tương tự. Sau đó bên cạnh họ sẽ xuất hiện người khuyên giải thuyết phục như vậy, sau đó các đại anh hùng liền nén đau vì mục tiêu cao xa, đi làm những chuyện “không câu nệ” đó... Ha ha. Sau khi công thành danh toại, những tiểu tiết đó, sẽ còn ai đi truy cứu? Mọi người tối đa là chỉ trích những người lúc trước góp lời khuyên giải đó thôi.

Hôm nay hắn mới triệt để minh bạch, hóa ra người có thể thành “đại anh hùng”, kỳ thật căn bản không cần khuyên giải. Họ cần, chẳng qua là mấy người khuyên giải.

Đùn đầy chút trách nhiệm, được chút an ủi tha tội, luôn khá thoải mái. Có một cái cớ để lúc ấy có thể lừa mình, tương lai có thể lừa người, luôn khá thuận

tiện.

Giết chóc, phản bội, hủy diệt, âm mưu, những thứ tồi tệ hơn, dùng lá cờ “thiên hạ thương sinh” này, cũng liền trang nghiêm như thần thánh.

Chiến mã bên dưới hí một tiếng ngừng lại. Trác Lăng Vân lúc này mới phát hiện, không biết là lúc nào, hắn nắm chặt cương ngựa, đã nắm đau cả tay. Hắn trừng mắt, ngóng nhìn một đường tịch dương vàng rực cuối cùng phía chân trời.

Khẽ cười lạnh: “Lăng Phương, nếu ta cuối cùng quyết định vong ân phụ nghĩa, ngươi liệu có oán hận ta?!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 11 : Chuyện Xưa Ra Sao

Lăng Phương cương lại trên ngựa, không thể ngẩng đầu: “Đại tướng quân, mặt tướng không dám ngôn hận, chỉ là...” Hắn căn răng: “Chỉ là... nếu như, Đại tướng quân phải... phải... liệu có thể... chỉ nhốt Phương hầu, không tiết lộ tin tức là được...”

Biết rõ là vọng tưởng, vẫn nhịn không được phải cầu: “Lăng Phương nguyện lấy tất cả công lao quan tước để trao đổi, làm một kẻ canh gác nho nhỏ, chiếu cố Phương hầu cho Đại tướng quân!”

Trác Lăng Vân cười sảng sặc: “Lăng Phương ơi Lăng Phương, ngươi vẫn không hiểu Phương hầu. Phương hầu là ai? Y có thể chết, lại không nên bị người cắt đi nanh vuốt, vây trong ***g giam hoàng kim! Người cảm thấy giữ lại tính mạng, cả đời hầu hạ chu đáo là không có lỗi với y sao? Nếu ngươi nghĩ như vậy, cũng quá vú nhục Phương hầu.”

Lăng Phương trầm mặc một lúc, mới hô to như bùng nổ: “Mặt tướng không biết! Mặt tướng không biết... Tướng quân, mặt tướng không biết, có thể có biện pháp gì lưỡng toàn!”

Một nam tử dũng hán như vậy, lúc này quát lớn, cơ hồ rơi lệ.

Mấy sĩ tốt xa xa, nghe tiếng ngạc nhiên quay đầu trông lại, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Được rồi được rồi, đừng kêu, một đại nam nhân, còn ra thể thống gì nữa?” Trác Lăng Vân cười một tiếng: “Để các huynh đệ trong quân nghe được, còn không biết là đại địch nào tiếp cận, khiến Lăng tướng quân vũ dũng không sợ

của chúng ta bị dọa mất mật!”

Vốn nên là nói cười thoải mái, chỉ đáng tiếc, Trác Tử Vân và Lăng Phương, chẳng ai cười nổi. Mà Trác Lăng Vân, rốt cuộc cũng không cười tiếp.

Trên đời này, ở đâu có nhiều sách lưỡng toàn như vậy? Người luôn sẽ bị bức phải lựa chọn, phải cắt đứt, phải từ bỏ.

Lỗng cương ngựa, để ái mã lại chậm rãi tự đi về trước, thanh âm của Trác Lăng Vân hơi lơ lửng: “Còn nhớ năm đó, khi ta mới gặp Phương hầu, rất là xem thường y. Cảm thấy người này chính là gối thêu hoa, dựa vào bộ dạng đẹp đẽ, được tiểu Hoàng đế sủng ái, mới có thể nắm giữ quân chính đại quyền. Khi đó ta tuổi trẻ khí thịnh, tự cho là con cháu nhà tướng, khinh thường kẻ hành tiến dựa vào nịnh bợ bên trên, ngoại trừ thăng trưởng nghị sự thì không hành lễ trước mặt y, ngoại trừ quân lệnh cũng chưa từng nghe lời y.”

Những chuyện xưa đó, Lăng Phương năm ấy cũng hay nghe các tướng quân nhắc tới. Hồi đó những tân nhân trẻ tuổi trong quân, đều không chịu phục Phương Khinh Trần lăm. Nhưng Phương Khinh Trần lại chưa từng để ý, khoan dung độ lượng, mọi người chỉ cần không lỡ quân lệnh, bình thường không cung kính y lăm, y ngược lại cao hứng.

Bởi vậy, hắn cười khổ, thấp giọng đáp: “Đúng vậy, chuyện trước kia, ta cũng từng nghe nói. Nghe bảo lúc trước số lần Tiêu Viễn Phong vô lễ với Phương hầu, còn hơn xa tướng quân.”

Trác Lăng Vân cũng cười khẽ: “Đúng vậy, đám mao đầu tiểu tử ếch ngồi đáy giếng chúng ta, mắt toàn mọc trên đỉnh đầu, có thể nhìn được ai? Đều là xuất từ danh môn, đều là tướng môn thế gia, ai cũng cho rằng mình võ nghệ thành thạo, vừa xuất sĩ là phải có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ. Chờ thật sự lên chiến trường, thấy người chết, thật sự bị vô số quân địch bao vây, mới biết, mình nông cạn vô tri, cuồng vọng nực cười cỡ nào.”

Lăng Phương đáp: “Trước kia khi theo tướng quân ở dưới trướng Phương

hầu, vẫn hay nghe thấy mọi người tụ lại tính toán, ai từng được Phương hầu cứu bao nhiêu lần, ai từng chịu bao nhiêu gậy của Phương hầu...”

Trác Lăng Vân ánh mắt thản nhiên, hồi tưởng chuyện cũ, trên mặt lại không tự giác lộ vẻ tươi cười thương cảm: “Lần đó ta và Tiêu Viễn Phong tranh công liều lĩnh, sa vào trùng vây, là Phương hầu ba tiến ba xuất, liều chết xung sát, cứu chúng ta về. Khi đó ta bị thương nặng, ngay cả ngựa cũng không cưỡi nổi, Phương hầu y một tay ôm ta, tay kia cầm thương tác chiến, người Tần dùng tên bắn, Phương hầu vì bảo vệ ta, chỉ có thể dùng cánh tay mình ngăn tên, một thời gian rất lâu sau đó, tay trái cũng không thể linh hoạt như thường. Đại phu trong quân nói, nếu điều dưỡng không tốt thì cả tàn phế cũng có khả năng. Thế nhưng, thương thành như vậy, sau khi mang theo ta giết ra trùng vây, vừa bỏ ta ra, lại quay về cứu Tiêu Viễn Phong. Hai tên tiểu tử ngốc chúng ta, là Phương hầu dùng tám mũi tên moi ra trên người, thương đao thương giáo không đếm được, đổi về tính mạng!”

Trác Tử Vân vẫn trầm mặc rốt cuộc nói: “Ta cũng nhớ đại ca từng nói, lần đó sau khi về doanh, Phương hầu còn đánh các huynh mỗi người bốn mươi quân côn.”

Trác Lăng Vân cười ra tiếng: “Đúng vậy, trăm cay nghìn đắng cứu chúng ta về, lại hung ác đánh chúng ta một trận. Một trận đánh đó, chúng ta chịu đều không oán ngôn, thế nhưng, đêm đó Phương hầu liền mang theo thương đến thăm chúng ta, hỏi chúng ta có hiểu, vì sao phải bị phạt không.”

Giờ khắc này, Trác Lăng Vân tâm tư xa vời, đã quay về hối quanh thời gian năm đó: “Khi đó chúng ta nhìn y một thân thương, nước mắt nước mũi tèm lem nói chúng ta hại Phương hầu bị thương, nên bị phạt, khiến Phương hầu lúc ấy giận đến tái mặt, hung hăng gõ đầu mỗi người một cái, mắng chúng ta bốn mươi côn đều chịu uống cả.”

Dần dần, thanh âm của hắn nhỏ xuống, nhỏ xuống, nhỏ đến mức cuối cùng chỉ bản thân có thể nghe thấy.

Sau đó, lại phát sinh chuyện gì nhỉ?

Phương hầu bắt đầu tóm hăn và Tiêu Viễn Phong, buộc họ học binh pháp chiến trận, võ đạo quân quy một lần nữa. Dần dần, các tướng lĩnh tuổi trẻ trong quân khác, cũng đều chậm rãi thành đệ tử không chính thức hành lễ sư đồ kia của Phương hầu.

Nhớ Phương hầu mỗi ngày sau khi vất vả quân vụ, muộn hơn mệt hơn, vẫn sẽ xem kỹ ghi chép công khóa, binh pháp tâm đắc của mỗi người họ, sau đó phê giải tỉ mỉ cho họ.

Nhớ Phương hầu sẽ nghiêm túc quan sát võ công sở trường của mỗi người họ, sau đó giúp họ cải thiện công phu chiến kỹ, dốc túi giảng dạy.

Nhớ mỗi một cuộc chiến kết thúc, Phương hầu sẽ tụ họ lại một chỗ, trên bàn dựng lại chiến cục, diễn lại chiến sự, phân tích mỗi một ứng đối được mất của chiến cục biến hóa.

Học nhiều, mới hiểu, cơn giận của Phương hầu, không phải vì bị thương, mà là họ tham công liều lĩnh, ảnh hưởng phuơng lược công thủ của toàn quân. Nếu không phạt nặng, không đủ để cảnh báo toàn quân.

Nhớ ngày đó khi bừng tỉnh đại ngộ, đã nói gì?

Đúng rồi, không phải áy náy sám hối, mà là cõi ý rất ngây thơ rất vô tội nhìn Phương hầu hỏi: “Phương hầu ngài thân là chủ soái, vì cứu bộ tướng mà sa vào hiểm địa, có phải cũng nên bị mấy chục quân côn phản tinh một chút?”

Khó được Phương hầu nhất thời lại không thể đáp, chỉ đành xách thước gỗ đầu họ.

Nói đến thì từ sau khi Phương hầu bắt đầu nghiêm túc dạy dỗ đám tướng lĩnh trẻ tuổi họ đó, trong quân trưởng liền gác một cây thước rất ra dáng, có điều trước giờ chẳng có tác dụng chấn nhiếp gì mà thôi.

Mấy năm nay, đám sứ huynh đệ họ năm đó đều cứ một phuong, hoặc vì chán tình, hoặc vì danh phận, đều kiệt lực thần hóa Phương hầu. Người ngoài chỉ nói Phương hầu là vị thần uy vũ vô địch vạn người kính ngưỡng trong quân, lại không biết, năm đó trong quân, chuyện mọi người thích làm nhất, chính là lấy Phương hầu ra nói cười mua vui.

Phương hầu tốt tính, mọi người liền thích đánh cược, xem ai có bản lĩnh dưới tình huống không vi quân lệnh không lỡ quân tình chọc y giận.

Phương hầu bản lĩnh lớn, mọi người liền góp sức, muốn khi luận võ so kỹ, phỏng ngựa đi săn, hoặc là sa trường đánh trận thắng y một lần.

Đám thiếu niên đệ tử họ càng vô pháp vô thiên, ngày thường phóng ngựa đi săn, trong quân thí võ, để thắng Phương hầu, thủ đoạn đê tiện gì chưa từng thử. Cho ngựa uống thuốc xổ, lặng lẽ cưa quân đao, đánh tráo cung tên của Phương hầu, nói đến năm đó, quả là không từ việc xấu nào...

Thời điểm đó, nguyện vọng lớn nhất của mọi người là gì? Không phải là luyện thành võ nghệ tuyệt thế, học được binh pháp tuyệt đỉnh, ngày nào đó thấy Phương hầu gặp nạn, một hơi cứu y mười lần tám bận, cực kỳ rạng rỡ báo ân sao!

Nhin Trác Lăng Vân ý cười trên mặt dần dần xa xăm, ánh mắt dần dần mù mịt, chuyện xưa trong miệng dần dần thấp không thể nghe, Trác Tử Vân và Lăng Phương đều biết, chủ tướng của họ, giờ khắc này, tâm tư đã ngoài năm tháng xa tít.

Hai người không ai đành lòng ra tiếng, chỉ yên lặng giục ngựa đi theo Trác Lăng Vân, vô mục đích mà đi về phía trước.

Lúc này, một hàng ba người, đến một khu phố chợ nho nhỏ. Phố xá vốn tiêu điều, thấy có tướng lĩnh giục ngựa qua, bách tính càng đóng chặt cửa, im lặng ẩn nấp. Trần to như vậy, tử khí nặng nề. Chỉ có tiếng vó ngựa, đạp trên con đường đá xanh, phá tan sự vắng lặng. Một hai binh lính tuần tra, tuần tra trên đường, đi

theo xa xa, mới làm cho người ta biết, hóa ra trên cái trấn này, vậy mà còn có người sống.

“Trả con ta lại cho ta! Van cầu các ngươi, trả con ta lại cho ta... Con ta mới mười lăm tuổi... nó không thể đi đánh trận mà... trả con ta lại cho ta... Phụ thân ca ca nó ở ngay trong quân đội của Tiêu tướng quân, đánh lên, ai sẽ giết ai đây... Van cầu các ngươi... trả con ta lại cho ta...”

Thanh âm khàn khàn tuyệt vọng của nữ nhân, bùng tỉnh Trác Lăng Vân từ trong chuyện cũ vô tận quay lại. Cảm thấy cương ngựa trong tay mình bị người túm chặt, hắn là hào một phuơng, nóng nảy cũng không nhẹ, chăng chút nghĩ ngợi vung ngay một roi!

Bên tai lại nghe Lăng Phuơng kinh hô một tiếng: “Đại tướng quân!”

Trác Lăng Vân ngắn ra, tay hơi nghiêng, roi vút qua không trung, lúc này mới thấy rõ quấy rầy mình là ai.

Một phụ nhân gầy đét chỉ còn da bọc xương, nhìn mặt mũi chẳng qua trung niên, lại đã là tóc bạc lưa thưa. Mười ngón vuơn ra, lại như móng quỷ. Một đôi tay như vậy, túm chặt cương ngựa, một đôi mắt như vậy, u u không như người sống, si si ngốc ngốc, điên điên cuồng cuồng, chỉ không ngừng lặp lại: “Trả con ta lại cho ta... van cầu ngươi, trả con ta lại cho ta... con ta mới mười lăm tuổi... nó không thể đi đánh trận mà...”

Do ba người lúc ấy đều nỗi lòng phức tạp, suy nghĩ phiêu dao, khi một phụ nhân điên bỗ đến như vậy, ba dũng tướng kinh nghiệm sa trường, đúng là không ai kịp kéo ngựa tránh đi trước một bước.

Vừa chần chờ, góc đường đã có một đội binh sĩ tuần phô lao đến như bay, ba chân bốn cẳng kéo phụ nhân ra, đội trưởng đầu lĩnh ở đó run rẩy hành lễ, sĩ binh bên dưới đã đè phụ nhân giãy giụa điên cuồng ở ven đường.

Phụ nhân giống như sắp chết nẹ vẫn điên cuồng kêu to hô to: “Trả con lại cho

ta, đem trả con lại cho ta... phụ thân ca ca nó đang trong quân đội của Tiêu tướng quân, đánh lên, ai sẽ giết ai đây... ô..."

Đám binh sĩ sợ bà ta kêu nữa sẽ khiến chủ soái tức giận, muốn bịt miệng, phụ nhân kia lại há miệng cắn loạn, binh sĩ thuận tay moi bùn đất dưới đất nhét đầy miệng bà ta!

Trong nháy mắt, gào rống điên cuồng biến thành giãy giữa nặng nề.

"Chuyện gì đây?" Trác Tử Vân nhíu mày hỏi: "Phụ nhân này từ đâu đến, các ngươi tuần tra thế nào vậy? Lại để bà ta quấy nhiễu đến Đại tướng quân?"

Đội trưởng mồ hôi như mưa: "Phụ nhân này là trấn Nhị Thủy ngoài thành Vĩnh Yên, hôm qua con trai bị trưng đến trong quân. Nữ nhân này kiến thức nông cạn, hoàn toàn không hiểu quốc gia đại nghĩa, biết tướng quân trú ở bên cạnh, liền muốn chạy tới tìm Đại tướng quân đòi con, sau khi vào thành, chỉ cần thấy người mặc khôi giáp là bổ tới đòi con, chắc là điên rồi. Bọn tiểu nhân vốn thấy mụ đáng thương, cũng không quản mụ quá, nào ngờ nữ nhân điên này lại dám mạo phạm tướng quân, toàn là bọn tiểu nhân đáng chết..."

Trác Lăng Vân đã không kiên nhẫn nghe tiếp nữa, ở trên ngựa nhìn về phía phụ nhân bị đè dưới đất, dần dần ngay cả giãy giữa cũng chẳng còn hơi sức kia.

Một bộ quần áo rách bươm, cơ hồ đã không thể che lấp thân thể, nhìn thấy những vết thương giăng khắp người. Một đôi hài rách nát, sớm bị máu tươi ngấm ướt. Không có ngựa, một nữ nhân đói khát, trong vòng một ngày, từ thành Vĩnh Yên chạy đến đây, cần dũng khí như thế nào, kiên trì như thế nào, lại hoặc là điên cuồng như thế nào?

Hắn im lặng quay ngựa, không nhìn thêm lần nào nữa mà rời đi.

Trác Tử Vân chần chờ một thoáng, thấp giọng dặn dò đội trưởng đôi câu, lúc này mới cùng Lăng Phương giục ngựa đuổi theo: "Đại ca, ta đã cẩn dặn, không được làm khó phụ nhân này."

Trác Lăng Vân trầm mặc không nói, đúng vậy, hắn có thể không làm khó bà ta, có thể cho ăn, cho uống, thậm chí còn có thể trả một đứa con, thế nhưng, có ích lợi gì đâu?!

Ân nghĩa của hắn có thể bối thí mấy người, chính lệnh của hắn, lại vẫn đang quản hạt tất cả bách tính hắn trị!

Lăng Phương ở bên ngang đầu nhìn sắc trời, nhịn không được nói: “Đại soái, sợ là trời sắp mưa rồi, có muỗn...”

Trác Lăng Vân nghe mà không thấy, hỏi ngược: “Lăng Phương, năm đó ngươi từng nói, ngươi làm lính là muốn bảo vệ quốc gia, là hy vọng để mọi người có thể sống cuộc sống tốt đẹp. Thế nhưng mấy năm nay, những việc ta làm đó, ngươi nhìn hết trong mắt, có trách ta không?”

Lăng Phương không chút do dự: “Nếu là năm đó, ta sẽ căm ghét tận xương, nhưng hiện tại, Đại tướng quân, ta hoàn toàn không thể chỉ trích tướng quân, tướng quân có lẽ không làm tốt nhất, nhưng tướng quân cũng đã tận lực! Thiên hạ như thế, không phải tướng quân tạo thành, tướng quân cho dù không làm những việc đó, loạn thế cũng sẽ không bởi vậy mà kết thúc.”

Tang thương trải hết, mỗi người đều đang lớn lên. Bất kể tình nguyện hay không, quan trọng là hiểu được, hết thảy của thế gian này, không chỉ thuần túy là hai màu đen trắng. Đúng và sai, thị và phi, rất nhiều thời điểm, thường không thể phán rõ.

Trác Lăng Vân cười khổ: “Đúng vậy, trải qua nhiều mới hiểu được, thì ra những thứ trước kia chúng ta tin tưởng đó, quả thật đều có thể bị coi như trò cười. Đỗ Tư Viễn thì luôn lải nhải bên tai ta, người làm quân chủ khác những kẻ lòng dạ đàn bà, nghe lời như vậy nhiều, những điều trước kia sẽ mắng đó, bất nghĩa cũng vậy, ti tiện cũng thế, hiện tại dường như thật sự đều có thể yên tâm thoái mái đi làm.”

Lời này nói cực kỳ thê lương, hắn trước kia chỉ lo trong quân tác chiến, biên

quan kháng địch, tự cảm thấy hết thảy công lao đều là mình một đao một thương giành đến, chưa bao giờ cảm thấy triều đình xa xôi yếu đuối kia, tiểu Hoàng đế nhu nhược vô dụng kia, từng xuất lực gì.

Những quân lương, chiến mã, đao kiếm cung tên ùn ùn đưa tới không ngừng đó, quý giá biết mấy? Người chết trận có trợ cấp, người lập công có thưởng, mọi người đánh giặc không có nỗi lo ở nhà, khó được biết mấy?

Chưa từng để ý, tập mãi thành quen, cũng liền không cho là đúng.

Đợi khi thiên hạ phân loạn, gia quốc phiêu linh, một nhánh cô quân lui tới chinh phạt, vất vả đánh hạ từng tấc đất dừng chân mới phát hiện, hóa ra thời điểm cái gì cũng tự mình làm chủ, có nghĩa là cái gì cũng phải tự mình trù bị.

Trên chiến trường chết người, trong quân đội giảm thành viên, nhưng thiên hạ các nơi đều là kẻ địch, đều là người cạnh tranh, muốn duy trì chiến lực, nhất định phải bổ sung tráng đinh mới.

Binh lính chỉ đánh trận, không làm ruộng, nhưng cũng phải ăn cơm, cho nên nhất định phải đến dân gian trưng lương.

Chiến mã, đao thương, hết thảy hết thảy đều sẽ hao tổn trong chiến tranh, nhất định phải tìm kiếm bổ sung từ dân gian.

Tướng lĩnh sĩ binh lập công cần tướng thưởng, tiền từ đâu đến? Lão bách tính, chúng ta bảo hộ các ngươi, các ngươi chung quy nên có điều chứng tỏ chứ.

Trong loạn thế này, gần như tất cả chư hầu đều dùng phương pháp cùng kiểu, uống rượu độc giải khát mà khuếch trương thế lực, cướp đoạt dân tài, mọi người tranh đấu đánh đùi, một địa bàn, hôm nay là của ta, ngày mai không biết là của ai, sẽ chẳng có ai an định nghĩ chuyện phát triển, mà là mỗi lần chiếm một vùng, liền lấy thủ pháp điên cuồng nhất cướp đoạt vơ vét, cướp bóc sạch sẽ.

Tráng đinh đều bị bắt đi, ruộng đồng không người trông trot, sau binh tai,

chính là nạn đói. Mà nạn đói lại tạo thành binh tai càng lớn hơn.

Loạn dân muốn tạo phản, cho nên phải tăng cường quân lực, vì bảo đảm lương thực có hạn dùng trên người binh lính, trong quân lại không thể không gia tăng cướp đoạt.

Hết thảy hết thảy, thành nút chết, một vòng tuần hoàn khủng bố vĩnh viễn không thể xoay chuyển.

Trác Lăng Vân làm sao không biết phải khuyến nông tang, bình binh loạn, nhưng trước có Tân Húc Phi, sau có Tiêu Viễn Phong, bốn phương tám hướng chẳng biết còn bao nhiêu ánh mắt đang theo dõi hắn, sao hắn có thể để thủ hạ binh sĩ quay về cày cấy?

Trác Lăng Vân làm sao không biết trong nạn đói bách tính cần cứu tế ngay, nhưng mà, kho lương vừa mở, quân địch đánh tới, bảo sĩ binh đói nhữn làm sao nghênh địch?

Cứu bách tính thì mất sự nghiệp của hắn, bảo sự nghiệp của hắn, nhưng nếu bách tính dưới sự cai trị đều đói chết khổ chết bi hô vô trợ mà chết cả rồi, hắn cần bá nghiệp này lại có ích gì!

Bao nhiêu đêm trăn trọc, nhưng mà mệnh lệnh trưng binh vẫn phải phát xuống, bao nhiêu sớm lạnh đón gió trông về xa, nhưng mà lương tồn trong quân khố vẫn chưa từng đưa một hạt vào dân gian.

Đã là vô tình tàn nhẫn như vậy, vì sao lại cố tình dường như còn có một chút lương tâm chưa hoàn toàn mất đi.

Mình như vậy, tính là gì?

Hắn thấp giọng cười thảm: “Tử Vân, ngươi nói, ta rốt cuộc nên làm thế nào?”

Trác Tử Vân trầm mặc một hồi, mới thấp giọng nói: “Nếu đại ca huynh tay nắm nửa bên sơn hà, có được thế lực tuyệt đại như Tân Húc Phi, ta sẽ khuyên đại

ca huynh quyết đoán kịp thời, tiễn Phương hầu lên đường. Nếu đại ca huynh như Giang Tả Vương Triết, Lang Lâm Giang Lăng, chỉ có thể rụt đầu ở một vùng để cầu sống tạm, Tử Vân sẽ lập tức quỳ xin đại ca, cung nghênh Phương hầu đến tạ trấn, nhưng hiện tại, Tử Vân cũng thật sự không biết nên gộp lời với đại ca như thế nào.”

Chân trời đã có tiếng sấm ẩn ẩn, mây đen vô tận ùn ùn kéo đến, gió mạnh ào ào, càng lúc càng khỏe, càng lúc càng mạnh. Trên phố thị sớm không có người đi đường, hiện tại ngay cả đám sĩ binh tuần phố cũng đều tận lực đi tìm nơi trú mưa.

Trác Lăng Vân dừng ngựa giữa cuồng phong gào thét, bật cười nói: “Thật là lời thề, nếu tay ta khống chế hơn nửa thiên hạ, cũng liền có bảy thành cơ hội nhất thống giang sơn, nếu vậy, lương tâm bỏ đi này, ta sớm đã ném cho chó ăn. Nhưng hiện tại vùng đất một mảnh ba này của ta, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ... Hy vọng được thiên hạ không lớn nhưng cũng không phải không có, cho dù là thắng được Tiêu Viễn Phong, còn có Tân Húc Phi...”

Tiếng sấm rền vang phía chân trời đã lấp mất lời hăm chưa nói xong, mưa tầm tã nháy mắt bao phủ đất trời.

Trong gió, trong mưa, Trác Lăng Vân bỗng nhiên buông tiếng cười ầm: “Lăng Phương, Tử Vân! Các ngươi theo ta phóng ngựa chạy trên nó một trận!”

Mưa giáng xuống khiến Lăng Phương cơ hồ không mở được mắt, khuyên nhủ: “Đại tướng quân, mưa này quá lớn...”

“Mưa lớn thì thế nào, mưa gió sa trường như thế nào chúng ta chưa từng trải qua!” Trác Lăng Vân với tay, một roi đánh thật mạnh lên thân ngựa, người ngựa như điện, lao nhanh về phía trước.

Lăng Phương hai người đồng thời vung roi giục ngựa, cùng theo hăm, chạy giữa một trời mưa gió này.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 12 : Vũ Sâu Phong Cuồng

“Ngài nói cái gì, Đỗ chủ bô?” Hô Diên Phong ngạc nhiên nhìn Đỗ Tư Viễn.

Đỗ Tư Viễn khẽ lặp lại: “Nhân lúc Đại tướng quân còn đang do dự không định, xin Hô Diên tướng quân bí mật dẫn thuộc hạ của ngài đến thành Vĩnh Yên, kết liễu Phương Khinh Trần!”

“Việc này quan hệ trọng đại, không được Đại tướng quân chỉ lệnh ta đã tự tiện động thủ, vạn nhất Đại tướng quân trách tội xuống…” Hô Diên Phong mà rật nhíu chặt, vẻ mặt không tình nguyện.

“Hô Diên tướng quân, đến lúc đó ván đã đóng thuyền, Đại tướng quân dù tức giận, cũng không thể làm gì ngài. Y tối đa chỉ thầm giận mắng ngài vài câu rồi giấu việc này đi, còn âm thầm cảm tạ ngài. Nhưng nếu tướng quân chần chừ, chỉ sợ Đại tướng quân nhất thời mềm lòng, những đại nghiệp đó…”

Đỗ Tư Viễn sắc mặt âm trầm.

“Đỗ chủ bô, ngài nói là, Đại tướng quân sẽ thật sự đem thân gia tính mạng, dâng tặng hết cho Phương Khinh Trần kia?!” Hô Diên Phong không dám tin.

“Ta không biết, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm! Hiện tại đang bồi bên cạnh tướng quân là Lăng Phương và Trác Tử Vân.” Đỗ Tư Viễn lo âu nói: “Trác Tử Vân chỉ biết nhi nữ tình trường, muội tử của Tiêu Viễn Phong đưa vào lòng bàn tay, hắn còn nghĩ tình cũ, tự mình thả đi, người như thế, hiểu được thiên hạ đại cục gì? Lăng Phương là cựu bộ của Phương Khinh Trần, tâm tự nhiên là hướng về bên kia, huống chi tương lai làm chủ bất kể là Đại tướng quân hay Phương Khinh Trần, y đều không có hại. Ta sợ Đại tướng quân tin nghe hai

người đó xúi bẩy, ngài và ta chịu ơn của tướng quân, há có thể bỏ mặc tướng quân tự ngộ!"

"Việc này quan hệ trọng đại, để ta nghĩ lại đã!" Hô Diên Phong còn đang kinh ngạc, tâm thần kích động, nhất thời không thể quyết đoán.

"Tướng quân, nên quyết không quyết, tất bị hại! Tướng quân..." Đỗ Tư Viễn chợt phất áo quỳ xuống: "Vì đại nghiệp của Đại tướng quân, Tư Viễn cầu ngài!"

Hô Diên Phong cả kinh lùi liền mấy bước, hai tay đỡ: "Đỗ chủ bộ làm như thế, quả thật đã giết ta. Thôi thôi, ta cứ..."

Chưa dứt lời, chân trời chợt nỗi tiếng trống, ầm ầm từ tai vào lòng. Giống như tiếng sấm!

Đại tướng quân, kích trống tụ tướng!

Hai người kinh hãi ngẩn đầu, ngoài cửa sổ mưa cấp gió cuồng. Chân trời đang sáng lên một tia chớp, cách màn mỏng, ánh hai người, diện mục đều lạnh như nhau, mắt đầy kinh nghi như nhau.

Không trăng không sao, không đèn không lửa.

Mưa cấp gió cuồng.

Cùng là một tia chớp, cũng chiếu sáng một người trong một cánh cửa sổ khác.

Cửa sổ đỗ tươi không đóng, mưa gió tùy ý ập vào từ cửa sổ. Người im lặng đứng trước cửa sổ, sớm đã ướt đẫm quần áo.

Tia chớp chợt nỗi, chiếu sáng nụ cười như tơ liễu bên môi y. Chiếu sáng ấm chén chuyển động linh hoạt trên đầu ngón tay y.

Nếu như lần này về đến nhân thế, y còn chưa kịp làm gì hết, đã chết trong loạn quân, tức tốc quay về Tiểu Lâu, không biết giáo sư và đám bạn học kia sẽ là biểu tình gì.

Phương Khinh Trần cơ hồ bật cười. Y dù sao vẫn là tùy hứng, dù sao vẫn là điên cuồng, tuy nói trong đó cũng có sự trùng hợp ngẫu nhiên, lựa chọn Trác Lăng Vân tay nắm ngàn dặm non sông, có cơ hội tranh giành thiên hạ để biểu lộ thân phận đầu tiên, nhưng vô luận thế nào cũng không thể nói là tinh túng.

Y đang chờ mong gì? Y có thể chờ mong gì? Muốn tranh giành thiên hạ, họ không cần mạnh hơn y, họ chỉ cần... mạnh hơn đối thủ cạnh tranh của mình.

Nếu không có sự tồn tại của mình, cơ hội giành được Sở quốc, Trác Lăng Vân ít nhất cũng nên có hai thành.

Khẽ lắc đầu. Cơ hội như vậy, có nửa thành, đã đủ khiến người điên cuồng, đủ để người giết vợ giết con, táng tận thiên lương.

Hà, y sớm đã là học sinh ác liệt nhất Tiểu Lâu, thế thì dù ác liệt hơn nữa, lại có ngại gì.

Rượu trong chén sớm lạnh ngắt.

Lại là một tia chớp sáng lên, chiếu rọi những giọt mưa bay loạn, trong cái chén trên tay Phương Khinh Trần, gợn sóng nho nhỏ, bình tĩnh nổi lên từng vòng trên mặt rượu.

Chớp qua, đêm càng tối đen. Chìa tay không thấy nắm ngón.

Trong bóng đêm, Phương Khinh Trần đưa tay, đem rượu lạnh mưa lạnh kia, uống hết vào họng.

Giang sơn đẹp đẽ như vậy, khiến vô số anh hùng đua nhau khom lưng.

—

Bóng đêm vừa buông, mưa gió khắp trời. Tiếng trống nặng nề, truyền khắp toàn quân.

Quân pháp, trống vang ba hồi không đến, chém không tha.

Toàn quân tướng lĩnh một người tiếp một người đội mưa chạy đến, lại thấy Đại tướng quân toàn thân ướt đẫm, thần sắc lệ liệt, hạ liền mấy đạo mệnh lệnh.

Điều tập chiến mã béo tốt mau lẹ nhất trong quân, triệu tập sĩ tốt *** nhuệ thiện chiến nhất, cầm cương đao, thêm cung tốt, quất ngựa đợi mệnh.

An nguy trong thành, nhờ hết một hai tâm phúc, lại triệu tập chư tướng khác, mệnh lệnh họ cùng hẵn đồng thời suất lĩnh sĩ tốt, nhân đêm đội mưa, lao đến thành Vĩnh Yên!

Hắn vẻ mặt lâm liệt, ngữ khí cương quyết, một phen mệnh lệnh, thật như gió cả mưa rào, khiến mỗi người sợ đến trợn mắt há mồm, chúng tướng lĩnh rốt cuộc không ai dám hỏi nhiều, đều nghiêm nghị vâng theo.

Đỗ Tư Viễn và Hô Diên Phong trong lòng biết chuyện, không khỏi ngạc nhiên nhìn nhau.

Mệnh lệnh ngắn gọn truyền xong, Trác Lăng Vân rảo bước ra ngoài, đến bên cạnh hai người, đột nhiên cười: “Tư Viễn, ngươi tuy là quan văn, nhưng cũng là người biết chuyện, đi theo ta luôn đi.”

Đỗ Tư Viễn đáp một tiếng, kẽ sát đến: “Tư Viễn cả gan, dám hỏi Đại tướng quân, cử động này là ý gì?”

Trác Lăng Vân mỉm cười: “Ngươi nói ta là ý gì? Mới phải triệu tập trọng binh như thế?”

Đỗ Tư Viễn nhíu mày nói: “Đại tướng quân, việc thế này, chỉ cần một viên tướng tâm phúc, lĩnh hai trăm *** binh là được, đâu cần khuếch trương thanh thế như vậy?”

Trác Lăng Vân đảo ánh mắt qua bên, thấy chư tướng đều đang tự hối hả, không lo người khác nghe thấy, mới cười nói: “Nhân vật như y, cho dù là mấy năm võ công bị tổn, há lại có thể coi như tầm thường! Hai trăm? Dù là hai ngàn người cũng không đủ. Người biết ta biết, chuyện này nhất định phải làm hoàn toàn. Cho nên chỉ có ta đích thân đi mới có thể yên tâm. Mà những tướng cõi cựu của người nọ trong quân rất nhiều, chung quy phải bắt hết mọi người ở bên cạnh ta, khiến tai mắt bẽ tắc, không lo tin tức để lộ, lúc này mới an toàn.”

Đỗ Tư Viễn thở phào nhẹ nhõm, thành tâm thành ý thi lễ: “Đại tướng quân lo nghĩ sâu xa, Tư Viễn khâm phục.”

Còn chưa dứt lời, Hô Diên Phong bên cạnh đã không thể né được khẩn trương kích động, hơi thất lễ nói chen: “Đại tướng quân, lúc thư sát, những người này đã có tình cõi cựu, sợ s敬畏 có biến bất trắc!”

Trác Lăng Vân cười nói: “Ta sao lại để họ động thủ. Đến thành Vĩnh Yên, để họ dẫn nhân mã xếp hàng ở ngoài thành, Tử Vân coi chừng họ, Lăng Phương biết chuyện ta sẽ dẫn bên cạnh, không cho y dễ dàng rời một bước. Những người đó tai mắt đều không, tự nhiên khỏi lo có biến. Các ngươi, còn có các tướng quân không có giao tình quá sâu với người nọ, suất lĩnh *** nhuệ bản bộ, cùng ta vào thành làm việc, vậy là kín kẽ tuyệt đối.”

Đỗ Tư Viễn và Hô Diên Phong nhìn nhau, đều cảm thấy trong lòng buông lỏng, gánh nặng ngàn cân cũng đi, đồng thời hành lễ đáp vâng.

Giương mắt nhìn mưa gió khắp trời, Trác Lăng Vân cười thâm trầm: “Đi thôi, mưa đêm nay... sẽ rất lớn.”

Một bầu rượu hết, quay đầu đi đến trước bàn lấy một bầu khác. Đầu ngón tay chạm đến thân bầu, một loại chấn động rất nhỏ lặng yên truyền đến.

Khi thiên địa đều yên tĩnh, không trung đều u ám, không còn măt mê năm
sắc, cảm giác khác ngược lại đặc biệt linh mẫn.

Trong bóng tối, Phương Khinh Trần hơi nhướng mày, cơ hồ là ôn nhu đặt tay
trên thân bầu, cảm giác chấn động kia từ nhỏ mà lớn, từ mỏng manh mà rõ
ràng...

Dần dần, bầu rượu, bàn, thậm chí cả đại địa, đều đang chấn động...

Phương Khinh Trần mỉm cười trong bóng đêm. Đến nhiều nhân mã quá!

Bất quá, Phương Khinh Trần y đương được! Muốn cho y thúc thủ vô sách,
không thoát thân được, những người này, y đương được!

Đưa tay lau nước mưa lạnh băng trên mặt, bỗng nhiên vì mình vừa rồi tùy
hứng đứng ngay cửa sổ dầm mưa mà cảm thấy hơi ảo não. Ôi, khiến cho toàn
thân mặt mũi ướt đẫm thế này, đủ nhếch nhác. Hình tượng ôi hình tượng, dáng
vẻ này bị người nhìn thấy, không chừng có người còn cho rằng, y đã ở nơi này
thương tâm khóc lóc!

Dưới sự tự giễu, nhẹ nhàng buông chén rượu. Tiếng bước chân như sấm rền
bên ngoài đã rõ ràng lọt vào tai. Uể oải quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ, những bóng
người lắc lư trong bóng tối. Trong mưa gió bóng đêm, có chút ánh sáng lờ mờ,
mơ hồ bóp méo hết thảy thành dáng vẻ quái dị.

Nhớ tới mấy chuyện thú vị, Phương Khinh Trần nhẹ nhàng cười một tiếng,
trong lòng trái lại bình tĩnh. Lần này trở về, lại muốn lấy thân phận cũ này xuất
hiện, chỉ sợ là không khả thi. Lần trước là thế thân, lần này lại chẳng có A Hán
gánh trách nhiệm cho y. Trác Lăng Vân, nhất định sẽ xác nhận trăm phần trăm
cái chết của y mới có thể an tâm.

Hối hận hay chăng?

Hối hận hay chăng, không ẩn tung tích, lặng lẽ vào kinh thành Sở quốc, cứu

hài tử Sở Nhược Hồng kia ra. Chỉ một vị vua điên không người để ý, nếu không ai biết y còn sống, y muốn bí mật dẫn từ trong kinh ra, vốn là dễ như trở bàn tay.

Hối hận hay chăng, không tìm cựu bộ thế lực được bùa sớm lo bùa tối ở một chỗ nho nhỏ để biểu lộ thân phận, đoán đám gia hỏa đó sẽ gào khóc bỗ đến, biểu đạt tình cảm chân thành nhất.

Hối hận hay chăng, cứ thế dễ dàng vứt bỏ cơ hội thi lại giáo sư cho, phải chìm nổi hơn ngàn năm nữa giữa trần thế không có gì đáng vui, không máy tính, không điều hòa này.

Thế nhưng, cho y một cơ hội nữa, dù là biết rõ kết quả, y vẫn sẽ lựa chọn như thế.

Bởi vậy, y không lo không nghĩ, không kỳ vọng, không cảm xúc, bình tĩnh gần như nước tù.

Y quả nhiên là điên cuồng tùy hứng, lãnh huyết vô tình. Là y lần lượt bức bách người khác lựa chọn, cho nên là y lần lượt bị vứt bỏ, đây thật là báo ứng y nên được.

Y đi đến trước cửa, hai tay mở cửa phòng, trên mặt, có vẻ tươi cười tâm tư mù mịt.

Chính là một tia chớp đánh xuống, trong nháy mắt, thiên địa sáng lóa mắt.

Trong viện lít nhít, đứng đầy quân binh, cương đao trường thương, trong tia chớp, ánh sáng lạnh băng chói mắt. Giữa cuồng phong mưa rào, sĩ tốt ngay ngắn trật tự, đội ngũ không loạn, không người ồn ào.

Quả nhiên là *** binh bách chiến.

Do mưa gió quá lớn, đuốc và đèn bình thường căn bản không đốt được, bốn phía chỉ do một đám quân sĩ, khơi cao hơn mười ngọn đèn bão có thể kháng mưa gió. Ánh đèn lờ mờ phiêu渺 trong mưa gió, không sáng rực, nhưng cũng có thể

cho người láng máng nhìn thấy mấy cảnh tượng.

Lại là ánh chớp chợt lóe, y đã nhìn rõ đệ tử y một tay dạy dỗ ra kia.

Mao đầu tiếu tử năm đó, đã thành vĩ trượng phu một mình đảm đương một phía.

Có phong mang và nội liễm nhân thể phong sương lịch luyện ra, có vĩ ngạn và yên định trong thiên quân vạn mã, cũng có uy nghiêm và tôn quý của một thân trang phục Nguyên soái hoa lệ.

Phương Khinh Trần vui vẻ.

Người y hao hối tâm huyết dạy dỗ ra, có lẽ không phải toàn tài, dù sao cũng đã thành tài.

Ánh chớp qua hết, đất trời tăm tối trở lại. Chỉ còn chút quầng sáng thảm đạm của những ngọn đèn bão bối phía mang đến, làm cho y thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia, đang từng bước tiến đến.

Phương Khinh Trần lảng lặng chờ đợi, không nói không động, chờ đợi hắn cáo biệt với y.

Mỗi một bước hạ xuống đều nặng nề, ngay cả tiếng hít thở dồn dập cũng dần dần rõ ràng trong mưa gió.

Gần... quá gần rồi.

Gần đến mức đã tiến vào phạm vi công kích của y.

Trong lòng bỗng nhiên kéo căng, ánh mắt vốn lạnh nhạt bình hòa, phút chốc ngưng lại.

Thì ra, y cũng sẽ tính sai?

Thì ra... mình cũng sẽ tính sai...

Xa một bước.

Trác Lăng Vân nhếch nhếch khóe môi, mở miệng. Dường như muốn cười, đường như muốn nói, lại cười không ra, cũng không nói nên lời.

Đại hán bảy thước trước mặt Phương Khinh Trần, bỗng nhiên cứ thế bái xuống, quỳ trước người y, ôm chặt lấy hai chân y.

“Phương hầu... Đại soái!”

Bốn chữ nghẹn ngào nói ra, Trác Lăng Vân dán sát mặt dưới hai đầu gối Phương Khinh Trần, im tiếng nức nở!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 13 : Thiên Bình Nhân Tâm

Mãi đến khoảnh khắc tận mắt thấy Phương Khinh Trần đó, Trác Lăng Vân kỳ thật vẫn đang thấp thỏm, hai chân mình, chẳng biết còn có thể quỳ trước người hay không.

Dẫn kỵ binh *** nhuệ nhất trong quân, bất chấp thời điểm mưa gió phόng ngựa lao đi, chỉ nghe tim mình đập, như sấm giáng trống dồn, đập không dứt.

Một đường vào thành, tim đập càng lúc càng nhanh, một đường tiếp cận người kia, bước chân càng lúc càng gấp.

Đèn bão trở nên yên tĩnh, trong u tối láng máng chiếu sáng con đường phía trước, chiếu sáng tiểu viên, chiếu sáng... cánh cửa bỗng nhiên mở ra kia.

Đột nhiên, chân trời ánh chớp chói lóa, hắn vừa nhìn, liền trông thấy y.

Khoảnh khắc đó, tim hắn, lặng.

Giữa đất trời mờ tối, hắn từng bước đi về phía trước, hướng đến sự trưởng của hắn, chủ soái của hắn, ân nhân và bằng hữu của hắn.

Hắn đi không nhanh.

Cứ đi một bước, những năm tháng sôi nổi kia, quãng thời gian nhiệt huyết kia, tất cả khoái hoạt và mộng tưởng, kiêu ngạo và vinh diệu kia, liền càng tươi rõ một phần, càng thêm rõ ràng mà ầm ĩ trước mắt. Rực rỡ huy hoàng, chói mắt gai lòng, đau đớn lợi hại!

Gần rồi, rõ ràng đã đi rất gần rồi, nhưng sao vẫn không nhìn rõ người trước

mắt. Đêm đen quá, mưa gió lớn quá... hắn thậm chí không dám chớp mắt một thoáng.

Đi đến trước cửa, dừng bước đứng yên, cách gần như vậy, rõ cuộc có thể nhìn rõ ánh mắt Phương Khinh Trần.

Bình tĩnh, an hòa, không giận, không oán, thậm chí lộ chút vui mừng.

Phương hầu, ngài vẫn giống như trước đây sao? Mặc kệ chúng ta lén lút càn quấy thế nào, giày vò thế nào, lặng lẽ tính kế ngài thế nào, ngài đều không giận, ngài đều chỉ biết vì thành tựu của chúng ta mà cao hứng sao?

Thế là, trong mưa gió hắn nhẽch nhẽch khóc mồi, nỗi lực muốn cười, nỗi lực muốn gọi một tiếng, cuối cùng quỳ sụp xuống, thiên ngôn vạn ngữ, chỉ hóa thành một tiếng nghẹn ngào trong lòng từng hô vô số lần: “Phương hầu... Đại soái!”

Ôm chân Phương Khinh Trần, chân chân chính chính cảm thấy sự ấm áp và đầy đủ thuộc về thân thể máu thịt, Trác Lăng Vân im tiếng khóc nức nở!

Thì ra, không khó! Muốn từ bỏ, không khó!

Thời điểm đó, hắn chưa từng tọa ủng một phuơng, lại chân chính kiêu ngạo tùy ý. Thời điểm đó, hắn còn chưa có tư cách ngồi trong soái trướng chỉ huy vạn mã thiên quân, lại có mộng tưởng vui thú nhất. Mạo tên đạn, liều tính mạng. Mỗi một trận chiến có thể toàn thân trở ra đều là may mắn. Thế nhưng khi đó đếm vết thương trên người mình, nhìn dòng máu nóng của mình chảy xuôi, hắn cười đắc ý như thế, thống khoái như vậy!

Nhất hô bá ứng thì thế nào? Liệt thổ phong hầu thì thế nào? Hắn không khoái hoạt, hắn không khoái hoạt! Mấy năm nay, hắn chưa từng chân chính khoái hoạt!

Dưới ngọn đèn lờ mờ mỏng manh, trong mưa gió hung bạo mà điên cuồng, trừ Phương Khinh Trần, không ai nhìn thấy, hào kiệt một phuơng, Trác

Lăng Vân, là đang khóc lóc như thế nào. Nhưng mà, trợ mắt nhìn chủ soái tối cao của mình, cứ thế quỳ mọp trước mặt một người xa lạ, tất cả tướng lĩnh quân sĩ, không ai không ngớ ra.

Hô Diên Phong kinh hô một tiếng, liền rút kiếm xông lên trước, lại bị Lăng Phương một phen giữ chặt: “Việc đã đến nước này, Hô Diên tướng quân, ngài còn muốn làm gì?”

Đỗ Tư Viễn hồn bay phách lạc, vẻ mặt ngỡ ngàng: “Sao có thể như vậy? Vì sao lại như vậy?”

“Đỗ chủ bộ, người thông minh như ngài, còn không minh bạch chuyện gì xảy ra sao?” Lăng Phương lạnh lùng hỏi.

Đỗ Tư Viễn run rẩy trong mưa gió, đã hiểu ra, lại có càng nhiều không thể tin tưởng.

Trác Lăng Vân không phải tới giết người diệt khẩu, hắn là đến nhận chủ tôn sư.

Dẫn hết tướng lĩnh trong quân bên cạnh, hắn phòng không phải cự bộ của Phương Khinh Trần năm đó, mà là những tân nhân họ đây.

Một lần quỳ này của hắn, can hệ rất nhiều người, rất nhiều gia tộc môn phiệt, cho nên hắn phải buộc tất cả họ bên cạnh, để phòng bất trắc.

Hiện tại, hắn hành đại lễ với người nọ trước mặt mọi người, hết thảy hết thảy, ván đã đóng thuyền. Cự bộ trung với Phương Khinh Trần, lính binh ngoài thành, lom lom mắt hổ, quân binh cả viện, đều là nhân chứng. Những tân nhân họ đây, ai dám vọng động lúc này? Không lo người khác sớm nắng chiều mưa nữa. Để đám tân nhân họ, tận mắt nhìn thấy hắn lễ bái và tôn trọng Phương Khinh Trần, cũng khiến họ biết điều bỗn làm loạn.

Suy tính đắn đo như vậy, đủ cao minh, đủ nghiêm mật, Đỗ Tư Viễn phục. Thê

nhưng, hắn vẫn chịu đả kích bội phần, vẫn không thể tin, vẫn hỏi từng tiếng: “Vì sao, vì sao...”

Phân tích được mục đích trong tất cả an bài của Trác Lăng Vân, lại không cách nào hiểu được nguyên nhân Trác Lăng Vân an bài như thế.

Vì sao? Vì sao vứt bỏ hết thảy đang có, uổng phí nộp cho người khác?

Vì sao? Đại trượng phu hành nghiệp kinh thế, được làm vua thua làm giặc, đều có thể oanh oanh liệt liệt, vì sao ngược lại phải cúi đầu trước người, bị người chế hành?

Vì sao? Chẳng lẽ chỉ bằng chút ân nghĩa ngày xưa đó, là hắn có thể làm được một bước này, vì sao...

“Vì sao! Đỗ chủ bộ, ngài là người cực thông minh, nhưng mà, có một số người, có một số việc, ngài sẽ vĩnh viễn không hiểu được!”

Lăng Phương cao giọng cười, mưa gió ướt đẫm quần áo, ướt đẫm đầu tóc, hắn đưa tay dùng sức lau nước mưa trên mặt, vô luận thế nào cũng không thể lau hết.

Hắn cười giữa cuồng phong bão táp, nhìn hai người một bái một đứng dưới ngọn đèn phiêu dao kia, nước mưa che lấp nhiệt lệ tung hoành.

Trong mưa gió, ngọn đèn cho dù nhỏ bé, cuối cùng đã phá tan sự vắng lặng của hắc ám, ánh sáng chập chờn hơn nữa, cũng thủy chung không ngừng không dứt.

Một chiếc đèn ***g con con, cũng có thể tức chết gió mạnh.

Đèn tức chết gió.

Đỗ Tư Viễn, người sẽ vĩnh viễn không hiểu được, thế gian này, không phải mọi người mọi chuyện đều chỉ nói lợi hại. Trong thiên địa này, vẫn còn có ngạo

cốt không thể bẻ gãy, nhiệt huyết không thể lạnh, bất luận hiện thế tàn khốc như thế nào, nhân gian tang thương bao nhiêu, vẫn còn có một ngọn đèn sáng kia, cho dù mỏng manh phiêu dao, lại thủy chung giữa mưa gió trong bóng tối, sáng đến cuối cùng.

Đỗ Tư Viễn không hiểu. Cho nên, hắn tiếp tục ngỡ ngàng hỏi: “Vì sao, vì sao, vì sao...”

Vì sao!

Vì sao!!

Vì sao!!!

Lăng Vân, vì sao, ngươi đổi đai ta như vậy!

Vì sao, ngươi ngu xuẩn đến nước này!

Vì sao, người ta toàn tâm toàn ý, khuynh tâm đổi đai, khố tâm chu toàn, có thể vứt ta như giẻ rách, mà các ngươi... lại có thể vì ta như thế!

Phương Khinh Trần tùy hứng mà tạo ra khốn cục nan quan, bắt người khác lựa chọn, song sâu trong nội tâm, lại sớm đã không thật sự cho là, trên cân tiểu ly, mình chính là một đầu trùu xuống kia.

Hết lần này đến lần khác, đã quen bị vứt bỏ, bị cắt đứt. Y có thể phẫn nộ phản kích, y có thể không cam lòng mà lần lượt lặp lại, sau đó, trong lòng rõ ràng biết, kết quả của lựa chọn, bị vứt bỏ lần nữa nên vẫn là y.

Y không tranh được, y chưa bao giờ từng tranh được.

Cho nên, nhìn thấy đại quân lặng yên đến đây, y có thể bình yên đối mặt, nhưng mà, nhìn chư hầu một phương đột nhiên phục bái trước mặt, trong lòng lại không phải vui sướng, mà là kinh ngạc, không phải khuây khỏa, mà là đau đớn.

Vì sao, đối đãi ta như vậy, vì sao, vì ta như vậy?

Ta chưa từng chân chính làm gì cho các ngươi?

Ngươi có biết, ta dùng hết cơ mưu và tâm kế với các ngươi. Tất cả rộng lượng và ôn hòa, đều chẳng qua là đang diễn kịch, tất cả từng bước dẫn dắt, dốc lòng dạy dỗ, đều chẳng qua là đang mua chuộc lòng người.

Lúc trước ta tuổi trẻ, tự biết người ngoài không phục, cho nên cố ý bày cục khiến chúng tướng nợ tình ta. Đúng vậy, cơ hồ tướng lĩnh trọng yếu toàn quân đều từng được ta cứu, lại có người nào biết, nguy nan và cứu viện, cũng là bối cục mưu đồ của ta.

Năm đó, ta biết rõ ngươi và Tiêu Viễn Phong tranh cường đấu thăng lân nhau, lại cố ý an bài các ngươi tiên phong, mặc hai tên không kinh nghiệm các ngươi một mình đảm đương một phía, thậm chí không phái một tướng quân hơi lão thành ở bên giám sát, chính là để các ngươi tham công liều lĩnh, ta có thể ra tay cứu. Ngay cả những vết thương ta chịu, tên ta gặp phải, đều là bản thân ta tính toán tốt, làm sao mới có thể bị thương thảm thiết nhưng không lưu lại di chứng, làm sao mới có thể đổ máu đến dọa người nhưng không hại tính mạng, làm sao mới có thể khiến các ngươi nhìn thấy khắc cốt khó quên, nhưng căn bản sẽ không chân chính khiến ta có hại...

Vô tình như ta, lãnh khốc như ta, độc ác như ta, âm hiểm như ta... người như ta, làm sao đáng để các ngươi dốc lòng đối đãi như vậy!

Ta muốn khống chế quân đội trong thời gian nhanh nhất, ta muốn để tất cả tướng lĩnh khuynh tâm thần phục ta, ta muốn Đại Sở quốc vũng như thành đồng, phồn vinh hưng thịnh, ta muốn người ta yêu đó, giang sơn nhất thống, vĩnh viễn không chịu mảy may uy hiếp!

Tất cả mọi thứ, chỉ là vì mục tiêu cuối cùng kia. Nhưng mà, người ta yêu đó, để ý quốc gia quyền thế ta khốn khổ bảo hộ này hơn hẳn ta. Thì các ngươi vì sao phải coi ta càng quan trọng hơn hết thảy quyền thế lợi ích.

Ta đã làm gì cho các ngươi?

Những mỉm cười đó, những ôn nhu đó, những dạy dỗ đó, những kiên nhẫn đó, hiếm lạ lăm sao? Ta cũng từng cho người kia gấp chục gấp trăm lần.

Những máu tươi chảy xuôi đó, những vết thương chiến trường đó, quý giá lăm sao? Lúc trước ta vì bảo vệ y mà đắc tội Thái tử, Thái tử mượn cung quy muốn đánh chết ta, lại hạ lệnh đánh ta năm trăm côn. Thân tại hoàng cung, thân phận hạn chế, ta vì không thể để y bị thêm tội, không thể vận nội công ngăn cản, chỉ dành dùng một hơi chân khí bảo vệ tâm mạch mà cố chịu. Năm trăm côn đó, dài cỡ nào? Năm trăm côn đánh xong, từ lưng đến chân đều bị đánh nát. Giữa chừng hôn mê mấy lần, máu tươi nhuộm đỏ cả hồ sen.

Năm ấy cung biến, ta không ngừng che chở y trong loạn quân ủn ủn. Rốt cuộc đã chịu bao nhiêu thương, cũng quả thật chẳng nhớ rõ. Chỉ nhớ khi dưỡng thương trên giường, nằm ngửa không được, nằm sấp không thể, toàn thân quấn kín như xác ướp, cuối cùng lại có thể sống sót, ngay cả chính ta cũng phải hơi giật mình.

Nếu y cũng có thể vứt bỏ ta. Vì sao các ngươi không thể?

Vì sao?

Triệu Vĩnh Liệt, Lăng Phương, Trác Lăng Vân, vì sao các ngươi phải đối đãi ta như vậy?

Một đời lại một đời, một lần lại một lần, ta đã quen trong lựa chọn trở thành người bị vứt bỏ kia, vì sao các ngươi cố tình không thể vứt bỏ ta?

Y chàm chàm đưa tay, đặt trên vai Trác Lăng Vân, cực chàm cực chàm mà nắm chặt từng chút.

Trác Lăng Vân cảm giác được sức mạnh giữa ngón tay y, bàn tay hơi run run, chợt thấy đau thương và vui mừng không nói nên lời, nhất tề tuôn lên lòng,

ngẩng đầu ngưng mắt nhìn y, trong nhất thời, đúng là cả hai chữ “Phương hầu” cũng không thể gọi ra.

Phương Khinh Trần biết hắn đang rơi lệ. Tuy rằng trong mưa gió bóng tối, y không nhìn rõ khuôn mặt hắn, không nhìn thấy nước mắt của hắn, nhưng mà, y biết, dũng tướng bách chiến này, đang khóc nức nở hết như một đứa trẻ.

Giờ khắc này, cả Phương Khinh Trần cũng có phần vui mừng. Vui mừng bóng tối vô biên vô hạn này, vui mừng mưa gió khắp trời đất này, cho dù thương tâm, cho dù lệ rơi, cũng không người biết được, không người thấy được.

Vốn đã sớm tự cho là diễn kịch thuần thực, không ai có thể so, đã sớm tự biết, dưới tình huống như vậy, nên có tư thái thế nào, nên có ngôn từ thế nào. Chuyện làm mãi làm quen thế nhưng đến cuối cùng, mở miệng nói một câu, lại là vô cùng gian nan: “Lăng Vân, ngươi...”

Y nên lắc đầu nói, Lăng Vân, vì sao đần như vậy? Y nên thở dài hỏi, Lăng Vân, vì sao đổi đai ta như vậy?

Song y không hỏi tiếp nữa.

Y chỉ hơi dùng lực, đỡ Trác Lăng Vân dậy.

Trác Lăng Vân đứng thẳng người, chậm rãi lui về một bước, lấy một tư thái cực cung kính, nhường ra đường đi.

Phương Khinh Trần không chần chờ nữa, chờ đợi nữa, bình yên bước đi, đi ra khỏi phòng, đi vào trong một vùng mưa gió mênh mông này.

Trác Lăng Vân quay đầu đối mặt với mọi người, cao giọng hô to: “Vị này là Phương hầu!”

Đúng lúc chân trời sấm sét chợt vang liên tục không dứt, nhưng mà, thanh âm của Trác Lăng Vân, đã áp đảo tất cả sóng to gió lớn, tiếng sấm hùng vĩ. Vô số binh tướng ở đây, đều kinh ngạc tột cùng.

Mưa gió như thế, sấm sét như thế, nhưng mà, trong cảm giác của mọi người, giữa đất trời, chỉ còn lại thanh âm của Trác Lăng Vân: “Năm đó Phương hầu được dị nhân cứu, có thể sống sót quay về, ngày mai, ta sẽ tỏ rõ với thiên hạ tình hình năm đó, hiện tại...”

Ngữ thanh thoảng ngừng, tầm mắt nhìn Phương Khinh Trần chăm chú, cất cao giọng nói: “Các ngươi nghe cho rõ ràng! Vị này, là Phương hầu!”

Thanh âm của hắn vang dội mà kiên định, mỗi một chữ đều có sự kiên quyết qua rồi là không quay lại.

Một tiếng này nói hết, đất trời đều lặng, gió vẫn cuồng bạo vũ vẫn mạnh, song trong lòng, trong cảm giác của mọi người, mưa gió như thế lại như khoảnh khắc này hoàn toàn không còn tiếng động.

Sau khoảng yên lặng cực ngắn, là một tiếng hô to sang sảng: “Phương hầu!”

Một tiếng hô này của Lăng Phương, rõ ràng vang dội lại hàm sự kính ngưỡng và tôn sùng cực sâu cực nặng, hắn lại ở giữa mưa gió quỳ mọp lần nữa, hoàn toàn không để ý bùn lầy đã dính đầy người.

Phía sau hắn, bộ thụ thân vệ của hắn đều sụp lạy. Các tướng lĩnh khác ngạc nhiên nhìn nhau mấy cái, thông minh ứng biến mau thì cũng nhanh chóng sụp lạy, ngay cả những người hơi trì độn hơn kia, thoảng sững sốt nhìn người bên cạnh tốp năm tốp ba sụp lạy, cũng vội vàng lạy theo.

Các tướng quân cúi lạy, các quân sĩ thân vệ, tự nhiên cũng đều sụp lạy.

Chỉ còn Hô Diên Phong và Đỗ Tư Viễn, vẫn kinh ngạc đứng đó. Thủ hạ thân vệ bộ khúc của Hô Diên Phong thì đứng không được, quỳ cũng không được, kích động nhìn quanh.

Lăng Phương lạnh lùng quát một tiếng: “Hô Diên tướng quân, Đỗ chủ bộ, tại sao vô lễ như thế?”

Đỗ Tư Viễn cuối cùng biết chuyện không thể làm, không thể nề hà mà cúi lạy theo mọi người. Hô Diên Phong kiên cường hơn nữa, cũng chỉ đành cung quỳ gối theo. Đám thân vệ phía sau như được đại xá, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Trong nháy mắt, cả viện ngoại trừ Phương Khinh Trần và Trác Lăng Vân, không còn một người nào đứng thẳng.

Trác Lăng Vân chợt cao giọng huýt sáo, tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên, một tuấn mã đen thuần theo tiếng mà đến.

Trác Lăng Vân đưa tay lấy một cái bọc vải màu đen trên lưng ngựa xuống, để lộ từng tầng giấy dầu phòng mưa, chậm rãi mở vật trong bọc trước người Phương Khinh Trần: “Phương hầu, vật này Lăng Vân thay ngài bảo quản nhiều năm, hôm nay, cuối cùng có thể vật quy nguyên chủ!”

Giữa quang ảnh lờ mờ, bạch bào ngân giáp tối tăm không thấy hào quang, nhưng mà Phương Khinh Trần biết, e rằng thế gian này chẳng thể tìm thấy ánh sáng càng sáng người càng huy hoàng hơn đây.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 14 : Loạn Thế Khinh Trần

Ngoài thành Vĩnh Yên, thủ hạ của Trác Lăng Vân, những lão binh bách chiến sa trường, ngàn kiếp trải hết đó, trong mưa gió lăng lăng đứng sừng sững.

Bình minh sắp đến, chân trời ẩn hiện ánh sáng. Mưa gió yếu dần, cửa thành Vĩnh Yên đóng kín đã lâu, rốt cuộc mở rộng.

Trên thành dưới thành, mây chục ngọn đèn bão tụ lại một nơi, đem toàn bộ ánh sáng tụ ngay chỗ cửa thành.

Cửa thành mở ra, họ nhìn thấy chủ soái của họ, dắt cương ngựa, bất chấp mưa gió, đưa người ngồi trên ngựa kia, từ từ đến trước mắt họ.

Bạch bào ngân giáp, tuyệt thế phong hoa.

Người nào có tư cách để Trác Lăng Vân Trác đại tướng quân dắt ngựa cầm roi cho y?

Loảng xoảng leng keng tiếng dao thương rơi xuống đất, tiếng chiến mã mất khống chế hí vang giật chân...

Đội ngũ luôn kiêu ngạo tuyên bố hạ đao cũng sẽ không loạn này, đội ngũ trong mưa gió đứng im như tượng suốt nửa canh giờ này, đã xao động!

Đó là áo giáp của Phượng hầu! Đó là phong thái thân tư của Phượng hầu! Những lão binh năm đó khi Phượng Khinh Trần còn tại nhân gian, nghe lệnh ngay dưới trướng y này, cơ hồ phải bất chấp quân lệnh, giục ngựa lao về phía trước!

“Các ngươi không nhìn lầm! Đây là Phương hầu, Phương hầu y không chết!”
Thanh âm của Trác Lăng Vân như chuông trống, vang vọng bầu trời đêm!

“Phương hầu đã trở về... Phương hầu đã về rồi!! Phương hầu! Phương hầu!”

Sau tiếng hoan hô điên cuồng như biển gầm, họ không hẹn mà cùng vội vàng ưỡn ngực, đội ngũ mấy ngàn người, nháy mắt trang nghiêm túc mục, vắng lặng không tiếng!

Không phải không muốn hỏi, không phải không muốn bỗn hào đến trước người y. Nhưng mà, họ là binh! Họ là binh Phương hầu y dẫn dắt ra! Họ là binh dưới trướng quân thần Phương hầu y!

Cho nên, họ boong boong xếp hàng, thân hình như thiết, đứng sừng sững, chiến mã bên dưới, ngang cao đầu! Thân hình không hề nhúc nhích, ánh mắt lại theo sát người kia, trong mưa gió, lệ nóng giàn giụa.

Trác Lăng Vân mỉm cười quay đầu. Chân trời đã dần có ánh rạng đông.

“Phương hầu, ngài nhìn thấy rồi chứ!”

Họ là cốt cán trong quân của ta, không có họ, quân lệnh của ta nghiêm khắc hơn cũng chẳng cách nào truyền đi thi hành. Mà họ, đều sùng kính ngài như thế. Ta sẽ không ý đồ mất quyền ngài, bởi vì điều đó tuyệt đối không có khả năng.

Trác Lăng Vân đang dùng phương thức của hắn để bày tỏ thành ý.

Giữa mưa gió, Phương Khinh Trần không nói được một lời. Y trước nay thân cận cấp dưới, lại là đã gặp thì không quên. Mỗi người nơi này, y đều nhớ rõ.

Nơi này, có bộ tướng của y năm đó, có những thiếu niên tướng lĩnh y từng dạy dỗ chỉ điểm, cũng có binh tốt nho nhỏ dưới trướng năm đó. Cho dù là sĩ tốt cấp thấp nhất năm đó, nhìn phục sức, hiện giờ ít nhất cũng là thập phu trưởng rồi.

Từng người từng người, nhìn qua mọi người trước mắt. Nhìn thấy lệ nóng vui mừng của mọi người, thấy rõ sự tôn trọng, yêu quý và lưu luyến của họ với y.

Tâm tư xa xăm, nhớ tới, lại là người không bao giờ có thể xuất hiện trước mắt y nữa kia.

Nếu ta lựa chọn nghĩa khí của các ngươi, ta sẽ không gặp phải bội phản, sẽ không bị vứt bỏ, sẽ không bị thương tổn, đúng không? Nhưng mà, ta chọn Hoàng đế, cho nên nhất định phải bị vứt bỏ, việc này không có gì phải đau lòng. Chẳng qua ta làm cho Hoàng thượng nhiều như vậy, Hoàng thượng cũng chẳng quan tâm, ta không làm gì cho các ngươi, tại sao các ngươi tốt với ta như thế?

Khi đó, vì sao nói những lời này? Là muốn tiến thêm một bước dụ dỗ Triệu Vĩnh Liệt sao? Tâm tư thâm trầm như y, chung quy sẽ không phải là vô cớ uống đến say mèm mà cảm khái!

Nơi nào đó ở ngực trái, lại bỗng dung đau nhói. Đau đến độ y cơ hồ đưa tay ôm ngực, rồi lại lập tức buông xuống.

Dối trá lạnh bạc, âm hiểm như y, sao lại cũng biết chột dạ.

Xin lỗi, Lăng Vân, xin lỗi ngươi, xin lỗi các ngươi. Các ngươi tôn kính yêu quý, chẳng qua là một ảo tượng. Nếu một ngày kia, các ngươi có duyên nhìn thấy ta, chỉ hy vọng, các ngươi sẽ không quá đau khổ phẫn hận!

Trác Tử Vân, người duy nhất không phải cựu bộ của Phượng Khinh Trần trong số chư tướng ngoài thành, bỗng nhiên rút trường đao, giơ cao lên trời, cao giọng quát lớn: “Phương hầu trở về, trời phù hộ Đại Sở!”

Vô số trường đao theo đó ra khỏi vỏ, ngàn vạn lưỡi đao lạnh buốt bỗn mưa gió, nở rộ quang hoa. Tướng lĩnh, binh lính, đồng loạt giơ cao trường đao, hướng về quân thần của họ, thi lễ kính tối cao.

“Phương hầu trở về, trời phù hộ Đại Sở!”

Một tiếng lại một tiếng hô to này, không ngừng không nghỉ, như sấm sét liên miên, chớp giật đì đùng, phụ họa mưa gió như thế, xa xa vô tận.

Sau bình minh, sau mưa gió, tin tức Phương Khinh Trần quay về nhân gian, liền như sấm sét chớp giật, bạo vũ cuồng phong này, khiến cả Sở quốc, cả thiên hạ chấn động!

Phương hầu không chết! Phương hầu năm đó được Tu La giáo chủ cứu, kim điện moi tim chẳng qua là tử sĩ của Tu La giáo! Y đã trở về, chiến thần của Đại Sở quốc đã trở về!

Tin tức giống như mọc cánh, theo gió phiêu tán, truyền bá còn gấp hơn, còn nhanh hơn bối cáo không ngừng dán đi.

Trong kinh thành Sở quốc, Liễu Hăng vốn rất nhàn nhã.

Trời trong nắng đẹp, mây nhẹ gió cao. Liễu tướng quân có phong thái nhu tướng dậy từ sáng sớm, đi phơi nắng tản bộ, còn thuận tiện đánh quyền múa kiếm, thần thanh khí sáng trở lại đại sảnh, lúc này mới nhận một chén trà nóng từ trong tay thị nữ.

“Liễu tướng quân, tám trăm dặm cấp báo khẩn!”

Liễu Hăng chuyển trà qua tay trái, tay phải nhận cấp báo, nhẹ nhàng thuần thục mà đón gió tung ra. Chữ vừa vào mắt, tay trái đã run lên, chén trà rơi vỡ nát dưới chân, nước trà nóng hổi cơ hồ giội hết lên hai chân y.

Người chung quanh kinh hô một tiếng, muốn lên xử lý cho y, nhưng y đã rảo bước xông ra ngoài: “Chuẩn bị ngựa! Ta phải đi gấp điện hạ!”

—

Đánh vào Sở kinh, Tân Húc Phi lại vẫn chưa từng vào ở hoàng cung. Cấp dưới tuy rằng thường tiễn ngôn, nói chỗ y ở quá đơn sơ, quá không khí phái, thậm chí có người dâng thư bảo y sớm xưng đế, y một mực không quan tâm.

Vẫn chỉ tùy ý chọn một phủ đệ rộng rãi mà ở, cuộc sống sinh hoạt, quy luật mộc mạc như ngày xưa khi còn trong quân. Mà cả cơm sáng cũng vẫn như trong quân, một nắm bột mì rang, thêm nước trộn thành sền sệt mà thôi.

Sáng sớm hôm nay, y vẫn như dĩ vãng, chậm rãi nghiêng bát, bình ổn ăn từng miếng bột nhão. Uống hết một chút cuối cùng, lại theo thói quen liếm một vòng bột dính trên mép bát, chiếc bát sứ *** tể đẹp đẽ trong tay này, liền như mới rửa, một chút bột cũng không còn, sáng bóng đến mức có thể chiếu ra bóng y.

Ở trong quân, lương thực là không thể lãng phí.

Vừa hài lòng buông bát, đã thấy hảo bằng hữu hảo thuộc hạ của mình thở phì phò xông thẳng qua đây, vội rảo bước lên đón: “Xảy ra chuyện gì?”

Vị nho tướng Liễu Hăng này thở hồng hộc, rất mất hình tượng, nói cũng chẳng nổi, chỉ đê mật báo trong tay qua.

Tần Húc Phi mở ra thoảng nhìn, hai tay run lên, kinh hỉ hoan hô: “Y không chết!”

Liễu Hăng cười khổ: “Điện hạ!”

Tần Húc Phi xấu hổ, buông tay cười khà khà: “Ta cũng biết thế này không đúng. Nhưng mà, y còn sống, ta thật là... rất cao hứng!”

Khóe môi tùy ý vui mừng mà nhếch lên, người kia còn sống, con đường tương lai, tự nhiên là gian nan gấp đôi. Nhưng mà... Có cái gì, có thể khiến người khoái hoạt hơn gấp phải một hảo đối thủ!

“Liễu Hăng, lập tức đi an bài giấu Sở Nhược Hồng vào chỗ bí mật, nhớ phải bí ẩn. Vô luận Phương Khinh Trần y phái bao nhiêu thám tử, vận dụng bao nhiêu nhân lực, cũng không thể để y tìm được!”

Thanh âm phát lệnh, trầm ngưng kiên định.

Liễu Hăng đáp một tiếng “Vâng” rồi lại hỏi: “Điện hạ, ngài cho rằng, Sở Nhược Hồng có thể kiềm chế Phương Khinh Trần?”

“Không biết, bất quá ngại ngại đánh cuộc một keo!” Tân Húc Phi mỉm cười: “Trước mắt, chúng ta tạm thời cũng không có thời gian *** lực an bài nhiều hơn.”

Liễu Hăng hỏi dò: “Điện hạ, ngài vẫn định đối phó những người đó trước...”

Tân Húc Phi nở nụ cười có phần bất đắc dĩ, thanh âm rõ ràng đúng đắn: “Liễu Hăng, ta đúng là khát vọng đối trận lần nữa với Phương Khinh Trần, bất quá ta cũng không quên trách nhiệm của mình.”

“Nhưng mà, với uy vọng thủ đoạn của Phương Khinh Trần, nếu không thể trước một bước kiềm chế họ phát triển lớn mạnh, chỉ sợ cũng là...”

“Không thể thỏa hiệp. Mặc dù ta là người Tần, nhưng mảnh đất này...” Y xa xa đưa tay hướng ra ngoài vẽ một vòng lớn: “Đã dưới sự cai trị của ta, bách tính nơi này, đã là dân của ta. Ta không thể lấy thân gia tính mạng họ, đi cùng những người đó thỏa hiệp trao đổi một thời cơ động binh nhanh chóng.”

Liễu Hăng thoái mái cười dài, thi lễ nói: “Dặn dò của điện hạ, mạt tướng bấy giờ sẽ đi làm.”

Y đến như gió mạnh, lại đi như gió mạnh.

Ngày này, Liễu Hăng vất vả ngược xuôi, ngày này, Tân Húc Phi luôn chầm chỉ lại hưng phấn đến mức công vụ gì cũng không làm, động chút là trông trời cao mà ngẩn người, mãi đến đêm mà vẫn thỉnh thoảng đi quanh trong phòng.

Mà Liễu Hăng mệnh lao lực, đến tận khuya mới rảnh rỗi hồi phủ, trà cũng chẳng có sức uống một ngụm, đã mệt lử ngã vật xuống giường. Thị nữ tiến lên giúp y cởi áo tháo giày, kinh hô một tiếng: “Đại nhân, chân của ngài?!”

“Hả?” Liễu Hăng cúi đầu, lúc này mới thấy hai chân mình đều phồng rộp, mà

vì chạy quá nhanh, không ít chỗ đã chảy máu xuất huyết, lập tức thấy đau đớn như kim châm muối xát, cỗ tự nhẫn nại, bộ mặt co giật, trong lòng mắng ầm cái tên đầu sỏ gây nên kia:

“Phương Khinh Trần!!!...”

Tin tức dần dần truyền đến dị quốc.

Kinh giao Yên quốc, trà quán ngoài thành náo nhiệt phi phàm, hoàng cung trong thành cũng huy hoàng náo nhiệt.

Trong cung đang cử hành nghi thức hoan nghênh long trọng vì đế cơ Tân quốc Lạc Xương mới đến Yên quốc.

Cẩm tú yên hoa, phú quý vô hạn. Chỉ là mǎn đường ca múa, hoa hòe khắp mắt, lại không thể khiến công chúa mới mười ba tuổi hơi lộ vẻ tươi cười.

Một thân hoa phục cẩm y, mang phượng quan đế cơ nặng mấy cân. Thiếu nữ vốn xinh đẹp đáng yêu, lúc này lại như tượng đất, khiến Yên Lãm trên chính tọa trong lòng cũng không khỏi sinh ra thương hại.

Nàng thậm chí chưa trưởng thành. Vốn nên là quãng thời gian khoái lạc vô ưu vô lự, lại phải ở nơi xa xôi mà xa lạ này, vì tôn nghiêm của Tân quốc, mặc nguyên bộ lễ phục phượng quan, ngồi im đó không hề nhúc nhích, xem ca múa gì đó. Những nghi thức hoan nghênh phô trương của hoàng gia này, với thiếu nữ đáng thương này mà nói, sợ chỉ là một hồi tra tấn đau khổ.

Vừa nghĩ điều này, Yên Lãm dùng thanh âm hết sức hòa nhã nhẹ nhàng nói: “Công chúa ở xa tới mỏi mệt, nếu như mệt rồi thì bảo họ tan ca múa, đi nghỉ ngơi trước thì thế nào?”

Lạc Xương công chúa giương mắt nhìn y một thoáng, mới lắc đầu: “Lạc Xương không mệt, đa tạ bệ hạ quan tâm.”

Yên Lãm biết nàng chắc là bị ma ma chỉ dạy dặn dò rất nhiều, không dám mất quốc thể, tuy thương nàng mệt mỏi, cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ giọng an ủi: “Công chúa đã đến Yên quốc thì cứ xem nơi này như là Tần quốc. Có gì cần, chỉ cần phân phó hạ nhân, hoặc là nói cho trẫm biết cũng không sao.”

Tuy rằng sẽ rất nhanh chóng kết làm phu thê, nhưng ngữ khí y và nàng nói chuyện với nhau, lại chỉ có thể duy trì khách khí như thế.

Lạc Xương gật đầu khẽ đáp một tiếng, qua một lúc chợt ngẩng đầu nói: “Bệ hạ, Lạc Xương ở trạm dịch đến Yên, ngẫu nhiên nghe người nói chuyện Sở quốc Phương Khinh Trần chết đi sống lại, không biết việc này là thật hay giả?”

Yên Lãm bất giác sững sốt, y có thể lý giải chở đáng thương của nữ tử là công chúa tôn quý bị gả đi xa này, kỳ thật tai mắt bế tắc, bình thường không thể đi nhiều một bước, nói nhiều một câu, hạ nhân bên cạnh đa phần là nữ lưu, thân ở dị quốc cũng không dám tùy tiện hỏi thăm chuyện gì, cho nên ngẫu nhiên nghe được một câu nửa câu đồn đái, chỉ đành nghi vấn trong lòng, không chở chứng thực, nhưng không thể hiểu được nữ tử còn trẻ như vậy, bỏ quốc biệt gia, bản thân còn chưa lo được, sao lại quản đến chuyện Sở quốc.

“Quả là như thế, chẳng qua Sở quốc cách Yên quốc ta khá xa, có lẽ vô sự. Mà Sở quốc hiện giờ phân loạn, tuy liền Tần quốc, trong nhất thời cũng không có uy hiếp với Đại Tần quốc, công chúa khỏi cần lo lắng.”

Lạc Xương công chúa thấp giọng nói: “Lạc Xương chỉ đang lo lắng cho tam hoàng thúc, không biết tam hoàng thúc thân tại Sở quốc, liệu có nguy hiểm không.”

Yên Lãm càng cảm thấy kinh ngạc, Tần vương hiện nay chỉ sợ ước gì tam đệ anh hùng tài ba kia của mình chết ở dị quốc tha hương, không ngờ công chúa trẻ tuổi này lại có tình thân như thế. Nữ tử thế này, ở hoàng gia, quả thật cực kỳ khó đượçc.

Lạc Xương lại không biết thiếu niên quân vương Yên quốc, trượng phu tương lai của mình, khoảnh khắc này đã đồng ý và tán thưởng nàng như thế, nàng chỉ cúi đầu, yên lặng nhớ lại.

Phụ vương nàng tần phi vô số, con trai đã có mười mấy, con gái càng không nhìn được. Huống chi, mẹ ruột nàng chẳng qua là một cung nhân hèn mọn. Trong ký ức, người chí thân từng ôm mình, trừ mẫu thân, dường như chỉ có tam thúc.

Bình thường dù là các nhà đi lại, trông nom hài nhi của nhau, mọi người chú ý tỏ ý, không ngoài những nam định có quyền kế thừa hoàng gia, ai lại để ý nữ nhi nhiều?

Chỉ có tam hoàng thúc, chú ý tới nữ hài nho nhỏ giữa một phiến phồn hoa, vắng vẻ cô tịch, đôi tay rộng lớn ấm áp ôm lấy nàng như vậy, tiếng cười cởi mở như vậy, không kiêng nể gì mà tùy hứng tung nàng lên xuống như vậy.

Nhớ lúc đó mình sợ tới mức luôn miệng thét lên, mà các thúc thúc khác đều trách tam hoàng thúc quá hồ đồ, sao lại trêu đùa một nữ hài nhi như nam hài.

Nhưng mà nàng vẫn luôn nhớ rõ, tuy rằng số lần tam hoàng thúc đến phủ không nhiều. Tuy rằng tam hoàng thúc lĩnh binh rời kinh đã rất nhiều năm, nhưng mà y từng ôm nàng, từng cười với nàng, từng trò chuyện với nàng, ôn nhu nói với nàng: “Tiểu chất nữ xinh xắn của ta, mau gọi tam hoàng thúc.”

Y nhận nữ nhi nho nhỏ do một cung nhân hèn mọn sinh ra như vậy, là chất nữ của y, là thân nhân của y.

Công chúa nhỏ tuổi cúi đầu, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện, tam hoàng thúc, mong thúc có thể sớm ngày đánh bại Phượng Khinh Trần, nhất thống Sở quốc. An an toàn toàn mà sống thật tốt.

—

Truyền kỳ Phương Khinh Trần chết đi sống lại, truyền khắp các quốc như bay, có người thuyết xướng tâm tư linh mãn kia, liền diễn thành truyền kỳ, truyền đi tứ xứ.

Kinh giao Yên quốc, do tân quân tự chấp chính, quốc thể ngày càng thịnh, dòng người lui tới càng thêm náo nhiệt. Một quán trà con con, càng lúc càng lớn, lại dựng ra một dải lều bạt lớn.

Bà chủ mặt có bớt xanh nhưng ý cười ôn hòa kia đã dần dần bận không kịp, không thể không mời hai hầu bàn giúp việc buôn bán. Vì những người có tiền lui tới dừng chân nhiều, liền có mấy gánh hát rong, kể chuyện, tới đây mời chào làm ăn.

Người kể chuyện kia vóc dáng cao ráo, giọng vang dội: “Chuyện rằng giáo chủ Tu La giáo đời này, thân cao hơn một trượng, mắt như chuông đồng, tai như treo chuông, sinh ra có lực vác trời, có lòng dạ sâu, cả đời hành sự, tối cực đoan cỗ quái, tùy ý tùy hứng...”

Mấy câu ngắn ngủi nói trầm bổng du dương, thanh tình cùng tốt, khách ngồi đây quán nghe đều thập phần chuyên chú, mà cả bà chủ quán trà cũng bất tri bất giác chộm tay chân, ngưng thần lắng nghe, trong góc lại có người ho khan kịch liệt rất cụt hứng.

Người kể chuyện ngạc nhiên ngừng câu chuyện, khách trà cũng bất mãn nhíu mày, mấy người quay đầu nhìn người cụt một tay độc chiếm một chiếc bàn con kia.

Thanh Cô đã vội vàng lao đến, vừa vỗ vai vừa vỗ lưng: “Dung đại ca, huynh sao thế?”

Dung Khiêm ho một lúc lâu, mới miễn cưỡng thở dốc: “Không sao không sao, vừa bị sặc trà.”

Ôi, ngàn không nê, vạn không nê, không nê chạy tới uống trà khi có

người kể chuyện. Ôi trời ơi, A Hán y thân cao hơn một trượng, mắt như chuông đồng thì thôi, còn có lòng dạ, cực đoan cỗ quái, tùy ý tùy hứng... Nghệ thuật ấy, quả nhiên đến cho cuộc sống mà cao hơn cuộc sống... suýt nữa khiến y sặc chết tươi. Bất quá, bản lĩnh nói dối của tiểu tử Khinh Trần kia đúng thật càng ngày càng cao minh...

“Nhưng mà, huynh thế này... không phải thân thế lại...”

“Không sao không sao, ta không bệnh, khỏe lăm, muội cứ tiếp tục bận việc muội đi, ta về nhà trước.” Dung Khiêm chậm rãi đứng dậy. Không thể không đi được, nếu thật ngồi nghe bình thuật đầy đủ, y có thể sẽ nhịn cười nhịn ra nội thương luôn quá.

“Huynh thật sự không có gì không thoải mái?” Thanh Cô vẫn thấy lo lắng.

Dung Khiêm trưởng nòng một cái: “Muội đừng lai nhả nữa, muốn cho khách chờ lâu? Bên kia có người đang kêu trà kìa.”

Thanh Cô biết tính y, chỉ đành lo lắng nhìn y một cái, khe khẽ dặn dò một tiếng: “Huynh dọc đường đi chậm một chút.” Sau đó liền đến ứng phó khách.

Dung Khiêm nở một nụ cười, ta trái lại cũng muốn đi nhanh một chút, đi được hay sao? Ánh mắt đảo qua lán trà lớn náo nhiệt vô cùng, lê bước chân, đi từ từ.

Trong khách trà, cũng có người già chuyện, một lần nữa chau đầu ghé tai.

“Kẻ tàn phế kia chắc là trượng phu của bà chủ?”

“Không chừng đúng vậy.”

“Thật đáng thương, một nữ nhân chịu khó giỏi giang như vậy, dù vì ngoại hình hơi xấu, cư nhiên cũng chỉ đành gả cho một bệnh quỷ tàn phế. Ôi, coi đáng vẻ bệnh tật chậm chạp đó, chắc là phải hoàn toàn dựa vào nữ nhân này nuôi sống nhỉ?”

...

...

Dung Khiêm vỗ công tuy phế, tai mắt vẫn cơ linh, đi lại chậm, những lời rỉ tai rất nhỏ đó, tất nhiên đều lọt cả vào tai. Y cũng không giận, một tay rờ cằm bắt đầu suy tư: “Đúng vậy, cứ đơn độc ở cùng Thanh Cô như vậy, còn thân mật như vậy, bảo muội ấy làm sao gả được ra ngoài đây? Không được, không được, việc này phải lập tức nghĩ cách!”

Tự cảm thấy là một huynh trưởng quan tâm hôn sự của muội tử, lập tức đem những nam tử đến tuổi mà chưa kết hôn gần đây gặp qua đầu một lần, Trương Tam không được, Lý Tứ không tốt, Vương Ngũ không đủ tư cách, ôi ôi, chuyện phiền lòng sao nhiều quá vậy.

Dung Khiêm vừa đi vừa không chút để tâm mà nghĩ, đêm nay ngủ, dám chắc lại phải thêm mấy cọng tóc bạc. Người đã vừa bệnh vừa tàn, còn từ từ già đi như vậy, quả là phải bị thần căm quỷ ghét, trừ Thanh Cô ra sợ là chẳng ai chịu để ý tới y nữa, ôi!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 15 : Quá Khứ Khó Quên

Hai hôm nay đến thành Vĩnh Yên, đại hài tử Triệu Vong Trần này tâm hoảng ý loạn, hoang mang lo sợ.

Vốn Phương công tử đã thần thẫn bí bí, hiện tại thì hay, cả ngày ở trong phòng đóng cửa uống rượu nghỉ ngơi, không gặp ai hết. Gã mẩy bận đi thăm, cả sân nhà Phương công tử cũng chẳng vào được, đã bị binh lính cản lại, nói Phương công tử không muốn gặp gã.

Tuy nói là ăn uống ngon lành, còn có giường mềm lâu ngày không gặp có thể nghỉ tạm, nhưng chung quanh đều là binh sĩ đeo đao đeo kiếm, lom lom mắt hổ, bảo người chạy nạn đã lẩn trong sơn dã hơn hai năm là gã, sao có thể không khẩn trương. Mặc dù binh tốt không hề hạn chế hành động, nhưng gã khăng khăng không chịu rời đi, chung quanh lại đưa mắt vô thân, cuối cùng trừ chỗ Tiêu Hiểu Nguyệt thì chẳng nơi nào để đi.

Tiêu Hiểu Nguyệt cũng sống một ngày bằng một năm. Gọi là thượng khách, tù nhân, ngoài khách khán khí khí, ăn uống ngon, nàng còn thảm hơn Triệu Vong Trần. Binh sĩ khắp viện, trông coi nghiêm mật, không cho nàng ra khỏi viện một bước.

Nhũ huynh A Hổ kiên trì muôn ở trong cùng một viện với nàng, bảo vệ nàng không bị người ức hiếp. Bất quá, trên tay trên lưng người bảo vệ này đều bị đao kiếm thương không nhẹ, còn đang cột băng vải, có thể có tác dụng gì, thật sự rất đáng hoài nghi. Cũng chẳng qua là an ủi làm bạn thế thôi.

Mặc dù Tiêu đại tiểu thư và Triệu Vong Trần tính thân phận đều một trời một vực, thời điểm thế này, hai người cũng đã có một loại thân cận ngoài mức.

Đêm hôm nay, đại đội nhân mã tiến vào phủ, Tiêu Hiểu Nguyệt kinh hãi ra ngoài xem thử, chỉ thấy ngoài cửa lít nhít mươi mấy hai mươi người đang canh, hỏi gì cũng không chịu trả lời. Xa xa nghe thấy A Hổ ở khu viện kia cũng đang gầm gừ, chắc là muốn qua đây trông nom nàng nhưng bị binh sĩ ngăn cản, chỉ đành cao giọng trấn an đối phuơng vài câu rằng mình ở đây hết thảy bình yên, về đến phòng, cả đêm không ngủ.

Trong lòng Triệu Vong Trần càng nóng như lửa đốt, bởi vì gã có thể phân biệt ra, những người đó, là trực tiếp chạy đến khu viện lẻ loi Phuơng Khinh Trần ở kia.

Tiêu Hiểu Nguyệt lo lắng biến cỗ, A Hổ lo lắng Tiêu Hiểu Nguyệt, Triệu Vong Trần lo lắng Phuơng công tử. Sáng sớm hôm sau, không dễ dàng được cho phép ra ngoài, ba người sáu vành mắt đen thui, vội vàng túm tụm thương nghị. Nhưng trái lo phải nghĩ, chẳng đoán ra nguyên cớ.

Triệu Vong Trần vạn phần lo lắng, cơ hồ phải bất chấp sống chết lao đi tìm Phuơng công tử của gã. Lại thấy một tướng quân khôi giáp sáng loáng, cao lớn tuấn mỹ rảo bước đến. Gã vội vàng đắp ra đầy mặt tươi cười, đang chuẩn bị cúi đầu khom lưng đi hỏi thăm chút tin tức, Tiêu đại tiểu thư bên cạnh lại chợt nhảy dựng lên, lao đến như gió, giơ đòn kiếm muốn liều mạng:

“Ngươi còn dám tới gặp ta?!”

Triệu Vong Trần hoảng sợ, đang không biết làm sao cho phải. Trác Tử Vân đã lui về một bước, dễ dàng né tránh, bất đắc dĩ nói: “Hiểu Nguyệt!”

Tiêu Hiểu Nguyệt trong mắt bốc hỏa, giơ kiếm đâm tiếp, Trác Tử Vân nghiêng qua, thở dài: “Hiểu Nguyệt, muội muốn ta thế nào?”

Tiêu Hiểu Nguyệt dừng bước, giơ kiếm không chịu buông xuống. Trong mắt lại đã ngắn lệ.

Đúng vậy, nàng muốn y thế nào? Nàng đã hiểu được, lúc ấy, quả thật là y thả

nàng đi. Thậm chí cả A Hổ y cũng cố gắng bảo toàn, không để ai ức hiếp.

Nàng còn muốn y thế nào? Muốn y đi theo nàng sao? Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đã không còn ngây thơ như thế nữa.

Thấy vẻ mặt nàng buồn bã, lòng Trác Tử Vân cũng không dễ chịu: “Hiểu Nguyệt, muội đừng lo lắng, Phương hầu đã trở lại. Chuyện của chúng ta, có thể cầu y làm chủ.”

Tiêu Hiểu Nguyệt hơi hoang mang. Trác Tử Vân vội vàng rèn sắt khi còn nóng: “Phương hầu không chết! Phương công tử đến cùng mọi người, chính là Trần Quốc hầu của Sở quốc chúng ta!”

“Ngươi nói cái gì?” Tiêu Hiểu Nguyệt nhìn Trác Tử Vân, cảm thấy tai mình nhất định là có vấn đề rồi, ngây ngô duy trì tư thế giơ cao đoán kiếm, lảng lăng hỏi lại: “Ngươi nói cái gì?!”

Trác Tử Vân hưng phấn nói: “Năm đó Phương hầu được dị nhân cứu, không hề chết, kim điện moi tim có người khác, muội xem...” Hắn lấy ra một tờ đại bố cáo từ trong tay áo đưa cho Tiêu Hiểu Nguyệt: “Hôm nay đại ca lệnh người dán công văn này khắp các nơi, thông cáo thiên hạ, nói rõ việc năm đó.”

Tiêu Hiểu Nguyệt ngơ ngác nhận cáo thị, bên cạnh lại có một người lao vọt đến, một phen giật bối cáo xem kỹ.

Trác Tử Vân cười nói: “Ngươi chính là tiểu huynh đệ Phương hầu dẫn theo bên cạnh? Phương hầu đã giao, nếu ngươi muốn rời khỏi, chúng ta sẽ trọng kim tạ ngươi, nếu ngươi muốn ở lại, về sau có thể thường tùy thị bên cạnh Phương hầu, Phương hầu nếu có thời gian, cũng sẽ dạy ngươi chút đạo văn võ...” Nói tới đây, trên mặt không giấu được ý hâm mộ: “Tiểu tử ngươi thật đúng là có phúc!”

Triệu Vong Trần sắc mặt tái nhợt, ánh mắt rời rạc, thân thể từng chút từng chút, bắt đầu run rẩy.

Trác Tử Vân cười ha ha, vỗ vỗ Triệu Vong Trần: “Tiểu huynh đệ, nhìn ngươi cao hứng kia! Ha ha, chẳng qua việc này cao hứng như thế nào cũng không quá đáng!”

Hắn quay đầu ngóng nhìn Tiêu Hiểu Nguyệt: “Hiểu Nguyệt, có Phương hầu làm chủ, đại ca và huynh trưởng của muội, chắc là không đánh nữa đâu. Phương hầu còn nói, qua vài ngày sẽ hộ tống muội về, chúng ta...”

Tiêu Hiểu Nguyệt sắc mặt lạnh lùng: “Giữa ngươi với ta, còn gì để nói.” Một ngữ đã quyết, nàng quay người đi thẳng vào phòng.

Nếu không phải vừa lúc gặp được Phương Khinh Trần, tại ngôi miếu đỗ trên đỉnh núi đó, Tiêu Hiểu Nguyệt nàng, đã là người chết rồi.

“Hiểu Nguyệt!” Trác Tử Vân vội vàng đuổi đến, lại thấy trước mắt bỗng chấn một cánh tay, A Hổ mày rậm mắt to đang trừng hắn.

“A Hổ, đây là chuyện của ta và Hiểu Nguyệt!” Trác Tử Vân nhíu mày khẽ quát một tiếng.

Đáng tiếc thiếu niên nam tử trước mắt không nhân nhượng, vẫn trợn tròn hai mắt nhìn hắn giận dữ.

Trác Tử Vân có tâm xông vào, lại thật sự sơ chọc giận Tiêu Hiểu Nguyệt nữa, đành phải tạm thời bỏ đi. Chỉ có thể ngóng trông qua mấy ngày, người trong lòng có thể tiêu tan chút giận dữ.

Triệu Vong Trần còn đang kinh ngạc ngắn người.

Y là Phương hầu, y không chết, kim điện moi tim không phải y...

Không phải y, đây là việc vui bằng trời. Không phải y, nếu gã đã biết, hắn phải vui vẻ. Thế nhưng, không phải y, vậy hết thảy những điều này, rốt cuộc lại tính là gì?

Trác Tử Vân tâm niệm đã chuyển, quay đầu nhìn thấy gã, thân thiết hỏi: “Tiểu huynh đệ, quyết định chưa? Cơ hội tốt như vậy, ngươi nhất thiết đừng bỏ lỡ, nhớ năm đó, Phương hầu...”

Triệu Vong Trần như mộng mới tỉnh, ngẩng đầu, vẻ mặt biến hóa mấy bận, đau đớn hoang mang cùng chút oán giận không thể cho ai biết kia chợt lóe qua, còn lại chỉ có kiên định: “Ta muốn lưu lại.”

“Vậy mau theo ta đi gặp Phương hầu thôi.” Trác Tử Vân dẫn Triệu Vong Trần đi vài bước, lại không yên tâm, nhịn không được quay đầu dặn dò: “A Hổ, thay ta chiếu cố Hiểu Nguyệt, qua vài ngày ta lại đến thăm nàng, may ra đến lúc đó có thể đưa nàng về.”

Nam tử chất phác mà trầm lặng không đáp, chỉ im lặng nhìn Trác Tử Vân dẫn Triệu Vong Trần, hai người song song rời đi.

Hết thảy những điều này, rốt cuộc tính là gì đây?

Đối với việc Phương Khinh Trần chết đi sống lại tâm tồn oán phẫn, cũng vẫn có khối người khác.

“Loại nói dối thấu trời này mà y cũng mở miệng nói được?” Dao Quang giận dữ một chưởng đập bàn. Trong chư vương, nàng thân với A Hán nhất, tự nhiên cũng không chịu nổi loại oan uổng giá họa trắng trợn thế này nhất: “Là A Hán đã cứu Phương Khinh Trần, còn phái người giả mạo y kim điện moi tim, khiến Sở quốc dân chúng làm sao?”

Tuy nói không lâu trước trong đại quyết chiến, Tu La giáo tổn thất nặng nề, phong tín tử thương vong cực lớn, nhưng tai mắt của Tiêu Thương vẫn cực linh thông, Trác Lăng Vân nhận soái không quá hai ngày, Tu La giáo đã biết tin tức, tức khắc châm đầu thương nghị. Những người trong giang hồ họ, đối với sự sống chết của Phương Khinh Trần có thể không quan tâm, thế nhưng đối với nội tình

Phương Khinh Trần sống lại, tự nhiên là rất có dị nghị!

“Nói A Hán và Phương Khinh Trần là băng hữu, trái lại cũng có đạo lý, năm đó giáo ta phô biến tại Sở quốc quả thật là được Phương Khinh Trần trợ giúp. Nói A Hán quan tâm Phương Khinh Trần, phái người đi cứu y, cũng không phải không có khả năng! Nhưng nếu nói A Hán biết tìm người giả mạo y chạy đến kim điện moi tim tự sát, đó thật là trò cười băng trời.” Tiêu Thương nghiến răng nghiến lợi, oán hận nói: “Đồ ngốc đó, coi sát sinh là tội lỗi nhất đẳng, tối đa tự mình chạy đi moi tim chết thay y, sao có thể tùy tiện để người khác đi tìm chết?”

“Cho dù y chịu, y cũng không có bốn sự này, địa vị của y trong giáo chúng ta như thế nào, mọi người đều rõ, y đi đâu tìm tử sĩ như vậy?” Bích Lạc nói nhàn nhạt: “Trừ phi y nắn nỉ Địch Cửu phái người ra ngoài. Nhưng theo tính tình Địch Cửu, nếu thật sự nhốt người quan trọng như Phương Khinh Trần, há không có đạo lý lợi dụng.”

Mạc Ly nhíu mày nói: “Ngày đó khi Phương Khinh Trần xảy ra chuyện, A Hán đã rất lâu không rời khỏi tổng đàn. Địch Nhất sớm lâu ngày không liên hệ với bên này. Địch Cửu đã chưa từng lợi dụng Phương Khinh Trần, có lẽ việc này quả thật không liên quan đến y. Như thế xem ra, chuyện này, nhất định là lời nói dối thấu trời của Phương Khinh Trần.”

Mấy người nhìn nhau, bỗng nhiên đều cảm thấy hơi lạnh tim.

Nếu việc này không phải A Hán làm, như vậy, rốt cuộc là ai cứu Phương Khinh Trần?

Giải thích duy nhất, năm đó Phương Khinh Trần đã sớm tự an bài thế thân cho mình, theo triệu về kinh kim điện moi tim, y lại thoát thân đi mất, lanh nhẫn nhìn thiên hạ phân loạn, bách tính khốn khổ. Đến mấy năm, khi mọi người quy về một hy vọng, lại lấy tư thái trung thần cảnh cảnh, cứu *** vạn chúng hiện thân, sau đó dễ dàng đẩy tất cả tội danh cho băng hữu ngày trước, để người ta

thay y gánh hết thiên hạ bêu danh, người này...

Thật sự là quá đáng sợ!

Tiêu Thương rùng mình: “Lão thiên gia, chúng ta đã tính là ác ôn. So với Phương đại trung thần đại nhân đại nghĩa y, mỗi người chúng ta đều là đại thiện nhân.”

Mạc Ly thở dài: “Y là trung hay gian, là thiện hay ác chúng ta không quản. Vấn đề hiện tại là, việc này chúng ta ứng phó như thế nào?”

“Đương nhiên là phủ nhận!” Dao Quang cả giận nói: “Vạch trần bộ mặt thật của y! Vô duyên vô cớ, dựa vào cái gì mà bắt chúng ta gánh nỗi oan này!”

“Làm sao phủ nhận! Lời nói dối này của Phương Khinh Trần đã lo đến mọi phương diện. Sớm nói rõ y được bí mật cứu đi. Chúng ta không biết chuyện cũng là việc đương nhiên. Giáo ta hai lần biến loạn, ghép vào lời bịa đặt của y cũng khít đến thiên y vô phùng, A Hán hiện tại lại...” Bích Lạc hơi ngừng, qua một lúc mới nói: “Chúng ta cũng không tìm thấy Địch Nhất và Địch Cửu, làm sao phủ nhận? Chỉ nói suông thì ai tin.”

Dao Quang căm hận nói: “Phương Khinh Trần y làm sao không phải là nói suông.”

“Nhưng y ở Sở quốc uy vọng cao, nhân duyên tốt, lại là chúng vọng quy về. Chúng ta thì sao, chúng ta là Ma giáo. Cho dù mấy năm qua danh tiếng khá tốt, ẩn tượng cũ mấy trăm năm không phải thoảng cái có thể đảo ngược.” Mạc Ly thở dài thườn thượt.

Tiêu Thương oán hận nói: “Đáng hận nhất là đám kẽ chuyện đó, bịa đặt tùm lum, nói giang hồ cố sự gì đó, đều khẳng định là có tà phái muốn thống võ lâm. Tà phái chúng ta, còn luôn có một đống tử sĩ, tùy tùy tiện tiện là có thể đi chết, còn khẳng định có thuật dịch dung xuất thần nhập hóa, thường làm nhất chính là bắt chưởng môn bang chủ của các đại môn phái, sau đó phái người mình

hóa trang giả mạo. Hiện tại, đem chuyện của Phương Khinh Trần tròng lên người chúng ta, rất hợp tình hợp lý! Lão thiên gia, việc này truyền ra, đám nghệ nhân dân gian đó, khẳng định sẽ biến thành diễn nghĩa cố sự, tên A Hán đó, không biết sẽ chà đạp thành thế nào...”

Bích Lạc cười lạnh: “Hay lắm, lần này, chúng ta cũng theo gió xuất đại danh một hồi.”

Mạc Ly thở dài lắc đầu: “Thôi, bảy trăm năm qua, số lần giáo ta bị oan uổng còn ít sao? Cũng không kém lần này.”

Dao Quang nhường đôi mày thanh tú: “Vậy chúng ta cứ mặc người lợi dụng, mặc người chửi bới như thế? Cứ ngậm bồ hòn như vậy?”

“Việc này, chúng ta cũng không tính là hoàn toàn bị hại. Tạm thời đừng ai tố thái độ, vừa không thừa nhận cũng đừng phủ nhận. Phủ nhận vô ích, ngược lại sẽ trở thành cái cớ cho người khác công kích chúng ta. Cứ im như vậy trước đi. Phương Khinh Trần đã thông cáo thiên hạ là được giáo ta cứu mới giữ được tính mạng, bất kể trong mắt người Sở, chúng ta có bao nhiêu tội, chỉ cần Phương Khinh Trần tương lai nắm thiên hạ Đại Sở, phân tình này y nhất định phải trả.” Mạc Ly nhíu mày nói: “Đến lúc đó, y có một tông nhược điểm như vậy trong tay chúng ta, giáo ta tự có thể mặc sức kiểm lợi từ y.”

Mấy người trầm mặc một hồi, Bích Lạc mới thở dài: “Thôi, cũng chỉ đành như thế.”

Tiêu Thương lặng thinh không nói gì, Dao Quang chỉ thấp giọng nói: “A Hán chưa bao giờ chịu hại người, nếu như tỉnh lại, nghe thấy người thiên hạ đều đang nói y cực đoan tùy hứng, hại cả Sở quốc, y...”

Thanh âm xuống dần, cho đến khi không thể nghe nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 16 : Sở Quốc Gia Sự

Tin tức Phương Khinh Trần không chết, như gió giây lát truyền khắp cả Sở quốc, phố lớn ngõ nhỏ, nhà bình dân bách tính, trong ngàn dặm liên doanh, mọi người đều đang đàm luận y.

Phương Khinh Trần không chết, Trần Quốc hầu không chết.

Hô tên y, ánh mắt bách tính do tai nạn mà chết lặng chậm rãi có quang hoa, kêu tên y, dung nhan sỹ binh bởi chiến tranh mà mỏi mệt, dần dần có hào quang.

Họ không biết y, không quen thuộc y, nhưng mà, họ đã nghe rất nhiều chuyện về y.

Hào cường các phuơng, vì lợi ích riêng mình, đều kiệt lực thần hóa ân sư của họ, cỗ soái của họ. Nghe nhiều rồi, mọi người đều biết Phương Khinh Trần là chiến thần nhân gian, là cột chống trời của Sở quốc, bởi vì mất đi y, Sở quốc mới sa vào tai nạn. Vậy thì sau khi y một lần nữa đến nhân thế, phải chăng tai nạn sẽ qua đi?

Mọi người đều đang kỳ vọng, mọi người đều đang chờ đợi, bất kể thân ở đất nào, bất luận là cấp dưới của quân đội nhà nào, giờ đây những người bình thường này, đối với người toàn mỹ minh đầy kim quang, cao cao tại thượng trong ảo tưởng kia, tràn ngập kính ngưỡng và chờ đợi.

Lúc này, Phương Khinh Trần đang làm gì?

“Tốt lắm, tốt lắm, Tân Húc Phi hùng cứ phuơng bắc, các ngươi lại ở bên cạnh ầm ĩ đến gà bay chó sủa.” Phương Khinh Trần hừ hừ cười lạnh: “Đám Viễn

Phong và Giang Lăng họ tranh lập Hoàng đế, người và Vương Triết liền tranh địa bàn, đồng bào trong quân năm đó hiện tại đều làm theo ý mình, còn đánh nhau thật là vui. Hiện tại Sở quốc này thiên vương tướng quân bay đầy trời, những hào cường địa phương đó các người không áp được, để họ mỗi kẻ được cơ hội đi tự lập, đã đủ dọa người, lại còn đến nông nỗi bất kể vốn là nông phu khổ lực, hễ là người hai chân thì có thể xưng vương ở Sở quốc, mấy năm nay, các người cũng thật tăng thế diện cho ta!”

Phương Khinh Trần đương nhiên sẽ không ở trong quân trưởng trước cả đống tướng quân công khai chỉ trích Trác Lăng Vân, trong thư phòng rất thanh tĩnh, bên cạnh chỉ có một Triệu Vong Trần bị Phương Khinh Trần chộp tới dựa cửa sổ làm bài tập. Nhưng Trác Lăng Vân vẫn hổ thẹn đến mức muốn tìm cái hố mà chui xuống. Mặc dù mấy năm nay hắn sớm đã quen một mình độc tôn, chỉ bị Phương Khinh Trần lúc này kẹp thương lẫn gãy châm chọc một hồi, không cầm nổi lòng đã muốn quỳ gối thỉnh tội.

“Đứng thẳng cho ta.” Phương Khinh Trần run tay, nắp chén trà quay tròn bay ra, đập một cái lên hai đầu gối sắp sửa gấp của Trác Lăng Vân, phút chốc lại bay nghiêng ra ngoài, khéo thế nào lại nện một cái lên sau đầu Triệu Vong Trần đang ra vẻ làm nháp, khéo mắt vẫn bay qua bên này, tai dựng thẳng tắp: “Nhìn cái gì mà nhìn! Lát nữa lấy bài tập của người đến ta coi, đáp không tốt, ta cho người xem.”

Khi nói chuyện, nắp chén trà đụng hai người ấn ấn sinh đau đã bay về, Phương Khinh Trần đưa tay nhón, đây nó lại lên chén trà.

Triệu Vong Trần hấp tấp vùi đầu vào đống giấy trên bàn, nỗ lực mút bút thành văn. Trác Lăng Vân hơi đỏ mặt cúi đầu, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

“Lăng Vân, người rốt cuộc có biết người sai ở đâu không?”

“Ta tư tâm quá nặng, tạp niệm quá nhiều, một lòng chỉ đồ tư lợi, không chịu

vì quốc gia bách tính...”

Phương Khinh Trần nghe mà mình mẩy ngứa ngáy, đưa tay day ấn đường, không kiên nhẫn cắt ngang lời hắn: “Ngần ấy năm, sao ngươi vẫn không tiến bộ? Xin ngươi sau này lúc gặp người, nhất thiết đừng nói ngươi là ta dạy ra.”

Ngữ khí thái độ như vậy, lại khiến Trác Lăng Vân vẫn hơi khẩn trương trở nên thoái mái.

Trước kia, Phương Khinh Trần trước mặt người khác, là chủ soái ôn hậu nhân hòa, nhưng khi chen cùng đám tướng lính trẻ tuổi họ, lại luôn không lớn không nhỏ, lời nói thường tùy ý. Mỗi lần mọi người phạm lỗi, y cứ ưa dùng tư thái đặc biệt khoa trương nói: “Chuyện đơn giản như vậy cũng làm không tốt, xin sau này nhất thiết đừng nói cho người ta biết ta từng dạy các ngươi.”

Mặc dù hắn hiện tại lại đón Phương hầu làm soái, nhưng nếu nói giữa hai người đã hoàn toàn là tình cảm ngày xưa, làm sao có thể. Thời thế đổi dời, tuy rằng nhiệt huyết ôn tình chưa từng tiêu mòn gần hết, xa lạ nghi ngại cũng luôn có.

Không thể ngờ, chẳng qua là một câu ngắn ngủi, đã khiến hắn giống như quay lại quãng thời gian ngày xưa.

“Quốc gia bách tính, thiên lý nhân tình, đương nhiên phải nói, nhưng cũng phải xem nói thế nào, nói vào thời cơ nào. Trong loạn thế, có cơ hội, có quyền thế, muốn tranh thủ một chút cho mình có gì phải hổ thẹn? Cho dù là ngươi không có hùng tâm nhất thống thiên hạ, thủ hạ ủng hộ ngươi, cũng nhất định sẽ bức đến khi ngươi có hùng tâm này mới thôi. Ta hận chính là thủ đoạn của các ngươi ấy! Thủ đoạn! Rất ngu! Rất ngu!”

Phương Khinh Trần thật là hận rèn sắt không thành thép: “Mưu cầu thiên hạ, tốc độ phải nhanh, cái giá phải nhỏ, những cái khác đều là tiểu tiết. Thượng sách là kiểm một danh phận đại nghĩa, hoặc là ngươi nói cựu thần Sở quốc đều không thể nội đấu lẫn nhau, hoặc là ngươi nói cựu bộ của Phương hầu đều không nên

coi nhau là địch, nếu không thì ngươi đi kêu gọi mọi người tạo thành liên quân thảo phạt Tần quân! Tìm cớ gì không được? Giữa các ngươi với nhau tạm thời hòa bình, là có thể ở trong tối, lộ ra chủ ý cùng mọi người thương lượng đại kế phân cắt thiên hạ, hiếp bức dụ dỗ chư hầu khác tụ hội, sau đó nhất cử mà tiêu diệt. Trung sách, là xa thân gần đánh, phân chia mà phá, tuy thời gian sẽ hơi kéo dài, cũng không đến nỗi tự thương nguyên khí. Nhưng ngươi coi các ngươi! Mỗi kẻ sớm dựng rõ cờ hiệu, sau đó bất kể thân sơ xa gần đều rào rào hồn chiến, đấu đến đấu đi, trên đời đều là địch, còn ra gì nữa! Đánh trận đánh đến mức trừ đánh trận thì chẳng để ý gì nữa, không ai làm ruộng, không ai dệt vải, dân chúng lầm than, Thuận Thiên đại vương, Phụng Thiên tướng quân chó má gì đó..."

Trác Lăng Vân rốt cuộc nhịn không được thấp giọng biện giải: "Hai toán loạn tặc đó, đều không phải là thuộc địa của chúng ta chui ra. Hà tư mã Giang Châu, Tô đế đốc Liễu Châu, bình thường diễu võ dương oai, Tần quân vừa đến, chúng lại không dám giao chiến, chỉ lo tránh né, chờ người Tần qua biên cảnh, chúng lại điên cuồng cướp đoạt dân tài, muốn trong loạn thế tự mình ăn no trước, bấy giờ mới bức phản bách tính! Hai toán tặc nhân này đều là trong mấy ngày đã khiến mấy vạn người tụ lại, Tô Hà hai nhà người nhà bị giết sạch, tài vật bị cướp hết, cũng coi như tự làm tự chịu. Nhưng đám người tạo phản này, căn bản chẳng hiểu gì hết, trong đầu trừ tạo phản thì là cướp bóc, như thế chau chấu, lén đi nơi nới, đi qua đâu đều là đất cằn ngần dặm, hiện tại cũng chẳng ai lo được tiêu diệt họ, thật sự là... Hừ, cũng chỉ có hạng người vô năng như Hà Tô, mới khiến dưới sự quản lý xảy ra nhiều loạn thế này, nếu đổi lại là ta..."

"Đổi lại là ngươi, lúc mạnh mẽ vừa lên, ngươi đã dẫn *** binh chém tận giết tuyệt hết thảy loạn đảng?" Phương Khinh Trần nhường mày cười hỏi: "Rất đáng tự hào sao?"

Trác Lăng Vân bị chặn nghẹn họng, hồi lâu mới cắn răng nói: "Phải, cho dù ta bóc lột không hà khốc như Tô Hà, nhưng tình hình như vậy còn tiếp tục, cuối cùng sẽ có bách tính khởi nghĩa, ta dù có thể dựa vào binh *** tướng mạnh, trấn áp vài lần, nhưng loạn trong giặc ngoài, tầng tầng khó khăn dồn dập, chung quy có một lần, không cách nào ứng phó, từ đó vạn kiếp bất phục."

“Ồ? Người cư nhiên cũng vẫn tiến bộ một chút.” Phương Khinh Trần có phần bất ngờ, cười nói: “Học được nhận sai rồi? Không mặt dày mà dạn với ta?”

Trác Lăng Vân cười khổ: “Dám không nhận sai sao? Trước kia ta một mình đơn thân, có thể tùy hứng. Hiện tại thắng thua thành bại của ta, chẳng những liên quan cả gia tộc ta, còn liên lụy cấp dưới, thân tín, binh lính, bách tính của ta. Phương hầu, chọn nghênh ngài về, ta cảm thấy đó là lựa chọn sáng suốt nhất của ta mấy năm qua. Mấy thứ ta bỏ đi đó, chẳng qua là tháp trên cát, bất cứ lúc nào cũng có thể lật úp. Ngài lại có thể trong phong ba kiếp nạn tương lai, bảo toàn ta, bảo toàn gia tộc của ta, còn có tất cả những người từng đi theo ta.”

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Người có lòng tin với ta như vậy?”

“Nếu Phương hầu còn không thể, thiên hạ lại có ai có thể!” Lời này nói thật là đương nhiên.

Phương Khinh Trần gập ngón tay hờ hững hư không bắn ra, Triệu Vong Trần dựa cửa sổ ôm đầu rên một tiếng, vội vàng thu hồi ánh mắt liếc trộm lên sách vở trước mắt lần nữa.

Thời điểm Phương Khinh Trần đang cùng Trác Lăng Vân mắt hổ lom lom đánh giá thế lực Sở quốc các phuơng, muốn xác định nên hạ miệng từ nơi nào, Phong Kính Tiết nương đường biển đi thuyền mà đến, rốt cuộc một lần nữa đạp lên quốc thổ Triệu quốc.

Ngửa mặt lên trời than vãn.

Tin tức Phương Khinh Trần chết đi sống lại còn chưa kịp truyền đến quốc gia luôn thập phần bẽ tắc, ít cùng dị quốc thông tin tức này. Bất quá, đương nhiên đã có người cuồng quát thông tri cho y.

“Đang yên đang lành, than thở cái gì, không phải người cậu mong nhớ ngày

đêm càng ngày càng gần rồi sao?” Tiếng Trương Mẫn Hân nói cười vang bên tai.

Ôi, vì sao bất kể quan hệ bình thường bao nhiêu, thản nhiên bao nhiêu, nữ nhân đáng sợ này cứ có thể nói ái muội vô cùng?

“Đúng là càng ngày càng gần, nhưng tôi vẫn không biết nên làm thế nào? Khinh Trần có biện pháp bịa đặt, đó là bởi vì Sở Nhược Hồng điên rồi, người khác đều không cách nào vạch trần y. Chẳng lẽ tôi cũng chạy tới bảo Đông Ly, tôi được Tu La giáo chủ phái người đánh tráo? Y mà tin mới lạ!” Phong Kính Tiết cực kỳ buồn bực. Lư Đông Ly là tận mắt thấy y bị chém đầu, còn ôm y đâm chín kiếm, nếu như thế mà vẫn có thể nhận sai bằng hữu tốt nhất, thật không bằng đâm đầu chết quách cho rồi.

Nếu mình thật sự dám nói như vậy, y dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt thối đến cực điểm kia của hảo bằng hữu.

Trương Mẫn Hân cười không ngừng: “Cậu có thể bảo y, cậu được thần nhân cứu, dù sao cổ đại này, tất cả những chuyện không hợp lý, đầy lên người thần tiên là xong.”

Phong Kính Tiết hừ một tiếng, chẳng tỏ ý kiến với chủ ý kém cỏi này của cô, chỉ hỏi: “Y đang ở đâu?”

“Ê, cậu biết quy củ đó. Cho dù cậu vào đời bình thường, bọn tôi cũng không được phép tiết lộ tin tức, huống chi cậu hiện tại là học trò vi quy trốn học, nếu tôi giúp cậu, bản thân tôi sẽ bị trừ điểm.”

Lời tuy là chiêm hết đạo lý, ngữ khí lại ác liệt khiến người không thể không suy nghĩ, tên đó chẳng qua là thích nhìn người ta sốt ruột thôi.

Chẳng qua Phong Kính Tiết cũng không trông chờ cô: “Thôi, tôi tự mình đi tìm.”

Ngẩng đầu nhìn tiền lộ vô tận phương xa, trong lòng nhớ lại chỗ Lư Đông Ly

đang ở khi rời khỏi Tiểu Lâu, phán đoán nên đi về nơi nào.

Con đường phía trước cho dù xa hơn nữa, khoảng cách giữa y và người kia, dù sao vẫn đang không ngừng rút ngắn. Không sao, luôn sẽ có biện pháp. Một ngày nào đó, y có thể đến bên cạnh người kia, như ngày trước, thoái mái gọi người kia một tiếng: “Đông Ly!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 17 : Không Cần Người Chọn

Trong phủ Giang Tả Võ Lăng tiết tịch sứ, Vương Triết mừng đến mức không tìm ra phương bắc: “Phương hầu không chết!”

“Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, quân ta được cứu rồi!” Một câu của quân sư bên cạnh, khiến vẻ tươi cười của Vương Triết chợt cứng đờ, “Vùng Võ Lăng quả nhân nhỏ, tướng quân đã sớm có tâm chọn cường mà đầu, hiện giờ Phương hầu chủ sự, tướng quân khỏi cần bắn khoan đầu rồi bị bỏ không, đoạt mất quyền lực...”

Vương Triết ngẩn ra giây lát, nói: “Đúng vậy, ta phải đích thân viết thư cho Phương hầu, bày tỏ lòng quy phục.” Cầm bút chấm đầy mực, giơ lên rồi cổ tay lại không hạ xuống, hồi lâu, một giọt mực rơi lên giấy tuyên.

Than một tiếng, kéo một tờ giấy khác, Vương Triết cơ hồ là nhắm mắt, soạt soạt viết xuống. Phương hầu, ngài còn sống, ta rất cao hứng. Nhưng lời này viết lên giấy như vậy, làm sao liền đối vị. Ôi, Phương hầu, ngài xem thư này, liệu có tin rằng ta thật sự rất cao hứng...

“Ha ha ha ha! Ta biết mà, Phương hầu y không thể chết!” Đại tướng quân Giang Lăng chỉ huy một vùng, kích động hệt như đứa trẻ.

“Tướng quân, với tính tình Phương hầu ngày xưa mà nhìn, chỉ sợ sẽ không thừa nhận việc tướng quân tự lập Hoàng đế...”

“Phế đi phế đi! Ta sớm đã nhìn tiểu tử kia không vừa mắt, cả ngày ra vè

Hoàng đế với ta, tưởng hắn họ Sở là kinh lăm chắc? Phế đi phế đi!” Giang Lăng hai mắt phát sáng: “Chuẩn bị một chút cho ta, ta phải lập tức đi gặp mặt Phương hầu.”

“Nhưng đó là địa bàn của Trác Lăng Vân!”

“Đi dù là vùng của Trác Lăng Vân hắn, có Phương hầu ở đó, hắn dám làm gì ta?” Giang Lăng đắc ý nhe răng cười: “Đã sớm muộn đâu một người, nhưng đâu người Tần, chúng ta sẽ làm mất mặt Phương hầu. Tiêu Viễn Phong lập một Hoàng đế khác, sớm nhìn ta không vừa mắt. Đáng hận nhất chính là họ Trác này, cả ngày mắng chúng ta phản nghịch bất nghĩa, còn nhiều lần suýt nữa đến đánh ta. Ta đã chọc hắn ghẹo hắn? Hiện tại thì hay rồi, Phương hầu đã trở lại, ta cứ ngông nghênh đến đất nhà hắn báu kiến cố soái, ta sẽ ở trước mặt Phương hầu nói xấu hắn, cáo trạng hắn, hù!”

—

Trong thư phòng, Phương Khinh Trần đứng dậy đi thăm hỏi bên ngoài. Trác Lăng Vân theo sát phía sau.

Triệu Vong Trần vừa làm bài tập, vừa chú ý động tĩnh bên này, mắt thấy hai người hướng đến cửa phòng, trong lòng vừa thở phào một hơi, chẳng ngờ Phương Khinh Trần đã đi qua bên cạnh một phen cầm tờ giấy trước mắt gã, thoáng lia đã xong, nhíu mày: “Bảo ngươi luận đại thế thiên hạ hiện nay, nêu thượng trung hạ ba sách, làm sao nhất thống Đại Sở, bình định thiên hạ, trả bách tính một thái bình thịnh thế. Ngươi viết thứ gì đây?”

Triệu Vong Trần còn chưa cúi đầu, Trác Lăng Vân đã đẫm một thân mồ hôi trước. Ngày trước khi Phương hầu dạy họ, chưa ra đề mục rộng lớn như vậy!

“Ra ngoài trung bình tấn cho ta, đến tối không được ăn cơm, lại đem tâm pháp ta dạy ngươi viết mười lần cho ta, nếu sai một chữ, ta cho ngươi coi.” Phương Khinh Trần khiển trách lạnh băng. Thiếu niên tội nghiệp xám xịt chạy ra ngoài

Trác Lăng Vân tràn ngập đồng tình nhìn bóng lưng thiếu niên. Tiểu tử này không đắc tội Phương hầu đó chứ? Phương hầu là muôn bồi dưỡng gã, hay thuần túy muôn chỉnh gã? Mới hôm qua còn chỉ biết dẫn đường, hôm nay đã phải phân tích đại thế thiên hạ, vì quốc gia vì bách tính ra mưu hiến kế? Vừa ra để cho người ta, còn vừa cố ý lải nhải thiên hạ đại cục bên tai người ta, một đại hài tử như gã, ở đâu ra định lực đi suy xét phân tích. Phương hầu ngài thật đủ độc ác.

Ra khỏi soái phủ, cưỡi tuấn mã, một đường quất ngựa, phô xá tiêu điều vắng vẻ, bách tính ốm yếu chết lặng, bên cạnh chính là Phương hầu sóng vai mà đi... Trác Lăng Vân mồ hôi như mưa. Bài tập của Triệu Vong Trần là nộp trên giầy. Bài tập của hắn, lại là nộp ở nơi này.

Phương Khinh Trần trái lại không nói gì. Vẻ mặt cũng bình hòa, thậm chí còn mỉm cười, an ủi hắn: “Ta dọc đường về kinh, đi qua không ít địa phương, phần lớn còn gay hơn ngươi nơi này.”

Trên mặt Trác Lăng Vân không biết nên xanh hay nên đỏ. Phương Khinh Trần lại nói: “Thật nói đến thì ngươi nơi này cũng kém Tân Húc Phi một chút. Y bên kia loạn vừa định, tuy cũng không thể nói tới phồn hoa, chung quy vẫn không ép trưng binh sĩ, trong nhà bách tính nghe nói còn có lương thực qua đêm.”

Mặt Trác Lăng Vân cũng sắp thành màu gan heo: “Ép trưng binh sĩ y chưa chắc không muốn, chỉ là không thể. Y dù sao cũng là người Tân, để mấy vạn người Sở cầm đao kiếm trong quân đội nhà mình, bản thân y yên tâm được sao.”

Phương Khinh Trần lắc đầu cười nói: “Tân Húc Phi quả thật phải gian nan hơn các ngươi nhiều. Y lấy binh dị quốc, trấn quá nửa quốc thổ ta, khó tránh bách tính bài xích, sĩ tộc đối kháng. Nhưng dưới sự thống trị của y, cảnh nội không có đại loạn, bách tính cũng sống khá tốt. Suy cho cùng, đối với lão bách tính mà nói, so với ăn no mặc ấm, áo cơm không lo, triều đình chính thống hay không, Hoàng đế là ai, thật sự là việc nhỏ.”

Trác Lăng Vân cơ hồ phải rơi xuống mẩy giọt mồ hôi to tướng. Thì ra Hoàng đế là ai, đây thuộc về việc nhỏ. Nhịn không được nói: “Nhưng vô luận thế nào, y dù sao cũng là người Tần, chỉ cần hơi đi sai bước nhầm, bách tính sẽ oán hận gấp bội. Hiện tại Giang Châu Liễu Châu bên kia loạn dân chưa bình, y phải bận bình loạn, nhân khoảng thời gian này, Phương hầu ngài thu nạp anh hào thiên hạ, hội tụ lực lượng, là có thể quyết chiến với y...”

Lần này đến phiên Phương Khinh Trần xanh mặt.

Đối thủ cũ Tần Húc Phi này quả thật tài giỏi, không chỉ giỏi chinh quen chiến, thuật trị quốc cũng không kém người. Nhưng y có thể đứng yên gót chân trên mảnh đất Sở quốc này, nói cho cùng vẫn là thủ hạ mình dạy dỗ quá không có chí tiến thủ. Nam Sở loạn đến mức bách tính nhao nhao bỏ chạy đến Bắc Sở tị nạn, người Sở ở Bắc Sở nhìn rồi, còn có tâm tình phản kháng người Tần? Mà hiện tại, ở Bắc Sở giúp y hâm chân Tần Húc Phi, là loạn dân, nhưng không phải loạn dân phản kháng Tần Húc Phi, mà là loạn dân bị hai tên bại hoại Sở quốc Hà tư mã, Tô đê đốc này tự mình bức phản, bảo y sao có thể không buồn bực?

Khởi nghĩa nông dân!

Không phải không đồng tình những bách tính bị bức đến đường cùng giận dữ mà lên đó, song Phương Khinh Trần rất rõ ràng, nếu không có lãnh đạo tốt, không có ánh mắt mưu lược đủ cao xa, những hán tử khổ sở ngày xưa nghèo khổ tột cùng này, sau khi phản nô phản kháng, chỉ biết không ngừng cướp giật tài vật, điên cuồng giết chóc để phát tiết phản nô. Loại cảm xúc này sẽ tùy ý tràn khắp như ôn dịch, nếu không được khống chế, đó là đất cằn ngàn dặm!

Thà làm chó thái bình, chớ làm người loạn thế. Loại hỗn loạn này, với lão bách tính mà nói, so với bóc lột tàn khốc còn đáng sợ hơn.

Phương Khinh Trần không cách nào vì loại sự tình này mà cảm thấy cao hứng. Nửa giang sơn Bắc Sở, con dân Giang Châu Liễu Châu từng dưới sự bảo hộ của y đó, hiện tại đang kiêng chán hy vọng Tần Húc Phi người Tần quốc này,

đến giải cứu họ khỏi nước lửa.

Phương Khinh Trần nhắm mắt.

Y nhìn qua là không quên. Cấp dưới thân cận, những dũng sĩ dưới sự chỉ huy của y, vì bảo vệ quốc thổ sau lưng, cưỡi ngã trên biên cảnh Tần Sở đó, đếm cũng không đếm xuể. Nhưng y đều nhớ rõ, âm dung tiểu mạo của mỗi người, y đều nhớ rõ!

Những thi cốt trần trụi trên chiến trường đó, những cái đầu mất đi đó, nhiệt huyết bắn hết đó, tính là gì, đều tính là gì!

Bách tính Bắc Sở, hiện tại sẽ nghĩ như thế nào. Những anh linh đó nếu như dưới đất có biết, liệu có còn... cưỡi được.

Lúc này, hai người đã tùy ý quất ngựa ra ngoài thành một đoạn đường rất dài. Vừa lúc thấy phương xa bụi mù nỗi khắp, khá có khí thế của đại đội nhân mã hành quân. Phương Khinh Trần biết rằng trước là chỗ đóng quân, trong lòng ấm áp một trận, cưỡi nói: “Các ngươi đang luyện binh à.”

Trác Lăng Vân đỏ mặt định ngăn trở, nhưng Phương Khinh Trần đã một roi quất ngựa: “Chúng ta đi xem thử.”

Trác Lăng Vân không thể làm gì, chỉ đành cố kiên trì theo sau.

Hai người song kỵ đã tới, tất nhiên là thông hành một mạch không trở ngại, tất cả các trạm gác mở ra trước mặt, các tướng sĩ đều giơ dao kiếm cúi chào từ xa, nháy mắt đã đến khu tân binh thao luyện bụi mù bốn phía.

Ha ha, quả nhiên là đang “luyện binh”, một đoàn “sĩ binh” quần áo rách bươm, lộn xộn bùa bã, trong tay cầm dao bỗ củi, cà sắt các loại tìm từ trong nhà đến, mấy người thiểu số, xem như có cung mâu cực kỳ thô không biết nhặt được từ đâu, đang theo lão binh, dở ngô dở khoai học tập động tác giết người.

Mấy tướng lĩnh cấp thấp phụ trách thao luyện tân binh tiến nhanh tới hành lẽ,

mặt đỏ đến mức cơ hồ phải nhổ máu. Đúng vậy, những tân binh này, đều là mặc quần áo trong nhà, cầm “vũ khí” trong nhà, thao luyện một thời gian, là bị đuổi lên chiến trường chịu chết. Trong loạn thế, mạng người như rơm rác. Họ không thể làm gì, cũng chỉ dành lòng tòng tục. Nhưng đổi mặt với Phương hầu, họ không thể không thẹn!

Song Phương Khinh Trần không hề phê phán gì, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt, đơn giản nói: “Các ngươi tiếp tục đi.” Liền kéo ngựa quay đầu rời khỏi.

Tu sĩ ôi, tu sĩ ôi!

Trong thần sắc bình tĩnh, một chút bi thương cay đắng kèm theo kia, đủ để khiến những tướng lĩnh không thể ở trên biên cảnh gìn giữ quốc thái dân an, lại đổi thành ở đây “huấn luyện tân binh” hai ngày ăn không nổi.

Trên đường về thành, Phương Khinh Trần trầm mặc hồi lâu, mới thở dài thườn thượt: “Lăng Vân, ta không phải thần tiên. Quân đội như vậy may ra có cơ hội thắng Tiêu Viễn Phong, nhưng nhất định không thắng được Tân Húc Phi.”

Trác Lăng Vân cắn răng nói: “Cho nên, phải nhân Tân Húc Phi hiện tại hết cách phân thân, nhanh chóng thu nạp thế lực các phuơng, bấy giờ mới có thể *** giản quân đội, tập hợp toàn lực cùng đánh một trận...”

“Tân Húc Phi phải chẳng hết cách phân thân vẫn là một câu hỏi. Nếu phải mau chóng đối phó chúng ta, y rất có thể cùng những loạn dân đó đạt thành hiệp nghị, quan cao lộc hậu, tài vật mỹ nữ. Hoàn toàn có thể lâm thời mua chuộc những nông dân không hề có mưu lược lâu dài, chỉ nhìn được lợi ích trước mắt đó...”

Phương Khinh Trần còn chưa nói hết, đã thấy phía trước một thớt ngựa lao đến như bay: “Phương hầu, Đại tướng quân, tin vui...”

Lăng Phương người chưa tới, thanh âm đã hô vang rung trời. Đợi đến phụ cận, còn chưa chờ thi lễ xong, đã hưng phấn nói: “Soái phủ bên kia vừa nhận

được thư Võ Lăng lẽ tịch sứ Vương Triết tự tay viết, mừng Phương hầu trở lại, Kiến Châu Lang Lâm Giang Lăng Đại tướng quân cũng phái người đến truyền tin, nói là muốn đích thân gặp mặt Phương hầu. Phương hầu..." Hắn vui sướng quá mức, nhất thời cũng không biết có thể nói gì.

Trác Lăng Vân cũng mừng ra mặt: "Phương hầu trở lại nhân thế, quả nhiên là hy vọng của mọi người. Sau khi hai người này đã tỏ thái độ, thế lực khác cho dù đang có tâm xem chừng, cũng nên biết tiễn thoái."

"Thế lực khác..." Phương Khinh Trần mỉm cười: "Quan trọng nhất, vẫn phải xem Viễn Phong chọn thế nào."

Lăng Phương nhíu mày: "Vốn y vẫn đang tập kết quân đội, chuẩn bị cùng ta đánh một trận. Từ sau khi tin tức Phương hầu quay về truyền ra, quân đội này trái lại ngừng tập kết. Nhưng cũng không có dấu hiệu giải tán trở lại, tâm tư của người này..."

Trác Lăng Vân đem tâm so tâm, tất nhiên là biết chỗ mâu thuẫn, bất giác cười khổ: "Y đại khái cũng không khác ta là mấy. Chỉ là y so với ta còn thêm cái tội tự ý lập đế vương, nếu như thừa nhận địa vị của Phương hầu, vậy... Hừ, bất quá, y cuối cùng cũng không có lựa chọn khác."

"Lần này, ta không định để y chọn nữa." Vẻ tươi cười của Phương Khinh Trần là bình tĩnh.

Lăng Phương và Trác Lăng Vân thoáng ngắn ra, ngạc nhiên nhìn sang y.

"Muội tử của Viễn Phong không phải còn làm khách ở chỗ chúng ta sao? Hiện tại ta là chủ nhà, chung quy nên đi vấn an khách quý một chút." Từ khi rời khỏi Tiểu Lâu, Phương Khinh Trần lần đầu tiên cười tiêu sái sang sảng: "Lăng Vân, có theo ta đi thăm em dâu tương lai?"

Lần này, y sẽ không để bất cứ ai lựa chọn nữa!

Lựa chọn, quá gian nan, quá đau đớn, quá giày vò.

Có một Trác Lăng Vân là đủ rồi! Bức một Trác Lăng Vân đến cuối là đủ rồi!

Từ sau khi Trác Lăng Vân quỳ xuống đó, y đã không còn là Phương Khinh
Trần một thân một mình, đi lại như thường kia nữa.

Lần này, Viễn Phong, ngươi không cần chọn!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 18 : Ai Nhẫn Tâm Hơn

Đại tướng quân Tiêu Viễn Phong nắm trong tay ba quận Dương Xuyên, lưỡng lự bất định, do dự không quyết. Cuối cùng, hệt như Trác Lăng Vân, hắn cũng triệu tập một chúng thuộc hạ không phải cựu bộ của Phương Khinh Trần năm đó mở hội mật nghị.

“Phương hầu sẽ thừa cơ đòi quyền, việc này tuyệt không thể làm.”

“Bằng không thì Đại tướng quân viết thư mời Phương hầu đến đây, để bày tỏ Đại tướng quân quả có tình nghĩa ngày xưa!”

“Mời y đến? Chỉ sợ đến rồi thì không tiễn đi được! Y hiện tại có tất cả thế lực của Trác Lăng Vân, đã không còn một mình cô thân, chẳng lẽ chúng ta còn có thể mất quyền y?”

Tiêu Viễn Phong không nói không rằng lăng lặng dự thính.

Cuối cùng có tâm phúc mưu sĩ đứng dậy nói: “Đại tướng quân, nếu thật sự không còn cách khác, không ngại một mực chắc chắn, người nọ không phải Phương hầu, mà là Trác Lăng Vân phái người giả mạo để lừa gạt thiên hạ.”

“Diệu kế!” Mọi người bốn phía luôn miệng tán thưởng: “Vốn đây là lời một phia của Trác Lăng Vân, chẳng có chứng cứ gì, ai có thể nói đây không phải một vở kịch mới y an bài?”

“Không có khả năng!” Tiêu Viễn Phong rốt cuộc mỉm cười thở dài: “Trác Lăng Vân vì thắc ta có lẽ sẽ không từ thủ đoạn, nhưng tuyệt không dám lấy sinh tử của Phương hầu ra đùa giỡn.”

Người chung quanh còn đợi phân thuyết, hắn đã khoát tay cắt ngang: “Ta hiểu, đây có phải sự thật, cùng chúng ta có thừa nhận đây là sự thật hay không, là hai chuyện khác nhau. Thế nhưng... Ta không cách nào phủ nhận Phương hầu. Ta biết mình không có biện pháp chỉ Phương hầu chân chính mà nói không phải. Cho nên, kế này thôi bỏ đi!”

Trong mật thất, lại lộn xộn thương nghị.

“A Hổ, huynh nói cho tên nhảm chán kia biết, bốn tiểu thư rất bận, không có thời gian để ý mấy kẻ rảnh rồi.”

“A Hổ, ngươi nói cho nữ nhân khẩu thị tâm phi, tự kiêu tự căng kia biết, sự nhẫn nại của ta cũng có hạn độ!”

“A Hổ...”

“A Hổ...”

Cách xa tí, đoàn người Phương Khinh Trần đã nghe một trong viện một ngoài viện, một nam một nữ, thanh âm một kẻ cao hơn một kẻ, khẩu khí một kẻ hung mãnh hơn một kẻ.

Phương Khinh Trần nhịn không được nở nụ cười: “Tiểu nhi nữ tình hoài, thật là đáng yêu. Đáng tiếc đám chúng ta đều già rồi.”

Trác Lăng Vân buồn bực. Người ta nữ hài thì cũng đành, Trác Tử Vân ngươi hồ đồ theo cái gì?

Từ sau khi thân phận Phương Khinh Trần được chứng thực, mãnh tướng mưu thân trong quân, ai không vì gió lốc sắp nổi mà bận rộn khẩn trương, chỉ có một đôi này, đến nay vẫn đang bận giận dỗi.

Tiêu Hiểu Nguyệt nhất định không chịu gấp Trác Tử Vân, phái nhũ huynh A

Hổ canh cứng ở cửa viện. Trác Tử Vân mẩy bận hô to giải thích, Tiêu đại tiểu thư nghe cũng không nghe, nói cũng không chịu nói với Trác Tử Vân một câu. Mỗi lần muốn nói gì, tất dặn A Hổ chuyển cáo. Dù rằng ngữ thanh kia vừa cao vừa vang, chẳng cần bắt cứ ai chuyển cáo, mọi người đều nghe rõ mồn một.

Trác Tử Vân lúc đầu còn bấm bụng chịu, bồi vài tiếng không phải, nói vài câu hay ho. Thời gian dài, Tiêu đại tiểu thư cô còn muốn ồn ào không ngớt, Trác đại thiếu gia hắn cũng cáu lên. Không phải là so giọng ai lớn hơn, sức ai đủ hơn sao? So thì so!

Tóm lại hai vị này, hiện tại cả ngày cứ cách một bức tường viện mượn A Hổ giễu cợt đến cười nhạo đi. A Hổ đáng thương, đứng ở cửa, hai mặt bị rỗng, kẹp đến hoa mắt váng đầu. Mà những người biết chuyện khác thì lăm chuyện vây quanh xa xa cười xem kịch vui, thậm chí còn mở sòng, cược hai tên hề này ai nhượng bộ trước?

Bất quá, nhỉ nử tình sự nhỏ tẹo kiểu này lại ồn ào buồn cười, cho nên mọi người hữu ý vô ý đều giấu Trác Lăng Vân. Trác Lăng Vân hai ngày nay cũng chỉ lo cùng Phương Khinh Trần vội chính sự, chưa từng mảy may phát hiện, lúc này cùng Phương Khinh Trần đến gần, thấy Trác Tử Vân kia còn đang quay vào viện hô lớn: “A Hổ, ngươi...” Giận đến mức sa sầm mặt ho khan một tiếng thật mạnh!

Trác Tử Vân giật mình quay đầu, phát hiện không chỉ là đại ca, ngay cả Phương hầu cũng đang mỉm cười nhìn mình, nhất thời đỏ mặt, vội bước ba bước, tiến lên hành lễ.

Trác Lăng Vân hận không thể cầm roi ngựa trong tay đập đầu hắn một trận, tối thiểu cũng nên đá một cước. Nhưng trước mặt Phương Khinh Trần, lại không tiện thất lễ như vậy, kết quả là chỉ cầm roi ngựa chỉ chỉ trỏ Trác Tử Vân, giận đến không thốt nên lời.

Phương Khinh Trần đi ra trước một bước, hữu ý vô ý ngăn giữa hai người:

“Lăng Vân, ngươi già rồi, không hiểu thiếu niên tình hoài thế này thì cứ bớt vài câu đi.” Y cười cười vãy Trác Tử Vân: “Ngươi đối với nàng ta không được, cứ bồi lễ là xong, cần gì phải đối nghịch, bảo nữ nhi người ta làm sao xuống đài?”

Trác Tử Vân vừa thẹn vừa quắn, khuôn mặt tuấn tú đỏ đến mức cơ hồ nhô máu: “Phương hầu, ta đối với nàng, lời hay đều đã nói hết, những chuyện xuống nước cũng làm xong cả, nàng còn không nhận tình, thậm chí chẳng chịu gắp ta một lần, ta...”

“Được được được, ta giúp ngươi một chút.” Phương Khinh Trần lắc đầu bật cười, hướng đến khu viện.

Thiếu niên A Hổ chân chất kia hiển nhiên cũng biết y là ai, nhưng vẫn thăng tay ngăn cửa viện, không chịu lui một bước. Sắc mặt hơi tái, nhưng ngữ khí vẫn rất kiên định: “Ta đã đáp ứng tiểu thư, cô ấy không gật đầu, ta không cho bất cứ ai tiến vào.”

Phương Khinh Trần cũng không miễn cưỡng hắn, cười đề cao thanh âm nói: “Tiêu tiểu thư khoan hồng độ lượng, cứ nể mặt Phương Khinh Trần ta, lượng giải cho Tử Vân lần này thì thế nào?”

Sau một hồi trầm mặc, trong phòng truyền ra tiếng Tiêu Hiểu Nguyệt như chuông bạc: “Phương hầu, xin thứ cho ta nghĩ nam nữ có biệt, không tiện ra ngoài hành lễ. Ngài là cột chống trời của Đại Sở quốc ta, cũng là người huynh trưởng ta bình sinh kính trọng nhất, vốn Phương hầu có mệnh, Hiểu Nguyệt muôn chêt cũng không nêu từ. Chỉ là giữa ta và Trác Tử Vân, thuần phân tranh việc riêng. Phương hầu trăm công nghìn việc, lòng nghĩ gia quốc, chuyện nhỏ nhặt như thế, sao đáng để Phương hầu lao tâm phí thần.”

Trác Lăng Vân mày rậm thoảng nhíu, hơi nổi giận: “Nha đầu kia dám vô lễ với Phương hầu như thế, ca ca nàng ta bình thường dạy dỗ thế nào vậy.”

Kỳ thật phen lời này tóm tắt câu chữ, trong khung tuy cứng, lễ phép ngoài mặt vẫn lo đến. Đây nguyên nhân cũng là do Tiêu Hiểu Nguyệt kiêng kỵ quá mức

với ba chữ Phương Khinh Trần, băng không chẳng biết sẽ đốp lại một câu cứng rắn thế nào.

Phương Khinh Trần lại chỉ nghe mà buồn cười. Lúc này còn nhớ nam nữ có biệt? Dẫn một nhũ huynh, rời nhà trốn đi, ngàn dặm bôn ba, khi nửa đêm gặp riêng hòn phu tương lai, sao không trưng cái mău không ra khỏi khuê môn ba bước.

Y dứt khoát thật sự buông tiếng cười dài: “Thôi thôi thôi, Tử Vân! Tiêu tiểu thư đã không có lòng, ngươi cũng chẳng cần miễn cưỡng nữa! Lăng Vân, ngày mai ngươi cứ an bài nhân thủ, hộ tống Tiêu tiểu thư về chỗ huynh trưởng, chúng ta sẽ triệu tập nhân mã, triển khai trận trượng, minh đao minh thương, dốc sức đánh một trận là được!”

Lời chưa dứt, cửa phòng đột nhiên mở rộng, Tiêu Hiểu Nguyệt sắc mặt tái nhợt, rảo bước lao ra: “Phương hầu, ngài có ý gì đây?!”

Phương Khinh Trần ra vẻ kinh ngạc: “Tiêu tiểu thư đã không chịu tha thứ cho Trác Tử Vân, vậy Tiêu Trác hai nhà, thân gia biến cùu khẩu đã thành kết cục chắc chắn, chúng ta tự nhiên phải sớm có dự tính. Bất quá, giữa kẻ thù cũng phải quang minh lối lạc, chúng ta tự nhiên sẽ đưa tiểu thư về, chẳng lẽ tiểu thư ngược lại không muốn đi?”

Tiêu Hiểu Nguyệt vừa sờ vừa giận: “Phương hầu! Huynh trưởng ta mỗi khi nhắc tới ngài, đều kính như thiên nhân, nói ngài trung can nghĩa đảm, nhân hậu trọng tình, hiện giờ thiên hạ phân loạn, quốc sự sa sút, sao ngài nhẫn tâm nhìn cựu thần Đại Sở quốc ngày xưa chém giết lẫn nhau! Ngài...”

Sắc mặt Phương Khinh Trần liền lạnh xuống: “Phương Khinh Trần ta không phải thần nhân, không thể bình hết thị phi nhân gian. Cô và Trác Tử Vân thanh mai trúc mã, bao nhiêu tình nghĩa, chỉ vì nhất thời khốn ách chưa quyết, mặc y xin lỗi thế nào, người bên ngoài khổ khuyên thế nào, cô đều không chịu hợp lại. Tiêu Trác hai phái, phân tranh lâu ngày, thù cũ oán mới đếm không hết, sao

kham thêm cô được nữa! Không phải ta vô tình, chỉ là Tiêu đại tiểu thư cô nhẫn tâm.”

Vừa dứt lời y liền quay lưng đi thẳng. Tiêu Hiểu Nguyệt kích động rảo bước chạy đến, ngăn trước người y: “Phương hầu! Ngài... Ngài không thể để họ đánh nhau được! Họ đều là tướng sĩ Đại Sở, nam nhi Đại Sở, đánh lên... sẽ tử thương bao nhiêu người, ta và Tử Vân, ta và Tử Vân...” Nói đến đây chợt rơi lệ, tiểu thư cao ngạo này gập hai gối bái xuống: “Phương hầu, ta cầu ngài, ta cầu ngài ngăn cản!”

Trác Tử Vân đứng bên trong lòng cũng đau xót, vội bước lên một bước, cùng nàng sóng vai bái: “Phương hầu, ta cũng cầu ngài...”

Biến hóa kịch tính như thế, khiến người ngoài nhìn mà hai mắt đăm đăm. Trác Lăng Vân lòng thầm than vãn, tiểu hài tử quá ít trải chuyện, mới một thoáng đã bị người đưa vào tròng!

Lăng Phương cũng trổ mắt nhìn, không phải Phương hầu đến cầu Tiêu tiểu thư giúp à? Sao mới một thoáng, đã biến thành Tiêu gia đại tiểu thư quý trước Phương hầu? Đây đây đây... Phương hầu ngài giỏi hoạt quá!

Phương Khinh Trần nhíu mày: “Các ngươi làm gì đây, mau đứng lên!”

Tiêu Hiểu Nguyệt kiên trì nói: “Phương hầu không đáp ứng ngăn cản cuộc chiến này, Hiểu Nguyệt tuyệt không đứng lên.”

Phương Khinh Trần lắc đầu cười khổ: “Nếu như có thể, ta cũng muốn tự mình đi khuyên nhủ y. Chỉ sợ, sẽ có rất nhiều người không muốn ta gặp y, ngay cả bản thân y, cũng chưa chắc đã nguyện ý tại thời điểm chưa chuẩn bị đối mặt với ta.”

Tiêu Hiểu Nguyệt vội nói: “Ta dẫn đường cho Phương hầu. Coi kẻ nào dám ngăn! Gặp được đại ca, Phương hầu chỉ cần giáo huấn y như ngày trước, coi y có dám cãi lại không!”

Phương Khinh Trần nhướng mày, xúc động nói: “Được, Tiêu tiểu thư một giới nữ lưu, cũng có thể vì thương sinh đắm đương như thế, Khinh Trần là nam nhi, há lại có thể rời sau người! Ta cứ mạo hiểm đi một chuyến này thì thế nào!”

Tiêu Hiểu Nguyệt cảm động rơi nước mắt: “Đa tạ Phương hầu.”

Trong nháy mắt đại sự đã định, Trác Lăng Vân bên cạnh toát mồ hôi. Trước kia sao không phát hiện, em đâu tương lai nhà mình, lại là cô nương lỗ mãng thảng thắn như vậy.

Lăng Phương thì dùng một ánh mắt hoàn toàn mới nhìn Phương Khinh Trần. Ô, ngày trước khi làm tiểu vệ sĩ, đúng thật không nhìn ra, hóa ra Phương hầu âm hiểm như vậy. Rõ ràng là y không thể không cầu người ta, lợi dụng người ta, muốn người ta mạo hiểm vì y, sao giờ lại thành y bị người ta cầu mềm lòng, miễn cưỡng đi mạo hiểm? Tiêu đại cô nương đáng thương, cô ở đây cũng bị Phương hầu bán rồi, còn cho là mình nợ y một nhân tình lớn lăm.

—

Đêm đã khuya, hai người Trác Lăng Vân và Lăng Phương lại vẫn ở lì trong phòng Phương Khinh Trần không đi.

“Phương hầu nhất định phải đi, vậy cũng phải dẫn nhiều nhân thủ chứ.”

Phương Khinh Trần đau đầu: “Nếu là đi đánh giặc, vậy phải dẫn một nhánh quân đội mới được. Đã không phải đi đánh giặc, ta dẫn nhiều người như vậy làm gì, lãng phí lương thực?”

“Nhưng Phương hầu chỉ dẫn theo ba mươi mấy kỵ binh, chúng ta thật sự không an tâm.”

“Không an tâm gì?” Phương Khinh Trần mỉm cười: “Các ngươi cảm thấy Tiêu Viễn Phong sẽ làm gì ta?”

Trác Lăng Vân và Lăng Phương nhìn nhau.

“Y không dám!”

“Y không thể!”

Trong lúc hữu ý vô ý, lại chẳng có ai nói: “Y sẽ không.”

Nếu người ta luôn có thể theo lý trí dựa theo phương pháp tốt nhất với mình mà làm việc, thế gian này cũng sẽ bớt rất nhiều bất ngờ. Thế nhưng, bất ngờ, lại luôn đang phát sinh.

“Phương hầu đảm lược tài trí, thế gian vô song, xông vào long đàm hổ huyệt này, vốn cũng là việc nhỏ, chỉ là...”

“Lần này đi, là phải vòng qua tất cả trạm gác thành chǎn, cuối cùng đột nhiên hiện thân, lấy thế lôi đình, tư thiên nhân, trực tiếp hiện thân nơi trọng binh của họ đóng quân, đánh y trở tay không kịp mới được. Dẫn quá nhiều người, chỉ sợ sẽ không thể chân chính ẩn nấp hành tàng.” Phương Khinh Trần thở dài, kiên nhẫn giải thích kỹ lưỡng một lần: “Hiểu được chỗ khó của ta chưa? Sắc trời đã khuya, có thể xin các ngươi khi ra ngoài thuận tay đóng cửa không. Ta thật sự mệt l้า, qua vài ngày nữa là xuất phát rồi. Ta cần dưỡng đủ *** thần!”

Biết tính nhẫn nại của y đã đến cùng, Trác Lăng Vân chỉ đành cười khổ đứng dậy, Lăng Phương cũng đứng lên theo, rồi lại thi lễ sâu: “Phương hầu đi đến chỗ Tiêu đại tướng quân, Trác tướng quân cần ở lại trong quân trấn đại cục, xin cho mạt tướng tùy thị bên cạnh Phương hầu.”

Phương Khinh Trần cười: “Được rồi được rồi, ngươi nếu nguyện ý đi theo, Lăng Vân lại chịu thả ngươi, ngươi cứ theo đi vậy. Lúc ta uy phong, cũng rất hy vọng thêm vài người trông thấy.”

Cửa phòng chợt “Rầm” một tiếng bị người đẩy ra, “Ta cũng muốn đi!”

Thở hồn hồn đứng ngay cửa, chính là Triệu Vong Trần.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 19 : Có Thể Đồng Hành

Cửa phòng chợt “Rầm” một tiếng bị người đẩy ra, “Ta cũng muốn đi!”

Thở hồn hồn đứng ngay cửa, chính là Triệu Vong Trần.

Phương Khinh Trần mặt lộ vẻ không vui: “Phòng ta, Lăng Vân cũng chẳng dám không truyền mà vào, ngươi trái lại gan lớn!”

Triệu Vong Trần thở hổn hển, thở dốc một hồi, mới có thể nói chuyện bình thường: “Ta nghe họ nói, ngài... ngài... ngài chỉ dẫn một đội vệ sĩ đã muốn đi gặp Tiêu Viễn Phong, nơi nguy hiểm như vậy... ngài... ngài dẫn ta theo!”

“Biết nguy hiểm ngươi còn muốn đi!”

“Ta muốn đi theo bên cạnh ngài!” Triệu Vong Trần cắn răng nói.

Phương Khinh Trần nhìn gã một cái thâm sâu, chợt mở miệng nói to: “Lăng Phương.”

“Vâng.” Lăng Phương tiến lên một bước.

Phương Khinh Trần thanh âm lạnh băng: “Ta cho ngươi thời gian ba ngày, dạy y quen thuật cưỡi ngựa cơ bản nhất, bất luận ăn uống vệ sinh, trong vòng ba ngày, không cho y rời khỏi yên ngựa!”

Lăng Phương chắp hai tay, lớn tiếng nói: “Vâng!”

Phương Khinh Trần lại nhìn sang Triệu Vong Trần: “Sau ba ngày, ngươi và y cùng phỏng ngựa lao đi, trong năm mươi dặm nếu có thể không bị y bỏ lại, thì

người có tư cách theo ta xông vào long đàm hổ huyệt.”

Thiếu niên chậm rãi thăng tấp lưng, mân miệng, sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng ánh mắt lại có nhuệ khí lạ thường: “Được!”

Lăng Phương cười, qua vỗ vỗ gã: “Đi theo ta nào.”

Triệu Vong Trần không nói không răng, theo hắn quay người đi liền, Trác Lăng Vân lại cố ý ở sau lưng nói một câu: “Trong quân đội của ta, thuật cưỡi ngựa của Lăng Phương là tốt nhất. Y mười mấy năm sống kiếp chinh chiến, bình thường có một nửa thời gian là ở trên yên ngựa.”

Bóng dáng gầy yếu của thiếu niên chợt cứng đờ, nhưng lưng vẫn thăng, bước chân chung quy cũng chưa từng ngừng.

Mãi khi hai người phía trước ra khỏi cửa viện, không còn thấy bóng dáng, Trác Lăng Vân mới do dự nói: “Phương hầu, đứa trẻ này có cốt khí, có chí khí, người cũng thông minh. Lần trước tuy ta chưa xem công khóa của gã, nhưng nhìn lướt qua, bút chữ kia cũng không tồi. Nhìn động tác sinh hoạt ngày thường, không chỉ là linh hoạt trời sinh, hắn còn từng luyện công phu vài ngày. Bất quá...” Hắn nhìn sang Phương Khinh Trần: “Gã không hề am hiểu cưỡi ngựa bắn cung.”

Phương Khinh Trần cười gật đầu: “Từ tư thái đi đường của một người là có thể nhìn ra người đó có phải là kỵ thủ thuần thực, người làm tướng nhiều năm, phân nhẫn lực này nếu còn không luyện được, vậy thì thật nên đánh.”

“Phương hầu, ta hiểu ngài khổ tâm đào tạo gã, chỉ là thế này... phải chăng quá mau quá nặng?”

Phương Khinh Trần trầm mặc một lúc mới nói: “Lăng Vân, Sở quốc này, không chờ nổi nữa.”

Y từng chờ một người đuổi kịp mình, y đã chờ hơn mười năm.

Phương Khinh Trần ánh mắt lãnh đạm cúi xuống, thanh âm bình tĩnh không gợn sóng: “Ta cũng không còn kiên nhẫn, lại đi chờ đợi bất cứ ai nữa. Đúng rồi, thám tử lẩn vào kinh thành có hồi âm chưa, bệ hạ người... hiện tại thế nào?”

“Tần Húc Phi từng thanh tẩy hạ nhân trong hoàng cung với quy mô lớn, chúng ta trước kia tuy đã phái không ít người trà trộn vào kinh thành, hiện tại lại chiểu dụ lệnh của Phương hầu bảo họ tìm hiểu tin tức của bệ hạ trong cung, nhưng hiện tại tình hình trong cung bị phong tỏa nghiêm mật, trong khoảng thời gian ngắn, sợ là khó biết rõ. Trước mắt có thể tham khảo, chỉ có thể là tình báo ngày trước đưa ra. Dường như Tần Húc Phi sau khi vào cung đối đãi bệ hạ khá tử tế, bệ hạ được chăm sóc vẫn không tồi.”

Phương Khinh Trần mặt không biểu cảm mà nghe, không hỏi thêm một chữ nào nữa.

Người kia, không phải y không quan tâm, thế nhưng so với người kia, mau chóng kết thúc hạo kiếp trước mắt này, càng cấp bách hơn. Có quá nhiều loạn cục cần y trấn, quá nhiều loạn tuyển cần y thu, loạn thế này đã liên tục quá lâu. Quốc gia không kéo dài nổi nữa, bách tính không kéo dài nổi nữa. Mọi người, đều không kéo dài nổi nữa!

Phương Khinh Trần hơi tự giễu. Sớm biết tất cả lựa chọn đều phải trả giá, nhưng hóa ra được người khác lựa chọn, cái giá cũng nặng nề như thế. Một lần quỳ gối kia của Trác Lăng Vân, xem như hoàn toàn kéo y xuống nước. Y không thể xem mình là người ngoài cuộc, qua lại như thường nữa, không thể dao sắc chặt đay rối, bứt người mà lui, thoát thân mà ra nữa.

Y không bỏ xuống được phân trách nhiệm này.

Đứng trước cửa sổ, trông về phương hướng kinh thành xa xa, Phương Khinh Trần cơ hồ nở nụ cười có phần cay đắng.

Thì ra, một lần lại một lần, các ngươi đều không chọn ta, cũng là may mắn của ta. Thì ra một khi ta được chọn, cũng liền bị ràng buộc. Không thể tùy tâm

sở dục nữa, không thể đi qua một lần, phất ống tay áo, vẫn là ta của ngày xưa nữa!

Huấn luyện ba ngày, Triệu Vong Trần không biết mình làm sao mà chịu qua. Song gã không hề oán trách. Bởi vì ba ngày này, gã lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, các quân sĩ chuẩn bị đồng hành cùng Phương Khinh Trần khác, là nam nhân như thế nào!

Ba mươi sáu người, đều là *** nhuệ trong quân, đều là dũng sĩ năm đó từng đóng quân biên thành, dưới trướng Phương Khinh Trần, thân trải bách chiến.

Khi Triệu Vong Trần tận lực cầm cự trong huấn luyện thuật cưỡi ngựa đáng sợ, không phải chưa từng yếu đuối. Nhưng ngay khi thân thể không nghe lý trí ngăn cấm, kêu gào đòi từ bỏ, đòi ngã xuống khỏi ngựa, tập huấn diễn luyện của ba mươi sáu người này, liền triển khai ngay trước mắt gã.

Chỉ ba mươi sáu thớt nhân mã, dưới cờ lệnh, đột nhiên phân hợp, biến hóa vạn ngàn. Hợp thì thế như mãnh hổ, dao nhọn sắc lém, vạn mã thiên quân cũng không thể ngăn. Tan thì như điện chạy tứ phía, dù địch có gấp trăm lần, cũng không thể bao vây hết vẹn vẹn ba mươi sáu kỵ này.

Có thể vượt núi cao, vọt qua bình nguyên, lội sông, có thể không ngủ không nghỉ giục ngựa lao băng băng hơn năm trăm dặm, trong một hồi trống, xuống ngựa liệt trận tác chiến.

Những quân nhân chân chính này, giống như đúc từ sắt từ đồng, đó là dương cường uy vũ thuộc về nam nhân! Bị ánh mắt của ba mươi sáu người kia quét đến, một cỗ cường nghị dũng mãnh, liền kích thiếu niêng huyết khí cuồn cuộn, toàn thân không biết từ đâu trào ra lực lượng. Triệu Vong Trần căn răng, nhìn họ chăm chăm, nhìn họ, thế là huấn luyện địa ngục như ác mộng ba ngày này, gã cuối cùng đã kiên trì được!

Ba ngày sau, Phương Khinh Trần một thân nhung trang, suất lĩnh chư tướng xem mọi người diễn luyện cưỡi ngựa.

Triệu Vong Trần dưới sự dẫn dắt của Lăng Phương, cùng ba mươi sáu kỵ đồng loạt giục ngựa lao như bay. Đi ra ba mươi dặm lại quay đầu ngựa, Lăng Phương một ngựa dẫn đầu, trở lại doanh địa sớm nhất, ba mươi sáu kỵ khác lục tục theo sát quay về.

Xếp hạng cuối cùng, là Triệu Vong Trần. Gã cùng con ngựa gần nhất phía trước, cũng cách nhau một khoảng tương đối, nhưng dù sao gã không bị hoàn toàn rớt lại.

Về đến doanh địa, lấy Lăng Phương làm đầu, ba mươi sáu kỵ sau đó, nhanh chóng sắp chỗ liệt trận, dù rằng mồ hôi ướt đẫm, vẻ mặt họ cũng nghiêm nghị, động tác mau lẹ, không nhìn ra nửa phần mỏi mệt, ngay cả ngựa cũng bởi vì huấn luyện lâu ngày mà chưa từng phát ra một tiếng hí lộn xộn.

Triệu Vong Trần cũng nỗ lực theo dạng liệt đội, nhưng tay gã run rẩy, thân thể gã cơ hồ phải mềm nhũn ngã trên thân ngựa, chỉ miễn cưỡng dựa vào một cỗ chí khí mà tận sức chịu đựng. Muốn như các quân sĩ khác, thân hình thăng túp như thường, gã chung quy không làm được.

Lại thấy nam tử bạch bào ngân giáp, dưới ánh dương tựa như thần nhân phía trước chúng tướng kia, từ từ giục ngựa, chậm rãi đến gần gã.

Đang lúc khó kham, Triệu Vong Trần cắn chặt răng, nghiêng đầu không muốn nhìn thăng ánh mắt y.

Fương Khinh Trần thản nhiên nhìn quét gã một thoáng, bởi vì tiêu hao thể lực quá độ, khuôn mặt đỏ bừng khi thiếu niên lao nhanh, hiện tại đã trở nên tái nhợt. Ánh mắt quật cường, thở dốc không dằn được, tay chân run rẩy. Để loại người bình thường không có bao nhiêu cơ hội tiếp xúc chiến mã này, bỗng nhiên gấp phải huấn luyện cường độ cao như thế, thật là làm khó gã.

Phương Khinh Trần cúi mắt, vừa vặn nhìn thấy từng giọt máu tươi, chậm rãi từ dưới chân Triệu Vong Trần trượt xuống. Ba ngày không rời yên ngựa, dùi gã sớm bị cọ xát đầm đìa máu tươi, không ra dáng vẻ gì nữa.

“Ngươi cưỡi ngựa thế này, sẽ trở thành gánh nặng của chúng ta...”

Lời nói lạnh băng, chói tai gai lòng. Triệu Vong Trần nhắm mắt, tiếp nhận phán quyết cuối cùng.

“Nhưng, ngươi có tư cách ở lại bên cạnh ta, có tư cách đồng hành với ta, có tư cách cùng ta đi mạo hiểm.”

Triệu Vong Trần cả kinh ngẩng đầu, chuyển mắt...

Nắng gắt hừng hực nửa hạ xuống, chính tôn lên phía sau người nọ. Ngân giáp bạch bào tuấn mã trắng như tuyết, bao phủ một quầng sáng màu vàng chói mắt, khiến người ta cơ hồ không mở mắt ra được.

Anh tu uy vũ, không giống người thật.

Y không phải phàm nhân, y là một truyền kỳ, một thần thoại.

Mà gã, có tư cách cùng truyền kỳ sóng vai cùng thần thoại lao đi, cùng người tên Phương Khinh Trần này, mạo hiểm bên nhau.

Trong nháy mắt, nước mắt Triệu Vong Trần tràn mi mà ra.

Đại ca! Y nói ta có tư cách, đứng chung một chỗ với y! Y nói ta có tư cách, ở lại bên cạnh y! Đại ca, y nói ta có tư cách, cùng y xông vào long đàm hổ huyệt. Huynh trên trời có linh, có từng nhìn thấy! Đại ca!

Dưới Thương Sơn, mười dặm liên doanh, nhìn gần là trùng trùng điệp điệp, nhìn xa như kiến quần tụ.

Nơi này tập kết gần như tất cả binh lực của Tiêu Viễn Phong, vốn là phô bày biên cảnh, nhưng sau khi biết được tin tức Phương Khinh Trần tái xuất hiện, Trác Lăng Vân nhận soái, Tiêu Viễn Phong cho quân đội ngừng tập kết. Từ biên giới triệt về mười dặm, hạ trại dưới Thương Sơn này.

Hòa hay chiến, tiến thoái thế nào, vẫn không quyết định được. Cao tầng trong quân ngày ngày họp. Cựu bộ của Phương Khinh Trần năm đó mỗi người tâm phiền ý loạn.

Trong quân doanh lòng người thấp thỏm, bất quá, phòng ngự lại chưa từng lơi lỏng.

Lấy đại doanh làm trung tâm, kéo dài bốn phía, cứ cách một hai dặm là có trạm gác, có khói lửa, cũng có thám mã lưu động, qua lại như bay, không ngừng thông báo dị động các phương.

Hơn hai mươi dặm trên đường biên cảnh Tiêu Trác này, vốn đều là lương điền phì nhiêu, phải là xanh mượt, băng phẳng, bờ ruộng dọc ngang, mênh mông bát ngát. Hiện giờ, hụt tai binh tai, đã hủy mảnh đất này. Bình mã thao luyện, đập cứng cả đồng ruộng, bùn đất càng không thể giữ được lượng nước, cả cỏ dại cũng héo rũ. Thoạt nhìn, giữa một dải màu vàng khô khan, những bờ ruộng sụp xuống trần trụi, thưa thưa thớt thớt, đúng là không sợ hạn, không sợ giày xéo, cũng tạm thời không có cỏ dại bị chiến mã gặm trụi, miễn cưỡng tô điểm ở giữa.

Sáng sớm hôm nay, lại là kiêu dương chói mắt. Bình tướng khắp doanh vừa bắt đầu một ngày luyện tập mới, trạm gác trước cửa doanh lại trông thấy có đôi chút khói bụi xa xa bay lên, chẳng biết có phải là thám mã trong quân về sớm hay không. Họ theo lệ phát ra cảnh cáo, tướng lĩnh tuần tra công doanh đi lên lầu gác trên cao mà trông ra xa.

Không bao lâu, bóng người dần dần rõ ràng. Bởi vì cự ly gần, những khoái mã đó chậm lại, bụi mù dần tan, diện mục đã có thể nhìn rõ.

“Đó không phải đại tiểu thư sao?”

Tướng lĩnh tuẫn doanh hơi giật mình, vội vàng phát lệnh, trên lầu canh quan kỳ pháp phói, trống quân chợt vang. Binh mã đi lên điều tra liền không có ý ngăn trở nữa, lũ lượt quất ngựa, tách ra trái phải, bảo vệ bên cạnh Tiêu Hiểu Nguyệt, theo nàng cùng về.

Chuyện Tiêu Hiểu Nguyệt lén chạy tới địa giới của Trác Lăng Vân, bị đối phương bắt, bên này sớm đã biết. Chẳng qua từ sau khi Phương Khinh Trần hiện thân, Trác Lăng Vân liền sai sứ truyền tin qua đây, nói mấy ngày này tất sẽ phái người đưa tiểu thư về. Tiêu Viễn Phong cũng biết tính tình Phương Khinh Trần, không hề lo lắng muội tử nhà mình. Thế nhưng Tiêu Hiểu Nguyệt quay về, dọc đường hơn mươi trạm gác quan khẩu lại không có ai truyền tin về, không thể không khiến tướng lĩnh tuẫn doanh nghi hoặc.

“Tiểu thư rốt cuộc về rồi, thời gian qua khiến Đại tướng quân lo lắng lắm.”

“Là vị tướng quân này hộ tống tiểu thư trở về nhỉ? Xin hỏi tướng quân xưng hô như thế nào...”

“Tiểu thư dọc đường về doanh, sao những trạm gác phía trước không báo tin?”

Tiêu Hiểu Nguyệt vừa đến cổng doanh, mấy viên tướng lĩnh gần đó vội vàng tụ đến, chào hỏi Tiêu Hiểu Nguyệt, A Hổ, cùng với tướng lĩnh mặt mày tuấn lăng trong quân Trác Lăng Vân bên cạnh họ kia. Trước liêng doanh, phía sau ba người bất quá mười *** ky, đối phương tự nhiên là không có ác ý.

Tiêu Hiểu Nguyệt ánh mắt đảo qua mọi người, không hề có ý xuống ngựa, chỉ cười nói: “Hộ tống ta về, chính là Phương hầu. Phương hầu có lòng thăm cõi nhân, muốn cho đại ca một niềm vui bất ngờ, cho nên ta không để những trạm gác phía trước có cơ hội báo tin.”

Lời này nàng nói vô cùng thoả mái, trên mặt còn mang theo nụ cười. Bốn năm tướng lĩnh tuẫn doanh bốn phía lại đồng thời xanh mét mặt, cương lại đó, chung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 20 : Trời Sinh Anh Hùng

Lời này Tiêu Hiểu Nguyệt nói vô cùng thoải mái, trên mặt còn mang theo nụ cười. Bốn năm tướng lĩnh tuần doanh bốn phía lại đồng thời xanh mét mặt, cương lại đó, chung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường.

Dường như qua rất lâu, rốt cuộc mới có người dè dặt hỏi: “Tiểu thư, người nói cái gì?”

Tiêu Hiểu Nguyệt sóng mắt thoảng chuyền, cũng không nói gì nữa, mười kỵ phía sau nàng bỗng nhiên cao giọng quát to: “Phương hầu đã tới, cố nhân ở đâu?! Phương hầu đã tới, cố nhân ở đâu?! Phương hầu đã tới, cố nhân ở đâu?!”

Kinh lôi chấn tai, tiếng hô quát này, vang vọng tiền doanh.

Binh sĩ khắp doanh không ai ngạc nhiên, trên lầu gác cao cao lại một lần nữa góp chiêng cảnh giới. Mọi người ở cổng doanh vội vàng trông xa xa, lại thấy chân trời có mấy chục đạo khói bụi chợt nỗi, một đường chinh tề đang đến gần.

Chủ tướng tuần doanh quay người muốn đến lầu canh hiệu lệnh quân binh xuất kích ngăn chặn, Tiêu Hiểu Nguyệt lại kéo ngựa ngăn: “Vương tướng quân, người tới là Phương hầu! Người chỉ cần ở đây kiên nhẫn chờ đợi.”

“Ta thân chịu trách nhiệm tuần doanh, há có thể cho người ngoài dễ dàng xâm nhập cổng doanh trong vòng năm dặm?”

“Đó là Phương hầu! Là đại công thần của Đại Sở quốc ta! Là sư trưởng chủ soái đại ca ta kính trọng nhất! Người dám bảo y là người ngoài?” Tiêu Hiểu

Nguyệt nhìn hắn giận dữ: “Nếu đại ca ta ở đây, thấy ngươi bất kính với Phương hầu như thế, há có thể tha cho ngươi!”

Tiêu Hiểu Nguyệt hùng hổ, lại là một ngựa ngăn cảng doanh, không cho những tướng lĩnh tuẫn doanh này quay về. Những tướng lĩnh này nhất thời cũng thúc thủ vô sáu. Bình thường Tiêu Viễn Phong tôn Phương Khinh Trần cao như thần, làm tượng thần của quân đội để hiệu triệu thiên hạ, hiện tại họ lấy cớ gì xông vào doanh? Lấy cớ gì để xung đột với đại tiểu thư trước mắt?

“Phương hầu đã tới, cỗ nhân ở đâu?!”

“Phương hầu đã tới, cỗ nhân ở đâu?!”

Ngoài cổng doanh, mười người, vẫn cao giọng hô lớn. Nội lực hồn tập, thanh âm kích động mà xuất sắc, xa xa truyền ra, cả tiền doanh đều dần dần sôi trào theo.

Phương hầu, Phương hầu nào? Trong thiên hạ này, có còn Phương hầu thứ hai?

Hỗn loạn, kinh ngạc, chấn động, như thủy triều tràn ra mọi nơi.

Các quân sĩ đang thao luyện đều mặc kệ tướng lĩnh còn đang hạ mệnh lệnh gì, bắt đầu liều mạng chen đến cổng doanh. Ánh mắt các tướng quân cũng không tự chủ được mà trông phuơng xa.

Hỗn loạn lấy tốc độ kinh người tràn khắp nơi sâu trong đại doanh.

Phương hầu đến rồi, Phương hầu sắp đến rồi. Phương hầu muốn đích thân đến thăm cỗ nhân.

Tất cả sĩ binh không có quân lệnh trên người, nhao nhao chạy đến tiền doanh. Các tướng lĩnh sĩ binh năm đó từng hiệu lực dưới trướng Phương Khinh Trần, dù là thân mang quân lệnh, cũng nhịn không được chạy tới tiền doanh.

Y đến rồi, y đến rồi, làm sao đây, làm sao đây!

Các tướng lĩnh phụ tá mới đến, mỗi người sắc mặt tái nhợt, có người dẫn ngựa chạy tới tiền doanh, có người thì quay lưng chạy vào trướng trung quân.

Trong trướng trung quân, Tiêu Viễn Phong đối diện với mớ giấy viết thư trống trơ trên án, tận lực suy tư, nên viết thư cho Phương Khinh Trần như thế nào, một mưu sĩ thở hổn hển lại không đếm xỉa lẽ nghi xông thẳng vào: “Đại tướng quân, Phương Khinh Trần đến rồi!”

Bút lông rơi xuống án, lại lăn xuống đất, mực bắn đầy vạt dưới y phục của Tiêu Viễn Phong.

Mưu sĩ sắc mặt tái nhợt tiến nhanh tới, hạ giọng nói: “Đại tướng quân, không thể chần chờ nữa! Chúng ta không thể nhận y, không thể để y sống sót trở về!”

Y đến rồi!

Cỗng tiền doanh, chen chúc toàn là đầu người, vô số ánh mắt trông ra bụi mù phương xa, tim đập gia tốc.

Trên đường chân trời, chặng qua ba mươi *** kỵ, tản ra hình quạt, một đường mà đến. Ba mươi con ngựa béo tốt cường tráng, toàn thân đen nhánh. Kỵ sĩ trên ngựa, đều dùng giáp mỏng màu đen hộ thể, ngoài khoác áo choàng, xa xa nhìn lại, người ngựa một thể, không phân biệt được.

Ba mươi kỵ, tốc độ không tính là nhanh, nhưng chỉnh tề mở ra áp sát qua như vậy, lại tự có một loại khí thế lâm liệt.

Những trạm gác trên đường đã bị Tiêu Hiểu Nguyệt trước đó phá hỏng. Quân binh trong đó không phải bị ngất đi thì là đang bị dây thừng trói chặt.

Cho nên, ba mươi kỵ này, có thể xem những trạm gác trên đường không là gì, cứ thế kiên định áp gần!

Còn cách rất xa, vẫn không nhìn rõ áo choàng huyền sắc tung bay giữa trời kỵ sĩ khoác trên người, thế nhưng tiếng vó ngựa vốn rất nhỏ, lúc này đã như sấm sét xuyên tai. Ba mươi con ngựa kia, vó lại cùng lên cùng xuống, tiếng vó của ba mươi con ngựa, thật sự đập ra cơn sóng tráng liệt của vạn mã thiên quân.

Binh sĩ ngay cổng tiền doanh đã nhìn hoa cả mắt, mọi người đều là người biết hàng, *** nhuệ như vậy, khí thế như vậy, ai không bội phục?

“Mau mau liệt trận!”

“Không được để họ xâm nhập doanh tiền!”

“Bất cứ ai không được thông truyền, không thể xông thẳng vào đại doanh!”

Những phụ tá mới vào từ trung quân chạy ra cùng trong tướng lĩnh rốt cuộc có người tinh ngộ, tuyệt đối không thể để Phương Khinh Trần lấy thế lôi đình như vậy kéo tới, lưu lại hình tượng chiến thần cho tướng sĩ toàn quân.

Bốn phía có không ít người theo tiếng. Thấy tướng lĩnh phụ trách trông coi cổng doanh còn đang ngắn ra, có kẻ xoay người lên ngựa, lớn tiếng khiển trách: “Cung tiền thủ! Thuẫn bài thủ! Lập tức liệt trận phòng ngự cho ta! Trường thương thủ! Tổ trận phá mã đội! Những người khác toàn bộ ai về chỗ này, không có lệnh...”

Còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe hàn quang, hắn vội vàng toàn lực nghiêng người né qua bên, dưới tình thế cấp bách, cơ hồ ngã xuống ngựa.

Một mũi tên nhọn, hung mãnh xẹt qua đầu vai hắn, “Soạt” một tiếng, xuyên lên rào gỗ phía sau.

Tiêu Hiểu Nguyệt vẻ mặt đầy giận dữ, tay cầm cường cung, cong như trăng rằm, trên dây cung lại cài một mũi tên nhọn hoắt, chỉ thẳng hắn: “Ngươi dám mạo phạm Phương hầu?!”

Cho dù trong lòng mọi người đều hận không thể giết Phương Khinh Trần, cũng chẳng có ai dám công khai nói lời thế này. Tướng lĩnh phản ứng mau chì đành nói: “Phương hầu là cột chống trời của Đại Sở quốc ta, chúng ta nào dám mạo phạm. Nhưng trong quân lấy soái lệnh là tuân, nếu không có quân lệnh, dù đế vương chi tôn, cũng không thể nhường đường cho qua...”

Tiêu Hiểu Nguyệt cười lạnh: “Đế vương tới không nhường đường thì có thể, đế vương tới mà ngăn chặn thư sát, ấy là mưu nghịch! Phương hầu đã đến, các ngươi tự có thể vào doanh truyền báo, chờ quân lệnh của đại ca, nhưng ai dám vô lễ với Phương hầu, đừng trách ta không khách khí!”

Nàng mày liễu dựng thẳng, mắt hạnh tròn tròn, với tay gioi roi, chỉ kỵ binh phuong xa: “Các ngươi sợ cái gì? Nơi này có mười dặm liên doanh, mấy vạn đại quân, các ngươi ngay cả lá gan để ba mươi người đến gần cũng không có sao?”

Trong ngữ khí tràn đầy khinh miệt, khiến chúng quân sĩ người người xấu hổ.

Tiêu Hiểu Nguyệt lại cười lạnh, giục ngựa quay người, phi ra ngoài doanh một đoạn, đổi mặt với tướng sĩ cả doanh: “Ta là một nữ tử yếu đuối, cũng biết phải kính trung lương, tôn anh hùng! Phương hầu là quân hồn của Đại Sở quốc, là ân sư của huynh trưởng ta! Ai muốn bắn tên thư sát, phải giết ta trước! Ta muốn tận mắt xem thử, quân đội *** nhuệ của huynh trưởng ta là vũ dũng như thế nào, tận mặt nhìn coi, những nam nhi bảy thước của Sở quốc, đao kiếm trong tay, làm sao chém đến anh hùng của mình!”

Dưới ánh dương, nàng ngọc nhan như họa, anh tú hiên ngang, một phen lời nói càng lẫm liệt vô cùng, ăn nói mạnh mẽ, những quân binh không biết đại cục, những người hàng năm gặp nữ tử trong quân này, không thể không khuynh tâm đồng ý.

Phương xa, ba mươi hắc kỵ vốn tản ra hình quạt bỗng nhiên gia tốc lao nhanh, tụ lại thành một đường đen lưu loát tập trung, tiếng chân lại vẫn không loạn, kinh tâm động phách, như đao nhọn xuyên thẳng qua đây!

Nháy mắt đã áp sát trước một đường cảnh giới cuối cùng của đại doanh!

Đội ngũ mười kỵ binh Trác Tử Vân dẫn đầu kia cũng chạy đến bên cạnh Tiêu Hiểu Nguyệt, xếp thành một đường, nhất tề quát to: “Người Sở quốc không đánh người Sở quốc!”

Tay cầm cương của Trác Tử Vân không tự chủ được mà dùng sức, trên mu bàn tay gân xanh nổi rõ, cả người như một cây cung đã kéo, kéo rất căng, đường như tùy thời chuẩn bị bắn ra.

Tiêu Hiểu Nguyệt nhìn người yêu bên cạnh mình, cười xinh đẹp. Trác Tử Vân hơi đỏ mặt, ánh mắt trả cho nàng lại là kiên định.

Nếu có bất trắc, trước khi ta chết, ta chung quy sẽ bảo vệ muội.

Trác Tử Vân không nhìn Tiêu Hiểu Nguyệt nữa, ưỡn ngực trừng thẳng mọi người ở cổng doanh, gầm lên: “Các huynh đệ! Người Tần phá quốc thổ chúng ta, đoạt gia viễn chúng ta, bắt thê nhi chúng ta! Chúng ta còn muốn tự mình đánh người một nhà? Trong các ngươi không có ai nhà ở phương bắc? Không có ai thê tử bị nhục? Không có ai cha mẹ không nơi nương tựa? Các ngươi lẽ nào không muốn đi thăm phần mộ tổ tiên mình nữa? Phương hầu đã trở lại! Phương hầu muốn dẫn chúng ta đi đoạt lại quê hương, chỉnh lại non sông, mọi người lẽ nào không muốn!”

Những sĩ binh chịu lệnh liệt trận đó, cuối cùng đao thương buông xuống, dây cung buông lỏng, sát khí khi vừa nghe lệnh đã tiêu tan rất nhiều.

Mấy tướng lĩnh và phụ tá thấy tình thế không tốt, đều nhao nhao khiến trách.

“Không phải chúng ta muốn vô lễ với Phương hầu, mà là không thể mặc người vào đại doanh ta như vào chỗ không người! Chúng ta thân chịu trách nhiệm thủ vệ, người không có quân lệnh tất nên ngăn chặn!”

“Lâm trận trái lệnh, các ngươi muốn chết sao?”

“Quân lệnh như núi, ai dám chậm trễ! Lập tức chém không tha!”

Tiêu Hiểu Nguyệt cao giọng hô to: “Các ngươi chớ có lấp đại ca ta ra làm chiêu bài, đại ca kính Phương hầu như sư, ai dám đả thương Phương hầu, đại ca sẽ tha?”

Tiếng nói vừa dứt, mấy kẻ chủ trương chặn đánh chố tiền doanh đều thấy người hơi lạnh, ánh mắt hoảng loạn nhìn nhau vài lần.

Đang lúc gọi là thà bị người biết, chớ bị người thấy. Họ có thể không bỏ được lợi ích loạn thế này mang đến cho họ, có thể ở sau lưng xúi bẩy Tiêu Viễn Phong không nhận Phương Khinh Trần, diệt trừ Phương Khinh Trần, thế nhưng phải giữa ban ngày ban mặt, trong ánh nhìn chăm chăm của mọi người, chặn giết Phương Khinh Trần, cho dù Tiêu Viễn Phong âm thầm cao hứng đến phát điên, cũng nhất định sẽ làm thịt họ “Để an ủi Phương hầu trên trời có linh.”

Hoặc cứ không nhận Phương Khinh Trần này là thật, đến ngộ sát? Thế nhưng, trước có Tiêu Hiểu Nguyệt chính miệng làm chứng, sau có khí thế của ba mươi *** kỵ kia phụ trợ. Y thoái mái, chỉ dẫn ba mươi người, mắt thấy sẽ đích thân qua, đến trước mặt mọi người, nói y không phải, có thể nói thông được không?

Chẳng qua là hơi do dự, phía sau họ đã truyền đến từng trận tiếng gầm.

“Người nào dám cả gan hại Phương hầu?!”

Rất nhiều rất nhiều tướng lĩnh, rất nhiều rất nhiều binh sĩ bậc cao, thập phu trưởng, bách phu trưởng, thiên tướng trắc tướng, đang gạt đám đông mà ra, trên mặt mỗi người đều là nộ khí bùng bùng.

Tay họ đặt trên chuôi đao bên hông, đã là tư thế một lời bất hòa, lập tức sẽ rút đao hướng nhau.

Tướng lĩnh phụ trách canh cồng doanh, còn có các phụ tá và võ tướng sau đó

nghe được tin tức, lập tức chuẩn bị chạy đến khẩn cấp ứng biến, nhìn nhau thất vọng thở dài.

Không còn kịp rồi.

Bị Tiêu đại tiểu thư liều chết kéo dài một khắc này, cựu bộ của Phương Khinh Trần đều bị an bài ở hậu doanh xa tít để cách ly tin tức đã chạy đến!

Không còn kịp rồi.

Người trên đã không còn ý ngăn trở, sĩ binh bên dưới đừng nói chỉnh binh khí chuẩn bị chiến, căn bản cả đội hình cơ bản cũng không bảo trì được nữa, chỉ tận lực chạy đi tranh vị trí trước nhất, có lợi nhất, chuẩn bị ngắm Phương Khinh Trần.

Mà những cựu bộ của Phương Khinh Trần ngày xưa đến sau đó, lại tự phát tập kết liệt đội, người người đứng thẳng tắp, lầm liệt nhìn xa. Mà phía sau họ, vẫn còn các binh tướng như thủy triều đang ùa đến.

Ba mươi kỵ mã đã đến hai tiễn trước doanh. Đội ngũ thuần đen đột nhiên tách ra hai bên, từ một hình chữ biển trận thành một mũi tên, sau đó mới một con bạch mã, một ngựa lén trước, gạt đám đông mà ra.

Ngân yên bạch mã, ngân giáp bạch bào, áo choàng màu trắng pháp phói sau người. Đen trắng rõ ràng, tôn lên y như bảo kiếm ra khỏi vỏ, cao nhã uy nghi, đoạt mắt người!

Bao nhiêu người không khỏi ngừng thở, ánh mắt gắn chặt trên người y, không thể dời đi nữa.

Một tiễn đã đến, Tiêu Hiểu Nguyệt và Trác Tử Vân một trái một phải, chia nhau lĩnh năm *** kỵ tách ra hai bên, để họ khoái mã đi qua, mà hai người này cũng đều tự cùng năm người kia, giục ngựa như bay, linh hoạt như thường theo sát sau đội ngũ. Đến nửa tiễn, mọi người ghìm cương, chỉ có Phương Khinh Trần

một người một ngựa, dương bụi mà đến.

Trời không sinh anh hùng, vạn cổ như đêm trường.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 21 : Vạn Chủng Quy Tâm

Trời không sinh anh hùng, vạn cổ như đêm trường.

Anh hoa vô song, thần thái phi dương.

Tuấn mã dưới khố Phương Khinh Trần cất vó hí dài một tiếng, ngay khi cách sĩ binh xếp trước nhất không quá môt thước, đột nhiên ghìm lại.

Y mặt mày mỉm cười, hướng về mọi người cao giọng nói: “Mọi người tụ ở chỗ này, chính là muốn xem Phương Khinh Trần ta là người thế nào?” Khi nói chuyện, y không hề phòng bị mà giang rộng hai tay: “Mọi người cứ việc xem! Phương Khinh Trần cũng chẳng qua là một phàm nhân, hai con mắt một cái miệng, chưa từng nhiều hơn ai một mắt hai tai.”

Giữa một dải quân ngũ đông nghìn nghịt, vang lên rất nhiều tiếng cười khẽ.

Đến đây, Phương Khinh Trần hết sức vừa lòng với việc xuất trường của mình. Công kháo phía trước Tiêu Hiểu Nguyệt và Trác Tử Vân làm không tồi. Khi y giang hai tay, nếu trong doanh bắn ra một mũi tên lén, y cho dù tính mạng không ngại, bị thương thảm hại lại khó tránh. Khí thế y nhò vào ba mươi người ít ỏi dày công xây dựng ra đó sẽ đi đứt.

Trong đám người lại có một người kích động hô to: “Phương hầu!”

Người đầu tiên từ trong đoàn người chen ra, trực tiếp sụp lạy trước ngựa Phương Khinh Trần, là một thập phu trưởng. Các tướng lĩnh ngày xưa của Phương Khinh Trần thân phận bất đồng, không thể không cố kỵ ảnh hưởng của mình với Tiêu Viễn Phong nếu ra nhận soái. Mà vị thập phu trưởng con con này,

tự nhiên không cần lo lắng nhiều như vậy.

Phương Khinh Trần cười nói: “Trương Sơn, mấy năm không gặp, ngươi thăng quan rồi?”

“Phương hầu!”

“Phương hầu!”

Trong đám người lại là mấy người bước khỏi hàng, Phương Khinh Trần cười mà nhất nhất gọi tên, cùng họ chào hỏi. Lúc này càng khó lường, mấy chục người thoảng cái ào ào chạy ra, Phương Khinh Trần dẫn ngựa lui về mấy bước, bất đắc dĩ cười nói: “Các ngươi có thể kiềm chế chút không, ngăn ấy người đồng thời, ta làm sao gọi hết được.”

Mọi người cũng thấy không ổn, tập thể xấu hổ lui về hai bước, nối đuôi nhau xếp hàng mà bái, vì để Phương Khinh Trần không cần đáp lại, bọn họ cả “Phương hầu” cũng không gọi, bái xong là lập tức trái phải tản về doanh, không ngừng giây lát, dàn ra vị trí cho người phía sau.

Những người chen ra quỳ xuống hành lễ với Phương Khinh Trần dần dần hình thành một con sông trầm tĩnh mà chảy xiết, xông thẳng đến Phương Khinh Trần, đến trước mặt y lại nhanh chóng quay về, không nhìn thấy cuối.

Phương Khinh Trần lắng lặng nhận lễ, chỉ dùng ánh mắt chân thành và nụ cười ôn hòa chào hỏi thủ hạ ngày xưa.

Trong đại doanh dần dần rối loạn, tứ xứ là những lời thì thầm hỏi han khe khẽ.

“Trương Sơn, tiểu tử ngươi lợi hại như vậy, cả Phương hầu cũng nhớ ngươi, sao ngươi mới là một thập phu trưởng?”

Trương Sơn mắt đỏ hoe: “Ta? Khi đó ta chẳng qua là tên chăn ngựa! Năm ấy trong quân địch ngựa, chết vô số tuẫn mã, Phương hầu nghe tọa kỵ của y nhiễm

dịch chờ chết, cho nên vội đến mǎ đội...”

“Ngươi đã chữa khỏi cho ngựa yêu của y?”

“Xì, ta trái lại muôn thế... Khi đó Trác tướng quân đau lòng vì cái chết của ngựa yêu, đang cầm roi quất ta. Là Phương hầu ngăn trước người ta, nắm cây roi của Trác tướng quân... Y vỗ về con ngựa yêu sắp chết mà rơi lệ, lại nói với Trác tướng quân, không thể trọng ngựa khinh người, y chiêu cáo toàn quân, hạ lệnh tội do mình, không cho bất cứ ai làm khó mǎ đội, nói hàng loạt chiến mã trong quân bị dịch, chủ soái mới nén nhận trọng trách đầu tiên...”

“Cứ như vậy? Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó ta anh dũng giết địch, tích công làm thập phu trưởng này, nhưng Phương hầu cũng chưa từng giáp mặt ta nữa.”

Tân binh chung quanh đều trợn tròn mắt. Trương Sơn có phần kiêu ngạo: “Các ngươi thì biết cái gì? Phương hầu của ta không phải người bình thường đâu! Trí nhớ của y rất tốt! Bình lính năm đó đi theo bên cạnh, có người nào y không gọi ra tên? Nếu như các ngươi ở dưới trướng y...”

Trong doanh địa, đám lão binh đã bái Phương Khinh Trần, mỗi người vẻ mặt kích động, nước miếng bay tứ tung, giảng giải về Phương hầu cho những kẻ thấp hơn bên cạnh, khiến những tân binh này trong lòng ngứa ngáy.

Phương Khinh Trần đưa mắt đảo qua mọi người chỗ cổng doanh, nhìn thẩn sặc vừa hoài nghi vừa ghen tị vừa hâm mộ trên mặt những tân binh đó, cảm thấy độ lửa cũng xấp xỉ.

“Phương Khinh Trần ta có thể không nhớ tên chủ soái quân địch, nhưng làm sao có thể quên mỗi một binh lính dưới trướng!”

Lời này rõ ràng chính là thuần vì thu hút lòng người. Thế nhưng lúc này nói ra, trong doanh lại vang lên một tràng hoan hô như biển gầm!

“Phương hầu!”

“Nguyên soái!”

Đám tướng lĩnh đó rốt cuộc không nhịn được nữa! Họ rẽ đám đông mà ra, quỳ mọp hành lễ!

Đám tướng quân mưu sĩ mới đến có dị tâm, sắc mặt thảm đạm, ánh mắt xám xịt. Kẻ có tâm âm thầm tính ra, đến bây giờ những người ra trận hành lễ này đã chiếm cứ bảy phần tướng lĩnh thượng tầng, năm phần tướng lĩnh trung tầng, tám phần quan quân hạ cấp.

Những tân binh khác đó đương nhiên không có cách nghĩ phức tạp như vậy. Phương hầu anh tuấn tiêu sai. Phương hầu anh minh uy vũ. Phương hầu yêu binh như con. Phương hầu cao không thể bám, nhưng Phương hầu lại như huynh đệ của mọi người...

Hâm mộ! Sùng bái! Lòng ngứa ngáy!

Trác Tử Vân bỗng nhiên rút đao khỏi vỏ, giơ lên không trung.

“Phương hầu trở về, trời phù hộ Đại Sở!”

Phía sau hắn, Lăng Phương, Triệu Vong Trần, Tiêu Hiểu Nguyệt, cùng với ba mươi sáu kỵ khác, đều rút đao khỏi vỏ, cao giọng hét lớn theo.

“Phương hầu trở về, trời phù hộ Đại Sở!”

Những thập phu trưởng bách phu trưởng đó cùng đám tân binh thấp vừa được họ giáo dục đều nhịn không được dĩnh thân hô to theo: “Phương hầu trở về, trời phù hộ Đại Sở!”

Các tướng lĩnh vây bên cạnh Phương Khinh Trần vốn đang do dự, nếu như họ triệt để tỏ rõ lập trường trước mặt mọi người, có phần có lỗi với Tiêu Viễn Phong. Nhưng nhìn Phương Khinh Trần mỉm cười mà ngưng mắt nhìn họ như

vậy, rốt cuộc vẫn quỳ không được, từng người nhao nhao đứng lên, quay người mặt hướng về đại doanh, cũng giơ đao lên trời, cao giọng gào lên!

“Phương hầu trở về, trời phù hộ Đại Sở!”

Người thân tại tai nạn không thể giải thoát, ai không hy vọng từ trên trời giáng xuống một thần nhân cứu ***? Phương Khinh Trần được mọi người thần hóa lâu như vậy, chính là cứu *** không gì làm không được mà trong lòng mọi người vẫn chờ mong kia!

Chín chữ từng vang vọng ngoài thành Vĩnh Yên này, liên tiếp không ngừng, non hô biến gầm, vang vọng mười dặm liên doanh.

Tiêu Viễn Phong đang từ trường trung quân dẫn thân vệ mưu thần liên can ruỗi ngựa đến thoáng sững sốt, ghìm ngựa, hơi cười khổ nói với người bên cạnh: “Thế nào, ta đã nói, y đã đến, nhánh quân đội này, chính là của y mà.”

Kỳ thật, Tiêu Viễn Phong lúc này trái lại toàn thân nhẹ nhõm. Ngay từ đầu, hắn đã biết mình không có con đường thứ hai để đi. Trác Lăng Vân đã nhận Phương Khinh Trần, cho dù hắn thật sự nhẫn tâm đi đánh, làm sao có thể đánh thắng được? Nhưng rốt cuộc vẫn có phần không cam không muốn không chịu nổi, cho nên mới không thể quyết đoán.

Hiện tại thì tốt rồi. Như hiện tại đây, mình lại đi nhận nhau, trong mắt người thiên hạ, cũng chỉ là hành động nhiệt tình vừa nghe thấy tin tức liền chạy ra nghênh đón ân sư, sẽ tuyệt không có sự khó kham và đáng thương bị bức không thể không nhận gì đó. Thôi thôi, được mất thành bại, như người uống nước. Giao ra quyền lực, cũng liền giao ra trách nhiệm gánh nặng. Phương hầu đã vì hắn mà suy xét đến nước này, làm đến nước này, hắn còn có gì không buông được?

Trong kẽ hở những tiếng hô to của mọi người, hắn quát lớn một tiếng: “Mọi người, tránh ra!”

Tất cả binh sĩ tướng lĩnh như thủy triều tách ra hai bên, giữa Tiêu Viễn Phong và Phương Khinh Trần, không còn một chút trở ngại nào nữa.

Bốn phía túc mục, chỉ có tiếng gió thổi đại kỳ, phẫn phạt bên tai.

Tiêu Viễn Phong lòng chợt nóng lên, không chần chừ nữa, xoay người xuống ngựa, đi bộ đến bạch mã ngân bào kia, bước chân càng lúc càng nhanh, cách Phương Khinh Trần còn hơn mười bước, hắn phục người sụp lạy ngay giữa con đường chúng binh tướng lách ra: “Phương hầu!”

Phương Khinh Trần mỉm cười, phi thân xuống ngựa, rảo bước đến gần, khom lưng đỡ hắn dậy: “Mới vài năm không gặp, ngươi lại thêm ra lăm lẽ nghi thế này.”

Tiêu Viễn Phong cúi đầu nói: “Viễn Phong vô năng, không thể cự Tân binh ngoài biên cảnh, không thể an bách tính trong nước! Viễn Phong nghe bệ hạ điện rơi vào tay địch, vì sợ quốc gia lung lay, ta... Ta không thể không lập tân quân khác, tuy là vì thế bức bách, nói cho cùng tội tự tiện lập...”

Phương Khinh Trần cao giọng cười to: “Người Tân phá đô bắt vua, nếu không phải ngươi quyết đoán kịp thời, lại lập tân quân, để định gốc rễ nước nhà, hòng ổn lòng thiên hạ, chỉ sợ hiện nay hào kiệt Đại Sở ta đều phải bị người Tân hiệp thiên tử để quản thúc! Đại công như thế, có tội gì?”

Một phen này y là vận nội lực nói ra, thanh truyền toàn doanh. Những mưu sĩ hoặc tướng lĩnh ban đầu chủ trương không nhận Phương Khinh Trần, thậm chí ám sát Phương Khinh Trần đó, tất cả đều vui mừng ra mặt. Họ sợ nhất chính là chuyện mình đi theo Tiêu Viễn Phong, vì dã tâm mà sắc lập tân đế. Sự trung thành của Phương Khinh Trần với chủ cũ thế nhân đều biết, cho dù Tiêu Viễn Phong quy phục Phương Khinh Trần, hiến hết thực lực trong tay, cái tội tự tiện lập này luôn là một tâm bệnh. Mà đám người dưới trướng Tiêu Viễn Phong họ, lại có thể có tiền đồ tốt đẹp gì?

Hiện tại...

Tiêu Viễn Phong ngạc nhiên kinh sợ, cách nói này của Phương Khinh Trần, chẳng khác nào là thừa nhận tính hợp pháp của Hoàng đế hắn lập trước mặt mọi người. Đây...

Fương Khinh Trần nhẹ nhàng vỗ vai hắn, thở dài nói: “Dân làm trọng, quân làm khinh. Người điên, vốn không thể quản lý quốc gia, huống chi...” Vẻ mặt y buồn bã: “Người Tần đã khống chế y trong bàn tay, nếu không thể lập tân quân khác, để chính danh phận, tuyệt ý niệm lợi dụng của người Tần, Đại Sở quốc ta gốc ở đâu!”

Y lại đưa mắt nhìn quét tướng sĩ khắp doanh, thanh chứa nội khí, cao giọng quát: “Viễn Phong quyết đoán kịp thời, sắc lập tân quân, có công lớn với Đại Sở! Thiên hạ nếu có chê trách, Khinh Trần nguyện gánh cùng Viễn Phong!”

Lời này vừa nói ra, không ít người cao giọng hùa theo: “Phương hầu anh minh!”

Hô vang nhất chính là đám người lúc trước muốn giết Phương Khinh Trần đó. Hiện tại cái tội thiện lập này, biến thành công ủng lập! Cho dù người đầu tiên nhận Phương Khinh Trần, giao quyền lực cho y là Trác Lăng Vân, nhưng Tiêu Viễn Phong có công lao ủng lập Hoàng đế, bảo hộ gốc nước! Có Phương Khinh Trần dẫn dắt, chỉnh hợp hai nhánh quân đội cường đại nhất Sở quốc, tương lai đánh hạ giang sơn, nếu còn họ Sở, họ đều là danh thần trung hưng, nếu sửa họ Phương, mọi người cũng được tính là khai quốc công thần! Tính toán như thế, tiền đồ lại như còn quang minh rộng lớn hơn trước kia!

Đến đây, mọi người đều phục!

Tiêu Viễn Phong tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, đi nghiêng qua một bước, đưa tay dẫn đường: “Phương hầu, mời vào doanh!”

Fương Khinh Trần mỉm cười, cất bước đi vào doanh! Lăng Phương Triệu Vong Trần cùng với ba mươi sáu kỵ sau, đều xuống ngựa đi theo.

Khoảnh khắc Phương Khinh Trần dưới Tiêu Viễn Phong bồi bạn, bình yên tiến vào cổng doanh này, trong quân không biết người nào kích động phát ra một tiếng hoan hô, tiếp đó là tướng sĩ toàn doanh, tiếng hoan hô như sấm, chấn thiên địa thất sắc, khắp nơi vọng lại.

Ngoài cổng doanh, chỉ còn quân kỳ phần phật, tung bay trong tiếng hò hét.

Nhân tâm như thế, quân tâm như thế! Thiên địa sáng tỏ, ai dám ngầm tôn dị tâm nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 22 : Giang Châu Kinh Biển

Trong trường trung quân, Tiêu Hiểu Nguyệt khẽ gọi một tiếng: “Đại ca.”
Thanh âm có khiếp có sợ có van nài.

Đối với muội tử tùy hứng này nhà mình, Tiêu Viễn Phong không phải không bực. Nhưng nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn gầy sạm, cầm cึง nhọn ra, da dẻ thô ráp vì bị gió cát tạt, mái tóc xơ xác mất đi vẻ sáng bóng ngày xưa, dọc đường đến đây bím tóc cũng có phần tán loạn, mẩy mớ tóc rối xù rũ xuống bên tai, dáng vẻ tội nghiệp, hắn nào còn hung được. Hơn nữa, việc đã đến nước này, nàng lần này chó ngáp phải ruồi, nói không chừng còn cứu tính mạng Tiêu gia mãn mòn. Rốt cuộc mềm lòng, thở dài một tiếng nói: “Mấy ngày nay ở bên ngoài, muội chịu khổ nhỉ.”

Tiêu Hiểu Nguyệt không ngờ mình đã gây ra chuyện lớn như vậy, câu đầu tiên đại ca nói với mình lại là lời quan tâm, càng hổ thẹn hơn, lại gọi một tiếng: “Đại ca!” Nước mắt liền rơi xuống.

Nàng càng khóc càng dữ, Tiêu Viễn Phong khuyên cũng không được, một nhân vật hào cường tay nắm ngàn quân, trước mặt mọi người, bị nước mắt của một tiểu nha đầu bức luống cuống chân tay. Đám Phương Khinh Trần bên này đều âm thầm buồn cười. Rõ ràng bình thường vị đại ca này ở trước mặt tiểu muội cũng chẳng hề uy nghiêm, mới nuông chiều Tiêu đại tiểu thư thành như thế.

Trác Tử Vân bỗng tiến lên một bước: “Đại ca.” Sau đó gập hai gối, lại đại lê bái xuống. Tiêu Viễn Phong đang định nghiêm người tránh đi thì thấy vai thoáng trầm xuống, lại là Phương Khinh Trần mỉm cười ẩn hấn: “Ngươi là đại ca của Hiểu Nguyệt, chính là đại ca của Trác Tử Vân y, trưởng huynh như cha,

ngươi nhận y thi lễ lại có ngại gì?”

Tiêu Viễn Phong không thể làm gì.

Trác Tử Vân bái giữa bụi bặm, lời nói khẩn thiết: “Đại ca, Tử Vân trước là vô lực ngăn cản huynh trưởng và đại ca tranh chấp, sau là khiến Hiểu Nguyệt vì ta bôn ba ngàn dặm, thẹn không thể nói. May được Phương hầu quay về, huynh trưởng tỉnh ngộ, cho Tử Vân thay huynh ấy bồi tội với đại ca. Mấy năm nay Trác gia ta lòng dạ hẹp hòi, không hiểu cao nghĩa trong việc sắc lập tân quân của đại ca...”

Nghe đến đó, Tiêu Viễn Phong vội vàng trưng ra vẻ tươi cười, đỡ hắn đứng dậy: “Tử Vân cần gì như thế? Ta và Lăng Vân từ nhỏ tương giao, lại cùng thụ giáo dưới trướng Phương hầu. Mấy năm nay hiểu lầm bất đồng, còn không phải đều là vì cứu quốc cứu dân, khác đường cùng đích mà thôi. Những việc đó, không cần nhắc lại nữa đâu.”

Hắn dắt tay Trác Tử Vân, lại nhìn Tiêu Hiểu Nguyệt, cười nói: “Hôn sự của hai đứa cũng sớm nên lo liệu. Hai năm qua vì những hiểu lầm đó mà vẫn kéo dài đến bây giờ, ôi, hai kẻ làm huynh trưởng chúng ta đây thật là thất trách. Chờ chốc nữa ta và Lăng Vân tụ họp, sẽ lo liệu chuyện của hai đứa nhé?”

Trác Tử Vân và Tiêu Hiểu Nguyệt liếc nhau, trong lòng đồng thời buông lỏng. Tiêu Hiểu Nguyệt hai má ửng đỏ như mây.

Phương Khinh Trần lanh nhẫn bàng quan, cảm thấy hơi giễu cợt.

Nửa tháng trước, Tiêu Hiểu Nguyệt khóc cạn nước mắt cũng không cầu được huynh trưởng hồi tâm chuyển ý. Trác Tử Vân mắt thấy ý trung nhân tới tìm, dám làm chặng qua là lén lén lút lút thả trộm. Hiện giờ hôn sự của họ lại là mục đích chung, là một hồi đại hỉ sự, đại tuyên truyền hòa giải dung hợp hai nhà.

Giang sơn thiên hạ, tiền đồ dã tâm, lợi ích gia tộc. Trước những vật to tát này, tình yêu có tính là gì? Cho dù là nhõng nhẽo như Tiêu Hiểu Nguyệt, lúc này có

thể được thành toàn, cũng chỉ cảm thấy kinh hỉ, về phần người lèo lái hôn nhân của mình, nào còn có thể có nửa phần oán giận.

Nhẹ như bụi bặm.

Làm sao có thể không thỏa hiệp, sao có thể không thỏa mãn.

Y bỗng nhiên nở nụ cười, vẻ mặt nhạt như mây khói.

—

Ba ngày.

Tiệc vui, uống hả hê, ôn chuyện xưa, cao giọng hát. Mười dặm liên doanh, mấy vạn đại quân, cam tâm tình nguyện, quay quanh một người Phương Khinh Trần mà bận rộn lên.

Trong thời gian ngắn ngủi, thủ hạ của Trác Lăng Vân Phương Khinh Trần dẫn đến, cũng đã cùng đám tướng lĩnh sĩ binh của Tiêu Viễn Phong đánh thành một đoàn. Mấy ngày này cả doanh chúc mừng, trong lúc họ tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung, đấu sức so kỹ, hô to uống say, tranh cường đấu thắng, những nam nhân này tự nhiên liền trở nên thân mật. Thù hận sa trường đối trận ngày trước, lại chẳng khiến người giận dỗi bất bình bằng sáng nay uống rượu thua một bậc, đua ngựa chậm nửa bước. Thắng muôn thắng nữa, thua thì muôn vẫn hồi mặt mũi, mọi người dây dây đưa đưa, nói nói cười cười, trong lúc tranh đấu, khúc mắc xưa kia cũng dần dần quên béng.

Phương Khinh Trần và Tiêu Viễn Phong với việc này tất nhiên là khá vui vẻ. Họ cũng phải mỗi ngày công khai tham gia hoan yến, chè chén ôn chuyện. Trước mặt người vẻ tươi cười của họ luôn đầy mặt, vẻ mặt luôn khuây khỏa, nhưng đóng cửa rồi nào được thoải mái như vậy. Cho dù là đơn thuần như A Hán, cũng biết không thể muốn người khác xử sự như mình, Phương Khinh Trần càng không ngốc đến mức cho rằng mình có thể cảm hóa người khác đi làm thánh nhân. Y tuy rằng kiêu ngạo, lại không ngạo đến mức sẽ cho mình là thần tiên

không gì làm không được.

Y đã phải tiếp chưởng quân chính đại quyền của Tiêu Viễn Phong, thì phải tận lực bình hòa tọa ốn các mục quyền lực quá độ, phải nghĩ cách làm cho quân đội quan viên của Tiêu Viễn Phong cùng quân đội quan viên của Trác Lăng Vân hiệp đồng hợp tác, làm cho hai luồng thế lực đối địch này dung hợp thuận lợi. Phải trong phân phối quyền lực mới, cam đoan lợi ích của Tiêu Viễn Phong, Trác Lăng Vân, và cả các phương diện lớn lớn nhỏ nhỏ, từ trên xuống dưới, không đến mức dẫn phát bắn ngược quá lớn, hoặc rước lấy quá nhiều động tác trong tối của mấy người nào đó, hết thảy những điều này, kỳ thật vụn vặt buồn tẻ thực tế đơn điệu, chỉ có thể từ từ ứng đối an bài, không có lối tắt, cực kỳ khiến người đau đầu.

Nhưng mà, vô luận thế nào, y đã hòa bình thuận lợi được Tiêu Viễn Phong thừa nhận trước mặt mọi người, xác nhận có thể tiếp nhận quân chính đại quyền bên này, đây đủ để trong quân bảo trì bầu không khí vui vẻ hân hoan. Cho đến buổi chiều ngày thứ ba.

Một kỵ sĩ phi ngựa vào thẳng cổng doanh, thám tử trên ngựa trực tiếp lăn xuống yên, thở cũng chưa kịp, đã chạy thẳng đến trướng trung quân.

“Báo, Tần quân đã bình định loạn Giang Châu!”

Phương Khinh Trần mày kiếm khẽ nhướn, vẻ mặt không có biến hóa quá lớn, Tiêu Viễn Phong lại đã ngạc nhiên đập bàn: “Sao lại thế này? Ban thám mã trước không phải còn nói, Tần Húc Phi đang vừa tập kết quân đội, vừa phái người đàm phán với tên tự nhận là Phụng Thiên tướng quân kia à? Sao vừa nháy mắt đã bình định Giang Châu rồi?”

Không đợi thám tử đáp lại, Phương Khinh Trần đã nhướn mày cười nói: “Tần Húc Phi là người thế nào? Y há chịu cho người dựa thế uy hiếp sư tử rộng miệng để dọa dẫm. Cho dù y bận đối phó ta hơn, cũng sẽ tuyệt không lui bước trên những nguyên tắc này. Ta thấy cái gọi là tập kết quân đội, gọi là sai sứ đàm

phán đó của y, đều chẳng qua là làm ra vẻ, lừa gạt những người đó buông lỏng cảnh giác mà thôi.”

Thám tử bái dưới đất luôn miệng nói phải: “Quân đội Tần Húc Phi tập kết cẩn bản còn chưa đến đủ, sứ giả phái đi Giang Châu thương đàm cũng còn chưa đàm ra kết quả. Trong quân phụng thiên Giang Châu, không ai không cho rằng, dù đàm phán hòa bình thất bại, Tần quân đến công, cũng phải còn một thời gian nữa. Không ai ngờ được Tần Húc Phi lại đích thân lĩnh năm ngàn *** ky, lần đường nhỏ, vượt sơn đạo, thừa đêm khuya đánh lén, trong một ngày một đêm đã xâm nhập toàn cảnh Giang Châu! Quân phụng thiên tan tác chạy trốn mọi nơi, Phụng Thiên tướng quân nghe Tần Húc Phi tới, ngay cả khôi giáp còn chưa thể mặc đàng hoàng, đã bị người Tần bao vây bắn chết.”

Lăng Phương chán nản: “Phụng Thiên tướng quân cái gì, chỉ chút bỗn sự đó! Quân phụng thiên của hắn không phải hiệu xưng mười vạn, thực tế cũng có năm vạn à! Trong khoảng thời gian một ngày một đêm, lại đã bị năm ngàn người quét sạch như bẻ càنه khô?”

Trác Tử Văn thở dài: “Quân phụng thiên này quả nhiên là đám ô hợp. Khi người đông thế mạnh người ngoài không dám đối kháng khí thế như hồng, một khi bị *** binh xung kích ưu thế mất sạch, tâm hoảng ý loạn liền tan tác bốn phía, cũng không lạ thường. Chỉ tiếc chúng ta đều nói Tần Húc Phi muốn cùng họ đàm điều kiện thu phục thế lực này, cho dù muốn đánh, cũng còn phải chờ Tần Húc Phi tập kết xong quân đội, chuẩn bị đầy đủ hết lương thảo mới động thủ lần nữa. Chúng ta chỉ cần ngồi chờ khi họ quyết chiến, lại ra tay giáp công là được, không ngờ y có thể ra kỳ binh này!”

So với sự kinh ngạc hối hận của mọi người, thái độ của Phương Khinh Trần lại là thong thả nhàn nhã: “Đích thân dẫn binh à...” Y mỉm cười nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Viễn Phong định thần, mới hỏi: “Quân phụng thiên đã diệt hết rồi sao?”

“Năm vạn quân phụng thiên, tử thương hơn vạn người, có gần vạn người đến cậy nhờ quân thuận thiên Liễu Châu, còn lại thì đều từ bỏ phản kháng, quy hàng Tân quân.”

Lăng Phương nhíu mày nói: “Bất kể thế nào, có một vạn người đến đầu, thực lực của quân thuận thiên cũng sẽ tăng nhiều. Hơn nữa đã có vết xe đổ quân phụng thiên bị tập kích tan tác, có lẽ quân thuận thiên cũng sẽ phòng bị gấp bội, có nhánh quân đội này kiềm chế Tân Húc Phi, chúng ta tạm thời không cần lo lắng quá mức.”

Trác Tử Vân cũng gật đầu nói: “Lần này, Tân Húc Phi hoặc là ra giá trên trời thu mua Thuận Thiên đại vương, hoặc là phải chính diện tấn công, muốn đánh lén, một kích như chớp mà thắng nữa, là tuyệt không khả thi.”

Nhất thời mọi người đều gật đầu phụ họa, chỉ có Phương Khinh Trần tâm tư ngơ ngẩn, sớm đã không để ý người bên cạnh đang nói gì.

Tiêu Viễn Phong hô nhỏ một tiếng: “Phương hầu.”

Phương Khinh Trần phục hồi *** thần cười nhìn sang hắn.

“Tân Húc Phi tuy có thể được thắng nhất thời, nhưng chúng ta có Phương hầu thống lĩnh, nhất định có thể đem Tân quân...”

Phương Khinh Trần cười lắc đầu, ngắt ngang lời hắn: “Viễn Phong, đừng coi thường địch nhân của ta. Tân Húc Phi anh hùng ra sao, năm đó ta đóng ở biên quan, cũng chỉ có thể bại y tỏa y, lại không cách nào tổn thương nguyên khí, huống chi hôm nay...”

Lần này, lại có người không đợi y nói xong, đã cắt ngang câu chuyện của y.

Ngồi đầy bên trong, có lá gan này, cũng chỉ mình Tiêu Hiểu Nguyệt: “Phương hầu nói như vậy, đã quá tăng chí khí của người khác, diệt uy phong của chính mình. Tân Húc Phi đến bây giờ không phải cũng chỉ có thể cứ thủ đất bắc,

không thể xâm nhập tấc đất phương nam!”

Phương Khinh Trần bật cười: “Đây tự nhiên là công của đại ca ngươi và Lăng Vân, và cả các tướng quân khác dốc sức đối kháng.” Lời này đáp rất thuận, trong lòng âm thầm thêm một câu: “Đương nhiên, lực đại ca ruột thịt của y cho Sở quốc chúng ta càng lớn hơn.”

Y lại đưa tay rót đầy rượu cho mình, hai tay nâng chén, bỗng nhiên hướng phương xa mà kính một chén.

Tần Húc Phi, địch nhân năm đó y không kịp tiêu diệt đánh lui kia, vương tử một mình xâm nhập quốc cảnh Đại Sở, bị huynh trưởng ruột cắt đi lương thảo tiếp viện kia, Thống soái cô độc trên mảnh đất dị quốc này, tận lực chống đỡ, tiến lên không đường, lùi về không cửa, đối mặt với sự cùu thị của bách tính, sự đối địch của sĩ tộc, đối mặt với quân đội tứ phương trên đời đều là địch, không có tiếp tế, không có viện binh, lại vẫn có thể đứng vững nửa giang sơn, lại vẫn có thể không bóc lột bách tính, không ép đòi tráng đinh lương thảo ở dân gian kia.

Cái người tình cảnh kỳ thật ác liệt hơn bất cứ ai, lại có thể làm ra thành tích vượt trên mọi người, lại có thể trong khu vực mình quản, cho bách tính vẫn đang căm thù mình, sống càng tốt hơn trong quản hạt vốn của thế lực Đại Sở kia.

Tần Húc Phi, ta kính ngươi!

Chuyển tay vòng chén về, Phương Khinh Trần uống một hơi cạn sạch!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 23 : Anh Hùng Chứng Kiến

Giang Châu phụng thiên quân một sớm tiêu diệt, Liễu Châu thuận thiên quân không biết nêu vui hay buồn.

Thuận Thiên đại vương nguyên danh Vương Thiết Ngưu, hắn sau khi vung sào mà lên, giây lát tọa ủng mẩy vạn quân lực, cảm thấy mình tay nắm trọng binh, khống chế một vùng, tốt xấu gì cũng là một anh hùng hào kiệt, bèn tìm một người đọc sách giúp mình cải danh Vương Thừa Thiên, tự nói kế thừa thiên mệnh, có tướng đế vương.

Lúc ấy tin tức Phương Khinh Trần phục xuất truyền đến, hắn lại chẳng cảm thấy Phương Khinh Trần là cứu *** thiên hạ gì. Phương Khinh Trần cái gì, Trần Quốc hầu cái gì, lúc ta đói bụng sống không nổi chẳng thấy ngươi chui ra. Hiện tại đương nhiên là mẹ kiếp nắm đấm ai cứng thì lời người đó quyết định, trông chờ ta quỳ xuống trước ngươi? Phi! Có bản lĩnh anh em ta gặp trên chiến trường!

Bất đồng với phụng thiên quân, trong đám hán tử hào sảng thuận thiên quân này, lại thêm ra một vị nam tử trung niên hoàn toàn khác biệt, tư văn nho nhã, thanh âm nhu hòa khiến người ta nghe mà như gội trong gió xuân. Khi đám người thô kệch mắng Phương Khinh Trần, là hắn giải thích với Thuận Thiên đại vương, Phương Khinh Trần sẽ thay họ gánh một phần áp lực của Tân Húc Phi, họ chính có thể nhân cháy ăn cướp, ngồi yên lên giá, mà người Tân không dám không theo.

Thuận Thiên đại vương ngoác miệng cười mẩy ngày liền, cười đến khi có tin tức phụng thiên quân bị diệt, tâm trạng hoảng loạn, lại là vị văn sĩ trung niên này mỉm cười trấn an rằng tàn binh phụng thiên đến đầu, thế lực bên ta càng lớn. Người Tân lại phải phân binh đóng ở Giang Châu, thuận thiên quân ta hiện tại

chẳng những càng có thể ngồi yên lên giá, thậm chí cơ hội ba phần Sở quốc đã bày ra trước mắt.

Kết quả là, trong thuận thiên quân Liễu Châu, lại là mặt mày hồng hào, náo nhiệt vui mừng.

—

Cảnh nội Giang Châu, cũng là một phiến reo mừng.

Bách tính thật sự bị phụng thiêng quân áp bức quá khổ. Đám hán tử nghe nói cũng xuất thân nghèo khổ đó, một khi có được vũ khí, được quyền lực làm việc không kiêng nể gì mà không cần bị trừng phạt, mỗi ngày có bao nhiêu thi thể vô cớ bị giết ném ra bãi tha ma không người hỏi đến, mỗi ngày có bao nhiêu nhược nữ đáng thương bị lăng nhục đến chết, mỗi ngày lại có bao nhiêu gia đình bị vô số lần cướp sạch? Đến sau đó, bách tính thậm chí không dám cầu đám quân gia đừng xâm phạm nữ nhi nhà mình, chỉ cầu người vui xong rồi, đem trả nữ nhi về. Thậm chí không dám cầu xin đám quân binh đừng lấy tài vật nhà mình, chỉ cầu người sau khi đoạt đồ, đừng vì tìm vui mà thuận tay lại phóng hỏa.

Sau đó, ác mộng trong một đêm kết thúc, gần năm ngàn kỵ binh Tân quân, gió táp chớp giật, nháy mắt đuổi sạch tà ma nhân gian.

Sau khi họ vào thành, mặc dù không thể làm đến mức không đụng cây kim sợi chỉ, nhưng so với thuận thiên quân lại hiền lành khách khí hơn nhiều. Nơi nào đều có người dán thông báo an dân, quân đội thậm chí còn xuất lương thực, tiếp tế những bách tính bị cướp sạch gia sản lương thực, luẩn quẩn bên bờ tử vong đó.

Sau khổ nạn quá dài lâu, trừ “một nhúm” những người đọc sách nhiều đọc đến đầu óc sinh bệnh, mọi người nào có nhiều khí lực đi chú ý cái gọi là quốc gia đại sự. Có thể sống sót, có thể miễn cưỡng sống sót như một con người, cũng đã đủ rồi.

Trong sự thảm đạm tiều điểu, bách tính đang ăn mừng với nhau. Lúc này, chẳng có ai lại đầy bụng oán hận mà nhắc tới, Chúa cứu thế của họ, kỳ thật là địch nhân dì quốc.

Họ chỉ biết, hiện tại họ miễn cưỡng có thể ăn lửng dạ, có thể không cần lo lắng có người đá văng cửa phòng, lôi nữ nhi của mình đi ngay trước mặt, có thể không cần sợ hãi, có người cầm dao xông vào cướp đi chút lương tồn cuối cùng trong nhà, lại mắng họ không ủng hộ quân đội kháng địch, quyền đấm cước đá họ cốt để mua vui.

So với sự vui mừng của bách tính, Tân quân cũng rất cao hứng. Có thể lấy quân đội năm ngàn, đánh tan đại quân năm vạn, có thể trong một ngày một đêm, lấy tử thương cực nhỏ, đoạt hết toàn vùng Giang Châu, đám quân nhân dì quốc họ đây cuối cùng có thể được bách tính địa phương chấp nhận thậm chí cảm kích, cảm giác này đương nhiên cũng khiến người vui mừng.

Sau khi phá phủ tướng quân Giang Châu, nhìn thấy khoản tài phú kẽch xù Phụng Thiên tướng quân trong thời gian ngắn sưu cao thuế nặng tích lũy được, Tân Húc Phi bình tĩnh đem chia làm ba phần, một phần trả cho dân, một phần giữ làm quân tư, một phần chia thưởng tướng sĩ trong quân. Đương nhiên, những tài phú này đều là từ bách tính bóc lột ra, nhưng bách tính chỉ cần thấy được trả là vui mừng vô hạn rồi, ai lại đi để ý chuyện không trả hết.

Quân binh có tiền chia, có đồ cầm, tự nhiên cũng vừa lòng thỏa dạ, vui mừng ra mặt.

Tóm lại, phụng thiên quân bại vong, Bắc Sở này thật là không người không cười.

Thời điểm Phương Khinh Trần đang trước người vui cười sau người đau đầu, cuộc sống của Tân Húc Phi cũng chẳng tốt được đến đâu. Gian ngoài một phiến reo mừng, bầu không khí trong phủ tướng quân Giang Châu lại cực túc mục.

Cũng giống như Phương Khinh Trần, lúc đó vừa vào trong quân, mỗi người còn xem y là vương tử, mỗi kẻ kính mà chẳng dám gần, ngay cả cùng y lớn tiếng nói một câu cũng không chịu. Nhưng y lại cố muốn mọi người lẩn lộn một chỗ như huynh đệ, thành ra hiện tại, mọi người đối với y sớm chẳng còn tôn kính.

“Điện hạ, ngài không thể chuyên quyền độc đoán như vậy nữa.”

“Ngài là Nguyên soái, là người đứng đầu ba quân, ngài chỉ cần phụ trách chỉ huy là được, đừng cướp cả chuyện của quan tiên phong được không?”

“Điện hạ, chuyện gì ngài cũng làm hết, còn cần chúng ta làm gì?”

“Điện hạ, ngài là vương tử, ngài là chủ soái, ngài muốn chúng ta nói với ngài bao nhiêu tiếng? Gương cho binh sĩ cố nhiên là tốt, nhưng sa trường tranh phong, dao kiếm không măt, nếu ngài có gì vạn nhất, chúng ta một nhánh cô quân, thân tại đất Sở, tú phương đều là địch, quần long không đầu, về nước không đường, bảo chúng ta phải làm sao?”

“Lần này ngài thật sự quá đáng lăm rỗi, chỉ dẫn năm ngàn *** binh, không đợi hậu viễn, mang lương khô hai ngày là dám cô quân xâm nhập? Điện hạ à, cho dù ngài cảm thấy năm chắc phần thắng, không cần lo lắng, có thể phiền ngài lần tới khi có mấy việc thế này, tùy tiện sai một kẻ trong chúng ta đi, ngài chỉ cần chờ tin đắc thắng, được không?”

Liễu Hăng cầm đầu, mọi người cơ hồ là chen nhau lên trước làm khó Tân Húc Phi.

Tân Húc Phi cũng chẳng bày ra nỗi khí thế của chủ soái, vương tử tôn quý, chỉ đành cười xòa: “Ta biết rồi, ta biết rồi, không còn lần sau, không còn lần sau?”

Tiếc là, chẳng ai chịu để y lừa dối qua cửa như vậy.

“Không còn lần sau, điện hạ, ngài là lần sau thứ mấy đây?”

“Điện hạ à, chúng ta biết ngài dũng quan tam quân, ngài không thích xa hoa, ngài không yêu nữ sắc, ngài không sợ gian nguy, nhưng mà ngài cũng phải để lại một con đường cho chúng ta chứ.”

Mọi người phẫn nộ lên, bắt đầu nhao nhao liệt kê tội trạng của y.

“Công vào kinh thành, ngài không đăng cơ, không làm Hoàng đế thì thôi, lại tùy tiện tìm một gian phòng hơi lớn rồi coi thành chỗ ở, ngài đơn giản, chúng ta phải làm sao đây, vương tử điện hạ, Đại nguyên soái ở cũng đơn sơ như vậy, đám người dưới chúng ta đây còn dám ở phòng tốt không?”

“Đúng vậy đúng vậy, điện hạ không yêu nữ sắc, từ khi vào trong quân tới nay, chúng ta chưa từng thấy ngài chiêu mỹ nữ thị tẩm, vào Sở kinh, mỹ nữ đất Sở yêu kiều cỡ nào, nhưng điện hạ cả khoe mắt cũng lười lượt qua một thoáng, điện hạ, ngài là hào kiệt, là anh hùng, không để tâm chuyện tình cảm nam nữ này, tội nghiệp chúng ta, trơ mắt nhìn Sở quốc nhiều mỹ nhân như vậy, muốn nạp thêm vài thiếp, cũng không tiện...”

“Còn nữa, điện hạ, ngài còn nào là ăn uống sinh hoạt không thể quá khác binh lính, phàm khi xuất chinh, tất cả đồ ăn đều như binh sĩ, dù là ngẫu nhiên có quang cảnh thái bình, ngài cũng chẳng qua thêm một hai món, điện hạ Nguyên soái cũng ăn như vậy, cấp dưới chúng ta ai còn dám ăn ngon, tội nghiệp ta, bao nhiêu ngày chưa từng thấy đồ mặn...”

Rốt cuộc đã tìm được cơ hội phát tiết, mọi người đúng là hết kẻ này đến kẻ khác, ai cũng không chịu ngớt miệng. Bữa tiệc mừng công này, oán trách cũng là nói đùa, nói đùa cũng là oán trách, không cần phân rõ như vậy.

Tần Húc Phi chỉ có thể cười khổ: “Được được được, toàn là lỗi của ta, ta phạt rượu, được không?” Y vội vàng rót cho mình một bát rượu lớn, hy vọng nhờ đây mà lừa dối qua cửa.

Liễu Hăng trợn mắt trừng y: “Điện hạ...”

Ngay cả hảo hữu ôn hậu hay thông cảm cũng đã tỏ vẻ bất mãn, Tân Húc Phi cười khổ, buông bát rượu, nhất thời không nói gì.

Cả sảnh vắng lặng, sự phẫn nộ oán trách của mọi người ban đầu, cũng đổi thành ảm đạm thương tâm.

Họ là một nhánh cô quân. Ở quê hương họ, quân vương của họ, không muốn thấy họ sống sót trở về.

Nhay mắt qua năm, chinh chiến không ngớt, bách chiến binh bì, lòng người mong về.

Nếu không phải uy vọng của Tân Húc Phi, nếu không phải y giản dị tự cảnh, không dính nữ sắc, thế thì y làm sao có thể ước thúc những sĩ binh xa xứ, không nhìn thấy tương lai, không đi cướp đoạt gian *** quá phận.

Tân Húc Phi cuối cùng vẫn bụng bát uống rượu.

“Ngân ấy hảo nam nhi người Tân, vất vả vì ta, ở đây chiến trận xung sát, sinh tử một tuyển bao nhiêu lần, nhưng ta ngay cả để họ về nhà thăm thê nhi cũng chẳng làm được. Họ vì nước liều mạng, không được quốc gia tưởng thưởng, phá thành đoạt quan, ta lại chẳng thể cho họ mặc sức cướp bóc để bù đắp bồi thường mồ hôi xương máu của họ. Nếu ta chiến tất đắc thân ra trận, sa trường làm đầu, chắc họ cũng sẽ không quá oán hận ta lại đè trường chiến sự liên miên này lên vai họ nhỉ...”

Trong sảnh không khí nặng nề, ngoài sảnh đang có người cao giọng truyền báo: “Điện hạ, thám mã cấp báo!”

Tân Húc Phi cao giọng nói: “Đưa vào đây.”

Một quân sĩ bước nhanh vào.

Những lẽ nghi rườm rà trong quân Tân Húc Phi sớm bỏ hết, cho nên quân sĩ này đi thẳng đến trước án vương tử, cũng chẳng quỳ, chỉ khom lưng thi lễ rồi

đưa cấp báo lên.

Tần Húc Phi trước nay không nói phô trương, cũng không cần người khác truyền lại, một tay nhận lấy, mở ra xem ngay. Chỉ khoảnh khắc, chợt cao giọng cười dài: “Hay cho một Phương Khinh Trần, quả nhiên không làm ta thất vọng!”

Vừa nghe tên “Phương Khinh Trần”, mẫn tọa đều kinh, Liễu Hăng đứng dậy hỏi: “Điện hạ, chuyện gì thế?”

Tần Húc Phi mỉm cười nói: “Phương Khinh Trần một nhom bất quá bốn mươi người, đích thân đến trong quân Tiêu Viễn Phong, đã tiếp quản quân chính đại quyền!”

“Làm sao có thể?” Liễu Hăng ngạc nhiên: “Tiêu Viễn Phong không phải hạng người biết phục tùng, sớm nghe Phương Khinh Trần quay về, y cũng lẩn lẩn không chịu giải tán quân đội tập kết...”

Tần Húc Phi cười, đưa cấp báo qua.

Liễu Hăng đưa tay tiếp nhận, mở ra nhìn kỹ, bất giác cắn răng oán hận nói: “Tiêu Viễn Phong này quá không có đảm sặc! Cư nhiên cứ thế để người ta dọa cho dễ dàng đem hết thảy chắp tay mà đưa...”

“Không phải Tiêu Viễn Phong không có đảm sặc, là Phương Khinh Trần tài ba!” Tần Húc Phi thần thái phấn chấn: “Lấy đội ngũ không quá bốn mươi người kiến tạo ra uy nghi khí thế của chiến thần giáng thế, đoạt tâm chí người, khiến người kinh sợ, rồi lại không tổn hòa khí. Sau khi thời thế đổi dời, chỉ bằng ba chữ “Phương Khinh Trần” y, đã có thể khiến cựu bộ trung tâm như thế, quyến luyến như thế, nhân vật như thế, nhân vật như thế...” Tần Húc Phi lặp lại hai lần, hưng phấn bộc lộ trong lời nói, giữa mi vũ chiến ý hào hứng, cuối cùng vẫn không thể kiềm chế tâm tình kích động, lại nói một câu “Nhân vật như thế!”

Tuy rằng chúng tướng đã tập mãi thành quen với hành động quý dị cao hứng vì địch nhân của chủ soái nhà mình, lúc này mỗi người vẫn không thể nề hà

trùng vương tử điện hạ, biểu đạt sự bất mãn của họ.

Tần Húc Phi lúc này sớm đã mất vẻ ảm đạm thương tâm vừa nãy, tâm thần phấn chấn, nào còn quan tâm kháng nghị trầm mặc của những người chung quanh.

Y cười dài mấy tiếng, lại rót đầy một bát rượu lớn, giơ lên xa xa kính về không trung phía trước.

Phong hoa tuyệt thế bạch mã ngân giáp, trước trận hai quân, thoáng như thần nhân kia.

Cường địch trong lúc thong dong nói cười, ngăn hai mươi vạn đại quân của y ở biên quan, nửa bước không thể tiến lên kia.

Anh hùng tuyệt thế vừa chết là cả Sở quốc sụp đổ, vừa sinh thiên hạ anh hùng hào kiệt nhao nhao quy thuận kia.

Truyền kỳ nhân gian một người phiêu nhiên mà đến, liền khiến Trác Lăng Vân cúi đầu nghe lệnh, bốn mươi kỵ lao nhanh như sấm, liền khiến Tiêu Viễn Phong cam tâm xưng thần kia!

“Phương Khinh Trần, ta kính ngươi!”

Cỗ tay giơ lên, cả bát rượu y uống một hơi cạn sạch!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 24 : Đêm Trăng Cúng Tế

Bóng đêm dần khuya, chân trời một vầng trăng lạnh, có phần cô đơn.

Mấy hôm nay, ban ngày rất náo nhiệt, rất tưng bừng, Trần Quốc hầu phục xuất nhân thế, lấy lễ thần tử chính thức gặp mặt Hoàng đế bù nhìn mười ba tuổi kia, long trọng trang nghiêm, Tiêu Trác hai bên tướng soái tề tựu biên thành, thân thân thiết thiết thương lượng chuẩn bị hôn sự hai nhà, rất đỗi vui mừng. Hôm nay, càng là ngày nghiêm túc trọng đại.

Hôm nay, lấy Phương Khinh Trần làm đầu, Tiêu Trác hai bên mấy vạn tướng sĩ, đã cử hành buổi lễ cúng tế long trọng, tam sinh tề hiến. Vô số nhang khói, hăng hè sa số những vò rượu bị đập vỡ, rượu ngon vãi đầy dưới đất, lẫn cùng máu tươi trên cổ tay mọi người cắt ra.

Lấy máu lập thề, lấy hộ quốc bảo dân làm chí, tế các tướng sĩ chết trong nội chiến phân loạn, hai bên cùng thề, từ đây vĩnh viễn không tranh chấp.

Sau cả một ngày sôi động náo nhiệt, cảm động lòng người, đêm nay lại có vẻ quạnh quẽ tiêu điều khác thường.

Triệu Vong Trần không ngủ được.

Nỗ lực trăn trọc hồi lâu, gã rốt cuộc vẫn trở mình dậy, tùy tiện khoác một kiện y phục, đẩy cửa mà ra.

Chậm rãi tản bộ, không có mục đích. Ánh trăng không hề sáng tỏ kéo bóng dáng lờ mờ đơn bạc dị thường của gã dài thật dài.

Bởi vì gã là đệ tử của Phương Khinh Trần, nơi gã ở liền được an bài phía sau

khu viện Phương Khinh Trần ở, hai viện liên tục, đi qua cửa viện ngăn cách, vừa tiến vào tiền viện, gã liền trông thấy Phương Khinh Trần.

Đây là một khu viện cực mỹ lệ cực u tĩnh, Phương Khinh Trần không thích bị quấy nhiễu, cho nên trong đó không hề có một binh lính đang trực.

Mấy gốc đại thụ trong viện, dưới ánh trăng mơ hồ, không nhìn rõ anh ánh trên cây, theo gió bay xuồng, là lá rụng, hay là hoa rơi. Cũng có mùi thơm mát vô danh nhàn nhạt, theo gió tan ra.

Phương Khinh Trần lưỡng dựa đại thụ, ngồi ngay dưới đất, trong tay là một bầu rượu.

Có lẽ là đêm quá tĩnh, có lẽ là ánh trăng quá nhu, khi Triệu Vong Trần đạp vỡ ngọc quỳnh trong viện, phảng phất, khi nhìn những hoa lá vụn vặt lặng lẽ rơi lên vai lênh tóc, lên vạt áo bên hông người nọ, lại cảm thấy, sự phụ hóa thân truyền kỳ của gã, có đôi mắt cực ưu thương.

Trong nháy mắt đó, thiếu niên hoang mang, gã lại dường như ảo giác rằng khuôn mặt Phương Khinh Trần vĩnh viễn là thản thái phẫn chấn, như triêu dương liệt nhật kia, ảm đạm chẳng thấy quang huy.

Song chỉ là một chớp mắt, sau một chớp mắt, người nọ thong dong đứng lên, hoa lá không còn chỗ dựa quyền luyến từ trên người y bay xuồng, y nhướng mày, lại hàm chứa nét cười nhàn nhạt, hết thảy vừa nãy đều thành ảo giác.

“Đã muộn thế này, ngươi còn chưa ngủ?”

Triệu Vong Trần lặng lẽ nhìn y, qua một lúc mới đáp: “Ngài cũng không ngủ!”

Phương Khinh Trần vẫn mang theo ý cười: “Hôm nay, là ngày giỗ Trần Phi.”

Triệu Vong Trần im lặng.

Hứa Trần Phi, phó soái khi Phương Khinh Trần trấn thủ biên quan năm đó, sau khi tin Phương Khinh Trần chết truyền ra, là y dốc hết sức áp phục rồi loạn dị nghị trong quân, kiên trì tiếp tục bảo hộ biên quan, là y dưới tình huống quân tâm đại loạn, cẩn răng ngăn cản mấy lần tiến công của Tần quân trong một tháng.

Sau đó... Tần Húc Phi lĩnh quân triệt về, vờ bỏ cuộc, cường địch đã đi, nội tranh liền sinh. Chư tướng phe phái phân tranh, trong nước phiêu vương các xứ tác loạn, hào cường các nơi nhao nhao tự lập, Hứa Trần Phi vừa phải lưu binh trú thủ, vừa phải quay quân bình loạn, vừa phải ứng đối triều đình nhiều phen yêu cầu, còn phải bình ổn cơn giận của chư tướng, tro mắt nhìn nội bộ quân đội chia năm xẻ bảy, nam tử dùng hai mươi năm thời gian quý giá nhất trong sinh mệnh để bảo hộ quốc gia này, cuối cùng lại là trên chiến trường nội tranh, trúng tên lạc, trên mảnh đất Sở quốc của mình, chết trong tay người Sở quốc.

Không ai biết mũi tên đó là bắn ra từ trên cây cung nào, một phương khác của hồn chiến năm đó sớm bị cựu bộ của Phương Khinh Trần bình định.

Có thể xử tử tất cả sĩ binh để báo thù sao? Cho dù có thể, người chết cũng sẽ không được an ủi, cũng không thể sống lại.

“Thì ra là thế, cho nên ngài định buổi cúng tế những người cũ trong quân năm đó vào hôm nay.”

“Cúng tế?” Vẻ tươi cười của Phương Khinh Trần hơi lạnh, “Thời gian chẳng qua đúng dịp, hiến tế là tình thế mà thôi, vì chính là người sống, không phải người chết.”

“Các người không phải thật lòng thương tiếc?”

“Ai nói không phải thật lòng?” Phương Khinh Trần chau mày, thanh âm hờ hững: “Chết đều là cõi nhân của chúng ta, chẳng qua buổi tế lễ này nói trắng ra không phải vì họ mà thôi.”

Triệu Vong Trần nhìn Phương Khinh Trần giơ bầu rượu lên, xa xa kính với không trung, vòng cổ tay, đem nửa bầu rượu còn lại dốc hết xuống đất.

Có lẽ, đối với Hứa Trần Phi dưới cửu tuyền mà nói, thà rằng chỉ cần nửa bầu rượu trong cái đêm tĩnh lặng chỉ hai người nhìn thấy này, nhưng người thiên hạ còn sống, cần chính là năm tháng thái bình thật sự. Họ cần mẩy vạn người kia, một trường huyết tế long trọng vì họ kia.

“Ngài, ngài có thể kết thúc chiến loạn, có thể cho bách tính không cần chạy nạn nữa, nếu họ biết ngài đã trở lại...” Trong đêm vắng, lòng tin của thiếu niên, kiên định đến mức lộ ra sự yếu ớt.

Phương Khinh Trần cúi đầu, nhìn rượu ngon ngắm xuống đất, lặng lẽ nhuộm say hoa rƠI: “Phải, nhưng việc này có lẽ phải rất lâu.”

“Sao có thể? Ngài mạnh như vậy...”

Phương Khinh Trần cười: “Vong Trần, địch nhân của ta cũng mạnh như thế. Y oai hùng quả quyết, biết binh pháp, thiện kỵ xạ, hơn nữa, cũng là tướng sĩ kính yêu, dũng sĩ dưới trướng cũng năng chinh thiện chiến, dũng khí hơn người. Ta lại chẳng phải thần tiên.”

Triệu Vong Trần có phần ngỡ ngàng.

“Không thể nhanh một chút sao? Ngài còn muốn chúng ta chờ bao lâu?” Câu hỏi như vậy, mang theo nỗi tuyệt vọng.

Không phải không biết người trước mắt này cũng chẳng qua hai vai, không gánh nỗi cả đất trời. Thế nhưng... hy vọng của mọi người, quả thật đều ở y. Từng chân chính giãy giụa cầu sinh dưới tầng thấp nhất, mới có thể hiểu được chiến loạn có nghĩa là gì. Đau khổ như vậy, cho dù kéo dài một ngày nữa, đều tàn nhẫn như thế nào.

Phương Khinh Trần chỉ hơi cười khổ, đúng vậy, còn phải bao lâu đây?

Trên hội tuyên thệ, y tự nhiên là miêu tả thắng lợi gần ngay trước mắt, thò tay là được. Cỗ động chiến ý và đấu chí của quần chúng là cần thiết, thế nhưng, những lời kích động này, kỳ thật không thể gạt được những người đủ thông minh đó.

Mặc kệ chiến tranh là vì cái gì, chiến tranh luôn là tàn khốc. Mấy ngày này, y trợ mắt nhìn từng dung nhan quen thuộc quay lại bên cạnh, trong lòng yên lặng tĩnh, lại là từng gương mặt thiếu mất.

Cựu bộ ngày xưa của y, còn lại bất quá một nửa. Những hán tử còn lại, trong mưa gió gọi tên y, vô cùng chí thành quỳ xuống trước y này, cũng tùy thời có thể vĩnh viễn rời đi trong cuộc chiến kế tiếp.

Quân thần? Y là quân thần, cũng là sát thần! Mệnh lệnh cấp dưới xông pha chiến đấu chính là y, không thể bảo hộ cấp dưới không bị thương tổn cũng là y! Một mũi tên lạc không biết từ đâu tới, là có thể giết chết tướng quân dũng cảm nhất.

Y vốn có thể làm được nhiều hơn. Đối mặt với địa ngục nhân gian này, y lại thu nanh vuốt, vờ làm thân phàm nhân. Vì công bằng? Vì quy tắc? Nói trắng ra, còn không phải là vì bảo vệ bản thân y.

Nhin vẻ mặt y dần dần ảm đạm, Triệu Vong Trần đột nhiên hỏi: “Ngài để ý cựu bộ của ngài năm đó sao?”

Phương Khinh Trần không thể trả lời.

“Ngài nói ngài có thể không nhớ chủ soái quân địch tên gì, nhưng sẽ không quên tên cấp dưới, ngài thật sự sẽ ghi nhớ mỗi một tướng sĩ vì nước vì dân chết đi sao?”

Phương Khinh Trần lảng lặng ngẩng đầu dưới ánh trăng, ánh mắt bình tĩnh mà sâu thẳm.

Triệu Vong Trần không biết nhiệt huyết đầy lòng bỗng nhiên cuồn cuộn này vì đâu mà đến, có lẽ là nam tử bình thường như thần nhân này vẻ mặt quá mức mơ hồ, bí mật dǎn sâu trong lòng này, chung quy không thể giấu được nữa.

Ngươi nhớ Hứa Trần Phi, vậy ngươi có nhớ tướng quân rất dǎn kia không, y là Triệu Vĩnh Liệt.

Y vì bất bình thay chủ soái của mình, một mực lén theo chủ soái về kinh, lại không phát hiện chủ soái của y bị người nửa đêm đánh tráo, lưu lại chính là thế thân.

Y bởi vì mắt thấy chủ soái tự sát, phẫn nộ chỉ trích quân chủ, sau đó vung kiếm tự vận, lại không biết người chết căn bản chẳng phải người y cam tâm dâng ra sinh mệnh.

Rất nhiều năm sau, anh hùng tài ba, trung thần tài ba kia đã trở lại. Cả thiên hạ đều đang vì y mà hoan hô!

Vậy ngươi có biết y không, có biết y ngốc đến mức vì một tử sĩ vô danh của Ma giáo, kim điện tự vận vì ngươi.

Y vì ngươi mà chết, ngươi còn sống, y lại bị người ta quên mất!

Y vì ngươi mà chết, ngươi đã trở lại, nhưng chưa bao giờ từng nhắc tới y.

Ngươi có biết, ngày giỗ của y, cùng ngày giỗ của ngươi, là chung một ngày.

Phương Khinh Trần, ngươi có nhớ y.

Cũng có một nghi vấn tối tăm, không thể mở miệng, luẩn quẩn dưới đáy lòng gã như u linh.

Ngươi... Ngươi mạnh như vậy mà... Hết thảy năm đó, ngươi có phải là thật sự thúc thủ vô sách, có phải là thật sự không thể tránh được...

Những lời đó cơ hồ đã buột miệng mà ra, Phương Khinh Trần lại đúng lúc này nói một câu nhàn nhạt: “Ta buồn quá, người cùng ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Triệu Vong Trần ngẩn ra, còn chưa lấy lại *** thǎn, đã thấy một vệt màu trǎng cô độc dưới ánh trǎng kia, vừa lướt qua đã ra ngoài cửa viện, khoanh tay quay người: “Đi theo.”

Triệu Vong Trần ngớ ra, cắn răng đuổi theo.

Lúc đầu, gã nghĩ vẫn là đuổi theo, ngăn y hỏi ra vấn đề đã khốn khổ dây dưa trong lòng lâu lăm rồi. Song sau khi ra đại viện, chung quanh liền có quân sĩ đóng giữ. Bởi vì ngày gần đây hôn sự của Tiêu Hiểu Nguyệt và Trác Tử Vân sẽ cử hành long trọng trong thành, các nhân vật đầu não của Tiêu Trác hai quân tề tựu, cảnh vệ canh giữ tự nhiên thập phần nghiêm mật, nơi nào đều có quân sĩ tuần đêm.

Tuy nói thấy gã và Phương Khinh Trần, tuyệt đối không ai dám ngăn, ngược lại trong đêm vắng, im lặng giơ vũ khí kính chào thi lễ, song có người ngoài, Triệu Vong Trần năm lần bảy lượt chẳng tìm được cơ hội nói ra, nhiệt lưu không hiểu bỗng dâng lên trong lòng kia, dần dần lại bình ổn.

Gã chỉ im lặng theo Phương Khinh Trần đi về phía trước. Vòng qua hành lang gấp khúc, đi qua lâm viên, đi thẳng ra phủ nha, chậm rãi bước lên phố dài vắng lặng, thời khắc đặc biệt, trong thành giới nghiêm ban đêm, trên đường không một bóng người đi đường, chỉ có bước chân họ đây lên mà kia xuống, khiến phố dài nửa đêm này càng thêm trầm tĩnh.

Ngẫu nhiên sẽ có sĩ binh tuần đêm đi qua, thấy Phương Khinh Trần liền nhường đường hành lễ, tiếng hô chào xa xăm phảng phất thuộc về một thế giới khác.

Bởi vì khoảnh khắc này, thiếu niên chỉ cảm thấy người đi trước kia cô đơn lạ thường. Trong mê mang, gã quên băng thân phận và truyền kỳ của y.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 25 : Nhân Sinh Như Thể

Phố dài vắng vẻ, Phương Khinh Trần đi phía trước, Triệu Vong Trần theo phía sau.

Muốn mau chóng kết thúc chiến loạn, để sĩ tốt sớm ngày giải giáp quy điền, không phải là không đường để đi. Chỉ là, con đường này chẳng những gian nguy trắc trở, bẫy rập nơi nơi, càng là khó mà mở miệng, nhục nhã không thể cho ai biết.

Chia Sở.

Thời không này, bách tính trên mảnh đất này, vốn chính là cùng văn cùng loại. May trăm năm qua, bao nhiêu quốc gia lớn nhỏ, hôm nay người mất nước, ngày mai y hưng thịnh, mọi người đã sớm tập mãi thành quen. Cho dù một Sở quốc biến thành hai, chỉ cần hai bên có thể cùng tồn tại hòa bình, hai bên đều chính trị trong sạch, với bách tính Sở quốc hiện tại mà nói, so với binh tai liên miên, lại tính là gì.

Thể nhưng, y không thể.

Do người Sở quốc tôn sùng y là chiến thần, cũng nhờ Nam Sở bài xích việc quân đội người Tần xâm lấn Bắc Sở, y mới có thể chỉnh hợp Nam Sở. Nếu y dám nói một câu, Bắc Sở ta từ bỏ, thậm chí chỉ cần bị người phát hiện y có bất cứ một chút ý tưởng giang sơn nửa bên nào, y chính là ngàn người chỉ về. Cho dù y không ngại bỏ thân gia tính mạng, anh danh sau lưng, nhưng một khi y không còn là chiến thần không gì không làm được nữa, y liền không còn danh vọng có thể hợp Nam Sở, thậm chí chẳng còn tư cách đứng song song với Tần Húc Phi, làm sao còn có thể cùng đàm hòa?

Đây thật là... không thể làm gì. Thế thì, cũng đã định trước phải cùng địch nhân thế lực ngang ngửa kia chém giết đến một binh một tốt cuối cùng, nhất định phải ngươi chết ta sống, làm cho Sở quốc đã là dân chúng lầm than, không chịu nổi gánh nặng này, tiếp tục máu chảy ngàn dặm, cho đến khi tuyệt tiếng gà chó sao? Nếu đúng là không thể không đánh, vậy thì nên đánh thế nào...

Phương Khinh Trần chậm rãi bước đi, chậm rãi nghĩ, kéo tờ lột kén, đầu môi rỗi ren. Phía sau, là tiếng bước chân không rời không bỏ của Triệu Vong Trần.

Gã theo Phương Khinh Trần học văn luyện võ, Phương Khinh Trần hà khắc tột cùng, mọi chuyện đều chỉ để cập qua loa, còn lại gã toàn phải tự mình khổ luyện, tự mình vắt óc, tự mình hiểu ra, hơi có sai thất chính là phạt nặng không hề lưu tình. Nhưng mà, gã cam tâm tình nguyện.

Chỉ có người từng trải qua khổ nạn, chỉ có từng nếm mùi vị như sâu kiến mặc người ức hiếp, mới hiểu được, có thể có được lực lượng bảo hộ mình, là may mắn cỡ nào! Gã muốn sống sót, muốn thành tài, muốn có được lực lượng!

Muốn khi tai nạn đến, không còn chỉ có thể chạy trốn nữa.

Gã muốn như huynh trưởng.

Chỉ là, hôm nay gã có phần nghi hoặc. Người kia hiện tại dường như kỳ thật chẳng có lời nào muốn nói với gã, cũng chẳng có cái gì muốn gã nhìn, muốn gã học. Thế thì vì sao lại muốn gã đi theo?

Lẽ nào, y muốn, chỉ là một tiếng bước chân vang phía sau, để y biết mình không phải là một mình.

Nhin bóng của chính gã, đuối theo vũng vàng cái bóng phía trước, mắt Triệu Vong Trần bỗng nhiên hơi ướt.

Kỳ thật, gã cũng là một kiểu. Gã cũng sẽ muốn có một người làm bạn, cho dù y chỉ xa xa phía trước, chẳng nói một câu, nhưng chỉ cần để gã biết, gã không

phải một mình, gã không phải một kẻ cô độc là được...

Mấy năm nay, nước mắt nhà tan, cốt nhục mất hết, gã vẫn một mình lưu lạc đào vong, một mình không mục đích, giãy giụa, ý đồ sống sót.

Ở bên cạnh Phương Khinh Trần, luôn cảm thấy đại ca dường như vẫn đang bên cạnh mình. Mỗi khi hiểu biết Phương Khinh Trần một phần, liền dường như nhìn thấy đại ca mình thêm một lần.

Người này, thật sự đáng để kính trọng, đáng để tôn sùng, đáng để đi theo, đáng để... đi chết vì y!

Cho nên, gã tựa như thiêu thân lao vào lửa, không phải không có một chút oán phẫn không cam, thế nhưng rốt cuộc chẳng cự tuyệt được loại quang minh ám áp đó.

Cho nên, gã im lặng theo sát y.

Đại ca, huynh yên tâm, tiểu đệ của huynh đã trưởng thành, biết tự chăm sóc mình. Hơn nữa, y không bao giờ là một mình nữa. Ta sẽ thay huynh đi theo y, một mực đi theo...

Vào cái đêm hiến tế này, mắt Triệu Vong Trần hơi ướt ướt.

Bên tai chợt nghe thấy phía trước truyền đến một tiếng khe khẽ: “Sao ông lại ở đây?”

Triệu Vong Trần ngạc nhiên ngẩng đầu, lại thấy Phương Khinh Trần phía trước đang dừng chân ở ngã rẽ chỗ góc đường. Triệu Vong Trần vội ba bước cũng thành hai bước chạy đến gần, vừa nhìn liền thấy một người khác chỗ đầu kia ngã rẽ: “Sao lại là cô?”

Dưới ánh trăng, Tiêu Hiểu Nguyệt cũng trùng to mắt nhìn hai người: “Đã trễ thế này, các ngươi không đi ngủ?”

Thấy Phương Khinh Trần tựa tiếu phi tiếu nhìn qua, nghĩ đến mình cũng không ngủ, một nữ nhi nửa đêm lòng vòng trên đường, Tiêu Hiểu Nguyệt cúi đầu: “Ta... Ta... Ta ngủ không được, cho nên...”

Nữ hài tử lập tức phải xuất giá, tâm thần không yên ngủ không được là rất bình thường. Nhưng loại tâm tình nữ nhi này, họ hai đại nam nhân, chung quy không tiện khuyên giải. Vừa nghĩ đến đây, Triệu Vong Trần thức thời chuẩn bị đi lên cười chào hỏi rồi cùng Phương Khinh Trần rời đi, cho Tiêu đại tiểu thư tự tại một chút.

Lại nghe Phương Khinh Trần lạnh lùng nói một câu: “Lập tức phải thành thân, nghĩ đến trọng phu của mình không phải toàn tâm toàn ý với mình, cho nên ngủ không được?”

Triệu Vong Trần ngạc nhiên. Tiêu Hiểu Nguyệt chấn động toàn thân, ánh mắt cơ hồ hơi hoảng sợ: “Ông nói cái gì?”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt Phương Khinh Trần còn thanh lạnh hơn cả ánh trăng: “Ta nói sai rồi sao? Người chưa từng để bụng chuyện Trác Tử Vân muốn giao người cho Trác Lăng Vân?”

Tiêu Hiểu Nguyệt nhìn y giật dữ: “Ông rõ ràng biết là y âm thầm để lộ tin tức thả ta đi.”

“Thế nhưng hắn chịu làm cho người cũng chỉ có bằng ấy. Người vì hắn vứt bỏ thân phận, từ bỏ phú quý, cắt đứt cốt nhục, bất chấp sinh tử xâm nhập địch cảnh, hắn thì sao? Chỉ dám lén tiết lộ tin tức thả người đi. Chẳng lẽ hắn không biết người một nhược nữ, khốn khổ giãy giụa trong khu vực của kẻ địch nguy hiểm cỡ nào? Chẳng lẽ hắn không biết, người lấy sức cô thân, căn bản không thể tự bảo vệ mình? Lúc Lăng Phương lùng bắt người, hắn chưa từng ngăn trở, Trác Lăng Vân hạ lệnh bắt người, hắn chưa từng cầu tình. Nếu không phải ta đột nhiên xuất hiện, người tự sát trên đỉnh núi, hắn tối đa chỉ khóc lớn một hồi. Sau đó thì sao? Người cho là hắn sẽ cả đời không cưới, một đời nhớ nhung người

sao? Người cho là, hắn sẽ vì cái chết của người, đi đoạn tuyệt với huynh trưởng? Nếu như lúc ấy người chết không thành, người bị bắt đến trước mặt Trác Lăng Vân, người cảm thấy hắn chịu vì người mà từ bỏ hết thảy, ra tay cứu giúp sao?"

Trong bóng đêm lạnh băng, thanh âm của y lạnh lùng sâu thẳm, như đến từ địa ngục.

Triệu Vong Trần vô cùng kinh ngạc, không thể lý giải sao y lại nói ra những lời như vậy. Tiêu Hiểu Nguyệt đã mặt không chút máu: "Chuyện của ta và y liên quan gì đến ông? Lúc ta giận y, ông chạy tới khuyên ta, hiện tại chúng ta sắp thành thân, ông lại đến nói lời kiểu này!"

"Không phải ta muốn nói." Phương Khinh Trần mặt không biểu cảm, như thể tượng gỗ: "Là người không thể quên. Người ban ngày trước mặt người thì vẻ mặt tươi vui thật thùng, ban đêm lại không ngủ được đi lung tung ngoài đường. Người đã để ý, đã quan tâm, vì sao lại không dám thừa nhận?"

"Ông nói bậy, Tử Vân rất thích ta, y đối xử với ta rất tốt, y..."

"Hắn đương nhiên thích người, đối xử với người cũng rất tốt. Chỉ là trong lòng hắn người rốt cuộc không đáng giá nhiều như vậy. Có quá nhiều thứ quan trọng hơn người, người có thể vì hắn mà bất chấp tất cả, hắn lại không thể vì người cãi lời huynh trưởng. Người có thể vờ không so đo chuyện cũ, cười nhện mọi người chúc mừng, thế nhưng, người lại không lừa được chính người..."

Tiêu Hiểu Nguyệt ngơ ngác nhìn y, chậm chạp, cả người bắt đầu run rẩy.

Phương Khinh Trần không may đồng tình: "Người đã để ý, vì sao che giấu? Vì sao phải ra vẻ cam tâm tình nguyện gả cho hắn, vì sao người không dám nói cho hắn biết, người không thích gả cho một nam nhân ngay cả dũng khí bảo vệ người cũng chẳng có?"

Triệu Vong Trần rốt cuộc không nhìn được nữa, liều mạng muốn lôi Phương Khinh Trần đi, nhưng dùng cả khí lực bú sữa, Phương Khinh Trần vẫn như cây

định không hề nhúc nhích. Thiếu niên thật sự đã tức giận: “Ngài nói mấy lời này làm gì?”

Những chuyện xưa đó, mọi người đều biết, nhưng mọi người đều thức thời không nhắc tới.

Mọi người đều tha thứ cho Trác Tử Vân, kể cả Tiêu Viễn Phong.

Trác Tử Vân là một nam nhân, nam nhân khẳng định phải có chí hướng, có sự nghiệp, rất nhiều chuyện, nam nhân nhìn vĩn nên quan trọng hơn nữ nhân. Trên việc tư tình nhi nữ, nam nhân vĩn đã không nên quá trầm mêt, rất nhiều chuyện, nữ nhân làm thì là giai thoại tình sâu nghĩa nặng, nam nhân làm lại là bùn lầy chẳng thành vật báu.

Hơn nữa, hắn dù sao cũng lăng lẽ để lộ tin tức, thả Tiêu Hiểu Nguyệt, dù sao hắn cuối cùng vẫn một mực thành tâm bồi tội, dù sao hắn vẫn cùng Tiêu Hiểu Nguyệt đi tìm Tiêu Viễn Phong, trước đại doanh, đồng sinh cộng tử. Một “nam nhân”, làm được như vậy, không dễ dàng! Nữ nhân có thể làm nũng, cầu kỉnh, để nam nhân đến nhận lỗi xin lỗi, nhưng nếu một mực giữ chết không buông những chuyện đã qua này, vậy thì quá không hiểu chuyện.

“Ngươi nên hỏi chính là Tiêu tiểu thư. Cô ta muốn gì, không gả không tình nguyện, gả rồi lại không cam tâm. Ban ngày thì cao cao hứng hứng, đến đêm lại một mình đi quanh, cần gì, tội gì?”

Triệu Vong Trần sợ hãi, thanh âm của Phương Khinh Trần lạnh triệt tâm phế, mang theo một loại lửa giận hắc ám tà ác, kiềm chế thật sâu, chỉ khiến gã cảm thấy đứng thẳng bất động trước mặt gã là một người hoàn toàn xa lạ.

Tiêu Hiểu Nguyệt ngơ ngác nhìn Phương Khinh Trần, nước mắt chầm chậm từ khói mắt chảy xuống: “Ông muốn ta làm cái gì, ông có thể cho ta biết ta nên làm như thế nào? Ta và Tử Vân cùng nhau lớn lên, ta từ khi hiểu chuyện, đã biết có một ngày phải gả cho y. Y từ nhỏ đã luôn che chở ta trong mọi việc, ta từ nhỏ có thứ gì tốt đều nhớ phải chia y, trưởng thành, mặc kệ y đến nơi nào, đều nhớ

viết thư cho ta, mua trang sức tốt nhất ở địa phương cho ta. Ta vì muốn làm một thê tử đủ tư cách, đã học châm đến mức mười đầu ngón tay toàn là thương, ông hiện tại nói cho ta biết, ta muốn cái gì? Ta nên muốn cái gì đây? Ta hận y, ta giận y, nhưng ông nói phải đưa ta về, ông nói về sau binh lính hai nhà tiếp tục đánh nhau, ta vẫn phải liều mạng ngăn. Đến bây giờ, thật sự không cần đánh nhau nữa, cả thiên hạ đều đang nhìn cuộc thông gia này của chúng ta, ông trái lại nói cho ta biết, ta nên làm thế nào, ta còn có thể làm thế nào?”

Ánh trăng dần dần ảm đạm, trong bóng đêm, khuôn mặt Phương Khinh Trần âm u mà mơ hồ: “Nhân sinh của ngươi, sao có thể để người khác đến nói cho ngươi biết.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 26 : Hình Dạng Của Ác Ma

“Ta cần gì, ta tội gì?”

Kinh hoảng qua, bi thương qua, Tiêu Hiểu Nguyệt rốt cuộc đã biết giận!
“Ông căn bản chẳng biết cái gì, chẳng hiểu cái gì hết!”

Phương Khinh Trần thanh âm thanh đậm lờ lửng.

“Ta hiểu.”

Không không không, ngươi không hiểu! Ngươi nếu hiểu, sẽ không tàn khốc
xé toang vết thương của người khác như vậy!

Ngươi thì biết cái gì? Ngươi là anh hùng truyền kỳ hào quang bốn phía, tự
nhiên coi thường tình yêu khuynh tâm bỏ mạng không nhìn hết thảy như ta.
Ngươi cũng như ca ca, trong mắt đều là quốc gia đại sự, làm sao hiểu được ta vì
sao yêu quý loại tình cảm tha rằng vứt bỏ hết thảy cũng muốn bầu bạn bên nhau
này?

Nàng yêu hắn, hắn cũng yêu nàng, chẳng qua, hắn yêu nàng kém xa nàng yêu
hắn. Song, cho dù đã biết rõ như thế, nàng vẫn yêu hắn! Muốn nàng cắt bỏ hắn,
là muốn nàng cắt tim mình, bỏ hồn mình. Cho dù không có gia quốc, không có
thiên hạ, không có đại cục, không có sự chờ đợi của mọi người... Nàng vẫn
không bỏ được hắn!

Nàng yêu hắn, cho nên mới hận hắn. Nàng hận hắn cho nên nàng mới bày ra
tư thái tuyệt tình, không chịu tha thứ như vậy. Thế nhưng, đó là bởi vì nàng yêu
hắn. Nàng yêu hắn, cho nên trong biệt viện đó, nàng mới dưới một câu thăm dò

nhé nhàng tùy ý như vậy của Phương Khinh Trần, quăng mũ cởi giáp, quân lính tan rã.

Nàng yêu hắn, cho nên nàng cùng hắn sóng vai trước đại doanh đối lại núi đào rừng thương, nàng hận hắn, cho nên khi nửa Sở quốc đều đang vì cuộc hôn sự kết thúc nội chiến này mà vui mừng, nàng lại đêm đêm không thể an giấc.

Nàng biết, nàng không bở được hắn, cuối cùng, nàng sẽ trở thành thê tử của hắn. Cho nên nàng nỗ lực khắc ý không nghĩ nhiều nữa, khắc ý bài xích tất cả, hết thảy tâm thần không yên, đều quy về sự ngượng ngùng và khẩn trương tự nhiên của nữ nhi. Chưa có ai từng nhắc một câu về việc ruồng bỏ ngày đó với nàng, cố tình y phải một ngữ vạch trần, xé toang tất cả che giấu! Chân tướng nhìn mà ghê người, bảo nàng làm sao đổi mặt!

Thì ra, nàng một mực chưa từng quên trường phản bội kia! Thì ra, nàng một mực nhớ mãi, kỳ thật hắn yêu nàng kém xa nàng yêu hắn. Dù rằng đã có thể vợ chồng tôn trọng, cuối cùng ý khó bình!

Ngươi thì biết cái gì! Ngươi là nam nhân, là anh hùng, là cường giả... Người làm sao có thể hiểu được trong bóng tối cô đơn một mình, chạy trốn trong cuộc đuổi bắt do người mình yêu nhất chỉ huy, là đau đớn như thế nào, người làm sao có thể hiểu được, bị người mình tín nhiệm nhất coi trọng nhất nguyễn ý vì y vứt bỏ hết thảy bán đứng, là cảm giác như thế nào! Sau phản bội, lại nhìn người mình yêu nhất đau khổ sám hối trước mặt mình, mỗi lần nhìn thấy người người yêu nhất đều sẽ nghĩ đến phản bội, mỗi lần nghĩ đến phản bội lại nhớ tới phản bội ngươi vẫn cứ là người ngươi yêu nhất...

Không không không, ngươi không hiểu. Nếu ngươi hiểu, sao có thể nhất định bắt ta nhìn!

Phố dài trơ trọi, nàng rốt cuộc bưng mặt khóc nức nở!

Sâu trong đường phố tối om, chợt có một bóng người xông thẳng đến, nhắc tay là một quyền nhắm ngay đến Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần nhìn mà không thấy, động cũng lười động.

Triệu Vong Trần kinh hoảng bỗ qua, một phen ôm lấy người: “A Hổ, chớ gây họa!”

Thiếu niên chân chất ra sức giãy giụa: “Thả ta ra! Ta phải giáo huấn tên này!”

Triệu Vong Trần trong lòng kêu khổ, ta buông ra, bị giáo huấn chính là ngươi đó!

“A Hổ, đừng ồn ào ở đây. Tiểu thư là người sắp xuất giá, hiện tại nàng ta ở đây khóc lóc, để người ta nhìn thấy còn ra gì nữa? Nếu ngươi làm to chuyện, danh dự của tiểu thư phải làm sao?”

Nhắc tới Tiêu Hiểu Nguyệt, thiếu niên kích động quả nhiên tinh táo lại, hung tợn trừng Phương Khinh Trần một cái, cúi đầu khuyên Tiêu Hiểu Nguyệt.

Triệu Vong Trần âm thầm thở phào một hơi, lại liều mạng kéo Phương Khinh Trần rời khỏi.

Lần này, Phương Khinh Trần cư nhiên vừa kéo đã nhích, không nói không rằng để cho mình bị gã kéo đi.

Triệu Vong Trần nghĩ rắng nghĩ lợi, lại kéo Phương Khinh Trần vòng qua hai con phố liền, tin chắc Tiêu Hiểu Nguyệt không nghe thấy tiếng, mới hất tay quay người, oán hận nói: “Vì sao? Ngài vì sao bỗng nhiên phải nói kiểu đấy?”

Dưới nhiệt huyết nghĩa phẫn, gã bênh vực kẻ yếu, đem sự tôn trọng sùng bái với Phương Khinh Trần ném hết lên chín tầng mây.

“Ta nói, bất quá là sự thật.” Phương Khinh Trần không thấy giận dữ, thanh âm lạnh băng có phần đơn điệu.

“Là sự thật thì thế nào? Người thiên hạ ai chẳng biết đó là sự thật? Nhưng sẽ

không có ai đi nhắc đi nói! Bản thân Tiêu tiểu thư cũng chẳng nguyện ý nghĩ mấy chuyện đã qua này nữa!”

“Cô ta không bỏ xuống được.”

“Nàng ta đúng là không bỏ xuống được, nàng không bỏ được Trác Tử Vân! Ai đời này sống có thể không có một chút tiếc nuối? Nàng ta lựa chọn như vậy có gì không tốt? Huống chi, hiện tại hôn sự của họ, đại biểu cho sự dung hợp của hai nhà Tiêu Trác, liên quan đến họa phúc của vô số bách tính Đại Sở quốc...”

“Vì thiên hạ, là nhất định nên ủy khuất mình sao?” Thanh âm của Phương Khinh Trần vẫn là bình thản, mang theo một chút hiếu kỳ quyến.

Triệu Vong Trần phẫn nộ cực kỳ, gào lên: “Vì thiên hạ, ủy khuất mình một chút thì thế nào!”

Ánh trăng lạnh lẽo từ trong tầng mây xuyên ra một chớp mắt, chiếu sáng sắc mặt kỳ dị cổ quái của Phương Khinh Trần.

Một lần nữa che phủ trong bóng tối, Phương Khinh Trần hờ hững nói: “Đúng vậy, thì thế nào?”

Triệu Vong Trần giận đến mức thở hổn hển: “Họ vốn đã có chân tình, hết thảy đều có thể rất tốt. Cho dù trong lòng Tiêu tiểu thư hơi không yên ổn, qua một thời gian, cũng có thể quên dần. Ông lại cố tình phải nhắc, cố tình phải để nàng ta không khoái hoạt, vì sao?”

Phương Khinh Trần rốt cuộc nở nụ cười, ngữ điệu lạnh khốc mà lạnh bạc: “Bản thân ta không khoái hoạt, dựa vào cái gì mà phải để người khác khoái hoạt?”

Triệu Vong Trần trợn mắt há mồm nhìn y: “Lúc trước là ông khuyên Tiêu Hiểu Nguyệt tha thứ cho Trác Tử Vân...”

“Bởi vì lúc đó cô ta hữu dụng. Hiện tại, vô luận cô ta yêu Trác Tử Vân hay

không, có muốn gả cho Trác Tử Vân hay không, cuối cùng Tiêu Viễn Phong và Trác Lăng Vân nhất định sẽ thúc đẩy cuộc hôn sự này, cho dù là dùng sức mạnh. Cho nên, hiện tại, tâm tình cách nghĩ của cô ta, đã không có gì quan trọng.”

“Ông, ông...” Triệu Vong Trần không cầm nổi lòng mà lui lại hai bước: “Ông còn là Trần Quốc Phương hầu trung nghĩa vô song, nhân hậu khoan dung người thiên hạ vẫn nói đó không?”

Phương Khinh Trần cười ra tiếng: “Người thiên hạ thích tạo ra loại anh hùng ảo tượng bản thân họ cần, ta không xen vào. Ta giả thánh nhân thật sự mệt lầm.”

Triệu Vong Trần tái nhợt mặt: “Ông, ông không sợ bị vạch trần...”

Phương Khinh Trần cơ hồ muốn cười to: “Vạch trần, ai vạch trần? Người cho rằng ta sẽ bất cẩn như vậy sao. Tối nay biết chuyện này, chỉ có ba người các ngươi. Việc liên quan đến khuê dự của Tiêu Hiểu Nguyệt, việc này một khi truyền ra, sẽ không có ai đồng tình cô ta, sẽ chỉ trách móc cô ta không thấy việc lớn, không chịu hy sinh vì thiên hạ. Cho nên hai người họ sẽ không nói một chữ, mà ngươi thì? Người định tự mình đi khắp thế giới loan truyền? Người cho là sẽ có người tin tưởng lời ngươi nói!”

Triệu Vong Trần hai tay nắm thành quyền, hồi lâu mới hỏi: “Ông... Đều là giả sao? Những người kính trọng ông, yêu quý ông đó, đều là bị ông lừa rồi sao? Sự anh hùng tuyệt vời của ông, trung quân ái quốc của ông... ông... ông đối với những người bất cứ lúc nào cũng chịu chết vì ông, có phải cũng như với Tiêu tiểu thư vậy, căn bản không thèm để ý, lợi dụng xong là vứt bỏ, cao hứng lên còn muốn giẫm hai cái!”

Thanh âm của gã cơ hồ là run rẩy, đến cuối cùng ngữ không thành tiếng, khàn khàn nói: “Có phải không?!”

Người cao cao tại thượng kia bỗng nhiên cúi xuống, ghé sát mặt trước mắt gã. Cách gần như vậy, trong đêm đen, gã cũng có thể phân biệt ra trên mặt y, đã lại hiện lên vẻ tươi cười ôn hòa nho nhã nhưng không có độ ấm bình thường đó.

Y vươn một tay, cực nhẹ cực nhu mà vỗ vai gã hai cái.

“Phải.”

Triệu Vong Trần ban đầu chấn động, rồi lại toàn thân sững sờ. Sau đó người phía trước kia nở nụ cười nhẹ nhàng, quay lưng rời đi. Trong bóng tối, vệt trắng dần dần đi xa kia, gai mắt gai lòng.

Gió đêm phất qua người sinh lạnh, một đóa hoa bé nhỏ rơi chầm chậm, nhẹ nhàng vờn bay trước mắt. Triệu Vong Trần vô ý thức chìa tay đỡ hoa bay, chỉ cảm thấy giữa đóa hoa mềm mại kia, phảng phất còn mang theo độ ấm của người nọ.

Lúc đầu, người nọ uống rượu dưới tàng cây giữa hoa, không biết có bao nhiêu hoa rơi lên người, khi y đứng dậy một đường hành tẩu, hoa đều khẽ rơi xuống, độc đóa hoa nhỏ này, lơ đãng dính trong tay áo, lại một mực không rơi xuống. Cho đến vừa nãy người nọ đưa tay vỗ vai gã, hoa ní mới nhẹ nhàng rơi lên vai thiếu niên, nháy mắt bị gió đêm thổi bay.

Cúi đầu nhìn cố định đóa hoa rất lâu, thiếu niên đỏ mắt, cắn răng, mở miệng, nhìn hoa rơi xuống bụi bặm, sau đó một cước giẫm thật mạnh.

Tất cả mỹ lệ, đảo mắt nhiễm hết nước bùn dơ bẩn.

Phương Khinh Trần! Y quả nhiên, không phải một người tốt!

Kế sau Triệu Vong Trần, A Hổ đã thành người thứ hai cả gan xông vào phòng Phương Khinh Trần.

Thiếu niên sắc mặt xanh xám, nhìn Phương Khinh Trần đầy giận dữ: “Tiểu thư tối hôm qua khóc cả đêm, ban ngày đóng cửa không gặp ai. May mà sắp thành thân rồi, Trác Tử Vân không thể gặp nàng, ta lại dùng sự xấu hổ của nàng cản giúp rất nhiều người, nhưng còn như vậy nữa thì sẽ không giấu nổi!”

Phương Khinh Trần không chút đế ý hỏi: “Vậy thì thế nào?”

“Tiểu thư vốn rất khoái hoạt, ông lại hại nàng thành như vậy! Nếu ông không giải quyết chuyện này, để nàng một lần nữa cao hứng lại, ta mặc kệ ông là ai, cũng phải liều mạng với ông!”

Phương Khinh Trần cũng không cười hắn nói khoác không ngượng, chỉ nhàn nhạt nói: “Chính cô ta lừa mình dối người, ta chẳng qua làm cho cô ta không thể tiếp tục lừa mình nữa mà thôi.”

“Nàng ấy tự dối mình là nàng ấy nguyễn ý, liên quan gì đến ông?” Thiếu niên tính tình ngay thẳng, giận dữ nhìn nam tử bình thường khác biệt hắn như trời với đất: “Việc đó tốt cho nàng ấy, tốt cho hai nhà Tiêu Trác, với người thiên hạ cũng tốt! Ông tội gì khiến nàng ấy không khoái hoạt? Nàng ấy bây giờ còn có thể có đường khác sao?”

“Thế thì, như vậy, với ngươi có tốt không?” Phương Khinh Trần mỉm cười, vẻ mặt tà ác như ma quỷ dụ dỗ phàm nhân: “Ngươi sẽ vui vẻ sao?”

Thiếu niên bình tĩnh trả lời: “Nàng ấy tốt là ta tốt. Nàng ấy vui mừng là ta vui mừng.”

Tâm tư rất nhiều rất nhiều người khác cho là cực phức tạp cực vi diệu, không thể cho ai biết, hắn cứ thế một câu bình bình đã nói xong.

Phương Khinh Trần giật mình nhìn hắn, chợt thở dài khe khẽ.

Không có điều cầu, cho nên không có nỗi khổ cầu không được. Không đế ý hồi báo, cho nên mới có thể dốc sức đến nước này. Một thiếu niên bình thường như thế, mới là người chân chính biết tình hiểu ái chăng.

Đáng tiếc y là Phương Khinh Trần, y bản tính lanh khốc ích kỷ, y cầu quá khắt khe, cho nên y tham sân ái hận cầu mà không được, không thể không nếm bảy điều khổ của nhân gian này.

Đêm hôm đó, lúc tâm tình y đang ảm đạm nhất, một tân nương chờ gả mê loạn như vậy, đãm đến trước mắt, khơi lên tất cả ác ý và lanh khốc của y.

Vì sao lúc ấy bỗng nhiên không muốn khống chế sự hắc ám lạnh lùng trong tư tâm nữa?

Một đời lại một đời, ta đi tuyệt nhiên, mà càng nhiều người thiên hạ, lại chỉ lựa chọn muôn đi thỏa hiệp đi quên lãng, đi quý trọng tất cả trước mắt, sau đó suốt đời suốt kiếp chí ít cũng sẽ có khoái lạc tốt đẹp ngoài mặt.

Vì sao? Rõ ràng tâm không cam, ý khó bình, rõ ràng dưới ánh trăng, có một đôi mắt bi thương, vì sao còn phải đi hiềm lạ “nhân duyên tốt đẹp” như vậy?

Nói trăng ra, y chỉ là không nhìn nổi người bên ngoài tốt đẹp mà thôi.

Bản thân cầu mà không được, cho nên không nhìn nổi người bên ngoài có được.

Y mỉm cười, ánh mắt đột nhiên xa xăm, đứng dậy, chẳng nhìn A Hổ một cái đã đi ngay ra ngoài.

A Hổ xông đến ngăn y: “Ông đi đâu, ông còn chưa đáp ứng ta...”

“Muốn giúp Tiêu Hiểu Nguyệt thì mau tránh ra cho ta.”

A Hổ ngẩn ra, tránh sang bên một bước. Nhìn y đi ra mấy bước, mới lấy lại *** thần, bám gót cùng đi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 27 : Ký Ức Bụi Phủ

Vì đang là lúc quốc nạn, vội vàng tìm một thành trì chỗ giao giới hai quân để khẩn cấp thành thân, tất nhiên là mọi việc giản lược. Nha hoàn thị nhân trong nhà Tiêu Hiểu Nguyệt đều không có bên cạnh, chỉ lâm thời tìm trong thành mấy nha hoàn bà già để ứng phó tạm. Bởi rằng không phải người thân cận bên cạnh, Tiêu Hiểu Nguyệt cáu kỉnh phát tác, từng kẻ đều tránh đi thật xa, chỉ còn A Hồ ra sức ứng phó che giấu giúp nàng.

Cửa chính cửa sổ đóng chặt, trong gian phòng cách tuyệt hết thảy ánh sáng, Tiêu Hiểu Nguyệt lặng lặng ngồi bên giường. Không lệ, không hỉ, cũng không bi.

Nàng xuất thân danh môn, nàng nhận hết nuông chiều. Phu lang đính ước từ nhỏ tuấn mỹ oai hùng, cùng nàng môn đăng hộ đối, tình đầu ý hợp. Nếu không có một phen họa khuynh quốc này, nhân sinh của nàng sẽ hạnh phúc mỹ mãn đến mức không nỗi mảy may phong ba.

Nàng đã rất nỗ lực quên lặng, rất nỗ lực không nhớ lại, vì sao người kia cõi tình phải năm lần bảy lượt nhắc nhớ nàng? Nàng từng khóc, từng đau, từng thương, từng đóng cửa cự tuyệt hết thảy ngoài cửa. Nhưng mà nàng biết, vận mệnh tương lai không ngăn được, nàng cũng vị tất sẽ có tâm đi ngăn.

Nàng sẽ thành thân, nàng sẽ gả cho nam nhân nàng yêu và cũng yêu nàng, sau đó được y cả đời che chở yêu quý. Nàng sẽ là nữ tử hai nhà Tiêu Trác sủng ái bảo vệ, nàng sẽ sinh con cho y, lo liệu trong nhà cho y, bầu bạn y cùng nhau già đi. Nàng sẽ bồi y múa kiếm, bồi y ngắm hoa, bồi y ngắm mặt trăng lặn xuống mặt trời mọc ra.

Nhưng mà, nàng cũng biết, suốt đời suốt kiếp, nàng chung quy không thể quên, y từng khoanh tay không cứu nàng, khiến nàng cơ hồ đi lên tử lộ.

Quên không được, quên không xong! Không thể quên được cuộc đào vong kia, cũng không thể quên được những tình cảm đã qua đó!

Người kia nói thật là thoả mái, nếu không thể quên, vì sao còn phải gả?

Nàng yêu y mà, làm sao cắt bỏ! Bảo vật yêu quý nhất có tì vết, có thể nhẫn tâm ném đi sao? Nếu ném rồi, nàng sẽ chẳng còn gì cả!

Chớ nói nàng không nỡ bỏ, cho dù nàng bỏ được thì thế nào? Người thiên hạ đang nhìn, tướng sĩ hai quân đang nhìn, Tiêu Trác hai nhà mọi người đang nhìn. Nói cho dễ nghe một chút, vì gia quốc thiên hạ, vì nhân gian đại nghĩa, cho dù không tình không ái cũng phải gả. Nói khó nghe một chút, thế cục trước mắt, cho dù thật sự không tình không ái căm ghét vô cùng, huynh trưởng hai nhà cũng nhất định sẽ bức họ thành thân.

Cho dù canh cánh, vẫn chỉ đành đem thân gả đi.

Kết cục là, kết cục là...

Trong lúc tâm tư mê loạn, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, ánh sáng mạnh mẽ đột nhiên ủa vào chói mắt không sao mở nổi.

Chỉ nghe tiếng bước chân vang, có người đã đứng trước mặt, trong thanh âm có lực lượng không thể cãi lời: “Ngẩng đầu, nhìn ta.”

Sau biến cố đêm qua, Triệu Vong Trần vẫn chú ý động tĩnh của khu viện Phương Khinh Trần bên này. A Hổ đến tìm Phương Khinh Trần, gã cũng không yên tâm, bèn theo hai người họ qua đây. Chờ Phương Khinh Trần một mình vào phòng Tiêu Hiểu Nguyệt, hai người tuy biết điều này không hợp lẽ phép, lại bị cảnh cáo cực nghiêm khắc kia của Phương Khinh Trần dọa không dám đến gần.

Chỉ dành quanh quẩn trong viện.

Rất lâu, rất lâu.

Cửa phòng mở tung, Phương Khinh Trần thong dong đi ra.

A Hổ rảo bước đến gần: “Thế nào?”

“Cô ta mệt rồi, đang ngủ. Chờ cô ta ngủ một giấc tỉnh lại, hết thảy phát sinh tối qua đều không nhớ. Ngay cả việc đào vong lần trước, cô ta cũng sẽ chỉ mang máng có chút ấn tượng, hơn nữa sẽ rất tự nhiên mà không nỗ lực nhớ lại. Tương lai những người khác hẳn sẽ không xuân đến mức nhắc đến đoạn chuyện đã qua kia trước mặt cô ta. Cho nên...” Phương Khinh Trần lạnh lùng nhìn A Hổ hai mắt đăm đăm, hoàn toàn không lý giải: “Cô ta sau khi tỉnh, sẽ là một tân nương tử cao cao hứng hứng, nếu không có bất ngờ, về sau cũng có thể sống khoái khoái lạc lạc cả đời.”

A Hổ còn đang ngân ra, Triệu Vong Trần lại minh bạch trước: “Mê hồn thuật? Ông dùng mê hồn thuật với nàng ta! Ông...” Gã giận dữ chỉ Phương Khinh Trần: “Sao ông có thể dùng tà thuật!”

“Ta không cho cô ta lừa mình dối người, ngươi nói ta tàn nhẫn. Ta giúp cô ta triệt để lừa mình, ngươi lại chỉ trích ta dùng tà thuật?” Phương Khinh Trần cố quái nhìn gã: “Thiên hạ không có bất cứ tà thuật gì có thể cưỡng ép thay đổi lòng người. Mê hồn cũng thế, nghiệp hồn cũng thế, nói trắng ra đều là thuận theo dục vọng của lòng người. Nếu không phải chính cô ta muốn quên, ta thi thuật căn bản chẳng thể thành công.”

Nhàn nhạt nói xong một câu cuối cùng, y quay người đi thẳng.

Triệu Vong Trần còn định đuổi theo phân thuyết, lại bị A Hổ một phen giữ chặt, lắc đầu với gã. Đợi đến khi bóng dáng Phương Khinh Trần không còn nhìn thấy, A Hổ mới nhẹ nhàng buông tay: “Kỳ thật, như vậy không có gì không tốt. Từ sau khi Tiêu tướng quân nói sẽ cho họ thành hôn, tiểu thư vẫn mâu thuẫn bất

an, nàng ấy muốn quên, lại không quên được, cho nên mới luôn chịu tra tấn. Hiện tại nàng ấy đã quên, liền bớt rất nhiều phiền não vô vị.”

“Cho dù như vậy là tốt nhất, nhưng y dựa vào cái gì? Y đả thương người như vậy, lại một tay xóa mất ký ức, là có thể yên tâm thoái mái, làm như những thương tổn đó chưa từng phát sinh sao?!” Triệu Vong Trần cả giận nói.

“Có lẽ... Ta nghĩ... Có thể...” A Hổ hơi ngập ngừng: “Y có thể thật sự không ác ý. Y chỉ muốn cho tiểu thư một cơ hội lựa chọn, y chỉ muốn cho tiểu thư biết, kỳ thật, nàng ấy cũng có thể không cần ủy khuất mình...”

“Ngươi nói gì thế?” Triệu Vong Trần cả giận: “Y sẽ tốt bụng như vậy? Hơn nữa, hôn sự này liên quan đến việc liên hợp Tiêu Trác hai quân, liên quan vận trình của cả thiên hạ, thật quấy tung lên, y mới là người đau đầu nhất kia, sao y lại...”

“Ta vẫn cảm thấy, đây là y muốn nói, mặc kệ gia quốc thiên hạ, mặc kệ đại nghĩa danh phận gì đó, mọi người có thể có lựa chọn của mình. Ta... ta thật sự cảm thấy, nếu tối hôm qua tiểu thư... biết đâu y thật sự sẽ liều nan đề và hậu hoạn bằng trời, đi ngăn cản tất cả áp lực cho tiểu thư...” A Hổ mắt nhìn cửa viện, thanh âm càng lúc càng nhỏ.

Triệu Vong Trần trợn mắt há mồm nhìn hắn: “Y tổn thương Tiêu tiểu thư thành như vậy, ngươi lại nghĩ y tốt đến thế?”

“Bởi vì bản thân ta cũng nghĩ như vậy. Nếu tiểu thư có một chút không tình nguyện, ta mặc kệ thiên hạ gì đó, mặc kệ quốc gia gì đó, cũng phải giúp nàng kháng đến cùng. Thế nhưng, nàng không hề. Tuy rằng nàng không cam lòng, nàng không bỏ xuống được, nhưng mà, nàng rõ cuộc không hề không tình nguyện.” A Hổ khẽ lắc đầu, trên mặt mang theo vẻ ưu thương thiêng niêng không nên có: “Phương hầu không phải người xấu. Chẳng qua y là anh hùng cái thế, trời có sập xuống cũng tự gánh được lên, y không hiểu những người bình thường chúng ta đây. Người sống, làm sao có thể thập toàn thập mỹ. Những người chúng

ta đây, chẳng cách nào kiên trì đứng ủy khuất mình. Nếu không cuối cùng khổ không chỉ là người khác, cũng sẽ là chính mình..."

Triệu Vong Trần im lặng. Gã đã trải qua vô số khổ nạn ở nhân gian, hiểu được sự bất đắc dĩ trong những lời này của A Hổ, đúng vậy, ai dám đi yêu cầu hoàn mỹ, ai dám cực đoan đến mức không chịu một chút ủy khuất, chỉ cần có một điểm thiếu sót, là hoàn toàn quăng đi không nhìn? Loại người này... Chỉ có người chưa từng nếm qua đau khổ, chưa bao giờ biết nhân sinh gian nan, chưa bao giờ hiểu được thế giới này đáng sợ nhường nào, mới có thể đứng đó nói chuyện không đau lỗng.

Loại gọi là anh hùng như y đó, toàn thân tỏa sáng, vạn người kính ngưỡng, muốn cái gì cũng dễ như trở bàn tay, làm sao mà hiểu được...

"Ngươi nói ta vì sao cứ đem y nghĩ đến chỗ tốt, vậy còn ngươi? Ngươi không phải đồ đệ của y sao? Tại sao ta chưa từng thấy ngươi gọi một tiếng sư phụ? Tại sao chuyện y làm, ngươi giống như luôn phải nghĩ đến chỗ xấu?" A Hổ bỗng nhiên tò mò.

Triệu Vong Trần đương trường sững sờ, cẩn thận suy nghĩ một lúc, lại không biết đáp như thế nào.

Hôn sự của Tiêu Hiểu Nguyệt và Trác Tử Vân, rốt cuộc đã long trọng cử hành.

Xa xỉ là không xa xỉ, trong lúc quốc nạn, hết thảy giản lược. Nhưng trong thành ngoài thành, có mấy vạn quân sĩ cùng chúc, trong hỉ đường, có gần một nửa chư hầu phía nam đến chúc, quan trọng nhất là hôn sự của họ, là do anh hùng vĩ đại nhất Sở quốc, Phương Khinh Trần, tự mình chủ hôn.

Cho nên, trên hỉ đường, bao nhiêu danh tướng hào kiệt tề tựu, cho dù là không có châu bảo lăng la, trong cả gian phòng cũng khiến người ta cảm thấy

đúng là kim quang rực rỡ khí lành ngàn đường.

Phương Khinh Trần thần thái phấn khởi, nói mấy câu ngắn ngủi, nói cuộc tình này đến trăm chuyến ngàn hồi, cảm động rất sâu. Y cực thản nhiên, cực chân thành, chúc phúc cho đoạn nhân duyên này sâu nhất.

Giữa một phiến vui vẻ reo mừng, Triệu Vong Trần lắng lặng đứng trong một góc con xa nhất chêch hỉ đường nhất, hờ hững nhìn hết thảy.

Ai biết được, ngay cái đêm vài hôm trước, con người hoàn mỹ trong mắt mọi người này, từng nói những lời tàn nhẫn thế nào với đoạn nhân duyên này.

Tân lang một thân hồng y cười không ngậm nổi miệng, nhẹ nhàng nắm tay thê tử đang che khăn của mình, ba báu lẽ xong, đi về hướng động phòng, đại tiểu thư ngày xưa nhõng nhẽo kia, hôm nay nhất cử nhất động vẫn tĩnh ôn nhu nghe lời đến mức chừng như không giống nàng.

Mọi người đều đang hoan hô, đều đang mỉm cười, có ai biết được tân nương tối nay vài ngày trước từng tro troi giữa gió lạnh trăng lạnh, khóc đến mức khiến người nát lòng.

Chư hầu khắp đường, nói cười tận hoan, đều chúc mừng Tiêu Viễn Phong và Trác Lăng Vân. Nhưng mà ai cũng hiểu rõ, họ chạy đến đây không phải vì chân thành chúc phúc cho một đôi tiểu nhi nữ, mà là vì đại cục bức bách, không thể không mau mau tỏ rõ tư thái, đứng vững vị trí.

Tiêu Viễn Phong và Trác Lăng Vân bắt tay vui vẻ, bộ hạ của hai người cũng đều tụ lại cùng nhau đấu rượu đoán quyền, vẻ như thập phần thân thiết, nhưng ai không biết ở sau lưng hai đám người họ đây đang vì vị trí của các bên trong tập đoàn thế lực mới mà im lặng tranh đấu.

Thật là náo nhiệt biết bao, thú vị biết bao, trước nay nhân sinh như kịch, kịch như nhân sinh, tối nay, hỉ đường đỏ thắm này, yến tiệc liên miên, so với những vở kịch xưởng trên mười mấy sân khấu dựng bên ngoài, còn rỗi răm hơn, còn

phẫn khích hơn.

Ánh mắt Triệu Vong Trần lạnh lùng ngưng định trên người nam tử mọi người chú mục kia. Y cao hứng trò chuyện với mỗi người, ôn hòa mỉm cười với mỗi người, đối với rượu mọi người kính đến đều không chối một ai, một ngụm cạn sạch.

Mọi người đều kính hào khí của y, thích sự ôn hậu của y, yêu phẩm đức của y, ao ước tài hoa của y... Chẳng lẽ lại không một ai biết bộ mặt thật của y?

Thiếu niên lặng yên nghĩ rằng, bên tai truyền đến một thanh âm có phần thân thiết: “Sao sắc mặt ngươi không tốt như vậy? Nhiều người quá, bức bối à? Muốn ra ngoài cho thoáng khí một lúc không?”

Triệu Vong Trần quay đầu, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của A Hồ.

Gã thật không ngờ, giữa náo nhiệt không ngừng như thế, thiếu niên này còn chú ý tới cái xó le loi của gã, lúc mắt nhìn người trong lòng gả làm vợ người khác, thiếu niên này còn có thể quan tâm thân thể của một bằng hữu bình thường.

Triệu Vong Trần sững sốt một hồi mới đáp: “Ta không sao, trái lại ngươi...”

Nói đến đây, lại chần chờ khó mà nói tiếp. Dù sao những bí mật ấy, mặc dù nhìn ra được, chung quy lại không nên nói toạc ra.

A Hồ mỉm cười: “Ta cũng không sao. Tiểu thư rất tốt thì ta cũng rất tốt. Ta chỉ hy vọng người kia có thể vĩnh viễn đổi xử tốt với tiểu thư.”

“Ngươi yên tâm, việc này là nhất định.” Triệu Vong Trần đáp rất tự tin. Chẳng ai có thể cam đoan Trác Tử Vân sẽ vĩnh viễn không thay lòng, tình yêu hôm nay ngày khác liệu có tiêu tan, thế nhưng hắn nhất định sẽ đổi với Tiêu Hiểu Nguyệt rất tốt rất tốt rất tốt. Bởi vì Tiêu Hiểu Nguyệt là muội muội của Tiêu Viễn Phong, hôn sự của họ là biểu tượng lớn nhất của trường liên quân này,

về sau cũng sẽ là giai thoại được thế nhân truyền xướng. Cho nên Trác Tử Vân đời này vô luận thế nào, không thể không đối tốt với Tiêu Hiếu Nguyệt.

Lòng người dễ biến, chân tình dễ tan, song lợi hại được mất lại vĩnh viễn vững vàng minh bạch, cắt được vót được, cân được đo được, tin được.

Khi gã một mình ở cùng Phương Khinh Trần, gã từng nghe Phương Khinh Trần đưa ra nhận định như thế, trong những năm tháng chạy nạn, gã đã thấy hết tất cả hắc ám của nhân tính, bởi vậy, đối với nhận định như thế, gã tiếp nhận rất đối tự nhiên.

Đem so sánh, A Hổ tâm tính lịch duyệt đều đơn thuần hơn nhiều, tự nhiên không thể nghĩ đến một tầng này, chỉ nghe thấy tiểu thư sẽ được đối xử tốt, cũng thấy thoái mái: “Như vậy thì ta cũng an tâm rồi.”

Ánh mắt hắn thoáng đảo qua đám người, chợt nói: “Phương hầu tửu lượng đặc biệt tốt à?”

“Cái gì?”

“Ngươi không phát hiện, y đêm nay đã uống rất nhiều sao?” A Hổ khẽ nhíu mày: “Uống nhiều lắm rồi, hại người lắm!”

Triệu Vong Trần nhìn sang nam tử chuyện trò vui vẻ trong đám người kia, tâm tình người nọ đêm nay dường như đặc biệt tốt, một mực uống rượu không ngừng, vừa uống là một bát lớn một ngụm uống cạn, sắc mặt cũng dần dần hơi ửng đỏ.

“Yên tâm, tửu lượng của đại anh hùng nào có không đặc biệt tốt, y có thể có chuyện gì? Cho dù có việc cũng chẳng tới phiền chúng ta nhọc lòng.”

A Hổ nhẹ nhàng cười: “Ta không biết các ngươi xảy ra chuyện gì, nhưng mà y là sư phụ ngươi, cho dù ngươi không gọi y, y nghiêm túc dạy ngươi đạo văn võ cũng là sự thật, giữa sư đồ, đừng giận dỗi nữa, ngươi đi giúp y ngăn

rượu, khuyên y đổi câu đi.”

Triệu Vong Trần trầm mặc không nói, đương nhiên cũng chẳng có ý định ngăn rượu giúp Phương Khinh Trần.

“Kỳ thực ta thật sự cảm thấy y không giống như là người xấu, lúc y vạch trần tâm sự của tiểu thư, ta cảm thấy y giống như còn bất bình cho cảnh ngộ của tiểu thư hơn bản thân tiểu thư.”

Triệu Vong Trần nhíu mày: “Sao ta không nhìn ra?”

Lần này lại đến A Hổ trầm mặc, hắn có thể nhìn ra, là bởi vì hắn rất hiểu Tiêu Hiểu Nguyệt, cho nên hắn đã thấy nhiều sự không vui của Tiêu Hiểu Nguyệt giấu sau vẻ mừng rỡ kia.

Ngoại trừ Phương Khinh Trần, hắn là người duy nhất chân chính nhìn ra.

Mọi người đều đang chúc mừng Tiêu Hiểu Nguyệt, mọi người đều nói đây là nhân duyên tốt, mọi người đều khen họ khỗ tận cam lai, là giai thoại nhân gian, mà phản ứng của Tiêu Hiểu Nguyệt cũng như tất cả những nữ nhi chờ gả, vui sướng, thiện thùng, không chịu cùng người đàm luận Trác Tử Vân, những chuyện cũ đó, vừa nghe người đề cập là lập tức vui mừng mà đi.

Chỉ có hắn nhìn ra, sau thiện thùng kia, ẩn nấp chính là bất an, là thấp thỏm, là mê mang, là vô thố. Còn có không cam và bất bình, nhìn Tiêu Hiểu Nguyệt che giấu nhiều, hắn mới có thể thấy được, sau những lời nói lạnh băng, ánh mắt vô tình của Phương Khinh Trần, dường như ẩn giấu một loại kích phản và đau lòng.

Cũng chính là vì vậy, hắn mới sau khi đã phẫn nộ lao ra muốn đánh Phương Khinh Trần, lại lựa chọn cầu trợ Phương Khinh Trần. Hắn cuộc, vì loại ẩn giấu kịch liệt đó, hắn cuộc! Hắn cuộc mặc kệ ngôn hành của Phương Khinh Trần đêm đó rõ cuộc là vì nguyên nhân kỳ quái gì, y sẽ không thật sự hại tiểu thư, cho nên sự thương tâm y gây ra, y nhất định nắm chắc vuốt băng được.

Nhưng mà, chuyện phúc tạp kỳ diệu như vậy, lại bảo hắn giải thích với Triệu Vong Trần thế nào?

Bất quá, Triệu Vong Trần cũng không cần hắn giải thích, lực chú ý của Triệu Vong Trần, thủy chung đều ngưng trên người Phương Khinh Trần.

Nhin y hết bát này đến bát khác uống rượu không ngừng, khiến người ta không thể không hoài nghi trong bát toàn là nước.

Những tướng quân hoan hô khen hay bên cạnh y đó đã có người bất an khuyên giải vài câu, lại bị người nọ dùng tư thái không đồng ý mà cự tuyệt.

Người nọ một mực cười, một mực uống, ánh mắt người nọ một mực là ôn hòa khoái hoạt tràn ngập vui sướng. Thế nhưng thiếu niên quạnh quẽ đứng ở nơi náo nhiệt tột cùng này, nhìn thấy chính là lạnh băng vô tình đắng sau nhất phái ôn hòa nhiệt thành kia.

Gã một mực nhìn, cho đến khi Lăng Phương đứng bên cạnh Phương Khinh Trần bịt miệng lảo đảo chạy ra khỏi sảnh.

Triệu Vong Trần giao lại A Hổ một tiếng, nhanh chóng theo ra ngoài.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 28 : Ba Đào Chợt Nối

Đêm này, Phương Khinh Trần thoát nhìn hưng trí cực cao.

Vô luận là ai, thành tựu một đoạn nhân duyên tốt, tâm tình tự nhiên phải đặc biệt dễ chịu, tự nhiên cũng nên uống nhiều măng ngum.

Cho nên, y có thể một chén tiếp một chén mà uống hết, cười nghe mọi người chúc mừng, cũng cười chúc mừng Trác Lăng Vân và Tiêu Viễn Phong, nói đôi tiểu nhi nữ kia nhất định cả đời hạnh phúc.

Đúng vậy, hạnh phúc!

Cái giá của hạnh phúc rất rẻ, chẳng qua là thỏa hiệp, chẳng qua là quên đi.

Thì ra, quên đi mới là lẽ vật tốt nhất thần ban cho nhân loại. Mà y, là yêu ma? Bởi vì *** thần lực cường đại quá mức, những chuyện đó, một cành một lá đều khắc vào trong đầu, bình thường trăm tinh đường như không tồn tại, lại giữa những nói cười ồn ào này, sống dậy, nước tràn thành lụt.

Thanh tịnh phân minh làm đôi, một kẻ cười nhạo sự yếu đuối vô vị của kẻ kia.

Sau mê hồn thuật, Tiêu Hiểu Nguyệt cuối cùng được giải thoát, y lại thoảng kinh ngạc phát hiện, lực tự chế vững như Thái Sơn của mình, dường như đã có vết rạn. Rõ ràng là lúc bận đến chân không chạm đất, rõ ràng có rất nhiều việc cần suy xét, cần an bài như vậy, những chuyện cũ lúc này không nên suy nghĩ đó, lại chợt lóe qua trong đầu, khiến y nhíu mày.

Sao lại thế? Với *** thần lực của y, thi triển một mê hồn thuật con con,

chẳng lẽ còn có thể bị phản phệ? Huống chi, Tiêu Hiểu Nguyệt lúc ấy không hề chống cự, phối hợp mà mở rộng nội tâm của mình ra như vậy, cho y dễ dàng đi vào, lại dễ dàng dẫn nàng ra.

Không để ý thêm, lười chú ý kết quả, trên hỉ yến đỏ thăm này, những thứ chôn sâu đã lâu đó, lại kiên trì đòi dùn ra bên ngoài.

Cũng tốt.

Một y, hoàn mỹ đóng vai y nêng đóng, trong lòng lạnh lùng nhìn một y khác hoang mang trầm mê.

Chung quy phải phát tác một lần, những thứ này mới có thể hoàn toàn bình ổn.

Rất lâu rất lâu về trước, y bước vào nhân gian này không bao lâu. Khi đó, trong cái thế giới khác kia, y cũng vừa mới trưởng thành. Chính là ý khí phẫn chấn, kiêu ngạo mà tự phụ. Về hết thảy của thế giới hiện tại này, y đều từng cẩn thận học tập, từng nghe ngóng. Y cho là y biết, y cho là y hiểu. Y cho là mình đủ tài giỏi, vô luận y muốn gì, chung quy có thể thò tay là được.

Nữ hài nhi nhỏ xíu kia là thê tử của y đó. Tay chân cực nhỏ cực nhỏ, khuôn mặt cực mềm cực mềm, sẽ làm nũng, sẽ xấu chơi, sẽ đem nước mắt nước mũi không lý do khóc đầy một thân y.

Ha ha, thật là buồn cười, từng nghe người ta nói con dâu nuôi từ bé, hóa ra còn có con rể nuôi từ bé? Nữ hài nhi mới mười hai tuổi, đã phải tìm trượng phu cho cô bé làm gì?

Được rồi được rồi, vì luận văn, miễn miễn cưỡng cưỡng nhận đi vậy.

Thiếu niên mười lăm tuổi, cưới công chúa mười hai tuổi. Người thiên hạ đều nói, Phương gia lại có một hài tử bước vào long môn, nhưng đâu biết thiếu niên nhỏ tẹo kia chỉ nhớ bàn tay của nữ hài nhi càng nhỏ hơn đó đặt trên tay y rất

mềm rất nhu rất nhỏ. Tay chân bé xíu, thân mình bé xíu như vậy, da dẻ xương thịt non mềm như vậy, khiến người ta sợ vừa dùng lực là sẽ tan ra mất. Vậy là cứ thế tự nhiên che chở cô trong lòng.

Cứ thế kiên nhẫn chờ đợi cô lớn lên, cứ thế nhìn vẻ non nớt biến thành phong tình, dạy cô biết nữ nhân là gì, khoái lạc là gì đi?

Nhưng mà, thế sự vô thường. Chỉ trong một năm, đế hậu vậy mà lần lượt qua đời, hài tử bé xíu trong lòng y, sớm thành quân vương.

Cô sẽ nửa đêm nhớ cha mẹ, sẽ ở trong lòng y khóc đến bình minh.

Là ôm quá lâu, che chở quá lâu sao? Từ khi nào, phát hiện lòng dạ mình mềm đi, đôi mắt mình ấm áp, bắt đầu từ lúc nào, muốn chống lên một khoảng trời cho thê tử bé xíu kia của y.

Năm đó, thiếu niên mười sáu tuổi, đứng trên triều đình, muốn bảo hộ vạn dặm non sông này cho thê tử mười ba tuổi của y. Năm đó, y lần đầu tiên hiểu được, thế giới này, thì ra y căn bản không biết, căn bản chưa từng hiểu.

Danh là Tương vương, nhưng lời nói ra không ai coi là gì. Mỗi một mệnh lệnh tuyên bố, đều bị người dưới mặc kệ. Biểu hiện xuất sắc hơn, đám thanh lưu nói một câu, y chẳng qua là trượng phu của nữ vương, liền một bút chùi sạch. Năng lực siêu trác hơn, người trong thiên hạ thản nhiên nói một câu, người này ở bên tai nữ vương phí công phu không nhỏ, liền nhẹ nhàng đảo lộn.

Cả thiên hạ đều đang cười nhạo y không biết lượng sức, cả triều đình đều lãnh nhẫn nhìn y tự mình chuốc khổ. Thanh lưu lấy ngữ khí khinh thường nói gia tộc y là ngoại thích, mà y đương nhiên chính là kẻ nịnh sủng không biết lượng sức kia. Tất cả tướng lĩnh quân đội, đều lấy y làm trò cười.

Các loại tri thức của máy học tập truyền cho, nhân sinh bách biến trải qua trong trò chơi mô phỏng, thì ra là nông cạn đơn điệu như vậy. Giữa một đám người chờ xem kịch vui, y lúng túng xấu hổ, cất bước gian nan, lần dò từng chút.

Y kỳ thật là cùng nhau lớn lên với cô, chẳng qua, y luôn lớn lên sớm hơn cô một chút. Khi y xử lý công vụ, cô ở bên cạnh chơi đùa, y vừa thong dong cầm bút quyết đoán thiên hạ, vừa nói cười ôn hòa, cùng cô nói mấy câu chuyện thú vị. Chờ tuổi tác cô hơi lớn, y liền nhất định bắt cô ở bên xem y xử lý quốc sự, rất nhiều quyết đoán, y cẩn thận phân tích với cô.

Những năm đó, y cơ hồ quên mất nghỉ ngơi là gì. Chợt được rỗi rã, cũng sẽ cùng cô ngắm hoa trước đèn, múa kiếm dưới trăng, vì cô hái hoa tươi cài lên tóc, cầm bút vẽ tranh cho cô. Vì cô vuốt bằng móng tay rồi, vui vẻ nhìn cô cười chui vào bụi hoa. Cứ thế nhìn nữ hài nhi bé xíu ngây ngô này, dần dần lớn lên thành một phong tình mỹ lệ nhất.

Kỳ thật, không cảm thấy khổ, cũng không cảm thấy mệt. Những năm ấy, rất bận rộn, rất vui vẻ, rất... ngây thơ.

Phương Khinh Trần mỉm cười uống rượu.

Y quả thật là ngây thơ, ngây thơ hơn phàm nhân nhiều. Y chỉ muốn nữ hài nhi được y bảo hộ lớn lên đó, có thể lớn thành thê tử chân chính của y, ngày đó nữ vương tự chấp chính, y kiêu ngạo thỏa mãn mà nhìn nữ hài nhi vô thố bé xíu lúc trước đó, ngồi quả quyết trên ngự tọa, quyền nắm thiên hạ.

Ngày hôm đó, nữ vương hai mươi tuổi, đột nhiên cảm thấy nê phòng bị trượng phu của mình. Trượng phu của nàng là trên vạn người, lại vị tất là dưới một người.

Về phần nam tử chỉ lớn hơn nàng ba tuổi này, là làm sao đi đến một bước này, là vì sao đi đến một bước này, ký ức sớm đã mơ hồ. Nàng năm đó, quá nhỏ, quá bi thương, thiếu niên từng ôn nhu an ủi khi nàng khóc nức nở đó, mỗi khi làm một chuyện, phải bỏ ra tâm lực gấp bao nhiêu lần người khác, mới cuối cùng được thừa nhận, được tiếp thu, nàng làm sao nhớ được.

Nàng không phải yêu ma, nàng là người. Người thì sẽ quên. Nàng sớm chẳng còn nhớ khi nàng bi thương rơi lệ, bờ vai luôn sẽ cho nàng mượn, là phải kiên

cường nhường nào, mới có thể giúp nàng chống khoảng trời kia.

Nàng tự chấp chính đã rất lâu, không cần có một người đỡ tay nàng đi về trước nữa. Nến đốt đốt lên trong ngự thư phòng, chỉ cần chiếu sáng bóng mình nàng. Rất lâu về trước, người vĩnh viễn bận bận biju biju, không có một khắc rỗi rai, lại vẫn sẽ mỉm cười ôm nàng, ôn nhu an ủi vào khi nàng cần đó nên đi nghỉ ngơi rồi.

Kỳ thật, nàng đã làm chuyện gì quá đáng đâu. Chẳng qua là triệu hồi một thần tử đức cao vọng trọng, đến phân quyền của y. Đây chẳng lẽ không phải là đạo chế hành để vương nêu có. Y có gì mà cần phải phản ứng kịch liệt như vậy?

Bát mỷ tửu lớn, chua cay vào họng, như dao cắt...

Phương Khinh Trần ôi Phương Khinh Trần, ngươi là người xuân nhất trên thế giới này. Khi nên thanh tịnh thì hồ đồ thái quá, khi nên hồ đồ, lại cần gì thanh tịnh như vậy.

Thời điểm đó, y rốt cuộc tỉnh ngộ. Một khi tỉnh ngộ, y liền biết rõ ràng, hết thảy những điều này chỉ là bắt đầu. Có một thì nhất định có hai. Y quang hoa quá thịnh, y công lao quá lớn, y thanh danh quá trọng! Gia tộc của y quá lớn, y còn trẻ tuổi như thế. Chỉ cần y có tâm, chỉ cần y phấn đấu, y nhất định sẽ có tương lai “càng thêm” huy hoàng. Vô luận vì cái gì, thủ đoạn khống chế quyền lực địa vị của y sau đó tất nhiên không ngừng thực thi, gia tộc, thân nhân của y, tất nhiên cũng sẽ bị chèn ép vô cớ như thế.

Kỳ thật, vậy thì thế nào? Y đã yêu nàng, ngại gì vì nàng ủy khuất một phần. Vì sao không công thành lui thân, vì sao không ước thúc người nhà giúp nàng? Tiên, y có thể thỏa mãn với mấy nhàn chức tôn vinh nhất trên triều đường, chỉ cần không bộc lộ tài năng quá mức nữa, người thiên hạ tự cảm ân đức của y, thê tử y cũng vị tất không dung được. Lui, y cũng có thể ăn trong cung, những hư danh hư quyền đó, vốn là bình thường, y chưa từng quan tâm, cần gì phải không nỡ bỏ.

Y đứng ra, chẳng qua là vì giúp thê tử, y hào quang bốn phía, y tài hoa hơn người, chẳng qua là vì muốn bảo vệ nàng! Nàng đã có thể tự bảo vệ mình, y cần gì phải ở trước mặt người nữa!

Nhưng mà, y không làm được. Y hiểu y dường như nên có thể làm được, thế nhưng y làm không được.

Cho dù là vì nő tử y tâm tâm ý ý che chở nhiều năm đó, cho dù là vì cả Khánh quốc, vô số bách tính, y cũng vẫn không thể nhẫn nhục thoái nhượng được!

Cho dù y yêu nàng, vẫn không thể một trái tim này, đi chịu loại ủy khuất này, cho dù là mảy may!

Cho dù là nâng khay ngang mà, rốt cuộc ý khó bình!

Là ai đang cười, là ai đang nói, là ai lại một lần kính rượu.

Y mỉm cười uống cạn, tùy tay ném bát, ném đến nát vụn đầy đất, bên cạnh tự có hạ nhân dâng một bát rượu lớn mới, y một tay tiếp nhận, lại ra sức uống.

Người bên cạnh đều đang cười.

“Phương hầu hảo tửu lượng!”

“Phương hầu hảo hưng trí!”

“Phương hầu quả nhiên hào sảng!”

Trong ký ức, là ai đang nói cười.

“Khinh Trần, tửu lượng của chàng tốt thật.”

“Khinh Trần, hưng trí tốt như vậy, ta bồi chàng...”

“Khinh Trần...”

Trong đời thứ hai, nữ tử được y cứu kia có đôi mắt cực sáng ngời, có mái tóc cực đen cực mềm. Cười rộ lên, xán lạn đến mức khiến trăng sao đều mất màu.

Kỳ thật nàng không giống nữ vương, lại giống một hài tử.

Cười rộ lên, chưa từng có tâm cơ, ánh mắt nhìn y, thăng thắn đến mức chẳng dính một chút tạp chất.

“Khinh Trần, Khinh Trần đi cùng ta đi.”

“Khinh Trần, Khinh Trần, ta sẽ mãi mãi tốt với chàng.”

“Khinh Trần, Khinh Trần, ta cam đoan, chàng sẽ không phải chịu một chút ủy khuất...”

Kỳ thật, cứu nàng, thật sự chỉ là một hồi ngoài ý. Lúc đầu, người yêu mà y mong đợi, không hề là người đứng đầu Khánh quốc.

Tại Khánh quốc, dấu vết y lưu lại quá sâu, nam tử tên Phương Khinh Trần, muốn đứng được bên cạnh nữ vương Khánh quốc, quá mức gian nan.

Thế mà y lại đã cứu nàng, sau đó từng tiếng kêu gọi hết sức chân thành như thế.

Khi nàng và y biết nhau, y vẫn là một gốc cỏ yếu ớt. Mà nàng, đã là một đóa mẫu đơn nở rộ.

Nàng không giống người kia. Tính tình không giống, dáng dấp không giống, may ra tương tự chỉ là màu sắc từng có trong đôi mắt kia.

Nhưng rốt cuộc đã động tâm, rốt cuộc cười khổ, nắm bàn tay nàng chìa ra.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 29 : Một Sai Hai Sai

Đời thứ hai, y vì nàng thu hết phong mang. Dùng tên Phương Khinh Trần, y ở lại bên cạnh nàng.

Trước hoa dưới trăng, hai tâm gắn bó. Nàng và y phù hợp đến thiên y vô phùng.

Đời đầu tiên, nàng ấy quá nhỏ, y cũng quá nhỏ, y còn không thể không làm vệ sĩ, làm sư phụ, làm ca ca, sự thân mật giữa hai người, lẩn lộn quá nhiều, sớm chăng thể nói rõ là tình thân hay là tình yêu giữa phu thê.

Đời này, y mới lần đầu tiên hiểu được, nhiệt huyết tình nồng thuần túy giữa nam nữ đó phải khiến người say mê như thế nào. Mỗi một câu, mỗi một ánh mắt, đều làm hai người khoái lạc đến mức phảng phất đang bay trên mây. Hạnh phúc của một người trở thành của hai người, đau khổ của một người hai người chia sẻ là có thể giảm một nửa.

Tình yêu, thì ra là thứ tốt đẹp như thế.

Bởi vì yêu, liền muốn nàng được tốt. Sự khó xử của y, sẽ không để nàng nhìn thấy. Sự căm thù của trọng thần trong triều, khó dể của thái hậu trong cung, đám nam nhân thị sủng có tâm âm thầm tính kế, với y, chặng qua là mây là sương, phất tay liền tiêu tan sạch. Cho dù nàng bận quốc sự, tuẫn tra tứ phương, hai người xa cách lâu dài, y cũng có thể tự vui vẻ, thong thả sống yên. Từng lẩn minh đao ám tiễn, từng hồi mưu hại trong tối đó, y coi như điều hòa cuộc sống, nhẹ nhàng tiện tay hóa giải rất nhiều, bất quá đổi nụ cười thong dong của y.

Vậy trong cung cấm trùng trùng, có tài trị quốc, khả năng lý chính, cố đè

xuống không thi triển, không muốn một ngày kia sẽ làm khó nàng. Cho dù rõ ràng phát giác sai thất của nàng, cũng luôn phải cẩn răng nhẫn nại không chỉ ra, chỉ có thể hao hết tâm tư, cố gắng lấy phương pháp khéo léo mà không rơi dấu vết, im lặng đánh thức nàng, để nàng tự cho là thoảng động linh cơ, đột nhiên kinh ngạc.

Nàng luôn nói: “Kinh Trần, chàng thật là phúc *** của ta. Có chàng, nan đề bằng trời ta cũng luôn có thể bằng không bay tới rất nhiều linh hoạt cơ biến, được đạo giải quyết.”

Thế là y mỉm cười, nhìn vẻ mặt nàng khoái hoạt thoả mái, y cũng cảm thấy khoái hoạt. Vừa phải trợ nàng giúp nàng, lại phải giấu hết thiên hạ, thậm chí ngay cả nàng cũng không thể phát hiện. Tâm lực phải tốn, gấp chục lần lúc trước làm Tương vương có thể trực tiếp lý chính.

Nhưng mà, nàng đáng. Nàng và y tâm ý như thế, nàng đáng.

Năm qua năm, nàng và y ân sâu ái đậm. Nàng thi chính thanh minh, trị quốc không thất, người người đều nói nàng là một đời minh quân, triều đình bá quan kính ngưỡng, dân gian muôn người cảm niêm.

Nàng thân trên đế vị, hào quang vạn trượng, y chỉ ở trong cung cấm, ảm đạm vô quang. Y chẳng qua là nam tử cơ duyên xảo hợp, được thánh quyến, một bước lên trời kia. Y không bởi vì xuất thân hèn mọn mà chủ động chối từ hậu vị, cũng không bởi vì hậu cung trống rỗng mà chủ động nạp sủng cho thê chủ, thật sự khó mà nói là hiền lương.

Trong thăm cung, y không có bằng hữu, trên triều đường, y không có đồng bạn. Nàng chưa bao giờ biết, trong hào quang công tích của nàng, có bao nhiêu tâm lực *** thần của y. Nàng trước nay không nhìn thấy, khi nàng quay lưng, có bao nhiêu đao kiếm im tiếng đâm tới y...

Đã trải qua một đời, y cư nhiên vẫn ngây thơ như thế. Y không muốn để nàng nhìn thấy, nàng lại cũng luôn luôn chưa từng nhìn thấy. Y chỉ vui vẻ vì nàng

không cần bởi thế mà phiền não, lại không cảm thấy điều này có gì không đúng.

Dù sao những điều đó với y chẳng qua nhỏ nhặt như hạt cải. Nếu có thể bảo vệ nàng vui vẻ vô ưu, y làm sao có thể không bảo vệ.

“Phương hầu, ta kính ngài.”

“Phương hầu, ngài nể mặt y, cũng không thể để ta mất mặt.”

...

Là ai đang cười, là ai đang nói chuyện, là ai đang kính rượu?

Y nhất nhì tiếp nhận, nhất nhì uống cạn, ha ha, nam nhi hào tình, bất quá là ăn miếng thịt lớn uống bát rượu lớn thế thôi...

Y không ngờ, hậu cung thuộc về y và nàng, sẽ thêm rất nhiều nam nhân. Y không ngờ, nàng sẽ cực áy náy mà hết lần này đến lần khác giải thích với y.

“Đây là phiên vương dâng lên, đều là công tử xuất thân cực tôn quý, nếu như cự tuyệt, dễ dàng đưa tới xao động bất an.”

“Khinh Trần, bọn họ đều chẳng qua là quốc sự cần, chỉ có chàng mới là người ta yêu. Lòng ta đối với chàng sẽ vĩnh viễn không thay đổi...”

Thời điểm đó, nàng nói bao nhiêu lời, y kỳ thật đều chẳng nhớ rõ.

Coi, y kỳ thật cũng có thể quên, chẳng qua, luôn quên nhầm thứ mà thôi.

Nhớ, chỉ là, khi đó, y một mực cười.

Ôi, là bất đắc dĩ, ai cũng có thể có rất nhiều bất đắc dĩ.

Người tại giang hồ, thân bất do kỷ.

Người tại sỹ đồ, thân bất do kỷ.

Người tại đế vị, thân bất do kỷ!

Ai sẽ thật sự hỏi mình, rốt cuộc có tận lực lượng lớn nhất đi tranh thủ đi kháng cự chưa!

Chẳng lẽ nàng không cưới một đám tiểu trượng phu là quốc gia sẽ đại loạn, phiên vương sẽ tạo phản sao! Nếu phiên vương sẽ bởi vì con em mình không vào cung là sinh oán tạo phản, không ra bẽ tôi như thế, lại có đế vương nào có thể dung. Lại có đế vương nào, còn dám thu nam tử kia vào cung! Chẳng lẽ sự hưng thịnh của quốc gia này, dựa vào không phải là chính trị thanh minh, mà là nữ vương không ngừng cưới trượng phu? Chẳng lẽ bách tính để ý, không phải bản thân ấm no, mà là nữ vương có bao nhiêu hậu cung?

Thông gia chính trị quả thật là một trong những thủ đoạn ổn định thế lực địa phương, trấn an quyền thần, nhưng trước nay cũng không phải là tất yếu hoặc là duy nhất. Nàng là thật sự không thể tránh được, hay chỉ bởi vì, đây đối với nàng, thật sự là phương pháp thuận tiện nhất đơn giản nhất, cho nên không muốn lại phí sức đi vất vả phức tạp nữa.

Một câu bất đắc dĩ nhẹ nhàng, hết thảy đều có thể đương nhiên mà chấp nhận.

Một khi hiểu ra, y chỉ cười. Y không nên trách nàng. Nàng là đế vương. Y hiểu mình không nên yêu cầu quá nhiều, nếu nàng yêu nhất vẫn là y, cái khác còn gì đáng so đo?

Từ xưa đến nay những chuyện tình yêu đế vương y đã xem vô số, trong đó có bao nhiêu đế vương vì một người yêu mà vắng vẻ hậu cung ba ngàn. Nếu thiếu hậu cung ba ngàn này tranh sủng, đâu còn có những tình yêu động lòng người đáng để truyền thuyết đó. Hậu cung không còn phong ba, vậy tình yêu đẹp đẽ, lại tìm đâu ra kịch vui phụ trợ.

Y đáng ra nên hoa cao thanh đạm, vừa cố gắng giữ đế vương chuyên sủng, vừa ngạo nghễ nhìn mọi người tranh đến đấu đi, bản thân cách biệt bên ngoài,

hoặc là nêu quỷ kế đầy rẫy, linh động phi phàm, ung dung nhất nhì gạt bỏ những kẻ chướng mắt đó, trình diễn một vở cung đấu?

Vô luận cách nào, nhất định là phẫn khích tuyệt luân! Những điều đó chẳng phải đều là tình yêu hoàn mỹ nhà để vương truyền lưu thiên cổ.

Như vậy thì thú vị biết bao, y thậm chí có thể mở một hồi hậu cung kinh biến khiến đời sau diễn dịch vô số truyền kỳ, liên đới một trường thiên hạ phân loạn.

Mấy năm cẩn thận dè dặt, bản lĩnh làm sao lặng yên ảnh hưởng tâm ý của nàng, y đã luyện đến xuất thần nhập hóa. Y chẳng những có thể khiến đám nam tử hậu cung này đều chết không có chỗ chôn, cả đám phiên vương dâng lên con em, triều thần âm thầm thúc đẩy việc này, y cũng có thể suy ngẫm lập kế, thanh toán toàn bộ.

Phí thần phí tâm một thời gian quá lâu, dừng lại y cũng có chút không quen. Cho nên lúc nhảm chán, y liền không khỏi uể oải nghĩ, nếu y muốn châm ngòi, nên làm như thế nào. Chỉ cần khoảng thời gian hai ba năm, là y có thể khiến Khánh quốc này máu chảy thành sông, mà y vẫn là Phương Khinh Trần thanh cao, sạch sẽ, không dính mảy may tội nghiệt kia. Y có thể trừ đi tất cả địch nhân, còn làm thê tử y kiên định cho rằng tất cả mọi thứ đều chẳng liên quan đến y, chỉ là người khác chó cắn chó mà thôi.

Nhưng mà, y lười chơi, cũng lười tranh.

Đám nam tử ngoan ngoãn bái trước người đó, nào tính là tình địch của y? Đám phiên vương hao hết tâm cơ, chỉ muốn để con em nhà mình có thể vào hầu quân chủ đó, loại người nhảm chán, sao có thể làm đối tượng cùu thị của y. Đám triều thần lòng lo hậu cung chuyên sủng, cả ngày tính toán việc nhà thay nữ vương đó, chẳng qua là một đám lão bảo thủ nhiều chuyện, trả thù họ, càng thuần túy là dư thừa.

Họ không phải người y yêu, họ không phải thê tử y toàn tâm toàn ý đối đãi, cũng chờ mong được toàn tâm toàn ý hồi báo.

Y đã hiểu ra. Cuộc tình này, y đã tận nỗ lực lớn nhất đi bảo vệ, mà nàng, luôn không dung tâm như y. Nàng trước nay chẳng nhìn thấy đao quang kiếm ảnh tập kích đến y, không chỉ bởi vì y không để nàng nhìn thấy, càng là vì nàng chưa từng muốn phí tâm đi nhìn. Đối với y, nàng chưa từng nghĩ tới phải phí tâm như y đối với nàng.

Là y không chịu nổi một chút ủy khuất! Là y không biết thông cảm nổi đau và ch襌 khó của người khác! Chỉ là ý khó bình!

Ngay cả đại tiểu thư nhõng nhẽo như Tiêu Hiểu Nguyệt này cũng hiểu, không nên suy nghĩ quá nhiều. Người không thể quá chăm chú, người phải biết quên lãng. Nhưng y cố tình không hiểu, cố tình không muốn hiểu.

Y yêu nàng, y đã chỉ có mình nàng, thì nàng không nên có cả đồng trượng phu! Ai quan tâm ngươi là ăn mày hay Hoàng đế!

Cho nên, y lười tranh, lười động. Thậm chí lười tự bảo vệ mình nữa.

Nếu nàng không chịu cố gắng như nhau, y cần gì phải mọi chuyện phí tâm.

Khi nàng vì âm mưu giá họa nông cạn kia mà nghi y lanh đạm chỉ trích y trùng phạt y, y chỉ muốn cười.

Hóa ra cuộc tình kinh thiên động địa, chói lọi vô cùng này, vốn yếu ớt nông cạn như vậy.

Tình đã hết, giữ làm gì. Tùy hứng điên cuồng, vốn chính là y.

Rượu càng uống càng nhiều, người lại càng lúc càng tinh táo. Nhân sinh khó được là một cơn say.

Y trước nay coi thường việc mượn rượu tiêu sầu, hôm nay chẳng qua là quá cao hứng. Nỗi lòng y vẫn thanh minh như gương. Tứu lượng của y, vẫn còn xa mới đến cực hạn.

Bên cạnh đã có người khuyên.

“Phương hầu, ngài uống nhiều quá rồi, nghỉ một lúc đi!”

Y lười nghe.

Cuối cùng không đến mức say thật sự, đã loạn nỗi lòng, loạn cử động. Vậy đêm nay cứ tận tình một phen, lại có gì không thể.

“Mọi người đừng chỉ lo uống, chúng ta ra ngoài xem kịch nào nhiệt. May được Lăng Vân dụng tâm, trong loạn thế như vậy, còn có thể tìm đến ngần ấy gánh hát để trợ hứng, không dễ dàng đâu! Chúng ta làm sao có thể bỏ qua!” Y cười lớn dẫn đầu đi ra.

Đời thứ ba, y ở bên cạnh Yên Ly, kỳ thật đã là thân mệt thần mỏi. Khi đó, Yên Ly không phải Hoàng đế, y cũng không thể xác định tên đó liệu có trở thành Hoàng đế không. Y chỉ là mệt rồi.

Tình yêu nam nữ, lộn xộn buồn cười quá mức. Tình yêu của y chỉ có thể duy nhất, nhưng duy nhất của nhà đế vương, y đã không biết nên làm sao đi cầu lấy. Lại tình nguyện chỉ vì nam nhi nghĩa khí kia, cùng gánh cùng làm một lần này, có lẽ, như vậy thì lòng dạ sẽ cởi mở. Có lẽ như vậy, y sẽ không có quá nhiều tư tâm tư ý tùy hứng cuồng vi.

Mọi người đều cho rằng y là bị Trương Mẫn Hân nói động, muốn thử tình yêu giữa nam nhân, nhưng không ai biết đời đó y kỳ thật đã sợ tình yêu, y muốn chẳng qua là một cái nghĩa.

Sau đời thứ hai, y ở Tiểu Lâu nghỉ ngơi gần hai trăm năm. Trở lại nhân gian, lại vẫn chẳng tìm về được nhuệ khí và phong mang của đời thứ nhất khi mới vào nhân gian.

Hai trăm năm, y lại vẫn quá mệt mỏi, y đã không thể đi yêu nữa.

Trong tất cả truyền thuyết, tình yêu đều là ích kỷ, cho nên tự có phiền não vô

cùng. Mà tình bạn là vô tư, cho nên ấm áp tự tại mà không có áp lực. Không thể yêu một đế vương, vậy thì, y chung quy vẫn có thể thử cùng một đế vương làm tri kỷ làm bằng hữu?

Đời thứ ba, y chỉ muốn từ bỏ cái gọi là tình yêu ích kỷ kia, dứt bỏ cái gọi là luận văn nhảm chán, tùy hứng mà sống một lần như một học sinh hư tiêu chuẩn! Không sở dục, không sở cầu! Chỉ mong có người đồng hành, chỉ muốn có người sống vai!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 30 : Ba Rồi Lại Bốn

Đời thứ ba, y cùng hắn thân nhau giữa thảo mảng.

Thiếu niên hàn vi, tất nhiên khiến người xem thường. Người nọ cẩn bản không quan tâm người khác mảng mình, nhưng chỉ cần người ngoài nói Phương Khinh Trần một tiếng không phải, hắn sẽ xông lên, liều một trận người chết ta sống.

Giữa loạn thế, hai người sóng vai. Tay trắng dựng cơ đồ, quyên đấm cước đá ra một khoảng giang sơn. Phải lấy thân bình dân, lập vĩ nghiệp kinh thế kia, trong đó đã trải qua bao nhiêu gian truân khổ nạn, Phương Khinh Trần lười đi nhớ lại.

Nhưng không quên được cái đêm trong sa mạc đó, một trời sao sáng. Y và hắn hai tiểu tốt không thu hút trong loạn thế này, trăn trở ba ngàn dặm, lực chiến hơn mười trận, cuối cùng vây khốn trong sa mạc tử địa kia, không biết đi đâu mới có thể tìm được nguồn nước. Dưới ánh sao, họ ngồi cùng một chỗ, im lặng chia đều một bầu nước cuối cùng. Người nọ cười nói: “Khinh Trần, bất kể là một bầu nước này, hay là cả thiên hạ tương lai, tóm lại là người chia ta một nửa, ta chia ngươi một nửa.”

Cũng không quên được ngày ấy, ánh dương xán lạn, y cùng hắn sóng vai xông khỏi trùng vây, một thân đau thương, một đường đào vong. Lại vẫn hò hét cùng ngựa, cười dài làm ca. Ngựa mệt mà ngã, kế đó phải đi bộ. Hai người đều thương nặng khó đi, may mà có thể đỡ nhau. Dắt tay đỡ vai, vừa đi còn vừa phải tranh chấp ai giết địch nhiều hơn.

Trong khốn cảnh như vậy, hắn còn đem bảo kiếm duy nhất gán đi, chỉ vì đổi

lấy ba vò rượu ngon.

Ở cùng hắn, mới hiểu được niêm thiếp hào tình tiêu sai dâng trào là gì. Khi một thân đau đớn cười uống rượu, rượu ngon trút xuống như thác, quên khuấy những bi hoan ly hợp mà nhân gian không thiếu được.

Kỳ quái sao? Người mỏi mệt, lòng mỏi mệt như y mà cũng bị cảm nhiễm ra *** thần phẫn chấn và tình cảm mãnh liệt? Bắt đầu từ khi nào, lại ngu xuẩn tự mình đâm đầu vào!

Yên Ly...

Còn nhớ năm ấy sa trường quyết chiến, y vì cứu hắn đã trọng thương gần chết. Hôn mê mấy ngày, khốn khổ giãy giụa, cắn răng lần lượt cự tuyệt Tiểu Lâu kêu gọi, ngoảnh mặt làm ngơ từng tiếng cảnh cáo của giáo sư.

Khi tỉnh lại, chính nghe được anh hùng đã danh khæk thiêng hạ kia, ở bên giường mình, khóc hệt như một đứa trẻ: “Khinh Trần, nếu không có ngươi, cho dù được thiêng hạ, với ta lại có ích gì!”

Y cười khẽ, vì một câu này của hắn, tâm tình đều giãn ra.

Người nọ nghe tiếng y, kinh hỉ lẩn lộn, nắm tay y luôn miệng gọi: “Khinh Trần! Đừng chết! Đáp ứng ta, đừng chết trước ta!”

Y mỉm cười, dùng thanh âm yếu ớt mà đáp ứng.

Yên Ly, ta không chết. Người đã cần ta, thì ta sẽ không chết. Người nghiệp lớn chưa thành, ta sẽ không chết. Người một mình cô tịch, ta làm sao có thể chết?

Yên Ly, chỉ cần... chỉ cần, ngươi không thay đổi, ta không thay đổi, cho dù phải tranh mệnh với trời, ta cũng nhất định sẽ không chết. Con đường phía trước còn dài, ta phải cùng ngươi đi đến cuối.

Đúng vậy, còn nhớ ngày đó thiên hạ mới định, y và hắn trèo lên đỉnh núi, ngắm ba ngàn dặm sơn hà như tranh, hắn nhẹ nhàng nói: “Khinh Trần, thiên hạ như thế, ta và ngươi, cùng hưởng!”

Lời còn bên tai, lòng đã rời bỏ.

Hai người có bất đồng, không phải là lần đầu tiên. Gốc của y ở một thế giới khác, có đôi khi không khống chế được, sẽ lộ ra một chút không hợp thời. Lần đó vì phương châm thi chính khắc khẩu, lại là lần đầu tiên hai người tranh chấp, hắn không thảo luận, không thương lượng, không cho y cơ hội giải thích.

Hắn tự nhiên mà vậy, dùng thân phận quân vương của mình để cưỡng bức áp chế. Khi gian nan khốn khổ, họ có thể sống vai đồng hành. Khi thiên hạ trong tay, lại đã không thể dung được có người phân định sóng vai, ngang hàng mà đứng.

Khoảnh khắc đó, y lui bước, nhưng cũng một lần nữa hiểu ra. Yên Ly, ngươi đã quên. Những tình hoài đó, ngươi đã quên rồi.

Quên là độc quyền của phàm nhân.

Sai chính là ta, ta lại một mực nhớ rõ tất cả.

Khi vô danh với thiên hạ, giãy giụa xuất đầu tùng chút, ngươi lập công tích nhiều hơn, cũng không quên nói một tiếng, là Khinh Trần giúp ta. Người bên ngoài khen ta một câu, ngươi còn cao hứng hơn nghe người ta nói mình một vạn câu tốt. Thế nhưng hiện tại trong mắt ngươi đã không còn như vậy. Người nhìn đến chính là, bên cạnh có một người tay nắm trọng binh, thân trên cao vị, quá đắc nhân tâm quá được tôn trọng quá được người thiên hạ khen hay, là nguy hiểm cỡ nào.

Hắn lại hạ chỉ, bắt y từ đây giải kiềm quỳ xuống, bắt y từ đây nhận rõ khác biệt quân thần!

Khoảnh khắc đó, ý khó bình!

Ý khó bình, trong lòng kinh hoàng. Tình bạn không phải nên vô tư ư? Nghĩa khí không phải nên thuần túy ư? Tại sao y lại vẫn... có điều cầu?!

Trong từng lần sống chết có nhau, từng hồi hoạn nạn hỗ trợ, dường như đã xảy ra vài chuyện ngoài ý liệu của y.

Y có điều cầu! Hóa ra chỉ cần y còn sống, y vĩnh viễn cũng không muốn cúi đầu quỳ gối trước người nọ!

Một điều cầu này có lẽ không nhiều, nhưng làm sao có thể cầu được.

Cầu không được.

Yên Ly, nếu ta có thể chỉ là bằng hữu của người thì tốt biết mấy. Nếu ta có thể chỉ thuần túy đứng bên người vì nghĩa khí, không so đo những điều đó thì tốt biết mấy!

Ta vốn cho là ta có thể. Thế nhưng, ta không thể. Một số việc, chung quy không thể khoan nhượng, ý khó bình, chung quy không muốn toàn vẹn cầu thả!

Tình bạn, tình cảm vô tư nhất trong truyền thuyết này, từ lúc nào đã biến chất?

Đời này, ta vẫn đã yêu ư. Bởi vì yêu, cho nên mới vẫn rơi vào tùy hứng làm bậy, không thể vô tư vô oán, không thể tha thứ người, cũng không cần người tha thứ.

Yên Ly, ta từng đáp ứng người, chỉ cần người cần, ta sẽ không chết, thế nhưng người hiện tại đã không còn cần ta.

Bạn bè đều nói, y cố ý chết trong tay thích khách, chẳng qua là vì trả thù. Giáo sư luôn nói, em khiến anh hùng vĩ đại nhất thời đại kia, vì em mà dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất giết chết chính mình. Y chưa bao giờ phản bác.

Y sẽ vĩnh viễn không giải thích với bất cứ ai, năm đó làm như vậy, là muốn trả thù, cũng là muốn bảo toàn.

Chỉ cần y còn sống, giữa y và hắn chung quy sẽ có càng nhiều khắc khẩu bắt đồng hơn. Rồi có một ngày, tất cả tình nghĩa đều sẽ mài sạch, những tốt đẹp đã qua, sẽ biến thành thương tổn lẫn nhau tàn nhẫn nhất trong tương lai. Trong sử sách, bao nhiêu ví dụ tri giao cõi hữu, phú quý thành thù, chỗ nào cũng có, nhìn mà đau lòng.

Muốn bảo toàn phân tình nghĩa này, bảo toàn hết thảy tốt đẹp từng có, chỉ có sớm đi chết! Chỉ có người chết mới là tốt nhất, chỉ có người chết, người khác khi nhớ tới, mới chỉ nghĩ chỗ tốt, không nhớ oán thù, chỉ có người chết... mới là... vô địch... mới sẽ vĩnh viễn không bị người sống quên lãng!

Y trả thù hắn, để hắn trơ mắt nhìn y vì cứu mình mà chết. Nếu y vì cứu hắn mà chết trước mắt, hắn suốt đời suốt kiếp cũng không quên được y nhỉ! Người nọ anh vũ quả quyết, tính tình kiên cường, sự kiêu ngạo của người nọ sẽ không cho phép bản thân bị bất cứ chuyện gì phá hủy, cho nên không có vấn đề gì. Hắn vẫn sẽ là minh quân một đời, quân thần truyền thế, chỉ là, hắn chắc chắn vĩnh viễn vĩnh viễn không quên được y.

Y vẫn là Phương Khinh Trần không chịu nổi một chút ủy khuất, mọi sự chỉ nghĩ cho bản thân đó. Gia quốc, thiên hạ, bách tính, liên quan gì tới y?

Y chỉ muốn hắn thương tâm, y chỉ muốn hắn nhớ y, y chỉ muốn hắn hồi tưởng chuyện cũ, vĩnh viễn không quên được tất cả tốt đẹp, vĩnh viễn vì từng thương tổn y mà áy náy xấu hổ!

Đây là trả thù sao? Đương nhiên phải!

Đây là, muốn bảo hộ một đoạn tốt đẹp kia sao? Biết đâu...

Y không phải người tốt, cho nên dù là bảo hộ, dùng cũng là thủ đoạn ma quỷ.

Y không say, chỉ là đi lại có hơi lảo đảo bất ổn. Đi ra khỏi hỉ đường, nhìn cả hoa viên, đèn đuốc đốt cao, đèn màu chiếu cao, yến tiệc liên tục, sân khấu vô số.

Trên sân khấu gần nhất đang diễn “Bích ngọc trâm”. Lời kịch thật là hay, ban đầu chính là hai nhà kết thân, hoan hỉ vô cùng. Tuy rằng sau đó đúng là có phần trắc trở, là câu chuyện cũ rích có người xấu hăm hại, công tử hiểu lầm, giai nhân ủy khuất, bất quá, cuối cùng dù sao cũng là kết cục đại đoàn viên, phu thê hài hòa, hai nhà thịnh vượng, vạn sự như ý thôi...

Y mỉm cười rồi lại uống cạn một bát rượu đầy.

Sau đời đó, y nghỉ ngơi suốt ba trăm năm.

Trong ba trăm năm, cũng từng học A Hán nhăm mắt ngủ mãi, cũng từng học Kính Tiết, cười đùa không câu nệ, cũng từng cố gắng học tập Tiểu Dung, mọi sự không chú ý, mọi sự đều chỉ tìm sai lầm của mình.

Song cho dù là sử dụng máy phụ trợ giấc ngủ của Tiểu Lâu, y cũng chưa bao giờ có một giấc ngủ say an bình không ác mộng. Cho dù chui đầu vào điện tử, lợi dụng thiết bị phụ trợ mấy chục năm không ngủ không nghỉ mà đánh đánh đánh, mắt thấy cấp bậc của mình thăng tốc tăng lên, đặc ý kiêu ngạo nhiều, cũng chỉ còn lại đậm đặc hư không. Dù rằng xem đi xem lại việc lịch thế của Tiểu Dung, định đi học tập, kết luận cho ra vẫn là, người kia là một thánh nhân ngu ngốc, nếu ta đi học y, chẳng phải còn ngu hơn đồ ngu.

Y cay nghiệt phản bác chỉ trích của mọi người, cười nhạo chế giễu tất cả hy sinh của Tiểu Dung. Y lười biếng, bình luận sự ngu xuẩn buồn cười trong việc lịch thế của A Hán, y không cho là đúng mà chỉ trích Trương Mẫn Hân đầu cơ trực lợi. Chỉ có ghi chép mô phỏng của chính y, chưa bao giờ từng xem, chỉ có nhân gian cố sự sau khi y chết, chưa bao giờ chịu xem xét.

Y là thành viên ác liệt nhất Tiểu Lâu, y là học sinh có vấn đề không nghe dạy, không nghe lời nhất.

Y còn chăng bằng A Hán lười nhác, A Hán ít nhất còn đang nỗ lực luân chuyển mô phỏng hết đời này đến đời khác, mà y thì ba trăm năm vô công rồi nghẽ, ngay cả việc học cũng không để tâm. Đến cuối cùng, giáo sư đúng là không thể nhịn được nữa, trực tiếp đá y ra.

Trên sân khấu, hát xướng vang cao. Dưới sân khấu, hô to gọi nhỏ. Nơi nơi vui mừng náo nhiệt, hương rượu say người, nói cười không dứt.

Đời này, náo nhiệt biết bao.

Đời này, thiếu niên y gấp gỡ đó, tên là Sở Nhược Hồng.

Khi đó, y lười biếng tùy tiện làm một tướng quân không có thành tựu gì, lười biếng tiến cung, chỉ định tùy tiện tìm một kẻ có cơ hội làm Hoàng đế, nghĩ biện pháp đi thân cận một chút, đi qua sân khấu một chút, kết thúc đại mô phỏng của một đời này.

Trâu không uống nước cố nhấn đầu? Bị buộc đi mô phỏng y không có biện pháp, nhưng muốn y dụng tâm, lại nào có tiện nghi như vậy.

Nhưng mà, cố tình trong lúc lơ đãng, gấp phải đại nam hài bi thương vô trọn, im lặng gạt lệ kia.

Cố tình lại nhất thời mềm lòng, thuận miệng hỏi một câu: “Tiểu điện hạ, ngài đang làm gì đó?”

Cố tình đại nam hài kia ngẩng khuôn mặt đẫm nước mắt, nhìn nam nhân đầu tiên bình sinh tươi cười với nó, dùng ngữ khí ôn nhu thân thiện nói chuyện với nó này. Bi thương bỗng đến từ đó. Lập tức chui vào lòng y mà thắt thanh khóc rống.

Ngày hôm đó, ánh dương xán lạn, nước ao trong vắt, tơ liễu lả lướt.

Hài tử khóc ướt vạt áo trước ngực y. Lòng y lại xa xa xuyên qua thời gian và không gian xa xôi.

Phảng phất ngay ngày hôm qua, phảng phất ngay vừa rồi, có một nữ hài nhi
được tôn là nữ vương lại mất đi cha mẹ, ở trong lòng y, khóc lóc thương tâm
muốn chết.

Trí nhớ của y, thật là quá tốt.

Khoảnh khắc đó, bỗng đau triệt nội tâm. Rốt cuộc vẫn như mây trăng năm
trước, dùng tư thái che chở đồng dạng, ôm chặt đại nam hài kia.

Tiền trần còn đó, tiền sự không quên. Không phải y không biết, lần này vươn
tay, kết cục cuối cùng, chỉ sợ vẫn tệ như mây đồi trước. Nhưng mà, rốt cuộc
không thể nhẫn tâm, không đẩy hai tay ra được.

Trong quá khứ xa xôi, có một nữ hài nhi không cha không mẹ, quý quân một
nước, trừ y ra lại chẳng còn một đôi tay nào để có thể bảo hộ dựa dẫm.

Hoàng gia vô tình, lần này, nếu y khoanh tay, hài tử này lại sẽ đi dựa vào
người nào, cầu trợ phượng nào?

Chung quy không thể tro mắt nhìn nó đi chết.

Rốt cuộc vẫn vươn tay, cho dù y biết lần này kết cục e rằng lại là không thể
không cắt bỏ.

Rốt cuộc vẫn muốn giang rộng đôi tay đến bảo hộ, cho dù y biết đồi này e
rằng vẫn dành phải một mình tuyệt nhiên mà đi.

Rốt cuộc vẫn không bỏ xuống được, rốt cuộc vẫn nỗ lực, muốn nắm được
chút gì đó...

Thời điểm vươn tay, y không biết, y muốn bảo vệ là hài tử trước mắt này, hay
là tiền trần trong mộng. Vươn tay, y không biết, y muốn bắt được, là vận mệnh
kiếp này, hay là tình hoài kiếp trước bị mình kiên quyết dứt bỏ, kỳ thật lại chưa
từng quên đi đó.

Ai sẽ tin tưởng đây? Y không phải vì luận văn mà lựa chọn hài tử này, mà là do nhất thời mềm lòng, muốn bảo hộ nó.

Giáo sư Trang nói, y không tận lực bồi dưỡng cho hài tử kia tâm tính để vương độc lập tự chủ.

Thế nhưng không thể biết, cho dù là kiêu ngạo tự phụ như y cũng có cực hạn. Phương Khinh Trần kỳ thật cũng biết sợ hãi. Đời trước, Yên Ly anh vũ quyết đoán kia, cuối cùng không chấp nhận được bên cạnh có một người cùng tồn tại quang minh chói mắt như mình. Nhưng muốn bảo vệ thiếu niên này, y biết cũng như đời thứ nhất, mình không thể không lộ hết phong mang. Nhưng sau khi phong mang triễn hết, lại làm sao có thể trông mong một quân chủ quá mức khôn khéo tài giỏi, có thể dung nhẫn lâu dài cho người như y ở bên cạnh mình?

Nếu nó không dung được mình ở bên cạnh, y lại nên bảo hộ nó như thế nào.

Giáo sư Trang nói, y không tận lực tìm kiếm bề tôi dùng được cho hài tử kia, thế nên y vừa chết, chính là trong triều đại loạn, quốc gia sụp đổ. Nhưng có ai biết, cho dù là lãnh tâm lãnh tình, Phương Khinh Trần y, một đời lại một đời, cũng đã quá mệt mỏi.

Đời thứ nhất, có đám thần tử ưu quốc, không nhìn được Tương vương Phương Khinh Trần quyền cao chức trọng mà nhiều lần góp lời với nữ vương.

Đời thứ hai, có đám đại thần lo lắng cho vận mệnh quốc gia, dùng đủ loại danh phận đại nghĩa, cuối cùng khiến nữ đế cưới rất nhiều tân sủng.

Đời thứ ba, vẫn là đám mưu sĩ bình tĩnh lý trí đó nhao nhao nhắc nhở Yên Ly, trong quân không thể có người thứ hai, quốc gia không chấp nhận được một chữ Tịnh Kiên vương.

Y đã mệt mỏi lắm rồi, y không có khí lực mà một lần nữa đi đối kháng với đám đại nghĩa ưu quốc ưu dân đó. Y mệt rồi. Y chỉ muốn lần này, có thể đơn giản một chút, bình tĩnh một chút. Cho nên cứ như vậy là được, Nhược Hồng, ta

sẽ ở bên cạnh ngươi, ta sẽ bảo vệ quốc gia của ngươi, ta sẽ bảo hộ ngươi. Ngươi không cần quá lao tâm cũng không sao, trong triều không có cả đống lão nhân trước lo thiên hạ khoa tay múa chân cũng không sao, ta sẽ mãi ở đây. Trời sập xuống, ta luôn thay ngươi kháng lại là được.

Thế nhưng thì ra trời chưa từng sập, đất chưa từng sụt, chỉ có lòng người vẫn sẽ thay đổi.

Đời thứ nhất, y cầu nhiều điều. Đời thứ hai, y chỉ cần một cái duy nhất. Đời thứ ba, y ngay cả duy nhất cũng không dám đòi, chỉ cần hai người tri kỷ, tương giao ngang hàng.

Đời thứ tư... đời thứ tư, y quỳ trước mặt hắn, chỉ cần hắn có thể tin y, chỉ cần hắn có thể cho phép y bảo hộ hắn.

Ha ha, đáng buồn, đáng cười! Phương Khinh Trần tự phụ kiêu ngạo, nguyện vọng đời này đã nhỏ nhoi như thế, cuối cùng lại vẫn vô lực làm được!

Trên sân khấu đã xướng đến cao trào cuối cùng, nam nhi trượng phu quỳ mọp trước chân thê tử nhận lỗi, màn sau, nên là phu nhân rốt cuộc nguôi giận, đưa tay đỡ lên nhỉ!

Phương Khinh Trần cười nhẹ nhàng. Người còn sống, chung quy phải không ngừng tha thứ, chung quy sẽ có rất nhiều xung đột, so đo quá nhiều, làm sao mà sống tiếp được. Đạo lý này, Tiêu Hiểu Nguyệt hiểu, Trác Tử Vân hiểu, A Hồ hiểu, Triệu Vong Trần hiểu, chỉ có y, Phương Khinh Trần, một mực không chịu hiểu.

Ngươi đã vô tâm thì ta cũng thôi, lúc về kinh, y quả đã có tâm quyết tuyệt.

Nhưng mà, một đời này, y mệt rồi. Mệt đến mức chẳng muốn đi an bài một trường tử vong lùng lẫy. Lúc ban đầu, y nghĩ, chẳng qua là phiêu nhiên mà đi, không để bất cứ ai tìm được y nữa. Để Triệu Vĩnh Liệt mắng Sở Nhược Hồng một trận, cho tiểu tử này hối hận cả đời đi. Để người thiên hạ đều biết, Sở vương

bức trung lương đi, để sách sử vĩnh viễn ghi lại vết nhơ này, vậy là đủ.

Luận văn? Y vốn đã chẳng định ngoan ngoãn làm, đời này y cứ dứt khoát không làm, giáo sư lại có thể làm gì y.

Dù sao y đã sớm là học sinh tệ nhất Tiểu Lâu, tệ thêm chút nữa, không phải cũng vẫn là tệ.

Nhưng mà hóa ra hài tử y dạy dỗ bảo hộ lớn lên, không chỉ muôn triệu y về kinh thành.

Thiếu niên kia ngồi trên kim điện cao cao, cúi đầu nhìn y bị tất cả thần tử chụp mũ đại tội mưu phản, rõ ràng biết y có oan, lại không biện giải cho y một câu, muôn, chỉ là một cái cớ để giải trừ quyền bính y sở hữu.

Thiếu niên kia, đem cấm vệ y vì bảo hộ hắn mà tự tay huấn luyện an bài bố phục trong cung, chỉ vì phòng bị sự công kích của y.

Nhược Hồng! Người vậy mà cho rằng, ta sẽ hại ngươi! Người lại có thể phòng ta đến nước này, oan ta đến nước này?!

Phương Khinh Trần ngửa đầu uống rượu, một ngụm cạn sạch, răng không khỏi dùng sức, cắn vỡ một miếng mép bát. Thuận miệng phun ra, trong bóng đêm, giữa huyên náo, không ai nhìn thấy trên một miếng gốm vỡ con kia, sẽ có tơ máu hay không.

Tiếng vỗ tay bên tai, tiếng khen hay ầm ầm vang khắp, náo nhiệt biết bao.

Phương Khinh Trần xa xa nhìn sân khấu, ôi, vỗ kịch náo nhiệt này, đã kết thúc rồi.

Kết quả là, hiềm cũ tan hết, vợ chồng hòa thuận, gia nghiệp hưng thịnh, vỗ kịch hay chân chính thích hợp nhất để trình diễn vào ngày vui.

Nhớ vỗ đại đoàn viên này, vốn tên là “Tam gia tuyệt” mà, vốn là thê tử hàm

oan mà chết, trượng phu hổ thiện mà chết, tiểu nhân hâm hại cũng tặng quan bị giết. Đại bi kịch ba nhà toàn bộ tuyệt hậu mà.

Một vở kịch bi thương điêu tàn, bị người diệu bút thoáng sửa, liền là hảo văn chương nhất phái náo nhiệt.

Tất cả hiểu lầm, chỉ cần hóa giải là được, tất cả hiềm khích, chỉ cần tha thứ là xong. Có chuyện gì nhất định phải tính toán chi li, có hận gì nhất định không thể quên đâu? Người phải sống tiếp, cuộc sống phải tiếp tục, đại đoàn viên chung quy mới là tốt nhất.

Như vậy, có gì không tốt?

Phương Khinh Trần cao giọng cười to, vỗ tay theo mọi người cùng nhau khen hay.

Ý ngày xưa tâm tư linh động, tai măt nhạy bén, giờ khắc này thậm chí không chú ý tới Hô Diên Phong rảo bước từ ngoài hoa viên đi qua chỗ họ.

Cho đến khi Hô Diên Phong đến trước mắt, Phương Khinh Trần mới phát hiện sắc mặt hắn thập phần ngưng trọng.

“Phương hầu!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 31 : Buộc Vào Một Thân

Trên hỉ đường, Lăng Phương bồi Phương Khinh Trần hết bát này đến bát khác uống rượu không ngừng.

Tuy rằng ngày thường tự thấy tửu lượng rất tốt, rốt cuộc vẫn cảm thấy mùi rượu dâng lên trong ngực bụng, đè cũng không được, hắt vội lao khỏi hỉ đường, chạy thẳng đến góc hoa viên, vịn tường nôn thốc nôn tháo một hồi. Đang nôn, sau lưng bỗng thêm một bàn tay giúp hắt thuận khí: “Lăng đại ca, huynh cũng không xong rồi à?”

Lăng Phương lau miệng, đứng thẳng dậy: “Đêm nay thật sự là uống nhiều quá. Hỉ sự lớn như vậy, Phương hầu hưng trí cao như vậy, thật sự không tiện quét hưng của y! Ha ha, vẫn là người thông minh, cậy tuổi còn nhỏ, trốn đi xa tít, mới không chịu phân tội này.”

Triệu Vong Trần cười nói: “Ta chẳng qua là đệ tử Phương hầu tùy ý nhậm, đi theo Phương hầu mới một thời gian ngắn, không như huynh, rất nhiều năm trước đã hiệu lực dưới trướng Phương hầu, lúc này đương nhiên phải theo bên cạnh uống vài chén mới náo nhiệt.”

Lăng Phương cũng cười ha ha: “Đúng vậy, tính ra thì từ lần đầu tiên ta nhìn thấy Phương hầu, đến bây giờ, thật là rất nhiều năm rồi.”

“Lăng đại ca huynh khăng định rất hiểu Phương hầu nhỉ?”

Lăng Phương đỏ mặt, không dám nói mình ngày trước ở trong quân chỉ theo Trác Lăng Vân làm thân vệ, kỳ thật chẳng có cơ hội gì thân cận Phương Khinh Trần, cười khan đói tiếng: “Đó là đương nhiên.”

“Vậy, Lăng đại ca, huynh có biết không, Phương hầu y nếu bị ủy khuất sẽ như thế nào?”

“Bị ủy khuất?” Lăng Phương ngẩn ra: “Phương hầu là người nào? Ai dám khiến y bị ủy khuất!”

“Üm, điều này cũng đúng, vậy, y trước kia chưa từng bị ủy khuất?”

“Việc này à...” Lăng Phương suy nghĩ một lúc mới nói: “Cũng không phải. Nghe Trác tướng quân nói, Phương hầu lúc mới chưởng soái ấn, mọi người khinh y trẻ tuổi, đều coi thường y, trong sáng trong tối luôn khó dễ y, nếu nói ủy khuất, thế ủy khuất cũng nhiều. Chẳng qua Phương hầu cẩn bản không để trong lòng. Trên chiến trận, y chiểu dạng kiệt lực bảo toàn cứu hộ mọi người. Dưới chiến trận, vẫn dốc lòng dạy bảo mỗi một vị tướng lĩnh. Đó thật là...”

Triệu Vong Trần hơi đột ngột mà ngắt ngang ca công tụng đức của hắn: “Việc đó chắc không tính. Y cẩn bản không cảm thấy đó là ủy khuất!”

“Có lẽ vậy.” Lăng Phương lòng dạ thăng tuột: “Phương hầu độ lượng, muốn khiến y ủy khuất đến mức để bụng là không dễ lăm.”

“Huynh cảm thấy y thật sự không để bụng, hay là canh cánh trong lòng, âm thầm ghi hận trong tâm...”

Lăng Phương nhìn gã giận dữ: “Ngươi nói gì thế?”

Triệu Vong Trần vội vàng cúi đầu: “Lăng đại ca, ta chẳng qua là ngẫu nhiên nghe thấy mấy gã sai vật lén nói, người người đều nói Phương hầu thành thắn tiên đại nhân đại nghĩa, nhưng thiên hạ nào có loại người tốt này. Là người thì phải ghi thù, phải có tư tâm. Phương hầu chẳng qua không để người khác nhìn thấy đó thôi. Ta nghe xong trong lòng bất bình, nhưng quá khứ của Phương hầu ta biết cũng chẳng nhiều, không cách nào tranh luận với họ, cho nên tới hỏi Lăng đại ca chứng thực, Phương hầu có thời điểm bởi bị ủy khuất mà ghi hận?”

Lăng Phương giận dữ: “Đám sai vặt đó ở chỗ nào? Tìm ra lão tử đập chết...”

Triệu Vong Trần vội vàng nói: “Lăng đại ca bót giận, ta chính là sợ các huynh kính yêu Phương hầu quá, đi tự hạ thân phận, so đo với tiểu nhân vật, mới không dám nói thẳng với huynh. Huynh cần gì đi phân trần với mấy tên kiểu đó, đánh người mắng người càng thêm không cần, không dung làm xấu thanh danh Phương hầu. Cứ để ta đi lý luận với họ đi. Huynh nghĩ lại cẩn thận xem, Phương hầu từng có lúc nào bị người bạc đãi, thương tổn, hoặc là phản bội, cho nên cảm thấy ủy khuất không?”

Lăng Phương ngây người suy nghĩ hồi lâu, mới cười khổ một tiếng: “Ngoại trừ năm đó phế để vì đoạt binh quyền của Phương hầu, triệu y về kinh, muốn vu tội phản quốc lên người y. Sợ là chẳng còn ai có thể làm ra việc khiến người rộng lượng như Phương hầu cũng cảm thấy ủy khuất bất bình.”

Hắn thở dài: “Nếu không có Phương hầu, nào có ngai vàng Hoàng đế của tên nít ranh hắn, nhưng hắn đã làm gì Phương hầu?” Tướng quân huyết khí phượng cương nghiến răng bất bình: “Nếu không phải hắn mê muội vô tình, làm sao có tai kiếp phân loạn của Đại Sở quốc ta hiện giờ...”

Hắn một lòng đều đang bất bình vì Phương Khinh Trần, lại không phát hiện sắc mặt thiếu niên trước mắt đột nhiên tái nhợt: “Phương hầu đối với phế đế có oán?”

“Oán?” Lăng Phương thở dài: “Nếu có oán ngược lại đã tốt. Thế nhưng, người trung can nghĩa đảm như Phương hầu, bị bao nhiêu oan khổ cũng không biết oán hận quân vương. Năm đó y tay nắm mấy chục vạn đại quân, tạo phản dễ như trở bàn tay, nhưng y biết rõ vào kinh tất sẽ có nạn, lại vẫn phụng chỉ lên đường, trước khi đi còn nhiều lần trấn an chư tướng, dặn mọi người, bất kể phát sinh chuyện gì đều phải trung quân báo quốc. Y bị khổ nhiều năm như vậy, một khi thoát vây, chuyện đầu tiên muốn làm chính là vào kinh cứu phế đế, nếu không phải giữa đường gặp nha đầu Hiểu Nguyệt kia, hiện tại y đã sớm ở trong kinh thành, vì người năm đó từng phụ bạc y phản bội y kia mà vào sinh ra tử...”

Triệu Vong Trần thanh âm trầm thấp: “Nhưng mà, y đã thừa nhận Hoàng đế Tiêu tướng quân lập...”

“Việc này ngươi còn không nhìn ra sao? Đây là Phương hầu đang bảo hộ phế đế đó. Hiện tại làm Hoàng đế có gì tốt? Chẳng qua là làm bù nhìn, còn phải trở thành đối tượng để tất cả các thế lực công kích lợi dụng. Hiện tại y đã trở lại, tính mạng của phế đế cũng chưa chắc có thể bảo toàn. Hơn nữa, Phương hầu tuy rằng trung nghĩa vô song, nhưng y cũng thật sự không thể đem quyền lực hoàn toàn trả lại cho Hoàng đế ban đầu. Dù sao hiện tại mọi người đi theo chính là y. Công danh phú quý của mọi người đều buộc trên người y, y muốn giao quyền mọi người cũng sẽ không đồng ý. Thời điểm thế này, thừa nhận tân đế, mới có thể yên định lòng người...”

Triệu Vong Trần đã không nghe vào tai.

Đúng vậy, đúng vậy, hết thảy đều hợp tình hợp lý, hết thảy đều không có sơ hở. Người kia, trước nay chính là một người hoàn mỹ, không có mảy may nhược điểm để người ta bắt được.

Nhưng mà, nỗi bất an kỳ lạ trong lòng này là gì, trong đầu, ý nghĩ đáng sợ chợt vút qua lại vẫn không thể bắt được đó là gì? Rốt cuộc là điều gì, khiến gã cảm thấy không đúng...

Lăng Phương vỗ vai gã: “Vong Trần, ngươi đúng là phúc phận tích từ kiếp trước, mới có thể làm đệ tử Phương hầu, có người nói xấu y, ngươi nhất định phải đấu lý, có gì không biết cứ việc tới hỏi ta, đúng rồi... Tại sao ngươi vẫn kêu Phương hầu, ngươi đã là đệ tử của Phương hầu, nên gọi sư phụ, sao xưng hô còn khách khí như vậy, thật là không hiểu chuyện mà, tiểu tử ngốc.”

Hắn cười ha ha vỗ tiểu huynh đệ của hắn, đưa mắt nhìn quanh một thoáng, cười nói: “Đêm nay thật là náo nhiệt, Phương hầu cũng ra rồi...”

Mới nói được một nửa, chợt thấy Hô Diên Phong rảo bước đến gần Phương Khinh Trần và Trác Lăng Vân, đang thấp giọng nói gì đó, hoa viên quá náo

nhiệt, lại cách khá xa, chỉ lảng máng nhìn thấy Trác Lăng Vân sắc mặt ngạc nhiên, Phương Khinh Trần nét cười kỳ dị, Lăng Phương kinh ngạc nói: “Hả? Hình như xảy ra chuyện gì rồi!”

“Đại tướng quân! Vừa nhận được tin tức, quân Liễu Châu đang co cụm về phía sau!”

Trác Lăng Vân cả kinh: “Cái gì? Tân Húc Phi lại động thủ?”

“Không, Tân quân còn chưa có động tác, quân Liễu Châu tự mình lui lại triệt phòng…”

Phương Khinh Trần thình lình ngắt lời Hô Diên Phong: “Có phải là toàn quân lui về Hoài Giang phía nam, giang bắc một phần ba địa bàn, không lưu một chút phòng vệ tặng cho người Tân?”

Hô Diên Phong ngạc nhiên nhìn Phương Khinh Trần vẫn người đầy mùi rượu, nhưng ánh mắt đã vô cùng tinh túc: “Phương hầu làm sao biết được?”

Phương Khinh Trần chỉ cười không đáp, ngẩng đầu nhìn ánh sao phuong bắc.

Trò hay sắn mở màn, Tân Húc Phi, lần này người định làm thế nào? Ta thật sự là vô cùng hiểu kỵ.

“Điện hạ, quân Liễu Châu đang co cụm phòng tuyến, triệt quân về sau.” Liễu Hằng người chưa đến tiếng đã tới trước.

Tân Húc Phi đột nhiên ngẩng đầu, quang hoa trong mắt như dao lạnh ra khỏi vỏ: “Chính là đem toàn bộ binh lực lui về Hoài Giang phía nam?”

“Đâu chỉ là binh lực.” Khuôn mặt Liễu Hằng ngày xưa ôn văn, lúc này lộ đầy vẻ tức giận: “Chúng cư nhiên vườn không nhà trống, chẳng những toàn bộ quân lực đều triệt về Hoài Giang phía nam, ngay cả tất cả bách tính cũng ép đồng

hành, tài vật, trâu bò, lương thực, có thể dọn là dọn sạch, ngay cả nhà cửa cũng hỏa thiêu sạch, ngũ cốc ngoài đồng còn chưa tới thời gian thu hoạch cũng thiêu hủy toàn bộ, mà cả cây cối trên núi đó cũng đốt trụi!”

Tần Húc Phi trầm mặc mở cấp báo Liễu Hăng đưa cho y, trên công văn, thám tử đã ghi chép tỉ mỉ cả quá trình phía bắc Hoài Giang vốn quân Liễu Châu đang chiếm triệt phong.

Giữa những hàng chữ, y nhìn thấy chính là dân thường bị xua đuổi rời khỏi quê hương như trâu bò, những nữ nhân ôm con thơ, đờ đẫn nhìn quê nhà hóa thành khói bụi, những người già trong loạn thế gian khổ, cho dù trong nhà đã không còn thanh tráng, vẫn đang kiên trì cày cấy, chờ đợi thu hoạch, lại không thể không tro mắt nhìn ruộng đồng đã đổ vỡ tận mồ hôi bị ngọn lửa cắn nuốt.

Những thiếu niên bởi vì không muốn rời khỏi quê hương, tiến vào núi rừng, bị một phen hỏa thiêu cháy xương.

Bách tính bởi vì lưu luyến cố thổ, tìm cơ hội thoát khỏi đại đội, lại bị tên loạn bắn chết trên đường chạy về.

Trong cấp báo, rõ ràng là những nét chữ màu đen, lại giống như sáp nhỏ máu, Tần Húc Phi chỉ cảm thấy gai mắt gai tim.

Phía bắc Hoài Giang, non nứa Liễu Châu, hiện tại đã thành hoang mạc tử tịch, vật sống duy nhất, chỉ còn lại ương điếu ven đường bị xác chết thu hút đến.

Y chỉ cảm thấy không thể nhìn được nữa, đột nhiên gập cấp báo: “Xuất binh!”

“Điện hạ! Liễu Châu co cụm phòng tuyến, chính là phòng chúng ta xuất binh! Chúng bị chúng ta đánh Giang Châu tiến công chớp nhoáng dọa sợ, mới diệt sạch nhân tính như vậy! Hiện tại thuyền bè bờ bắc Hoài Giang hẵn đều đã bị thiêu hủy hoặc là lôi theo đến bờ nam, phía bắc Hoài Giang vết chân đoạn tuyệt, cây cối đều bị đốt trụi. Chúng ta cho dù muốn lâm thời chế thuyền cũng đã

không khả thi. Quân lương cũng vô pháp tiếp viện, họ dựa vào thiên hiến tử thủ sông Hoài, nếu chúng ta xuất binh..."

"Không xuất binh thì làm thế nào, đàm hòa với chúng?" Tần Húc Phi cười lạnh: "Chúng cậy chính là có Phương Khinh Trần cầm binh đất nam như hổ rình mồi. Chỉ cần chúng có thể thủ được Liễu Châu, ta sẽ không thể không thỏa hiệp. Thế nhưng..."

Y tùy tay rút ra bốn năm bản từ trong đống công văn trên bàn, đồng thời ném trước mặt Liễu Hăng: "Ngươi xem đi, chúng đối đãi bách tính thuộc địa ra sao! Đưa ra với ta lại là yêu cầu gì? Chẳng những đòi vĩnh viễn Liễu Châu, còn muốn gộp cả nửa Giang Châu. Bách tính Giang Châu mới sống được vài ngày an ổn, ta lại phải đem họ chắp tay tặng người?"

Liễu Hăng trầm mặc mở từng phần công văn, trong này ghi lại tỉ mỉ từng yêu cầu sứ giả tới từ Liễu Châu đưa ra, cũng ghi chép tường tận việc thi chính đênh cuồng trên cơ bản không nhìn ra mảy may lý trí kia của nghĩa quân Liễu Châu Giang Châu hai vùng, không, đó căn bản không phải thi chính, chỉ là cướp bóc thuần túy.

"Chúng còn yêu cầu phong vương tước, lập tông miếu, để đền đáp công lao hắn ổn định Liễu Châu thay ta, còn đòi ta chi cho hắn hàng loạt tiền bạc lụa là, tuấn mã, binh khí, còn có..." Tần Húc Phi cười lạnh lẽo: "Còn có một ngàn nữ nhân không quá hai mươi lăm tuổi. Nếu vàng, ngựa tốt và binh khí của ta không đủ, vẫn có thể dùng nữ nhân quy ra tiền... Thật là đánh bàn tính giỏi lắm!"

Liễu Hăng cười khổ. "Cướp tiền cướp lương cướp nữ nhân", quân thuận thiên chính là bằng khẩu hiệu này, hè nhau tụ đến mấy vạn người, cho nên hỏi họ đòi nữ nhân cũng không có gì là kỳ quái. Chỉ là Tần Húc Phi tâm tính ra sao, công văn đòi y lấy bách tính thuộc địa đến đổi an nhàn trước mắt này, hiệu quả còn lợi hại hơn mười đạo chiến thư. Kẻ gọi là Thuận Thiên đại vương kia, thật sự quá không hiểu tính tình địch nhân.

Nếu không phải bị ức hiếp quá mức, cơ hàn quá mức, ai lại sẽ đứng ra tạo phản. Thế nhưng những kẻ nghèo quá, đói quá khi cướp bóc lên thì cũng vô độ, khi họ điên cuồng cướp bóc phá hoại, căn bản không nghĩ đến họ hủy diệt, kỳ thật là căn cơ đặt chân của chính họ. Người nghèo tạo phản cuối cùng luôn đa phần trở thành thổ phỉ, mà không trở thành nhãnh quang và tầm nhìn xa của kẻ thống trị.

Liễu Hăng thở dài “Thuận thiên quân làm việc như vậy, bại vong cũng là sớm muộn. Nhưng hiện tại chúng còn chưa tới lúc thế tận, chúng ta bây giờ xuất binh, cái giá phải chăng quá lớn?”

Tần Húc Phi lắc đầu cười: “Đừng đánh giá quá cao chiến lực của chúng. May ngày này, nếu có thể có mấy người đại trí đại dũng đứng ra, chỉ vẽ chúng, cho chúng một mục tiêu rộng lớn, nói rõ lợi hại, dạy chúng ước thúc hành vi, không chừng chúng thật có thể có thành tựu lớn. Chỉ tiếc chúng không cơ duyên gặp gỡ như vậy. Không phải người người đều làm được Yên Ly.”

Ba trăm năm trước, Yên vương Yên Ly cũng lên từ thảo莽, tụ nghĩa khởi binh. Y có thể sáng lập đại sự nghiệp xưa nay chưa từng có đó, thật sự là đặc biệt, cho nên đến bây giờ, y cũng là thiên hạ đều biết tiếng.

Liễu Hăng cười nói: “Yên Ly... Y có thể thành nghiệp lớn, là bởi vì y có Phương Khinh Trần.”

Nhin nhau một cái, đồng thời nhớ tới Phương Khinh Trần ba trăm năm trước liên lụy Yên quốc hưng khởi suy bại kia, còn có Phương Khinh Trần hưng Sở suy Sở lại hưng Sở hiện giờ này...

Mây mưa thất thường, buộc vào một thân.

Vé mặt hai người đồng thời trở nên cỗ quái.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 32 : Anh Hùng Đồng Mệnh

Liễu Hăng mặt đầy ưu sầu: “Điện hạ, nước Hoài Giang thế rất xiết. Thuận thiên quân bỗ phòng ven sông, chúng ta sau lưng còn có Phương Khinh Trần, muốn chiến thì phải tốc chiến, nhưng tốc chiến, hiện tại căn bản không thể chuẩn bị đủ thuyền chiến, đến lúc đó...”

Tần Húc Phi cẩn rắng nói: “Bắc cầu!”

Liễu Hăng ngắn ra: “Trưng dân phu...”

Tần Húc Phi quả quyết lắc đầu: “Dân phu không biết làm sao tự bảo vệ trên chiến trường, ép trưng dân phu bắc cầu, tử thương tất hơn vạn người.”

Liễu Hăng do dự không quyết, cuối cùng vẫn góp lời: “Điện hạ, cho dù là chiến sĩ của chính chúng ta, muốn bắc cầu giữa dòng nước xiết, cũng khó mà bảo vệ mình, vô luận là dùng dân phu hay dùng sĩ tốt của chính chúng ta, trận này thương vong đều sẽ không nhỏ. Không phải sợ chết, nhưng mà, cách chết thế này, binh của chúng ta, chỉ sợ người người không cam lòng! Mấy năm nay, điện hạ đối đãi người Sở quá tốt, trong quân vốn có rất nhiều tiếng chỉ trích, toàn dựa vào uy tín và sự vũ dũng của điện hạ mới có thể áp xuống. Hiện tại nếu lại... Chúng ta dù sao chẳng phải người Sở, mỗi một chiến sĩ đều không thể bổ sung nữa, tổn thất một người là vĩnh viễn thiếu một người. Hy sinh lớn như vậy, đợi khi chúng ta về nước...”

Tần Húc Phi khẽ thở dài một tiếng: “A Hăng, chúng ta không về được nữa.”

Một câu chót đeo nón, khiến Liễu Hăng nghe mà ngắn ra, đưa mắt nhìn, lại thấy điện hạ của y vẻ mặt đã hết sức ảm đạm.

“Trước kia, Sở quốc là địch quốc của chúng ta. Hiện tại, chúng ta lại phải cắm rẽ ở nơi này. Chúng ta là thủy thổ Tần quốc nuôi lớn, nhưng Sở quốc sẽ là nơi chúng ta vùi xương. Nơi này là quê hương tương lai của chúng ta, vì chính chúng ta, cũng vì hậu nhân của chúng ta, chúng ta phải tận lực tổ chức nó, tận lực làm cho nó phồn vinh một chút, tận lực để sự sinh tồn của chúng ta bớt một chút địch ý và thù hận nữa.”

Tần Húc Phi chậm bước ra khỏi thư phòng, nhìn bầu trời trên đầu, nhìn đất đai dưới chân.

“Con của chúng ta, sẽ do thủy thổ này dưỡng dục lớn dần. Chúng ta chung quy nên tận lực bảo vệ nó, cũng không thể để hậu nhân của chúng ta lưu lại huyết hải thâm thù không thể xóa nhòa.”

Liễu Hăng lặng thinh không nói, theo y bước ra dưới ánh dương, lại chẳng cảm thấy một chút ấm áp, trong lòng lạnh buốt thấu xương.

Đúng vậy, họ đều không còn nhà nữa. Nơi này chính là nơi nương thân vễn vẹn của họ. Họ phải sinh tồn, sinh sôi ở nơi này. Những binh lính đó sẽ phải ở đây cưới vợ, sinh con, chầm chậm cắm rẽ...

“Xin lỗi.” Giờ khắc này, thanh âm của Tần Húc Phi cực thấp cực nhẹ.

Liễu Hăng bật cười, ngóng nhìn chủ quân của y: “Điện hạ đang nói gì thế?”

Tần Húc Phi ngửa đầu trông lên trời cao mênh mông: “Nếu không phải bởi vì ta, các ngươi sẽ chẳng có nhà mà không về được. Nếu không có ta, nhánh quân đội sắt này, vốn là bảo vật trấn quốc của Tần quốc!”

Liễu Hăng cười: “Điện hạ, nếu không có ngài, căn bản chẳng có nhánh quân đội này.”

Liễu Hăng đang cười, khóc miệng lại không khỏi phai giật giật. Giờ khắc này, rất nhiều rất nhiều bất bình không cam kia, đang kêu gào đòi xông khỏi cổ

họng!

Tần Húc Phi chầm chậm cúi đầu, trầm tĩnh rất lâu rất lâu, mới thình lình nói: “Kỳ thật, các ngươi cũng không phải là không có biện pháp về Tần.”

Liễu Hăng nhướn mày, đáy mắt có vẻ tức giận chợt lóe qua, ngữ khí lại bình hòa lạ thường, biết rõ còn cỗ hỏi: “Biện pháp gì?”

Tần Húc Phi bình tĩnh nói: “Nếu ta chết, y... cũng sẽ không cần sợ nữa, quân đội mạnh như vậy, y làm sao có thể bỏ đi không cần được.”

Liễu Hăng lạnh lùng nói: “Vậy còn không bằng chúng ta ném Sở quốc về cho người Sở, lĩnh hết toàn quân đánh về Tần quốc! Chúng ta thậm chí có thể liên thủ với người Sở...”

Tần Húc Phi bỗng biến sắc: “Trừ phi các ngươi giảm thi thể ta mà qua!”

Liễu Hăng cười đến đau lòng: “Điện hạ, ngài là chân hào kiệt, thế nhưng đã ngắn ấy năm, đạo vương giả ngài vẫn không hiểu chút nào.”

Tần Húc Phi ngẩn ra, hồi lâu mới cười khổ một tiếng, nhận sai: “Là ta không tốt, lời như vậy, sẽ không bao giờ nói nữa.”

Hai người nhìn nhau, đều là vẻ mặt không thể nề hà.

Khi họ tuổi nhỏ, Tần nhược mà Sở cường. Nhà ai không có nam nhi thân thích vùi thân trên sa trường Tần Sở? Trong lòng hài đồng, Sở quốc chính là địa ngục ma quật, người Sở binh Sở, toàn là yêu ma quý quái, bởi vì hài tử kêu khóc, người lớn sẽ dọa: “Khóc nữa? Khóc nữa binh Sở quốc sẽ đánh qua ăn thịt mày!”

Y vào cung, thành thư đồng của người kia, y theo khuôn phép cũ, nơm nớp lo sợ, người kia lại trên gáy nhảy bật lên, vung vung nắm tay bé xíu: “Phụ vương, chờ Húc Phi trưởng thành, con phải đánh ngã tất cả người Sở!” Lời nói không cỗ ky của con nít rước lấy tiếng nói cười chung quanh, chỉ có y kinh ngạc

ngẩng đầu, nhìn vương tử cùng tuổi với mình kia, trong lòng đã bội phục!

Y một bút một nét, liền cho thái phó hai chữ “lập chí”, viết muôn vàn ẩn ý. Người kia lại đã vung đại bút viết xuống bốn chữ “chấn Đại Tân ta”, rồi trong ánh mắt vừa tức vừa giận của thái phó, nhảy dựng lên, chạy ra ngoài luyện tập bắn tên cưỡi ngựa.

Tân Húc Phi mười sáu tuổi ra sức xin tòng quân. Ba tấu ba bác! Lần thứ tư khi dâng thư, Hoàng đế phẫn nộ đem tấu chướng nhi tử tâm cao khí ngạo không hiểu lí lẽ dâng lên đương trường xé nát! Quân Sở quá mạnh! Cắt đất hiến thành để cầu an bình mới là đúng lẽ, một vương tử, một vương tử cả ngày kêu la muốn đánh bại Sở quốc, đi tòng quân? Y nhìn người kia mặt không biến sắc mắt không chớp, cúi đầu nhặt từng mảnh giấy vụn lên, dán cẩn thận, lại dâng lên. Mà y, quỳ theo phía sau.

Tân vương thở dài cho phép họ, y cùng người kia chống lại sự coi thường của đám quan văn, ánh mắt cung kính mà xa lánh của đám võ tướng, từng bước kiên trì không chịu lùi về!

Với Tân Húc Phi, Liễu Hăng kính nể nhưng cũng đau đầu. Trên quân sự Tân Húc Phi là thiên tài. Trên chính trị, Tân Húc Phi lại là đồ ngốc chân chính. Mà còn là loại ngu ngốc tám ngựa kéo cũng không quay đầu đó.

Mặc kệ người chung quanh lanh lạm như thế nào, y luôn có thể cao giọng nói ra lời thề ngây ngô thuở nhỏ đã lập, nhiệt thành trong mắt thủy chung không đổi. Mị lực của y đủ để tụ tập tướng lĩnh kiệt xuất nhất, sĩ binh dũng mãnh nhất, y cũng hiểu lợi dụng thân phận vương tử của mình đi giục quân lương đi giám sát việc rèn đao thương, thế nhưng...

Những năm gần đây, uy danh của y, thành tựu của y, khiến huynh đệ mình sợ hãi oán hận cỡ nào, y không biết! Từng nhắc nhở y rất nhiều lần, y vẫn không muốn phí tâm tư đi phỏng bị tranh đấu. Luôn cho là mình rời xa cung đình, thân tại quân ngũ, là có thể tránh khỏi những nhơ bẩn đó, thật là ngây thơ buồn cười

đến cực điểm.

Mười năm! Mười năm gian khổ. Mười năm sinh tụ, mười năm giao tranh!
Mười năm! Y dùng mười năm, rốt cuộc làm cho quân ngũ sỹ khí sa sút đến cực
điểm, dần dần dâng trào! Từ bách chiến vô thắng đến bại ít thắng nhiều, từng tấc
đất cắt nhượng bỏ đi năm đó, dùng máu dùng mồ hôi dùng sinh mệnh, từng tấc
tranh về một lần nữa!

Trong thời gian này, Sở vương lại già rồi. Ông ta hậu cung mỹ nữ đông đúc,
hoàng tử dưới gối đông đúc. Những người đó tranh quyền đoạt lợi, ầm ĩ vang
trời. Đều tự cản tay, nội loạn không dứt, bất chấp thù ngoài. Sở dần yếu, Tân dần
mạnh! Tân quốc không khỉ biến đổi, người Tân bặt hơiぬường mà, cả dân gian
đều hô hoán đòi công phạt Sở quốc! Tân vương ra lệnh một tiếng, mũi đao đã
mài bén của Tân quân, tự nhiên liền chỉ hướng kẻ thù truyền kiếp!

Thế nhưng, trong nhánh Tân binh ý khí phong phát, ồ ạt tiến công Sở cảnh
kia, không có bóng dáng Tân Húc Phi. Lúc cường binh y một tay tạo ra phải đi
lập công nghiệp muôn đời, y lại bị giữ ở hậu phương.

Vẫn không biết mình bị nghi bị áp chế sao? Biết, nhưng y vẫn tận tâm tận
lực thúc giục lương thảo, làm tốt hậu cần.

Cố tình lúc này trong cung Sở quốc đại biền, thiếu để đăng cơ, tướng lĩnh trẻ
tuổi tên Phương Khinh Trần kia, từ đó xuất hiện trước mặt người thiên hạ. Lúc
ban đầu, Phương Khinh Trần bận bình định chính cục trong triều, Tân quân còn
có thể miễn cưỡng tiến vào, đợi Phương Khinh Trần ổn định chính cục, tự mình
vào trong quân chỉ huy chiến sự, Tân quân lập tức không cầm cự được, nháy mắt
đã bị đuổi khỏi quốc cảnh.

Cũng may lão Sở vương kia mấy chục năm chinh phạt không ngớt, đã khiến
quốc lực Sở quốc tiêu hao đến cực điểm. Tân để mới định triều cương, chỉ có thể
nghỉ ngơi dưỡng sức, cho nên Phương Khinh Trần chỉ lệnh trọng tướng cẩn thủ
biên giới để cự địch, đồng thời mưu cầu cùng người Tân đàm phán ký kết hiệp

ước không xâm nhiễu lẫn nhau, không hề dám xâm nhập Tần cảnh.

Thế nhưng, sau lưng Tần quân, là triều đình kêu la đòi mở mang bờ cõi, là bách tính hoan hô đòi diệt Sở quốc.

Phương Khinh Trần không yên tâm Sở Nhược Hồng trong triều, không thể ở lâu ngoài biên cảnh, luôn là thế cục hơi ổn lại phải quay về kinh thành. Nhưng mà chỉ cần y vừa đi, Tần quân sẽ nhận mệnh, khởi xướng mãnh công biên tái. Nhưng trọng binh dũng tướng Phương Khinh Trần lưu mệnh bảo hộ biên quan cũng không phải hạng người tầm thường, Tần Sở liên tiếp giao chiến, tuy đều có thắng bại, rốt cuộc Tần quân chưa từng vào quan một bước.

Người Tần sốt ruột, Tần vương sốt ruột, Tần Húc Phi rốt cuộc được lệnh thân đến chiến trường. Y hưng phấn xoa tay, chuẩn bị làm một trận lớn, nhắc nhở y đạo dưỡng địch tự bảo, nhưng y vẫn vào tai trái ra tai phải.

Nhân viện quân của Phương Khinh Trần còn chưa chạy đến, y lại công phá biên thành, thế nhưng vào thành chưa đầy một ngày, lại bị Phương Khinh Trần kịp thời dẫn đại quân giết đến, khéo dùng mưu kế, lại đuổi khỏi thành.

Trong hôm đó, đầu thành dưới thành, Tần Phương hai người lần đầu đối diện nhau, đã biến hóa vị trí.

Tần Húc Phi đã đến, Phương Khinh Trần không thể không bị bức lưu lại trấn giữ đại cục. Phương Khinh Trần không đi thì Tần Húc Phi cũng không thể đi. Một đường quốc cảnh, cứ thế buộc chết hai người. Rời khỏi trung khu triều đình, Phương Khinh Trần bị Sở vương nghi kỵ, Tần Húc Phi tính vốn hào kiệt, lại đâu để ý tâm tư gì đó của vương giả nhà mình ngoài ngàn dặm. Rời triều đình quá xa, tai mắt Liễu Hăng cũng mất linh thông.

Ra kể ly gián, vốn cho là Phương Khinh Trần sẽ lâm thời bị điều về kinh thành, cho họ đủ thời cơ tiến công mà thôi, ai có thể dự đoán được, đổi lấy lại là Sở quốc sụp đổ, thiên hạ đại loạn. Người Sở không ngờ được, Tần Húc Phi không ngờ được, Liễu Hăng cũng không ngờ được!

Thời cơ chiến đấu giây lát đã qua, họ nào dám chần chừ. Dẫn hết binh mã chính thống *** nhuệ. Một tiếng trống hăng hái, công phá biên thành, thế như chẻ tre! Thắng lợi tới quá nhanh quá thuận. Cả nhánh quân đội đều lao vào Sở cảnh, vừa không đề phòng thì cánh cửa Tần quốc đã đóng kín sau lưng!

Nghĩ lại mà kinh! Nhận được truyền thư huynh trưởng đã bước lên vương vị, biết nhánh quân đội họ đây đã bị chủ quân mình bằng lý do đường hoàng nhất vĩnh viễn trực xuất. Trước mặt người y buông tiếng cười dài: “Anh hùng chí nghiệp, vốn nên tự mình đánh ra một thiên hạ, ai thèm đi tranh đoạt với y!”

Nhánh quân đội này cơ hồ điên cuồng, họ muốn giết chóc, muốn đồ thành, muốn quay người đánh về Tần quốc, đòi một công đạo cho mình! Y đứng ra trấn áp tất cả điên cuồng, cưỡng bức nhánh quân đội này không tán loạn, không mê mang... Không quay đầu! Liên tục đánh về phía trước! Phá thành, đoạt quan, căm rẽ thật sâu! Làm cho sĩ binh đã mất đi mục tiêu và lý tưởng sau khi dốc sức khổ chiến, vẫn không điên cuồng hủy diệt và cướp bóc khó khăn biết mấy? Trong tất cả những ánh mắt căm thù đối kháng, từng chút ổn định thế lực khó khăn cõi nào?

Y vẫn đấu chí dâng trào, trước mặt tất cả binh lính, thanh âm lại vắn tràn ngập hy vọng, trước mặt tất cả tướng lĩnh, tiếng cười sang sảng như trước.

Y vì bảo hộ bách tính đất Sở, gánh tất cả bất mãn và áp lực trong quân, mà người Sở hồi báo cho y chỉ có thù hận! Y phải bỏ ra nỗ lực hàng chục lần quan viên gốc Sở, mới có thể thoảng được một chút thừa nhận.

Không dễ dàng gì, những bách tính nhao nhao trốn đến phuong nam ấy, lại nhao nhao trốn về đất bắc lần nữa. Bởi vì thảm trạng của bách tính phuong nam dưới sự khống chế của quân đội nhà mình, mọi người rốt cuộc bắt đầu quý trọng cuộc sống tuy vẫn bần hèn, nói cho cùng vẫn có thể miễn cưỡng yên ổn trước mắt.

Không dễ dàng gì, dưới yêu cầu nghiêm khắc với quân kỷ, cùng chính sách

tận lực không nhiễu dân sinh, sơ và hận của bách tính với người Tần, chật rãi tiêu trừ.

Không dễ dàng gì, sau thường niên lẽ đai và nhiệt thành, những kẻ sĩ có kiến thức trong dân gian, rốt cuộc lục tục vài người chịu đứng ra, xuất lực trù mưu giúp thi chính...

Giang Châu Liễu Châu lại đại loạn! Vì giảm thiểu thương vong, cũng vì không để người Sở căm thù đối kháng không cần thiết, Tần Húc Phi vẫn hậu đãi tướng hàng, Giang Châu Liễu Châu sau khi hàng, vẫn đang trao cho thủ tướng ban đầu chuyên quyền đóng giữ. Nhưng làm sao dự đoán được, tham dục của những người đó trong loạn thế sẽ điên cuồng đến nước ấy, lại bức bách tính trong vùng đến mức phải dựng cần tre mà lên, kết quả là, y vẫn không thể không thu thập sơn hà từ đầu.

Thế nhưng, dù như vậy, dù con đường phía trước còn dài, dù muốn hoàn toàn nắm giữ đất Sở, còn cần cực kiên nhẫn và kiên trì, nhưng mọi người chưa bao giờ hoài nghi việc Tần Húc Phi có thể làm được. Chỉ cần một hai năm nữa, họ sẽ có thể hoàn toàn dẹp yên Bắc Sở, có đủ tiếp viện duy trì, động binh với mấy thế lực lớn phương nam, đặt chân vững vàng tại đất Sở. Thế nhưng, Phương Khinh Trần lại từ trên trời giáng xuống!

Không thể nề hà, không thể nề hà!

Nam Sở cấp tốc ngưng tụ. Họ không bình định Liễu Châu, lại không thể xuất binh đánh tan! Lỡ mà vừa xử lý không thỏa đáng, họ sẽ thành quả trứng bị kẹp giữa hai tảng đá, vạn kiếp bất phục.

Nhưng mà, họ có thể đánh về sao? Liên thủ với người Sở, đánh về Tần quốc sao?

Trong lòng thở dài, miên man vô tận.

Những năm gần đây, bao nhiêu người chờ mong y có thể lĩnh binh đánh về.

Bao nhiêu người ngóng trông theo y, trút hết khó chịu trong lòng, tại quốc gia của mình, một lần nữa tranh về vinh diệu và hào quang!

Đó là nơi có thân nhân của họ.

Nhưng mà, y không thể.

Đại ca y, độc ác vô tình, tàn khốc giả dối. Nhưng trên chủ chính trị quốc, lại không hề có gì sai thất. Từ trong phi báo của thám tử, đồn đãi từ phuơng, y thấy được các loại cử động thi chính của Tân vương tân nhiệm, người này có lẽ không phải huynh trưởng tốt, không phải nhi tử tốt, nhưng vị tất không thể làm một đế vương tốt.

Chẳng lẽ mình có thể thật sự huy binh một đường giết về, khiến anh hùng bảo vệ quốc gia, trở thành tội nhân phá hoại sự an bình. Khiến Đại Tân không dễ dàng gì giãy giụa cất đầu từ trong uy áp mạnh mẽ của Sở quốc, giống Sở quốc này, lâm vào trùng trùng hỗn chiến nội tranh sao?

Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân y xứng đáng bị huynh trưởng phản bội vứt bỏ nhỉ. Trên đời này, có quá nhiều chuyện, y biết, y hiểu, chỉ là vô luận thế nào cũng không làm được.

Chẳng những bản thân y không làm, còn bức bách tất cả những người bảo vệ y, quan tâm y, kính trọng y, cùng theo y, chịu khổ bị liên lụy, lại không thể tận lực đi bảo hộ quyền lực mình nêu có. Các tướng sĩ đó, những năm gần đây, sống làm sao không khổ. Bao nhiêu dũng sĩ bách chiến, nửa đêm nhớ thân nhân cố hương, thất thanh khóc rống, bao nhiêu chiến sĩ can đảm, đau lòng thấu xương, chỉ đành mượn rượu say cuồng.

Nhin vẻ mặt y ảm đạm như thế, Liễu Hăng bỗng nhiên khe khẽ cười rõ: “Húc Phi, ngài không cần tự tìm phiền não nữa. Ngài thật cho rằng trong quân toàn là thánh nhân, sách giải thoát của ngài, ngài cho là mọi người chưa từng nghĩ tới?”

Y hiếm khi không xưng điện hạ, hô thăng tên. Tân Húc Phi nghe mà ngạc

nhiên, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tựa tiếu phi tiếu của hảo hữu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 33 : Phù Trợ Lẫn Nhau

Nhin vẻ mặt y ảm đạm như thế, Liễu Hăng bỗng nhiên khe khẽ cười rõ: “Húc Phi, ngài không cần tự tìm phiền não nữa. Ngài thật cho rằng trong quân toàn là thánh nhân, sách giải thoát của ngài, ngài cho là mọi người chưa từng nghĩ tới?”

Y hiếm khi không xưng điện hạ, hô thăng tên. Tân Húc Phi nghe mà ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tựa tiếu phi tiếu của hảo hữu.

Liễu Hăng cười đến bất đắc dĩ: “Thương lượng đúng là từng thương lượng. Đáng tiếc là đường này không thông. Đám chúng ta đi theo ngài quá lâu rồi. Cho dù ngài chết, người ngồi ở vị trí đó, đều không dung được chúng ta chưởng binh quyền nữa. Cùng với sau khi trở về bị phân cắt điều phòng, rời rạc tản mác, thúc thủ vô sách chờ đợi bị thanh toán, còn không bằng ở đây cùng ngài đánh ra một mảnh thiên địa.”

Tân Húc Phi mở miệng, lại ngậm miệng.

Liễu Hăng lắc đầu. Vị chí giao hảo hữu này của mình, trên đạo làm vương đã ngốc đến hết thuốc chữa.

“Thôi ngài đừng nghĩ mấy ý niệm lộn xộn này nữa.” Liễu Hăng cười: “Ngẫm lại làm sao bảo vệ tốt bản thân mới là thật. Nhìn sự hỗn loạn của Sở quân sau khi Phương Khinh Trần chết đi, nếu ngài chết, quân đội Sở quốc sẽ có thể dễ dàng dàng xơi tái chúng ta, còn nói gì về nước.”

Tân Húc Phi nhìn vẻ tươi cười của hảo hữu dưới ánh mặt trời, bất giác cũng cười. Nói thật là đều vô cùng hợp lý. Nhưng nói đến cùng, chẳng qua là họ không chịu phụ y mà thôi. Những điều khác, đều chẳng qua là...

“Là viện cớ nhỉ.” Câu hỏi mang cười, khiến Tân Húc Phi ngẩn người đưa mắt, làm sao, y lại nói ra lời mình muốn nói.

Liễu Hăng nhìn y với biểu tình có chút hối hả: “Không đánh cướp, không ức hiếp, không cưỡng trưng dân phu, lý do của ngài rất đầy đủ. Nhưng kỳ thật đều là viện cớ nhỉ? Trên thực tế, ngài căn bản không có biện pháp làm chuyện kiểu đấy, đúng không?”

Tân Húc Phi đỏ mặt.

“Húc Phi, đã nói với ngài bao nhiêu lần, hiền không chưởng binh, ngài có nhiều việc không nỡ bỏ, nghĩa không thể vứt như vậy, đã phạm vào đại kỵ của binh pháp.”

Nhưng Tân Húc Phi lại buông ra, nhường mày cười sang sảng: “Quan tâm gì kỵ với không kỵ, nam nhi trên đời, có điều nên làm có điều không nên làm.”

Liễu Hăng không biết là giận hay cười: “Ngài thế này, những năm gần đây, lại vẫn có thể liên tục thắng trận, thật là ông trời không có mắt!”

Tân Húc Phi cười rõ: “Đó không phải bởi vì có ngươi sao. Có ngươi và cả bọn họ đang nhìn, cho dù ta lỗ mãng làm bộ, tùy hứng tùy ý nữa, cũng sẽ không rơi xuống mương.”

“Ngài thật là...” Liễu Hăng bất đắc dĩ cười khổ lắc đầu. Chân lại vẫn tự nhiên theo sát bước chân y dang trược.

Có gió khẽ thổi, thổi tấm áo choàng đỏ rực của Tân Húc Phi phơi sau người. Phất qua khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Liễu Hăng. Dưới ánh dương, bên nước biếc, hai bằng hữu đồng hành, một là tính tình mãnh liệt như lửa hệt như nắng gắt kia, một là ý chí nhã lượng tựa nước ao nhu hòa kia.

Gió nhẹ đưa tiếng cười sang sảng, tiếng nói nhỏ bình hòa của họ, truyền về phương xa.

Liễu Châu bị quân thuận thiên phá hủy đến độ cỏ cây không sót, trên đường lớn, những chiếc xe bò nối đuôi nhau mà đi không nhìn thấy cuối.

Trên xe bò kéo chính là thuyền, là gỗ, là cần trúc.

Hai bên xe bò, đen kịt chỉnh tề đầy về trước, là mây vạn Tần binh.

Bình định Giang Châu, chưa đầy nửa tháng, việc đàm phán của Tần Húc Phi và thuận thiên quân đã hoàn toàn rạn nứt, cách Hoài Giang hiểm trở, lần này không thể dựa vào khéo léo, chỉ có thể công mạnh.

Trận chiến này phải giải quyết nhanh, song bước bắc cầu này, Tần Húc Phi thà rằng chậm lại. Cái giá nhân số từ trận quá lớn, họ không trả nổi. Muốn dựng cầu phao, cần hàng loạt thuyền bè, càng nhiều càng tốt, càng lớn càng ổn, thế nhưng bờ bắc Hoài Giang, tàu thuyền tuyệt tích. Tần quân không tìm thấy bất cứ một chiếc thuyền lớn nào, có thể từ ngoài châu vận chuyển đến, cũng chỉ có thể là thuyền nhỏ, hơn nữa số lượng thiếu nghiêm trọng.

Hoài Giang rộng lớn, dòng nước không xiết lầm, nhưng trời thu mát mẻ đã tới, nước sông lạnh băng.

Hai bờ đại giang, trận doanh hai quân. Mênh mông không nhìn thấy cuối.

Vùng ven bờ bắc đốt lên vô số đống lửa, bày những vò rượu không đếm nổi.

Bởi vì thuận thiên quân vườn không nhà trống, những vật dẫn lửa này đều là lấy xe ngựa từ ngoài vùng Liễu Châu xa xôi tải đến, trong vò cũng chỉ có rượu kém miễn cưỡng được tính là rượu. Rượu, là phải dùng lương thực sản xuất.

Quân sĩ phụ trách bắc cầu, hơn vạn người.

Bờ bắc đại giang một phiến trầm túc, không ai oán giận, không hề lùi bước. Đám sĩ binh dùng dây thừng buộc chặt nhau, để phòng bị nước sông cuốn đi, sau

đó vác gỗ, cần trúc, cọc ngăn lối nước bước đến giữa sông.

Năm cây cầu phao, nhanh chóng kéo dài đến giữa sông. Sau khi thế nước đã dâng đến ngực, một nhóm người xuống sông đầu tiên, nhao nhao lui về bờ, đến trước lửa trại, uống rượu sưởi ấm. Nhóm quân sĩ thứ hai dùng thuyền nhỏ xuống nước, thả neo cố định chặt phía trước, xếp ra thăng hướng chữ nhất, tất cả ván gỗ, cọc gỗ đều nhanh chóng qua thân thuyền chuyển về phía trước. Men theo thuyền bắc cầu về trước. Song thuyền không đủ nhiều, không thể không phá lệ phân tán. Khoảng cách giữa các thuyền, phải nhờ cái xác máu thịt của binh lính đến bù.

Nhóm quân sĩ thứ ba nhằm hướng Hoài Giang, họ chẳng những đã buộc chết dây thừng trên người nối liền nhau, còn treo đầy bàng quang gia súc đã thối cǎng, hòng có thể nỗi trên nước, ghép gỗ bắc cầu. Ngâm lâu trong nước lạnh, buốt thấu xương, giữa sông dòng nước dần dần chảy xiết, nhưng bởi vì người xuống nước quá nhiều, đủ để tạo thành bức tường người, mà người người đều dùng dây thừng buộc chặt thành một xâu. Cho nên mặc dù có người chìm dưới nước, nhưng không ai bị cuốn đi.

Cầu phao vững bước vươn ra trước.

Thuận thiên quân bờ bên kia nhịn không được nữa. Cung tiễn thủ phía trước liều mạng giương cung bắn tên một cách lộn xộn, đại giang rộng lớn cung tên khó mà đến, còn chưa bắn tới giữa sông đã lũ lượt cạn sức rơi xuống. Chờ soái kỳ hậu phuơng bên kia, một tràng mệnh lệnh chửi bậy ầm ĩ truyền ra không cho bắn tên, tên kia đã rơi xuống nước mấy ngàn mũi.

Họ dường như không ngờ Tân quân thật sự sẽ không tiếc giá nào đến tiễn công. Cho nên hành động hấp tấp, không phối hợp. Sau một trận lộn xộn, mới hỗn loạn nhường ra một lối đi, xe nỏ cùng máy ném đá cực lớn, lúc này mới long trọng lên trường.

Tân Húc Phi giục ngựa trước doanh, lãnh nhẫn quan sát, vừa thấy đội hình

của thuận thiên quân sinh loạn, đoán biết động tác, lập tức hơi phất tay.

Chiến kỳ lít nhít của tiền quân nhao nhao dời ra hai bên, một loạt xe nỏ và máy bắn đá phía sau, chỉnh chỉnh tề tề đẩy lên, dàn hình chữ nhất dọc theo bờ sông. Xe nỏ cường lực do trâu kéo cùng máy ném đá đồ sộ do mười sĩ binh mới có thể điều khiển một đài, đồng thời phát động tiến công.

Quân sĩ bắc cầu dưới sông chỉ cảm thấy trên đầu chót tối sầm, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vô số cự nỗ cực dài và đá tảng cực lớn, bay vút qua không trung, nhất thời cơ hồ che khuất cả bầu trời.

Bờ sông đối diện truyền ra tiếng kêu thảm, mấy vạn đại quân bên kia tề tựu bên bờ, người chen người, người đùn người. Trơ mắt nhìn vũ khí đáng sợ công kích đến, ngay cả trốn cũng không chỗ trốn, lập tức tử thương vô số, đội hình đại loạn. Giẫm đạp nhau mà thương vong, thậm chí còn nhiều hơn chết dưới nỏ đá của Tần quân.

Muốn nói vũ khí viễn trình, song phương đúng là cách biệt một trời. Tần Húc Phi chiến trận nhiều kinh nghiệm, biết rõ đạo lý “việc muốn làm tốt, tất phải dùng vũ khí sắc bén”, trong quân tự có ty binh khí, lại lấy quân lệnh cưỡng trưng chiếm lĩnh tất cả công tượng xuất sắc, cùng với nhân tài biết *** luyện kim loại, trọng kim hậu đãi. Cho nên dù bị Tần quốc đoạn tuyệt tiếp viện, họ cũng có năng lực chế tạo ra vũ khí tiên tiến nhất. Tần Húc Phi coi trọng hậu cần, cho nên lợi khí viễn trình lúc này trong quân đang dùng, số lượng nhiều, uy lực cũng lớn.

Đem so sánh, thuận thiên quân là tạo phản lập nghiệp. Họ lúc trước mỗi lần công vào một chỗ quân đội đóng quân, liền cướp đi tất cả đao kiếm cung tên, về phần những vũ khí cỡ lớn trong quân đội công kiên nhất định cần đó, đều bị đám người không hiểu cũng không biết dùng này phá hủy. Đánh trận sao, chính là cầm đao kiếm liều mạng thôi mà, cưỡi ngựa bắn tên, nhiều nhất là như trong bình thư vẫn nói đó, đào mẩy cái hố bẫy ngựa, bắt đại tướng của đối phương. Về phần công thành, khiêng mẩy gốc cây bụi liều mạng đụng vài cái là được...

Đợi khi có mưu sĩ đến đầu, thuận thiên quân từ trên xuống dưới, đã hiểu những phiền toái của việc đánh nhau đó, biết tầm quan trọng của các loại vũ khí, thì đã không còn kịp. Hiện tại bờ sông bất quá là một số vũ khí khẩn cấp tu phục chế tạo ra, nào ngăn cản được đối phương.

“Không phải sợ! Phái người lên trên! Bảo hộ xe nỏ và máy ném đá! Liều một trận với chúng!”

Quân lệnh truyền ra khàn cả giọng, thế nhưng quân đội tiên phong dùn dùn đầy đầy, chẳng ai chịu đến gần phía trước nữa, cứ mặc cho mười mấy vũ khí công kích đáng thương kia, trơ trọi nằm ở bờ sông chịu nỏ đá của đối phuơng tẩy lễ. Đội quân pháp tiến lên, mấy chục người bị trường đao chém chết, họ mới không thể không mạo hiểm cự thạch và cường nỗ của Tần quân, xông lên phía trước, ý đồ dùng những cái khiên lớn nhỏ bảo hộ trên dưới trái phải mấy vũ khí cỡ lớn còn chưa bị đập hỏng, đồng thời không chế xe nỏ và xe ném đá phản kích.

Chỉ tiếc, khiên của họ phần nhiều là khiên gỗ và khiên mây. Có cũng chẳng khác nào không có, động chút là có người mang theo huyết châu bị xuyên trên nỏ mạnh bay ngược ra. Xe nỏ và máy bắn đá của bờ bên kia tầm bắn xa hơn họ, họ đánh không đến, bèn nhắm phuơng hướng đến cầu phao dưới sông. Nhưng mặc dù khiến Tần quân tổn thất mấy chục người, cầu phao sụp xuống mây chõ, đối phuơng lại không hề lùi bước, tốc độ dựng hơn xa tốc độ phá của họ!

Dùng mạng người đi lấp, xe nỏ và máy bắn đá bờ nam, vẫn cứ bị đập hủy một trận.

Họ rốt cuộc nhìn ra đánh bừa không có lợi, lớn tiếng hô hoán lui về sau, chờ thuận thiên quân thất tha thất thiểu rời khỏi phạm vi công kích của Tần quân, xe nỏ và xe bắn đá tổng cộng cũng chỉ còn năm sáu đài.

“Đừng sốt ruột, chờ cầu của chúng bắc qua đây, vào tầm bắn công kích của chúng ta, là có thể đánh...”

Song tính toán lại hóa thành bọt nước.

Theo cầu phao thuận lợi từng thước kéo dài về phía trước, người Tần trước hết cũng đầy máy bắn đá và xe nỏ lên cầu phao đã bắc ổn, một khắc không ngừng tiếp tục công kích truy kích. Thuận thiên quân vì tránh bị đánh, chỉ có thể từng bước lui về sau. Trơ mắt nhìn cầu phao của Tần quân dần dần xâm đến bờ nam!

Cầu phao đã gần hoàn thành, các quân sĩ thi công trên cầu dưới cầu nhanh chóng lui lại bờ bắc. Thể lực của họ cơ hồ đã hao hết trong nước, lại đi chinh chiến chỉ uổng phí tặng cho địch nhân giết chóc. Mà bờ bắc, *** nhuệ Tần quân vẫn giữ lực chờ đợi, đã từng đợt từng đội, chỉnh tề đồng loạt dọc theo năm chiếc cầu phao đã bắc, mở rộng qua đây.

Trong thuận thiên quân xôn xao từng đợt, bắt đầu có rất nhiều đội ngũ, giờ khiên kiệt lực xông về trước, muốn ngăn cản công đoạn hoàn thành cuối cùng của cầu phao, cắt đứt đường tiến của Tần quân. Song cự thạch từng đâm nện xuống, khiên sắt thép bị phá hủy như giấy, tên nỏ cự đại gào thét xuyên qua khiên. Giữa những tiếng kêu thảm thiết, bao nhiêu người ngã xuống trong màn sương máu. Họ muốn rút lui, nghênh đón họ, lại là từng đợt mưa tên đầy trời. Cung tên của đội quân pháp bắn không đến Tần quân, bắn về phía họ lại tuyệt không dung tình!

Tiền đội thuận thiên quân không biết làm thế nào, chỉ có thể dùng chiến thuật biển người xông về phía trước, tên nỏ cự thạch chung quy không giết được tất cả mọi người!

Nhưng mà trước khi họ chạy đến, một tấm ván gỗ cuối cùng đã bắc lên bờ sông.

Mấy Tần tướng tiên phong đã gào thét giục ngựa dẫn quân, ngược dòng người bắc cầu đang từ trên cầu triệt xuống, nháy mắt đã bức lên bờ sông.

Trên cầu phao ngựa đi không tiện, ngoại trừ tướng lĩnh, còn lại toàn là bộ

binh. Bởi vì mọi người chịu trách nhiệm xung trận, đi trước cơ hồ toàn là bộ binh nặng, mặc giáp nặng, cầm trường đao, giơ khiên lớn, vừa lên bờ liền lấy chủ tướng của riêng mình làm trung tâm, kết thành từng trận thế hình nón, như chủy thủ đậm về thuận thiên quân phía trước. Tuy rằng nhân số vừa lên bờ còn khá ít nhưng thế như chẻ tre. Chẳng những xung kích thuận thiên quân đến tán loạn trận hình, cũng nhanh chóng đứng vững gót chân, bảo vệ đầu cầu, bảo vệ thông đạo cho đồng bạn đi tới.

Trên cầu phao, trong nháy mắt đã chật ních người. Tân quân chờ đợi đã lâu, sớm góp đủ sức, dốc sức xông về trước. Công binh triệt lui ra sau thì tiếp nhận công tác điều khiển vũ khí hạng nặng, đẩy xe nỏ và máy bắn đá đồ sộ rút về bờ bắc.

Trên bờ bắc, trường thương binh, khinh giáp binh cùng cung tiễn thủ phụ trách tiếp tục công kích, cũng toàn bộ làm tốt chuẩn bị lên cầu chi viện.

Bờ nam tiếng chém giết rung trời, Tân quân thiếu số lại vô cùng dũng cảm đánh lui từng đợt thuận thiên quân vô số.

Bờ bắc hô gầm không dứt, tất cả các chiến sĩ Tân quân đều nhiệt huyết sôi trào chờ đợi mệnh lệnh tiến lên.

Tân Húc Phi không ức chế được hào tình trong lòng, giục ngựa về trước mấy bước, cương ngựa lại chợt căng, bên tai truyền đến một thanh âm đè cực thấp nhưng cũng cực lạnh cực giận: “Ngài muốn làm gì?”

Tân Húc Phi cúi đầu thoáng nhìn Liễu Hăng, lại nhìn nhìn biểu tình của năm sáu thiên tướng bốn phía mỗi người như lâm đại địch, chỉ đành cười khan một tiếng: “Ta không muốn làm gì hết.”

Trên mặt mày người đều đang viết: “Tin mới lạ.”

Liễu Hăng dùng thanh âm chỉ có hai bên mới nghe được quát khẽ: “Là Nguyên soái thì hãy có dáng vẻ của Nguyên soái, đừng suốt ngày đi tranh công

lao của người bên dưới.”

Tần Húc Phi cười khổ, y nào phải người hiểu dũng thích đấu, chỉ là mình đứng ở nơi an toàn xem náo nhiệt, để cho người khác đi sinh tử khổ chiến, loại sự tình này y thật sự khó mà quen được.

Mu bàn tay lại bị người nhẹ nhàng vỗ một cái, ngạc nhiên đưa mắt, đúng gặp Liễu Hăng cười hiểu ý. Lần này thanh âm của y vẫn chỉ hai bên có thể nghe: “Ta đi thay ngài.”

Tần Húc Phi sững sốt giây lát, cuối cùng hơi gật đầu.

Liễu Hăng cười dài một tiếng, quất ngựa quát: “Huynh đệ tả quân, đi theo ta!”

Phía sau đáp lời như mây, nam tử ngày thường nho nhã ôn văn này, lúc này mi vũ đều là anh khí vô cùng, trong tiếng cười sang sảng, quay đầu nói cười: “Ta giao điện hạ cho mọi người!”

“Vâng! Liễu tướng quân yên tâm!”

Mấy viên tướng lĩnh bên cạnh tề thanh nhận lời, giục ngựa vây Tần Húc Phi càng chặt, quyết tâm rõ ràng.

Chỗ cầu phao, người ôn hòa tốt tính kia, bước lên tấm ván gỗ thứ nhất.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 34 : Địa Ngục Nước Lửa

“Liễu tướng quân! Liễu tướng quân!”

Liễu Hăng giục ngựa giương thương, dẫn tướng sĩ thuộc hạ *** nhuệ nhất, xông thẳng lên cầu phao, quân sĩ bốn phía nhao nhao nhường đường, cả sĩ binh trên cầu phao cũng nghiêng người nhường y đi trước. Tân quân khổ chiến bên bờ nam, cũng tề thanh hô to theo: “Liễu tướng quân!”

Tân Húc Phi trời sinh anh vũ anh nghị, nhưng tính nóng như lửa. Liễu Hăng lại kiên nhẫn cẩn thận, tính tình ôn hòa hiền hậu. Tân Húc Phi là chiến thần trong quân, là đối tượng các tướng sĩ nhìn lên, nhưng mọi người có vấn đề muốn hỏi, có lời muốn nêu ý kiến, có chuyện muốn hỏi thăm, đi tìm nhất định là Liễu Hăng, mà không phải Tân Húc Phi.

Y là bằng hữu tốt nhất, cấp dưới tín nhiệm nhất của Tân Húc Phi, cả trong quân đội, là nhân vật chỉ sau Tân Húc Phi. Hiện tại, y lại lĩnh binh thả ngựa, vọt tới tiền phương chiến trường!

Sĩ khí lên cao!

Bắt đầu từ khi Đại Tân khởi binh phản công Sở quốc, mỗi một trận chiến đều là như thế, mỗi lần xung sát luôn có vị tướng lĩnh cao nhất xung sát ở trước nhất, vô luận là Tân Húc Phi, Liễu Hăng, hoặc là người khác, họ luôn sẽ dùng hai vai gánh chiến cuộc gian nguy. Nguy hiểm họ đổi mặt, luôn nhiều hơn sĩ binh thấp nhất!

Cho nên, nhánh Tân quân này mới có thể tụ mài không tan. Cho dù thân ở dị quốc, không đường về nước, thiên nhân đều bỏ, vẫn không tự bỏ, không tự hủy,

không sụp đổ!

Có thể yên tâm giao sau lưng của ngươi cho đồng bạn, chủ tướng của ngươi cũng ở bên ngươi, núi đao biển lửa, mọi người cùng xông pha! Họ là địch của cả thế giới, nhưng họ nương tựa lẫn nhau!

Há nói không áo, cùng người chung bào...

Chỉ sau trung quân Tân Húc Phi thống lĩnh, tả quân *** nhuệ nhất Liễu Hăng dẫn dắt đã xông lên cầu phao, theo anh tư quất ngựa vọt đến bờ nam của Liễu Hăng. Họ sẽ xếp ra trận doanh kiên cố nhất ở bờ nam! Đối với Tân quân nhiều năm chinh chiến, bao bận phá cường địch mà nói, khốn cảnh gian nan hơn nữa cũng từng đổi mặt, năm đó cho dù đổi mặt với Phương Khinh Trần công kích toàn diện, họ cũng có thể chống đỡ không loạn, lui mà không tan, chỉ cần qua cầu, đám ô hợp thuận thiên quân này còn không phải dễ như trở bàn tay!

—

Trên cầu phao, Tân quân thần tốc đi qua.

Bên cầu phao, chính là thượng du Hoài Giang, vòng qua một khúc khá cong, bởi vì người Tân phần nhiều không thiện nước, lúc lựa chọn địa điểm bắc cầu, đã chọn đoạn thê nước đem so mà nói là nhẹ nhàng nhất này.

Lúc này, chỗ ngã rẽ, trên mặt sông Hoài Giang, lướt đến hơn mươi chiếc thuyền con.

Thuyền rất nhỏ, rất không thu hút, trước khi vòng qua ngã rẽ, hoàn toàn bị cỏ cây bên bờ che lấp.

Mọi người bên bờ bắc nhìn thấy mấy điểm nhỏ trên mặt sông kia khá sớm, nhưng cũng nghi hoặc hơn là cảnh giác.

Thuyền nhỏ xuôi dòng mà đến, tốc độ cực nhanh. Tân quân trên cầu bên bờ, giương cung giờ nở, lại bắn không ra được. Tiếng gào khóc vang khắp trên

thuyền, không có thuận thiên quân, không có ai tay cầm vũ khí, có chỉ là lão nhân và phụ nhân quần áo tả tơi, đều bị tra tấn đến không thành hình dạng, hơn nữa đều bị thừng trói chặt, không thể động đậy.

“Cứu mạng!”

“Chúng tôi không phải thuận thiên quân!”

“Cứu mạng!”

Tất cả Tần quân đều trợn mắt há mồm, ngay cả Tần Húc Phi bách chiến sa trường cũng ngẩn ra. Chuyện gì xảy ra đây? Nếu là công thành, trái lại từng nghe nói xua đuổi dân thường trước mặt đội vác đất lấp thành hào. Mấy chiếc thuyền con này, lại không đủ xung lực phá cầu phao, vì sao phải để bách tính ra chịu chết?

Chẳng qua là thoảng chầm chờ. Mấy chục chiếc thuyền con trước sau đụng trúng chiếc cầu phao đầu tiên!

Một tiếng nổ vang! Chấn động lòng mười vạn người nam bắc sông!

Ngọn lửa ngút trời! Cột nước ngút trời! Cầu phao đứt từ giữa! Sĩ binh trên cầu rơi xuống sông!

Sĩ binh chõ nước cạn còn có thể giãy giụa lên bờ, khinh giáp binh chõ nước sâu phần nhiều bị nước sông cuốn đi, mà những sĩ binh mặc giáp nặng đó, dù bơi giỏi hơn cũng vĩnh viễn chìm nghỉm dưới đáy sông.

Nhip cầu sụp đổ, thân tàu nổ tung, những mẩu cọc gãy gỗ vụn bắn ra tứ xứ, đánh lên người khinh giáp binh đang giãy giụa trèo lên bờ, bao nhiêu người xương đứt gân đoạn, ngã dưới nước.

So với họ, lão nhược phụ nhân trên thuyền càng đáng thương hơn, có thuyền là nổ tung, tan xương nát thịt. Có thuyền nhỏ lại dãy lên đại hỏa, những người này bị dây thừng trói vào một chõ, liệt hỏa quấn thân, chỉ kêu thảm bị đốt chết

tươi, cho dù nhảy xuống sông cầu mau chết chìm cũng không thể.

Lửa mạnh khói đặc, máu thịt tung tóe.

Trong địa ngục nước lửa, thương du lại có vô số thuyền nhỏ, mang theo vô số người kêu khóc, xuôi dòng lao xuống.

Thuận thiên quân cười to inh ỏi, mà Tân quân bờ bắc thì đau lòng kinh hoàng đến mức nhất thời ngay cả gầm lên cũng không thể.

Vô sỉ! Vô sỉ!

Tân Húc Phi xanh xám mặt, giục ngựa vọt tới trước, lại bị bộ tướng bên cạnh ngăn chết!

“Nguyên soái! Điện hạ!”

Tân Húc Phi ngưng thần nhìn từng khuôn mặt cực bi phẫn của bộ tướng bốn phía, lại ngẩng đầu nhìn ra xa, cắn chặt răng nhìn binh sĩ trong quân đang giãy giụa cầu sinh dưới sông, nhìn bờ bên kia đại giang, người đã rời đi quá xa, y đã không nhìn rõ, không tìm thấy kia.

Trong mắt hổ, rốt cuộc rơi lệ.

A Hăng, đây chính là điều ngươi vẫn muốn cho ta biết sao? Đây là đạo vương giả?!

Phích lịch tử, khéo léo linh hoạt uy lực vô cùng lớn, nhưng chẽ tác gian nan, kíp nổ phiền toái, lại cực kỳ dễ nổ bất ngờ, cho nên mất đi giá trị tiến thêm một bước mở rộng trên chiến trường. Phích lịch tử bí mật bất truyền y tự mình mất cái giá rất đắt, khom người tương giao, ti từ hậu lễ, uy bức dụ dỗ, mới lấy được từ Lôi gia hỏa khí thế gia!

Phích lịch tử mà ty binh khí của Tân quốc lấy làm ngạo, xuất hiện trên chiến trường Sở quốc, nam nhi Tân quốc, chết dưới hỏa khí của người nhà Tân quốc.

Liễu Hăng! Đây là đạo vương giả mà ta không hiểu đó sao! Đạo vương giả, chính là vì bản thân, có thể hy sinh mọi người, giết chết mọi người sao!

Thuận thiên quân đúng là am hiểu sâu đạo lý trong đó. Trong tay họ có rất nhiều bách tính, tất cả đều ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, ngày đêm quanh quẩn bên bờ sinh tử. Bảo với họ, không làm thì cả nhà giết sạch, chịu làm thì sẽ cho con cái thân nhân của họ có cơm ăn, có thể sống sót, những mẫu thân vì hài tử có thể đi chết đó, những lão nhân vốn cảm thấy mình không còn nhiều thời gian đó, còn có thể có lựa chọn thứ hai sao?

Không cần tất cả mọi người đều thuận theo. Trên mấy chiếc thuyền, chỉ cần an bài một tử sĩ đáng thương như vậy, mang một viên phích lịch tử quý giá. Toàn bộ thân thuyền đều rưới dầu hỏa. Chỉ cần một chiếc thuyền nổ tung, thuyền khác xuôi dòng lướt qua, lập tức sẽ bốc lửa. Mà những phích lịch tử đó bất kể giấu chỗ nào trong thuyền, chỉ cần bị lửa đốt đến là sẽ tiếp tục nổ tung. Lan ra, dùng để đối phó cầu phao, lực sát thương quả thật không gì sánh được.

Vô sỉ! Vô sỉ!

Y đã tính qua thuyền bờ bắc, tính qua làm sao ứng đối thủy chiến, lục chiến. Nhưng mà y không tính đến vương đạo của thuận thiên quân, không tính đến Tân quốc vương đạo!

Cho nên hiện tại y chỉ có thể trơ mắt giục ngựa đứng bên bờ bắc, nhìn binh sĩ thủ hạ của mình đi chết.

Liễu Hăng, ta sai rồi.

“Vô sỉ!”

“Mẹ kiếp các ngươi không phải nam nhân!”

Bên cạnh, nhìn từng ngọn lửa trên mặt sông bay lên trời. Vô số binh tướng rốt cuộc khàn giọng mắng, bao nhiêu người lệ rơi đầy mặt. Trước kia họ còn có

thể lừa mình dối người, còn có thể tâm tồn hy vọng, hiện tại, hỏa khí đến từ Tân quốc, lại đang ở nơi đó cười gằn với họ.

Sĩ khí giám xuống.

Cây cầu phao thứ nhất đã bị nổ sụp, những người còn có thể giãy giụa trên mặt sông, càng lúc càng ít. Những chiếc thuyền thồ tốc bùng cháy đã không còn trở ngại, đang lao đến cây cầu phao thứ hai ở hạ du.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 35 : Tuyệt Địa Cô Quân

Khi cây cầu phao thứ nhất bị nổ tung, Liễu Hăng vừa mới giục ngựa nhảy lên bờ nam.

Quay đầu nhìn lại, tâm kinh mật nứt, trên mặt lại không mảy may lộ ra, chỉ cực lực ổn định cục diện, hạ lệnh tất cả binh lính trên bờ ngừng xung phong, co cụm vòng chiến, vững vàng bảo vệ đầu cầu, chuẩn bị cứu viện đồng bạn rơi xuống nước.

Quân tâm hơi ẩn, nhóm thuyền thứ hai lít nhít như chau chấu ong kiến đếm không nổi, đã từ thượng du xuất hiện.

Tiếng thuận thiên quân điên cuồng kêu gào, tiếng gào thét thảm thiết giữa sông, kinh tâm động phách. Liễu Hăng rốt cuộc bất chấp chiến cuộc trước mắt, bứt người lui khỏi tuyến đầu, quay đầu nhìn lại, đã thấy trên mặt sông cuồn cuộn, đục hỏa vun vút, vô số cự thạch trong nỗ cắt qua không trung mà đến.

Cả mặt sông, đã là địa ngục nhân gian.

Cách mặt sông mênh mông, lửa mạnh khói đặc đầy trời. Bên kia thảm cảnh
khắp sông, y không nhìn rõ khuôn mặt hảo hữu.

Chỉ mang máng nhìn thấy bách hoa chiến bào đỏ rực kia pháp phói trong gió.
Ôi, tên này, khẳng định lại mất khống chế muôn trực tiếp lao xuống nước nhỉ,
bất quá, người bên cạnh tư sẽ cản y lai.

Giờ này khắc này, Liễu Hăng thấy may mắn!

May mắn lần này, y đã thay người kia.

Hậu tâm chợt đau nhói, lại là khoảnh khắc phân tâm cực ngắn này, thời gian bứt người nhìn lại, cung tiễn của thuận thiên quân đã đột phá phòng tuyến tán loạn của Tần quân, bắn trúng y còn ở hậu phuong.

Liễu Hăng trở tay sờ thử, vẫn chưa thấy máu. Mũi tên kia vừa vặn bị miếng hộ tâm sau lưng ngăn trở, chưa bắn xuyên, chỉ đâm miếng hộ tâm hơi lõm vào, đau đớn không dứt.

Ngẩng đầu nhìn lần nữa, lại thấy tuyến phòng thủ của Tần quân tán loạn vô cùng, đang bị thuận thiên quân áp sát mà đánh.

Liễu Hăng giận dữ, phẫn nộ quát: “Vô liêm sỉ! Quân đội bách chiến! Chết có gì sợ!”

Phía sau truyền đến tiếng nổ rền vang, tiếng kêu thảm kinh thiên, Liễu Hăng cắn răng! Không quay đầu nữa!

Y biết, chiếc cầu phao thứ hai đã bị nổ đắm, y biết những dũng sĩ bách chiến sa trường ấy, những đồng bào từ cố quốc một đường làm bạn đi tới ấy, những chiến sĩ họ không thể tổn thất ấy, đang vĩnh viễn chìm giữa nước sông!

Nhưng mà y ở trên ngựa giơ thương cao giọng hô to: “Các ngươi hoảng cái gì? Là nam nhi thì ra sức chém giết, cho dù chết, cũng phải cho đám khốn kiếp này biết, thế nào mới là quân nhân!”

Y dùng hết nội lực, lớn tiếng gầm lên: “Quân nhân là gì! Các ngươi có nhớ không, quân nhân là gì! Ai không có cha mẹ! Ai không có thân nhân! Thiên chức của quân nhân là bảo hộ thân nhân! Đám khốn kiếp để nữ nhân phụ lão chịu chết thay mình này, chúng không phải quân nhân! Không phải nam nhân! Không phải người! Thứ không phải người, giết! Giết! Giết!”

“Giết! Giết! Giết!”

Tần binh ở bờ nam, đã đón mắng!

Họ không phải người Sở! Nhưng họ đã cắm rẽ nơi này! Bách tính trên mảnh đất này, là cần họ bảo hộ! Trên đại giang phía sau, những người già yếu, phụ nữ trẻ em tay không tắc sắt vùi thân nước lửa ấy, mỗi một tiếng khẩn nài cầu trợ, đều là nỗi nhục đồi với họ.

“Giết! Giết! Giết! Giết một kẻ đủ vốn, giết hai kẻ có lời!”

Không cần chỉ huy. Những chiến sĩ bách chiến dũng mãnh, binh lính lăn ra từ trong núi đào rùng kiếm này, tự nhiên mà vậy, ăn ý chia làm hai vòng trong ngoài!

Người vòng ngoài chặn thế công của thuận thiên quân. Người vòng trong ngược lại đến bờ sông giúp những đồng đội rơi xuống nước!

Họ lội nước xuống sông, lấy thân thử nước, lại rống to chỉ huy người trên cầu: “Nhảy xuống nước! Nhảy xuống nước! Nơi này đã có thể nhảy xuống!”

Các quân sĩ phía trước chiếc cầu phao nhao nhao nhảy xuống, từ trong nước sông lạnh lẽo quá ngực lội về phía bờ, mau chóng dành ra vị trí cho những đồng bạn đang sau dang liều mạng chen về phía trước.

Trong tiếng nổ ầm vang, chiếc cầu phao thứ ba cũng đã gãy lìa. Có người vành mắt chực nứt ra, có người đau cực mà thất thanh. Nhưng tối đa là quay đầu nhìn một cái, rồi lập tức xung phong về phía trước, không quay đầu nữa!

Năm cầu đứt hết! Lúc năm cây cầu đứt sạch, Tân binh đẹp lên bờ nam Hoài Giang, không đủ ba ngàn!

Trước mặt ba ngàn Tân binh, năm vạn thuận thiên quân.

“Giết! Giết! Giết! Quân đội bách chiến, há có thể mặc người khi nhục!”

“Báo thù cho các huynh đệ! Báo thù cho mọi người dưới sông!!”

Phía trước, có người cầm thương quất ngựa, dẫn họ xung sát!

Liễu Hăng đã quay về tiền phuơng. Một thương quét tới, một loạt thuận thiên quân kêu thảm ngã rạp. Lại dựng thương vọt ngựa, nháy mắt là hơn mươi thi thể chất trước mặt.

Năm vạn thuận thiên quân, thế công bị Tân quân ngăn cản!

Trên mặt sông, mấy ngàn phụ lão hương thân chết oan kia, khiến họ chột dạ. Nhánh Tân quân nho nhỏ sa vào tuyệt cảnh này, uy vũ khí thế, khiến họ khiếp sợ.

Bạch y nhuộm máu, Liễu Hăng khí định thẩn nhàn, giơ thương chỉ vương kỳ thuận thiên tung bay cao cao phuơng xa, quát: “Ác đồ thi gian kế ti tiện này chính ở ngay đó! Trận chiến này, không có vàng bạc địa vị để thưởng! Không da ngựa bọc thây để hoàn! Duy nhất chết được cùng say, máu thịt cùng tan, ai dám cùng ta hướng một kích?!”

Tướng lĩnh ngày thường ôn văn nho nhã, thân thiết bình hòa này, giữa anh khí liệt liệt, uy phong lẫm lẫm, quân sĩ bốn phía nhanh chóng lấy y làm trung tâm tập kết.

“Chiến sĩ ở lâu trước trường điện hạ! Tự nhiên bách chiến thân tử!”

“Theo Liễu tướng quân, đánh xong bọn chúng rồi, chúng ta đi đánh diêm vương!”

“Giết! Giết! Giết!”

Liễu Hăng cao giọng cười, là người đầu tiên giục ngựa xung phong!

Phía sau hô giết như triều, y chẳng đi tính có bao nhiêu người đang theo gót y đi dự trường sát kiếp tất chết này. Có bao nhiêu huynh đệ từ dưới nước, trên cầu giãy giụa mà đến, muốn cùng y xung phong một lần cuối cùng trong kiếp này?

Y không quay đầu! Không nhìn... Không nhìn có bao nhiêu người bầy bạn. Không nhìn có bao nhiêu người chết trên sông, không nhìn...

Không nhìn bờ đối diện đại giang xa xôi kia, băng hữu cùng y lớn lên ấy, sẽ có đôi mắt bi thương như thế nào!

Không cầu sống cùng vinh. Chỉ cầu chết báo quân!

Húc Phi, ngài hãy nhìn ta! Nhìn ta trảm tướng giết địch cho ngài.

Ba ngàn người, không có khơi binh mở đường, không có thuẫn thủ chinh tề theo bảo vệ, thậm chí không có đội cung hiệp chiến. Cung tiễn thủ của họ, vì bảo hộ cầu phao kia, đã vĩnh viễn ở lại Hoài Giang.

Phía sau là đại giang tử vong, đường lui bị cắt đứt, không đến ba ngàn dũng sĩ này, cứ thế như hổ lang, hướng về kẻ địch họ oán hận nhất, phát động công kích!

Ở một chỗ cực xa, trên sườn núi nhỏ, giữa chúng binh hộ vệ, Thuận Thiên đại vương kinh ngạc ngây người!

Rõ ràng cầu đã không giữ được! Rõ ràng họ đã vào tuyệt cảnh! Tân quân bờ nam hắn đã thành cô quân! Tân quân trên cầu không kịp triệt xuồng phải bó tay chịu chết!

Thế nhưng tướng lĩnh thanh tú nho nhã kia đã thi ma pháp gì? Đã hô to điều gì?

Những Tân binh trên cầu phao đó, vì sao không quay đầu xô đẩy, chạy trối chết về bờ bắc, ngược lại nghĩa không chùn bước tiếp tục lao đến tử địa này?

Lúc đi chịu chết, họ còn có thể lâm liệt không loạn, công binh cung tiễn thủ liều chết ngăn trở, sĩ binh gần bờ nhanh chóng nhảy xuống sông, trên chiếc cầu phao thứ năm cuối cùng bị đụng đứt, vậy mà Tân binh rốt cuộc chỉ tồn thắt mấy trăm người.

Sao có thể như vậy?

Đây mới là quân đội chân chính sao? Nhánh quân đội này... đáng sợ quá!

Trông ra đám người đông nghìn nghịt ở bờ bên kia, trông ra mấy vạn chủ lực
Tần quân đã bảo toàn được kia, Thuận Thiên đại vương toàn thân rét run.

Mé bắc sông, vô số binh lính thất thanh hô to.

Có người đang cao giọng gọi tên hảo hữu trong quân, có người đang phẫn nộ
mắng thuận thiên quân đê tiện. Nhưng càng nhiều người hơn, đều chỉ đang cao
giọng hô hoán: “Liễu tướng quân!”

“Liễu tướng quân!”

“Liễu tướng quân!”

Từng tiếng hô hoán tê tâm liệt phế, không thể gọi về người thảng thương giục
ngựa ở bờ đối diện kia.

Họ đã không nhìn thấy y, thậm chí dần dần đã không nhìn thấy nhánh quân
đội ở bờ đối diện ấy. Nhánh quân đội ấy, đã chìm ngập trong dòng thác thuận
thiên quân.

Tầm mắt có thể đến, vô biên vô hạn, chỉ là thuận thiên quân không có cuối
kia.

Thế nhưng họ biết nhánh quân đội kia vẫn còn, huynh đệ họ còn đang ra sức
chém giết.

Nhìn thấy đại kỳ chữ Tần tung bay cao cao, nhìn thấy được *** kỳ thỉnh
thoảng ngả ra bốn phía trong thuận thiên quân.

Họ vẫn còn.

Đây là một cuộc chiến đấu như thế nào, đây là một cuộc chém giết như thế nào?

Tướng sĩ bờ bắc, lòng đau như thiêu! Họ giơ đao chào không trung, trong lúc ngửa mặt lên trời mà giận dữ hét to, rõ cuộc có người thất thanh khóc rống!

Sau đó, lập tức nghe thấy một tiếng quở trách.

“Không được khóc! Tế lễ của dũng sĩ, không cần nước mắt!”

Các tướng sĩ ngậm đau nhẫn lè, ngẩng đầu ngưng mắt nhìn chủ soái phẫn nộ.

Sau một tiếng quát lạnh lùng, Tân Húc Phi giục ngựa về phía trước, tận đến bờ sông. Vó ngựa đã bước vào dòng nước lạnh lẽo, y vẫn muôn tiếp tục hướng về trước.

Bên cạnh có người đưa tay kéo chết cương ngựa của y, không chịu buông tay nữa.

Bên tai có người nén đau gọi thấp: “Điện hạ, chúng ta đã đáp ứng Liễu tướng quân, phải trông điện hạ đàng hoàng!”

Vẻ mặt Tân Húc Phi cực bình tĩnh, y thậm chí nở nụ cười: “Yên tâm. Ta không sốt ruột phát điên, sẽ không tự sát đâu.”

Y rốt cuộc không thể nói nên lời, chỉ trôi ra phuơng xa tít tắp. Y chỉ là muốn cách bằng hữu đi chịu chết kia của y gần một chút.

Là lỗi của y!

Công thành đoạt đất, gào thét qua lại, họ thân trải bách chiến. Có lần nào từng bị đả kích như vậy? Cho dù đối mặt với Phương Khinh Trần, họ cũng bại mà không loạn, lui mà không hoảng. Chưa bao giờ từng như vậy, cơ hồ không thể trả đòn!

Là y quá đắc ý! Là y quá khinh địch! Y không coi đám thuận thiên quân ô hợp này ra gì! Y chỉ tâm tâm niệm niệm muôn cùng Phương Khinh Trần đánh một trận, cho nên nóng lòng cầu thành, không thể ứng chiến vạn toàn!

Là y... là y cứng nhắc giữ nguyên tắc của mình, không chịu trưng tập dân phu. Là y luôn tùy hứng muốn hiểu dũng ham đấu. Thân ra chiến trường, để Liễu Hăng không thể không tự mình thay y xuất chiến!

Y yên lặng nhìn phương xa. Tâm mắt xuyên qua nước sông, xuyên qua khói bụi.

Chân trời tịch dương sắp lặn, bờ kia khói lửa đang mạnh.

Sắt của Cửu Châu, đã đúc nên sai lầm lớn này!

Nhánh quân đội không đủ ba ngàn người ấy, như dao nhọn sắc lém, xé toang trận doanh thuận thiên quân. Nơi đi qua, thuận thiên quân vô biên vô hạn nháy mắt vây quanh.

Tần Húc Phi nhìn chăm chăm chiến kỳ chữ Tần bay vút kia.

Chiến kỳ của thuận thiên quân vẫn đang lộn xộn, vẫn đang tại từng đợt sóng hỗn loạn dị động, vô số tiếng kêu gào kinh hoàng.

Y nên cao hứng! Mấy ngàn cô quân, lại bức mấy vạn thuận thiên quân hốt hoảng thất thố. Đây là binh của y, đây là thuộc hạ của y, đây là kiêu ngạo của y! Y nên cao hứng vì họ! Nhánh đội ngũ kia, đang có sự sắc bén và chiến ý ra sao, đang phô bày đấu chí và nhiệt huyết của họ thế nào!

Thế nhưng, nhìn đại kỳ chữ “Tần” càng lúc càng xa tít ấy rốt cuộc ngã nghiêng, lòng y đau không chịu nổi, trong mắt đột nhiên rơi xuống, rõ ràng chính là nước mắt y trách mắng không cho sĩ binh chảy xuống.

“Điện hạ, chưa đỗ, chưa đỗ, vẫn còn...” Thanh âm nghẹn ngào mà run rẩy, khiến người ta không thể tin tưởng, nói chuyện lại là tướng quân thường ngày

lấy vũ đũng hào tính vang danh.

“Họ vẫn đang đánh! Ngài coi! Ngay cả soái kỳ trung quân của thuận thiên quân cũng lung lay rồi...”

Tần Húc Phi cắn răng đưa mắt trông về xa lần nữa, từ trong biển chiến kỵ thuận thiên quân huy hoàng, y cực lực tìm kiếm một chữ “Tần” ảm đạm trơ trọi trong khói lửa chiến hỏa kia.

Lá cờ chữ Tần tả tơi xiêu vẹo, chực lún chực đổ. Nhuộm đầy những vết máu bẩn nhớp, nét chữ đã không thể phân biệt, lại vẫn kiên trì phất phới xa xa.

Mỗi lần lén xuống, là có bao nhiêu người cầm cờ bảo vệ cờ, ngã xuống phía dưới cờ xí.

Cho dù đã thành cô quân, cho dù đã là tất chết, họ lại vẫn muốn tận lực lượng sau cùng, truyền lại tin tức cho đồng bào bờ bên.

Vẫn còn, vẫn còn, vẫn còn người!

Chúng ta vẫn còn đây!

Chiến mã của Liễu Hăng đã bị đội mâu của thuận thiên quân đâm chết. Y không hề ngừng lại, người nhảy vọt, trường thương tung hoành, rảo bước xông về trước.

Những người bên cạnh, từng người ngã xuống. Nhưng cả kêu thảm gào thét dần dần cũng không thể nghe. Trầm mặc ngã xuống, trầm mặc xung sát, trầm mặc vào lúc bị thương chí mạng, vẫn muốn ôm địch nhân cùng chết.

Thương của Liễu Hăng đã gãy làm đôi. Y mỗi tay cầm một đoạn, tiếp tục múta thương đâm đến.

Máu đã sấp cạn, quân sĩ đồng hành, không ai trên người không có thương tích. Chỉ cần còn có thể đi lại, lê chân cũng phải tiến lên, chỉ cần còn có thể thấy

được địch nhân, vẫn hăng hái vọt tới trước, chỉ cần còn có thể cầm được trường đao, lực hết, vẫn phải gio cao!

Liễu Hăng bỏ hai đoạn thương gãy bị chém ra vô số lỗ hổng, rút bội kiếm bên hông, tiếp tục múa tí! Toàn thân, không chỗ không phải máu tươi, chỉ có kiếm khí dày đặc, anh ánh sương lạnh.

Người cầm cờ bên cạnh ngã xuống giữa máu tươi, y một tay múa kiếm, bước mấy thanh trường thương, một tay đỡ lấy, đỡ được, lại là đại kỳ người cầm cờ trước khi tắt thở đưa vào tay.

Đưa mắt nhìn lên, thân cờ đã tàn tạ kinh khủng, một chữ Tần, máu tươi che hết.

“Tần”!

Họ vẫn cầm cờ xí Đại Tần mà khổ chiến, Đại Tần lại sớm vĩnh viễn đóng kín biên giới với họ!

Trong tiếng cười thảm, y ngửa mặt lên trời mà gầm lên giận dữ, trường kiếm đơn bạc đâm cuồng bổ về trước. Trong huyết sắc vắng khắp, bao nhiêu thuận thiên quân kêu rên ngã xuống, bao nhiêu thuận thiên quân lảo đảo lui về sau! Một vòng kiếm thế đi hết, cả thân thế y đều trống không lao về trước, không thể không dùng cột cờ chống đất mượn lực, mới có thể miễn cưỡng khôi phục cân bằng.

Lực cạn rồi sao? Cả đời này, dường như chưa từng mệt mỏi như vậy.

Bốn phương tám hướng đều là thuận thiên quân giết cũng giết không hết nỗi đang ùa đến như nước. Tiên phượng thuận thiên quân chồ soái kỳ ở đó, đã rất gần. Chỉ là... y... không thể giết đến...

Húc Phi, xin lỗi, ta đã hết sức!

Xung quanh vẫn có quân sĩ bao vây bảo vệ chặt. Trong nháy mắt ngắn ngủi y

cạn lực cơ hồ ngã xuống đất, còn chưa kịp hồi khí một lần nữa, còn hai quân sĩ, bảo hộ phía trước, dùng ngực giúp y ngăn cản cương đao nghênh diện mà đến.

Rốt cuộc còn bao nhiêu người vẫn sống sót, rốt cuộc còn bao nhiêu người cùng y giết đến nơi này?

Y không thể đi đếm. Một hơi này, liên tục duy trì, không chịu nghỉ, không thể buông, chỉ chống đỡ, chống đỡ, chống đỡ đến cuối sinh mệnh.

Mọi nơi đều là tiếng kêu gào điên cuồng.

“Bắt sống Liễu Hăng!”

“Bắt sống Liễu Hăng! Thưởng ngàn lượng vàng!”

Liễu Hăng cười lạnh trong lòng, bắt sống?

Sợ rồi sao? Sợ chúng ta, sợ nhánh quân đội bờ đối diện kia rồi?

Cho nên đám lòng tham không đáy này muốn bắt sống, muốn lấy y đi uy hiếp Tân Húc Phi! Cho nên mới để họ có thể một đường giết đến nơi này!

Nếu như tên loạn cùng bắn, họ ngay cả thuẫn đội hoàn chỉnh cũng không có, làm sao có thể cầm cự đến hiện tại.

Chỉ vì bắt sống một mình y, đã có thể hy sinh nhiều sĩ binh của mình như vậy, chịu tổn hại lớn như vậy? Thuận Thiên đại vương? Một thằng ranh mà thôi!

Hà, thật đáng tiếc. Bước lên bờ nam, Liễu Hăng y đã lập chí tử chiến, há chịu cho người bắt sống! Sao y có thể để thú ti tiện này, dùng y đi uy hiếp vũ nhục Húc Phi!

Hít một hơi dài, y cố nhở vào dư lực, đinh thân đứng lên, hoành kiếm trước ngực, khuôn mặt ngày xưa vẫn nhã tuấn tú, vì nhuộm đậm máu tươi mà có vẻ dữ tợn dị thường.

Trông chõ soái kỳ, y cao giọng hét lớn: “Giết!”

Tất cả Tân quân bốn phía, vô luận thương thế nặng cỡ nào, vô luận còn đứng lên được không, chỉ cần còn có thể phát ra thanh âm, cũng đồng loạt gầm lên: “Giết!”

Đến tình trạng này, họ lại vẫn cứ tranh công! Họ lại vẫn chỉ biết tiến công!

Vì tiêu diệt nhánh cõi quân này, thuận thiên quân đã tử thương vô số, lúc này nghe một nhóm sĩ tuyệt tử này, nhất tề hò hét, bất giác càng chán chường ủ rũ.

Chỗ soái kỳ trung quân, “Thuận Thiên đại vương” Vương Thừa Thiên kia, còn có một đám tướng lĩnh thủ hạ của hắn, nhìn thấy một nhánh cõi quân này bức đến gần. Mắt thấy sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, lại vẫn phát ra tiếng hò hét cơ hồ thanh chấn toàn quân này, cũng bất giác tim mật đều lạnh. Ngay cả chiến mã, cũng bị chém giết gần bên này kinh nhiều mà hí dài đạp vỏ không dứt.

Là ai không tự chủ được dắt cương lui lại đầu tiên? Mọi người rất tự nhiên mà đồng loạt di chuyển ra sau theo, cho đến khi có người hồn hển kêu to:

“Đại vương! Há có đạo lý năm vạn đại quân chúng ta, bị hai ngàn cõi quân bức lui!”

Vương Thừa Thiên đỏ mặt: “Triệu tiên sinh, chúng ta không phải bị bức lui, chỉ là chúng ta thân phận quý trọng, không thể để đám liều mạng này bức quá gần.”

“Chúng căn bản là nỏ mạnh hết đà, cho dù còn đấu chí, khí lực cũng dùng hết rồi. Vương kỳ và soái kỳ nếu như lui lại, để toàn quân thấy được, sẽ nghĩ thế nào? Quân tâm một khi đại loạn, vạn nhất để họ Liễu lao ra thì phải làm sao?”
Mưu sĩ vũ quan trưởng tụ tức đến xanh mặt.

Đám bao cổ sợ chết này! “Trung quân” họ đây, “trung” ở chỗ nào, họ vốn đã trốn trên một phòng tuyến cuối cùng của đại quân! Họ lại vẫn muốn lùi về, vẫn

không dám đụng liều!

Còn để những người đó xông qua, họ sẽ thật sự... xông ra!

Ôi, tuy nói bao cỏ đúng là rất dễ dàng nắm trong tay, nhưng bao cỏ thành thế này, cũng thật sự rất khiến người phiền muộn.

Đám người này ngay cả năng lực lao ra mười bước nữa cũng chẳng có, lại vẫn có thể lung lay trung quân...

“Đại vương, ta cam đoan...”

Không trung chọt lóe ánh chớp, cắt ngang xương thanh âm ảo nãø điên cuồng kia!

Thuận thiên soái kỳ cao cao, gãy từ chính giữa, ầm ầm đỗ xuống đất! Xung quanh, chỉ có một phiến kinh hô!

Trong tiếng gào thét hoảng sợ đầy trời, ai thấy một kình vũ tật tiễn, từ sau lưng họ mà đến, tiếng rít xé rách trời cao!

Vé tươi cười có chút khó kham trên mặt Vương Thừa Thiên kia còn đó, người đã từ trên ngựa thăng lắp cắm xuống!

Một tên đoạn cờ, một tên bắn soái, hai tên liên tiếp, khoảng cách trước sau chẳng qua nháy mắt.

Điện quang hỏa thạch, trong mắt mưu sĩ họ Triệu đó, một chớp mắt này lại giống như bị dừng hình.

Lời hắn còn muôn thao thao bất tuyệt nói ra đó, vẫn đang kẹt trong miệng, miệng mở rộng vẫn không kịp ngậm lại. Thế tay vì phổi hợp ngữ khí mà làm ra, vẫn đang cương giữa không trung, mắt đã trừng đến cơ hồ lồi cả tròng mắt.

Chuyện gì thế này?

Nhánh tàn quân mắt thấy sẽ bị giết, từ khi nào thì chia binh vòng đến sau lưng họ? Sao lại có người có cơ hội ngắm bắn?

Nhưng mà, ý nghĩ này chợt lóe còn chưa xong, vai trái đã đau nhức một trận. Hắn kêu to một tiếng, rồi xuống ngựa!

Vậy mà là ba tên liên tiếp!

Tên thứ nhất bắn cờ, cờ soái vừa đổ, toàn quân đều thấy, thuận thiên quân vốn chính là đám ô hợp, bị hơn hai ngàn hùng binh sắt thép đánh cho mất cả hồn vía, lập tức đại loạn.

Tên thứ hai bắn soái, chủ soái trước mắt bao người trúng tên ngã ngựa. Rắn mất đầu, tướng lĩnh bốn phía không còn đầu chí, lòng người tứ tán, chỉ mong tự bảo vệ.

Tên thứ ba trừ đi mưu sĩ, trong thuận thiên quân, kẻ duy nhất có khả năng trong nguy cơ kịp thời ứng biến, kêu gọi toàn quân ứng đối, không còn cơ hội bày ra quý mưu trá thuật của hắn nữa!

Ba tên đồng thời thoát cung, ba chuyện trong điện quang hỏa thạch tuần tự phát sinh, thuận thiên quân không chịu nổi áp lực, từ sau đến trước, thủy triều sụp đổ!

Bảo cung sáng bạc cong như trăng rằm, nam tử cầm cung trên sườn núi cao ngoài ba tiến, bắn ra mũi tên với cự ly và độ chuẩn xác thế nhân hầu như không thể đạt tới, bạch bào ngân giáp, phong hoa tuyệt thế.

Tùy tay bắn ra ba tên, y thong dong giờ thương chỉ ra xa, cao giọng quát: “Giết!”

Sau sườn núi mà tầm mắt thuận thiên quân không thể nhìn đến, vô số tiếng kêu giết, hòa theo như sấm: “Giết! Giết! Giết!!!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 36 : Nhật Nguyệt Cùng Sáng

Chân trời phương tây vẫn còn một vệt sáng màu vàng. Không trung phương đông lại chỉ còn màu xanh trăng vào đêm. Tinh quang vẫn chưa hiện ra, một vầng trăng lưỡi liềm lờ mờ, cũng đã nhàn nhạt ngưng giữa không trung.

Bờ bắc, Tân Húc Phi và mấy vạn Tân quân, nương ánh tà dương cuối cùng này, không hề chớp mắt ngóng nhìn bờ bên kia.

Tịch dương trầm tịch, một chút hy vọng may mắn họ không chịu không nỡ từ bỏ kia, rốt cuộc cũng trầm tịch từng chút.

Tâm đã trầm đến đáy cốc, nhưng khoảnh khắc này vương kỳ thuận thiên quân tung bay cao cao phương xa kia đột nhiên bị gãy, thuận thiên quân bỗng nhiên đại loạn, mấy vạn nhân mã bỏ chạy tứ tán, hỗn loạn vô cùng!

Tân Húc Phi chấn động, nhảy lên yên ngựa, đứng thăng trên lưng ngựa, thân thể thăng tấp, dốc hết thị lực mà nhìn!

Cách xa như vậy, làm sao nhìn rõ được. Trong tiếng hò hét kêu gào lộn xộn ở bờ đối diện đó, lại đột nhiên nứt ra tiếng gầm to chỉnh tề rung trời động đất: “Giết! Giết! Giết!”

Hổ vào đàn dê, gà bay chó sửa, giữa bộ binh bạt ngàn sơn dã, bao nhiêu kỵ binh cao hơn người một đầu, từ xa lại gần, đậm dọc đánh ngang mà đến!

Một thớt dẫn đầu, bạch mã khinh kỵ, ngân giáp bạch bào, nhanh như điện chớp, dẫn đầu xa xa, nơi đi qua huyết sắc tung tóe, thuận thiên quân tháo chạy bốn phía.

Một bóng trăng, nháy mắt đã đến bờ sông, hướng về bờ bắc, xa xa giơ ngân thương lên!

Mọi người bên bờ bắc chưa phản ứng được đây là ý tốt hay là thị uy, Tân Húc Phi đã nhảy xuống ngựa, bay vút mà về!

“Hay! Hay cho một Phương Khinh Trần! Trống ở đâu? Cùng ta đồng thời kích trống trợ uy cho y!”

Trên bờ nam, Phương Khinh Trần đã quay ngựa xông về, tia chớp màu trăng, lại xé mở một miệng máu giữa thuận thiên quân. Phía sau, bờ bắc chợt nổi tiếng trống, trống trận trăm mặt da trâu, nhịp trống chảy xiết, hòa cùng tiếng hô quát hò hét của mấy vạn người, cách sông truyền đến vẫn rung trời động đất, lẫm lẫm sinh uy!

Nhánh Tân binh này và Sở quân dưới trướng Phương Khinh Trần là đối thủ, là địch nhân, nhưng chưa bao giờ là cứu nhân. Đều vì chủ mình, sống chết do trời, trên chiến trường, đánh một trận đường đường, dù chết lại có gì oán? Thế nhưng, hôm nay! Những kẻ đê tiện vô sỉ bờ bên kia đó, dùng thủ đoạn như vậy khiến họ trơ mắt nhìn huynh đệ thủ túc cô quân anh dũng chiến đấu mà không thể giúp đỡ, cố quốc cố nhân của mình, từ sau lưng thọc họ một đao, họ làm sao có thể không đầy lòng phẫn nộ, những không cam thù hận đau đớn, muốn nổ tung khỏi ***g ngực! Cờ chữ “Phương” và chữ “Sở” tung bay cao cao ở bờ bên kia, giờ này khắc này, nhìn đúng là thuận mắt như thế. Họ chỉ hy vọng Sở quân có thể chiếm hết thượng phong. Hy vọng Sở quân vốn là địch nhân của mình, có thể giết thêm dù là một kẻ địch! Trong từng trận trống, ai mà không thống khoái lâm li, ý chí rộng mở, nhiệt huyết đầy bụng cuồn cuộn hóa thành gào thét, chỉ hận không thể cùng đi sóng vai xung phong với họ!

Thuận thiên quân sĩ vốn đã quân tâm tan rã, bị tiếng trống và những tiếng hò hét này chấn động, đổi mặt Sở quân, càng cảm thấy tứ phía đều là địch, đấu chí mắt sạch, Tân binh bờ bắc chỉ xa xa nhìn thấy những kỵ binh mạnh mẽ đó, nơi đi qua như nước sôi giội lên tuyet, thuận thiên quân sớm đã cả trận hình cơ bản

nhất cũng không bài bối nỗi.

Phương Khinh Trần ngân thương đậm ra, hiểu ý nở nụ cười.

Hay! Hay cho Tân Húc Phi! Có thể biết thiện đoán, quả nhiên tri tâm! Y hiện tại quả thật cần có người giúp y nhiễu loạn thuận thiên quân tâm!

Đây dường như là cuộc đồ sát một phia.

“Điện hạ... Điện hạ!”

Bộ tướng bên cạnh đã gọi vỡ yết hầu, Tân Húc Phi chỉ nghe không thấy, mắt nhìn chòng chọc bờ bên kia, dùi trống trong tay gõ xuống, vừa nhanh vừa mạnh!

“Điện hạ, trống cũng bị ngài đánh thủng rồi!!”

Tân Húc Phi run tay, cuối cùng không gõ cái trống lớn đáng thương kia nữa, trong lúc bất tri bất giác, y đã kích động đến mức dùng tới nội lực, mặt trống này mặc dù là lớn nhất rắn chắc nhất trong quân, nhưng nào chịu được y giày vò như vậy!

“Điện hạ...”

Dùi trống giao cho thân binh, Tân Húc Phi quay đầu nhìn nhìn bộ tướng mắt đầy lo âu, muốn nói lại thôi phía sau, làm sao có thể không rõ trong lòng họ đang nghĩ gì, cười nói: “Không sao, sẽ không sao.”

Binh lính nhìn thấy chính là *** binh cường tướng gió thổi cỏ rạp, giết đến hứng khởi bờ bên kia, không khởi cùng chung mối thù, nhiệt huyết sôi trào, các tướng lĩnh Tân quân thì nghĩ sâu hơn, nhìn cũng xa hơn, trấn tĩnh lại xa xa quan sát, chân mà không khỏi nhíu chặt.

Nhánh Sở quân bờ đối diện đó, *** thì *** rồi, dũng thì dũng rồi, thế nhưng... nhân số quá ít, chỉ độ năm sáu ngàn.

Kiến đōng cǎn chết voi, cho dù họ là kỵ binh *** nhuệ, tính cơ động chiếm ưu, nhưng hồn chiến như thế, nhuệ khí xung phong lúc đầu vừa qua, đối mặt với thuận thiên quân gấp chục lần mình, họ làm sao có thể chiếm được lợi? Nếu đối phương nhìn rõ thế cục, kịp thời ứng biến, băng vào ưu thế nhân số, từng tốp công kích vây diệt, ngày mạt của nhánh kỵ binh này cũng liền đến.

Thuận thiên quân, trước nay không tiếc mạng người. Trải qua thảm bại trên sông, họ cũng không còn dám khinh địch như trước, kẻ cầm đầu đám ô hợp này, không thể coi thường.

Nhưng mà Tân Húc Phi lại có thể cười nói: “Không sao, sẽ không sao!”

Nhánh Sở quân kia, sẽ không bại!

Vẫn có người nhịn không được lo lắng: “Lâu như vậy rồi, quân chi viện của họ, sao vẫn chưa đến?”

Tân Húc Phi lắc đầu: “Không có viện binh đâu. Tiêu Trác hai bộ cộng lại nhân mã tuy nhiều, nhưng chưa hoàn toàn kết hợp, Phương Khinh Trần nếu muốn có động tác lớn, không thể gạt được người. Y là học biện pháp đánh Giang Châu của ta, dẫn hết kỵ binh *** nhuệ toàn quân, mang theo chút ít lương khô, lén xuất binh, lẩn đường nhỏ, tránh trạm gác. Ngày đêm kiêm trình, chạy đến tác chiến.”

“Chúng ta khi đó diệt từng phần, phân tán đánh lén, y đây là... ngạnh chiến! Năm ngàn đối năm vạn?!”

Tân Húc Phi trông chiến trường bờ nam, ngạo nghễ chỉ chỏ soái kỳ thuận thiên ban đầu, cười lạnh!

“Ngạnh chiến thì thế nào? Đám phỉ binh chưa qua huấn luyện này, quân tâm vừa loạn thì thiên vương lão tử cũng không thu thập nổi! Chỉ cần đánh bất ngờ, diệt mấy tên đầu lĩnh kia, lấy thế chớp giật lao vào trận địa địch, xa tít phía sau để một tiểu đội dùng ngựa cột cành cây nơi nơi kéo ra hàng loạt bụi mù, tạo

thành giả tượng đại quân tiến sát, bằng đám bùn loãng không thể trát tường này, sao có thể nhìn ra họ kỳ thật là một nhánh cô quân? Đổi lại là ta, có thủ hạ của y đánh tiên phong cho ta rồi, ta cũng dám!”

Tần Húc Phi nghiến răng nghiến lợi, mặt mày có vẻ u ám, nhưng cũng có ý khí phấn chấn!

Phương Khinh Trần đang khổ chiến ở bờ bên kia nếu có thể nghe được, nhất định sẽ vỗ tay cười to. Đúng vậy, y dùng biện pháp như Tần Húc Phi, đội nhân mã sau của y, quả là đang ở bên kia kéo cây, y có thể dẫn năm ngàn kỵ binh nhẹ này, dùng vải mềm bao móng ngựa, bịt miệng ngựa, lẩn đường nhỏ tránh thám mã, trộm lén vào Liễu Châu mà không bị phát giác, cũng phần nhiều là nhờ Tần Húc Phi ban tặng. Trên biên giới Liễu Châu vắt ngang Tần quân Sở binh nghiêng về tây, thuận thiên quân vốn cho là mình có thể bốn bề kín kẽ. Hai bên đều sẽ không tự nguyện đánh họ? Đều sẽ ngóng trông sau khi một bên khác cùng họ liều một trận lưỡng bại câu thương, lại đến ngư ông đắc lợi? Tần Húc Phi đến đánh họ, Phương Khinh Trần cho dù không với vàng phái một sứ giả đến thương lượng hợp tác, muốn họ quy hàng, cũng sẽ khoanh tay đứng nhìn, chờ họ cùng Tần quân chém giết ra thắng bại?

Cho nên, Tần Húc Phi xuất binh, đám thám mã thuận thiên quân tố chất rất là nghiệp dư đó, cơ hồ đều đi điều tra động tĩnh của Tần quân, quân lực một châu, đại bộ phận đều tập kết ở đây chuẩn bị nghênh chiến Tần quân, đối với phòng ngự Phương Khinh Trần bên kia, tương đối lỏng lẻo sơ hở, cư nhiên để con cá chạch to tướng Phương Khinh Trần này, lặng lẽ trườn đến phía sau địa điểm hai quân quyết chiến.

Kỳ thật, cách nghĩ của thuận thiên quân cũng không sai, đối thủ lúc đầu Phương Khinh Trần phán đoán thật sự không phải họ, mà là Tần quân, y định lựa cơ kiêm chút tiện nghi, vớt chút lợi ích trên chiến trường này, khiến Tần Húc Phi không thể chiếm lĩnh Liễu Châu hài lòng quá mức, y quả thật định vào khi thuận thiên quân không chống đỡ được, bất ngờ qua giúp họ kháng địch, thuận thế để họ nợ mình một món nhân tình bằng trời, hòng chuẩn bị thôn tính Liễu Châu.

Nhưng mà... Khi năm ngàn kỵ binh của y chạy đến chiến trường, cầu phao của Tần quân đang nổ tung.

Vô số bách tính rên rỉ kêu than trên sông, khiến mặt y hóa lạnh, quân đội hỗn loạn bị vén vẹn hơn hai ngàn người xung kích, khiến y lâm thời cải biến tâm ý.

Quân đội như vậy, y không cần! Cho dù thôn tính, cũng chỉ phiền toái liên lụy! Quân đội như vậy... chỉ thích hợp bị dùng thủ đoạn lôi đình, tiêu diệt quét sạch, không lưu một kẻ!

Sau khi trầm tĩnh ẩn thân đồi núi, trầm tĩnh chờ đợi, hơn hai ngàn chiến sĩ của Liễu Hăng lấy sự tráng liệt không gì sánh bằng, lạnh triệt quân tâm thuận thiên. Mấy tên lính tǎn mác phụ trách trinh sát phía sau của thuận thiên quân lặng lẽ bị họ xử lý, mà trong thuận thiên quân vẫn không hề có cảm giác.

Lực chú ý của họ, đều tập trung phía trước.

Nhin số dũng sĩ không đủ ba ngàn kia liều chết xung phong, một người tiếp một người ngã xuống, tướng sĩ chung quanh không nhẫn nại được, chỉ muốn xung phong xuống dưới, đều bị y ngăn chặn mạnh mẽ.

Thời cơ chưa đến.

Xa xa nhìn chăm chăm soái kỳ giường cao trên không trung kia, Phương Khinh Trần chậm rãi giục ngựa, lặng lẽ đến gần, mắt lạnh sương hàn.

Trung quân của thuận thiên quân này, lại đặt cuối cùng đại quân.

Sợ chết sao? Cảm thấy an toàn sao?

Bất quá, cứ như vậy... Phương Khinh Trần ẩn sau rừng cây, hơi cười lạnh, các ngươi cách nhánh quân đội tập kích ta đây, lại gần hơn...

“Bắt sống Liễu Hăng, bắt sống Liễu Hăng!”

Trong thuận thiên quân, những tiếng gào tham lam hưng phấn, càng lúc càng vang dội, soái kỳ thuận thiên kia, lại lắc lư về sau!

Phương Khinh Trần đĩnh thân, tiện tay nhặt ba mũi tên dài, cường cung bát thạch ở trong tay chọt kéo căng.

Hơn hai ngàn cô quân kia có khả năng làm, hắn là đã đến cực hạn.

Dỗi mắt nhìn đi, thấy dưới soái kỳ một người ăn bận kiểu nho sinh đang kêu la gì đó với một người quần áo hoa lệ nhất, vương kỳ vốn đang lui về sau rốt cuộc đã đứng yên.

A a, thật là... mục tiêu tốt mà!

Phương Khinh Trần cười lạnh lắc đầu, buông tay, dây cung vang như sét đánh, ba tên lao vút như bay! Y không nhìn lần nào nữa, gác cung quay ngựa hiện thân, cầm thương gầm lên: “Giết!”

Một ngựa dẫn đầu, xung sát mà đi! Tướng sĩ liên can sớm đã nhiệt huyết sôi trào cố nén chiến ý gấp không chờ được tě thanh hô to. Sau khi giục ngựa từ trên gò cao, theo y giết tướng xuất hiện! Vừa xung phong, còn vừa hô hoán loạn:

“Giết! Giết! Giết!!!”

“Thuận Thiên đại vương chết rồi! Thuận Thiên đại vương bị bắn chết rồi!”

Thuận thiên quân sĩ chỉ nghe thấy phía sau hỗn loạn, nghe có người hò hét khẩu hiệu hỗn loạn quân tâm, nhìn lại thấy soái kỳ đã đổ, trên ngực mã của Đại vương không người, quân sư bên cạnh cũng chẳng thấy, mà trên gò cao phương xa bụi mù nổi khắp, vô số kỵ binh như thủy triều dâng lên, một thớt dẫn đầu bạch mã ngân thương, quất ngựa ngược gió, chiến bào màu trắng bay múa phấp phới trong gió, tựa như thiên thần hạ phàm!

Thuận thiên quân nhất thời hỗn loạn vô cùng, trốn đi! Trốn đi! Hai chân làm sao đi đánh với bốn chân?

Cũng có kẻ gan lớn trấn định kia, ý đồ hô quát mọi người phản kích, Phương Khinh Trần mắt nhìn sáu lộ, thấy bên kia có cung tiễn thủ vội liệt đội, bộ binh dựng thăng thuẫn lớn, trường thương thủ sau thuẫn chĩa thăng trường thương, một phiến hàn quang như rồng, y lại cố tình xông qua bên đó!

Đám cung tiễn thủ luống cuống tay chân kéo cung bắn tên, tên cong cong vẹo vẹo, y nhàn nhã mẩy thương đập rót hết, mũi tên thứ hai còn chưa lên dây, y đã vọt tới trước rồng thương trận thuẫn, một thương quét ngang, thế mạnh lực trầm, vô số trường thương nứt gãy, mười mẩy trường thương thủ hổ khẩu bị chấn nứt, thân hình bị cự lực kéo không đứng nổi, kêu thảm ngã nghiêng!

Thế thương lại chợt giương chợt triển, không nhìn rõ động tác của y, chỉ cảm thấy ngân quang chớp động, tiếng kêu sợ hãi liên tục bên tai, người cầm đầu chỉ huy kia, cố họng đã tóe máu!

Thuẫn trận phá, y dẫn ngựa nhảy vào, cung tiễn thủ tránh sau thuẫn trận gào khóc thảm thiết, bỏ chạy tứ tán, y cũng không đuổi giết, chỉ vọt tới trước!

Tưởng người trùng trùng điệp điệp trước mắt bỗng nhiên tan ra, trong vạn ngàn thuận thiên quân này, lại có một khoảng trống nhỏ.

Trung tâm khoảng trống, là Liễu Hăng.

Đám Tần quân họ, chiến đến mê muội từ lâu, lực đã hết, máu đã cạn, thân mệt lử, những người may mắn sót lại, ngay cả thần trí cũng không tỉnh táo, rất nhiều người chỉ dựa vào một cỗ huyết khí còn sót, đang múa đao điên cuồng.

Một trường hỗn loạn sau lưng thuận thiên quân đó, họ không biết.

Liễu Hăng toàn thân đẫm máu, không đứng thẳng được, chỉ vì không muốn thoát lực quỳ xuống trước mặt địch nhân, một tay cầm cờ tận lực chống đất. Bội kiếm vừa rồi gãy làm đôi, vũ khí cuối cùng cũng đã vô dụng, y tay cầm đoạn kiếm gãy, trở tay tự vận!

“Liễu Hăng! Khoan!!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 37 : Thông Minh Tiếc Nhau

Bốn phía thuận thiên quân hỗn loạn kinh khủng, áp lực thân chịu bỗng nhiên giảm bớt, những Tần quân này không phải hoàn toàn không cảm giác được, thế nhưng họ căn bản chẳng để ý, chỉ biết tử chiến! Trên mảnh đất dị quốc trên đời đều là địch này, họ không hề có viện quân để chờ mong, không hề có bạn bè để trông chờ, ngoại trừ đồng bạn, đều là địch nhân!

Phương Khinh Trần giục ngựa huy thương, giết thẳng đến chỗ đám cô quân Liễu Hăng, đánh bay một tướng lĩnh gan lớn ngần trở, đưa mắt lại chính gặp Liễu Hăng muốn quay kiếm tự sát, gấp quá phải lớn tiếng quát to: “Liễu Hăng! Khoan!!!”

Trên người Liễu Hăng có hơn mươi chỗ thương thế do đao thương, toàn thân đẫm máu, vết đao trên tay phải sâu thay được cả xương. Mệt mỏi đau xót, đã đến cực hạn, lúc y trở cổ tay tự vận, cơ hồ ngay cả đoạn kiếm cũng không cầm được nữa.

Tiếng quát to chấn tay y hơi chậm lại, ngạc nhiên ngẩn nhìn, lại thấy người bức đến nhanh như chớp giật kia, bạch bào ngân giáp, máu nhuộm!

Phương Khinh Trần! Phương Khinh Trần???

Mặc dù chỉ trên chiến trường xa xa chạm mặt hai lần, nhưng ngũ quan của Phương Khinh Trần phối cùng một thân trang phục chiêu bài này của Phương Khinh Trần, y làm sao không nhận ra?

Sở quân địch nhân lớn nhất, uy hiếp lớn nhất của Tần Húc Phi, đang liều mạng xung sát qua đây, bảo y đừng chết.

Thế nhưng rơi vào tay y và rơi vào tay thuận thiên quân, có gì khác nhau?
Đều là làm con tin, đều sẽ bị bắt đi uy hiếp Tân Húc Phi!

Khuôn mặt y chợt lạnh lại, nhưng kiếm gãy trong tay không giơ lên nữa.

“Giết Phương Khinh Trần! Giết Phương Khinh Trần, phong hầu bái tướng, thưởng năm ngàn lượng vàng!”

Trong loạn quân đang kêu gào giá trên trời, muốn mua đầu người nọ. Người nọ một thót ngựa chạy như bay, vô số sĩ binh gào thét ngăn trở, lại gào thét ngã bay đi. Trường thương đại đao đậm chém, đảo mắt lại là đao gãy thương cùt. Người người kêu thảm, tia chớp màu bạc trong tay y, linh hoạt như giao long đậm đốn, gió thổi cỏ rụp, không ai có thể ngăn y giây lát!

Anh hùng như thế, khiến người mắt hoa thẫn mê!

Nhiệt huyết trong lòng không khỏi sôi trào, một người một ngựa kia đã xông đến trước y, thương chuyền qua tay trái, cúi người nhấc lên, Liễu Hăng chỉ cảm thấy thân mình chợt nhẹ bỗng, khi định thần lại, người đã đứng trên lưng ngựa phía sau Phương Khinh Trần!

Đại kỳ chữ Tân, một lần nữa đỗ xuống bụi bặm, kiếm gãy, lại vẫn còn trong tay. Trước mắt chính là lưng Phương Khinh Trần không hề phòng bị kia, cùng ngựa cùng yên, hai người cơ hồ dán sát nhau, cách hai tầng áo giáp, cũng có thể cảm nhận được tiếng thở dốc và nhịp tim đối phương.

Sắc mặt Liễu Hăng bỗng nhiên đỏ lên! Y chờ, không phải là khoảnh khắc này!!

Hiện tại... Chính là hiện tại! Tay hướng về trước, đậm một kiếm!

Uy hiếp lớn nhất của Tân quân, ở ngay trước mắt y! Thuận thiên quân tính là gì? Lần này đạt được, chẳng qua là nhờ phích lịch tử đánh úp! Bấy cùng kiểu, Tân Húc Phi quả quyết sẽ không mắc lần thứ hai.

Chỉ cần Phương Khinh Trần chết... Chỉ cần y chết rồi. Đất nam sắp thống nhất tất nhiên tan rã lần nữa, những Sở quân đều tự mình chiến đó, không bao giờ là địch thủ của Tân Húc Phi nữa!

Hai mắt đỏ tươi, nhìn quân kỳ tàn tạ dưới đất! Chỉ cần y chết! Chỉ cần y chết rồi, những đồng chí bị cố quốc vứt bỏ đó, sẽ có thể tồn tại trên mảnh đất này. Bằng hữu tốt nhất của mình, có thể không bị uy hiếp mà ở nơi này mở ra một thiên địa mới.

Chỉ cần một kiếm...

Trước mắt một vùng ngân quang, là cây thương của Phương Khinh Trần thi triển ra, sáng chói lóa mắt.

Phương Khinh Trần xách Liễu Hăng lên ngựa, liền tạm thời ngừng thế xông lên, cũng không quay ngựa hội hợp với Sở quân, mà dừng ngựa lưỡng lự, thế thương triển khai, muốn bảo vệ hết cả toán Tân binh còn sót bên cạnh Liễu Hăng dưới bóng thương của y.

Y một người một ngựa xung trận, nhanh như tia chớp, thuận thiên quân người đông thế mạnh, lại có thể có mấy người kịp đối địch chính diện với y, những trường đao thiết thương đó không đuổi kịp tốc độ của y, cho nên y xông đến giết đi vẫn khá dễ dàng. Lúc này chiến mã vừa dừng, thuận thiên quân sĩ tham thường liều mạng bốn phía lập tức bao vây trùng trùng. Áp lực Phương Khinh Trần phải chịu đã tăng vọt, còn phải phân tâm bảo vệ Tân quân trọng thương vô lực, chẳng qua khoảnh khắc, đã mồ hôi đầm áo.

Y muốn cứu họ, thì thế nào? Giết một người có thể cứu vạn người, phụ một người có thể cứu toàn quân! Thông dong chịu chết thì làm sao? Táng tận thiên lương thì làm sao? Cho dù là sau khi chết phải gánh tất cả nhân gian bênh danh, giáng xuống mười tám tầng địa ngục, y cũng vui vẻ chịu đựng!

Liễu Hăng cắn răng, lại cắn răng! Răng vang két két, thân thể run rẩy kịch liệt, kiếm gãy trong tay, lại không chịu nghe theo mệnh lệnh của đại não, nhất

định không đưa ra.

Y là tới cứu họ... Vô luận dụng ý vì sao, y hiện tại là tới cứu họ...

Do dự, lại do dự. Phía sau sóng phân sóng chớp, vòng vây của thuận thiên quân bị tách làm đôi, đội kỵ binh do Lăng Phương và Triệu Vong Trần dẫn dắt rốt cuộc đã giết đến bên cạnh y.

Năm ngàn kỵ binh nhẹ đảo mắt đã bày ra trùng trùng vây hộ bên người y, cờ quạt tung bay, trận doanh như sắt, chỗ thiết kỵ bố trận, thuận thiên quân đều nhao nhao tháo chạy.

Phương Khinh Trần cao giọng quát: “Họ đều là nam nhi tốt, các ngươi giúp ta bảo vệ!”

Mọi người tề thanh đáp, thanh chấn chín tầng trời: “Vâng!”

Đại kỵ chữ Tân lại dựng lên, Liễu Hăng buông lỏng ngón tay, nửa đoạn kiếm gãy rơi xuống bụi bặm.

Không khỏi cười khổ.

Húc Phi, từng cười ngài bao nhiêu lần, hôm nay lại đến phiên chính ta.

Thì ra, có một số việc, cho dù rõ ràng biết là nên làm, cho dù bên ngoài còn có hàng ngàn hàng vạn lý do đường đường chính chính để bào chữa, nhưng thủy chung nhất định không làm được.

Lương tâm, nguyên tắc, chính nghĩa, đạo đức, từng cười, từng giễu, từng chẳng thèm nhìn một thoáng, chuyện đến trước mắt, mới biết thì ra vẫn chôn trong lòng, trước nay chưa từng rời khỏi.

Cũng tốt, cũng tốt!

Nếu ta đâm ra một kiếm kia, chúng ta và đám thuận thiên quân xua bách tính

ngồi lên con thuyền dầu hỏa, mang theo phích lịch tử đâm vào cầu phao kia, lại có gì khác biệt!

“Lúc nãy thật muốn giết ngươi, nhưng không hạ thủ được, cho nên hiện tại ta chỉ có thể tạ ơn cứu mạng của ngươi.”

Được Triệu Vong Trần đưa tay đỡ qua ngựa, Liễu Hăng quay đầu, một câu nói thăng thắn vô tư, nhẹ như mây gió.

Phương Khinh Trần bất giác bật cười, trước kia lại chưa bao giờ biết, Liễu Hăng mà Tân Húc Phi tin trọng nhất, hóa ra là một người thú vị như thế.

Phương Khinh Trần lại đưa tay chỉ chõ soái kỳ lúc nãy bị y bắn gãy: “Loạn binh trung quân đang hoảng loạn lui về sau, người nào chém tướng bắt vương cho ta!”

Lăng Phương *** thầm phấn chấn, hét lớn một tiếng: “Lĩnh mệnh!” Tiện thể quay đầu ngựa, dẫn hai ngàn kỵ, quay người xung sát đến chõ trung quân thuận thiên quân.

Năm ngàn kỵ binh nhẹ tụ rồi lại tan, quân sĩ liên can kết trận vây hộ đám Liễu Hăng, hai ngàn khác cùng theo Phương Khinh Trần qua lại xung sát, không cho thuận thiên quân cơ hội tạm nghỉ.

Giết tới bờ sông, Phương Khinh Trần giơ thương tỏ ý, lại xông về, bờ bên kia tiếng trống tiếng hò hét vang dội, thuận thiên quân đã mất sạch sỹ khí. Chút dũng khí bị tiền tài kích thích ra đó sớm bay típ. Xa xa nhìn thấy sát thần Phương Khinh Trần này giục ngựa phi thương mà đến. Mỗi kẻ chỉ hận cha mẹ sinh cho mình thiếu hai cái chân, liều mạng bỏ chạy.

Đại vương không còn, soái kỳ gãy, hai bên đều muốn đánh họ. Xa xa bụi mù cuồn cuộn, trời biết có bao nhiêu viện binh sẽ đến, mau mau chạy đi!

Nhưng hai chân làm sao chạy thoát khoái mã phi kỵ. Càng chạy trốn càng tự

giãm đạp nhau, bị người một nhà ngộ thương ngộ sát, vậy mà còn nhiều hơn số người ngã dưới ngựa Sở quân.

Giờ này khắc này, vô số chiến sĩ Sở quân phía sau, tề thanh quát lớn.

“Vương Thừa Thiên đã chết! Người hàng không giết!”

“Phương hầu nhân hậu! Người hàng không giết!”

“Trần Quốc hầu ở đây! Người hàng không giết!”

Nếu nói ba chữ “Phương Khinh Trần” này, thoạt nghe còn làm cho thuận thiên quân có ảo giác vàng bạc tài bảo, “Trần Quốc hầu”, danh hào của “Phương Khinh Trần” như vậy, đủ khiến hai chân họ mềm nhũn. Vô luận thế nào, họ cũng là người Sở. Nghe bao nhiêu truyền thuyết về Phương hầu. Loại tôn kính hướng về đó, đã là tự nhiên.

Mắt thấy chiến đấu vô vọng, những kẻ bản tính chất phác hoặc giả nói là ngu ngốc một chút thì thật sự quỳ xuống tại chỗ, lớn tiếng hô hàng. Thông minh chút phát hiện những kỵ binh xung sát qua lại đó quả nhiên là giết những kẻ có đao thương trong tay trước, âm thầm may mắn, ném vũ khí, thừa cơ ôm đầu chạy trốn.

“Người hàng bỏ vũ khí! Ôm đầu ngồi xuống!”

Sở quân lại quát vang liên tục, nhất thời đúng là theo tiếng như mây, trong nháy mắt đã ngồi xổm một dải lớn.

Cũng có tướng lĩnh dũng mãnh không phục kia cầm đao hô to: “Đừng sợ, chúng ta nhiều người, cùng họ liều…”

Chưa dứt lời, một cỗ kình phong đập vào mặt. Tướng lĩnh này cầm đao nghênh gáp, trường đao tức khắc vỡ nát, cả cây thương xuyên qua từ trước ngực, mang theo thân thể to như vậy, từ trên ngựa bay ngược về phía sau mẩy trượng. Máu tươi rải khắp, tiếng kêu thảm vang vọng chiến trường.

Phương Khinh Trần nhàn nhã chìa tay, thân binh bên cạnh lập tức lại dâng cây ngân thương thứ hai đến bên tay y.

Phương Khinh Trần cầm thương mỉm cười, thanh âm vang vọng chiến trường: “Còn người nào không phục? Ai dám liều mạng cùng ta!”

Lời còn chưa dứt, một tiếng cười hào sảng chỗ khác nỗi lên: “Đám ô hợp thế này, không đáng làm bẩn ngân thương của Phương hầu!” Chưa dứt lời, Lăng Phương dùng trường đao khêu thủ cấp Vương Thừa Thiên cao cao: “Vương Thừa Thiên đã chết! Người nào không phục, qua đây liều mạng với lão Lăng ta!”

Trong lúc nói, phía sau Lăng Phương dựng thẳng bốn năm cột, mỗi cột đều là mấy cán cờ thuận thiên ban đầu buộc thành. Trên mỗi cột, cao một người, treo lên thị chúng.

“Thuận thiên quân các ngươi còn quản sự nào không ở trên đây? Còn không đầu hàng, lại chờ khi nào!”

Tiếng binh khí ném rơi xuống đất vang khắp.

Tất cả Sở quân đều thở phào nhẹ nhõm, đã lâu lăm rồi chưa đánh một trận thắng khoái như vậy! Năm ngàn nhân mã, chính diện đối cùng năm vạn đại quân, mà còn đánh tan bức hàng họ!

Theo Phương hầu tác chiến, quả nhiên là việc thống khoái nhất trong nhân sinh.

Mọi người đều khẩn thiết nhìn Khinh Trần, chờ y nói chuyện hạ lệnh, Phương Khinh Trần lại không lập tức đi tiếp thu thành quả thắng lợi trước mắt.

Y nhàn nhã giục ngựa, một đường về phía trước. Nơi đi qua, thuận thiên quân hàng phục lấy tư thái thuận theo hèn mọn nhường ra đường, trong mắt có kinh sợ, càng nhiều hơn lại là ngưỡng mộ.

Mắt thấy bờ bên kia chiến cuộc đã định, Tần quân bờ bắc nhiệt huyết đã lạnh, lại trở nên túc mục. Phương Khinh Trần thăng, địch nhân của họ, thăng rồi.

“Điện hạ, Liễu tướng quân...”

Phương Khinh Trần há lại có thể buông tha Liễu Hăng?

“Năm đó... y... phong thư ngụy tạo kia...”

Tần Húc Phi nhường mày cười sang sảng, cắt ngang bộ hạ ấp a ấp úng nhắc nhở: “Năm đó một kế, là Liễu Hăng hiến, là ta dùng. Y sẽ hận ta, cũng sẽ hận Liễu Hăng, nhưng sẽ không giết y, cho dù là muốn giết y, chí ít sẽ không nhục y.”

Trông phía nam sông, Tần Húc Phi thân hình thăng túng, Phương Khinh Trần, sẽ không hạ nhục anh hào! Phương Khinh Trần, sẽ không dùng phương pháp ti tiện như thế, đi mưu cầu thăng lợi!

“Nếu thuận thiên quân đắc thăng, Liễu Hăng chỉ có chết, nếu Phương Khinh Trần thăng, Liễu Hăng... Y lại vị tất sẽ tự sát, chỉ cần y còn sống, chúng ta chung quy vẫn còn cơ hội.”

Bờ bên kia, trong vô số cờ xí Sở Phương, một mặt cờ chữ Tần tảo rơi nhuộm máu, lắc lư trái phải mấy lần, hướng bên này phát cờ hiệu đơn giản.

Chủ tướng vẫn còn, mọi người bình an.

Tần quân nhịn không được hưng phấn hô to, Tần Húc Phi ánh mắt lóe sáng, đang vui vẻ, trên mặt lại còn có một loại hưng phấn khiến bộ tướng khá khó hiểu.

Ôi, nếu y dám nói ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng, khẳng định sẽ bị bộ hạ đánh thành đầu heo. Sự kiêu ngạo của vương tộc, thân phận chủ soái... Không phải y không biết không thể, nhưng vẫn khe khẽ có phần muốn đổi chỗ với Liễu

Hăng, có thể có cơ hội đi cùng Phương Khinh Trần thân cận tương tri.

Từ xưa đã như thế, anh hùng tiếc nhau.

Phương Khinh Trần một đường đi lên bờ Hoài Giang. Vẫn không hâm cương ngựa, trực tiếp đi xuống nước. Bạch bào ngân giáp, đã thành đỏ tươi. Y giục ngựa lội nước, nước sông chảy bên người, mang đi từng đợt huyết sắc uốn lượn.

Trăng sáng giữa trời, quang hoa trong vắt, che mất một trời *** quang.

Trăng sáng sao thưa, chiếu rọi y.

Một trường chém giết kịch liệt như thế, đầu tóc đã rối, khôi giáp nứt mây chõ, kẽ nứt có máu rướm ra. Trên mặt còn có hai vết máu không biết từ đâu té ra. Song lúc này y đẹp trăng lội nước, thần sắc thản nhiên an bình, lại như không nhìn ra mảy may mệt mỏi chật vật sau đại chiến.

Trên bờ bắc đối diện, mây vạn đại quân nhất thời đều lặng, chỉ có một người nhẹ nhàng vùng thoát khỏi mây tướng lĩnh lôi kéo, cũng tự giục ngựa xuống sông.

Tần Húc Phi thân phận vương tử, trang phục một trời một vực với võ tướng bình thường, một thân chiến bào bách hoa đỏ rực lóa mắt dị thường, ngoài khoác sơn tự vẫn miệng thú nuốt vai, đầu đội kim quan buộc tóc. Một thân giáp vàng ánh nước sông vàng trăng, càng tôn lên anh tú hiên ngang.

Ánh mắt mọi người, đều ngưng nhìn hai người cách bờ lội nước này.

Hai người đi mãi đến khi nước sông đã quá bụng ngựa, mới không hẹn mà cùng đề cương ghìm ngựa. Một nam một bắc, xa xa nhìn nhau.

Rất lâu sau, họ chợt đồng thời hiểu ý mà cười.

Trong không khí vẫn tràn ngập mùi máu tanh chết chóc, xác cầu gãy bên bờ, khói đặc y nguyên, cách đại giang, cách sương khói, không nhìn rõ đối phương,

lại biết đối phương nhất định cũng đang cười!

Họ sa trường huyết chiến, sinh tử đọ sức, làm đối thủ nhiều năm như vậy, hiểu biết sâu sắc lẫn nhau. Ý khâm phục, chí giao hảo hữu cũng không so được!

“Phương hầu!”

“Tam điện hạ.”

Dưới trăng sáng, hai người không hẹn mà cùng mượn nội lực gió sông, dùng thanh âm thỉnh hòa cởi mở, xa xa thăm hỏi.

Phương Khinh Trần!

Tần Húc Phi!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 38 : Chiêu Hàng Vụng Về

Đêm này, không ngủ.

Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi ở bờ sông gọi nhau một tiếng, Tân Húc Phi chỉ ở trên ngựa chắp tay thi lễ thật sâu rồi quay ngựa. Không hỏi thương tình của Liễu Hăng, không cảm ơn Phương Khinh Trần giúp đỡ, về phần yêu cầu Phương Khinh Trần trả lại đám Liễu Hăng, càng không nhắc tới.

Phương Khinh Trần cũng không nói nhiều, giục ngựa trở về, hai bên đều tự bận rộn việc mình, một màn cùng chung kẻ thù kia, đã là mây khói thoảng qua.

Tân quân hạ trại ngay tại chỗ, bày ra tư thế chuẩn bị trường kỳ chờ đợi. Hai bờ sông nam bắc, lửa trại bập bùng, tranh nhau chiếu sáng, chiếu ứng nước sông sáng tối chập chờn, một phiến vàng lộn xộn.

Một phiến tình thơ ý họa đẹp đẽ, đều gửi gắm nước chảy.

Thủ hạ Phương Khinh Trần rất đau đớn. Năm ngàn người đánh mấy vạn người, đánh đến khi thống khoái, đánh xong thì lại thống khổ. Trừ đi số đã chết, thương đến không thể động đậy, vắt giò lên cõi mà chạy trốn, đám đầu hàng này vẫn còn hơn vạn người, chẳng lẽ có thể chôn sống hết?

Chuyện giết tù binh kiểu này, Phương Khinh Trần không làm được, cũng không thể làm. Những người này chẳng những đều là người Sở, mà còn... đều là tráng lao động!

Kết quả là, chỉ có nhận mệnh vất vả.

Hạ trại tại chỗ, đoạt đi tất cả vũ khí trang bị lương thảo của thuận thiên quân.

Năm ngàn kỵ binh này, chinh phạt mệt mỏi vô cùng, nhưng một nửa trong đó vẫn phải không ngủ không nghỉ, trông coi tù binh cẩn thận, một nửa khác vào trướng nghỉ ngơi, nhưng cũng ngựa không tháo yên, đao không rời thân, tùy thời chuẩn bị ứng biến.

Ngủ cũng phải mở một mắt, cuộc sống như vậy nếu thêm vài ngày, không cần tù binh nổi loạn, bản thân họ cũng có thể tự suy sụp.

Đội ngũ sau đó tiếp quản Liễu Châu, vốn định phải vài ngày nữa mới đến được. Cho dù được khoái mã cấp báo gấp rút chạy đến, trong hai ba hôm cũng không thể đến kịp. May mà đã thu lương thảo vốn của thuận thiên quân, một vạn người này ăn uống vung vãi cũng không thành vấn đề, chưa đến mức lập tức nổi loạn. Họ căn răng chèo chống qua một đoạn thời gian này, chung quy vẫn có thể.

Chúng Tần quân bờ nam kia thì không ai không thân bị trọng thương, sau khi được Sở quân cứu, tâm thần buông lỏng, cơ hồ đều hôn mê bất tỉnh, chỉ có Liễu Hăng một mực tận lực kiên trì, thủy chung muốn bảo trì thanh tỉnh.

Người Sở đem họ phân biệt dàn xếp, thoa thuốc trị liệu. Bởi vì thân phận của y, cố ý ưu đãi y một quân trưởng đơn độc, còn có một cái giường mềm mại thoải mái. Liễu Hăng vết thương đau đớn, mỏi mệt không chịu nổi, lại cố chống chịu không muốn để người Tần mất mặt, không chịu mất thong dong. Lúc thoa thuốc băng bó không rên một tiếng, băng bó xong khéo léo nói cảm ơn. Chờ mọi người đều lui ra ngoài trướng cả, y mới chậm chạp nằm xuống, nhắm mắt, nỗ lực muốn ngủ say.

Tương lai còn dài, trăng sáng khó tránh còn có một trường đọ sức khác, y phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tảng sáng.

Chân trời mới ló chút rạng đông. Bờ nam Hoài Giang, liền bận biju hắn lên.

Giữa sương sớm mỏng mảnh, tú xứ có thể thấy Sở quân cưỡi những con ngựa cao to, áp tù binh thuận thiên quân thành đàm dọn dẹp chiến trường.

Vô luận là thi thể Tân quân, Sở quân, thuận thiên quân, đều tận lực chắp vá đầy đủ, lau sạch máu đen, nghiêm túc chỉnh lý dung nhan.

Trên sườn núi đã bắt đầu đào hố, chuẩn bị mai táng thi thể.

Làm cho những tù binh này mệt đến mức không động nổi một ngón tay, những người trông coi là họ đây, cũng có thể bớt rất nhiều việc.

Tính toán thương vong, an bài chăm sóc thương binh, đặc biệt là đám Liễu Hằng và Tân quân bị thương, phái người tin cậy và có thể ứng biến chăm sóc bên cạnh một cách thích đáng. Lại phái mấy nhánh phân đội nhỏ, ra ngoài hô quát việc bại vong của thuận thiên quân, tuyên truyền chính sách người hàng không truy cứu, vô luận là bách tính hay là đám thuận thiên quân bị giết tan thoát đi đó, nghe thanh âm như thế chung quy có thể an tâm đôi chút.

Phương Khinh Trần mặt lộ vẻ mệt mỏi, đám chiến sĩ thủ hạ của y này, cũng phần nhiều là đám chiêu ủ dột. Đánh trận thống khoái bao nhiêu, gặp người liền giết là được, những công tác giải quyết này, lại quả thật có thể vây rối chết người.

Tân Húc Phi một mình lặng lẽ đứng ở bờ sông, nhìn sông kia cuồn cuộn chảy về đông.

Phương Khinh Trần rất bận, y lại chẳng có việc gì để làm.

Sông chảy y nguyên, ngàn năm không đổi.

Cầu gãy, thuyền tàn, chiến sĩ, xác chết trôi khắp sông, thảm cảnh máu lửa kia, phảng phất chưa từng tồn tại.

Một chút dấu vết, cũng chẳng thể lưu lại trong thiên địa này.

Một phen tâm huyết, một trường xuất binh này, lại để Phương Khinh Trần nhẹ nhàng thò tay, ngắt xuống quả thắng lợi, mà mình, lại vẫn không thể không cảm kích y được.

Y khẽ lắc đầu.

Phương Khinh Trần, ngươi muốn thế nào, mới chịu thả băng hữu của ta về?

Phí tâm lực như thế để cứu y, ngươi muốn đổi lấy, là cái giá gì?

Ngẩng đầu, lại thấy bờ bên kia chậm rãi lướt qua mấy chiếc thuyền con.

Thân binh bộ tướng của y cảnh giác xúm lại, y chỉ khoát tay, ý bảo họ không cần lo lắng.

Vật tư bắc cầu cùng thuyền bè của họ đều bị thiêu hủy, nếu qua sông, nhất thời nửa khắc đã là không thể. Sở quân binh lực không đủ, cũng sẽ tuyệt đối không sinh tâm tư qua sông công kích.

Mấy chiếc thuyền con này là tới làm gì, họ kỳ thật đều có thể phán đoán ra được.

Đứng nghiêm bên bờ sông, chờ thuyền con kia cập bờ.

Trên thuyền, là xác những đồng chí của họ chết trận ở bờ bên kia.

Đã khâu vá sửa sang lại. Thân thể họ phần lớn cũng coi như đầy đủ, khuôn mặt an tường, diện mạo tay chân, đã lau sạch vết máu. Nhưng quần áo họ sớm ngấm đầy máu tươi, màu nâu, cứng ngắc, ngay cả gió sông rét căm này, cũng không thối nỗi.

Lần lượt từng người một, từ trên thuyền, khuân lên bãi cỏ trên bờ, họ dường như là mệt quá mà say ngủ, không mở mắt, chỉ dựa sát đồng bạn mình, an an tĩnh tĩnh mà yên nghỉ.

Binh sĩ lái thuyền chào Tân Húc Phi, thời khắc chổng thuyền quay về, thanh âm trầm tĩnh của Tân Húc Phi chợt vang lên sau lưng họ.

“Thay ta cảm ơn Nguyên soái nhà các ngươi.”

Thuyền nhỏ qua lại như thoi, đưa di thể đồng bạn họ ngã xuống bên bờ nam, mang về đây.

Trong soái trường Sở quân, nhân vật cao tầng của thuận thiên quân bị trói quỳ đầy đất. Phương Khinh Trần đang thẩm vấn, Lăng Phương vào sổ thông bẩm: “Phương hầu, thi thể người Tân đã đưa về hết rồi. Hiện tại Tân quân có không ít người vẫn quanh quẩn bên bờ sông không đi, chúng ta phải加强 nên tăng cường đề phòng?”

Phương Khinh Trần lắc đầu, ánh mắt trông ra ngoài trường, vẻ mặt lại thoảng buồn bã. Lăng Phương thở dài: “Người Tân này tuy là đối đầu với chúng ta, nhưng hôm qua khí khái huyết chiến không lùi của những Tân quân đó, lão Lăng ta cũng không thể không nói một câu phục.”

Nhắc tới Liễu Hăng, Phương Khinh Trần liền lười thẩm vấn tiếp, đứng dậy cười nói: “Đi, chúng ta đi xem, Vong Trần có chiêu cỗ tốt khách của chúng ta không...” Y tiện tay chỉ ai đó đang quỳ dưới bàn soái: “Cái tên dở sống dở chết này, cũng dẫn theo cho ta...”

—

Bên trong quân trưởng, có người đang thay thuốc cho Liễu Hăng. Mấy người trước giường, là chiêu cỗ, càng là trông coi.

Liễu Hăng đã khôi phục vài phần *** thần, hơi cúi người, cảm ơn tướng lĩnh thiếu niên trong trưởng: “Hôm qua đa tạ tướng quân trước trận đã cứu.”

Thiếu niên đưa mắt mỉm cười: “Cứu là ý của Phương hầu, ta chẳng qua nghe lệnh làm việc, Liễu tướng quân muốn tạ ơn thì nên tạ ơn Phương hầu.”

“Cái tình của Phương hầu, ta tự nhiên phải nhận. Nhưng lúc tướng quân bảo hộ chúng ta, thuận thiên quân nhiều lần xung kích, tướng quân chỉ huy sĩ tốt, trận hình không loạn, thậm chí còn làm gương cho binh sĩ, xuất kích đánh chết tướng lĩnh thuận thiên quân, dũng nghị của tướng quân, ta cực bội phục.”

Liễu Hăng cười nói tao nhã, khiến người ta như gội trong gió xuân.

Thiếu niên mỉm cười nhàn nhạt, khiêm tốn vài câu, quân sĩ hộ tòng bên cạnh đã có phần không nhịn được: “Liễu tướng quân khen không sai đâu, Triệu tướng quân của chúng ta là đệ tử duy nhất của Phương hầu đó, ngài nhất định không thể ngờ được, hôm nay chính là lần đầu tiên Triệu tướng quân lên chiến trường!”

Trong ngữ khí của Liễu Hăng kèm chút vui vẻ kinh ngạc: “Phương hầu thân truyền, quả nhiên không tầm thường. Nhớ khi ta lần đầu tiên lên chiến trường, bị núi đao biển kiếm máu chảy thành sông kia, dọa cho ngựa cũng sấp không ngồi nổi, nào còn có thể xông lên chém giết liều mạng.”

Triệu Vong Trần thân thể hơi cứng đờ, trầm mặc.

Hàm cấp đệ tử của Phương Khinh Trần, lập lòe tỏa sáng.

Lần đầu tiên lên chiến trường đã là tham tướng. Không hề có kinh nghiệm chiến đấu, cũng có thể giống như Lăng Phương, dẫn theo một chúng *** binh hàn tướng, những lão binh lão tướng đó chẳng mấy may tỏ vẻ không phục, ngược lại tận lực phối hợp với gã, nhắc nhở gã, chỉ bảo mà không tổn hại thể diện.

Hiện tại, hộ quân bởi vì gã là đệ tử của Phương Khinh Trần mà khoe khoang, Liễu Hăng, cũng là vì lấy lòng đệ tử của Phương Khinh Trần mà khen ngợi...

“Liễu tướng quân lại quá khen.” Ngữ khí của gã cực chật cực ác: “Bất cứ ai nếu từng vì một con chuột chết mà lăn lộn trên mặt đất bùn lầy liều mạng tranh giành với mười mấy con chó hoang gầy như que củi, thì sẽ không sợ hãi chiến trường nữa. Ta chẳng qua là xem tất cả địch nhân trên chiến trường, thành chó

dữ uy hiếp sự sống còn của ta.”

Gã lạnh lùng nhường mày nhìn về phía Liễu Hăng: “Đảm sắc của ta, không phải Phương hầu dạy dỗ. Trái lại phải cảm ơn Liễu tướng quân cùng tất cả Tần quân, không có những kẻ dị quốc các ngươi không mời tự đến, nhiễu loạn thiên hạ, gan của ta nhất định chẳng thể luyện ra.”

Ngôn ngữ của gã bỗng nhiên chém gai, Liễu Hăng lại lập tức ngồi thẳng người trên giường: “Nếu nói như thế, tiểu tướng quân phải cảm tạ đầu tiên, nên là tiên vương của các ngươi, không có ông ta nhiều lần công phạt Đại Tần, chúng ta cũng...”

Tấm mành quân trưởng đúng lúc bị xốc lên. Một người cười to mà vào: “Liễu tướng quân thương thế sao rồi?”

Phương Khinh Trần dường như hoàn toàn chưa từng phát giác một cuộc cãi vã cơ hồ chạm vào là nỗi. Cứ thế cười cười đi vào, cười cười trực tiếp ngồi bên giường Liễu Hăng, vẻ mặt ân cần hỏi han.

Liễu Hăng trong lòng có giận nhưng cũng không tiện phát tác, chỉ đành nói: “Đã băng bó tốt rồi, đa tạ Phương hầu quan tâm.”

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Vốn tướng quân thương thế trầm trọng, ta cũng không nên đến quấy rầy, chỉ là vừa nãy khi thẩm vấn những nhân vật trọng yếu của thuận thiên quân, hỏi ra chút việc ngoài ý. Ta thấy vẫn nên để Liễu tướng quân tự mình nghe một chút mới được.”

Dứt lời nhẹ nhàng vỗ tay, lại thấy Lăng Phương xách một cái bao bối màu trắng trên vai, người bị trói tròn tiến vào, trực tiếp ném xuống đất: “Tên này vận khí tốt, trúng một tên của Phương hầu ngã ngựa, lại không bị giãm thành bánh thịt trong loạn quân, Liễu tướng quân, ngươi thẩm hàn một chút, sẽ nghe rất nhiều chuyện thú vị.”

Liễu Hăng cũng không nhìn kẻ co quắp dưới đất kia, ánh mắt thản nhiên đối

thẳng Phương Khinh Trần, nói: “Ta chẳng có gì để hỏi, nhưng nếu Phương hầu nhất định muốn cho ta nghe, ta cũng không thể không nghe.”

Trong mắt Phương Khinh Trần có vẻ tán thưởng. Bị phụ bị thương bị bán đứng bị hăm hại, còn có thể có tâm tính tốt như vậy, còn có thể *** tướng nhận ra được, trước mặt địch nhân thảm vần loại ẩn sự này, sẽ làm cố quốc hổ thiện, người này...

Lăng Phương lại không thể từ trong một câu này nghe ra tâm ý của Liễu Hăng, chỉ đĩnh đạc đá mông tù binh kia một cước thật mạnh: “Họ Triệu, câm rồi?”

Mưu sĩ họ Triệu nào còn mảy may phong phạm cao nhân ngày thường biểu hiện ra khi ở bên cạnh Thuận Thiên đại vương Vương Thừa Thiên, cả người run rẩy cuộn tròn, run giọng nói: “Liễu tướng quân, ta quả thật là phụng mệnh bệ hạ đến hại các ngươi. Bệ hạ bảo ta tìm kiếm chủ nhân có thể đả kích các ngươi mà đầu, ta thấy chư hầu phía nam chỉ biết đấu tranh nội bộ, cho nên đã đầu đến dưới trướng thuận thiên quân. Ta vẫn âm thầm liên hệ cùng bệ hạ, chiếu chỉ thị của bệ hạ mà hành sự. Để ám toán tam điện hạ, bệ hạ đã đem tất cả phích lịch tử còn tồn trong nước phái người đưa cho ta. Bắt đầu từ sau khi ta đầu thuận thiên quân, xem qua địa thế Hoài Giang báo cho bệ hạ, cục này đã bắt đầu bày. Bệ hạ nói, tam điện hạ tác chiến thích nhất xung phong đi đầu, hành sự như thế, cực có thể lấy mạng y, cho dù y không qua cầu, cũng nhất định sẽ do Liễu tướng quân tình nghĩa sâu đậm nhất với điện hạ qua cầu, chỉ cần có thể bắt Liễu tướng quân, cũng có thể bài bố uy hiếp tam điện hạ...”

Mặc hắn kêu khóc tự khai, Liễu Hăng chỉ đạm mạc không nhìn không đáp, chỉ khi nghe đến câu sâu đậm nhất này, mới cười lạnh lùng.

Mưu sĩ nọ kêu khóc cả buổi, cuối cùng nói ra một câu bản thân cảm thấy quan trọng nhất, có thể tranh thủ cơ hội sống sót cho mình nhất: “Liễu tướng quân, Tân vương vô tình vô nghĩa. Tân quốc đều không cần các ngươi nữa, các ngươi còn chịu đựng gì! Vẫn nên đến cây nhờ Phương hầu đi!”

Một câu nói ra, Liễu Hăng ngạc nhiên nhìn sang Phương Khinh Trần, người anh hùng hào kiệt thế này, lại dùng thủ đoạn chiêu hàng vụng về như vậy?

Phương Khinh Trần hận không thể một cước đạp chết tên đàn độn tự cho thông minh, tự cho là đã phỏng đoán được tâm ý của y kia! Bằng loại đầu óc này, còn dám làm mưu sĩ?

Cố tình Lăng Phương lòng dạ thăng tuột, thật sự cảm thấy cái tên hô khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem này nói rất không tồi, vội vàng ở bên cổ vũ: “Nói đúng lắm! Liễu tướng quân, người cũng là một hảo hán, làm gì đi đến đường xấu? Tần vương nhẫn tâm tàn nhẫn, các ngươi còn hiệu trung cái gì? Đến theo Phương hầu của chúng ta đi, anh hùng hào kiệt như ngươi, mọi người ai không khâm phục yêu mến!”

Liễu Hăng giận dữ! Vừa rồi mưu sĩ kia kêu khóc, y không muốn để người ta cảm thấy người Tần tự mình cãi nhau, xấu mặt cho người ngoài nhìn thấy, cho nên mới không chịu phát tác, nhưng hiện tại đại tướng thủ hạ của Phương Khinh Trần nói đĩnh đạc như thế, y làm sao chịu được? Sao có thể cho người ngoài khinh miệt quê hương y ngay trước mặt y như vậy?

“Quân vương nào không nhiều nghi kỵ? Xưa nay chỉ có quân phụ thần, há có thần phụ quốc! Nếu vì thù riêng của một người mà bỏ quốc phản gia, đầu chủ dị quốc, thì khác gì cầm thú? Tướng quân lời ấy, lại coi Liễu Hăng ta là ai? “

Lăng Phương không đồng ý: “Lão Lăng ta đây là một phen hảo ý vì tốt cho ngươi, sao ngươi lại không hiểu?”

Liễu Hăng thoạt nhìn nhã ôn văn, sau lưng lại có tính tình cực liệt, lập tức cười lạnh lùng: “Ngày đó Sở vương vì vài câu trên giấy, đoạt hết quyền bính của Phương hầu, trong điện ngầm phục giáp sĩ, tâm gia hại rất rõ ràng. Quân chủ như thế, quê hương như thế, cần gì phải một ý trung thành nữa, điện hạ nhà ta luôn yêu tài tiếc tài, Phương hầu nếu có thể đến đầu, nhất định tôn làm phó soái.”

Phương Khinh Trần đang dò xét thần sắc phản ứng của Liễu Hăng, nghe một lời này, khuôn mặt tức khắc lãnh túc.

Liễu Hăng, nam tử trọng thương khó chống đỡ, thân tại địch doanh này, nhìn Phương Khinh Trần thản nhiên không sợ, lời nói châm chọc, nhường mày cười: “Ta một phen lời này, cũng toàn là vì tốt cho Phương hầu.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 39 : Cô Thân Một Mình

“Ngày đó Sở vương vì vài câu trên giấy, đoạt hết quyền bính của Phương hầu, trong điện ngầm phục giáp sĩ, tâm gia hại rất rõ ràng. Quân chủ như thế, quê hương như thế, cần gì phải một ý trung thành nữa, điện hạ nhà ta luôn yêu tài tiếc tài, Phương hầu nếu có thể đến đầu, nhất định tôn làm phó soái.”

Liễu Hăng lời nói châm chọc, nhường mày cười: “Ta một phen lời này, cũng toàn là vì tốt cho Phương hầu.”

Phương Khinh Trần buôn bực, thật là không sợ mình giết y mà. Nhưng đáng giận là, thật sự không thể giết y.

Trong trường tĩnh lặng nháy mắt, Lăng Phương phục hồi *** thần, gầm lên rút đao. Quân sĩ bên cạnh cũng phẫn nộ tột cùng, bổ đến muôn kéo Liễu Hăng từ trên giường xuống, bắt y quỳ lạy bồi tội.

Phương Khinh Trần nhíu mày, lãnh nhẫn ngăn Lăng Phương, đồng thời quát khẽ: “Trương Sơn! Lui xuống!”

Quân sĩ bổ lên kéo Liễu Hăng đó nghiến răng ken két, không cam không nguyện mà lui về, vẻ mặt vẫn đầy giận dữ.

Liễu Hăng thần sắc không đổi, Triệu Vong Trần lén nhìn Phương Khinh Trần, chỉ thấy sư phụ nhà mình bị nói đến việc đau đớn năm đó, nhục nhã như thế, trên mặt cũng vẫn bình hòa.

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Mấy câu trên giấy ngày đó, phản khích tuyệt luân, nhưng không biết là xuất từ thủ bút của người nào?”

Liễu Hăng thản nhiên nói: “Lúc trước Phương hầu diệu sách vô song, quân ta thương vong nặng nề, ta bèn dâng lên sách này. Lúc đầu điện hạ vẫn mong cùng Phương hầu đường đường chính chính quyết chiến sa trường, không muốn đáp ứng. Ta ở trước mặt chúng tướng, trách hỏi điện hạ, phải chẳng muốn dùng tính mạng tướng sĩ toàn quân để thành toàn võ huân của mình y? Điện hạ không có lời nào để đáp, bèn theo kế thi hành.”

Nói dăm ba câu, ôm hết thảy tội trách vào người mình, lãnh đạm đổi lại sự phẫn hận của mọi người trong trường.

Nỗi đau đớn này của Phương Khinh Trần toàn từ một bức thư này mà lên, hôm nay nghe nói nguyên do lại chỉ cười: “Thật là khó mà tin tưởng, ngày đó người ra kế này, không cho Tần Húc Phi vì khí phách cá nhân mà liên lụy toàn quân, sáng suốt biết bao, hôm qua người không muốn xuất kiểm sau lưng ta, chẳng phải cũng...”

Liễu Hăng khí thế chợt yếu. Bình pháp kỵ từ kỵ nhân, nháy mắt do dự đó của y, nói đến thật là rất đáng bị người nhạo báng, nhưng mà...

Lãnh tĩnh như băng tuyêt, thong dong chọn lọc, là rất tốt, là rất nên. Chỉ là, ta chung quy vẫn là một con người, là người thì cuối cùng phải có cực hạn. Bình pháp hoàn mỹ, làm sao không phải là lý luận trên giấy? Giết một người trên giấy, cùng tự tay giết hại một người đang chìa tay trợ giúp, hơi thở tương thông gần bên, dù sao cũng không như nhau.

Điều này tự nhiên là không thể thừa nhận. Y cười tiêu sai: “Ta khi đó đánh lâu cạn sức, *** thần mơ hồ, cho nên chưa từng xuất kiểm, nếu như tâm tư thanh minh, ta cũng sẽ không xuất kiểm. Cho nên, cuối cùng chẳng có gì khác biệt.”

Đúng vậy, nếu y lúc ấy không phải đã lực cạn mơ hồ, thì làm sao lại không phán đoán ra, kỳ thật y căn bản không có cơ hội chân chính đả thương Phương Khinh Trần. Chút tâm tư này của y đều trong mắt người này, người này làm sao có thể thật sự đưa lưng mình không hề phòng bị phơi trần cho y.

Hai người đối mắt, Phương Khinh Trần cười thở dài. Một phong thư ngày đó, kết quả mang đến, làm sao không phải đau đớn một đời y, chỉ là dưới mầm ngờ vực hoài nghi sớm gieo xuống, không có một phong thư của Liễu Hăng, cũng sẽ có lời đồn của Trương Tam, mật hàm của Lý Tứ, chẳng qua là một nguyên do, cần gì giận lây người ta.

“Không biết xấu hổ!”

Bên cạnh đã có người cát tiết.

Liễu Hăng nhướng mày, cơ hồ là lấy ánh mắt bao dung của người lớn tuổi mà nhìn Triệu Vong Trần sắc mặt xanh xám: “Tiểu tướng quân, ngươi vẫn còn trẻ, chờ sống trong quân doanh thêm vài năm, rất nhiều chuyện, ngươi sẽ hiểu được.”

“Hiểu được cái gì?” Triệu Vong Trần nghiến răng ken két: “Hiểu được hãi hại dũng sĩ là đáng để kiêu ngạo biết mấy? Hiểu được xâm lấn quốc thổ người khác, giết chết phụ thân huynh đệ người khác, khiến bao nhiêu người chết vào cơ hàn, không nhà để về, là anh hùng biết mấy?”

Nhin Triệu Vong Trần thân thể phong phanh giận đến phát run, Liễu Hăng cũng thoáng áy náy.

“Tiểu tướng quân, chúng ta là quân nhân, không phải thiện nhân. Quân nhân, chung quy phải giết người. Không tàn sát bách tính địch quốc, đã là cực hạn.” Y lắc đầu, “Khổ nạn của người Sở, đừng tính hết trên đầu chúng ta. Trước khi quân ta đánh vào Sở cảnh, các ngươi bên này đã chiến loạn liên miên, nội tranh không ngớt. Sau khi Tân quân ta thống nhất đất bắc, ít nhất nửa số người Sở quốc cuộc sống còn được yên ổn đôi chút...”

Phương Khinh Trần tựa tiểu phi tiểu vái Liễu Hăng: “Đúng vậy, ta suýt nữa quên mất. Tam điện hạ Tân quốc vào Sở giường cờ xí, là trợ Sở vương bình định phản loạn, cứu bách tính Sở quốc khỏi nước lửa, ta nên thay người Sở cảm tạ đại ân đại đức của Tân quân.”

Liễu Hăng đỏ mặt, nén đau đứng dậy thi lễ, cười khổ nói: “Là ta thất lễ. Phương hầu là người sáng suốt, những lời lừa mình dối người đó trước mặt ngài khỏi cần nói nữa, chẳng qua là một khẩu hiệu. Thế nhưng, Sở cường thì xâm Tân, Tân cường thì xâm Sở, người binh ngũ, nanh vuốt của quốc, bảo vệ quốc thổ bách tính, chính là thiên chức của chúng ta. Ngoài ra, nếu như quốc gia cường thịnh, quân vương hùng tâm, cũng tự nhiên cầm giáo chinh phạt thiên hạ, mở mang bờ cõi, mới lộ bản sắc nam nhi! Phương hầu! Ngài nói có phải không!”

Những người trong trường nhất thời không lời đế đáp. Liễu Hăng nói đúng là lời rất thật. Loạn thế này vốn chính là cá lớn nuốt cá bé, hết thảy những điều khác đều là đánh răm. Những người tòng quân họ đây, lại có người nào chưa từng tồn hùng tâm tráng chí mở mang bờ cõi. Nói trắng ra, nói thẳng là, quốc gia ngươi tự mình nội chiến, thì đáng bị ngoại địch ức hiếp. Chỉ là, lời như vậy bị địch nhân nói ra, vẫn cứ khiến lòng người không dễ chịu.

Thanh âm của Phương Khinh Trần kèm ba phần biếng nhác: “Ta sẽ không phụng loại chiêu đó, sẽ không đi xâm lược quốc thổ người khác, càng không lấy đây làm vinh. Ta có thể sẽ kháng, có thể sẽ từ quan, cũng có khả năng...” Y cười nhẹ nhàng, lại kèm chút tự giễu: “Nếu hạ chỉ là vị phế đế hiện giờ, ta sẽ tận lực khuyên y thay đổi chủ ý, chẳng qua...” Ánh mắt y chợt xa xăm, “Chẳng qua ta khả năng đã không khuyên được nữa.”

Vẻ mặt y quá quái, thoại âm lại là chân thành, khiến người ta hoàn toàn không thể hoài nghi độ tin cậy. Thế là mọi người trong trường đồng thời nhìn y, vẻ mặt xa cách không giống như nhìn thấy một quái vật.

Fương Khinh Trần chỉ dành cười khổ.

Năm đó y đánh lui Tân quân, nhưng không hề phản công Tân quốc, cố nhiên là muốn cho Sở quốc nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng làm sao không phải bởi vì trong lòng y đối với việc xâm lược quốc gia của người khác thùy chung vô cùng bài xích. Mỗi một thời đại, tự có tiêu chuẩn thị phi của mỗi thời đại. Tiêu chuẩn

thị phi của y và thời đại này thủy chung có phần không chung nhịp.

Lăng Phương cũng vậy, Liễu Hăng cũng thế, Trác Lăng Vân, Tiêu Viễn Phong, thậm chí là Tân Húc Phi, những quân nhân vĩ đại thời đại này, lúc khi nhục bách tính, hoặc là không thể bảo hộ bách tính của mình, đều sẽ cảm thấy là thất trách của mình mà nhục nhã khó kham, nhưng biết rõ chiến loạn vừa nỗi, bách tính tất khổ, họ phát động chiến tranh, cũng yên tâm thoái mái. Họ sẽ bởi vì thuận thiên quân lùa bách tính đi chết mà chỉ trích đê tiện vô sỉ. Nhưng cũng sẽ sau chiến dịch lớn, tôn sùng tướng sĩ giết nhiều người nhất là anh hùng trong quân.

Đây tính là... *** thần võ sĩ? Tinh thần kỵ sĩ? Cảm giác tự hào của quân nhân? Chủ nghĩa anh hùng lãng mạn?

...

Y không có tư cách trí bình mọi người trong thế giới man hoang này, cướp đoạt tư nguyên sinh tồn tốt hơn. Y cũng rất lý giải, lý giải đến mức có thể dán cho hành vi này cái nhãn thích hợp, thế nhưng y chung quy không thể biến cách nghĩ này thành của mình.

Lăng Phương có thể chết vì y, Trác Lăng Vân có thể trước mặt y quỳ gối giao quyền. Tân Húc Phi có thể cùng y anh hùng tiếc nhau, Sở... Sở Nhược Hồng cũng từng rất thân cận với y, nhưng mà thế giới này kỳ thật không ai chân chính lý giải y.

Y nỗ lực yêu người như vậy, nỗ lực muốn dung nhập như vậy, thậm chí sau khi Trác Lăng Vân quỳ gối, nỗ lực muốn bảo hộ mọi người như vậy. Nhưng mà giờ này khắc này, y ý thức rõ ràng như thế, y vẫn là một kẻ ngoại lai.

Trong thế giới này, y đã định là phải cô độc.

Y chầm chậm lắc đầu: “Không cần nhìn ta như vậy. Ta nói như vậy, nhưng ta chưa nói ta như vậy là đúng.”

Vẻ mặt y cuối cùng thoảng cô đơn, trong lòng bỗng nhiên có chút chán ghét, không muốn hục hoặc lẩn nhau nữa.

“Liễu tướng quân, nghỉ ngơi cho khỏe.”

Y gật đầu bước ra ngoài, phía sau, thanh âm của Liễu Hăng khàn khàn mà trầm thấp: “Phương hầu, vô luận ngài tin hay không, năm đó một kế kia, ta và điện hạ chẳng qua là muốn tạm thời điều ngài khỏi biên quan, thật không ngờ sẽ hại ngài đến bước này.”

Phương Khinh Trần lặng lẽ đứng ngoài trường, chưa hề quay đầu: “Có gì khác nhau!”

Nghi đã sinh, ky đã sâu, tâm đã chết, tình đã hết! Có gì khác nhau?

Liễu Hăng mở miệng, nhìn bóng dáng cô đơn của y, không biết suy nghĩ trong lòng y, lại cũng thấy đau lòng.

Phương Khinh Trần lững thững đi về trước, đi rất lâu, bỗng nhiên dừng bước gọi: “Vong Trần.”

Triệu Vong Trần phía sau y khẽ lên tiếng.

“Mấy ngày nay, ngươi tập văn luyện võ chăm chỉ bao nhiêu, ta đều biết. Ngươi ở trong quân đội, cẩn thận quan sát ghi chép, chăm chỉ học tập hết thảy, ta rất vui mừng.”

Triệu Vong Trần ngạc nhiên. Phương Khinh Trần trước kia chưa từng khen gã.

“Đột nhiên thành tướng quân, đột nhiên phải gánh vác sinh tử tồn vong của hơn một ngàn người, bất cứ người có tâm trách nhiệm nào, đều phải cố gắng gấp bội, dụng tâm gấp bội. Từ sau khi ta cho ngươi làm tướng, ngươi học được, ghi nhớ, có phải thêm được rất nhiều so với trước kia khi ngươi lẩn lộn trong quân?”

Triệu Vong Trần lăng lăng hồi tưởng cẩn thận, nhất thời lại không thể nói gì.

“Nếu cảm thấy hết thảy người nhận được chỉ là dựa hơi ta, thì càng phẫn đấu một chút. Tự mình làm ra thành tích, để người thiên hạ biết, người được đến, là người nên được. Nếu không thích người người chỉ người nói, người là đồ đệ của Phương Khinh Trần, thì hãy làm ra một phen sự nghiệp đàng hoàng cho ta xem! Biết đâu mười năm sau, người người sẽ chỉ ta nói, đây là sư phụ của Triệu Vong Trần!”

Phương Khinh Trần không quay đầu, Triệu Vong Trần ngơ ngác nhìn bóng lưng y. Nhiệt huyết không dǎn xuống được trong ***g ngực bỗng nhiên cuộn cuộn tuôn lên. Hô to một tiếng: “Được!”

“Như vậy, hiện tại người có đảm sắc không. Qua sông, đi gặp cường địch đệ nhất của người Sở chúng ta, thay ta làm người đưa tin một lần?”

Triệu Vong Trần ưỡn ngực: “Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Phương Khinh Trần rút từ trong tay áo ra một phong thư sớm đã viết xong, với tay đưa ra.

Triệu Vong Trần hai tay tiếp nhận. Bên tai nghe một tiếng phân phó nhàn nhạt: “Đi đi.”

Triệu Vong Trần thoảng ôm quyền, quay người liền lui đi.

Từ đầu chí cuối, Phương Khinh Trần chưa từng quay người, chưa từng nhìn gã một cái.

—

Nửa canh giờ sau, Triệu Vong Trần đã đứng trong chủ trương của Tân quân.

Nhin thấy Tân Húc Phi bị người Sở truyền thành ba đầu sáu tay, ác ma địa ngục chuyển thế, lại tuổi trẻ như thế, oai hùng như thế, gã thoáng kinh ngạc,

nhưng vẻ mặt lại thờ ơ. Từ giang bắc một đường đến gần chủ soái Tần quân, nhìn một đường kim qua lành lạnh, quân kỵ cẩn túc, thiếu niên mới lên chiến trường này trong lòng hơi lạnh, nhưng cũng tuyệt không kinh sợ. Thản nhiên đứng trong đại trường trung quân uy nghiêm, thi lễ thật sâu nhưng không báu. Không kiêu không nịnh, hai tay trình lên lá thư Phương Khinh Trần tự tay viết.

Đối mặt với phong thư tất cả Tần quân đều chờ đợi liên tục không ngủ không nghỉ này, chẳng có ai lại đi so đo lễ nghi của thiếu niên. Tần Húc Phi mở bao thư, đọc nhanh như gió, bỏ qua tất cả lệ hành khách sáo, nhìn điều kiện phía dưới. Thoáng trầm ngâm, ngẩng đầu cười nói: “Mời tướng quân ở trong quân ta nghỉ tạm, sự thế này lớn, cho phép ta cùng mọi người thương nghị rồi lại định đoạt, thế nào?”

“Mặt tướng vâng mệnh mà đến, tự nhiên chờ điện hạ hồi âm.”

Tần Húc Phi cười cười phất tay, bảo quân sĩ dẫn Triệu Vong Trần đi nghỉ ngơi.

Người ngoài vừa đi, chúng tướng trong trường đều dùng ánh mắt mong đợi nhìn Tần Húc Phi.

Tần Húc Phi không nói không răng, chỉ đưa thư tín trên tay ra. Một phong thư chuyền một lần trong tay các trọng tướng liên can. Đa số rất nhanh chóng tươi cười ra mặt.

“Vốn đang lo lắng y sư tử rộng miệng, đòi bao nhiêu lương thảo tuẫn mã, tiền tài địa bàn, y lại chỉ đòi một Hoàng đế đã phát điên?”

“Người này ngu trung đến đần độn! Y gióng trống khua chiêng đón người về, Hoàng đế bù nhìn y lập kia khẳng định trong lòng không thoả mái, Tiêu Viễn Phong có công ủng lập kia cũng nhất định lo ngay ngáy. Sở quân lòng người bất ổn, rất có lợi cho chúng ta!”

Một người hào sảng nào đó đáp bàn: “Dù sao họ hiện tại đã lập tân Hoàng đế,

kẻ điên kia giữ lại cũng lãng phí lương thực, chúng ta mau mau đổi Liễu tướng quân về!”

Vài ánh mắt không tán đồng chung quanh kéo tới, hắn vẫn ngượng ngùng không biết mình đã nói sai gì.

Tần Húc Phi lặng lẽ ngồi sau soái án, một lúc lâu mới hỏi ra một câu: “Sở quốc đã không cần một Hoàng đế điên, đã là người kia phụ y, sau khi cứu người về với y chỉ hại vô ích, vì sao trên tay y có lợi thế tốt như vậy, lại chỉ cần đổi một kẻ điên sẽ liên lụy y? Phương Khinh Trần, y chính là một kẻ ngốc ngu trung?”

Trong trường túc khắc tinh lặng, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 40 : Kẻ Ngọc Không Đổi

Triệu Vong Trần không phải chờ quá lâu, sau một đêm, Tân Húc Phi tự mình giao thư hồi âm lên tay gã. Hai bên đứng quá gần, trong gang tấc, nhìn rõ vẻ mệt mỏi và buồn bã cực sâu giữa mi vũ nam tử oai hùng này.

Triệu Vong Trần rốt cuộc không thể đơn giản nhìn y thành một ác ma thiết huyết để thù hận, gã im lặng hành lễ, rời khỏi quân trưởng.

Một đường đi thuyền qua sông, lại vào chủ trưởng Sở quân, nam tử ghế đầu mỉm cười ngưng mắt nhìn gã.

Triệu Vong Trần rảo bước đến trước án, lấy lá thư từ trong tay áo, hai tay nâng lên.

Phương Khinh Trần đường như rất thờ ơ mà một tay nhận lấy.

Triệu Vong Trần cũng đồng dạng đường như thờ ơ mà đưa mắt thoảng nhìn, hành lễ xong, im lặng lui ra.

Sư phụ gã luôn bình thản thong dong như vậy, trời sập xuống với y đường như cũng là việc nhỏ. Nhưng mà gã vẫn nhận định, tối qua Phương Khinh Trần khẳng định không thể thoái mái hơn Tân Húc Phi. Mặc dù trên mặt y trước sau như một bình tĩnh không gợn sóng.

Phương Khinh Trần mở thư ra, nhìn thoáng một chút, phất tay áo đứng dậy: “Ta đi tìm Liễu Hăng nói chuyện phiếm, các ngươi tự bận việc mình đi.”

Nhin y dạo bước xuống khỏi chỗ, Lăng Phương theo một bước, Phương Khinh Trần cười liếc một cái: “Lăng tướng quân, nếu ngươi rảnh quá, ta có thể

tìm chút việc cho ngươi làm.”

Thời điểm y hòa hòa khí khí, lẽ phép chu toàn này, mới là đáng sợ nhất, một tiếng tướng quân này dọa Lăng Phương toát mồ hôi lạnh, vội vàng lui bảy tám bước: “Mạt... Mạt tướng rất bận, không bồi Phương hầu nữa.”

Phương Khinh Trần lúc quay người ra khỏi trường, vẫn đang cười ấm áp.

Lăng Phương rùng mình, hỏi Triệu Vong Trần: “Nè, trong thư Phương hầu đưa ra điều kiện gì với Tân quân thế?”

Triệu Vong Trần dùng mắt trừng hắn: “Mật tín ta dám mở? Huynh cho là ta không cần đầu nữa?”

“Có ai bảo ngươi xem lén mật tín? Ngươi không phải đệ tử Phương hầu sao, tin tức dù sao cũng nên linh thông hơn người lỗ mãng như ta chứ.” Lăng Phương sờ đầu hậm hực nói: “Phương hầu vừa nãy hơi bị dọa người, y cười mà lông tơ toàn thân ta đều dựng đứng hết.”

Triệu Vong Trần không ừ hữ gì, quay đầu liền đi ra ngoài.

“Ngươi đi đâu?”

“Tuần doanh.” Triệu Vong Trần rảo bước đi vội: “Đi tuần doanh ngoài trường Liễu Hăng.”

Lăng Phương sờ nhảy dựng: “Ê, ngươi ngươi...”

“Sợ gì, ta tuổi trẻ, không sợ mệt, làm được nhiều, học được nhiều. Phương hầu nếu chê ta quá rảnh, an bài cho ta một đống việc thì vừa vặn.” Triệu Vong Trần lườm hắn một cái: “Huynh già rồi.”

“Cái gì!!” Lăng Phương tức đến nhảy dựng lên: “Ngươi chậm chút, ta đi cùng ngươi!”

—

Phương Khinh Trần vén rèm mà vào, kéo theo một cơn gió lạnh.

Nếu như quân trưởng có cửa, y khẳng định sẽ một cước đá văng.

Mỗi người đều đã nhận ra sự tức giận của y. Mấy quân sĩ hộ tòng lập tức nín thính đứng nghiêm, thở mạnh cũng không dám.

Ánh mắt Phương Khinh Trần chỉ nhìn chăm chăm Liễu Hăng, lạnh lùng nói: “Mọi người ra ngoài.”

Chưa dứt lời đám người nhàn tạp lập tức lánh sạch không còn một mống.

Liễu Hăng thấy sắc mặt y không tốt, trong lòng biết rõ đã xảy ra chuyện gì, lại vẫn vờ như vô sự, đứng dậy thi lễ chào hỏi. Phương Khinh Trần đã một chưởng đập xuống, lá thư vừa rồi được y mượn ống tay áo ẩn đi, nắm trong tay mà vê tròn, liền bị y đập lên bàn: “Đây là bảng giá hảo bằng hữu của ngươi viết cho ngươi!”

Liễu Hăng vẻ mặt không đổi, đưa tay cầm thư xem kỹ. Bút tích quen thuộc của Tần Húc Phi trên lá thư kia, nội dung không ngoài cảm kích việc Phương Khinh Trần đã cứu đam người mình, ngôn từ khá khẩn thiết. Sau đó trực tiếp cự tuyệt yêu cầu đổi phế đế của Phương Khinh Trần. Lại ôn hòa khiêm tốn đề nghị Phương Khinh Trần cho phép y lấy tuấn mã ngàn thớt, lương thực năm ngàn gánh, cùng một ngàn cung tốt để biểu đạt cảm tạ.

Liễu Hăng lặng lẽ cắn răng, tuấn mã ngàn thớt, năm ngàn gánh lương thực, cộng thêm một ngàn cung tốt? Tên này, bình thường không quản sổ sách, mọi sự vẫn là phương pháp vung tay quá trán như ngày trước khi làm vương tử, thật là đủ hào phóng. Trong quân tổng cộng mới dư dật được bao nhiêu? Người mình đói bụng, để người Sở ăn no cơm, cưỡi ngựa, lấy cung tốt đến đánh nhau với họ? Cái giá chuộc thân của đam người họ đây, nào cao như vậy. Nếu là y ở đó, tối thiểu cũng phải giảm năm lần.

Liễu Hăng không hài lòng việc Tân Húc Phi đại xuất huyết, cực kỳ không hài lòng. Phương Khinh Trần cũng không hài lòng, cực kỳ không hài lòng!

“Tiên vương đã điên, lại là phế đế, với các ngươi cũng chẳng có bao nhiêu giá trị lợi dụng, vì sao không chịu thành toàn lòng thần tử chúng ta? Ta rất hiểu kỳ.”

Ngữ khí của y cực ác liệt, thậm chí có chút nỗi giận. Không phải không thể nhặt, chỉ là còn hỉ nộ không hiện ra sắc nữa, y cảm thấy mình có thể bức ra nội thương.

Cứu Liễu Hăng là quyết định lâm thời do cơ duyên khéo hợp, khi đó chỉ láng máng cảm thấy, thuộc hạ Tân Húc Phi coi trọng nhất này, hắn sẽ rất đáng giá. Chờ sau khi y cứu Liễu Hăng về, nỗi lòng dần định, trong bụng nghĩ đến cũng chỉ là người kia. Tiền lương, quân bị, địa bàn, hết thảy những thứ có thể dùng để cò kè mặc cả với Tân Húc Phi, tự động phai màu nhường chỗ.

Sở Nhược Hồng, Liễu Hăng có thể đổi được Sở Nhược Hồng.

Thời gian qua, Trác Lăng Vân trước sau đã phái ra rất nhiều mật thám giở giang, lại vẫn không tìm được nơi Sở Nhược Hồng đang ở. Trong lòng Phương Khinh Trần biết rõ Tân Húc Phi nhất định là đã có động tác khác. Y là chủ soái tam quân, không thể dễ dàng rời khỏi. Tân Húc Phi đã biết y sống lại, còn bí mật giấu người. Như vậy, y muốn gặp lại Sở Nhược Hồng, cũng chỉ có thể chờ triệt để đánh bại Tân Húc Phi, cướp hắn về. Việc này phải qua năm này tháng nọ không nói, Tân Húc Phi còn nhất định phải có phong độ quân tử, bị đánh thảm nữa, vẫn kiên trì một không làm thịt Sở Nhược Hồng trút giận, hai không trói người đến trước trận để uy hiếp họ mới được.

Sở Nhược Hồng, là tử huyệt của y, sáng loáng bày ra trước mặt mọi người, nhưng là tử huyệt mọi người đều không biết, cũng nhất thiết không thể để người biết được. Đứng nhìn y bình thường ở trước mặt chúng tướng hở chút là ra vẻ quân thần cao thâm khó lường, nhưng làm sao giải cứu Sở Nhược Hồng, bảo vệ

Sở Nhược Hồng, y kỳ thật vẫn thúc thủ vô sách.

Cho đến bây giờ, Liễu Hăng lại đâm vào tay y như vậy, nếu y không thừa cơ đổi Sở Nhược Hồng về, đó mới là việc lạ!

Tính toán thế này, thuần là tư tâm, với đại cục vô ích có hại. Ngoài mặt y là chủ soái của liên quân phương nam, nhưng lấy Tiêu Trác hai người cầm đầu, đem nòng cốt của mình chắp tay mặc y xử trí, dù sao cũng bất đồng với thiên hạ y tự mình một tay một chân đánh ra. Xử quyết đại sự, y phải tôn trọng quyền lực và địa vị của người khác, lý nên thương nghị cùng mọi người, nghe theo ý kiến của mọi người. Mà chuyện này, lại hoàn toàn là y một mình chuyên quyền độc đoán.

Y viết phong mật hàm kia, chưa từng thương nghị với bất cứ ai.

Tân đế đã lập, y lại đem nhân vật quan trọng như Liễu Hăng đưa về cho Tân Húc Phi, chỉ vì đổi về phế để đế đai diên. Lan truyền ra ngoài, dân gian cố nhiên phải khen y cẩn thủ trách nhiệm quân thần, trung nghĩa vô song, thế nhưng những người lợi ích tương quan sao có thể không nghi ngờ y có tâm trợ Sở Nhược Hồng phục vị? Trong đây lại liên lụy một đạo nhân mã của Tiêu Viễn Phong kia, tiền đồ phú quý của rất nhiều người, cục diện ổn định liên quân không dễ dàng gì đạt được, chắc chắn rung chuyển bất an.

Nhưng mà, y đã nhận định! Phải mau chóng đưa Sở Nhược Hồng từ trong tay Tân Húc Phi về, y phải sớm một khắc chính mắt nhìn thấy người bị y bức diên kia.

Trong xương cốt, Phương Khinh Trần vẫn cứ là Phương Khinh Trần. Tùy hứng liều lĩnh, vì đạt mục đích, có thể không từ thủ đoạn! Y không phải Tiểu Dung, đại cục được mất, chưa bao giờ là việc y cân nhắc đầu tiên.

Một phong thư, trừ đổi về Sở Nhược Hồng thì không còn bất cứ yêu cầu gì khác, không cần tiền lương, không cần quân mã, không cần thành trì địa bàn, lần này y đúng là nông nổi, không thể dùng tâm bình thường, không thể thuần thực

vận dụng kỹ xảo đàm phán, chỉ là, một niêm vừa động, tắc lòng liền loạn, không muốn đi che giấu ngụy trang nữa. Y tự hỏi thành ý đã đủ, không cho Tân Húc Phi bất cứ khó xử và áp lực lựa chọn không cần thiết nào. Đổi trở về, lại là một phong thư của Tân Húc Phi nhìn như khách khí khiêm hòa, thực tế lạnh lùng vô tình này.

Lần này xám mũi, thật sự khiến y rất không thống khoái. Vì đổi về Sở Nhược Hồng, y đã chuẩn bị nhận lấy áp lực và chê trách của thuộc hạ, kiên quyết phải làm cuộc mua bán có nhìn thế nào cũng không lời này. Y ở đây cũng đánh rót răng cửa và nuốt máu rồi, họ Tân dựa vào đâu mà còn cảm thấy mình đang chiếm tiện nghi, một phong thư từ chối dứt khoát đến vậy?

Lão hổ không phát uy, thật cho ta là mèo bệnh? Cho ta là anh hùng hào kiệt gì đó, với hảo hán nhất định sẽ tôn kính, giết một người cũng tuyệt đối khách khích khí khí? Phương Khinh Trần lanh nhẫn nhìn Liễu Hăng, trong lòng không khỏi bắt đầu suy tính, nếu đem tên này lột sạch dựng ở bờ sông, bên trái đốt than đỏ, bên phải bỏ đao nhỏ. Từng đao từng đao chậm rãi lắng trì, cắt một đao dùng than đỏ đốt phỏng một vết thương, không để chảy quá nhiều máu, có thể khiến y rất lâu không chết nhỉ? Tân Húc Phi có thể chịu đến ngày thứ mấy mới suy sụp, kêu khóc cầu mình đổi người?

—

Dường như có thể đi hỏi thử Tiểu Dung...

Băng không... y chầm chậm nghĩ rằng, trước kia khi Trương Mẫn Hân chỉ dạy A Hán coi một đống tiểu thuyết đam mỹ, y hình như cũng thuận tiện nghĩa vài lần, những thủ đoạn SM nhiều vô kể đó... Nếu thuận tiện cứ dứt khoát tìm người trực tiếp biểu diễn cho Tân tam vương tử cách sông coi, không biết y sẽ là biểu tình gì?

Phương Khinh Trần ở đây YY thật hứng khởi, khuôn mặt cực anh tuấn bỗng dương lộ vẻ dữ tợn, Liễu Hăng nhìn mà toàn thân phát rét một hồi. Tuy là y sớm

xem nhẹ sinh tử, cũng phải định thần, mới có thể thông dong thi lễ: “Vô luận thế nào, cái tình cứu giúp của Phương hầu, Liễu Hăng vẫn rất cảm tạ. Điện hạ trong thư đã liệt điều kiện, vốn cũng là một phiến thành ý, nhưng nếu Phương hầu không hài lòng, sinh tử của Liễu Hăng đều do Phương hầu xử trí, tuyệt không oán ngôn. Ngay cả điện hạ, cũng không thể bởi vậy mà trách Phương hầu.”

Phương Khinh Trần kỳ thật lý trí còn đó, suy nghĩ rõ ràng, chỉ đang tận lực phỏng túng cơn giận trong lòng mà thôi. Nghe vậy cười lạnh: “Ngươi có oán ngôn hay không đều không hề gì. Ta chỉ tò mò, ngươi và Tân Húc Phi có nghĩa trúc mã, tình hơn thủ túc, vì sao Tân Húc Phi không thể đáp ứng điều kiện của ta? Mưu sĩ Tân vương phái hại các ngươi còn nói các ngươi tình sâu nghĩa nặng, bắt được một kẻ, khiến kẻ kia đi chết cũng được. Xem ra, hắn biết ngươi không rõ, nghĩ hảo huynh đệ của hắn nghĩa khí quá trọng!” Y nhìn bức Liễu Hăng, lạnh lùng hỏi: “Tân Húc Phi đã lãnh khốc vô tình, ta lưu ngươi...”

—

Bờ sông, Tân Húc Phi đang tản bộ.

Bên cạnh không có thân binh tùy tùng, mọi người đều tự giác rời y ngoài trăm bước, cho y riêng một chỗ.

Một phong thư tối qua, y viết thật sự rất khó.

Mười sáu tuổi, y vì lòng quân, nhiều lần ngỗ nghịch phụ hoàng, luôn quỳ bên cạnh y, cùng y khẩn cầu, là Liễu Hăng.

Khi phụ hoàng rốt cuộc chấp nhận tấu của y, thiếu niên mười sáu tuổi, kim quan thúc giáp, khoái mã ra khỏi thành, ngoài cửa thành người nọ cưỡi tuấn mã, mang theo rượu ngon, giữa gió xuân mềm cười gọi y: “Đến muộn quá, ta chờ ngại lâu lắm rồi.”

Khi đó, y vui vẻ mà cười, người kia cũng vui vẻ mà cười. Thế nhưng y không biết, y rất lâu về sau mới biết được, Liễu Hăng đã phải trả cái giá như thế nào.

Cha anh người nhà của Liễu Hăng, âm thầm giáo huấn nặng nhi tử không nghe lời này, thậm chí liên tiếp dùng gia pháp. Liễu gia để đâm nhi tử đi theo vương tử, chính là vì mở đường cho tương lai, lại chẳng phải là theo một hoàng tử chỉ biết sinh dũng không biết tiến tới đi rước họa chịu chết.

Khi đó, y không biết, không biết người cùng y sóng vai cưỡi ngựa, lao tới sa trường, trên mình còn mang theo thương.

Huynh trưởng đăng cơ, Liễu Hăng từng nhận được mật tín trong nhà. Vị phụ thân xu nịnh tám mặt, hợp ý tám phương kia của y, tại tân triều vẫn sùng sưng không ngã. Tân quốc thiếu *** binh, thiếu tướng tài, Liễu đại nhân rất hiểu ý trên. Thân binh bên cạnh Liễu Hăng phát hiện vẻ mặt Liễu Hăng khác thường, thừa lúc y không phòng lặng lẽ nhìn lén nội dung trên thư vài lần, bèn tới tìm mình mật báo.

Thân binh còn chưa kịp nói tình hình cụ thể trong thư, y đã lớn tiếng quát ngưng, sau đó hạ lệnh, điều thân binh này từ bên cạnh Liễu Hăng đến bên cạnh mình, không thể phạt lòng trung của gã, nhưng cũng không thể thưởng sự thăm dò của gã.

Y không hỏi, người kia cũng không nói, y vẫn cho biết hết những việc thầm kín nhất, trách nhiệm quan trọng nhất đều giao phó, không kỵ không phòng, hết thảy như cũ.

Liễu Hăng sẽ không bỏ y, cũng như... cũng như, y cũng... sẽ không bỏ người kia!

Nếu có thể lựa chọn! Nếu có thể lựa chọn, y sẽ rất nguyện ý dùng tính mạng mình để đổi tính mạng Liễu Hăng, chỉ tiếc, y căn bản không có đường lựa chọn.

Trông ra bờ kia đại giang, Tân Húc Phi nắm chặt hai quyền.

Phương Khinh Trần! Người có bảy thành phần thắng, cho nên người có thể chờ ngớ ngẩn!

Mà ta... ta cho dù muốn làm việc ngu ngốc, cũng không thể.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 41 : Đối Chọi Gay Gắt

Trong quân trưởng, Liễu Hăng thong dong.

“Điện hạ hôm nay sở dĩ lựa chọn như thế, toàn nhờ Phương hầu ban cho.”
Liễu Hăng nói: “Năm đó Vị quan một trận chiến, chúng ta ký ức hãy còn mới
nguyên.”

Phương Khinh Trần khẽ nhíu mày: “Đắp núi chín thước, thiếu một sọt mà toi
công. Trận chiến ấy, ta cũng rất lấy làm tiếc.”

Năm đó Liễu Hăng phụng mệnh Tân Húc Phi, dẫn binh công Vị quan, trúng
cạm bẫy bị vây khốn, xung sát mọi cách, không thoát thân được. Tân Húc Phi
khi biết tin tức Liễu Hăng gặp vây, biết rõ có thể có trá, vẫn không thể ngồi nhìn,
rốt cuộc vẫn dẫn binh đi cứu. Phương Khinh Trần tất nhiên là đúng ngay ý
nguyên, thu lưới bắt người. Bạt ngàn sơn dã, phục binh hiện hết, người người hò
hét bắt sống Tân Húc Phi.

Khi đó, Phương Khinh Trần với Tân Húc Phi, còn chưa hiểu như hôm nay.
Đặc chất càng nguy càng mạnh, gặp biến không sợ đó của Tân Húc Phi, vẫn
vượt qua vũ dũng dự tính. Cuối cùng để y có thể phẫn chán sỉ khí, dẫn binh giết
ra trùng vây. Tuy rằng được toàn thắng, nhưng để Tân Húc Phi và Liễu Hăng hai
kẻ chuồn ra từ trong lòng bàn tay y. Những năm qua, mỗi lần nghĩ đến, Phương
Khinh Trần tự nhiên là rất tiếc nuối.

Phương Khinh Trần tiếc nuối, nhưng Liễu Hăng nhớ tới trận chiến ấy, chỉ có
nghĩ lại mà sợ! Hai người họ có thể sống sót chạy thoát, nhờ sự dũng hăn của
Tân Húc Phi, càng nhờ thân binh bên cạnh liều mình bảo vệ. Cuối cùng khi thoát
hiểm, ba ngàn tướng sĩ *** nhuệ nhất, sót lại không quá hai trăm. Tân Húc Phi

cũng thương thế trầm trọng, mẩy bận gần chết.

Lúc Tân Húc Phi thoát hiึm, Liễu Hăng đã hơn mươi ngày không ngủ không nghỉ. Thấy y rốt cuộc mở mắt, lửa giận xông lên! Trước mặt chúng tướng mắng y xối xả.

Nói đến việc năm đó, Liễu Hăng cười bình yên, vén ống tay áo, lộ ra một vết sẹo dữ tợn trên cánh tay phải.

“Khi đó, ta đã nói với y, Liễu Hăng ta từ mươi sáu tuổi bầu bạn y cùng đi quân ngũ, chính là vì trợ y một tay, mà không phải liên lụy y. Ta rút đao chém cánh tay, lấy máu thề, nếu y còn dám vào khi ta gặp nguy hiểm, chỉ nhớ y là bằng hữu của Liễu Hăng, mà quên mất y là chủ soái của Tân quân, cho dù y có thể bảo tính mạng ta từ trong tay địch nhân, ta cũng sẽ lấy chết tạ tội!”

Khuôn mặt Phương Khinh Trần càng lúc càng lãnh túc. Liễu Hăng lại là nhất phái thoái mái tự nhiên: “Cho nên, Tân Húc Phi có thể vì Liễu Hăng mà đi chết, chủ soái của quân Đại Tân lại sẽ không vì ta mà đi làm việc hại đến lợi ích toàn quân. Bởi vì chỉ cần y làm như vậy, chính là đang tự tay bức ta tự sát. Không ai có thể dùng ta đi uy hiếp tam điện hạ, thuận thiên quân cũng thế, Phương hầu ngài cũng thế, đều là như nhau. Giá trị của ta, không hề lớn như ngài tưởng tượng đâu.”

Phương Khinh Trần buồn bực. Chẳng trách tên này từ sau khi vào Sở doanh, an sinh tự tại lạ thường, té ra y không lo lắng tiếc tử lỗ mắng Tân Húc Phi kia nỗi bão, sớm đã chuẩn bị tâm lý ngồi lao lâu dài.

“Cho dù là như thế, bệ hạ đã điên và phế vị, không còn giá trị lợi dụng nữa. Ta thuần vì tận nghĩa quân thần mà cứu. Tân quân trả bệ hạ về là có thể được về tướng quân, cũng thành tựu một đoạn mĩ đàm trong thiên địa, lại có gì không thể làm?”

Phương Khinh Trần ngưng mắt nhìn đôi mắt Liễu Hăng, con ngươi đen như mực.

Liễu Hăng thở dài lắc đầu: “Phương hầu, tất cả thông minh tài trí và hành động của điện hạ, quả thật đa phần chỉ ở chiến trường này. Trên những việc khác, lòng dạ ngay thẳng quá mức. Nhưng mà những năm gần đây bị thiệt nhiều như vậy, Tân Húc Phi hôm nay đã không phải Tân Húc Phi ngày xưa. Tâm tư ngay thẳng hơn, bị giày vò nhiều như vậy, cũng phải thay đổi.”

Liễu Hăng nhìn thẳng hai mắt Phương Khinh Trần, không né không tránh: “Các quân sĩ có lẽ sẽ thấy như vậy, thế nhưng, Phương hầu, ngài tự mình để tay lên ngực tự hỏi, phế đế với chúng ta, không quan trọng sao? Ngài đã có thể dùng ta đổi lấy nhiều tiền lương ngựa mà quý quân thiếu nhất như vậy, vì sao còn thà lấy phế đế mà bỏ tài vật? Thật sự chỉ vì trung nghĩa?”

Phương Khinh Trần á khẩu không trả lời được. Một Hoàng đế đã phế bỏ, nói không quan trọng đúng là thật sự không quan trọng. Người Sở quốc có thể càng ngóng trông hắn chết sớm một chút. Dù sao đã không cần hắn, giữ lại luôn là một phiền toái. Nhưng mà, danh phận quân thần, luân lý đại nghĩa, trùng trùng đè nặng trên đầu. Cho dù hắn điên rồi phế rồi, hắn cũng là người từng làm Hoàng đế, vẫn là huyết mạch dòng chính của hoàng tộc, Hoàng đế hiện tại trên vai vế, còn phải gọi hắn là thúc thúc. Cho dù thật sự chẳng ai quan tâm hắn, miệng cũng tuyệt đối không thể nói ra. Bằng không chính là đứng ra đối kháng luân lý đạo đức mấy ngàn năm tuyên dương không dứt, cắm sâu trong huyết mạch này.

Trong lịch sử thời không kia của y, Nam Tống Triệu Cấu trong lòng rõ ràng hận cha anh rơi trong tay người Kim không thể chết hết đi, nhưng cũng không thể không nhiều lần sai sứ dò xét, cho dù là ra vẻ, cũng nhất định hô khẩu hiệu “nghênh nhị thánh về” đến vang rung trời. Hơn nữa còn nhìn như rất dụng tâm mà nỗ lực trên ngoại giao và quân sự. Biến cố Thổ Mộc Bảo, Minh Anh Tông sa vào tù đồ, tân quân đã lập, trên cái gọi là đại nghĩa quân thần, thiên luân chi lý, dù là Hoàng đế cũng không dám đứng ra ngăn cản nghênh về cái đinh trong mắt mình.

Dưới tình huống có thể, Tân Húc Phi đương nhiên sẽ tận lực đường đường

chính chính đánh một trận với y. Nhưng vạn nhất chiến sự thất bại, vì sinh tử của hơn mười vạn Tần quân, y thật đẩy phế đế điên kia ra trước trận, hoặc treo trên cổng thành, lại có ai dám bắn tên xung sát. Y muốn cầm đao kề cổ phế đế yêu cầu nghị hòa, cho dù trong lòng mọi người ước gì phế đế sớm chết cho xong, có ai dám đứng ra nói một câu, đừng để ý sự sống chết của kẻ điên kia?

Sở Nhược Hồng hôm nay với Tần quân mà nói, vẫn không ngừng là tấm bùa hộ mệnh khi rơi vào nghịch cảnh, cũng là căn bản để náu thân dừng chân ở Sở quốc. Họ vào Sở chính là giương cờ hiệu cứu hộ Sở đế, trợ Sở quốc bình loạn. Hơn nữa hiện tại họ không ở lại Sở quốc thì không còn đường nào để đi. Cho dù là lừa mình dối người, tấm màn che này chung quy vẫn không thể không cần. Một khi đem Sở Nhược Hồng trả lại trong tay thân tử mọi người công nhận trung tâm nhất giỏi giang nhất, Tần quân ở Sở quốc sẽ hoàn toàn thành giặc ngoài.

Phương Khinh Trần âm thầm thở than. Tần Húc Phi ơi Tần Húc Phi, ngươi không phải có tiếng đánh trận thì giỏi, chính trị thì yếu kém à? Sao đột nhiên độ mẫn cảm trong chính trị cao như vậy. Quả nhiên là... chèn ép khiến người trưởng thành sao?

Y nhìn Liễu Hăng như có điều suy tư. Xem ra, trông mong đám võ tướng kia xúc giác chính trị trì độn, làm ra phán đoán sai lầm, thả người về, hoặc là ngóng trông Tần Húc Phi tư tưởng chủ nghĩa anh hùng lãng mạn phát tác, cao cao hứng hứng trao đổi con tin với y, sau đó ước hẹn chúng ta bày sẵn trận thế, toàn bằng bỗn sự đánh một trận công bằng, đây... hừm... tính khả thi... cực kỳ nhỏ bé.

Ánh mắt y lại sắc nhọn như tên, lạnh lùng nhìn chăm chú Liễu Hăng: “Ngươi xem xong thư, vẻ mặt cũng không mảy may kinh ngạc, ta đã hỏi kỹ Vong Trần thay ta truyền tin, gã nói xem thư của ta rồi, vẻ mặt Tần Húc Phi cũng rất tự nhiên, như vậy, các ngươi hắn đã sớm đoán được ta sẽ đưa ra yêu cầu này, hơn nữa sớm xác định, nếu gặp phải yêu cầu thế này, cuối cùng nên phúc đáp như thế nào, vì sao.”

Liễu Hăng cúi đầu nhìn phong thư Tân Húc Phi tự tay viết trên tay, trầm mặc không nói. Đích xác, họ đã sớm có thể đoán được. Thế nhưng rõ ràng đã sớm có thể đoán được, câu trả lời của Tân Húc Phi lại vẫn chậm đủ một ngày. Vướng bận của Húc Phi với y vẫn quá nhiều. Tâm quyết đoán vẫn không đủ kiên định.

“Vì sao.” Phương Khinh Trần thanh âm trầm ấm.

Liễu Hăng cười nói: “Trước khi Phương hầu quay về, Sở quốc anh hùng tú phuơng cùng lên, nhưng chưa từng có ai quan tâm sinh tử tồn vong của phế đế. Chưa từng có ai thử tìm hiểu tin tức về y, chưa từng có ai thử cứu y. Thế nhưng Phương hầu coi trọng, những người tìm hiểu hành tung của phế đế liền ùn ùn xuất hiện. Cho nên điện hạ mật lệnh giấu phế đế đi, mà lại lén hết tai mắt, chú ý tất cả những người điều tra...”

Đám thám tử thủ hạ Trác Lăng Vân kia! Thế nào là thành sự không đủ, bại sự có thừa!

“Các ngươi cho dù đoán ra là ta, sao có thể xác định ta là muốn cứu y, mà không phải giết vua trả thù?” Y cười lạnh: “Việc năm đó, sao các ngươi biết ta nhất định không oán.”

Liễu Hăng than nhẹ: “Phương hầu, cái danh trung nghĩa của ngài, thiên hạ đều biết rõ, dù là quân phụ thần, thần cũng sẽ không phụ quân. Đây chẳng qua là điện hạ đem tâm so sánh mà thôi. Điện hạ...” Thần sắc y bỗng nhiên ám đậm: “Người thiên hạ đều biết Tân phụ điện hạ cực sâu, nhưng nếu có một ngày Tân quốc gặp nạn, điện hạ dù trăm chết cũng phải đi giúp.”

Phương Khinh Trần trong lòng bức dọc. Bót đế ta và con heo ngu xuẩn ngoại chiến trong nghề nội chiến ngoài nghề kia cùng chỗ mà so đi. Mấy đời mấy kiếp, luôn chỉ có ta chỉnh người, khi nào thì ngốc đến mức để quốc quân của mình lừa thảm như vậy? Vốn y khá tàn thênh sụ vũ dũng quả cảm của Tân Húc Phi, dĩ vãng sa trường giao chiến cũng chưa bao giờ có ác ngôn, từ sau vừa rồi xem lá thư Tân Húc Phi tự tay viết, ngoài mặt khách khí kỳ thật cự tuyệt, xưng hô trong

lòng y với Tân Húc Phi rốt cuộc đã không thể dính dáng quan hệ với văn nhã phong độ nữa.

Khoan hoài nhân hậu, lòng dạ rộng rãi của y, toàn là giả tượng làm bộ ra thôii, trong xương cốt, Phương Khinh Trần chính là một “tiểu nhân” tùy hứng cực đoan, trừng mắt tất báo.

Y đợi một hồi, thấy Liễu Hăng không còn gì bối sung giải thích nữa, lúc này mới thong thả hỏi: “Đây là tất cả nguyên nhân sao?”

Liễu Hăng ngẩn ra, sững sốt một chút mới thoáng lộ vẻ mơ hồ mà hỏi lại: “Phương hầu cảm thấy còn phải có nguyên nhân gì sao?” Y vái Phương Khinh Trần thật sâu: “Nếu như chúng ta đã sơ sót gì, vẫn xin Phương hầu chỉ dạy ta.”

Phương Khinh Trần cười: “Ngươi thỉnh giáo ta?”

Liễu Hăng thản sắc ngữ khí đều vô cùng chân thành: “Điện hạ trọng ta tin ta, thám báo tình báo đều do ta nắm. Nếu thật là đã sai thất chuyện gì không phát hiện, tất là ta làm việc không đủ chu đáo. Nếu Phương hầu có thể nhắc nhở, ngày khác ta cũng có thể...”

Phương Khinh Trần cười lạnh ngắt lời y: “Tân Húc Phi cự thành ý của ta, Liễu tướng quân cho là mình còn có cơ hội quay về Tân doanh ư?”

Liễu Hăng thản nhiên cười nói: “Sinh tử của Liễu Hăng, đều ở một ý niệm của Phương hầu, nhưng chỉ cần ta còn sống một ngày, chung quy phải tận chức tận trách, làm tròn bổn phận một ngày.”

“Ta biết Liễu tướng quân không sợ chết.” Phương Khinh Trần mỉm cười, chậm rãi kề sát qua, ôn nhu nói: “Nhưng Phương Khinh Trần ta cũng không phải chỉ biết giết người.”

Liễu Hăng trong lòng rùng mình, lại không tự chủ được mà lui một bước.

Phương Khinh Trần lúc này mới đột nhiên biến sắc, lạnh giọng nói: “Nói cho

ngươi biết! Điều kiện ta đã đưa ra, Tân Húc Phi y đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng cho ta!”

Liễu Hăng định thần, lúc này mới nói: “Phương hầu muốn thế nào?”

Phương Khinh Trần cười gằn: “Vậy thì phải xem Tân Húc Phi. Tóm lại, ta nhất định sẽ cho y một niềm kinh hỉ rất lớn, kinh hỉ đến mức y không thể không đáp ứng là được.”

Mang theo cơn giận nói xong một câu này, y quay người rảo bước ra khỏi trường. Họ Liễu, ngươi cho rằng không sợ chết là xong việc? Nói cho ngươi biết, trên đời này, những chuyện đáng sợ hơn chết trăm ngàn lần nhiều lắm!

Liễu Hăng còn định truy hỏi, chỉ là chân vừa bước ra một bước, thân thể đã đột nhiên lảo đảo, rốt cuộc không duy trì được, ngã ngồi lên giường. Trong lúc cấp bách dùng tay vịn mép giường, nháy mắt máu tươi đã nhuộm đầy cổ tay mép giường.

Sự phẫn nộ của Phương Khinh Trần, không phải ai ai cũng có thể chịu đựng được.

Từ khi vào trường đến nay, thời điểm Phương Khinh Trần chân chính thần sắc nghiêm nghị không hề nhiều. Nhưng mà, cơn giận của y lại như phong ba mãnh liệt, đậm ngay vào mặt, khí thế vô hình, khiến cho ngay cả hô hấp cũng không thông thuận. Người nhát gan chỉ sợ sê nhũn chân, trực tiếp nứt hết tim mật mà quỳ xuống. Muốn trong sự phẫn nộ thế này thăng tấp lưng thong dong ứng đối, không khiếp sợ, không thảm hại, cho dù là y, cũng thấy gian nan vô cùng.

Một phen ứng đáp này, không dám có một chút sai thất, thần kinh cơ hồ kéo căng đến cực hạn. Sau đó khi Phương Khinh Trần ngưng mắt nhìn sâu, truy hỏi lý do y và Tân Húc Phi trước đó đã đoán biết điều kiện, ánh mắt kia thấu hiểu lòng người, khiến người ta băng không sinh ra cảm giác vô lực bị nhìn thông nhìn thấu, chừng như muốn từ bỏ một chút chống cự cuối cùng, mau mau nói ra

hết thảy trong lòng.

Y là người bách chiến sa trường, tâm chí cực kiên nghị, không phải loại tiểu nữ tử như Tiêu Hiểu Nguyệt có thể sánh. Trong lúc kinh sợ, đoán biết Phương Khinh Trần đã dùng tới tà thuật nhiếp hồn. Y không dám gọi phá, cũng không dám đối kháng công khai, bằng không sẽ là thật sự nhận mình có việc không thể cho người biết. Cho nên y chỉ có thể âm thầm vận lực, lặng lẽ chấn rách từng chút vết thương trên người, mượn đau đớn để bảo trì lý trí, rốt cuộc mới duy trì đối đáp không lỡ.

Phương Khinh Trần giận dữ mà đi, trong lòng y còn có ngàn vạn ưu sầu chưa tiêu, muôn hỏi, lại phát hiện cực hạn của thân thể và *** thẫn đã đến, bắt buộc y không thể không ngã ngồi xuống.

Cúi đầu nhìn quần áo mình bị máu tươi nhuộm đỏ. Liều mạng bảo trì thanh tịnh như vậy, tự thương tự đau như vậy, trên mặt lại vẫn phải không lộ mảy may. Miệng còn phải ngử khí vững vàng bình thản ứng đối Phương Khinh Trần ép hỏi, không phải bởi vì y sĩ diện, đủ dũng khí, mà là bởi vì, về việc Sở Nhược Hồng, Tân Húc Phi trước đó nhìn rõ, cùng sau đó cự tuyệt, ngoại trừ những lý do lợi hại liên quan đó, quả thật có ẩn tình khác, ẩn bí này, lại nhất thiết không thể để Phương Khinh Trần xét ra.

Nhưng mà...

Ngơ ngẩn nhìn mành trướng kia bị gió đêm phất qua, mồ hôi lạnh túa ra trên trán y, lại không chỉ là bởi đau đớn.

Thất vọng thở dài, y đã giấu giếm được sao? Phương Khinh Trần thật sự hỏi không ra điều gì, chán nản mà đi, hay là phát giác y tự thương chống đỡ đã đến cực hạn, cho nên quyết định không bức nữa.

Người kia quá sâu, quá mạnh, nhìn không thấu, đoán không ra! Mà cả phần nộ cùng không kiêng nể gì, cũng là ngầm tính kế. Y bức thiết muốn được về Sở Nhược Hồng như vậy, thậm chí không ngại con át chủ bài cuối cùng, mấu chốt

cuối cùng bị người thấy rõ, y không chịu thỏa hiệp, không chấp nhận thất bại, vậy thì y cuối cùng sẽ còn thi ra thủ đoạn gì đây?

Húc Phi tính tình cương trực quá mức, âm mưu quỷ kế trước nay không phải sở trường. Phương Khinh Trần là người xảo quyết bách biến như vậy, không có mình ở bên cạnh Húc Phi, giúp y trông đao kiếm phía sau, bẫy rập dưới chân, Húc Phi y... khả năng ứng phó nguy mất.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 42 : Khăng Khăng Cố Chấp

Liễu Hăng ưu tư trùng trùng, Phương Khinh Trần ra khỏi quân trưởng, lại ngửa mặt lên trời mà cười, cho y là ai. Y cho dù thật sự tức giận công tâm, cũng sẽ không nhăng qua biến hóa khí cơ nhỏ bé khi có người vận công. Xem ra Tân Húc Phi cắn chặt khớp hàm không lỏng, ngoại trừ một đống lợi ích cố kỵ kia, quả nhiên còn có ẩn tình khác...

Phương Khinh Trần nhíu mày, không phải là Nhược Hồng đã xảy ra chuyện gì? Suy tư chốc lát, lắc đầu, có lẽ không phải ẩn tình, chỉ là một số ngờ vực khá thông minh nhưng cũng thuần thuộc tự tìm phiền não thôi. Liễu Hăng có thể dưới cơn thịnh nộ của y chống đến bước này, cũng cực không dễ rồi, thật là một hán tử. Y dùng khí thế mãnh liệt như vậy bức xuống, tên kia lại dám cố cứng, mè kiếp, còn cứng nữa sẽ biến thành cái xác cứng đơ luôn. Dù sao cũng không thể thật sự đòi mạng y.

Giây lát, trong đầu Phương Khinh Trần đã chuyển bảy tám ý nghĩ. Làm sao bây giờ? Dù sao cũng không thể thật sự túm Liễu Hăng đến bờ sông biểu diễn vở tuồng lăng trì. Cho dù y không quan tâm việc hủy đi thanh danh đại anh hùng, đại hảo nhân ngần ấy năm qua mình xây dựng nên, y cũng phải cố kỵ Tân tiểu tử bị kích thích quá độ, quay đầu tìm Sở Nhược Hồng diễn trò nguyên dạng trên người hắn một lần.

Ở nơi này kéo chặt đầu con lừa lì lợm kia, sau đó rải lời đồn, nói Nhược Hồng đã chết, buộc những người đóng giữ ở Sở đô bày Nhược Hồng ra cho mọi người thấy, sau đó thừa cơ bắt cóc? Ý nghĩ này chợt lóe qua rồi lập tức xua tan. Nguyên rủa Sở Nhược Hồng chết khiến y rất không thoải mái, nhưng mau chốt hơn là, thám tử thủ hạ của Trác Lăng Vân không đủ *** nhuệ, cho dù họ có thể

bắt cóc thành công, muốn dẫn Sở Nhược Hồng điên khùng si ngốc đào vong ngàn dặm giấu giếm hành tung, độ khó cũng quá lớn.

Cứ đi tìm một thế thân giống Nhược Hồng, sau đó đồn Nhược Hồng đã đào thoát, để hắn công khai đóng giả Nhược Hồng? Dù sao Nhược Hồng điên rồi, tỉnh lại rất nhiều chuyện ngày trước không nhớ rõ cũng là bình thường, thân thể gầy yếu hình dung biến hóa cũng là khó tránh, phải tĩnh dưỡng thân thể không thể gặp người nhiều cũng có thể nói thông... Chỉ cần có đệ nhất trung thần y đây đồng ý, mọi người biết thế thân là giả cũng sẽ chỉ hưu bảo ngựa, nói hắn là thật. Như vậy chẳng những có thể ứng hộ sĩ khí nhân tâm, hơn nữa giá trị của Nhược Hồng trong tay Tân quân giảm mạnh, lại muốn cứu hắn đổi hắn ra cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ là... Nếu hắn không còn giá trị như vậy, người Tân liệu có trước sau như một nghiêm túc chiếu cố hắn, bảo hộ hắn bình an.

Phương Khinh Trần phiền lòng. Sợ ném chuột vỡ đồ, chính là như thế. Trong lòng vốn đã không thống khoái, lỗ tai linh mẫn còn tóm được một trận sot sot soạt soạt, càng tức giận hơn, giận dữ nói: “Xuất hiện đi, trốn gì mà trốn?”

Lăng Phương và Triệu Vong Trần ngoan ngoãn từ sau quân trưởng bên cạnh đi ra, thành thành thật thật buông tay đứng trước mặt y.

Phương Khinh Trần lướt qua họ một cái: “Biết mình sai ở chỗ nào rồi chứ?”

Lăng Phương cực thành thật nói: “Biết, chúng ta không nên nghe lén Phương hầu nói chuyện.”

Triệu Vong Trần lại nghĩ một chút, qua một lúc mới nói: “Chúng ta không nên muốn đến nghe lén Phương hầu nói chuyện, lại không có bốn sự che giấu hành tung.”

Phương Khinh Trần cũng không bình luận, chỉ hỏi nhàn nhạt: “Lời của ta và Liễu Hăng các ngươi đều nghe thấy rồi, có gì muốn nói thì nói đi.”

Triệu Vong Trần cúi đầu không lên tiếng.

Lăng Phương với sự ngu trung của Phương Khinh Trần quả thật rất có ý oán thầm như vậy, nhưng lời kiểu này dù sao không tiện nói rõ. Im tiếng hồi lâu cũng chỉ thốt ra một câu: “Tâm lòng của Phương hầu với phế đế, trời đất đều biết. Phương hầu đã làm đến bước ấy, Tân quân vẫn không chịu thả người, ấy là người Tân nhẫn tâm vô đạo, Phương hầu đã tận lực, có thể không thiện.”

“Ta biết các ngươi đều sẽ không tán đồng chuyện này, nhưng ta vẫn phải cứu y về. Bất kể phí giá nào, bất kể dùng phương thức gì, ta sẽ nhất định không để y mãi rơi trong tay người Tân mà chẳng ngó ngàng. Chuyện này, ngươi không khuyên được, Lăng Vân, Viễn Phong đến, ta cũng không nể mặt, về sau đừng lãng phí lời lẽ vì chuyện này nữa.”

Lúc Phương Khinh Trần nói chuyện, ngữ khí cực bình tĩnh. Song loại kiên định không thể dao động đó, cùng ý đồ chiêu cáo tâm tư rõ ràng như thế, làm Lăng Phương ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn y, cả Triệu Vong Trần vẻ mặt cũng khá kinh ngạc. Người ngoài bái Phương Khinh Trần như thần, gã làm đệ tử, gần Phương Khinh Trần nhất, lại nhận định người này nhìn như nhân hậu, kỳ thật cực đoan, thoát nhìn với ai cũng tốt, kỳ thật với ai cũng xa cách như nhau. Thế thì có lý do gì lại khiến y ôm chấp niệm sâu vô cùng như thế với việc cứu về một quân chủ phụ y sâu vô cùng?

Phương Khinh Trần không nhìn biểu tình kinh ngạc của hai người, tự mình bỏ đi.

Chuyện của hai người, chẳng ai hiểu được. Ngay cả đồng bạn trong Tiểu Lâu cũng không hiểu. Y cực đoan tùy hứng, lúc tình đoạn nghĩa tuyệt, y nhịn không được trả thù gấp trăm. Thế nhưng y thủy chung vẫn không thể cho phép người khác khi nhục người nọ. Y có thể bức điện người nọ, nhưng hiện tại y vẫn muốn che chở kín kẽ người nọ dưới cánh mình như thế.

Y không chờ được dăm ba năm, tiếp tục đánh hết trận này đến trận khác. Y

không có nhẫn nại, không có ẩn nhẫn, không đủ thong dong trấn định, lúc biết người nọ vẫn điên khùng kinh khủng, không người thật lòng chăm sóc, còn có thể ngồi yên ngoài ngàn dặm, an an tâm tâm bài binh bố trận.

Lần này, y nhất định phải đưa người nọ về bên cạnh y. Không từ thủ đoạn, không cho dị nghị, không nhận cự tuyệt! Vô luận thế nào, y phải gặp hắn, y phải bảo vệ hắn, y phải... chữa khỏi cho hắn!

Y vừa đi vừa suy xét, phạm vi trù tính nhanh chóng mở rộng đến quốc gia xung quanh Sở quốc, kéo tơ lột kén, toan tính phỏng đoán, tác động đường nào, có thể ảnh hưởng lựa chọn của Tân Húc Phi...

Thời gian ngày một qua đi. Quân đội sau đó cũng từng đám kéo đến. Quá nửa Liễu Châu mé nam Hoài Giang hoàn toàn do Phương Khinh Trần nắm trong tay, trấn an dân sinh, tiếp quản tù binh, thành lập cơ cấu quản lý mới, hết thảy hết thảy đều đang tiến hành đâu vào đấy.

Trận chiến Liễu Châu lần này, quân đội y dẫn đi phần nhiều là binh tướng của Trác Lăng Vân, cho nên phụ trách tiếp ứng sau đó chính là đại đội nhân mã của Tiêu Viễn Phong. Ngoài ra, Võ Lăng tiết tịch sứ Vương Triết, Kiến Châu Lang Lâm đại tướng quân Giang Lăng, đám tiểu chư hầu năm đó từng làm tướng dưới trướng Phương Khinh Trần này, cũng có vài kẻ đến theo đội.

Mấy người này đến, Phương Khinh Trần liền không để họ đi. Sau khi an bài văn quan võ tướng phía dưới tiếp quản Liễu Châu, Phương Khinh Trần cũng dùng bồ câu đưa tin, khoái mã truyền báo, bảo tất cả chư hầu phương nam quy hàng y, mau chóng an bài sự tình một chút, khinh ky chạy đến. Y có chuyện quan trọng thương lượng cùng mọi người.

Giờ này khắc này, cách Hoài Giang, đại cục Nam Sở đã định. Những thế lực nhỏ đó, vô luận là chủ động hay bị bức, tám chín phần mười đều đã về dưới trướng Phương Khinh Trần. Nhưng mà đường như là ông trời không tốt, lần này

Phương Khinh Trần triệu họ đến họp, rất nhiều người đưa tin, bởi vì mưa to, ngựa bệnh, lộ phí mất, lạc đường... đủ các loại nguyên nhân không đâu vào đâu mà lỡ mất rất nhiều thời gian.

Nhìn thấy thư, mọi người đều rất ngạc nhiên. Xem quân báo không hề có chiến sự khẩn cấp, Tân Húc Phi thứ nhất sợ ném chuột vỡ đồ, thứ hai trong thời gian ngắn không thể xoay được hàng loạt chiến thuyền qua sông, có chuyện gì không thể chờ trở về hậu phương rồi trao đổi, lại phải triệu hết mọi người đến bờ Hoài Giang, nhìn doanh trại của người Tân mà họp như thế? Vậy nhưng, những phong thư này bị chậm trễ trên đường, cho dù ra roi thúc ngựa, ngày đêm kiêm trình, cuối cùng cũng không thể đến kịp.

Chỉ có Trác Lăng Vân và mấy chư hầu quy hàng khác có cựu nghị khá sâu với Phương Khinh Trần, chẳng mấy hôm đã đều thuận lợi chạy tới Hoài Giang. Thấy những người nên tới cũng tề tựu xấp xỉ, Phương Khinh Trần dẫn họ sáng sớm cách sông tham quan doanh trướng cùng huấn luyện sớm của người Tân một thoáng, sau khi xác định mọi người đối với sự dũng mãnh đều đã có ấn tượng rất sâu, lại vào trướng mở họp.

Triệu Vong Trần và Lăng Phương phụ trách làm thủ vệ ở soái trướng, ngay cả con ruồi cũng không cho phép bay vào đại trướng trung quân trong vòng mười thước, tư thế này, ai cũng biết cần thương lượng đại sự cực nghiêm trọng.

Phương Khinh Trần vừa mở miệng là nói thảng: “Ta sau khi cứu Liễu Hăng, vẫn chưa thương nghị với mọi người, đã viết thư cho Tân Húc Phi. Nguyên lẩy đám Tân quân này với Liễu Hăng làm đầu trao đổi phế để đã điên lâu ngày, nhưng bị Tân Húc Phi cự tuyệt.” Ánh mắt y nhàn nhạt đảo qua mọi người, hỏi: “Mọi người có ý kiến gì?”

Sau một hồi vắng lặng, Trác Lăng Vân mới nói: “Tân Húc Phi đã không đếm xỉa sinh tử của ái tướng như thế, chúng ta cũng không cần khách khí với họ nữa. Liễu Hăng là tướng tài, và tuyệt đối sẽ không đầu hàng. Không bằng trực tiếp ngay bên bờ Hoài Giang này, chém tế cờ, để an ủi vô số tướng sĩ Đại Sở ta đã bỏ

mình.”

Vương Triết đập bàn nói: “Người Tần không biết tốt xấu như thế, không thể để họ cảm thấy chúng ta dễ ức hiếp. Chúng ta chỉnh quân chuẩn bị chiến!”

Phương Khinh Trần cười: “Đối với việc ta không hỏi ý kiến các ngươi, đã muốn đổi về phế đế, các ngươi không có gì muốn nói sao?”

Mọi người vội vàng ngậm miệng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng hỏi lòng. Muốn nói đương nhiên có cả đồng, chẳng qua không thể nói. Dù sao người cũng chưa đổi về, đương nhiên là nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Phương Khinh Trần ngưng mắt nhìn Tiêu Viễn Phong: “Viễn Phong, bạn họ không phản đối, ngươi cũng không có sao?”

Tiêu Viễn Phong trầm mặc một hồi, mới lắc đầu: “Đổi về phế đế là tâm ý của Phương hầu, ta không thể nói thêm gì. Người Tần đã cự tuyệt, ta cũng không cần nói gì nữa.”

Phương Khinh Trần thở dài thườn thượt: “Ta biết chuyện này, các ngươi không ủng hộ cũng không tán đồng, nhưng mà, các ngươi thật sự cảm thấy để người từng là Hoàng đế của chúng ta rơi mãi trong tay người Tần, thích hợp không?”

Chúng tướng im lặng. Đối với đám võ tướng họ mà nói, ngẫm lại xem, đưa phế đế về đây, sau đó tạo thành quân tâm bất ổn, có thể nào cũng là mất nhiều hơn được.

Phương Khinh Trần đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn quét mọi người: “Ta không thể chịu được bệ hạ cứ mãi rơi trong tay người Tần. Cứu y về, có thể khiến người Tần mất đi danh phận và đại nghĩa cuối cùng. Cũng làm cho Sở quốc giành lại thể diện tôn nghiêm những năm gần đây đã mất đi. Nhưng quan trọng nhất, là muốn toàn một phiến tâm ý của ta. Giữa ta và bệ hạ, tình nghĩa không phải tầm thường. Muốn ta độc cứ nửa bên núi sông, lại chỉ có thể ngồi

nhin bệ hạ sa làm tù nhân, thật sự tình lấy gì kham? Lợi hại cung thế, tình nghĩa cũng vậy, ta chỉ mong chuyện này, các ngươi có thể thông cảm cho ta.”

Y trịnh trọng lạy thường, cao giọng nói: “Ta thề với trời. Ta muốn cứu bệ hạ về, là vì toàn tiết nghĩa của bản thân, xé một tảng bùa hộ mệnh cuối cùng của người Tân, tuyệt không có tâm phù y phục lập nữa! Dù là một ngày kia, bệnh điên của phế để khỏi hẳn, cũng là thiên vị đã định, thà phụ y, chỉ cần kim thượng không quá thất đức, ta tuyệt không dám làm việc phế lập, dù là kim thượng có chỗ thất đức ngộ quốc, huyết mạch trực hệ hoàng tộc họ Sở chưa tuyệt, tự nhiên chọn trong đó mà phù! Nếu ta vi lời thề hôm nay, ngày khác vạn tiễn xuyên tim, lưu bêu danh muôn đời trên sách sử.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, đám người trong trường bị y dọa đứng bật cả. Với thân phận của y và quan hệ cùng mọi người, bắt phải phát thệ cam đoan, tình thế đã là cực kỳ nghiêm trọng, huống chi lời thề của y độc địa như thế. Trong thời đại này, lời thề, mọi người sẽ xem là thật. Nuốt lời mà béo, đó là phải sau bao nhiêu năm đại nữa, mới được cho rằng không hề gì.

Tiêu Viễn Phong càng sợ hãi hơn, nếu không phải vì để hắn an tâm, Phương Khinh Trần hoàn toàn không cần như thế.

Thân là chủ soái, lại là thầy cũ, bị bức phải phát thệ cam đoan với thuộc hạ đồ đệ của mình, nói đến cũng coi như là nhục nhã khó kham. Tiêu Viễn Phong mồ hôi túa ra một thân, vội vàng ra khỏi chỗ mấy bước: “Tiêu Viễn Phong dù có tư tâm, cũng tuyệt không dám bỏ thiên luân đại đạo không nhìn, trí tâm lòng trung nghĩa tha thiết của Phương hầu không để ý. Phương hầu không cần như thế...”

Phương Khinh Trần mỉm cười lắc đầu với hắn: “Viễn Phong, ngươi không phụ ta, ta đời này cũng sẽ tuyệt không phụ ngươi. Chỉ là, ta cũng không thể phụ bệ hạ nữa... Bệ hạ y dù có chỗ thất đức thất sách, mấy năm nay ôm cốt điên khùng, đau thương muốn chết, cũng nên đủ rồi. Y là vua một nước, lưu lạc đến bước này, đã là nhân gian chí thảm, ta tai nghe lòng biết, há có thể không cứu...”

Y nói cực thành khẩn, đến chỗ xúc động, trong mắt lộ vẻ bi thống.

Chúng tướng trong trướng nỗi lòng phần nhiều bị xúc động, cũng đã nói đến mức này, cũng bức y thề độc, lại nghe y thành khẩn nói ra hai chữ không phụ như vậy, biết tính tình y, ai còn có thể không an tâm. Cho dù còn có một chút không bỏ xuống được, lại còn ai nhẫn tâm biểu đạt bất mãn nữa.

Tiêu Viễn Phong không dám chần chừ nữa, bái thật sâu: “Phương hầu không phụ Viễn Phong, Viễn Phong không dám nghi ngờ Phương hầu, việc phế đế, tùy ý Phương hầu quyết nghị, Viễn Phong cựu thuộc, có người dám ra một chữ chê trách, Viễn Phong tất lấy thủ cấp người đó tạ tội Phương hầu.”

Phương Khinh Trần cười cười, vỗ vai hắn. Tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng trấn an, cổ vũ, cảm kích trong ánh mắt... biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn.

Trác Lăng Vân không có lợi ích bản thân liên lụy trong đó như Tiêu Viễn Phong, cho nên cũng không quá vướng mắc việc này rốt cuộc có nên hay không, có thể hay không, chỉ trực tiếp hỏi ngay: “Hiện giờ Tân Húc Phi đã nói rõ cự tuyệt. Phương hầu chuẩn bị cứu phế đế như thế nào đây?”

Dù sao thám tử nghe ngóng tin tức lúc trước toàn là trong tay hắn thả ra. Sở Nhược Hồng rốt cuộc bị giấu ở đâu, thật là một chút tiếng gió cũng chưa từng lộ. Không tìm thấy nơi để cứu, lại không cách nào trong thời gian ngắn lấy ưu thế áp đảo uy bức Tân Húc Phi khuất phục, phải làm sao đây?

Phương Khinh Trần cười hỏi: “Các ngươi cảm thấy dưới thế cục hiện giờ, chúng ta và người Tân, rốt cuộc cuối cùng sẽ là ai thắng.”

Mọi người không ngờ Phương Khinh Trần bỗng nhiên chuyển đề tài, thoảng không hiểu mà nhìn nhau, Vương Triết mới cười nói: “Đã có Phương hầu ở đây, tự nhiên là chúng ta thắng.”

Giang Lăng lớn tiếng nói: “Đúng! Tân Húc Phi đã không biết tốt xấu, chúng

ta cứ đánh tới khi hắn giao phế để ra đây! Phương hầu, ngài nói đi, chúng ta khi nào thì động thủ?”

Phương Khinh Trần vừa tức giận vừa buồn cười. Mấy tên này, có thể làm đến hào một phương, chẳng ai là vú phu chỉ biết đánh trận, lại cảm thấy bầu không khí trong trường vừa rồi quá thương cảm nghiêm túc, ra sức giả đò như vậy.

“Quân ta chưa chỉnh hợp hoàn tất, không nên lập tức sát phạt rầm rộ.”

Lời này thuần túy giữ thể diện cho đám thiêu hạ hào cường ở đây, ngụ ý là, đất cǎn phương nam cũng bị các ngươi róc mòn ba thước rồi, làm binh mười người hết tám cầm cuốc xéng, trước khi tình hình chuyển biến tốt, đừng ai hy vọng ta dẫn theo đội ngũ kiểu này đi chống chọi với hai mươi vạn *** binh của Tân Húc Phi.

Bất quá mấy năm nay nội chiến, trình độ mặt dày lòng đen của mọi người đều có tăng trưởng, lúc này phần lớn có thể thần sắc tự nhiên gật đầu: “Phải phải, các bộ quân mã quả thật cần chỉnh hợp.”

“Chẳng qua, chiến lực của quân đội *** nhuệ trong tay mọi người quả cũng rất mạnh. Ta tuy không dám tùy tiện khuếch trương về phía bắc, nhưng chỉ cần đánh vững đóng chắc, thủ vững cự địch, Tân Húc Phi cũng không làm gì được ta. Qua dăm ba năm, nguyên khí phía nam khôi phục, giao thủ với Tân quân, ta cảm thấy quả có bảy thành phần thắng, chỉ là...” Phương Khinh Trần thở dài thườn thượt, thần sắc rất đỗi bi thương: “Quốc gia hoang bại đến nước này, bách tính khổ nạn đến nước này, Đại Sở quốc còn có thể chịu được chiến loạn năm năm không?”

Trác Lăng Vân nóng ran mặt: “Phương nam toàn cảnh nhất thống trong tay Phương hầu đã thành định cục. Chiến loạn vừa ngừng, lại thi nhân chính...”

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Nhân chính? Địch nhân của chúng ta, sao có thể ngồi nhìn chúng ta nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Mọi người đều im lặng. Quả thật, đánh giặc đánh chính là tiền lương quân mã. Tân quân người đông thế mạnh, lại *** nhuệ thiện chiến, một khi dốc toàn lực đến công, họ không liều mạng áp bức bách tính, thì làm sao chi viện được nhu cầu của quân đội.

Yên lặng một lúc lâu, Tiêu Viễn Phong cắn răng nói: “Tuy nói có lỗi với lão bách tính, nhưng phiên đau khổ này cũng là cần thiết để Đại Sở quay về nhất thống. Không phải chúng ta muốn đánh nhau, mà là người Tân chiếm quốc thổ của chúng ta, không đuổi chúng ra ngoài, mọi người ai cũng đừng mong sống những ngày an lành nữa.”

“Như vậy, sau khi đuổi người ra ngoài thì thế nào?” Phương Khinh Trần bình tĩnh hỏi: “Người Tân căn bản không có đường lui, dưới tình hình đập nồi dìm thuyền, tất nhiên sẽ liều chết chiến đấu cùng với chúng ta. Đến lúc đó nhánh Tân quân này bị chúng ta diệt rồi, nhưng bản thân chúng ta tất nhiên cũng đại thương nguyên khí.” Phương Khinh Trần đưa tay chỉ ngoài trường: “Năm ngàn người nơi này, là những chiến sĩ *** nhuệ nhất của phương nam chúng ta, sau năm năm đại chiến, còn có thể sót lại mấy người?”

Mọi người nhất thời không nói gì, sự cường hẵn thiện chiến của Tân quân, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Thấy mọi người rốt cuộc sinh lòng do dự, Phương Khinh Trần chậm rãi thêm một câu nặng nhất: “Đừng quên, trên thế giới này, không phải chỉ có Sở quốc.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 43 : Lấy Lý Mà Lừa

“Đừng quên, trên thế giới này, không phải chỉ có Sở quốc.”

Phương Khinh Trần lời vừa nói ra, trong phòng lòng người càng dao động. Thời điểm lửa sém lông mày, tự nhiên chỉ nhìn trước mắt. Nhưng hiện tại cục Sở quốc nam bắc giằng co đã thành, tình thế ổn định, nếu họ thở qua hơi này, có thể bứt thân lui vài bước, nhìn cũng liền xa hơn.

Các quốc gia lớn nhỏ lân cận Sở quốc, đến bây giờ vẫn lãnh nhẫn bàng quan, chưa từng nhúng tay vào nội chiến Sở quốc, chẳng qua là bởi vì Sở quốc vẫn thiêng tai binh họa, cho nên thời cơ đục nước béo cò lần này, vẫn chưa phải tốt nhất. Ai không muốn mở mang bờ cõi, tăng cường quốc lực? Những tiểu quốc đó còn chưa dám, chờ lúc họ và Tân Húc Phi đánh đến lưỡng bại câu thương, Tân Tề hai quốc nếu như không đến ngư ông đắc lợi, đó mới là lạ đời.

Thế nhưng trận này có thể không đánh sao? Cho dù Tân Húc Phi có thể dung được họ an cư ở phía nam, họ lại có thể nào ngồi nhìn quốc thổ bị dị tộc phân cắt một nửa? Đối với đám quân nhân họ đây mà nói, đó sẽ là vết nhơ cả đời cũng không chùi đi được.

Cuối cùng, vẫn là Trác Lăng Vân cất bước ra khỏi chỗ, trầm giọng nói: “Phương hầu khẩn cấp gọi chúng ta tới thương nghị, chắc là trong lòng sớm có định đoạt. Vô luận lợi hại được mất, có lời gì, Phương hầu cứ phân phó là được.”

Ánh mắt Phương Khinh Trần cực chậm chạp cực trì hoãn mà đảo qua mặt mỗi người, rất lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Ta có một ý tưởng, có thể không dấy can qua mà khiến Đại Sở nhất thống trở lại, khiến thiên hạ chư cường không dám nhìn trộm quốc thổ ta nữa, chỉ là...”

Từ sau khi hồi âm cho Phương Khinh Trần phong thư đó, Tân Húc Phi vẫn đứng ngồi không yên. Y nghĩ, với tính tình của Phương Khinh Trần, có lẽ sẽ không ngược đãi tra tấn Liễu Hăng, nhưng trở mặt giết người thì tuyệt đối làm được. Nghĩ đến cảnh ngộ Liễu Hăng có thể gặp, Tân Húc Phi thấp thỏm nôn nóng, đêm không thể ngủ.

Tần quân vẫn trú tại bờ bắc Hoài Giang, lính liên lạc ngựa không dừng vó qua lại không ngừng. Quân đội tăng viện hậu phương từng đám lục tục chạy đến. Lương thảo quân nhu cũng một khắc không ngừng chuyển đến.

Hai mươi vạn binh mã y dẫn đến Sở quốc, tổn thất gấp phải đến bây giờ cũng không nhiều. Trong tay y còn trên mươi lăm vạn binh lực. Tân Húc Phi bất lợi là ở chỗ giảm quân số không thể bổ sung. Vùng chiếm cứ lại rộng, bách tính vẫn tâm tồn căm thù như cũ, cho nên dù là xuất binh tác chiến, căn cứ địa hậu phương cũng phải lưu lại trọng binh trấn thủ, không thể dốc hết toàn lực.

Lần này giao chiến với thuận thiên quân, sĩ binh y dẫn đến tiền tuyến chẳng qua vạn người. Nhưng sau khi Phương Khinh Trần xuất hiện, y đã phát ra mệnh lệnh điều binh điều lương toàn diện. Trong khoảng thời gian ngắn phải điều nhiều lương thảo quân nhu như vậy, không thể không áp bức ức hiếp bách tính, liều lĩnh điều quân đội trấn thủ cục diện hậu phương đến. Tất nhiên cũng cho những người vẫn tâm tồn Sở quốc trong dân gian cơ hội làm loạn. Những hậu quả ẩn họan này, không phải y không biết, nhưng mà y không có biện pháp.

Y không thể ngồi nhìn Liễu Hăng bị giết, càng không dám cho Phương Khinh Trần cơ hội lớn mạnh nữa. Nếu không thừa lúc Phương Khinh Trần hiện tại đặt chân chưa ổn, trong phạm vi thế lực dân mệt của cạn mà một tiếng trống *** thán hăng hái, truy đánh đến cùng, đợi Phương Khinh Trần làm cho phuơng nam khôi phục nguyên khí, ngày tàn của nhánh quân đội họ cũng đến.

Cực điện này, y nhìn thấu, Phương Khinh Trần cũng không thể không nhìn

thấu. Y bên này điên cuồng điêu binh, Sở quân bờ bên kia cũng chẳng hề nhàn rỗi. Quân binh tướng lĩnh càng ngày càng nhiều, quân nhu lương thảo càng ngày càng nhiều, như nước lũ tụ đến chỗ giăng co này.

Sau khi Tân quân có chuẩn bị trọn vẹn nhất đối với đại chiến bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Tảng sáng hôm đó, bờ bên kia Hoài Giang, lướt đến mấy chiếc thuyền nhỏ. Thuyền còn ở giữa sông, rất nhiều Tân quân đã cầm cung đeo đao, thủ ở bờ sông.

Xuyên qua sương mù buỗi sớm, hết thảy trên thuyền dần dần rõ ràng dễ thấy. Quân sĩ ven sông không ai không trợn mắt há mồm, kinh ngạc không thốt nên lời, quên mất việc ngăn chặn, thậm chí nhất thời cũng quên bêng nê đi thông báo chủ soái. Sau khi ngẩn ra hồi lâu, rõ cuộc có người nhanh chân chạy về đại trưởng trung quân của Tân Húc Phi:

“Điện hạ! Điện hạ...”

Đại trưởng trung quân quân quy nghiêm túc nhất, lại xảy ra chuyện hoang đường binh lính đưa tin không đợi thông truyền đã trực tiếp xông vào. Vệ sĩ thủ trưởng đang muốn rút dao ngăn trở, binh lính đưa tin nọ đã hô to: “Thuyền! Thuyền! Liễu tướng quân ở trên thuyền...”

Quân sĩ thủ trưởng đột nhiên quên mất trách nhiệm của mình phải phàm là người tùy tiện xông vào giết không tha, đồng thời sững sờ đương trường. Trong soái trưởng ầm một tiếng, cực như tiếng bàn bị lật ngược, sau đó họ chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh xẹt qua, suýt nữa không mở được cả mắt. Đợi khi định thần lại, chỉ kịp thấy một góc áo choàng đỏ rực kia, chợt lóe qua phía trước.

“Ông thật sự cảm thấy như vậy sẽ không hoàn toàn ngược lại à?”

Không ai có thể ngăn cản Phương Khinh Trần, nhưng có gan giáp mặt chất vấn y, cũng chỉ có đồ đệ Triệu Vong Trần không biết tôn sư trọng đạo là gì này.

Phương Khinh Trần khoanh tay nhìn dòng nước bị sương mù bao phủ phuong xa, trên mặt là một loại mỉm cười hiện tại Triệu Vong Trần đã tương đối quen thuộc, có thể không chút do dự mà phán đoán là tà ác.

“Muốn được vào tay, tất phải cho trước.”

Trên mặt Triệu Vong Trần viết đầy “Ta không tin ông sẽ tốt bụng như thế.”

Phương Khinh Trần cảm thấy buồn cười. Toàn quân đều cảm thấy nghi ngờ hành vi của y. Nhưng người khác đều cảm thấy y quá cổ hủ, chỉ có Triệu Vong Trần nhận định y là có rắp tâm khác. Thế nhưng lần này, y thật sự là không có rắp tâm gì cả.

Y chỉ đem Liễu Hăng chắp tay tặng trả người Tần. Không trộm hạ độc được Liễu Hăng, không định đi tìm người Liễu Hăng để ý mà uy hiếp y trở về làm nội ứng. Cũng không mê hồn Liễu Hăng, ý đồ để y đi ám sát Tân Húc Phi... Lần này, y thật sự không làm gì cả.

Y chẳng qua là đã nghĩ thông.

Trên tình thế y mạnh hơn Tân Húc Phi. Y đủ mạnh, cho nên đương mưu là được, cần gì âm mưu? Tân Húc Phi là người thông minh, là một người thông minh hiểu được không nên xúc động. Tân Húc Phi còn là hào kiệt, là một quân tử.

Đủ thông minh, biết khéo đưa đẩy, là có thể không đi một mạch đến cùng. Về phần quân tử sao... Quân tử, có thể lấy lý mà lừa.

Trải qua trận chiến Hoài Giang, chắc hẳn y đã đoạn tuyệt tất cả ảo tưởng với đại ca ở Tân quốc sau lưng. Tân quân tập kết ở bờ bên kia, nhìn như uy vũ, kỳ thực là một nhánh giặc cùng đường tuyệt vọng. Cho dù y có thể đánh thắng Phương Khinh Trần thì thế nào? Thật đến một bước ấy, Tề quốc lân cận Nam Sở, nhất định sẽ không phí khí lực gì, không mạo nguy hiểm gì, đã có thể cùng Tân quốc chia cắt Sở quốc. Vô cùng cảm thấy hứng thú nhỉ. Vị đại ca phía sau Tân

Húc Phi kia, chỉ cần tùy tiện thêm một ngón tay nữa, là có thể hợp tác cùng Tề quốc, tuyệt sinh lộ của y.

Kế đó, Tần Húc Phi vẫn là một quân tử. Nếu y thật sự có thể đi chết vì Liễu Hăng, nếu có người dùng Liễu Hăng uy hiếp Tần quân, y cũng thật sự có thể cắn răng cự tuyệt, thế thì, nếu Phương Khinh Trần y không uy hiếp? Nếu Phương Khinh Trần y căn bản chẳng đưa ra điều kiện gì?

Không thể trả món tình này. Y muốn đánh nhau với Phương Khinh Trần, khó tránh khỏi cũng liền thiêu vài phần sức mạnh.

Fương Khinh Trần mỉm cười. Cái thứ lương tâm này, thật là có hại vô ích mà. Y đương nhiên không trông mong Tần Húc Phi có thể vì y ném ra Liễu Hăng mà báo y Nhược Hồng. Nhưng chỉ cần có phân nợ thẹn này trong lòng, trước mặt y, sẽ tự nhiên tồn tại ý thoái nhượng. Y muốn, chính là chút ý thoái nhượng này. Chút ý thoái nhượng này, y sẽ lợi dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

Tại thời đại tư tǎn không phát triển này, giữa người và người ở chung, không thể sự luận sự, không thể kỳ vọng hợp đồng nghiêm mật, pháp luật công bằng, tư tǎn chuẩn xác dành cho bảo chứng và bảo vệ. Rất tự nhiên, ở thời đại này, thanh danh, uy vọng những thứ mà người đời sau thấy hư vô mù mờ này, mọi người đều nguyện ý dựa vào, cũng cực kỳ coi trọng. Bởi vì quả thật khuyết thiếu điều càng tốt càng chuẩn xác hơn để thay thế.

Trong hoàn cảnh này, quân nhân, có chút nhiệt huyết cộng thêm có chút bốn sự, càng không tránh khỏi ôm ấp chủ nghĩa anh hùng lãng mạn. Lúc so chiêu với người, ngựa của địch nhân mất móng trước, không thể thừa y ngã ngựa mà đòn mạng. Ngược lại phải phất tay, quát một tiếng, người thay ngựa rồi tái chiến! Biên tướng hai nước đấu trí đấu dũng, Nguyên soái nước này bị bệnh, tướng quân nước kia phái thầy thuốc xem bệnh tặng thuốc cho y. Tướng quân nước kia thích uống rượu, Nguyên soái nước này cũng thay y thu thập hảo tửu tặng qua. Khỏi cần coi chừng có độc! Bởi vì đối phương tất không làm chuyện kiếu này!

Mẫu chốt nhất là họ mắt cũng không chớp mà ăn ăn uống uống, cuối cùng lại thật sự rất có thể không bị độc chết.

Trên sách sử cũng vậy, trong truyền thuyết dân gian cũng thế, đều gọi đây là mỹ đàm. Thế nhưng trong mắt Phương Khinh Trần, đây thuần là lối tiền đồ tính mạng của tướng sĩ toàn quân, đến cuộc vũ dũng và phán đoán của một mình mình. Bất quá, nếu đối thủ của mình nguyện ý như vậy, y không phản đối chút nào.

Tiêu Viễn Phong, Trác Lăng Vân những người này đều có chút ít khuynh hướng như vậy, chỉ là từng được Phương Khinh Trần dạy dỗ, đã thành thực thông thấu rất nhiều, mà Tần Húc Phi tòng quân khi còn quá trẻ, lại là thân phận vương tử, đứng đủ cao. Vậy thì sự hắc ám và không công bằng trong quân đội, cảm thụ của y cũng cạn hơn nhiều. Loại tư tưởng chủ nghĩa anh hùng lãng mạn này, có lẽ đã đi sâu vào tủy xương.

Cho dù mấy năm nay cản trở trùng trùng, trái tim người thanh niên dần dần thê lương, góc cạnh dần dần trơn nhẵn. Nhưng trước nay giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Fương Khinh Trần người này vừa có thể cứng cỏi vừa mềm, để đạt được mục đích, nghĩ cách các kiểu, nháy mắt bách biến, là việc dễ như trở bàn tay. Người đã lấy mình đo người, muốn tưởng tượng Phương Khinh Trần ta thành một anh hùng quang minh chính đại, vậy ta sẽ thật sự “anh hùng” một lần. Sau khi người đã có tính toán xấu nhất, ta lại thành lình đem Liễu Hằng vui vẻ đưa về cho người...

Nghĩ đến xung kích tâm linh Tần Húc Phi bờ bên kia khoảnh khắc này phải chịu, cùng loại vui mừng cực độ, sinh ra cảm kích và áy náy cực đại với Phương Khinh Trần đó, Phương Khinh Trần nhếch khóe môi, nở nụ cười.

Đúng, đó là vẻ tươi cười tương đối tà ác.

Tần Húc Phi, ta nói rồi, ta sẽ cho người một niềm kinh hỉ rất lớn, kinh hỉ đến

mức, người không thể đáp ứng yêu cầu của ta.

“A Hăng!” Tân Húc Phi xông qua như gió, lớn tiếng hô hoán tên hảo hữu. Hai tay đặt trên vai y, ánh mắt vừa mừng vừa sợ vừa khó hiểu mà đánh giá y vài lần, xác định y thật sự không khuyết tay thiếu chân, yên lành sống động đứng trước mặt mình, rốt cuộc mới nhớ phải kinh ngạc: “Sao y lại thả người trở về?”

“Sáng nay y bỗng nhiên tới gặp ta, nói thả ta về, ta vốn không hề tin tưởng, ai ngờ...” Liễu Hăng lắc đầu, cũng rất không hiểu: “Y nói tuy rằng muốn dùng ta để trao đổi phế đế, nhưng ngài đã khăng khăng không đổi, y cũng không muốn sát hại anh hùng, cho nên tình nguyện trả ta và các huynh đệ khác lại hết cho ngài. Trước khi đưa ta lên thuyền, y còn nói, y cứu ta, vốn chính là có kế hoạch khác, hiện tại mưu đồ đã thành thê thôii, cho nên chúng ta không nợ nần gì y. Về sau sa trường gặp lại, đều giao chiến bằng bốn sự, không cần lưu tình.”

Tân Húc Phi đương trường ngó ra, hồi lâu mới cảm khái: “Phương Khinh Trần lại quang minh như vậy?”

Liễu Hăng cười khổ. Phương Khinh Trần có lẽ là ra vẻ hào phóng, nhưng bất kể nói thế nào, tính mạng họ đều là y cứu, hơn nữa y còn thả họ về vô điều kiện. Cho dù là giả bộ cũng được, người ta cũng giả rất đẹp. Nếu là Tân Húc Phi trước kia, khăng định sẽ trả Sở Nhược Hồng lại cho Phương Khinh Trần, cầu tâm được an. Hiện tại, y lại không lo lắng Tân Húc Phi sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Tuy rằng y sẽ bởi vì thiếu món nhân tình bằng trời này mà ăn ngủ khó yên, y chung quy sẽ không tùy hứng làm bậy, bỏ xuống lợi hại được mất mà đi hồi báo.

Liễu Hăng thở dài khe khẽ: “Phương Khinh Trần nói, nếu điện hạ có bất an với việc này, thì xin nể mặt, cùng y đổi rượu uống xoàng một phen, cũng là trả một phen tình nghĩa y cứu ta.”

Tân Húc Phi chấn động, thất thanh nói: “Phương Khinh Trần muốn gặp ta.”

Liễu Hăng gật đầu: “Phương Khinh Trần bảo ta, để bày tỏ ý tuyệt không ác ý, hai bên có thể gặp mặt trên Hoài Giang. Điện hạ đi thuyền xuống sông, Phương Khinh Trần lại từ thuyền con lên thuyền, hai bờ đại giang, không thể có thuyền bè nào khác nữa. Tướng sĩ hai quân nếu lo lắng, có thể bày trọng binh chuẩn bị thuyền ở bờ sông để ứng biến.”

Chưa dứt lời, bên cạnh đã có tướng lĩnh thấp giọng nói: “Điện hạ, Phương Khinh Trần vỗ công tuyệt thế. Chúng ta cần phòng y ra tay hành thích!”

Liễu Hăng cười khổ: “Phương Khinh Trần cũng có giao lại, vỗ công của y có chút danh cùm. Vũ dũng của điện hạ mặc dù cũng là thiên hạ đều biết, nhưng thân buộc an nguy của toàn quân, nếu muốn tùy tiện gặp cường địch, chỉ sợ các tướng quân trong trường đều sẽ kẽm lợi hại. Cho nên, y sẽ tay không tắc sắt, thân không mõ giáp lợi khí, một mình lênh thuyền điện hạ để tỏ thành ý, mà những binh sĩ chèo thuyền trên thuyền điện hạ, chúng ta đều có thể chọn người thiện chiến trong quân để thay...”

Tần Húc Phi hơi nhíu mày: “Y an bài như vậy, coi ta là cái gì...”

Liễu Hăng lắc đầu: “Điện hạ, trước khi chia tay, y dặn dò rất thành khẩn, an bài như thế, tuyệt không có ý cố tình coi khinh vũ nhục, chỉ là điện hạ một thân buộc quá nặng, tướng sĩ băn khoăn tất nhiều. Y hành động như vậy, thuần vì biểu đạt thành ý, để quân ta an tâm, mong điện hạ có thể thông cảm.”

Mọi người thật là không còn gì để nói nữa. Những điều nêu nói, đều đã bị Phương Khinh Trần nói rồi. Chẳng qua là gặp mặt một lần mà thôi, người ta cũng thoái nhượng đến mức này, món nhân tình lớn bên này nợ y hôm nay còn đang nóng hổi kìa, ai còn không biết xấu hổ mà mở miệng cự tuyệt?

Bờ bên kia, Phương Khinh Trần còn đang cười. Tần Húc Phi, người là quân tử ha, vậy người nhất định hiểu được trên đời này không có bữa cơm nào ăn không phải trả tiền. Ta đã kính người một thước, thế thì hiện tại người chuẩn bị kính lại ta một trượng đi.

Y tiêu sai phất tay: “Thay ta chuẩn bị thuyền.”

Bởi vì cực kỳ bất mãn với bao nhiêu hành vi lớn mật quá đáng của chủ soái, Lăng Phương lần lữa không chịu làm việc: “Tần Húc Phi bên kia còn chưa hồi âm mà. Chờ y đáp ứng rồi lại chuẩn bị cũng không muộn.”

“Không cần, y nhất định đáp ứng.” Phương Khinh Trần cười to: “Đi mau! Ta chờ không kịp rồi!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 44 : Thuật Hậu Hắc

Một chiếc thuyền nhẹ giữa sông, trên thuyền có mấy cái án con con, trên án là một bầu rượu, mấy món thức nhắm, ly chén, chung rượu, rượu thuần đã chuẩn bị, chỉ đợi anh hùng uống.

Tướng lĩnh Tân quân ở bờ bắc, rốt cuộc không thể ngăn được Tân Húc Phi.

Cuối cùng, hồi âm của y cho Phương Khinh Trần, hoàn toàn là nhất phái phong phạm quang minh. Y lựa chọn sử dụng, chỉ là chiếc thuyền nhỏ nhất kia, mà người duy nhất đi theo y, chỉ là Liễu Hăng phụ trách chống sào.

Thuyền nhỏ không che không ngăn, không có mai phục bẫy rập. Liễu Hăng tốn y khinh sam, giữ sào ở đầu thuyền, chính là bộ dáng bình thản nhẹ nhàng nhất quán kia. Mà Tân Húc Phi, vẫn đồng dạng đở rực chói mắt. Y kim quan buộc tóc, hồng y như lửa, tuy rằng hôm nay không mặc chiến bào, cũng vẫn anh khí bừng bừng.

Đợi xa xa thấy tiểu thuyền kia thả neo giữa sông, Phương Khinh Trần mới mỉm cười, cũng từ bờ nam bước lên một chiếc thuyền nhẹ.

Y khoanh tay đứng ở đầu thuyền, thuyền nhẹ rẽ nước, hướng thẳng giữa sông.

Hai thuyền tiếp cận, Tân Húc Phi ở trên thuyền đứng dậy nghênh đón. Nhìn người nọ đón gió ngược dòng, thoát tục mà đến, thần dung tuyệt thế, áo tóc cung tung bay phần phật. Nhân vật như thế, phảng phất không chịu nổi trần thế, tùy thời sẽ theo gió bay đi, quay về lâu quỳnh điện ngọc.

Sa trường đối địch bao nhiêu năm liền thần giao lẩn nhau bấy nhiêu năm.
Nghiến răng thống hận khó tránh, buồn bã mến mộ lại cũng có bao nhiêu bậtn.
Những chờ đợi hướng về âm thầm không thực tế đó hôm nay cư nhiên thành
thật, thế nhưng Tân Húc Phi không khoái hoạt nỗi.

Không phải chưa từng có chủ ý tương kế tựu kế. Cứ nhân lời Phương Khinh
Trần, chuẩn bị một chiếc thuyền lớn, hai ba mươi thủy thủ trên thuyền, toàn phái
tướng lĩnh *** binh thiện quyền thuật nhất đi thay thế, chờ Phương Khinh Trần
một mình lên thuyền, là hợp lực cầm sát. Thế nhưng việc ti tiện kiểu này, muốn
làm trắng trợn trước mặt bao người khi hai quân đang đối trận, thật sự rất không
thích hợp. Phương Khinh Trần lại chẳng phải kẻ ngốc, người bên này thuyền lớn
người đông. Nếu như với võ công của y, không nắm chắc thoát thân sống sót, y
hoàn toàn có thể không lên. Khả năng một kích mất mạng quá nhỏ, hậu hoạn lại
vô cùng, đã như thế, hè tất còn phải làm tiểu nhân uống phí.

Dẫn theo Liễu Hăng mà không dẫn người khác, chẳng qua là vì trừ y ra thì
trong quân Liễu Hăng võ công cao nhất. Nếu Phương Khinh Trần nổi tâm ra tay
đánh lén, Liễu Hăng chung quy có thể hợp lực ngăn cản một lát. Tân Húc Phi y,
cũng có thể thừa cơ thoát thân đi. Như thế vừa an toàn vừa không mất khí thế.
An bài như vậy chẳng ai nói được gì, người chống thuyền tốt xấu phải có một.

Tân Húc Phi cười khổ. Cuộc gặp hôm nay tiêu sai như thế, chắc là sẽ lưu lại
một bút đậm màu trên sách sử, thành tựu một đoạn giai thoại truyền lưu thiên cổ.
Đáng tiếc, kỳ thật đây chẳng qua là một vở kịch anh hùng tiếc nhau giả dối.
Trong đó bao nhiêu tính toán, bao nhiêu cố kỵ, bao nhiêu suy nghĩ, nghĩ đến
tương lai mình rất có khả năng sẽ bởi vậy sánh vai với những tiền bối quang
minh lỗi lạc kia trên sách sử, Tân Húc Phi không khỏi thập phần xấu hổ.

Thân phận giới hạn, trách nhiệm ngay đây, muốn tùy tính mà làm, tận tình
tận hứng, thì ra là khó như vậy!

Hai thuyền dần đến gần, Phương Khinh Trần cách thuyền mỉm cười: “Tam
điện hạ.”

Trong khi nói chuyện, y cất bước về trước, lăng không mà lên, lướt qua khoảng cách hơn một trượng cuối cùng, dừng trên thuyền Tân Húc Phi. Thuyền nhỏ thoảng rung cực nhẹ, ngay cả gợn sóng lan ra trên sóng nước cũng không rõ rệt.

Trên chiếc thuyền ban đầu, chỉ còn lại Triệu Vong Trần. Gã cầm mái chèo thi lễ, quay đầu thuyền, đi về hướng bờ nam.

Trên bàn cờ, vương gặp vương.

Mọi người đều nhìn thấy, không ai có thể nghe thấy. Thủ lĩnh đối địch muốn chuyện phiếm, liên hệ tình cảm, còn có nơi tuyệt diệu an toàn hơn, bí mật hơn, công khai hơn chiếc thuyền nhỏ giữa sông này sao.

Tân Húc Phi vái Phương Khinh Trần sát đất, cực kỳ cung kính khiêm nhường, ngữ thanh càng cực thành khẩn. Y cũng không hỏi han, trực tiếp mở lời: “Ân nghĩa của Phương hầu, Húc Phi không dám nói cảm ơn, càng الثن không thể báo.”

Y lại thật là thăng thắn, Phương Khinh Trần cười tiêu sái, trả một lễ: “Điện hạ đích thân đến gặp, không kỵ không nghi, đã là hậu báu.”

Phương Khinh Trần một lời kèm cũ như thế, Tân Húc Phi cũng liền cao giọng cười, không nhiều lời nữa, chỉ thoảng đưa tay vừa dấn vừa mòi, cùng Phương Khinh Trần thong dong ngồi xuống, tự mình cầm bầu rót rượu cho Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần cười nâng chén, lại không uống, thoảng trở cổ tay, cả chén rượu đổ xuống sông. Vẻ tươi cười trên mặt cũng chỉ một khắc sau đã biến thành nghiêm nghị.

Tân Húc Phi vẻ mặt buồn bã, cũng kính một chén rượu xuống sông như vậy.

Phương Khinh Trần nhẹ nhàng để chén rượu lên án, dứt khoát hỏi ngay:

“Tam điện hạ cảm thấy, tranh đấu của ngài và ta, thắng bại ra sao?”

Tần Húc Phi đáp cực bình tĩnh: “Ưu thế của ta hiện tại, chẳng qua là tháp trên cát. Nếu hai năm trước ta không thể giết ngươi, sau này cũng chỉ có thể chờ ngươi tới giết ta, như thế mà tính, phần thắng của ta không bằng ngươi.”

“Với tính tình của tam điện hạ, dù là chỉ có nửa thành phần thắng, cũng tất có đủ dũng khí phần thân chiến một trận, chỉ là...” Phương Khinh Trần chuyển tầm mắt nhìn dòng sông cuồn cuộn, vẻ mặt ngưng trọng: “Một trận chiến này mấy năm, điện hạ còn muốn tận mắt thấy thảm cảnh cầu gãy mấy lần?”

Tần Húc Phi im lặng. Y từ từ rót cho mình một chén rượu, từ từ uống cạn, lúc này mới cười sang sảng một tiếng: “Xem ra, Phương hầu hôm nay là tới chiêu hàng.”

Phương Khinh Trần mỉm cười, lại rót đầy rượu cho y: “Tần Húc Phi có thể chết không thể hàng, quân Đại Tần dù bị nước nhà bỏ, cũng phải giữ cốt khí và chí khí nhà mình. Khinh Trần vẫn chưa đến mức hoàn toàn không biết người.”

Tần Húc Phi thoáng lộ kinh ngạc: “Đã như vậy, Phương hầu hôm nay triệu, vì đâu mà đến?”

Phương Khinh Trần cười ngưng mắt nhìn y: “Điện hạ thương tiếc quân sĩ, ta cũng không nỡ sinh linh đồ thán. Nếu như ta có thể tìm được lý do, song phương dừng binh ngưng chiến, không biết điện hạ có muốn hay không?”

Tần Húc Phi nghe vậy không thấy kinh hỉ, ngược lại hơi nhíu mày: “Phương hầu vì sao không chiến?”

Phương Khinh Trần mỉm cười. Quan niệm quốc gia của y, vốn có chút bất đồng. Ngay cả da đen da vàng, tóc vàng tóc đỏ, cuối cùng một ngày cũng nhạt thành chẳng qua là lựa chọn cá tính vẻ ngoài. Nơi này, trên mảnh đất này, những quốc gia đồng văn đồng chủng này. Trong mắt y, Tân Sở Yên Trần, lại có thể có bao nhiêu khúc mắc không thể tháo. Có thể ít chết mấy người, bách tính có thể

bớt khổ một chút, quan trọng hơn mọi điều khác. Huống chi, y không muốn chờ năm sáu năm, mới có thể gặp lại Sở Nhược Hồng.

Bất quá, vẫn đề gia viên thuộc về mẫn cảm như vậy, y không để ý, không có nghĩa là người khác cũng có thể không để ý. Cho nên, những tính toán nhỏ nhặt trong lòng này, trên cơ bản đều không thể nói. Cho nên y chỉ cười nhẹ như mây gió: “Ta nếu bại bởi điện hạ, quốc sự cũng không nhắc nữa. Nếu ta thắng điện hạ, sợ cũng chỉ là một trận thắng thảm. Sau đó tất khó mà ứng phó các đại cường quốc thừa thế ức hiếp. Đã tiến thoái đều bại, ta chỉ đành thử đi con đường thứ ba.”

Y là giải thích, cũng thật sự đang nhắc nhở Tân Húc Phi vẫn đề đồng dạng phải đổi mặt. Lợi hại được mất vĩnh viễn có sức thuyết phục, và là lý do khiến người ta không thể hoài nghi nhất. Tân Húc Phi rốt cuộc tin tưởng Phương Khinh Trần quả có thành ý, trầm giọng hỏi: “Phương hầu muốn bàn, chính là người ta vạch sông mà trị?”

Phương Khinh Trần lắc đầu cười nói: “Tam điện hạ, hôm nay không phải đàm phán, cho nên không cần ra giá trên trời trả giá sát đất. Ta chẳng qua là muốn nêu một kiến nghị với điện hạ, điện hạ có thể đáp ứng, tất nhiên là may mắn của Tân Sở. Điện hạ nếu như không chịu, Khinh Trần cũng chỉ đành dốc sức chiến một trận, thắng bại không tiếc.”

Tân Húc Phi chỉ đành âm thầm cười khổ. Y đương nhiên cũng biết, cách sông mà trị là không khả thi. Cử động này chẳng khác nào đem Sở quốc một chia làm hai, với người Sở mà nói, là nhục nhã xúc phạm cực lớn. Huống chi cục diện kiểu đó căn bản không có khả năng lâu dài, nếu bất cứ một phương nào lực lượng đầy đủ, đều không thể không xé toang hợp nghị, dẫn quân công kích phương kia.

“Đã như vậy, nguyện nghe cao kiến của Phương hầu.”

Phương Khinh Trần dù bận vẫn ung dung, liền rượu ngon ăn mấy đũa, lúc

này mới cười nói: “Tần Sở hai nước vốn là thế giao, bang huynh đệ, vinh nhục cùng nhau. Năm ấy Sở quốc gian thần loạn chính, tù thượng hoàng trong thâm cung, Đại Tần tam vương tử dẫn đội quân oai hùng, vạn dặm gấp rút tiếp viện, giúp Sở bình loạn cứu vua, trừ nghịch tặc khỏi kinh đô, thả thượng hoàng khỏi cung vũ. Gặp chiến loạn này, các phuơng trùng trùng hiếu lầm, tin tức không thông, khiến nam bắc giằng co. Tân quân tuy lập đã lâu không thể về kinh. Cho đến khi Trần Quốc hầu trở lại, cùng Đại Tần tam vương tử ước đàm trên Hoài Giang, mới đi hết hiềm cũ, chân tướng rõ ràng, liền nghênh tân quân về đô thành, đúng lúc xã tắc nguy nan, phụng thượng hoàng đại lễ, trả Đại Sở sự an bình, tân quân thái thượng, đều cảm cái nghĩa Tân quân tương trợ, nhiều lần giữ lại, tam vương tử bao bận chối từ không được, bèn lấy khách tịch tham dự triều nghị, phàm quân quốc đại sự, có ích với quốc với dân, Đại Sở quân dân, không ai không theo ý...”

Phương Khinh Trần đĩnh đạc nói, Tân Húc Phi trợn mắt há mồm. Bang huynh đệ, vinh nhục cùng nhau? Thanh thiên bạch nhật vầy, ông trời cư nhiên không bổ một đạo sấm sét lên đầu người này?

Phải, lúc họ phát binh xâm Sở, đúng là có khẩu hiệu trợ Sở bình loạn như vậy. Muốn xuất binh, dù sao cũng phải tế thiêng tế tổ, một danh hào dễ nghe vẫn cần có. Bất quá lời kiểu này, chẳng những người Sở quốc coi là đánh răm, chính họ cũng cho là đánh răm. Nếu không phải Phương Khinh Trần nhắc tới, y đã sớm quên khuấy còn có chuyện như vậy. Mà Phương Khinh Trần lại có thể mặt không đỏ tim không đập nhanh chỉ hươu bảo ngựa, nói ra lời dốc tổ thấu trời như thế nhưng vẫn thong dong tự nhiên như vậy.

“Phương hầu nói như thế, lấy gì giành được tín nhiệm của thiên hạ?”

Phương Khinh Trần bật cười: “Người thiên hạ tin hay không, quan trọng sao? Dao trên tay chúng ta, quân đội trên tay chúng ta, cách nói như vậy, thể diện của mọi người đều có thể qua được, không phải cũng liền xong?”

“Trên thể diện thì qua được, nhưng trong lòng cũng có thể qua được sao?”

Ngươi là võ tướng nha! Võ tướng! Sao lại có thể nói ra lời thế này?

Phương Khinh Trần đang nâng chén uống rượu suýt nữa làm mình sặc. Ôi, hài tử này quả chân thật, tâm không đen da mặt không dày, chỉ cần không phải trên chiến trường múa đao kiếm thì chẳng có lấy một chút thiên phú. Nếu giở thủ đoạn chính trị trên bàn đàm phán, y khẳng định sẽ bị người ta quay vòng.

“Trong lòng qua được hay không có gì quan trọng, chỉ cần họ giận mà không dám nói là được. Văn quan, thanh lưu, nho sinh, đương nhiên là sẽ chửi ầm lên, bất quá, ngài để ý sao? Ta để ý sao? Điện hạ tiến quân Sở quốc, mấy năm qua có ngày nào là không bị mắng, chẳng lẽ ngài còn sợ? Về phần bản thân ta. Nếu có thể cứu được vạn ngàn tính mạng, ta bỏ đi thanh danh một thân, lại tính là gì?”

Phương Khinh Trần làm ra vẻ đại nghĩa lâm liệt không tiếc tự mình hủy danh dự: “Bách tính càng không có kháng cự gì lớn. Gọi là sau loạn dễ trị, ném đủ nỗi khổ loạn thế rồi, chỉ cần có thể thoáng có cuộc sống an ổn, họ sẽ thỏa mãn cảm ơn, về phần quyết nghị triều chính bên trên rốt cuộc là ai, bách tính mới chẳng thèm để ý.”

Y nhẹ nhàng bâng quơ, bốn lạng bạt ngàn cân, chuyện băng trời cũng bị y nói thành không. Tân Húc Phi trong lòng kinh đào hãi lâng. Y thật sự là nằm mơ cũng không ngờ đến Phương Khinh Trần sẽ đưa ra đề nghị như vậy. Song vừa thoáng suy tư, y lập tức minh bạch, thế này quả là biện pháp hai quân có thể sống chung, cùng chia sẻ quyền lợi địa vị của Sở quốc, mà Sở quốc vẫn đang hoàn chỉnh thống nhất, cho nên trên thể diện cũng nói qua được.

Đón hết tân Hoàng đế và đồng quan văn của người Sở vào kinh, tổ kiến triều đình, đồng thời hậu đãi thượng hoàng. Có cơ sở chính thống như vậy, tổ kiến tăng quản lý lớn nhỏ, ổn định thế cục quốc gia, yên ổn lòng người, chiêu nạp nhân tài, hết thảy hết thảy, đều thuận tiện dễ dàng hơn nhiều.

Tiểu Hoàng đế là bù nhìn, y lấy thân phận khách tham dự chính sự, đại quyền quốc gia nắm trên tay y. Nhưng nếu người Sở còn dám động binh với y,

chính là khiến tiểu Hoàng đế đi chết. Bêu danh bất trung bất nghĩa này, cả đời cũng không thể gột sạch.

Đương nhiên, người Sở không có khả năng giao hết đại quyền cả nước cho y. Những nhân vật triều đình theo tiểu Hoàng đế đến, cũng đại biểu cho lợi ích của nam quân. Lời họ mở miệng nói cũng nên tôn trọng. Nhưng mà, nhánh Tân quân họ đây nếu muốn cắm rễ ở Sở quốc, trên quốc chính, sớm muộn cũng phải dùng người Sở. Bất cứ quốc sách gì, chỉ cần là phú quốc ích dân, không hại đến lợi ích của họ, y hoan nghênh còn không kịp, làm sao có thể không tiếp nhận?

Đề nghị này thật sự là tốt, quá tốt. Tốt đến mức Tân Húc Phi rất không hiểu, vì sao ngày trước một mực không nghĩ đến.

Ngưng mà nghiêm mặt, Tân Húc Phi lâm vào trầm tư.

Ngày hôm đó, Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi hội họp uống rượu giữa sông, đồi sau đồi với lần gặp gỡ đầu tiên giữa họ, quả nhiên diễn dịch ra vô số phiên bản truyền kỳ anh hùng tiếc nhau, hào kiệt gặp gỡ. Mà các sử gia thì càng thêm tin tưởng, ngày hôm đó, hai đại nhân vật này, đều tranh luận và đàm phán kịch liệt chi tiết của hiệp nghị kỳ dị lúc đó.

Song sự thật là ngày đó Phương Khinh Trần chỉ dùng khoảng thời gian rất ngắn để nói với Tân Húc Phi thiết tưởng hậu hắc xưa nay chưa từng có đó của y, mà thời gian suy xét của Tân Húc Phi cũng không hề dài, chỉ sau một nén nhang liền thản nhiên nói: “Được.”

Khi quyết định, y không quay đầu nhìn Liễu Hăng ngày thường dựa như cánh tay, mọi sự đều phải hỏi ý kiến kia. Mà Liễu Hăng cũng chỉ trầm mặc, tiếp tục làm đầu gỗ của y, từ đầu chí cuối chưa từng ý kiến một chữ.

Sau lời hứa hẹn một tiếng nặng hơn ngàn cân, liên quan đến sinh tử của Tân Sở vô số người, Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi bắt đầu nhàn nhã uống rượu, cười nói đến những chuyện cũ trên sa trường từng trải qua đó.

Trên sóng nước mênh mông, giữa vạn dặm gió sông này, mưa máu gió tanh, sinh tử nguy nan từng qua, gần ngay trước mắt, rồi lại xa tít tắp.

Rượu đến chỗ say, người này cũng sẽ gõ nhịp mà ca, người kia cũng sẽ vỗ án hòa cùng.

Khi nói tới khoái ý, người này cũng sẽ lắc đầu thở dài thất vọng: “Lúc trước cư nhiên để người chạy trốn.” Người kia cũng sẽ nghĩ rằng nghĩ lợi: “Lần đó bại bởi người, thật là không cam tâm, sớm muộn...”

Gõ nhịp mà ca, vỗ án hòa cùng, lúc sinh tận ý ngừng, nhìn nhau cười, nâng chén muôn uống, mới giật mình phát giác, rượu đã hết sạch.

Đưa mắt nhìn, hoàng hôn sắp buông. Tân Húc Phi mỉm cười: “Chúng ta còn trò chuyện thế này nữa, các huynh đệ hai bờ sông sẽ không kiềm được mắt.”

Họ ở đây uống rượu tán gẫu, đám tướng sĩ *** nhuệ hai bờ sông đó, lại là mỗi người mặc giáp trụ chu toàn, cầm đao đeo kiếm, chuẩn bị ứng biến. Giáp trụ và vũ khí mấy chục cân đè trên người, bảo trì cảnh giác cao độ suốt, đây là công tác mệt mỏi cỡ nào. Hai người nói từ giữa trưa đến hoàng hôn, nếu không chia tay, hai bên phải nắm sấp một dải lớn.

Phương Khinh Trần phút chốc buông tiếng thét dài, tiếng trào dâng, xuyên mây nứt đá phá sông nỗi sóng, đại giang nam bắc vô số người chấn động. Triệu Vong Trần theo tiếng đi thuyền đến gần giữa sông.

Phương Khinh Trần chỉ chắp tay với Tân Húc Phi, ngay cả lời khách sáo cáo biệt cũng không nói một câu, thậm chí chẳng chờ chiếc thuyền con của Triệu Vong Trần đến gần, đã băng không lướt lên, đạp sóng lăng vân, tựa như đi lại trên mặt nước, nhẹ nhàng bay đến trước thuyền.

Dáng người y áo trắng nhẹ bay, cười gió mà đi trên sông ưu mỹ tot cùng. Chờ y lên tiểu thuyền, đi thẳng về phía bờ nam, vô số hán tử hai bờ sông nhìn đến ngây người, mới tỉnh ngộ lại, phát ra tiếng khen ngợi vang trời.

Ngược lại trên chiếc thuyền nhỏ của Tân Húc Phi vắng lặng một vùng. Liễu Hăng chẳng buồn nhìn Phương Khinh Trần dáng người phiêu dật xuất trần kia, chỉ lặng lặng đưa thuyền về bờ bắc.

Tân Húc Phi ngồi im bất động, vẫn không hề quay đầu, chỉ thấp giọng nói: “A Hăng, ngươi không định mắng ta sao?”

“Ta biết Phương Khinh Trần đây là dùng dao mềm chậm rãi giết người. Nhưng ta cũng biết, ngài nhất định sẽ đáp ứng, đã là nói gì cũng vô dụng, ta cần gì phải lãng phí lời lẽ để mắng ngài nữa.”

Thanh âm của Liễu Hăng bình tĩnh, nhưng cũng bi thương.

Đề nghị của Phương Khinh Trần, quả thật đã cho Tân quân một lối thoát mới. Nhưng đối với bản thân Tân Húc Phi mà nói, đây thật sự chặng qua là một tử lộ rất dài rất dài.

Hậu hắc: Mặt dày lòng đen (đại khái thế)

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 45 : Đổi Trắng Thay Đen

Tần Húc Phi ngồi im bất động, vẫn không hề quay đầu, chỉ thấp giọng nói: “A Hăng, ngươi không định mắng ta sao?”

“Ta biết Phương Khinh Trần đây là dùng dao mềm chậm rãi giết người. Nhưng ta cũng biết, ngài nhất định sẽ đáp ứng, đã là nói gì cũng vô dụng, ta cần gì phải lãng phí lời lẽ để mắng ngài nữa.”

Thanh âm của Liễu Hăng bình tĩnh, nhưng cũng bi thương.

Tần Húc Phi xấu hổ cười: “Đám chúng ta đều không biết làm sao quản lý quốc gia, có người giúp còn không tốt.” Y thoảng không xác định mà tính toán: “Mặc dù ta không giỏi chính vụ. Nhưng từ nhỏ ở trong cung nghe nhiều nhìn quen, ít nhiều cũng học được một chút, ít nhất ta hẳn có thể nắm quyền lực mười năm nhỉ. Mười năm này, nếu tướng sĩ quân ta toàn lực hòa giữa người Sở, tận lực thông gia với người Sở...”

Liễu Hăng cực giận, trừng hảo hữu của mình, rốt cuộc trút hết oán khí: “Nếu muốn nói thông gia, người đầu tiên nên thông chính là điện hạ ngài nhỉ?”

Tần Húc Phi giật thót: “Ngươi nói cái gì?”

“Để biểu thị Tần Sở chúng ta là một thể, để ổn định thế cục các phương hơn, để... điện hạ thành thân cùng thực nữ danh môn, cực có ích cho người Tần chúng ta cảm rẽ ở đất Sở nhỉ?” Liễu Hăng nói lạnh băng: “Nghe nói Hoàng thượng người Sở lập có một tỷ tỷ. Vị trưởng công chúa này thập phần mỹ lệ...”

Tần Húc Phi hơi đỏ mặt, lắc đầu không ngừng. Y vẫn không định hại người.

Liễu Hăng lông mi cũng không rung rinh: “Đúng rồi, hoàng tộc Sở quốc hiện giờ có suông cái danh tôn quý, không hề có thực quyền, khó trách điện hạ không thèm nhìn. Điện hạ nếu muốn thông gia, ít nhất cũng nên là tỷ muội nhà Phương Khinh Trần.”

Tần Húc Phi rất nghiêm túc mà nghĩ: “Nếu muội muội của Phương Khinh Trần có một nửa phong hoa khí độ của huynh trưởng, vậy quả thật có thể cân nhắc.” Y ngẩng đầu, đối thăng với vẻ mặt Liễu Hăng giận đến tái xanh, cười khan đôi tiếng: “Dù sao y căn bản không có tỷ muội, người cứ bớt nhọc lòng đi.”

Trong khi nói chuyện, thuyền đã cập bờ, chúng tướng lĩnh mặt đầy quan tâm vây đến.

Khi Tần Húc Phi và Liễu Hăng lấy vẻ tươi cười đổi mặt với sự vội vàng và nghi vấn của mọi người, tiểu thuyền của Phương Khinh Trần cũng đã đến bờ. Y vừa lên bờ, cũng là cả đám người đến đón. Chỉ là việc cơ mật, giữa nơi đông người, mọi người không thể mở miệng hỏi rõ, mỗi người đều miệng hũn út, chỉ gáp quá phải nháy mắt ra hiệu, vò đầu gãi tai mà thôi.

Phương Khinh Trần chỉ nở một nụ cười, gật đầu.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Phương Khinh Trần mỉm cười dặn dò: “Việc này trước mắt chỉ có một hứa hẹn đại khái, đến khi thực hành, sẽ rườm rà vô cùng. Đàm phán thương nghị tất nhiên phải kéo dài, các ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Mọi người đều gật đầu nói vâng, chỉ Tiêu Viễn Phong vẫn thoáng không yên lòng, thanh âm cực thấp mà dồn đầu hỏi: “Phương hầu, hôm qua ngài bàn, quả thật có thể thành sự trong hai ba năm sao? Bệ hạ và triều đình một khi dời về kinh thành, bất cứ chính lệnh gì phát xuống, chư hầu phương nam chúng ta đều phải tuân theo. Tần Húc Phi nếu nắm giữ đại quyền lâu dài, thật là cái họa tám phúc.”

Phương Khinh Trần cười nhàn nhạt: “Viễn Phong ngươi không cần lo nhiều. Lời ta nói ra, có lúc nào không làm được? Chỉ là việc đêm qua bàn, liên quan cơ mật, dù phụ mẫu thê thi cũng không thể truyền. Nếu không đại sự tất không thể thành.”

Mọi người đều gật đầu, nhất phái nghiêm nghị.

Liễu Hăng cho là Tân Húc Phi đã đi lên một tử lộ rất dài rất dài, y lại không biết, trong kế hoạch của Phương Khinh Trần, con đường này căn bản sẽ không dài như vậy. Họ vẫn đã nghĩ Phương Khinh Trần hơi thiện lương quang minh quá mức. Nếu không phải Phương Khinh Trần đã trù tính âm mưu nào đó, khiến mọi người tin tưởng y có khả năng trong ba năm, thoái mái diệt trừ đại họa tâm phúc là người Tân này, y làm sao có thể thoái mái thuyết phục mọi người thừa nhận quyền lực và địa vị của người Tân. Mọi người sao có thể nguyện ý mạo hiểm bêu danh để ủng hộ y.

Đương nhiên, loại thủ pháp đó là tuyệt đối không thể gặp quang. Chuyện đã bàn ngoại trừ vài người ngày đó thương nghị trong trường, ngay cả Lăng Phương và Triệu Vong Trần những người thân cận như vậy, cũng đều không hề biết chuyện. Càng không cần nói đến những chư hầu khác bị Phương Khinh Trần cố ý bỏ qua. Những người đó đối với bên ngoài hiệp nghị mê hoặc người Tân này, tự nhiên là sẽ rất bất mãn, nhưng chỉ cần mấy người dự hội đồng lòng, chung quy có thể áp chế.

Tân Sở hai bên, bắt đầu đàm phán. Lần đàm phán này chính là ba tháng liền.

Cẩn thận tới cực điểm, phiền toái tới cực điểm. Không ngừng tranh chấp, không ngừng thỏa hiệp. Nội dung hiệp thương, mỗi một điều mỗi một khoản, đều nghiền ngẫm kỹ lưỡng, giằng co qua lại. Nghi thức nhập kinh của Hoàng đế, lễ nghi chiêu đãi đọc đường, chỗ ở và cung cấp của thái thượng hoàng, nghi thức diễn lê tân hoàng nhập kinh chính vị. Danh sách quan viên triều đình, trong việc sắp xếp quan viên, quan viên phuơng nam chiếm bao nhiêu người, tướng lĩnh Tân quân chiếm bao nhiêu người. Những sĩ có tài lại đang để không chờ đẽ bạt

chiếm bao nhiêu, chức quan trống ai có quyền quyết định...

Đàm phán còn chưa xong, Nam Sở đã nổ. Văn quan thanh lưu, danh sĩ đọc sách, nghe phong thanh tin tức đàm phán, lập tức dùng ngòi bút làm vũ khí, tiếng mắng rung trời, đói chết là việc nhỏ, thất tiết là việc lớn. Những người chưa từng lên chiến trường, phần lớn kỳ thật cũng không cần lo lắng mình sẽ chết đói này, mãnh liệt chỉ trích Phương Khinh Trần bán nước cầu an. Thái độ ôn hòa thì ngồi trong nhà mắng, nóng đầu hoặc là muốn thừa cơ kiếm danh thậm chí giơ cao cờ xí “Phương tặc bán nước”, khiêng quan tài, chạy đến bên ngoài hành cung của tân Hoàng đế mà khóc rống.

Hàng loạt thơ văn nhục mạ Phương Khinh Trần bắt đầu truyền lưu trong dân gian, kịch bắn lén Phương Khinh Trần bán nước đâu đâu cũng có người tập diễn. Phương Khinh Trần chẳng thèm ngó ngàng, nhưng đám thủ hạ nhịn không được muốn phái người đi dùng vũ lực trấn áp, y lại chẳng ngăn, chỉ nhàn nhạt phân phó một câu: “Đừng giết người.”

Kết quả là, những người đọc sách bị đánh bị hình bị nhốt ở Nam Sở, nhiều không đếm xuể. May mắn là trong lúc chiến loạn, văn nhân chẳng có địa vị gì, mới để thiết tưởng hoàn toàn không nói quốc gia đại nghĩa, thị phi đúng sai này của Phương Khinh Trần, có cơ hội thực hiện.

Tú tài tạo phản không đáng sợ, nhưng đáng sợ là trong quân đội các nơi cũng có rất nhiều tướng lĩnh không đồng ý chung sống hòa bình với người Tần.

Khi bên này miện lưỡi lưu loát, tỷ thí công phu miện với nhau, đám Tiêu Viễn Phong và Trác Lăng Vân lại vội chạy về thuộc địa của mình, chiếu theo dặn dò của Phương Khinh Trần đi xử lý mâu thuẫn nội bộ. Những người dẫn đầu phản đối, trước bắt ra đây, trước mặt mọi người quở trách, quân côn dụng hình. Đánh cho máu tươi đầy đất thảm không nỡ nhìn, dọa những người khác đều không dám nói nữa, nửa đêm tự mình cầm thuốc đi thăm, tự tay bôi thuốc cho, vừa bôi thuốc vừa nói đến nhiều năm chinh chiến, quốc gia lui bại, nói đến nỗi khổ của bách tính, thảm không nói nổi. Nói đến không cầm nổi lòng, ảm đạm rơi

lệ, lại nói các loại phân tích lợi hại ngày đó khi Phương Khinh Trần thuyết phục họ đã nói. Vì bách tính không phải chịu khổ nữa, vì bảo tồn nền tảng lập quốc, vì không cho nước khác có thể thừa cơ, dù muôn đời bênh danh cũng trăm chết không từ... Bình thường nói đến đây, các tướng quân mông còn bỗng rát đau không thể chịu cũng quỳ thụp xuống đất sám hối nhận sai. Vì mình đối với chủ soái, với Phương hầu, đã không lý giải không ủng hộ, còn cản trở mà xấu hổ vạn phần.

Về phần đám chư hầu ngoan cố về sau chạy đến ấy, cũng có kẻ mất lý trí, đập bàn phất áo bỏ đi. Sau đó chính là Phương Khinh Trần tự mình chấp bút, một phong lại một phong thư đi ôn hòa uyển chuyển nhận lỗi và thuật rõ lợi hại. Thuận tiện lại bảo Tiêu Trác hai người triệu tập *** binh đi áp địa bàn của họ một chút.

Thời gian ba tháng qua đi, Nam Sở đã bình tĩnh trở lại, mà trên bàn đàm phán, công văn tư liệu, hồ sơ tranh luận, chồng chất như núi. Mưu sĩ biện sĩ hai bên, hết thảy kiệt sức rã rời. Mỗi người hốc mắt lõm sâu, gò má nhô cao, giảm được hơn mươi cân, hình trạng như nạn dân. Nhưng cuối cùng cũng đạt thành nhất trí, phiên đổi trăng thay đèn ngày đó Phương Khinh Trần nói với Tần Húc Phi, sau khi trải qua ngự dụng văn nhân gọt giũa nhiều lần, do Tần Húc Phi cung cấp ngọc tỷ chính thức lúc trước đánh hạ kinh thành đã tìm ra, do tân quân tự mình đóng dấu. Viết thành quốc thư, truyền khắp thiên hạ.

Thế là, quân chủ thiên hạ các quốc, đều nhận được một phong quốc thư đặc sắc bất chấp sự thật.

Chính phủ liên hiệp? Hà, thuật ngữ này thật mới mẻ. Thật không biết là đầu óc Phương Khinh Trần quá thần kỳ, hay là vận khí của Tần Húc Phi quá tốt, bên trong Sở quốc lại cứ thế không đánh nữa? Quả nhiên là không có không làm được, chỉ có không nghĩ được. Kẻ xâm lược trăng trọn, vừa lắc mình đã biến thành đại anh hùng cứu quốc cứu quân khỏi nước lửa. Kết quả này, thật là khiến người rất thất vọng, rất tiếc nuối.

Đương nhiên, có những cảm xúc thất vọng và tiếc nuối đặc biệt mãnh liệt với tin này, là tân quân Tần quốc. Sau khi nhận được phong quốc thư này, hoàng cung Tần quốc hơn nửa tháng liền đều có thi thể từ góc thiên môn khiêng ra. Người chết dưới từ cung nữ thái giám sai vặt cấp thấp nhất, trên đền mỹ nhân hầu hạ giường chiếu quốc quân.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 46 : Sượt Vai Mà Qua

Từ sau khi đáp ứng điều kiện nghị hòa của Phượng Khinh Trần, Tân Húc Phi hán tử như liệt hỏa nóng rực này, liền âm đạm trầm lặng từng chút. Cho dù trước mặt người mình, y vẫn tận lực bảo trì tư thái hào hùng, song y không thể gạt được mọi người, không thể gạt được Liễu Hăng.

Y đã giết chết mình, giết chết thiếu niên nhiệt huyết sôi nổi kia, giết chết chủ soái thiết huyết hào hùng kia. Theo bản tính của Tân Húc Phi y, vô luận thế xấu ra sao, cũng sẽ xúc động nghênh đón chết trận lùng lẫy, chỉ cần có thể tận tình chiến một trận. Nhưng mà, vì những bứt rứt đó, vì muốn bảo toàn tất cả những người bị y liên lụy. Y không thể không vứt bỏ tất cả kiêu ngạo và tự tin của y, quay người về lại trong chính tranh triều đường y chán ghét nhất, ngồi chờ anh hùng bạc đầu, bảo dao đóng bụi, ăn không ngồi rồi.

Đây không khác gì muốn một con lang vương trở thành chó săn, một con hùng ưng buộc cánh làm gà. Cho nên, Liễu Hăng không thể không lo lắng cho y. Thế nhưng, lại không cách nào trông chừng y nữa.

Sở đế sắp vào kinh. Cho nên Liễu Hăng không thể không đi.

Một điều quan trọng nhất trong hiệp nghị của hai bên, chính là Sở đế vào kinh, thái thượng hoàng chuyển đến ở Cam Ninh cung, hết thảy quy nghi chiếu theo Hoàng đế.

Hết thảy cung cấp đài ngộ của Hoàng đế cũng nhất trí như triều cũ, mà những thành viên theo tân đế vào kinh, đông đúc như rừng, ngót nghét vạn người.

Người quyền lực lớn nhất trong triều tất nhiên là Tân Húc Phi, do triều đình

phát ý chỉ đến phía nam. Phía nam cho dù băng mặt không băng lòng, ít nhất ngoài mặt phải cung kính tiếp nhận, nhưng khi quyết nghị chính lệnh, y cũng phải tôn trọng ý tú của các quan viên khác.

Trong những người theo tân đế vào kinh đó có hoàng thân quốc thích, có danh sĩ các phương, có đệ tử môn phiệt thế gia các nơi. Cũng có thân tộc trọng tướng của chư hầu các phương, như kiểu Trác Tử Vân, Tiêu Hiểu Nguyệt, Lăng Phương, Triệu Vong Trần, bọn họ trên triều đường sẽ trở thành tiếng nói của gia tộc và chủ quân nhà mình, đồng thời xem như là con tin các thế lực phía nam giao vào tay người Tân.

Trong những người này, cũng bao quát bản thân Phương Khinh Trần.

Fương Khinh Trần phải bồi vương bạn giá. Y ở trong phạm vi khống chế của Tân quân, Tân Húc Phi mới không cảm thấy lưỡng như gai chích, Tân quân mới có thể an tâm hợp tác với người Sở. Trên triều đường có mặt Phương Khinh Trần, người Sở mới yên tâm Tân Húc Phi sẽ không chuyên quyền độc đoán, bởi vì có Phương Khinh Trần có thể kiềm chế y.

Các chư hầu tự nhiên là ít nhiều muốn đến, Phương Khinh Trần tay nắm đại cục trong triều, bọn họ ở trong một mảnh ba phần đất nhà mình, chính là người định đoạt kia. Dưới hiệp nghị, Sở quốc mặc dù trên hình thức đã thống nhất hoàn chỉnh. Nhưng ngoài chính quyền trung ương ở phương bắc, các nơi ở phương nam vẫn thực thi chế độ Tiết độ sứ. Quan viên chư hầu địa phương quyền lực cực lớn, cũng tương tự từng tiểu phong quốc chịu sự kiểm chế của triều đình.

Fương Khinh Trần đã nói thằng với họ, nhất định sẽ bảo đảm mọi người tôn vinh phú quý, mấy đời vinh hoa. Nhưng sau khi thế lực của người Tân rời khỏi, để bảo đảm sự lớn mạnh của quốc gia, những thế lực địa phương họ lục tục giao một phần quyền lực về cho triều đình cũng tất không thể tránh. Nhưng bất kể thế nào, cuộc sống trời cao Hoàng đế xa này, có thể hưởng thụ nhiều một ngày cũng là tốt.

Tự nhiên, Phương Khinh Trần đã vào kinh. Thế thì, vì không để Tân quân sinh ra sát ý với y, người Tân cũng phải giao ra con tin đủ sức nặng. Người Sở tự nhiên không thể yêu cầu bản thân Tân Húc Phi đến trao đổi. Người Sở không còn Phương Khinh Trần vẫn có thể ra sức chiến một trận, Tân quân nếu chết Tân Húc Phi thì chỉ còn một tử lộ.

Đã như vậy, Liễu Hăng thân là nhân vật thứ hai Tân quân, làm sao có thể tiếp tục ở lại bên cạnh Tân Húc Phi. Khi Phương Khinh Trần bạn quân vào kinh, cũng chính là thời điểm Liễu Hăng và mẩy trọng tướng khác dưới trướng Tân Húc Phi, lấy các loại lý do bất đồng như giao lưu tình cảm, trợ giúp hiệp phòng, trao đổi kinh nghiệm, tiến vào phương nam, rải đễn trong thế lực của hào cường các phương làm khách quý.

Đây là thỏa hiệp hai bên cò kè mặc cả nhiều ngày mới đạt thành. Trọng lượng của mình Liễu Hăng đương nhiên không thể bằng Phương Khinh Trần, nhưng thêm cả rất nhiều vị tướng lĩnh được nể trọng nhất dưới Tân Húc Phi vào đó, chung quy cũng miễn cưỡng có thể tương xứng.

—

Hôm nay, bên bờ Hoài Giang lại náo nhiệt hắp lên.

Huyết chiến tại Hoài Giang, đàm phán tại Hoài Giang, quyết nghị tại Hoài Giang. Mà hôm nay, nghi thức long trọng danh là đón khách thực tế là trao đổi, cũng tại Hoài Giang.

Bờ bắc Hoài Giang, Tân Húc Phi và Liễu Hăng cùng dừng ngựa trên sườn núi, trông ra phương xa bụi mù dần sinh, thám mã tín kì tung bay, truyền lại tin tức cỗ xe ngựa to lớn của tân đế Sở quốc đã xuống thuyền rồng vĩ đại, sắp sửa đến đây.

Thần sắc Tân Húc Phi lãnh đạm không buồn vui. Liễu Hăng lại chỉ mỉm cười, thấp giọng nói: “Húc Phi, ngày khác mưa gió trong triều, ta không thể gánh cùng ngài, ngài phải bảo trọng nhiều hơn.”

Tần Húc Phi cười khổ không nói gì. Luôn là như vậy, hết lần này đến lần khác, hảo hữu bị y liên lụy, vướng bận cuối cùng lại vẫn là y.

Liễu Hăng nghiêng người, chỉ đồng ruộng bát ngát xa xa phía sau hai người. “Húc Phi, đáng lăm.”

Tần Húc Phi nhìn đi theo phương hướng Liễu Hăng chỉ, trên khuôn mặt cương nghị, khóc miệng lại không ngăn được hơi run run.

Liễu Châu từng không thấy khói bếp, ngàn dặm không tiếng gà gáy, dang dẵn dần khôi phục sinh cơ.

Dưới ruộng đồng mênh mông lại có người trồng trột. Trong số những người già yếu, phụ nữ trẻ em, cũng chen lẫn vài lao động thanh tráng.

Những lao động thanh tráng này, có lảng tử về nhà, có lưu manh phân đến ruộng đồng, càng nhiều hơn lại là những Tần binh chưa cởi quân phục.

Bên kia Hoài Giang, Sở quốc cũng đang dần dần khôi phục.

Phương nam đã giải trừ quân bị trên quy mô lớn. Những tráng đinh bị ép trói đến, căn bản chưa từng được huấn luyện, không có năng lực chiến đấu ấy, lại quay về ruộng đồng. Đối với loại “hữu nghị biểu đạt thành ý đình chiến” này của phương nam, Tần quân cũng không thể không làm ra tư thái đáp lại. Bọn họ đương nhiên không dám giải trừ quân bị, nhưng Tần Húc Phi vốn đã muốn để quân đội cắm rẽ thành gia ở dị quốc, lại qua nhân sinh, cho nên cũng mượn cơ hội này, để quân đội bắt đầu thay phiên đồn điền.

Nhiều năm chiến loạn, ruộng đồng hoang vu, lao động ít ỏi. Cho nên có thể thuận lợi dùng danh nghĩa quốc gia, để Tần binh kết nhóm mỗi hai người, cho một khoảng ruộng đất vô chủ bỏ không, thay phiên làm lính làm ruộng. Ngoại trừ Tần binh, tất cả những lưu dân đã mất đi gia viễn, chỉ cần đến chỗ quan phủ bản địa báo danh, là cũng có thể được chia ruộng đất. Mỗi một khoảng ruộng đất của một cá nhân Tần quân, đều khắc ý phân tán ra, tương liên với mấy đám

ruộng của bách tính.

Những bách tính trong chiến loạn đã mất đi lao động ấy, sẽ được sự trợ giúp của binh lính Tần quân. Bách chiến binh mệt, mười lăm vạn tráng lao động trên chiến trường lăn lộn đến nay, mỗi người có sức lực của một nhóm người, mỗi người đều muốn sống cuộc sống an bình một chút. Hiện tại họ rốt cuộc đã chân chính có cơ hội, chung sống hòa bình với người Sở. Sau loạn dễ trị, yêu cầu của họ không hề nhiều, cũng không có xúc giác chính trị mẫn cảm mẩy. Họ chỉ cảm thấy, vừa không cần đánh giặc thương vong, còn không tính là chiến bại đầu hàng, về sau cũng có thể thăng lửng sống tiếp ở Sở quốc. Sẽ có một ngày, nói không chừng còn có thể dẫn người vợ mình cưới ở Sở quốc, hài tử mình sinh ở Sở quốc, về Tần quốc nhận tổ quy tông, như vậy thì rất tốt.

Đúng vậy, vẫn sẽ mâu thuẫn tranh cãi rất nhiều. Nhưng năm tháng cuối cùng sẽ chậm rãi mà bằng hết thảy. Loại dung hòa này, vốn không tránh khỏi phải trong gian khổ sinh tồn, đời này qua đời khác, đấu tranh tiến hành từng chút.

Trước mắt hiện lên chính là loại thả lỏng an tâm và hy vọng ấy trên mặt những binh sĩ canh tác dưới ruộng đồng nhìn thấy trên đường, Tần Húc Phi rõ cuộc cắn chặt răng, gạt ra mẩy chữ: “Đúng vậy, đáng lăm.”

Liễu Hăng nhói lòng. Y nhìn Tần Húc Phi dùng chính tay mình, bẻ gãy phong mang và nhuệ khí của mình. Thế mà kết quả là y lại không thể nói một chữ.

Bởi vì cái gì mà nhất định phải trưởng thành, tâm vì sao nhất định phải tang thương. Ngoài những đại cục ấy, những trách nhiệm ấy, bởi vì cái gì mà lại không thể tùy tính chỉ làm chính mình một lần?

Càng là đau lòng, càng không thể hỏi, càng là bi thương, càng không thể ngăn cản. Y có thể làm, chỉ là tận năng lực của mình đi ủng hộ, đi khuyên giải mà thôi.

Nhin vẻ mặt Tần Húc Phi ảm đạm, y chỉ đành cười: “Được rồi được rồi, biết

ngài lo lắng cho bọn ta. Bọn ta binh hùng tướng mạnh, phía sau có chỗ dựa vững chắc là ngài đây, ai dám sờ suất với khách quý như bọn ta. Hơn nữa, có bọn ta ở phía nam, chí ít có thể giúp ngài trông phong quốc. Đừng để đám Tiêu Viễn Phong, Trác Lăng Vân này lừa đi tiền của ngài.”

Nghe y nhắc tới phong quốc, Tân Húc Phi trái lại có phần dở khóc dở cười.

Cái gọi là phong quốc, chẳng qua là thứ mạ vàng cho y.

Phải biểu hiện Sở quốc nợ y đủ tình nghĩa, y cũng có đủ thân phận để có thể tham nghị chính sự Sở quốc, đồng thời có quyền quyết định, địa vị của y ở Sở quốc tuyệt không thể chỉ vển vẹn là ngoại thần khách tịch.

Vì thế tân nhiệm Sở vương ban bố chiếu thư, lấy ngàn dặm Hoàn Lỗ làm thái ấp của y. Phong y là Dực vương, lại phong thêm cho y là Nghị Chính vương, tham nghị quốc sự.

Hết thảy thoát nhìn ưu đai rất lớn, kỳ thật toàn là hư danh.

Bởi vì quyền nghị chính, vốn chính là cơ sở hiệp nghị của họ, không sợ người Sở không cho. Cái gọi là phong quốc ngàn dặm trái lại không nhỏ, thế nhưng toàn ở cuối phương nam. Chẳng lẽ Tân Húc Phi y có thể bay vọt qua lãnh địa của đám chư hầu Sở quốc này để đi tiếp quản? Cố tình ngoài mặt, còn phải nhiều lần tỏ vẻ cảm tạ, cũng tự tay viết thư, vắt hết óc nghĩ ra những từ ngữ thích đáng, không kiêng không nịnh mà xin đám chư hầu phương nam giúp y trông nom quản lý đất phong.

Những hư văn rườm rà này, khiến Tân Húc Phi hận đến mức âm thầm nghiến răng, không biết chủ ý nham hiểm này là tên khốn nạn nào ra. Liễu Hăng thì ít nhiều đoán ra khả năng là bút tích của Phương Khinh Trần, chẳng qua, cũng thức thời không nhắc nhiều.

Bất kể thế nào, Tân Húc Phi thân là vương tử Tân quốc, từng lập vô số công lao cho Tân quốc, kết quả lại vì quân quyền quá nặng, công huân quá cao mà

gặp kỵ. Từ thời tiên vương đã bắt đầu bị hữu ý vô ý chèn ép phòng bị, một mực không phong vương. Đến bây giờ, ngược lại là được vương tước ở Sở quốc, có một mảnh phong quốc trên danh nghĩa, có thể lập tông miếu, kiến xã tắc. Nói đến cũng quả thật là quá châm chọc.

Nhưng Tân Húc Phi thật sự không có bao nhiêu khí lực để đi miễn cưỡng cười vui nữa. Y thở dài một tiếng, đưa tay gioi chỉ nghi thức liền trời, gầm vó khói hương phía trước: “Đến rồi. Chúng ta đi nghênh đón thôi.”

Nói xong câu này, y xoay người xuống ngựa, đi nhanh về trước. Vì phải biểu đạt sự cung kính cơ bản nhất với quân chủ Sở quốc, tất cả tướng sĩ me bắc sông này đều đi bộ theo sau.

Bên cạnh cỗ xe ngựa bờ nam, những người tòng giá như mây, một người mặc áo lông nhẹ cười bạch mã gạt đám đông mà ra: “Nghị Chính vương.”

Tân Húc Phi nhướng mày cười: “Trấn Quốc hầu.”

Phương Khinh Trần cười xuống ngựa, phiêu nhiên nghênh lên.

Hai người thi lễ với nhau, Phương Khinh Trần mới dẫn Tân Húc Phi đến trước ngự giá hành lễ.

Từ sớm tân đế đã vào khi sắc phong Tân Húc Phi làm Nghị Chính vương, cho đủ loại đặc quyền như Phương Khinh Trần, có thể gặp quân không quỳ, đeo kiếm lên điện.

Cho nên trên lễ phép Tân Húc Phi chỉ cần hơi khom lưng, chắp tay thi lễ, nói mấy câu vô nghĩa như bệ hạ đọc đường vất vả, bản vương nghênh đón chậm, mấy chuyện trên hình thức, là có thể qua được.

Hoàng đế trẻ tuổi cũng hiểu chuyện, không dám ra vẻ trước mặt y. Khách khán khí khí, tự mình từ trong ngự xa đi ra, thấp giọng cảm ơn.

Hoàng đế bị võ tướng cường thế lâm thời phù lập lên này chẳng qua mới

mười bốn mươi lăm tuổi. Đối mặt với cường giả dị quốc này, sắc mặt hơi tái, ánh mắt hơi hoảng, nhưng lại không thể không cố tự giữ cho mình đứng rụt rè thắt thó.

Tần Húc Phi nhìn cũng có phần tội nghiệp hắn, ngữ khí càng nhu hòa hơn, tư thái cũng thấp hơn một chút.

Sau khi hai bên đều khách khí tới khách khí đi biếu đạt đủ sự tôn kính lẫn nhau, cỗ xe ngựa lại tiếp tục hướng về trước.

Tần quân Tần Húc Phi dẫn đến hợp dòng với Sở quân, hộ tống ngự giá, chuyến này tổng cộng có năm ngàn *** nhuệ Sở quân trực tiếp hộ giá vào kinh, cùng Tần quân đồng thời tham dự việc thủ vệ hoàng cung và phòng ngự kinh thành, còn có một vạn Sở quân sẽ lục tục tiếp quản một hai nơi, thành trì Tần Húc Phi nhường ra cho người Sở quản lý, và tham gia trong việc phòng ngự các thành trì khác một cách thích đáng.

Sở quân hộ tống khác sẽ dừng bước ở nơi này mà quay về phuong nam, đồng hành với họ sẽ là Liễu Hăng và các tướng lĩnh xuất sắc của Tần quân, cùng cả thuộc quân của họ.

Một vạn người đến, tự nhiên phải một vạn người đi. Sau khi đến phuong nam, binh sĩ của họ sẽ bị rã đám, phân biệt xếp vào địa bàn của các chư hầu bất đồng, cắm rẽ ở đó, tham gia trong thế lực quân sự phuong nam.

Mà một vạn Sở quân phuong nam này, đã tiến vào phuong bắc, tự nhiên sẽ hiệp phòng trợ giúp tại các cửa khẩu thành trì các nơi. Đây cũng coi như là một phuong thức nam bắc hai bên giám sát lẫn nhau, dung nhượng lẫn nhau.

Liễu Hăng sau Tần Húc Phi, cũng hành lễ tham kiến quân chủ Sở quốc, sau đó rất dứt khoát mà chia tay Tần Húc Phi Phuong Khinh Trần.

Biệt ly như vậy, chẳng ai biết đến khi nào mới có thể gặp lại. Nhưng mà trừ một tiếng bảo trọng nhàn nhạt thì không còn ngôn từ nào khác nữa.

Đôi bằng hữu tốt nhất này, quay người, đều tự giục ngựa giơ roi, vì mục tiêu đồng dạng, lao lên con đường của mình, chẳng ai ngoảnh lại nữa.

Xa giá đi một mạch, đến đêm mới nghỉ ngơi. Trạm dịch quan phủ ven đường, không ai không tận tâm tận lực hầu hạ, nhưng quân đội hộ tống của Tần Sở rất nhiều, nếu như đều muốn quan viên địa phương chiếu cố an trí, sẽ nhiều dân quá đáng. Vì thế hai bên đều hạ trại ở ngoài thành. Để biểu thị Tần Sở một thể, còn cố ý nối liền doanh trại tại một chỗ, tuy hai mà một. Tuy nói binh sĩ của hai bên đều cực khôn tự tại, bất quá cố gắng kiên trì, miễn miến cưỡng cưỡng, cũng chỉ đành chịu ở chung.

Chỉ là đêm nay, lều trại Tần quân dựa lều trại Sở quân, sợ là chẳng ai dám ngủ, mỗi người kê đao sau đầu dùng làm gối.

Tần Húc Phi đương nhiên biết tình hình này. Có điều cũng không định ra mặt trấn an sự bất an của mọi người. Loại sự tình này, mọi người luôn phải đổi mặt, khuyên bảo hết nước hết cái, chẳng bằng để thời gian năm rộng tháng dài, lặng lẽ mài mòn sự gượng gạo và xấu hổ của hai bên.

Bản thân cuộc sống chính là một cái roi, sẽ khiến người ta không thể không đi làm một số chuyện không muốn làm, tiếp nhận người mình không muốn nhận, đổi mặt với hiện thực, làm ra thay đổi mình vốn không thể tưởng tượng. Ngay cả Tần Húc Phi phấn chấn, hiếu chiến, hướng về sự vũ dũng huy hoàng, những năm tháng thiết huyết kia, cuối cùng cũng chỉ có thể cam tâm mài hết phong mang một đời trong chính vụ, thì những người khác làm sao có thể không thay đổi.

Đêm này, Tần quân Sở quân trăn trọc khó ngủ. Mà Tần Húc Phi căn bản là chưa từng định ngủ. Y vãy lui tất cả tòng vệ, một mình dạo bước chậm chạp trong doanh.

Quân doanh ban đêm, rất yên lặng. Mọi người đều mở mắt trầm mặc, cho nên, cả tiếng ngáy khò khò cũng không có.

Tần Húc Phi có chút không quen. Y nghĩ, y là đang lo lắng cho Liễu Hăng.

Bất kể ngoài mặt duy trì sự hòa hợp êm thấm như thế nào, cảm xúc căm thù nhiều năm chinh chiến tạo thành đều đang chất chứa trong lòng tất cả người Sở. Cứ người đơn thế cô tiến vào phuong nam như vậy, cho dù những chư hầu thượng vị đó lấy lễ khách quý, sự thù hận và làm khó của võ tướng tầng dưới, binh lính, bách tính có lẽ đều là nhiều không đếm xuể.

Ngàn mắt dòm theo, ngàn người chỉ trỏ, trong cục diện này, cỗ gǎng sinh tồn, cỗ gǎng giữ gìn sự hòa thuận ngoài mặt, đồng thời còn phải cẩn thận quan sát hết thảy, phòng bị bất cứ biến cố nào có thể, cam đoan cùng Tần quân phuong bắc thư từ thông thuận, gian nan khốn khổ trong đây, có thể nghĩ ra.

Tần Húc Phi vì có người đi xa mà buồn bã áy náy.

Cuộc sống tương lai, tất là gian nan hiểm trở, khó khăn trùng trùng, y là như thế, người kia cũng là như thế, mà còn không thể nâng đỡ lẫn nhau nữa.

Nghĩ đến tương lai nhất định phải nắm chặt quyền lực, cỗ gǎng cam đoan lợi ích của tất cả người Tần trong chính vụ y không quen thuộc, y liền thoáng chột dạ. Những chuyện y không am hiểu nhất này, y thật sự có thể làm tốt không? Cho dù có thể miễn cưỡng ứng đối, nhưng về sau không còn cơ hội đi đào thật thương thật, sa trường kiến công nữa, tất cả trí tuệ tâm lực, chỉ có thể dùng để cùng người đấu đá, xấu xí lộ hết trên triều đường, cuộc sống như vậy, rốt cuộc lại phải dài bao nhiêu.

Y chỉ cần nhẫn耐 mười năm nhỉ?

Tinh thần mờ mịt mà nghĩ. Mười năm sau, căn cơ của người Tần nên cǎm xuống rồi, họ hăn là đều đã cưới vợ lập nghiệp, sinh con đẻ cái, dung nhập mảnh đất này, yên thân gửi phận, không bao giờ có thể bị dễ dàng nhổ đi nữa nhỉ. Mà mười năm sau, theo đội quân *** nhuệ kia của y tuổi tác già đi, nhuệ khí không còn, vậy thì y...

Y nở một nụ cười nhàn nhạt, dưới ánh trăng, không hề có mục đích, dạo bước mà đi.

Khoảnh khắc ngồi xuống đàm phán đó, y đã biết mình bị vây trong liệt thế, chấp niệm trong lòng quá sâu, binh pháp kỹ xảo gì cũng thành giáo điều vô dụng.

Người làm tướng kỳ bá tâm quá nặng. Y cũng đồng dạng kỳ nhân tâm quá nặng. Không phải y không hiểu, thế nhưng nhánh quân đội chẳng có quốc gia để dựa vào, chẳng có quốc gia để bảo hộ, chẳng có bổ sung chẳng có hậu viện này, mỗi một người, y chung quy đều không thể bỏ. Là bởi vì y mới liên luy toàn quân như thế. Khi một đường lui cho tất cả người Tần bày ra trước mặt, y làm sao có thể cự tuyệt?

Cho dù biết rõ y sẽ phải cô lập giữa triều đường, trong dòng năm tháng đằng đẵng, bị người Sở thu hồi chính quyền từng chút.

Cho dù biết rõ theo nguyên khí Sở quốc dần dần khôi phục, tuổi xuân của Tần quân dần dần trôi qua, quyền bính ngai vàng của y cũng sẽ ngày càng dao động, cho đến cuối cùng sụp đổ.

Trên sách sử, những ví dụ như vậy nhiều không đếm xuể. Bao nhiêu tài tuấn chi sĩ, ở bản quốc thất bại, lại xuất tướng nhập tướng ở dị quốc, phong quang nhất thời vô lưỡng, nhưng mà, những kẻ chết già lại được mẩy. Cho dù người có thể làm được nhiều hơn tốt hơn, những người bên cạnh cũng vĩnh viễn nhớ rõ người là ngoại tộc. Tâm lực bỏ ra sâu hơn nặng hơn, chỉ cần đi sai bước nhầm một chút, tại dị quốc xa xôi, những người không có căn cơ, có thể bị nhổ tận gốc.

Những Tần binh khác, cởi bỏ chiến bào, chung quy còn có hy vọng trở về quê cũ. Mà y, vương tử Tần quốc, đã tiếp nhận Sở quốc phong thưởng, lại không cửa về nước nữa.

Cũng may Phương Khinh Trần là người quang minh lỗi lạc, khả năng cuối

cùng thanh toán y một cách tàn khốc không lớn. Nhưng dưới sự giám thị bỗn không, cô tịch cuối đời, chỉ sợ là đương nhiên.

Bất quá, nhân lúc trên tay y còn nắm đù quyển lực, y tự có thể dành cho ưu đãi trên các loại chính sách, để hào cường thế tộc Sở quốc nguyện ý thông gia cùng tướng lĩnh Tân quân. Những tướng lĩnh Tân quân xuất sắc này đều là kẻ sĩ có tài, chỉ cần đã dung vào thế lực Sở quốc các phuơng, tự nhiên sẽ được coi trọng. Tương lai cho dù y ngã khỏi ngai vàng quyền lực cao nhất, chỉ cần thuộc hạ và thế lực các phuơng đã có quan hệ cành lá rỗi răm, không thể phân cách, lợi ích của họ sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

Đây thật là một tử lộ đắng đắng, rất dài rất dài, ít nhất cũng phải mươi năm...

Bước chân chợt ngừng, Tân Húc Phi lắng lặng nhìn phía trước, bóng dáng giữa vô số doanh trướng, khoanh tay ngắm trăng kia.

Cách khá xa, y chỉ nhìn thấy một cái bóng nghiêng dưới ánh trăng sáng tỏ không thể tính là đặc biệt rõ ràng của người nọ. Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nghiêng của y, tịch liêu lạ thường.

Tân Húc Phi bất giác mỉm cười, tâm trạng buồn bã liền lặng lẽ ném văng.

Thì ra, ngày tốt như thế đêm như thế, buồn bực không ngủ nửa đêm đứng đó, không chỉ là một mình y.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 47 : Gần Người Tình Khiếp

Tần Húc Phi chợt ngừng bước, nơi xa người nọ lập tức sinh cảm ứng, quay đầu trông lại, cười thong dong.

Không biết y bởi vì nhìn thấy là mình cho nên quyết định mỉm cười, hay là đã quen dùng vẻ tươi cười nhìn như tiêu sai này để đổi mặt với mọi người.

Sau nụ cười, loại tịch liêu đó liền tiêu tan. Phương Khinh Trần lại là thong dong tiêu sai, ưu nhã tự tại, thoái mái bước đến gần, cười hỏi: “Vương gia không ngủ được?”

Đã có phong hào Dực vương và chức vị Nghị Chính vương, nhưng Tần Húc Phi vẫn không quen người khác gọi mình là Vương gia như thế. Cho nên y sững sốt một chút, mới đáp một tiếng “Ừm”, sau đó hỏi lại: “Phương hầu thì sao?”

Phương Khinh Trần cười nói: “Gần quê tình khiếp. Rốt cuộc có thể trở lại kinh thành, mắt thấy Sở quốc phân loạn có thể quay về nhất thống, trong lòng ta tự nhiên là kích động, làm sao còn ngủ được.”

Tần Húc Phi cố định nhìn y, nói từng chữ: “Gần quê, hay là gần người? Phương hầu tâm loạn khó ngủ, thì ra không phải vì thái thượng hoàng.”

Phương Khinh Trần ngay cả lông mi cũng không rung rinh, chỉ ý vị khá sâu mà nhìn Tần Húc Phi, chờ y nói tiếp.

Tần Húc Phi bình tĩnh nhìn Phương Khinh Trần thản sắc hoàn toàn không mảy may biến hóa: “Nếu lúc trước ta đồng ý cùng ngươi trao đổi con tin, liệu sẽ còn hiệp nghị ngươi và ta liên hợp chủ chính Đại Sở hiện giờ? Một phen chính

sách xưa chưa từng có này, chẳng lẽ không phải bởi vì người muốn sớm ngày gặp lại y, bảo vệ y.”

Phương Khinh Trần mỉm cười, mọi người đều biết y rất coi trọng Sở Nhược Hồng, nhưng Tần Húc Phi lại là người đầu tiên dường như ý thức được y để ý Sở Nhược Hồng tới trình độ nào. Ngày đó quả quyết cự tuyệt, tôi nay hỏi thắc lòng người, người này trong tối đã làm bao nhiêu công khéo bí mật, mới có ngòi vực xác định như vậy.

“Tình nghĩa giữa ta với thượng hoàng thiên hạ đều biết. Năm đó khi quân thần chúng ta quen biết, ta hàn vi, y cũng sa sút. Chúng ta bao nhiêu năm tin nhau giúp nhau, mới có chuyện y đăng cơ làm đế, ta quyền khuynh một thời về sau. Nếu không phải một phong thư của Vương gia lúc trước, ta và thượng hoàng, biết đâu hiện tại vẫn quân thần hiếu nhau như cũ. Ta bận tâm thượng hoàng, vốn là nên. Chỉ là nếu nói quyết nghị lợi quốc lợi dân này thuần vì một mình thượng hoàng, Vương gia không khỏi quá coi thường Khinh Trần.”

Y ở đây mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, ra vẻ không quan tâm, thuận tiện lại nói ra chuyện lá thư năm đó, khiến Tần Húc Phi đúng lúc áy náy một chút.

Nếu là bình thường, nhớ tới việc hâm hại năm đó, Tần Húc Phi ít nhiều sẽ có chút hổ thẹn, nhưng lúc này nhìn dáng vẻ vân đậm phong khinh vờ như vô sự của Phương Khinh Trần, thế là nhìn gì cũng thấy ngứa mắt: “Hôm nay ta yết kiến bệ hạ, chứng kiến cũng bất quá một thiếu niên vô trợ, cũng thấy không đành. Y và thiếu niên không chồ cậy nhờ giữa cung vũ năm đó có gì bất đồng? Năm đó Phương hầu đã có thể xúc động bảo vệ một vương tử vô thế, vì sao hôm nay lại không thể thương hại y, ngược lại phải vì một người phụ mình đang sa trong tay địch thủ, đem đại hãi tử vô tội này lên hỏa lò mà nướng?”

Đây đã là không hề cố kỵ mà đem cái gọi là thể diện huy hoàng nhất trong liên hợp triều đình chính thống, xé toang tất cả. Phương Khinh Trần nhíu mày, mặc dù các binh sĩ khác đều rất thức thời, vừa thấy hai đại nhân vật tụ lại một

chỗ là mau chóng trốn được bao xa thì hay bấy xa, nhưng người cũng không thể nói trực tiếp như vậy chứ.

Bên vực kẻ yếu như vậy, là vì cái gì? Tân Húc Phi không phải một người nghĩ sâu tính kỹ, vậy thì sự xúc động nhất thời tối nay đây chỉ là không lý do, bất quá, nguyên cớ lại là gì đây.

“Ta không phải thần tiên, ta không có khả năng đồng thời bảo vệ lợi ích của mọi người. Ta và ngài đều như nhau, đều đang vì đại đa số mà hy sinh thiểu số.” Y rất đỗi bình tĩnh mà kết luận hết thảy, trong lúc hữu ý vô ý đã nhăng qua khác biệt quan trọng là Tân Húc Phi hy sinh chính là bản thân mà y hy sinh chính là người khác.

Tân Húc Phi từng điều tra tường tận cuộc đời Phương Khinh Trần, cho nên cũng rất rõ kết duyên đã qua của y với Sở Nhược Hồng. Được rồi, nói trắng ra chính là vị tân hoàng thượng xúi quẩy này vận khí không tốt, không đâm đầu vào lòng Phương đại tướng quân ngẫu nhiên sẽ rất mềm lòng mà khóc một hồi khi mình lạc phách thất ý, cho nên hiện tại chỉ đành tro tro một mình ngồi trên long ý không có chỗ dựa.

Thế nhưng, nhớ tới thái thượng hoàng còn ở trong hoàng cung ôm bạch cốt phát điên kia, sắc mặt Tân Húc Phi vẫn cứ có chút khó coi. Người kia rốt cuộc có tính là vận may hay không, thật sự cũng rất khó nói.

Y năm đó đối với sự cực đoan tùy hứng của Khinh Trần khi kim điện moi tim đã khá không đồng ý, cho rằng không phải là đạo nhân thần, thậm chí bởi vậy mà không chịu hạ táng cho Phương Khinh Trần. Cho dù là hiện tại, Phương Khinh Trần sống lại, cho dù nghe nói chuyện năm đó kỳ thật y không hề có lỗi, một hơi bức bối này vẫn quẩn lòng.

Có lẽ là sau lần đối rượu giữa sông, mặc dù hai người vẫn đang là đối thủ hiệu lực cho chủ nhân của riêng mình, vẫn càng từ đáy lòng xem Phương Khinh Trần là tri kỷ bằng hữu. Đi càng gần, càng kính trọng y hơn, để ý cũng càng

nhiều hơn. Rõ ràng đã biết tâm y đen lén thật sự là đủ đen, nhưng vẫn cảm thấy y nên là một anh hùng quang minh, vì thế nhìn thấy Phương Khinh Trần làm bộ làm tịch, liền nhịn không được phai bốc khói.

“Vì sao chưa bao giờ hỏi ta tình huống của y.” Tân Húc Phi lạnh lùng nhìn Phương Khinh Trần: “Những năm gần đây, hết thảy y trải qua, ta biết rõ nhất. Mà ngươi, là đã sớm biết, hay là đến bây giờ cũng không muốn biết.”

Phương Khinh Trần im lặng không đáp. Trong Tiểu Lâu, y không xem, người khác nói, y cũng lười nghe. Trở lại nhân gian, y từng tra hỏi an nguy của Sở Nhược Hồng, nơi Sở Nhược Hồng đang ở, nhưng tình hình cụ thể mấy năm nay trải qua, y cũng chưa bao giờ hỏi.

Mọi người đều cho là y nắm rõ hết thảy, nhưng về người kia, những việc trải qua những năm gần đây, kỳ thật y biết ít hơn bất cứ một người tin tức linh thông nào.

“Ngày đó ta phá thành vào cung, nhìn thấy không phải một Hoàng đế, thậm chí không phải một con người...” Thanh âm của Tân Húc Phi trong đêm tối có vẻ thập phần trầm thấp. Y dừng một chút, mới nửa chuyển đề tài: “Ta không định kể công, nhưng nếu lúc trước ta không công kinh thành, nếu y vẫn do đám gọi là thân nhân và thần tử của y chăm sóc, thế thì y khẳng định chẳng thể sống đến khi ngươi quay về tìm y. Lúc ấy ta phái người tắm rửa sạch sẽ cho y, tìm thấy thuốc chẩn trị, đã phát hiện, bởi vì thời gian dài ăn uống không chu toàn, nóng lạnh không người hỏi, và mấy vết thương cũ không được chăm sóc tốt lắm, thân thể y đã suy yếu vô cùng, nói là bách bệnh bộc phát cũng không quá đáng.”

Phương Khinh Trần chậm chậm cúi đầu, ánh mắt yên lặng nhìn dưới chân, hồi lâu mới hỏi: “Như vậy, y hiện tại, có khỏe không?”

“Ta không dám nói đối xử tử tế, nhưng ít ra coi y như một con người, chí ít cho y sống như một con người.” Tân Húc Phi lạnh lùng nói: “Chỉ là với y mà nói, là người hay là quỷ, có lẽ đều đã không khác biệt.”

“Bệnh của y cũng chữa khỏi rồi chứ?” Thanh âm của Phương Khinh Trần nhẹ đến mức phảng phất gió đêm vừa thổi là sẽ im tiếng tan hết.

“Có thể chữa khỏi thì đều chữa khỏi rồi. Nhưng có mấy bệnh đã hạ bệnh căn, không thể khỏi hẳn. Về phần bệnh điên của y...” Tân Húc Phi cười nhạo một tiếng: “Một thái thượng hoàng hai mươi tuổi, bệnh điên này cho dù là chữa khỏi, với y mà nói rõt cuộc là tốt hay không vẫn phải bàn lại.”

Phương Khinh Trần yên lặng không nói. Y thuật thời đại này vốn rất lạc hậu, mà khả năng trị liệu thành công bệnh tật phương diện *** thần càng cực kỳ bé nhỏ, Tân Húc Phi có thể thiện đái Sở Nhược Hồng là không tồi rồi, không có khả năng đi tìm kiếm danh y thiên hạ cho hẳn. Đáp án như vậy, vốn nên nằm trong dự liệu.

Tân Húc Phi bỗng bật cười: “Quên đi, ta nói mấy chuyện này làm gì. Sau khi về kinh, ngươi tự nhiên có thể nhìn thấy y, tự mình đi nhìn đi.”

Y lắc đầu, rõt cuộc nói cũng lười nói thêm câu nữa, cáo biệt cũng không một tiếng, chẳng có lẽ phép gì mà quay người bỏ đi.

Phương Khinh Trần chỉ một mực lặng lặng đứng dưới ánh trăng. Ánh mắt yên tĩnh đến mức phảng phất trời có sập xuống, cũng sẽ không mảy may chấn động, đối với việc Tân Húc Phi bỏ đi, cũng không có bất cứ biểu hiện gì.

Gần người... tình khiếp sao?

Có lẽ thế.

Ngày đó kim điện moi tim, y chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày y lại bị đẩy về thế giới của Sở Nhược Hồng.

Y luôn tuyệt nhiên mà đi, không quay đầu nữa. Bởi vì y không biết, nếu như không thể không mở to mắt, không thể không ngoảnh lại nhìn sự thảm thiết do sự tùy hứng của mình tạo thành, sự kiêu ngạo và quyết tuyệt của mình, liệu có

như khói bụi tiêu tan gần hết. Không quay đầu, cho nên mới có thể một lần lại một lần vung kiếm chặt đứt hết thảy. Không nhìn hết thảy kết cục bi thảm nữa, những khổ nạn giày vò do y gây nên ấy, mới dường như thật sự không liên quan đến y.

Thế nhưng lần này, y đã trở lại.

Trước kia, tâm tư của y đặt trên việc làm sao tìm hắn, làm sao cứu hắn, nhưng hiện tại, y phải làm, chỉ là chờ đợi, chờ đợi gặp lại.

Chờ đợi như vậy, không phải quá dài lâu, mà là quá ngắn ngủi. Thời gian nháy mắt đã từ trong tay chảy xuôi đi mất. Phảng phất chỉ một khắc sau, y có thể nhìn thấy hắn.

Khi chưa gặp, dốc hết toàn bộ tâm lực để tìm kiếm, khi chưa tụ, bất chấp sở suất lớn để tranh thủ hòa bình, đến gần rồi, y lại tình khiếp, lại phát hiện, thì ra mình dường như chưa từng chuẩn bị tốt.

Phương Khinh Trần cười tự giễu. Có gì đáng sợ đâu? Tân Húc Phi không hề bạc đãi hắn, sau khi người Tân công phá kinh thành, trong khoảng thời gian dài như vậy, hắn vẫn nhận được sự chăm sóc cực tốt. Vậy mình không phải đã rất may mắn rồi sao. Tối thiểu lần này trở lại nhân gian, y không cần tận mắt nhìn hình trạng bi thảm nhất của người nọ.

Kỳ thật, cho dù là tận mắt thấy lại thế nào? Việc năm đó, y hỏi lòng không thiện, lương tâm bình an, không có bất cứ điều gì cần phải áy náy.

Bỗng hơi phẫn nộ, nhưng không biết đối tượng phẫn nộ là mình hay là Tân Húc Phi. Chỉ giương mắt nhìn bóng dáng Tân Húc Phi đang đi xa xa kia, trong ánh mắt liền hiện ra chút tức giận.

“Tự mình hủy lương tâm, còn định trút giận lên người ta à? Nhìn xem, Tiểu Tân là một hài tử chân thật biết mấy, chính trực biết mấy. Cũng chỉ có cậu, mới hạ được âm mưu ám toán nhẫn tâm đó.” Trong đầu bỗng nhiên vang lên tiếng

nói cười đã lâu không gặp kia.

Phương Khinh Trần buột miệng phản bác: “Đúng vậy, một kẻ xâm lược chân thật chính trực biết mấy.”

“Việc này có thể trách y sao? Chúng ta không thể yêu cầu nhân vật lịch sử đạo đức cao độ vượt qua lịch sử đúng không.” Trương Mẫn Hân tựa tiếu phi tiếu nói: “Y thật sự đang tính toán cho những người dưới quyền mình, cũng tận lực không làm hại người Sở, nhưng cậu thì sao, mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, đào một cái hố lớn như vậy cho người ta nhảy.”

“Hổ gì, ta chỉ đem tôn chỉ của hiệp nghị nói cho y biết, chẳng hề dùng miệng lưỡi hứa hẹn thấu trời, nêu ra những chỗ tốt để thuyết phục, y cũng là tự mình bình tĩnh nhìn rõ hết thảy được mất, mới đồng ý. Được mất do mệnh, hai bên hiểu lòng nhau, thành bại đều không có gì đáng oán hận.” Phương Khinh Trần đáp không chút chột dạ.

“Y? Y tối đa có thể nghĩ đến cậu về sau sẽ mất quyền lực y, hiện tại y tám phần còn đang một sương tình nguyện thay tất cả Tân quân trù tính đại kế mười năm kia. Y muốn, chẳng qua là các huynh đệ của y có thể sống tốt ở Sở quốc. Nào biết, cậu lại tính toán...”

Phương Khinh Trần nhường mày cười nhẹ: “Sắc nữ, biết rõ ràng như vậy? Có phải gần đây cô chuyên môn nhìn chăm chăm ta bên này, vẫn đề của người khác cô đều không quản nữa? Tiểu Dung, A Hán, Kính Tiết thì sao, cô đều không quan tâm nữa.”

“Đâu có cách nào, đường không bằng, có người đạp bằng, sự không công bằng thì tôi phải bênh vực lẽ phải. Huống chi nam nhân vừa đẹp trai vừa có bản lĩnh, vừa một thân chính khí như Tân Húc Phi, thật sự khiến người ta không thể không manh a a. Hơn nữa, hiện tại không phải cậu bên này đang náo nhiệt sao? Tôi đang buồn chán lắm...”

Phương Khinh Trần cười nhạt hỏi: “Bạn họ bên kia không phát sinh chuyện

gi?”

“Còn có thể thế nào? A Hán đang ngủ, Tiểu Dung đang ăn uống miễn phí, Kính Tiết đang tản bộ. Vốn tên Tiểu Dung này một đoạn thời gian trước làm bà mối hăng say vô cùng, còn rất thú vị. Nhưng trình độ làm mối thật là thảm không nỡ nhìn, hơn nữa mỗi lần “làm” đều là cùng một đường, lặp lại cũng hơn bảy tám lần, cậu ta không phiền nhưng tôi phiền. Kính Tiết sao, người còn chưa tìm được, tin tức lại ít nhiều đã nghe ngóng được...” Thanh âm của Trương Mẫn Hân bỗng đầy ý cười: “Kết quả là tên này buồn bực.”

Khinh Trần kinh ngạc: “Nghe ngóng được tin tức còn buồn bực?”

“Hảo bằng hữu thân ái kia của cậu ta đã cưới một lão bà khác. Cậu thấy cậu ta nghe xong có buồn bực không.” Thanh âm quả thực có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Không thể nào?” Phương Khinh Trần lại buột miệng ra tiếng. May mà lúc này bốn phía không có người, không ai chú ý lỡ miệng.

Ghi chép mô phỏng của Phong Kính Tiết y cũng có biết. Lư Đông Ly đã hai bàn tay trắng, lại thân thể tàn tật, dưới tình huống như vậy còn có thể cưới một lão bà nữa? Thật đúng là kỳ quái.

“Sắc nữ, có phải là tin nhảm không thật, hoặc có nội tình gì khác, cô nên trực tiếp thông báo với Kính Tiết.”

“Thông báo cái gì? Cho dù là mô phỏng chính thức, trừ phi là tin tức không chút tương quan với người đó, nếu không sẽ không cho phép lộ ra, bằng không đã giảm bớt độ khó của bài mô phỏng, huống chi, Kính Tiết hiện tại là trốn học, chúng ta lấy bất cứ hình thức gì tiến hành trợ giúp cậu ta, đều có thể liên quan đến xử phạt vi quy.”

Lời nói trái lại rất có lý, nhưng Phương Khinh Trần thủy chung cảm thấy không thích hợp. Nội dung quy củ là của nhà trường định, tuân thủ hay không lại

là chuyện của học sinh. Từ xưa đến nay, có học sinh trường nào không làm chuyện lợi dụng sơ hở phá lệnh cấm kia đâu? Trương Mẫn Hân có nhìn thế nào cũng chả phải loại trẻ ngoan theo quy theo củ!

“Cô muốn nhân cơ hội coi náo nhiệt chứ gì!”

Trương Mẫn Hân chỉ cười: “Dáng vẻ buồn bực của Kính Tiết dễ thương lắm, coi nhiều mệt hôi có gì không tốt?”

“Xì, Lư Đông Ly chỉ cưới vợ, lại chẳng phải lên đoạn đầu dài, việc này có gì đáng buồn bực.”

“Khinh Trần ơi Khinh Trần, may mà cậu một đời một đời đàm luyến ái, sao trì độn quá vậy.”

“Thôi, đem so với loại quái vật khủng bố chỉ cần hai sinh vật giống đực cách nhau trong vòng ba thước là có thể suy nghĩ không dứt nhà cô, thiên hạ có người không trì độn sao?” Phương Khinh Trần cười nói: “Thời gian liên hệ của cô với Kính Tiết tháng này có còn không? Giúp ta hỏi thử y gần đây có rảnh không?”

“Cậu đừng trông chờ nữa. Thứ nhất, thời gian trò chuyện của tôi với cậu ta tháng này dùng hết rồi. Muốn hỏi phải đợi tháng sau. Thứ hai, cho dù tìm cậu ta, cậu ta cũng nhất định không rảnh, tâm can cậu ta còn chưa tìm ra kia, nào chịu đến giúp cậu. Thứ ba, cho dù cậu ta rảnh, cũng vô dụng thôi. Mặc dù cậu ta là thần y, nhưng cậu ta học được không phải trị thương thì là trị bệnh tật thân thể, khoa *** thần, chưa từng nghe nói cậu ta có học.” Trương Mẫn Hân cười nói: “Hơn nữa, cậu thật sự muốn chữa khỏi cho Sở Nhược Hồng sao? Y tinh táo lại, với cậu mà nói cũng không nhất định là chuyện tốt.”

Phương Khinh Trần nói vẻ không vui: “Những điều đó không cần cô nhọc lòng, dù sao tháng sau vừa đến, cô lập tức gọi người giúp ta.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 48 : Khúc Hết Người Tan

Phương Khinh Trần nói vẻ không vui: “Những điều đó không cần cô nhạc lòng, dù sao tháng sau vừa đến, cô lập tức gọi người giúp ta.”

“Được thôi, dù sao rảnh cũng là rảnh, có náo nhiệt không xem thì uổng.” Trương Mẫn Hân nói bằng một loại ngữ khí thản nhiên đủ để khiến thánh nhân giận đến nổi cơn tam bành.

Cũng may Phương Khinh Trần đối với sự ác liệt của vị bạn học này, đã thành quen từ rất nhiều năm. Cho nên y không vội cũng không giận, ra vẻ vô tình mà lại đổi một đề tài: “Tiểu Dung... Y cảm thấy hứng thú với mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này như vậy. Không phải thật sự định cứ thế cả đời hết ăn lại năm không làm việc, để người ta một cô nương gia nuôi y đến già chứ? Chuyện Yên quốc, còn cả tiểu Hoàng đế kia của y, cô thấy y có phải là thật sự tính toán từ đây ngồi yên không để ý?”

“Cậu muốn làm gì?” Trương Mẫn Hân cảnh giác lên: “Bệnh bao che khuyết điểm của tên Tiểu Dung kia, cậu nên rõ hơn tôi. Cho dù cậu ta hiện tại nói, trời sập cũng không quản, nhưng nếu cậu thật dám thò móng vuốt kia của cậu lên đầu tiểu hài nhà cậu ta, coi cậu ta có nhảy dựng lên liều mạng với cậu không.”

Phương Khinh Trần nhún vai: “Ta chỉ tùy tiện hỏi chút thôi mà, làm gì khẩn trương như vậy?”

“Lời Phương đại hồ ly cậu nói ra, ai dám cho là tùy tiện hỏi chút, cậu không phải sõ...” Trương Mẫn Hân đè thấp thanh âm, dùng một ngữ điệu trầm thấp thảo luận âm mưu quỷ kế tiêu chuẩn, nói: “Muốn lợi dụng Yên quốc để hoàn thành kế hoạch ác độc của cậu?”

“Ta chỉ không muốn bỏ qua bất cứ khả năng nào mà thôi. Rốt cuộc thực thi thế nào, bắt đầu thế nào, trước mắt ta vẫn chưa định. Ta hiện tại lo trước cho khói họa, thế cục các nước đều ngóng rõ ràng minh bạch là sẽ tuyệt không sai lầm.” Phương Khinh Trần thoáng suy nghĩ, đột nhiên nói: “Sắc nữ, cô coi có thể tìm thời gian, cho đám người tay nắm thực quyền các quốc bọn ta tụ lại tâm sự không?”

“Ây, cậu rốt cuộc muốn làm to cỡ nào đây? Không phải là đối phó một Tần Húc Phi, có đến mức ấy không?”

“Không toàn vì y đâu, mặc dù kế hoạch của ta có khả năng cần thể lực nước ngoài, nhưng mà...” Phương Khinh Trần chần chừ lắc đầu. Kỳ thật y không thể xác định rốt cuộc nội dung mình muốn trao đổi với mọi người nhất là gì, viện trợ cần được nhất là gì. Chỉ là mấy tháng gần đây, từ lúc đầu thăm dò Liễu Hằng đến “chính phủ liên hiệp”, y mỗi ngày đều chìm trong ánh mắt “không thể tưởng tượng” của những người chung quanh, rốt cuộc đã hơi mệt. Loại cô độc khi tự duy không được bất cứ ai lý giải, tư tưởng nhận tri vĩnh viễn không tìm thấy người đồng cảm đó, rốt cuộc khiến y có phần bức dọc. Có lẽ y chỉ là cần thở một hơi, thay đổi đầu óc, cùng đồng bạn nghiêm túc thương thảo mấy chuyện. Về phần nội dung thương thảo cụ thể, ngược lại không phải quan trọng như vậy.

“Nếu không phải vì Tần Húc Phi, lại là vì cái gì?”

Phương Khinh Trần cười khổ: “Cô cũng đừng hỏi nhiều nữa. Dù sao cô xem thích hợp thì sắp xếp giúp. Ta cũng không có chuyện gì cụ thể cần mọi người giúp đỡ, không vội đâu.”

“Hừ, cho dù cậu gấp đến bốc hỏa, tôi cũng không thể giúp. Đâu phải cậu không hiểu quy củ. Việc lịch thế của mỗi người chúng ta đều phải hoàn thành độc lập. Nếu không cần thiết, không được khắc ý tiếp cận hoặc tìm kiếm bạn bè...”

“Sắc nữ, cô hồ đồ rồi? Ta đâu phải muốn họ vi quy chủ động tìm ta. Ta là

muốn cô giúp ta tìm họ thôi. Ta lại chẳng phải đang mô phỏng, ta đến nơi này chỉ là chịu phạt. Hết thảy ta làm hiện tại, vô luận tốt xấu đều không thể liệt vào thành tích mô phỏng của ta, cho nên quy củ mô phỏng cũng không thể quản đến ta.”

Trương Mẫn Hân đoán là suy xét một hồi, qua một lúc mới trả lời: “Nói như vậy cũng không phải là hoàn toàn không thể nói qua. Chẳng qua, tôi phải nghiên cứu một chút, lật xem cẩn thận tất cả quy tắc đã rồi mới quyết định. Tôi cũng qua rồi, vạn nhất để cậu liên lụy thì đáng tiếc lắm. Có điều, cậu cũng phải chuẩn bị tốt nhất nha, cho dù tôi chịu giúp, người ta chưa chắc đã săn lòng để ý cậu đâu. Ai chẳng biết không có cuộc gặp nào là tốt, Phương đại hồ ly cậu mở miệng, vạn nhất bị cậu kéo xuống, muốn toàn thân trở ra chẳng hề dễ. Cuộc sống nhàn nhã tự tại của Thanh Thương, cuộc sống đệ nhất đại gian thần hạnh phúc cả ngày hưởng thụ xa hoa *** dật của Triệu Thần. Còn cả vị cường nhân đang vơ vét các soái ca các kiểu, từng người từng người vào cung của mình kia, mọi người đều sống dễ chịu như vậy, dựa vào đâu mà bắt họ phí tâm ứng phó cậu?”

Phương Khinh Trần cười nhàn nhạt: “Không sao cả, tụ được thì tụ, không tụ được thì thôi. Ta cũng không phải là phế vật phải nhờ người mới nên chuyện, chỉ cần là ta muốn, chung quy sẽ có biện pháp tự mình thò tay đoạt được.”

“Được được được, tôi chống mắt lên, coi cậu có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa gì.” Sau tiếng nói cười nhàn nhạt, hết thảy quay về yên lặng.

Thời gian liên lạc tháng này, cuối cùng đã dùng hết.

—

Qua lữ đồ dài dằng dặc, ngự giá của Hoàng đế Sở quốc cùng với đại đội nhân mã đi theo, cuối cùng đã đến kinh thành.

Ngự giá vào cung, từ ngoài cung trăm dặm lại đến trong hoàng cung, dọc đường nghi thức nghênh đón điển lễ chúc mừng lớn nhỏ, từng lễ nghi phiền phức. Tiểu Hoàng đế đáng thương, mệt đến mức nhũn cả người.

Đương nhiên, tất cả quan viên tùy giá, bao gồm Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần, cũng đều phải nguyên bộ nghi thức đi theo.

Vô luận là nhảm chán phiền toái cỡ nào, Sở quốc một quốc gia hỗn chiến nhiều năm này, cuối cùng đã nghênh đón một thời đại mới có vẻ hòa bình, cuối cùng đã có một quân chủ và triều đình thế lực các phuơng đều thừa nhận. Để chiêu cáo thiên hạ, để tỏ vẻ chúc mừng, để biểu đạt sự tôn trọng và tán thành của mọi người với chính phủ mới này, những sáo rỗng làm cho người ta coi đó, vẫn thật sự không thể thiếu một loại.

Tân Phương hai người đều cố liều, cứ coi như hôm nay đại thần phải nhảy một ngày là được. Từ sớm đến tối, lễ phục nguyên bộ chói lọi nặng trịch cố trùng trên người. Các kiểu lễ nghi, cẩn thận tỉ mỉ làm xong. Nhưng quyết tâm mặc dù kiên cố, đợi đến dạ yến buối tối trong cung, hai người đã sớm mướt mồ hôi, vẫn hận không thể lập tức tìm một chỗ giang tay giang chân đánh một giấc.

Hai võ tướng thân thể cường tráng như họ cũng như thế, càng miễn bàn đại nam hài đáng thương ngồi trên chủ vị, đã sớm mệt đến tái mét mặt mày, còn phải cố năn ra nụ cười, biểu đạt sự vui sướng kia.

Trong bụng, hai người đều mắng gần chết mấy bậc túc nho uyên bác chủ trì Lễ bộ, đặt ra đủ kiểu lễ nghi quy củ cho hôm nay.

Tân Húc Phi bụng mắng một chút rồi cũng cam mệnh, Phương Khinh Trần lại đã cân nhắc, làm sao có thể giở chút động tác tại nghi thức tế tổ thái miếu ngày mai, lâm thời cho mấy lão già cố chấp của Lễ bộ kia đi làm quan chủ tế, lại giở chút tình hình gì đó, quang minh chính đại khiến mấy lão già dưới thái dương, quỳ ba bốn canh giờ với liệt tổ liệt tông Sở quốc, tự mình biểu đạt sự sùng kính vô cùng của họ với lễ nghi quy tắc.

Đương nhiên, mặc kệ trong lòng không tình nguyện cỡ nào, ngoài mặt, vì biểu đạt sự hân hoan phấn khởi với thời đại mới đã đến, vì biểu đạt sự hài hòa hữu ái giữa những thành viên quan trọng của chính phủ mới, vì hiển lộ sự tôn

kính yêu quý của mọi người với tân hoàng. Từ Hoàng đế và Phương Tân trở xuống, tất cả quan viên và những người quan trọng của tân triều, một người cũng không thể trốn thoát, mỗi người đều không thể không gượng thân thể mệt lử, nặn ra vẻ tươi cười dối trá, xem ca múa cǎn bản chẳng có hơi sức mà thưởng thức. Đây đó liên tiếp nâng chén, làm ra vẻ hưng phấn sung sướng.

Vất vả kéo đến đêm khuya, nhìn bầu không khí duy trì đến lúc này hẳn là cũng đủ rồi. Thật muốn thâu đêm suốt sáng, vậy thì sẽ xuất hiện chút khí tượng hoang *** kiêu xa, không đủ thông cảm cho loạn thế vừa ngừng, thế đạo gian nan. Dưới ám thị của Phương Khinh Trần, tiểu Hoàng đế rốt cuộc kêu mệt rời tiệc, bảo các khanh tự vui, không cần để ý đến y.

Đương nhiên không ai để ý đến y, y vừa đi, mọi người như được đại xá, chớp mắt đã nhao nhao chuồn hết.

Từng trường nghi thức này họ đã đi theo từ ngoài kinh thành. Từ ngoài kinh thành theo vào trong kinh thành lại theo đến hoàng cung, từ sáng sớm theo đến đêm khuya. Phủ đệ người Tần an bài cho mình rốt cuộc là ở hướng bắc hay nam cũng chẳng rõ. Mỗi người kéo theo gia khẩu, nhà mới có dàn xếp tốt hay chưa, đi về có ô chǎn để ngủ, đều mù tịt không biết. Lúc này được tháo bỏ gánh nặng, ai còn chịu chậm trễ thêm cho dù một giờ nửa khắc.

Một phiến ca vũ thăng bình, cảnh tượng hoa quý, nháy mắt đã là tiệc tàn chén lạnh, tịch liêu thanh tịch.

Ca cơ nhạc công đều lui đi hết, văn võ bá quan tản đi như mây, trừ đám thái giám cung nữ liên can chờ sau cùng thu gọn đồ đạc, trên đại điện gần như chẳng còn người nhàn tạp nào. Mà trong mắt người thượng vị, những thái giám cung nữ này, đã có thể không tính là người, trước mặt họ, cho dù là thất thố cũng không tính là thất lễ, không cần để ý.

Phương Khinh Trần rất muốn thả lỏng thân thể, trực tiếp xúc động nắm ngửa ra sau. Nếu không bởi vì tiểu đỗ đệ Triệu Vong Trần còn rất ngoan ngoãn mà

ngồi sát phía sau, nếu không bởi vì Tân Húc Phi cũng chưa rời tiệc, đang ngồi đối diện nhìn mình chăm chăm, y không chừng sẽ thật sự nằm xuống.

“Sư phụ!” Khó được Triệu Vong Trần lại mở miệng kêu sư phụ, ngữ khí còn kèm chút cầu xin.

Phương Khinh Trần quay đầu nhìn Triệu Vong Trần sắc mặt cũng tái nhợt, bật cười: “Không gượng được thì về nghỉ đi.”

“Ta đi cùng với ngài.” Lời này lại chẳng phải bởi vì trung tâm và quyến luyến, mà là bởi vì gã hoàn toàn bất đồng với những người mang chức quan vào triều khác. Gã đồng hành, chẳng qua bởi vì gã là đồ đệ của Phương Khinh Trần. Gã không có phủ đệ của mình, chỉ có thể ở hầu phủ của Phương Khinh Trần. Lúc này, không đồng hành mà về với Phương Khinh Trần, hoàn toàn không thể nói qua được.

“Ta cũng mệt lắm rồi, vậy chúng ta...” Nói được một nửa, cảm thấy ánh mắt lạnh như điện kia, Phương Khinh Trần không thể không cười khổ một tiếng: “Ta còn có chút việc.”

Triệu Vong Trần cũng rất hiểu, gật đầu, thanh âm cực trong mà lặp lại một câu: “Ta đi cùng với ngài.” Lời cùng kiểu, ý nghĩa câu này và câu trước lại đã hoàn toàn bất đồng.

Hầu như mọi người đều biết. Chỉ cần rõ rõi, Phương Khinh Trần tất sẽ đi gấp Sở Nhược Hồng.

Mọi người cũng rất thức thời mà không nói nhiều, không hỏi nhiều. Quy tắc của yến hội vốn luôn là tôn giả rời tiệc trước, nhưng mà chỉ cần Hoàng đế vừa đi, mọi người đều vội vàng thoát ra, cũng là đang cho Phương Khinh Trần được thuận tiện.

Chỉ có Triệu Vong Trần căn răng nhất định theo cùng, mà Tân Húc Phi, cư nhiên cũng vẫn tuyệt thức thời mà ngồi ở đối tịch, nửa bước không dời.

Triệu Vong Trần y có thể đuổi, nhưng không muốn đuổi. Về phần Tân Húc Phi... Người này nếu thật sự quyết định chủ ý mặt dày vô lại, y thật sự không có biện pháp.

Từ khi vào hoàng cung, liền biết khoảng cách giữa y với Sở Nhược Hồng đã trong gang tấc, từ lúc quay về nhân gian đến nay, chưa bao giờ cách Sở Nhược Hồng gần như vậy. Nhưng mà y vẫn ở nơi này không chút hoang mang tuyệt không mảy may thất lễ mà làm tốt hết thảy lễ nghi quy củ. Dẫn xuống như vậy, toàn bộ không liên quan đến định lực và nhẫn耐 của y, chẳng qua là bản thân y cũng không hề muốn gấp rút đi đổi mặt với người kia.

Nhưng mà, trốn cũng chung quy không trốn nổi, nếu như y nhắm mắt bịt tai, vờ như không biết không thấy, vậy thì vừa buồn cười vừa khó kham. May mà người khác không hề phát hiện tâm tính phức tạp của y. Nếu không y có thể trực tiếp đâm đầu chết.

Hiện tại Tân Húc Phi lom lom mắt hổ, y tất nhiên phải đứng lên đi đến trước mặt Tân Húc Phi, bình tĩnh nói: “Ngài đã muốn nói, vậy thì nói cho ta biết đi.”

Thái thượng hoàng ở Cam Ninh cung, hoàng cung Đại Sở y luôn quen như hậu viện nhà mình, không cần người khác dẫn đường. Y hỏi, tự nhiên là tướng tận những việc Sở Nhược Hồng trải qua những năm gần đây. Tân Húc Phi cũng chậm chậm đứng dậy, nhìn thẳng y, chậm rãi nói: “Năm đó, ngươi tại kim điện moi tim, y đương trường phát điên...”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 49 : Người Quý Chung Đường

“Năm đó, ngươi tại kim điện moi tim, y đương trường phát điên..”

Phương Khinh Trần liếc Tân Húc Phi một cái, Tân Húc Phi nhún vai, dáng điệu “ngươi làm gì ta”, lại nói tiếp.

“Mấy năm qua, cuộc sống của y, thật sự rất không tốt. Lúc ban đầu, y chỉ biết ôm di thể ‘ngươi’, cùng với một thanh bảo kiếm, bất cứ ai đến gần là vung kiếm loạn xạ. Sở Lương cho rằng không ra thể thống gì, hạ lệnh đem ‘ngươi’ an táng. Nhưng Sở Nhược Hồng vừa phát hiện có người đến đoạt ‘ngươi’, là lực lớn vô cùng, điên cuồng tột cùng, giăng co một hai ngày, mắt thấy ‘ngươi’ đã bắt đầu bốc mùi, Sở Lương liền hạ lệnh kiên quyết đoạt lấy. Bình tốt kéo cánh tay y ra, bẻ gãy ngón tay y, mới cố đoạt được ‘ngươi’ từ trong tay y ra.”

Phương Khinh Trần hoàn toàn xác định Tân Húc Phi không có hảo ý. Y cứ một mực nói ‘ngươi’ đặc biệt cường điệu. Triệu Vong Trần phía sau hô hấp hơi ồ ồ, dường như nhịn không được phải mở miệng bác bỏ, Phương Khinh Trần chỉ ngoanh lại lườm gã một cái, thế là Triệu Vong Trần không hó hé gì nữa.

“Không nhìn thấy ‘ngươi’, Sở Nhược Hồng không ăn không uống, đâm loạn xạ. Cho dù người bốn phía phòng thủ cẩn thận hơn, cũng chẳng có biện pháp ngăn cản y trong cơn điên cuồng nhiều lần bị thương. Y không ngừng điên cuồng gào thét ‘Khinh Trần Khinh Trần’, gào từ sớm đến tối, lại từ tối gào đến sớm, cố họng khản đặc, đến cuối cùng khi lực cạn hôn mê, đã thối huyết. Thái y nói, nếu không thể ổn định cảm xúc của y, y không thể sống quá ba ngày. Sở Lương vạn bất đắc dĩ, thối mặt, phái người lại đào ‘ngươi’ vừa chôn không lâu lên. Chỉ là không chịu nhịn mùi hôi thối trên người ‘ngươi’ nữa, cho nên bảo mười mấy binh lính đè chặt y lại, bảo Thái y trước mặt y, dùng dược hóa sạch

máu thịt trên thi thể ‘ngươi’, chỉ còn lại một bộ xương khô. Giữa chừng y giãy giụa chết ngất rất nhiều lần, mười mấy người cũng cơ hồ không đè được y lại. Đúng rồi, ta còn nghe nói khi đó giọng y đã hoàn toàn khản đặc, một chút thanh âm cũng không phát ra nổi.”

Sắc mặt Phương Khinh Trần có phần âm trầm. Không biết là đang căm tức sự đỗi đai thô bạo mà “di thể” của mình gặp phải, hay là trong lòng đau nỗi đau thiếu niên kia có khả năng cảm nhận được khi nhìn thi thể y từng chút hóa thành khói xanh, không còn thấy mảy may máu thịt nào nữa đó.

“Dù sao thì, họ dùng dây thép xâu xương cốt của ngươi lại, ném cho y chơi. Lần cuối cùng y tỉnh lại, thấy bộ xương kia, liền ôm vào lòng, từ đó liền im lặng. Trừ nói chuyện với bộ xương, muốn ngươi đứng lên, muốn ngươi cho y một cơ hội nữa, lần lượt nỗ lực bỏ trái tim vào trong ngực bộ xương khô thì y chẳng biết gì cả. Sau đó ngay cả ăn cơm bình thường y cũng không biết. Lúc đó, tùy tay quơ được cái gì thì ăn cái đó. Vô luận là bùn đất lá cây hay là uế vật, cả tiểu tiện cũng bôi trên người.”

Lửa giận chợt lóe rồi tắt trong mắt Phương Khinh Trần. Tân Húc Phi cười nói: “Đừng trách lén đầu ta. Quân ta tiến sát, lòng người hoảng sợ là thật, nhưng y có kết cục đó, vẫn là bởi vì trong tôn thất Sở quốc, không có bất cứ ai có tình cảm với y. Đám hạ thần lúc trước đó cũng chẳng có lòng trung thành với y, tự nhiên là không ai nghĩ chuyện phải trông nom y. Kỳ thật như vậy đã là kết quả tốt nhất rồi. Nếu y không điên, những người đó căn bản sẽ không cho phép y sống sót.”

Tân Húc Phi không chút hoang mang, sự vô toàn diện, chậm rãi kể, kể lúc y phá thành mà vào, nhìn thấy chính là một kẻ điên bẩn thỉu hôi thối, gầy như que củi, suy yếu vô cùng, tùy thời đều có thể chết đi như thế nào.

Kể y phân phó cho người tắm rửa giúp hắn, mà y vừa quay lưng, những kẻ bên dưới liền thô bạo lột đồ người nọ, dùng nước lạnh lau rửa cho người nọ. Chờ khi y đến thăm Sở Nhược Hồng đã được tắm rửa sạch sẽ chải vuốt chỉnh tề, chỉ

thấy hắn lạnh run lẩy bẩy, hai má căn bản không nhìn ra có thịt, hốc mắt lõm vào cực sâu, lộ ra đôi mắt to đeo quỷ dị, cơ hồ không như người sống.

Một bộ xương khô biết động đậy, cả người run rẩy ôm một bộ xương khô không biết động đậy.

Kể y đã hỏi là chuyện gì xảy ra, rồi nỗi giận, mệnh lệnh người ta phải chăm sóc Sở Nhược Hồng đàng hoàng, tìm Thái y đến chẩn trị cho hắn. Phát hiện hắn đã bách bệnh quấn thân, mấy ngón tay từng bị bẻ gãy đã phế đi.

Phương Khinh Trần chỉ lảng lặng nghe, trên mặt không còn biểu tình.

Tần Húc Phi nói, từ đó về sau, cuộc sống của Sở Nhược Hồng lập tức dễ chịu hơn nhiều. Không còn bị ném tro bụi trong hoang viên mà tự sinh tự diệt nữa, hắn đã có một gian phòng nhỏ có thể che mưa chắn gió, không còn là không người lo áo cơm nữa. Đồ ăn và thuốc mỗi ngày đều sẽ đúng hạn đưa tới, ép hắn ăn. Trên cơ bản cách hai ba ngày sẽ lau chùi tắm rửa một lần. Thương và bệnh của hắn dần dần chuyển biến tốt đẹp. Nhưng mà Tần Húc Phi bận rất nhiều việc, chẳng có bao nhiêu thời gian chú ý hắn, thế là việc chăm sóc hắn lại rất nhanh chóng cẩu thả.

Vì hắn điên cuồng, tiểu tiện không thể để ý, mọi người lại lười tắm rửa thay đồ cho hắn, trực tiếp cho hắn cái tã cực dày, mỗi ngày đổi một lần. Về phần tắm rửa gội đầu, cũng kéo dài đến mươi ngày mới được một lần. Tất cả yêu cầu với vệ sinh, chỉ cần có thể giữ cho hắn không sinh bệnh là đủ.

Thuốc không còn ai đưa tới, cũng không còn Thái y trông nom thân thể hắn nữa. Một ngày ba bữa trái lại đưa tới đúng giờ. Nhưng Sở Nhược Hồng đã không biết đói khát, chỉ lo ôm hài cốt nói chuyện, không hề biết chủ động ăn cơm. Mãi khi đói đến không chịu nổi, mới dưới sự thúc giục của bản năng mà chộp tới ăn luôn, bình thường là một hai ngày không ăn, sau đó thì một bữa ăn sạch tất cả.

Nói tới đây, Tần Húc Phi cười khổ. Phương Khinh Trần khẽ gật đầu, tỏ vẻ lý giải, bằng mặt không bằng lòng, dưới có đối sách, một người hoàn toàn không

thể tự lo liệu, gấp phải sự lạnh nhạt như vậy, luôn khó mà tránh khỏi. Kỳ thật, với Sở Nhược Hồng mà nói, thiện đai hay bạc đai, có lẽ căn bản đều không cảm thấy khác biệt.

“Chờ nhận được tin tức người quay về, y liền bị chuyển tới chỗ Liễu Hằng an trí. Liễu Hằng cẩn thận hơn ta nhiều. Y hạ mệnh lệnh, nhất định phải chiếu cố tốt thượng hoàng, thượng hoàng sống, những người này sống, thượng hoàng chết, mọi người chôn cùng. Quần áo phải thay mỗi ngày, thân thể phải ngày ngày lau rửa, nếu trong ngày Sở Nhược Hồng chưa ăn cơm, đến tối nhất định phải cho ăn xong...”

Thu được ánh mắt hơi không kiên nhẫn của Phương Khinh Trần, Tân Húc Phi rốt cuộc ngậm miệng, không tận dụng triệt để mà dát vàng lên mặt Liễu Hằng nữa.

“Về phần y hiện tại tình huống như thế nào... người tự mình coi đi.”

Mấy năm này, hoàng cung Đại Sở, dần dần cũ kỹ tan hoang.

Tân Húc Phi không thích xa hoa, chưa bao giờ ở hoàng cung, cũng không xử lý chính vụ trong cung, cho nên hoàng cung rộng lớn cơ hồ bỏ không. Y một là không tiền hai là không rảnh, những cung nữ thái giám không dùng đến đó tự nhiên bị y cho nghỉ tám chín phần mười. Hoàng cung thiếu người lo liệu, khó tránh khỏi liền đổ nát, nhưng những chuyện chờ y xử lý mỗi ngày chồng chất như núi, trong lúc sứt đầu mẻ trán, y nào nghĩ được chuyện đi quản.

Cho nên cái gọi là huy hoàng phú quý của Sở cung hiện tại đây, đều là lâm thời tô son trát phấn cố tạo hình thức. Nhà cửa hiện tại ngoài mặt nhìn qua là rất đẹp, nhưng mùi sơn vôi đều chưa tan hết. Một lớp vôi, che giấu những khe nứt vết bẩn. Những góc trần trong cung điện toàn là tro bụi. Những chỗ không dễ thấy, kỳ thật cũng đều chưa kịp quét tước. Chỉ là mọi người đều rất phổi hợp mà giả mù, làm như không biết đó thôi.

Cung nữ thái giám không kịp điều động, đặc biệt là thái giám. Cho dù là có người nguyện ý làm, một đao kia cũng không kịp cắt. Vì thế chỉ có thể lâm thời tìm mấy lão thái giám lúc trước bị thả lại dân gian cho đủ số, thoát nhìn cả một loạt công công già nua. Cũng may vị tân Hoàng thượng này không có tam thân tứ thích gì. Tuổi còn nhỏ, thuận tiện cũng bớt được một đống tần phi, nếu không căn bản chẳng thể cung ứng nổi.

Trong hoàng cung, đã chân chính tu sửa một cách nghiêm túc, mất nhiều tiền, tốn nhiều sức lực, trừ Kim Loan điện quyết nghị quốc sự cùng tẩm cung của Hoàng đế thì chỉ có một Cam Ninh cung. Mà hạ nhân trong cung, chọn lựa trong những người tầm thường ra những người tốt hơn, cũng ưu tiên phân đến Cam Ninh cung, bởi vì trong Cam Ninh cung đang ở một thái thượng hoàng, một thái thượng hoàng đã bị điên, chưa mãn hai mươi tuổi.

Một người mà nhân vật thực quyền chân chính của Sở quốc, Phương Khinh Trần, coi trọng nhất.

Trong ngoài Cam Ninh điện, cung nhân hầu hạ qua lại không ngớt. Y phục quan sức, các loại đồ dùng, đều đặt theo quy chế của Hoàng đế, cấp bậc đai ngộ tuyệt đối cao hơn Tần Húc Phi. Một vị Thái y, trưởng kỳ ở Cam Ninh điện, chẩn khán thân thể cho thái thượng hoàng.

Bởi vì thân phận cao quý của chủ nhân, đám cung nữ thái giám hầu bên cạnh thái thượng hoàng, phẩm cấp chức vị bỗng lộc, cũng tương đối cao hơn những người hầu khác trong cung. Chỉ là, đám nội thị cung nữ tuổi trẻ đó, không hề bởi vậy mà cảm thấy thỏa mãn. Chức vị cũng vậy, bỗng lộc cũng vậy, đều là chết, quyền lực trong tay, thu nhập ẩn hình, đây mới là thứ sống, có ý nghĩa, có béo bở.

Hầu hạ một kẻ điên, làm tốt hơn, cũng vô vọng lên chức, không người tán thưởng, không có khả năng nhảy qua long môn. Đi bên ngoài không ai tôn kính, thái giám tổng quản, cung nữ chưởng sự nói đến phải hầu hạ thái thượng hoàng bị điên, mọi người quay lưng tất phải cười nhẹ vài tiếng.

Thế nhưng những lão thái giám ở trong cung lịch luyện nhiều năm, gặp rất nhiều phong vân ấy, ngược lại vì công việc hiện tại của mình mà may mắn. Hoàng thất Sở quốc hiện tại, nói trắng ra chỉ là một tấm chiêu bài mà thôi, người chân chính cầm quyền căn bản không ở trong cung, lấy lòng Hoàng đế hoặc vương tộc khác hòng lén chức bất quá là cái lợi trước mắt. Một khi xảy ra phong ba chính trị gì, quân chủ có thân phận cao quý, còn có giá trị lợi dụng có thể sẽ không ai động, nhưng cung nữ thái giám hầu hạ phía dưới cũng rất có thể sẽ bị thuận tay giết sạch, lại đổi một đám tân nhân nghe lời tân chủ tử đến.

Trong loạn thế này, phúc họa gắn liền, sau đại quý, chính là đại nạn. Có thể theo một kẻ điên không có bất cứ người nào căm thù, tuy sẽ không có công, nhưng tuyệt đối không có tội. Đây mới là đạo nau thân.

Hơn nữa, một chủ tử điên thật sự khó hầu hạ sao?

Yêu cầu lớn nhất của hắn, chỉ là đừng cướp đi bạch cốt trong tay hắn, sở thích duy nhất, chỉ là nói chuyện với bộ xương.

Hắn chỉ không biết ăn đồ. Một ngày ba bữa, thừa khi còn nóng, chậm rãi cho hắn ăn, chỉ cần không quấy rầy việc hắn trò chuyện với bộ xương, tuy rằng cho ăn chậm một chút, gian nan một chút, cũng vẫn có thể thành công.

Hắn chỉ không thể khống chế việc tiểu tiện, mỗi bận đều kịp thời lau chùi thay đồ cho hắn mà thôi.

Hơn năm mươi người, chỉ cần cam đoan một kẻ điên rất ngoan ngoãn, chỉ cần không chạm đến cấm kỵ thì chưa bao giờ phát tác, ăn no mặc ấm, người sạch sẽ thoái mái, tóc được chải chỉnh tề, việc này có gì khó đâu.

Hắn sẽ không vì hạ nhân phạm sai lầm nhỏ nhất mà đánh chết tươi người ta, hắn sẽ không vì tìm vui mà tùy ý lăng nhục hạ nhân đến cực điểm. Hầu hạ hắn, chung quy tốt hơn nhiều cả ngày phỏng đoán hỉ nộ của chủ tử, rõ ràng không hề phạm lỗi, vẫn sẽ không dưng trời giáng tai bay vạ gió. Không phải việc nặng, chỉ là lòng người vĩnh viễn không biết đủ.

Cho nên, công công chưởng sự trong Cam Ninh cung là cực hiếu lí lẽ, cực cảm ơn. Lão áp chế cảm xúc bất mãn của những người đó, cẩn thận chăm sóc Sở Nhược Hồng rất tốt.

Lão nhớ phải bỏ hết tất cả những vật nhọn, có thể làm người ta bị thương trong điện, dụng cụ sử dụng không phải bằng gỗ thì là vàng bạc. Chỉ lo lắng Sở Nhược Hồng vạn nhất phát tác, làm mình bị thương. Lão lo liệu cho hắn kịp thời thay đồ, mỗi ngày tắm rửa chải đầu. Một khi tiểu tiện trên người, lập tức lau chùi gọn dẹp. Một ngày ba bữa, cộng thêm bữa khuya, đúng hạn cung ứng nhân lúc nóng, hắn không biết ăn thì dụ hắn, lúc hết cách phải ép, cũng cẩn thận không thương tổn thân thể hắn.

Chẳng qua, hai hôm nay tổng quản thái giám cũng mệt muốn chết.

Sở Nhược Hồng thần chí không rõ, quần áo phải thoái mái mà thuận tiện thay giặt mới tốt. Thế nhưng hiện tại, ban ngày phải mặc cho hắn nguyên bộ phục sức y quan của thái thượng hoàng. Buổi tối cũng phải mặc thường phục cơ bản. Ngay cả thường phục cơ bản này cũng thập phần rườm rà. Bình thường chỉ chừa một hai người hầu hạ bên cạnh, hiện tại lại phải hơn hai mươi người cùng nhau khom lưng đứng bên cạnh Sở Nhược Hồng, lúc tiểu tiện ăn uống, mọi người ở dưới bàng quan. Thái thượng hoàng này, còn không bằng nói là một con khỉ trưng cho người ta coi.

Vất vả đến đêm khuya, có thể bỏ đi những nghi thức này, cho những kẻ làm màu đó rời khỏi, nhưng Sở Nhược Hồng vẫn chưa hề ngủ, sau khi hóa điện, hắn không còn khái niệm thời gian, chỉ cần chưa kiệt sức thì tuyệt không ngủ. Bởi vì hắn thức nghỉ không bình thường, cho nên việc ăn uống ba bữa cũng không thể tính theo thời gian bình thường. Tuy nói hiện tại đêm đã rất khuya, nhưng lại là thời gian ăn uống bình thường của Sở Nhược Hồng.

Tổng quản thái giám tự mình cầm thìa vàng chậm rãi cho hắn ăn. Sở Nhược Hồng vẫn chỉ lo nói chuyện với bộ xương trong lòng, cực hiếm khi mới biết thuận miệng há ra ăn một miếng. Nhìn cháo trong bát vẫn còn quá nửa, hơi nóng

lại đã dần dần tan hết, tổng quản thái giám tuổi già thở dài, thăng lưỡng, một tay đấm đấm hai bên hông đau nhức, chuẩn bị gọi người cầm cháo này đi hâm nóng.

Thình lình có một bàn tay, từ bên cạnh vòi ra, trực tiếp nhận cái bát trong tay lão. Bên tai nghe thấy một thanh âm cực nhẹ: “Để ta.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 50 : Gặp Lại Không Gặp

Ngoài Cam Ninh điện, Tân Húc Phi dừng chân.

Theo tới nơi này, y không theo nữa. Y đúng là cực kỳ tò mò tình hình Phương Khinh Trần và Sở Nhược Hồng gặp lại, cực kỳ muốn dòm trộm. Nhưng thiên tính trong xương cốt, rốt cuộc vẫn không cho phép y dòm ngó việc riêng tư của người ta.

Y không theo nữa, có người vẫn theo được. Tân Húc Phi trơ mắt nhìn Triệu Vong Trần cực kỳ không thức thời theo sát Phương Khinh Trần xông vào trong, chẳng mảy may tự giác da mặt đã dày hơn tường thành. Kỳ quái là, Phương Khinh Trần lại không có ý muốn ngăn cản hoặc là không vui.

Kết quả là, người dẫn đường, mở đường y đây, ngược lại bị trơ trọi ném ngoài cửa.

Đứng ngoài Cam Ninh điện, y thăm thấy hoang mang, hơi nhíu mày. Y tin tưởng, quan hệ của Phương Khinh Trần và Sở Nhược Hồng chẳng những thân mật, mà còn có chút bí ẩn người bên ngoài không thể xét biết. Cho nên Phương Khinh Trần gặp lại Sở Nhược Hồng, vô luận là tâm tình như thế nào, y cũng sẽ không thích có người khác ở bên cạnh. Chẳng những không nên để thiếu niêm tên Triệu Vong Trần kia theo vào, ngay cả người vốn hẫu hạ bên trong cũng nên đuổi ra mới đúng.

Song y lặng lẽ chờ đợi ngoài Cam Ninh điện, lại chỉ nghe thấy một tiếng “Phương hầu!” bởi vì kích động mà có vẻ đặc biệt vang dội trong điện.

Một khắc sau, cả tòa Cam Ninh điện lặng như thành chết.

Tổng quản thái giám nguyên là lão nhân trong Sở cung, tính ra đã thân trải ba triều. Lúc này nhìn người một tập bạch y, nhẹ như quỷ mị xuất hiện bên cạnh, tay cầm cái bát vàng mới rồi còn nằm trên tay lão, sớm không khỏi quỳ sụp xuống.

Mà Phương Khinh Trần chỉ liếm mà trâm mắt, lăng lặng nhìn Sở Nhược Hồng.

Đối với hết thảy ngoài thân, Sở Nhược Hồng sớm đã không nghe không hỏi vô tri vô giác.

Hắn chỉ cúi đầu, trò chuyện cùng thi cốt trong lòng. Nhưng có lẽ là bởi vì thanh âm của tổng quản thái giám quá cao, quá đột nhiên, cho nên hắn đã nghe thấy. Hoặc là, khả năng hơn, chỉ là đúng dịp...

Hắn lại ngẩng đầu lên, chính nhìn người bạch y như tuyết đó vào trong hai tròng mắt đen thui không thấy đáy.

Hắn nhìn rất an tĩnh, rất an tĩnh, ánh mắt mê mang, không có tiêu cự.

Chỉ là bản năng mà lướt qua một thoáng như vậy, rồi hắn lại cúi đầu, ôn nhu vuốt ve bộ xương cứng còng lạnh ngắt như thế: “Khinh Trần, tại sao ngươi không để ý tới ta. Ta là Nhược Hồng đây, ngươi có nghe thấy ta gọi ngươi không, Khinh Trần...”

Thanh âm của hắn khe khẽ, thoáng mê hoặc, còn có chút làm nũng mềm mại. Lão thái giám quỳ bên cạnh cúi đầu, nức nở một tiếng.

Phương hầu ôi, Phương hầu không gì không làm được.

Cơ hồ mọi người đều có một ảo giác kỳ lạ, y có thể mang đến thần tích.

Sở Nhược Hồng là bởi vì y mà điên cuồng. Vậy thì chính mắt gấp lại y, hắn chung quy cũng nên có thể tỉnh lại. Tối thiểu, Phương hầu cũng có thể thoáng khiến hắn tốt lên.

Thế nhưng, Sở Nhược Hồng nhìn thấy y rồi, chẳng hề phát sinh chuyện gì.

Phương Khinh Trần không nói cũng không động. Vẻ mặt, như ánh mắt Sở Nhược Hồng, bình tĩnh như ao nước tù, không nhìn thấy mảy may gợn sóng.

Y chỉ lảng lặng đánh giá Sở Nhược Hồng.

Thời gian dường như đã ngừng lại trên người trẻ tuổi điên khùng này. Trong mấy năm, ăn no khổ nạn giày vò, vóc người hắn không mảy may lớn lên được.

Vẫn cứ như lúc y rời đi, phảng phất thiếu niênn.

Tóc tai không rỗi một sợi, long bào chỉnh tề sạch sẽ. Hắn dường như vẫn giống như năm đó, là hài tử thời thời không quên không thể đánh mất uy nghi hoàng gia.

Chẳng qua là dáng người gây gò ốm yếu mà thôi. Chẳng qua là hai má gây đến khắc nghiệt mà thôi. Chẳng qua là da dẻ hàng năm không gặp bao nhiêu ánh dương, nhợt nhạt bệnh trạng, gần như trong suốt mà thôi.

Chẳng qua là mấy ngón tay không ngừng vuốt ve bộ xương đã bị vuốt đến nhẵn bóng của mình, thoáng lộ dị dạng mà thôi...

Năm đó, hắn không chịu buông một thi thể đang thối rữa, từng bị ép bẻ gãy xương ngón tay, mà lại không được chăm sóc mấy.

Tàn tật nhỏ này, đã nhất định phải làm bạn với hắn cả đời.

Ánh mắt mọi người đều nhìn Phương Khinh Trần, mà Phương Khinh Trần lại chỉ nhìn Sở Nhược Hồng.

Chỉ có bản thân Sở Nhược Hồng, hoàn toàn không thể cảm thụ bầu không khí bên cạnh đã sinh ra biến hóa kỳ dị cỡ nào, chỉ cúi đầu tiếp tục ôn nhu vuốt ve một bộ bạch cốt.

“Khinh Trần, ngươi đứng lên được không? Ta chờ ngươi lâu lắm lâu rồi.”

Ánh mắt Phương Khinh Trần cực bình tĩnh mà yên định trên ngón tay hắn, rõ từ từ chìa tay, cực nhẹ cực nhẹ đặt trên mu bàn tay hắn.

Sở Nhược Hồng hất phắt tay, ra sức hất tay y ra. Giống như phiền chán mà xua một con ruồi đáng ghét.

Không còn bị quấy rầy, hắn lại có thể an tâm dùng hai tay ôm bộ xương khô, rất chuyên tâm mà trò chuyện với người hắn để ý nhất.

“Khinh Trần, ta ở đây, ngươi yên tâm, ta sẽ không để ai cướp ngươi đi đâu.”

Khi hắn kêu gọi, vẻ mặt cũng vẫn an tĩnh mà bình hòa. Thế giới của hắn chỉ còn lại một bộ xương khô này, tất cả mọi thứ khác đều chẳng liên quan đến hắn.

Hắn vô lực ngăn cản người nọ xé toang ***g ngực. Hắn cũng vô lực ngăn cản những người đó cướp đi người quan trọng nhất của hắn, bất quá, những điều đó đều qua rồi. Không sao, không sao, hắn có thể bảo vệ y.

Hắn có thể bảo vệ y...

Thế giới của hắn, đã rất nhỏ rất nhỏ. Trong thế giới nhỏ xíu như vậy, hắn chung quy có thể bảo vệ y.

Hết thảy chung quanh, hắn nhìn thấy, lại không thể nhớ. Hắn nghe thấy, lại không cách nào lý giải. Nước chảy qua đá, chẳng còn dấu vết. Cho dù ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn, ngẫu nhiên nghe thấy một tiếng kêu la, cho dù là ngẫu nhiên ma xui quỷ khiến nhìn lên ai đó một cái...

Cũng chẳng qua là quấy rầy trong một nháy mắt.

“Khinh Trần, tại sao lần này ngươi giận lâu quá vậy, nếu ngươi không nguôi giận, sẽ là ta giận đó.”

Sở Nhược Hồng hơi nhíu mày, trong thoại âm kèm theo chút hờn dỗi trẻ con.

Kỳ thật hắn đương nhiên là sẽ không tức giận, hắn vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không giận Khinh Trần. Hắn chỉ muốn dọa y một chút thôi, biết đâu Khinh Trần sẽ bị dọa phải đứng lên nói chuyện với hắn.

Bất quá cho dù không để ý cũng không sao cả, hắn cứ tiếp tục kêu là được.

Sở Nhược Hồng lắc đầu, khẽ thở dài, trên mặt có nét cười chớp lóe qua.

“Khinh Trần, tại sao ngươi không để ý tới ta. Ta là Nhược Hồng đây, ngươi nghe thấy ta gọi ngươi chứ, Khinh Trần...”

Năm này qua năm khác, hắn cứ vòng đi vòng lại kêu gọi như vậy. Thế giới của hắn rất đơn giản, trong tuần hoàn vô hạn, thời gian đã sớm mất đi ý nghĩa. Mau mau quên thất bại lần trước, là có thể có sự kiên nhẫn vô cùng, sẽ không từ bỏ, cũng sẽ không lùi bước. Không biết thất vọng là gì, hy vọng sẽ vĩnh viễn ở đó. Hy vọng vẫn còn, thì hắn sẽ không đi.

Cho nên, hắn cứ một mực dùng thanh âm ôn nhu như vậy, vĩnh viễn tiếp tục kêu gọi.

Phương Khinh Trần lắng lặng đứng bên cạnh, nghe hắn hô hoán tên mình, nhìn hắn ôm chặt bộ xương từng thuộc về mình. Rất lâu sau, mới hơi dời bước, đứng trước người Sở Nhược Hồng, hơi gập một gối, nửa quỳ xuống, mới có thể chính diện đối mặt với Sở Nhược Hồng.

Nhưng mà, Sở Nhược Hồng hoàn toàn không chú ý cái người cách mình gần như vậy, gần như vậy, gần đến mức chỉ cần vừa đưa mắt là có thể nhìn thấy này.

Muỗng vàng đưa đến bên miệng, hắn vẫn nhìn mà không thấy. Ngẫu nhiên há miệng nuốt muỗng cháo dùng nội lực làm ấm kia, cũng vẫn một kiểu. Thậm chí không biết mình đã ăn đồ ăn.

Chẳng biết qua bao lâu, bát vàng kia rốt cuộc trống không. Mà Sở Nhược

Hồng thủy chung không ngẩng đầu nhìn người cho mình ăn kia lần nào nữa.

Rốt cuộc, Phương Khinh Trần khẽ cười.

Bao lâu nay, tất cả lo lắng, tất cả bất an, tất cả nhọc lòng trù tính, tất cả quyết đoán, những đêm trằn trọc khó ngủ đó, thời gian sa trường huyết chiến đó, những tâm cơ mưu đồ, cử động kinh thế vì mau gặp lại nhau nhất mà sử đó, đều đã thành trò cười.

Sở Nhuược Hồng kia, đã chết rồi.

Hài tử nhào vào lòng y mà khóc nức nở đó, thiếu niên y dùng thân xác máu thịt, bảo vệ sau lưng đó, quân vương kiên định nói với y, không để y có nỗi lo ở nhà, toàn lực ủng hộ y bảo vệ quốc gia ngoài tiền tuyến đó, cái người... cái người lãnh huyết ngờ vực, tốn thương y sâu vô cùng đó, đã không còn nữa.

Sở Nhuược Hồng hiện tại này, làm sao cần Phương Khinh Trần y.

Trong thế giới của bản thân, hắn an bình yên ổn. Trong thế giới ngoài thân hắn, mọi người cũng chăm sóc hắn rất tốt.

Ít nhất, không chiểu cõi kém hơn so với y có thể.

Y không thể làm hắn tỉnh lại, y không thể chữa khỏi hắn cho hắn, y thậm chí không thể, làm cho hắn nuốt vào một bát cháo nhanh hơn.

Quỷ quái hình người kia, những mùi hôi xộc đến khiến người ta buồn nôn kia, đã sớm chỉ tồn tại trong tự thuật xa xôi nọ của Tân Húc Phi. Hắn hiện tại, không cần y nhọc lòng áo cơm không chu, không cần y nhọc lòng dọn dẹp tiểu tiện, cũng không cần y nhọc lòng sự khỏe mạnh của thân thể.

Làm chiêu bài của người Tân, hắn sớm được chăm sóc rất tốt.

Thế thì y còn gì không thể yên tâm, có lý do gì mà không lộ ra nụ cười.

“Mọi người đều ra ngoài hết.” Thanh âm của y bình tĩnh lạ thường.

Mấy cung nữ thái giám lưu lại hầu hạ trong điện rất nhanh chóng lui ra ngoài. Chỉ có Triệu Vong Trần còn đứng thẳng ở đó, ngơ ngẩn nhìn hai người này.

Phương Khinh Trần không quay đầu, ngữ khí cực bình thản: “Ta nói là, mọi người.”

Triệu Vong Trần im lặng lui ra ngoài.

Từ trước đến nay, gã đều biết độ khoan nhượng của Phương Khinh Trần với gã lớn hơn người khác, nhưng điều này tuyệt không có nghĩa là gã thật sự có thể không kiêng nể gì.

Gã một đường lùi bước, rời khỏi điện vũ trùng trùng, lui vào hoa viên phồn hoa như gấm kia. Nhìn thấy mấy thái giám cung nữ từ trong điện lui ra đang quỳ xuống hành lễ với Tân Húc Phi.

Gã không nói không răng tự mình đứng bên.

Người kia... chính là Sở Nhược Hồng.

Tân Húc Phi ngoài điện, Sở Nhược Hồng trong điện. Khô nạt của Sở quốc, và cả cái chết của thân nhân gã, hai đầu sỏ gây tội, đều đang ở trước mắt gã.

Thế nhưng, gã lại không cách nào hận đơn thuần nữa. Không thể coi Tân Húc Phi là một ma vương giết người nữa, cũng không thể coi Sở Nhược Hồng là hồn quân nên thiên đao vạn quả nữa.

Đúng rồi, còn có... còn có Phương Khinh Trần...

Vừa bất bình, vừa thấy mê mang. Gã bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn sang Tân Húc Phi: “Tại sao y không bi thương?”

Câu này hỏi không đầu không đuôi, Tân Húc Phi lại như là hoàn toàn hiểu

được câu nói kỳ lạ này của gã.

“Bởi vì, với một số người mà nói, thà rằng đi chết, nếu để người khác nhìn thấy sự bi thương của y, y thà rằng đi chết.”

Vừa dứt lời, sâu trong đại điện bỗng nhiên truyền đến tiếng rít điên cuồng. Thanh âm kia thê lương chói tai đến cực điểm. Chỉ là kêu gào đơn thuần như dã thú. Không có ngôn ngữ của con người, chỉ hết tiếng này đến tiếng khác, hét điên cuồng giống như phải xé rách yết hầu vậy.

Chúng thái giám cung nữ đều có phần kinh sợ. Sở Nhược Hồng luôn rất dễ chăm sóc, chỉ cần không phạm vào cấm ky của hắn, cho dù bạc đãi hơn, hắn cũng sẽ tuyệt đối không nổi giận gây chuyện, hiện tại là thế nào đây?

Triệu Vong Trần nghe thấy biến cố, theo bản năng co cảng định chạy vào điện, lại bị một thanh âm trầm định quát ngừng.

“Bất kể y đang làm gì, chung quy sẽ không giết người kia. Nhưng lúc này, nếu có người xông vào, ngươi cảm thấy khả năng bị giết diệt khẩu lớn cỡ nào?”

Triệu Vong Trần ngẩn ra, dừng chân quay đầu.

Tần Húc Phi lại không nhìn gã nữa, cúi đầu nhìn mũi chân mình: “Nếu có một ngày, Liễu Hăng lưu lạc đến bước này, ta sẽ giết y. Sẽ giết hết tất cả những người nhìn thấy vẻ xấu xí bất kham của y.” Qua một lúc, lại chậm rãi nói: “Có lẽ, những người đã nhìn thấy sự bi thương và yếu đuối của ta ấy, ta cũng sẽ giết chết toàn bộ.”

Triệu Vong Trần chần chờ giây lát, cuối cùng không xông vào trong đại điện nữa.

—

Phương Khinh Trần không làm gì, y chẳng qua là vươn tay, bắt mạch cho Sở Nhược Hồng.

Y không phải Phong Kính Tiết. Bất quá đối với y đạo, y ít nhiều vẫn có hiểu biết. Tần Húc Phi từng nói bệnh tình của Sở Nhược Hồng với y, mặc dù nghe nói những bệnh kia đều đã chữa khỏi, nhưng nhìn bộ dáng gầy đét nhợt nhạt này của Sở Nhược Hồng, y rõ cuộc vẫn không yên tâm.

Y đã tận lực hạ động tác mềm nhất nhẹ nhất, nhưng mà vô ích. Tay y vừa đụng tới cổ tay Sở Nhược Hồng, Sở Nhược Hồng đã gắng sức hất tay muốn đẩy y ra.

Phương Khinh Trần khẽ nhíu mày. Khí lực của người điên luôn rất lớn. Nhưng ngón tay y thoảng dùng lực, Sở Nhược Hồng căn bản cũng không thể hất y ra nữa.

Song Sở Nhược Hồng hoàn toàn không phát hiện chênh lệch lực lượng của hai bên. Hất một lần không ra, hắn liền hất mấy lần, cổ tay bị cự lực hạn chế hoạt động không thể tự do, hắn liền giãy giụa toàn thân.

Hắn dùng sức điên cuồng, hoàn toàn không biết giãy giụa quá phận quá trớn sẽ tự làm mình bị thương. Hắn vì thất bại mà phẫn nộ, cao giọng gào thét chói tai.

Tất cả năng lực ngôn ngữ của hắn, chỉ có khi đối mặt với bộ xương khô kia mới không bị quên mất, giờ này khắc này, hắn chỉ biết phát ra tiếng kêu âm tiết đơn giản.

Nếu là người bình thường, Phương Khinh Trần chỉ cần dùng sức trên uyển mạch là có thể khiến đối phương toàn thân xụi lơ. Lý trí sẽ tự nhiên mà bảo vệ thân thể đừng tự thương tổn mình quá độ. Nhưng Sở Nhược Hồng đã không có loại bản năng lý trí này, thân thể hắn đã quên loại yếu ớt đó có nghĩa là gì.

Cuối cùng, Phương Khinh Trần chỉ đành buông lỏng tay ra.

Vừa được tự do, Sở Nhược Hồng liền ôm chặt bộ xương của mình, nhảy

dựng lên, chạy tít ra góc đại điện, cả người co tròn.

“Khinh Trần... Khinh Trần, đừng sợ, ta ở đây. Ta bảo vệ ngươi. Trước kia đều là ngươi bảo vệ ta, hiện tại ta có thể bảo vệ ngươi rồi, ta sẽ không để cho người khác làm hại ngươi, ai cũng không thể làm hại ngươi... Khinh Trần...”

Hắn run rẩy hô từng tiếng, chuyên tâm vô cùng, quan tâm vô hạn.

Hắn từng không tin y. Hắn từng cho là, mình không bao giờ cần sự bảo vệ của y nữa.

Thế nhưng, một chút chấp niệm cuối cùng của hắn, lại là phải bảo vệ y. Hắn cho là, mình có thể bảo vệ y.

Ba đời bốn kiếp, trừ cha mẹ, người đầu tiên nghĩ đến chuyện nên bảo vệ Phương Khinh Trần, nỗ lực muốn bảo vệ Phương Khinh Trần, lại là một kẻ điên.

Fương Khinh Trần im lặng nhìn hắn, chậm chậm đứng thẳng người, nhắm mắt, trầm mặc một lúc, mới gọi: “Nhược Hồng.”

Điện vū tối tăm, không người trả lời.

Fương Khinh Trần chậm chậm đến gần: “Nhược Hồng!”

“Khinh Trần, Khinh Trần...”

Hắn gọi từng tiếng, lại không phải là đáp lời y.

Nhược Hồng, Khinh Trần...

Y không phải Phương hầu, hắn không phải bệ hạ. Trong quãng thời gian đã đi xa bao lâu, họ gọi nhau như vậy. Xưng hô thân mật như vậy, chỉ thuộc về hai người họ. Một câu thật lòng y thuận miệng mỉm cười hỏi ra, đã thắt duyên của hai người cả một đời. Nhược Hồng tin Khinh Trần, Khinh Trần bảo vệ Nhược Hồng, từng có bao nhiêu năm.

Đi đến trước mặt Sở Nhược Hồng, Phương Khinh Trần quỳ bên cạnh Sở Nhược Hồng, cúi đầu, trán cơ hồ kề người nọ.

“Nhược Hồng...”

“Khinh Trần, ngươi tinh lại, Khinh Trần, ngươi ngoan, tinh lại một lúc, được không?”

Hiện tại, y đưa tay muốn chạm vào hắn, được đến, lại là phản kháng điên cuồng.

Hiện tại, y muốn chăm sóc hắn, hắn lại tị y như rắn rết.

Y gọi hắn, hắn đã không biết trả lời, Khinh Trần của hắn, chỉ là bạch cốt trong tay, mà không phải người thật trước mắt.

Phương Khinh Trần ngơ ngác nhìn hắn. Nhìn hắn lộ ra vẻ tươi cười ôn nhu với bạch cốt, nhìn ánh mắt chờ mong của hắn đang chăm chú nhìn bộ xương khô, sau đó, rõ cuộc không thể chịu được nữa! Y vươn tay, một phen mạnh mẽ đoạt bộ xương khô kia qua!

Sở Nhược Hồng đột nhiên mở to hai mắt, trên khuôn mặt tái nhợt vẫn tĩnh thình lình lộ ra vẻ dữ tợn tột cùng như dã thú. Hắn gào thét nhảy lên, bổ đến Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần nhẹ nhàng điểm trên trán hắn, thế nhảy bổ của thiếu niên trầm xuống, lập tức ngất đi.

Tay phải của Phương Khinh Trần đúng lúc ôm lấy, đỡ hắn lại, đối với cái xác từng là của mình, lại không mảy may thương tiếc, y tùy tay ném bộ xương khô xuống đất, bế Sở Nhược Hồng đi vào nội điện.

Tâm cung rộng lớn, giường hoa màn trùng, phú quý đường hoàng, không một dấu người.

Y ném Sở Nhuợc Hồng lên giường, ngồi bên giường, mặt không biểu cảm, trực tiếp đưa tay xé một phát, “hoàng phục” trong ngoài bảy lớp bị y một tay xé toang, lộ ra ***g ngực thiếu niên gầy đét mà trần trụi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 51 : Thiên Ý Trêu Người

Tiếng thét chói tai trong điện cất lên rồi dừng, người đứng đầu Tân quân, Nghị Chính vương của Đại Sở, lại vẫn đứng thăng ngoài điện hóng gió.

Y bỗng nhiên cảm thấy mình quá ngốc, mình thế này tính là đang làm gì?

Y tự bật cười, lại lắc đầu ra hiệu với Triệu Vong Trần, quay người tính rời khỏi, nhưng bên tai nghe thấy đám người bốn phía cùng gọi: “Phương hầu.”

Tân Húc Phi thoảng sững sốt, quay đầu nhìn, lại thấy Phương Khinh Trần đang từ từ bước xuống bậc thềm mà đến, mặt mày lại bình tĩnh lạ thường, dưới ánh trăng, mang đến một trận lành lạnh.

Y lại ra nhanh như vậy?

Tân Húc Phi tự kinh nghi, Phương Khinh Trần đã thông dong đi đến trước mặt y, mở miệng nói: “Quốc sự gian nan, chỗ thái thượng hoàng ở, hết thảy xa hoa đều có thể miễn, nhân thủ cũng không cần nhiều như vậy.”

Tân Húc Phi gật đầu. Lời này, vốn nhất định phải là Phương Khinh Trần nói. Bất cứ người nào hơi thật lòng quan tâm Sở Nhược Hồng, đều sẽ không muốn để y như một con khỉ, tùy thời triển lãm cho mấy chục người coi, càng khỏi phải nói những quy chế vụn vặt đó. Nhưng là người Tân, nếu y dám hạ mệnh lệnh như vậy, sẽ là nhược điểm cho người có tâm mượn đó công kích.

Phương Khinh Trần cũng không nhìn mọi người bái ở bốn phía, chỉ tùy tay vẫy một cái, thái giám chủ sự bên cạnh vội vàng khom người tiến lên.

“Ngươi tên gì?”

“Nô tài Lý Đắc Ý!”

“Về sau những chuyện trong Cam Ninh cung này, sẽ cần Lý công công lo lắng nhiều hơn, thái thượng hoàng thân có trọng tật, những lễ nghi quy củ, phục sức nghi thức đó, miễn được thì miễn. Quần áo mặc sao cho thuận tiện thoải mái là được. Bình thường tận lực dẫn thái thượng hoàng ra ngoài phơi nắng, đi lại chung quanh, hoạt động tay chân nhiều hơn...”

Lúc nói những điều này, trong lời nói của Phương Khinh Trần vẫn có chút ôn hòa, chỉ là chút độ ấm nhẹ nhè đó, rất nhanh chóng biến mất.

“Bên cạnh thái thượng hoàng không dùng đến nhiều người hầu hạ như vậy. Người chọn sáu người cẩn thận chu đáo, ba ban thay phiên, theo sát bên cạnh thái thượng hoàng đừng rời khỏi, chọn hai mươi người khác, hai ban thay phiên, dọn dẹp trong ngoài Cam Ninh cung. Bên cạnh thượng hoàng trong điện, nếu có biến cố cần hỗ trợ, những người này phải gọi là đến ngay. Người của trù phòng được phòng hết thảy như cũ. Những người khác, đều cắt giảm đi.”

Ý nói một câu, Lý Đắc Ý liền đáp một câu, nói đến cuối cùng, đám thái giám cung nữ quỳ bốn phía đã run rẩy.

Cắt giảm, không phải rút giảm. Khác một chữ, một câu này của Phương Khinh Trần, chính là muốn đuổi họ ra khỏi cung. Đã có cung nữ trẻ tuổi vì hoảng sợ mà khe khẽ nức nở, có thể được chọn vào cung làm người hầu, chẳng những trong nhà bớt một miệng ăn, còn có thể tiết kiệm bỗng lộc gửi ra, nuôi sống cha mẹ anh em. Bên ngoài trăm nghề tiêu điều, bao nhiêu người cơm cũng không đủ no. Hiện tại bỗng nhiên phải bị đuổi ra cung, đây đã là muôn bức tử họ.

Phương Khinh Trần cả nhìn cũng lười nhìn những người này nhiều một thoáng.

Vừa nãy tới thăm Sở Nhược Hồng, bởi vì có Tân Húc Phi mở đường, họ không kinh động bất cứ người nào đã đến ngoài Cam Ninh điện. Trước lúc vào

cửa, y đã rất nhanh chóng nhìn quét tình hình trong điện một chút. Trong điện gần hai mươi người thủ bốn phía, mỗi người ngã trái ngã phải, không hề có thái độ kính cẩn cùn cù. Trừ một hai thái giám trông trước người Sở Nhược Hồng, rất chuyên tâm muốn đút cho hắn, muốn trông nom hắn, vẻ mặt những người khác phần lớn là không kiên nhẫn, thậm chí đều lười đến mức chẳng muốn nhìn qua bên kia một cái, hoàn toàn là ngóng hết giờ, chờ giao ban.

Lòng người chính là như thế. Sẽ không nghĩ mình đã được bao nhiêu, mà là luôn nghĩ mình còn có thể được nhiều hơn. Rời khỏi giám sát và thưởng phạt, dải ngộ tốt hơn, cũng sẽ bị mất cảm giác mà xem nhẹ. Công việc thoái mái hơn, cũng vẫn sẽ không kiên nhẫn không vừa lòng. Ngoài cung bao nhiêu người mỗi ngày làm đến khuya, vẫn không bảo đảm khẩu phần một ngày, bao ăn bao ở bao quần áo bốn mùa, cộng thêm bổng lộc từ bát phẩm đến tứ phẩm bất đồng, nhưng vẫn không biết thỏa mãn.

Phương Khinh Trần lại chẳng có tính nhẫn耐 kia để thưởng phạt dạy dỗ những người này. Chê mệt chê việc không tốt thì cút hết cho ta.

Vẻ mặt y lạnh băng khiến mọi người kinh sợ vạn phần, không có một kẻ dám mở miệng van xin. Nhưng Tân Húc Phi lại không thể nhìn nữ nhân khóc, ho một tiếng mới nói: “Đã như vậy, Lý Đắc Ý, dùng ai không dùng ai, người chọn đi. Những người không dùng đó, cứ phát đến thượng y cục và đại trù phòng. Chờ có chức vị thích hợp lại an trí. Về sau người hầu ở Cam Ninh cung này, cũng đều cẩn thận để ý một chút, nếu lại có ai không dụng tâm, phía dưới tự nhiên có rất nhiều người chờ thay.”

Lời này giao xong, đám người phục lạy đầy đất, không sai biệt lăm cung đều xụi lơ ở đó. Đến thượng y cục, mỗi ngày phải giặt quần áo cho tất cả hạ nhân trong cung. Đi đại trù phòng thì phải làm đồ ăn cho tất cả hạ nhân trong cung. Mới đi, khó tránh phải làm những việc nặng như gánh nước bồ củi các loại, nhưng mà... dù thế nào cũng tốt hơn bị đuổi khỏi cung.

Phương Khinh Trần khá không đồng ý với lòng tốt của Tân Húc Phi, bất quá

cũng không hề bác bỏ mất mặt y, chỉ hỏi: “Chỗ ta ở trong cung có an bài chưa?”

Hoàng cung nội ngoại có chia, trọng thần cơ yếu ngủ lại cung cẩm, chỉ cần không vào nội cung, đều không tính là vi lễ bội pháp. Phương Khinh Trần trước kia được Sở Nhược Hồng nể trọng vô cùng, vào ngủ trong cung nguyên là chuyện thường. Hiện tại đại sự Sở quốc, trên cơ bản đều quyết bởi Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần hai người, để tiện việc xử lý chính vụ, tham thảo (đàm phán) lẫn nhau, hai người họ đều cần có nơi thích hợp ở ngoại cung.

Tân Húc Phi gật đầu: “Ngay tại Trích Tinh các trước kia ngươi thường ở.”

Phương Khinh Trần lại hỏi Lý Đắc Ý: “Thái thượng hoàng bên này có Thái y ngày đêm trông nom?”

“Vâng, Dương thái y ở ngay điện bên, sắc trời đã muộn, Thái y đã ngủ. Vừa nãy Nghị Chính vương và Phương hầu giá lâm, không hề có thị vệ xướng, cho nên Dương thái y không biết, mới không thể yết kiến.”

“Đợi lát nữa ngươi đi gọi ông ta dậy, bảo ông ta chuẩn bị tốt tất cả y án của thái thượng hoàng, đi Trích Tinh các gặp ta.”

Lý Đắc Ý ngoan ngoãn cúi đầu: “Vâng!”

Phương Khinh Trần lúc này mới lại nói với Tân Húc Phi: “Đêm nay ta phải ngủ trong cung.”

Tân Húc Phi tất nhiên biết nếu y muốn hỏi kỹ bệnh tình của Sở Nhược Hồng cùng tình hình khôi phục thân thể lâu nay, nhất định tốn nhiều thời gian, cười nói: “Kỳ thật ngươi có thể thường ở trong cung, xử lý chính vụ và trông nom thượng hoàng, đều thuận tiện hơn nhiều.”

Phương Khinh Trần trả lời gọn gàng: “Không cần. Ta tự có hầu phủ có thể thu xếp, không có việc mà ở lâu trong cung, không hợp lễ, thượng hoàng bên này, rảnh rỗi ta sẽ tự đến thăm.”

Tần Húc Phi chớp mắt. Chuyện đổi trăng thay đèn, thị phi lẩn lộn, liên hợp với tử địch cùng chấp chính như thế, y cũng làm mà mặt không đỏ tim không đập nhanh. Lúc này lại tuân lễ thủ pháp?

Thật là khiến người không quen.

“Quấy rầy Nghị Chính vương quá lâu, cáo từ trước.” Phương Khinh Trần nói xong quay người bước đi, ném Tần Húc Phi ở bên.

—
Tốp đại nhân vật này qua lại như gió, phất tay không mang đi một chút mây. Công việc giải quyết hậu quả, lại sầu chêt vị tổng quản thái giám chưởng sự bên cạnh thái thượng hoàng này.

Lúc chạy về Cam Ninh điện, lão còn đang do dự việc nhỏ nhặt là nên để ai đi để ai lại này. Vào Cam Ninh điện, hồn phách lại suýt nữa bị dọa bay. Thái thượng hoàng trần truồng té xỉu trên giường, quần áo rách nát đắp trên người. Mà bộ bạch cốt được thái thượng hoàng coi là chí bảo kia, lại bị ném trơ trọi trong góc chính điện.

Lý Đắc Ý nào dám nghĩ lung tung, vội vàng thay cho thái thượng hoàng một bộ quần áo nhẹ nhàng thoái mái, lại nhặt bộ xương khô bỏ vào lòng thái thượng hoàng, tiếp theo phái người canh ngoài Trích Tinh các, chỉ cần Dương thái y phụng mệnh đi gặp Phương Khinh Trần vừa ra, lập tức kéo người chạy qua đây khám bệnh.

Mãi khi sắp hừng đông, Dương thái y mới đầu mướt mồ hôi từ chỗ Phương Khinh Trần chạy tới. Chẩn trị xong xuôi, xác định Sở Nhược Hồng không hề không ổn, chờ hắn tự nhiên thanh tỉnh, hết thảy có thể như thường.

Mãi đến lúc này, mọi người mới đều thở phào một hơi, cả người thả lỏng.

Nhưng mà sự tình không hề đơn giản như mọi người tưởng tượng, thân thể

Sở Nhược Hồng không bị thương tổn gì, nhưng sau khi tỉnh, so với trước kia lại như hai người khác hẳn.

Hắn ôm bộ xương, trốn đông trốn tây từ phía, kinh hoảng trốn tránh. Vừa có người tới gần là rít gào phẫn nộ, làm ra biểu tình dữ tợn như dã thú, cùng động tác hung mãnh đả thương người. Nếu người khác kinh sợ thối lui, hắn lại sẽ ôm chết bộ xương khô, toàn thân run rẩy, thì thào tự nói.

Lý Đắc Ý vừa ảo não vừa bất đắc dĩ. Không biết Phương Khinh Trần rốt cuộc đã làm gì, khiến một người điên bình thường dễ hẫu hạ nhất kích động như vậy. Bất kể ôn hòa dịu giọng thế nào, bất kể cẩn thận khuyên dụ thế nào, đều vô ích. Sở Nhược Hồng vẫn ôm bộ xương khô, dùng ánh mắt dã thú phòng bị địch nhân mà nhìn chăm chăm mọi người.

Dáng vẻ này, họ làm sao cho hắn ăn cơm uống nước, làm sao lau chùi vệ sinh? Càng đừng nói là phải theo yêu cầu của Phương Khinh Trần, dẫn hắn ngày ngày ra ngoài phơi nắng hoạt động gân cốt. Chẳng lẽ, họ có thể mạo phạm ngọc thể của thái thượng hoàng?

Đang lúc trái phải khó xử, Lý Đắc Ý đầu mướt mồ hôi chạy đi cầu kiến Tân Húc Phi.

Tân Húc Phi buồn bực. Dựa vào đâu mà thái thượng hoàng của Sở quốc các ngươi có việc, không đi tìm người Sở quốc xin chỉ thị, lại chạy tới hỏi một người Tân là ta? Đây chính là người thiện bị người khi, ngựa thiện... Khụ. Y chẳng qua là ở ngoài Cam Ninh điện nhiều lời một câu như vậy, những người này đã nhìn ra y tương đối dễ nói chuyện?

Rất muốn một cước đá bóng qua chỗ Phương Khinh Trần. Thế nhưng, y vừa nhắc tới hai chữ “Phương hầu”, lão thái giám cao tuổi liền ở phía dưới run lẩy bẩy. Kết quả là, y bất đắc dĩ, bất chấp khó khăn làm ác nhân, ra chỉ thị rằng nếu như bất đắc dĩ, có thể cưỡng chế giúp thái thượng hoàng ăn uống lau chùi, chỉ là không được làm thân thể bị thương.

Được y giao cho một câu, Lý Đắc Ý như được đại xá, dập đầu cảm tạ ân điển. Nháy mắt đã chuồn không thấy tăm hơi. Tốc độ cực nhanh, quả thật như thể chỉ sợ y giở quẻ vậy.

Tần Húc Phi không thể nề hà, ra mặt gánh trách nhiệm, tự phái một gã tiểu lại, đem chuyện này đi thông báo cho Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần chỉ cho người đáp về một câu không rõ ý kiến: “Biết rồi.”

Lý Đắc Ý bên này, có Tần Húc Phi gánh trách nhiệm, làm việc thuận tiện hơn nhiều. Ngoài những khi cho ăn và thay đồ, họ rất cẩn thận chớ đứng quá gần Sở Nhược Hồng, thay phiên đứng ngoài mấy thước, vẻ mặt tươi cười thân thiết, dùng động tác, dùng biểu tình, dùng ngôn ngữ để biểu đạt thiện ý, trấn an hắn.

Qua mấy hôm, sau khi người người mệt đến sống dở chết dở, cuối cùng đã thấy hiệu quả. Sở Nhược Hồng không còn dữ tợn như vậy, động tác có tính công kích càng ngày càng ít, thậm chí có thể chậm rãi bắt đầu chấp nhận những người khác đến gần mình.

Nhưng mà, Phương Khinh Trần lại đến thăm Sở Nhược Hồng.

Vừa nhìn thấy y, Sở Nhược Hồng vốn rất yên lặng đột nhiên hai mắt đỏ lừ, khuôn mặt dữ tợn, ôm bộ xương khô xông đến, vừa cào vừa đánh vừa đá y, dáng vẻ như chó điên.

Lão thái giám khóc không ra nước mắt.

Nên nói là khó được sao, thái thượng hoàng cuối cùng đã nhận biết người. Hắn trước kia luôn chưa hề nhận ra người nào. Ai ở trước mặt hắn, đều như nhau cả.

Đã nhận biết, nhưng lại không nhận ra.

Sở Nhược Hồng tự nhiên là không đánh được Phương Khinh Trần, Phương

Khinh Trần chỉ vươn tay, đã bắt được tay trái đang vung nắm đấm tới, thuận tay đẩy một cái, hắn liền ngã lăn bốn năm bước. Song Sở Nhược Hồng vừa đứng vững, lại xông qua cẩu xé, hắn chỉ có hai tay, một tay còn phải ôm chặt thi thể, tay kia vụng về đánh Phương Khinh Trần, buồn cười mà lại đáng thương.

Lần này Phương Khinh Trần không đẩy Sở Nhược Hồng ra nữa, mà chìa tay nhẹ nhàng điểm một cái, một khắc sau, thái thượng hoàng điên khùng lại té xỉu.

Phương Khinh Trần tùy tiện vòng tay, đỡ lấy hông Sở Nhược Hồng. Bỗng nhiên sắc mặt lạnh băng buông tay, không nói không rắng lui ra một bước, lạnh nhẫn nhàn thiếu niên bị y bức điên kia, cứ thế ngã nhào dưới chân y.

Rồi sau đó, y từ từ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng tột cùng nhìn quét bốn thái giám hầu hạ trong điện.

Bốn thái giám quỳ rạp dưới đất không dám ngẩng đầu, run rẩy như lá rụng trong gió, ánh mắt lạnh băng như sương tuyết của người nọ, giống như thực chất, khiến mỗi người đều cảm thấy sự lạnh lẽo đáng sợ.

Giờ khắc này họ đều biết, Phương Khinh Trần đã sinh lòng muỗn diệt khẩu.

Họ quỳ rạp dưới đất, rất lâu rất lâu, rốt cuộc không nghe thấy một chút tiếng động.

Khi Lý Đắc Ý lớn gan ngẩng đầu, trước mắt ngoại trừ Sở Nhược Hồng té xỉu thì đã không còn người thứ hai.

Sở Nhược Hồng tỉnh lại càng hoảng sợ hơn, kinh hoàng hơn lần trước, đám thái giám này mất khí lực gấp bội, mới làm cho Sở Nhược Hồng không còn vừa thấy họ đến gần là điên cuồng gào thét cẩu xé nữa.

Sau đó, Phương Khinh Trần lại đến.

Lần này thời gian đã cách rất lâu. Song vô ích, trong lòng Sở Nhược Hồng mông muội đã nhớ rõ y. Người kia vô cùng đáng sợ, vô cùng xấu xa, y muỗn

cướp Khinh Trần, hơn nữa y dường như rất cường đại, Sở Nhược Hồng không dám liều mạng với y nữa, đành phải liều mạng trốn.

Thậm chí không đợi y đi đến trước mặt, chỉ cách rất xa thoáng thấy, Sở Nhược Hồng đã lập tức ôm bộ xương khô, nhảy dựng lên, chạy một mạch vào nội điện. Sau đó chui xuống gầm long sàng, ôm bộ xương khô co quắp lại, ai kêu cũng không chịu ra.

Sở Nhược Hồng, đã biết sợ hãi...

Trong bóng tối, hắn liều mạng ôm bộ xương khô, thì thào hết tiếng này đến tiếng khác, trong thanh âm mang theo sự nghẹn ngào: “Khinh Trần, Khinh Trần, không phải sợ, ta ở đây, không phải sợ, Khinh Trần... ta sẽ bảo vệ ngươi...”

Đám thái giám vây quanh long sàng, khom lưng quỳ mọp, luôn miệng kêu: “Thái thượng hoàng à, bệ hạ à, mau ra đây, không sao, không sao đâu, đừng sợ...”

Trong hỗn loạn, Lý Đắc Ý cảm giác được Phương Khinh Trần cũng theo vào đây, nhưng lão không dám quay đầu, còn thông minh dùng ánh mắt nhấp nhô mấy đồng bạn, chớ có quay đầu. Sự cơ trí và kinh nghiệm của người già nói cho lão biết, nếu bây giờ quay đầu, chính mắt thấy biếu tình, ánh mắt của Phương Khinh Trần lúc này, thế thì họ sẽ không thể nhìn thấy thái dương ngày mai nữa.

Lão ở bên giường kêu rất lâu rất lâu, mãi khi hàn khí và sự khủng bố đáng sợ kia lặng yên tiêu tan, ngoảnh lại không nhìn thấy Phương Khinh Trần bóng dáng cô đơn một tập bạch y kia nữa. Lão mới thở dốc một hơi, cả người cơ hồ xụi lơ dưới đất.

Dưới long sàng, bắt đầu có mùi khai bay ra, Sở Nhược Hồng lại không cầm được.

Gọi nhân thủ ngoại điện, mạnh mẽ dịch long sàng, kéo Sở Nhược Hồng ra đây lau chùi... Không cần phải nói, những vất vả lúc trước lại đều uổng phí cả.

Nếu Phương Khinh Trần còn dám ba hôm đến một lần như vậy, cho dù là Sở Nhược Hồng không giày vò chết, họ cũng phải bị chinh chết.

Lý Đắc Ý lại nước mắt lưng tròng đến cầu kiến Tân Húc Phi.

Sau khi nghe lão ấp a ấp úng nói cả buổi trời, Tân Húc Phi thiểu điểu trực tiếp ném cây bút đã chấm đầy mực lên chõng tấu chương đang chờ phê.

Bảo Phương Khinh Trần đừng đi gặp Sở Nhược Hồng?

Việc tìm người gánh trách nhiệm này cũng phải có hạn độ chứ? Lý Đắc Ý ngươi không dám nói, dựa vào đâu mà bắt Tân Húc Phi ta đi kiếm xui? Cho dù y không sợ Phương Khinh Trần, nhưng cũng không cần phải tự rước mất mặt đâu.

Lão thái giám mặt mày tái mét, dập đầu không ngừng. Tân Húc Phi thở dài một tiếng, chỉ cho lão một con đường sáng.

Triệu Vong Trần là đệ tử duy nhất của Phương Khinh Trần, Triệu Vong Trần thường xuyên ra vào cung cấm... cũng thường xuyên đi thăm hỏi Sở Nhược Hồng.

Thế là, một ngày nọ, Triệu Vong Trần trên đường xuất cung, trùng hợp nghe được hai thái giám đang than thở, thái thượng hoàng sờ Phương hầu, chỉ cần vừa thấy Phương hầu là bị kích thích mạnh, mỗi lần phát tác tất phải mất khoảng thời gian cực dài mới có thể thoảng bình phục, cứ thế mãi, chỉ sợ long thể khó mà chịu đựng...

Không biết phiên điệu bộ này có phải đã có tác dụng, dù sao Phương Khinh Trần không còn xuất hiện trước mặt Sở Nhược Hồng nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 52 : Không Ôm Hảo Ý

“Phương Khinh Trần rốt cuộc là muốn làm gì?” Trưởng sử trẻ tuổi của Nghị Chính vương phủ tiện tay vo tròn tờ thám báo mới, vẻ mặt phẫn nộ và khó hiểu.

Tần Húc Phi đang lật xem công văn đưa mắt nhìn bên dưới, cười nói: “Sĩ Kiệt, y bây giờ còn chưa làm gì, ngươi đã bức đến thế. Nếu như y thật làm gì rồi, vậy ngươi còn không thể gấp ra sự cố?”

Kỳ Sĩ Kiệt không ra tiếng.

Liễu Hăng là phó thủ Tần Húc Phi tín nhiệm nhất. Mà hắn, là một trong những phó thủ đắc lực nhất bên cạnh Liễu Hăng. Hắn cũng như Liễu Hăng, đều là văn võ toàn tài, chẳng qua hắn lại là tính tình phóng ngựa hào hiệp. Lúc trước Tần Húc Phi đại hưng quân ngũ, hắn liền trà trộn vào quân đội, bởi vì hắn đao mã thành thạo, giỏi kỵ thiện xạ, tác chiến lại hào dũng thần kỳ, rất nhanh chóng tích lũy quân công bộc lộ tài năng.

Liễu Hăng có tâm bồi dưỡng hắn, khó tránh tra xét kỹ lưỡng bối cảnh lai lịch, kết quả ngạc nhiên phát hiện, thì ra người này ở quê hương được xưng là thần đồng, ngoài thi thư, lục nghệ đều thông, thơ từ văn chương, thời sự nghị luận, đều rất có danh tiếng. Tên này không đi con đường khoa cử, cố tình phải để thư lại trốn đi, lén chạy đi làm lính, phụ lão quê nhà với việc này không ai không đãm ngực giậm chân...

Liễu Hăng mừng rỡ, giữ bên cạnh làm chủ bộ hành quân, chưởng quản công văn hồ sơ. Kỳ Sĩ Kiệt lại vạn khôn tình nguyện trở về giữa văn kiện, trưởng đao khoái mã, xông pha chiến đấu sảng khoái biết bao!

Mặt nặng nhẹ đi theo bên cạnh Liễu Hăng một tháng, hắn mới dần dần hiểu được công văn số sách trùng trùng điệp điệp kia, từng chuỗi số liệu đơn điệu, từng phần tình báo các loại, những vụn vặt rắc rối ấy, có ý nghĩa gì với một nhánh quân đội. Công văn bận rộn, cầu thả tạm bợ, vừa có sai sót là có thể dẫn đến toàn quân bị diệt, tội ác滔天. Không tội nhưng cũng là không công, chân chính là việc cật lực mà chẳng được lòng.

Thế nhưng sau một tháng này, hắn không còn lưu luyến truyền kỳ huy hoàng trên sa trường nữa, cam tâm tình nguyện cầu xin lưu lại lâu dài dưới trướng Liễu Hăng, lần này lưu lại, là năm năm liền.

Hiện tại Liễu Hăng đi rồi, mang lưới tình báo trước kia liền giao cho hắn quản lý toàn bộ. Cho nên, từ khi hàng loạt bá quan và quốc thích phuơng nam vào kinh, Kỳ Sĩ Kiệt liền bận đến mức chưa từng ngủ một giấc an ổn.

Tuy nói người Sở người Tân ngoài miệng đã sớm hô vang rung trời khẩu hiệu chân thành đoàn kết, hài hòa cao hơn hết thảy, nhưng trong lòng còn đều hận đối phuơng không thể bị sét đánh chết hết. Nhiều người Sở dưới mí mắt như vậy, hắn làm sao yên tâm? Tự nhiên là phải phát động tất cả lực lượng tình báo trong tay, giám thị nghiêm mật những thành viên quan trọng của người Sở. Đương nhiên, trọng điểm giám thị, chính là Phuơng Khinh Trần.

Theo điều kiện hiệp nghị hòa đàm của hai bên Tân Sở mà nói, quyền quyết sách của Phuơng Khinh Trần dưới Tân Húc Phi. Nhưng với tư lịch và uy vọng của Phuơng Khinh Trần, nếu y cố tình khó dễ Tân Húc Phi, trên triều đường Tân Húc Phi tất nhiên sẽ bị chế. Bởi vậy, nếu Phuơng Khinh Trần nơi đó có gió thổi cỏ lay gì, Tân Húc Phi bên này nhất định phải mau chóng biết được, sớm ứng đối mới tốt.

Nhưng mà, Kỳ Sĩ Kiệt lo lắng đề phòng rất lâu, cũng không thấy Phuơng Khinh Trần phản đối bất cứ quyết định nào của Tân Húc Phi. Trên thực tế, y căn bản chẳng mảy may bày tỏ ý kiến với triều chính.

Mấy ngày triều đình mới lập đó, để ổn định lòng người, y trái lại mỗi ngày đều lộ diện, chỉ là việc không liên quan mình thì không mở miệng, một hỏi lắc đầu ba không biết. Cứ ở đó làm tốt bài trí hình người.

Triều nghị bất kể tranh cãi kịch liệt cỡ nào, vừa hỏi đến y là y luôn nhàn nhạt một câu: “Mọi người nghị định là được, ta không có ý kiến.”

Sau đó, y dứt khoát ngày ngày cáo bệnh ở nhà, cả cửa cũng lười ra một bước. Bình thường trừ uống rượu, nằm trên bãi cỏ ở hoa viên ngắn người, thì là dùng tập luyện Triệu Vong Trần để giết thời gian. Theo lưu trình tập luyện thám tử báo về kỹ càng mà nhìn, vị đệ tử thân truyền duy nhất của Phương Khinh Trần đáng thương mà người thiên hạ đều hâm mộ kia, nhận được quả thực chính là sự tra tấn không phải người.

Về phần quốc sự triều vụ. Phương Khinh Trần ở nhà đúng là nhắc cũng không hề. Có người vì việc này đi quấy rầy, y không phải nhìn trái phải mà nói, thì là một hơi cự tuyệt.

Thế lực phương nam vốn trông chờ y chế hành Tân Húc Phi, thấy y nhiều lần không vào triều, đám người như Trác Tử Vân, Lăng Phương, tự nhiên là thường xuyên gõ cửa khuyên bảo. Mà Phương Khinh Trần luôn cẩn bản không để họ nói cho hết lời: “Đến uống rượu ta hoan nghênh, bàn chính vụ xin mời ngày mai lúc vào triều lại nói.”

Hiển nhiên, chờ “ngày mai” đến rồi, lúc vào triều, y vẫn vắng mặt như thế...

Cứ thế ngày qua ngày, Trác Tử Vân rốt cuộc nhịn không được nhảy dựng lên, nói Phương hầu ngài vắng mặt, ai tới cản tay Tân Húc Phi?

Phương Khinh Trần không chút để ý hỏi: “Chính lệnh mới của Tân Húc Phi có vấn đề, xâm phạm đến các ngươi?”

Trác Tử Vân sững sot: “Việc này chưa từng.”

Kết quả là, Phương Khinh Trần uể oải nói: “Chờ khi y gây cho các người không thoái mái, lại đến bảo ta đi.”

Đây đã là nỗi mặt Trác Lăng Vân lăm răm rồi, đổi những người khác, ngay cả người cũng không gặp.

Kỳ thật Tân Húc Phi cũng rất đau đầu. Hiện tại là làm lại từ đầu, chính vụ ngàn đầu vạn mối, nào còn cần Phương Khinh Trần âm thầm tính kế, y đã sầu đến mức cả tóc bạc cũng thêm mẩy cọng. Y vốn đã chẳng quen thuộc chính vụ, người dưới lại không thể yên tâm cậy nhờ. Dưới sự lưỡng lự bất đắc dĩ, cũng từng thành tâm thành ý đi Trần Quốc phủ thỉnh giáo.

Phương Khinh Trần trước kia khi giúp Sở Nhược Hồng chủ chưởng triều chính chưa từng thiếu sót, hẳn là một lão sư tốt nhỉ?

Song Phương Khinh Trần vừa nghe chính vụ, tức khắc bật cười: “Ngài là Nghị Chính vương hay ta là Nghị Chính vương?” Sau đó lập tức chuyển đề tài, nếu Tân Húc Phi nói nhiều vài câu, y liền đau đầu muốn nghỉ ngơi, mượn bệnh đuổi khách, không chút khách khí.

Sau vài ba phiên, Tân Húc Phi chỉ đành tuyệt hy vọng cầu trợ y, tự mình nhọc lòng. Mỗi ngày trừ xem tấu chương, còn phải đọc vô số công văn các nơi, dân tình, nhân khẩu, đồng ruộng, lương thực, địa hình, đặc sản... các nơi đều chờ y nắm giữ, y tự mình tìm hết hồ sơ triều cũ trong hoàng cung, học tập kinh nghiệm trên phương châm thi chính của người xưa. Cộng thêm thành tâm bái phỏng đát nǎng lại tiền triều, cho dù bị lãnh nhãn căm thù cũng đành phải vậy.

Y nơi này bận đến tối tăm mặt mũi, mọi người trên dưới Nghị Chính vương phủ cũng đều theo y làm không ngừng nghỉ. Mà Kỳ Sĩ Kiệt, lúc đầu bận rộn vạn phần, nhưng chờ sau khi xác định Phương Khinh Trần thật sự an ổn hơn ai khác, mà những quan viên đến từ phương nam khác cũng không có dị động gì, cả ngày liền đối mặt với đồng tình báo lông gà vỏ tỏi mà buồn bức đến phát hoảng.

Vốn tích đủ sức, chuẩn bị ứng phó nguy cơ đáng sợ nhất, kết quả là chẳng có

gì phát sinh. Một quyền đánh vào bông, có thể không buồn bực sao?

Hôm nay lại nhận được tình báo vô dụng nghìn bài một điệu, biết Phương Khinh Trần cả ngày đều ở trong hoa viên vừa uống rượu vừa chè Triệu Vong Trần đây không đúng kia không tốt, Kỳ Sĩ Kiệt rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà chửi nhỏ một câu.

Tần Húc Phi nghe thế chỉ cảm thấy buồn cười, mấy ngày nay y bận đến không ngừng được nửa khắc, trên cơ bản cũng chẳng có thời gian đâu đi quan tâm chuyện của Phương Khinh Trần, bất quá đối với thuộc hạ tích đủ sức muốn đối phó Phương Khinh Trần, kết quả lại chẳng làm được gì này, y vẫn khá đồng tình lý giải.

Nghe Nghị Chính vương nhà mình không chút để ý mà nói cười một tiếng như vậy, Kỳ Sĩ Kiệt càng cảm thấy trong lòng không cam: “Vương gia, chính bởi vì y không hề làm gì, mới càng khiến người bất an hơn, người như y, đã đến kinh rồi sao có thể không làm gì hết, bất kể y làm gì, chúng ta đều có thể ứng phó, cỗ tình y lại chẳng làm gì...”

Hắn ở đây làm và chẳng làm luẩn quẩn hồi lâu, Tần Húc Phi nghe thấy chỉ cười.

Lúc trước khi chia tay, Liễu Hăng đã nói với y, Kỳ Sĩ Kiệt tài trí võ công đều là thượng đẳng, kinh nghiệm cũng không ít hơn người khác, chẳng qua chung quy còn trẻ, dĩ vãng lại chưa gặp nhiều thất bại lầm, có hơi nông nổi, nếu muốn một mình đảm đương một phía thì còn phải mài giũa, nhờ y trông nom nhiều hơn.

Y trái lại rất thích Kỳ Sĩ Kiệt nhuệ khí thiếu niên như thế, người thanh niên có lẽ không đủ ốn trọng, bất quá điều này lại có gì không tốt, thất bại cố nhiên có thể khiến người ta trưởng thành, nhưng biến thành như y thế này, còn chưa đến ba mươi tám lại già cỗi như người tuổi xế chiều, thật sự cũng chẳng lý thú gì.

“Sĩ Kiệt, ngươi yên tâm đi, dù Phương Khinh Trần có tâm tính kế ta, hiện tại trẫm phế chờ hưng, mọi việc chưa ổn, cũng không phải thời cơ cho y động thủ, hơn nữa y cần gì phải động thủ...” Tân Húc Phi cười chỉ công văn như núi trên án: “Y chỉ cần tiếp tục làm chướng quầy phủi tay của y, chưa đến mười năm, không chừng ta đã mệt đến tráng niên sớm...” Đoạn còn lại kia bị Kỳ Sĩ Kiệt trợn mắt trừng cho, chỉ đành nuốt lại.

Tính ra thì mấy năm nay uy phong của mình trước mặt thủ hạ thật là càng ngày càng yếu, so với Phương Khinh Trần luôn được người dưới quyền bái như thần, anh tu bộc phát, thật là hâm mộ mà.

Thở dài.

Kỳ Sĩ Kiệt lại cắn răng: “Ta không nhìn được nhất chính là điều này. Đây là quốc gia của người Sở, bách tính của người Sở. Dựa vào cái gì mà Phương Khinh Trần y cầm bỗng lộc quốc gia khoanh tay đứng nhìn, Vương gia ngài lại phải mệt nhọc đến nỗi này?”

Tân Húc Phi càng túm tím không thôi. Kỳ thật Kỳ Sĩ Kiệt tính tình không đủ bình hòa trẫm ổn. Thích hợp làm trợ thủ, lại thật sự không thích hợp một mình nắm tình báo. Liễu Hăng an bài hắn chấp chưởng tình báo, kỳ thật là không ôm hảo ý... Khụ. Trên tay họ chỉ có quân đội, phái những nam tử tráng niên nhiều năm trong quân ngũ này ra thám thính tình báo, làm sao so được với loại tình báo thâm thấu như thủy ngân cuồn cuộn đó của người Sở. Dù là một thị nữ dâng trà bên cạnh, không chừng cũng là tai mắt người Sở an bài.

Đã như vậy, chẳng bằng buông tâm tư, đơn giản mặc Kỳ Sĩ Kiệt đi làm. Để hắn ngã dúi mẩy lần, chịu chút rèn luyện, thuận tiện để người Sở nhìn thấy mạng lưới tình báo bạc nhược này, trong tối cũng thấy yên tâm, tháo mối nghi của người Sở cũng tốt.

Y trái lại thích Kỳ Sĩ Kiệt ở bên cạnh mình. Có người nhuệ khí nhiệt thành như vậy, trò chuyện có lẽ không đủ trí tuệ, nhưng quả thật là đầy chân thành,

nghe xong chung quy có thể làm tâm tư mỗi mệt kinh khủng thoảng cảm thấy thoải mái đôi chút.

Đương nhiên, chuyện y lấy Kỳ Sĩ Kiệt làm quả vui vẻ này, là tuyệt đối không thể để Kỳ Sĩ Kiệt biết, nếu không hắn không thể không nổ.

“Sĩ Kiệt, theo lời ngươi, nếu như Phương Khinh Trần nhảy dựng lên, nơi nơi làm khó ta, mọi việc tranh quyền với ta, sự tình trái lại dễ xử lý?” Tân Húc Phi mỉm cười nói một câu, khiến sắc mặt Kỳ Sĩ Kiệt ửng đỏ.

“Vương gia không cảm thấy hành động của Phương Khinh Trần quá khác thường sao?” Kỳ Sĩ Kiệt tăng nặng ngữ khí: “Trước nay khác thường chính là yêu.”

Tân Húc Phi cười nói: “Hành động của Phương Khinh Trần người này há lại có thể lấy thường thái để suy đoán. Ta thấy, y biết chắc ta không dám làm lỡ triều chính, cho nên vui được nhẹ nhõm. Hơn nữa gần đây bệnh tình của thái thượng hoàng không khá lên, có lẽ lòng y bức bối, cho nên dứt khoát cả mặt mũi cũng lười duy trì mà thôi.”

“Nói đến thái thượng hoàng...” Kỳ Sĩ Kiệt nhíu mày nói: “Phương Khinh Trần hành sự quả thật rất khó bề tưởng tượng. Nghe nói khi mới gặp thái thượng hoàng, y đuổi lui trái phải, điểm ngất thái thượng hoàng, mà còn xé hết quần áo của thái thượng hoàng, đây... đây... đây cũng quá...?”

Tân Húc Phi trừng mắt nói: “Ngươi nghĩ đi đâu đó? Y biết trên người thái thượng hoàng có không ít những vết thương cũ. Luôn phải đích thân kiểm tra một chút mới có thể an tâm mà thôi. Không tận mắt xác nhận thương trên người thái thượng hoàng toàn là những vết thương cũ rất lâu về trước, sao có thể xác định người Tân chúng ta quả thật không bạc đãi. Đối với thái thượng hoàng, Phương Khinh Trần quả thật là vô cùng để ý, vô cùng coi trọng.”

“Coi trọng?”

Nhìn Kỳ Sĩ Kiệt vẻ mặt khó hiểu, Tân Húc Phi bất đắc dĩ lắc đầu. Con người chẳng có ai hoàn hảo mà, tùy mặt gửi lời, quan tâm lòng người những điều này, y đúng là không trông chờ vị gia hỏa văn võ song toàn, lục nghệ đều thông, nhưng phương diện này tâm nhẫn thô sơ như lưỡi cá này lý giải.

“Có phải người cảm thấy bản thân y không đi thăm thái thượng hoàng, cũng không cho người khác đi thăm, khá là lạnh bạc? Kỳ thật đây đều là sự quan tâm của y.” Tân Húc Phi thở dài khe khẽ: “Phương Khinh Trần là không muốn có ai thấy dáng vẻ điên khùng của người nọ mà thôi. Về phần thân thể sinh hoạt của người nọ. Lại cần gì y tự mình đi thăm hỏi, không phải còn một Triệu Vong Trần sao?”

Mấy ngày này, Phương Khinh Trần không đến hậu cung gặp Sở Nhược Hồng nữa, Triệu Vong Trần lại ba ngày hai bận chạy qua bên kia. Cho dù bị Phương Khinh Trần luyện tập mệt hơn khổ hơn, gã mỗi ngày cũng nhất định tranh thủ vào cung. Vào cung rồi, gã cũng không phải là bàng quan, mà là cùng đám thái giám Lý Đắc Ý ngữ thanh ôn nhu tươi cười thiện ý dụ Sở Nhược Hồng, ý đồ từng chút tiếp cận hắn.

Mỗi ngày sau khi hồi phủ, gã sẽ lớn nhỏ không bỏ mà tường thuật với Phương Khinh Trần tình hình Sở Nhược Hồng.

Phương Khinh Trần chưa bao giờ chủ động bảo gã nói, nhưng cũng không chủ động bảo gã ngừng, chỉ tự lo uống rượu của mình. Hoặc lại tùy tiện bố trí cho Triệu Vong Trần một đống bài tập đè chết người.

Những dây dưa giữa hai người, còn cả tư tâm của Triệu Vong Trần, người ngoài làm sao biết được. Tự nhiên là cảm thấy Phương Khinh Trần e ngại thế diện không tiện chủ động hỏi, mà đồ đệ chu đáo Triệu Vong Trần này đang nhọc lòng thay sư phụ.

Tân Húc Phi cười nói: “Triệt hết nhân thủ ở Phương hầu phủ đi, với sự khôn khéo của Phương Khinh Trần, người của chúng ta làm sao giấu được ánh mắt y,

chẳng qua lười so đo với người thô thiển. Nếu y thật muốn có động tác, sợ cũng không phải là chúng ta có thể tra xét ra. Lòng thù hận, ý nghi kỵ giữa Tần Sở, tất nhiên khó tránh. Chỉ là chúng ta đã phải cùng chấp chưởng triều chính, chung quy phải học thông cảm tín nhiệm lẫn nhau. Đừng mãi nghĩ sự khác biệt Tần Sở. Hiện tại phiến quốc thổ này cũng là quốc thổ của chúng ta, nếu không muốn người khác coi chúng ta là ngoại tộc, bản thân chúng ta đầu tiên không thể lúc nào cũng lấy tâm nghi kỵ phòng bị đối đãi người ta.”

Kỳ Sĩ Kiệt cúi đầu đáp vâng, thấp giọng nói: “Sĩ Kiệt vô năng, không thể như Liễu tướng quân, phân ưu giúp Vương gia.”

Tần Húc Phi mỉm cười: “Sĩ Kiệt, các ngươi ở bên cạnh ta, toàn tâm toàn ý vì ta, đã là giúp ta nhiều lắm rồi.”

Kỳ Sĩ Kiệt hơi động dung, chần chờ một chút, mới nhẹ giọng nói: “Vương gia, kỳ thật, kỳ thật, Liễu tướng quân mấy năm nay, vẫn đều đang kiệt lực khôi phục tin tức lui tới cùng Tần quốc. Chúng ta âm thầm phái ra rất nhiều thám tử lén về Tần quốc, ngầm thăm dò tin tức trong nước. Chỉ là vẫn không nói cho ngai biết.”

Tần Húc Phi hơi ngẩn ra, nhưng lập tức gật đầu: “Người làm chủ soái chỉ cần lựa chọn người thích hợp đi làm chuyện thích hợp là được, không cần tất cả chi tiết đều biết hết, A Hằng biết cố quốc là nỗi đau của ta, có rất nhiều chuyện không được kết quả, liền không đành lòng nói với ta, cũng là nên thôi. Người hiện tại nhắc tới, chắc là tuyển kia đã có tin tức gì...”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 53 : Người Bay Trên Trà Lâu

Tần Húc Phi hỏi tin tức Tần quốc, Kỳ Sĩ Kiệt gật đầu đáp: “Dĩ vãng chúng ta tin tức không thông, mà nay Vương gia chủ chính Đại Sở, Phương Khinh Trần lại ngồi yên không hỏi chính sự, trong nước có mấy người tâm liền buông lỏng, người của chúng ta mạo hiểm tiếp xúc, cư nhiên thực có người lặng lẽ truyền tin tức.”

Tần Húc Phi nghe vậy cười lạnh.

“Nghe nói, người kia sau khi nhận được quốc thư chúng ta phát ra đã nỗi cơn tam bành, mấy ngày không lên triều. Nhiều ngày liên tục trong cung đều có không ít thi thể cớ là bệnh cấp tính mà chết từ cửa hông khiêng ra. Nam phần nhiều là bị gãy đánh chết tươi, nữ...” Kỳ Sĩ Kiệt sắc mặt âm lãnh nói: “Đều là mình đầy thương tích, rất nhiều người hạ thể đều bị đánh nát.”

Tần Húc Phi nhíu chặt đôi mày. Vương huynh kia của y trước khi đăng cơ tính tình đã luôn âm lãnh. Bên ngoài lại phải duy trì khí tượng hiền vương, hỉ nộ không ra sắc. Về phủ rồi khó tránh khỏi phải túm hạ nhân trút giận. Hiện tại y là cửu ngũ chi tôn, hậu cung chết mấy người hầu hạ, càng không có gì nghiêm trọng, cũng không có gì quan trọng.

“Trong những người bệnh cấp tính mà chết đó, bao gồm Lan tần.”

“Lan tần?” Tần Húc Phi mù tịt. Lão ca y ngày trước chưa làm Hoàng đế thì cơ thiếp đã cả đống, làm Hoàng đế lại từng tuyển tú một lần, y nào biết được ai là ai.

“Con gái Lan tần lấy thân phận đế cơ, gả đến Yên quốc. Lần này sau khi

nàng ta vì “bệnh cấp tính” mà chết, người nọ đã truy phong cho nàng ta một phi vị.”

“Là mẫu thân của Lạc Xương.” Tân Húc Phi lúc này mới nhớ ra. Lan tần nguyên là phiên để cựu nhân, thân phận cực thấp hèn, cũng không được sủng ái, là đến trước khi Lạc Xương xuất giá, vì đẹp “quốc thể”, Tân vương mới tấn cho nàng vị “tần”. Khi đó Tân Húc Phi đã không còn ở Tân quốc, cho nên trong ấn tượng của y, xưng hào Lan tần này hoàn toàn xa lạ.

Nghĩ đến Lạc Xương, Tân Húc Phi không khỏi hơi buồn bã. Tiểu nữ hài luôn đứng ở chỗ u tối, có đôi mắt tịch mịch đó, y rất thương yêu. Nhưng lúc trước y chinh chiến khẩn cấp, có thể làm, cũng vén vẹn là mỗi lần đến chơi, chuyên môn đi thăm hỏi, tán gẫu đôi câu, ôm một chút mà thôi. Sau đó rời nước biệt quê không thể về, nghe nói Lạc Xương tuổi còn nhỏ đã bị xem như quân bài chính trị đưa đến Yên quốc thành thân. Y cũng chỉ biết thở dài bất đắc dĩ thế thôi.

“Lạc Xương là công chúa cao quý, nhưng cả đời này chỉ sợ trừ vị mẫu thân này, e rằng chưa từng được người khác yêu thương nữa, nếu như biết...” Y thở dài một tiếng: “Tin tức này họ đã thông báo cho Yên quốc chưa?”

“Nghe nói kéo dài mãi đến gần đây mới gửi tin tức đi. Cũng không phải là quốc thư chính thức, chỉ là công văn tùy ý. Xem ra Tân vương không hề muốn Yên vương trọng đối đai chuyện này.” Kỳ Sĩ Kiệt cười khẩy.

Tân Húc Phi vẫn thấy nghi hoặc: “Tính tình của Vương huynh đúng là hơi tàn bạo, nhưng y lòng dạ thâm trầm, lần này tại sao có thể lỗ mãng như vậy? Lan tần mặc dù xuất thân hàn vi, hiện tại chung quy là mẹ của hoàng hậu Yên quốc...”

“Nghe nói mấy ngày đó tâm tình người nọ vô cùng không tốt, thường say mềm, uống say là tùy ý ngược đai cung nhẫn. Đêm hôm đó, y say đến mơ hồ, cho nên lật nhầm tên Lan tần...”

Khi Kỳ Sĩ Kiệt bẩm báo mật sự Tần cung này cho Tần Húc Phi, một khoái mã đã đi đến kinh giao Yên quốc.

Lặn lội đường xa, ngày đêm kiêm trình, kỵ thủ trên ngựa chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, mệt mỏi muốn chết.

Qua đường vòng, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời. Bên đường có một tiểu trà lâu hai tầng thuần dùng trúc xanh dựng nên. Kiểu dáng đơn giản, lại sạch sẽ trong lành. Trên lầu búp “trà” cắm nghiêng, trong không khí phiêu tán hương trà thoang thoảng. Mấy thôn cô tay chân chịu khó, áo vải lam hoa bận rộn qua lại trước sau, khách đông không có chỗ ngồi, bàn cũng kê ra ngoài trà lâu.

Nam tử trên ngựa xoay người xuống ngựa, chạy đến trước cái bàn gần nhất, ngồi xuống gọi ngay: “Mang trà cho ta.”

Lập tức có một thôn cô nét mặt tươi cười qua đây xách ấm pha trà, khăn tay lau mồ hôi đưa qua cũng sạch sẽ.

Nam tử nhìn quanh bốn phía, thấy khá mới mẻ: “Trà lâu này của các cô là mới dựng nhỉ. Mấy năm trước ta cũng từng vào kinh, khi đó nơi này còn trống không, chưa có gì đâu?”

Thôn cô nở ứng phó khách đã một thời gian dài, nói chuyện khá là nhẹ nhàng lưu loát, cười nói: “Thanh... chủ của chúng tôi vốn là dựng một lán trà nhỏ ở đây, buôn bán cực tốt. Bởi vì khách luôn không ngồi được, cho nên liền quyết định cất một trà lâu thế này. Nhà nông dân, cũng không chú trọng gì, đây không phải chỉ dùng tre trúc dựng tùy tiện, chẳng qua trên lâu có một gian phòng nhã cách biệt, tuy rằng hơi thô, quý nhân trong thành trái lại cực ưa thích.”

Nam tử khẽ gật đầu, cười ngửa đầu nhìn lâu trúc kia: “Hay là hay ở mộc mạc tự nhiên, nông gia thú vị quá.” Một tay nâng chén uống một ngụm nhỏ, chỉ cảm thấy bực dọc tiêu hết, bất giác lại cười: “Trà ngon. Trà ngon, lâu hay, chỗ cũng chọn tốt. Có thể có ánh mắt như vậy, chủ quán tất là cao nhân nhỉ?”

Thôn cô cười nhẹ: “Cao thấp gì, người cũng là từ cùng một thôn với tôi ra. Khách quan ngài nếu như tò mò, ngồi thêm một lúc là thấy nàng ấy thôi. Bình thường nàng ấy cũng tiếp khách như chúng tôi. Chỉ hôm nay nàng ấy có chút việc, hiện đang ở trong một gian phòng nhã, chờ nàng ấy xong xuôi sự tình cũng sẽ ra thôi.” Nàng vừa nói vừa ngẩng đầu ra hiệu phương hướng gian nhã cho khách.

Nam nhân theo ánh mắt nàng nhìn lên trên, lại thấy một cánh cửa sổ lầu hai thỉnh lình mở rộng, có bóng đen từ bên trong kêu me o i mà lộn nhào xuống.

Nam nhân cả kinh nhảy lên, một tay đặt trên chuôi đao bên hông, chờ khi nhìn kỹ lại, đã nghe bịch một tiếng, một người rên rỉ chậm chạp từ dưới đất bò dậy.

—

Sau khi Thanh Cô mở lán trà phát tài, trong thôn lại có không ít người muốn học nàng, cũng mở quán trà ven đường. Nhưng trà pha ra nhất định không ngon như nàng, chưa được hai hôm đã phải từ bỏ. Về phần đuối nàng đi, dọa dẫm nàng nợ kia càng không cần nhắc tới, mọi người đã sớm bị nàng đánh chết khiếp.

Thanh Cô trái lại là một người ôn hòa, không so đo chuyện cũ. Lán trà lớn rồi nàng liền gọi mấy cô nương lành lợi chịu làm trong thôn qua giúp đỡ, tiền công nói ra tốt hơn xa làm ruộng, cho nên người trong thôn đều tranh đến.

Vốn như vậy Thanh Cô cũng đã thỏa mãn lắm rồi, Dung Khiêm lại ra chủ ý bảo nàng cứ xây một trà lâu, trà về sau phân ra cao trung thấp, cho những người khách bất đồng. Lâu này không nên xa hoa, cứ dùng tre trúc bình thường nhất thuận tiện nhất, dựng theo hai chữ mộc mạc. Thanh Cô nghe mà đầu óc choáng váng, nhưng xưa nay chưa từng làm trái y, chỉ an tâm làm theo.

Đám thôn nhân cầm tiền công giúp cất trà lâu, trong lòng lại nhận định nàng lòng tham không đủ, khẳng định phải mệt chết. Thế mà trà lâu dựng lên, buôn

bán tốt đến mức khiến người không dám tin. Những kẻ có tiền và có quan tước ra vào kinh thành nhiều không đếm xuể, nhà cửa nguy nga lộng lẫy ở quá lâu, lầu trúc con con đơn giản mộc mạc thế này, trái lại khiến người lạ mắt lạ tai. Đến nỗi thu tiền càng đắt, họ ngược lại cảm thấy càng có thể diện. Những gia đình dẫn theo nữ quyến ra đẹp thanh, đối với hai gian nhã con con biệt lập trên lầu hai trà lâu, càng đặc biệt ưu ái.

Khẩu nhĩ tương truyền, việc buôn bán của trà lâu con con này của Thanh Cô ngày càng phát đạt, đã thành một cảnh quan đẹp thanh ở ngoại thành. Trà lâu mua may bán đắt, những kẻ đeo mắt ghen tị càng nhiều, mà những bà mai của bốn quê tám trấn nhận được tin tức, nghe nói bà chủ trà lâu muốn tìm trượng phu, lập tức bắt đầu bốn phía gõ cửa. Đừng nói nữ nhân này già, cũng đừng nói nàng ngoại hình thật sự chẳng ra gì, chân còn hơi tàn tật. Nhưng mà nàng có tiền nha, có tiền còn sợ không tìm được trượng phu sao? Khoản tiền mai mối kia, còn có thể ít sao?

Trong nháy mắt, Trương Tam Lý Tứ Vương Nhị bao nhiêu loại người đều được các bà mai liệt ra. Thế nhưng, cửa nghĩa huynh của bà chủ này lại không dễ qua. Đừng nhìn người nọ là một tên quỷ lao vừa gầy vừa tàn, bình thường gió thổi cũng có thể ngã lăn quay. Bất kể những bà mối này lôi hết bách bảo ra tán dương nhà trai, gia cảnh giàu có, văn võ song toàn, tính tình nhân hậu, tiền đồ rộng lớn... thế nào, y luôn nhàn nhã mỉm cười là có thể dễ dàng hỏi ra đại khái tình hình thật sự, sau đó liền rà từng tên trên danh sách.

Người này không được, một kẻ làm ruộng, chữ đại không biết, muội tử nhà y hiện tại đã biết viết biết tính, không xứng.

Người này cũng không được, tuổi lớn quá, còn là tái giá, rất ủy khuất muội tử y.

Người này càng không được, tính tình nóng nảy, sẽ đối xử không tốt với muội tử y...

Y chọn đong lựa tây, quả thực khiến mấy bà mối tức đến méo mũi. Cũng không nhìn muội tử ngươi là điều kiện gì, bà cô hai mươi mấy tuổi, lại thêm vừa xấu vừa tàn, chẳng lẽ còn muốn chọn một thiên tiên?

Thế nhưng người thoát nhìn đau bệnh kia, dám gạch đến mức trên danh sách đó chỉ còn sót lại hai ba người nhìn như các phuơng diện đều xấp xỉ đủ tư cách. Song cũng không hề bàn hôn sự, mà là yêu cầu cho Thanh Cô lần lượt gặp thử họ. Đây đây đây... Trên đời này nào có nữ nhân tự mình muốn gặp người chọn chồng, thế nhưng dựa vào khoản tiền công mai mối kia, bà mối Vương vẫn thật sự nỗ lực thuyết phục một vị hôn nay tới gặp mặt.

Hiện tại, Triệu thư sinh tuổi tác xấp xỉ Thanh Cô kia đã ngồi trong gian nhã trên lầu. Đối diện hắn, bà chủ trà lâu hiện giờ bốn quê tám trấn đều rất có danh nhút nhát ngồi đó.

Tuy nói Thanh Cô thời gian này kinh doanh trà lâu, thường gặp khách khứa bốn phuơng, dần dần có thể thản nhiên thong dong mỉm cười đối mặt với mọi người, nhưng lúc này nghĩ chuyện hôn nhân đại sự tương lai, không khỏi toàn thân gượng gạo, lại khôi phục vẻ câu nệ khiếp đảm trước kia.

Cúi đầu ngồi đực ra đó, lại là từ đầu đến cuối cũng không đưa mắt nhìn Triệu thư sinh được bà mối Vương khen thành thiên hạ đệ nhất tài tử kia một lần.

Đại sự kết hôn, là Dung đại ca bỗng nhiên nói ra, trước đó nàng nghĩ cũng chưa từng.

Nhưng mà, y đã nói, nàng liền băng lòng. Suốt một thời gian dài như thế, nàng chưa từng làm trái y, chỉ cần là y nói, nàng nhất định nghe theo.

Nàng biết, Dung đại ca bỗng nhiên nhắc tới việc này, chỉ vì không yên tâm về nàng. Nàng hiểu, Dung đại ca của nàng là người trong một thế giới khác, rồi có một ngày, người kia sẽ phải đi. Đến lúc y đi, y chung quy hy vọng nàng khoái lạc hạnh phúc, có một chỗ dựa, vậy thì nàng sẽ để Dung đại ca yên tâm, đừng khiến y bận lòng, đừng khiến y lo nghĩ.

Bất kể là ai, chỉ cần là người Dung đại ca chọn trúng, tự nhiên đều là người tốt.

Nàng cứ thế ngồi cứng đờ, nhưng mà cho dù là cúi đầu, bớt xanh bên mặt vẫn rất dễ dàng để người đối diện nhìn không sót.

Triệu thư sinh hơi nhíu mày. Hắn cũng từng đến trà lâu uống trà, hắn cũng cảm thấy bà chủ ôn hòa chiêu đãi mọi khách nhân kia rất dễ thân, nhưng mà nếu muốn nữ nhân này làm vợ mình, lại là chuyện khác. Nam nhân ấy à, ngoài miệng phải nói cưới vợ cưới đức, nhưng trong lòng ai dám nói mình không ngóng trông trên giường là một đại mỹ nhân. Cho dù là ông nông dân, cưới vợ nghĩ phải biết làm việc biết sinh đẻ, diện mạo không phải là sẽ không chọn. Huống chi hắn chính là một người đọc sách ít có ở quê. Tuy nói thi mấy lần cũng chưa trúng công danh, tương lai không chừng vẫn có ngày xuất đầu.

Thanh Cô không nói gì, Triệu thư sinh trong lòng không thoái mái, cũng không nói gì, trưởng diện liền cương lên. Bà mối đứng bên trái lại có thể cười tươi hơn hớn: “Thanh cô nương, vị Triệu công tử này, chính là một người đọc sách khó được trong bốn quê tám trấn chúng ta. Tài tử hiếm có, tính tình lại tốt, học vấn cũng tốt, tương lai không thể thiếu có thể mưu một quan nửa chức, đến lúc đó thì cô chính là bà quan!”

“Triệu công tử, vị Thanh cô nương này, tính tình vừa tốt, người lại chịu khó, tính lại hiền hậu, nhất định có thể giúp chồng vượng gia…” Bà mối vừa nói vừa cẩn thận kéo góc áo hắn.

Triệu thư sinh phục hồi *** thầm, thấy bà mối đang liều mạng nháy mắt với mình. Lập tức nhớ tới vẫn đề hiện thực.

Bản thân trước nay chỉ biết đọc sách căn bản không biết cà cấy. Trước kia lao động trong nhà dựa vào đại ca gánh vác. Hiện giờ đại ca cưới đạiẫu, nghe người đầu ấp tay gối, không chịu nuôi không một đệ đệ tương lai biết đâu có thể làm quan nữa, ngày ngày kêu phải ở riêng. Đạiẫu cả ngày ném chậu đập bát,

chỉ chó mắng mèo, ngôn từ khó nghe mà lô liếu, tỏ rõ một ngày chưa ở riêng thì ngày đó hắn không thể dễ chịu.

Hắn bình thường tự cho là đọc sách biết chữ, coi thường mấy ông nông dân trong thôn. Nhưng thật bắt hắn ở riêng, chia được vài mẩu ruộng, hoàn toàn không biết làm, biết được mấy chữ, trong thôn cũng chẳng ai tìm hắn viết thư, hoặc là mời tiên sinh cho con. Thi thư một bụng này, lại chẳng thực dụng bằng một cái cuốc. Nếu không thể cưới một người vợ có thể nuôi sống hắn, cuộc sống về sau đúng thật chẳng biết nên làm thế nào.

Nhớ tới quẫn cảnh của mình, hắn chỉ đành nhịn một bụng ủy khuất trước, trầm mặt nói: “Ta là người đọc sách, trong nhà tự phải chú trọng lễ nghi. Chờ về sau thành thân rồi, trà lâu này ta thay nàng góp sức lo liệu là được, nàng đừng ở mãi bên ngoài ngày ngày xã giao với khách nhân từ nam chí bắc nữa.”

Thanh Cô lặng lẽ ừm một tiếng, còn chưa hoàn toàn phản ứng lại.

“Ta biết nàng là một nữ nhân làm việc không tiện, chung quy phải có một nam nhân giúp đỡ, mọi sự nhờ nghĩa huynh giúp nàng làm chủ cũng là không có biện pháp. Chỉ là về sau nàng vào cửa Triệu gia, vẫn không nên quá thân cận y. Y lại chẳng phải huynh trưởng ruột thịt của nàng, tình ngay lý gian, dù sao cũng phải tránh hiềm nghi.” Triệu thư sinh cả thanh âm cũng trầm trồ.

Thanh Cô lặng lẽ trùng to mắt, hoàn toàn không lý giải, người này ở đâu ra tư cách chỉ tay năm ngón với chuyện của nàng và Dung đại ca.

Triệu thư sinh rất không vui. Họ Dung ở chung với nữ nhân này, thật là cái gai trong lòng, mặc dù nghe nói nam nhân kia bệnh rất nặng, không chừng căn bản chẳng thể làm việc nam nữ, chỉ là những lời ong ve này nói cho cùng cũng khó nghe, muốn cưới nữ nhân này, thật là, thật là... Nữ nhân xấu như vậy, còn hơi tàn tật, thanh danh lại bị bại hoại...

Hắn tự nhận là một người đọc sách rất giỏi, lúc này liền tồn ý định phải lập oai phủ đầu, trước khi nữ nhân này vào cửa phải dạy dỗ nàng đàng hoàng, để

tránh đến lúc đó nàng khiến hắn mất mặt, lời nói càng thêm uy nghiêm: “Đương nhiên, y từng giúp nàng, tốt xấu cũng phải có chút lòng. Chỉ là về sau, cần phải để y dọn nhà ra ngoài, việc buôn bán của trà lâu, sổ sách cũng không cho y chạm tới nữa, tương lai...”

Còn chưa nói xong, đã thấy đang yên đang lành nguyên một cái bàn bị lật nhào, hắn đưa hai tay ôm đầu theo bản năng, ngã ra sau. Cỗ áo chợt căng, cả người đã bị xách lên.

Thanh Cô một tay xách cổ hắn, một tay nắm thành đấm giơ cao cao. Người này, người này, khinh thường nàng không hề gì, nhưng làm sao dám nói Dung đại ca như vậy. Hắn lại muốn đuổi Dung đại ca khỏi nhà, hắn lại muốn chiếm đoạt trà lâu của Dung đại ca?

Triệu thư sinh trong tráng hán nông thôn, mặc dù luôn luôn là một thư sinh ốm yếu vô dụng, nhưng chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị một nữ nhân xách lên dễ dàng, ngẩng đầu lại nhìn thấy trên khuôn mặt có bớt xanh kia đầy vẻ giận dữ, sợ tới mức nứt hết tim mật, trời ơi, đây không phải nữ nhân, căn bản là một yêu quái.

Bà mối bên cạnh sợ quá lớn tiếng rít ầm lên, thanh âm cực lớn, đau nhói màng tai người.

Thanh Cô ngẩn người, bỗng nhiên nghĩ đến, khí lực của mình càng lúc càng lớn, nếu đánh người không chừng đánh ra mạng người, nắm đấm này lại bỏ xuống. Chỉ là nhìn thư sinh này bộ dáng co rúm, nhớ tới ý đồ của hắn với Dung đại ca vừa rồi, rõ cuộc vẫn rất giận, đi đến trước cửa sổ, một phen đẩy cửa sổ, thuận tay lăng một phát, thư sinh này liền như phế phẩm, xuyên cửa sổ mà ra, nặng nề ngã xuống đất.

Thanh Cô từ trong cửa sổ thò đầu ra, chỉ Triệu thư sinh quát: “Ta sẽ không gả cho ngươi, ngươi cút đi.”

May mà trà lâu thấp, phía dưới cũng không phải là đá phiến, Triệu thư sinh

nợ ôi ôi ai ai rên rỉ đứng dậy, cả người nhớp nháp, cũng chỉ bên này quát: “Ta cho dù chết đói, cũng sẽ không cưới loại nữ nhân như ngươi!” Vừa nói vừa phòng bị mà lùi về sau, chân không cẩn thận lại ngã chống vó, sau đó lại hừ hừ bò dậy, sắc mặt thoảng xanh thoảng trắng: “Đồ đanh đá nhà ngươi! Người, ngươi, ngươi đây là ý đồ giết ngươi! Ta phải đi quan phủ cáo ngươi!”

Thanh Cô quýnh lên, càng nhô người ra trước, lớn tiếng quát: “Ngươi nói bậy! Lầu hai nơi này lại chặng cao, ta còn đặc biệt ném ngươi lên chỗ đất mềm kia, băng không ngươi... ngươi...”

Triệu thư sinh chặng qua là võ mồm tranh phong, không chịu bị thiệt mà thôi. Thấy nàng nổi giận, trong lòng lại hoảng, vội vàng khập khiễng chạy về phía xa, vừa chạy còn vừa hô: “Ngươi chính là muốn giết người, ta đi cáo ngươi, ta đi cáo ngươi...”

Thanh Cô luôn luôn hiền lành không gây chuyện, bỗng nhiên bị người nói muốn đi cáo quan, thật là hoảng sợ, băng tư thế nhô người ra này, ngay người ngay cửa sổ hồi lâu, đột nhiên ý thức được rằng những người trong ngoài trà lâu phía dưới đều đang nhìn nàng chăm chăm, mặt lập tức đỏ bừng, vội vàng rụt vào trong, đóng cửa cái rầm.

Đến lúc này, đám người kinh ngạc ngẩn ra dưới lầu mới ồ lên, bắt đầu nghị luận.

Nam tử đến từ phương xa ngoài trà lâu kia cũng líu cá lưỡi: “Đây, đây, đây chính là bà chủ của các cô?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 54 : Tâm Tâm Niệm Niệm

Mọi người dưới lầu ô lên, nam tử đến từ phương xa kia cũng líu cả lưỡi:
“Đây, đây, đây chính là bà chủ của các cô?”

“Phải, vốn hôm nay là ở bên trên tương thân.” Thôn cô châm trà cũng có phần kinh sợ. Bao lâu nay, Thanh Cô đều là hòa hòa khí khí, bộ dáng cường hẵn hung ác như vậy đã lâu lắm không thấy.

Nam tử lại cười ha ha: “Thú vị lắm, không thể ngờ kinh thành lại xuất hiện nhân vật thú vị như vậy. Đáng tiếc ta có công vụ trong người, băng không náo nhiệt này nhất định xem thêm một lúc.” Hắn nói xong, đưa tay bưng trà lên uống một ngụm to cạn sạch, ném một xâu tiền trên bàn, cười ngựa đi thẳng.

Mà ở trên lầu, Thanh Cô đóng cửa sổ ngắn ra một hồi, thở hồn hển mĩ hơi, lúc này mới nói với bà mối Vương còn bảo trì trạng thái sững sờ: “Dì Vương, làm phiền dì, lần sau khi làm mai, hãy nói rõ giúp con. Trà lâu này không phải của con, là của Dung đại ca. Con chỉ giúp huynh ấy quản lý thôii, nếu như người khác vẫn chịu...”

“Đương nhiên không chịu rồi...” Bà mối Vương lúc này mới hồi phục ***
thân, giật chân mảng to: “Cứ băng diện mạo này, tuổi tác này của ngươi, trà lâu này không phải của ngươi, ai chịu kết thân với ngươi. Ngươi về sau đừng tới tìm ta, thật là xui xẻo...” Bà ta nổi giận đùng đùng, tung cửa đi mất, bản thân Thanh Cô ở trong phòng lặng lẽ đứng một lúc, mới ra khỏi phòng, đi đến gian nhã bên cạnh, khẽ khàng kéo cửa đi vào, cúi đầu sợ sệt nói: “Dung đại ca, xin lỗi,
muội không nghe lời huynh. Muội... muội gây họa rồi.”

“Hiện tại mới nhớ phải xin lỗi. Muộn rồi.” Dung Khiêm đanh mặt, ngữ khí

cực kỳ không vui.

Đầu Thanh Cô càng lúc càng thấp, đều là nàng không tốt, nhất thời xúc động, uổng phí một phen hảo ý của Dung đại ca.

“Loại cặn bã đó, nên đánh cho cả cha mẹ cũng không nhận ra nổi mới đúng, muội lại cứ thế dễ dàng bỏ qua cho hắn, thật là tức chết ta!” Dung Khiêm đập bàn tức giận.

Thanh Cô ngạc nhiên ngẩng đầu: “Dung đại ca, huynh không giận muội ném hắn ra ngoài?”

“Ta rất giận, vô cùng giận.” Dung Khiêm giận dữ nhìn nàng.

Thanh Cô đã thở phào nhẹ nhõm, bước đến gần, thấp giọng nói: “dì Vương nói về sau sẽ không làm nữa...”

Dung Khiêm cười khổ lắc đầu, ngăn câu chuyện của nàng.

Y há có thể không biết những nam nhân nhiệt tình đến bàn hôn sự này, phần nhiều là đến vì tiền. Bất quá trên con đường hôn nhân này, y lại chẳng có loại nghiện thuần khiết như Phương Khinh Trần đó. Nếu như hai người sống cùng nhau thoải mái hơn, thích hợp hơn cuộc sống hai người đơn độc, là hôn sự này có thể thành. Vô luận lúc trước đối phương vừa nhìn đã trúng là người hay là xuất thân, lại có gì quan trọng. Chỉ cần hai bên đều thành tâm thành ý muốn thành một nhà, đỡ đần nhau mà sống, vậy là đủ.

Bản thân y thể nhược tàn tật, hành động bất tiện, không có biện pháp bôn ba tú xứ chọn lựa giúp nàng, cho nên cũng chỉ có thể nhờ bà mối giúp. Y vốn nghĩ, những bề ngoài đó, sống chung một thời gian dài, tự nhiên liền nhạt đi. Mà Thanh Cô ôn hậu cẩn cù, đơn thuần chân thành, lâu ngày lại thật sự có thể đả động người. Như vậy chỉ cần hai bên tuổi tác không quá chênh lệch, đối phương vải thô quần thủng, tính tình đừng quá nóng nảy, là miễn cưỡng có thể chấp nhận. Tương lai sinh con đẻ cái, có một gia đình nhỏ, tự nhiên mỹ mĩ mãn mãn.

Ai ngờ thế đạo này lại có nam nhân như vậy, cảm thấy chỉ cần là một nam nhân, là có nguồn vốn tuyệt đối, có thể giãm nữ nhân dưới chân để vũ nhục. Ngay cả người đọc sách nhã nhặn hai bàn tay trắng như vậy, cũng có thể bày ra tư thái tài trí hơn người hất hàm sai khiến Thanh Cô như thế. Thật sự khiến người bức mình.

Thôi thôi thôi, mình nóng lòng cầu thành, đưa một nữ tử ôn hậu ra ngoài, không dung để người làm nhục.

Khe khẽ thở dài: “Thôi, loại chuyện này, vốn cũng có thể ngộ mà không thể cầu, về sau thôi đừng nói nữa.”

Y đã nhận mệnh, Thanh Cô dù có ngàn tốt vạn tốt, tại thế gian này sơ cũng khó tìm giai ngẫu. Nam nhi xuất sắc không nhìn thấy chỗ tốt của nàng, những người thô xuẩn đó muốn cũng chỉ là tiền tài của nàng, mà không phải con người nàng đây. Người từng đọc sách coi thường nàng, chưa từng đọc sách thì làm sao không phải chà đạp nàng. Đã như vậy, sự quan tâm của y với nàng, ngược lại là tổn thương nàng.

Thanh Cô vẫn cúi đầu, khẽ ừm một tiếng. Không cần tương thân nữa, không cần lo lấy chồng nữa, không cần tay chân luống cuống kinh hồn bạt vía nữa. Chỉ là, cuối cùng vẫn phải để Dung đại ca tiếp tục nhọc lòng cho nàng, tương lai y cho dù muốn đi, cũng phải không yên lòng vì nàng...

Nha đầu ngốc này, trước mặt y, tâm tư gì cũng để trên mặt, như là trong suốt vậy.

Dung Khiêm dùng tay còng lại kia nhấn bàn mượn lực, hơi gian nan đứng lên, cười chê nàng: “Nha đầu ngốc, không gả thì thôi, đâu phải chuyện gì to tát. Cùng lăm thì huynh muội chúng ta sống dựa vào nhau như thế này cả đời là được.”

Thanh Cô chấn động ngẩng đầu: “Dung đại ca, huynh... huynh sẽ không đi sao?”

“Ai nói ta muốn đi? Muội cả ngày nghĩ ngợi lung tung gì thế?” Dung Khiêm mỉm cười: “Thiên hạ không phải người người đều ngốc như muội, chịu cho ta ăn uống miễn phí thế này.”

Thanh Cô nhìn y, bỗng ngơ ngẩn rời lệ.

Dung Khiêm sớm có chuẩn bị, móc ra một chiếc khăn tay đưa qua: “Muội cũng không cần quá kích động. Thân thể ta thế này, cũng chẳng biết còn có thể sống bao lâu...”

“Dung đại ca...” Thanh Cô nghẹn ngào ngắt lời y.

“Nha đầu ngốc, muội một ngày không chê ta vướng víu, ta sẽ một ngày làm bạn với muội. Chỉ cần ta còn sống, dù sao cũng sẽ không vứt bỏ muội. Muội ngốc như vậy, dễ bị người ức hiếp như vậy, nếu ta không ở bên cạnh trông muội, làm sao có thể yên tâm.”

Thanh Cô bỗng nhiên òa khóc, khẽ khàng dựa lên vai y. Nước mắt tức khắc ngấm ướt thanh sam của y.

Nàng chưa bao giờ mong ngóng y sẽ không đi, nàng chưa từng nghĩ tới, nàng thật sự có thể có một người không rời không bỏ. Sự kinh hỉ lớn như vậy nện xuống, khiến nàng chân tay luống cuống, trong lòng trống rỗng, chỉ có nước mắt hoàn toàn không thể khống chế một mực chảy xuống.

Khoảnh khắc nàng dựa đến đó, Dung Khiêm cắn răng cố gắng đứng vững mới không bị nàng trong lúc vô ý đụng cho ngã ngồi. Vì thân thể yếu đuối của mình hiện giờ mà than một tiếng. Y rốt cuộc vẫn đưa tay, vỗ nhẹ vai nàng.

Nha đầu ngốc này không biết, lịch thế lịch kiếp, trừ thân sinh phụ mẫu thì chưa từng có ai như nàng, đối xử tử tế với y mà không có một điều cầu.

Thời gian qua, sớm tối sống cùng nhau, vì y ngẫu nhiên không cần gậy cũng có thể đi vài bước, vì y dần dần cũng có thể nhấc mấy thứ nặng,

những chuyển biến tốt đẹp của thân thể này, đều làm nàng cười không ngậm nổi miệng.

Vì việc buôn bán của nàng dần dần tốt lên, trên mặt dần dần có quang vinh tự tin, xử sự dần dần thong dong cởi mở, bóng ma từng có rút khỏi mặt mày nàng từng chút, y cũng luôn âm thầm cảm thấy vui mừng.

Phong Kính Tiết phiêu nhiên mà đi, tên Phương Khinh Trần kia lại chậm chạp không đến, thế nhưng y chưa từng mảy may nôn nóng. Thân thể tàn tạ này ở lại nhân gian như vậy, tự nhiên là phải chịu chút giày vò. Chỉ là... phù trần huyền thế, với y chẳng qua là một chớp mắt, cho dù tận năm mươi năm tuế nguyệt này, có thể bầu bạn một người thật lòng đỗi đai, lại có gì không thể?

Huống chi...

Y mỉm cười, bàn tay rộng lớn, khẽ vuốt tóc Thanh Cô. Ánh mắt lại mờ mịt không có cuối, xuyên qua song giấy lầu trúc, xa xa bay đến kinh thành.

Ôi, hắn cũng về rồi. Lúc trước mạng lưới tình báo mở rộng này, y phải tiêu phí bao nhiêu tâm huyết mới dệt nên. Tiểu tử An Vô Kỵ này ẩn nấp ở Tân quốc mấy năm nay, hiện tại cứ thế từ bỏ thân phận chạy về đây, mạng lưới bên kia chẳng khác nào phế đi một nửa. Thật sự là... khiến y không thể đau lòng.

Vừa nãy An Vô Kỵ ở dưới lầu hô to gọi nhỏ đòi trà, y nghe còn không dám tin tưởng, từ cửa sổ lén nhìn ra ngoài, đúng là hắn, thật sầu não.

Dung Khiêm đã nhíu mày. Ôi, căn cơ của tiểu tử kia vẫn quá nông cạn. Dù sao cũng là thiếu niên tự chấp chính, uy vọng không đủ, cho nên Yên quốc nhìn như quốc thái dân an, thực ra ẩn họan trùng trùng. Nhất là, làm một Hoàng đế chân chính mà không phải bù nhìn, những người bên cạnh có thể dùng vẫn quá ít. Hiện tại cư nhiên cả An Vô Kỵ cũng không thể không bị triệu về chia sẻ áp lực giúp Phong Trường Thanh. Tiểu tử khốn này, ngày trước sao lại chẳng chịu nhẫn耐 một hai năm nữa...

Vừa chuyển ý niệm, vào kinh báo cáo tuy rằng cấp bách, nhưng An Vô Ky cũng không cần vội vàng như vậy. Hắn hẵn là còn mang theo tin tức quan trọng gì cho Yên Lãm.

Tân, Yên, Sở... Khinh Trần...

Dung Khiêm thầm rên rỉ một tiếng trong lòng, vội vã cắt đứt luồng suy nghĩ đang bay loạn. Hiện tại ngươi chính là một người chết, một phế nhân, người đang đợi người, đang dưỡng thương, đang dưỡng già... tự mình kiềm rơm mà ôm, không phải là quá thừa?

An Vô Ky tự nhiên không biết một tiếng rống của mình dưới trà lâu đã khiến ai đó nghiến răng bao nhiêu lâu. Hắn ra roi thúc ngựa, chạy thẳng vào kinh thành, xuống ngựa ở ngoài phủ ngự tiền tổng thống lĩnh Phong Trường Thanh. Sau khi đê một tấm lệnh bài từ cửa hông, liền thong thả chờ trước cửa.

Chẳng bao lâu sau đã thấy Phong Trường Thanh mỉm cười bước ra: “Vô Ky, ngươi lại đến nhanh như vậy? Ta đang nhắc mãi là không biết khi nào ngươi mới có thể chạy đến đây!”

An Vô Ky cười sang sảng: “Tiểu nhân nào dám phiền tổng thống lĩnh đích thân đến đón.”

Phong Trường Thanh cười to, một phen kéo tay hắn: “Ngươi chết đi, nghĩ thật là hay. Ai đón ngươi. Ta là muốn dẫn ngươi trực tiếp tiến cung gặp thánh.”

An Vô Ky ngạc nhiên: “Ê ê, tốt xấu gì cũng phải để ta tắm rửa thay quần áo trước đã. Vào cung thế này, thất nghi quá mức!”

“Không cần, bệ hạ đang sốt ruột chờ tin, ngươi đi trước ngự báo cáo đã. Sau khi trở về ta cho ngươi mười ngày nghỉ, mặc ngươi chạy chơi khắp kinh thành, thích đi đâu thì đi, muốn gặp ai thì gặp. Còn hiện tại ngươi đừng mong chạy.”

Phong Trường Thanh còn chưa dứt lời, đã có hạ nhân dắt ngựa của hắn qua,

hắn xoay người lên ngựa, trừng An Vô Ky một cái: “Còn ngẩn ra làm gì?”

An Vô Ky cười khổ một tiếng, lùa bòu lên ngựa đi theo. Mười ngày nghỉ? Người thật sự sẽ cho ta? Bay giờ nói còn dễ nghe hơn hát...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 55 : Tin Đồn Thất Thiệt

Có Phong Trường Thanh dẫn đường, hoàng cung đại nội thông hành một mạch không trở ngại. Yên Lãm rất nhanh đã ở ngay ngự thư phòng tiếp đón mật thám xuất sắc nhiều năm ẩn nấp dị quốc này.

Từ lúc Dung Khiêm chủ chính, đã thiết lập ty hành nhân, chuyên môn huấn luyện các loại mật thám, dạo khắp chư quốc. An Vô Ky từ rất sớm ngày trước đã được Dung Khiêm ném đi Tân quốc, khi đó Yên Lãm còn là một tiểu thí hài, thân phận của hắn lại là không thể gặp quang, cho nên lần này hắn và Yên Lãm đúng là quân thần mới gặp lần đầu.

An Vô Ky ở bên ngoài tùy tính đã quen, chưa mất loại hào sảng của du hiệp tự tại đó, lần đầu gặp thánh cũng không chấp hử lễ, sau một bái liền vào thẳng chính đền, báo cáo tin tức tìm hiểu được cho Yên Lãm:

“Bệ hạ, Lan tần không phải bệnh chết, mà là chịu hết lăng nhục mà chết. Tân vương từ sau khi nhận được quốc thư của Sở quốc, vẫn nôn nóng không yên, mỗi ngày uống say mèm, đánh giết cung nhân trút giận. Thi thể Lan tần đã táng vào hoàng lăng, thuộc hạ không thể nghiệm thi, nhưng thần đã hối lộ thái giám phụ trách nhặt xác một khoán vàng lớn, nghe nói khi Lan tần tắt thở, thân không mảnh vải, thương tích đầy mình.”

Phong Trường Thanh cả giận nói: “Lan tần tuy xuất thân hàn vi, nói cho cùng cũng là mẹ của hoàng hậu Đại Yên ta. Tân vương làm như thế, trí Đại Yên ta ở đâu?”

An Vô Ky lắc đầu: “Tân vương lúc ấy say rượu mất trí, không phải cố ý khinh mạn nước ta. Y lấy bệnh cấp tính phát tang cho Lan tần, lại dùng công văn

thông báo, cũng chính là muôn cho chúng ta một câu trả lời. Về phần Đại Yên chúng ta chuẩn bị dùng thái độ nào ứng đối, vậy thì phải xem quyết định của bệ hạ.”

Việc này đích xác hơi hóc búa. Nếu Yên quốc có tâm tấn công Tân quốc, vậy lại là một cái cớ cực tốt. Nhưng Yên Lãm chủ chính chưa lâu, căn cơ chưa vững, hiện tại không phải thời cơ dấy lên đại chiến. Đã không muốn khai chiến với Tân, như vậy phát quốc thư chất vấn những điều đó, cũng không cần nhắc tới nữa. Chẳng lẽ họ có thể yêu cầu đào phi tử đã táng vào hoàng lăng ra nghiệm thi? Không có chứng cứ, chỉ trích thế này, Tân vương chỉ cần một phong hồi âm, là có thể chối bay tất cả. Ngược lại khiến Yên quốc khó kham.

Cho nên, chân tướng việc này không thể không tra, hiện tại đã tra ra, lại cũng khó mà truy cứu.

Yên Lãm rất rõ ràng điều này, cho nên cũng không nôn nóng, chỉ thản nhiên nói: “Tân vương ngoài công văn, trái lại còn kèm một phong thư riêng cho trẫm. Nói là Lạc Xương tuổi nhỏ, cốt nhục tình thâm, để tránh đau lòng, khuyên trẫm không cần đề cập với nàng. Về sau y sẽ tự phái người phỏng theo bút tích giọng điệu của Lan tần, viết thư cho Lạc Xương như bình thường.

Phong Trường Thanh cảm thấy thật tro trên. Loại chuyện này cũng đã làm, còn muốn giấu giếm, để Lạc Xương tiếp tục quyết một lòng dốc sức cho y.

An Vô Kỵ lại thoảng động lòng: “Bệ hạ, xin thứ cho vi thần lỗ mãng. Nhưng nếu như bệ hạ đem việc này lén cáo cho hoàng hậu, thì có thể tuyệt tâm luyến Tân. Bệ hạ chỉ cần dặn hoàng hậu thời cơ chưa đến, tạm thời bảo người đừng truyền ra. Cũng là...”

Sách nhất tiễn song điêu.

Nhưng không đợi hắn nói xong, Yên Lãm đã nhìn hắn một cái sâu: “Lạc Xương là thê tử của trẫm.”

An Vô Kỵ ngẩn ra, bỗng nhiên ý thức được. Mình quả nhiên làm mật thám quá lâu. Đại khái là đã quen cảm nhận thành bại được mất, hẵn lại hoàn toàn quên suy nghĩ, trong đoạn hôn nhân chính trị Tân Yên này, có thể còn vài phần chân tình.

Hắn cúi đầu im lặng, trong lòng cũng không phải không oán thầm.

Lúc Yên Tân hai bên hợp nghị thông gia, Tân vương không hề để mắt Yên Lãm lăm. Cho nên Lạc Xương công chúa lúc trước nghị định gả cho Yên quốc, là người xuất thân thấp nhất, tuổi nhỏ nhất, hơn nữa cuộc xuất giá của nàng cũng kéo dài rất lâu, cho đến khi từng công chúa đều đưa đi, mới đến phiên nàng. Những cung nhân nội thị đến theo Lạc Xương này, không cần phải nói, mọi người đều lòng biết rõ ràng, tám chín phần mười đều là người thân chịu “sứ mệnh”.

Vốn chỉ cần hai nước không trở mặt, loại sự tình này cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở. Nhưng mà, nếu Lạc Xương thân là ô dù của họ, tự mình không qua được với những mật thám này, muốn chậm rãi thu thập, vậy lại dễ dàng hơn nhiều. Tân quốc đang ngập bồ hòn chỉ có thể nuốt xuống, hơn nữa tính mạng những người này, cũng là một chuyện cực tốt để trả thù cho Lan tần, có kết quả này rồi, Yên quốc cũng sẽ không mất tôn nghiêm.

Song Yên Lãm vậy mà không chịu. Y muốn bảo vệ Lạc Xương, bảo vệ... thê tử của y!

Yên Lãm nhìn ra được sự bất mãn của hai người trước mắt. Nhưng y lại không cho rằng mình sai. Nàng là thê tử của y, sao y có thể ở trước mặt nàng khuếch đại nỗi đau tang mẹ của nàng, chỉ vì mình phất bụi phủi rác. Nàng thân là con dân Đại Tần, sao y có thể bức nàng cùng quốc gia đối địch, lừa lọc phản trắc. Nàng là con gái Tân vương, sao y có thể bức nàng phản bội thiên luân, cả đời không được an bình?

Nàng đã không còn mẫu thân, cho dù là công chúa cao quý, trong thiên địa

trừ y ra lại có ai chịu bảo vệ nàng. Thân là trượng phu, không thể bảo vệ thê tử, lấy gì làm người? Thân là quân vương, ngay cả người thân cận nhất cũng không hộ được, ngược lại muốn dùng máu lệ của họ che mưa chắn gió cho mình? Nếu như y vô lực vô sỉ đến nước này, còn mặt mũi nào làm đế!

Trong ngự thư phòng yên tĩnh kỳ dị giây lát, cho đến khi sự yên tĩnh bị tiếng quát mắng bên ngoài truyền đến đập tan.

Phong Trường Thanh thân là thống lĩnh ngự tiền thị vệ, chức trách ở đó, lập tức cao giọng quát: “Người nào ồn ào ở đây?”

Bên ngoài có người cung kính đáp: “Trong Cam Tuyền cung, nội thị của hoàng hậu thất nghi, chưa truyền báo, đã muốn lập tức gắp bệ hạ, đang om sòm bên ngoài.”

Yên Lãm hơi nhướng mày. Lúc y tiếp kiến An Vô Kỵ đã hạ mệnh lệnh, không được quấy rầy, thị vệ bên ngoài tất nhiên gắp người là ngăn, không biết Cam Tuyền cung bên kia có chuyện gì, lại không chờ được một khắc. Lập tức bình tĩnh hạ ý chỉ: “Để hắn tiến vào.”

Không bao lâu, liền có một nội thị sắc mặt tái nhợt lảo đảo vào ngự thư phòng, vừa vào đã trực tiếp quỳ xuống đất: “Bệ hạ, hoàng hậu té xỉu rồi.”

Yên Lãm cả kinh đứng dậy, bước hai bước, lại dừng chân: “An khanh ở dị quốc lâu ngày, trẫm vốn nêu đón gió tẩy trần cho khanh. Chỉ là hoàng hậu thân thể không khỏe, trẫm phân thân hết cách, về sau trẫm chọn định ngày rồi lại luận công cho khanh, khanh hôm nay về trước đi.”

An Vô Kỵ không nghĩ tới Yên Lãm lúc cấp thiết như thế, còn nhớ không thể lạnh nhạt mình, vội khom người thi lễ: “Vi thần sao dám làm phiền bệ hạ phí tâm như thế.”

Yên Lãm thật sự không có thời gian nói thêm những lời khách sáo này nữa, phất tay rảo bước rời đi.

Phong TrùỜng Thanh cũng vội vã đi theo, chỉ kịp quay đầu giao một câu: “Ta bảo thị vệ cùng ngươi ra cung. Ngươi ở kinh thành vẫn chưa có phủ đệ, cứ ở nhà ta trước đi.”

An Vô Kỵ đáp một tiếng, cũng theo ra ngự thư phòng, xa xa nhìn một quan một thần này rảo bước đi vội, bất giác mỉm cười.

Tính tình của vị bệ hạ này, cùng trước kia hăn tướng, dường như cực kỳ bất đồng.

“Ngươi nghe nói chưa? Sinh mẫu của hoàng hậu nương nương của chúng ta bị đánh chết tươi đó.”

“Đúng vậy, nghe nói là Tần vương vì không thể hại chết vương đệ Sở quốc kia, liền lôi người bên cạnh trút giận. Cố tình là vị nương nương kia đụng phải vận xui này.”

“Nghe nói chết thảm lắm. Toàn thân đều là thương, thật tội nghiệp...”

Sâu trong bóng tối, vẫn là những thanh âm lạnh khốc này vang vọng lặp lại, quanh quẩn không dứt.

Nàng muốn hô to, lại không phát ra được tiếng nào. Nàng muốn xông đến chất vấn, lại không thể động đậy.

Trong bóng tối vô biên vô hạn, vòng tay của mẫu thân, đã không thể tìm kiếm. Giữa huyết sắc cuồn cuộn, người chí thân trên thế gian này càng lúc càng đi xa.

Phảng phất lại nhớ tới cái ngày viễn hành dị quốc đó, sơn đỏ, mòn đỏ, áo cưới màu đỏ. Trong nghi thức long trọng đỏ tươi khắp trước mắt, nàng bái biệt Tần vương và vương hậu. Mà mẫu thân nàng địa vị ti tiện, thậm chí không thể tiến lên. Cách tầng tầng màu đỏ, người đứng trong góc, mắt đỏ hoe, lại nép lệ,

chỉ cố gắng mỉm cười với nàng, xa xa tiễn biệt nữ nhi đời này khó mà gặp lại.

Màu đỏ ảm đạm đi. Trong bóng tối, mẫu thân càng lướt càng xa. Nàng mở to mắt, cố gắng vươn tay, lại không thể chạm đến một góc áo.

“Mẹ!”

Nàng la lên, lại không nghe thấy thanh âm của mình.

Ngồi bên sập, sờ vầng trán Lạc Xương nóng như lửa, nhìn nước mắt lặng yên chảy xuống từ khói mắt nàng, nghe từng tiếng thì thào hô hoán “Mẹ!” kia, Yên Lãm buồn bã không nói gì.

Nàng còn là một hài tử chỉ mươi ba tuổi rưỡi.

Bất luận cuộc hôn nhân này là vì cái gì, y và Lạc Xương đã cử hành đại hôn, nàng chính là vợ y. Y phải yêu quý nàng, chăm sóc nàng, chờ nàng lớn lên, chờ nàng chuẩn bị tốt. Cũng như người nọ, một mực chăm sóc y, chờ đợi y lớn lên vậy.

Họ đại hôn mấy tháng, chân tâm của y cuối cùng đã đổi được sự thoải mái của nàng, nữ hài tử thân phận xấu hổ này, vẫn chưa hết khờ dại. Cảm giác được y tốt với nàng, cũng liền toàn tâm toàn ý tín nhiệm và dựa vào, không hề che giấu mà chia sẻ hết thảy cùng y.

Mà trong tất cả tự thuật của nàng, đều có thể nghe ra là quá khứ của nàng bần cùng đến đáng thương. Trừ một mẫu thân bảo vệ nàng thì cơ hồ không còn gì cả.

Khi đó, y cũng từng thương hại trong lòng, nhẹ nhàng ôm thân hình nhỏ xíu kia, ôn nhu nói: “Về sau, nàng còn có ta.”

Nhưng mà hiện tại, tiểu thê tử của y, ở ngay trước mặt y, hôn mê bất tỉnh, lại vẫn rơi lệ nói mớ.

Y bỗng nhiên phẫn nộ: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây?”

Thái y sớm quỳ đầy dưới đất: “Bệ hạ, hoàng hậu chỉ là bị kinh mà tim đập nhanh, chờ hòa hoãn xuống, lại dùng chút dược điều túc yên thần, tự nhiên là khỏe lên.”

Yên Lãm lạnh lùng nhìn một vòng cung nữ thái giám trong điện: “Khi ở Tân quốc, chưa từng có ai dạy các ngươi quy củ sao? Hoàng hậu đi dạo, bên cạnh lại chỉ có hai người đi theo? Những người trước sau dẹp đường đâu? Người đuổi những kẻ nhàn tạp đâu! Các ngươi làm hầu thật tốt!”

Hạ nhân khắp điện chỉ dập đầu thỉnh tội.

Yên Lãm lạnh lùng nói: “Các ngươi phạm chính là tội muôn chết, niêm các ngươi là người của cố quốc hoàng hậu, nếu trẫm giết các ngươi, không khỏi ảnh hưởng thể diện của hoàng hậu. Chẳng qua chuyện hầu hạ sát người này, cũng không cần các ngươi nữa. Trẫm sẽ tự điều người khác đến chăm sóc hoàng hậu.”

Mọi người đều khiếp sợ, mấy vị nữ quan cấp khá cao nhịn không được mở miệng cầu xin: “Bệ hạ, chúng thần đều là người hầu cũ từ cố quốc của hoàng hậu, theo hoàng hậu lâu ngày, nếu như rời hết, chỉ sợ hoàng hậu nhất thời không tiện...”

“Chính là đi theo lâu quá, người lười gan lớn, chěnh mảng làm càn, mới dám để kẻ không đàng hoàng đụng phượng giá của hoàng hậu!” Yên Lãm cười lạnh: “Đến bây giờ còn nói lời này, các ngươi cảm thấy hoàng cung Đại Yên ta, không thể giết người được?”

Trong điện lập tức im lìm, không ai dám nói thêm một câu.

Yên Lãm hừ lạnh một tiếng, rảo bước ra nội điện, quát: “Mọi người đều lui ra cho trẫm! Triệu Phong thống lĩnh vào đây!”

Phong Trường Thanh một mực chờ ở ngoài cửa Cam Tuyền cung. Nơi này dù sao là tẩm cung của hoàng hậu, mặc dù hắn là thống lĩnh ngự tiền thị vệ, cũng không thể vào tùy tiện. Huống chi hoàng hậu té xỉu tất có nội tình, mà nội tình

này phải chăng hắn nên biết thì vẫn không nhất định.

Sau khi được tuyên triệu, hắn mới rảo bước tiến vào, tới chính điện Cam Tuyền cung, nhìn thấy trong điện lại không một kẻ hầu, trong lòng càng lạnh, trước tự định thần, hành lễ với Yên Lâm.

“Hoàng hậu hôm nay ở khu vườn bên ngoài giải khuây, trong lúc vô ý nghe được hai cung nhân quét dọn nói đến cái chết của Lan tần, đau buồn mà hôn mê bất tỉnh. Mà hai cung nhân kia phát hiện biến cố, lập tức trốn mất.”

Phong Trường Thanh mở miệng định nói gì đó, rồi lại ngưng, chỉ gọn gàng lưu loát hành lễ: “Thần sẽ tức khắc đi bố trí tìm bắt kẻ đã phạm đến hoàng hậu!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 56 : Cá Chậu Vụ Lây

Trong hoàng cung Yên quốc tin tức tặc nghẽn, hai cung nhân thô sứ lại cùng thời gian biết chuyện sinh tử của một cung tần trong hoàng cung dị quốc xa xôi. Hơn nữa họ biết còn đúng lúc như thế, chuẩn xác như thế, tường tận như thế. Trong đây nếu không có trò mèo, đó là gấp quỷ.

Sau khi Phong Trường Thanh rời khỏi, Yên Lãm lại vào nội điện, lặng yên ngồi xuống bên giường Lạc Xương, lặng lẽ trông nàng. Nước mắt Lạc Xương lặng lẽ ngấm ướt gối hương, ngay cả trong hôn mê, thân thể vẫn không ngừng run rẩy, hết tiếng này đến tiếng khác, vô ý thức kêu gọi: “Mẹ!”

Yên Lãm đột nhiên hơi bi thương. Nàng và y, trên thế giới này, đều không còn thân nhân.

Y thuở nhỏ đã không còn song thân, mà nàng, có cha như không, có mẹ lại bị uổng mạng. Nàng và y, đều là cô nhi.

Y chầm chậm cầm bàn tay lạnh ngắt của nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng thương tâm, về sau, nàng còn có ta.”

Y sẽ bảo vệ nàng. Cũng như rất lâu rất lâu về trước, có một người, lấy một tư thái tuyệt đối che chở bảo vệ, ôm người chỉ biết khóc lóc là y.

Mặc dù người kia chưa từng nói gì, nhưng mà người kia vẫn một mực bảo hộ y.

Sau nửa canh giờ, Phong Trường Thanh đến báo: “Bệ hạ, người đã tìm được.”

Hoàng cung dù sao cũng đóng kín. Thái giám cung nữ bình thường cho dù trốn, lại có thể trốn đến đâu.

Vốn là việc mươi phần chắc chín, Phong Trường Thanh lại vã mồ hôi lạnh toàn thân: “Hai cung nữ thô sứ kia, một đã nhảy xuống giếng tự sát, người còn lại muốn nhảy nhưng không dám nhảy, lần lữa một thời gian, mới bị thần bắt được. Theo cung khai của cô ta, họ biết đã gây đại họa, chạy đi tìm một cung nữ khác hỏi ý, cung nữ kia bảo họ, làm hoàng hậu sợ hãi, là phải tru chín tộc, chỉ có họ tự mình tìm chết trước, mới không liên lụy đến thân nhân.”

Yên Lãm mắt hơi động: “Cung nữ kia có vấn đề?”

“Bệ hạ minh giám, tin tức này đích xác chính là cung nữ khuyên họ lấy chết bảo toàn gia đình kia lén truyền ra.”

Yên Lãm lạnh giọng nói: “Không phải trùng hợp.”

Phong Trường Thanh cúi đầu đáp: “Bệ hạ thánh minh.”

“Tin tức của cung nữ lại là từ đâu biết được?”

“Cô ta là nữ quan hạ đẳng trong cung, phụ trách quản lý cung nữ thô sứ quét dọn Cam Tuyền cung, bệ hạ nhân hậu, từng ân chỉ nữ quan và thái giám có phẩm cấp trong cung, một năm có thể có bao nhiêu cơ hội gặp mặt thân nhân trong nhà. Hai ngày trước, cô ta đã gặp mặt huynh trưởng nhà mình. Tin tức này là huynh trưởng của cô ta cho biết. Cô ta cấp vị rất thấp, cũng không đủ nhạy bén, vừa lúc lại hầu trước mặt Cam Tuyền cung của hoàng hậu, nghe nói chuyện nhà hoàng hậu, chỉ làm như tin lạ, không có biện pháp nhịn xuống không nói, cô ta trái lại từng dặn dò những cung nữ đó đây là bí mật, nghe vậy là được, không thể truyền ra ngoài...”

Yên Lãm hừ một tiếng, nữ nhân không biết nặng nhẹ, ngươi rêu rao tai mắt linh thông, biết chỗ người ta không biết, thì làm sao có thể trông mong người khác không phải người cùng một tâm, cũng khoe ra ngoài như thế, bí mật, chỉ

nói một tiếng muôn người khác giữ kín, liền coi như mọi sự đại cát?

“Cô ta hôm nay cũng là gặp hai tiểu cung nữ kinh hoảng thất thố khóc lóc chạy đi tìm mình hỏi chủ ý, mới biết đã gây họa lớn. Vì trong sạch mình, để trong cung không cách nào tra xuống, liền cố ý dùng tội danh tru chín tộc như vậy, dọa lừa hai tiểu cung nữ đi tự sát.”

“Tâm này đáng tru.” Bốn chữ nhàn nhạt của Yên Lãm, đã đơn giản quyết định vận mệnh của cung nữ này. “Như vậy, huynh trưởng của cô ta?”

“Thần không dám để bệ hạ đợi lâu, cho nên trước khi đến phục chỉ, đã phái phó thủ đắc lực khác đi tróc nã thẩm vấn người này.”

Yên Lãm khẽ gật đầu: “Trẫm hiện tại không có chuyện gì khác sai phái ngươi, ngươi đi truy tra việc này trước đi.”

Phong Trường Thanh cũng không dám trì hoãn, lập tức lĩnh mệnh mà đi, mà Yên Lãm lại ngồi bên cạnh Lạc Xương, nhíu mày trầm tư.

Là ai bày cục này? Đường này liên hệ rất đơn giản, cũng khéo léo. Hầu hạ bên cạnh Lạc Xương đều là người Tần làm hồi môn, chỉ có thô dịch quét tước bên ngoài mới là cung nhân Yên quốc.

Nếu người Tần bên cạnh Lạc Xương không phải không quan tâm nàng, mỗi ngày chỉ nấp dưới thân phận hoàng hậu của nàng làm mưa làm gió, ngay cả chức ty tối thiểu cũng chậm trễ, mấy lời tán dóc của đám cung nữ thô địch đó, vô luận thế nào đều không thể truyền đến tai Lạc Xương.

Những cung nhân thô sứ đó địa vị cực thấp, phạm vi hoạt động tương ứng trong cung cũng hẹp nhất, họ không có tâm tư mãn cảm gì, cuộc sống cũng đơn điệu, được tin tức này, không có khả năng không truyền tai nhau. Phạm vi hoạt động của họ nhỏ, lại tập trung bên cạnh Lạc Xương, những người Tần đó đã không hề tận trách cách ly họ với Lạc Xương, như vậy, tin tức này trước khi quản sự trong cung phát hiện, khả năng để Lạc Xương nghe được đã là cực lớn,

khác biệt bất quá là sớm một ngày muộn một ngày thôi.

Y suy tư năm lần bảy lượt, muốn truyền tin tức này đến chỗ Lạc Xương, quả thật là không gì tiện hơn, ổn thỏa hơn lợi dụng ca ca của nữ quan này, nhưng có thể nghĩ đến những điều này, đồng thời áp dụng sách lược như vậy, người bày cục này, tất là tâm tư cực kỳ tỉ mỉ, hoặc chính là... có hiểu biết vượt mức với hoàng cung Yên quốc.

Sắc mặt Yên Lâm liền âm lãnh, Lạc Xương chẳng qua là một hài tử, mẫu thân nàng, cũng chẳng qua là một vị tần không có bối cảnh. Họ có đức gì nǎng gì, rước lấy thế lực phượng nào, không tiếc vốn gốc đến quan tâm như thế?

Tuy rằng y thừa cơ phạt tất cả người Tân đi thượng y cục, về sau không còn lo bên cạnh Lạc Xương tai mắt không sạch, xem như đã mất ẩn hoạn trong lòng, nhưng mà y không mảy may có tâm cảm kích người làm chuyện này, cái cầu này, y đã ghi lại.

Phong Trường Thanh mới ra cửa cung, liền thấy An Vô Ky mỉm cười lên đón, bất giác ngân ra: “Ngươi không đi về phủ ta?”

“Biết có náo nhiệt để xem, ta làm sao còn có thể nhàn nhã được.” An Vô Ky mỉm cười: “Nếu có gì ta giúp được, cứ việc phân phó, đương nhiên, nếu như không tiện để ta biết cũng không sao cả, ngươi nói một tiếng là được.”

Họ là bằng hữu cũ, tự nhiên không cần phải vòng vo khách khí thăm dò, Phong Trường Thanh cười nói: “Không sao, trong cung xảy ra chút chuyện, ta đoán, chỉ sợ không thoát được can hệ với âm mưu quỷ kế của gian tế nước khác. Vừa lúc làm gian tế là nghề cũ của ngươi, vậy ngươi cứ tới đây giúp ta một chút đi. Ta vừa rồi đã phái người đi tróc nã thẩm vấn, chúng ta hiện tại chạy đến, vừa đi vừa nói chuyện.”

Ra khỏi cửa cung, hai người buông tay giục ngựa vung roi, Phong Trường Thanh dẫn An Vô Ky, vừa đi về hướng phủ nha, vừa cho biết tiền căn hậu quả.

An Vô Ky lắc đầu nói: “Trong đây nếu thật có quỷ, người phái đại nội thị vệ đi bắt người, chẳng phải đánh rắn động cỏ.”

“Yên tâm, ta đã dặn dò, bảo họ trực tiếp giả làm sai nha, chỉ nói là có người cáo quan, trước bắt người đi nha môn kiện tụng, chờ vào nhà lao, dẹp sạch, lại thẩm tra cẩn thận.”

Đang trao đổi, hai bộ hạ phía trước khoái mã chạy như bay đến, xa xa vừa thấy Phong Trường Thanh tức thời xuống ngựa thi lễ.

Phong Trường Thanh ở trên ngựa hỏi: “Thế nào?”

“Tên kia rất vô dụng, chỉ bắt lại dọa vài tiếng là khai ra hết, hắn cũng là nghe người khác bài bố, nhận bạc của người ta, mới đem tin tức này cho muội muội hầu trong cung hoàng hậu nương nương kia. Người nọ tự xưng là tới từ Tân quốc, có khẩu âm người Tân, nói hắn cảm thấy Lan tần chết rất oan uổng, hy vọng nữ nhi duy nhất của bà có thể biết chuyện, bởi vậy dạy người kia nói với muội muội thế nào, chẳng qua dùng mấy tấm ngân phiếu, đã mua được cái tên không biết nặng nhẹ kia. Tên này mấy ngày nay đi khắp nơi mua nhà mua đất mua nữ nhân, tiêu xài tùy ý, ngân phiếu gần như đều dùng hết, trong nhà hắn, chỉ lục ra hai tờ còn sót...”

Cầm vê đè thấp thanh âm đến mức chỉ mấy người họ tụ cùng một chỗ là có thể nghe thấy, đồng thời móc ngân phiếu từ trong lòng trình lên, Phong Trường Thanh tiện tay nhận lấy, cũng không nhìn kỹ đã bỏ vào tay áo, đứng dừng hỏi: “Có biết kẻ gọi là người Tân kia hiện tại ở nơi nào?”

“Hắn không biết tầm tích người Tân kia, lúc cung khai chỉ nói là khi uống trà ở trà lâu kinh giao, người Tân kia bỗng nhiên xuất hiện, tán gẫu với hắn rồi châm rای nói đến việc này. Thị vệ trưởng sơ trà lâu kia là chỗ người Tân thường lui tới, không dám châm trễ, cho nên bảo chúng tôi trở về báo tin cho thống lĩnh, y phải chạy đi bắt người của trà lâu đến rồi nói sau.”

Phong Trường Thanh và An Vô Ky đồng thời cả kinh, cùng hỏi: “Kinh giao

trà lâu?!”

Một lời hỏi ra, đồng thời kinh ngạc phát giác dị trạng của người bên cạnh, bất giác ngạc nhiên, lại đồng thời quay đầu, nhìn đối phương vẻ mặt kinh ngạc.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 57 : Đất Bằng Nối Sóng

Nghe thị vệ báo tin nói đến kinh giao trà lâu, Phong Trường Thanh kinh hãi, lại nghe thấy thanh âm quái dị của An Vô Ky, trong lòng không khỏi bồn chồn: “Làm sao vậy?”

An Vô Ky cười nói: “Khi vào thành, ta vừa vặn uống trà nghỉ ngơi ở đó, trúc lâu kia khá thú vị, chủ quán nọ lại thập phần hung hãn.”

Phong Trường Thanh sững sốt, thập phần hung hãn? Việc này, An Vô Ky xác định hắn không đi nhầm chỗ chứ? Bất quá, hiện tại lại chẳng phải lúc để truy cứu, vội vàng lừa An Vô Ky về phủ chờ hắn, Phong Trường Thanh ra roi thúc ngựa, lừa đốt sém mông mà chạy vội đến kinh giao.

Lúc này trà lâu vùng quê hương trà ngân nga, nói cười không dứt, một phong cảnh điện viên bình hòa.

Đột nhiên ngoài cửa cát bụi nổi lên, một đám quan sai như lang tựa hổ xích sắt rầm rộ xông vào trà lâu, trừng mắt nghiêm mặt quát to: “Ứng Thiên phủ phá án, người không phận sự tránh đi!”

Trong nhất thời bàn ghế lật nhào, khách trà kinh hoảng thất thố, tứ tán như muông thú.

Thôn cô làm việc tại trà lâu mỗi người sợ đến mức sắc mặt tái nhợt chân nhũn ra, thông minh chút thì đã định chạy trốn, sớm bị sai nha cản ngay trước mặt, lạnh giọng quát: “Phàm là người của trà lâu, một người cũng không được đi! Chủ quán đang ở đâu?”

Các thôn cô run rẩy nhìn về phía Thanh Cô, bản thân Thanh Cô kỳ thật cũng đang run lẩy bẩy, bây giờ lão bách tính nào không sợ quan, huống chi một cô nương thật thà lớn lên trong thôn trang bình thường như nàng, đã khi nào gặp phải trận trượng lớn như vậy.

Một bộ đầu trang phục kiểu sai dịch đi đến gần: “Có người tố cáo trà lâu của các ngươi, mau đi theo chúng ta!” Vừa nói vừa giũ xiềng xích ra.

Bị dây xích vừa nặng vừa lạnh buộc lại, Thanh Cô xanh mặt, run giọng hỏi: “Ai cáo tôi?”

“Chúng ta cũng không rõ lắm, như là vụ án đả thương người, tóm lại cứ đến nha môn là ngươi khắc rõ, mọi người trong trà lâu đều phải dẫn đi làm chứng.”

Thanh Cô vừa sợ vừa hối hận: “Hắn thật sự đi cáo tôi?”

“Cái gì?” Chính bộ đầu cũng kinh ngạc, buột miệng nói hớ: “Ai cáo ngươi?”

Sai dịch bốn phía cũng nhao nhao trói các thôn cô, họ sợ quá vừa khóc vừa kêu.

“Sớm biết thế này, cho dù tiên công nhiều hơn, cũng chẳng đến đây làm việc.”

“Tương thân tương thân, tương đến ném người từ lâu hai xuống, nữ nhân gì đây?”

“Bản thân không làm người đàng hoàng, còn phải liên lụy chúng ta...”

Bốn phía vừa khóc vừa mắng, Thanh Cô nghe vừa quẫn bách vừa khó xử.

Đám sai dịch cùng nhìn về phía Thanh Cô, bộ đầu mắt lộ *** quang: “Không nhìn ra nha, ngươi còn có thủ đoạn như vậy! Một nữ tử yếu đuối có thể ném một nam nhân xuống lâu, võ công của ngươi nhất định không tồi?”

Thanh Cô ngây ngôc: “Võ công?”

Bộ đầu tiếp tục cười lạnh: “Có thể làm ra việc kinh thế hãi tục như vậy, chắc hắn bà chủ cũng không phải tục nhân.”

Thanh Cô nào nghe ra được ý tại ngôn ngoại, chỉ lo lắng nói: “Quan gia, ta tuy ném hắn xuống lầu, nhưng chỉ ném xuống đất mềm, hắn hắn là không bị thương...”

Bộ đầu vừa vặn mượn đề tài mà phát huy: “Người ta bị nội thương, ngoài mặt không nhìn ra đó thôi. Hiện giờ đã đi quan phủ cáo người, người thức thời chút, đi theo chúng ta đi.” Nói rồi dùng sức kéo sợi xích, khiến Thanh Cô hơi lảo đảo, suýt nữa thì ngã.

Thanh Cô đưa tay giữ sợi xích trên cổ, bi ai hỏi: “Quan gia, vụ án này, quan gia sẽ phán nặng không?”

Bộ đầu lạnh lùng nhìn nàng một cái: “Vậy thì phải xem tội người phạm có nặng hay không. Nếu như nghiêm trọng, chẳng những chính người không sống được, thân nhân của người cũng chạy không thoát.”

Hắn ngầm chỉ vụ án thâm cung kinh động hoàng hậu này, Thanh Cô lại chỉ cho là thật sự làm Triệu thư sinh kia bị thương nặng, nhất thời sợ tới mức hôn vía lên mây. Chẳng những mình không sống được, cả thân nhân cũng... Dung đại ca! Vạn nhất quan phủ phán nặng, vậy sẽ liên lụy Dung đại ca. Dung đại ca thân thể không khỏe, sao có thể ngồi tù? Không được! Ta phải dẫn y đào tẩu!

Dưới sự kích động, nàng theo bản năng túm sợi xích mà ra sức kéo một phát, sợi xích keng keng đứt đoạn, Thanh Cô lập tức trổ mắt. Mặc dù biết khí lực của mình càng lúc càng lớn, nhưng mắt thấy mình lại có thể tùy tiện kéo đứt sợi xích làm bằng sắt, nàng vẫn nhìn sợi xích đứt ngắn người.

Hai mắt bộ đầu túc khắc tỏa sáng: “Quả nhiên là cao thủ!” Chưa dứt lời, hắn đã rút dao khỏi vỏ, bổ tới trước mặt, giữa đao phong lạnh thấu xương, chiêu thức

đại khai đại hợp, rất có phong phạm quý phái, đó tuyệt đối không phải đao pháp quan sai bình thường có thể giở ra.

Đương nhiên, Thanh Cô không có nhẫn quang cao minh kia, bình sinh lần đầu tiên thấy có người cầm cương đao sáng loáng bỗ xuông đầu mình, nàng chỉ sợ quá thét lên một tiếng, ôm đầu chạy trốn, rõ ràng là động tác kinh hoảng thất thố, cố tình đao ánh sáng loáng mau lẹ như điện kia nhất định không theo kịp thân hình nàng.

Bộ đầu nọ chém liên tiếp mười ba đao, cả góc áo của nàng cũng không chạm được, vừa hưng phấn vì bắt được manh mối, lại cảm thấy mất mặt, quát lớn: “Mọi người cùng lên!”

Không cần hắn phân phó, đám quan sai khác thấy tình thế không ổn, sớm đều rút binh khí vây công. Trong nhất thời bên ngoài trà lâu đao quang kiêm ánh, mười mấy đại nam nhân kết bè vây công một thôn cô, thôn cô kia tay xách nửa sợi xích sắt, chân hơn thot, né tránh tứ xứ, mà bên cạnh thì ngồi mấy nữ nhân bị xích lại, đã sợ đến nhũn ra, kêu khóc ầm trời.

Lúc Phong Trường Thanh chạy đến, nhìn thấy chính là một màn khiến hắn vẫn mồ hôi như vậy, vội vàng hô lớn: “Dừng tay dừng tay!”

Những đại nội thị vệ đóng giả sai dịch ấy công Thanh Cô mãi chưa xong, đang kinh hãi, thình lình nghe thấy tiếng thượng cấp trực tiếp phía sau, mỗi người cảm thấy đã có người đáng tin, vội vàng triệt chiêu lui về sau.

Thanh Cô không biết phải thùa thế lao ra. Người khác vừa thu chiêu lui lại, tâm thần nàng liền buông lỏng, cũng ngã ngồi dưới đất. Kỳ thật nội lực của nàng hiện giờ đã cực thâm hậu, ẩn đả trình độ này căn bản không đủ để khiến nàng kiệt sức, nhưng tâm tình nàng quá khẩn trương, sợ hãi quá mức. Thể cục trước mắt thoảng chậm lại, đã thấy mỏi mệt muốn chết.

Phong Trường Thanh lau mồ hôi. May quá may quá, đến kịp thời. Đám tiểu tử này vẫn chưa đụng tới Dung tướng.

Thị vệ trưởng giả mạo bộ đầu kia vọt tới trước mặt Phong Trường Thanh định tranh công: “Thống lĩnh đến vừa đúng lúc. Người của trà lâu này quả nhiên có cỗ quái, theo ty chức thấy...”

Phong Trường Thanh hơi hồn hển cắt lời thị vệ trưởng: “Thấy cái rắm! Chủ nhân trà lâu là bằng hữu của ta trên giang hồ, vị này chính là nghĩa muội của y, cùng ca ca học một thân công phu. Bởi vì nàng chưa xông pha giang hồ ngày nào, cho nên không biết đánh nhau. Nếu không bằng chút bốn sự đó của các ngươi, sớm bị nàng ấy quật ngã! Trà lâu nếu thật có vấn đề, vậy chẳng phải ta đã thành loại cẩu kết nghịch tặc?”

A di đà phật, ông trời phù hộ, để Dung tướng đứng trách hắn mặc kệ thuộc hạ bắt nạt đồ đệ của y!

Thị vệ trưởng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh: “Thống lĩnh, thuộc... thuộc hạ...”

Hắn ở đây lắp ba lắp bắp, Phong Trường Thanh lại lạnh lùng quở một câu: “Khi ngươi muốn làm chuyện không thể gặp người, sẽ chọn cửa hiệu của mình làm địa điểm liên hệ với người ta sao? Chỉ biết chợt kinh mà bắt người khắp nơi, may mà các ngươi không phải sai nha thật sự. Bằng không chẳng biết làm ra bao nhiêu oan án ở dân gian.”

Chúng thị vệ đều cúi đầu đứng đó, mồ hôi đầm lưng chịu giáo huấn. Họ cũng bị oan mà, vốn chỉ đến thám thính tin tức, ai biết nghênh diện đụng phải một vị như Thanh Cô, làm sao có thể không hoài nghi?

Phong Trường Thanh thở dài: “Còn ngẩn ra làm gì? Tháo cô nương này ra, có thể đi bao xa thì đi bấy xa cho ta!”

Mọi người như được đại xá, nhao nhao quay lại cởi xiềng xích cho các thôn cô khác, sau đó vội vàng định rời đi.

Phong Trường Thanh lại quát lạnh một tiếng: “Đứng lại!”

Mọi người dừng chân quay đầu.

“Bằng hữu của ta thích thanh tịnh, không ưa trương dương, chuyện này, các ngươi sau khi trở về, không ai được lăm mồm. Bằng không ta tuyệt không tha!”

Hắn là thượng ty trực tiếp của những người này, lời này nói ra, ai dám không thức thời. Thị vệ trưởng vội vàng đáp: “Thống lĩnh yên tâm, ty chức hiểu được!” Sau đó mới dẫn mọi người nhanh chóng rút đi.

Phong Trường Thanh đi đến trước Thanh Cô tới giờ này vẫn vẻ mặt mê mang kinh hồn chưa định, mỉm cười nói: “Cô nương, có nhận được ta?”

Thanh Cô chăm chú nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: “Ta nhớ, trước kia khi mở lán trà, ngài từng theo một công tử rất hòa khí đến uống trà, sau đó, ngài còn đến nhà ta tìm Dung đại ca, Dung đại ca nói ngài làm quan.”

Phong Trường Thanh cười nói: “Vừa rồi là thủ hạ của ta làm việc sai lầm. Ta đã mắng đuổi họ đi rồi. Chỉ là, ta có lẽ phải đi bái phỏng đại ca cô một chút.”

Thanh Cô thấp giọng hỏi: “Việc này có liên quan đến Dung đại ca sao?”

Phong Trường Thanh mỉm cười gật đầu. Theo tính tình của Dung tướng, nếu việc này liên quan đến Yên Lãm, đương nhiên cũng liền liên quan đến y.

Thanh Cô gật đầu, lập tức buông xuống tất cả kinh hoảng bất an. Chuyện kỳ quái hơn nữa, liên quan đến Dung đại ca, nàng liền không cảm thấy ngạc nhiên. Dung đại ca là người phi phàm, tự nhiên sẽ gặp gỡ những việc phi phàm.

Phong Trường Thanh lại nói với những thôn nữ khác sơ tới mức bây giờ còn run lẩy bẩy dưới đất: “Thật là không phải, thuộc hạ của ta làm việc không vững chắc, khiến mọi người sợ hãi. Phiền các cô nương thu gọn một chút, ngày mai ta bảo quan phủ phái người đưa bạc bối thường qua đây, lại ra bố cáo ở nơi này, nói rõ hôm nay chỉ là quan sai đi nhằm chở bắt nhằm người, đính chính thanh danh cho các cô nương, cũng để khách trà lui tới yên tâm, như vậy sẽ không ảnh

hưởng việc buôn bán của mọi người.”

Các thôn cô mắt cũng đăm đăm. Bồi thường... xin lỗi? Quan phủ khi nào thì dẽ nói chuyện như vậy? Vị đại quan này khách khí hơi quá đáng rồi? Ai nha, tên quỷ bệnh lao kia mà sao chối này chăm sóc cư nhiên quen biết quan lớn như vậy...

Phong Trường Thanh thấy mọi người ngẩn ra, bèn ho một tiếng thật mạnh. Đám thôn cô như mộng mới tỉnh, vội vàng đứng lên cung kính đáp, tự đi thu dọn mớ bàn đồ trái lật phải.

Phong Trường Thanh hòa khí thỉnh cầu Thanh Cô: “Nếu như thuận tiện, ta nghĩ hiện tại cứ đi gặp nghĩa huynh của cô nương trước đã.”

—

Hôm nay ánh dương xán lạn, Dung Khiêm tâm tình rất tốt.

Mỗi một ngày ánh dương xán lạn, với y mà nói, đều là ân đức. Đau đớn các nơi trên thân thể đều nhẹ hơn những ngày mưa dầm nhiều, hơn nữa tay chân cũng linh hoạt không ít. Thời gian tốt lành, đương nhiên phải nắm chặt mỗi một tấc thời gian. Cho nên y ném gậy, men theo tường vây của sân, chậm rãi đi lại, hoạt động tay chân.

Bình thường luyện tập nhiều chút, về sau lúc không có gậy, cũng có thể đi thêm vài bước.

Thân thể lại chợt loạng choạng, y vội vàng vươn một tay còn lại kia, kịp thời vịn tường, ổn định thân thể, mới đi quanh sân không đến hai vòng, trên đầu y đã mệt vã mồ hôi.

Cuộc sống như vậy không phải không khổ, chẳng qua y cũng đã dần dần quen. Lúc đầu nhàn rỗi vô sự, còn thích mắng Yên Lão vài câu để trút sự khó chịu trong lòng. Sau này, ngay cả mắng cũng lười. Dù sao những điều này đều là

lựa chọn của chính y, nói trắng ra là chẳng phải lỗi của người ta.

Hơn nữa, trong gian nan đau khổ như vậy, y cảm thấy mình không phải là không được gì. Không có thân thể thương tích tàn tật này, thì sẽ không biết khỏe mạnh là bảo vật trân quý cỡ nào. Không có đủ loại bất tiện trước mắt, thì khó mà chân chính cảm nhận được nên quý trọng những khoảng thời gian nhàn như bình thường đó như thế nào.

Vô luận là có thể không cần người đỡ ngồi xuống rồi lại đứng lên, hay là có thể dùng tay mình xách nửa thùng nước... Những việc lặt vặt bình thường dễ dàng có thể bị xem nhẹ này, thì ra đều có thể đem đến cho người ta sự vui sướng thuần túy như thế, thậm chí là so với chiến tích tài ba hạng nhất dĩ vãng khi thân trên cao vị đã đạt thành, có thể khiến y càng vui vẻ hơn.

Người đơn giản, chuyện đơn giản, truy cầu đơn giản, khoái lạc đơn giản. Cứ cùng Thanh Cô nương tựa lẫn nhau như vậy hết năm mươi năm, lại có gì là không thể.

Khi đang nghĩ đến Thanh Cô, chợt nghe ngoài tường vây có tiếng bước chân quen thuộc.

Dung Khiêm hơi sững sốt, bây giờ còn chưa đến giờ trà lâu đóng cửa, sao Thanh Cô đã về rồi? Mà ngoài tiếng bước chân một nặng một nhẹ, vì bẩm sinh tàn tật mà hoàn toàn bất đồng với người khác kia của Thanh Cô, còn kèm theo bước chân hạ xuống đất cực nhẹ, gần như không một tiếng động của một người khác.

Dung Khiêm nhíu mày. Y không thích phiền toái, rất không thích.

“Dung đại ca, có bằng hữu tìm huynh.” Theo tiếng nói, Thanh Cô và Phong Trường Thanh một trước một sau đi đến.

Ánh mắt Dung Khiêm khoảnh khắc nhìn thấy Phong Trường Thanh kia thoáng khụng lại, y không nói không rằng, gật đầu với Phong Trường Thanh,

liền quay người chậm rãi đi đến phòng khách.

Phong Trường Thanh cũng không nói gì, lảng lặng đi theo y. Lấy một loại tâm tình cơ hồ là kiềm chế giày vò, không nói lời nào, cũng không tiến lên đở. Theo nhịp chân cực chậm của Dung Khiêm, về đến phòng, cẩn răng theo vào cửa phòng, với tay, rất tự nhiên mà đóng cửa lại.

Thanh Cô im lặng dừng chân trong sân, không đi theo nữa. Tùy tay cầm một cây chổi ở góc tường, bắt đầu quét tước tiểu viện nông gia của nàng.

Nàng là một nữ tử an phận mà ôn nhu. Nàng biết trong thế giới kia của Dung đại ca, có phần khích vô hạn, cũng có những phức tạp mình vĩnh viễn không thể hiểu biết. Cho nên, sẽ không đi hỏi nhiều nhìn nhiều, nhưng mà nàng vẫn kiên trì muốn cùng Phong Trường Thanh trở về, bởi vì nàng hy vọng Dung đại ca biết, nàng ở ngay bên cạnh y, hễ kêu là có thể đến.

Nàng rất ngốc, nàng chẳng biết gì cả. Nhưng mà, nếu Dung đại ca muốn viết chữ, nàng có thể mài mực, nếu Dung đại ca có việc muốn ra ngoài, có nàng đỡ một phen, y đi đứng không lưu loát lắm, chung quy có thể đi nhanh hơn một chút.

Chỉ cần một chút việc vặt vãnh, nàng có thể giúp là được. Nhỏ hơn nhỏ hơn nữa, làm rồi, dù sao cũng tốt hơn là không làm.

Trong sảnh đường con con, Dung Khiêm bình tĩnh ngồi xuống, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 58 : Hình Cáo Thị

“Cứ như vậy, ta nghe nói thủ hạ không biết nặng nhẹ, muốn tới trà lâu bắt người, liền vội vàng chạy đến.” Phong Trường Thanh nói một hơi xong hết tiền căn hậu quả.

Lúc trước Phong Trường Thanh ở lán trà ngẫu nhiên phát hiện Dung Khiêm, ngại Yên Lãm ở bên cạnh, Dung Khiêm ra hiệu hắn đừng nhận, hắn cũng liền không dám lên tiếng. Sau đó hắn tự nhiên là lặng lẽ qua đây thăm Dung Khiêm. Dung Khiêm nhẹ nhàng bâng quơ vài câu tình cảm sau khi biệt ly. Phong Trường Thanh phát hiện thân thể Dung Khiêm không tốt, lập tức nỗ lực khuyên y quay về kinh, cho dù không đi gặp Hoàng thượng, chí ít có thể ở phủ của hắn, để hắn mời y cầu thuốc, ở bên trông nom.

Dung Khiêm một mực cự tuyệt. Đừng đứa, trong nhà tâm thần hồng nhân của Hoàng đế, hành tích của y có thể giấu được mấy hôm. Về phần chữa bệnh, cả Phong Kính Tiết đến cứu, hiệu quả cuối cùng cũng chẳng qua như thế, đại phu khác chẳng lẽ còn có thể tốt hơn “Ngự y” “thần dược” kia?

Hai người mài mõm mép cả đêm, đều có phần tâm lực mệt mỏi quá độ, cuối cùng đương nhiên là Phong Trường Thanh đại bại mà về. Nói tóm lại, là Phong Trường Thanh sợ bức Dung Khiêm bỏ đi nữa, cho nên đàm phán bị vây ở hạ phong tuyệt đối. Kỳ thật cho dù Dung Khiêm muốn đi, với thân thể y lại có thể đi đến đâu, huống chi y căn bản là không an tâm đi xa.

Phong Trường Thanh chẳng những không thể khuyên được Dung Khiêm đi gặp Yên Lãm, không thể bảo Dung Khiêm theo hắn về phủ chancellery, thậm chí không thể đưa bất cứ y được hoặc là mấy thứ thuốc bổ nhân sâm mật gấu gì, bởi vì Dung Khiêm nói nhiều người nhiều miệng, hơn nữa thân thể y không thể bồi

bồ được, khỏi cần lãng phí.

Đương nhiên, hắn cũng không thể lộ ra ẩn ý với Yên Lãm, bình thường không có việc cũng không thể chủ động tới gặp y. Điều kiện trao đổi là Dung Khiêm đồng ý ở lại kinh giao, không rời khỏi, không chơi trò mạt tich, mặc dù không đi gặp Yên Lãm, nhưng vạn nhất Yên quốc có biến, Yên Lãm có việc, Phong Trường Thanh vẫn có thể đến tìm y báo tin xin chủ kiến.

Từ đó về sau, Phong Trường Thanh vẫn giữ vững lời hứa. Cho dù trong lòng vướng bận mười phần, cũng chưa từng thăm viếng Dung Khiêm. Những khi ngẫu nhiên đi qua ngoài thành, cũng chỉ xa xa ngóng nhìn, nhìn lán trá một khoảng con con ngày đó, đã phát triển thành một tòa trúc lâu hiện giờ, trong lòng âm thầm bội phục Dung tướng thiên tài, bán trà mà cũng thành công như làm Tể tướng.

Hồi đó, trước khi hắn cáo từ, Dung Khiêm cũng chính thức giới thiệu Thanh Cô cho hắn biết. Nói với Thanh Cô, đây là một vị bằng hữu làm quan, với hắn thì nói, đây là nghĩa muội đã cứu tính mạng y.

y nói cực đơn giản, nhưng Phong Trường Thanh hiểu được, y đã cố ý giới thiệu, chính là tỏ rõ tầm quan trọng của Thanh Cô với hắn. Nàng là người nhà của y, cũng như Yên Lãm, là đối tượng y bảo vệ. Về sau bất kể có chuyện gì, Phong Trường Thanh nếu thuận tiện, đều nên tận lực chiếu cố.

Bởi vậy, việc hôm nay, hắn quả thật xấu hổ.

Dung tướng trước tự mỉm cười: “Lúc ấy, bên cạnh ngươi còn người nào?”

“Vô Ky vừa được triệu về đây, đang ở bên cạnh ta. Ta bảo y về trước...”
Chưa nói hết, Phong Trường Thanh thình lình lộ ra biểu tình bừng tỉnh đại ngộ, đỏ mặt phẫn nộ quát: “Vô Ky, ngươi ra đây cho ta!”

Cửa sổ bị khe khẽ đẩy ra, một người nhẹ nhàng im tiếng lướt vào, cười hì hì thi lễ với Dung Khiêm trước, mới quay đầu nói với Phong Trường Thanh: “Lão

huynh, vài năm không gặp, công phu của ngươi thụt lùi quả là lợi hại, ta theo ngươi suốt dọc đường, ngươi cũng chẳng phát hiện. Coi Dung tướng cao minh biết mấy, ta mới ẩn lại gần, y đã lập tức phát hiện.”

Hắn ở đây mặt dày vỗ mông ngựa Dung Khiêm, Phong Trường Thanh thì đanh mặt hung tợn trừng hắn. Thật muốn luận công phu, hắn còn ở trên Vô Ky. Nhưng hắn là võ tướng, luyện được là bẩm sự trưởng đao hoành thương, sa trường huyết chiến, An Vô Ky lại là làm mật thám, đạo tiệm tung biệt tích, theo gót bám đuôi này, hắn đúng là không bằng.

Phong Trường Thanh cũng không phải không rõ tật xấu ưa xen vào của lão bằng hữu, chỉ là lúc này An Vô Ky điều về, là làm trợ thủ cho hắn, là thủ hạ trực thuộc của hắn. Bản thân hắn nhiều năm trong quân ngũ, sớm đã thành thói quen cao thấp rõ ràng, kỷ luật nghiêm minh, trước nay chưa từng nghĩ tới, mệnh lệnh thủ trưởng hắn phát ra, An Vô Ky lại có thể làm như gió thoảng bên tai. Kết quả là không may để phòng, bị An Vô Ky lấy có tâm tính vô tâm, bám mãi theo đến đây. Cái mặt này, hắn đã mất nặng.

Dung Khiêm cười nói: “Trường Thanh, ngươi là người đoan chính, những linh động quý kẽ này xưa nay không phải sở trường, nhất thời tính toán không chu toàn, cũng là khó tránh khỏi. Vô Ky tập tính giang hồ nặng, mấy năm nay lại vẫn ở Tần quốc một mình đảm đương một phía, mọi sự tự mình có thể làm chủ, đã phát hiện sự có kỳ hoặc, nếu y vẫn nghe lời ngươi ngoan ngoãn tránh đi, y đã chẳng phải An Vô Ky, chỉ là...”

Y ngưng mắt nhìn An Vô Ky, cười nói: “Ngươi hiện tại đã về kinh. Nơi này là dưới chân thiên tử, mọi việc ngươi cũng không thể cản rỡ quá đáng. Ngươi và Trường Thanh là hảo hữu, y tự nhiên sẽ không so đo, chỉ là trên từ thiên tử, dưới đến trọng thần, sẽ không có ai hy vọng ngươi nắm giữ tai này, thông minh dùng không đúng chỗ.”

Lời tuy ôn hòa, trong lòng An Vô Ky lại thầm rùng mình, biết mình lần này lỗ mãng. Nếu không phải Phong Trường Thanh là hảo hữu, mình cũng coi như là

nhân tài Dung Khiêm một tay bồi dưỡng, hắn phát hiện bí mật lớn như vậy, không bị giết người diệt khẩu đã là không tệ. Về sau muốn được trọng dụng nữa, càng khó hơn lên trời.

Hắn thành tâm thành ý vái thật sâu: “Dung tướng, Vô Kỵ thụ giáo.” Ngẩng đầu nhìn Dung Khiêm hình dung tiêu tụy, thân thể tàn tật, trong lòng đau đớn, trên mặt lại không dám lộ ra, chỉ đành ở đó âm thầm cắn răng.

Dung Khiêm trái lại chẳng thèm để ý, cười nói: “Ta như thế này, ngươi sơ cũng là phải, không cần cố giả thành bộ dáng hỉ nộ không lộ ra sắc này. Tim ta kiên cường lắm, cho dù ngươi cao giọng khóc ầm lên, cũng chẳng đả kích nổi ta đâu.”

Lời này khiến An Vô Kỵ dở khóc dở cười, Dung Khiêm nói tiếp: “Chuyện của ta, ngươi ở bên ngoài, chắc chắn cũng từng nghe rất nhiều lời đồn. Trong đó những chỗ không rõ không thật cũng không ít. Nếu ngươi thật sự rất tò mò thì hỏi Trường Thanh đi, lúc y rỗi rãi, sẽ tự giải thích với ngươi. Chỉ là ngươi nhất định phải nhớ kỹ, chuyện này, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, càng không thể cáo cho bệ hạ biết.”

An Vô Kỵ lập tức nói: “Dung tướng, thứ cho Vô Kỵ nói thẳng, bệ hạ bên kia nói và không nói cũng chẳng sao, chỉ là thân thể Dung tướng cực không ổn, lý nên mời y trị liệu, điều dưỡng thích đáng. Cứ ẩn mãi trong vùng thôn quê này, chỉ sợ...”

Dung Khiêm cười nhàn nhạt, bình thản nói: “Chuyện thân thể ta, ta đã nói với Trường Thanh. Người rảnh rỗi thì tự đi tìm y mà hỏi. Ta không cần lặp lại nữa. Quyết định của ta, cũng vốn không dự định lặp lại một lần nữa với các ngươi.”

Vẻ tươi cười của y bình tĩnh ôn hòa, ngữ khí cũng rất đỗi thông đồng, tự có một loại kiên quyết cao vị ở lâu, nhất ngôn cửu đỉnh, không thể vãn hồi.

An Vô Kỵ im lặng một hồi, dưới ánh mắt thủy chung ôn hòa kia của y, cuối cùng dần cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Vâng.”

Dung Khiêm lúc này mới vừa lòng cười cười, uể oải hỏi: “Vô Ky đã trở lại, Trưởng Thanh, chức vị của y an bài như thế nào.”

Phong Trưởng Thanh thấp giọng nói: “Ty hành nhân trước mắt do ta tạm thời quản lý, chỉ là, tính tình của ta, thật sự không thích hợp làm việc này, cho nên mới thỉnh ý chỉ bệ hạ, điều Vô Ky về đây, hôm nay nếu trong cung không có biến cố, bệ hạ sẽ đề cập, về sau ty hành nhân này, cứ giao cho Vô Ky và Sử Tịnh Viên hợp tác quản lý.”

Dung Khiêm gật đầu. An Vô Ky là tay tổ trong chưởng quản tình báo, lý nên trọng dụng. Chỉ là quân chủ không chế thần tử, tự nhiên không thể giao hết tai mắt cho một thần tử không hề quen thuộc, đưa Sử Tịnh Viên tín nhiệm nhất mà lại làm việc ổn thỏa phân công qua đây, làm lãnh đạo trong phương hướng lớn, quả là cực thỏa đáng. An bài này, Yên Lãm có thể yên tâm, An Vô Ky cũng có thể tránh được hiềm nghi, là đạo bảo toàn lâu dài nhất.

An Vô Ky cũng mỉm cười: “Chắc là Sử thế tử làm chính, ta làm phó.”

“Trên tay Sử thế tử cũng đang kiêm vài việc, ở ty hành nhân chỉ đeo cái danh, tất nhiên mọi sự sẽ nhờ vào ngươi, các ngươi sau khi cùng làm việc sẽ biết, y tuyệt đối không khó ở chung.” Phong Trưởng Thanh nói rất hàm ẩn, nhưng An Vô Ky cũng hiểu được, Sử Tịnh Viên trên danh nghĩa mang chức chính, làm công cụ đóng dấu và ký tên mà thôi, đại quyền chân chính của ty hành nhân tự nhiên vẫn nằm trong tay hắn.

Đương nhiên, là hảo hữu Yên Lãm tín nhiệm nhất, sự khôn khéo giỏi giang của người này, cũng tuyệt đối không thể coi thường. Y không can thiệp quá nhiều, không có nghĩa là khi cần thiết, y không thể tra rõ, chứng mực trong đây, thì phải xem nhân vật thứ hai trên danh nghĩa là mình đây nắm bắt như thế nào.

Dung Khiêm cười nói: “Vô Ky, chúc mừng thăng chức. Tân quan nhậm chức trổ tài. Vụ việc trước mắt này, chính là thời điểm để ngươi lộ rõ bản lĩnh, ta sẽ chờ xem ngươi trổ hết tài năng, tra ra kẻ đầu têu sau màn như thế nào.”

An Vô Kỵ thấy y rơi xuống nồng nỗi như thế, còn rảnh rồi giấu cợt mình, cũng chỉ đành cười khổ mà thôi.

Phong Trường Thanh lại nhíu mày nói: “Tất cả mạnh mẽ hiện giờ đều đứt trên người tên ngu ngốc trong lao đó. Kẻ này cũng thật là to gan lớn mật, nhận ngân phiếu của một người xa lạ, liền dám rải tin tức này vào cung, với người kia hắn lại một hỏi ba không biết, mà cả diện mạo cũng nói rất lộn xộn, thật là...”

Dung Khiêm cười, người làm mật thám, tướng mạo chắc chắn là không có gì đặc trưng rõ ràng. Muốn một người chỉ gặp một lần, trong lúc hoảng hốt lo sợ, còn có thể miêu tả chuẩn xác, quả thật là độ khó quá lớn.

Y bỗng nhiên cao giọng gọi: “Thanh nhi!”

Thanh Cô bên ngoài theo tiếng tiến vào, tuy rằng phát hiện trong phòng thêm một người, nhưng cũng chỉ nhìn An Vô Kỵ một cái, rồi lập tức đi đến bên cạnh Dung Khiêm, thấp giọng gọi: “Dung đại ca!”

An Vô Kỵ mắt bắn kỳ quang, nhìn Thanh Cô chòng chọc.

Hắn nhìn thấy đầu tiên lại không phải là cái bớt xanh trên mặt Thanh Cô kia, cũng không phải nàng đi đứng hơi khập khiễng, mà là thái độ của nàng khi đối mặt với Dung Khiêm. Người làm mật thám lâu, bản lĩnh phán đoán phân tích qua lời nói sắc mặt tất nhiên là cao cường. Nữ tử kia vừa vào, rõ ràng ràng, trong mắt trong lòng chỉ có một Dung Khiêm. Đi qua tự nhiên nhiên, kêu gọi tự nhiên như vậy, ngữ khí như vậy, ánh mắt như vậy, không hề có biểu hiện gì là tận lực thân cận, nhưng mà mỗi quan hệ thân cận sâu sắc nhất lại đã không tự giác biểu hiện ra.

An Vô Kỵ lòng thoảng không vui. Dung tướng ôn hậu rộng lượng, đối đãi thuộc hạ luôn thập phần yêu quý, song trong xương cốt không nhiều không ít, thủy chung vẫn có chút xa cách đậm đậm như vậy. Ngoại trừ rất nhiều năm về trước, hắn từng ngẫu nhiên tại tướng phủ nhìn thấy y cười đến ôn nhu khác thường với đế vương thiếu niên kia, Thanh Cô là người thứ hai hắn bình sinh

chứng kiến, có thể chân chính thân cận với Dung Khiêm.

Nữ nhân này có chỗ nào thần kỳ? Đáng để Dung tưởng quan tâm như thế?

Dung Khiêm tất nhiên là chẳng buồn để ý ánh mắt người ngoài, chỉ cười hỏi Thanh Cô: “Thanh nhi, trà lâu có một khách quen tên Vương Đạt, mở một tiệm hoa quả trong thành, thường xuyên tự mình ra khỏi thành đến nông gia mua trái cây, mỗi lần đều sẽ ngồi ở chỗ muội một lúc, uống mấy ngụm trà. Người này muội có ấn tượng không?”

Thanh Cô gật đầu: “Muội nhớ y, trước kia khi mở sạp trà, y đã thường đến thăm. Về sau dựng trà lâu, trái lại ít đến hơn, nghe nói là thích bài bạc, cho nên việc buôn bán trong tiệm cũng chẳng lo được nữa. Có điều mấy hôm trước y lại đến một lần.”

Thanh Cô quyết không phải người thông minh lanh lợi, nhưng nàng tốt là tốt ở chỗ, tâm tư đơn giản, tính tình chất phác, chỉ cần một lòng một dạ làm một chuyện, thì chắc chắn vô cùng chuyên tâm. Nàng đã lập tâm muốn dựng trà lâu cho tốt, tất nhiên là thập phần để tâm, thập phần chăm chỉ. Tất cả những khách quen đã đến hai ba lượt, tên họ, thân phận, sở thích nàng nhất định cố gắng nhớ chắc, mà khách đến lần đầu tiên, nàng cũng sẽ có ấn tượng. Bởi vì khách mới bình thường nàng đều sẽ tự mình đến tiếp đãi, tận lực làm khách cảm thấy vừa lòng, để kéo khách quen đến.

“Lần cuối y đến trà lâu, là tám ngày trước, lúc ấy có người ngồi chung một bàn nói chuyện rất lâu, muội có ấn tượng?”

Thanh Cô gật đầu “Muội nhớ chứ, đó là một gương mặt lạ, là khách mới. Cho nên cố ý đến chào hỏi, có điều dường như họ đang chuyên tâm nói chuyện, không làm sao để ý tới muội, muội liền đi luôn.”

Phong Trường Thanh lập tức hỏi: “Họ nói gì?”

“Muội chỉ nghe người nọ nói, y đến từ Tân quốc, vì báo tang cho người ta mà

đến Yên quốc. Sau đó muội đến gần, y không nói nữa, cho muội chút tiền thưởng, bảo muội khỏi cần đặc ý phục vụ y, muội liền đi luôn.”

An Vô Ky trầm giọng hỏi: “Cô nương có nhớ được diện mạo của y?”

Thanh Cô lại gật đầu, để làm ra phản ứng nhiệt tình nên có với khách quen, những gương mặt mới gặp lần đầu tiên, nàng đều tận tâm ghi nhớ một thời gian, chỉ lo lần thứ hai đến nàng không nhận ra.

Dung Khiêm cười: “Thanh nhi, muội giúp ta chuẩn bị bút mực qua đây.”

Thanh Cô gật đầu, cũng không hỏi nhiều, rất nhanh chóng cầm bút mực đến, trải bằng tờ giấy giúp y, bắt đầu mài mực.

Trước kia nàng tuy là một thôn nữ chữ đại không biết, nhưng theo Dung đại ca lâu, những việc nhìn như phong nhã này, ít nhiều đã hiểu đôi chút. Chỉ là tay chân thủy chung vụng về, làm thế nào cũng không ra được tư thái tao nhã.

Dung Khiêm cầm bút cười nói: “Trước tiên muội cho ta biết, kiểu mặt y như thế nào...”

“Y ấy à...” Thanh Cô chăm chú nhớ lại.

Phong Trường Thanh và An Vô Ky trợn mắt há mồm nhìn hai người một nói một vẽ, vừa khiếp sợ phuơng thức phác họa nguyên kỳ lạ này của Dung Khiêm, cũng kinh ngạc trí nhớ thần kỳ của Thanh Cô.

Dung Khiêm đã vẽ xong hình người cũng xấp xỉ, chỉ cho Thanh Cô coi.

Thanh Cô lập tức gật đầu, rất đỗi bội phục nói: “Dung đại ca, huynh vẽ thật là đẹp.”

Nàng tự nhiên sẽ không hiểu được, phương pháp hoàn nguyên dung mạo người bị truy tra này vào lúc này là sáng kiến thế nào, chỉ cảm thấy, Dung đại ca vẽ mặt người ta giống đến thế, thật là quá giỏi.

Dung Khiêm nói với Phong Trường Thanh: “Ngươi lấy bức vẽ này vào nhà lao, cho người kia nhận một chút, nếu như không sai lầm thì vẽ thêm mấy tờ, bảo cấp dưới âm thầm điều tra nghe ngóng, cũng không cần tìm nơi khác. Ta thấy người này đã thi kế này, không xác định thành công, hắn là sẽ không rời xa. Mà muốn xác định thành công, một là dò la tin tức trong cung, hai là lặng lẽ theo dõi Vương Đạt. Y ở trong cung chắc chắn không có tai mắt gì, bằng không chẳng cần đi một vòng lớn, tìm Vương Đạt truyền tin tức. Cho nên, y hắn sẽ ẩn thân cách Vương Đạt không xa, chỉ cần vừa phát hiện có quan phủ bắt thì nên đoán biết, tất là kế đã thành công.”

Phong Trường Thanh hoàn toàn bái phục: “Ta sẽ lập tức đi an bài.”

Sự gấp như hỏa, hắn quay người định đi, chân An Vô Ky lại không nhích mấy may, ánh mắt chỉ chuyển tới chuyển lui giữa Dung Khiêm và Thanh Cô, trong mắt có mấy phần ai oán: “Vừa rồi biện pháp kia, Dung...” Trước mặt Thanh Cô, hắn không dám gọi Dung tướng, vội vàng nuốt xuống chữ sau: “Ngài chưa bao giờ dạy ta!”

Không công bằng! Hắn cũng coi như nửa đệ tử của Dung tướng, bản lĩnh làm mật thám hầu như đều là Dung Khiêm dạy. Kỹ xảo kiểu này có trợ giúp lớn cỡ nào đối với việc truy tra? Thế nhưng, Dung tướng lại chưa bao giờ dạy hắn chiêu này.

Không cam tâm! Nữ nhân này tài gì năng gì? Ngoại hình chẳng ra làm sao, đi còn cà thot, rõ ràng không biết võ công. Nhưng Dung tướng dạy nàng ta đến mức có thể ứng phó mười mấy đại nội thị vệ vây công, phương pháp tài tình như vậy, Dung tướng cũng không tránh nàng ta!

Dung Khiêm cũng bất giác cười khổ, kỹ xảo này ở thời đại này còn chưa được phát minh, những thứ vượt khỏi thời đại, theo quy tắc của Tiếu Lâu, là không nên do họ chủ đạo.

“Ta có nguyên nhân của ta, không tiện dạy các ngươi. Nhưng đây cũng không

tính là đặc biệt khó, người đã thấy được sự xảo diệu trong đó, lại tìm họa công xuất sắc, cân nhắc một chút, chắc hẳn có thể rất nhanh chóng sáng chế một phương pháp thích hợp với các người nhất thôii.”

An Vô Ky gật đầu, ánh mắt lại thoáng dừng trên người Thanh Cô, lúc này mới cười nói: “Được, vậy ta đi làm việc trước đây.”

Việc không nên chậm trễ, người ẩn trong chỗ tối kia, một khi phát hiện sự thành, cực có thể sẽ mau chóng thoát thân đi mất. Tuy nói trong lòng hắn vẫn có trùng trùng nghi vấn, nhưng thật sự không dám để lỡ, chỉ đành quay đầu đi cùng Phong Trường Thanh trước.

Dung Khiêm nhìn ánh mắt An Vô Ky, liền biết tiểu tử này sợ là trong lòng bất bình. Hắn đã bàng quan trận chiến trà lâu ấy, làm sao có thể không nhìn ra Thanh Cô thân có nội lực tuyệt thế. Nhân vật như vậy, nếu còn có thể nghiêm túc học tập chiêu thức và kỹ xảo độ sức, nháy mắt sẽ là cao thủ đỉnh cấp. Nếu Thanh Cô là một mỹ nữ tuyệt thế thì thôi, cỗ tình vừa xấu vừa tàn, vậy y dạy Thanh Cô lại không hề dạy hắn, hắn có thể không oán trách y bất công sao.

Để tay lên ngực tự hỏi, Dung Khiêm lặng lẽ đem nội công đệ nhất thiên hạ mấy học trò họ nghiên cứu chế ra dạy cho Thanh Cô, quả thật là đã quá bất công. Nhưng Thanh Cô có thể luyện tốt như vậy, lại là bản lĩnh của chính Thanh Cô.

Nội công này vốn là chế tạo lượng thân cho A Hán. Càng là người tâm tư đơn thuần chân thành, tâm không linh ***, càng luyện ra hiệu quả tốt nhất. Mấy học trò họ, Phương Khinh Trần cả ngày tính kế này kế nọ, đương nhiên luyện be bét nhất, bản thân y thì cả ngày phải vì cả quốc gia và một tiểu hài tử khó tính nhọc lòng đến nhọc lòng đi, thành tựu đương nhiên cũng không ra làm sao. Phong Kính Tiết là người tiêu sái, tốt hơn hai người họ một chút, nhưng luyện được tốt nhất lại là A Hán cả ngày ngủ ngon chẳng quan tâm gì.

Người xuất thân mập thám, vĩnh viễn phòng nọ phòng kia, nhìn ai cũng phải phân tích nghiên cứu một phen như An Vô Ky, muốn luyện loại công phu này,

tẩu hỏa nhập ma cũng không nói chắc.

Cố tình Thanh Cô cũng là người tâm tư đơn thuần thẩn kỳ, luyện công phu này, thích hợp nhất. Trong một năm ngắn ngủi, nếu thuần so nội lực, đã có thể đánh bại cao thủ đứng đầu. Tuy nói không rành chiêu thức, chỉ bằng nhanh tay lẹ mắt, phản ứng so với cao thủ đều nhanh hơn một bậc, nếu gan lớn chút nữa, kinh nghiệm nhiều chút nữa, cho dù đánh nhau với cao thủ nhất lưu, cũng rất khó bị thiệt.

Nghĩ đến thành tựu của nha đầu thành thật hiện giờ đây, bản thân Dung Khiêm là người làm sư phụ này vẫn đầy cảm giác thành tựu. Cười vãy Thanh Cô, bảo nàng đến trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Thanh nhi, hôm nay đám quan sai đó có làm muội sợ không? Những người làm dưới tay muội đó có nói bậy nói bạ oán trách muội?”

Thanh Cô ấp úng nói: “Không có!”

Dung Khiêm nhướng mày nhìn nàng: “Không có?”

Thanh Cô trước mặt Dung Khiêm, làm sao có thể mặt không đổi sắc nói dối trót lọt, ngây ra một lúc, cuối cùng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Dung đại ca, muội thật sự sợ hãi, ngần ấy người cầm đao chém muội, những người khác cũng một mực mắng muội là sao chổi.”

Dung Khiêm sờ căm, cười lạnh đôi tiếng. Tốt lầm, tốt lầm, Phong Trường Thanh dẫn dắt thủ hạ tốt lầm, làm sai lầm, bản lĩnh làm việc không thấy tiến bộ, bắt nạt lão bách tính thì một kẻ xuất sắc hơn một kẻ. Món nợ này chúng ta chậm rãi tính đi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 59 : Mặc Danh Kỳ Diệu

Dung Khiêm sờ căm, cười lạnh đôi tiếng. Tốt lắm, tốt lắm, Phong Trường Thanh dẫn dắt thủ hạ tốt lắm, làm sai lâu, bản lĩnh làm việc không thấy tiến bộ, bắt nạt lão bách tính thì một kẻ xuất sắc hơn một kẻ. Món nợ này chúng ta chật rãi tính đi.

Phong Trường Thanh đang ra roi thúc ngựa chạy vào thành lưng chót ớn lạnh một cơn, hơi kinh nghi quay đầu thoảng nhìn.

“Sao vậy?” An Vô Kỵ thuận miệng hỏi.

Phong Trường Thanh cười khổ: “Lần này đã đắc tội Thanh cô nương, chẳng biết Dung tướng định tính số ta như thế nào đây.”

“Không phải là hiểu lầm thôi sao? Dung tướng xưa nay khoan dung...”

Phong Trường Thanh bụng thầm nói. Khoan dung đương nhiên là khoan dung, nhưng lúc y tự bao che khuyết điểm người không nhìn thấy! Nhớ tới Thuần Vu Hóa lúc trước pháp trường mưu phản kia, bị y vỗ cho toàn thân không tìm được một khúc xương không vỡ, thành nguyên một cọng mì hình người. Phong Trường Thanh sợ run cả người, than van: “Thanh cô nương có ân với y, từng cùng y sống dựa vào nhau, là người y cực coi trọng, tất nhiên là không thể cho phép nàng ta bị ủy khuất.”

Nói đến Thanh Cô, An Vô Kỵ hứng thú tăng vọt: “Thanh Cô kia rốt cuộc là ai, giữa nàng ta và Dung tướng...”

Phong Trường Thanh lườm hắn một cái: “Làm tốt chuyện trước mắt đã,

chúng ta lại chậm rãi nói chuyện sau.”

An Vô Kỵ chỉ dành tạm thời kiềm chế tâm tình, cùng hắn mau chóng về thành.

Hai người trước đi vào lao, tìm Vương Đạt bị tạm giam chờ chết kia chứng thực tính chuẩn xác của bức họa, sau đó khẩn cấp triệu đại nội thị vệ cùng những nhân vật xuất sắc giỏi giang của ty hành nhân. Chiếu bức vẽ, tiến hành tra tìm sàng lọc tất cả những người có thể đúng lúc chú ý tới biến cố trong nhà hoặc trong tiệm của Vương Đạt.

Không phải chờ bao lâu, đã truyền đến hai tin tức một tốt một xấu.

Tin tức tốt là, qua truy tìm điều tra âm thầm, rốt cuộc phát hiện người trong bức họa phải là người ở ngay đầu ngõ cách nhà Vương Đạt ba con phố. Người nọ họ Triệu tên Hoa, là một thư sinh. Vài năm trước lên kinh đi thi không đậu, không còn mặt mũi về quê, cho nên vẫn ở lại kinh thành, bình thường dựa vào dạy học đổi mấy thứ lẽ vật mà sống.

Mà tin tức xấu là, nửa canh giờ trước, căn nhà Triệu Hoa này ở đột nhiên bốc cháy, vì là ban ngày, phố xá nhiều người qua lại, mọi người phản ứng mau le, kịp thời gánh nước dập tắt, thế lửa không lan ra, nhưng căn nhà cuối cùng bị cháy quá nửa, trong đống đổ nát, mọi người phát hiện một thi thể đã cháy đến không còn nhìn ra mặt mũi.

Đối mặt với tàn thi đám cháy, An Vô Kỵ cười lạnh một tiếng. An bài hàng loạt nhân thủ, đi mọi nơi tra hỏi bách tính. Vô luận là hàng xóm quen biết Triệu Hoa, hay là những người qua đường chỉ mới gặp một lần, hoặc là ngẫu nhiên nói một câu, một người cũng không bỏ qua. Từ Triệu Hoa người này từ đâu tới đây, tính tình cư xử bình thường, tập quán sinh hoạt như thế nào. Thậm chí hắn ăn một bát cơm phải dùng bao nhiêu thời gian, một ngày đi nhà xí mấy lần đều yêu cầu thủ hạ ghi chép cẩn thận. Mà bản thân hắn thì gượng thân thể mệt mỏi, trong đám cháy, cẩn thận tìm kiếm tất cả những vật phẩm sót lại trong đống tro tàn,

không ngại phiền, không chê bẩn, phân loại bảo tồn từng thứ.

Cuối cùng, vừa quan sát cẩn thận vật chứng, vừa đem những tư liệu chõng chất như núi thủ hạ báo cáo lên nhất nhât lật xem, tổng hợp phân tích.

Chẳng có người nào là thật sự từ đá nứt ra, thám tử xuất sắc hơn, giỏi che giấu mình hơn, cũng không thể một bút xóa hoàn toàn quá khứ của mình. Mấy chục năm sinh trưởng thích ứng sơn thủy một phương, tập tục một vùng, giáo dục từng nhện, cách nghĩ duy trì, phương ngôn, thức ăn, đặc sắc của quê nhà, loáng thoảng cũng sẽ lộ ra đôi chút hành tích.

Biết đâu là màu ngọc bội trên đai lưng, biết đâu là lúc nói tiếng quan thoại tiêu chuẩn ngẫu nhiên kèm theo một âm cuối, biết đâu ngẫu nhiên hé ra một câu giọng điệu quê nhà mà bản thân cũng chưa từng phát hiện, biết đâu bình thường khi cơm nước, có chút ưa thích trên hương vị... Những sai biệt này thường nhỏ nhặt đến mức bình thường bản thân hắn và người khác đều không phát hiện. Nhưng một khi tập hợp trước mặt cao thủ, qua phân tích suy đoán, hổn thảy sẽ không còn chỗ ẩn trốn.

Nếu không có An Vô Ky, Phong Trường Thanh chỉ có thể thúc thủ vô sách, đi thỉnh tội với Yên Lãm. Bất quá khi An Vô Ky cắm đầu phân tích nghiên cứu, hắn cũng không hề rảnh rỗi. Hắn lấy danh nghĩa bắt tặc, cấm bế bốn cửa, phong tỏa đường phố, sai người tìm kiếm Triệu Hoa có thể đang âm thầm chạy trốn kia.

Song dù sao cũng là kinh thành trọng địa, cấm bế và phong tỏa như vậy không thể kéo dài. Tìm không thấy chỉ đành từ bỏ. Từ trận đại hỏa đúng lúc này có thể nhìn ra, bối cảnh của đối phương xảo diệu thận mật cỡ nào, chỉ sợ đã âm thầm chuẩn bị tốt đường lui từ trước. Chỉ cần vừa xác định trong cung sự thành, lập tức lặng lẽ bỏ chạy. Phản ứng của họ đã chậm một nhịp, do minh tìm ám, thất bại đã là bình thường. Nếu như may mắn thành công, ngược lại là vận khí băng trời.

Phong Trường Thanh trong lòng thấp thỏm bất an, tự mình vào cung thỉnh

tôi.

“Sở quốc, ngươi cho rằng người đã mua Vương Đạt kia đến từ Sở quốc?”
Yên Lãm trầm giọng hỏi: “Người kia đã một phen hỏa thiêu hết thảy, thì làm sao ngươi xác định hắn là người Sở quốc?”

Với tính tình của Phong Trường Thanh tự nhiên không chịu đoạt công lao của An Vô Kỵ, vội vàng tự nhận vô năng, lại hung dữ nói tốt vài câu cho An Vô Kỵ.

Yên Lãm chỉ cười: “Triệu Hoa kia chắc hẳn cũng chỉ là một tiểu tốt con con. Hiện tại hắn đã vứt bỏ thân phận lẩn trốn, dưới sự truy bắt của các ngươi, cơ hội có thể trở lại kinh thành làm mưa làm gió cực kỳ bé nhỏ. Việc không cản đại cục thế này, cũng khỏi cần truy tìm nhiều. Biết hắn là người Sở...” Y hơi nhíu mày, rốt cuộc thống khổ quyết đoán: “Cũng là đủ rồi.”

Phong Trường Thanh cúi đầu không nói gì. Mục đích của người sau màn mà Yên Lãm đang phiền não này, bản thân hắn cũng đã cùng An Vô Kỵ đóng cửa phân tích cả buổi, nhưng thật sự không thể nghĩ ra nguyên cớ. Vô luận nhìn từ phương diện nào, chuyện này, rõ ràng chẳng mấy may liên quan đến lợi hại của người nọ.

Mặc dù người cầm quyền Sở quốc hiện giờ ngoài mặt là Tân Húc Phi, nhưng y tuyệt đối không có năng lực điều động mật thám Sở quốc. Độc thủ sau màn duy nhất có khả năng kia, cũng chỉ có Phương Khinh Trần. Nhưng Sở quốc loạn vừa định, nội hoạn trùng trùng, người này sao lại có khí lực rảnh rỗi, xa tít ngàn dặm, chạy tới tính kế một quốc gia thậm chí chẳng hề giáp giới Sở quốc?

Năm đó khi Phương Khinh Trần đắc thế, cũng từng khổ công thành lập tổ chức tình báo. Chỉ là thời gian y cầm quyền không lâu dài được như Dung Khiêm, cho nên mạng lưới tình báo của y tận đến khi y bị tù vây, cũng chưa khống lồ nghiêm mật như ty hành nhân của Yên quốc. Huống hồ mấy năm nay mọi người đều cho là y kim điện moi tim mà chết, Sở quốc đại loạn, chẳng thể lực phương nào có thể lo được tiếp quản mạng lưới tình báo y lưu lại. May mắn

qua, mạng lưới này chẳng những tê liệt, những nhân vật nòng cốt đang ẩn nấp đó, chỉ sợ đã sớm tự trốn chạy đông tây, mưu tiền đồ khác.

Phương Khinh Trần quay về mới bao lâu? Cho dù là y đã nhận ra tình báo của đám Trác Lăng Vân vô cùng không xong, cho nên lại dụng tâm thu nạp mật điệp cựu bộ trước kia, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hiệu quả nhất định có hạn, thời điểm nhân tài khan hiếm như vậy, y còn hy sinh thân phận bên ngoài của một thám tử đã ẩn náu Yên quốc nhiều năm. Phí nhiều tâm tư như thế chỉ vì cho hoàng hậu Yên quốc biết mẹ nàng đã chết?

Hoàng đế anh minh nào sẽ vì thay một nhạc mẫu ngoại quốc chưa từng gặp mặt báo thù, mà can qua rầm rộ? Chiến tranh vô luận có khẩu hiệu như thế nào, tội trạng như thế nào, đều chẳng qua là hư văn để ăn nói với thiên hạ mà thôi. Từ lợi ích quốc gia mà nói, Yên quốc căn bản không có khả năng đi tấn công Tân quốc. Nếu nói Phương Khinh Trần không phải muốn châm ngòi cho Yên quốc xuất binh với Tân quốc, vậy thì y bỏ cái giá lớn như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Quân thần nhìn nhau, hai người cùng đau đầu. Cục đoán không ra, mới là cục khiến người cảnh giác nhất bỏ không xuống nhất. Nhưng không bỏ xuống, lại có thể làm gì?

Nếu Dung tướng ở đây, nhất định có thể nhìn thấu mê hoặc này, nếu y vẫn còn, tất nhiên sẽ không dốt nồng cạn như ta nhỉ...

“Bệ hạ, phượng thể của hoàng hậu nương nương, có phải đã có chuyển biến tốt đẹp.” Câu hỏi quan tâm của Phong Trường Thanh, kéo lại luồng suy nghĩ lơ lửng của Yên Lãm. Y thần sắc như thường nói: “Hoàng hậu sau khi tỉnh lại đã uống thuốc an thần điều túc của Thái y, đã khá hơn rồi. Chỉ là nàng cứ túm trãm truy hỏi lời đồn kia có phải là thật, trãm...” Y khe khẽ thở dài: “Trãm không nhẫn tâm lừa nàng.”

Đã đến nước này, chuyện này nào còn giấu được, Lạc Xương khóc ngã vào lòng y, mấy bận ngất xỉu, mấy bận tỉnh lại, mà y khuyên giải nào cũng chẳng nói

nên lời, chỉ ôm hờn tủ đã mất đi mẫu thân kia, để từng giọt nước mắt của nàng ướt đẫm long bào của y.

Phong Trường Thanh thấy biếu tình của Yên Lãm thoảng đau buồn, biết y đang buồn vì Lạc Xương, hơi do dự, cuối cùng vẫn cắn răng, nói một câu rất phá cảnh: “Bệ hạ, hoàng hậu ở trong cung rất cô đơn, phải chăng nên mời vài mệnh phụ lớn tuổi đến làm bạn?”

Lời này nói rất khéo léo, ý tứ ẩn bên trong lại lạnh lẽo. Những người gọi là mệnh phụ lớn tuổi, không phải tùy tiện chọn mấy cáo mệnh bên ngoài, trái lại là những thái phi trải qua các đời cung tranh, tâm tư kỹ lưỡng hoặc các cung nữ phẩm cấp khá cao, đã gặp nhiều việc cũ trong cung kia. Họ có thể dạy Lạc Xương, đâu là đạo sinh tồn trong hoàng cung.

Lạc Xương quá nhỏ, quá non nớt. Nàng vẫn tồn tại trong một góc Tần cung không người chú ý, cũng bởi vậy mà rời xa những hục hoặc đấu đá đó, có sự thuần khiết và ngây thơ của thiếu nữ. Nhưng mà, trong thâm cung này, không chấp nhận được nhất, cũng chính là thuần khiết và ngây thơ.

Một hoàng hậu hơi có kinh nghiệm, hiểu được quy tắc trong cung, biết ứng phó biến cố lớn nhỏ, sẽ tuyệt không té xỉu sau khi nghe mấy lời rỉ tai của vài cung nữ thô sử, một hoàng hậu hiểu được đạo tồn tại trong thâm cung, cũng sẽ tuyệt không bởi vì đau buồn cá nhân, cứ thế hoàn toàn không nhìn quy tắc lẽ pháp tùy ý khóc lóc.

Chỉ nhớ cỗ Tần, coi thường tân Yên, chỉ biết có mẹ, không biết có chồng. Nếu trong cung không phải nàng còn nhỏ tuổi, nếu không phải Yên Lãm còn chưa có tần phi khác, nếu không phải hôm nay Yên Lãm bảo vệ nàng, tội danh như vậy đã có thể đưa tới những chất vấn ùn ùn trời đất. Lần này Yên Lãm bảo vệ nàng, lần tiếp theo, lần tiếp theo nữa thì sao? Nữ nhân như vậy, làm sao mẫu nghi thiên hạ? Làm sao giúp đỡ Yên Lãm quản lý hậu cung?

Nếu không dạy nàng, tương lai, nàng khăng định sẽ chịu thiệt càng lớn hơn,

sẽ trở thành mục tiêu cho càng nhiều người lợi dụng thương tổn.

Yên Lãm im lặng chẳng nói. Y hiểu, dạy Lạc Xương là nhất định cần. Thế nhưng, y có thể như Dung tướng năm đó đã bức bách y, đi bức bách Lạc Xương tuổi nhỏ dựa vào sức mình mà đứng lên, để nàng không dám cười tùy tiện, không dám khóc tùy ý ư? Muốn nàng giữa phu thê, cũng khoác lên vẻ cẩn thận chú ý, tùy mặt gửi lời kia, dưới trùng trùng quy tắc lễ pháp chẳng còn chân tình, chỉ nắm chắc đạo quyền mưu và thuật ngụ người ư?

Dung tướng, năm đó, ngươi là dùng tâm tình gì, buộc ta lớn dần từng chút. Nhìn ta càng ngày càng giống một Hoàng đế đó, ngươi liệu có thỉnh thoảng hoài niệm một thoảng, hài tử nhiều năm trước có thể nói nói cười cười, không hề có ký trong lòng ngươi.

“Bệ hạ, đây là vì bảo hộ hoàng hậu!” Phong Trường Thanh trầm giọng nói.

“An toàn của hoàng hậu, ta đến bảo hộ.”

Phong Trường Thanh lấy sự trầm mặc để bày tỏ sự phản đối của mình. Hắn làm sao không biết khúc mắc của chủ quân, nhưng Yên Lãm cần là một hoàng hậu có thể cùng y kề vai chiến đấu, mà không phải một nữ hài sẽ trở thành gánh nặng của y. Để được sự tán thành của chư quốc, Yên Lãm đã cưới công chúa Tân Quốc, thế thì để nhanh chóng ổn định thế cục trong nước, ổn định tâm của quyền thần và phiên trấn địa phương, y cũng tất phải không thể cự tuyệt nạp quyền môn quý nữ làm phi. Khi đó... Hậu cung phong vân tấp nập, chẳng lẽ Yên Lãm đồng thời dốc sức bên ngoài, còn có thể luôn chứa một mắt nom trong cung, thời khắc bảo hộ cô nữ Lạc Xương lưu lạc dị quốc này.

“Ngươi... Ngươi cho trầm chút thời gian.”

Trong thanh âm của Yên Lãm hiếm khi lộ ra vẻ yếu đuối. Quân chủ tay nắm thiên hạ, thân chủ triều chính, trước mặt thần tử luôn dường như kiên cường đầy hứa hẹn này, trong xương cốt vẫn cứ giống như rất nhiều năm trước, là một hài tử việc lớn việc nhỏ đều chỉ biết kêu to mà dựa dẫm Dung tướng kia.

Không phải y không biết sự tùy hứng của mình, nhưng mà y làm sao có thể bức bách Lạc Xương bỏ đi chút ngây thơ cuối cùng ngay bây giờ.

Dung tướng! Người từng cho ta biết, quân chủ không thể không có quyền mưu, nhưng không thể chỉ có quyền mưu. Người muốn ta bảo vệ quê hương ta, bách tính của ta, mọi người bên cạnh ta. Ta... Ta muốn nghe lời người, ta muốn bảo vệ Lạc Xương, bảo vệ thê tử của ta, nhưng mà... ta vô năng. Ta không biết, không dựa vào quyền mưu, ta làm sao có thể ổn định hậu cung của mình. Ta không đủ kiên cường, ta chỉ sợ sau cùng chẳng thể cho phép thê tử mình, có một chút tính tình thật cuối cùng.

Dung tướng, ngắn ấy năm, chính vụ quân vụ, quốc gia đại sự, tôn thất phân tranh, người một tay vỗ bẳng. Sao người làm được? Sao người có thể vừa thi quyền mưu, lại không mất bản tâm?

Dung tướng, kỳ thực đệ tử ta đây thật sự đần lăm. Ta... Ta còn chưa học tốt, ta còn chưa học được. Nếu như người biết... người... người liệu có giận đến mức phải chạy về đây, tiếp tục dạy dỗ ta?

Dung tướng, ta... ta nhớ người lăm...

Khi Phong Trường Thanh vào cung yết kiến Yên Lãm, An Vô Kỵ cũng đang mang theo suy đoán cuối cùng của hắn, đi bái phỏng Dung Khiêm.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 60 : Hỏa Hoa Văng Khắp

“Thì ra là Sở quốc!”

Nghe An Vô Ky báo cáo, Dung Khiêm cười nhàn nhạt. Bỗng nói một câu không hề liên quan đến đại sự này: “Ngươi giúp ta đến trà lâu gọi Thanh Cô qua đây một chút, ta có chuyện muốn nói.”

An Vô Ky thoảng sững sốt, lại không dám chần chừ. Chỉ gật đầu, lập tức đứng dậy đi ngay.

Bên này người vừa đi, bên kia Dung Khiêm khuôn mặt cười nhẹ như mây gió, ôn hòa như gió xuân lập tức âm trầm, y tùy tay phất một cái, chén trên bàn rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Y vẫn như không cảm thấy, cắn răng nhắm mắt hô to ở chỗ sâu trong óc: “Trương Mẫn Hân, Trương Mẫn Hân! Ta biết cô đang nhìn. Cô ra đây cho ta! Mau ra đây! Ta muốn cô lập tức giúp ta nối với tên khốn kiếp Khinh Trần kia!”

Theo quy tắc của Tiểu Lâu, tất cả thông tin đều chỉ có thể do Tiểu Lâu chủ động phát động một phía, song y không mục đích mà dùng *** thần lực tùy ý hô loạn như vậy, vẫn thật sự nhanh chóng gọi người ra.

“Tôi nói Tiểu Dung, cầu người ta giúp không biết khách khí chút à? Tuy tôi luôn vui vì giúp người nhất, có tình yêu bè bạn nhất, nhưng cậu tối thiểu cũng nên nói một tiếng nhờ vả, sau đó hỏi thử thời gian câu thông của Tiểu Lâu với Khinh Trần tháng này có hết chưa chứ.”

“Cô bớt dông dài với ta đi, ta thèm vào quan tâm hắn có hết hay chưa, dù sao

ta hiện tại muốn lập tức truyền tin với hắn. Ta là người phạm quy bị phạt, cũng đến nước này rồi, ta còn sợ gì nữa? Cùng lăm là ghi thêm mấy lỗi, chịu phạt thêm mấy lần, Trương Mẫn Hân, cô thử không giúp xem..."

Trương Mẫn Hân bên kia trầm mặc một khắc. Tiểu Dung luôn dễ nói chuyện, sao lại đột nhiên trở nên hung ác như vậy, điên cuồng như vậy? Người thành thật phát hỏa đúng là quá đáng sợ. Cô chính là học sinh ngoan luận văn đã qua, sắp tốt nghiệp, cuộc sống quang minh hạnh phúc đang ở ngay trước mắt, đâu thể vì tranh khí thế mà để cái tên lỗi nặng lỗi nhẹ đầy một thân này liên lụy, đúng không.

Rất nhanh, trong con đường *** thẳm sâu vô ngần, thông tấn của Dung Khiêm và Phương Khinh Trần được mở ra.

Trong phòng điều khiển chính của Tiểu Lâu, lấy Trương Mẫn Hân làm đầu, mấy học trò túm tụm một chỗ, mắt không chuyển dời mà nhìn chăm chăm màn hình hiển thị.

Dung đại thánh nhân hiếm khi phát hỏa một lần, vở kịch thú vị như vậy, thật là không xem thì uổng.

May mà Phương Khinh Trần biết rõ bão táp sắp buông xuống, còn có thể chào hỏi vô cùng thoải mái: "Tiểu Dung à, xin lỗi xin lỗi. Đều là ta không tốt, biết rõ ngươi đang một mực chờ ta, ta lại luôn bận đến mức chẳng sao phân thân, ném ngươi một mình ở Yên quốc chịu khổ, lại còn phải để ngươi liên lạc với ta."

Đám Tiểu Lâu từng kẻ nỗi da gà toàn thân. Da mặt dày tới trình độ nào, mới có thể sau khi âm thầm thọc người ta một đao lại thân thiện nói một phen như vậy. Nghe xong lời này, nếu Dung Khiêm vẫn không tức giận, vậy y sẽ chẳng phải quân tử cũng chẳng phải thánh nhân, nên đổi thành ông phật luôn đi.

Tiểu Dung quả nhiên càng nỗi trận lôi đình: "Ngươi bớt ở đây nói hươu nói vượn đi! Ngươi rõ ràng biết ta tìm ngươi không phải vì điều này!"

“Không phải vì điều này? Vậy là vì điều gì hả Tiểu Dung. Người cũng đừng mạnh miệng nữa. Ta biết thân thể ngươi không tốt, sống trong dân gian cũng khổ, ngươi cứ thừa nhận mình không chịu nổi, đâu phải chuyện gì mất mặt, cần gì cố chống chế? Ta lần này ra đây, chủ yếu là vì giúp ngươi với A Hán, tiện thể lại giúp thu cục diện rồi răm trong chuyện của ta lần trước. Tuy nói A Hán hiện tại cả ngày ngủ, chẳng cần ta giúp, nhưng bạn học lâu năm là ngươi đây, ta sẽ tuyệt không ném đó mặc kệ đâu, điểm này ngươi hoàn toàn có thể yên tâm.”

Lời này nói thật là thân thân thiết thiết. Nếu hai bên đang ngồi bên trò chuyện, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ vô ngực, đại nghĩa lâm liệt, lời hứa ngàn vàng của Phương Khinh Trần.

Dung Khiêm giận dữ nghiến răng: “Ngươi bớt lôi đông kéo tây đi, ta hỏi ngươi, ngươi đang tính kế Yên Lãm cái gì?”

Thanh âm của Phương Khinh Trần kinh ngạc tột cùng, bất cứ ai cũng chẳng nghe ra một tí sơ hở: “Liên quan gì Yên Lãm? Ta với hắn cách nhau mười vạn tám ngàn dặm, Sở quốc với Yên quốc cũng không liền nhau. Ta tính kế hắn làm gì?”

“Phái ngươi đem chân tướng cái chết của mẹ ruột hoàng hậu vạch trần cho hoàng hậu biết, chuyện này ngươi đừng nói không phải ngươi làm!”

“Ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Ta quản mấy chuyện không đâu này làm gì? Người ta phái? Người kia là ta phái, ta phái ngươi khi nào, ngươi lấy chứng cứ ra đây cho ta, chỉ giỏi nói suông, ngươi muốn vu oan cho ta, không có cửa đâu!”
Phương Khinh Trần mắt cũng không chớp, vô lại đến cùng.

Dung Khiêm chán nản.

Phương Khinh Trần bỗng nhiên ồ một tiếng, dùng ngữ điệu sảng sốt hỏi: “Đúng rồi, không phải ngươi cả ngày đều mắng tiểu tử khốn kiếp kia đây không tốt, kia không đúng sao, nhắc tới hắn là ngươi hận đến nghiến răng, ngày đêm hối hận không nên vì cứu hắn mà tự chôn vùi mình sao? Người không phải sớm

thề, không lo chuyện bao đồng của hắn nữa, hiện tại chỉ muốn sống tốt, chỉ chờ ngày về Tiểu Lâu đó sao? Người không phải đã phát biểu cảm khái rất đỗi triết học gì mà ngày hôm qua không thể giữ sao? Người không phải đã chỉ trời thề thốt, mình của quá khứ đã chết rồi, về sau phải sống cuộc sống hoàn toàn mới à? Sao bỗng dừng lại kéo Yên Lãm vô ta, đừng nói ta không trêu chọc hắn, cho dù ta thật sự đã trêu chọc, chuyện không đâu này, người cũng khỏi cần phải can dự!”

Tất cả phong độ của Dung Khiêm nhất loạt ném tít qua đại dương, nghiến răng nghiến lợi dùng thanh âm cảnh cáo mà quát: “Phương! Khinh! Trần!”

Phương Khinh Trần khẽ cười: “Được rồi được rồi, không hổ nháo với người nữa. Ta biết người là trái chờ ta không đến, phải chờ ta không đến, lại ngại giục, mới ở đó quanh co nhắc nhở. Được được, việc của ta bên này cũng tạm chấm dứt rồi, Sở quốc tạm thời không có chuyện gì cần ta, ta tùy tiện giao lại một chút, rồi sẽ lên đường tìm người, chỉ cần đưa người về Tiểu Lâu, bệnh gì cũng có thể chữa khỏi, cho dù người đang bị phạt không thể thoát khỏi thân thể, người dù sao cũng có thể có một thân thể nhót được để dùng.”

Dung Khiêm không chút ngợi, lập tức quát ngay: “Ta không phải hỏi người việc này! Ta sẽ không về Tiểu Lâu, ta cảnh cáo người, đừng đụng vào Yên Lãm!”

Phương Khinh Trần lập tức hô to: “Sắc nữ à, nè nè nè, còn cả mấy vị xem náo nhiệt bên cạnh nữa, mấy người đều nghe rồi đó, phải làm chứng cho ta nha. Không phải ta không đi giúp y, là tự y không muốn về, cho nên ta hiện tại không qua đó, không thể trách ta được!”

Sâu trong Tiểu Lâu, mọi người đều cười.

Rõ ràng là Tiểu Dung tìm Phương Khinh Trần hung binh hỏi tội, sao chỉ chớp mắt đã biến thành Phương Khinh Trần ung dung hất văng đống trách nhiệm trên người. Tiểu Dung thì bỗng dừng từ bỏ tính toán ban đầu là không quản việc

hồng trần nữa, chỉ mong về Tiểu Lâu chữa khỏi thân thể rồi sống hết năm mươi năm. Quả thật một niệm đã sinh, phiền não vô cùng. Y lần này cuốn vào, chỉ sợ là năm mươi năm không hết, không được siêu thoát.

Tiểu Dung là quân tử, Phương Khinh Trần lại là vô lại, quân tử đụng phải vô lại, bị thiệt, quả nhiên vĩnh viễn là quân tử.

Ngô Vũ khẽ thở dài: “Cái tên Phương Khinh Trần này, rảnh rỗi vô sự, đây không phải hâm hại bạn sao? Cậu ta cũng hơi ác quá đấy. Thân thể Tiểu Dung gay go như vậy, còn muốn bức người ta ở trần thế lẩn lộn năm mươi năm, tâm địa này thật là quá quá xấu xa.”

Trương Mẫn Hân háp mắt, lắc đầu: “Khó nói, cho dù Tiểu Dung thật trở về Tiểu Lâu, chưa khỏi thân thể, nhưng nếu không thể về lại nhân gian, vẫn chỉ có thể ngồi xem vận mệnh của đám Yên Lãm, Thanh Cô luân chuyển, không thể tham gia, không thể khuyên bảo, cậu cảm thấy bằng cái tính gà mái mẹ đó của cậu ta, người về Tiểu Lâu rồi, là thật có thể như cậu ta nói, từ đây thoái mái cao hứng?”

Trương Mẫn Hân cười hết sức gian trá: “Chúng ta vẫn nhìn mỗi ngày, đương nhiên hiểu được Tiểu Dung vì Thanh Cô, sớm đã có ý không về. Nhưng Khinh Trần tai mắt không linh thông, chuyện này cậu ta không biết, cho nên lần này mới mượn cơ hội bức Tiểu Dung. Kỳ thật, bất kể là hảo ý hay ác ý, dù sao tâm ý Tiểu Dung đã sớm là như vậy, cũng không hại gì cậu ta.”

“Nhưng cùng Thanh Cô an an tâm ẩn cư, trong cuộc sống bình tĩnh nương tựa lẫn nhau, với cả ngày thay tiểu Hoàng đế lo lắng đề phòng, nhọc tâm nhọc thần, âm thầm bảo hộ, đây hoàn toàn là hai việc khác nhau chứ.” Ngô Vũ cười nói: “Kinh Trần làm việc luôn nghĩ đương nhiên, hoàn toàn không đắn đo cảm thụ của người ta, cho dù cậu ta là hảo ý, phần lớn mọi người sơ cũng chỉ dám xin miễn cho kẻ bất tài.”

Mọi người nghe vậy đều cười, vẫn nhìn màn hình chăm chắm.

Dung Khiêm cũng là người thông minh, tâm tư vừa động, đã ẩn ẩn nấm chắc chút tâm tư của Phương Khinh Trần, vừa tức giận vừa buồn cười: “Khinh Trần, ta mặc kệ ngươi đang làm trò huyễn hoặc gì, dù sao ngươi phải nhớ kỹ cho ta, đừng đụng tới Yên Lãm, vĩnh viễn đừng tính kế y.”

Phương Khinh Trần cũng cười ha ha: “Ta cứ tính kế hắn thì thế nào?”

“Ta sẽ không ngồi nhìn hết thảy phát sinh. Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. Ta sẽ đối địch với ngươi.” Dung Khiêm biết, đây có lẽ chính là đáp án Phương Khinh Trần muốn, nhưng y lại vẫn thăng thắn.

“Được lắm, ta coi ngươi có thể làm ra chuyện gì, ta coi ngươi không bỏ qua cho ta như thế nào, cùng lắm thì chúng ta tái chiến ba trăm hiệp, ai sợ ai chứ, Tử linh pháp sư của ngươi có lần nào thắng được Thánh kỵ sĩ của ta?” Phương Khinh Trần đáp thật nhẹ nhàng bâng quơ, Dung Khiêm lại chán nản, rốt cuộc nhịn không được trầm giọng nói: “Khinh Trần! Mặc kệ ngươi là thiện ý hay ác ý, ngươi có thể đừng suốt ngày dùng tư thái khinh thường đi ý đồ đùa bỡn người khác trên tay không? Một lần giáo huấn, lại một lần. Ngươi còn chưa học ngoan sao? Chẳng lẽ, mắt thấy sự điên cuồng và thống khổ của người khác, ngươi không hối hận chút nào sao?”

Thanh âm của Phương Khinh Trần rốt cuộc lạnh lại: “Ngươi đang nói gì thế?”

“Ta đang nói gì, ngươi hiểu rõ hơn ai khác. Khinh Trần, hết thảy mưu tính của ngươi, quả thật là bởi thiện ý đối với ta, quan tâm ta. Nhưng cho dù là hảo ý, ngươi mưu đồ như vậy cũng khiến người ta khó mà tiếp nhận, càng khó mà cảm kích. Khinh Trần, ngươi cái tâm mưu tính quá nặng, cái niêm được mất quá sâu, ngươi như vậy, một ngày không bỏ xuống, một ngày sẽ không được giải thoát!”

Dung Khiêm bình tĩnh nỗi lòng một thoáng, đưa tay vỗ trán, thở dài nói: “Hiện tại rõ ràng cả bản thân ngươi cũng chưa lo được, cần gì phải lo chuyện bao đồng nữa. Ngươi rất thích mưu tính người khác, vô luận là băng hữu, thân

nhân, thuộc hạ, hay là người yêu của người, đều như thế. Nhưng mà đem tâm so
tâm, ai lại nguyện ý bị người mưu tính? Khinh Trần, bệnh cũ này không đổi, cho
dù một ngày kia Sở Nhược Hồng tỉnh lại thì thế nào? Người nhận được, vẫn sẽ là
một lần lại một lần mất đi!”

“Dung Khiêm!” Phương Khinh Trần đã không còn gọi y là “Tiểu Dung”.
“Chuyện của ta, không nhọc người hỏi đến, loại ma quỷ ta đây, cũng không cần
loại thánh nhân người đến cảm hóa.”

Thanh âm lạnh băng của Phương Khinh Trần, đổi lấy nụ cười của Dung
Khiêm: “Cùng lý, chuyện của ta, cũng không nhọc người hỏi đến. Nhân sinh của
ta, cũng không cần người đến quyết định thay ta.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 61 : Tám Lạng Nửa Cân

“Dung Khiêm!” Phương Khinh Trần đã không còn gọi y là “Tiểu Dung”. “Chuyện của ta, không nhọc ngươi hỏi đến, loại ma quỷ ta đây, cũng không cần loại thánh nhân ngươi đến cảm hóa.” Thanh âm lạnh băng của Phương Khinh Trần, đổi lấy nụ cười của Dung Khiêm: “Cùng lý, chuyện của ta, cũng không nhọc ngươi hỏi đến. Nhân sinh của ta, cũng không cần ngươi đến quyết định thay ta.”

Sâu trong óc bỗng nhiên tĩnh như nước lặng, tất cả tư duy kêu gào đòi thả ra, đều chỉ có thể đụng phải thành lũy lạnh băng.

Phương Khinh Trần dưới sự giận dữ, chào cõng không thèm, đã đơn phương gián đoạn liên hệ lần này.

Dung Khiêm cười khổ. Nói Khinh Trần, bản thân y lại có thể tốt đi đâu. Một dùng thủ đoạn vô lại đối mặt chất vấn, một dùng cách vạch sẹo của người để vãn hồi liệt thế. Khinh Trần lợi dụng Yên Lãm để kích thích y đối mặt với tâm ý chân chính của mình, mà y làm sao không phải muốn dùng Sở Nhược Hồng để nhắc nhở sai lầm của Khinh Trần.

Đều là vì tốt cho đối phương, nhưng lại đều không muốn nhận ý tốt của đối phương. Hai người họ, thật là tám lạng nửa cân.

Đưa tay vỗ vỗ cái trán đang ẩn ẩn đau, y thở dài thườn thượt một tiếng.

—

Ngoài Cam Ninh điện, trong ngự hoa viên. Một gốc đại thụ, rễ sâu lá tốt.

Sâu trong đám cành lá, Phương Khinh Trần vẻ mặt lạnh băng.

Sở Nhược Hồng chưa từng gặp lại y, không phải là y chưa từng gặp lại Sở Nhược Hồng. Y luôn sê nhịn không được lén lút đến, nhịn không được lặng lẽ nhìn hắn hai ba cái, lại nhịn không được sê im ắng rời đi.

Trong hoàng cung y có thể tự do ra vào, người Sở và người Tân đều không dám rình hành tung của y. Bản thân y khinh công và thuật ẩn nấp lại cao minh. Cho nên, vậy mà không có bất cứ ai phát hiện, y đang yên lặng quan tâm Sở Nhược Hồng như vậy.

Đến cả Triệu Vong Trần cũng không biết chuyện.

Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh dương tươi đẹp, bóng cây lòa xòa.

Triệu Vong Trần cẩn thận dẫn dắt Sở Nhược Hồng bởi đã tiếp xúc một thời gian dài, dần dần không còn bài xích gã nữa, ra khỏi điện vũ đi phơi nắng.

Đám Lý Đắc Ý mấy thái giám cũng hờn hở theo bên cạnh hầu hạ.

Phương Khinh Trần không thích có quá nhiều người nhìn thấy tình trạng điên khùng của Sở Nhược Hồng, sớm đã hạ lệnh, người hầu hạ bên cạnh Sở Nhược Hồng không cần nhiều, những cung nhân phụ trách quét tước khác không gọi thì không cần tiếp cận.

Cho nên, vừa thấy thái thượng hoàng ra vườn, cung nhân trong lâm viên đã sớm tản hết.

Trong hoa viên rộng lớn, cả Sở Nhược Hồng trong đó, cũng bất quá sáu người.

Người đi chim về. Trong yên tĩnh, là tiếng gió xào xạc, là hoa tươi đang nở rộ thứ mùi hương hơi khô hanh, là chim chóc sâu bọ hót véo von, còn có... một tiếng cười ngẫu nhiên của một người điên.

Cho dù Sở Nhược Hồng đang bị điên, ánh dương ấm áp chiếu lên người, cũng có cảm giác thoái mái. Gió mát lướt qua bên cạnh cũng mang theo mùi hoa cỏ thơm mát. Hắn ôm bạch cốt, tự nhiên cũng phải cao hứng.

Mà Phương Khinh Trần, ở ngay bên cạnh lặng lẽ nhìn. Nhìn hắn lộ ra nụ cười ngây ngô với mọi người bên cạnh.

Lần này, bởi vì thông tấn của Tiểu Lâu bỗng nhiên nỗi đến, cho nên y không thể động đậy, không thể đi.

“Khinh Trần, cậu chơi trò gì không được, lại phải chơi tiểu hài chết tiệt Tiểu Dung nuôi kia? Tiểu Dung cho dù là con gà mái già ngu dốt, bảo vệ gà con, bộ dáng hung hăn đó cũng có thể liều mạng với diều hâu, cậu không phải tự tìm phiền toái sao?” Thanh âm tựa tiếng phi tiêu của Trương Mẫn Hân vang lên.

Phương Khinh Trần có thể cắt đứt liên lạc với Tiểu Dung, nhưng không thể gián đoạn liên lạc cùng Tiểu Lâu. Trong lòng y đang không thoái mái, nghe vậy cười lạnh một tiếng: “Tiểu Dung không phải không quản chuyện của tiểu tử kia nữa sao?”

“Lời này con nít ba tuổi còn chẳng tin, cậu tin thật hả? È, cậu rốt cuộc làm trò quỷ gì đó?”

Phương Khinh Trần hừ một tiếng, lười để ý. Xin lỗi, y đã không thống khoái, ai cũng đừng hòng thống khoái. Dựa vào đâu mà y ở nơi này lặng lẽ nhìn người nọ điên cuồng phải thúc thủ vô sách, Tiểu Dung lại có thể an an tâm tâm hưởng thụ thái bình, cao cao hứng nhìn hài tử mình dạy thành tài làm một đời anh chủ.

Y đúng là cố ý muốn giả vờ lại chọc Tiểu Dung nổi trận lôi đình. Nhưng y tuyệt không định khống chế cảm xúc của mình.

Lãnh nhã nhàn người điên khùng lại không tự biết điên khùng dưới tàng cây kia, nhìn hắn mù mờ không cảm giác mà cười, nhìn người chung quanh đang

khúm núm vỗ về hắn, nói với hắn những lời hắn không hiểu cũng sẽ không minh bạch đó, nhìn vẻ tươi cười tuyệt đối không phải xuất phát từ chân tâm chất trên mặt những người đó, nghe Tiểu Dung nỗi trận lôi đình chỉ trích, y không định khống chế cảm xúc của mình.

Không, y tuyệt đối không phải là không khống chế được. Y chỉ không định khống chế một bụng tà hỏa này.

Y tuyệt đối không phải không khống chế được.

“Dung đại ca, huynh sao vậy?” Thanh âm quen thuộc vang bên tai, lại là Thanh Cô nghe An Vô Kỵ kêu, vội vàng từ trà lâu chạy về gấp, vừa vào cửa đã thấy Dung Khiêm vỗ vỗ đầu, vô lực ngồi dựa trên ghế, trong lòng kinh hoàng, vội vàng lao đến.

Dung Khiêm vội buông tay cười nói: “Không sao, ta chỉ đang chuyên tâm nghĩ chuyện chúng ta mở rộng trà lâu, có phần nhập thần.”

Thanh Cô khó hiểu nhìn y: “Mở rộng?”

“Đúng vậy, mở rộng trà lâu kia, cất cái du lạc thành gì đó thật là to, không cần xa hoa, càng đơn giản có phong vị nông gia càng tốt. Tìm nữ nhi nông gia, vay vải áo hoa đến tiếp đãi khách, dùng trà nông gia, làm đồ ăn nông gia, tổ chức cho mọi người làm việc nông gia. Những tên lăm tiền đến mức chẳng biết ném đâu ở trong thành đó, sơn trân hải vị ăn nhiều, gãm vóc lụa là mặc nhiều, tự sể tiêu tiền để ăn cơm rau dưa của chúng ta, tiêu tiền cầu chúng ta dẫn y đi cày cấy gánh nước. Ở trong thành cũng đồng thời mở một gian trà lâu, quan to quý nhân cũng vậy, dân lao động cũng thế, đều là khách của chúng ta, chờ về sau việc làm ăn lớn mạnh rồi, lại mở rộng ra. Mục tiêu là làm cho toàn Yên thậm chí toàn thiên hạ đều có sinh ý của chúng ta, đợi khi muội phú khả địch quốc, khiến đám nam nhân bốn quê tám trấn không có mắt này cùng nhau khóc đứt ruột đi.” Dung Khiêm càng nghĩ càng khoái hoạt, bất giác mặt mày hớn hở.

Thanh Cô nghe mà hai mắt đăm đăm, rất nhiều lời hoàn toàn không hiểu, chỉ mang máng hiểu được, là phải mở rộng việc buôn bán, làm rầm rộ một phen: “Việc này, chúng ta... hình như... không có nhiều tiền như vậy...”

Dung Khiêm mỉm cười: “Thủ hạ của Phong đại nhân đã ức hiếp muội, dù sao cũng nên cho chút phí an ủi chứ.”

Thanh Cô còn đang choáng váng đầu óc, An Vô Ky đã lặng lẽ ở phía sau thay Phong Trường Thanh thở một hơi khí lạnh, theo tưởng tượng lớn lao này của Dung tướng, lão Phong đáng thương à... khoán tích cóp của người... chuẩn bị trôi theo nước đi. Dung tướng tự bênh mình quả nhiên bênh đến lợi hại, phí an ủi này đúng là...

“Nhưng... nhưng mà...” Thanh Cô nhưng hồi lâu, không nhưng ra cái gì. Dung Khiêm đã hết sức đương nhiên nói với An Vô Ky: “An đại nhân, Phong thống lĩnh là hồng nhân đương triều, tay nắm trọng quyền. Ngẫu nhiên thả ra tiếng gió, cứ nói nhà chúng ta và y có quan hệ thân thích độ bảy tám vòng, thiết nghĩ các đại nha môn kinh thành cũng không đến mức làm khó, hiểu lầm lần trước phát sinh, dù sao sẽ không đến một lần nữa đâu nhỉ?”

“Sẽ không sẽ không.” An Vô Ky hô luôn miệng, loại hiểu lầm này nếu lại đến vài lần nữa, cho dù Phong Trường Thanh đổi nghề làm tham quan, cũng đến không nổi phí an ủi.

Chỉ là, Dung tướng rõ cuộc muôn làm gì đây? Y lại không thiếu tiền, đem sự nghiệp làm lớn, tai mắt đúng là linh thông. Nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, khả năng y bị người phát hiện cũng lớn theo.

Hắn nghi hoặc trong lòng, Dung Khiêm lại chỉ mỉm cười, không hề giải đáp.

Y chung quy là một tục nhân.

Trần thế phức tạp, trước nay có thể vào mà không thể ra. Đã không thể thoát thân, cùng với cố buộc mình giả làm người lánh đời thanh tâm quả dục, không

hỏi thế sự, chỉ bằng một lần nữa chui đầu vào bên trong hồng trần này.

Có thể không bị người nọ phát hiện, có thể không cần y đứng ra, đương nhiên là tốt nhất. Nhưng nếu như thật sự bị tìm thấy, nếu như y thật sự còn có thể giúp người kia, y cần gì phải nhất định khốn khổ tránh né.

Nếu vẫn muốn trợ giúp y, nếu vẫn muốn thay y coi chừng non sông tốt đẹp này, dù sao cũng phải cắm rẽ sâu một chút, dù sao cũng phải thả ảnh hưởng xa một chút, dù sao cũng phải, tận lực để mình có thể làm càng nhiều chuyện hơn...

An Vô Kỵ chần chờ một lúc mới hỏi: “Dung tiên sinh vì sao chọt sinh ý niệm này, chuyện vừa rồi ta thỉnh giáo...”

Dung Khiêm mỉm cười nói: “Chuyện vừa nãy ta đã nghĩ rồi, đừng hỏi ta làm sao xác định, ta chỉ có thể xác định, đối phương hắn là không hề có ác ý. Việc này không cần phí nhiều công phu nữa. Về phần ta vì sao lại sinh ý niệm này? Ha ha, chẳng qua là đột phát kỳ tưởng mà thôi.”

An Vô Kỵ có thể xác định, kỳ tưởng đột phát này của y, tất nhiên có dính dáng đến chuyện này. Nhưng rốt cuộc dính dáng ở đâu, lại vạn vạn nan giải. Đối phương không hề ác ý? Dung tướng rốt cuộc làm sao biết được?

Nhìn vẻ mặt An Vô Kỵ thoảng mù mờ, Dung Khiêm chỉ thở dài khe khẽ.

Đương nhiên không có ác ý. Phương Khinh Trần tối đa chỉ có chút hứng thú ác. Rõ ràng là không cam tâm để bạn y sau khi đã hy sinh vì người ta nhiều như vậy, người kia lại hoàn toàn không biết chuyện.

Ngày hôm qua không thể giữ, nhưng ngày hôm qua đồng dạng không thể quên. Y không thể chân chính phất tay không mang theo một chút mây nào mà rời đi, không bỏ xuống được hài tử tâm tâm niệm niệm chưa bao giờ quên lãng kia. Điểm này, Phương Khinh Trần nhìn càng rõ ràng hơn bản thân y.

Phương Khinh Trần chỉ là ác độc âm hiểm, đặc biệt thích nhìn những kẻ xúi

quẩy giữa trần thế này, dưới trù tính của y, tinh ngộ sai lầm của mình, sau đó thống khổ, ảo não vô cùng.

Không muốn băng hữu của y, sau khi bỏ ra rất nhiều, lừa mình dối người nói một tiếng, cái gì cũng kết thúc rồi, sau đó an tâm chờ được y đón về Tiểu Lâu chữa khỏi thân thể, sau đó trong năm mươi năm còn lại, chỉ có thể thông qua màn hình nhìn người từng thời khắc đặt trong lòng kia.

Chẳng qua là muốn ép đến khi y vào lúc kích động, nói ra những lời sau khi suy nghĩ cẩn kẽ sẽ tuyệt không nói, buộc y làm ra một lựa chọn, sau đó lại không có khả năng đổi ý.

Tiếp theo, y cũng chỉ cần ngồi yên chờ xem náo nhiệt mà thôi.

Chỉ cần tiếp tục phát triển, sớm muộn sẽ có một ngày như vậy, y sẽ tránh cũng không thể tránh mà đứng trước mặt Yên Lãm. Hài tử... Hài tử kiêu ngạo quật cường kia, tận mắt nhìn thấy y tiêu tụy và tàn tật, sẽ đau thương và hối hận như thế nào?

Đây là điều Phương Khinh Trần muốn thấy!

Dung Khiêm nghiêm răng, cho dù biết Phương Khinh Trần là bất bình thay mình, y vẫn không cách nào cảm kích tên khốn sử dụng âm mưu quỷ kế khắp nơi này.

Mẹ kiếp, người kia, lại còn dám không nhận nợ. Đã là mật thám Sở quốc của y, sao lại cố ý ở trà lâu của mình tìm đối tượng chắp nối, đây không phải bỗng dưng để sơ hở cho mình thấy sao? Tên kia rõ ràng chính là muốn y biết chuyện, muốn y can dự, muốn y vì Yên Lãm mà nỗi trận lôi đình!

Đáng ghét, cho dù y có thể chưa đoán đã biết, cũng không tránh khỏi bị Khinh Trần tính kế. Bởi vì nếu y không đáp, Khinh Trần thật sự sẽ không chút khách khí tiếp tục tính kế lợi dụng Yên Lãm. Y làm sao dám không lưu lại? Làm sao dám không tiếp tục bảo vệ bên cạnh? Vì thế, chỉ có thể chờ khoảnh khắc gặp

lại nhất định sẽ đến kia.

Tâm ý động, đang xuất thần, sâu trong óc lại chợt vang lên tiếng nổ ran, rõ ràng chính là máy cảnh báo sâu trong Tiểu Lâu đang vang. Thanh âm kinh hoảng của Trương Mẫn Hân vang lên: “Tiểu Dung. Đã xảy ra chuyện! Khinh Trần đã xảy ra chuyện! Ôi trời đều là cậu cả! Cậu kích thích cậu ta làm gì??”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 62 : Bát Gạo Thối Nốt

Trong Tiểu Lâu, Trương Mẫn Hân đang hô với máy truyền âm: “Tiểu Dung. Đã xảy ra chuyện! Khinh Trần đã xảy ra chuyện! Ôi trời đều là cậu cả! Không dung cậu kích thích cậu ta làm gì??”

Ngô Vũ ngạc nhiên đưa tay bịt máy truyền âm: “Ê, kích thích cậu ta hình như chúng ta đều có phần mà.”

“Mọi người đều có phần, đương nhiên phải cùng nhau gánh trách nhiệm. Chúng ta nơi này cũng gấp đến sém lông mày, cậu ta nơi đó sao có thể không hay biết gì, an an tâm tâm không cần bị lương tâm khiển trách?” Trương Mẫn Hân chẳng hề nhướng lông mày.

Khi Phương Khinh Trần cực bình tĩnh mà cực lạnh lùng cắt ngang liên hệ cùng Tiểu Dung, y vẫn chỉ là không còn tâm tình đi dấu võ mồm nữa mà thôi, không hề kích động làm chuyện ngu xuẩn gì.

Tiểu Dung đoán đúng, trù tính của y không hề có ác ý. Vì mưu đồ đối phó Tân Húc Phi lâu dài, y cần lợi dụng bất cứ lực lượng nào có thể đối địch cùng Tân quốc. Yên quốc liệu là đối tượng y có thể lợi dụng hay không, y kỳ thật cũng không thể hoàn toàn xác định, nhưng y trước nay sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

Cái chết của Lan tần thuần là ngoài ý, y thừa cơ đẩy lần này, chỉ là muốn chặt đứt ý niệm luyến phụ tư quốc của Lạc Xương. Tương lai, nếu Yên Lâm có khả năng xuất binh với Tân quốc, sẽ không gặp phải quá nhiều lực cản đến từ hậu cung.

Trước mặt lợi ích quốc gia, tình cảm nhỉ nử vốn nhỏ bé như bụi bặm. Nhưng tình huống của Yên Lãm lại có chút đặc thù. Y biết Yên Lãm bởi vì chuyện Tiểu Dung mà bị đả kích không nhỏ. Những lời Tiểu Dung nói trước khi đi, đối với Yên Lãm mà nói, là khắc vào trong lòng. Y đã thề phải đối tốt với người bên cạnh, vậy thì nếu Lạc Xương một khóc hai ôn ba thắt cổ, chung quy sẽ làm y cũng cảm thấy khó xử. Nếu như đã đến lúc xuất binh, Yên Lãm cho Lạc Xương biết mẹ ruột nàng bị cha ruột làm hại. Dưới tình huống thế này, Lạc Xương cũng chưa chắc đã tin.

Từ đâu đến cuối, không phải y muốn tính kế gì với Yên Lãm hoặc Yên quốc, chỉ muốn tận lực tiêu trừ trở ngại cho sự phát triển của khả năng tương lai. Đương nhiên đã có cơ hội có thể thuận tiện kéo cả Tiểu Dung vào, bức bách đồ ngốc kia đối mặt với chân tâm của mình, không còn lừa mình dối người, làm ra vẻ lòng không lo lắng, phiêu nhiên xuất trần. Y làm sao bỏ được không liên lụy. Tương lai để tiểu tử khốn Yên Lãm kia có cơ hội tận mắt nhìn thấy, mình rốt cuộc đã tạo thành thương tổn gì cho đồ ngốc Tiểu Dung này. Chỉ mới tưởng tượng cảnh cái kẻ gọi là minh quân kia khóc rống rơi nước mắt, Phương Khinh Trần đã cảm thấy rất thống khoái.

Vốn thật sự không định cãi nhau với Tiểu Dung, y biết Dung Khiêm khẳng định sẽ nhảy dựng lên chất vấn, y trực tiếp giải thích rõ ràng là được. Nhưng mà...

Cố tình là y ở nơi này, đang trơ mắt nhìn dưới ánh dương kia, người chẳng hề biết gì kia, còn đang ngoác miệng cười. Cố tình là tâm tình y không xong đến không thể hơn nữa, cho nên ngôn từ liền chua ngoa.

Đúng vậy, y bị Tiểu Dung đâm trúng chỗ đau. Trong lúc bất ngờ không kịp phòng, Phương Khinh Trần y, quả thật vào khi đang chiếm hết thượng phong, bị những lời đó của Tiểu Dung đả thương.

“Khinh Trần, Khinh Trần, ngươi mau tỉnh lại. Khinh Trần, ngươi đừng giận ta nữa...”

Người dưới tàng cây, còn đang ngu xuẩn hô từng tiếng. Y mồm miệng lanh lợi, y cơ biến vô song, nhưng khoảnh khắc đó, y lại chỉ như một kẻ lỗ mãng, ngang nhiên chặt đứt liên hệ cùng Tiểu Dung!

Tiểu Dung bị y ngăn cách ngoài liên hệ ý niệm. Nhưng mà thông tấn của Tiểu Lâu lại không thể do y đơn phương kết thúc.

Trương Mẫn Hân cười hì hì nói: “Khinh Trần, sao lại mất hứng như vậy. Chuyện này rõ ràng là cậu trêu chọc Tiểu Dung.”

Phương Khinh Trần không đếm xỉa. Y chỉ lạnh lùng nhìn. Sâu trong Tiểu Lâu, mọi người lặng lẽ nhìn khuôn mặt hờ hững không chút biểu cảm, ánh mắt không gợn sóng kia của y trong màn hình.

Ánh dương rực rỡ, thiên địa tươi đẹp. Kỳ hoa dị thảo tỏa hương, kỳ thạch lưu tuyển vui mắt. Linh ngư bơi lội dưới nước, kỳ cầm dị thú tự do chạy khắp. Trong lâm viên đẹp đẽ như thế, người nọ lại chỉ ôm một bộ bạch cốt, cười ngô nghê, thì thào nói.

Ngô Vũ rốt cuộc nhịn không được thở dài một tiếng: “Khinh Trần, quên đi, không cần quá để ý. Hắn... Hắn không chữa khỏi cũng không có gì là quan trọng.”

Các học trò khác, nhịn không được cũng nhoi một ngôn ta một ngữ mà khuyên y.

“Khinh Trần, không chữa khỏi thì thôi đi. Dù sao cậu đã làm cho Sở quốc phân loạn bình định lại, cũng giúp hắn từ tù nhân biến thành thái thượng hoàng. Cậu coi như đã thu thập xong tàn cục, có thể ăn nói với giáo sư.”

“Khinh Trần, đừng thương tâm...”

Phương Khinh Trần có phần không kiên nhẫn mà hơi nhíu mày, dáng vẻ của y giống đang thương tâm à? Từ đầu đến cuối, y có tỏ vẻ gì là thương tâm đau

khổ hoặc là không thoải mái đâu? Đám người này, thật là ưa lo chuyện bao đồng!

“Khinh Trần, dù sao hiện tại A Hán không cần cậu giúp, Tiểu Dung không cần cậu giúp, chuyện của bản thân cậu cũng tầm tạm rồi. Nếu không thì cậu về đi.”

“Nếu cậu vẫn chưa muôn về thì ở chơi nhân gian thêm vài năm cũng được. Người kia cậu cũng đừng quá đẽ bụng.”

“Đúng vậy, dù sao cũng là hắn phụ cậu trước.”

Phương Khinh Trần lặng thính chẵng nói, vẫn chỉ lặng lặng nhìn chằm chằm phía dưới.

“Khinh Trần...” Trương Mẫn Hân cắn môi, rốt cuộc nói: “Kính Tiết đã hồi âm cho cậu, cậu ấy chưa từng nghiên cứu môn *** thần, không giúp được cậu. Tôi cũng giúp cậu hỏi cậu ta rồi, cậu ta nói, ở thời đại này, y học của nhân loại đối với lĩnh vực *** thần, cơ hồ là hoàn toàn không biết gì cả, cho nên dù cậu cầu khắp danh y thiên hạ, cũng thật sự... vô ích.”

Ánh mắt Khinh Trần, dần dần sâu và đen đến mức không thấy đáy. Đôi mắt tối đen, chỉ nhìn chằm chằm người khiến y bất lực dưới tàng cây kia.

“Khinh Trần, quên đi. Đừng nghĩ nữa. Chuyện kiểu này đâu phải lần đầu tiên, đừng quay đầu nữa, dần dần không phải chuyện gì cũng qua đi hết? Không cứu tinh được thì thôi, cậu cứ coi như cậu chưa từng trở lại nhân gian, chưa từng đến gặp hắn nữa, không tốt sao?”

Phương Khinh Trần hơi nhếch khóe môi. Đúng vậy, không quay đầu, không nghe không hỏi không nghĩ nữa, thì đều tốt cả, nhưng mà y đã quay về, y đã nhìn thấy, y đã nghe thấy. Trừ phi thời gian chảy ngược, y làm sao có thể “không nhìn thấy” nữa??

Trong hoa viên, dưới gốc đại thụ, giữa cành lá um tùm. Sở Nhược Hồng ôm bạch cốt ngồi cạnh chiếc bàn đá, Triệu Vong Trần bên cạnh đang khom lưng trò chuyện với hắn, mang theo nét tươi cười.

Một năm lại một năm, hắn sẽ mãi điên khùng mà sống tiếp như vậy.

Hắn sẽ chậm rãi già đi, chết đi, trong một góc thâm cung, cuối cùng thối rữa tiêu tan, hóa thành một trò cười trong miệng người thiên hạ.

Nhân sinh của hắn nực cười lại đáng buồn, nhưng bản thân hắn sẽ không hề biết, thế giới của hắn rất bình tĩnh, hắn có một bộ bạch cốt, hắn sẽ không thất vọng, sẽ không thống khổ, sẽ không mê mang, sẽ không giãy giụa.

Với Sở Nhược Hồng mà nói, đích xác đủ rồi! Trong thế giới của hắn, có Khinh Trần mà hắn tưởng ở đó, hắn có thể cứ như vậy, một mực ôm hy vọng đì kêu gọi, cả đời thỏa mãn!

Nhưng với Phương Khinh Trần mà nói, như vậy không đủ! Vậy vẫn còn kém xa lắm!

Ý từ trên tàng cây nhảy xuống. Triệu Vong Trần nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức ngăn ra.

Đám Lý Đắc Ý vừa kinh vừa sợ vừa kêu khổ, nhao nhao quỳ xuống hành lễ.

Mà Sở Nhược Hồng bị mấy người bên cạnh tề thanh thỉnh an kinh động tới, ngẩng đầu vừa nhìn lập tức nhảy dựng lên, hoảng sợ muốn chạy trốn.

Nhưng mà lần này hắn trốn không thoát.

Chỉ cần Phương Khinh Trần không chịu thả thì người nào cũng trốn không thoát.

Phương Khinh Trần chỉ vừa đưa tay đã bắt được hắn. Sở Nhược Hồng giãy giụa điên cuồng, song Phương Khinh Trần nhẹ nhàng chìa ngón tay điểm một

cái, tất cả động tác của Sở Nhược Hồng từ đấy ngưng lại.

Thân thể không nhúc nhích được, khiến Sở Nhược Hồng cảm thấy kinh sợ và phần nộ càng sâu hơn, hẵn mở miệng muốn rú lên, Phương Khinh Trần vẫn chỉ mặt không biểu cảm mà điềm. Cho nên gào thét có thể xé toang thiên địa liền quy về yên lặng.

Phương Khinh Trần lạnh lùng nói: “Mọi người lui xuống.”

Triệu Vong Trần còn đang sững sờ, Lý Đắc Ý run lẩy bẩy, kiên trì nói: “Phương hầu minh giám, thái thượng hoàng không chịu nổi lại...”

Tiếng gió chợt nỗi bên tai, Lý Đắc Ý chỉ cảm thấy hai má phát rét, quay đầu cứng ngắt, lại thấy trên một gốc đại thụ phía sau, bỗng dưng xuất hiện ba cái lỗ ngón tay cực sâu.

Ánh mắt Phương Khinh Trần đảo qua, con ngươi tối đen sâu không thấy đáy, quỷ dị như ma quỷ: “Cút, hoặc là, chết?”

Dưới thanh âm lạnh băng, Triệu Vong Trần phản ứng lại đầu tiên, một phen kéo Lý Đắc Ý dậy, vừa lớn tiếng gầm lên với ba thái giám khác còn đang nhũn giò dưới đất: “Đi mau, không muốn sống nữa sao?”

Ba thái giám phục hồi *** thần, dùng cả tay chân mà lồm cồm bò dậy, theo Triệu Vong Trần nhanh chóng lui đi. Họ lui mãi khỏi hoa viên, lui khỏi cả Cam Ninh điện, vẫn cứ bởi vì sự túc sát lạnh băng cảm giác được vào khoảnh khắc vừa rồi mà khẽ run rẩy.

Phương Khinh Trần quay đầu nhìn về phía Sở Nhược Hồng, nhìn người không thể nói, không thể động, thậm chí không thể suy nghĩ bình thường này, đứng cứng ngắt ở đó, hai mắt do phần nộ kinh hoảng cùng khó hiểu mà sung huyết lồi lên.

Y lạnh lùng vươn tay, từ từ rút bạch cốt trong lòng Sở Nhược Hồng ra từng

chút mệt.

Y rõ ràng có thể một phen giật ra, nhưng y lại chọn rút đi bạch cốt cực chậm
cực chậm như vậy.

Người điên phải chăng cũng có tư duy, người điên phải chăng cũng có đau
khổ? Khi Sở Nhược Hồng một lần nữa bất lực nhìn ánh sáng duy nhất, hy vọng
duy nhất trong sinh mệnh, cứ thế bị người cướp đi từ trong tay, hắn sẽ nghĩ gì?

Trong mắt Phương Khinh Trần chợt hiện vài phần chê nhạo lạnh băng.

Mắt Sở Nhược Hồng phủ đầy huyết sắc, dần dần lồi ra, mặt hắn càng lúc
càng sung huyết đỏ au, phảng phất như vô số ngọn lửa đang bùng bùng thiêu đốt
trong cơ thể, hô hấp của hắn dần dập cơ hồ không có khoảng cách. Sâu trong
thân thể, hắn dùng sức điên cuồng, giãy giụa điên cuồng. Nhưng mà, hắn không
cách nào rú lên, hắn không cách nào phản kháng, sự giãy giụa và nỗ lực của hắn,
cuối cùng đều phí công.

Khinh Trần của hắn, từng chút mệt, bị rút khỏi thân thể hắn, lôi khỏi bên
cạnh hắn.

“Khinh Trần! Cậu làm gì đó?”

“Hồ ly hồ ly, cậu đừng có làm bùa!”

“Cậu cũng quá đáng lăm rồi, hắn đã bị cậu bức điên, cậu còn muốn bức điên
hắn một lần nữa sao?”

Phương Khinh Trần tùy tay ném bạch cốt xuống đất, lạnh lùng đáp một câu
trong đầu: “Mấy người ồn quá.”

Sau đó, y đưa tay, đỡ lấy mặt Sở Nhược Hồng.

Tay chạm đến da hắn, cảm giác được nhiệt độ nóng hổi. Trong thân thể hắn,
rốt cuộc có bao nhiêu lửa giận đang thiêu đốt?

Hai tay y chầm chậm cố định đầu Sở Nhược Hồng, chầm chậm di chuyển đầu hắn, cho đến khi ánh mắt điên cuồng và hỗn loạn đến cực điểm kia của Sở Nhược Hồng hoàn toàn tiếp xúc với ánh mắt y.

“Nhược Hồng, nhìn ta.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 63 : Trảm Phách Ly Hồn

“Nhược Hồng, nhìn ta.”

Phương Khinh Trần cực đoan tùy hứng, Phương Khinh Trần tàn nhẫn vô tình, Phương Khinh Trần không kiêng nể gì.

Khuôn mặt y là lạnh, ánh mắt y là lạnh, thanh âm của y không có độ ấm.

Thế nhưng vì sao rõ ràng là biểu tình lạnh lùng như thế, thanh âm khô khan đến mức không mảy may pháp phồng như thế, nháy mắt này lại rõ ràng có nỗi bi thương lớn vô cùng.

Máy tính của Tiểu Lâu, ghi chép trung thực.

Một người bị đè ngồi trên chiếc bàn đá. Một người lặng lẽ đứng trước chiếc bàn đá.

Bi thương như vậy, cứ thế dừng hình. Sau vô số thế kỷ, sau vô số khoảng thời gian, thời điểm người đời sau mở ra đoạn tư liệu này, loại bi thương khắc cốt ấy, vẫn cứ như thế, sinh động khiến lòng người kinh hoảng.

Khinh Trần, Khinh Trần, Khinh Trần, Khinh Trần...

Người đang ngồi, trong mắt nhìn thấy là gì? Người đang đứng, có nghe thấy từng tiếng vang đến từ quá khứ, lẫn cùng từng tiếng rống giận không thể ra miệng trong lòng người đang ngồi.

Khinh Trần, Khinh Trần, Khinh Trần, Khinh Trần...

Thiếu niên dưới ánh dương, vô số lần kêu gọi y đó.

Nhược Hồng, nhìn ta.

Nhìn ta.

Máy cảnh báo của Tiểu Lâu bỗng nhiên ầm vang, biểu đồ số liệu nhanh chóng nhảy nhót cao thấp, mọi người cực kinh sợ, trong nhất thời đều ngơ ngác nhìn nhau.

Ngô Vũ hô to: “Khinh Trần, sao trạng thái *** thần của cậu không ổn định như vậy? Cậu rốt cuộc đang làm gì đó? Đừng có làm càn! Tinh thần lực của cậu đã nhấp nhô quá mức, bất kể cậu đang làm gì, đều dừng lại đi! Mau dừng lại đi!”

Một đầu thời gian và không gian khác, người kia, đứng yên, im lặng.

Nhè nhẹ, bắt đầu nổi gió. Làn gió nhu thuận dựa vào thân thể y mà lưu chuyển, tro bụi cuộn lên dưới đất, phất gốc áo y lên, lại dường như lưu luyến mà xoáy ra.

Chẳng biết là y không muốn trả lời, hay là đã không nghe thấy bất cứ ai hô hoán.

—

“Vương gia! Phương hầu xảy ra chuyện rồi!”

Tần Húc Phi đang đầu phình gấp tám cẩm vào núi tấu chương mà chịu khổ chịu nạn, xa xa nghe thấy ôn ào ngoài điện, trong lòng cả kinh.

Bảy tám tầng hộ vệ bên ngoài, đang cố gắng ngăn cản vị khách không mời chưa thông truyền mà thân phận còn không đủ kia đằng xa.

Triệu Vong Trần thở hồng hộc, mặt đỏ tai hồng, sau khi đê nội lực hô một tiếng kia, vẫn đang dây dưa với đám hộ vệ nọ.

Trước mắt chỉ thấy một vệt mây đỏ lướt ra, trong kình phong gào thét, lời gã nói còn chưa dứt, người nọ đã lao thăng đến trước mặt.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Vong Trần đầu mướt mồ hôi nói: “Vương gia, không còn thời gian giải thích đâu, ngài đến Cam Ninh điện trước đi. Sư phụ đáng vể đó dọa người lăm, ta sợ y sẽ ra việc lớn...”

Tần Húc Phi chỉ nghe gã nói nửa câu đầu, thân hình chợt động, đã lao thăng về phía trước như tên như sấm, chỉ để lại một câu ngắn ngủn: “Sĩ Kiệt, ngươi dẫn người qua đây.”

Kỳ Sĩ Kiệt chỉ kịp thưa một tiếng, bóng dáng Tần Húc Phi phía trước đã chấn thay đâu.

Triệu Vong Trần đề một hơi liều mạng chạy qua đây, lại đề một hơi theo Tần Húc Phi liều mạng chạy về, lòng có dư mà lực không đủ. Chờ khi gã thở hổn hộc mà chạy đến bên ngoài Cam Ninh điện, Tần Húc Phi đã khí định thần nhàn đứng trước cửa viên, lặng lẽ nhìn chỗ sâu trong hoa viên, trầm mặc không nói. Bên cạnh y, bốn thái giám lấy Lý Đắc Ý làm đầu, đang quỳ dưới đất mà run lẩy bẩy.

Triệu Vong Trần biết Lý Đắc Ý đã nói những lời nên nói, chạy lên bổ sung: “Sau khi bọn ta rời khỏi Cam Ninh điện, ta thủy chung cảm thấy tình hình của sư phụ rất không đúng, nhịn không được lại lén thò đầu vào coi thử, kết quả là nhìn thấy tình hình kiểu này, ta sợ xảy ra chuyện, chỉ cảnh cáo họ tránh ra thật xa, không được rình coi, sau đó lập tức chạy đi báo tin cho Vương gia.”

Tần Húc Phi nhàn nhạt nhìn gã một cái, gật đầu tỏ vẻ tán thưởng sự thông minh và phán đoán của gã.

Trong điện quang hỏa thạch, gã trái lại phân được nặng nhẹ, biết vào lúc này người nào có thể kịp thời trợ giúp gã.

Cho dù người có thể trợ giúp gã này, là người Tân.

“Ngươi chờ ở đây, chờ Sĩ Kiệt dẫn người qua, lập tức bao vây cả Cam Ninh điện, coi chừng mấy thái giám này cho ta. Không có sự đồng ý của ta, không nên để bất cứ ai trò chuyện với họ. Trước khi ta ra, trong ngoài Cam Ninh điện, một con ruồi cũng không cho ra vào, dù là trọng thần hoặc thống lĩnh người Sở trong cung nghe được tin tức chạy tới cũng không cho vào.” Giờ khắc này, ngữ khí của Tân Húc Phi kiên cường mà lạnh lùng.

Mà Triệu Vong Trần không chần chừ chút nào, lập tức đáp: “Vâng!”

Cửa viện mở rồi khép, Tân Húc Phi rảo bước vào Cam Ninh cung, người bên ngoài có thể nhìn thấy, lại chỉ có tường cung cao cao và cả cửa viện đóng chặt.

Không đóng được chính là một loại gào thét hỗn độn, không đóng được chính là vùng trời Cam Ninh cung, luồng bụi mù màu xám kia, chậm rãi lượn vòng.

—

Tân Húc Phi đứng bên trong cửa, lọt vào tầm mắt, lâm viên hoa mỹ này, đã bị hủy hoại một nửa.

Hủy hoại hoa viên rộng lớn này, là một luồng khí lưu cường đại, đang không ngừng xoay tròn chung quanh hai người kia.

Trong phạm vi mấy trượng, hoa tàn cây trụi. Cát đất, hoa cỏ, lá cây, những nhánh cây con con, thậm chí cả đá, đều ở trong khí lưu giãy giụa vô lực, gãy gập, đụng vỡ, xoắn nát.

Giữa bụi mù, còn loáng thoảng có thể nhìn thấy hai người kia, thân ngay trung tâm gió xoáy, an tĩnh đến mức cả quần áo tóc tai cũng yên lặng bất động.

Bên người gió thét giật dữ, vạn vật thành tro, họ phảng phất vô tri vô giác, chỉ lặng lẽ ngưng mắt nhìn nhau. Xa xa nhìn qua, hai sinh mệnh sống động kia, phảng phất đã ở trong cơn lốc có ma lực, ngưng làm một thể với chiếc bàn

đá, biến thành tảng đá lạnh băng.

Tần Húc Phi hít một hơi thật sâu, rảo bước về phía trước, mỗi một bước đều lưu lại một vết chân cực sâu dưới đất. Từ từ tiến lên, dần dần mạnh như kinh hồng, chân lực đầy người hội tụ chặt chẽ, từng chút một đề lên cao nhất, chỗ thân hình y chuyển động, cũng bắt đầu cuốn lên khí mạnh gió cả. Khi tốc độ đề đến đỉnh, y đâm thẳng vào trong gió lốc quanh người Phương Khinh Trần!

Từng tầng khí kình mạnh mẽ tiêu mòn thế xông đến của y, tốc độ của Tần Húc Phi càng lúc càng chậm, vọt vào trong vòng một trượng quanh người Phương Khinh Trần, y rốt cuộc hết lực, đứng thẳng đó.

Cát đá bay khắp, cành lá lượn vòng. Trong điên cuồng, y từ từ nắm tay, hô hấp thật sâu, sau đó vững vàng cất bước, hướng về trung tâm gió lốc, đi từng bước một.

Từng bước cất ra, kim quan buộc tóc trên trán lật bay ngược ra ngoài. Mái tóc mất đi ràng buộc, bay tản ra như điên giữa gió táp.

Lại một bước. Leng keng leng keng, là ngọc bội trên người y đã vỡ nát, vòng vàng bể tung. Y đã không thể duy trì được khí kình hộ thể, chỗ kình phong đến, không biết bao nhiêu đá vụn cành cây đập lên mình.

Giữa cơn lốc hình tròn, vòng vèo qua lại. Những vật cứng bén nhọn này, bay nhanh mà qua, đều là lợi khí giết người.

Một viên đá sắc bén bên cạnh sắp đập vào mắt, y hơi nghiêng đầu một cách gian nan, hòn đá mang theo tiếng vang nhanh mạnh, cũng mang theo máu tươi của y, sượt thẳng qua, trên mặt y nháy mắt đã thêm một vết thương. Cơ thịt lật lên, vừa sâu vừa dài.

Bỗng dừng, Tần Húc Phi lại nở nụ cười. Nếu y kiệt lực, không thể tiến vào, không cẩn thận chết ở chỗ này, người kia cũng mất khống chế đến kiệt lực, không cẩn thận chết ở chỗ này. Hai người chết và một kẻ điên, màn này chắc

chắn sẽ lưu truyền thiên cổ.

Nhưng mà, y vẫn chưa từng nghĩ chuyện phải lui khỏi, chỉ chậm rãi tiến về phía trước. Muốn trong khí trường đáng sợ này, duy trì bản thân cân bằng, chống lại lực cản mà đi về trước, đã gian nan vô cùng. Y không có lực lượng dư thừa để tránh thêm.

Mỗi một bước đi đến, chân liền bước ra một dấu chân rất sâu, sâu đến mắt cá chân.

Thời gian, dài dằng dẳng dường như không có cuối.

Lại là một bước cất ra, thiên địa bỗng nhiên nhẹ tênh, thân thể y chợt lảo đảo, lại lảo đảo, rốt cuộc vẫn miễn cưỡng không chế được sự cân bằng.

Lúc này, y đã đầu tóc bù xù, mặt mày nhem nhuốc, áo quần tả tơi, máu nhuộm toàn thân, đáng sợ nhất vẫn là ba vết thương trên mặt, khiến khuôn mặt vốn anh tuấn của Tân Húc Phi trở nên đáng sợ cực kỳ.

Chỉ là, hiện tại Phương Khinh Trần không nhìn thấy y.

Từ đâu chí cuối, ánh mắt Phương Khinh Trần chỉ nhìn Sở Nhược Hồng, ánh mắt Sở Nhược Hồng, cũng chỉ ngưng cố định trong tầm mắt Phương Khinh Trần.

Chỉ là, trong đôi mắt Sở Nhược Hồng, không mừng không đau, không sợ không thương. Trống rỗng, chết lặng, trầm tích, giờ khắc này, hắn không phải là một kẻ điên, chỉ là một hoạt tử nhân.

Mà trong đôi mắt Phương Khinh Trần, lại như đã dốc hết tất cả những thống khổ bi thương sợ hãi lo âu giữa nhân thế.

Chợt thấy đôi con ngươi đen sẫm sâu không thấy đáy này, trong lòng Tân Húc Phi liền cả kinh. Y chưa bao giờ biết, ánh mắt nhân loại, lại có thể biểu lộ nhiều đau thương đến vậy, nhiều khổ sở đến vậy, song đây không phải ánh mắt

Phương Khinh Trần!

Đây không nên là ánh mắt Phương Khinh Trần! Đây sẽ không phải là ánh mắt Phương Khinh Trần!

Phương Khinh Trần cho dù có nhiều đau khổ như vậy, cũng sẽ không biểu đạt ra. Phương Khinh Trần cho dù biểu đạt ra sự thống khổ của y, cũng sẽ không yếu ớt như vậy, tựa như chỉ cần nhẹ nhàng khảy nữa, tất cả những dây lý trí, đều sẽ lập tức đứt đoạn.

Đây... không phải Phương Khinh Trần... Đây là Sở Nhược Hồng! Đây là Sở Nhược Hồng yếu đuối vô lực kia! Đây là Sở Nhược Hồng nhiều năm trước, trơ mắt nhìn người tốt với mình nhất trên đời này, bị mình bức chết tươi kia!

Người này, không phải Phương Khinh Trần!

Tần Húc Phi cắn răng một cái, thình lình thò tay đến bên hông, rút đao!

Ngoài Cam Ninh điện, ba tầng trong, ba tầng ngoài, đã vây vô số binh sĩ. Trong hoàng cung, đã có vô số người Sở và người Tần nghe tin mà đến, quan lớn và thị vệ cùng nhau đứng ngoài đường cảnh giới của đám binh sĩ, dỗng tai chú ý động tĩnh trong Cam Ninh điện.

Song trừ kinh phong gào thét thì họ chẳng nghe thấy gì, chẳng nhìn thấy gì hết.

Chỉ có mình Triệu Vong Trần, vừa nãy khi truyền đạt mệnh lệnh của Tần Húc Phi cho Kỳ Sĩ Kiệt, hữu ý vô ý nhăng qua bản thân gã bên ngoài những người không được ra vào, lúc này cậy bản thân ở ngay trong đường cảnh giới Kỳ Sĩ Kiệt bố trí, lại vì là đồ đệ của Phương Khinh Trần, địa vị khá tuyệt, nhịn hoài nhịn mãi, rốt cuộc vẫn nhịn không được, bạo gan ở ngay cửa viên, thò đầu trông đến.

Song Tần Húc Phi cũng như Phương Khinh Trần, đã bị gió mạnh, đá vụn, cây

gãy, lá rụng kia vây tròn xung quanh, hết thảy động tác, cảnh tượng, đều lộn xộn mơ hồ.

Tần Húc Phi hai tay cầm đao, hít sâu một hơi rồi giơ lên, quát to một tiếng: “Phương Khinh Trần! Tỉnh lại!”

Ý thà rằng bị thương cũng không né tránh, chỉ vì giữ lại chút khí lực nội túc này!

Tiếng ra, đao hạ! Một đao bỗ xuỗng!

Đao tên Trảm Phách, sắt hiếm ngoài trời đúc nê, từ cái năm y mươi tám tuổi đó, kiến công trong quân, phụ hoàng từ trong ngự khố mật tang đem tặng cho, đao này vẫn chưa từng rời khỏi người y.

Hàn quang nhật ảnh, lóe sáng chói mắt, chém thẳng vào hư không, chém giữa ánh mắt hai người phảng phất thực chất kia!

Trảm rời phách, đoạn hồn sầu!

Khí kình xoay quanh đột nhiên nứt toác, những người thủ ngoài Cam Ninh cung chỉ cảm thấy dưới chân thoáng chấn động. Mọi người náo động một trận, rất nhiều người Sở rốt cuộc nhịn không được nữa, muốn lao thẳng vào trong, Kỳ Sĩ Kiệt căn răng khống chế khát vọng quay người xông vào Cam Ninh điện của mình, chỉ huy thuộc hạ liều mạng ngăn người.

Giữa tiếng nổ rền vang, Triệu Vong Trần chỉ thấy đất cát bay mù trời, che lấp cả trời đất, thiên địa chợt tối sầm, ba bóng người chia ba phương hướng bắn ra, đều rơi bịch xuống đất, hồi lâu vẫn không động đậy một thoảng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 64 : Tự Làm Tự Chịu

Giữa bụi mù, Triệu Vong Trần trợn mắt há mồm, tay chân lạnh ngắt. Mãi khi Tân Húc Phi nằm dưới đất nỗ lực nhổm dậy một cách cực vung về, gã mới nhớ ra là chân mình thì ra có thể động.

Gã vọt tới bên cạnh Tân Húc Phi, chỉ thấy Tân Húc Phi tóc tai bù xù, mặt đầy máu tươi, một thân thảm hại, Triệu Vong Trần tái mét mặt mày, đưa tay định đỡ y dậy: “Vương gia...”

Tân Húc Phi tránh khỏi tay gã đang vươn đến, chỉ dùng dao chống đất, hơi lảo đảo mà đứng lên, dùng tay chùi máu tươi trên mặt một cách thô lỗ. Lần lau này kéo theo vết thương trên mặt, máu chảy càng nhiều hơn, lẫn bùn đất, càng chùi càng bẩn. Y trái lại không may cảm thấy, chỉ hướng về phía Phương Khinh Trần bên kia mà cười to: “Trận này, chí ít cũng coi như ngang tay nhỉ.”

Cười gấp quá, y bỗng nhiên vỗ ngực ho khan, phun ra một búng máu tươi.

“Vương gia, ngài...”

“Không cần quan tâm ta. Ta không sao, chỉ dùng sức quá mức, chấn nội phủ bị thương. Những vết này cũng đều là vết thương da thịt, không thương đến gân cốt. Người mau mau đi coi thử Phương hầu, y vừa nãy chân khí mất khống chế, nội thương nhất định không nhẹ.”

Triệu Vong Trần hoảng sợ, bỏ y chạy thẳng đến chỗ Phương Khinh Trần, một phen đỡ dậy.

Phương Khinh Trần hai mắt nhắm nghiền, nhân sự không biết.

Triệu Vong Trần muốn thăm dò nhịp tim và mạch đập của y, tay chân không ngăn được phải phát run.

“Vương gia, sư phụ sao lại thế này?”

Tần Húc Phi dùng trường dao làm gãy mượn lực, chậm chậm bước đến gần: “Y định dùng tà thuật để trị liệu cho thái thượng hoàng, kết quả tự làm tự chịu, bị thuật pháp phản phệ.”

“Tà thuật?” Triệu Vong Trần nhớ tới Tiêu Hiểu Nguyệt: “Nhiếp hồn?”

Tần Húc Phi thở dài vỗ về phần trán hơi đau, ngồi xổm xuống, nắm cổ tay Phương Khinh Trần dò xét mạch đập: “Ta cũng chẳng biết nhiều với những tà pháp này, nhưng theo đạo lý mà nói, loại tà thuật mê hồn nhiếp hồn này, dám dùng trên người kẻ điên, đó thuần túy là tự tìm chết.”

Mạch đập của Phương Khinh Trần lúc nhanh lúc chậm, hỗn loạn cực kỳ.

“Loại tà thuật này thi triển ra, nếu không thể chẽ người, thì sẽ gặp nỗi khổ phản phệ. Cho nên cao thủ mê hồn nhiếp hồn, luôn nắm vững lòng người, thiện dùng kỹ xảo ngôn từ hoặc dược vật, làm yếu ý chí người ta, đả động tâm linh người ta trước một bước, sau đó lại phối hợp thi triển tà thuật. Phương hầu lại chẳng phải cao thủ đạo này, cả phòng bị tâm lý của Liễu Hăng y cũng không phá nỗi, lại ý đồ trị liệu cho thái thượng hoàng!”

Tần Húc Phi nhịn không được muốn phát hỏa: “Ý chí kiên định nhất thiên hạ chớ qua người điên. Bởi vì họ không có tạp niệm, cho nên không có chỗ nào để tấn công! Nỗi khổ tâm của Phương hầu ta lý giải, nhưng mà y biết rõ như thế, còn ngang nhiên hành công, thật là hồ đồ quá mức!”

—

Tần Húc Phi nói không sai. Cho dù là Dao Quang nhiếp hồn thuật tu vi sâu nhất đương thời, cũng tuyệt đối không dám thi triển thuật pháp với một kẻ điên.

Huống chi nhiếp hồn thuật của Phương Khinh Trần y, tạo nghệ thật sự chẳng ra làm sao.

Y dựa vào *** thần lực cường đại, mạnh mẽ phá cánh cửa lòng của Sở Nhược Hồng điên khùng trì độn, gượng xông vào.

Đối mặt với Sở Nhược Hồng, ngoại trừ lại đánh bạc căn nguyên sinh mệnh của mình, y đã không còn đường để đi.

Tiếng chuông cảnh báo vang dài sâu trong Tiểu Lâu, rất nhiều học trò đều đang hô quát ngăn cản. Đồ ngốc, đồ đần, đồ điên, ngớ ngẩn... những thanh âm đó hỗn độn mà xa xôi, trong lòng y chỉ cảm thấy buồn cười.

Những từ này hình như trước nay đều là y dùng để mắng người khác, đến hiện giờ lại bị dùng lại trên chính đầu y, bất quá cũng rất thích hợp. Cư nhiên điên cuồng đến mức dùng phương pháp này, đích xác, đây quả thực là vũ nhục chỉ số thông minh của y.

Khoa học kỹ thuật của Tiểu Lâu không phải không thể cứu một kẻ điên, chỉ là nội quy nghiêm cấm không cho phép. Đám học trò thân tại phòng điều khiển chủ, không phải không thể cứu một kẻ điên, chỉ là y có thể trông chờ ai đi chịu tội chịu phạt vì người khác.

Xem đi, hổ ly trong Tiểu Lâu đâu chỉ mình Phương Khinh Trần y, mọi người đều có đại trí tuệ, mà y, chỉ là nhất phái khôn vặt thôi.

Phương Khinh Trần mỉm cười.

Không nghe thấy nữa, không nhìn thấy nữa, trước mắt là trùng trùng sương mù, vô cùng vô tận, mặc *** thần lực của y sắc bén như đao.

Phá vỡ phía trước, sương mù lại khép phía sau y.

Từng bước cất ra, sinh cảnh giới khác, đêm tối u u, lưu quang bay mất, vạn ngàn ánh sao.

Mỗi một mảnh sao vỡ vụn, đều là y và hắn.

Y và hắn gặp nhau, tơ liễu như lụa, mặt hồ gợn sóng xanh biếc.

Y và hắn nói cười, nắng gắt như lửa, xán lạn như quang.

Y dạy hắn múa kiếm, hắn nhịp bước vụng về, mồ hôi như mưa.

Y vì hắn chấn kiếp, có máu tươi đập vào mắt, đỏ tươi như hoa.

Phương Khinh Trần nhắm mắt.

Ánh sao như đom đóm, dị thải lộ ra, tung tóe tụ rồi lại tan, hoãn y, nhiễu y, va chạm trên người y. Một ánh sao, một đoạn hồi ức, một tình cảm nồng nhiệt, ngàn ngàn vạn vạn, mấy năm bi hoan.

Ngàn năm một chớp mắt, một chớp mắt ngàn năm. Trong ký ức vỡ vụn của Sở Nhược Hồng, từng li từng tí, toàn là y cả.

Y thanh minh cảm giác mỗi một chút khoái lạc mình từng có, nhưng cũng đồng dạng thanh minh biết được, những khoái lạc này đều đã hóa thành tro bụi, chỉ có phản bội và oán hận mới là dài lâu.

Phương Khinh Trần mở mắt, trong mắt là một phiến lạnh lẽo thanh tịnh. Mặc cho những mảnh vụn đó xuyên thấu hư thể của mình, y chuyên tâm tìm kiếm, trong mắt có vài phần tra tìm, mấy phần xa cách.

Đột nhiên, y thò tay bắt lấy một mảnh sao vụn, hơi mềm cười, ánh mắt ngưng ở lòng bàn tay, một điểm hào quang kia, dần dần mở rộng.

Hoặc là, y đang trở nên nhỏ bé.

Vẫn là ngự hoa viên quen thuộc, trong viên lại thêm ra một bộ bàn ghế đá vốn không tồn tại, chúng nên thuộc về lâm viên của Cam Ninh cung.

Cảnh xuân tươi đẹp, nước ao trong vắt, tơ liễu như lụa. Sắc thái của thế giới này tươi đẹp thuần tịnh đến chói mắt.

Bên hồ nước, dưới gốc liễu, có người bạch y như tuyết, dựa cây tựa nước mà ngủ.

Gió nhẹ thoảng theo mùi thơm mát của hoa lá, lặng lẽ phất tung đầu tóc và quần áo y. Mấy đóa hoa nhỏ xíu không biết tên dính trên vạt áo, một bên vạt áo nửa rơi giữa ao, sớm bị nước biếc ngấm ướt đẫm.

Thiếu niên nọ vẻ mặt tươi cười, cứ thế ngồi bên cạnh y, tay không chút để ý, ngắm nghía một gốc cỏ, khẽ nói chuyện với người đang nhắm mắt ngủ yên kia. Chân mày khéo mắt, đều mang theo vẻ khoái lạc và hạnh phúc không nói nên lời.

Phương Khinh Trần lặng lặng đứng ở chỗ giao giới của hắc ám và quang minh kia, trước mặt là một vườn cảnh xuân, phía sau là sự hoang lương không bờ bến.

Nơi này là thế giới hiện thực và hư ảo, trong sinh mệnh của y, cũng từng thật sự có cảnh xuân đẹp đẽ như vậy.

Phương Khinh Trần chậm rãi đi qua, hướng đến... bản thân đang khoái hoạt như vậy.

Thiếu niên nhỏ bé kia, mi vũ dần dần có chút mỏi mệt, kế đó tùy tay ném cọng cỏ con con trong tay, tự nhiên mà dựa vào người vĩnh viễn bảo vệ hắn kia, trong lòng người kia, tìm một vị trí thoải mái. Sau đó, an an tâm cuộn tròn lại rồi thiếp đi.

Phương Khinh Trần lặng lặng đi đến bên cạnh họ, lặng lặng ngóng nhìn hai người.

Y chưa bao giờ biết, mình lại có tư thế ngủ và vẻ mặt an tường như vậy.

Không biết có phải là đã vào mộng, Sở Nhược Hồng thì thào nói: “Khinh Trần, ngươi lần này ngủ lâu quá, khi nào thì ngươi tỉnh.”

Phương Khinh Trần chấn động, đột nhiên bừng tỉnh.

Sở Nhược Hồng trẻ tuổi cười khe khẽ, vẻ mặt lại là khoái lạc mà thỏa mãn. Trong giấc mơ, hắn vô ý thức vươn tay, nỗ lực ôm chặt người bên cạnh: “Không sao, ta vẫn sẽ chờ ngươi.”

“Khinh Trần, ta bồi ngươi nói chuyện, ta đang chờ ngươi, ta sẽ mãi mãi chờ ngươi.”

Phương Khinh Trần chậm chậm nhắm mắt.

Người kia, không phải y.

Y chưa bao giờ từng có sự an nhàn và khoái lạc như vậy, y chưa bao giờ từng có sự yên lặng và tường hòa như vậy. Từ sau khi gặp Sở Nhược Hồng, cho dù là quãng thời gian khoái lạc nhất, y cũng luôn có dự cảm chẳng lành. Ba kiếp mấy đời, liên tiếp bị ruồng bỏ, cho dù là người tin cậy y nhất, y chung quy cũng vẫn ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng, chờ ngày phản bội kia đến.

Đây không phải hiện thực. Trong hiện thực, sẽ chẳng có ai thật sự một mực chờ y. Đây quả nhiên là ảo cảnh Sở Nhược Hồng xây dựng trong lòng, ảo cảnh giả dối năm này qua năm khác, chặt chẽ vây khốn hắn đó.

Y lấy tay, một phen xách thân thể thiếu niên nho nhỏ, vẫn như mấy năm trước lúc ly biệt, chưa từng lớn lên đó, đổi lại đôi mắt vì giật mình mà đột nhiên mở ra.

“Sở Nhược Hồng! Ngươi tỉnh lại đi! Ngươi muốn bồi y ngủ mãi đến lúc nào?! Y sẽ không tỉnh lại, y chết rồi!”

Không có ôn ngôn an ủi, không có ân cần khuyên giải!

Y đã trở lại. Thế nhưng Phương Khinh Trần của Sở Nhược Hồng, đã chết rồi!

Phương Khinh Trần kia, vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không sống lại!"

Y huy chưởng, chưởng phong cường đại lướt qua, người bạch y dựa cây mà ngủ kia, lập tức hóa thành bụi mù, nháy mắt đã phiêu tán trong gió xuân, ngay cả một chút dấu vết cũng không thể lưu lại.

Sở Nhược Hồng! Người tỉnh lại đi! Người chết đã chết, người còn sống dù sao cũng phải sống tiếp!

Thiếu niên thét lên chói tai, thiên địa sụp đổ trong tiếng rít hoảng sợ thống khổ, nháy mắt trời sụp đất lõm, lửa mạnh bốc lên, địa ngục thảm cảnh đầy trước mắt.

Đất dưới chân đang chấn động, tấc tấc nứt toác, hóa thành biển lửa, Phương Khinh Trần khẽ rủa một tiếng.

Y lại quên béng rằng thế giới này là ảo cảnh của Sở Nhược Hồng. Mỗi một chút biến hóa tâm trạng của Sở Nhược Hồng, đều sẽ ảnh hưởng cả thế giới.

Trong thế giới hỗn loạn gần hủy này, y vọt lên, tận lực giãy giụa, cả không trung đều đang đè xuống đầu y, đại địa dần dần chẳng còn chỗ cho y đặt chân, nhưng mà y không chịu từ bỏ, không chịu buông tay!

Sở Nhược Hồng! Người tỉnh lại, tỉnh lại!

Sở Nhược Hồng trong lòng y ra sức giãy giụa, là lòng y quá loạn, hay là bên trong thế giới ý thức này, lực lượng của Sở Nhược Hồng lại có thể mạnh hơn xa y, mươi ngón buông lỏng, bóng dáng nho nhỏ kia rơi thẳng xuống nơi sâu thăm trong địa ngục phía dưới, nháy mắt đã bị lửa rực nuốt gọn.

Y khẽ gầm một tiếng, bỗ xuống phía dưới, vội vàng đuổi theo.

Nhược Hồng, tỉnh lại, tỉnh lại!

Sa xuống, sa xuống, trầm luân lại trầm luân, địa ngục băng hỏa, từng tầng lửa

rực băng hàn, y thanh tâm an thần, cố giữ cho mình không mất thần chí. Tất cả đau đớn, đều chỉ là việc ngoài thân, đều chỉ là một mê cục. Không nhìn, không nghĩ, chỉ cần nhìn chăm chăm phía trước, chỉ cần đuổi theo hắn, bắt lấy hắn, cưỡng ép dẫn hắn ra khỏi trường mờ mộng mấy năm không tỉnh này!

Sa xuống, sa xuống, nhưng bóng dáng Sở Nhược Hồng, lại dần dần mù mịt không thể đuổi.

Đột nhiên, tay y đè lên ngực trái vị trí trái tim, đau đến mức cả thân thể đều co quắp lại.

Cung điện đường hoàng rộng rãi, ngai vàng quang minh huy hoàng.

Thanh âm của y rõ ràng mà bình hòa: “Hoàng thượng, xin xem tim thần!”

Hắn rít lên điên cuồng mà khủng bố: “Khinh Trần! Cầu ngươi! Đừng...”

Vẻ tươi cười của y ôn nhu bình tĩnh, ánh mắt hắn kinh hoàng tuyệt vọng.

Y thò tay, tự xé toang ngực, máu chảy đầm đìa moi ra chính trái tim mình.

Hắn lật đổ ngự án tượng trưng cho quyền lực chí cao vô thượng, từ thềm ngự cao cao, một đường lăn thẳng xuống.

Phương Khinh Trần dǎn ngực, vẫn chìa tay, nỗ lực túm lấy Sở Nhược Hồng điên cuồng.

Nhược Hồng, tỉnh lại...

Sở Nhược Hồng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt kia điên cuồng đau đớn, tối như vực sâu không đáy.

Vực sâu kia lượn vòng khuếch tán, hung mãnh hút lấy y, muốn cắn nuốt y.

Phương Khinh Trần giãy giụa, lại giãy giụa, rốt cuộc trước mắt tối sầm, vô

lực rơi xuống vực sâu vĩnh viễn không bờ bến kia.

Triệu Vong Trần ôm Phương Khinh Trần, khẩn trương vô thố: “Sư phụ ta sẽ thế nào?”

Tần Húc Phi cẩn thận thăm dò nội tức của Phương Khinh Trần, thở phào một hơi.

“Không sao, y chẳng qua đã bị nội thương rất nặng, vừa rồi lại hao sức quá mức, nhất thời hư thoát lại thêm nội tức không điều hòa. Nếu ta không chém đứt thuật pháp của y, hậu quả chính là y tự mình mệt chết mình, hiện tại tôi đa chỉ đại thương nguyên khí.”

Trong lòng Tần Húc Phi lại âm thầm chép miệng. Giày vò uy vũ non nửa canh giờ như vậy, người này lại vẫn chưa kiệt lực. Nếu không phải mình một đao chém đứt tầm mắt nối liền, ngăn tà thuật phản phệ, y còn có thể kiên trì bao lâu, mới làm chết làm tàn bản thân.

Y vừa nói vừa kiểm bóng dáng Sở Nhược Hồng: “Ngươi đi coi thái thương hoàng thế nào?”

Triệu Vong Trần chạy vội qua, đỡ người dậy xem thử: “Chắc là vừa nãy văng ra chịu lực quá mạnh nên ngất đi, xương sườn hình như cũng gãy một chiết, người cũng hơi trầy da, nhưng không đáng ngại lắm.”

Tần Húc Phi thoảng trầm ngâm, liền nói: “Việc này rõ cuộc xử trí như thế nào, sợ là phải đợi Phương hầu tỉnh lại, hỏi qua ý kiến của y mới quyết định được. Hiện tại không thể lộ ra, trong cung tất phải cách tuyệt. Thương của thái thương hoàng lại không thể chậm trễ được. Người dẫn y vào viện nghỉ ngơi, lại đến được phòng bên cạnh lấy thuốc đến giúp y nối xương chữa thương. Những việc này, ngươi hắn là đều biết nhỉ.”

Triệu Vong Trần gật đầu: “Ta biết, nhưng mà... Vương gia ngài...”

“Ta không sao. Người đi lo liệu cho thái thượng hoàng, chờ xử lý xong rồi, giúp ta đi tìm hai kiện quần áo qua đây là được.”

Tần Húc Phi cúi đầu dòm bộ dáng áo rách quần manh, da thịt lộ khắp nơi của mình hiện tại đây, thật sự là không cách nào gặp người.

“Được, ta...” Triệu Vong Trần đáp rất dứt khoát, lại ôm Sở Nhược Hồng lượn vòng tại chỗ, nhìn đông nhìn tây, nhất định không đi về Cam Ninh điện.

Tần Húc Phi hơi nhíu mày: “Người làm gì thế?”

“Vương gia, việc này... việc này... bộ xương kia không thấy đâu... nếu không tìm về, thái thượng hoàng tỉnh lại, làm sao sống yên!”

Tần Húc Phi đưa tay day day ấn đường mà thở dài: “Vừa rồi khí kình lớn như vậy áp xuống, bộ xương kia sờm nát bét...”

Triệu Vong Trần thất thanh nói: “Vậy phải làm thế nào đây? Đó là mệnh căn của thái thượng hoàng. Xương không còn, vậy...”

Tần Húc Phi phất tay hết cách: “Phải làm thế nào? Thật là! Người đi xử lý thương tích của y trước đi, cùng lăm thì lại chiếu theo kiểu dáng bộ xương ban đầu mà kiểm một bộ không quá sai biệt cho y, chắc gì y đã nhận ra được.”

Triệu Vong Trần ngẩn ra một thoáng, rốt cuộc không nói gì nữa, ôm Sở Nhược Hồng hướng vào trong điện.

Thấy tiểu tử khi thì thông minh khi thì đần độn này đi rồi, Tần Húc Phi lúc này mới thở dài một tiếng, có phần gian nan mà khom cái lưng đau nhức, đỡ Phương Khinh Trần ngồi dậy, bản thân thì dịch đến phía sau y mà ngồi xuống, đưa tay chống ngay giữa lưng y, thoáng cảm giác nội phủ đan điền của mình sau khi kiệt sức đã trống rỗng. Chậm rãi đem chút chân khí đáng thương còn dư lại đó truyền vào trong cơ thể Phương Khinh Trần, thong thả, kiên định, từng chút

từng chút làm xuôi chân lực tán loạn của Phương Khinh Trần, dẫn đi bình hoãn tâm mạch.

Thời điểm không còn biện pháp điều động thêm một phân chân khí nữa, y mới buông tay ra, chợt ngõi không ổn, suýt nữa ngã dúi đầu, cũng suýt nữa làm Phương Khinh Trần đang nhắm mắt bất tỉnh ngã lăn ra đất. Chấn chừ một thoáng, y hơi điều chỉnh tư thế, lưng dựa đại thụ, để thân thể Phương Khinh Trần dựa cả vào ***g ngực bị thương vãy máu của mình, đỡ y.

Tần Húc Phi từ từ cúi đầu, khi nhìn cường địch đầu tiên trong đời lấy tư thái vô trợ mà yếu ớt như thế ngã trong lòng y, lòng bỗng sinh ra cảm giác cực quý dị. Trong những suy nghĩ phức tạp không nói nên lời, cũng có càng nhiều khó hiểu hơn.

Rất nhiều chuyện, y không hề nói với Triệu Vong Trần.

Phản phệ tà thuật gì lại dẫn phát khí kình hỗn loạn cường đại như thế? Để tay lên ngực tự hỏi, tuy rằng y đã phá tan khí trường này, nhưng nếu muốn bản thân y bố trí một khí trường như vậy, sợ là dùng hết cái mạng già cũng chẳng làm nổi, mà Phương Khinh Trần, lại hoàn toàn là làm được trong lúc vô ý thức.

Lực lượng cường đại như vậy, phản phệ kỳ quái như vậy...

Ngàn vạn loại nghi vấn trong lòng, y nhìn cố định Phương Khinh Trần, nhất thời không thể dời tầm mắt. Lại vừa lúc nhìn thấy Phương Khinh Trần khe khẽ mấp máy môi, nói một câu yếu ớt như tơ nhện.

Tần Húc Phi tuy đã dùng hết lực lượng, tai mắt lại vẫn linh thông. Hai bên gần nhau như vậy, cho dù thanh âm khẽ hơn, y cũng nghe rõ mồn một. Song y lại ngạc nhiên ngớ ra, có phần không tin vào tai mình.

Y chấn chừ một thoáng, cúi người nghiêng tai, kề sát môi Phương Khinh Trần, rất nhanh, nhưng cực rõ ràng mà nghe thấy Phương Khinh Trần lặp lại một lần lời vừa rồi.

Tần Húc Phi sững sốt một lúc, chợt thở một hơi rõ dài.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 65 : Lý Nào Lại Thé

Sa xuống, sa xuống, trầm luân, lại trầm luân.

Y rơi xuống trong bóng tối vĩnh viễn không có bờ bến. Trước mắt quang minh lại lên, vẫn là ngai vàng huy hoàng, điện các đường hoàng, vẫn là thần tử lãnh tâm dùng ánh mắt ôn nhu, nhìn quân chủ chăm chú, vẫn là nhất phái kính cẩn mà hành lễ ba khâu, sau đó khẽ mỉm cười nói: “Xin xem tim thần!”

Tuần hoàn lặp lại, vô cùng vô tận.

Lần lượt hắc ám rồi lại quang minh, nam tử tuyệt tình trong ảo ảnh kia, lần lượt mỉm cười xé toang ***g ngực mình.

Đau, đau đớn thấu xương. Y là Phương Khinh Trần, cho nên, y không thể trốn thoát mỗi một chút đau đớn kia của Phương Khinh Trần trong ảo ảnh. Lần lượt xé toang ***g ngực, lần lượt cảm thụ những thống khổ và tuyệt vọng vô biên vô hạn kia.

Y đang bàng quan, cũng đang thân trải, lại vẫn lần lượt vươn tay, ý đồ bắt lấy thiếu niên gào thét điên cuồng, kêu gọi tuyệt vọng, nỗ lực vẫn hồi hết thảy một cách vô vọng kia.

Nhược Hồng, tỉnh lại!

Trong bóng tối, Phương Khinh Trần đã không tự giác cuộn tròn mình, rên rỉ khe khẽ. Xé toang ***g ngực, moi ra trái tim, một lần lại một lần, xé toang, lại xé toang. Thống khổ mãnh liệt từng tầng chồng lên, dù là người kiên cường hơn, cuối cùng cũng sụp đổ.

Thì ra, Sở Nhược Hồng, chưa bao giờ từng quên là hắn tự tay bức tử Phương Khinh Trần.

Một màn này đã dừng hình trở thành vĩnh hăng trong lòng hắn. Trong tiềm thức sâu nhất sâu nhất của hắn, quá khứ đau thương nhất này, cứ như vậy, một lần lại một lần, vĩnh viễn không ngừng lặp lại.

Hắn không chịu nổi, cho nên hắn phong bế ý thức của mình, đoạn tuyệt tư duy của mình, đem một màn tàn khốc nhất này chôn thật sâu, trên địa ngục liệt hỏa, xây dựng hoa viên đẹp đẽ nhất cho mình.

Sinh mệnh của hắn, vĩnh viễn dừng tại một chớp mắt kia, ngày hôm đó, dưới lâm viên ánh dương xán lạn, trong tiềm thức tăm tối, hết thảy đau khổ, hết thảy bi thương, hết thảy những chuyện không thể vãn hồi, lại vẫn đang không ngừng tái diễn.

Chỉ là, hắn có thể cho là mình không biết. Hắn có thể ở giữa lâm viên ánh dương xán lạn, chờ người đang ngủ bình yên kia, chậm rãi tỉnh lại.

Hiện tại, Phương Khinh Trần đã hủy nát ảo cảnh kia, y và hắn, liền cùng nhau trầm luân trong địa ngục sâu không thấy đáy này.

Phương Khinh Trần không biết mình còn có thể cầm cự bao lâu.

Hài tử kia, cũng đang lần lượt trải qua nỗi đau mất đi người thân nhất trong sinh mệnh. Nhược Hồng, tỉnh lại!

Lại một lần quang minh, lại một lần đối cùng đôi mắt Sở Nhược Hồng. Phương Khinh Trần cắn răng, bỗng nhiên tản tư duy mình đang cố gắng kiềm chế ra!

Không ý đồ bảo hộ mình nữa, không bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ của Sở Nhược Hồng, y tản tư duy của mình ra, dùng ý thức của y, đi bao dung hắn!

Một lần lại một lần, vĩnh viễn không ngừng, Sở Nhược Hồng đang bi ai kêu

than. Sự tuyệt vọng của thiếu niên, sự hoảng sợ hiem thay, sự ảo nảo của thiếu niên, mỗi một chút, lớn nhỏ không bỏ mà phản ánh hết trong tư duy, trong đầu.

Phương Khinh Trần kêu thảm từng tiếng, cuộn tròn mình lại.

Linh hồn bị xé rách, trái tim bị nghiền thành tro bụi, mỗi một giọt máu tươi đều lạnh lẽo như băng. Nhược Hồng, đây là nỗi đau của người sao? Đã có kỵ có nghi, vì sao người lại phải đau như vậy?

Y ôm ngực, liều mạng run rẩy, sa xuống, sa xuống, sa xuống, địa ngục này không có đáy. Phương Khinh Trần liều mạng cắn răng, nhưng không cách nào ngăn cản mình rên rỉ kêu thảm. Y là Phương Khinh Trần kiêu ngạo quật cường, hiện tại, y cũng là Sở Nhược Hồng yếu đuối vô năng kia.

Trong địa ngục, dần dần không còn bóng dáng Sở Nhược Hồng. Sở Nhược Hồng yếu đuối, có ý thức của y bao dung bảo hộ, đã lại đóng kín tâm linh mình, tránh né không nhìn nữa. Mà Phương Khinh Trần quá mức cường hãn, lại hâm trong ảo cảnh này, có thể vào mà không thể ra.

“Khinh Trần, khỏe lên, chàng nhất định sẽ khỏe lên...”

Trong suy nghĩ mê mang, hóa ra một dung nhan xinh đẹp, nước mắt còn đó, rất đỗi lo lắng, nhìn y ốm đau trên giường.

Nữ vương của y, vì y đại thi công đức với miếu thờ khắp thiên hạ, vì y dán thông báo cần y khắp cả nước, vì y đại xá thiên hạ, vì y cầu phúc với trời, vì y ngưng triều mười ngày, vì y ngày đêm trông nom.

Nhưng mà, nàng lại không thể thản nhiên nói với y một câu, Khinh Trần, chàng không cần lo lắng, chàng không cần buồn, là ta đã sai, ta không nên nghi kỵ chàng, chàng là người ta yêu, nếu như cả chàng mà ta cũng không tin thì còn có thể tin ai?

Y một mực chờ câu này, y đã đợi bao lâu?

Rời khỏi triều đường, giao ra quyền vị, dần dần chán nản, dần dần thể nhược, đó có từng toàn là diễn kịch, đó có từng toàn là dối trá...

Cơ sở ngầm của nàng, bối ngay chung quanh y. Nàng đã sớm biết y đang đợi, mắt thấy sinh cơ sức sống biến mất khỏi người y từng chút, nàng lo âu, nàng rơi lệ. Nhưng mà vẫn một mực, một câu kia, nàng lại không thể nói.

Y vẫn mỉm cười với nàng, cho dù nàng triệu hồi năng thần chế hành y, cho dù tất cả quyền vị huy hoàng đã lặng yên nhạt đi, y vẫn dùng ánh mắt ấm áp mà nhìn nàng. Ta đang đợi, nàng cũng biết, ta đang đợi.

Đợi ta rốt cuộc không muốn đợi nữa, đợi ta nhầm mắt ngủ say mà đi mất, nàng lại ở bên giường ta thắt thanh khóc lóc.

Nữ vương của ta, ta chưa từng nói cho nàng biết, ta cũng là người, ta cũng biết đau...

Run rẩy rời xuống, hắc ám vĩnh viễn không có đáy này, địa ngục vĩnh viễn không có đáy này.

“Khinh Trần, ta đã nhìn nhầm ngươi! Người lại làm ra loại chuyện này?”

Thê tử xinh đẹp kia của y nỗi giận đúng đùng mà đến, nghênh diện chính là một bạt tai.

Y hơi cười lạnh, hờ hững tránh đi. Thật ngại quá, theo quy củ, mặc kệ y có lỗi hay không, chỉ cần quân chủ tức giận như thế, y đều phải ngoan ngoãn chịu một cái tát, sau đó quỳ xuống thỉnh tội. Nhưng mà, y chưa bao giờ là một hạ thần dịu ngoan, càng không phải một trượng phu hiền lương. Y luôn nhớ rõ nàng là vợ y, lại luôn không muốn nhớ, nàng cũng là nữ vương của y.

Nữ tử xinh đẹp kia đang chỉ trích y những gì? Y đã lười nghe. Y tận lực dung túng âm mưu vụng về kia phát sinh trên người mình, kỳ thật bất quá, chung quy là... không nỡ bỏ. Y vậy mà lại muốn nhìn một lần, nếu như duy nhất nàng

không thể cho y, vậy thì tình yêu, tín nhiệm, tôn trọng, hiểu nhau, nàng có thể chịu cho y hay không.

Y chẳng qua là đang vờ ngớ ngẩn, biết rõ kết quả, lại vẫn cố gắng một lần cuối cùng, muốn thử một lần cuối cùng xem sao, giữa nàng và y, có còn một chút cơ hội cuối cùng hay không.

Khi ngọn lửa phẫn nộ kia đảo mắt nuốt hết cả tòa cung điện bao gồm y trong đó, y nghe thấy tiếng kêu gọi hoảng sợ mà bi thống của nàng. Mà y, chỉ cười lạnh lùng, tự rót một chén rượu cho mình, lúc ngọn lửa cuồn góc áo y lên, uống một hơi cạn sạch.

Thê tử của ta, nàng thân là nữ vương, có lẽ vĩnh viễn sẽ không hiểu được, một bạt tai, cho dù chưa từng đánh người, cũng sẽ đả thương người như thế.

Phương Khinh Trần cắn chặt khớp hàm, vang ken két, liệt hỏa đốt người, mà chỗ ngực trái, vẫn đau đớn thấu xương.

“Khinh Trần, bất kể là một bầu nước này, hay là cả thiên hạ tương lai, tóm lại là ngươi chia ta một nửa, ta chia ngươi một nửa.”

“Khinh Trần, nếu không có ngươi, cho dù được thiên hạ, với ta lại có ích gì!”

“Khinh Trần, thiên hạ như thế, ta và ngươi, cùng chung!”

Phương Khinh Trần nhắm mắt, không muốn đi nghĩ, không muốn đi cảm nhận, nhưng mà thanh kiếm tấm độc kia, vẫn đang không nghe không tha, xuyên qua người!

Yên Ly! Nhiều năm như vậy, cùng ngươi một đường đi tới, bách chiến công thành. Ngươi luôn cảm thấy ta vĩnh viễn không sợ bất cứ đả kích nào, vĩnh viễn không sợ bất cứ cường địch nào, có phải ngươi đã quên, kỳ thật, ta cũng là một con người...

Ngươi bình thản dặn dò ta, về sau không có việc thì đừng gọi thằng tên

ngươi, mà phải tôn xưng ngươi là bệ hạ. Ngươi không chút để ý mà hạ lệnh, khi gặp quân, ta cũng phải giải kiềm... Yên Ly, ngươi lại quên mất, kỳ thật, ta cũng có thể bị thương...

Phương Khinh Trần đau đớn run rẩy. Y nhắm mắt, nhưng những hình ảnh trong đầu óc tư duy, lại không cách nào dùng nhắm mắt không nhìn để cự tuyệt, máu tươi khắp mặt đất khắp thế giới đó, y lại xé toang ***g ngực mình, bứt trái tim mình ra.

Vì sao? Vì sao, Phương Khinh Trần, vì sao ngươi phải xé toang ***g ngực mình, moi ra tim mình?

Y không ngừng rên rỉ, đã không thể phân biệt rõ đây rốt cuộc là tiềm thức của Sở Nhược Hồng, hay là tiềm thức của chính y. Sở Nhược Hồng, Phương Khinh Trần. Mấy đời mấy kiếp, mấy trăm năm thời gian lưu chuyển, mỗi một chút đau khổ bị y ép vào tiềm thức của mình, khoảnh khắc này toàn bộ bộc phát ra.

Một chút thanh minh cuối cùng chưa tan, y biết, mình đã mất khống chế. Y biết mình đã bị phản phệ đáng sợ nhất, *** thần của bản thân y, đã bị *** thần của Sở Nhược Hồng khống chế, trở nên yếu đuối mà vô lực. Song thần trí tan rã, lực lượng mất khống chế, y vô lực khiến mình tỉnh lại.

Phương Khinh Trần kiêu ngạo tùy hứng tàn nhẫn mà vô tình kia chạy đi đâu rồi? Phương Khinh lạnh lùng đùa bỡn mọi người kia chạy đi đâu rồi? Thân thể yếu đuối này, trái tim yếu đuối này, ta rốt cuộc là Sở Nhược Hồng, hay là Phương Khinh Trần...

“Nhược Hồng... không được! Khinh Trần... đừng như vậy...”

Y là Sở Nhược Hồng, muốn ngăn cản Phương Khinh Trần tự sát một cách tuyệt vọng, y cũng là Phương Khinh Trần, bị tách khỏi những ngoan cường và lãnh khốc đó, đang khát vọng cầu xin một cách yếu đuối.

Khinh Trần, đừng chết, đừng vứt bỏ ta. Thiếu niên bi ai, kêu gọi vĩnh viễn

đau đớn.

Lại có ai nghe được, nam tử mỉm cười moi tim mà chết, đến chết vẫn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn người khác đó, kỳ thật cũng đang thủy chung kêu gào.

Nhược Hồng, đừng đối xử với ta như vậy, đừng nghi ta, đừng kỵ ta, đừng bức ta... Tin ta, tin ta, cầu ngươi tin ta!

Hắn muôn y về kinh, y đã về!

Hắn muôn y giải kiêng, y đã giải!

Y vì hắn huấn luyện ra những vệ sĩ cuối cùng, mà hắn, mai phục tất cả vệ sĩ ở bốn phía, phòng bị y.

Y vì hắn thủ biên giới, bảo vệ quê hương, mà hắn, rõ ràng biết y có oan, lại ngồi ở trên cao, nhìn tất cả thần tử, cầm phong thư buồn cười kia, chất vấn y từng câu!

Một bước, lại một bước, Nhược Hồng, ta đau lầm, ngươi có nghe thấy không, ta cũng đau lầm!

Chỉ là, ngươi đã không nghe thấy, thì thôi vậy!

Phương Khinh Trần bỗng nhiên cười thảm đạm, nhẹ nhàng buông bàn tay đang ôm ngực.

Thì ra, trước đây khi moi tim, không phải y không đau, chỉ là đau đến chỗ sâu nhất, liền không còn cảm giác, chỉ còn chết lặng.

Thì ra, phải một lần lại một lần, không ngừng nhìn một màn kia như vậy, y mới nhớ ra rằng mình khi đó, kỳ thật vẫn đang đau đớn.

Kêu thảm đi, cầu cứu đi, khóc thét đi.

Y vô tình cho nên không ai để ý là đáng kiếp, y không có tim cho nên không ai lý giải là đáng kiếp. Một đời lại một đời, y độc ác quyết tuyệt, đùa bỡn lòng người, cho nên y đáng vì xúc động nhất thời, vĩnh viễn hâm trong mê cục trong lòng một người khác, lần lượt, vĩnh viễn không tận cùng mà ôn lại thống khổ ngày đó.

Trong địa ngục tăm tối, y không nỗ lực giãy ra nữa. Y chỉ im lặng mở to mắt, im lặng mà lần lượt nhìn khoảnh khắc máu tanh tràn ngập kia, im lặng mà lần lượt cảm thụ thống khổ của hai người, bao nhiêu đời, trùng trùng điệp điệp vĩnh viễn không bờ bến.

Đột nhiên một tia chớp lóe trước mắt! Chân trời chợt nổi sấm sét!

“Phương Khinh Trần, tỉnh lại!”

Tuyệt bí liệt diễm, vạn trượng hàn băng, nháy mắt tan rã.

Ảo ảnh moi tim mà chết, theo tiếng lòng bàn tay chợt thít, trái tim đǒ tươi kia, liền nát bấy thành khói bụi.

Trong thế giới tăm tối, yên tĩnh một vùng. Không phải y không muốn thừa cơ thoát ra, nhưng y đã quá mệt mỏi, yếu đuối đến mức chẳng còn một xíu khí lực nào.

Có thứ gì đó ấm áp đang từng chút đuối dần lạnh giá, có lực lượng gì đó đang kéo từng chút. Nhưng mà, y chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, uể oải, không muốn để ý tới bất cứ kêu gọi nào nữa.

Đau, vẫn còn đau. Y chỉ muốn lặng lẽ một mình, im lặng chịu đựng đau đớn này, gắng chịu đựng, chịu đến khi đau đớn này tan hết, cố tình lại có một thanh âm không ngừng vo ve bên tai y như ruồi nhặng:

“Phương Khinh Trần, tỉnh lại, mau tỉnh lại!”

Y dần dần sốt ruột, cuối cùng vung một tay: “Ôn cái gì!”

Cảm thấy bàn tay rắn rắn chắc chắn hệt như đã đánh trúng cái gì đó, y ngạc nhiên mở mắt, ý thức được mình đang dựa lưng lên gốc đại thụ, ngồi yên không lộ vẻ thảm hại, mà người trước mắt, tóc tai bù xù, y quan không chính, ôm mặt lui mẩy bước, đứng đó trừng y: “Được lăm, khí lực không nhỏ đâu. Xem ra ngươi không còn chuyện gì nữa?”

Phương Khinh Trần nghe thanh âm của y, lúc này mới xác định y là ai, cúi đầu nhìn máu tươi trong lòng bàn tay mình, nghi hoặc hỏi: “Vương gia, tại sao bộ dáng lại như thế?”

Cho dù là người phúc hậu như Tân Húc Phi cũng cảm thấy răng hơi ngứa: “Ngươi nói xem? Phương hầu!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 66 : Nhất Tâm Nhị Dụng

Thời điểm Phượng Khinh Trần bắt đầu làm liều, sốt ruột nhất chính là Tiểu Dung. Y thân tại Yên quốc, tuy có thể nghe được động tĩnh trong Tiểu Lâu, nhưng không thấy màn hình trong phòng điều khiển chủ, trong Tiểu Lâu đang rối tung, chẳng ai có thể phân tâm giảng giải tỉ mỉ cho y. Y không thể lập tức biết tình huống của Khinh Trần, tự nhiên càng thêm lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể ở đó mà lo lắng suông.

Mà thống khổ nhất, lại là giáo sư Trang. Than ngắn thở dài chạy đến phòng điều khiển chủ, nhìn chăm chăm màn hình, xanh cả mặt. Đám học sinh này, từng đứa... không có đứa nào là khiến ông bớt lo!

Mắt thấy ánh mắt Phượng Khinh Trần trong màn hình dần dần đau thương, quanh người dần dần có dòng khí vô hình xoay chuyển, giáo sư Trang thở dài một tiếng: “Chuẩn bị tiêu diệt Sở Nhược Hồng.”

Đám học sinh đều không nói gì, chỉ trầm mặc ngồi về vị trí mỗi người, bắt đầu điều khiển thiết bị. Chỉ có Dung Khiêm thân không ở Tiểu Lâu kêu một tiếng: “Giáo sư, Sở Nhược Hồng là người vô tội!”

Sắc mặt giáo sư Trang cũng rất không dễ nhìn: “Đúng vậy. Nhưng Khinh Trần đã bắt đầu mất khống chế. Nếu không thể lập tức đình chỉ hết thảy, một khi *** thần lực của trò ấy hoàn toàn thoát khỏi khống chế, thương tổn tạo thành sẽ là không thể vãn hồi.”

“Nhưng mà, giáo sư, *** thần của Khinh Trần ở ngay trong tư duy của Sở Nhược Hồng, nếu phá hủy Sở Nhược Hồng, Khinh Trần phải làm sao?”

“Sở Nhược Hồng nhỏ yếu quá mức, sức chịu đựng có hạn, thân thể của chính Khinh Trần, lực lượng có thể chịu đựng cũng có hạn như thế. Khinh Trần chỉ rút ra một chút *** thần lực tiến vào trong tư duy của Sở Nhược Hồng. Phá hủy Sở Nhược Hồng, Khinh Trần đương nhiên sẽ bị thương nặng, nhưng nếu không phá hủy Sở Nhược Hồng, cả *** thần Khinh Trần đều sẽ dần dần bị cuốn vào trong đau thương hỗn loạn, hậu quả đó sẽ không thể lường được.”

Dung Khiêm trầm mặc một hồi, rốt cuộc nhẹ nhàng nói: “Khinh Trần sẽ không mong muốn chúng ta cứu y như vậy.”

Giáo sư Trang đáp cực bình tĩnh: “Tôi biết!”

Dung Khiêm không thể nói nhiều hơn, chỉ ngơ ngác ngồi đó, lặng lẽ chờ mệnh lệnh tử vong vang lên.

Giữa tính mạng của người trong Tiểu Lâu và tính mạng của thế nhân, Tiểu Lâu luôn lo cho kẻ trước. Một khi bạn mình bị uy hiếp, đừng nói một Sở Nhược Hồng, cho dù là cần hủy diệt thế giới này, cũng không phải là không thể.

Dung Khiêm lòng thoáng buồn. Y hiểu, đây là nhân chi thường tình, ai lại có thể chân chính chỉ trích ai?

Có mấy ai giữa tính mạng của thân nhân và người lạ, sẽ đi lựa chọn một người lạ.

Nhưng mà trong lòng y vẫn hơi buồn, thế giới này, một bông hoa một chiếc lá, vạn ngàn sinh linh...

Không biết là người bạn nào đang khuyên giải y: “Tiểu Dung, đừng buồn rầu nữa. Nếu Khinh Trần thật sự mất khống chế, Sở Nhược Hồng dù sao cũng không thể sống sót. Phá hủy hắn, chúng ta tốt xấu còn có thể cứu Khinh Trần.”

Y hờ hững ừ một tiếng, nỗi lòng tĩnh lặng lạ thường, hệt như ao tù nương.

An Vô Kỵ và Thanh Cô vẫn đang nói chuyện với y. Y cố gắng duy trì vẻ mặt không lộ sơ hở, thi thoảng đáp một chữ đôi câu. Nhưng những lời họ nói, y kỳ thật chưa từng nhập tâm.

Chờ, vẫn chờ, lại vẫn không chờ được mệnh lệnh tuyệt tình cuối cùng kia. Cảm giác bị treo giữa không trung thật sự là khó chịu quá mức, y rốt cuộc nhịn không được thử mở miệng kêu một tiếng: “Giáo sư.”

“Tinh thần lực của Khinh Trần mất khống chế hình thành khí trường cường đại, nhưng mà, lúc này đã sắp qua nửa canh giờ, khí trường của trò ấy sau khi đến quy mô nhất định, lại không tiến thêm một bước khuếch tán.” Trong thanh âm của giáo sư Trang cũng kèm theo sự kinh ngạc.

Một khi *** thần tiến vào trạng thái hỗn loạn, tất nhiên sẽ dần dần từ nhỏ đến lớn, cho tới khi cả lực lượng hoàn toàn mất khống chế. Mà Phương Khinh Trần lại duy trì mức độ hỗn loạn như vậy suốt thời gian dài, mọi người đều đã làm tốt việc chuẩn bị ứng phó kết quả gay go, nhưng mà tình thế vừa không phát triển theo phương hướng ác liệt, song cũng không thấy chuyển tốt, cứ thế cứng lại.

Dung Khiêm trái lại chỉ sững sốt một thoáng, đã hiểu ra ngay: “Khinh Trần còn một chút thanh minh chưa mất, y muốn bảo hộ Sở Nhược Hồng.”

Trương Mẫn Hân bĩu môi: “Tiểu Dung, cậu đánh giá cậu ta quá cao đấy. Hiện tại cậu ta cũng hỗn loạn thành như vậy rồi, nào còn rảnh rỗi mà quan tâm chúng ta, làm sao có thể đoán được chúng ta sẽ hủy diệt Sở Nhược Hồng để bảo vệ mình.”

“Không, chỉ sợ y không nghĩ được nhiều như vậy. Tôi nghĩ y hắn chỉ là nhớ, một khi *** thần lực của mình triển khai không kiêng nể gì, Sở Nhược Hồng cách mình gần nhất có thể sẽ bị đè chết tươi. Cho nên, y đến bây giờ còn lưu một chút thần trí cuối cùng, không chịu để mình hoàn toàn mất khống chế...”

“Ồ...”

“Lại sao vậy?”

“Tiểu tử Tân Húc Phi này, thật là chí cốt, rõ ràng biết nguy hiểm, còn dám xông lên.”

“Ôi ôi, thật là một hán tử, y cư nhiên có thể xông vào khí trường của Khinh Trần. Khá lăm! Tuy rằng *** thần lực của Khinh Trần chỉ hơi mất khống chế một chút, cũng rất khủng bố. Tiểu tử này lại vẫn không lùi ra sau, thật là...”

Dung Khiêm trong lòng vui vẻ: “Giáo sư, nhất thiết đừng phá hủy Sở Nhược Hồng, Tân Húc Phi không chừng chính là chuyền cơ!”

Giáo sư Trang cười khổ: “Tôi giống tên cuồng sát lăm à? Không phải vạn bất đắc dĩ, sao tôi lại giết y. Nếu tiểu gia hỏa kia chết, Khinh Trần chẳng biết sẽ phát điên thế nào.”

Dung Khiêm tâm thần thả lỏng quá nửa, bất giác mỉm cười.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng kêu của Ngô Vũ và Trương Mẫn Hân, liên tục không ngừng.

“Thật là quá đáng tiếc, một người đang đẹp trai, lại gặp độc thủ của Khinh Trần, bị hủy dung mất tiêu...”

“Đâu chỉ là hủy dung, đây là lăng nhục ấy nha, coi y thương tích trên dưới toàn thân kìa... A a, đáng người Tân Húc Phi thật là rất không tồi... Vết thương khắp người như vậy, càng có vị nam nhân, nửa che nửa giấu, cũng càng gợi cảm...”

Dung Khiêm nghiến răng, quát một tiếng trước khi *** thần bị ma âm của Trương Mẫn Hân kích thích đến sụp đổ: “Câm miệng! Ai cho tôi biết, tình hình hiện tại rốt cuộc thế nào rồi?”

Ngô Vũ vội vàng xoa dịu y: “Không sao, Tân Húc Phi đang cố gắng tới gần cậu ấy, xem chừng có thể thành công.”

“Thật là cảm động, chống lại gió lốc đáng sợ như vậy, từng bước gắng gượng, từng bước là máu mà đến gần... y rút dao rồi, y rút dao rồi... A...”

Trương Mẫn Hân vẫn rít lên kinh tâm động phách, treo tim Dung Khiêm lên lưng chừng trời, đợi hồi lâu rốt cuộc nghe thấy giáo sư Trang tốt bụng cho hay: “Tiểu Dung, Khinh Trần không việc gì. Tân Húc Phi đã tách họ ra.”

Dung Khiêm vuốt ngực thở phào, may mắn may mắn, may có Tân Húc Phi, may có giáo sư Trang, nếu chờ sắc nữ vô vị kia đáp lời, y chẳng phải sẽ nín một hơi mà chết tươi.

Y thở được một hơi, lúc này mới hỏi: “Giáo sư, Khinh Trần lần này vi quy, sẽ có xử phạt gì?”

“Em cũng đừng nhọc lòng thay trò ấy. Em cho là người người đều ngốc như em, vừa xúc động là không để đường lui cho mình? Tiểu tử này rất khôn khéo, biết phạm quy mức độ nào là ở trong hạn độ khoan nhượng của chúng ta.” Giáo sư Trang ngữ khí ít nhiều hậm hực: “Trò ấy chỉ vận dụng *** thần lực cực nhỏ cõi xông vào cửa lòng Sở Nhược Hồng, nếu như không phải xảy ra phản phệ, cũng sẽ không tạo thành hậu quả nghiêm trọng, chỉ cần lực lượng nhỏ đến mức không có khả năng tạo thành đị biến thời không, quy tắc của cục thời không sẽ không quá khắc nghiệt, cũng như lần trước sau khi trò ấy chết, còn có thể đưa tim lên đầu ngón tay Sở Nhược Hồng vậy, chỉ ngầm vi quy mà thôi.”

Dung Khiêm chỉ đành ngượng ngùng cười cười, vô luận thế nào, Khinh Trần không phải bị phạt nặng, luôn là chuyện tốt. Về phần bản thân, y trái lại cũng muốn để đường lui cho mình lăm chữ, nhưng mà thân thể kia của y sau khi bị lăng trì, lại đổi mặt với mấy ngàn đại quân, không toàn lực bùng nổ, căn bản đã chẳng làm được gì.

“Có điều, lần này, bản thân việc phạm quy của trò ấy tuy không tính là nghiêm trọng, nhưng sau đó *** thần mất khống chế, vẫn tạo thành uy hiếp nhất định với sự ổn định thời không, cũng khiến cả Tiểu Lâu thập phần khốn nhiễu.

Xử phạt liên quan, tôi sau khi cùng nhà trường và cục thời không thông tin đầy đủ lại quyết định.”

Dung Khiêm tin chắc, Phương Khinh Trần thật sự không có nguy hiểm. Nếu không giáo sư Trang không thể nhàn nhã như vậy, một bộ quan cách nói trơn tru đến thế, kín kẽ hoàn toàn.

Ý quan tâm chính là điều này: “Tin tức này, đã cho y biết chưa?”

“Vừa rồi khi cậu ta nỗi điên làm bùa, bọn tôi vẫn khuyên cậu ta đừng làm liều, dùng hết thời gian tháng này mất rồi. Cho dù muốn thông tri, cũng phải chờ tháng sau.” Trương Mẫn Hân cười nói: “Cũng tốt, để cậu ta thấp tha thấp thỏm cả tháng rồi hãy nói.”

“Bất kể nói như thế nào, lần này nhìn chung cũng là có kinh không hiểm...”

Trong đầu vang lên một tiếng cực nhẹ cực nhẹ, sau đó sâu trong Tiểu Lâu, thanh âm tranh cãi hỗn loạn kia biến thành yên lặng, thời gian thông tấn của y tháng này cũng đã bất tri bất giác dùng hết.

Cho đến khi chân chính xác định Phương Khinh Trần đã không việc gì và sẽ không lập tức đổi mặt với xử phạt nghiêm khắc, y mới chân chính hoàn toàn buông lỏng, ý thức trở về hiện thực, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh toàn thân, miệng lưỡi khô khốc, tay cầm chén trà trên bàn đưa đến bên miệng, ánh mắt đồng thời đảo qua, phát giác trước mắt chỉ còn mình An Vô Kỵ, Thanh Cô lại không thấy bóng dáng, thuận miệng hỏi: “Thanh Cô đâu?”

“Đi nói chuyện hỏi vợ cho ngài rồi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 67 : Phong Thủy Luân Lưu Chuyển

“Thanh Cô đâu?”

“Đi nói chuyện hỏi vợ cho ngài rồi.”

An Vô Kỵ vẻ mặt quỷ dị, ngữ điệu kỳ lạ.

Dung Khiêm bị sặc nguyên ngụm trà phải ho khan liên tục, bịt miệng vuốt ngực, hồi lâu mới hỏi ra một câu: “Ngươi nói cái gì?”

“Thanh cô nương đi trả lời bà mai Vương, nói ngài đồng ý bàn việc hôn nhân, dặn bà ta dụng tâm đi chọn cô nương tốt.”

Dung Khiêm dù gặp biến không kinh như thế nào, lúc này cũng giận dỗi ra: “Sao muội ấy tự chủ trương như vậy...”

“Thanh cô nương chưa từng tự chủ trương?” An Vô Kỵ vỗ ngực đứng ra chủ trì công đạo: “Khi ta đi trà lâu tìm Thanh cô nương, đã thấy bà mai Vương kia đang quần lấp cô ấy, hỏi thăm ngài có hứng thú với việc hôn nhân không. Thanh cô nương không dám tùy tiện đáp, cũng không dám tùy tiện cự tuyệt, đang bối rối, vừa hay ta cho cô ấy biết ngài có việc tìm về, cô ấy liền nói với bà mai là đến hỏi ý ngài, vừa nãy Dung tướng ngài không phải chính miệng đáp ứng cô ấy rồi sao?”

Dung Khiêm trợn mắt há mồm: “Ta đáp ứng rồi?”

“Đúng vậy, Dung tướng ngài vừa mỉm cười, vừa gật đầu, vừa bảo được, Thanh cô nương mới vội vàng đến trà lâu trả lời bà mai Vương.” An Vô Kỵ vẻ mặt tươi cười nhìn Dung Khiêm.

Thanh Cô tâm tư thuần phác, lời trong miệng Dung Khiêm nói ra, nàng chưa từng nghĩ kỹ nửa phần, nào nghĩ nhiều điều gì. Vừa thấy bản thân Dung Khiêm quả có ý này, tự nhiên lập tức phải vội đi lo liệu. An Vô Ky tuy rằng luôn tôn kính thuận theo Dung Khiêm, nhưng người làm mật thám lâu, bản lĩnh sát ngon quan sáu, nhìn chân mày khéo mắt người ta, tất nhiên là người ngoài khó sánh.

Dung Khiêm che giấu tốt hơn nữa, cũng chỉ khiến hắn không thể tra biết rõ cuộc trong lòng y đang không tập trung vì chuyện gì mà thôi, sự thật là y không tập trung tư tưởng này, làm sao thật có thể giấu được hắn. Chỉ là vở kịch thú vị như vậy bày ra trước mặt, hắn làm sao có thể không ngồi yên chờ xem náo nhiệt.

Nhin An Vô Ky dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa như vậy, Dung Khiêm không khỏi chán nản: “Lần trước cũng trở mặt rồi, bà mai Vương kia sao vẫn không biết xấu hổ mà đến kiếm. Ta cũng thế này, còn nói hôn sự gì nữa?”

“Ngài không biết? Mấy ngày nay Thanh cô nương nhà ngài đi khắp nơi tuyên bố trà lâu là sản nghiệp của ngài, hiện tại ngài chính là một trong những người lăm tăm nhất bốn quê táń này à nha. Hơn nữa ai chẳng biết ngài cùng đại quan kinh thành là hảo bằng hữu. Cả Phong đại nhân cũng xin lỗi Thanh cô nương trước đám đông tại trà lâu. Ngài vừa có tiền vừa có thể... Trong mắt bà mai kia, chính là một đại đại hồng nhân.”

Dung Khiêm vừa tức giận vừa buồn cười: “Sao ngươi không ngăn muội ấy?”

An Vô Ky vẻ mặt vô tội: “Dung tướng, ngài lời này thật là rất oan uổng người, kẻ làm thuộc hạ ta đây có khi nào từng vi phạm ý ngài. Ngài đã tự mình muốn đòi một nàng dâu, ta có tư cách gì mà ngăn cản...”

Dung Khiêm thu lại vẻ tươi cười, trừng hắn một cái quát: “Còn không mau đi ngăn người lại cho ta!”

An Vô Ky đăm chiêu ủ dột: “Thanh cô nương nội công tốt, đi vô cùng nhanh, lúc này không chừng đã ở trà lâu cùng bà mai Vương nói rõ điều kiện, ta lần này chạy đi, phá nhân duyên của người ta...”

Dung Khiêm cầm bát trà lên, ra vẻ muôn ném.

An Vô Ky ôm đầu lui ra khỏi phòng nhanh như chớp: “Dung tướng yên tâm, lời ngài nói, ta có lần nào chưa làm được cho ngài. Chuyện ngài giao, ta cho dù lên núi đao, xuống biển lửa, cũng nghĩa không thoái thác. Ta nhất định có thể kịp thời đuổi theo, ngăn Thanh cô nương...”

Tiếng nói xa dần, từ từ nhẹ không nghe thấy.

Dung Khiêm thở dài buông bát trà, hai tay ôm cái đầu đang làm đau mà than khóc. Ông trời phù hộ, Thanh nha đầu này nhất thiết đừng tìm một đồng thôn cô xinh đẹp đến cho y!

Đều là Phương Khinh Trần!

Trong Cam Ninh cung, Phương Khinh Trần kinh ngạc giây lát, nhưng nháy mắt đã nghĩ thông tiền căn hậu quả, mỉm cười đứng dậy vái Tân Húc Phi: “Là ta nóng lòng làm cho thái thượng hoàng hồi phục, tự tiện dùng dị thuật mà chịu phản phệ, may có Vương gia cứu giúp.”

Tân Húc Phi nhìn y một hồi với vẻ mặt thoáng lộ cổ quái mới nói: “Phương hầu ngươi cũng là người hiểu biết, tự nhiên không cần cảm tạ ta. Ta cứu không phải Phương Khinh Trần, mà là Liễu Hăng và vô số tướng sĩ phuơng nam.”

Từ góc độ lợi hại mà nhìn, y nói như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Vương gia vì điều gì là chuyện của Vương gia, ta được về tính mạng lại là sự thật. Nhưng không biết vừa rồi, Vương gia cứu ta khỏi phản phệ như thế nào.”

Tân Húc Phi cười cười: “Ta đối với dị thuật này nguyên cũng không hiểu biết lắm, chẳng qua là đánh bậy đánh bạ, mạnh mẽ lấy thân đao chặt đứt tầm mắt các ngươi, lại dùng ánh đao phản chiếu ánh mắt các ngươi...”

Phương Khinh Trần âm thầm chép miệng, tên này, lại dám làm liều. May mà mình mất khống chế chỉ là một phần *** thần lực cực nhỏ. Băng không chiếu theo cách thức của y, tất cả lực lượng đồng thời nổ toác, mười Tân Húc Phi cũng chết hết.

Ánh mắt y đảo qua bốn phía, Tân Húc Phi đã cười giải thích: “Thái thượng hoàng rất khỏe, thương thế không nặng. Đồ đệ ngươi đưa y đi nội điện trị liệu rồi.”

Đúng lúc một cơn gió thổi tới, y phục tả tơi trên người Tân Húc Phi tung bay tung mảnh, tức thì rối tung beng, hệt như cái nùi giẻ cỡ lớn.

Tân Húc Phi cũng lười đi chỉnh lại, tiện tay xé một cái, cả cái áo đều bị y xé tung ném ra ngoài, tự nhiên mà phanh ngực phơi bụng.

Không phải là cởi trần sao? Y tuy là vương tử, lại chưa từng để bụng mấy quy củ lễ nghi đó. Lúc thao luyện trong quân doanh, y còn cùng hơn mười vạn người, ngực trần chạy bộ luyện binh kìa, cho dù hiện tại là trong cung đình quy củ nghiêm cẩn, y cũng không mảy may câu thúc và mất tự nhiên.

Phương Khinh Trần cũng thong dong bình thản như vậy, không hề có ý lảng tránh, cẩn thận nhìn kỹ tấm ngực trần của y, cũng tạm, những vết thương nhỏ nhặt đó, đều là thương da thịt, tuy rằng nhìn qua máu me dọa người, nhưng hắn không có trở ngại gì.

Lúc này Tân Húc Phi đã buông bàn tay đang bưng mặt xuống, ánh mắt Phương Khinh Trần thoáng khụng lại chỗ vết thương da thịt xoắn lại trên mặt y, nhưng cũng không có thêm vẻ có lỗi hoặc cảm động gì, chỉ thoáng nheo mắt. Thong dong hỏi tiếp: “Vương gia một đao chém ta và thái thượng hoàng ra, chắc hẳn mọi người đều bị kinh khí chấn động, sau đó, ta làm sao tỉnh lại?”

Ánh mắt Tân Húc Phi hơi lập lòe. Y cũng chẳng trông mong Phương Khinh Trần sẽ tri ân báo đáp, đội ơn đội đức.

Nếu y dám cho Phương Khinh Trần biết, mình ôm y dựa lên cây, kề miệng vào tai y, rất ôn nhu rất quan tâm mà kêu gọi y, dòm hết vẻ yếu ớt của y, còn thuận tiện nghe được lời mà khi tỉnh táo y sẽ tuyệt đối không nói... Vị Phương đại hầu gia được gọi là đại nhân đại nghĩa, đại dũng đại trí này, khả năng nhảy dựng lên trực tiếp lấy oán trả ơn mà thịt mình, thật sự là quá lớn.

Hiện tại y lại đang kiệt sức, ngay cả chạy trốn cũng chẳng còn khí lực.

“Phương hầu hôn mê bất tỉnh, khí cơ trong cơ thể tán loạn kinh khủng, ta bèn thử dùng nội lực giúp Phương hầu phủ bình nội tức, rồi liên tục gọi, Phương hầu liền tỉnh lại.”

Y không hề nói dối, tuyệt đối chưa nói dối, y chẳng qua nói không đủ tường tận, những chi tiết nhắc cũng được mà không nhắc cũng được đó, thôi khỏi cần nói cho lãng phí thời gian. Tỷ như cự ly mặt hai bên khi y gọi Phương Khinh Trần, lại tỷ như tư thế ngồi áp dụng khi ban đầu định đánh thức y... Không ý nghĩa, đều là không ý nghĩa.

Phương Khinh Trần nhìn cố định Tân Húc Phi.

Hừ, người này ngoài chiến trường, trên cơ bản là một người tốt thành thật hiền hậu. Có điều, thành thật không có nghĩa là không biết nói dối. Y đã phát hiện trên tay áo mình có không ít máu, quần áo sau lưng cũng cảm thấy hơi dính, chẳng cần nhìn cũng biết là không ít máu. Trên người mình không tìm ra vết thương da thịt nào, máu này chỉ có thể là từ trên người Tân Húc Phi dính qua.

Dưới tình huống nào, dưới tư thế nào, máu của Tân Húc Phi mới có thể dính cả mảng lớn trên quần áo y?

Đương nhiên, y té xỉu, Tân Húc Phi chạy tới, vừa đỡ vừa kiểm vừa cứu giúp là nên, chỉ là...

Thấy ánh mắt Phương Khinh Trần nhìn cố định mình, trong mắt lập lòe quang hoa, thần sắc tựa như đang suy tư, Tân Húc Phi liền thấy trán vã mồ hôi,

có một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Phương Khinh Trần bỗng nhiên thu tầm mắt nói: “Thương thế của ngài tuy rằng không nghiêm trọng, cũng phải bôi thuốc cầm máu mới được. Chúng ta đi xem thử thái thượng hoàng đì, được phòng cũng ở ngay bên cạnh tẩm cung.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 68 : Hỗn Độn Không Mở

Đạp lên điện các không một bóng người, xuyên qua trùng trùng điện vũ vắng lặng, trước đại môn tẩm cung, Phương Khinh Trần lại chần chờ một chớp mắt ngắn ngủi như vậy.

Tần Húc Phi dẫn đầu đẩy đại môn, rảo bước tiến vào, mà Phương Khinh Trần thì đi theo phía sau y.

Giường hoa gối mềm màn gấm móc vàng, Sở Nhược Hồng im lặng nằm trên giường, mà Triệu Vong Trần thì ngồi bên giường.

Thấy hai người tiến vào, gã vội vàng đứng dậy.

Ánh mắt Phương Khinh Trần bình tĩnh lại trống rỗng, hết thảy trong điện y dường như đều thu vào đáy mắt, rồi lại dường như cái gì cũng lười nhìn.

Tần Húc Phi lại chỉ nhìn giường hỏi: “Thái thượng hoàng ra sao?”

“Thái thượng hoàng đã tỉnh, bệ hạ ngài không tìm bộ xương, cũng không nỗi điên, chỉ là...” Triệu Vong Trần cúi đầu, hơi ngập ngừng: “Ngài cứ nằm yên lặng như vậy, ta cởi đồ, thoa thuốc giúp, ngài đều không có phản ứng, đến cả khi ta nối xương giúp, ngài cũng không kêu đau, vô luận ta kêu như thế nào, nói như thế nào, ngài đều không để ý, vừa rồi ta thử cho ngài uống chút nước, đưa đến bên môi, ngài cũng biết uống, nhưng mà... giống như... là vô ý thức...”

Tần Húc Phi khẽ nhíu mày, đi đến trước giường, cúi đầu nhìn nam tử tái nhợt ốm yếu, lặng lẽ nằm trên giường kia, hắn mở to đôi mắt trống rỗng, trong mắt chỉ có một khoảng trống không, trên thế giới này chẳng còn gì có thể ánh vào

đôi mắt hắn nữa.

Tần Húc Phi khẽ thở dài.

Sở Nhược Hồng điên cuồng còn có kỳ vọng, có ký thác, có quyền luyến, biết nói chuyện, biết cười, mà hiện tại cái xác không hồn này trừ biết thở thì còn có gì đây?

“Như thế này tốt lắm, bệnh tình của thái thượng hoàng tốt hơn nhiều, về sau mọi người có thể bớt rất nhiều chuyện, hoàng tộc Sở quốc cũng bớt rất nhiều xấu xí.” Thanh âm của Phương Khinh Trần lạnh lùng gần như vô tình.

Đúng vậy, đối với hoàng tộc và tất cả quân thần Sở quốc mà nói, một kẻ đầu gõ im lặng, nhẫn nhục chịu đựng, không còn có bất cứ chấp nhất gì, vô luận thế nào so với một thái thượng hoàng lúc nào cũng đòi ôm bạch cốt nói chuyện vẫn bớt lo bớt việc nhiều lắm.

Tần Húc Phi lại không thể không hít thật sâu, mới có thể miễn cưỡng kiềm chế sự phẫn nộ bỗng dưng dâng lên.

Y định thần, mới có thể tận lực bảo trì ngữ khí bình tĩnh nói: “Bên ngoài hiện tại tụ tập rất nhiều người, tuy rằng ta đã hạ mệnh lệnh, bảo họ không triệu thì không thể vào, nhưng dùng danh hào của ta, chỉ sợ không ngăn được Sở thần lâu lắm. Xin Phương hầu cân nhắc một chút, việc này làm sao nói với người ngoài, làm sao kết thúc.”

Sau đó cũng không chờ Phương Khinh Trần đáp lời, y đã quay mặt qua hỏi Triệu Vong Trần: “Ta bảo ngươi tìm quần áo giúp ta, có tìm chưa?”

Triệu Vong Trần tự nhiên là không dám nhìn thẳng Tần vương gia ngực trần, chỉ đỏ mặt, hai tay dâng chiếc ngoại y cởi xuống từ trên người mình đã gấp đàng hoàng ở bên cạnh: “Đây... Ta... Quần áo của ta không rộng lắm, Vương gia khả năng không mặc được.”

Triệu Vong Trần vốn là một đại hài tử, vóc người chưa lớn hẵn, mấy tháng nay lại vẫn bị Phương Khinh Trần dạy dỗ, thật sự không thể thêm bao nhiêu thịt, quần áo của gã Tân Húc Phi dáng người vạm vỡ quả thật là không thể mặc được.

“Ta là muôn người giúp ta...”

“Nơi này... Quần áo, ta không dám chọn cho Vương gia.”

Trong cung này trừ thái thượng hoàng thì là thái giám, quần áo của ai Tân Húc Phi có thể mặc thích hợp?

Tân Húc Phi bật cười: “Ta nào có chú ý nhiều như vậy, việc gấp thì tùy cơ ứng biến, ta ngẫu nhiên mặc quần áo của hạ nhân thì có tính là gì.”

Triệu Vong Trần thấp giọng nói: “Vương gia không phải là người dung tục, nhưng hiện tại bên ngoài đã vây đầy những thành viên quan trọng của Tần Sở, nếu như Vương gia mặc quần áo thấp hèn hiện thân trước mọi người, chỉ sợ là không ổn.”

Tân Húc Phi lại chưa từng ngờ tới gã nghĩ chu đáo đến vậy, thoảng kinh ngạc mà nhìn gã một cái, bên tai chợt nghe Phương Khinh Trần tựa tiếu phi tiếu nói: “Vương gia, vóc người hai ta trái lại không sai biệt lắm, nếu như không ngại, ngoại bào của ta có thể cho ngài mượn khoác.”

Nhưng Tân Húc Phi lại không muốn mặc chung một bộ quần áo với y, ra ngoài diễn vở Tân vương gia Phương hầu gia thân mật khăng khít, hợp tác vui vẻ kia, hỏi nhàn nhạt: “Nơi này không phải có một y quan sao?”

Triệu Vong Trần trước mắt sáng ngời: “A, đúng vậy, quần áo của y quan khá lớn, Vương gia hẵn là có thể mặc được, bây giờ ta sẽ đến được phòng, giúp Vương gia lấy thuốc trị thương và...”

Tân Húc Phi tùy ý khoát tay: “Các người chăm sóc thái thượng hoàng đi, tự ta có thể xử lý.”

Y quay người nghênh ngang ra khỏi điện, đợi khi không còn thấy bóng, Phương Khinh Trần mới thoả mái nói: “Ngươi cũng ra ngoài.”

Triệu Vong Trần thoáng sững sốt, nhẹ giọng nói: “Sư phụ.”

Gã không thường gọi Phương Khinh Trần là sư phụ, nhưng mỗi lần gọi, Phương Khinh Trần dù sao sẽ nể mặt vài phần.

Nhưng lần này Phương Khinh Trần chỉ lặp lại một lần nữa: “Ra ngoài!”

Triệu Vong Trần cúi đầu, đi tới trước cửa, lại do dự một chút, quay người cẩn rắng nói: “Sư phụ, thái thượng hoàng ngài...”

Phương Khinh Trần nhìn gã một cái, ánh mắt lạnh băng khiến toàn thân Triệu Vong Trần run lên, gã không dám nói gì nữa, rảo bước đi ra ngoài, còn với tay cẩn thận đóng đại môn thay y.

Trong tấm cung, chỉ còn lại y và hắn.

Tần Húc Phi mặc dù không phải là danh y gì, nhưng ở lâu trong quân, mấy việc thoa thuốc cầm máu rồi băng bó này, đã làm quen ngõ quen đường, đến được phòng, y tìm được một kiện y bào rộng nhìn qua có thể khoác lên, cũng không lập tức mặc vào, trước tiên tự ngồi xuống tẩy rửa thoa thuốc cho mình.

Mới xử lý được mười mấy vết thương, ngoài cửa lại có người nhẹ giọng gọi: “Vương gia, có cần ty chức giúp?”

Tần Húc Phi đầu cũng chẳng quay lại hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Triệu Vong Trần thấp giọng nói: “Sư phụ đuổi ta ra, ta lại không dám đi ra ngoài cung, sợ bị những người khác vây quanh truy hỏi, cho nên bèn đến chỗ Vương gia xem có chuyện gì có thể làm không?”

Tần Húc Phi mỉm cười, không hề định qua quấy rầy Phương Khinh Trần, Phương Khinh Trần vì Sở Nhược Hồng, có thể nói là không tiếc hết thảy, vì Sở Nhược Hồng, y từng dốc sức gạt bỏ ý kiến của mọi người, gánh trùng trùng áp lực để xuất suy nghĩ liên hợp chấp chính trước giờ chưa từng có này, hiện tại y thậm chí lại không để ý nguy hiểm, phát điên đến mức dùng phương pháp này để cứu hắn, hiện giờ cứu trợ thất bại, Phương Khinh Trần còn sẽ vì Sở Nhược Hồng mà làm gì đây...

Tâm tư Tần Húc Phi bỗng nhiên ngưng lại, tay cầm thuốc đang định thoa lên vết thương liền ngừng giữa không trung.

Phương Khinh Trần còn sẽ làm gì vì Sở Nhược Hồng? Phương Khinh Trần còn sẽ làm gì vì Sở Nhược Hồng??? Y đứng bật dậy, động tác kịch liệt, dọa Triệu Vong Trần nhảy dựng.

Sau khi dốc hết toàn lực rốt cuộc mới có thể nhìn thấy hắn, bảo hộ hắn, lại phát hiện hết thảy đều không có ý nghĩa, sau khi đánh bạc tính mạng cứu giúp, lại vẫn thất bại triệt để như thế... Phương Khinh Trần... Còn sẽ làm gì vì Sở Nhược Hồng!

Tần Húc Phi sắc mặt xanh xám, một phen kéo xiêm y, tùy tiện khoác lên người rồi xông thẳng ra ngoài.

Triệu Vong Trần bản năng muốn đi theo, lại thấy Tần Húc Phi quay người như gió xoáy, ánh mắt có phần hung ác: “Cho dù ngươi là đồ đệ của Phương Khinh Trần, nếu ngươi không muốn chết, cứ chờ ở đây đừng di chuyển cho ta!”

Triệu Vong Trần sững sốt, bị vẻ mặt đáng sợ này của y dọa cho cái chân vốn đã bước ra một bước vội rụt về, gã ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, nhìn Tần Húc Phi xông thẳng đến tẩm cung như phát rồ!

—

Phương Khinh Trần lẳng lặng đứng trước giường, nhìn người ánh mắt trống

rỗng, chỉ dồn độn nhìn phía trên kia.

Phương Khinh Trần có thể mỉm cười bao dung bảo hộ kia đã chết đi, Sở Nhược Hồng đồng dạng sẽ cười ỷ lại tin tưởng kia cũng không thể sống được.

Hắn ở ngay nơi này, nhìn y, trong mắt lại chẳng còn y.

Hắn không phải Sở Nhược Hồng năm đó tâm niệm nhớ kỹ Phương Khinh Trần kia, hắn thậm chí không phải kẻ điên coi Phương Khinh Trần là ma quỷ yêu quái ác ôn ngày trước đó.

Trong mắt hắn, Phương Khinh Trần cùng cái bàn, tảng đá, cái giường, hết thảy hết thảy đều không khác nhau. Không có ai là đặc biệt, không có ai là bất đồng, chẳng ai có thể lưu lại dấu vết trong lòng hắn, chẳng ai có thể kích thích mảy may phản ứng của hắn.

Hắn chỉ là một hoạt tử nhân.

Phương Khinh Trần cười hờ hững.

Khí kình cường đại ngưng tụ trong lòng bàn tay, y mặt không biểu cảm mà giơ tay lên.

Cả đại môn tẩm điện đột nhiên bị lực lượng cực lớn đụng vỡ tan tành, một bóng người nhanh như chớp bay qua đây, khó khăn dùng một tay ngăn chưởng đao y lấy thế lôi đình đánh xuống!

Tần Húc Phi sắc mặt bụi bại, lại nổi lên một trận ứng hồng khác thường, trong lúc nóng lòng không kịp tụ lực đã bị nội thương, lại không lo điều lý khí tức, chỉ dùng ánh mắt nhìn Phương Khinh Trần đầy giận dữ: “Phương Khinh Trần, ngươi không thể làm như vậy!”

“Chuyện của ta, không cần ngươi can thiệp!” Trong thanh âm lạnh băng của Phương Khinh Trần, không có một chút chột dạ.

Trong ảo cảnh, y từng một chưởng đánh nát bóng dáng chính y, hiện tại y đồng dạng có thể một chưởng hạ xuống, làm người trước mắt này không còn tồn tại, chỉ có hết thảy đều không còn tồn tại nữa, trò cười này mới có thể triệt để hóa thành khói!

“Hình như ngươi đã quên, là ngươi chủ trương để ta trở thành Nghị Chính vương của Sở quốc, cũng là ngươi dốc hết sức đẩy y trở thành thái thượng hoàng, đến bây giờ, ta có tư cách can thiệp hay không, ngươi không quyết được!” Tân Húc Phi bỗng phát lực, ngăn tay y, đẩy y ra hai bước, bản thân ngăn trước sập ngự.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 69 : Sớm Biết Hôm Nay

“Ngươi phải hiểu, ta là vì tốt cho y.” Phương Khinh Trần ngữ khí lạnh băng không gợn sóng: “Y từng là Hoàng đế, lại điên đến nước này, hơn nữa đã không thể tỉnh lại, đã như vậy, cần gì còn phải để y tiếp tục xấu mặt chịu nhục trước mặt thế nhân?”

Tần Húc Phi khe khẽ lắc đầu: “Ngươi cảm thấy như vậy là tốt nhất, y lại chắc gì, ngươi tự cho là vì tốt cho y, nhưng ngươi có từng chân chính nghĩ tới, y muốn lại là cái gì?”

Phương Khinh Trần cười lạnh: “Đừng nói với ta, nếu là Liễu Hăng điên, ngươi sẽ không chọn giết y.”

Tần Húc Phi bình tĩnh đáp: “Ta sẽ! Nhưng đây là bởi vì Liễu Hăng là băng hữu của ta, ta hiểu rõ lòng y! Ta biết, với y mà nói, sống như vậy nhất định còn khuất nhục hơn cả chết. Y sẽ không nguyện ý! Thế nhưng người này không phải Liễu Hăng...” Y nhìn chăm chăm Phương Khinh Trần: “Ngươi có lẽ là người quan tâm y nhất, nhưng mà ngươi thật sự hiểu rõ y sao? Nếu y có thể lựa chọn, y thật sự tình nguyện đi chết sao?”

Phương Khinh Trần lặng lẽ ngưng mắt nhìn thiếu niên ánh mắt vẫn trống rỗng chết lặng trên giường kia... Thiếu niên yếu đuối, gấp chuyện luôn sẽ trốn sau lưng y này, vĩnh viễn không có sự kiêu ngạo và cương liệt như Liễu Hăng hoặc Tần Húc Phi.

“Ngươi nói đúng, ta quả thật không có quyền lực quyết định thay người khác, nhưng mà, Sở Nhược Hồng có thể tiếp tục sống như cái xác không hồn như vậy, ta lại không thể chịu đựng...”

Phương Khinh Trần thậm chí đã không còn dùng thái thượng hoàng đế tôn xưng Sở Nhược Hồng, mà Tần Húc Phi cũng không hề phản đối với việc y gọi thẳng tên Sở Nhược Hồng. Bởi vì Phương Khinh Trần đã ngẩng đầu, minh thần lệ liệt điên cuồng, bao nhiêu tình cảm kịch liệt kích động, như ngựa hoang mất cương nhảy chồm lên, gầm gừ gào thét!

“Ta không thể chịu được, không thể chịu được y vĩnh viễn sống như người chết! Ta muốn giết y, đích xác không phải vì thay y bảo tồn tôn nghiêm, ta muốn giết y, chẳng qua là vì chính ta!”

Trong nháy mắt này, Tần Húc Phi vậy mà cũng cảm thấy sợ!

Y hờ hững đứng trước người y từng lấy sinh mệnh yêu quý bảo hộ, lạnh lùng thảo luận sinh tử của hắn. Đối mặt với cường địch lớn nhất tại Sở quốc, y nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế, cũng không hề cố kỵ!

Tần Húc Phi lắng lặng ngưng mắt nhìn y. Một cơn phẫn nộ và bi thương sâu sắc bỗng nhiên cùng nhau tuôn lên trong lòng.

“Sớm biết hôm nay, lúc trước hèn tật!”

“Đã đến hôm nay, còn bàn gì lúc trước.” Phương Khinh Trần cười lạnh băng: “Hết thảy lúc trước, cũng đều bởi vì phong thư ly gián kia của ngươi tạo thành, hiện tại ngươi lại có tư cách gì mà nói mát.”

Tần Húc Phi lắc đầu cực chật cực chật, từ kẽ răng gạt ra mấy chữ: “Hủy y, là ta... hay là ngươi!”

Cơ hồ là trong giây lát, Phương Khinh Trần liền bình tĩnh lại, tất cả kịch liệt đều hóa thành băng hàn. Thanh âm của y bình tĩnh thần kỳ: “Vương gia đang nói gì?”

Trong nháy mắt, khí cơ của Phương Khinh Trần đã khóa chặt Tần Húc Phi. Tần Húc Phi cảm giác được rõ ràng, hiện tại bất cứ động tác gì của y, đều có thể

đưa tới công kích như cuồng phong bão táp.

Y cười khổ, nhưng không lùi bước.

“Lúc trước, ngươi có từng thật sự bị người Ma giáo trói đi. Kim điện moi tim, thật sự chỉ là một tử sĩ lâm thời chui ra sao!”

Nếu nói chuyện này vốn chỉ là phỏng đoán không hề có chứng cứ xác thực của bản thân y, thế thì hiện tại phản ứng của Phương Khinh Trần đã cho y chứng minh lớn nhất. Y cũng không hề nguyện ý bị giết người diệt khẩu, chôn theo tên điện Sở Nhược Hồng này thật sự là thập phần không đáng. Nhưng giờ này khắc này, y đã không có lựa chọn nào khác.

Phương Khinh Trần ngưng mắt nhìn Tân Húc Phi, bình tĩnh lặp lại một lần: “Vương gia đang nói gì.”

Sớm từ lúc trước khi bắt được Liễu Hăng, Phương Khinh Trần đã cảm giác ra hai người này có ngầm vực đối với chuyện giữa y và Sở Nhược Hồng. Nhưng y chưa hề vì thế mà lo lắng. Dưới tình huống đối địch lẫn nhau, loại ngầm vực không có bằng chứng này, cho dù họ nói ra, cũng sẽ chỉ bị cho là phi báng.

Nhưng mà y lại không ngầm được, Tân Húc Phi sẽ lấy thân vượt hiểm, quả quyết hỏi y một câu này.

Dưới sự ép hỏi của y, Tân Húc Phi thở dài một tiếng: “Ngươi giải thích tuy rằng rất tốt, nhưng chưa hẳn thiên y vô phùng. Chỉ là thuộc hạ của ngươi với ngươi kính ý quá sâu, mà bách tính Sở quốc cũng đang chờ mong ngươi làm cho thiên hạ thái bình. Họ đều rất cẩn ngươi, cho nên trong đáy lòng sẽ không muốn hoài nghi lời ngươi nói mà thôi. Nhưng ta thì bất đồng.”

Khi nói chuyện, y đã ngẩng đầu lên, nhìn thẳng mắt Phương Khinh Trần: “Ngươi là địch nhân lớn nhất của ta, cho nên tài trí của ngươi, năng lực của ngươi, ta nhìn càng rõ hơn bất cứ ai. Ta cẩn bản không tin, giáo chủ Ma giáo, phái một thủ hạ, là có thể nhân lúc ngươi không đề phòng mà ám toán được. Ta

cũng không tin, có người nào, có thể dưới tình huống không thật sự thương tổn người, còn có thể vây người mấy năm trời. Ta càng không tin, giáo chủ Ma giáo, có thể cầm tù trường kỳ nhân vật quan trọng như người, giấu sự tình mà một chút tiếng gió cũng không lộ.”

Đối mặt với ánh mắt lạnh băng có tính áp bức của Phương Khinh Trần, Tân Húc Phi lại vãnh lộ ra nụ cười tự tin và trào phúng: “Về phần nói là dùng tử sĩ Ma giáo giả mạo người... A, người ta đều không phải thư sinh, dị thuật giang hồ, người hiểu rõ, ta cũng không phải hoàn toàn không biết gì. Thuật dịch dung? Dịch dung thành một người mọi người đều không quen còn thôi, muốn dịch dung thành một người mọi người quen thuộc, mà lại không bị nhìn thấu, là một ngày hai ngày có thể làm được sao? Sở Nhược Hồng và người quen thuộc như vậy, chỉ bằng một tử sĩ lâm thời phái tới, có thể giả giống như đúc, ngôn hành cử chỉ không mảy may sơ hở, dễ dàng giấu giếm được y như thế?”

Tân Húc Phi thản nhiên nói: “Ta từng phái người đi tiếp xúc chư vương Ma giáo, hỏi thăm việc này. Chư vương đều không chịu trả lời chính diện. Nhưng trong lúc hữu ý vô ý đã để lộ ra tin tức là, họ chưa bao giờ nghe nói giáo chủ làm chuyện này. Hơn nữa bằng sự hiểu biết của họ với giáo chủ, cũng tin chắc giáo chủ ban đầu của họ, tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Lời của nhân vật Ma giáo tuy rằng không thể được thiên hạ chọn tin, lại đủ để xác minh hoài nghi của ta.”

Phương Khinh Trần đã thu hồi mũi nhọn toàn thân, lại nhàn nhã khoan thai: “Theo cách nói của Vương gia, chân tướng nên là như thế nào?”

Tân Húc Phi cúi đầu nhìn Sở Nhược Hồng ánh mắt mờ mịt, hoàn toàn trí thân ngoài sự kia: “Tử sĩ kia, phải là thế thân người huấn luyện từ sớm. Chỉ có dày công chọn lựa người diện mạo dáng cực kỳ tương tự người, lại lệnh người này thời gian dài bắt chước ngôn hành của người, mới có thể gạt được mọi người. Người lúc ấy bí mật dạy thế thân, có lẽ chỉ bởi vì quyền cao chức trọng, thấy được ngày khác chung quy sẽ có họa khó lường, cho nên lưu lại đường lui cho mình. Nhưng cuối cùng, lại bởi vì phẫn nộ bất bình, mà dùng hăn để chém đứt liên hệ của người và Sở Nhược Hồng.”

Phương Khinh Trần hơi thở dài. Tân Húc Phi lại có thể đoán được đến bước này. Kỳ thật y chưa từng tham vọng cách nói của mình có thể giấu giếm được mọi người trong thiên hạ. Chỉ cần y có thể làm cho những người có điều hoài nghi với y đều không dám nghĩ sâu, không dám truy cứu là đủ. Trong thiên hạ, có thể giáp mặt chất vấn y như vậy, sợ là chỉ có mình Tân Húc Phi. Chỉ có y mới có đủ thân phận đến hỏi mình, chỉ có y mới có đảm thức dũng khí đến hỏi mình như vậy, cũng chỉ có y, mới có đủ lực lượng, đối kháng phẫn nộ và sát khí của mình.

Nhưng mà... Người làm gì ta? Tân Húc Phi thân phận xấu hổ, cho nên Phương Khinh Trần có thể không sợ hãi gì.

“Vô luận ngươi tin hay không...” Thanh âm của Tân Húc Phi càng kém lưu loát, chán chường vài lần, mới nói hết lời: “Ta không thể không hoài nghi ngươi, bởi vì các loại chứng cứ đều đang nói cho ta biết, Phương Khinh Trần ngươi không phải trung thần chống trời trong mắt mọi người kia. Nhưng trong tư tâm ta lại vẫn khâm phục ngươi, cho nên vẫn càng muốn tin tưởng, ngươi kỳ thật là một anh hùng quang minh lỗi lạc.” Tân Húc Phi cười khổ: “Thế nhưng sau khi ngươi nhập kinh, những việc ngươi làm với Sở Nhược Hồng này, khiến ta rốt cuộc không thể lừa mình dối ngươi. Người cực đoan tùy hứng, cuồng vọng càn rỡ, không chịu thừa nhận sỉ nhục, chỉ cần là không hoàn mỹ, ngươi sẽ tình nguyện lựa chọn hủy diệt.”

Có một nháy mắt như vậy, Phương Khinh Trần có ảo giác vị trước mắt này là đến từ Tiểu Lâu, hoặc là từng đi Tiểu Lâu nghe lén vách tường. Y nhướng mày, hỏi lại: “Chuyện ta làm với y, cực đoan tùy hứng?”

“Ngươi biết rõ sẽ kích thích y, lại cưỡng ép cởi đồ kiểm tra thương tích, thậm chí hai lần cướp đi bạch cốt trong tay y. Loại hành vi này, cố nhiên đủ thấy sự quan tâm và đau lòng của ngươi, nhưng... Ngươi để tay lên ngực tự hỏi, một trung thần, đối mặt với quân vương điên khùng, nên là phản ứng này sao? Trong loại đau lòng đó, bao hàm quá nhiều phẫn nộ. Mà lần này ngươi lấy tà thuật liều lĩnh trị liệu cho y, lại tính là gì? Ngươi biết rõ có thể thất bại, ngươi cũng biết rõ,

nếu thất bại, ngươi và y chẳng ai sống được.”

Tần Húc Phi trong lòng hậm hực khôn kẽ. Y vẫn biết Phương Khinh Trần tuy hứng cực đoan, nhưng mãi đến hôm nay, đi vào Cam Ninh điện, y mới hiểu được sự điên cuồng kịch liệt, bất chấp tất cả của Phương Khinh Trần đã đến trình độ nào.

“Ngươi thực hiện có từng giao lại bất cứ điều gì? Ngươi có từng có bất cứ chuẩn bị bồi cứu chu toàn nào? Ngươi hoàn toàn không cân nhắc, nếu hai ngươi bỗng nhiên bạo tử, Sở quốc chẳng dễ dàng gì yên ổn, lại sẽ có phong vân kích biến thế nào. Phương Khinh Trần trung tâm nhân ái, vì nước vì dân kia, sao có thể làm chuyện vô trách nhiệm như vậy!”

Tần Húc Phi đã không thể kiềm nén sự phẫn nộ trong ngôn từ: “Ngươi nói cho ta biết, sau khi giết y, ngươi định làm thế nào? Ngươi đã chuẩn bị khắc phục hậu quả, hay là định phủ tay bỏ đi? Ngươi về đây là vì cứu y, hiện tại ngươi cũng đã xác định không thể cứu tỉnh y. Nhưng ngươi đã cuốn tất cả mọi người vào, ngươi còn có quyền lực gì mà rời đi!”

Phương Khinh Trần không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn Sở Nhược Hồng.

Chưa từng nghĩ đến, tại thế gian này, người đầu tiên nhìn thấu tính tình tâm tính của mình, lại là y. Lại là tên ở nơi bên ngoài chiến trường, dường như luôn đặc biệt thành thật hiền hậu, dễ dàng lừa gạt này.

Nơi họ ngả bài trắng trợn như vậy, lại là trước mặt Sở Nhược Hồng.

Mà Sở Nhược Hồng, nghe người phân thuyết tỉ mỉ trường kỳ biến kinh thiên năm ấy, lại chỉ trống rỗng, ngơ ngác, trí thân ngoài sự, nghe mà không thấy.

Tần Húc Phi lặng lẽ nhìn y cúi đầu ngóng nhìn, nhìn khuôn mặt nghiêng của y kia đột nhiên hơi tịch mịch.

Từ đầu đến cuối, Phương Khinh Trần chưa từng biểu lộ một chút yếu đuối áy

này kinh hoảng hoặc là thống khổ. Nhưng mà không biết vì sao, trong lòng Tân Húc Phi vẫn bi thương đến đau buốt, một lần nữa thì thào than thở: “Sớm biết hôm nay, lúc trước hè tất!”

Phương Khinh Trần hơi nhếch khóe môi, cười lạnh giá: “Ngươi là trung thần hiếu tử, anh hùng hiệp nghĩa, tự nhiên sẽ không hiểu được loại tiểu nhân ta đây.”

Tân Húc Phi chầm chậm lắc đầu: “Ngươi sai rồi, Phương Khinh Trần, ta hiểu được.”

Phương Khinh Trần đầu cũng không ngẩng, chỉ hờ một tiếng nhàn nhạt đầy chế nhạo.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 70 : Đối Đãi Chân Thành

Vẻ mặt Tần Húc Phi trầm tĩnh không gợn sóng: “Ta từ nhỏ đã khá được phụ vương yêu thích. Sau mười sáu tuổi, ta lại liên tiếp lập chiến công, phụ vương càng yêu thương ta hơn.” Y nở nụ cười có phần cay đắng: “Nhiều năm phụ tử thân cận hiểu nhau như vậy, cũng chẳng thể bằng công lao của ta quá nhiều, danh vọng của ta quá cao.”

Tần Húc Phi nắm chặt quyền: “Sở quốc chính gặp biến loạn, chỉ cần thêm một chút sức nữa, là ta có thể dễ dàng đánh bại các ngươi, thế nhưng, phụ vương lại lấy bệnh nặng nhớ con làm danh triệu ta về cung! Người có biết, sau khi trở về, ta sống những ngày thế nào? Ngoài mặt, ta vẫn là vương tử thanh thế hiển hách, nhưng trên thực tế, ta bị giam trong hoàng cung, không thể ra kinh một bước! Mặc kệ ta tranh thủ thế nào, khẩn cầu thế nào, phụ vương cũng không chịu để ta lĩnh binh. Ông luôn vẻ mặt từ ái nói với ta: ông tuổi tác lớn rồi, thời gian không còn nhiều, chỉ muốn ta bồi mình thêm... Người nói ta không hiểu? Bị người thân nhất quan trọng nhất hoài nghi ngờ vực là mùi vị gì, người nói ta không hiểu?”

“Ngươi cho rằng ta thật sự như các ngươi nghĩ, hiểu kính vô song, cam nguyễn ngày đêm hầu hạ dưới gối phụ vương? Nhưng ta không thể lộ ra một chút bất mãn, ta không thể dao động quân tâm, ta chỉ dám uống rượu, ta chỉ có luyện công. Ta chỉ có thể thu thập hết thảy quân báo, nhiều lần sao chép mỗi một cái tên người chết trận! Phương Khinh Trần... Nếu không phải phụ vương ta nghi ta, nếu không phải ta bị giam hãm trong kinh thành, chỉ có thể điều khiển tiền tuyến giữa trùng trùng cản trở, cuộc chiến tranh Tần Sở, đã sớm lắng bụi, nào còn cơ hội để lại cho ngươi!”

Phương Khinh Trần lắng lặng nghe. Nếu không phải khi đó Tân Húc Phi không ở trong quân, đích xác quốc gia này không thể chờ đến khi y có năng lực nắm giữ đại cục thì đã diệt vong. Một đợt trọng bệnh vô cùng không đúng lúc kia của Tân vương... Người Sở nói là trời phù hộ Đại Sở, tổ tông tích đức, người Tân nói là Sở quốc vận số chưa hết, cho nên có thể tìm được đường sống trong chỗ chết. Nhưng hóa ra, trên thế giới này, thật sự không hề có nhiều trùng hợp như vậy.

Ý vậy mà có thể giấu tốt như thế. Con người thành thật nhìn như thiếu bụng dạ này, vậy mà vẫn không chế chặt chẽ cảm xúc của mình, trước mặt mọi người, giấu tốt như thế.

“Đối với phụ hoàng vẻ mặt từ ái, luôn miệng không nỡ để ta rời đi kia, ta ngày qua ngày sắm vai hiếu tử. Người cho là ta chưa từng điên cuồng nghĩ đi nghĩ lại, nếu ta buột miệng nói ra, phụ hoàng, con biết người sợ con, hiện tại, con để người yên tâm! Sau đó ta vung đao tự vận, thật là tốt biết mấy? Nhưng mà cuối cùng ta chẳng làm gì cả. Bất đồng với người chỉ là, ta cuối cùng chẳng làm gì cả.”

Trong thanh âm của Tân Húc Phi đã không thể kiềm chế được nỗi đau thương: “Ta há là thật sự không biết các vương huynh sợ hãi ta, kỵ hận ta. Ta lần lượt tỏ rõ tỏ ngầm, ta không hề có tâm tranh vị! Vì để họ yên tâm, ta cô thân một người đi biệt phủ của trưởng huynh dự tiệc. Ta không mang theo vệ đội đi cùng đội ngũ đi săn của nhị hoàng huynh. Ta không kết giao quan văn, không bổ nhiệm bè phái, ngoài quân đội, ta không dám có mảy may thế lực! Thế nhưng, không đủ! Vẫn không đủ! Ta ở phía trước liều mạng vì quốc gia, họ ở ngay phía sau chặt đứt tất cả đường lui của ta! Ta cũng muốn dẫn quân đội giết về. Giết hết tất cả những người phụ ta, cướp đi vương vị họ để ý nhất, quản chi quốc gia sụp đổ, bách tính khổ nạn trôi giạt gì đó. Nhưng ta không thể! Ta phải đứng ra áp chế bất mãn của toàn quân, không cho người Tân giết hại lẫn nhau, bởi vì đó là chức trách của ta!”

Ý thở dài một tiếng, nhìn Phương Khinh Trần nói: “Trên đời này, ai chưa

từng bị người phụ người thương, ai không có thời điểm bị ủy khuất lớn, huyết khí xông lên, muốn bất chấp tất cả mà báo thù đánh trả. Sao ngươi lại cảm thấy, không ai có thể lĩnh hội đau khổ của ngươi. Phương Khinh Trần, ngươi và người thiên hạ có thể khác biệt bao nhiêu. Bất đồng chỉ là, người khác chỉ nghĩ, mà cuối cùng ngươi đã làm ra.”

“Cho nên, ngươi có tư cách cùng họ liên thủ đến chỉ trích ta. Sự nhẫn nại của ngươi mới là đúng, mà ta thì, kỳ thật bản thân ta cũng rất muốn thảo phạt.”

Mấy đời mấy kiếp, cuối cùng có một người nhìn thấu mình. Y lại không cảm thấy hưng phấn, cũng không cảm thấy bi thương. Chỉ là tâm lạnh như băng, bình tĩnh chẳng gợn sóng.

Tần Húc Phi nhìn y với vẻ mặt phức tạp, rất lâu mới than nhẹ: “Sao ngươi biết những người chỉ trích thảo phạt ngươi, không phải đang hâm mộ dũng khí và quyết tuyệt của ngươi. Mọi người luôn cầm đao nghĩa nhân từ đến chỉ trích ngươi, nhưng mà họ chán ghét ngươi, càng có thể là bởi vì ngươi đã làm chuyện họ muốn làm nhưng không dám làm, ngươi dùng hành vi của ngươi nói cho họ biết, những chuyện ấy, không phải họ không làm được, mà chỉ là không muốn trả đủ giá. Người khiến người ta không thể tiếp tục lừa mình dối người, cho nên ngươi mới đặc biệt đáng hận.”

Phương Khinh Trần rốt cuộc hơi động dung.

Tần Húc Phi bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt chợt lóe lên một thoáng: “Tại sao ngươi giận dữ như vậy? Biết nội tình của việc này, chẳng lẽ còn có người khác? Hơn nữa, họ một mực chỉ trích ngươi?”

Phương Khinh Trần nở nụ cười cực chật: “Vương gia cần gì nhìn trái dòm phải mà nói. Những việc những từ, các kiểu thủ đoạn này của ngươi, chẳng qua là muốn tiêu diệt sát khí của ta mà thôi.”

Tần Húc Phi cười thản nhiên, y không sợ chết, cũng vẫn luôn khát vọng có thể cùng Phương Khinh Trần mạnh tay đánh một trận. Nhưng không phải lúc

này, không phải ở đây. Cứ đùa, dưới thế cục mẫn cảm như hiện giờ, hai người làm sao có thể không dừng liều một trận ngươi chết ta sống? Nếu kích thích Phương Khinh Trần, y không hề nghi ngờ, Phương Khinh Trần thật sự sẽ cùng y cá chết lưới rách. Hoặc càng có thể là cá chết lưới không rách? Phương Khinh Trần tính tình cực đoan sai lầm như vậy, hiện tại y thật sự là không thể chọc.

Tình thế bắt buộc, y chỉ đành ý đồ dùng ngôn ngữ ôn hòa khơi thông cảm xúc của Phương Khinh Trần. Y chưa từng nghĩ chuyện phải gạt Phương Khinh Trần, cũng biết không thể gạt được. Nhưng y cũng từng trải qua đau đớn, y cũng từng có suy nghĩ điên cuồng, y khiếp sợ thậm chí là bội phục hành vi quyết tuyệt của Phương Khinh Trần, bởi vậy y chỉ cần nói thẳng thắn. Tự nhiên mỗi một câu đều chân thành, tuyệt không giả dối.

Bởi vì y thẳng thắn thành khẩn, cho nên Phương Khinh Trần dù biết rõ y đang sử kế mưu lợi, cũng không thể nỗi giận. Sự kịch liệt lúc đầu vừa qua, thế cục trước mắt, tình hình Sở quốc, tự nhiên một lần nữa trở thành nội dung cân nhắc. Khí cơ tràn ngập sát ý kia, tự nhiên liền tan đi. Mà Tân Húc Phi, tự nhiên là cảm giác được. Sự cố kỵ của y đi mất quá nửa, bị Phương Khinh Trần vạch trần tâm tư cũng không xấu hổ, chỉ thoái mái cười nói: “Cũng thế, Phương hầu cần gì phải nhìn trái nhìn phải mà nói? Câu hỏi của ta vừa nãy, vì sao Phương hầu không đáp.”

Phương Khinh Trần cười khoan thai: “Vương gia đã có bốn sự thông thiên này, sao không tự mình đi tra.”

Tân Húc Phi cũng biết y nhất định không chịu thẳng thắn cho biết, không phí sức hỏi nhiều nữa, chỉ ngóng nhìn Sở Nhược Hồng hỏi: “Vậy thì, thái thượng hoàng... Phương hầu lại tính toán như thế nào?”

Phương Khinh Trần sát khí đã qua, nhưng y làm sao chịu cho Tân Húc Phi chiếm thượng phong, cứ thản nhiên khoanh tay nói: “Vậy phải xem Vương gia ngươi có quản được ta hay không.”

Tần Húc Phi cũng hơi tức giận. Tên này vừa rồi chui vào sừng trâu không ra, bất cứ kích thích nào cũng có thể khiến y liều mạng bất chấp tất cả, mình đương nhiên phải tránh đi mũi nhọn. Hiện tại lý trí đã trở về, biết nặng nhẹ, không đến mức điên cuồng làm liều nữa, vậy mình còn khách khí với y làm gì? Sao có thể cho địch nhân triệt để ngăn chặn khí thế, vậy y chẳng phải là một đời cũng khó mà trở mình.

Tần Húc Phi cười lạnh lùng, bỗng nhiên quát lớn một tiếng: “Mọi người, vào đây!”

Một tiếng quát này lại là lấy nội lực phát ra, chấn tai Phương Khinh Trần vang ong ong, trong ngoài Cam Ninh cung, không ai không nghe rõ mồn một.

Phương Khinh Trần đột nhiên kinh hãi, trừ nhìn Tần Húc Phi hăm hè, nhất thời chẳng còn biện pháp khác.

Người bên ngoài, vô luận là quân Tần hay người Sở, ai không muốn vào đây xem kết cục. Nghe tiếng quát này, Kỳ Sĩ Kiệt vung tay, triệt mở tuyến phong tỏa, vô số người trùng trùng điệp điệp xông vào.

Số người quá nhiều, tất nhiên không dám xông hết vào điện, chỉ là tất cả quan viên và tướng lĩnh cao cấp Tần Sở nghe tin mà đến, phần nhiều đã theo tiếng tiến vào trong điện.

Kết quả là, một đám người nhìn tấm điện đã mất đại môn mà trợn tròn mắt.

Tần Húc Phi lạnh lùng quay lại đối mặt với mọi người, Nghị Chính vương đường đường, tùy tiện khoác một bộ bào phục y quan cấp thấp, đầu bù tóc rối, trên mặt còn đang chảy máu, bộ dáng này thật sự dọa người.

Trong đám người, lập tức phát ra một chuỗi những tiếng kinh hô kiềm chế. Lại liên tưởng một chút đến cả dải lớn phế tích nhìn thấy trong vườn và xác cửa điện, cùng với Trần Quốc Phương hầu sắc mặt xanh xám phía sau kia, cơ hồ mỗi người đều băng không ảo tưởng ra một cảnh tượng phấn khích là Nghị Chính

vương Trấn Quốc hầu sau lưng mọi người đánh nhau tung bừng.

Đây... đây lại nên kết thúc như thế nào?

Đã có tướng lĩnh Tần quân kích động kêu lên: “Vương gia!” Có mấy người thậm chí co cẳng định chạy đến chố y.

Tần Húc Phi phất tay ngừng động tác của mọi người. Ánh mắt đảo qua mọi người, làm ra vẻ vui mừng: “Vừa nãy Phương hầu dùng công lực liệu bệnh cho thái thượng hoàng, chân khí rẽ lỗi, ta ra tay giúp một chút. Tuy nói có phần hung hiểm, bệnh tình của thái thượng hoàng rốt cuộc đã có chuyển biến cực tốt, đây đúng là may mắn của Sở quốc!”

Y chợt thu lại vẻ tươi cười, lạnh lùng nói: “Chỉ là thái thượng hoàng bệnh tình vừa có khởi sắc, lưu luyến người Sở, cảm thấy cực xa lạ với người Tần. Vì để thái thượng hoàng dưỡng bệnh tốt hơn, ta hiện tại quyết định, triệt đi tất cả người Tần trong Cam Ninh điện! Vì phòng ngừa có người Tần xa lạ đụng chạm thái thượng hoàng, từ hôm nay trở đi, quân trông giữ Cam Ninh điện không thể ít hơn năm trăm. Mà việc bố trí phòng vệ của Cam Ninh điện, toàn bộ do Sở quân trong cung và hoàng thành tiếp quản. Tất cả người Tần, từ ta trở xuống, nếu không cần thiết, không có lệnh, không được tiến vào Cam Ninh điện. Việc trị liệu, thuốc thang của thái thượng hoàng, cũng đều do người Sở tiếp nhận. Tất cả đồ ăn cung ứng trong trù phòng Cam Ninh điện, mở thông đạo khác, đều do người Sở quản lý, người Tần tuyệt không tham dự trong đó. Những chuyện khác, Phương hầu còn có gì muốn bổ sung, mọi người cứ nghe Phương hầu giao đi.”

Y như gió mạnh nói hết một phen, cũng chẳng quan tâm mọi người có nghe hay không, tin hay không, lý giải hay không, tự sải bước rời đi. Chỉ là lúc gần đi, quay đầu lạnh lùng nhìn Phương Khinh Trần một cái, ánh mắt kia cơ hồ là khiêu khích.

Vốn định cho người thời gian, cho người chậm rãi cân nhắc làm sao để lấp liếm ăn nói với mọi người. Nhưng người đã không chút thông cảm cho người

khác như vậy, thế thì không thể trách ta không thông cảm cho người. Mỗi oan này người đừng mơ ta gánh thay người, nếu thái thượng hoàng chết, chính là bảん thân người Sở các người chăm sóc bảo hộ không chu. Việc chết sống của y liên quan ta cái răm, người thích giết ai thì giết, thích dǎn vặt thế nào thì cứ thế ấy đi! Ta lười quản!

Tần Húc Phi khí thế bùng bùng, không có bất cứ ai dám chǎn đường. Y vừa đi, tất cả người Tần đều đi theo sạch.

Phương Khinh Trần quả thực phải hơi trổ mắt. Đây, Tần Húc Phi thật sự là người thành thật à? Mình quả thật không nhìn làm người à? Y lại có thể sạch sẽ lưu loát mà phủi sạch tất cả hiềm nghi như vậy, cộng thêm ném một cục diện rồi răm lên người mình, rồi chẳng quản chuyện gì mà đi mất?

Hiện tại, còn lại một đống người Sở, mắt đầy chờ mong, mặt đầy mù mờ nhìn y, mỗi người đều là tướng lĩnh thần tử, mỗi người đều có ba phần thể diện kia, y thật sự không tiện phớt lờ.

Phương Khinh Trần đành phải ho khan một tiếng, cố gắng nghĩ xem làm sao lấp liếm theo câu chuyện của Tần Húc Phi: “Việc này, vừa rồi, ta...”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 71 : Căn Nguyên Ra Sao

Tần Húc Phi bước rầm rầm ra ngoài điện, chính gặp Triệu Vong Trần từ trong được phỏng lững thững đi ra.

Tần Húc Phi tâm tư chợt chuyển, khẽ gọi một tiếng: “Sĩ Kiệt.”

Kỳ Sĩ Kiệt theo tiếng đến gần: “Vương gia.”

Tần Húc Phi hỏi rất cẩn thận: “Căn nguyên của Triệu Vong Trần, ngươi có từng tra?”

Kỳ Sĩ Kiệt gật đầu: “Gã là đệ tử của Phương Khinh Trần, chúng ta đích xác từng dụng tâm điều tra, nhưng mà kết quả tra ra rất bất ngờ. Tiểu tử này chỉ là một lưu dân chiến loạn, vận khí tốt ngẫu nhiên ở trong núi gặp gỡ...”

Tần Húc Phi khẽ lắc đầu, đè thấp thanh âm đến mức chỉ hai bên nghe được: “Trong vòng mười ngày... Nếu Triệu Vong Trần còn chưa chết, vậy một lần nữa tra kỹ hết thảy về gã. Ta không thích nghe thấy kiểu nói lưu dân này, ngươi phải điều tra rõ thân phận lai lịch của gã! Cho dù gã chỉ là một nông dân sơn thôn xa xôi, cũng phải điều tra rõ mười tám đời tổ tông cho ta!”

Kỳ Sĩ Kiệt chợt lạnh lòng, lập tức thấp giọng đáp: “Vâng!”

Từ khi lĩnh giáo hành sự của Phương Khinh Trần, Tần Húc Phi đã không dám tin điều ngẫu nhiên gì, trùng hợp gì. Phương Khinh Trần cuối cùng đã dùng biện pháp gì ứng phó đám Sở thần kia, không phải Tần Húc Phi thật sự không quan tâm, nhưng y chẳng cách nào quản nữa. Lúc Phương Khinh Trần khảo nghiệm nước bọt của mình, y đang bị một đám thủ hạ quan tâm mình quá đáng đè xuống

kiểm tra thoa thuốc một lần nữa.

Kỳ thật những vết thương trên người y tuy răng không ít, rốt cuộc đều không đáng ngại. Chỉ là trong những vết thương trên mặt, có một vết quả thật quá sâu như thế. Ngự y đến một người lại một người, nhưng đều than thở mà bày tỏ, vết sẹo lớn này là lưu chặc.

Nếu nói trên mặt khả năng bị hủy còn có thể nói là càng có khí khái nam tử, Ngự y lại xem mạch cho Tân Húc Phi, nhận định y nội thương nghiêm trọng, khiến thủ hạ của Tân Húc Phi nỗi trận lôi đình. Bắt nạt người cũng không như vậy chứ? Chịu thiệt nặng như vậy, chẳng lẽ họ còn nên nhân nhượng cho yên? Hừ, dẫu đủ nhân thủ, đi tìm Phương Khinh Trần liều mạng nói lý lẽ!

Tân Húc Phi gầm lên vài tiếng, rốt cuộc ngăn được cái tâm khinh suất của họ. Hiện tại y toàn thân bị thương, lại không cảm thấy thịt đau, chỉ cảm thấy đau: “Trên mặt thêm một vết sẹo lại tính là gì. Nội thương qua mấy hôm cũng khỏi. Chuyện bé xé to, bỗng dưng khiến người chê cười.”

Kỳ Sĩ Kiệt rất không phục, thấp giọng nói: “Chúng ta dám không để trong lòng sao? Sau khi Liễu tướng quân về, còn có thể tha cho chúng ta. Lúc trước khi y đi về nam, đã trịnh trọng phó thác điện hạ cho chúng ta như vậy, hiện tại điện hạ lại bị vết thương che cũng không che được, giấu cũng không giấu được này...”

Tân Húc Phi chán nản. Cái đám này, sợ lại là Liễu Hăng, không phải y!

Che không được, giấu không được... Y bỗng thoảng nhíu mày, suy nghĩ một lát, ngẩng đầu giao cho thủ hạ trung thành nhất, trầm ổn nhất, sẽ không gây chuyện nhất là Hồng Lương: “Ngươi đêm nay đi truyền lời cho Phương hầu, ngôn ngữ ôn hòa, mời y mấy ngày gần đây nhất định phải vào triều ngày ngày, không thể co lại hầu phủ hưởng phúc lành nữa.”

Được rồi. Mặc kệ Phương Khinh Trần và y lấp liếm thế nào, người đời đều sẽ không tin. Thương trên mặt y lại rõ ràng như thế, chuyện này nháy mắt có thể

truyền đến thiên hạ đều biết.

Chân tướng càng là không thể biết được, tưởng tượng của người đời càng là trăm kỳ ngàn quái. Đại Sở quốc hiện tại, vô luận là triều đình hay dân gian, đều tuyệt đối không chịu nổi càng nhiều tư đấu quyết chiến liên quan đến Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi. Loại đồn đãi nhảm chán là báo thù lẩn nhau này, khi lên triều, Phương Khinh Trần cho dù ngồi một bên làm bài trí, nhưng chỉ cần hai người đồng thời lộ diện, tất nhiên là Tân Sở hài hòa, cục diện nhất phái tốt đẹp...

Người kia mặc dù tùy hứng, nhưng sự tình nặng nhẹ lại luôn nhìn rõ hơn bất cứ ai, loại xã giao ngoài mặt này, y khẳng định sẽ không chối. Nhưng ghi hận bên dưới...

Tân Húc Phi cười khổ. Y nếu không nghĩ cách đòi lại, y sẽ không gọi là Phương Khinh Trần. Không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhung mà.

Nhưng tính mạng Sở Nhược Hồng đã bảo vệ được, với tính Phương Khinh Trần, lần này thất bại, lần tiếp theo trừ phi kéo mình xuống hố trước, nếu không nhất định không chịu tùy tiện ra tay. Chỉ cần mình không cho y cơ hội để nhân, thế thì vẫn có thể kéo dài.

Đáng giá. Vô luận thế nào, trận này, là y thắng. Một kẻ điên dù sao cũng còn hy vọng cứu. Chỉ cần còn hy vọng cứu, người kia sẽ không thể thuyết phục mình phủi tay bỏ đi.

Y thở dài thườn thượt một tiếng, thoảng mỏi mệt mà nhắm mắt lại. Còn sống, dù sao cũng tốt hơn chết. Người chết đi, vĩnh viễn không thể sống lại...

Tân Húc Phi bỗng nhiên toàn thân kéo căng. Mở mắt, trong mắt lại không có những người chung quanh, mấy tướng lĩnh ở trước mặt y ngạc nhiên nhìn nhau, rõ cuộc có người thấp giọng gọi: "Vương gia..."

Tân Húc Phi biết mình đã thất thần một thời gian dài, bị người nhìn ra manh

mỗi, vội vàng mạnh mẽ kiềm chế tâm thần, cười nói: “Ta không sao, chỉ là nghĩ sự tình đến hơi xuất thần thôi.”

Kỳ Sĩ Kiệt cắn răng nói: “Thuộc hạ biết, Vương gia tất nhiên là lại đang hao tổn *** thần vì Phương Khinh Trần. Người này...”

Tần Húc Phi khẽ lắc đầu, ngừng câu chuyện của hắn: “Về sau bớt mắng y, cũng bớt chọc y, càng đừng giám thị y. Tóm lại, đừng làm chuyện gì có thể khiến y tức giận, người này...” Y cười khổ: “Người này một khi ghi hận cũng lập tâm trả thù, thủ đoạn ấy...”

Nghĩ đến người nọ kỳ thật rất không quang minh lối lạc, kỳ thật rất là trưởng mắt tất báo, Tần Húc Phi hơi buồn bức.

“Vương gia, chúng ta không cần sợ y...”

“Không phải sợ y, chỉ là không cần gây nhiều phiền toái.” Tần Húc Phi cảm thấy hơi mệt. “Hiện tại cục diện như thế, hai bên đều không chịu nổi phiền phức.” Ánh mắt y đảo qua mọi người, bật cười nói: “Các ngươi đó, ở trong quân doanh quá lâu, hỏa khí quá thịnh, về sau theo ta đọc thêm sách, tu thân dưỡng tính đi.”

Mọi người đều ngạc nhiên, ô, tam điện hạ võ si trú danh trong quân, bỗng nhiên muốn đọc sách? Thái dương này mọc ra từ phía tây khi nào thế?

Tần Húc Phi cũng lười nhìn sắc mặt mọi người, cười nói: “Các ngươi tìm thêm sách đến cho ta.”

Mọi người nghe nhìn ta, ta nhìn ngươi, hồi lâu mới hỏi ra một câu: “Vương gia muốn đọc sách gì?”

“Thiên cổ hưng vong, chớ qua lịch sử, đương nhiên phải đọc sách sử. Các ngươi đi tìm sách sử các nước cho ta. Chính sử dã sử tạp ký đều được, đặc biệt là những ghi chép lịch sử suy vong đổ nát của những quốc gia từng hưng thịnh một

thời đó, ta muốn xem thêm, đặng mà cảnh giác.”

Tần Húc Phi thong thả nói: “Những ghi chép lịch sử về vĩ nghiệp kinh thế của anh hùng cái thế đó, ta cũng muốn xem thêm để học hỏi. Đặc biệt là, các ngươi tìm kiếm khắp nơi cho ta, chi ra nhiều tiền, cầu tìm chân dung của danh nhân thời cổ. Nhớ kỹ, không thể là hậu nhân ngưỡng mộ vẽ nên, phải là chân dung chân thật do người thời đó, chiếu bộ dáng của người thật mà vẽ, ta cực muốn thấy phong phạm hoa thái của cổ nhân một chút!”

Y nơi này giao từng câu, chúng tướng từng kẻ nghe đến trợn mắt há mồm.

Việc này, kỳ thật hiểu học không có gì là không tốt, đọc sử cũng không có gì là không đúng. Chẳng qua, lúc sống còn này, Vương gia bỗng nhiên nói một phen như vậy, thật sự khiến người cảm thấy quá quý dị.

Tần Húc Phi lại cười nói: “Đương nhiên, ta đường đường một nhiếp chính vương, lại còn cần đọc sách học sử, cũng có chút mất mặt. Cho nên chuyện này, mọi người không cần làm quá đường hoàng, để người ta biết ngược lại không đẹp.”

Kỳ Sĩ Kiệt lau mồ hôi trên đầu. Có quý, khẳng định có quý! Ta dám lấy đầu ra cược, trong đây tuyệt đối có quý!

Tần Húc Phi lại không để ý tới tính toán trong lòng mọi người, giao xong bèn phất tay, chỉ nói mình bị thương nặng phải nghỉ ngơi, đuổi mọi người đi sạch.

Trước mắt thanh tịnh, y uể oải nằm xuống giường, nhắm mắt, lại thật sự không cách nào nghỉ ngơi. Trước mắt nơi nơi lóe lên, đều là bóng dáng Phương Khinh Trần.

Dáng người anh vũ trên chiến trường, cười quyết thiên hạ trên thuyền nhỏ, thân trong mơ mộng yếu ớt đau thương, nghiêm nghị lanh sát khi bị bóc trần sự thật.

Còn có... lời buột miệng thốt ra trong lúc hôn mê.

Tần Húc Phi vã mồ hôi lạnh một thân.

Người này, bí ẩn trên thân, thật sự là quá nhiều.

Y lại chuyển qua nghĩ đến Triệu Vong Trần. Triệu Vong Trần vốn phải nghe lời nán lại được phòng, kết quả lại lén mò đến ngoài điện nghe lén, rồi chạy về được phòng chờ như mới ra kia...

Thật cho là khi y và Phương Khinh Trần hồn hển, tai mắt sẽ không nhạy?

Tần Húc Phi khẽ cười lạnh. Mặc dù y luôn luôn không thích dùng tâm cơ, nhưng tuyệt không có nghĩa là y không biết dùng tâm cơ. Người này nếu không bị diệt khẩu, như vậy, lại là một manh mối cực kỳ thú vị.

Muốn ta tra sao? Phương Khinh Trần! Ta tuy không có bốn sự thông thiên, lại vị tất không tra ra bí ẩn của người.

Vô luận thế nào, ta chung quy phải làm rõ, người rốt cuộc là ai?

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 72 : Khách Không Mời Mà Đến

Đêm dài đá lạnh hoa ngủ, trăng sao nến tỏ rượu chính say sữa.

Ôi, cuộc sống thế này... vô thú vô vị.

Phương Khinh Trần uể oải nằm giữa đá hoa, xách một bầu rượu, uống mấy hớp, híp mắt một hồi, lại uống hai hớp, mở to mắt, lăng lăng trông trăng sao, đem bầu rượu lưng chừng ném qua ngọn núi con con do mười mấy bầu rượu xếp thành ở trước người, lại từ phía sau mò ra một bầu đầy.

Ôi, chẳng có việc gì, Phương Khinh Trần y, lại chẳng có việc gì làm.

Từ lần trước Cam Ninh điện gây ra chuyện lớn như vậy, đến bây giờ đã hơn mười ngày.

Trong hơn mười ngày, trong trong ngoài ngoài Cam Ninh điện đã đổi hết thành người mới, do cử động cương quyết để người Tân rời xa Cam Ninh điện không hợp lẽ thường của Tân Húc Phi, cùng với kinh biến ngày đó, trong hơn mười ngày ngắn ngủi này, bao gồm thiếu niên Hoàng đế, những người Sở có máu mặt ở kinh thành Sở quốc, đã luân ban thỉnh an thái thượng hoàng một lần.

Tuy nói phân nhiệt tình này tuyệt đối chẳng có quan hệ với quan tâm trung tâm, nhưng vào lúc mẫu chốt này, Phương Khinh Trần cũng không tiện ngăn cản không cho người khác thăm.

Tất cả những người thăm viếng đều cảm thấy tâm tình đại sướng, người người gật đầu khen hay. Mặc kệ trong cách nói của Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần có bao nhiêu lỗ hổng, nhưng thái thượng hoàng như bây giờ đây quả

thật rất tốt. Sở Nhược Hồng ngây ngây ngơ ngơ, có cơm thì ăn, có nước thì uống, chỉ cần người khác đứng động vào hắn, hoặc ngồi hoặc nằm hoặc đứng, đều có thể một mực bất động, sẽ không cho mọi người thêm phiền toái nữa.

Xem chừng, hắn cũng sẽ không tỉnh lại nữa... sẽ không tăng thêm chuyện xấu gì cho cục diện chính trị của Sở quốc. Thật là tốt, thật là quá tốt!

Trừ mỗi ngày vào triều, Phương Khinh Trần hoàn toàn đóng cửa từ chối tiếp khách. Lúc vào triều sắc mặt y cũng âm trầm, đám Trác Tử Vân Lăng Phương kia nào còn dám không thức thời, kiêm y hỏi thăm nội tình, đều chuyển đi đe nẹt Triệu Vong Trần.

Triệu Vong Trần đáng thương, chẳng cần Phương Khinh Trần cảnh cáo gã cũng hiểu được, rất nhiều lời không thể nói lung tung. Nhưng gã lại chẳng có uy phong khí phái như Phương Khinh Trần để có thể dọa người cách xa. Cả ngày bị một đám người đuổi phải trốn đông trốn tây, ngay cả vào trong cung thăm Sở Nhược Hồng, cũng phải lén lút đổi quần áo giả thị vệ, chuồn ra từ cửa hông.

Các thần tử Sở quốc khác, bái kiến Sở Nhược Hồng một lần là không đi lần thứ hai nữa. Chỉ có Triệu Vong Trần vẫn hai ba ngày lại chạy vào trong cung. Mỗi lần đi, gã đều phải bồi Sở Nhược Hồng rất lâu, sau khi trở về vẫn như ngày trước, mặc kệ Phương Khinh Trần có muốn nghe hay không đều đi nói với y, nhưng mà nội dung lại dần dần đơn điệu nhẽo.

Chẳng ngoài Sở Nhược Hồng ngồi, hoặc là nằm, đang ngây người.

Thời điểm đồ đệ bận đến xoay mòng mòng, Phương Khinh Trần người làm sứ phụ này lại thanh nhàn đến mức có phần quá đáng. Lúc vào triều, y chỉ làm một vật bài trí, người ta nghị cái gì, y chỉ một mực làm ra vẻ chuyên chú lắng nghe, gật đầu, ừm vài tiếng, tỏ vẻ y người ở đây, tâm cũng ở đây. Khi Tân Húc Phi hỏi ý kiến, y lại vĩnh viễn vô trách nhiệm mà đáp một câu: “Ta không có ý kiến với ý kiến của Vương gia.”

Tan triều về đến nhà, y liền uống rượu ngẩn người, ngay cả công tác huấn đỗ

bình thường vẫn làm cưng bỏ hoang, chỉ tùy tay ném mấy bản vở công bí tịch, binh thư chiến sách, thi chính tâm đắc gì gì đó khi mình nhàn rỗi vô sự đã viết cho Triệu Vong Trần, rồi để gã tự học thành tài.

Một kẻ nào đó tự cho là biết rõ chân tướng, còn cho là y đang một mực giãy giụa mâu thuẫn trong thống khổ bi thương, kỳ thật căn bản không phải như vậy, y chẳng qua hơi lười, đại não trống rỗng, hơi có xu hướng mất cảm giác. Sở Nhược Hồng... Nếu không phải Triệu Vong Trần dăm ba hôm chạy đến nhắc nhở, y rất hoài nghi mình sẽ triệt để chẳng nhớ ra người này nữa.

Chẳng có việc để làm, cũng chẳng có việc muốn làm. Mấy đời qua, thời điểm y có thể thanh lãnh thanh nhàn như thế, quả thật là không nhiều.

Y bây giờ còn nên làm gì đây? Có chuyện gì còn đáng để y cố gắng, đáng để y tích cực đi làm đây?

Nhân sinh ôi...

Chuyện y đã chuẩn bị kia, vẫn đang tiến hành rất thuận lợi, quân cờ đã hạ xuống, y cần làm, chẳng qua là chờ đợi, ngẫu nhiên nhận được một hai phong mật báo, xem qua lại thiêu hủy chúng mà thôi.

Cả ngày uống rượu ngẩn người, vô công rồi nghề, đầu óc rảnh rỗi quá, ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ đến Tân Húc Phi.

Y thừa nhận mình tùy hứng cực đoan, hành sự gàn dở, người khác không cho là đúng, lãnh đạm xa cách, lòng đầy căm phẫn với y, y trước nay vẫn cho là đương nhiên. Bỗng có người nói với y một tiếng “Ta hiểu”, bỗng có người cho y biết, lựa chọn của y kỳ thật là bình thường, có thể lý giải y, y ngược lại đã bị loại chấn động nào đó.

“Trên đời này, ai chưa từng bị người phụ người thương, ai không có thời điểm bị ủy khuất lớn, huyết khí xông lên, muôn bất chấp tất cả mà báo thù đánh trả. Sao ngươi lại cảm thấy, không ai có thể lĩnh hội đau khổ của ngươi. Phương

Khinh Trần, ngươi và người thiên hạ, có thể khác biệt bao nhiêu. Bất đồng chỉ là, người khác chỉ nghĩ, mà cuối cùng ngươi đã làm ra."

"Sao ngươi biết những người chỉ trích thảo phạt ngươi, không phải đang hâm mộ dũng khí và quyết tuyệt của ngươi. Mọi người luôn cầm đao nghĩa nhân từ đến chỉ trích ngươi, nhưng mà họ chán ghét ngươi, càng có thể là bởi vì ngươi đã làm chuyện họ muốn làm nhưng không dám làm, ngươi dùng hành vi của ngươi nói cho họ biết, những chuyện ấy, không phải họ không làm được, mà chỉ là không muốn trả đủ giá. Ngươi khiến người ta không thể tiếp tục lừa mình dõi ngươi, cho nên, ngươi mới đặc biệt đáng hận."

Không thể ngờ, trên đời này người đầu tiên lý giải y, người đầu tiên thản nhiên nói với y là hiểu, nói hâm mộ, lại là Tân Húc Phi, Tân Húc Phi kỳ thật chẳng hề biết gì kia...

Chỉ là, ngoài lý giải, người kia còn đồng tình y... Cái người đối với sự quyết tuyệt của y, cho dù hâm mộ hơn, bội phục hơn lại vẫn cứ thuận theo nguyên tắc của mình mà phản đối y – người kia, thật sự đang đồng tình y!

Nghĩ đến hình dung ánh mắt Tân Húc Phi lúc đó, Phương Khinh Trần cảm thấy rất buồn cười.

Người kia cư nhiên đồng tình y.

Phương Khinh Trần khẽ cười một tiếng, chợt cảm thấy có một ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt trong lòng.

Tân Húc Phi, người nói ta hiểu là ngươi, kỳ thật làm sao thực sự hiểu được.

Ngươi có biết, người quyết tuyệt trong mắt ngươi này, người dám làm những việc người ta không dám này, kỳ thật y chẳng qua cậy mình không phải phàm nhân, kỳ thật y chẳng qua là bởi vì không phải sợ hãi gì, cho nên những hy sinh người đời không dám, y dám làm, những ràng buộc người đời không thể chém, y dám chém!

Cho nên, Tân Húc Phi đã sai lầm mà coi thần tiên là phàm nhân, cho nên mới có ảo giác như thế.

Suy nghĩ từ từ, nhớ tới mấy băng hữu cũng xúi quấy kia của mình, có mấy lời, đột nhiên y thật sự rất muốn hỏi thử một lần.

Y muốn hỏi Tiểu Dung, ngươi một đời lại một đời, dùng hết tâm huyết, liên tiếp bị cô phụ, nhưng ngươi lại luôn mỉm cười tự kiềm điếm... Nhưng lẽ nào ngươi chưa từng có một khắc, cho dù chỉ là xúc động trong chớp mắt, muốn hủy diệt và trả thù?

Y muốn hỏi Kính Tiết, có lẽ ngươi siêu thoát nhất. Bởi vì mấy đời trước ngươi một khắc cũng chưa từng bỏ đi chân tâm, việc lớn việc khó dù không chân tâm cũng từng nỗ lực, từng bỏ ra, bị người cô phụ thương tổn, chẳng lẽ ngươi lại không có một chút không thống khoái.

Còn có, A Hán... Nếu ngươi tỉnh lại, thật muốn hỏi một câu, vì sao đã đến một chớp mắt cuối cùng kia, rõ ràng hận như vậy, rõ ràng khát vọng trả thù như vậy, ngươi lại vẫn không chịu thương tổn người kia.

Phương Khinh Trần khẽ thở dài, đơn giản dùng một lóng tay bắn cái bầu bay lên, cả bầu rượu lật ngược dốc uống, một bầu mỹ tửu, nửa uống cạn nửa men đá chảy xuống, say vô số hoa cỏ.

Y như vậy thật sự chẳng qua là tùy hứng làm bậy, nào đáng để người hâm mộ đồng tình.

Đêm cực tĩnh cực tĩnh, hoa viên cực tĩnh cực tĩnh. Y trốn trong bụi hoa, trên tảng đá, trước người sau người là hai đống rượu đã uống hết và đang chờ y uống.

Giữa đất trời, trừ tiếng cười cực thấp cực lạnh của y, dường như không còn âm thanh khác nữa.

Ngay cả gió đêm, lúc này cũng lặng yên không thổi.

“Người nào?” Tiếng quát giận dữ bỗng nhiên quát lên, mang theo đam sặc dũng nghị và chí khí thiếu niên, đột nhiên đập tan sự yên lặng khắp trời đất này.

Tiếng binh khí giao kích cắt qua bầu trời đêm, trong bóng đêm, tiếng tay áo lướt gió nhanh mạnh kia không ngừng vang lên khắp nơi, đám thị vệ các nơi trong phủ đều đã bay vút đến chỗ thanh âm kia truyền ra.

Phương Khinh Trần lười biếng trở mình trên tảng đá, vừa không cẩn thận, nửa người đã rơi khỏi tảng đá, đè nát một khoảng hoa hoa cỏ cỏ.

Người dạ hành từ đâu tới mà không có mắt như vậy, quơ người dẫn đường, lại quơ trúng Triệu Vong Trần.

Phương Khinh Trần vươn vai, khách đêm nay tới, vận khí thật không tốt.

Tiểu tử kia tuy rằng tuổi còn nhỏ, căn cơ công phu không vững chắc, nhưng dù sao có sư phụ anh tài ngút trời là y đây dạy, theo y khổ luyện lâu như vậy, chỉ cần người tới có lòng coi thường, khi xuất thủ kích thứ nhất không hoàn toàn chế được gã, cho dù trước mặt cao thủ đứng đầu, Triệu Vong Trần cũng có cơ hội tiếp mây chiêu.

Tiếng binh khí giao kích càng cấp bách đông đúc, Phương Khinh Trần nghe mà phải uể oải ngáp một cái, hảo công phu, hảo kiếm pháp, hảo thân pháp, đem so sánh, đam hộ vệ trong phủ mình kia đều nên đi đậm tướng hết. Thời gian lâu như vậy mà không vây bắt được người, ngược lại cần người ta nơi chốn nương tay, mới miễn cưỡng không có thương vong gì lớn, thật là khiến y mất mặt.

Trong đêm tối, một tiếng thét dài, trào dâng lên: “Tại hạ Địch Nhất, thay chủ cũ cầu kiến Phương hầu, mong Phương hầu niệm tình bạn cũ, thương cho gấp một chút!”

Phương Khinh Trần thở dài không hứng thú, tên này, nhanh như vậy đã không kiềm chế được tính nết, tự báo gia môn, nể mặt A Hán, y thật sự không tiện tiếp tục nghe náo nhiệt nữa, chỉ dành quát một tiếng: “Mọi người dừng tay.”

Tiếng binh khí giao kích lập tức yên lặng.

Phương Khinh Trần chậm chạp dựa đá ngồi ngay lại, quát một tiếng: “Mọi người về nguyên vị, không được tùy ý đi lại, khách quý mời vào viên nói chuyện, những người không liên can khác, không được vào viên một bước.”

Hết thảy quay về yên tĩnh, mà cả tiếng tay áo nhanh chóng thổi lui các phuơng kia cũng cơ hồ nhẹ không thể nghe, chỉ có bước chân nặng nề lại kiên định kia, từng tiếng dần dần tiếp cận.

Phương Khinh Trần mỉm cười, lại khoan thai giơ bầu uống một hớp lớn.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Địch Nhất sẽ không đến tìm Phương Khinh Trần.

A Hán mê bất tỉnh đã lâu như vậy, y bôn ba tứ xứ, tìm kiếm quyển quý các phuơng có thể là người cũ của Tiểu Lâu, lại nơi chốn vấp váp.

Trong lúc bôn ba, y nghe được tin tức Phương Khinh Trần quay về nhân gian, đồng dạng nghe được... cái gọi là truyền thuyết về giáo chủ Ma giáo hảo tâm làm chuyện xấu, cứu Phương hầu hủy cả Đại Sở kia.

Bằng sự hiểu biết của y với A Hán, đương nhiên lập tức phán đoán đây là lời nói dối thuần túy. Nhưng Phương Khinh Trần đã có thể tung lời dối trá thấu trời như vậy để giá họa A Hán, thế thì khả năng y chịu ra mặt cứu A Hán sợ cũng không lớn.

Mạo muội đi tìm Phương Khinh Trần, thậm chí có khả năng bị y giết diệt khẩu, bản thân bị diệt khẩu là việc nhỏ, lại nhất quyết không thể liên lụy A Hán vì sự lỗ mang của mình mà mất mạng.

Cho nên, lúc đầu y chẳng những chưa từng có tâm tư tìm Phương Khinh Trần, thậm chí tránh không đến Sở quốc.

Cho đến lần trước y đi Ngô quốc, bị một câu của vị hoàng hậu lờ đờ không có *** thắn kia chǎn thǎng đến chân trời, chǎng có lấy một chút đường dàn xếp, khoảnh khắc đó y thật sự tâm như tro tàn. Cuối cùng hoàng hậu kia nom y thật sự đáng thương, nhàn nhã chỉ một đường sáng: “A Hán trước kia đã lười, cả ngày ngủ ngon, không rảnh kết giao bằng hữu với ai, cũng là Sở quốc Phương Khinh Trần, Yên quốc Dung Khiêm, Triệu quốc Phong Kính Tiết có tình cảm tốt hơn một chút, ngay cả thân nội công kia của A Hán cũng là ba người này liên thủ chuyên môn lượng thân tạo giúp A Hán. Nói họ là sư phụ A Hán cũng không quá, người đi cầu người bên ngoài, thuần túy là lãng phí thời gian, chǎng bằng đi tìm họ đi, không chừng có ai mềm lòng, sẽ ra tay đó.”

Dễ dẽ dàng dàng đã đuổi tên phiền toái vốn chuẩn bị nǎm vạ cầu xin không đạt mục đích không rời khỏi này, hoàng hậu đại nhân nhàn nhã nhã đi ngủ để làm đẹp, Địch Nhất lại nhiều lần suy tư, nhớ lại năm đó khi mới gặp Phong Kính Tiết, Phong Kính Tiết từng tự xưng là sư phụ A Hán, khi vào Yên quốc, A Hán và Dung Khiêm quan hệ thân cận dị thường, cùng phòng cả một đêm, cảm thấy lời hoàng hậu này nói quả thật có thể tin, cuối cùng mới hạ quyết tâm, mạo hiểm đến Sở một chuyến.

Chỉ là lòng y rõ cuộc còn tồn khúc mắc với chuyện Phương Khinh Trần nói dối giá họa A Hán, vẫn triệu Địch Tam đến, sau khi hai người hội hợp, mới nửa đêm thăm Trần Quốc hầu phủ, Địch Nhất lặng yên lén vào trong phủ, Địch Tam ở ngoài phủ chuẩn bị tiếp ứng, vạn nhất có biến, hai người với nhau cũng tiện phối hợp.

Hầu phủ lớn như vậy, ai biết Phương Khinh Trần ở đâu, Địch Nhất tất nhiên định tùy tiện bắt một người thân phận không tính là thấp dẫn đường, thế nhưng y xui xẻo, lại chọn trúng Triệu Vong Trần.

Triệu Vong Trần nền tảng võ công không tính là thâm hậu, bước chân thoáng phù phiếm, thoát nhìn không giống cao thủ, tuổi tác lại nhỏ, quần áo cũng giống một người có chút thân phận, Địch Nhất thật chǎng để mắt, ra tay không nghiêm

túc, ai ngờ tiểu tử này công phu không sâu, chiêu thức lại cực *** vi, phản ứng lại tuyệt mau, cư nhiên kịp thời tránh thoát tầm tay y, rút kiếm rỗng to, kinh động tú phương, rước lấy vô số hộ vệ vây công.

Cũng may Địch Nhất công phu đủ cao minh, đánh đâu chắc đấy, chưa từng bị hại, chỉ là có điều cầu Phương Khinh Trần, không dám ra tay quá ác, tự dung đắc tội người ta, không khỏi hơi bó tay bó chân, vạn loại bất đắc dĩ, quyết tâm, mới cao giọng tự báo gia môn, không ngờ phản ứng của đối phương cũng rất nhanh, nhẹ nhàng đưa tay đã để y một đường thẳng tiến không bị trở ngại.

Địch Nhất theo bản năng công tụ dưới chân, mỗi một bước đều phát ra tiếng vang không nhẹ, báo cho Phương Khinh Trần biết mình đang đến gần, theo thanh âm vừa rồi phát ra, đi vào hoa viên.

Vừa vào cửa viên, chỉ thấy dưới vầng trăng trong vắt kia, một người khoác khinh sam hơi mỏng, vạt áo nửa hé, mi mắt như mở như nhắm, uể oải biếng nhác, chân trần ngồi giữa khóm hoa, một tay chống gối đá, một tay cầm bầu rượu, dưới ánh trăng u u, mỉm cười thản nhiên. Y say rượu giữa hoa như vậy chẳng biết đã bao lâu, bạch bào trên người rượu ngấm khắp cả, thậm chí có mỹ túu vẩy lên người, cứ thế chảy xuống ***g ngực bỏng.

Địch Nhất chợt ngừng bước.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 73 : Người Tuyệt Tình

Phương Khinh Trần nửa là tiêu dao, nửa là chán chường mà dựa đá ngồi đó, Địch Nhất chợt ngừng bước.

Phương Khinh Trần dù sao cũng là một trong những nhân vật anh hào nổi danh nhất đương thời, cho nên chân dung của y truyền lưu khá nhiều. Địch Nhất trước khi tới đây cũng từng nghiên ngẫm kỹ chân dung của y. Nhưng mà nhất định phải chính mắt nhìn thấy người thật, mới biết thần thái phong hoa như vậy, chung quy là dốc hết thế gian diệu bút, cũng khó được vài phần thần vận.

Phương Khinh Trần tuy là tựa ngủ mà không, tựa say mà không, hơi híp mắt, rốt cuộc trong lòng rõ ràng như gương sáng, vừa nhìn qua, sớm đã nhìn người từ trên xuống dưới.

Kỳ thật, Địch Nhất không tính là người lạ. Tuy nói chưa chính thức gặp mặt, nhưng ngày trước lúc ở Tiểu Lâu, y cũng không ít lần trông thấy bóng dáng người này trong ghi chép mô phỏng của A Hán.

Ánh mắt Phương Khinh Trần hầu như không thể phát hiện mà lướt rất nhanh qua những vết sẹo đầy mặt Địch Nhất.

Người này vốn ngoại hình không tồi, muôn vóc dáng có vóc dáng, muôn diện mạo có diện mạo, đáng tiếc, chỉ vì trong lòng nghĩ không thoáng, đầu óc không thể nghĩ qua, trực tiếp làm hỏng khuôn mặt này.

Cứ bằng diện mạo này của y, lại còn có thể cưới được lão bà, thật là vận khí tốt lên trời.

Chẳng qua, không phải người người đều may mắn như vậy nhỉ...

Không dừng, Phương Khinh Trần thất thần đến vết sẹo mới thêm trên mặt Tân Húc Phi kia. Tuy nói nam nhân trên mặt thêm một vết sẹo cũng có thể thêm vài phần hào khí. Chẳng qua, Tân Húc Phi người này, ngoại hình vốn đã đủ anh hùng, đủ hào phóng. Cho nên... thứ phá hỏng mỹ cảm đó, có thể miễn thì miễn đi vẫn tốt hơn nhỉ.

Ngoài mấy bước, Địch Nhất rốt cuộc thi lễ sâu: “Bái kiến Phương hầu.”

Phương Khinh Trần hờ hững nhận y thi lễ, còn thuận tiện kính tặng một cái liếc mắt, ngay cả ý đồ đến cũng không hỏi, trực tiếp sẵng khoái nói: “Ta biết ngươi đến tìm ta là vì chuyện gì, nói cho ngươi biết, không có khả năng, tạm biệt, không tiễn!”

Địch Nhất nhìn cố định Phương Khinh Trần, nói từng chữ: “Ngươi chuyện gì cũng biết, lại có thể không chút động lòng.”

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Chuyện gì cũng biết đâu chỉ mình ta. Vì sao ta không thể không chút động lòng.”

Địch Nhất lòng đã lạnh lẽo: “Ta nghe nói, tình cảm của các ngươi bất đồng với người ngoài. Người và y, có thể tính là tình nghĩa nửa thầy trò.”

“Nửa thầy trò?” Phương Khinh Trần rùng mình: “Bớt đem ta với tên đàn kia kéo quan hệ đi, ta không gánh nổi đâu.”

Vé giận dữ chợt lóe giữa chân mày, Địch Nhất trầm giọng quát: “Phương hầu!”

Phương Khinh Trần lắc đầu: “Ngươi lại tội gì như thế. Y hiện tại hôn mê không dậy, với y vị tất không phải chuyện tốt. Tỉnh lại thì thế nào đây? Tiếp tục rồi rắm một cách nhảm chán, không dừng khiến mọi người đều khó xử một hồi, tội gì chứ?”

Địch Nhất trầm giọng nói: “Nhàm chán hay không, cũng nên do y lựa chọn. Người ngoài chúng ta có thể nói được gì?”

Phương Khinh Trần cười nói: “Lựa chọn của y chính là ngủ một giấc an ỗn. Người ngoài chúng ta đã không thể nói gì, cần gì phải can thiệp.”

“Phương hầu...”

Phương Khinh Trần uể oải ngáp một cái: “Ta mệt rồi, cũng say rồi, khách nhân có thể trở về.”

Địch Nhất lạnh lùng ngưng mắt nhìn y: “Phương hầu thật sự thấy chết không cứu?”

Phương Khinh Trần khoan thai lắc đầu: “Thứ nhất, y không chết, thứ hai, y vị tất cần ta cứu, thứ ba, có cứu y hay không, cũng là quyền tự do của ta.”

Địch Nhất phải hít sâu một hơi, mới có thể từ từ nói: “Phương hầu có thể không niệm tình bạn cũ, nhưng ngài khiến A Hán ác danh đầy người, chẳng lẽ không thấy áy náy chút nào sao?”

Phương Khinh Trần khẽ cười một tiếng.

“Ta và Địch Cửu, là những người thân cận nhất với A Hán mấy năm qua, hiểu rất rõ tính nết y. Nếu nói chư vương Ma giáo vẫn chỉ là suy đoán, chúng ta lại có thể kết luận. Y căn bản không có khả năng làm ra những chuyện người nói đó. Người không dung đem đại tội hại nước hại dân này thêm lên người y, vô cớ khiến y trở thành ác ma nghìn người chỉ. Người có từng nghĩ tới, nếu một ngày kia y tỉnh lại, phải đổi mặt với bênh danh thiên hạ này như thế nào...”

Phương Khinh Trần chậm chậm lắc lắc ngón trỏ tay phải, cực thản nhiên mà ngăn câu chuyện của y: “Y sẽ không tỉnh lại, chí ít trong mấy chục năm, y sẽ không tỉnh lại. Hơn nữa, cho dù y tỉnh rồi, người cho là y thật sự sẽ để ý chuyện nhảm chán kiểu này sao?”

Khi Địch Nhất nghe y quả quyết một câu “Y sẽ không tỉnh lại.” kia, sắc mặt đã hơi bụi bại, lúc này cắn răng nói: “Cho dù y có thể không để ý, chẳng lẽ ngươi không hề hổ thẹn chút nào sao?”

Phương Khinh Trần cười ha ha: “Ngay cả tình nhân của y cũng có thể không chút lưu tình một kiếp xuyên tim y, còn không hề hổ thẹn, dựa vào cái gì mà ta phải hổ thẹn?”

“Địch Cửu làm sao không thẹn, nếu A Hán tỉnh lại, nhất định sẽ bồi tội với y...”

Phương Khinh Trần cười khẩy ngắt lời y: “Ngươi cảm thấy Địch Cửu sau khi A Hán tỉnh lại sẽ thật lòng bồi tội? Thôi đi, sau khi hắn buông tâm sự, khả năng lén trốn đi càng lớn hơn. Với lại, cho dù hắn hồi hận biết vậy chẳng làm thì thế nào?” Y nở nụ cười lạnh buốt: “Nhận lỗi mà hữu dụng, còn cần vương pháp làm gì. Gương đã đập vỡ chính là vỡ, cho dù cố mà dán lại, ai lại có bản lĩnh mài băng những vết nứt kia. Địch Nhất, ngươi là người xuất thân từ Ma giáo, sao có thể ngây thơ đến nước này.”

Địch Nhất ngữ khí trầm thấp: “Người xuất thân Ma giáo có lẽ ngây thơ, nhưng quyết không đến mức chỉ biết mặc người hâm hại không biết biện bạch.”

Phương Khinh Trần ném bầu rượu, vỗ tay cười: “Uy hiếp?” Trong bóng đêm, ánh mắt y sáng ngời nhìn đối phương: “Thú vị lắm. Đây dường như là lần đầu tiên trong đời này, ta bị người ‘uy hiếp’ đó nha!”

Địch Nhất đề cao thanh âm: “Phương hầu cảm thấy ta không dám nói, hay là lời ta nói không có ai tin, hoặc là cảm thấy ta không có cơ hội nói ra.”

Phương Khinh Trần uể oải đưa tay ra hiệu mặc ngươi đi: “Nếu là người khác, ta đương nhiên đã sớm giết người diệt khẩu. Nhưng ngươi là bằng hữu của A Hán. Người thích nói gì thì cứ đi mà nói, người ta tin hay không đều mặc, ta không can thiệp, chỉ là...”

Y cười tà ác: “Chỉ là, ta cũng không phải kẻ câm. Có đôi khi, ta cũng thích nói chút thị phi, kể chút chuyện phiếm. Tỷ như, tên phản giáo nào đó, mang theo một con sâu lười ngủ mãi không tỉnh kia, đang trốn ở...”

Địch Nhất biến sắc: “Làm sao ngươi biết?”

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Ngươi biết ta và y đều đến từ nơi nào, lại có chuyện gì là chúng ta muốn biết mà không thể biết đây?”

Địch Nhất lắng nghe y một lúc, rốt cuộc thoáng kích phẫn nói: “Các ngươi thần thông quảng đại, nhưng các ngươi lại một kẻ lãnh khốc vô tình hơn một kẻ...”

Phương Khinh Trần tựa tiếu phi tiếu nhìn y, một lần nữa ngắt lời: “Năm đó, nghe tin ta và Phong Kính Tiết chết, y có làm gì không? Y có bất cứ biểu hiện gì là bất bình thay bọn ta, muốn báo thù cho bọn ta không?”

Địch Nhất trầm mặc.

“Coi đi, lãnh khốc vô tình cũng bao quát bằng hữu kia của ngươi. Kỳ thật, ta vô tình hay không liên quan gì tới ngươi. Ngươi để ý chỉ là khi ngươi cần trợ giúp, ta có chịu giúp ngươi không mà thôi. Nhưng đáng tiếc quá, đáp án của ta, vẫn là không.”

Địch Nhất chậm chậm cúi đầu: “Đã lâu như vậy, ta đi hết nơi này đến nơi khác, tìm hết người này đến người khác. Nhiều truyền kỳ như vậy, nhiều anh hùng như vậy, nhiều hào kiệt được thế nhân ca tụng như vậy. Lại chẳng có một ai, chịu đưa tay cứu giúp bằng hữu, không một ai...”

Phương Khinh Trần hơi phiền chán: “Được rồi, được rồi, đừng nói ta chưa chỉ một đường sáng cho các ngươi. Trong đám chúng ta, mỗi quan hệ của ta và Yên Quốc Dung Khiêm, Triệu Quốc Phong Kính Tiết với y đều không tệ. Tính ta tự tư tự lợi, việc chết sống của người ngoài chẳng liên quan đến ta. Hai người kia đều không giống, Phong Kính Tiết là người chính trực, mà Dung Khiêm thì mềm

lòng nhất. Người đi cầu họ, vẫn có một đường sinh cơ. Ở chỗ ta nói nhiều hơn nữa, chẳng qua là lãng phí thời gian.”

Địch Nhất hơi nhíu mày, chần chờ một hồi mới nói: “Yên quốc Dung tướng đã mất tích từ lâu, mà Triệu quốc Phong Kính Tiết...”

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Người chết ta đây cũng có thể sống lại. Trên đời này, còn có gì là không thể?”

Địch Nhất trầm ngâm không nói.

Mắt Phương Khinh Trần hóa lạnh: “Ta không có hứng thú tán dóc với người nữa đâu. Lời ta nói, người thích tin hay không thì tùy, chỉ cần người đừng lúc ẩn lúc hiện trước mặt làm ta ghét nữa. Bằng không chớ trách ta nóng nảy, nói ra ngoài lời gì nên nói hay không.”

Địch Nhất rốt cuộc chắp tay, không nhiều lời nữa, nhảy lên tường hoa viên, nhảy mắt đã lẩn vào trong bóng tối.

Phương Khinh Trần lại nằm về trên tảng đá lớn, hai tay mở ra sau đầu, gác lên đá mà gối đầu.

Địch Nhất này đã có thể hạ quyết tâm mạo hiểm chạy tới tìm y, tất nhiên là phải bám chết đến cùng, hiện giờ cư nhiên để y đuổi đi dễ dàng như vậy. Xem ra tâm tư của người này, chỉ sợ cũng hơi ác độc...

Ánh mắt y uể oải lướt qua phương hướng cửa viện chỗ tăm tối nhất, tự nhắm mắt dưỡng thần.

—

Địch Nhất im lặng ra khỏi Phương phủ, sau khi xác nhận phía sau không hề có truy tung, mới khe khẽ huýt một tiếng.

Địch Tam như u linh từ trong đêm đen đột nhiên hiện thân đến gần, xa xa vè

mặt hỏi dò: “Thế nào? Vừa nãy khi bên trong đánh đến tiếng gió nổi khắp, ta còn lo lắng cho ngươi. May mà ngươi không phát tín hiệu cầu cứu.”

Địch Nhất mặt trầm như nước lắc đầu: “Y không giết ta, nhưng cũng không chịu cứu người.”

Nghe lời này, Địch Tam kỳ thật cũng không có gì bất ngờ. Một lần lại một lần, số lần thất vọng quá nhiều, dần dần không dám ôm hy vọng nữa, bị cự tuyệt ngược lại là thái độ bình thường, nếu thật sự được đồng ý tương trợ, thế mới khiến người ta khó mà tin nổi.

“Bây giờ phải làm thế nào?”

“Chúng ta đi tìm Dung Khiêm và Phong Kính Tiết.”

“Cái gì?”

“Phương Khinh Trần nói, tình nghĩa của hai người với A Hán rất tốt, tính tình lại khá mềm lòng, may ra chịu giúp chúng ta.”

Địch Tam nhíu mày: “Tiêu Thanh Thương đẩy chúng ta đến tìm Phương Khinh Trần, Phương Khinh Trần lại đơn giản đẩy chúng ta đi tìm một người đã chết, một người mất tích, tiếp tục đẩy như vậy...”

“Phương Khinh Trần đã có thể chết đi sống lại, Phong Kính Tiết vị tất không thể. Mà Dung Khiêm chẳng qua là mất tích, nếu chịu dùng tâm tư, chung quy còn có dấu để lẩn. Đây cũng coi như là biện pháp trong không có biện pháp.”

Địch Nhất chợt lộ ra vẻ mặt suy tư: “Năm đó khi tin hai người này chết truyền đến, ta không có ở tổng đàn, chỉ nghe nói, A Hán biểu hiện tương đối lạnh lùng, tuyệt không buồn vì cái chết của bằng hữu, căn bản cũng không nghĩ chuyện thay họ báo thù giải oan. Có lẽ, A Hán sớm đã dự đoán được, họ không phải đã chết thật. Dù sao họ...”

Hai người nhìn nhau, đều chỉ nặng nề thở dài một tiếng.

“Ngươi cảm thấy, tiếp tục tìm không mục đích như vậy, thật sự sẽ hữu dụng sao?”

“Đi tìm dù sao còn một tia hy vọng, không đi tìm, chúng ta cả một tia hy vọng cũng không có.”

Địch Tam không nói gì nữa, chỉ trầm mặc gật đầu.

Thôi, lần này đến tìm Phương Khinh Trần, đã ôm tính toán xấu nhất, hiện giờ Phương Khinh Trần lại không giết người diệt khẩu, chẳng qua đây phiền toái cho hai người không biết ở nơi nào, đây đã có thể tính là kết cục may mắn.

“Chúng ta mau đi thôi, tuy nói khi ngươi sa trong phủ y không động thủ, chúng ta dù sao cũng phải sớm thoát khỏi phạm vi thế lực của họ mới có thể an tâm.”

Địch Nhất cũng gật đầu: “Được.” Y quay đầu nhìn hầu phủ tối om kia một cái, bỗng nhiên cười khẩy một tiếng: “Hầu phủ này cũng không phải là bền chắc như thép. Trong đó tự có người dì tâm.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 74 : Hận Cũ Thù Mới

Địch Nhất quay đầu nhìn hầu phủ tối om kia một cái, bỗng nhiên cười khẩy một tiếng: “Hầu phủ này cũng không phải là bền chắc như thép. Trong đó tự có người dì tâm.”

Vừa nãy khi nói chuyện với Phương Khinh Trần trong hoa viên, Địch Nhất đi vào cửa viên chưa được mấy bước đã dừng, khi trò chuyện, y vẫn cố ý đứng cách Phương Khinh Trần rất xa.

Phương Khinh Trần nghênh ngang ngồi dưới đất, nếu y đứng gần thì sẽ không thể đứng, tất phải quỳ xuống cùng “độ cao” với đối phương. Dù sao y là có việc cầu người. Nhưng làm một sát thủ, y theo bản năng cự tuyệt trước mặt nhân vật nguy hiểm như Phương Khinh Trần này, áp dụng tư thế không thích hợp để chạy trốn và chiến đấu như vậy.

Bởi vì cách quá gần, bởi vì tai mắt linh mẫn, y phát giác người lặng yên lén đến gần ngoài cửa viên kia. Mấy lần y cố ý giả kích động để đề cao thanh âm, chính là để thay người kia che giấu. Phương Khinh Trần uống say chuênh choáng, cách cũng xa, có y che giấu giúp, người kia chắc hẳn sẽ không bị phát giác.

Mặc kệ người nọ là ai, y đã có hành động kiểu này, với Phương Khinh Trần hắn là đều không ôm hảo ý. Chỉ bằng việc Phương Khinh Trần giá họa A Hán, lại không chịu ra tay tương trợ, tất cả những người muốn có chủ ý với Phương Khinh Trần, Địch Nhất nhìn đều thấy thuận mắt, đã không tổn hại gì mình, giúp một chút lại có gì không thể.

Y thậm chí cố ý nhắc tới việc dối trá thấu trời của Phương Khinh Trần, mượn

cơ hội muốn cho người kia biết, cái gọi là đoạn chuyện cũ kia của Phương Khinh Trần, toàn là giả cả. Nếu người nọ muốn mưu tính Phương Khinh Trần, biết bí mật này, dù sao cũng có chỗ hữu dụng. Lần này cơ duyên trùng hợp thuận nước đây thuyền, tương lai vị tất không thể tạo thành một phen phiền toái lớn cho Phương Khinh Trần, cho phủ Trần Quốc hầu rộng lớn này...

Địch Tam tự nhiên không biết những điều này, có phần không kiên nhẫn nói: “Ngươi quản nhiều vậy, mau đi thôi!”

Địch Nhất ừ một tiếng, cũng không giải thích, liền cùng Địch Tam im lặng trốn vào sâu trong đêm đen.

Triệu Vong Trần ẩn về sâu trong phòng, co lại trên giường, chậm chập cuộn tròn toàn thân, vùi đầu trên đầu gối, răng run lập cập, nỗ lực để mình đừng run quá kịch liệt.

Trong ***g ngực sông cuộn biển gầm, vạn ngàn tiếng gào thét chỉ chực tụ lại thành một tiếng gọi bi thương: “Đại ca!”

Nhưng mà, gã gọi không ra, gã không thể gọi.

Đại ca...

Huynh chết oan uổng quá!

Cái người ngoài mặt trung nghĩa vô song kia, thì ra là tàn nhẫn dơ bẩn như vậy! Hắn đùa bỡn tất cả mọi người trong tay, hết thảy những điều này vậy mà đều là mưu tính của hắn, suy tính của hắn. Đại ca... vậy cái chết của huynh, rõ cuộc tính là gì?

Đại ca dũng cảm bộc trực, thăng thắn sang sảng kia của gã, chết rõt cuộc tính là gì.

Trong bóng đêm, Triệu Vong Trần ngẩng đầu lên, trong mắt không hề có nước mắt.

Hai năm đào vong, lang bạt kỳ hồ, gã đã thấy quá nhiều những giây giữa đau khổ, nghe quá nhiều máu tanh và xác thối. Gã sớm đã không còn biết rơi lệ nữa.

Một lần gào khóc nước nở cuối cùng của gã, lại là cầu y.

Giữa núi rừng, gã từng quỳ dưới đất, khóc rống thất thanh, khẩn cầu y.

Cầu y cứu vớt mảnh đất này, những bình dân này, quốc gia này.

Triệu Vong Trần nhắm mắt.

Tôn thờ y như thần linh, coi là cứu ***, đâu chỉ là gã.

Nếu không phải gã đã có hoài nghi với tính tình người nợ, nếu không phải gã trong lúc hữu ý vô ý im lặng rình trộm, nếu không phải ngày đó gã mạo hiểm đi nghe đối thoại của Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần, vậy thì gã sẽ như người thiên hạ, chỉ biết sùng bái y, ngược nhìn y, vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không biết được chân tướng.

Triệu Vong Trần đầu mướt mồ hôi lạnh, trong bóng đêm cắn chặt răng, cắn chặt đến vậy, trong miệng đã ném được mùi tanh của máu chảy ra từ lợi.

Nếu gã không biết gì hết, gã sẽ giống như đại ca, vĩnh viễn vĩnh viễn, kính y như thiên nhân, coi y như ân công, cam tâm tình nguyện chết vì y.

Đáng tiếc, gã đã biết cả.

Thiếu niên sâu trong bóng tối cười lạnh.

Đêm hôm nay, gã rõt cuộc... đã biết cả.

Gã chậm rãi phất tay áo trái, chậm rãi rút một thanh đoản đao trong ống giày,

trong bóng đêm chuẩn xác hạ đao, đau đớn rõ ràng từ cánh tay truyền đến khiến gã xác định, vĩnh viễn sẽ không quên.

Trên cánh tay trái của gã, đã có bốn năm vết thương như vậy, có vết đã ăn da non hồng nhạt, có vết chỉ vừa mới kết vảy.

Thời gian qua, gã chỉ nhờ sự đau đớn do lưỡi dao sắc bén lạnh băng lần lượt cắt da thịt vào đêm khuya, để cưỡng ép mình tỉnh táo lại. Đau đớn của vết thương trên cánh tay, thời thời khắc khắc nhở gã chân tướng đáng sợ này, nhở gã người kia kỳ thật mất trí cỡ nào.

Tất cả thù hận đều phải chôn sâu trong lòng, nhất thiết phải nhớ mỉm cười với y, phải nhớ phục tùng và tôn kính, phải nhớ kính cẩn nghe theo y, phải nhớ quan tâm y trước sau như một, trung thành trước sau như một. Gã phải chờ, chờ một cơ hội có thể đòi lại công đạo.

Gã càng phải giám thị Phương Khinh Trần.

Thời gian qua, Phương Khinh Trần tuy lười nhác không có hành động gì, nhưng liên hệ cùng phía nam lại ngày một gấp hơn. Mật tín vài lần ba phiên nhận được, càng là vô luận gã cẩn thận thám thính như thế nào cũng không thể biết chân tướng. Mà hôm nay, lời của người trong Ma giáo kia, một lần nữa khiến gã cảm thấy khiếp sợ và khủng bố.

Yên quốc Dung Khiêm, Triệu quốc Phong Kính Tiết, còn có tiền nhiệm giáo chủ Ma giáo, họ và Phương Khinh Trần rốt cuộc có quan hệ đặc biệt gì? Trong đây, rốt cuộc cất giấu âm mưu kinh thiên giùi, chẳng lẽ Phương Khinh Trần tiện tay đùa bỡn, không chỉ là Sở quốc, còn bao quát cả thiên hạ?

Gã cố gắng nhớ lại mỗi một câu đối thoại vừa rồi ngoài hoa viên nghe lén được. Lần lượt phân tích, lần lượt suy xét, lại không thể thừa nhận, lời hai người kia nói, có rất nhiều điều gã hoàn toàn không hiểu.

Trước mắt, sự thật gã nắm giữ còn quá ít. Nhưng mà, không sao cả, gã có đủ

kiên nhẫn.

Triệu Vong Trần trong bóng đêm sờ soạng trên giường, chầm chậm từ dưới gối, tìm ra mấy quyển sách.

Gã không đốt nến để xem, vẫn tự và họa đồ trên sách, kỳ thật gã sớm đã vô cùng quen thuộc, đã có thể đọc lùa lùa.

Gã dùng cánh tay trái ra sức nắm quyển sách, nắm đến mức nắm đấm trăng bệch, nắm đến mức những vết thương mới lẩn cùn trên cánh tay đồng loạt nứt ra.

Triệu Vong Trần nhẹ nhàng liếm dòng máu nóng từ trên cánh tay mình chảy xuôi xuống.

Phương Khinh Trần, ta sẽ rất cố gắng học tập hết thảy ngươi dạy cho ta. Ta sẽ hóa mạnh, mạnh hơn nữa, tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng.

Ta sẽ là đồ đệ ngoan ngoãn nghe lời quan tâm có hiểu nhất của ngươi.

Ngươi cứ việc dụng tâm bồi dưỡng ta, nhưng ta sẽ không như ngươi mong muốn, lại trở thành một tử sĩ thuộc về ngươi, lúc ngươi cần, sẽ cam tâm tình nguyện giao ra tính mạng để cho ngươi đùa bỡn.

Ta không phải ca ca ta.

Phương Khinh Trần, ta sẽ tuyệt đối không làm ngươi thất vọng.

Ngươi, là kẻ thù của ta.

—

Phương xa nỗi tiếng trống canh.

Giờ tí.

Lại là một ngày mới.

Phương Khinh Trần vẫn đang nửa mộng nửa tỉnh, say nǎm trên đá, bên tai chợt có tiếng nói cười vang lên: “Khinh Trần, Phương hồ ly.”

Phương Khinh Trần hơi ngẩn ra, lúc này mới bỗng nhiên nhớ tới, hôm nay vừa vặt là cuối tháng. Giờ tí đã qua, hiện tại lại là một tháng mới.

“Phương hồ ly, biết xử phạt vi quy của cậu là gì không?” Thanh âm của Trương Mẫn Hân, vĩnh viễn đều là vui sướng khi người gặp họa.

Phương Khinh Trần ngay cả mắt cũng lười mở: “Lâu như vậy rồi cũng không có sét giáng xuống đầu, tay chân ta đều còn là của mình, chẳng có dị biến gì. Tiểu Lâu cũng không dùng thông tấn khẩn cấp gọi ta... cô nói xử phạt của ta sẽ là gì? Bất kể là gì, ta hiện tại chưa nguy hiểm, họ định chờ sau khi ta về lại cùng ta thu sau tính sổ. Xử phạt kiểu đó, cô cho là ta để ý?”

Trương Mẫn Hân cười không ngừng: “Sớm biết tiểu tử nhà cậu sẽ không để ý mà.”

Phương Khinh Trần hừ một tiếng. Bất quá, hiện tại y lại chẳng rảnh rỗi đâu vô mõm với cô nàng: “Thay ta nói tuyển với Kính Tiết, ta có việc tìm y.”

“Tìm cậu ta làm gì?”

“Nối thông tuyển, cô trực tiếp nghe lén không phải là được?” Phương Khinh Trần hơi vô vị: “Hiện tại là đầu tháng, thời gian cùng Kính Tiết bên kia khẳng định chưa dùng hết, đừng có tìm lý do chối từ.”

Trương Mẫn Hân cười nhẹ một tiếng: “Ê, cầu người cũng không biết nói một câu dễ nghe, cậu thật là chẳng dễ thương gì hết. Nửa đêm canh ba, cậu không ngủ được, Kính Tiết người ta cũng phải ngủ chứ. Tôi không đồng lõa với cậu phá mộng đẹp của người ta đâu.”

“Trương Mẫn Hân!”

Phương Khinh Trần nghiến răng nghiến lợi. Y mới rời khỏi vài ngày, đám

rảnh rỗi trong Tiểu Lâu này liền quên mất y là ai?

“Rồi rồi!” Trương Mẫn Hân cười không hảo ý: “Sự tình gì mà chờ mấy giờ cũng không được? Nếu không thì hiện tại cậu cứ nói cho tôi biết, để tôi coi có đáng đi hại Kính Tiết giúp cậu không?”

Phương Khinh Trần hừ một tiếng, tuyệt không thỏa hiệp, tuyệt không trả lời.

Một dòng suối nhỏ bình thường chảy ra sơn cốc, uốn lượn giữa đồi núi, ngoằn ngoèo xuôi về phía bờ biển nguyên.

Vùng đất mới ra khỏi dãy núi, nhấp nhấp nhô nhô, không bằng phẳng lấm, vẫn còn cằn cỗi, nhưng có khe suối này, cũng liền có nông gia, có gia đình.

Khe suối uốn lượn, xâu chuỗi từng thôn trang nho nhỏ, chảy qua bò dê gà chó uống nước, trút qua mắt cá chân những thôn cô cầm dùi giặt quần áo, tràn qua hai tay những lão phụ vo gạo rửa rau.

Nước từ từ sâu, đục đi, không còn trong vắt nữa.

Dân cư cũng dần dần đông đúc, khe suối dần dần rộng thành dòng sông, từ ngoại ô thành thị lảng lặng chảy qua.

Bờ sông, có một thôn trang nho nhỏ.

Nơi này đã không phải sơn dã khói bếp thưa thớt, chẳng cần lo lắng đám mảnh thú hổ báo sài lang này xâm nhập. Triệu quốc cũng nhiều năm không có chiến hỏa, cho nên thôn trang này mở cửa ôn hòa. Không thấy chiến hào thành lũy, chỉ có những gian nhà, những khu vườn, tùy ý tụ lại thưa thớt, chỉ có con đường đất nhỏ thôn nhàn giẫm cứng, phân cách từng hộ gia đình.

Phong Kính Tiết ngồi xổm giữa đám cây đại cổ đại lùn xùn, khom lưng che khuất thân hình, không nói một lời, ngưng mắt nhìn một gian nhà tranh rào trúc

con con phía trước.

Trước gian nhà tranh, có một phụ nhân trẻ tuổi đang khom lưng cho gà ăn, mấy con gà mái hoa lau chích chích cục cục vây quanh người nàng. Thỉnh thoảng nàng lại đưa tay vỗ vỗ bọc tã nho nhỏ trên lưng kia, miệng khẽ hát một khúc ca giai điệu đơn giản, thanh âm cực kỳ ôn nhu.

Phong Kính Tiết nhìn vẻ ấm áp từ ái kia trên mặt nàng, lăng lăng xuất thần.

Khi tuyển thông tấn cùng Khinh Trần lặng yên nỗi lại trong đầu, y phải mất một lúc lâu, thần hồn mới quay về, thoảng ngạc nhiên, không đợi đổi phương phản ứng lại, y đã tiệt câu chuyện của Khinh Trần: “Khinh Trần, ta quả thật không có cách nào trị liệu tật bệnh *** thần đâu.”

Chẳng lẽ y làm Ngự y một đời, liền phải bao trị bách bệnh sao? Chí ít thì khoản này, y chưa từng bỏ thời gian đi học.

Phương Khinh Trần rất đỗi buồn bức: “Ta có hỏi ngươi chuyện này sao? Chẳng lẽ không phải chữa bệnh giúp tên đó là ta không thể tìm ngươi?”

Phong Kính Tiết cười khổ một tiếng, biết mình hơi thấp thỏm, *** thần không yên, nhưng cũng không thể nói gì.

“Ta chẳng qua muốn tìm ngươi hỏi thăm một chút, vết thương trên mặt có cách nào tiêu trừ không?”

“Ê ê, Phương hồ ly, ngươi hỏi cái này để làm gì? Cho dù Sở Nhược Hồng không chữa khỏi, ngươi cũng đừng quá đáng với hắn quá nha. Hắn còn chưa đến hai mươi tuổi đâu, cho dù trong lòng giận dữ, cũng không thể định bụng năm ba hôm rạch một đường trên mặt hắn chứ?”

Phong Kính Tiết rất không đồng ý.

Phương Khinh Trần chán nản: “Ngươi nghĩ đi đâu đó! Ai nói là ta hỏi thay hắn!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 75 : Nhân Quả Tuần Hoàn

“Không phải hắn? Không phải hắn thì còn ai?” Phong Kính Tiết lẩy làm kỳ quái: “Trừ hắn ra, ngươi sẽ còn vì một vết thương trên mặt ai mà nhọc lòng?”

Phương Khinh Trần liếc một cái: “Được rồi, ta không hỏi được à?”

Phong Kính Tiết lại cười: “Được rồi, không hỏi ngươi. Chỗ bị thương có nghiêm trọng không? Bị thương bao lâu rồi?”

“Không nghiêm trọng lắm, đơn giản bị thương da thịt thôi. Chỉ là hơi sâu, lúc ấy da cũng bị lật lên, đến bây giờ xấp xỉ nửa tháng rồi, Ngự y đã xem, thuốc tốt nhất trong cung cũng bôi rồi, nhưng dấu vết vẫn đặc biệt rõ ràng.” Phương Khinh Trần đang nói, đột nhiên phát hiện mình gần đây quả nhiên dường như hơi bị rãnh.

“Nói vậy, mô liên kết với mõ nhất định bị thương rồi. Bên miệng vết thương có trơn phẳng không? Là cắt bị thương hay là xé rách? Có thương đến cơ không? Miệng vết thương là mở ra theo hướng cơ, hay là cắt ngang cơ...”

Phương Khinh Trần không nói, Phong Kính Tiết bất đắc dĩ bảo: “Nếu như có ta ở đó, tất nhiên là có thể giúp y chữa khỏi mà không thấy dấu vết. Nhưng hiện tại ngươi chỉ nói hai câu để ta phán đoán thương thế, hơn nữa thời gian bị thương cũng qua lâu như vậy... Ta không thể cam đoan trăm phần trăm. Ta cho ngươi một phương thuốc, ngươi ghi nhớ, bảo Ngự y tự mình thí nghiệm vài lần, căn cứ tình huống, thêm bớt được vật nhá.”

Phương Khinh Trần uể oải ừ một tiếng, không chút để ý mà nghe Phong Kính Tiết nói rõ liều lượng cách chế, phương pháp sử dụng.

Kỳ thật y vốn hy vọng Phong Kính Tiết có linh đan diệu dược, phương thuốc gì đơn giản, y nghe xong về phân phó một tiếng, bảo người đi làm là được, ai biết Phong Kính Tiết lại tràng giang đại hải, mấy chục loại dược thảo dược thạch, còn có cả tá những mục chú ý, y nghe mà đau cả đầu. Sớm biết phiền toái như vậy, chuyện này y mới chẳng thèm quản!

Chỉ là đã hỏi ra, y dù sao cũng không tiện bảo Phong Kính Tiết đừng nói, chỉ đành ừ ừ à à làm bộ lắng nghe. Kỳ thật một chữ cũng chẳng nhớ天堂 hoàng.

Phong Kính Tiết nói xong chuyện phương thuốc, đợi hồi lâu lại không nghe thấy y đáp nửa câu, mới kỳ quái gọi: “Khinh Trần?”

Phương Khinh Trần bên kia lại ừ một tiếng. Sau đó lại là rất lâu không có động tĩnh.

“Ê, Khinh Trần, ngươi nghĩ gì đó? Vừa rồi ta nói ngươi rốt cuộc có nhớ không?”

“Nhớ rồi.” Phương Khinh Trần vội vàng cười gượng đôi tiếng, chuyển đề tài: “Ta vừa rồi đang nghĩ, ngươi mấy đời trước kia làm trung thần kết cục cũng chẳng ra gì, tại sao lại chưa từng nghe ngươi oán giận.”

Phong Kính Tiết sững sốt một lúc, mới phì cười: “Lão đại, ngươi cho là ta giống ngươi, mỗi ngày đều rảnh như vậy hả!”

Phương Khinh Trần khẽ hử một tiếng, lời này ý gì, làm như trên đời này chỉ có mình y là người hép hòi vậy, “Nếu ngươi phụ ngươi không phải Hoàng đế của ngươi, mà là Lư Đông Ly của ngươi, ngươi còn có thể nói mát nhẹ nhàng như vậy không?”

“Của ngươi của ta cái gì, ta nói Khinh Trần, ngươi bị Trương Mẫn Hân tẩy não rồi hả?”

“Đừng lảng tránh, trả lời chính diện cho ta!” Phương Khinh Trần hơi cáu.

Phong Kính Tiết không chút do dự, lập tức đáp: “Đông Ly sẽ không phụ ta.”

Phương Khinh Trần không đồng ý: “Ta nói là nếu!”

Phong Kính Tiết ngữ khí bình tĩnh lại đáp: “Không có nếu, Đông Ly sẽ không phụ ta.”

Phương Khinh Trần bắt đầu nghiến răng. Lời gì đây, ngữ khí gì đây, tiểu tử này, nhất định là cố ý muốn chọc giận y.

“Ngươi sao vậy. Đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Trong lời nói của Phong Kính Tiết có sự quan tâm chân thành, Phương Khinh Trần lại không thèm cảm kích: “Không sao, chỉ tò mò thôi.”

Lần này đến phiên Phong Kính Tiết trầm mặc. Hồi lâu, y rốt cuộc mới mở miệng nói: “Khinh Trần, rất lâu về trước, ta và Tiểu Dung nói đến ngươi, đều cảm thấy, cùng với nói ngươi độc ác tàn nhẫn hơn chúng ta, còn không bằng nói ngươi chưa học được tự bảo vệ. Vùi trong oán hận bất bình của những sự tình đó, không khoái hoạt còn không phải là chính ngươi? Vì để người khác chịu khổ, liên đới bản thân cũng phải liên lụy, đây... không thông minh.”

Nói đến đây, Phương Khinh Trần làm sao còn không biết Phong Kính Tiết đã phát hiện khía cạnh của mình, tự nhiên không chịu tiếp tục đề tài này nữa: “Không rảnh nghe ngươi nói đạo lý lớn đâu. Thuận tiện thông tri ngươi một chút, Địch Nhất khả năng sẽ đi tìm ngươi đó.”

“Cái gì?”

“Hắn vừa tới làm phiền, ta thuận tay đẩy hắn cho ngươi với Tiểu Dung.”

“Ngươi... Ngươi... Tiểu Dung ẩn trong dân gian, ta cũng là tái thế làm ngươi. Làm gì bắt người ta phí hàng loạt thời gian *** lực đến tìm chúng ta? Người rõ ràng biết chúng ta ai cũng không thể mạo hiểm làm cho *** thần A Hán bị thương mà đi gọi y tỉnh lại.”

“Ta không nghĩ cách đấy, họ sẽ bám dính ta không buông. Tiểu tử kia lại còn dám uy hiếp ta, nói phải vạch trần chân tướng, nếu không phải nể A Hán, ta đã sớm bắt hắn mất mặt.” Phương Khinh Trần hừ lạnh, tên đàn kia, trước mặt y còn dám chơi trò mờ ám, quả là tâm này đáng tru. Có thể để hắn nguyên lành từ nơi này đi ra ngoài, đã là nể mặt A Hán lắm rồi. Vậy y khiến tên kia chạy gãy chân vô ích, lãng phí sinh mệnh một chút, có gì không thể?

Đối với Phương Khinh Trần bụng dạ hẹp hòi, Phong Kính Tiết không còn lời nào để nói.

Phương Khinh Trần cười nói: “Được rồi được rồi. Đừng nói ta không có tình yêu bạn, ngươi vẫn chưa tìm được Lư Đông Ly à? Sao tâm tình không tốt vậy?”

“Tâm tình của ta không tốt?”

“Xì, chẳng lẽ tâm tình của ngươi tốt?” Phương Khinh Trần không đồng ý: “Sau khi chúng ta nối liên hệ, ngươi tổng cộng cười được bao lần? Mỗi lần cười đều nhạt nhẽo, làm bộ làm tịch, nếu nói tâm tình ngươi tốt, trời mới tin.”

Phong Kính Tiết trầm mặc một hồi.

“Không, ta tìm được y rồi.”

“Cái gì!” Lần này là Phương Khinh Trần giật mình: “Không khéo như vậy chứ? Ta vừa tìm ngươi tán dóc, ngươi đã tìm được y? Ha ha ha, chẳng lẽ ta là phúc *** của ngươi?” Tiếng Phương Khinh Trần khiến y đột nhiên cảm thấy cực kỳ đáng ghét kia vang trong đầu.

Phong Kính Tiết không nói không răng chặt đứt liên hệ, mặc xác nguyên chuỗi kêu la đầy ấm ức cuối cùng kia của Phương Khinh Trần.

Đương nhiên không thể khéo như vậy.

Phong Kính Tiết tìm đến nơi này, đã rất nhiều ngày.

Rất nhiều ngày qua, y vẫn cứ ẩn thân như vậy, im lặng nhìn lén hết thảy.

Trạng thái của y hiện tại, đại khái gọi là “gần người tình khiếp”? Trước kia khi y liên hệ với Tiểu Lâu, cũng từng nghe Trương Mẫn Hân cười nói đến Phương Khinh Trần trước khi vào Sở kinh, cả đêm bàng hoàng, không thể ngủ được, bộ dáng vừa đáng yêu vừa buồn cười như thế nào. Y lúc ấy cũng cười theo đôi tiếng, khá sáng khoái nghĩ bụng “Ngươi cũng có hôm nay”. Hiện tại, y cười không nổi nữa.

Báo ứng này tới thật là nhanh. Bỏ nhiều tâm lực như vậy, thời gian dài như vậy, y rốt cuộc mới tìm đến nơi này. Nhưng hiện tại rõ ràng cách người nọ đã chỉ trong gang tấc, y lại khó mà bước thêm một bước.

Lúc ấy, y vi quy quay lại nhân gian. Trời đất mênh mông, muôn tìm một người, mà Tiểu Lâu không thể có bất cứ chỉ thị trợ giúp gì, y có thể dựa vào chính là phương vị của Lư Đông Ly ghi nhớ lúc nhìn lần cuối cùng trước khi rời Tiểu Lâu, sau đó một đường bôn ba từ Tiểu Lâu đến Triệu quốc. Khi y đứng ở nơi Lư Đông Ly từng đi qua, thời gian đã qua đi mấy tháng.

Từ nơi đó, Phong Kính Tiết lại một đường bước vào Định Viễn quan, vừa đi vừa hỏi thăm. Y biết Lư Đông Ly không muốn liên lụy người nhà, nhất định sẽ tính toán rời thật xa Triệu quốc. Mà Triệu quốc địa lý đặc thù, trừ ra biển, muốn đi dì quốc tha hương, chỉ có thể băng qua Định Viễn quan.

Mà lúc y rời khỏi Tiểu Lâu, Lư Đông Ly đúng là đi về hướng Định Viễn quan.

Y lúc ấy lòng như lửa đốt, ngày đêm chạy liên tục, chỉ mong mau mau đuổi kịp Lư Đông Ly, căn bản không nghĩ nhiều. Cho đến khi mắt đã nhìn thấy bức tường thành Định Viễn quan hùng vĩ, Phong Kính Tiết mới bỗng nhiên phản ứng lại.

Không đúng, trên danh nghĩa Lư Đông Ly đã là người chết, y tuyệt đối không dám qua Định Viễn quan. Đây là nơi y quá sức quen thuộc, nếu vạn nhất bị lão binh nào nhìn ra thân phận chân thật, đó sẽ là hậu quả gì? Mà Triệu quốc nhiều năm cấm biển, y muốn ra biển, chỉ có thể lén qua. Dưới tình hình mắt y bất tiện, không nói chuyện được, lại thân giấu bí mật kinh thê, muốn đi đường biển cũng là ngàn khó vạn khó.

Cho nên... Tuy rằng Lư Đông Ly chắc chắn không muốn, nhưng y lúc này tất nhiên vẫn đang nản lòng thoái chí mà ở Triệu quốc phiêu bạt tứ xứ.

Phong Kính Tiết rầu rĩ, một người không có mục đích, tùy tiện lang thang, biết đi đâu tìm đây, chỉ bằng mình y mò kim đáy biển, phải mò đến khi nào mới là đáy?

Vốn y vi quy vào đời, không thể dây dưa quá nhiều với người đời nữa. Bản thân y cũng không định phải phiên vân gì, phúc vữ gì nữa, chỉ nghĩ đơn giản giản, lặng lẽ im tiếng mà tìm được người kia thôi. Thế nhưng vừa nghĩ đến đây, y quả quyết vứt bỏ dự tính tự do ngoài trần thế ban đầu, không để ý cảnh cáo của giáo sư Trang, trực tiếp tìm tới thương gia lớn nhất ở bản xứ.

Y cần trợ giúp, y cần thế lực, cần nhân mạng.

Năm đó y bồi dưỡng một nửa thằn thoại thương nghiệp của Triệu quốc, vô số đại thương nhân đều là học trò của y. Tài sản, sự nghiệp của những người này, phần nhiều là dựa vào sự chỉ điểm, trợ giúp của y cùng khoản vốn được tặng ban đầu. Những người này, nếu thật sự vặt thành một sợi dây thừng, lực lượng không nhỏ. Chỉ là trước kia, Phong Kính Tiết chưa từng nghĩ chuyện phải lợi dụng lòng cảm ơn của người ngoài với y, chưa từng nghĩ chuyện phải mượn dùng bối cảnh cường đại này, liền thành mạng lưới tình báo quyền thế tiền tài chặt chẽ. Mặc dù có rất nhiều cơ hội, nhưng y chưa từng có ý định thử nghiệm.

Một tổ chức nghiêm cẩn tuy không thể nói, một thế lực rời rạc dù sao vẫn có.

Lúc trước, y từng cùng các ông chủ chưởng quầy các phương ước định mây

ám ngữ, mấy chuyện đã qua, bất cứ người nào tìm tới cửa, chỉ cần báo được những điều này, mọi người nếu còn niệm tình cảm ngày xưa, thì xin dốc sức tương trợ. Y là vì lưu lại đường lui cho Lư Đông Ly.

Năm đó y an bài Vương Đại Bảo và Tiểu Dao sau khi lo việc thế thân chết thay Lư Đông Ly, sẽ đưa Lư Đông Ly đi Đồng Thành gặp thủ lĩnh hành thương Khúc Đạo Viễn, đến lúc đó Khúc Đạo Viễn sẽ tự đem mật tín vẫn gửi lại chỗ mình giao cho Lư Đông Ly. Trong phong thư này, có tất cả những dặn dò an bài đối với mọi việc tương lai, cũng giao tất cả mật ngữ liên lạc cùng hào thương các phương thiên hạ.

Nhưng mà, Lư Đông Ly chưa từng nghe theo an bài của y.

Âm sai dương thác... Vốn y tái thế làm người, dung nhan sớm biến, thân phận đã mất. Một thân một mình, sao có thể dâng một bọt sóng nào nữa. Nhưng ai ngờ, chuẩn bị kiếp trước y lưu cho Lư Đông Ly hiện tại lại là lưu cho chính y.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 76 : Nên Đoạn Thị Đoạn

Phong Kính Tiết tìm đến những bộ hạ ngày xưa ấy, sau khi báo ra ám hiệu, quả nhiên được đối phương dốc sức tương trợ.

Tửu lâu khách ***, thanh lâu sòng bạc và cả những hành thương buôn bán các phương, đều có người năm đó là môn hạ của y, những người được y trực tiếp giao phó không tìm thấy, tự nhiên sẽ truyền tin tức cho đồng bạn năm đó. Liên thủ hành động, một truyền mười mười truyền trăm, mạng lưới rộng lớn này, dệt nên ngay tại Triệu quốc, đã được tung ra.

Đối với đạo thu thập tình báo, tìm người tìm tung này, những người này đều là nghiệp dư. Hơn nữa theo Phong Kính Tiết giao phó, họ không hề dám tìm người lộ liễu, sau khi nhìn thấy người đặc thù tương tự, cũng không dám dụng tâm hỏi thăm quá nhiều. Nhưng dù sao tai mắt đông đúc, rất nhanh chóng, các loại tin tức liền ùn ùn không ngừng tập hợp vào tay Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết không kiềm chế được, hễ có chút tin tức mơ hồ là lập tức phóng ngựa đi truy tìm, kết quả là chạy gãy chân vô ích, thì ra Triệu quốc các nơi có nhiều người câm mắt không tốt như vậy...

Sau vài lần, Phong Kính Tiết không thể không cố nén sự nôn nóng trong lòng, kiềm chế tâm tư, điều khiển chỉ điểm. Mỗi khi phát hiện một người có thể là đối tượng tìm kiếm, đều phải chỉ điểm tìm hiểu thêm ở phương diện nào, sau khi nhận được chút tin tức hơi tỉ mỉ, y tiến hành phân tích, lại căn cứ tin tức phán đoán y có nên tự thân xuất mã.

Lúc bắt đầu đối tượng quá nhiều, đợi khi y an tâm lại, cẩn thận phân tích, những người đặc thù phù hợp lại chẳng còn một kẻ.

Thời điểm Phong Kính Tiết thúc thủ vô sách, sống một ngày bằng một năm, thương đội vận chuyển trên biển của một thủ hạ ban đầu, ấp a ấp úng truyền về một tin tức.

Từ tìm người mà nói, thương đội hành bài đi nhiều, thấy nhiều, cũng nghe nhiều, tin tức linh thông, thật sự là được trời ưu ái. Mấy ngày trước, khi đi qua Phàn Thành, họ nghe trên chiếc thuyền cập bến có người đàm luận, một nam nhân vừa mù vừa câm, lại có thể lấy được một người vợ xinh đẹp, vận khí thật là tốt.

Tiên sinh chưởng sự trên thuyền cẩn thận hỏi kỹ, người trên thuyền kia nói, nguyên là ngày trước có một đôi phu thê ở bên bờ mướn thuyền qua sông, do nam tử kia thoát nhìn vừa câm vừa mù, nhưng thê tử diện mạo khá thanh tú, bụng thì to, tất cả mọi việc đều dựa vào thuận theo trượng phu, người bên ngoài nhìn không khỏi nói chút chuyện phiếm, lại hỏi cách ăn mặc, ngoại hình nam tử kia, quả là không khác người Phong Kính Tiết muốn tìm là mấy.

Chưởng sự tiên sinh đấu tranh tư tưởng, Phong Kính Tiết muốn tìm là một kẻ mù câm “lẻ loi một mình, phiêu du bốn bề, ham rượu như mạng, không chịu ăn xin”. Mà vị này... Không hoàn toàn phù hợp yêu cầu. Nhất là, y đã trước sau tích cực báo cáo tin tức của ba bốn nam nhân câm mù cho Phong Kính Tiết. Tuy rằng Phong Kính Tiết chưa nói gì, người giúp y truyền tin tức kia, đã rất có ý kiến với những báo cáo sai toét liên tiếp của y.

Đi quanh mấy vòng, chưởng sự tiên sinh vẫn căn răng một cái, thà răng báo lầm một ngàn, không thể bỏ qua một người! Bèn viết thư về báo tin.

Phong Kính Tiết nhận thư, phản ứng đầu tiên chính là: Cái này quá sức không hợp? Lư Đông Ly lại thành gia? Hoàn cảnh y như thế, nào có lòng dạ đi cưới vợ, đừng nói y vốn đã có một thê tử hiền đức tình ý sâu nặng, cho dù là không có, với thân phận không thể gấp người này, y tuyệt đối không lấy vợ mà liên lụy người khác.

Nhưng mà y vẫn nhờ nhân thủ các phuơng chú ý đōi phu thē này, cho dù chỉ có một phần vạn hy vọng, rốt cuộc cũng không thể từ bỏ, đến cuối cùng trong những người nhân thủ các phuơng tìm được, vậy mà thật sự chỉ còn người dắt vợ qua sông này, có khả năng là Lư Đōng Ly.

Phong Kính Tiết đầy bụng không thoái mái lên đường truy tìm.

Tin tức cuối cùng nhận được trước khi đi là, phu thē hai người này, dọc đường liên tục hỏi thăm tin tức một võ quan trẻ tuổi, bởi vì quá vất vả, dẫn đến thê tử sinh non, sinh hạ một nhi tử, vợ chồng hai người không thể không dừng hành trình, trượng phu liền ở ngoại thành, thuê một gian nhà tranh không lớn tạm thời an cư. Đôi vợ chồng này an định lại, thủ hạ của y cũng càng tiện tìm hiểu, Phong Kính Tiết dọc đường đi, dáng dấp chuẩn xác, hành tung của nam tử kia, cũng liên tục có người báo đến.

Phong Kính Tiết rốt cuộc ước chừng biết được, lần này dường như sẽ không sai.

Nhớ tới ngoài ngàn dặm, Tô Uyển Trinh góá bựa thê lương, y khó tránh khỏi râu rĩ, cho dù y đoán được, Lư Đōng Ly một đōi gọi là vợ chồng kia, sợ là có nội tình khác, y vẫn cứ rất không thoái mái, nhưng mà vừa nghĩ đến rốt cuộc có thể nhìn thấy Lư Đōng Ly, chút không thoái mái này lại lập tức bị kích động thấp thỏm che mắt.

Dĩ vãng chỉ toàn tâm toàn ý tìm người thì thôi, hiện giờ người muôn tìm đã gần ngay trước mắt, các loại vấn đề cũng không thể lảng tránh nữa, phải làm sao đây? Y nên làm thế nào? Thân này không còn là thân trước, đời này không phải đời trước, mặt người đã đổi, thế sự đều khác, chẳng lẽ y còn có thể dùng thân phận Phong Kính Tiết để đối mặt với Lư Đōng Ly được sao?

Phong Kính Tiết lén lút ngồi xổm giữa đám cây cối cổ đại trước cửa nhà Lư Đōng Ly như kẻ trộm mà phát sầu.

Lư Đōng Ly và nữ tử tên Hà Tú Thư kia quả nhiên không phải vợ chồng thật,

tuy là ở chung một nhà, lại đều chia phòng mà ngủ, hai người sống chung, kỳ thật cũng rất khách khí xa lạ, nghe lén ngôn ngữ thường ngày của Hà Tú Thư kia, lại nghe ra ý tứ Lư Đông Ly cứu nàng giữa lúc nguy nan.

Việc này y trái lại không bất ngờ, trên điểm này, Lư Đông Ly người này, bản chất cũng giống Tiểu Dung, chuyện bản thân bị vây trong khốn cảnh, lại còn chịu cứu người khỏi khốn đốn, y đúng là làm được.

Nhưng mà, giữa Lư Đông Ly với Hà Tú Thư, lại không có giao lưu tình cảm và cảm giác ăn ý như giữa Thanh Cô với Tiểu Dung.

Hà Tú Thư nói chuyện với Lư Đông Ly cũng không dám ngẩng đầu, mọi việc nói nồng nhảm nhẹ, thập phần cẩn thận chú ý, tự có một loại cảm giác không được tự nhiên do nhận đại ân lâu, mà Lư Đông Ly mặc dù cũng chú ý chăm sóc nàng, nhưng dù sao mắt không tiện, bình thường cũng không thể nói chuyện với Hà Tú Thư, quan trọng hơn là, Phong Kính Tiết nhìn ra được, Lư Đông Ly hiện tại, căn bản đóng chặt tâm tình, không muốn câu thông với bất cứ ai.

Y thường xuyên ra ngoài cả ngày, đến tối mới đem hoặc cá hoặc thịt, hoặc thuốc bổ khác về, cho Hà Tú Thư điều bổ thân thể, Hà Tú Thư chỉ nói y đi kiếm tiền, không hề thấy khác thường, chẳng qua luôn cảm thấy đồ quá tốt, trong lòng bất an, thường nói vài câu rằng thân thể mình rất khỏe, không cần ngày ngày ăn những thứ tốt như vậy.

Phong Kính Tiết lén theo dõi vài lần, lại biết Lư Đông Ly chẳng qua là mua thịt cá, rồi tự mình chạy đến bờ sông ngồi người, thấy sắc trời không sai biệt lắm, mới chậm chạp về nhà mà thôi.

Ngày qua ngày, bóng dáng gầy gò của người nọ, lảng lặng ngồi một mình giữa gió lạnh ven sông, mà y thì luôn ngóng nhìn từ xa xa.

Làm sao đây? Làm sao đây?

Có bao nhiêu bận, tưởng là mình rốt cuộc sẽ không kiềm chế được, rảo bước

về phía trước, gọi một tiếng: “Đông Ly.” Sau đó, cứ thế tự nhiên ngồi xuống bầu bạn với y, từ đây không để y một mình với gió sông nữa.

Nhưng mà, y không làm được.

Bao nhiêu năm tri kỷ đồng tâm, sống chết có nhau, tình cảm sôi nổi... Xa xa trông thấy thân ảnh kia, những chuyện cũ vĩnh viễn không thể quên đi đó, liền ngàn vạn lần va đập trong lòng, khiến hai chân y nhũn ra, cổ họng khô khốc.

Y theo bản năng cự tuyệt sống cùng người khác, không muốn câu thông với người khác, xa xa nhìn đã đau lòng, thì làm sao có thể tính toán lấy thân phận của một người xa lạ xuất hiện bên cạnh y, tiến vào cuộc sống của y nữa.

Phong Kính Tiết biết rất rõ, nếu mình định làm như vậy, năm phút cũng chẳng được đã để lộ.

Vậy... Y nên làm gì bây giờ? Y nên làm sao mới có thể khiến người kia tin mình là Phong Kính Tiết, y nên làm sao mới có thể giải thích kỳ sự chết đi sống lại này, rồi lại không khiến người kia hoài nghi đến Tiểu Lâu? Trong lòng Phong Kính Tiết thiết tưởng trăm ngàn lần, lặp đi lặp lại, vẫn không nghĩ được cách nói, trong lúc bối rối do dự, bất tri bất giác y đã ẩn thân chốn tối, phí hoài một khoảng thời gian như vậy.

Hôm nay Phương Khinh Trần bỗng nhiên tìm y tán dọc một hồi, Phong Kính Tiết cuối cùng chặt đứt thông tin, ngơ ngẩn nhìn gian nhà tranh nho nhỏ kia một lúc, rốt cuộc cười tự giễu.

Quả thật là nên đoạn không đoạn, lại chịu rối lòng, mấy đời mấy kiếp, chẳng phải y luôn tự phụ tiêu sai bất kham? Hiện giờ lại dây dưa như thế!

Leng keng, leng keng...

“Bao chữa bách bệnh, diệu thủ hồi xuân, chữa trước trả tiền sau, không khỏi

không lấy tiền nào...”

Phong Kính Tiết đội một cái mũ rách, một thân xiêm y bám bụi, lưng đeo hõ lô, ngoài miệng dán ba túm râu, một tay vẩy một cái phướn viết mấy chữ to tướng, còn vẽ cao được đồ, một tay lắc chuông, dọc đường cao giọng, kéo dài thanh âm, gào to mà một bước rung ba cái, đi đến ngoài sân nhà Hà Tú Thư...

Hà Tú Thư mắt sáng lên, lang trung tha phương này rao không khác gì những người bán rong trên phố thị, nghe thân thiết vô cùng, nhất là cái điều “không khỏi không lấy tiền, chưa trước trả tiền sau” phía sau kia, thật sự là vô cùng mê người!

Tính nàng vốn nhát gan hay ngượng, trong lúc chần chờ thấy người nọ đã lắc lư đi qua cửa nhà mình, rốt cuộc vẫn tụ đủ dũng khí, bỏ chậu thức ăn cho gà, ba chân bốn cẳng xông ngay ra cửa, thò đầu nhìn bóng dáng người nọ, cực kỳ lo lắng gọi: “Vị lang trung kia, thật sự chưa không khỏi không lấy tiền sao?”

Người nọ lập tức quay lại, vẻ mặt tươi cười, vỗ ngực cam đoan: “Đương nhiên không lấy tiền, vị tẩu tẩu này, trong nhà có bệnh nhân? Ta y thuật như thần, bao chữa cho bằng khỏi, chữa không khỏi, chẳng những không lấy tiền, ta còn đưa lại cho cô mấy đồng! Hơn nữa, ta là chữa trước trả tiền sau, nếu chưa khỏi, trả tiền hay không chẳng phải ở cô sao?”

Nhin đại phu kia vừa nói vừa rảo bước đến gần, Hà Tú Thư không tự chủ được lui một bước, cúi đầu nghĩ mới nói: “Là gia chủ nhà chúng ta, mắt y không tốt lắm, không phải mù hoàn toàn, chỉ là nhìn gì cũng không thấy rõ lắm, ta khuyên mấy lần, y đều không chịu đi cầu thầy, chỉ sợ là lo cần y hỏi thuốc không rẻ, trong nhà không chi nổi, nhưng mà, nếu ngài thật sự là không chữa khỏi không lấy tiền... vậy, vậy... chỉ cần ngài có thể làm cho y lại nhìn rõ, cho dù là... chúng ta... ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngài.”

“Cô cứ yên tâm, ta chữa bệnh trước nay là...” Phong Kính Tiết một câu mới nói được một nửa, bỗng nhiên ngừng lại, miệng còn mở, nhưng không ra được

một chút âm thanh.

Phía sau có tiếng bước chân, xa xa nhè nhẹ, nhưng từng tiếng khiến tim y loạn nhịp.

Hà Tú Thư lại không chú ý đến sự khác thường của y, ánh mắt nàng lướt qua y, nhìn phía sau y: “Gia chủ chúng ta về rồi.”

Phong Kính Tiết nhắm mắt, bỗng nhiên khe khẽ thở dài một tiếng, áp chế chấn động tâm can kia, chậm rãi quay người, nhìn thân ảnh xa xa đang chậm chậm đến gần kia.

Đông Ly!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 77 : Mạo Danh Thay Thé

Lư Đông Ly đã về.

Y vẫn theo thói quen dĩ vãng, tay xách một con cá nửa cân thịt, tất nhiên là chuẩn bị cho Hà Tú Thư.

Phong Kính Tiết ngờ ngắn nhìn người nọ bối y trưởng sam, xách cá cầm thịt đi tới. Tuy nói mấy ngày nay tình cảnh này đã âm thầm nhìn thấy không biết bao nhiêu lần, giờ đây lòng vẫn xót xa.

Không phải xót y hình dung tiêu tụy, cũng không phải xót y lưỡng còng.

Trong mắt Lư Đông Ly, là trống rỗng.

Trong lòng Phong Kính Tiết, Lư Đông Ly trời sinh nê n ở trên công đường quyết đoán chính vụ, trong soái trưởng tư nghị quân cơ. Y có thể là thanh y nho sam, lại tâm lo bách tính, cũng có thể là bối phục thô y, vẫn chí tại thương sinh. Y nên tự có một loại quang hoa chí phách, vô luận thân trong hoàn cảnh thế nào, cũng luôn tỏa ra nhiệt lực ấm áp lòng người.

Mà hiện tại, người *** thẫn sa sút xách đến một con cá cho một nữ nhân yếu đuối này, trong mắt là trống rỗng. Vẻ mặt y trì trệ hờ hững, như một cây đuốc cháy hết, chỉ còn lại tro tàn lạnh băng.

Y đã không phải là một kẻ “sĩ”.

Tâm y còn không? Chí hướng lòng dạ của y còn không? Phải làm thế nào, mới có thể khiến y sống lại?

Phong Kính Tiết đứng ngắn người, Hà Tú Thư trái lại vội vàng lén đón, vừa nhận cá thịt, vừa nhẹ giọng nói: “Đại ca, muội gấp gỡ một vị lang trung, y nói không chữa khỏi bệnh không lấy tiền, huynh để y xem thử được không?”

Lư Đông Ly giật mình, giương mắt nhìn bóng dáng màu máu phía trước kia. Bóng dáng đó, cùng vô số bóng dáng y từng gặp, cũng không hề khác biệt, đều mơ hồ như nhau, xa lạ như nhau.

Y chỉ nhàn nhạt nhìn thoảng, liền lắc đầu. Nhưng mà, y còn chưa kịp tỏ vẻ cự tuyệt càng rõ ràng hơn, bóng dáng kia đã rảo bước lại gần. Lư Đông Ly tự khép mình đã lâu, phản ứng với hết thảy chung quanh đều vô cùng chậm chạp. Chờ khi y phát giác không đúng, lòng chợt kinh hãi muốn tránh đi, bóng người kia đã đến trước mắt, vừa thò tay đã bắt được cổ tay y.

“Nào nào nào! Đừng lo lắng! Không chữa khỏi ta không đòi tiền đâu ha ha. Nếu bệnh này là nghi nan tạp chứng hiếm thấy, ta chữa khỏi cũng không đòi tiền! Không chữa không tốn, chữa cũng miễn phí, ngươi còn thoái thác gì nữa?”

Thanh âm nọ vang dội mà không cho hoài nghi, lực lượng lòng bàn tay truyền đến kia ấm áp nhu hòa, lại không thể kháng cự! Y đúng là thân bất do kỷ bị kéo đi.

Hà Tú Thư chỉ nói Lư Đông Ly đã đáp ứng, đang phổi hợp trị liệu, cũng chẳng cảm thấy có gì không đúng, cao cao hứng hứng theo vào cửa, thậm chí không chú ý đến, dù sao cũng không nên lang trung kia một ngựa xông lên trước, tuyệt không khách khí kéo Lư Đông Ly đi thẳng vào trong phòng chứ?

Vào cửa, Phong Kính Tiết càng hệt như thân thuộc, một tay ấn Lư Đông Ly lên ghế, cách bàn tự mình ngồi đối diện y, đổi cổ tay trái đặt lên mặt bàn mà bắt mạch!

Trong lòng Lư Đông Ly kinh sợ khôn kể. Từ đầu đến cuối, y chưa từng nghĩ tới chuyện phải chấp nhận trị liệu, nhưng mà từ đầu chí cuối, y không có cơ hội bày tỏ một chút phản kháng, cũng không có lực lượng để phản kháng. Y cũng

từng luyện võ cùng Phong Kính Tiết, mặc dù không phải cao thủ, bình thường bốn năm đại hán cũng không làm gì được. Nhưng lúc này rõ ràng chỉ bị người năm uyển mạch tay phải mà thôi, nội tức từ nơi này truyền đến, lại áp chế chặt chẽ y, khiến toàn thân y đều không thể động đậy.

Lư Đông Ly dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, tuy rằng kinh sợ, lại không kích động, trên mặt càng không lộ mảy may. Y lánh đòn đã mấy năm, sớm chẳng còn là Lư Đông Ly năm đó nữa. Chỉ cần bản thân y không thừa nhận thân phận của mình, người trước mắt vô luận rắp tâm ra sao, chung quy cũng có thể ứng đối. Cho nên y trái lại buông lỏng tâm tình, chỉ bình yên.

Phong Kính Tiết cũng không thể làm gì. Chiếu theo tâm lý không yêu quý mình này của Lư Đông Ly, muốn để y ngoan ngoãn nhận trị liệu là không có khả năng, mình đã cẩn răng hiện thân thì không thể kéo dài nữa, cho nên dứt khoát hoặc không làm hoặc làm đến cùng, bá vương cố giương cung.

Y vừa bắt mạch cho Lư Đông Ly, vừa lặng yên thả ra một chút nội tức, chậm rãi chạy khắp kinh mạch toàn thân Lư Đông Ly, đồng thời từ cự ly gần cẩn thận quan sát khí sắc Lư Đông Ly, dần dần sắc mặt âm trầm.

Hà Tú Thư đứng ở bên, nhìn lang trung này sắc mặt càng lúc càng khó coi, ánh mắt càng lúc càng hung ác, bất giác tim mật nhảy dựng, qua hồi lâu mới cố lấy dũng khí hỏi ra một câu: “Tiên sinh, y bệnh nặng không?”

Phong Kính Tiết nghiên răng nghiến lợi, bỗng một chưởng đập bàn cái rầm, dọa Hà Tú Thư lui liền ba bước. Lư Đông Ly nghiêng đầu nhìn đến, mặt hơi biến sắc.

Phong Kính Tiết đứng bật dậy, chỉ Lư Đông Ly mắng: “Mấy năm qua, ngươi rốt cuộc giày vò mình như thế nào? Một thân thể khỏe mạnh, lại chà đạp đến tàn tạ như vậy!”

Y vừa buông tay, Lư Đông Ly trái lại được tự do, nhưng còn chưa kịp nhúc nhích, đã bị người mắng tối mặt tối mày, cả người dần ra.

Người này... Ngữ khí của người này... Làm sao như vậy...

Y còn đang trợn mắt há mồm, Phong Kính Tiết đã mặt phủ sương lạnh, quay đầu nhìn Hà Tú Thư: “Cô và y thành phu thê lúc nào, sống chung đã bao lâu? Trước khi các người thành thân, việc ăn uống sinh hoạt của y thế nào, sau khi thành thân lại là thế nào?”

Hà Tú Thư bị bộ dáng hung ác này của y dọa run bắn. Thời gian nàng và Lư Đông Ly sống chung nghiêm cách mà nói thì chỉ có nửa năm. Nhưng lời này nói ra, hai người gọi nhau phu thê, cộng thêm chuyện mới sinh một tiểu hài, liền không thể nói rõ.

Ngây ra một lúc, nàng mới lắp bắp nói: “Chúng ta sau khi thành thân liền ở chung. Những chuyện trước kia của y ta không biết. Chỉ là từ sau khi thành thân, việc cорм áo sinh hoạt của y, đều là ta lo liệu trông nom. Tuy... Tuy rằng không được tốt lắm, nhưng ta đã tận sức. Cho dù mấy tháng qua, chúng ta phiêu bạt khắp nơi, ta cũng... Ta cũng không để y áo corm phải chịu ủy khuất lơ là, ta...”

Phong Kính Tiết thở dài một tiếng, bỗng đứng bật dậy, hành đại lễ thật sâu với nàng: “Phu nhân, đa tạ cô đã cứu mạng y.”

Hà Tú Thư vội vàng nghiêng người tránh đi, cúi đầu hai tay kéo vạt áo, rốt cuộc ấp úng không thể nói gì. Nàng là nữ nhi nhà nông, làm sao dám xưng phu nhân. Một lễ này nàng càng không nhận nổi, rõ ràng là đại ca cứu tính mạng mẫu tử hai người. Cho dù hiện tại cũng vẫn đang là nàng liên lụy y, chữ tạ này nàng thật sự không gánh nổi.

Lư Đông Ly bỗng nhiên đứng lên, đưa tay chỉ chỉ Hà Tú Thư, lại chỉ chỉ nhà bếp bên ngoài, lại chỉ chỉ cá thịt vừa được Hà Tú Thư treo lên.

Hà Tú Thư phục hồi *** thần: “Tiên sinh mời ngài xem bệnh cho gia chủ, giờ ta sẽ đi làm cơm, tối nay ngài nhất định phải ở lại cùng ăn nhé!”

Nói xong, nàng liền vội vàng cầm thịt cá, ra ngoài bận rộn.

Lư ĐÔng Ly lúc này mới duỗi ngón tay, từ từ viết ra ba chữ ở trên bàn:
“Ngươi là ai?”

Phong Kính Tiết ngạc nhiên y một hồi, mới cười khổ ra tiếng: “Ta còn có thể là ai đây? Lư ĐÔng Ly!”

Bị một lời gọi phá thân phận, vẻ mặt Lư ĐÔng Ly cũng không có biến hóa gì. Một người vừa mù vừa câm ăn rồi chờ chết, chỉ một người tàn tật chán nản, nào có tư cách được người khác quan tâm. Chỉ có Lư ĐÔng Ly đáng chết mà chưa chết kia, mới dẫn đến loại thị phi vô cớ này. Điều duy nhất y không xác định, chỉ là lang trung lực lượng kinh người mà nhiệt tình quá mức này, là đến từ thế lực phuơng nào.

“Ta từng nợ nhân tình của một người, đáp ứng thay người nợ làm một chuyện xem là đền đáp. Ta dẫn thương đội, nhiều năm bôn tẩu hành thương ngoài Định Viễn quan, chính là vì vạn nhất trong Định Viễn quan có biến, có thể kịp thời thay y tiếp ứng một người. Cuối cùng có một ngày, Định Viễn quan xảy ra đại biến kinh thiên, một tướng một soái trước sau bị giết, mà ta khốn khổ đợi mấy tháng, nhưng chẳng đợi được người vốn đã an bài do ta tiếp ứng kia! Người hại ta không thể không bôn ba mấy năm, tìm kiếm tứ xứ, nếm hết gian khổ. Lư ĐÔng Ly, Lư đại nhân, Lư soái, ngươi nói thử xem, ta là ai?”

Phong Kính Tiết vô cùng buồn bực. Y vốn nghĩ là phải hoặc không làm hoặc làm đến cùng, nói toạc móng heo, thế nhưng hiện tại, y nào dám thăng thắn với Lư ĐÔng Ly. Thân thể Lư ĐÔng Ly đã tàn tạ, ẩn hoan trùng trùng, trước kia Lư ĐÔng Ly theo y luyện khí, nền tảng thân thể rất tốt, nhưng hiện tại căn cơ cũng đã bị thương thấu. Đến bây giờ y còn chưa ngã xuống, còn chưa phát tác ra, chỉ bởi vì mấy tháng qua, y được Hà Tú Thư trông nom tốt, cho nên còn một sợi tơ cuối cùng kia, treo đó chưa đứt. Nếu không có Hà Tú Thư, không chút nghi ngờ, Lư ĐÔng Ly sẽ chẳng thể sống tới ngày y chạy đến đây.

Hiện tại nếu y vạch rõ thân phận mình, Lư ĐÔng Ly không tin còn tốt, nếu tin, trong lòng không còn mong nhớ nữa, một hơi cuối cùng này đột nhiên cứ thế

thở phào thì sẽ ra sao? Nguy hiểm này, y không dám mạo muội!

Y càng không dám giả mạo phần tử đối địch gì, dùng phép khích tướng đi làm cho Lư Đông Ly cảnh giác dụng tâm, khiến y không thể tử khí nặng nề nữa, sau khi bắt mạch cho Lư Đông Ly, bất cứ cách thức hơi kịch liệt nào, y đều không dám làm.

Lư Đông Ly sững sốt một thoáng, chậm rãi viết một hàng chữ trên bàn: Thủ lĩnh hành thương Đồng Thành Khúc Đạo Viễn?

Phong Kính Tiết hừ một tiếng, xem như nhận thân phận này. Trừ giả mạo thủ hạ của mình, y còn có thể làm sao đây?

Trên mặt Lư Đông Ly lộ ra chút hổ thẹn. Năm đó việc cơ mật Khúc Đạo Viễn lấy danh nghĩa hành thương, ngầm nhận trách nhiệm tiếp ứng y này, ngoại trừ y thì chỉ có Vương Đại Bảo, Tiểu Dao và bản thân Khúc Đạo Viễn biết. Người này đã có thể nói rõ ràng mật sự năm đó như vậy, không phải Khúc Đạo Viễn thì còn có thể là ai. Mình phiêu bạt thiên nhai, cố ý không đi nhờ vả, vậy mà lại vất vả người này nhiều năm tìm kiếm, vất vả bôn ba...

Phong Kính Tiết biết tâm tình của y, chỉ cười lạnh một tiếng: “Ta nợ là tình của Phong Kính Tiết, nhận cũng là ủy thác của Phong Kính Tiết. Cho nên mấy năm qua ta ăn gió ngủ đường, chạy khắp bốn bề, đều là ta đáng đời, không liên quan gì đến ngươi.”

Đối với việc Lư Đông Ly không nghe lời, trong lòng y cũng rất có oán khí, lúc này nói chuyện liền nỗi giận đùng đùng, cực kỳ không khách khí.

Lư Đông Ly thân thể lảo đảo, rốt cuộc không đứng thẳng được, chỉ đành suy sụp ngồi xuống. Thần thái lợi hại vừa nãy bởi vì không rõ ý đồ của đối phuơng, lo sẽ liên lụy người khác mà hiện ra đó, lại ảm đạm xuống, không thể tìm nữa.

Kính Tiết, Kính Tiết, vẫn luôn là người kia, im lặng trù tính tất cả đường lui cho y, người kia chết mấy năm rồi, những an bài khỗ tâm ngày xưa đó, vẫn chưa

từng vứt bỏ y.

Phong Kính Tiết thở dài một tiếng.

“Hiện giờ, ta đã tìm được ngươi. Ngươi hiện tại, còn muốn làm gì?”

Ngưng mắt nhìn y, nói từng chữ: “Ngươi còn muốn trốn đến nơi nào? Ngươi còn muốn trốn bao lâu? Ngươi muốn Phong Kính Tiết tiếp tục chết không nhắm mắt sao?”

Mỗi khi hỏi một câu, sắc mặt Lư Đông Ly liền nhợt một phần, đến cuối cùng bốn chữ chết không nhắm mắt nói ra, vẻ mặt Lư Đông Ly đã là đau thương.

Phong Kính Tiết nhìn y như thế, rốt cuộc mềm lòng, vội vàng tận lực cười lạnh một tiếng, hấp tấp tự mình vén lời lại: “Đáng tiếc quá, hiện tại ta đã tìm được ngươi, thì không phải do ngươi muốn chạy là chạy nữa! Ngươi nguyện ý cũng thế, không nguyện ý cũng thế, cho dù trói ngươi, giam ngươi lại ta cũng phải chữa khỏi cho ngươi. Ngươi không yêu quý mình cũng được, ta lại không thể nợ người ta nhân tình bằng trời mà không trả.”

Lư Đông Ly không lời để nói. Người này có thể tìm kiếm y mấy năm liền, vậy thì hiện tại y có thoát thác gì nữa, người này chỉ sợ cũng đều không thèm để ý.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 78 : Nhân Diện Đào Hoa

Trong bếp, Hà Tú Thư khom lưng cõng hài tử, nghiêng lưỡi dao phay cẩn thận cạo vảy con cá to đã mổ bụng trên thớt.

Ôi, con cá này cũng chết lâu rồi, không phải tươi ngon nhất, hy vọng vị lang trung kia đừng để ý.

Tay chân nàng rất nhanh nhẹn, phút chốc đã làm xong cá, dùng rượu và muối để ướp. Vừa lúc đứa trẻ trên lưng đã dậy, khóc oa oa. Nàng vội thu dọn thớt, tháo con xuống, ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ bên cạnh, đặt hài tử lên đùi, cởi vạt áo cho hài tử bú.

Lúc đứa bé yên lặng lại, nàng lăng lăng ngồi đó, hơi ngẩn người.

Nàng vốn là nữ nhi nhà nghèo trong Hà gia thôn, bởi vì có vài phần tư sắc, phụ mẫu nhinn mà vui lòng, một lòng muốn gả nàng “đàng hoàng”, sinh lễ kia thật sự lòng tham không đáy. Chẳng mấy chốc, nàng đã qua mười sáu tuổi, trong nhà vẫn không thể tìm “người mua” cho nàng. Quay người nhìn lại nàng, đều đã lanh nhã.

Những việc lớn nhỏ trong nhà đều do một tay nàng vất vả, giặt quần áo ven sông, ra giếng gánh nước, trong lúc vô ý ngẩng đầu cúi đầu, nàng đã thích một người. Mà người nọ, cũng thích nàng. Người nọ chịu gian khổ, lại thành thật, nhưng cha mẹ đều mất, gia cảnh khốn cùng. Đừng nói hôn sự, nếu hai người thân mật bị phát giác, trong thôn này chỉ sợ chẳng còn nơi cho nam nhân nọ dừng chân. Nam nhân không còn cách nào, quyết tâm ra thế giới bên ngoài, phát tài trở về cưới nàng làm vợ. Mà Hà Tú Thư trao thân cho y để y có thể an tâm ra đi. Nhưng ai biết, chỉ một lần đó, nàng đã có cốt nhục của y.

Tình lang một đi không thấy tin tức, sinh tử không biết. Mà nàng giấu đến ba tháng, rốt cuộc không thể giấu được sự thật là mình đã mang thai. Người nhà phẫn hận, vậy mà đánh nàng thừa sống thiếu chết, bức nàng nói ra gian phu là ai. Nàng liều chết không nói, kinh hoảng chạy trốn, nếu người nhà biết phụ thân đứa trẻ một chút dầu cũng không ép ra nói, mẫu tử nàng đều chẳng còn đường sống.

Chạy đến bờ sông, nàng bị những người đó đuổi kịp, lúc gậy gộc đòn gánh giáng xuống, ô ngôn uế ngữ và nước bọt văng tung tóe, nàng cuộn mình dưới đất, che chở bụng, ngẩng đầu nhìn thấy bờ sông đang ngồi một người.

“Là y! Đứa trẻ là của y!”

Bắt đầu từ hôm đó, bảy chữ nàng dưới tình thế cấp bách đã hô lên đó, thời khắc khắc thiêu đốt lương tâm nàng. Người nọ nghe thấy nàng kêu cứu, đi đến thay nàng ngăn gậy, mà nàng vì có thể bảo hộ cốt nhục trong bụng, vậy mà túm ống tay áo y, hô lên lời đó!

Người kia không mở miệng, không biện bạch, lại đẩy hai ba tráng hán ra, kéo nàng đến bên cạnh. Người nọ không ngại nàng lấp oán trả ơn, trên người không biết đã trúng bao nhiêu gậy, mới đánh được những người đó không dám đến gần nữa, lại lấy ngân lượng, “chuộc thân” cho nàng từ chỗ thân sinh phụ mẫu.

Thậm chí sau khi làm xong hết thảy, người kia còn đi tới vươn tay ra với người đang quỳ dưới đất, phục đầu nước nở, cầu y tha thứ. Tay người kia lạnh ngắt, chẳng có một chút thịt dư, xương xẩu khiến người ta chạm mà đau nhói.

Nàng khi đó đã bị đánh động thai khí, nếu không phải y giúp nàng thuê nhà thu xếp, mời y hỏi được, che mưa chắn gió, nàng đã chẳng thể sống đến hôm nay.

Y không so đo hiềm cũ, cứu tính mạng mẫu tử hai người. Mà nàng có thể làm, chỉ là mấy việc vặt vãnh như trông nom y ba bữa cơm nước, thêm bớt quần áo, giặt giũ khâu vá, còn phải khiến y tự dựng gánh ác danh “gian phu” không

thể rửa sạch. Phân ân tình này, cho dù làm trâu làm ngựa cả đời cũng chưa trả hết.

Nàng muốn lập một tấm bài vị trường sinh cho y, bái tế cả đời, nhưng mà... y không thể nói, mà nàng thì không biết chữ.

Đến bây giờ, nàng vẫn chưa biết tên y.

Hà Tú Thư cởi tã lót cho đứa trẻ, thay một cái tã khô, một lần nữa bọc lại. Trong giấc mơ, đứa trẻ đang cười.

Nếu vị lang trung này có thể chữa khỏi bệnh của y, cho dù là muốn thân thể nàng muốn tính mạng nàng, cũng không có gì là không thể.

Trong lòng Hà Tú Thư bỗng nhiên ôi chao một tiếng. Vị tiên sinh thoạt nhìn rất có bản lĩnh kia đã xem bệnh cho chủ nhà cả buổi, nàng lại không hầu hạ trà nước, thật sự quá thất lễ. Nghĩ đến đây nàng vội vàng rửa sạch tay, tìm hai cái chén đẹp nhất trong nhà, rót hai chén nước nguội đưa qua, thẹn thùng xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, trong nhà không có trà, tiên sinh ngài uống ngum nước tron họng trước, đồ ăn lát nữa sẽ xong.”

Nói xong, nàng lui ra ngoài, để lại hai người trong phòng tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ.

—

Nàng đến rồi đi, Phong Kính Tiết trái lại gãi trúng chỗ ngứa, nắm cơ hội lập tức hỏi ngay: “Lư đại nhân, không ngờ trong mấy năm, ngươi lại cưới thêm một vị như phu nhân, không dưng khiến một người ta muốn tìm biến thành hai, hại ta phải tra bao lần mới tra được hành tung của đại nhân, lại còn tưởng mình đã tìm lầm.”

Y làm sao không biết Lư Đông Ly và Hà Tú Thư không phải vợ chồng thật, chỉ là trong lòng buồn bực, ngữ khí khó tránh kèm chút chê giễu. Y rất muốn

cầm gậy gỗ thông cái đầu gỗ của người trước mắt này. Người đã không sợ thân phận mình liên lụy người, ngay cả vợ chồng giả cũng có thể làm với người ta, vì sao lại vẫn không chịu đi gặp Uyển Trinh, để hai người xa cách ngàn dặm, khổ cực thê lương như vậy?

Cho dù Lư Đông Ly lòng như tro tàn, nghe Phong Kính Tiết nói, sắc mặt vẫn phải hơi biến, có phần xấu hổ, cũng có phần áy náy.

Y kỳ thật cũng không quá lý giải lúc ấy mình đi qua như thế nào. Khi đó y ngây ngô, mưa gió không biêt tránh, đói khát không biêt ăn uống, điều duy nhất có thể nhớ được, chính là mỗi khi đến một nơi, đều phải tìm rượu ngon nhất vùng đó mà uống cho say. Chỉ bởi vì y còn mang máng nhớ được, y từng đáp ứng một người, y phải sống, y phải thay người nọ uống cạn rượu ngon thiên hạ.

Chỉ là, có một số thứ, đã cắm sâu trong huyết mạch, cũng tự nhiên như là hô hấp vậy, không cần suy nghĩ. Tâm trí *** thần của y tê lặng trì độn, từng tiếng chửi rủa ầm ầm kia, từng tiếng kêu cứu thê lương của Hà Tú Thư, y kỳ thật đều không hề nghe. Nhưng mà, trước khi y ý thức được mình đã làm gì, thân thể y đã phản ứng theo bản năng, chắn trước mặt những người đó.

Về phần nữ nhân kia giá họa cho y, y cũng là cách rất lâu mới thoảng phục hồi *** thần. Nhưng vô luận y đã lưu lạc bất kham như thế nào, y rốt cuộc không làm được việc thấy chết không cứu.

Sự tình kết thúc, nữ nhân kia khóc lóc rời lệ, không ngừng dập đầu với y. Khóc bi thương tuyệt vọng xấu hổ như vậy. Y vốn là muôn bỏ đi, nhưng rốt cuộc đi qua.

Nàng là người mang thai, khóc lóc như vậy... Nếu y ném nàng không quan tâm, tính mạng hai mẫu tử sẽ im hơi lặng tiếng biến mất.

Hà Tú Thư thà bị người chỉ mặt mắng nhiếc, cũng không chịu rời xa thôn trang. Y liền ở lân cận thuê một gian nhà an trí nàng. Vốn là, lưu lạc một thời

gian quá dài, y đã quên mất phải sống chung với người ta như thế nào, cũng hoàn toàn không thể thích ứng cuộc sống nhìn như ổn định kiểu này. Y định chờ Hà Tú Thư thương thế khỏi, thai ổn rồi, để lại cho nàng ít tiền, y sẽ rời đi.

Thế nhưng... Thời gian từng ngày qua đi, y dần dần sâu sắc lý giải một nữ nhân không có chỗ dựa, mà còn bị hủy thanh danh, mang theo hài tử, muốn sống sót trong ánh mắt khinh thường chung quanh, sẽ khó khăn nhường nào. Nhưng nàng không có trượng phu bảo hộ, không có nam tử yêu quý, một mình gánh tất cả áp lực, tận mọi khả năng bảo hộ con mình. Chịu đựng hết thảy coi khinh và nhục nhã, lại vẫn kiên trì muôn ở lại một nơi có thể liên hệ với người yêu.

Đêm này qua đêm khác, nữ tử ban ngày miễn cưỡng cười vui kia, trong cơn ác mộng, rơi lệ lặp đi lặp lại một cái tên. Lư Đông Ly lúc này mới sâu sắc ý thức được rằng, thì ra một nữ nhân lúc mang thai, sẽ nhớ trượng phu mình như vậy, cần nam nhân của mình như vậy.

Nữ nhân nhu nhược kia, lê đôi chân bị đánh què, khập khiễng đi đến trước cửa, ngồi trên bậc cửa, trông về phương hướng thôn trang mình, hồi lâu không nhúc nhích. Lư Đông Ly rõ cuộc mồi hiểu được rõ ràng, thì ra một nữ nhân, lúc cô độc chờ đợi phu quân, cảm giác là thê lương như vậy, gian nan như vậy.

Y bắt đầu không thể ức chế mà nhớ Tô Uyển Trinh, nhớ thê tử của y.

Nhớ nữ tử khi y ra tiễn tuyến đến biên quan, mỉm cười chuẩn bị hành trang cho y, ngàn vạn dặm gửi thư, vĩnh viễn báo hỉ không báo ưu kia.

Người y không thể bảo hộ, vô lực chiểu cõi, ở trong kinh thành, một mình sinh con, một mình chăm con, ngày ngày dựa cửa trông y trở về kia.

Nhớ tới Tô Uyển Trinh, liền thấy đau lòng không sao ức chế, mới biết đời này, phụ nàng lại là nhiều như thế.

Nhớ tới Tô Uyển Trinh... Sao y còn có thể bỏ rơi nữ tử đáng thương trước mắt này không quan tâm.

Y ở lại, ở lại trong căn nhà con con, nhìn như thuộc về y này, ở lại bên cạnh nữ tử kỳ thật đã sống với y hơn một tháng, y lại thủy chung không hề quen thân này.

Hà Tú Thư vẫn kiên trì nói là Lư Đông Ly cứu mẫu tử nàng, nhưng mà chính như Phong Kính Tiết sau đó quả quyết, kỳ thật là Hà Tú Thư âm sai dương thác cứu Lư Đông Ly.

Đã thuê nhà cho Hà Tú Thư ở, ân nhân y đây sao có thể mỗi ngày ở bên ngoài chịu gió táp mưa sa? Chẳng lẽ bảo một phụ nữ có thai trên người mang thương đi khắp thế giới tìm y? Buổi tối y không về nhà ngủ, Hà Tú Thư ngủ được sao? Ăn cơm y không động đũa trước, Hà Tú Thư có thể an tâm mà ăn sao? Thậm chí cả rượu y cũng uống ít đi. Nếu say ngã bên ngoài, chẳng lẽ phải để Hà Tú Thư to bụng kéo y về nhà.

Nếu không có Hà Tú Thư, theo phương thức tự chà đạp mình của Lư Đông Ly ban đầu đó, y căn bản không thể sống đến ngày Phong Kính Tiết tìm được y.

Vừa lúc trước mắt có nước Hà Tú Thư bưng tới, Lư Đông Ly liền nhúng ướt ngón tay, rất nhanh chóng vạch mấy chữ trên bàn.

“Ba chữ Lư đại nhân đừng nhắc nữa, văn thư lộ dẫn hiện giờ ta dùng tên là Tiết Vĩnh Trạch. Tú Thư là ta trong lúc vô ý đã cứu, xưng hô phu thê, chỉ để thuận tiện.”

“Thì ra là thế?” Phong Kính Tiết mỉm cười: “Tiết tiên sinh gấp nạn cứu giai nhân, thiết nghĩ tất là một đoạn giai thoại, vẫn xin tiên sinh nói rõ.”

Lư Đông Ly thực có phần không rõ, theo lý mà nói, chuyện của Hà Tú Thư căn bản chẳng liên quan đến người trước mắt này. Mình không thể nói, muốn cho biết sự tình thật là bất tiện, nhưng người này đã có thể từ trong không đầu mối, tìm được mình, có lẽ... cũng nên có bản lĩnh, tìm được người Hà Tú Thư

muốn tìm.

Trong lòng thoảng suy tư, rốt cuộc lại viết mấy chữ trên bàn, tận lực ngắn gọn mà giải thích, Hà Tú Thư có thai trước khi cưới, sau đó tình lang Hà Dũng áo gấm về làng, tìm về thôn, lại lầm nghe lời người ta, cho là Hà Tú Thư không thủ nữ tặc, thất thân gả cho một người xứ khác, không biết tung tích, cho nên buồn bã rời đi.

Rất lâu về sau, Hà Tú Thư ở thôn bên mới biết tình lang đã trở về, hai người lại vuột mất trong gang tấc, mình còn bị xem là nữ nhân phụ lòng bạc tình lăng lơ, đương trường hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh, nàng khóc đến chết đi sống lại, chờ lau khô nước mắt, đứng lên, lại một quỳ gối hai sụp lạy trước mặt Lư Đông Ly, lần này cầu y dẫu nàng đi tìm tình nhân.

Bụng nàng đã to, cũng chẳng ai biết Hà Dũng đến lại đi như chuồn chuồn lướt nước rốt cuộc là làm quan gì, làm quan ở nơi nào, nhưng mà nàng vẫn nhất định muốn đi tìm kiếm.

Phong Kính Tiết nhìn y viết lại viết, dần nhíu mày, cuối cùng phẫn nộ nói: “Việc này thật sự là Lư... Tiết tiên sinh không phải. Tú Thư đã có người thề non hẹn biển, các ngươi nên xưng nhau là huynh muội mới được, sao các ngươi lại xưng hô thành phu thê? Một đường tìm kiếm thế này, cho dù tìm được người rồi, bảo thanh danh của một nữ nhân làm sao cho được? Gặp tình lang, lại làm sao nói rõ?”

Hai người sớm gọi nhau huynh muội, đâu đến mức hại ta buồn bực lâu như vậy!

Lư Đông Ly có khổ không thể nói ra. Chẳng lẽ y nguyện ý cùng nữ tử khác gọi nhau phu thê. Nhưng khi sống ở thôn lân cận Hà gia thôn, mọi người đều nhận định thân phận gian phu *** phụ của hai người họ, vì sợ gây phiền toái cho Hà Dũng tương lai về thôn, Hà Tú Thư cũng im lặng để người khác nhận định thân phận của họ. Chờ rời Hà gia thôn, y trái lại muốn đổi cách xưng hô, nhưng

y và Hà Tú Thư không thể trao đổi câu thông, hơn nữa trên tay chỉ có văn thư lộ dẫn của một người lúc trước Lư Đông Giác cho y, nếu không để Hà Tú Thư lấy thân phận thê tử nương tựa dưới tên y, y lại chạy đi đâu chuẩn bị công văn thân phận liên quan khác cho nàng đây? Lần này một đường xuyên châu qua phủ, ở trọ thuê phòng, không dùng danh phận vợ chồng, sẽ có vô số bất tiện.

May mà những điều này không cần y nói, Phong Kính Tiết ngàn lanh trăm lợi kia, giận thì giận, nên minh bạch cũng sớm nghĩ minh bạch, cười vỗ ngực nói: “Yên tâm! Ta đã tìm được ngươi, dù sao cũng phải thay ngươi làm thỏa sự tình, để ngươi yên tâm. Việc tìm người này đâu phải chuyện gì to tát, có tên, còn biết là một vỗ quan nhỏ tân tiến, dùng những mối quan hệ các phương trước kia Phong công tử lưu lại, muốn tìm ra người này không khó. Hà Tú Thư và ngươi cũng đừng gọi nhau phu thê nữa, chuyện thay nàng lo công văn khác ta nhận cho. Về sau ta ở cùng các ngươi, lại thuê một hai đầy tớ già giúp đỡ, hiềm nghi cô nam quả nữ này cũng sớm trừ đi, tương lai tìm được người rồi, tránh cho phu thê người ta có hiềm khích.”

Y dăm ba câu đã an bài xong xuôi, lòng Lư Đông Ly cũng giãn ra, đã mất đi một tâm bệnh lớn. Từ sau khi Hà Tú Thư sinh con, y vẫn hơi không tự tại, mỗi ngày ra ngoài từ sớm, muộn lăm mới về, cố hết sức giảm bớt thời gian ở cùng Hà Tú Thư, cũng là vì tốt cho nàng. Trước kia Hà Tú Thư mang thai, còn dễ dàng trừ hiềm nghi, nhưng hiện tại hài tử đã sinh ra, nếu như chờ hết ở cữ, hai người sống chung lâu, tương lai cho dù tìm được tình lang, chỉ cần kẽ rãng người bên ngoài gạt ra nửa câu ong ve, Hà Tú Thư sợ là nhảy xuống Hoàng Hà cũng chẳng thể rửa sạch.

Hiện giờ có người này an bài một phen, hy vọng tìm được người ở ngay trước mắt, mà thanh danh trong sạch của Tú Thư cũng không cần lo, tất nhiên phải cảm thấy thư thái.

Nhin dáng vẻ nhẹ nhõm này của Lư Đông Ly, Phong Kính Tiết bất giác buồn cười. Đồ đần này, bất kể thảm thành thế nào, trong lòng nhớ kỹ, vĩnh viễn đều vẫn là người khác.

“Tiết tiên sinh, ta nhận sự phó thác của Phong công tử, tất phải bảo vệ tiên sinh chu toàn, thay tiên sinh trù tính, không biết tương lai tiên sinh muốn đi nơi nào, mai sau tiên sinh lại có dự định gì?”

Lư Đông Ly im lặng, hồi lâu y mới lại viết tiếp trên bàn: “Rời khỏi Triệu quốc.”

Phong Kính Tiết gật đầu: “Đây cũng không phải việc khó. Triều đình tuy cấm biển, ta có rất nhiều biện pháp liên lạc những chiếc thuyền tư đó. Chỉ là, không cần đi vội vã, trước khi rời khỏi Triệu quốc, chúng ta còn phải hội hợp với hai người trước mới được.”

Lư Đông Ly chợt biến sắc mặt, ngón tay cương lại trên bàn.

Phong Kính Tiết rất dõi quan tâm mà lập tức nói rõ: “Tự nhiên là Lư phu nhân và Lư công tử.”

Y cũng không nhìn ánh mắt Lư Đông Ly đột nhiên buồn bã thê lương, chỉ mỉm cười, vỗ vỗ tay Lư Đông Ly như trấn an, hoàn toàn quên chú ý động tác này của mình quá thân cận, làm phai chăng tự nhiên quá mức.

Nhưng Lư Đông Ly nghe ba chữ Lư phu nhân, cũng tâm động thầm dao, rốt cuộc đồng dạng không chú ý tới, tư thái của Phong Kính Tiết giờ khắc này, hoàn toàn không như một người xa lạ nhận ủy thác đến đây tương trợ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 79 : Cởi Đồ Kiểm Tra

Phong Kính Tiết thấy sắc mặt Lư Đông Ly ảm đạm, không hề có ý kinh hỉ, biết y không coi lời mình nói là thật, cười bảo: “Yên tâm, sẽ không liên lụy bất cứ ai, cũng sẽ không có hậu hoạn gì. Trước nay núi cao có miếu linh, hiếm phong lâm vách đá, nếu như Lư phu nhân dắt con đi thăm sơn cổ tháp bái phật cầu phúc cho vong phu, một nữ tử yếu ớt, dẫn theo một hài tử, đi trên ngọn núi hiểm trở, cho dù có hạ nhân đi theo, xảy ra bất trắc, ngã xuống cũng không tính là chuyện lạ.”

Tẩu tử thật xin lỗi, cho phép ta trù tẩu và tiểu chất tử kia một lần.

Phong Kính Tiết không chút hoang mang tiếp tục: “Loại sự tình này, chắc người sinh nghi không nhiều. Cho dù người có tâm nào muốn điều tra, núi cao dốc hiểm, cây rừng rậm rạp, dù dùng quan binh địa phương đến tìm kiếm, tìm được thi thể cũng là mấy ngày sau, chắc hẳn thi thể kia đã ngã đến máu thịt lỗn lộn, mùa hè nóng bức, trì hoãn nhiều ngày, lại khó tránh khỏi thối rữa trương sinh, không thành hình dạng, mặt mũi càng khó phân biệt, cho dù họ tra, ta cũng có thể cam đoan họ không thể tra ra nguyên cớ.”

Tuy rằng chỉ là lời nói trong miệng, Lư Đông Ly nghĩ đến thê thiếp có thể bị đối đãi như thế, vẻ mặt vẫn có chút khó堪. Phong Kính Tiết vờ như không biết, lại cười nói: “Đương nhiên, ta biết tiên sinh phu nhân đều là người lòng dạ Bồ Tát, tuyệt đối không chịu vì thế mà tạo sát nghiệt. Ta sẽ an bài tìm thi thể còn mới và hợp ý từ bãi tha ma, ngâm vào hầm băng, đến lúc đó bỏ lên xe ngựa chở tới, đẩy xuống vách núi là được, mặc dù có chỗ không đủ kính trọng với thi thể thân tàn khứ, nhưng nói cho cùng đây là giúp người làm việc tốt, họ cũng có thể bồi vây mà được chỗ an nghỉ phong thủy đều tốt, chắc chắn họ dưới suối vàng có

biết, cũng sẽ không phản đối.”

Phong Kính Tiết đôi câu nhàn nhạt, đã thăng thắn cho hay tính toán mưu kế của mình, Lư Đông Ly kinh ngạc ngồi yên, sóng lòng trào dâng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Dưới suối vàng có biết... Thân là sĩ tộc, y trước nay không tin quỷ thần, cho dù hiện tại, y đã rất muốn tin, nhưng chung quy không thể tin.

Y rất hy vọng người chết cũng có thể ở dưới suối vàng có biết, rất hy vọng bằng hữu đã mất, có thể đầu thai chuyển thế, bắt đầu một đoạn nhân sinh khác, người nọ một tiếng lối lạc, công đức vô số, nhất định có thể lại sinh vào nhà người tốt, thậm chí lột bỏ xác phàm, thành tiên thành thần.

Nhưng mà, y không tin được, y chung quy không thể tin được, người kia, đã không còn.

Nhưng mà, an bài ngày đó trước khi y đi còn đây, y... y đến chết vẫn vì mình phí hết tâm thần, bõ hết đường lui, nhưng mà bản thân, bản thân...

Nhìn vẻ mặt Lư Đông Ly dần dần buồn bã, Phong Kính Tiết biết y lại rúc vào sừng trâu, nhíu mày than, nhẹ giọng khuyên giải: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy, ngươi không đáng để Phong Kính Tiết đối đãi như vậy, hay là ngươi cảm thấy, ngươi không có tư cách phu thê phụ tử đoàn viên?”

Lư Đông Ly vẫn tử khí nặng nề, Phong Kính Tiết chỉ cảm thấy buồn bực.

“Ngươi... Ngươi muốn để ta tin tưởng, Phong Kính Tiết kết giao bằng hữu, đã nhìn sai ngươi, làm quá nhiều chuyện không đáng, là một kẻ ngu ngốc không có nhãn lực? Ngươi còn muốn tiếp tục tùy hứng nữa sao? Tiếp tục lưu lạc tự hại, làm cho Phong Kính Tiết uổng phí một phen tâm huyết, để thê tử ngươi tiếp tục trông cửa thủ tiết, để con trai ngươi vĩnh viễn không nhìn thấy phụ thân? Cho dù ngươi thủy chung cảm thấy là ngươi phụ Phong Kính Tiết, nhưng thê nhi ngươi chưa từng cô phụ Phong Kính Tiết, chưa từng cô phụ ngươi! Người lại ở đâu ra

quyền lực, có thể tiếp tục cô phụ họ?”

Lư Đông Ly không thể chịu nổi, bỗng nhiên một tay ôm ngực, một tay bịt miệng, ho khan kịch liệt.

Phong Kính Tiết kề đến cẩn thận nghe tiếng ho, thảm rồi, phát ra tiếng vô cùng bình thường, y quả nhiên không phải thật sự bị cảm, chỉ là tâm linh y không chịu cho mình nói mà thôi. Loại tâm bệnh này... Loại tâm bệnh này... Ôi, sao mà y lại chưa từng học khoa *** thần chử.

Hà Tú Thư nghe thấy tiếng ho khan kịch liệt của Lư Đông Ly, sợ quá lao thẳng vào, mới chạy đến phụ cận đã thấy bàn tay che miệng của Lư Đông Ly hơi dịch ra, lòng bàn tay đỏ tươi, trong lòng kinh hoàng, bất giác la hoảng.

Phong Kính Tiết lại lão thần nơi nơi, chỉ một tay đỡ lưng Lư Đông Ly, truyền một dòng chân khí, giúp y bình phục hơi thở.

“Đại tẩu đừng sợ, đây là máu tích tụ trong tim y, nhổ ra là tốt rồi.”

Hà Tú Thư sắc mặt tái nhợt, bán tín bán nghi, bối rối đứng đó, hộc máu! Hộc máu ngược lại là chuyện tốt?

Phong Kính Tiết cũng chẳng có tâm tư giải thích với nàng thêm nữa, chỉ quay người Lư Đông Ly qua đối diện với y, cúi đầu cẩn thận xem xét khí sắc và đôi mắt Lư Đông Ly, cuối cùng thở dài một tiếng: “Ngươi lên giường, cởi quần áo ra.”

Hà Tú Thư hoảng sợ, chỉ ngây ngốc nhìn y.

Phong Kính Tiết nghiến răng nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, ta phải kiểm tra toàn thân y, đại tẩu cứ nén tránh đi.” Y nhìn Lư Đông Ly, trong mắt cũng sắp bốc hỏa: “Có thể chà đạp thân thể thành cái dạng này, coi như ngươi có bản lĩnh! Hiện tại nếu ta không thể điều dưỡng ngươi lại, coi như ta không có bản lĩnh!”

Hà Tú Thư cố lấy dũng khí nói: “Ta nghe nói, lang trung xem bệnh, chỉ cần

bắt mạch, xem đâu lưỡi, coi khí sắc là được.”

Phong Kính Tiết âm thầm bĩu môi: “Đừng so ta với đám lang băm kia. Đạiẫu nếu muốn để thân thể y khỏe lên thì đừng cản ta. Tẩu cứ tiếp tục nấu cơm đi, chờ cơm đạiẫu làm xong, ta bên này cũng tra xong.”

Thanh âm của Phong Kính Tiết không lớn, cũng vẫn chưa giận dữ, nhưng trong giọng nói tự có một loại kiên quyết khiến người ta không thể làm trái.

Hà Tú Thư không thể ngờ lang trung tha phuong cười hì hì, khách khách khí khí dễ nói chuyện kia bỗng nhiên trở nên hung hoành bá đạo như vậy, lúc đầu còn hơi sững sờ, bị Phong Kính Tiết lạnh lùng trừng, lập tức không có ý tưởng cứu vớt ân nhân gì nữa, quay người lao đi nấu cơm như chạy trốn.

Phong Kính Tiết bức bối trong lòng, một phen xách Lư Đông Ly dậy, trực tiếp ném người lên giường, bẻ tay răng rắc, cười gằn nói: “Ngươi là tự mình làm, hay muốn ta động thủ.”

Trước mặt thế lực ác cường đại, Lư Đông Ly nhanh chóng nhận định sự thật, chênh lệch thực lực hai bên và khả năng chống cự bằng không, nếu y có thể nói, may ra còn có thể nỗ lực tranh luận vài câu, nhưng hiện tại...

Lư Đông Ly bắt đầu cởi đồ tháo khố.

Phong Kính Tiết thập phần buồn bực đứng chờ trước giường.

Y biết ma nữ trong Tiểu Lâu khăng định đang rít lên, động tác dưới đây khăng định sẽ bị ai đó chưa bao giờ biết quyền tôn trọng chân dung là gì cắt cắt chỉnh chỉnh, thu thành một đoạn phim truyền lưu thiên cổ, chờ đến khi y nhập thế quay về, có thể tìm cô nàng tính sổ, đoạn phim kia những người nên xem không nên xem khăng định đều đã xem ráo.

Hả, cái gì? Người nói làm nhòe chỗ mấu chốt? Ôi, vốn là chuyện thằng thắn vô tư, nếu y còn che che giấu giấu, tương lai càng là có miệng không thể nói rõ,

để ai đó càng thêm đúng lý hợp tình mà đi *** giả kiến ***.

Lư Đông Ly cởi chiếc áo lót ngắn, lõa lồ thân trên, ánh mắt Phong Kính Tiết khụng lại, không thể nhớ nổi những có không đó nữa.

Gầy như que củi.

Da lỏng lěo sạm màu, bụng khô quắt, hai mươi mấy chiếc xương sườn, từng chiếc đỏ quạch, dường như đều không giữ nổi lớp da bên trên kia.

Y biết Lư Đông Ly rất gầy, nhưng không ngờ đã qua mấy tháng sinh hoạt tương đối an ổn, vẫn gầy đến nước này.

Phong Kính Tiết ngừng tay trên ngực y, nhẹ nhàng ấn xuống, cảm giác lạnh lẽo trực tiếp truyền đến, khiến ngón tay y khẽ run lên, trong lòng bốc khói, mẹ kiếp, một người đang yên đang lành, nhất định phải bức mình đến cái chết, đây tính là chuyện gì?

“Nǎm xuống, thả lỏng.”

Phong Kính Tiết không thoái mái, Lư Đông Ly cũng rất khó kham, người này nhận sự ủy thác của Phong Kính Tiết, đang kiểm tra thân thể cho y, mà thân thể y hiện tại ra làm sao, bản thân y rất rõ ràng, nói là không thể gặp người tuyệt đối không quá đáng.

Nhưng mà, y lại chẳng có cơ hội gì để cảm thấy đau buồn hoặc là áy náy. Bởi vì đôi tay cực ấm áp kia, đang không ngừng im lặng chạy qua chạy lại xoa vỗ các nơi trên thân thể, điểm điểm ấn ấn, thỉnh thoảng còn lật người y, tuy nói y luôn không phải người câu nệ, nhưng bị một người xa lạ buộc cởi đến chỉ còn tiết khố sát người, nằm ngửa ra đây mặc người bài bố, vậy... mặt y vẫn đỏ ửng.

Phong Kính Tiết đang cúi đầu xuống, kề ngực bụng y mà lắng nghe, cảm giác được người dưới ngón tay thân thể kéo căng, tim đập nhanh hơn, y rốt cuộc vẫn ngẩng đầu lên, ngữ khí không hiền lành trách mắng: “Thả lỏng chút, ngươi lại

chẳng phải đàn bà, ngượng nghịu gì? Đám lão gia trong quân doanh, chẳng lẽ không phải ngày ngày cùng nhau cởi trần luyện binh, xáp vô một chỗ tắm rửa, ngủ la liệt chung một giường? Ta bây giờ tốt xấu còn để lại cho người cái khổ kia! Xem bệnh là việc đứng đắn, người nghĩ bậy nghĩ bạ còn xấu hổ cái gì!”

Lư Đông Ly đầu mướt mồ hôi, sắp bị người này bức không thở nổi, dĩ vãng ở trong quân, toàn quân trên dưới, ai cũng chưa từng bởi vì y là người đọc sách mà sinh ra tâm xa cách, y không chịu có gì đặc thù, bỏ y quan nho gia, hoặc áo ngắn hoặc ở trần thao luyện với các binh sĩ bình thường, vốn là chuyện thường, mà luyện ra một thân mồ hôi, tự nhiên cũng sẽ cùng Phong Kính Tiết và cả các tướng lĩnh cao cấp khác, xúm lại cầm cả thùng nước, vừa tắm vừa cười nói, trước kia ngày đêm theo Phong Kính Tiết học binh pháp, những ngày nắng nóng, hai người luôn ở trần, ngủ chung một giường...

Trong lúc hoang mang, y bỗng nhiên minh bạch, minh hiện tại cảm thấy cực kỳ khó chịu, không phải bởi vì người trước mắt quá mức xa lạ, mà là bởi vì hết thảy quá quen thuộc. Trong quãng thời gian dường như đã xa xôi đến mức không thể truy tìm đó, nếu khi trong quân có người bị nghi nan quái chứng, quân y không thể trị liệu, Phong Kính Tiết thường chạy tới khán chẩn, bệnh phiền toái một chút, y cũng sẽ yêu cầu người khác cởi quần áo, kiểm tra toàn thân.

Tuy nói không chậm như vậy, phiền toái như vậy, nhưng có một số động tác đặc thù, lại quả thật là tương đồng.

Đôi tay cực ấm áp kia vẫn đang nhẹ nhàng chạy khắp trên người y, biến hóa nồng nhẹ của sức mạnh, luôn khiến y có một cảm giác khác thường, bản thân y trước kia thân thể khỏe mạnh, vẫn chưa từng mắc nghi nan tạp chứng gì để Phong Kính Tiết kiểm tra y thế này, nhưng mỗi lần bị thương lại đều là Phong Kính Tiết tự tay thoa thuốc băng bó cho, có vài lần như vậy, y cũng cởi hết áo, để Phong Kính Tiết trị liệu, sau khi thoa thuốc, băng bó chắc chắn, Phong Kính Tiết lại sẽ thuận tay ấn vài cái, đo đoán đôi chút ở nơi khác, thuận miệng hỏi y...

“Lúc ta ấn, nếu đau thì người cứ tỏ vẻ một chút, hiện tại người nói chuyện

không tiện, vậy thì cứ tùy tiện gật đầu cũng được...”

Lời của người nọ truyền vào tai, Lư Đông Ly phải ngỡ ngàng một hồi, mới biết gật đầu, khi đó, Phong Kính Tiết cũng sẽ hỏi y như vậy, ẩn ẩn đoán đoán như vậy, sau khi y lắc đầu, bèn dương dương tự đắc cười buông tay nói: “Có sự phụ như ta cho ngươi luyện khí cường thán, hiện tại thân thể này của ngươi, tốt đến mức một chút tật cũng không tìm được!

Còn nhớ lúc ấy, y cũng bởi vì phương thức thăm bệnh độc nhất này mà hỏi qua vài câu, Phong Kính Tiết dường như vỗ ngực cười nói: “Tin ta đi, đây là bốn sự bí truyền của thiên hạ đệ nhất thần y ta! Tóm lại, có ta ở đây, cho dù diêm vương đến, cũng đừng mơ có thể bắt ngươi đi...”

Ngực Lư Đông Ly bỗng nhiên đau nhói, tâm thần kích động, thanh âm xa lạ của y giả xa lạ này, dường như đã hóa thành tiếng nói cười quen thuộc kia của Phong Kính Tiết, từ nơi cực xa xôi truyền đến:

“Nơi này có đau không...”

Lư Đông Ly hô hấp tán loạn, tim đập cuồng loạn mà không quy luật, trước mắt biến thành màu đen, ánh mắt lại vẫn mờ mịt mà chậm chạp, y nhìn bóng người màu đỏ xa lạ trước mắt, từ chi cơ hồ đều co rút lại, suy nghĩ mê man từng cơn, không thể phán đoán ý nghĩa trong lời y nói, cũng không cảm giác được đau đớn thân thể.

Kính Tiết...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 80 : Đối Diện Không Nhận Ra

Kính Tiết...

Mấy năm rồi, mỗi lần mạch suy nghĩ chuyển hướng đến cái tên này, là sẽ nhớ tới khoảnh khắc khoan tim ấy, Lư Đông Ly sẽ hỗn loạn mê mang, mất đi năng lực suy nghĩ.

Mỗi một lần, loại đau thương đó, hoặc là ở trong hỗn loạn dần dần bị quấy nhiễu tiêu mòn đến bình hòa lại, hoặc là người sẽ hôn mê đi, đây đại khái là việc tự mình bảo hộ cuối cùng mà thân thể có khả năng làm.

Thấy Lư Đông Ly xanh mặt, ánh mắt rời rạc, Phong Kính Tiết truyền vào một chút chân khí, giúp y bình hòa tâm mạch. Rốt cuộc thở dài một tiếng: “Đừng có ngây ra, không phải ngươi chưa từng thấy loại y thuật này chứ. Phương pháp tra bệnh này, năm đó chính là ta đã dạy Phong Kính Tiết. Tuy nói luận y thuật, ta nhận đệ nhị, thiên hạ không ai dám làm đệ nhất, nhưng bệnh nhân ngươi tốt xấu cũng phối hợp một chút đi, ta chỉ là thần y, không phải thần tiên.”

Loại y thuật này là y dạy Phong Kính Tiết? Lư Đông Ly chậm rãi kiềm chế tâm thần, nhưng tâm tình ngược lại càng thêm thê lương. Đến đây mới cảm thấy đau nhức truyền tới từ chỗ nhẫn, lúc này mới hơi nhíu mày gật đầu.

“Rất đau đúng không? Là loại đau nào, ta báo ra từng dạng, nói đúng thì ngươi hãy gật đầu...”

...

Sau khi làm xong việc kiểm tra toàn thân đơn giản cho Lư Đông Ly, Phong

Kính Tiết ngồi bên giường ngắn người. Khó trách rất nhiều người chủ trương nói, đại phu cao minh hơn, cũng nên cố hết sức tránh chữa bệnh cho thân nhân. Y thấy không phải bởi vì sợ đại phu không thể bảo trì tâm tư bình thường, phán đoán sai lầm cho người bệnh, mà là... sợ đại phu nhân tài rất có trách nhiệm kia, bị giày vò đến đoán thọ thôi!

Nhin thấy người mình quan tâm tự chà đạp thân thể như thế, thời gian dài dinh dưỡng không tốt, thân thể ăn hoạn trùng trùng, tâm can tì vị không tìm ra một chỗ không bệnh tật, y đích xác rất có cảm giác không tốt là phải bị tức điên.

Nhất là, y nhiều lần kiểm tra họng và mắt Lư Đông Ly, vẫn bất đắc dĩ xác định thương tật của Lư Đông Ly hoàn toàn là nguyên nhân trên *** thần, là chướng ngại tâm lý tạo thành bệnh câm và dở mù của y. Đã như vậy, những linh đơn diệu được công nghệ chế tác trên thực tế là vượt khỏi thời đại mà mình không tiếc vi quy mang về đó, trên cơ bản cũng đều là đồ bỏ.

Phong Kính Tiết âm thầm hận đến bỗng ngửa. Thế nào là mài đao không lỡ việc đốn cùi? Lúc đó nếu y đừng vội trở về, trước tiên bù lại tri thức khoa *** thần rồi hăng đi thì tốt biết mấy! Hiện tại là thêm tiểu Hoàng đế nhà Phương Khinh Trần kia y không thể giúp, Lư Đông Ly bên này y cũng chẳng biết nên làm sao tháo gỡ khúc mắc hữu hiệu lại nhanh chóng an toàn.

Nhưng mà, y cũng chỉ hối hận biết vậy chẳng làm như vậy một chớp mắt, liền đổi tâm tư, khoác thêm quần áo cho Lư Đông Ly đã ngồi dậy, thuận tiện nghiến răng nghiến lợi vỗ vai Lư Đông Ly: “Về sau có ta chiếu cố, cuộc sống của ngươi sẽ vô cùng dễ chịu!”

Cứ ngữ khí oán hận này của y, khiến người ta rất tự nhiên muốn thêm hai chữ “mới lạ” vào sau câu đó của y.

Lúc này Hà Tú Thư đã sớm làm xong cơm nước, vì biết trong phòng đang cởi đồ kiểm tra, không dám tiến vào, chỉ canh bên ngoài. Nghe động tĩnh bên trong dường như không sai biệt lắm, bèn gọi một tiếng.

Lư ĐÔng Ly vội vàng luống cuống tay chân mặc quần áo đàng hoàng. Mà Phong Kính Tiết đã sớm tự mình ngồi xuống trước bàn, thoái mái đảo khách thành chủ, gọi Hà Tú Thư vào.

Bưng cơm nước tới mời họ từ từ dùng, Hà Tú Thư đã định trốn xuống bếp. Nữ nhân nấu cơm nhà nào là có thể ngồi cùng một bàn với khách, không phải đều ở bên dưới ăn chút cơm thừa. Phong Kính Tiết làm sao lại chịu, nhất định kéo Hà Tú Thư ăn chung với họ. Hà Tú Thư thấp thỏm bất an ngồi ở cạnh bàn, nhiều lần đánh giá, cảm thấy có cơm có cá có thịt, bữa cơm này tuy rằng chuẩn bị vội vàng, không thể tính là thịnh soạn, rõ cuộc cũng không bùn xỉn, không mất thể diện, mới cảm thấy hơi yên bụng.

Phong Kính Tiết vừa ăn vừa bắt đầu bịa chuyện lừa Hà Tú Thư. Nói mình lần đầu tiên nhìn thấy vị Tiết tiên sinh này đã cảm thấy quen mắt, vừa rồi hai người vừa chữa bệnh vừa trò chuyện, quả nhiên cả hai không phải người ngoài. Hai nhà họ vốn là thế giao, Tiết tiên sinh gia cảnh dư dả, lại là thư hương môn đệ, canh độc gia truyền. Tiết tiên sinh thuở nhỏ lập chí, phải đẹp khắp danh sơn đại xuyên thiên hạ, cho nên sau lễ đội mũ, liền mang theo bạc du học tứ phương, bởi vì trên đường mắc bệnh, không thể cứu chữa kịp thời, mắt và họng bị thương, cho nên nản lòng thoái chí, chẳng còn mặt mũi về nhà. Từ đó lưu lạc thiên nhai, mới biến thành thế này.

Hai bên đã là thế giao, mình đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, nhất định phải lưu lại, giúp y chữa khỏi bệnh mới có thể yên tâm. Y lại nói cho Hà Tú Thư biết, chuyện của nàng, Tiết tiên sinh đã cho hay hết rồi, mình có rất nhiều phương pháp có thể giúp nàng hồi phục tin tức, bảo nàng chỉ cần an tâm chờ đợi, không cần tự mình vất vả bôn ba đi tìm nữa.

Hà Tú Thư nghe y nói rất sống động, trong cả quá trình Lư ĐÔng Ly cũng chấp nhận toàn diện, không tỏ vẻ dị nghị gì, làm sao còn có thể không tin, lập tức kích động muôn đứng dậy dập đầu cảm ơn Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết chỉ cười ngẩn ngơ, lại bắt mạch giúp nàng, cũng coi thử

đứa trẻ. Hà Tú Thư vì tìm kiếm tình lang mà bôn ba liên tục, đứa trẻ sinh non một tháng. Tuy nói mẫu tử bình an, nhưng nàng chung quy vẫn lo lắng hổ thẹn, chỉ cảm thấy mình không thể trông nom hài tử chu toàn, chỉ sợ con sẽ có chỗ nào không tốt mà nàng không phát hiện. Lúc này nghe Phong Kính Tiết nói bảo bối vô bệnh vô tai, rất khỏe mạnh, cơ hồ phải rơi lệ.

Sáng sớm ngày kế, Phong Kính Tiết liền dẫn hai người đi xa, chọn một thôn trang xa lạ khác tạm thời dừng chân, hai bên sửa gọi nhau là huynh muội. Mọi người chung quanh đều không nghi vấn.

Phong Kính Tiết chọn là một khu viện lớn ba tiền ba xuất, mời mấy người hầu nam nữ khác đến làm, phân chỗ ở trong ngoài như vậy, khuê dự của Hà Tú Thư từ đây không lo. Chẳng qua nàng là người quen làm lụng, không làm sao chịu ngồi yên, thường xuyên vào bếp giúp đỡ.

Những nhân tài từng giúp Phong Kính Tiết tìm Lư Đông Ly đó, lần trước bị người khác đoạt trước, lần này lại dốc đủ sức, bắt đầu giúp tìm tình nhân của Hà Tú Thư. Mỗi lần có một chút tin tức truyền về, Hà Tú Thư lại cảm động hơn nửa ngày trời.

Vì để những thương gia đó không bị thiệt quá, Phong Kính Tiết cũng sẽ ngẫu nhiên chỉ điểm họ lối buôn bán. Nhưng *** lực chủ yếu vẫn đặt trên việc điều dưỡng thân thể Lư Đông Ly. Tự nhiên, y cũng thuận tiện giúp Hà Tú Thư bồi bổ hậu sản, thuận miệng sửa lại một số phương thức chăm sóc trẻ nhỏ truyền thống nhưng không hề khoa học.

Lời bình Hà Tú Thư ngầm dành cho vị Khúc tiên sinh này là y không gì không làm được, mọi sự đều thông, nhưng có hơi *** tẽ hắc, lề mề thái quá.

Trong mắt Hà Tú Thư, sau khi Khúc tiên sinh đến, cuộc sống của Lư Đông Ly thật là khổ không nói nổi. Mỗi ngày y chẳng có lương thực đứng đắn gì bỏ bụng, toàn là thuốc thang. Mà còn là uống được cũng phải uống, không uống được ép đổ cũng phải uống. Một ngày bảy bữa cháo, thật sự rất đa dạng, nhưng

những thứ Hà Tú Thư biết, không biết, bay trên trời, chạy dưới đất, bơi dưới bước, đều bầm nhuyễn nấu cháo, dù *** tể như thế nào nữa, thì đó cũng là cháo không phải cơm!

Hơn nữa, vì để Lư Đông Ly mỗi ngày uống một bát sữa tươi, Phong Kính Tiết lại còn kinh thế hãi tục bảo người chuyên môn nuôi một con bò cái béo múp, không phải làm việc, mỗi ngày chỉ vắt sữa. Thuận tiện cũng cho Hà Tú Thư uống. Hà Tú Thư nhìn quái vật to lớn kia, sợ hãi hỏi, đổi thành nuôi một con dê có phải là được, sau đó bị Phong Kính Tiết trừng một cái, không dám hé gì nữa.

Dê mẹ tính nóng, lại thiếu chất sắt cần thiết, đối với Lư Đông Ly thiếu máu, dinh dưỡng không đủ mà nói, làm sao đủ đây? Y làm sao chịu nuôidê. Phong Kính Tiết không áp dụng phương án tốt nhất, thuê mấy bà vú cho Lư Đông Ly uống sữa người, đã là chú ý vấn đề giới hạn chấp nhận của vị sĩ đại phu kia!

Mỗi ngày thái dương mọc lên, Lư Đông Ly cũng bị gọi dậy, hoạt động tay chân trong nắng sớm. Sau đó là bữa sáng, thuốc bổ, tập luyện, bữa lõi, châm cứu, tập luyện, bữa trưa, thuốc bổ, tập luyện...

Phong Kính Tiết bắt y không ngừng thử phát ra tiếng, nói chuyện, còn buộc y nhất định dùng đôi mắt chẳng nhìn rõ được gì, không ngừng đi quan sát một số thứ rất nhỏ, sau đó dùng giấy bút thuật lại, căn bản không phải do y có chịu hay chẳng, có muốn hay chẳng.

Lư Đông Ly tận lực thuận theo, phối hợp, cho dù biện pháp của Phong Kính Tiết khiến y cảm thấy khó chịu thậm chí thống khổ, y cũng chưa bao giờ tỏ vẻ phản đối. Tuy rằng y không quan tâm thân thể mình, nhưng y rất sợ lại phụ vị Khúc Đạo Viễn này, nghĩ đến người ta mấy năm chưa từng ngừng tìm kiếm mình, nhọc lòng phí sức, chịu hết phong sương, thiên nhai tìm kiếm, y đã tự chột dạ nhụt chí trước.

Những bữa ăn *** mỹ bổ dưỡng đa dạng, tận lực thay đổi khẩu vị đó, những

bát thuốc giá thành xa xỉ, ngân châm mỗi ngày châm tới châm lui trên người, chân khí mỗi ngày chạy qua lại trong cơ thể, phải có bao nhiêu trách nhiệm, quan tâm bao sâu, mới có thể không ngừng kiên trì như vậy.

Cho nên, dù Khúc Đạo Viễn này tính tình cực kỳ hung dữ, mỗi ngày y làm hơi có chỗ không như ý là mũi không phải mũi, mắt không phải mắt ôm đầu răn dạy y, chẳng có một tẹo khách khí và xa lạ của một người không quen biết, y cũng thật sự không thể làm gì.

Bởi vì y vẫn rất thuận theo mà phổi hợp trị liệu, Phong Kính Tiết cũng không nhắc tới ba chữ “Phong Kính Tiết” này để bức y nữa, mà Lư Đông Ly mặc dù có lúc sẽ cảm thấy có chút không rõ, Khúc Đạo Viễn và Phong Kính Tiết quan hệ thân thiết như thế, dám gửi gắm đại sự, có thể đem truyền y thuật, hiểu rõ nhau như thế... Vì sao y và Phong Kính Tiết tương giao lâu như vậy, lại chưa từng nghe nhắc tới?

Nhưng mà những điều này, với trạng thái của y hiện tại, y hỏi không ra miệng, cũng không thể hỏi.

Tuy rằng theo lý mà nói, Phong Kính Tiết không cần lo lắng Lư Đông Ly nhìn ra chân tướng. Dù sao chuyển thế làm người, tướng mạo thanh âm đều khác, một dao chém đầu, chín kiếm xuyên tim của kiếp trước kia, đều là Lư Đông Ly tận mắt nhìn thấy, khắc cốt minh tâm, nhưng y vẫn cứ cảm thấy bất an không hiểu.

Lúc y làm việc, luôn tận lực chú ý bớt dùng những động tác kiếp trước thường dùng, tận lực cẩn tiệt ngữ khí và từ ngữ kiếp trước nói chuyện thường dùng, bình thường trừ chuyện trị liệu, y thậm chí không dám trao đổi quá nhiều với Lư Đông Ly, khắc ý dùng ngữ khí lỗ mang hung ác bá đạo quá rõ ràng để che giấu, thu hút lực chú ý, mà làm cho y nhãng qua một số thói quen rất nhỏ mình có thể không sửa được, trước kia Phong Kính Tiết chưa từng hung ác như vậy, bá đạo như vậy với Lư Đông Ly.

Lư ĐÔng Ly luôn là người cẩn thận, cho dù mắt đã dở mù, nhưng tâm tư vẫn minh bạch như thế, sao y dám lơ là.

Thời gian ngày một qua đi, dưới sự điều dưỡng tỉ mỉ của y, thân thể Lư ĐÔng Ly khôi phục rất nhanh, chỉ có cổ họng không thể nói chuyện, mắt không thể nhìn vật bình thường, hai tàn tật nghiêm trọng nhất này, lại thủy chung chẳng thấy chuyển biến.

Phong Kính Tiết có phần thúc thủ vô sách.

Vô luận bức bách y không ngừng nỗ lực nhìn, nói chuyện như thế nào, vô luận tận lực ở bên khuyên bảo giải thích như thế nào, đều vô dụng, Phong Kính Tiết bất đắc dĩ, năm lần bảy lượt nhắc tới mẫu tử Tô Uyển Trinh, hỏi y sao nhẫn tâm để Tô Uyển Trinh nhìn dáng vẻ tàn tật này của y mà đau lòng đứt ruột, nhưng vẫn không hề có hiệu quả.

Có đôi khi giận đến đỉnh điểm, Phong Kính Tiết thật muôn liều mạng đập mấy chưởng lên đầu Lư ĐÔng Ly, coi có thể đánh thông cái đầu gỗ này hay không. Xem ra muôn chữa khỏi cho Lư ĐÔng Ly, sợ là chỉ có Phong Kính Tiết y sống lại, nhưng y đã làm Khúc Đạo Viễn trước mặt Lư ĐÔng Ly lâu như vậy, phải mở miệng như thế nào, y mới có thể một lần nữa quay về làm Phong Kính Tiết? Lư ĐÔng Ly không tin quỷ thần, làm “Phong Kính Tiết”, không muốn ở trước mặt y nói lời bịa đặt thấu tròng kia thì căn bản chẳng nghĩ ra cách nói của mình, sẽ khiến Lư ĐÔng Ly phản ứng ra sao.

Cho dù y quay lại làm Phong Kính Tiết, về sau lại nên làm thế nào. Làm “người sống”, y và Lư ĐÔng Ly, đều sẽ có hằng hà sa số phiền toái.

Thời khắc Phong Kính Tiết đau đầu vô cùng, thủ hạ của y đã truyền lại tin tức của Hà Dũng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 81 : Nhược Nữ Tìm Chồng

Nếu nói Hà Dũng, không biết hắn nêu tính là có chí ăn làm nên, hay là người ngốc tự có phúc ngốc. Hắn tuổi trẻ lực tráng, có một thân dũng mãn lực, nhưng chỉ bằng điều này, muốn tìm được cơ hội xuất đầu trong Triệu quốc trọng văn khinh võ, nội an đã lâu này, hy vọng thật là xa vời vô cùng.

Sau khi rời khỏi Hà gia thôn, hắn lang bạt tứ xứ, vẫn chỉ có thể làm công ngắn hạn để duy trì ấm no, nhưng do nghĩ Hà Tú Thư đang ở nhà chờ đợi, thủy chung không chịu từ bỏ, không chịu dừng bước. Sau đó, ngẫu nhiên một lần khi vượt qua sơn dã, bỗng nghe phía trước có vó ngựa hổ gầm, như là có người gặp nạn. Hắn là người thành thật, không thể thấy chết không cứu, đầu nóng lên, xách gậy trong tay rồi qua ngay.

Mảnh hổ kia thân trúng tên, cuồng tính đại phát, Hà Dũng trong tay bất quá là một cây gậy thô, lại ra sức liều mạng ngăn cản. Nếu như mảng hán bên cạnh hung phấn bắn bị thương hổ, lại ngốc đến mức mất móng ngựa, ngã xuống bị thương, chỉ có thể ngay đơ ở bên giường mắt nhìn kia là một người bình thường, hắn khẳng định đã cùng vị lão ca nợ bầu bạn đến hoàng tuyển.

Nhưng vận khí của hắn thật sự không tồi. Vị kia lại là đô đốc Giang Lăng Cao Thành ra đây đi săn. Vị đô đốc này cho hộ đội tùy tùng tản hết vào rừng, đi xua dọa dã thú, bản thân thì phóng ngựa hoan hỉ đuổi theo một con nai trốn chạy, sau đó vừa vặn gặp phải con hổ vàng óng to lớn này. Trong mắt hắn con hổ kia chính là đại ý da hổ và rượu hổ cốt, lúc hung phấn giường cung, căn bản quên béng trước tiên phải coi thử thị vệ nhà mình có còn ở bên cạnh không.

Nếu không phải Hà Dũng, chờ đám thị vệ đó đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc chạy đến hiện trường, chỉ có thể chờ nhật xác cho đại nhân mình. Đô đốc đại

nhân giơ chân đá bay đám thị vệ xúi quẩy nọ, cũng thu Hà Dũng vào phủ đô đốc Giang Lăng, cho hắn làm một thị vệ trưởng trung cấp trong phủ, lại trọng thưởng vàng bạc vải vóc, phòng ốc ruộng đất.

Hà Dũng lòng nóng như lửa đốt, nhậm chức chưa được mấy hôm đã cầu thỉnh nghỉ phép hai tháng, nói muốn về quê cưới vợ. Cao Thành cảm động đáp ứng, lại tặng không ít vàng bạc khác nữa.

Nhưng mà, một tháng còn chưa đến, Hà Dũng lại một mình buồn bã quay về. Người bên ngoài hỏi việc hôn nhân, hắn chỉ lắc đầu, không đáp một lời. Thấy hắn như thế, cũng có người mượn cơ hội làm mối tác hợp cho hòng nhân đô đốc phủ này, chỉ là hắn lại một mực là bộ dáng nản lòng thoái chí, không chịu nói việc hôn nhân. Bởi vậy, đến nay vẫn là một thân một mình.

Đối chiếu tin tức bắt được trong tay, Phong Kính Tiết đã có chín phần năm chắc. Vừa nói với Hà Tú Thư, quả nhiên Hà Dũng kia chính là người nàng muốn tìm, Hà Tú Thư lúc này vừa hỉ vừa bi, suýt nữa lại ngất đi.

Hi là rốt cuộc đã tìm được người trong lòng. Bi là do đồn đãi thái quá như thế, mà người trong lòng lại hiếu lầm nàng. Nhưng tình lang chung quy là người trọng tình, cho dù hiếu lầm nàng thất trình với người ta, lại vẫn không chịu nói xấu nàng bên ngoài, cũng không chịu cưới vợ...

Hà Tú Thư nào còn ngồi được, chỉ hận không thể lập tức chạy đến phủ Giang Lăng. Phong Kính Tiết cũng rất muốn sớm đưa nữ tử này và tình nhân nàng đến thành đôi, bởi vì thân thể Lư Đông Ly đã chuyển tốt đến mức y cho rằng có thể dẫn đi tìm Tô Uyển Trinh, tự nhiên không muốn trì hoãn nữa. Ba người thu dọn qua loa, lập tức khởi hành.

Phong Kính Tiết dẫn Hà Tú Thư tìm trưởng phu, quả thật khí phái hơn so với Lư Đông Ly. Ba cỗ xe ngựa to, mẫu tử Hà Tú Thư một chiếc, Lư Đông Ly một chiếc, một chiếc khác thì chất cả bộ thiết bị nhà bếp, thực phẩm được liệu bổ dưỡng. Phong Kính Tiết dọc đường qua lại đảo quanh trên chiếc xe ngựa sau

này, không nhàn một khắc, tiếp tục điều dưỡng thân thể Lư Đông Ly.

Mỗi lần thuốc nấu xong, họ liền dừng xe ở bên đường, để Lư Đông Ly an an ổn ổn uống hết, tiêu hóa một lát, lại khởi hành. Đi đi ngừng ngừng như vậy, tốc độ không thể nhanh được. Mất hơn mười ngày, đoàn người cuối cùng mới đến phủ Giang Lăng.

Hà Tú Thư không thể chờ được muôn đi phủ đô đốc tìm người, lại bị Phong Kính Tiết ngăn cản. Nữ tử này âm sai dương thác cứu tính mạng Lư Đông Ly, y dù sao cũng phải giúp nàng tính toán lâu dài, an bài nàng ổn thỏa, mới có thể an tâm.

“Y chỉ nghĩ là cô phụ lòng bỏ thề đi lấy chồng, lại có ngăn ấy người Hà gia thôn làm chứng, cô đi tìm y thế này, cho dù là làm thiếp, nói rách miệng, y tối đa chỉ tin ngoài mặt. Về sau người bên ngoài chỉ cần ong ve thêm một câu, y sẽ khó tránh khỏi lưu một tâm bệnh. Hơn nữa, các người xa nhau lâu như vậy, giữa cô và Tiết tiên sinh tất nhiên là trong sạch vô tư, nhưng cũng phải đề phòng miệng lưỡi thế nhân. Nếu trong lòng y ngầm giấu nghi kỵ, dù hiện giờ chịu tốt với cô, chung quy cũng là hậu hoạn vô cùng.”

Phong Kính Tiết mấy đời làm người, tự nhiên sẽ không như tiểu nhi nữ không biết việc đời này, cho là có thể đem toàn bộ thân gia cược trên sự kiên định thăng thắn của tình yêu. Hà Tú Thư tuy là một lòng muốn gặp người trong lòng, nhưng cũng biết thanh danh của nữ nhân quan trọng cỡ nào, được Phong Kính Tiết nhắc nhở như vậy, lập tức tâm liền hoảng sợ.

Phong Kính Tiết cũng đã có định liệu, trước chỉ truy hỏi kỹ càng tình tiết chuyện năm đó Hà Tú Thư và Hà Dũng yêu nhau một phen. Hà Tú Thư đỏ mặt, lắp bắp đáp, không biết y hỏi điều này là có tính toán gì.

Phong Kính Tiết hỏi cả buổi, rốt cuộc mới vỗ tay cười nói: “Được rồi, chuyện này cứ giao cho ta. Cô yên tâm chờ đợi, chúng ta tìm nơi ở tạm trước rồi nói sau.”

Y thu xếp cho Hà Tú Thư và Lư Đông Ly, rồi một mình đến tửu lâu lớn nhất phủ Giang Lăng, tìm ông chủ tửu lâu, nhàn nhã nói ra vài câu ám ngữ năm đó lưu lại. Sau đó, liền nhờ vị đại tài chủ ở phủ Giang Lăng có nhiều tửu lâu trà quán này, đi tìm mấy người bình đàn kể chuyện được hoan nghênh nhất mấy tửu lâu trà quán thành này, mượn một cái cớ, mọi người cùng nhau uống một bữa.

Trên bàn rượu, Phong Kính Tiết liền làm như kỳ văn dị sự, như thế như vậy, như vậy như thế, kể ra một đoạn truyền kỳ cổ sự trinh liệt nữ khóc huyết nhẫn nhục, vạn dặm tìm phu lang.

Nguyên cũng chẳng biết là thành nào quận nào đất nào, có một Hà gia thôn, trong thôn có một đôi nam nữ, thuở nhỏ đính thân, chỉ vì nam tử cha mẹ đều mất, gia nghiệp điêu linh, cha mẹ nhà gái liền muốn hủy hôn. Nhưng nữ nhi nọ trung trinh không hối, thề không chịu gả hai lần. Dưới trăng ước hẹn cùng nam tử kia, song song bái thiên địa, tự thành phu thê, ước hẹn chung thân.

Nam nhi lặng lẽ rời thôn, vốn định gây dựng một phen sự nghiệp, quay đầu lại đón gai nhân, không ngờ nữ tử lại một đêm mang thai, kinh hoảng vô cùng, khổ sở che giấu. Người nhà lại vào lúc này, dốc hết sức bức phản bội lời thề tái giá, đổi lấy sinh lě. Nữ tử dưới gáy gộc của cha anh khốn khổ thoát đi, may được người bán dạo trượng nghĩa ra tay cứu giúp, mới có thể thoát được tính mạng.

Từ đó, nhược nữ nhỏ bé ngàn dặm bôn ba tìm kiếm phu lang. Trong thời gian đó hoặc là đau đứt ruột gan, hoặc là ngày đêm rơi lệ, hoặc sớm tối kiêm trình, hoặc phiêu bạt một thân, đủ loại gian nan hiểm trở, cũng không thể ngăn cản quyết tâm tận lực tìm chồng của một nhược nữ tử này.

Mà nữ tử mỹ mạo, cũng từng có người mai mối, có người ngấp nghé, nữ tử thề chết thủ trinh. Vài lần thà chết không chịu nhục, chẳng những bảo được trinh tiết, ngược lại làm người bên ngoài thương xót kính trọng, nhao nhao ra tay tương trợ việc tìm chồng này.

Rồi sau đó, nữ tử trong lúc tìm kiếm, đã sinh non một nam anh. Nhược nữ

nuốt lệ nuôi con, huyết lệ tìm chồng, tắc tắc giãy giụa, khốn khổ giày vò...

Chẳng mấy hôm, thành Giang Lăng tứ xứ đều có người kể chuyện đập bàn lấy làm kỳ, kể câu chuyện tuyệt hảo phẫn khích, cảm động rơi lệ này.

Hà Tú Thư đứng ngồi không yên, chỉ cảm thấy mình đang nằm mơ. Chuyện của nàng hiện tại được tuyên dương khắp thành đều biết, nhưng chuyện này đã được vị Khúc tiên sinh kia sửa đổi như thật mà giả.

Nàng và Hà Dũng rõ ràng là lén đính ước chung thân. Hiện tại thành sớm có hôn ước, chỉ là cha mẹ chê bần yêu phú. Loại tư tình *** bôn khiến người chỉ trích như thế đã thành mỹ đàm kiên trinh thủ tín.

Mà sau đó, về những gian khổ phải trải, khuất nhục phải chịu, còn có sự kiện vài lần lâm liệt cự tuyệt những nam tử hoặc có tiền, hoặc có tài khác theo đuổi trong quá trình tìm kiếm, càng biên đến huyễn hoặc, khiến nàng nghe mà hai mắt đăm đăm.

Nhưng mà, Khúc tiên sinh lại dường như có đạo lý của y.

Giữa cô và Hà Dũng, chỉ có ước thề một đêm, lại không có nửa mảnh hôn thư bảo đảm, nếu muốn nửa đời sau cô được bảo hộ tốt nhất, thì không thể chỉ trông chờ vào tình yêu của hai người. Cho bản thân cô có danh vọng, được tôn kính, được dân chúng quý mến, để y cũng được hào quang và địa vị theo. Điều này vững chắc kiên cường hơn bất cứ tình yêu nào.

Cô không cần lo lắng, sẽ không có ai hoài nghi chuyện này phải chẳng có âm mưu khác. Bởi vì trượng phu cô tìm kiếm chỉ là một nhân vật nhỏ, không có gì đáng để người khác thèm muốn, cũng sẽ chẳng có ai phí sức đi gia hương con con hổ lánh mà xa xôi kia tìm kiếm chân tướng, bởi vì mọi người muốn nghe, bất quá là một câu chuyện đầy rẫy khúc chiết, nhưng nhất định là kết cục đại团圆, hợp thiên lý nhân tình.

Nàng nghe mà mù tịt, ngập ngừng muốn phân trần: “A Dũng đối xử với ta tốt

lắm, chàng...”

“Ta chưa nói y đỗi với cô không tốt, đỗi với cô không thật lòng, ta chỉ đang dạy cô bảo vệ mình càng tốt hơn, giữ gìn hạnh phúc cô sẽ được càng tốt hơn.”

Người nọ mỉm cười, lực lượng hiếu thấu hết thấy trong ánh mắt kia, làm nàng mất đi ý nguyện đối kháng. Nhưng nàng vẫn chần chừ, nàng có thể đi lừa gạt phu quân của nàng như thế sao? Nàng nên đi lừa gạt phu quân của nàng như thế sao?

Phong Kính Tiết biết chỗ khúc mắc của nàng, cười nói: “Cô không cần nói dối lừa y. Lời nói dối dễ lấp liếm vậy sao, cô là người trung hậu, loại chuyện đó cô không làm được. Thời gian qua, những việc đã trải, những khổ nạn của cô, cô cứ theo chân tướng nguyên bản mà cho y biết là được. Những người kể chuyện đó càng kể càng khó tin, chẳng qua là họ vì tranh đoạt việc làm ăn, tùy tiện thêm thắt tình tiết mà thôi, liên quan gì đến cô? Nếu cô thật muốn nói lời những người kể chuyện này nói toàn là thật, đó mới là phiền toái. Lời thật cho biết vốn là tốt nhất, chỉ là, những lời ta giao lại cho cô hôm nay, cô cũng nhất thiết không thể lộ ra một chữ. Nhớ kỹ, nếu muốn phu thê ân ái, một đời không lo, thì vĩnh viễn đừng nhất thời mờ lợn mờ lòng, đi chơi trò thăng thắn cho biết gì đó.”

Nàng chỉ ngây ngốc gật đầu. Nàng chỉ là một thôn nữ đơn giản, nàng chỉ yêu người kia. Chỉ cần nàng có thể kiên trì không lừa y là được. Về phần những chuyện gần đây phát sinh bên cạnh này, quá mức phức tạp, nàng không hiểu. Nàng ăn nói vụng về, vốn cũng đã nói không rõ ràng lắm, vốn cũng không phí tâm đi giải thích với người nọ.

Sau khi cõ ý rải những truyền kỳ cõ sự này, Khúc tiên sinh lại mệnh nàng đi khắp nơi hỏi thăm tăm tích Hà Dũng, nhưng nhất định không đến phụ cận phủ đô đốc Giang Lăng, chỉ bảo nàng đi nơi hỏi không mục đích, thường xuyên khóc lóc thảm thiết bên đường, công con đi từ sớm đến tối muộn, có khi hài tử đối quá khóc lóc, nàng luống cuống tay chân mà vỗ về chăm sóc, bộ dáng quả thật đáng thương đáng tiếc.

Mà Hà Dũng rốt cuộc trong lúc vô ý đã nghe được câu chuyện trong trà quán, kinh hoàng không hiểu, kinh sợ không chịu nổi, túm tiên sinh kể chuyện bên đường mà hỏi ngay.

Sau đó, ngày nào đó, Hà Dũng lại trong lúc vô ý nghe người nói đến, một người rất giống Hà Tú Thư, đang ở đầu đường mà tìm người nơi nơi, lập tức vui mừng như điên, kích động vắt giò lên cổ chạy về ngã tư đường đó.

Nhưng mà, hắn lại luôn không có vận khí, luôn lần lượt lỡ mất như vậy. Mỗi lần khi hắn nghe tin chạy đến nơi nào đó, nàng luôn vừa rời khỏi, chỉ để lại hắn, nghe người qua đường giải thích nàng bi thương vô trợ như thế nào, một mình ôm một hài tử thê lương, ở đầu đường náo nhiệt khóc lóc không dứt như thế nào.

Sau vài ngày, Hà Dũng rốt cuộc nghe được địa chỉ chính xác của họ, liều mạng chạy đến. Lúc xa xa nhìn thấy cửa viện, lại thấy trước cổng đậu ba chiếc xe ngựa, đám đầy tớ già đang vận chuyển hành lý. Mà người hắn nhớ nhung đã lâu kia, công con đang định bước lên xe ngựa.

“A Tú!”

Hắn kích động khủng hoảng, sợ nàng lại rời hắn mà đi, không nơi truy tìm. Chạy tới mấy bước, ngã hai lần, rốt cuộc mới bỗn đến trước người Hà Tú Thư.

Hà Tú Thư cũng bỗn về phía hắn. Hai người ôm chặt lấy nhau, ôm đầu khóc nức nở.

Phong Kính Tiết đỡ Lư Đông Ly, ở ngoài vài bước nhìn một màn này, trong lòng đắc ý, chỉ cảm thấy viên mãn vô cùng.

Giờ này khắc này Phong Kính Tiết vẫn chưa biết vì một màn này, cái giá họ sắp phải trả sẽ đắt đến thế.

Nhưng cho dù là về sau, y vẫn không hề bởi vậy mà hối hận. Có một số việc cho dù phiền toái, cho dù biết rõ là cái giá rất đắt, người chung quy cũng vẫn

không thể không làm.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 82 : Khanh Tướng Áo Vải

Đã nhiều ngày, phủ đô đốc Giang Lăng giăng đèn kết hoa, hỉ lạc vang trời. Hôm nay, trong phủ đệ to lớn này, càng là yến tiệc không dứt, sênh ca không ngừng. Trước cửa khách mừng như nước, nửa con phố trước cửa phủ chật như nêm cối. Một thành Giang Lăng, những náo nhiệt tưng bừng của chín thành, đều tụ tập ở nơi này.

Kỳ thật, chức vị của vị đô đốc Giang Lăng này, chẳng qua là có thể tổng quản quân binh một thành Giang Lăng mà thôi, không thể tính là đại quan quyền cao chức trọng gì. Triệu quốc xưa nay trọng văn khinh võ, trong nước lại chưa từng có chiến sự, một quan viên võ chức địa phương chịu sự quản lý điều phái của Tri phủ Tri châu văn chức, có thể có bao nhiêu sức nặng.

Chẳng qua, lai lịch của vị đô đốc Giang Lăng này lại hơi bất đồng. Trước khi đến Giang Lăng nhậm chức, hắn chẳng qua là một nô tài tùy tùng dắt ngựa cầm cung của một người khác. Nhưng “người khác” này, là đương kim Hoàng thượng.

Năm đó khi Thụy vương vẫn đang long tiêm phiên đế, Cao Thành là một nô tài rất thân bên cạnh y. Tuy rằng chưa từng tham dự cơ mật gì của vương phủ, nhưng bởi vì hắn làm việc cần mẫn, là người thông minh, theo sát bên cạnh hầu hạ chăm chỉ, cũng khá được chủ tử yêu thích. Đợi chủ tử làm Hoàng đế, đám nô tài họ cũng liền một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Quyền vị đô đốc Giang Lăng này của hắn tuy rằng không cao, nhưng dù sao cũng coi như có phẩm cấp địa vị tương đối, huống chi hắn lại từng là người bên cạnh thiên tử, có môn lộ thông thiên, cho nên thể diện của đô đốc hắn ở vùng Giang Lăng, trái lại còn lớn hơn Tri phủ Tri châu ba phần.

Đúng lúc đang có vị văn sĩ trung niên một tập thanh sam, từ trước phố khoan thai đi qua. Xa xa nhìn nửa con phố lít nhít người, đậu không ít xe ngựa lẽ vật, bất giác thoảng ngạc nhiên, tùy ý hỏi thăm người đi ven đường: “Đại nhân trong phủ này có phải đang lo hỉ sự?”

“Không phải đô đốc đại nhân lo hỉ sự, là một thị vệ trưởng trong phủ tìm được thê tử thất lạc đã rất lâu, đại nhân muốn tổ chức hôn lễ cho họ thật long trọng.”

Văn sĩ này bất giác ngẩn ra: “Chỉ một thị vệ trưởng trong phủ phu thê đoàn viên, vậy mà đã phô trương như thế?”

“Vị tiên sinh này, ngài nhất định là người từ nơi khác, vừa đến Giang Lăng chúng ta nỗi? Hiện tại người trong thành Giang Lăng chúng ta, ai chẳng biết giai thoại liệt nữ ngàn dặm tìm chồng này!” Người qua đường cười ha ha vài tiếng.

Sĩ hơi khom người, lễ nghi cực kỳ chu toàn: “Ồ, giai thoại này tại hạ quả là không biết. Chẳng biết có thể thỉnh các hạ chỉ giáo.”

Người qua đường nở lắc đầu mỉm cười: “Đó nào phải một hai câu mà nói hết được. Ta còn có việc bận, người có thể đi tìm người khác hỏi thử. Hoặc là đơn giản hơn, trực tiếp đến trà quán túu lâu nào đó, chọn người kể chuyện đàm hát đến một đoạn này là được.”

Người qua đường vội vã đi thẳng, mà văn sĩ thì mỉm cười: “Đây thật là việc thú vị. Hiện tại chính là giờ cơm chiều, chúng ta trước tìm túu lâu ăn chút gì đó, nghỉ chân một chút rồi nói sau.”

Bên cạnh có người khẽ đáp một tiếng: “Vâng!”

Bóng đêm từ từ buông xuống, đội ngũ tặng lễ dài dằng dẵng trước phủ đô đốc kia rốt cuộc cũng dần dần tan hết. Thanh sam văn sĩ đã kiên nhẫn chờ bên ngoài một lúc, cuối cùng có cơ hội đi đến trước cửa, cười nói: “Phiền hai vị thông truyền một tiếng cho đô đốc đại nhân, bạn cũ trong kinh tới chơi.”

Sĩ tốt giữ cửa tròng mắt cất cao, căn bản không thèm nhìn người: “Đô đốc đại nhân lại chẳng phải người nào cũng tùy tiện gặp được.”

Sĩ trong lòng âm thầm lắc đầu. Mình cứ nhớ bộ dáng kinh sợ kia của Cao Thành ngày trước, nhất thời lại quên béng, thiếu niên năm đó giúp Vương gia chăn ngựa nuôi ưng, lau cung mài kiếm, hiện tại đã là vị đại nhân.

Phía sau có người khẽ hù một tiếng: “Tiên sinh, ta thay ngài dạy dỗ tên nô tài không biết lớn nhỏ này.”

Sĩ cười lắc đầu, vãy hai ba thị tòng bên cạnh kia, lách qua cửa chính, vòng qua góc đường, đi đến cửa hông khóa kín. Quy củ trong trong ngoài ngoài môn phiệt cao lớn này trước nay chưa từng thay đổi, nhưng y lại không có ý cầm danh thiếp vàng thỏi đồng thời đưa qua, xin người châm chước một chút.

Đây là sự quan tâm của y với người hiện tại đang ngồi trong môn phiệt cao lớn kia.

“Nguyên là ta đã vui quá, cũng không thể trách họ được. Ta chờ ngoài cửa bên, người lặng lẽ đi vào, cho y biết ta đã đến.”

Thị tòng bên cạnh khẽ đáp một tiếng, thi lễ đơn giản, rồi nhún người ẩn vào sau tường cao.

Sĩ tự khoanh tay, ở chỗ cửa hông khoan thai ngang đầu ngắm trăng, nghĩ đến đoạn lời hát phấn khích ban ngày nghe được ở tửu lâu kia.

Mấy ngày nay, câu chuyện nhược nữ tìm chồng từ trong miệng Phong Kính Tiết truyền lưu ra, đã có một kết cục vô cùng viên mãn:

Bởi vì rất nhiều người bị nữ tử nọ cảm động, nhao nhao ra tay giúp tìm chồng, cũng lan truyền câu chuyện của nàng, phu quân Hà Dũng đã thân là thị vệ trưởng phủ đô đốc kia, rốt cuộc nghe nói ngon nguồn sự tình, cảm khái kích động, không thể dấn xuống, một đường tìm kiếm kiêm, một khắc không

ngừng mà tìm được thê và tử thất lạc, một nhà ba người ôm nhau khóc lóc đoàn viên mà về.

Đô đốc Cao đại nhân cũng cảm động, ra tay tổ chức hỉ yến long trọng cho phu thê hai người. Chỉ yến hội đã mở ba ngày liền, quan thương sĩ thân khắp thành, đều nha nhao chuẩn bị lễ đến bái. Thật là nhất phái náo nhiệt phồn hoa.

Đây thật là: thiện ác cuối cùng đều có báo, ông trời không phụ người có lòng. Cô nữ trĩ tử tìm ngàn dặm, thủ được mây tan trăng sáng...

Sĩ ngẫm lại cả sự kiện, chỉ cảm thấy rất thú vị. Trong truyền kỳ cổ sự này, kỳ thật rất nhiều sơ hở, càng tận lực tố lên cái sâu của khổ nạn, cái liệt thủ trinh, nội dung cũng hơi quá. Chẳng qua, câu chuyện thê có tình, phu có nghĩa, lấy trinh liệt tín nghĩa làm gốc thế này, hợp với thế đạo nhân tâm, hài hòa cùng triều đình khởi xướng. Vốn chẳng qua là ly hợp bi hoan của một đôi tiểu nhân vật, thật thật giả giả đều không can hệ gì. Mượn cơ hội tuyên dương nhiều hơn, cũng là nên.

Cao Thành này lại vẫn còn thông minh như ngày trước. Mượn cớ này để làm lớn, vừa mượn mỹ đàm của người ta đề cao danh vọng của mình, vừa... Những lễ mừng này, đại khái tám chín phần mười là không tặng đến tay đôi tiểu phu thê kia, chắc hẳn vị này cũng có thể phát tài không nhỏ.

Y ở đây đang tự buồn cười, cánh cửa hông bên cạnh đã mở rộng. Cao Thành thân là người đứng đầu võ quan Giang Lăng, một thân thường phục vội vàng khoác lên, một tay còn đỡ cái mũ chưa đội ngay, thở hổn hển chạy ra, thấy y lập tức sụp xuống đại lễ, dập đầu gọi:

“Lục tiên sinh!”

Vị văn sĩ thanh sam này, đúng là Lục Trạch Vi.

Thấy hắn như thế, Lục Trạch Vi vội vàng đưa tay cản lại, đỡ dậy: “Cao đại nhân, ngài là mệnh quan triều đình, há có thể hành đại lễ này trước một thân áo vải như ta.”

Cao Thành đầu mươi mốt hồi: “Tiểu nhân dù thăng quan phát tài như thế nào, cũng không dám quên gốc. Năm đó ở vương phủ, dám hạ nhân chúng ta, thấy tiên sinh, người nào hành không phải là lỗ nô tài. Tiên sinh hiện giờ là áo vải, nhưng cũng là khanh tướng áo vải, nếu tiểu nhân dám thất lễ với tiên sinh, Hoàng thượng biết, sẽ là người thứ nhất không thể tha cho.”

Năm đó Lục Trạch Vi từng là mưu sĩ đệ nhất, cũng là tri kỷ đệ nhất bên cạnh đương kim Triệu vương. Người người đều nói sau khi Thụy vương đăng cơ Lục Trạch Vi tất được trọng dụng. Nhưng ai ngờ, y lại chối từ hết thảy phong thưởng, chỉ một tập áo xanh, đam phong tụ nguyệt, nhàn nhã ngao du thiên hạ.

Tuy là như thế, không ai dám coi y như bách tính bạch thân. Các loại tin đồn, các phiên bản truyền lưu liên quan đến y nhiều vô kể.

Có người nói, y là Ám hành Ngự sử của Triệu vương, thay Triệu vương đi khắp thiên hạ, điều tra bá quan.

Có người nói, y đang âm thầm chưởng mật thám ẩn quân *** nhuệ nhất trong phủ Thụy vương năm đó, trên người còn mang theo mật chỉ của Triệu vương, nơi đi qua, có thể dễ dàng điều phái quan phủ, cũng có thể tùy ý định đoạt sinh sát mệnh quan triều đình.

Còn có người nói, Triệu vương phái đại nội cao thủ xuất sắc nhất trong cung, chuyên môn bảo hộ vị hảo hữu ngày xưa này.

Lan truyền vô số, nhưng không có mấy người biết những truyền thuyết này rốt cuộc đâu là thật đâu là giả. Lục Trạch Vi dường như một lòng chỉ gửi vào sơn thủy, kiến thức phong tình các nơi, tiêu dao tự tại, chỉ du ngoạn ở Triệu quốc này.

Ngày này, y vừa lúc đi qua phủ Giang Lăng. Vốn là không có ý dừng lại ở đây. Nhưng trong lúc vô ý nhìn thấy tình hình náo nhiệt ngoài cửa phủ đô đốc, vì thế nhớ ra vị đô đốc đại nhân này hình như là người quen khi ở vương phủ ngày trước. Nhìn sự xa hoa như vậy, lại nghe thấy một đoạn bình đàn truyền kỳ thú vị

như vậy, thật là càng cảm thấy có chút tò mò. Vì thế lâm thời quyết định tới nơi này thăm cố nhân, chủ tâm chẳng qua là cho truyền kỳ náo nhiệt này thêm chút thú vị mà thôi, không hề có ý gì khác.

Cao Thành nghe y thản nhiên nhắc tới Hà Dũng và Hà Tú Thư, làm sao không biêt tâm ý. Vì đoạn cố sự này, khách khứa mấy ngày nay tìm lý do tới cửa, chỉ vì dòm hai vai chính trong truyền kỳ kia một cái, nhiều không đếm nổi. Chỉ là không một ai thân phận có thể trọng yếu được bằng Lục Trạch Vi.

“Ta đã cấp cho Hà Dũng một khu viện nhỏ an trí gia đình. Mấy ngày nay lo hỉ sự, hắn nơi đó thập phần náo nhiệt, nếu tiên sinh muốn đi coi thử, giờ ta sẽ dẫn đường.”

Lục Trạch Vi cười gật đầu: “Đã là cơ duyên xảo hợp, gặp gỡ chuyện thú vị này, vậy ta cứ đi một chút. Lần sau về kinh, cũng có thể coi như kỳ văn mà nói với Hoàng thượng.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 83 : Xin Trả Cho Tôi

Trinh nữ, nghĩa phu, hiệp sĩ, lênh đênh, đoàn tụ.

Hành trình tìm chồng của Hà Tú Thư, chẳng qua hơi gợt giữa thêm, đã tràn ngập hết thảy những điều thể nhân yêu thích. Sau khi nàng và phu lang rốt cuộc phu thê đoàn tụ, chẳng những là bình đàm thuyết xướng dân gian lại phong phú thêm rất nhiều, Cao đại nhân cũng nhiều lần an ủi, thậm chí vì thế mà cố ý cấp một khu vườn độc lập trong phủ cho họ ở lại, còn phân một nha đầu, một gã sai vặt chăm sóc giúp đỡ.

Ngoài ra đô đốc còn thăng chức cho Hà Dũng, thay họ lo liệu hỉ yến, dẫn đến khách mừng chật cửa.

Chỉ trong mấy ngày, Hà Tú Thư từ một thôn nữ bình thường, biến thành nhân vật truyền kỳ chạm tay có thể bồng, không thể không luân phiên bái kiến vô số quý phụ danh viện, nhận những lời chúc mừng nhiệt tình cùng hỏi han tò mò của họ. Mà Hà Dũng thì không ngừng ứng phó các lộ quan thương sĩ thân, cùng với sự hiếu kỳ và hâm mộ của những người có máu mặt và các huynh đệ thị vệ bên cạnh trong phủ.

Trong mấy ngày này, hai người nhận lễ vật đến mỏi cả tay, cười bồi đến mỏi cả mặt, trả lời đến khô cả miệng. Mỗi ngày đêm đã khuya, khách mới dần dần tản đi, phu thê hai người đều đã mệt đến bùn rùn chân tay, chỉ muốn trèo lên giường, không dậy nữa.

Nhưng hai người cừu biệt trùng phùng, hiện tại lại phải từ lúc mặt trời mọc đến mặt trời lặn, đều không được chạm mặt, không thể nói hai câu. Ban đêm có một giờ nửa khắc thanh nhàn, họ tự nhiên cũng luôn không chịu đi nghỉ ngay,

mà tụ lại dưới ánh đèn, Hà Dũng ôm con, Hà Tú Thư ở bên may vá, thi thoảng trò chuyện đôi câu, trong lòng đều ngọt ngào.

Nhưng hôm nay, hai người vừa mới thả lỏng, gã sai vặt bên ngoài kia bỗng nhiên chạy tới như bay, hô to: “Lão gia, phu nhân, đô đốc đại nhân dẫn khách đến!”

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau một cái, vội gượng thân thể mỏi mệt đi nghênh đón.

Khách đến nhân đêm không hề như Hà Tú Thư và Hà Dũng tưởng, lại là nhân vật cấp cao đại phú đại quý gì. Chỉ là một thư sinh văn sĩ một tập thanh y, thái độ cực kỳ ôn hòa, tuyệt không ngạo mạn như các quan to quý nhân khác, vừa theo đuổi câu chuyện mới lạ, vừa bỏ con mắt lên tận đỉnh đầu.

Vị tiên sinh kia ngôn từ cực khách khí, vẻ mặt cực tự nhiên, không hề có vẻ coi thường của người thương vị đối với hạ nhân, cũng không có vẻ kiêu ngạo tự mãn người đọc sách thường có.

Ảnh tượng của Hà Tú Thư và Hà Dũng với y đều cực tốt. Chẳng qua cho dù là Hà Tú Thư chất phác, sống ở phủ đô đốc này vài ngày, đã thấy rất nhiều những đại nhân vật, đại trưởng diện, đối với những lễ nghi quy tắc đó, cũng đã có hiểu biết.

Mặc kệ người này thoạt nhìn bình thường bao nhiêu, thái độ ôn hòa cỡ nào, chỉ bằng Cao Thành tự mình dẫn đường cho y, khách khách khí giới thiệu, là có thể biết họ tuyệt không thể thật sự đối đãi y như người bình thường. Dũng nói lạnh nhạt, ở trước mặt y dù khiêm cung thuận theo như thế nào đều không quá đáng.

Cho nên, hai người thủy chung là kính cẩn lễ phép, sau khi tự dâng trà nước, liền ngồi bồi bên dưới, có hỏi tất đáp. Mà khi ánh mắt vị khách này trong lúc vô ý lướt qua cái hộp nhỏ trên bàn ở chính sảnh, Hà Dũng lập tức tranh giải thích, nơi này đúng chính là tín vật duy nhất ân nhân lưu lại.

Mà khi vị khách này thoảng lộ ra một chút tò mò hứng thú, Hà Dũng liền vội vàng mở cái hộp con, nhẹ nhàng lấy ra tờ giấy con con chỉ viết ba chữ kia, dâng qua. Hà Tú Thư đối với việc trưng phu ân cần dâng ra chữ viết của ân nhân như thế có hơi không vui, nhưng cũng chẳng thể nói gì.

“Hà Quân Tiện.”

Đây là cái tên ân nhân của Hà Tú Thư đặt cho con nàng.

Lục Trạch Vi ôn hòa cẩn thận tiếp nhận tờ giấy kia, cúi đầu tùy tiện nhìn thoáng qua, sững sốt một chút, lại ngưng thần nhìn kỹ, cả người liền khụng ở đó.

Sự trầm mặc đáng kể.

Phu thê Hà Dũng chỉ thấy vị khách thăm này vẻ tươi cười ôn hòa như gió xuân trên mặt đó chợt biến mất, chỉ nhìn cố định một tờ danh thiếp trong tay, vẻ mặt rất túc mục. Qua rất lâu, y mới chợt gấp tờ giấy lại, tùy ý bỏ vào trong tay áo, sau đó sửa lại thái độ nhàn nhã thuần là muốn góp vui ban đầu, cực cẩn thận cực nghiêm túc, không ngừng nêu câu hỏi. Bắt đầu từ khoảnh khắc Hà Tú Thư trốn đi, gấp gỡ ân nhân kia, mãi cho đến cuộc chia tay cuối cùng, vẫn đề lớn nhỏ không bỏ, chồng chéo lặp lại. Hà Tú Thư bị hỏi váng cả đầu, vài lần cơ hồ không giữ được một số chân tướng Khúc tiên sinh trước kia đã bảo nàng giấu kín với người đời.

Tỷ như nàng và Hà Dũng kỳ thật không phải là sớm có hôn ước, tỷ như lần này gặp lại ở thành Giang Lăng, không phải trùng hợp mà là sắp xếp... Những chi tiết y truy hỏi bao quát hết thảy, nhưng mà y chân chính coi trọng là gì, Hà Tú Thư khi đã đáp đến hết cả hơi cũng cẩn bản không thể nhận ra.

Trả lời của nàng dần dần đã là câu trước câu sau không ăn nhập, nhưng bởi vì khách nhân kia hỏi quá nhiều quá sâu, Hà Dũng Cao Thành đứng ở bên đã sớm nghe đến choáng váng, không hề chú ý tới đủ loại sơ hở trong đó. Mà vị khách nghe nói họ Lục trước mắt này, kỳ thật lại cũng hoàn toàn chưa từng để ý những việc với Hà Tú Thư mà nói, là mật sự tày trời đó.

Ý truy hỏi suốt một đêm, cho đến khi sắc trời đã sáng bảnh, mới hơi thở dài một tiếng, ngồi ở đó, nhắm mắt dưỡng thần. Sau một lát, nhẹ nhàng phân phó, đi lấy bút mực tới.

Hà Tú Thư đứng dậy định ra khỏi phòng chuẩn bị, Cao Thành vẫn cố theo bên cạnh lại ngăn nữ chủ nhân nàng, mà gọi gã sai vặt dẫn đường cho mình, đích thân đi bưng giấy bút nghiên mực tới cho Lục Trạch Vi.

Hà Tú Thư bứt rút không yên, chỉ cảm thấy cái nhìn của vị đại nhân này với nàng trước khi đi rất có thâm ý. Lại như là dáng điệu hoài lòng nàng không thật, thừa cơ mật báo tin tức.

Vị Lục tiên sinh kia cầm bút nơi tay, không bao lâu đã như ảo thuật, vẽ ra trên tờ giấy một hình người ngũ quan rõ ràng, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Hà Tú Thư: “Cô xem, Tiết tiên sinh cứu cô kia chính là người này?”

Hà Tú Thư nhìn nhìn bức họa, lập tức kiên quyết lắc đầu.

Vị khách kia hơi nhíu mày, nhẹ nhàng nói: “Cô nhìn kỹ lại xem!”

Hà Tú Thư ngơ ngẩn nhìn bức họa hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Nếu miễn cưỡng mà nói, khéo mắt khuôn mặt người này, vẫn có chút giống với đại ca tôi, nhưng mà người này khẳng định không phải y.”

Hà Dũng lúc này cũng thò đầu qua, nhìn kỹ bức họa thủy mặc kia. Mặc dù không phải lỗi vẽ tỉ mỉ, nhưng giữa những nét bút đậm nhạt, không phải rất thật thông thường. Nam tử trong tranh kia, khăn nho áo vải, diện mạo cũng bình bình, lại tự có một loại nho nhã phong hoa khiến người ái mộ động dung, văn thơ đẹp đẽ, vẻ mặt ôn hòa, ánh mắt ôn nhuận.

Mà ân nhân hắn chỉ gặp mặt một lần kia, râu ria đầy mặt, nửa khuôn mặt lộ ra cũng gầy gò tiêu tụy dọa người, ánh mắt càng là trống rỗng vô thần, cả người chậm chạp cứng nhắc, nào có mảy may tương tự với tranh này?

“Tú Thư không nhận sai đâu. Tiên sinh, người kia cùng chân dung này quả thật không giống chút nào.”

Khách nhân thoảng trầm ngâm một hồi, nhìn dáng vẻ thành khẩn chất phác của hai người họ, chợt cười ôn nhu: “Có lẽ quả nhiên là ta nhận sai. Ôi, thật là không phải, các ngươi tân hôn yến, lại bị chúng ta quấy rầy suốt một đêm không được nghỉ ngơi, giờ ta nên cáo từ thôi.”

Nói rồi y đứng dậy gật đầu, chậm rãi bước ra ngoài.

Hà Dũng chỉ cảm thấy thân tâm kéo căng không hiểu hơi buông lỏng, vội vàng khom người chuẩn bị tiễn khách.

Hà Tú Thư lại cắn răng, bỗng nhiên đứng lên, cúi đầu, bởi vì sợ hãi mà cả người run rẩy, nhưng vẫn kiên định ngăn trước mặt Lục Trạch Vi.

“Lục tiên sinh, ngài đã quên bỏ danh thiếp của con tôi xuống.”

Một câu nhỏ nhẹ này nói xong, Cao Thành ngay lập tức đổi mặt. Hà Dũng cũng hơi run lên, lại không nói được một lời, tiến lên một bước, bảo vệ chặt phía sau thê tử.

Cao Thành thấy sắc mặt Lục Trạch Vi thoáng kinh ngạc, như là có điều bất mãn, vội vàng nghiêm nghị quát to: “Lớn mật!”

Lục Trạch Vi từ sau khi nhìn cái tên người nọ tự tay viết, thần sắc vẫn không đúng. Tuy rằng lúc ấy nhìn như không chút để ý mà gấp tờ giấy kia lại, đút vào tay áo, cũng không nói rõ điều gì, nhưng chỉ cần là người hơi biết nhìn chán mà khóe mắt, làm sao lại không hiểu tâm ý muốn lưu giữ của y? Mà thôn nữ con con này, dám cả gan đòi lại!

Hà Dũng quỳ xuống, nhưng không quở mắng thê tử mình. Hà Tú Thư cũng quỳ xuống, vẫn bởi vì sợ hãi mà run rẩy, lại kiên trì cố gắng thẳng lưng, ngược mặt lên nhìn về phía khách nhân thoát nhìn ôn hòa như thế.

“Đây là thứ duy nhất ân nhân của tôi lưu lại, đây là cái tên y đặt cho con tôi. Tôi phải bảo tồn mãi mãi, chờ con tôi trưởng thành, tôi phải cho nó xem, để nó nhớ, nó có một ân nhân tái thế. Tôi, tôi...”

Nước mắt nàng chảy xuống: “Lục tiên sinh, tôi biết ngài là vị đại nhân, là vị đại nhân tài ba, tôi không biết ngài muốn tìm ai, nhưng ngài khẳng định là tìm sai rồi. Đó là thứ ân nhân để lại cho tôi, là thứ duy nhất để tôi có thể kỷ niệm tôn trọng y. Tôi cầu xin ngài, trả lại cho tôi.”

Lục Trạch Vi khẽ thở dài một tiếng, đã có chút tôn kính với dũng khí của nữ tử bình thường này.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 84 : Phàm Nhân Phàm Tâm

Đối với Hà Tú Thư mà nói, “Khúc tiên sinh” đâu chỉ là vị thần tiên thủ đoạn thông thiên.

Đã từng, khi “Khúc tiên sinh” trước đó nhận được tin tức, cố ý bảo họ chuẩn bị hành trang, chuẩn bị khởi hành, giả làm một lần nữa không tìm được, nản lòng thoái chí chuẩn bị đến nơi kế tiếp, nàng vẫn chỉ là rốt cuộc thở dài một hơi.

Rõ ràng biết tình nhân ở nơi nào, ngày ngày nghe Khúc tiên sinh nói với nàng Hà Dũng đang bức thiết tìm kiếm nàng như thế nào, lại vẫn phải ngày ngày chậm trễ tránh né, không thể gặp lại. Nàng không sợ tự mình xuất đầu lộ diện, vất vả bôn ba, nhưng không nỡ mang con theo dầm mưa dãi nắng, không nỡ để tình lang ngày đêm nóng lòng. Trong lòng nàng, vẫn có một chút oán thán.

Thế nhưng, thời điểm tình lang kêu to tên nàng mà lao đến, nàng không chút nghĩ ngợi bỏ về phía y, hai người ôm chặt lấy nhau, chớp mắt khắc cốt minh tâm kia, nàng mới bỗng nhiên hiểu được một phen khổ tâm của Khúc tiên sinh.

Khúc tiên sinh, thật là một người thông minh hiểu được rất nhiều rất nhiều chuyện. Y đã phí quá nhiều tâm tư ngoài mức vì nàng.

Nếu không phải Khúc tiên sinh, một nữ tử hương dã như nàng, những việc đó, vô luận thế nào cũng không thể nghĩ đến, không thể làm được. Nỗi khổ trong lòng nàng, sự kiên trì trong mấy tháng này, không đẹp như trong kịch, nhưng cũng không phải là nửa phần không bằng, nửa phần không đúng.

Nhưng nếu không phải Khúc tiên sinh chỉ điểm an bài, cho dù nàng từng trải hết trăm cay nghìn đắng, nam nhân nàng yêu cũng sẽ tuyệt đối không vào

khoảnh khắc này ôm nàng hạnh phúc như thế. Không bị làm khó, không có chất vấn, không có nghi kỵ. Chỉ có từng tiếng xin lỗi, chỉ có từng tiếng A Tú, A Tú, ta về sau nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt, không để nàng phải chịu một chút ủy khuất nữa.

Khoảnh khắc đó, nàng khóc lóc thất thanh trong lòng y.

Nàng vẫn là nữ tử đơn giản thuần phác, toàn tâm toàn ý đỗi với tình lang và hài tử của mình. Nhưng mà... Nàng lại đã không phải nữa. Cả đời này, nàng sẽ không lừa gạt y, chỉ là, liên quan đến những đạo lý thần kỳ Khúc tiên sinh từng dạy nàng đó, nàng vĩnh viễn sẽ không đề cập với y.

Khúc tiên sinh, chẳng những đã giúp nàng tìm được y, mà cho nàng hy vọng bảo trì lâu dài khoái lạc và hạnh phúc như vậy.

Lúc họ ôm nhau, mọi người đều yên lặng lui về phòng, cho đến khi có tiếng khóc nỉ non của đứa trẻ trên lưng, hai người lớn mới bỗng nhiên nhớ tới, phải tháo con xuống, ôm bé cưng, chàng nhìn nàng nhìn, lại nhìn nhau cười trong nước mắt.

Họ cứ cùng nhau ngồi ở đó, nói rất nhiều rất nhiều những lời vĩnh viễn không nói hết. Cho đến khi tà dương ngả về tây.

Sau đó, hai người mới bình tĩnh lại, trở về nhà, tìm Khúc tiên sinh và Tiết tiên sinh, cúi đầu bái tạ.

Khúc tiên sinh chìa tay kéo họ đứng dậy, ngôn ngữ ôn tồn, nói rất nhiều những lời chúc mừng, còn cười nói đến một phen hoạn nạn có nhau này, mọi người vốn là tình huynh muội, hiện giờ muội tử quay về, nên có điều bày tỏ, nhẹ nhàng đặt một hông bao vào lòng bàn tay Hà Dũng.

Hà Dũng tất nhiên là ngại ngùng đương trường mở ra, cũng biết lễ mừng thế này không thể từ chối, liền tiện tay đút vào tay áo. Mà nàng những ngày qua sống cùng vị Khúc tiên sinh này, tâm trí đã mở, biết y hào phóng, làm việc tuy

thường ra kỳ mưu, lại nhất định mọi sự đều nằm trong suy tính.

Trong lòng nàng mang máng hiếu, đây là Khúc tiên sinh đang tháo đi hiềm nghi cuối cùng cho nàng. Một thị vệ trưởng phủ đô đốc thấp bé, trong mắt người Hà gia thôn con con, có thể to tát bằng trời, không tiếc hết thảy cũng muôn gả qua. Nhưng chỉ cần một khoản lẽ mừng đủ hậu, là có thể nâng địa vị của nàng đến vị trí có thể đánh đồng.

Nàng không phải ham vinh hoa phú quý, mà là trọng tình trọng nghĩa không bỏ thề cũ. Nàng không hề hưởng hào quang của hắn, được lợi ích của hắn. Bởi vì, nếu nàng nguyện ý, nàng hoàn toàn có thể có nghĩa huynh giàu có để mà nương nhờ.

Trọng lượng của hồng bao nhỏ kia, nhất định là không nhẹ, tâm ý hồng bao nhỏ kia gánh, càng nặng nề đến mức nàng muốn cảm kích rơi lệ.

Nhưng mà một khắc sau nàng vẫn lựa chọn hướng về Tiết tiên sinh, hướng về nam tử vừa mù vừa câm, không nhiều tiền lăm, cũng không có nhiều thủ đoạn lăm, thoát nhìn thông minh lợi hại thua xa Khúc tiên sinh kia, đại lễ bái xuông.

Trượng phu của nàng theo nàng đồng thời hành lễ thật sâu, hai tay đưa hài tử của họ nhẹ nhàng nâng cao: “Đại ca, cầu huynh đặt cho hài tử của chúng ta một cái tên đi.”

Hài tử này, nàng vẫn chưa đặt tên, vốn định chờ tìm được Hà Dũng, do sinh phụ đặt tên. Nhưng vừa rồi họ ở ngoài phòng nói đến những khổ nạn từng trải, cứu giúp từng được sau khi chia lìa, Hà Dũng lại lập tức nói, tên của đứa trẻ này, lý nên do ân nhân ban cho.

Hà Tú Thư vui vẻ gật đầu, sau khi về nhà không chút nghĩ ngợi lựa chọn bái Lư Đông Ly. Họ đều là ân nhân của nàng, nhưng mà lúc thiên tuyệt địa diệt, cứu nàng là y, khi bị nàng vu oan hãm hại, kiên trì vươn tay giúp đỡ vẫn là y. Ân tình của Khúc tiên sinh, nàng suốt đời suốt kiếp không dám quên, nhưng người vẫn được nàng gọi là đại ca này, ân nghĩa với nàng, cho dù nàng làm trâu làm ngựa

ba đời, cũng không thể trả hết.

Đại ca luôn im lặng, không thấy hỉ nộ rõ ràng kia, thập phần chấn động kinh ngạc cũng có chút cảm động mà đưa tay đỡ họ dậy, sau đó cực trịnh trọng viết một cái tên cho con họ trên tờ giấy kia.

Đó là tín vật duy nhất hiện giờ nàng có thể giữ lại của vị đại ca này. Bởi vì sau đó Hà Dũng vội vàng dẫn nàng về phủ đô đốc bái kiến đại nhân, mà Khúc tiên sinh cười đáp ứng chờ họ lo liệu xong, sẽ đến nhà chúc mừng uống rượu mừng.

Nhưng mà chờ khi Cao Thành Cao đại nhân vì dị sự này cũng thập phần kinh hỉ tán thưởng, cố ý phái rất nhiều thuộc quan, khiêng hàng loạt lễ vật, chiêng lớn trống lớn tới đây nghênh đón nghĩa sĩ dự tiệc, lại đã là người đi nhà trống, trên bàn chỉ để lại một lá thư của Khúc tiên sinh, đại ý chẳng qua là có duyên gặp gỡ giúp đỡ, hôm nay Hà Tú Hà Dũng đã có thể phu thê đoàn tụ, hai người họ cũng nên duyên tận mà đi. Trong lòng chỉ dặn dò Hà Dũng đối xử tử tế với nàng, đừng phụ nàng thâm tình như thế mà thôi.

—

Lục Trạch Vi phất tay, ngăn Cao Thành quát tiếp: “Đây nguyên là ta vừa rồi sơ sót.” Y cười, từ trong tay áo lại lấy ra tấm danh thiếp kia, đưa qua.

Hà Tú Thư vội vàng đưa tay nhận lấy, giấu kín vào tay áo như là chỉ sợ y thay đổi chủ ý.

Lục Trạch Vi mỉm cười: “Phu nhân từng nói, vị Khúc tiên sinh chân thực nhiệt tình kia cuối cùng cũng từng để lại thư chia tay, không biết ta có thể có duyên được nhìn thư của vị nghĩa sĩ này một lần?”

Phu thê hai người nhìn nhau một cái, không nói gì. Hà Dũng trở về phòng, lục ra phong thư tạm biệt cuối cùng Phong Kính Tiết lưu lại kia.

Lục Trạch Vi nhàn nhã nhìn qua, lại thoải mái gấp thư, bỏ thăng vào trong tay áo.

Hà Tú Thư mấp máy môi, nhưng cuối cùng không nói gì nữa.

Hà Dũng và Cao Thành đồng thời âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lục Trạch Vi lại cáo từ, Hà Dũng đẫm mồ hôi, tiến ra thăng ngoài tiểu viện, chờ quay người, nhìn Hà Tú Thư hơi thất hồn lạc phách đứng ở trong sảnh, trong lòng thấy không nỡ, tiến lên nhẹ nhàng kéo tay nàng: “Không sao rồi.”

Hà Tú Thư bỗng nhiên lại run rẩy kịch liệt, ngơ ngác nhìn hắn, trong thanh âm tràn đầy yếu đuối và khủng hoảng: “A Dũng... muội sợ hãi.”

Hà Dũng nhẹ nhàng ôm nàng, nhỏ giọng trấn an: “Đừng sợ, đừng sợ, vì Lục tiên sinh này nhận sai người thôi. Muội xem, người trên bức họa kia, làm sao có thể là ân nhân của chúng ta, căn bản không giống.”

Hà Tú Thư trầm mặc, không nói lời nào. Hà Dũng chỉ gặp Lư Đông Ly một lần, mà nàng và y sớm chiều sống chung hơn nửa năm. Nàng không dám cho trưng phu biết, kỳ thật nếu Tiết đại ca cạo hết râu, đầu tóc đàng hoàng, người béo hơn, *** thần nhiều hơn...

Y và bức họa kia, sẽ giống nhau như đúc.

Nàng chỉ là một nữ tử hương dã bình thường nhất, bình thường nhất. Nàng không biết đại ca đã làm chuyện khủng khiếp gì, nàng cũng chẳng quan tâm. Nàng chỉ biết, nàng không thể để y bị người tìm được. Nàng thấp thỏm, chỉ là không hiểu khi mình còn chưa biết chuyện, trong lời nói, rõ cuộc đã lộ ra bao nhiêu thứ nàng không nên nói.

Nếu không phải ngày ấy đã trải qua trò bôn ba trên đường, khóc lóc bi thương, nghe ngóng tìm kiếm, nàng tuyệt đối không có khả năng sau khi nhìn thấy bức họa kia, còn có thể dùng hết khí lực toàn thân, chưa lộ ra sơ hở gì trong

thân sắc.

Nhưng mà, nàng không làm được nhiều hơn. Nàng chỉ có thể giữ kín như bưng, không thừa nhận thân phận của đại ca. Trước mặt hai đại nhân vật vươn một ngón tay là có thể nghiền nát một nhà ba người kia, nàng dùng hết tất cả, cũng chỉ có thể đòi lại nét bút của đại ca, mà không cách nào giữ được bút tích của Khúc tiên sinh.

Nàng không làm được nhiều hơn. Nàng không thể báo nguy đến hai ân nhân không biết tung tích kia. Nàng chỉ có thể kín miệng như bưng, chỉ có thể bảo đảm đời này kiếp này, không tiếc giá nào, trừ trượng phu và hài tử của mình, tờ giấy nho nhỏ này, nàng sẽ không để bất cứ ai dụng một ngón tay, nhìn một cái nữa.

Nàng chỉ có thể lập bài vị trường sinh cho đại ca và Khúc tiên sinh, sớm tối quyề lạy cầu phúc.

Khúc tiên sinh, ngài là bằng hữu của đại ca, ngài là một người thông minh hiểu biết rất nhiều rất nhiều chuyện. Cách làm việc kỳ dị của ngài không phải nữ nhân bình thường như ta có thể nghĩ đến, lại luôn cân nhắc đến vạn loại chu toàn.

Ta chỉ có thể ở xa mà bái cầu ngài, bảo hộ y, đừng để y bị người ta tìm được.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 85 : Đến Vực Thèm Cá

Phủ đô đốc, trong chính sảnh.

Lục Trạch Vi khoanh tay nhìn ánh dương đang từ từ mọc lên phương xa, ánh mắt thăm thẳm không thể lường.

Với y mà nói, ba chữ kia cỗ nhiên là sấm sét, nhưng giữ tờ giấy kia đối với y kỳ thật cũng không hề có ý nghĩa gì lớn. Ba chữ kia với y mà nói đã là quá đủ. Nhưng đó đối với người khác mà nói, lại rất không đủ làm bằng chứng, chẳng qua là gân gà, có cũng bằng không mà thôi.

Nếu không phải bởi vì y là Lục Trạch Vi, nếu không phải y giỏi thơ họa, mà còn cực thiện bắt chước bút tích của người khác, trước kia từng lấy tài này giúp Thụy vương làm không ít đại sự. Nếu không phải sau khi Lư Đông Ly bị ban chết, y đã cẩn thận xem xét tất cả thơ từ và công văn tấu chương Lư Đông Ly tự tay viết, quen thuộc nét chữ đến cơ hồ khắc cốt minh tâm, y cũng tuyệt đối không thể từ trong ba chữ này nhìn ra mối nghi kinh thiên động địa kia.

Khi y cầm tờ giấy nọ xem xét tường tận bút phong cấu tạo của ba chữ kia, trong lòng y đã âm thầm so đổi vô số lần. Một lần lại một lần, cuối cùng vẫn xác nhận, đây quả thật là bút tích của Lư Đông Ly. Nhưng đổi thành bất cứ người nào khác, đều không thể chỉ bằng ba chữ này đi phán định bút tích, tùy tiện khẳng định, bởi vậy đó thật sự sẽ không phải là chứng cứ nghiêm trọng gì.

Đã như vậy, y ngại gì thành toàn cho thôn nữ nho nhỏ cực có dũng khí kia.

Đổi lại là người khác, bản thân y tin nhưng không cách nào thuyết phục người khác tin tưởng thì có ý nghĩa gì. Nhưng y không phải người khác, y là Lục

Trạch Vi. Chuyện y muốn điều tra xác nhận, chẳng cần phải được sự đồng ý của người khác đầu tiên.

Mặt trời vừa lênh, ánh dương màu vỏ quýt chiếu lên nền gạch than chì tại chính sảnh, nhuộm một tầng sắc ấm sáng ngời cho gian phòng nặng nề lành lạnh, trống trải vắng lặng này.

Lục Trạch Vi lại như không hề nhìn thấy. Ngữ khí trầm thấp, tựa như đến từ u minh: “Đốt đèn!”

Ban ngày ban mặt, hai chữ “đốt đèn” không hiểu này, dẫn đến Cao Thành đứng hầu phía sau y run rẩy một hồi. Mà trong hư không, có một thanh âm cũng đến từ hư vô đáp: “Vâng!”

Rất nhanh, đại môn trước sau phủ đô đốc Giang Lăng, từ từ lèn mây chiếc đèn mới thoát nhìn có hơi bất đồng với những chiếc đèn ***g đỏ treo ban đầu.

Có một số chuyện vẫn truyền lưu, là sự thật.

Lục Trạch Vi quả thật có thân phận tương tự Ám hành Ngự sử. Lục Trạch Vi quả thật tay nắm mật thám *** nhuệ nhất phủ Thụy vương trước kia. Bất kể tại bất cứ thành thị nào, chỉ cần treo cao đèn hiệu, tất cả cựu thám của Thụy vương ở địa phương, sẽ lập tức đến nghe lệnh.

Sau khi đèn hiệu treo cao, Cao Thành ngay lập tức nhường ra một thư phòng lớn nhất trong phủ. Mười mấy gian phòng, cả một khu vườn ngoài thư phòng được dẹp sạch. Bao gồm hắn, tất cả người trong phủ, đều không cho phép tùy tiện tới gần một bước.

Trong thư phòng, Lục Trạch Vi bình tĩnh phát từng mệnh lệnh với tất cả những người quỳ mọp trước mặt.

“Thông báo thiên hạ các nơi, chú ý hai người.”

Lục Trạch Vi cẩn thận dặn dò dáng vẻ đặc thù của hai người mà y tập hợp

được, đặc biệt giao cho, họ ra tay dư dả, chú trọng thoái mái, trong đó một người thân có tàn tật, nửa mù mà câm, thường dùng được liệu đồ bổ.

“Tất cả những quan phòng thành tạp, khách *** trú lâu các nơi, phàm là cầm công văn thông quan của Khúc Đạo Viễn hoặc Tiết Vĩnh Trạch, xuyên châ qua phủ hoặc vào khách *** ngủ trọ, nhất định phải nắm giữ hành tung. Cho dù không có công văn, chỉ cần có người tướng mạo đặc thù tương tự, cũng phải lập tức nắm giữ ghi chép.”

“Điều tra tất cả những người kể chuyện và bình đàn từng truyền xướng truyền kỳ Hà Tú Thư ở bản địa, xem đoạn thư sớm nhất là từ đâu đến, người kể sớm nhất là ai, là ai bảo họ kể, người yêu cầu họ kể chuyện kia, lại là thông qua thế lực nào, quan hệ nào để liên hệ với họ?”

“Ta muốn biết Khúc Đạo Viễn là ai, y rất có tiền, rất hào phóng, mà còn thiện y đạo, vừa rời khỏi thành Giang Lăng không lâu, mà trước đó, y cùng với Hà Tú Thư, dọc đường đã trải qua...”

“Thay ta tra...”

“Ta muốn biết...”

Từng mệnh lệnh nhanh chóng phát ra, từng bóng dáng mau lẹ nhẹ nhàng, im lặng đến đi.

Đợi khi Lục Trạch Vi từ thư phòng ra đây, gặp lại Cao Thành, đã là lúc mặt trăng thay thế mặt trời, đêm khuya tĩnh lặng. Vất vả một ngày một đêm, Lục Trạch Vi lại vẫn nằm trong trạng thái phấn khích, không thấy mệt mệt, cũng không có ý định đi nghỉ ngơi.

Y thản nhiên giao cho Cao Thành: “Thời gian ta ra ngoài đã quá dài, cũng nên về kinh gặp Hoàng thượng rồi.”

Ngữ khí của y bình thản, Cao Thành lại có thể hiểu được tâm tình y cấp thiết

muốn lập tức lén đường ngay, vội vàng gật đầu bảo vâng.

“Vâng, bây giờ tiểu nhân sẽ đi an bài xa giá, nhất định để tiên sinh về kinh bằng tốc độ nhanh nhất.”

Lục Trạch Vi gật đầu tán dương, ôn tồn nói: “Cao Thành, ngươi đến Giang Lăng, nháy mắt cũng hai ba năm rồi. Rời khỏi Thánh thượng lâu như vậy, chắc hẳn là rất nhớ nhỉ. Ta đoán, qua hai hôm, ngươi dâng một bản thỉnh cầu về kinh vẫn an Thánh thượng một chút, có lẽ Thánh thượng tất sẽ chuẩn.”

Cao Thành cúi đầu ngoan ngoãn: “Vâng, tiểu nhân rất lâu không gặp Thánh thượng, quả thật cũng rất nhớ.”

“Lúc lên kinh, ngươi dẫn vợ chồng Hà Dũng theo đi. Không chừng Hoàng thượng cũng sẽ thích nghe đoạn chuyện thú vị này đấy? Hà Dũng kia đã cứu ngươi, ngươi cũng thuận tiện dẫn họ lên kinh thành, mở mang tầm mắt, xem nào nhiệt đi.”

Cao Thành không hỏi nhiều một chữ, tất cung tất kính đáp một tiếng nữa: “Vâng, Lục tiên sinh đã bận tâm lo liệu cho họ như vậy, đây là họ có phúc bằng trời.”

Lục Trạch Vi mỉm cười. Cao Thành này, mấy năm qua sống an nhàn sung sướng nhưng vẫn nhớ kỹ hăn là nô tài của chủ tử, cấp trên phân phó tất nhiên là làm được mà không chiết khấu một chút, chuyện không nên hỏi không nên biết, thì vĩnh viễn không có một chút lòng hiếu kỳ dư thừa. Muốn vĩnh viễn giữ được phú quý an khang, sức mạnh của sự thông minh lanh lợi này, là nhất thiết không thể tiêu mòn mất.

Lục Trạch Vi chỉ nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau mặt trời vừa ló dạng phuơng đông, giữa màn sương sớm lành lạnh, một cỗ xe ngựa liền quát mở cửa thành, gấp rút chạy về hướng kinh thành.

Đọc đường, xe ngựa qua trạm dịch đều không nghỉ chân, chỉ đổi ngựa đổi xa

phu, một khắc không ngừng lao về kinh thành. Màn xe đóng chặt, xa phu này thậm chí không biết ngồi bên trong rốt cuộc là nhân vật ra sao.

Lục Trạch Vi sau khi đến kinh thành, lại không lập tức tiến cung bái kiến Triệu vương, mà thoát nhìn rất thong thả, ở lại trong trạch viện năm đó Thụy vương tặng y.

Mỗi ngày đều sẽ có những nhân vật đi lại vội vàng ra vào nhà y. Mỗi ngày, y đều có hàng loạt công văn tình báo truyền đến từ các nơi trong cả nước cần phải duyệt đọc phán đoán phân tích.

Mãi đến nửa tháng sau, y mới một mình một thân vào cung cầu kiến.

Y một giới áo vải, lại được đai ngộ cao quý hơn cả Tể tướng. Thỉnh cầu gấp giá lập tức được cho phép, thái giám chưởng sự bên cạnh Triệu vương tự mình dẫn y, một mạch thông suốt không trở ngại, vào thẳng ngự thư phòng.

Ngự thư phòng to như vậy, chỉ có tân nhiệm Triệu vương kế vị mấy năm một mình khoan thai mà ngồi, không hề có một hạ nhân hầu hạ. Mà cả thái giám chưởng sự dọc đường dẫn dắt Lục Trạch Vi sau khi y vào thư phòng, cũng nhanh chóng im tiếng rời khỏi, còn thuận tay đóng đại môn.

Lục Trạch Vi thể thức hóa hành lễ quân thần, Triệu vương đã mỉm cười xua tay: “Thôi thôi, không cần làm mấy cái lễ tiết vô nghĩa này. Có đại sự gì, ngươi mau mau nói đi?”

Y ngưng mắt nhìn tri kỷ ngày cũ: “Về kinh đã hơn nửa tháng cũng chẳng vào cung một bước, nhưng chỗ ngươi bên kia cả ngày không thấy thanh nhàn, đến đến đi đi vô số người, trăm đã đoán là có đại sự. Nhưng ngươi đã không đến tìm trăm, chắc hẳn thời cơ còn chưa chín muồi, trăm cũng không đi quấy nhiễu ngươi. Hôm nay ngươi đã đến đây, như vậy, sự tình hẳn là đã có manh mối.”

Một phen lời nói nhàn nhạt này, Triệu vương mắt kèm ý cười nói ra, ngữ khí ôn hòa thản kỵ.

Đối mặt với quân vương hỏi ý, Lục Trạch Vi thần sắc bình yên. Nhất cử nhất động của y đều dưới sự giám thị của Triệu vương, việc này y đã sớm biết. Triệu vương lòng nghi ngờ nặng, có thể đến bây giờ còn tin tưởng y, còn không hạn chế quyền hạn tự do của y, đây đã là cực hạn của cựu tình nhiều năm.

Bỗng dung trong lòng thở dài một tiếng, ngang đầu lên, thanh âm yên ổn mà đem tin tức kinh thiên kia báo cho quân vương của y: “Bệ hạ, Lư Đông Ly chưa chết.”

Vẻ tươi cười trên mặt Triệu vương đột nhiên cứng lại, lặng một lúc mới lắc đầu cực chậm: “Không có khả năng!”

Lục Trạch Vi cũng không đợi Triệu vương bảo y bình thân, đã thoái mái đứng lên, không quỳ nữa, mà là đứng phía trước Triệu vương, giảng thuật tỉ mỉ tiền căn hậu quả.

Triệu vương vẫn trầm mặt nghe, rất lâu sau mới nói: “Chỉ bằng ba chữ?” Y nhìn chăm chắm thuộc hạ tín nhiệm nhất ngày xưa: “Chỉ bằng ba chữ, ngươi có thể kết luận?”

Dưới ánh mắt khá đủ uy áp của Triệu vương, Lục Trạch Vi vẫn gật đầu: “Bệ hạ, thần có thể.”

Triệu vương nhìn y chăm chắm không thôi: “Trầm biết ngươi từng lợi dụng hết thảy thủ đoạn, thời gian dài thu thập tất cả thư từ, văn chương, công văn của Lư Đông Ly, nghiên cứu văn tự của y. Nhưng trầm chưa bao giờ hỏi ngươi, vì sao... ngươi phải lãng phí nhiều thời gian và *** lực như vậy trên một người chết.”

Lục Trạch Vi thu mắt cúi mi, có một số tâm sự, chung quy chỉ có thể là tâm sự.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 86 : Cơn Giận Của Thiên Tử

Đối mặt với truy hỏi của Triệu vương, Lục Trạch Vi thu mắt cúi mi, có một số tâm sự, chung quy chỉ có thể là tâm sự. Sự hướng về không hiểu đối với đôi chí hữu kia trong lòng y, đủ để vị quân vương này hoài nghi y lòng có oán hận, cho nên tâm ôm khúc mắc.

“Chỉ là chút hứng thú nhỏ của thần mà thôi. Chữ viết có thể trên một trình độ nhất định thể hiện tính tình một người, mà y là một người rất đặc biệt, đáng để nghiên cứu. Cũng có thể, đây vốn là trời cao an bài, muốn thần trước đó phí tâm lực này, để hôm nay bóc trần chân tướng việc này cho bệ hạ.”

Triệu vương vẫn do dự.

“Cao Thành ít ngày nữa sẽ dẫn đôi phu thê kia vào kinh, chữ đó ở ngay trên người họ. Nếu bệ hạ muốn tự tra, hoặc là tìm cao thủ thư pháp và bút tích xuất sắc nhất dân gian để so sánh...”

“Thôi.” Triệu vương cuối cùng quyết đoán, lắc đầu. “Trẫm lại chẳng phải cao thủ đạo này, có xem hay không đều như nhau. Hơn nữa cùng với tin tưởng những người đó, còn không bằng tin tưởng ngươi. Chẳng qua... Người hôm nay mới nói thẳng việc này, dựa vào tất nhiên không phải chỉ ba chữ kia.”

Lục Trạch Vi kính cẩn bẩm báo: “Khi thần ở Giang Lăng, đã có nhiều loại an bài, sau khi về kinh, vẫn đang chờ đợi hồi âm các phương. Đầu tiên, theo như tình tiết Hà Tú Thư nói, thần đã điều tra xác định tất cả hành tung của Tiết Vĩnh Trạch nghi là Lư Đông Ly từ sau khi gặp gỡ cô ta, cùng với hết thảy hướng đi sau khi Khúc Đạo Viễn hội họp với họ. Tiết Vĩnh Trạch thoát nhìn không hề có bản lĩnh gì, nhưng Khúc Đạo Viễn lại dường như thần thông quảng đại. Trong

khoảng thời gian này, Khúc Đạo Viễn rốt cuộc là thông qua phương thức gì tìm được Hà Dũng, trước mắt vẫn chưa hoàn toàn tra rõ, nhưng thần đã có thể khăng định, y từng sử dụng hàng loạt nhân lực vật lực.”

Triệu vương hơi nhíu mày: “Khúc Đạo Viễn này... là nhân vật nào?”

“Thần đã nhận được ba mươi lăm tư liệu của những Khúc Đạo Viễn trùng tên trùng họ, và điều kiện tương quan cũng tương tự, nhưng thần cảm thấy có hiềm nghi nhất chính là thủ lĩnh hành thương Khúc Đạo Viễn lấy dẫn dắt thương đoàn, hành thương từ phương làm nghiệp. Trên tư liệu, người này ngoại trừ không thiện y thuật, những điều khác đều thập phần phù hợp với người bên cạnh Tiết Vĩnh Trạch kia. Hơn nữa, trong tư liệu của y nói rõ, mấy năm trước, trước biến cố Định Viễn quan, y có hai năm liên tục buôn bán ở khu vực Đồng Thành.”

Lục Trạch Vi lấy từ trong tay áo ra một tấm địa đồ nhỏ, cẩn thận mở ra trên bàn, trên tấm địa đồ kia, giữa Đồng Thành và Định Viễn quan, dùng một đường đứt đơn giản nối liền.

Triệu vương chỉ thoáng nhìn khoảng cách giữa hai vùng, ánh mắt đã kinh ngạc bất định.

“Một người chuyên chức hành thương, thường xuyên quanh quẩn một vùng không đi, đây lại chẳng phải lỗi buôn bán thông minh.” Lục Trạch Vi cười lạnh một tiếng: “Năm đó cái chết của Lư Đông Ly, vốn cũng đã là trùng trùng sương mù.”

Triệu vương trầm mặc không nói. Y tự nhiên biết, Lư Đông Ly không hề như trong những vở kịch kia nói, cười sang sảng ba tiếng, sau đó phục kiêm tự vẫn.

Chân tướng... Nghe nói là, lúc thánh chỉ đến, Lư Đông Ly đã đau ốm trên giường, thời gian rất dài không thể dậy. Lúc lâm chỉ, đám thân binh đỡ một Đại nguyên soái tái nhợt tiêu tụy, ánh mắt dại ra, ngây người bị đè quỳ xuống dưới sự bài bối của thân binh. Thánh chỉ đọc đã rất lâu, người đang quỳ gập kia cũng không có phản ứng, cho đến khi thân binh đỡ y đẩy nhẹ, mới có người phát ra

tiếng kêu hoảng sợ: “Nguyên soái tự sát rồi.”

Sau đó, là hỗn loạn, một đám thân binh vây chặt y, đợi khi Mông Thiên Thành và khâm sai chẳng dễ dàng gì tách được mọi người mà nhìn qua, chỉ thấy một tử thi bị một thanh chủy thủ cắm sâu vào tim.

“Người thần phái đi tra rõ chuyện năm đó, cũng đã báo về tăm tích của hai người thân cận nhất với Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết trong quân. Năm đó sau biến, hai thủ lĩnh thân binh theo sát hai người họ nhất trước sau rời khỏi quân đội. Trong đó một người tên Tiểu Đao, từng thẳng hướng kinh thành, sau đó lại cũng không biết tung tích. Mà người kia là Vương Đại Bảo, sau khi về nhà liền dẫn mẹ già rời quê đi mất.”

Trong lòng Triệu vương kinh nghi bất định, Lục Trạch Vi trầm giọng nói: “Hai người này vẫn mang theo bạc thưởng và quân công vinh diệu rời khỏi quân ngũ, đáng ra nên khua chiêng gõ trống, áo gấm về làng mới đúng, vì sao lại phiêu bạt thiên nhai? Tiểu Đao kia nghe nói không có thân nhân thì thôi. Vương Đại Bảo kia có mẹ già, lại không chịu phụng dưỡng mẫu thân an ủn qua ngày, mà dẫn người già lưu lạc khắp nơi, điều này càng khả nghi. Năm đó cái chết của Lư Đông Ly, nếu là có huyền hư khác, hai người này tất là đồng mưu. Nếu đó là một thế thân, hai đầu mục thân binh này lúc ấy mượn cơ hội xem xét, lách đến gần, cho dù là trước mặt mọi người, một đao đâm vào ngực Lư Đông Ly giả kia, chỉ sợ cũng chẳng ai có thể phát giác được.”

Triệu vương im lặng hồi lâu, rất lâu sau mới nói: “Những điều này chỉ là suy đoán.”

“Vâng, bệ hạ. Đến bây giờ, những điều này vẫn chỉ là suy đoán. Thân hôm nay đến, chính là muốn hỏi thử ý chỉ của bệ hạ, chuyện này, còn cần đi tra hay không, cần đi chứng thực triệt để hay không.”

Triệu vương hỏi nhỏ: “Dự tính của ngươi, là như thế nào?”

Lục Trạch Vi thanh âm khô khan nhẽo.

“Thứ nhất, phái người im hơi lặng tiếng khống chế Khúc Đạo Viễn, không từ thủ đoạn tra hỏi. Sau đó đưa y vào trong tầm khống chế, kế tiếp lại thả đi, vờ như không có việc gì, cố hết sức đừng bứt dây động rừng.”

“Thứ hai, thần đã tra ra ở thành Giang Lăng trợ giúp kẻ gọi là Khúc Đạo Viễn là mấy đại phú hào, đại thương gia địa phương. Dùng các loại thủ đoạn, hoặc ép hỏi, hoặc dụ khai, tra ra mối quan hệ của Khúc Đạo Viễn và họ, tra ra họ vì sao phải giúp Khúc Đạo Viễn.”

“Thứ ba, thông lệnh các nơi, bí mật tìm kiếm Tiểu Đao và Vương Đại Bảo.”

“Thứ tư, điều động nhân mã *** nhuệ nhất, bí mật nắm giữ nhất cử nhất động của tộc nhân Lư thị, đặc biệt là Lư phu nhân và con.”

Triệu vương chầm chậm gật đầu: “Những điều này đều là phải làm, người cứ việc mạnh tay mà làm đi. Chỉ là, vừa rồi ngươi nói, kẻ gọi là Khúc Đạo Viễn...”

Lục Trạch Vi cười khổ: “Đây chính là vấn đề lớn nhất. Trên tay thần nhận được ba mươi mấy tư liệu của Khúc Đạo Viễn, nhưng mà có thể phù hợp, bất quá là một kẻ làm hành thương kia. Nhưng trên thực tế, gần đây Khúc Đạo Viễn hành thương kia vẫn đang buôn bán ở phương bắc, trong vòng một năm chưa từng bước vào phương nam nửa bước...”

Triệu vương ngân ra: “Người kia...”

“Thần cũng đã cẩn thận so hành tung, nơi ở của tất cả Khúc Đạo Viễn, cuối cùng xác định, không một ai phù hợp với hành tung của người kia, người đó cứ như là bỗng nhiên nứt ra từ đá vậy.”

Triệu vương sắc mặt âm trầm: “Nếu Tiết Vĩnh Trạch là Lư Đông Ly, thế thì, Khúc Đạo Viễn không phải Khúc Đạo Viễn này, rốt cuộc là ai?”

Lục Trạch Vi trầm mặc, đến bây giờ y chẳng có một chút manh mối, thám mĩ y phái ra điều tra hành tích hai người vẫn chưa hề truyền về báo cáo tiếp theo.

Lư Đông Ly thân nửa tàn, mà người kia lại có năng lực có tâm tư dãy y theo, che giấu hành tung, tránh thoát thám tử xuất sắc nhất Triệu quốc.

Đối với Triệu vương mà nói, một Lư Đông Ly chết đi sống lại cõi nhiên phiền lòng, nhưng vị tất đáng sợ. Lư Đông Ly không thể chứng minh thân phận của y, cho dù chứng minh rồi, người khác vị tất dám thừa nhận thân phận của y. Mà hiện tại y mắt tàn họng phế, căn bản không thể tạo thành uy hiếp gì. Nhưng mà, một người không biết từ đâu đến, không biết có được lực lượng gì, không biết là thân phận gì, không biết có mục đích gì, lặng yên đứng bên cạnh Lư Đông Ly đáng chết mà chưa chết, việc này lại không thể không khiến người ta cảm thấy kinh sợ.

Nếu không phải vì nhân vật cường đại bối cảnh thân phận không rõ này, y cũng không đến mức nhất định phải hiện tại đứng trước Triệu vương, vạch trần việc bí ẩn này. Nguy hiểm không thể biết, mới là nguy hiểm khiến người lo lắng nhất.

Sau một hồi trầm mặc, Triệu vương bỗng nhiên hỏi nhẹ nhàng: “Nếu Lư Đông Ly không chết, vậy thì Phong Kính Tiết, phải chăng có khả năng không chết?”

Lục Trạch Vi lại cười khổ: “Bệ hạ, cái chết của Phong Kính Tiết, là có mấy vạn người chính mắt nhìn thấy. Lúc ấy y vừa về thành, tức khắc lĩnh chỉ bị giết, trong đó căn bản không có cơ hội đổi người. Mà Mông tướng quân còn chính mắt nhìn quá trình hành hình, sau đó nhớ lại cũng rất rõ cảm khái. Phong thái của Phong Kính Tiết không ai có thể bắt chước ngụy trang, mà sự thảm thiết sau đó, lực lượng cường hẵn sau khi bị thương, cùng với Lư Đông Ly đau quá mà bệnh nặng, hết thảy những điều này đều không thể làm giả. Cho dù như thế, lần này thần cũng đã lo lắng vạn nhất, đi điều tra cẩn thận lần nữa, nhưng y quả thật đã chết.”

Triệu vương vẻ mặt buồn bã, không nói năng động đậy.

Phong thái của Phong Kính Tiết, không ai có thể bắt chước ngụy trang...

Đúng vậy, khí độ của người nọ, phong hoa của người nọ.

Cái ngày nắng gắt chó chang kia, nam tử trên tầu lâu cười nói tùy ý kia.

Người y không tiếc tự hạ thấp thân phận, hạ mình kết giao, đổi mặt với sự khẩn cầu của y, ánh mắt trong trẻo, nói cười một câu: “Ý kiến của Lư soái, chính là ý kiến của ta!”

Bỗng dưng, trong lòng y buồn bực khó chịu một trận!

Lư Đông Ly thật sự chưa chết sao?

Lư Đông Ly, sao có thể chưa chết!

Lư Đông Ly, Lư Đông Ly! Vì ngươi, Phong Kính Tiết đã chết! Ngươi dựa vào cái gì mà vẫn còn sống? Phong Kính Tiết đã chết, sao ngươi còn dám sống?

Y ngẩng đầu, trong mắt sát ý dữ tợn lạnh lẽo như sương.

“Trạch Vi! Việc này trẫm giao cho ngươi phụ trách toàn quyền! Phàm tất cả những người dính dáng đến việc này, quyền sinh sát, đều do ngươi. Trẫm bất kể ngươi dùng phương pháp gì, vận dụng thủ đoạn gì, trẫm phải biết chân tướng. Nếu Lư Đông Ly thật sự chưa chết. Như vậy, trẫm muốn hắn phải chết một lần nữa! Hơn nữa, trước khi chết nhất định phải khiến hắn hối hận, vì sao lúc trước hắn không chết ở Định Viễn quan!”

Lục Trạch Vi nhìn cố định y một hồi, mới từ từ thi lễ, thanh âm trầm định nói: “Thần linh chỉ.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 87 : Liên Tục Không Ngừng

Gió mát giường buồm, con thuyền Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết ngồi, đang ngàn dặm rẽ sóng, hướng về cuối trời nước xa xa.

Hà Tú Thư và Hà Dũng vừa đoàn viên, Phong Kính Tiết đã vội nhanh vội chộp cùng Lư Đông Ly lặng yên xuất thành. Đến thành trì tiếp theo, y liền cho nghỉ toàn bộ những người theo hầu, chỉ còn hai người làm bạn với nhau. Sau đó, Phong Kính Tiết lại lợi dụng thủ đoạn thông thiên của mình, lấy được lô dẫn quan văn chứng minh thân phận mới, nhanh chóng thay tên đổi họ cho hai người.

Đồng thời, y cũng một lần nữa sắm sửa quần áo cho Lư Đông Ly, một lần nữa cắt tóc chải đầu, sau đó ở chỗ không người, tự tay chỉnh sửa râu và lông mày cho y một cách khéo léo. Vì thế trong mắt người ngoài, tướng mạo của Lư Đông Ly liền có sự thay đổi cực lớn. Cho dù người mấy hôm trước từng gặp, vừa nhìn thoáng cũng rất khó nhận ra y.

Đương nhiên, khi bận bịu vấn đề hình tượng của Lư Đông Ly, y cũng không quên phải thuận tiện sửa đổi sơ sơ tướng mạo quần áo, các kiểu đặc thù của mình. Sau đó, hai người bỏ xe ngựa, cũng không chạy thẳng đến kinh thành, mà là thuê thuyền vòng vèo đường thủy.

Một phen hành động này, trong mắt Lư Đông Ly, thật sự là cẩn thận thái quá. Người thiên hạ đều biết Lư Đông Ly đã chết, diện mạo y hiện tại càng hoàn toàn bất đồng với ngày trước, cần gì phải cẩn thận như thế.

Mà Phong Kính Tiết thì kiên trì vạn sự cẩn thận dù sao cũng không sai. Với y mà nói, an nguy của Lư Đông Ly quá mức quan trọng. Cho dù tạm thời dường

như không hề có gì phiền toái, y cũng không muốn có việc ngoài ý nào phát sinh.

Y biết, mình vì muốn tranh thủ thêm chút bảo đảm cho Hà Tú Thư tương lai, không khỏi đã làm lớn sự tình. Hai người gọi là ân nhân họ đây, nếu muốn hoàn toàn từ trong tầm mắt thế nhân thoát thân mà đi, tốt nhất nên mau chóng thay đổi thân phận, để tránh xảy ra chuyện.

Những hành động này, chẳng qua là để phòng hoạn chưa xảy ra. Y vẫn cẩn thận không để mình và Lư Đông Ly lộ ra bất cứ sơ hở gì, không chịu lưu lại bất cứ dấu hiệu nào tương quan với Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết năm đó. Đến cả lá thư cuối cùng y viết cho phu phụ Hà Tú Thư, y cũng cố ý thay đổi bút tích.

Y đã chú ý đến hết thảy, trừ ba chữ Lư Đông Ly đặt tên cho đứa trẻ kia.

Lúc ấy Tú Thư và Hà Dũng hai người quỳ xuống cầu tên, quá mức trình trọng, quá mức nghiêm túc. Sự tôn trọng như vậy, không thể không lấy tôn trọng đồng dạng để báo đáp.

Đừng nói Lư Đông Ly không thể nói, muốn đặt tên chỉ có thể viết chữ, cho dù y có thể nói, cũng tuyệt không thể qua loa đáp một cái tên thuận tiện xong việc. Hai người kia đều không biết chữ, không một bút viết tên, đôi phu phụ này phải đi đâu làm rõ trong tên quân là “quân” nào, tiện là “tiện” nào. Nếu tên của đứa trẻ cuối cùng thành Hà Quận Huyện, phải sống ở đâu thì tốt.

Không phải y chưa từng nghĩ chuyện nên ngăn cản Lư Đông Ly. Nhưng mà khoảnh khắc đó, khi y nhìn thấy Lư Đông Ly thần sắc luôn như một ao nước tù, đều là hư vô kia, rốt cuộc có biến hóa, có sự cảm động rõ ràng như thế, y làm sao còn có thể ngăn cản.

Ba chữ mà thôi. Cho dù là người quen thuộc chữ viết của Lư Đông Ly, lại có thể nhìn ra bao nhiêu từ trên ba chữ? Chút phiêu lưu này, so với sức sống một lần nữa hiện lên trên mặt Lư Đông Ly, làm sao lại không đáng.

Y thật không ngờ, thế sự trùng hợp như vậy, người mưu trí bậc nhất bên cạnh Thụy vương lại vừa vặn đi qua Giang Lăng, vừa vặn nghe thấy truyền kỳ, vừa vặn nổi hứng trí. Y cũng không nghĩ tới, trên thế giới này lại có người bởi vì tâm lý kỳ quái nào đó, nghiên cứu bút tích của Lư Đông Ly thấu đáo như vậy.

Tạo hóa trêu người, chẳng qua như thế.

Cho nên, ngày này trời cao mây nhẹ gió sông tốt lành, y dẫn theo băng hữu tốt nhất, xuôi dòng mà đi, trong lòng còn đang cẩn thận tính toán phải làm sao mới có thể chữa khỏi cho chí hữu quan trọng nhất trong sinh mệnh, làm sao mới có thể lặng lẽ cứu nữ tử hiền lương và hài tử trĩ linh mất cha kia ra, làm sao mới có thể để họ một nhà đoàn tụ, làm sao mới có thể cứu giúp họ vĩnh viễn rời khỏi quốc gia lạnh băng hắc ám này.

Y tính toán thập phần vững chắc, lại không biết vận mệnh bất định kia sẽ giờ trò đùa như thế nào với họ.

Ngoài ngàn vạn dặm, sâu trong Tiểu Lâu, trong phòng điều khiển chủ, đám học trò nói nô nức cười cười, thản nhiên nhìn vận mệnh mọi người nhấp nhô trong từng màn hình.

Họ là thần, họ nắm trong tay hết thảy, hiểu rõ hết thảy. Họ đã thấy nhiều những dữ tợn và lanh khốc của vận mệnh, cho nên cũng đã nhìn quen những dữ tợn và lanh khốc của vận mệnh.

Bởi vậy, chẳng có bất cứ ai lại đi nhắc nhở bạn họ cho dù là nửa chữ.

Chuyện không thể bình thường hơn, như thường hơn kiểu này, sao đáng để họ vi quy.

Bất quá, họ cũng sẽ thở dài.

Tội nghiệp, Kính Tiết! Nhất thời xúc động, gánh trừng phạt nghiêm khắc nhất mà quay về, nhưng khả năng là vẫn chẳng cứu được băng hữu của mình.

Họ thở dài lắc đầu, nhàn nhã nhìn tấm lưới to kia, đang chụp lên người bạn họ.

Mà máy truyền tin đưa tay là đụng được kia, lại vẫn không người đụng vào.

Phương Khinh Trần không hề biết Phong Kính Tiết bên kia biến đổi bất ngờ, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Y chẳng có tâm tư gì mà hỏi thăm Tiểu Lâu chuyện của mấy bạn học khác, bất quá đây tuyệt đối không phải bởi vì y quá bận.

Trên thực tế mấy ngày này Phương Khinh Trần quả thật thanh nhàn đến mức khiến người giận sôi.

Mấy hôm trước y còn ngày ngày vào triều làm bộ, theo thời gian trôi qua, phong ba dần dần bình ổn, sự kinh nghi của mọi người trong triều dần định, Phương đại hầu gia mặt không đỏ tim không đập mạnh, lại bắt đầu cáo ốm không lên triều.

Vị hy vọng của người Sở này, hiện tại cả ngày rúc trong phủ, uống rượu ngắn người, ăn không ngồi rồi, lãng phí lương thực.

Trong phủ ngoài phủ, trong ngoài triều đình, bất kể là người Tần hay người Sở, đều giận mà không dám nói. Chẳng qua trong đây, khẳng định có một ngoại lệ – Tần Húc Phi! Y cư nhiên đăng môn bái phỏng, lần này lại chẳng phải vì hỏi chính vụ, mà là muốn tóm người này từ trong phủ ra.

Phương thức đai khách của Phương đại hầu gia, thật sự chẳng thể nói là long trọng. Y không thay quần áo, không đón khách, trực tiếp bảo quản gia dẫn khách quý đến hậu hoa viên, trước mặt người có thực quyền nhất Sở quốc này, y vẫn dựa trên tảng đá lớn cũng sắp phải đổi thành giường, chẳng thèm dậy, mông cũng không dịch một chút, chỉ cười hướng về đối phương mà nâng chén.

Tần Húc Phi trái lại thoải mái, cõng ngồi trên tảng đá giữa hoa, không chút khách khí, cầm một bầu rượu, học dáng vẻ Phương Khinh Trần, trực tiếp dốc một ngụm lớn vào miệng, nhìn nhìn trái phải những bầu rượu bừa bộn đầy chung quanh, hoa cỏ bị rượu dầm chǎng còn sinh lực, lúc này mới chùi miệng hỏi: “Mấy ngày nay, ngươi cả ngày cứ sống thế này?”

Phương Khinh Trần dùng ngón trỏ khẽ bầu rượu xoay giữa ngón tay, không chút để ý hỏi: “Làm sao?”

Phương Khinh Trần càng lười nhác rồi nghèn như vậy, người bên ngoài có lẽ càng cảm thấy y cao thâm khó lường, đám Kỳ Sĩ Kiệt càng lo lắng y rốt cuộc giờ huyền hư gì, làm quý kế gì, chỉ có Tần Húc Phi liên hệ một loạt chuyện phát sinh trước sau, đến cuối cùng thật sự chỉ có thể cho ra rằng tên này là bị đả kích quá nặng, hoàn toàn suy sụp, một kết luận khiến y phải buồn bức đến nhà như vậy.

Tần Húc Phi thật sự nghiến răng nghiến lợi, hận rèn sắt không thành thép. Chẳng qua, y lại không hề có ý khích lệ khuyên giải Phương Khinh Trần. Chỉ cần Phương đại hầu gia y chưa rúc vào sừng trâu, chưa có dấu hiệu nổi điên, không gây họa không thể cứu vãn, sẽ tình nguyện khoanh tay đứng nhìn.

Không phải y không thể lý giải Phương Khinh Trần chán chường những gì. Nhưng y trước sau như một kiên định không ủng hộ hành vi của người kia. Trong mắt y, Phương Khinh Trần đó chỉ do tự chuốc. Thiên đạo tuân hoàn, báo ứng không sai. Tên này làm những việc đó, chịu chút báo ứng là một vạn điều nên.

Huống chi, nếu Phương Khinh Trần bị y coi là đại địch đệ nhất trong đời, cuối cùng lại không thể phá bỏ tầng mê chướng này, thì chính là bản thân y đã nhìn lầm người, coi một tên không nêu thân thành hào kiệt đương thời.

Nếu y kỳ thật là một kẻ không nêu thân, lại đáng để mình đi phí tâm tư khuyên giải sao?

Bất quá, Tần Húc Phi y sẽ không nhìn lầm người. Phương Khinh Trần sẽ

không tự hủy mình, phân nhận định này trong lòng y vẫn cứ không thể phá vỡ.

Cho nên cả làm bộ làm tịch khách sáo khuyên bảo y cũng miễn, trực tiếp đi thẳng vào chính đề: “Lập tức sẽ là thời gian của lễ canh tạ, hiện giờ toàn quốc trên dưới, ruộng đồng hoang vu nhiều vô kể, trong lúc trăm phế chò hưng, trong triều nghị chúng đại thần đều chủ trương lễ canh tạ nên càng thêm long trọng hơn, nghiêm túc hơn dĩ vãng, biểu đạt thái độ của triều đình, cũng hy vọng lấy đó đả động bách tính.”

Phương Khinh Trần uể oải nhường mày, gật đầu kiểu như không sao cả. Gọi là lễ canh tạ chẳng qua là chủ nghĩa hình thức trong xã hội nông canh, các Hoàng đế làm đầu để bày tỏ sự coi trọng đối với nông nghiệp, đích thân chạy đi, làm bộ xuống ruộng lao động, coi là làm gương vạn dân mà thôi. Mặc kệ là Hoàng thượng tự cày hay hoàng hậu tự trồng đâu, đều như nhau cả. Dương nhiên, chủ nghĩa hình thức cũng có tác dụng của chủ nghĩa hình thức. Hiệu quả của việc tuyên truyền tốt xấu không bàn, tối thiểu cũng có thể xem như một tuyên truyền.

“Lễ canh tạ trước kia đều cử hành ở hoàng trang hoàng điền. Năm nay, Lễ bộ đề nghị, trực tiếp cử hành ở đồng ruộng dân gian, cho phép bách tính xem.”

Phương Khinh Trần thờ ơ ừ một tiếng, chủ nghĩa hình thức chủ nghĩa hình thức, hình thức này đương nhiên là phải cho bách tính xem mới càng hữu hiệu. Cố tình đám Hoàng đế quan viên ngày xưa chỉ đem hình thức làm cho ông trời xem, hoàng trang đâu phải nơi bách tính bình thường có thể đặt chân, cho dù Hoàng đế cày vất vả hơn, lão bách tính cũng chẳng nhìn thấy.

Bằng điểm này mà nói, đề nghị này của Lễ bộ rất không tồi. Chẳng qua, Hoàng đế cày ruộng, mấy vạn lão bách tính vây quanh bốn phía, bao nhiêu lương điền cũng bị giảm thành đất phèn, công tác bảo an liên quan khác, nhân lực vật lực tài lực phải tiêu tốn càng kinh người.

Bất quá, quên đi quên đi. Khoản tiền làm trò này, nên tiêu thì phải tiêu, mấy

thứ hình thức này, nên làm cũng vẫn phải làm.

Nhin Phương Khinh Trần vẫn không có vẻ gì là nghiêm túc, Tần Húc Phi thở dài nói tiếp: “Có quan viên dâng thư, để tỏ sự chân thành khuyên nông của triều đình, bá quan đều nên xuống ruộng làm nông một ngày...” Y vội ho một tiếng: “Đương nhiên, Hoàng thượng vẫn chỉ cần ba cát là được, chỉ là khi triều nghị, Hoàng thượng cũng một lòng muốn tỏ ý khuyến nông, đã hạ chỉ rằng muốn ba tăng thành bốn. Quân chủ đã có thái độ như thế, bá quan chúng ta tự nhiên không thể chỉ ngồi yên xem lẽ như lẽ canh tạ ngày xưa.”

Phương Khinh Trần rốt cuộc ngồi thăng dậy, đây là ý kiến do tên đàn nào dâng thư thế. Tuy nói tại quốc gia nguyên thủy lấy nông nghiệp làm gốc rễ, thúc đẩy nông nghiệp là một đại sự, nhưng muốn xua hết đói ăn ván võ bá quan ăn ngon uống cay xuống ruộng làm việc, không phải là đặc tội với ván võ cả triều rồi sao?

Tần Húc Phi cười khổ một tiếng: “Ta thấy quan viên kia chẳng qua là thuận miệng kiến nghị, chắc là muốn bày tỏ thái độ tích cực một chút, vốn không ngờ sẽ cho phép, kỳ thật...”

Kỳ thật y cũng chưa hẳn muốn cho phép, chỉ là tiểu Hoàng thượng kia bỗng nhiên nhiệt tình, tự mình muốn đổi ba đường cày thành bốn, thần tử khác đâu thể không biết xấu hổ chỉ xem mà chẳng làm gì.

Phương Khinh Trần rờ rờ mũi, rốt cuộc tỉnh lại, nghe ra chút ý vị, hơi do dự nói: “Ta... Ta không tính là một triều đình bá quan chứ!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 88 : Chủ Nghĩa Hình Thức

Kỳ thật theo đạo lý mà nói, Phương Khinh Trần thật sự không thể tính là “triều đình bá quan”. Y trước mắt chỉ chiếm tước vị suông là “Trần Quốc hầu” này, ở trong triều không hề có quan chức. Tân Húc Phi thì khác, Dực vương là tước vị, Nghị Chính vương là quan chức. Trên thực tế, quyền lực của Phương Khinh Trần ở trong triều trước mắt, căn bản không có chức quan rõ ràng để cam đoan, mà toàn dựa vào uy tín, địa vị của y trong người Sở để thực hiện.

Vừa nghe ý tứ này của Phương Khinh Trần, Tân Húc Phi biết ngay tên này muốn chuồn, tựa tiếu phi tiếu nhìn y: “Chẳng lẽ Phương hầu cho là ngài có thể không dự lẽ canh tạ sao?”

Phương Khinh Trần ho khan một tiếng, trong lòng thở than.

Là người có thực quyền nhất Tân Sở hai bên. Y và Tân Húc Phi trên lẽ nghi long trọng có mặt bách tính như vậy, sao có thể không đồng thời ra mặt, để xây dựng một cảnh tượng hài hòa.

“Ta chỉ tham dự, kiên quyết không lao động.” Phương Khinh Trần không chút khách khí đem lời xấu ra nói trước: “Ta ở trong triều không có chức quan, quyết nghị vụ nông của bá quan này không thể quản lên đầu ta.”

Kỳ thật Phương Khinh Trần thực sự không phải làm biếng, chỉ là không chịu xấu mặt. Phương đại hầu gia y kinh tài tuyệt diêm, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cầm kỳ thư họa không gì không thể, mười tám loại võ nghệ không đâu không thông. Nhưng mà... làm ruộng... trò này y hoàn toàn không biết. Muốn Phương đại hầu gia y làm trò cười trước mặt bàn dân thiên hạ, làm sao y có thể đáp ứng.

Tần Húc Phi đồng bệnh tương liên, cũng biết phía sau phô trương thanh thế là đang không vui chuyện gì, cười khổ nói: “Kỳ thật ta cũng không biết làm ruộng, nếu không... nhân hai ngày này, hai ta khẩn cấp tìm mấy nông phu mà học một chút?”

Phương Khinh Trần hung tợn nhìn y, khóe miệng giật giật mà cười: “Nghị Chính vương, ngài là trụ cột quốc gia, loại đại sự liên quan đến quốc kế dân sinh này, ngài cứ một mình chịu mệt đi. Ta chẳng qua là một kẻ nhàn rỗi, ngài cứ để ta an an tâm tâm mà sống cuộc sống nhàn nhã của ta đi!”

Tần Húc Phi thở dài, cũng không thèm lời nữa, trầm mặc một hồi, mới bỗng nhiên đưa tay, một ngụm uống hết bầu rượu quá nửa trong tay, mở miệng nói: “Bá quan còn có một yêu cầu khác.”

Phương Khinh Trần chậm chạp uống một ngụm rượu, bình tĩnh chờ đợi.

“Bệnh tình của thái thượng hoàng đã chuyển tốt, lễ canh tạ lần này hy vọng thái thượng hoàng có thể xuất hiện trước mặt bá quan, để an lòng dân.”

Phương Khinh Trần vẻ mặt hờ hững.

Vẻ mặt Tần Húc Phi có chút bất đắc dĩ: “Lần trước biển cổ Cam Ninh điện, đã có tiếng gió truyền vào dân gian, lời đồn không ngừng. Người thiên hạ đều đang bận tâm bệnh tình của thái thượng hoàng, hiện tại bệnh tình của thái thượng hoàng tốt lên nhiều, nếu thái thượng hoàng công khai lộ diện...”

Y ho khan hai tiếng, rõ cuộc không có khí lực tiếp tục thuật lại đầy đủ những lời đồn đảo thị phi trên triều đường đó nữa.

Phương Khinh Trần cười khẽ, giơ bầu chực uống, rồi lại buông xuống: “Đây mới là lý do chân chính của việc ngươi đến tìm ta.”

Tần Húc Phi im lặng, đây là muôn đem đáy lòng Phương Khinh Trần này đẩy ra cho ngàn vạn người xem, chuyện liên quan đến Sở Nhược Hồng, y nào dám

tùy tiện phái một thủ hạ đến truyền lời. Ai biết người này liệu có đột nhiên rúc vào sừng trâu phát điên một hồi nữa?

Phương Khinh Trần thoái mái cúi xuống, nhìn vô số bầu rượu bị uống cạn trống không trước mắt, tiện tay ném bầu rượu vẫn còn đầy giữa ngón tay kia xuống: “Việc này Nghị Chính vương đã định, cần gì phải đến nói với ta nữa.”

Tần Húc Phi kinh ngạc nhìn vẻ mặt y hoàn toàn lạnh lùng, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ đành thở dài một tiếng, đứng dậy: “Phương hầu đã không còn ý kiến, ta cũng không quấy rầy nữa, cáo từ.”

Y hơi chắp tay, không chờ Phương Khinh Trần đáp gì đã quay người đi thẳng.

Phương Khinh Trần cũng không tiếc, chỉ lặng lẽ ngồi bất động, chờ bóng dáng tên kỳ thật hơi chướng mắt kia biến mất khỏi cổng viên, mới giang hai tay nắm ngừa giữa hoa cỏ.

Giữa những tiếng coong coong, chẳng biết đã đổ bao nhiêu bầu rượu, dòng rượu thuần hương lặng lẽ ngấm ướt khăn áo, từ dưới người tràn cả ra.

Giữa hương rượu, Phương Khinh Trần ngửa mặt lên trời, mỉm cười nhắm mắt.

Ngày lành tháng tốt, lễ canh tạ thanh thế to lớn đã bắt đầu.

Bốn phía mảnh ruộng được chọn làm nơi để vương tự cày, sớm dựng lều màu, cờ xí tung bay.

Bách tính được may mắn cho phép chiêm ngưỡng Hoàng đế và bá quan ở bốn phía xếp thành một biển người đông nghẹt, lại đều bị quân đội và sai dịch không chế nghiêm ngặt trên vị trí có thể tung hô reo hò, hô to vạn tuế, nhưng tuyệt không có một chút uy hiếp.

Lão bách tính chưa từng thấy cảnh lớn cỡ này, trời còn chưa sáng đã tụ hết lại. Cứ chờ chờ chờ, rốt cuộc chờ được phương xa trống nhạc nổi lên, cờ màu ngũ sắc tung bay mà đến. Bá quan vây quanh ngự giá của Hoàng đế và thái thượng hoàng, từ từ đến đây. Những nơi dọc đường đi qua, vô số người sụp lạy ồn ào, tiếng tung hô vạn tuế không dứt.

Đại đội nhân mã đến bên ruộng, trước mời ngự giá của thái thượng hoàng ngồi ngay ngắn ở giữa, nhận mọi người lễ bái, sau đó lại là Hoàng đế chính vị, sau đó mới có quan viên Lễ bộ đọc văn chúc tụng, mười bốn nhạc công liền phổi nhạc xướng “Tam thập lục hòa từ”.

Kỳ thật lão bách tính có ai thật sự nghe hiểu được, chẳng qua là tụ lại xem một vở kịch nào nhiệt phi phàm mà thôi. Mọi người hoặc là khẽ nghị luận Hoàng đế tuổi nhỏ cùng thái thượng hoàng tuổi trẻ kia, hoặc là trùng to mắt, nỗ lực tìm kiếm trong đám đông xem đại anh hùng Phương Khinh Trần của người Sở và tên khốn nạn Tân Húc Phi của Tần quốc, rốt cuộc là người nào.

Đợi cả đống văn chương rườm rà nhảm chán làm xong, Hoàng đế liền cởi tấm áo khoác rộng thùng thình, mặc quần áo nông canh gọn gàng, cao cao hứng hứng xuống biểu diễn.

Hộ bộ Thượng thư cùng Phủ doãn cầm roi và lưỡi cày quỳ dâng cho Hoàng đế, hai bô lão nông thôn chọn ra từ ngàn vạn người dắt trâu qua, lại thêm hai nông phu cường tráng kỹ thuật nhất lưu, gia thế nguồn gốc tuyệt đối trong sạch một trái một phải đỡ cày, Hoàng đế tuổi trẻ thì như trình diễn một vở tuồng, vô cùng trọng trang đỡ cày đầy từ bên này ruộng đến bên kia ruộng, mà Hộ bộ Thượng thư thì theo sau gieo mạ. Tiểu Hoàng đế đầy qua lại đầy về, một đi một về, là xem như đã hoàn thành một lần.

Kỳ thật cả quá trình, hắn chỉ cần trưng tư thế, làm ra vẻ thật đang gắng sức mà thôi. Nhưng đầy xong một chuyến, vẫn nghỉ ngơi tượng trưng, hớp một ngụm trà, để quản sự thái giám dùng khăn mặt lau mồ hôi có lẽ có trên vầng trán

hoàn toàn sáng bóng kia, sau đó lại bắt đầu đầy lần thứ hai.

Theo phép cũ, thiên tử làm lễ canh tạ, chỉ cần kéo ba đường, nhưng tiếu Hoàng đế vì tỏ vẻ mình cần cù chịu khó, cố vũ nông nghiệp, cố ý tăng thành bốn lần. Vì thế, lão bách tính chung quanh cũng chỉ có thể ở một bên đứng đến mõi cả chân, dòm đai nam hài này làm bộ làm tịch, chẳng tốn chút sức mà ở đó kéo cày tới lui không xong, trong lòng buồn cười.

Cày ruộng nếu đều thế này, ngàn ấy người cùng ra trận mà còn chậm rì rì, tất cả mọi người đừng sống nữa.

Chẳng dễ dàng gì, bốn đường cày của Hoàng đế rốt cuộc kết thúc, một đống thái giám vây đến, đỡ quân vương đã vất vả về lại chỗ uống trà nghỉ ngơi. Một vở kịch phấn khích hơn, lặp lại mấy lần cũng sẽ có chút đơn điệu nhảm chán, dài dòng vô vị. Đoàn người lại xôn xao lên, thò đầu xem những văn võ bá quan đó bắt đầu biểu diễn!

Võ tướng huyết chiến sa trường, văn thần thi họa xưng tuyệt, túc nho đầy bụng kinh sử, quan lớn tay nắm trọng quyền, từng người vẻ mặt đau khổ, xắn áo xắn quần xuống ruộng, võ tướng kéo cày, văn quan gieo hạt. Cày kia kéo xiêu xiêu vẹo vẹo, ngược lại mấy lần giãm lên chỗ Hoàng đế vừa cày.

Văn quan chẳng qua cầm hạt giống tùy tay rắc bừa, vốn vẫn có thể rất tiêu sái. Nhưng trong số họ rất nhiều người tử thủ vẻ văn nhã, xuống ruộng còn mặc văn phục bào rộng tay dài, dính đầy bùn không nói, có người trực tiếp giãm góc áo, cả người đứng không vững ngã nhào xuống đất.

Trên cơ bản cả quá trình làm ruộng chính là bốn phương tám hướng cười trộm không dứt, văn võ bá quan cả triều mỗi người mặt đỏ tai hồng. Dưới sự giận dữ của số đông, đoán thần tử ra chủ ý dở hơi muốn tốn tích cực kia về sau kết cục sẽ thảm lăm.

Đương nhiên, Phương Khinh Trần không có trong đám xúi quẩy vất vả này. Y thoải mái xem nghi thức làm ruộng này thành đạo chơi ngoại thành.

Bá quan đều đã xuống, Phương Khinh Trần cũng chạy đến ngồi bên bờ ruộng vỗ tay, Triệu Vong Trần vẫn đi theo bên cạnh liền tiến lên trải một tấm bạt xuống đất, sau đó từng loại từng loại, bày ra các món ăn vặt, các loại hoa quả, tiếp đó còn có vài bầu rượu ngon.

Điệu bộ thế này, khiến tiểu Hoàng đế phía sau ngồi không sau bàn nhìn mà mắt đăm đăm. Tuy rằng hắn là Hoàng đế, nhưng để bày tỏ sự tôn trọng với lễ canh tạ, ngoại trừ nước trà đúng là chẳng mang theo gì.

May mà tiểu tử Triệu Vong Trần này khá hiểu chuyện, lén để lại nhiều món không dám bày ra cho Phương Khinh Trần. Quay đầu đưa hết đến trước bàn Hoàng thượng và thái thượng hoàng. Cho dù thái thượng hoàng kia chỉ bất động ở đó như một khúc gỗ, căn bản không dùng đến những thứ này, lễ phép này cũng phải làm đủ.

Ứng phó Hoàng đế xong, Triệu Vong Trần lại quay về, đứng hầu phía sau Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần thì bắt đầu vừa ăn ăn uống uống, vừa ở đó gật gù, chỉ chỉ trỏ trỏ châm ngòi cơn giận của mọi người.

Đầu tiên là lời nói chân thành ra vẻ trưởng bối: “Tử Vân à, ta biết ngươi xuất thân quý công tử, không hiểu việc nhà nông là bình thường. Chẳng qua, chuyện lễ canh tạ này đã sớm định rồi, ngươi dù sao cũng nên học tập một chút chứ, sao có thể ý đồ lừa dối qua cửa như vậy được?”

Lại vô cùng đau đớn mà giật chân: “Ê, ta nói lão Lăng! Người khác thì đành, nhưng ngươi là xuất thân nhà nghèo, mấy năm nay giết người giết đến thuận tay, sao mà làm ruộng lại không biết nữa? Đây là mất gốc, đây là mất gốc, ha ha...”

Nhân tiện cũng trào phúng người mình nhìn không vừa mắt: “Hứa đại nhân, đại nhân không phải canh độc gia truyền à, sao hôm nay lại...”

Y ở đây uống rượu cắn hạt dưa, lấy người bên cạnh ra trêu đùa, chư vị dưới ruộng giận mà không dám nói, bách tính bốn phía đã sớm muôn cười lại không dám cười, nhịn thật vất vả, nghe Phương Khinh Trần hi ha ha chế giễu mọi người, nào còn nhịn được, nhất thời tiếng cười liên tục không ngớt, đến cả Triệu Vong Trần cũng khụ đói tiếng, mới dần xuống không cười.

Phương Khinh Trần liếc gã một cái: “Tiểu tử ngươi hình như cũng là một vị quan không lớn không nhỏ, sao không xuống?”

Triệu Vong Trần vội vàng nghiêm mặt nói: “Con hôm nay phụ trách bảo vệ hai vị bệ hạ, thuận tiện nghe sự phụ sai phái, Nghị Chính vương đã cho phép con được miễn.” Gã nhịn không được nhìn dưới ruộng, ưỡn ngực ngẩng đầu, tràn đầy tự tin: “Sự phụ, cho dù thật sự xuống dưới, việc này cũng không thể làm khó được con. Con chính là người từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, làm ruộng thì tính là gì.”

Phương Khinh Trần bất giác cười rõ lên: “Vậy ngươi nói xem, họ làm như thế nào?”

Triệu Vong Trần nhìn các đại nhân bận rộn nơi nơi dưới ruộng, lộ ra biểu tình không nỡ nhìn hết.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 89 : Chân Tình Giả Ý

Phương Khinh Trần lại bỗng nhiên thôi cười, nhẹ giọng giao cho Triệu Vong Trần: “Đạo chính trị, dối trá dơ bẩn là yếu tố đệ nhất. Người xem, những quan viên xuất thân môn phiệt đại tộc ấy không biết cày ruộng thì thôi, những thanh lưu hàn môn có tiếng là canh độc gia truyền ấy, cũng đều là chân tay vụng về. Canh độc gia truyền canh độc gia truyền, trước nay canh là người khác, đọc là bản thân. Kỳ thật dù là nghèo chết trong đống sách, những người này cũng không chịu làm việc thấp hèn.”

Trong mắt y liền lộ ra vẻ chế nhạo: “Đương nhiên nếu không ai làm ruộng, mọi người đều sẽ đói chết theo, cho nên mặc kệ trong xương cốt coi thường những người làm ruộng thế nào, triều đình cũng phải xướng nông tôn nông, làm những quan dạng văn chương này. Trần an lão bách tính tiếp tục thay họ xuất lực. Người tương lai muốn đặt chân trên triều đường, những điều này không thể không nhìn thấu, không thể không học được.”

Phương Khinh Trần đã rất lâu không nói với Triệu Vong Trần những đạo lý rõ ràng mà đại nghịch bất đạo này. Triệu Vong Trần trầm mặc không nói gì, qua rất lâu mới hỏi: “Sư phụ, người đã nhìn thấu, vậy thì người có học được chưa?”

Phương Khinh Trần đang dõi mắt nhìn Tân Húc Phi cấy mạ trong mảnh ruộng nhỏ kia, dường như không hề nghe thấy câu hỏi của Triệu Vong Trần.

Vị Nghị Chính vương Tân Húc Phi của Đại Sở này, thật sự xắn quần chạy xuống khoảng ruộng bên kia chổng mông cấy mạ. Bởi vì y là người Tân, bách tính bốn phía càng không thèm nể mặt, chỉ chỉ trả trả không nói, từng tràng cười càng liên tục không ngớt. Tân Húc Phi da mặt lại đủ dày, không hề có vẻ quẫn bách như các quan viên khác, lúc đưa tay lau mồ hôi còn phất tay nở một nụ

cười với mọi người.

Phương Khinh Trần chỉ Tân Húc Phi cười hỏi: “Vong Trần, ngươi coi Nghị Chính vương của chúng ta làm như thế nào?”

Triệu Vong Trần đưa mắt thoáng nhìn, thở than: “Làm đúng là rất cỗ gắng, mạ cấy rất ngay ngắn, chẳng qua...”

Phương Khinh Trần nhướng mày cười: “Chẳng qua...”

“Chẳng qua, thứ nhất hiện tại không phải mùa cấy mạ, thứ hai y cấy quá sâu cũng quá dày, lát nữa chủ ruộng còn phải nhổ hết những cây y cấy ra cấy lại lần nữa.”

Phương Khinh Trần nghe vậy cười ầm lên, xa xa chỉ chỏ Tân Húc Phi, quả thật vui ơi là vui.

Chiến thần của Tân quốc, thiên hạ đệ nhất anh hùng trong lòng người Tân, thì ra là một kẻ ngu ngốc như vậy.

Y ở đây cười đến cong lưng ôm bụng, chúng Tân tướng bên kia nhìn tầm mắt y, liền biết y đang cười ai, bất giác người người giận ra mặt.

Triệu Vong Trần nhíu mày nói luôn miệng: “Sư phụ, người bớt chút đi...”

Phương Khinh Trần nào phải người biết bớt lại, huống chi lúc này trong lòng quá vui, dù muốn kiềm lại, cũng không thể kiềm được.

Không khí thoảng khẩn trương lên. Kỳ Sĩ Kiệt càng phẫn nộ, nhịn không được ném cuốc, xắn tay áo định xông lên túm cái tên chỉ biết cười nhạo người ta này xuống đây lao động.

Chỉ cần kẻ gọi là nhân vật truyền kỳ này, thật sự có thể làm thành một việc nhà nông ra dáng, vậy mọi người có bị y chế nhạo như thế nào cũng có thể chấp nhận!

Cuối cùng Tân Húc Phi kịp thời phát giác không đúng, vội vàng quát khẽ một tiếng, lúc này mới tránh cho thủ hạ tính tình thật sự không thích hợp làm tình báo này, đưa cái mạng nhỏ lên tay Phương Khinh Trần cực có khả năng thẹn quá hóa giận. Y nhìn quanh một chút, nở nụ cười, tùy ý phuôi bùn trên tay, đi thẳng đến bên cạnh Phương Khinh Trần, thoái mái học bộ dáng Phương Khinh Trần mà ngồi xuống, thoái mái lấy chén rượu của Phương Khinh Trần uống một ngụm, vui vẻ nói: “Phương hầu quả nhiên biết hưởng thụ.”

Phương Khinh Trần nhìn y đầu mướt mồ hôi, như là vất vả hơn cả huyết chiến sa trường, nhưng vẻ mặt lại là lôi lạc thiên nhiên, bất giác bật cười: “Nghị Chính vương hảo trí tuệ. Chẳng lẽ ngươi không phát hiện, tất cả lão bách tính đều đang chê cười ngươi sao?”

“Chê cười thì chê cười, có gì hệ trọng. Ta không thể cái gì cũng biết chứ? Trên chiến trường người khác không bằng ta, làm ruộng ta đương nhiên sẽ không bằng người. Có gì đáng phải hổ thẹn.” Tân Húc Phi cười sang sảng: “Hơn nữa, chúng ta làm bừa một trận sai sót be bét thế này, bách tính cảm thấy thú vị, so với mọi người cùng nhau quy quy củ củ, nghiêm túc đứng đắn mà làm ruộng, hiệu quả càng tốt hơn. Để bách tính nhìn thấy đám quan viên chúng ta kỳ thật cũng rất dốt, cũng sẽ xấu mặt, nhưng thà rằng xấu mặt cũng muốn làm ruộng, họ ăn tượng phải càng sâu hơn. Lão bách tính ai không biết làm ruộng, ai lại thật sự thèm coi làm ruộng, để mọi người cười một chút, thoái mái một chút, họ có lẽ sẽ càng thân cận chúng ta hơn, mà không phải chỉ cảm thấy chúng ta cao cao tại thượng, xa không thể với.”

Phương Khinh Trần không ngờ y lại có tâm tình thoái mái thế này, thoáng ngẩn ra, rồi lại lập tức nở nụ cười, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua vô số bách tính bốn phía.

Những người đang nói, đang cười, khẽ chỉ trỏ đó, những người ngày đêm kiểm sống giữa ruộng đồng ấy, có người Sở, cũng có người Tân. Chính sách mới, cho Tân Sở phân phối ruộng nương xen nhau, họ không thể không cùng nhau lao động, cùng nhau lo sinh tồn. Trong mấy tháng, sau trùng trùng thù hận,

họ chí ít đã có thể hòa thuận ngoài mặt mà đứng chung một chỗ, cùng xem náo nhiệt, cùng dự một việc trọng đại, thỉnh thoảng lại khẽ nói cười mấy câu với nhau.

Những binh sĩ từng là cấp thấp nhất trong Tân quân, có phải là đang cười ha ha nói cho bách tính người Sở bên cạnh biết, người đang cấy mạ một cách vụng về kia, chính là tam điện hạ của bọn ta, Nghị Chính vương hiện giờ.

Phương Khinh Trần hơi nhếch khóe miệng. Nơi này dù sao cũng là kinh thành, bách tính và người Tân đã sinh sống cùng nhau nhiều năm, tự nhiên nhìn qua hòa thuận hơn. Cho nên...

“Vương gia, ngươi thật sự cảm thấy cố gắng của ngươi có thể làm mình gần họ hơn sao?” Thanh âm của y cực nhạt nhẽo, không nghe ra ẩn ý gì.

Tân Húc Phi bình tĩnh rót đầy một chén rượu nữa cho mình: “Không biết, nhưng ta nhất định phải cố gắng.”

Giơ tay, uống một hơi cạn sạch.

Trời trong nắng ấm ánh dương tươi đẹp, Tân Húc Phi cũng chẳng muôn xuống ruộng lần nữa, cứ cùng Phương Khinh Trần uống rượu tán gẫu, thỉnh thoảng cùng nhìn xuống ruộng mà cười. Cả hai đều là người anh tuấn, ngồi cùng nơi hệt như trong tranh, nhìn qua quả là gió xuân phất lên mặt, tri kỷ thoải mái.

Coi đi, gì là đối trá, gì là diễn kịch? Cho dù trong lòng hận không thể lập tức nhảy dựng lên bóp chết đối phương, ngoài mặt vẫn cười thật thoải mái khoái ý, đây mới gọi là công lực!

Mọi người đều không tự chủ được mà chú ý họ, chỉ có Triệu Vong Trần, không cầm nổi lòng, quay đầu lặng lẽ nhìn Sở Nhược Hồng vài lần.

Xuân quang nói cười, người người như biển, mà thái thượng hoàng chưa đến hai mươi tuổi kia, vẫn là vẻ mặt ngắn ngủi, vẫn là thân thể cứng còng như thế.

Tất cả sung sướng náo nhiệt, đều không liên quan đến hắn.

Hắn ngồi ngay nơi cao nhất hoa lệ nhất cô độc nhất kia, dùng đôi mắt trống rỗng vô thần kia, nhìn bá quan lộ ra mặt xấu, bách tính nói cười không dứt, nhìn trọng thần đã hủy diệt hắn cùng người đã cướp đoạt quốc gia hắn kia, ở gần như vậy, dưới ánh dương xán lạn như vậy, tùy ý ngồi bên, nói cười với nhau như vậy.

Chưa ai từng quay đầu quan tâm vị gọi là thái thượng hoàng cao quý nhất này một thoáng.

Thái dương dần dần ngả xuống, kéo bóng dáng mọi người dài ra.

Dưới ruộng bừa bộn, dấu chân ***g lên dấu chân, từng điểm nhỏ lộ ra, là những hạt giống rắc xuống.

Trên đại thụ, đậu đầy lũ chim sẻ đã rất sốt ruột, chỉ chờ những người chướng mắt này đi xa, là có thể bắt đầu bữa tiệc thịnh soạn.

Đám thị vệ cung nữ đang thu xếp chuẩn bị nghi thức về cung, văn võ bá quan cũng đều từ dưới bùn rút chân ra, ở ngay bờ ruộng chỉnh lại nghi dung.

Một nghi thức cuối cùng của lễ canh tạ, do cụ già cao tuổi cùng danh lưu địa phương hiến bảo, cũng sắp bắt đầu.

Bảo vật kính hiến trên đại điển này, chỉ là mấy bông lúa, hoặc là một mâm ngô, hoặc là một bát cơm thơm phức, chẳng qua là lấy ý nghĩa tượng trưng mộc mạc.

Mà tiếp lễ, ngoại trừ Hoàng đế, quan viên cấp vị cao nhất như Tể tướng cũng phải tụ lại góp vui. Chỉ là triều đình Đại Sở hiện giờ khá đặc biệt, người chân chính gọi là cùng giải quyết âm dương kia là Tân Húc Phi, cho nên đứng bên cạnh Hoàng đế cùng nhận lễ chính là y, Phương Khinh Trần ngược lại đứng xa xa.

Cuối cùng vở tuồng này sắp làm xong, bản thân Tân Húc Phi cũng cảm thấy

toàn thân nhẹ nhõm, đứng cùng tiểu Hoàng đế, để tỏ vẻ tôn trọng với đại lễ nồng canh và trưởng giả dân gian.

Một cụ già râu tóc trắng như tuyết, đi cũng run rẩy, cùng một danh lưu trung niên thoạt nhìn dáng vẻ đoan trang, đều bưng một cái mâm lớn, trên đó phủ vải lụa đỏ thắm, chậm chạp đi qua đây.

Đầu tiên là cụ già kính đại lễ, chậm chạp quỳ xuống, run rẩy giơ cao mâm này. Ngay cả tiểu Hoàng đế cũng lo thời gian dài, ông cụ này không chừng ngã quy mất, vội vàng nhận mâm, lại ra hiệu thái giám bên cạnh đến đỡ ông cụ.

Sau đó, liền đến phiên người trung niên dáng vẻ đoan chính kia, đến quỳ trước mặt Tân Húc Phi dâng lễ. Hắn vừa định quỳ xuống, bên cạnh bỗng nhiên vươn ra một bàn tay, dễ dàng một phen tiếp nhận cái mâm lớn, thuận thế vỗ vai danh lưu đã quỳ xuống: “Được rồi, biết ngươi rất sùng bái ta, nhưng mà ta đích thân nhận lễ vật của ngươi, ngươi cũng không cần quá cảm động, mau đứng lên đi.”

Đáng tiếc, vị này quỳ xuống chết cũng không chịu đứng lên, cúi đầu, toàn thân đều đang run kịch liệt, rõ ràng đã kích động tột cùng, cảm xúc không thể khống chế nữa.

Phương Khinh Trần thở dài, biểu tình kia rõ ràng đang nói: Có biện pháp gì đâu, ai kêu ta ở dân gian uy vọng cao, người quá hồng thật chẳng phải chuyện gì tốt.

Y tùy tay chỉ, Triệu Vong Trần đã nhanh chóng tiến lên, cưỡng ép đỡ người qua bên.

Phương Khinh Trần lại rất quan tâm rất chiết cố mà dặn: “Khuyên giải an ủi một chút rồi dẫn về, để Thái y chẩn trị một chút. Kích động thế này, rất dễ hại người.”

Nói rồi y tiện tay đưa cái mâm kia vào tay tòng nhân bên cạnh, lại mỉm cười

thi lễ với Tân Húc Phi: “Nghị Chính vương, chúng ta có thể khởi hành về cung rồi chứ?”

Tân Húc Phi nhìn cố định y một hồi, mới nói nhàn nhạt: “Được!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 90 : Hữu Tâm Vô Lực

Hành vi tự tiện chiếm trước vị trí nhận lễ của Tân Húc Phi này của Phương Khinh Trần, tất nhiên là rước lấy một trận chê trách. Trong mắt không ít người Tân đều lộ ra địch ý rất sâu, quan viên Sở quốc cũng âm thầm cảm thấy Phương Khinh Trần lỗ mãng. Bách tính lại chẳng quản nhiều như vậy, cảm thấy thật là thông khoái.

“Vẫn là Phương hầu giành thể diện cho Sở quốc chúng ta.”

“Đúng vậy! Dựa vào cái gì mà phải để người Tân đứng nhận lễ bên cạnh Hoàng thượng, đại lễ vốn nên dâng cho Phương hầu mà.”

Trong tiếng nghị luận rì rầm ồn ào, Tân Húc Phi trấn định tự nhiên chỉ huy nhân mã lên đường về cung, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chính chủ đã không phát tác, người bên ngoài cũng chỉ dành làm như vô sự, theo về cung, sau đó đều tự phân tán về phủ, tắm rửa nghỉ ngơi thân tâm làm nồng cả một ngày đã mệt tột cùng.

Tân Húc Phi sau khi nhất nhì giải quyết bao nhiêu việc rườm rà trong tay, lúc này mới bớt thời giờ, ra khỏi phủ, chậm rãi bước đi.

Thiên lao.

Lao ngực cấp cao nhất, vẫn là lao ngực, vẫn tràn ngập thứ mùi hôi thối và máu tanh gay mũi.

Tân Húc Phi còn chưa đến trước cửa hình phòng, đã nghe thấy tiếng chửi rủa vô cùng thê lương cực kỳ chói tai kia từ xa xa truyền đến.

“Đám chó Tân các ngươi! Tôi ác tày trời! Các ngươi sẽ có báo ứng! Có gan thì các ngươi cứ giết ta đi, chó Tân! Huyết tính và chí khí của người Sở quốc, các ngươi không giết hết nổi đâu!”

“Câm miệng!” Tiếng quát phẫn nộ, tiếng roi thịt bỗp bỗp đan xen.

“Đám vô lại mượn chết kiếm danh các ngươi, không chấp nhận được lão bách tính sống vài ngày yên ổn sao? Ta phi! Ngay cả đại anh hùng Phương Khinh Trần của các ngươi cũng quyết định ngăn cản ngươi, ngươi còn...”

“Thối lăm! Chỉ có đám chó Tân gian các ngươi, mới gọi giặc bán nước Phương Khinh Trần này là anh hùng! Hắn đem non sông tốt đẹp này uổng phí chắp tay tặng đi, ta hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn...”

Tân Húc Phi thở dài một tiếng, bỗng nhiên cả một chút hưng trí thăm viếng vị danh lưu dâng lễ được Phương Khinh Trần vạn phần quan tâm bảo người dẫn về “kiểm tra thân thể” này cũng không có, quay đầu đi thẳng.

Từ năm đó công phá Sở kinh tới nay, ám sát kiểu này, y đã trải qua quá nhiều. Về phần bị những kẻ sĩ nghĩa liệt Sở quốc này ngậm máu chửi rủa, y sớm đã thành quen. Nhưng hiện giờ hai bên đã ngưng chiến, cùng tổ chức triều đình, khi y hết lòng hết sức vì sự thịnh vượng của Sở quốc và dung hòa Tân Sở mà phí hết tâm huyết, khi mắt thấy người Tân người Sở dần dần sống chung hòa nhã, đang âm thầm vui vẻ, lại trải qua sự kiện ám sát như vậy, cũng vẫn hơi kinh hãi.

Quan viên bên cạnh thấp giọng nói: “Vương gia, người này phải xử trí như thế nào, vẫn xin Vương gia cho biết?”

“Cứ giam giữ trước đi.” Tân Húc Phi thoáng ấm ức đáp. Y không hề oán hận những người Sở ám sát y này, trên thực tế y tương đối lý giải huyết tính dũng khí và động cơ của họ. Đối với những người này, y chưa từng có sát khí gì, chỉ là, y vẫn chưa hào phóng đến mức muốn không công thả họ lần nữa, lại đi tìm phiền toái cho chính mình.

“Vậy phải chăng nên tiếp tục thẩm vấn, và cả người này miệng không ngăn gì, từ sau khi vào ngục vẫn chửi bới không ngừng. Nếu... Có cần cắt lưỡi bịt miệng...”

“Thẩm tiếp, chăng qua không cần quá miến cưỡng, cũng khỏi phải vũ nhục hăn.”

Tần Húc Phi lắc đầu: “Những kẻ ám sát ta chưa hăn đều có tổ chức và kế hoạch dày công. Cho dù có thật, hiện tại dưới thế cục kiểu này, những thế lực nhỏ này chăng qua đều là nhảy nhót làm trò hề, không thể thành đại khí. Lưỡi không cần phải cắt, nhốt hăn một mình, bảo đảm mấy lời chửi rủa không truyền ra là được. Thích mắng gì đều mặc, hăn không yêu quý họng mình, chăng lẽ ta yêu quý thay hăn.”

Tần Húc Phi thản nhiên giao xong, đi thẳng về phủ. Y rất bận, trong thư phòng vẫn còn cả đống công văn trừng mắt chờ y phê duyệt kìa.

Nhưng mà, Nghị Chính vương đại nhân cần lao của chúng ta, người đã ngồi trước bàn, lại vẫn không khống chế được thất thần.

“Đám chó Tần các ngươi! Tội ác滔天! Các ngươi sẽ có báo ứng! Có gan thì các ngươi cứ giết ta đi, chó Tần! Huyết tính và chí khí của người Sở quốc, các ngươi không giết hết nổi đâu!”

“Vương gia, ngươi thật sự cảm thấy cỗ gắng của ngươi có thể làm mình gần họ hơn sao?”

Cỗ gắng... Y luôn phải cỗ gắng. Nhưng mà trên thế giới này có rất nhiều sự tình không phải nói bỏ ra cỗ gắng là có thể thành công.

Lòng bỗng lo lắng, Tần Húc Phi dùng sức ném công văn trong tay lên bàn!

Tiếng động lớn như vậy, khiến Kỳ Sĩ Kiệt ở bên phải hoảng sợ: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì? Liệu tướng quân chọc giận ngài?”

Tần Húc Phi ngẩn ra, lúc này mới ý thức được mình ném lên bàn, là tin văn từ phương nam đến, là Liễu Hăng giảng thuật đơn giản tình cảnh hướng đi của đám tướng lĩnh sĩ binh sau khi đến phương nam.

Y lăng lăng trùng công văn trên bàn một hồi, rốt cuộc lẩm bẩm trách mắng: “Đương nhiên giận. Ta có thể không giận sao? Trước khi họ đi, ta đã ngàn cẩn vạn dặn, bảo họ tận lực chung sống hòa thuận với các tướng lĩnh chư hầu phương nam, tốt nhất là kết thân thêm với những quan lớn đại tộc có con gái đến tuổi chờ gả. Nhưng người xem, họ đã làm gì? Trừ huấn luyện thì là dời phòng, một chút việc đúng đắn cũng không làm.”

Kỳ Sĩ Kiệt đần mặt nhìn Tần Húc Phi. Việc này, làm lính huấn luyện dời phòng không phải việc chính, ngược lại nơi nơi tìm vợ cho mình là việc đúng đắn sao?

Tần Húc Phi trong lòng lo âu, y ngóng trông những người này có thể có cơ hội thông gia cùng thế gia đại tộc, nghiệp quan cự cổ, danh lưu thế phiệt Sở quốc, nhờ hôn nhân mà buộc chặt lợi ích của nhau, bảo đảm tương lai họ có thể sống an toàn thoái mái ở Sở quốc. Phân khổ tâm này sao lại không một ai chịu lĩnh hội, chịu dụng tâm? Đến cả Liễu Hăng cũng chẳng biết đã làm gì, sắp nửa năm rồi mà chưa có lấy một chút động tĩnh.

Hừ hừ, hừ hừ, dưới trướng y nhiều những tướng quân oai hùng, nhân tài tuấn tú như vậy, đi đến đâu không phải là nhân vật tài ba, sao trên chiến trường người người tranh lèn trước, trên tình trường lại một kẻ bất lực hơn một kẻ.

Nơi này lòng không thoái mái, trên mặt tất nhiên là lộ ra, y lạnh lùng trùng Kỳ Sĩ Kiệt một cái: “Bản thân các ngươi cũng vào kinh lâu như vậy rồi, kinh thành nhiều sĩ nữ danh viện như vậy, các ngươi vẫn không để ý một ai?”

Kỳ Sĩ Kiệt đỏ mặt, khẽ lẩm bẩm: “Kinh thành danh môn sĩ nữ nhiều như vậy, trong cung những công chúa quận chúa đến tuổi cũng không ít, bản thân Vương gia ngài sao không thấy động tác gì? Muốn thông gia, muốn mở rộng ảnh hưởng

thể lực của người Tần chúng ta, chính Vương gia ngài cũng chẳng chịu cõi găng, chẳng chịu hy sinh, mắng chúng ta lại thật có khí lực.”

Lời bất mãn này tất nhiên chẳng dám nói lớn, chỉ là tuy nhỏ giọng cùm ràm, rốt cuộc không thể hoàn toàn trốn được tai Tần Húc Phi.

Vị Vương gia oai hùng này lập tức trừng mắt: “Nói gì đó, người nói lớn chút cho ta!”

Kỳ Sĩ Kiệt cười khan một tiếng, chầm chậm lui ra ngoài, chờ lui đến cửa thư phòng, bấy giờ mới cao giọng hô: “Ta nói tiếc là Phương Khinh Trần không có một muội tử thiên kiều bá mi!”

Nói xong hắn vội vàng rụt đầu lách mình, tiếng gió lướt qua bên tai, cũng chẳng biết là cái gì bay sượt qua má, đập mạnh lên gốc đại thụ nào đó ở đối diện.

Kỳ Sĩ Kiệt vắt chân lên cổ chạy biển, chỉ để lại mình Tần Húc Phi ở trong thư phòng hậm hực. Được lăm được lăm, từng kẻ từng kẻ, đều không thèm để ý vào mắt. Làm thượng cấp, quả nhiên là không thể quá hiền lành.

Cứ thế ngơ ngẩn ngồi đực ra cả buổi trời, y bỗng nhiên thở dài một tiếng, đứng dậy ra khỏi phủ. Thị tòng kẻ hỏi phải chẳng cần chuẩn bị kiệu ngựa, kẻ hỏi có phải cần bày nghi thức, nhất loạt bị y phất tay đuổi đi.

Đâu phải y chưa từng nghĩ chuyện tự mình đi “hòa thân”. Chỉ là trong đám bọn họ, Sở quốc ai cũng có thể dung được, chỉ độc không có khả năng dung y. Đã như vậy, muốn y thành gia cưới vợ, hại người ích ta, liên lụy một nữ tử tốt theo mình tương lai vạn kiếp bất phục, y không làm được.

Y cứ thế một mình không mục đích mà đi trên đường, hiện giờ trăng đã lên cao, đêm khuya tĩnh lặng, thoáng lành lạnh. Do quốc gia vẫn chưa thật sự ổn định, dân gian ít nhiều luôn có tiếng phản kháng, bạo lực bất hòa giữa Tần Sở cũng không hiếm thấy. Cho nên kinh thành ban đêm vẫn giới nghiêm. Đường phố xa tít, không thấy một bóng người.

Tần Húc Phi đi đi lại lại, chẳng biết đã đi bao lâu, thình lình dừng bước ngẩn đầu, mới phát hiện mình bất tri bất giác đã đi đến phủ Trấn Quốc hầu.

Y thoảng ngớ ra mà nhìn bức tường cao kia, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nhún người nhảy lên, im hơi lặng tiếng lướt vào.

Tần Húc Phi chẳng cần phí thời gian gì để đi tìm, Phương đại hầu gia cuộc sống chán chường vô vị nửa đêm canh ba không ngủ được, còn đang uống rượu trong hoa viên. Bất quá hiện tại y không dùng bầu rượu, trực tiếp đổi thành vò rượu rồi.

Trên chiếc giường đá, chất đầy những vò rượu. Người nọ uể oải ngồi giữa hoa, đang hai tay bưng một cái vò ngừa đầu uống. Nhìn từ góc độ này của Tần Húc Phi, đầu Phương Khinh Trần đã vùi cả vào trong vò rượu không thấy đâu, trở thành vò rượu kia sinh trưởng ngay trên cổ y, lại là túi rượu bao cơm hàng thật giá thật.

Nghe thấy một tiếng cười sang sảng xa xa truyền đến trong trời đêm, Phương Khinh Trần mi mắt không động, chỉ tiện tay ném, vò rượu to tướng kia liền mang theo lực lượng cuồng dã phá hủy hết thảy bay đến.

Tần Húc Phi đồng dạng mắt không chớp một thoáng, tùy tay đón lấy, gió mây ngừng lại, tiếng kình phong gào thét chợt yên tĩnh, nửa vò rượu không hề chảy ra một giọt, y tiện tay gio vò rượu lên cao dốc xuống, rượu trút như suối, dốc hết vào miệng. Y uống say xưa, hoàn toàn không để ý ngực áo đã ướt đẫm.

Lãng phí đúng là lãng phí, nhưng không thể không thừa nhận, lãng phí như vậy, thật là quá thông khoái!

Rượu nóng vào họng, máu nóng tuôn trào, trong tiếng cười dài, Tần Húc Phi xách vò rượu rảo bước đến gần, ngồi xuống trước mặt Phương Khinh Trần, cười nói: “Phương hầu ngoại trừ uống rượu thì không còn biện pháp nào khác để giết thời gian?”

Phương Khinh Trần thoái mái hỏi lại: “Nghị Chính vương ngoại trừ không mời tự đến, trèo tường lén vào, không còn phương thức bái phỏng khác bình thường một chút?”

Tần Húc Phi cười to: “Ta chẳng qua là muôn đến cảm ơn Phương hầu ban ngày đã tương trợ tương cứu, lại ngại nửa đêm canh ba quấy rầy người trông cửa.” Y cười liếc Phương Khinh Trần: “Không phải người người đều như Phương hầu, có thể ngày ngày nửa đêm không nghỉ, một mực uống rượu trong hoa viên. Chẳng qua cảnh trí hoa nguyệt này có đẹp hơn, chỉ sợ cũng không chịu nổi thường tới thường lui như thế.”

Phương Khinh Trần không chút để ý hỏi: “Nghị Chính vương cũng không cần khách sáo với ta, tương cứu làm sao nói được. Chỉ bằng thân thủ của người kia, nào đả thương được ngươi. Ta chỉ không muốn để người kia làm lớn sự tình, thuận tay giúp ngươi che giấu một chút, dùng chân khí xung kích kinh mạch, khiến cho không thể hoạt động, không thể ra tiếng, im hơi lặng tiếng xong việc này, dù sao so với để hắn làm ra vẻ đại nghĩa lâm liệt, trước mặt mấy vạn người gầm rú giết chó Tần cũng dễ coi hơn nhiều.”

Tần Húc Phi ánh mắt chợt sững sốt: “Phương hầu có biết, hắn nói ngươi như thế nào?”

Phương Khinh Trần nhếch khóe miệng: “Còn có thể mắng gì? Giặc bán nước, đồ phản bội, Sở gian thê thô. Sẽ chẳng có lời gì dễ nghe.”

Y bật cười: “Những lời khó nghe hơn khi ta muốn thúc đẩy việc nghị hòa đã sớm bị nho sinh thanh lưu nghĩa sĩ các nơi mắng hết rồi. Muốn làm việc thì nhất định sẽ bị người mắng, nếu muốn không có ai chê trách, vậy thì cứ học ta trên lề canh tạ, đừng làm gì hết.”

Y nhìn Tần Húc Phi, lắc đầu: “Nghị Chính vương, ngươi và ta, đều không phải là kiểu người lựa chọn không làm gì, chẳng qua, dường như ngươi để ý hơn ta.”

Tần Húc Phi không nói gì, xách vò rượu tiếp tục dốc từng ngụm lớn. Sau mấy ngụm, vò rượu bị hai người vừa uống vừa lãng phí này đã hết sạch. Y tiện tay dùng sức ném vò rượu không kia sang bên cạnh, trong tiếng vang giòn, vò rượu nặng nề neden xuống đất vỡ tan tành!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 91 : Đấu Võ Cùng Sói

Tần Húc Phi vung tay đậm vỗ vò rượu, thở ra một hơi ấm úc: “Phương Khinh Trần, ta không phải ngươi! Phía sau ta, có tính mạng và tương lai của hơn mươi vạn huynh đệ, sự ủng hộ và chấp nhận của người Sở, rất quan trọng đối với chúng ta!”

Phương Khinh Trần cười khẽ, đầy ý chế nhạo.

“Người Sở dựa vào cái gì phải chấp nhận ngươi? Thế nào, Tần quân ngươi đã giải cứu người Sở quốc sa vào khổ nạn? Nghị Chính vương đến từ Tần quốc ngươi cả ngày vất vả chính sự, mệt chết mệt sống, toàn tâm toàn ý muốn tốt cho Sở quốc? Cho nên ngươi ủy khuất?” Phương Khinh Trần cười khẩy, ngửa mặt nằm xuống, hai tay kê sau đầu, thong thả nói: “Lúc trước không ai mời các ngươi đến, ngươi cũng đâu phải vì phúc lợi của người Sở quốc mà đến. Hiện tại chẳng ai mời các ngươi ở lại, là các ngươi không thể không ở lại. Xâm lược chính là xâm lược, nói dễ nghe hơn thì vẫn là xâm lược.”

Tần Húc Phi bức bối: “Ngươi biết rõ là Sở quốc công kích Tần quốc trước...”

Phương Khinh Trần lắc đầu, một câu chặn lại: “Thế cũng không thể trở thành lý do để ngươi công kích Sở quốc.”

Tần Húc Phi thoảng cô quạnh, ngồi ngơ ngẩn một hồi, chợt học Phương Khinh Trần nằm xuống, tay chân thả lỏng, ngửa mặt lên trời, nhìn một trời sao ***g lộng vô cùng như vậy.

Bầu trời rộng lớn như thế, nhìn lâu rồi phải chăng lòng dạ cũng mở rộng, phải chăng rất nhiều mê trường hoang mang cũng có thể thông suốt trong lòng?

Y lặng lặng nhìn, qua rất lâu, đột nhiên hỏi: “Liễu Hăng cho ta biết, ngươi từng nói với y, cho dù là quân chủ hạ lệnh, ngươi cũng sẽ không đi công kích quốc gia khác.”

“Đúng vậy.” Phương Khinh Trần mắt cũng không mở: “Có vấn đề gì.”

Nhưng Tân Húc Phi không hề hỏi gì, y chỉ mở to mắt nhìn trời. Thân là võ tướng, lại không lấy mở mang bờ cõi làm vinh quang, ngược lại cực lối làm sĩ. Phương Khinh Trần có thể không để bụng chuyện thế nhân khen chê này, những cách nghĩ khác hẳn với người thường đó, có phải là từ trên bầu trời rộng lớn như thế mà đến.

Từ nhỏ đến lớn, vô luận thân là vương tử hay thân là tướng lĩnh, hai chữ bình dân đều cách y quá xa. Đó chỉ là một cái bóng mơ hồ, theo phía sau *** anh, mãi sau khi vào Sở, y bị ép không thể không quản cả những chuyện ăn uống tiểu tiện, lông gà vỏ tỏi, mới dần dần rõ ràng.

Có lẽ đối với bình dân mà nói, đích xác, chiến tranh vô luận căn nguyên vì đâu, mục đích vì đâu, đều tà ác tàn nhẫn như nhau. Nhưng mà việc đã đến nước này, những người đã không thể không lưu lại là họ, phải chẳng sẽ vĩnh viễn không thể được tha thứ.

Phương Khinh Trần đợi rất lâu, không đợi được Tân Húc Phi nói nữa, bản thân cũng lười hàn huyên, dứt khoát nhắm mắt, sờ soạng dưới đất vài cái. Cứ nhiên lại để y sờ trúng một vò rượu đầy, võ mở, cầm lấy giơ cao dốc xuống, nhắm mắt uống từng ngụm lớn.

Y vẫn không mở mắt, tự nhiên cũng sẽ không chú ý tới lúc này Tân Húc Phi cùng y sóng vai nằm giữa hoa cỏ mĩ túc, khoảng cách hai bên gần đến mức chạm tay là đến.

Tân Húc Phi nghiêng mặt, ngo' ngắn nhìn y nhắm mắt uống điên cuồng, nhìn dòng suối rượu kia trút xuống, dưới ánh trăng lóe sáng lấp loáng.

Y bỗng cười nói: “Chúng ta quyết đấu đi.”

Phương Khinh Trần run tay, ho khan mãnh liệt một trận, quá nửa vò rượu còn lại dốc hết lên quần áo tóc tai.

Y vỗ ngực ho khan ngồi dậy, do mặt toàn là rượu, khiến mắt đau nhói, nhất thời không dám mở, chỉ hồn hển quay đầu hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Tần Húc Phi lại hoàn toàn không để ý tới vẻ sưng sốt chấn động của y, hưng phấn đứng dậy xoa tay: “Đến đi, chúng ta đến đánh một trận đi! Ta muốn mạnh tay đánh một trận với ngươi đã lâu lắm rồi!”

Muốn đánh một trận với y, muốn đã bao nhiêu năm! Nhưng mà, luôn do đủ loại duyên cớ đó, luôn phải giữ những nguyên tắc chừng mực đó, không thể chiến, không thể tận hứng.

Nhưng mà giờ khắc này y bỗng dừng trào dâng chiến ý và đấu chí, bỗng cảm thấy nhiệt huyết không ngừng sôi trào trong lòng. Những đại cục cố kỵ đó, đều đã bị y ném đến chân trời.

Chỉ là muốn đánh một trận với y! Như thế mà thôi!

Phương Khinh Trần vỗ ngực, ho đến chết đi sống lại.

Mẹ kiếp, y nhìn lầm Tần Húc Phi rồi, người này không phải anh hùng, người này chính là một kẻ điên.

Chẳng dễ dàng gì bình ổn được hơi thở, lau sạch rượu trên mặt, Phương Khinh Trần cẩn thận mở mắt ra, nhìn Tần Húc Phi cách mình chỉ chừng một bước, ý cười đầy mặt, chiến ý đầy mắt, đang vô cùng hưng phấn.

Y nghĩ rằng cực chậm cực chậm. Đánh thì đánh, tiểu tử ngươi đã thiếu đòn như vậy, sao ta có thể không thành toàn ngươi.

—

Một con bồ câu trong bóng đêm lặng lẽ đáp xuống, Kỳ Sĩ Kiệt nhẹ nhàng chà tay, tháo tờ giấy con con buộc trên chân bồ câu, vừa mở ra nhìn, trên mặt thoáng lộ sắc kinh hãi, thoáng trầm ngâm, bỏ vào tay áo rồi rảo bước đến chỗ Tân Húc Phi. Đi được nửa đường, đã có người hầu của vương phủ thấy hắn qua, cười bồi mà chào: “Kỳ trưởng sứ, muốn tìm Vương gia à?”

Kỳ Sĩ Kiệt cười gật đầu: “Đúng thế, Vương gia đã ngủ chưa?”

“Vương gia ra ngoài cũng một canh giờ rồi.”

“Ra ngoài?” Kỳ Sĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn không trung tối đen như mực, nửa vầng trăng không sáng tỏ lầm, kinh ngạc hỏi: “Vương gia đi đâu?”

“Vương gia không cho người theo, tiểu nhân nào biết được.”

Kỳ Sĩ Kiệt cũng không hỏi nhiều, chỉ khoát tay bảo hạ nhân rời đi, bản thân thì tự đi tìm thị vệ trưởng đang ca trực bên cạnh Tân Húc Phi.

Với địa vị của Tân Húc Phi hôm nay, lại liên hệ hiện trạng phức tạp như thế của Sở kinh, ai dám thật sự để ý một mình chạy loạn khắp thế giới. Chẳng qua Vương gia đại nhân tâm tình không tốt, không muốn cho người đi theo, mọi người cũng không thể công khai bác bỏ ý tứ của y, nhưng trong tối khăng định phải phái ra bốn năm người xa xa theo dõi, xác định hoàn toàn năm giữ hành tung của y.

Đương nhiên loại sự tình này bản thân Tân Húc Phi trong lòng cũng biết rõ, chỉ mắt nhắm mắt mở, vờ không phát hiện mà thôi.

Kỳ Sĩ Kiệt tìm thị vệ trưởng hỏi thăm, tự nhiên là lập tức biết được tăm tích Tân Húc Phi. Nghe nói Vương gia nửa đêm canh ba chạy đến nhà Phương hầu leo tường, lạ thường là Kỳ Sĩ Kiệt không may cảm thấy giật mình, chỉ có chút dở khóc dở cười mà thở dài, rồi cũng chẳng dẫn theo người nào chạy đến phủ Trần Quốc hầu.

Đương nhiên, Kỳ Sĩ Kiệt không đến mức không lẽ phép trực tiếp trèo tường như Tân Húc Phi, hắn là khách khách khí khí đường đường chính chính từ cửa chính đe thiếp mà vào.

Không bao lâu, quản gia của hầu phủ cung kính kín đáo hẵn vào phòng khách, dâng trà, vấn an, mời ngồi, khách khách khí khí buông tay đứng hầu.

Quản gia phủ Phương đại hầu gia người ta ra cửa, bao nhiêu đại nhân có phẩm cấp cũng phải nhường ba phần, đối đãi như vậy xem như đã vô cùng nể mặt Kỳ Sĩ Kiệt. Nhưng Kỳ Sĩ Kiệt kiên nhẫn cùng hẵn mài da miệng, nói mấy lời khách khí vô vị, đợi cả buổi vẫn chẳng đợi được Tân Húc Phi lộ diện, trên mặt rốt cuộc lộ ra vẻ không kiên nhẫn: “Ta quả có chuyện quan trọng tìm Vương gia, phiền quản gia đi thông báo một tiếng nữa.”

Với thân phận của hẵn, tới cửa bái phỏng, nếu Phương Khinh Trần lười để ý, cố nhiên có thể không đáng tiếp kiến. Nhưng hẵn muốn tìm Tân Húc Phi, dù sao cũng nên truyền một tiếng giúp hẵn. Với tính tình Tân Húc Phi, biết hẵn tìm tới cửa, tuyệt không có đạo lý hờ hững không gặp. Hẵn không rõ nguyên do, trong lòng tự nhiên bắt đầu lo lắng.

Thấy vẻ mặt hẵn hơi giận, quản gia cũng biết không thể kéo dài nữa, chỉ đành cười khổ nói: “Phương hầu và Vương gia đang ở trong hoa viên. Một canh giờ trước, họ bảo chúng ta dọn hết những vò rượu trong toàn vương phủ vào viên, sau đó liền nghiêm lệnh chúng ta không gọi thì không được quấy rầy. Hạ nhân chúng ta thật sự không dám chống ý chủ nhân, xin trưởng sử đại nhân ở lại một lát.”

Kỳ Sĩ Kiệt chau mày: “Vương gia và Phương hầu ở hoa viên làm gì?”

Quản gia quanh co: “Một hạ nhân như ta, đâu dám không triệu mà vào hoa viên, làm sao biết được, hẵn là đang uống rượu tâm sự thôi.”

Kỳ Sĩ Kiệt trong lòng hừ một tiếng. Quản gia này vẻ mặt do dự bất định, cực

kỳ bất an, chỉ là uống rượu, làm sao lại khiến hắn chột dạ như thế.

“Vậy thì Triệu tướng quân lại ở nơi nào?”

Quản gia chẳng qua là một hạ nhân, mà Kỳ Sĩ Kiệt hắn là tâm phúc của Tân Húc Phi, cho dù là xuất phát từ lẽ phép cơ bản nhất, lúc chủ nhân có việc, đệ tử Triệu Vong Trần này cũng nên ra đây thay sư phụ gặp khách chứ. Một hạ nhân không biết chủ nhân và khách nhân đang làm gì, thân phận của Triệu Vong Trần lại có thể tính là nửa chủ nhân, gã dù sao cũng không thể thoát không biết.

Quản gia vội ho một tiếng: “Triệu tướng quân thủ ngoài hoa viên, để Phương hầu và Vương gia tùy thời truyề...”

Còn chưa dứt lời, chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm truyền đến, mặt đất dưới chân cũng như hơi chấn động.

Kỳ Sĩ Kiệt ngạc nhiên hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Quản gia còn chưa kịp trả lời, Kỳ Sĩ Kiệt lại nghe thấy một tiếng quát chói tai xa xa truyền đến. Thanh âm kia cương nghị mạnh mẽ, từ khoảng cách rất xa, lại chấn người huyết khí bốc lên, hai tai nổ ran.

Quản gia và người hầu trong sảnh ngoài sảnh sắc mặt đều tái nhợt, đứng thẳng không xong, kinh hồn bất định. Nhưng Kỳ Sĩ Kiệt đã mặt mày tái mét quay sang quản gia quát một tiếng thanh sắc đều nghiêm: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây!” Nhưng căn bản không đợi quản gia trả lời, đã nhanh chóng xông ra ngoài.

Tiếng quát kia, tất cả Tân quân đều vô cùng quen thuộc. Đó là tiếng rống giận kinh thiên Tân Húc Phi bình sinh gặp phải cường địch, bị bức phải toàn lực hành động, kích phát mỗi một tia chân khí mà phát ra.

Kỳ Sĩ Kiệt lòng như lửa đốt, theo tiếng chạy vội, nhưng cũng không có ai ngăn trở. Phía trước chính là hoa viên hầu phủ, hoặc giả nói phía trước từng là

hoa viên hẫu phủ... Tường đổ bảy tám chõ, ngói vỡ gạch nát nơi nơi, trước mắt còn bụi mù dày đặc, có lẽ tiếng nổ vừa nãy chính là tiếng một bức tường nào đó đổ sụp.

Giữa khói bụi mơ hồ chỉ thấy nơi nê là hoa viên đã hồn độn một vùng, cây gãy đá vỡ, hoa cỏ tróc gốc bay vòng, nước dưới hồ cũng bị kích văng cao, mấy con cá to tướng dưới hồ không ngừng nhảy khỏi mặt nước, giãy giụa quay cuồng, phần bụng cá màu trắng lóe lên ánh bạc dưới ánh trăng.

Động tĩnh lớn như vậy, đám thị vệ vương phủ đều trốn xa tí mà khoanh tay đứng nhìn, Kỳ Sĩ Kiệt đang do dự, lại thấy một bóng người từ giữa bụi mù lui nhanh ra, lui liền hơn mười bước, bước chân mới đứng vững, rõ ràng chính là Tân Húc Phi.

Kỳ Sĩ Kiệt xa xa thấy Tân Húc Phi một thân y sam đã xé thành đồ ăn mày, lỗ to lỗ nhỏ, từng mảnh từng sợi, chẳng ra làm sao, toàn thân trên dưới không phải bụi đất thì là máu tươi, bất giác nứt hết tim mật: “Vương gia!”

Tân Húc Phi nghe hắn hô quát, kinh ngạc một chút, quay đầu cười nói: “Sĩ Kiệt, ta không sao! Không cần kinh hoàng!”

Kỳ Sĩ Kiệt thấy bên môi y chảy máu, trên trán còn có một vết thương nổi bật, mũ tóc xiêu vẹo, sắc mặt hơi trắng, nhưng mặt toàn là hung phấn khoái ý trước nay chưa có! Tình hình gì đây?!

Tân Húc Phi cười lớn một tiếng: “Rượu đến!”

Triệu Vong Trần đang đứng xa xa ngoài hoa viên bên chân chất đầy những vò rượu, nghe vậy lập tức khom lưng, cầm một vò rượu lớn, một phen vỗ bung nắp dán, vận lực ném rượu qua. Tân Húc Phi dùng tay trái tùy ý tiếp nhận, trở tay dốc mỹ tửu kia xuống đầu mình, uống hơn mười hơi liền, mới cười sang sảng một tiếng: “Lại đến!” Tay phải Trảm Phách đao vung lên, người như chớp giật, bay vút về phía trước.

Sâu trong khói bụi, truyền đến một tiếng quát đầy giận dữ của Phương Khinh Trần: “Tần Húc Phi! Người có thoi chưa!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 92 : Người Thua Người Thắng

Phương Khinh Trần đã bức, Tần Húc Phi lại buông tiếng cười ầm ĩ, quả là hả hê tràn trề, khoái ý thoải mái không nói nên lời!

Kỳ Sĩ Kiệt không hiểu ra sao, nhìn tình hình rõ ràng là Tần Húc Phi thiệt nặng, nhưng vì sao thẹn quá hóa giận lại là Phương Khinh Trần?

Bên tai là kình phong bốn phía, trong viên thấp thoáng là bóng dáng lơ lửng động tác mau lẹ đến mức ánh mắt căn bản không thể đuổi kịp. Vốn hắn phải nỗi giận đúng đùng tìm Triệu Vong Trần đứng gần nhất để khởi binh hỏi tội, kết quả dưới tình huống mù tịt kiểu này, đành phải khách khích khí khí thỉnh giáo người duy nhất có thể giải nghi giải hoặc này.

“Triệu tướng quân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây?”

Triệu Vong Trần nhìn không chuyển mắt hoa viên khói bụi dày đặc, ngữ khí cực kỳ kích động, thậm chí có chút sùng bá: “Vương gia thật là tài giỏi, y, y...”

Ban đầu gã chỉ là bị Phương Khinh Trần kêu ra hỗ trợ canh giữ bên ngoài, bất kể hoa viên phát sinh động tĩnh gì, đều không cho người khác vào, mà còn để gã có thể có cơ hội xem hai người quyết đấu, không phải người người đều may mắn có thể tận mắt thấy cao thủ cao nhất thiên hạ mạnh tay đọ sức một trận, có thể xem một màn như thế, sẽ rất giúp ích cho gã trên việc *** tiến võ học.

Đương nhiên, gã còn một nhiệm vụ, chính là trông coi rượu quản gia bảo hộ nhân đưa đến cho Phương Khinh Trần và Tần Húc Phi, không làm chúng bị tổn hại trong quyết đấu. Cuộc chiến của anh hùng, nếu biến thành không còn rượu để uống, thế cũng quá là mất hứng.

Lúc đầu, Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi giao thủ không phải đặc biệt mau lẹ, mắt gã còn theo kịp, cũng có cơ hội suy xét lợi hại ưu khuyết của những chiêu thức này.

Rất rõ ràng, Tân Húc Phi võ công cực khá, lại vẫn không bằng Phương Khinh Trần. Phương Khinh Trần thân pháp uyển chuyển, chiêu thức *** vi, công phong cao tuyệt, đều diệu đến đỉnh điểm. Nhưng mắt gã thủy chung vẫn không tự chủ được phải ngưng trên người Tân Húc Phi.

Kỳ thật sau khi giao thủ mười ba chiêu, Tân Húc Phi bắt đầu bị thương. Nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu của y phong phú quả thực là không gì sánh được. Tuy rằng không tránh khỏi bị thương, nhưng mỗi một lần y đều có thể kịp thời né tránh giảm bớt lực, bảo hộ cơ bắp mạch máu không bị thương tổn quá lớn, giảm thương thế đến thấp nhất. Cho nên thủy chung chưa từng mất đi sức chiến đấu.

Y liên tục nằm trong thế xấu, nhưng mà, y lại thủy chung lựa chọn công kích! Lần lượt bị đánh lui, lại lần lượt xông lên!

Lúc đầu, Triệu Vong Trần cảm thấy y không biết lượng sức, bám chết đánh bừa, càn quấy bậy bạ. Nhưng mà, nhìn trên người y không biết bao nhiêu vết thương đang tóe máu, chiến ý trong mắt y càng bốc lên, cho đến khi liệt diễm đốt rực người, sáng đến độ khiến người ta không thể nhìn gần, nhìn y bị bức bay ngược, thở dốc một hơi, cuồng tiểu một tiếng, múa đao lại lên, nhìn y một chưởng liều mạng, bị bức ra một búng máu, chẳng buồn ngó ngàng, tùy tay kéo tay áo lau sạch, sau đó hét lớn một tiếng: “Hay!”

Triệu Vong Trần tâm thần đều động! Gặp mạnh càng mạnh, càng tỏa càng dũng! Khí thế như vậy, khiến gã không thể không bái phục. Gã đã sớm không thể không thừa nhận, cả đời này, vô luận cố gắng như thế nào, gã tất không thể chiến thắng Phương Khinh Trần. Đối mặt với Phương Khinh Trần thần uy thiên nhân, gã không biết phải làm sao mới có thể không sinh ra cảm giác nản lòng không thể chống đối. Nhưng mà hôm nay đã có người làm dẫn chứng cho gã!

Bao nhiêu lần bị người dồn đánh gần như không có sức trở tay, chiến ý của người nọ vẫn không lùi không diệt, ngược lại phát huy càng thêm *** tế. Theo nội khí du tẩu, công lực của Tân Húc Phi từng tầng tăng lên, đao pháp vận đến cực điểm, tiện tay nhặt ra chính là chiêu thức. Y và Phương Khinh Trần càng đánh càng nhanh, sau đó vô luận Triệu Vong Trần cố gắng thế nào cũng không thể đuổi kịp tốc độ và chiêu thức của họ nữa.

Hai người chân lực đụng nhau, khí kình lướt qua, cây gãy đá nát, tường đổ vách sụp. Triệu Vong Trần bị đuôi gió quét đến, cũng thấy ***g ngực khó chịu, không thể không kéo đống vò không ngừng lùi về sau.

Khi nam tử uy vũ như chiến thần kia không biết bị bức lui lần thứ mười mấy, lại cười lớn uống hai hớp rượu, trường đao chỉ về trước, bức ra chiến ý càng thêm sắc bén hơn vừa rồi, tự tranh công, thiếu niên vẫn căm thù người Tân này không thể không tràn ngập kính nể với tử địch này.

Cho dù người nọ một thân nhêch nhác, gã lại chỉ nhìn thấy uy vũ. Một nam nhân như vậy, trời sinh là vì chiến đấu mà sinh, trời sinh chính là vương giả dũng duệ không lùi! Chấp nhất như vậy, dũng khí như vậy, gã không thể không tôn kính. Chỉ trong nhất thời, những điều này bảo gã làm sao có thể nói rõ với Kỳ Sĩ Kiệt.

Thình lình một tiếng đao kiếm chạm nhau cực nặng nề, khiến Triệu Vong Trần và Kỳ Sĩ Kiệt nhìn nhau hoảng sợ.

Tiếng kim thiết giao kích, vốn nên cực thanh thúy, thanh âm nặng nề như thế, trừ phi là hai bên đều đang vận nội lực, mượn một kích mà liều mạng.

Tân Húc Phi đã bị thương thành như thế, lại còn dám liều nội lực?

Kỳ Sĩ Kiệt xanh mặt, bằng sự hiểu biết của hắn với chủ soái, người kia chính là cái thứ trời sinh không thèm trốn tránh bất cứ khiêu chiến và nguy nan nào, đây đây đây...

Hai người đang sốt ruột, giữa bụi mù, bóng dáng Tân Húc Phi lại nhanh chóng lui ra, càng nói xác thực rằng lần này y là bị cự lực chấn văng ra đây.

Những vết thương lớn nhỏ trên người Tân Húc Phi, bởi vì gặp phải lực mạnh, đều đang vỡ toang đổ máu. Sau khi đứng thẳng, vẫn còn lui ba bước nữa, mới đứng vững thế, lúc ngẩng đầu lại không quên quay qua nở một nụ cười như an ủi với Kỳ Sĩ Kiệt mặt mày tái mét, nhưng sau nụ cười liền phun ra một búng máu.

“Điện hạ!” Dưới tình thế cấp bách, Kỳ Sĩ Kiệt sớm đã quên béng thân phận Tân Húc Phi hiện tại, vẫn gọi danh xưng nhiều năm qua Tân quân quen nhất.

“Ta không sao.” Tân Húc Phi không cho là đúng lau sạch máu bên môi: “Nôn ra búng máu bầm, thông suốt mạch lạc càng khỏe hơn.”

“Không sao mới lạ!” Bóng dáng Phương Khinh Trần dần dần từ trong bụi mù hiện ra, sắc mặt đen như đít nồi: “Công phu của ngươi nếu có thể cứng bằng một nửa miệng ngươi thì tốt rồi.”

Tân Húc Phi cũng không giận, cười lớn một tiếng, Trảm Phách đao chỉ xa phía trước: “Ngươi sẽ rất nhanh chóng phát hiện, xương cốt của ta cũng cứng lắm!”

Chưa dứt lời đã rảo bước bức lê.

Kỳ Sĩ Kiệt vốn đang định liều lĩnh bỏ lên ngăn y, nhưng Tân Húc Phi vừa giơ trường đao, lại tự có một loại khí cơ vô đối vô cùng đảo mắt đã cuốn tứ phương, Kỳ Sĩ Kiệt bị bức không tự chủ được phải lui về sau.

Triệu Vong Trần cũng sớm có kinh nghiệm, kịp thời tránh được phong mang nhuệ khí của Tân Húc Phi, trong lòng chẳng thể nói rõ là ham là kính là mộ hay là hận.

Hai người đứng xem này cũng có áp lực trầm trọng như thế, mà là đối tượng chủ yếu khí cơ của Tân Húc Phi vây chặt, Phương Khinh Trần cũng thấy hô hấp

không thông, ngực khó chịu, cả thiên địa dường như đều đã đè xuống.

Người trong một đao, băng không có thể sinh ra khí thế như vậy. Trong thiên hạ, chỉ có một người con Tân thị mà thôi!

Triệu Vong Trần chỉ nhìn y chiêm hết thượng phong, nhưng nào biết thượng phong này chiêm được vất vả cõi nào. Vừa rồi liều mạng, thoát nhìn Tân Húc Phi bị hại không nhỏ, không chừng Triệu Vong Trần còn tưởng là y vui lòng, nhưng nào biết được, kỳ thật y là bị bức không thể không liều mạng.

Phương Khinh Trần đâu phải người nguyện ý liều mạng! Mượn lực hóa lực, tìm khe hở một kích tất chết mới là phong cách của y. Mà tốc độ áp sát của Tân Húc Phi không hề nhanh, đao pháp cũng không phải lấp mau lẹ *** diệu sở trường, vốn phải không thể làm gì y. Nhưng Tân Húc Phi khí thế hùng hổ, thăng tiến không lùi, phàm chiến tất công, Phương Khinh Trần vô số loại sách lược hóa giải tài tình, trước tránh phong mang, lại tỏa chiêu thuật vây mà toàn bộ đều không thể dùng.

Dưới đao thế như vậy, y chỉ cần hơi tránh lui là sẽ bị khí thế của Tân Húc Phi chế lại, sau đó sa vào cả chuỗi đao thế cuồng mãnh tiến công như non gầm biển động. Vài lần suýt bị Tân Húc Phi dùng khí thế áp chế về sau, y không thể không đánh bừa, trong lòng chỉ cảm thấy trận này đánh thật là bất lực vô cùng.

Nếu có thể đơn giản làm thịt tiểu tử này trái lại bớt việc, thế mà y không thể. Trơ mắt nhìn Tân Húc Phi lại bức đến, Phương Khinh Trần không thể không thở dài, một lần nữa thống khổ tính toán hậu quả của lần liều mạng sau.

“Ngày mai ngươi rốt cuộc còn muốn vào triều không! Chỉ mưu cầu cái nhanh của thất phu, sinh cái dũng nhất thời, quốc sự ngươi còn quan tâm không? Ngươi hy vọng sáng sớm ngày mai, khắp Sở kinh lan truyền tin tức ngươi ta quyết đấu sinh tử sao?”

Tâm tư chuyển mấy lần, rốt cuộc chẳng thèm nhìn Tân Húc Phi đã xông đến gang tấc, thong thả thu kiếm, lạnh lùng quở mắng.

Tần Húc Phi ngẩn ra, đao thế khụng lại, dừng chân bất động.

Lúc này Kỳ Sĩ Kiệt cũng đã tỉnh lại, xông thăng đến giữa hai người chẳng thèm màng gì, giận dữ nhìn Tần Húc Phi quát to: “Vương gia!”

Tần Húc Phi nhìn Kỳ Sĩ Kiệt vừa sợ vừa giận, lại nhìn Phương Khinh Trần đã khoanh tay hoàn toàn không định nhúc nhích nữa, nhớ tới cục diện quốc gia hiện giờ, cuối cùng chỉ đành cười khổ một tiếng, buông đao xuống.

Tuy rằng trong lòng vẫn cảm thấy trận này chưa thể tận hứng, nhưng đã quyết định từ bỏ, Tần Húc Phi cũng không hề dây dưa, buông rộng lòng dạ cao giọng cười: “Võ công của Phương hầu quả là trên ta, Húc Phi rất đỗi bội phục.”

Tâm tình Phương Khinh Trần quả thực rất tệ, thật sự không thể nặn ra vẻ tươi cười như y, chỉ hờ lạnh một tiếng: “Mời Vương gia tạm thời đến thư phòng nghỉ ngơi, để ta tẩy rửa qua loa.”

Thoạt nhìn trận chiến này y chiếm hết thượng phong, nhưng bị loại người như Tần Húc Phi liên tục quấn đánh không ngừng cũng quá sức mệt mỏi. Tuy nói thoạt nhìn không chật vật như Tần Húc Phi, lúc này hình tượng của y cũng đã hủy sạch, một thân áo trắng biến thành áo xám, trên mặt cũng quệt vài đường bùn tro nhem nhuốc, đầu tóc bù xù toàn cát đất, nào còn một xíu xiu hình tượng tự luyến bạch y không nhuốm bụi trần.

Ai bảo họ vừa rồi đánh đến mịt mù trời đất, cát bay đá chạy, hoa viên cũng cơ hồ bị hủy như vậy, Phương Khinh Trần chỉ biến thành loại trình độ này, tính ra đã là vận khí tốt.

Chẳng qua bản thân Phương Khinh Trần lại không nghĩ như vậy. Đời này đời trước đời trước nữa, chín phần chín thời gian y đều là phiêu dật cách biệt, tựa như thần tiên khiến người sùng bái. Hiện tại hình tượng bị hủy hoại thành thế này, cái tâm giết người diệt khẩu cũng có. Đáng tiếc có tâm mà vô lực, mấy người này một kẻ y cũng không giết được, chỉ đành bức bối tự đi tắm rửa thay đồ.

Y phất tay áo đi nhanh, Tân Húc Phi bộ dạng này đương nhiên cũng không dám ra phủ. Tuy nói nửa đêm giới nghiêm, nhưng chỉ cần có một người bất hạnh nhìn thấy Nghị Chính vương Đại Sở quốc mang bộ dáng này từ trong phủ Phương hầu đi ra, ngày mai người Sở và người Tân sẽ phải kéo đại đội ngũ ra đánh nhau mất.

Triệu Vong Trần chỉ đành tạm thay chủ nhân tiếp đón hai vị khách quý này. Bởi vì không thể để đám hạ nhân nhìn thấy bộ dáng của Tân Húc Phi, gã tự nhiên không dám mời người vào sảnh, chỉ có thể tự dẫn người đến thư phòng bên cạnh hậu viên, mời ngồi, dâng trà trước. Lúc này mới ra ngoài phân phó hạ nhân chuẩn bị nước ấm và đồ mới cho Tân Húc Phi tắm táp. Đương nhiên, các loại thuốc trị thương cũng phải chuẩn bị chu toàn.

Đợi Triệu Vong Trần ra ngoài, Kỳ Sĩ Kiệt mới có cơ hội hỏi Tân Húc Phi rõ cuộc là xảy ra chuyện gì. Tân Húc Phi chỉ cười nhàn nhạt: “Không có việc gì, chẳng qua là ta và Phương hầu luận bàn võ công một chút.”

Kỳ Sĩ Kiệt oán thầm trong lòng. Luận bàn? Đánh thê thảm như vậy, còn là luận bàn? Đây rõ ràng là quyết đấu sinh tử!

Tân Húc Phi lại lười quản tâm tình Kỳ Sĩ Kiệt ra sao, nghĩ lại trận chiến này, trong lòng vẫn còn hưng phấn, vẻ mặt cũng thập phần khuây khỏa: “Ta sớm nên mở miệng yêu cầu trận chiến này, vẫn là trước kia cố kỵ quá nhiều, tự mình trói tay trói chân.”

Kỳ Sĩ Kiệt dù sao không phải Liễu Hăng, không dám làm y mất hứng quá mức, nhìn y khoái hoạt như vậy, cũng chẳng dám nhiều lời tạt nước lạnh, chỉ là trong lòng thoáng kỳ quái, nhìn vẻ mặt Tân Húc Phi như vậy, lại như là y thắng, mà không phải bị Phương Khinh Trần đánh cho thê thảm vô cùng. Đánh giá trên dưới, bề ngoài Tân Húc Phi vẫn thảm hại lại thảm hại, nào có một xíu xiu dáng vẻ của người thắng?

Kỳ Sĩ Kiệt chỉ sợ tổn thương lòng tự tôn của y, không dám hỏi gì! Ngẩn ra

hồi lâu mới nói: “Vương gia thương thế ra sao?”

“Không sao, đều là thương da thịt, chỉ là nhiều vết thương, thoát nhìn dọa người thôi...” Tân Húc Phi nhướng mày cười, rồi lại bất giác ôm ngực ho khan đói tiếng, lại quay qua Kỳ Sĩ Kiệt thần sắc lo lắng cười nói: “Nội phủ đại khái cũng chấn bị thương, không phải chuyện gì to tát, tĩnh dưỡng một thời gian là khỏe, đại phu trong cung trong quân, đều không phải là tổn cơm vô tích sự.”

Kỳ Sĩ Kiệt buồn bức không nói, chỉ là vẻ mặt có hơi hậm hực. “Tiểu thương”, “nội thương”, “qua hai hôm là khỏe”. Điện hạ không cảm thấy mấy lời này của mình nghe quen tai lăm sao? “Tiểu thương” “nội thương” kia của ngài lần trước mới khỏi được mấy hôm! Phương Khinh Trần này quả thật là đồ sao chổi!

Nhin vẻ mặt hắn như thế, Tân Húc Phi bất giác buồn cười: “Được rồi, có phải ngươi muốn biết, ta với y trận này ai thắng?”

Kỳ Sĩ Kiệt ánh mắt sáng rỡ, lập tức hỏi ngay: “Là ai?”

Tân Húc Phi ho một tiếng, đáp lại dứt khoát: “Võ công của y mạnh hơn ta nhiều lăm, trận chiến này, tự nhiên là y thắng.”

Kỳ Sĩ Kiệt nghe đáp án này, rõ cuộc vãn hơi buồn, tuy rằng đáp án này không hề ngạc nhiên, tuy rằng người trong Tân quân vẫn coi Tân Húc Phi là chiến thần, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, Phương Khinh Trần là người có tư cách cũng có khả năng đánh bại Tân Húc Phi nhất. Huống chi, bản thân Kỳ Sĩ Kiệt cũng chính mắt nhìn thấy sự chật vật của Tân Húc Phi trong trận này. Song, là người Tân, là con em Tân quân vẫn yêu quý tôn kính Tân Húc Phi, ôi...

Nhưng Tân Húc Phi lại cười: “Nhưng mà...”

Kỳ Sĩ Kiệt hai mắt lấp lánh nhìn y chờ mong: Nhưng mà...

“Võ công của y cao hơn ta, nhưng ta lại không sợ y, y cũng không nhất định có thể thắng ta. Một trận chiến này hôm nay, nếu như không tiếc giá nào cũng

không cõi kỵ gì mà đánh đến cùng, chưa biết chừng người thắng sẽ là ta!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 93 : Quân Tử Tiếu Nhân

Kỳ Sĩ Kiệt xưa nay hiểu rõ tính Tân Húc Phi, nghe y nói mình có khả năng thắng Phương Khinh Trần, cũng biết y nói là lời thật, mà không phải sĩ diện hão cỗ ra vẻ. Nhớ đến vẻ ảo não và phẫn nộ cơ hồ không ức chế được kia của Phương Khinh Trần, dường như cũng quả có khả năng này.

Chỉ là, vô luận thế nào hắn cũng khó mà hiểu được, võ công của Phương Khinh Trần rõ ràng cao hơn không chỉ một bậc, sao Tân Húc Phi lại nhận định mình cuối cùng có khả năng chiến thắng?

Việc này Tân Húc Phi không thể giải thích, cũng lười giải thích. Đây vốn chỉ có người thân trải trong đó và võ công tạo nghệ đủ cao minh, trong lòng mới có thể hiểu được. Những người khác, cho dù là như Triệu Vong Trần, chứng kiến trận quyết đấu từ đầu đến cuối, được lợi đúng là không ít, nhưng tuyệt không thể nhìn ra huyền hư trong đó.

Nhớ tới trận chiến vừa rồi, đến nay vẫn cảm thấy trong ***g ngực như có nhiệt huyết sôi trào, hào tình bốn phía. Hơi hoạt động tay chân, tứ chi xương cốt mỗi một phân mỗi một tấc đều đang đau nhức, ngực cũng ẩn ẩn đau, mỗi một lần hít thở đều khiến người chực nhe răng trợn mắt. Nhưng mà, tâm tình của y lại hưng phấn lạ thường, dù một thân đau thương, cũng chỉ khiến người cảm thấy khoái hoạt.

Một trận chiến này, đúng là tận hứng bình sinh chưa có, thõng khoái bình sinh chưa có. Chẳng những y đã nhìn thấy võ công thần kỳ nhất thế gian này, cũng bức ra tiềm lực lớn nhất của mình. Không có Phương Khinh Trần, đao của Tân Húc Phi không thể sắc bén cứng cỏi như vậy, không có Phương Khinh Trần, ý chí của Tân Húc Phi không thể dũng mãnh và bất khuất như vậy. Bảo đao

chung quy phải trải qua mài giũa mới có thể nở rộ quang hoa, danh kiếm chung quy phải đánh với danh kiếm, mới có thể cạ ra hoa lửa rực rỡ như vậy.

Y không biết, Phương Khinh Trần là đá mài đao của y, hay là danh đao bảo kiếm đã định phải lấy hết thảy của y lại tương kích tương đấu trong sinh mệnh. Y chỉ đơn thuần cảm thấy như vậy, có địch như thế, nhân sinh cực kỳ hạnh phúc, chỉ là...

Chỉ là trận chiến này, Phương Khinh Trần cố nhiên cường đại thần kỳ, nhưng so với lực lượng đáng sợ lần trước Phương Khinh Trần ở Cam Ninh điện vì cứu Sở Nhược Hồng mà tẩu hỏa nhập ma đã bùng nổ, lại kém rất xa.

Với kinh nghiệm chiến đấu, nhẫn quang kiến thức của y, lần này dốc sức hành động, kết luận cho ra sau khi triển chiến lâu dài, Phương Khinh Trần lúc đấu quả thật là đang giữ lại thực lực, nhưng đến cuối cùng thật sự toàn lực ứng chiến, không hề che giấu bản lĩnh nữa. Thế thì, lần trước...

Tần Húc Phi nhíu mày suy ngẫm, chẳng lẽ võ công của Phương Khinh Trần lúc tẩu hỏa nhập ma lâm vào điện cuồng sẽ gia tăng gấp bội sao? Thế gian này, rốt cuộc môn phái nào, truyền thuyết nào, lại có võ công như vậy. Nếu từ đó tìm mạch dò nguồn, liệu có khả năng tra rõ không...

Lại nghĩ tới phỏng đoán đường như cực kỳ hoang đường lộn xộn kia, cùng với những lời lần trước ở Cam Ninh điện nghe thấy Phương Khinh Trần trong lúc vô ý đã nói, Tần Húc Phi lại thở dài một tiếng. Chân tướng, y thật sự có khả năng tra biết sao?

Nhin Tần Húc Phi vẻ mặt bách biến, vui sướng ảm đạm hưng phấn hoang mang, Kỳ Sĩ Kiệt âm thầm kỳ quái. Đang muốn mở miệng hỏi, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, lại là quản gia cõi ý đến cho biết, nước ấm và thuốc đều đã chuẩn bị tốt.

Bên kia Triệu Vong Trần ra căn dặn phân phó hạ nhân, mới an bài xong các sự tình, đã thấy Phương Khinh Trần nghênh diện đi đến.

Phương Khinh Trần tắm rửa rất nhanh, đó là bởi vì y đặc biệt mong đơn giản sảng khoái, làm việc trong nhà toàn theo tính nết bản thân, chưa bao giờ chú trọng. Trực tiếp đến bên cái giếng ở hậu viên, tự mình xách cho mình ba bốn thùng nước lạnh, giội xuống đầu mấy lần, quay người vào phòng thay quần áo, thế là xem như xong xuôi.

Triệu Vong Trần nhìn y một thân nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ mái tóc bờ ướt đẫm, cho nên không buộc, ướt sũng bết lại sau lưng. Một thân bạch y cũng chỉ khoác qua quýt, cứ thế thong thả đi tới dưới ánh trăng, lại ngẩn ra một thoáng, mới nhớ phải tiến lên, thấp giọng bẩm báo mình đã tiếp đai đám Tân Húc Phi như thế nào.

Phương Khinh Trần nghe cũng lười nghe, nhàn nhã phất tay: “Ngươi coi an bài là được, cứ nói ta đánh nhau mệt, tự đi ngủ rồi. Họ thích đi lúc nào thì đi, thứ cho ta không tiễn.”

Triệu Vong Trần ngẩn người: “Sư phụ, như thế không thỏa đáng lắm?”

“Trèo tường vào nhà là tặc, y đường đường một Nghị Chính vương, nửa đêm canh ba trèo tường nhà ta, cũng thỏa đáng quá?” Phương Khinh Trần cười khẩy một tiếng.

Triệu Vong Trần không dám cãi nữa, chỉ chần chờ một thoáng, rốt cuộc vẫn không kiềm chế được, thấp giọng hỏi: “Sư phụ, trận chiến này kết cục rốt cuộc thế nào?”

“Kết cục thế nào?” Phương Khinh Trần liếc nhìn gã: “Kết cục thế nào ngươi có mắt mà còn không nhìn thấy? Còn cần ta nhiều lời với ngươi. Ngươi nhìn ta giống đã thua sao?”

Triệu Vong Trần ho khan vài tiếng, không dám đáp một câu.

Phương Khinh Trần hừ mạnh: “Võ công của ta cao hơn y, tự nhiên là ta thắng. Nhưng đó là trận này y không dám mạnh tay đánh đến cùng, bằng

không...”

“Băng không...” Triệu Vong Trần cẩn thận biểu hiện sự hiểu kỳ và khó hiểu của mình một cách thích đáng, chỉ sợ biểu tình và ngữ điệu có một chút sai lầm, khiến Phương Khinh Trần thẹn quá hóa giận.

Phương Khinh Trần lại cũng thản nhiên nở một nụ cười, nói: “Nếu chỉ là so thăng bại đơn thuần, không chừng đến cuối cùng người thăng sẽ là y.”

Tần Húc Phi là chiến sĩ trời sinh. Trên võ đạo, y lại có thiên phú khó tin. Võ công chiêu thức đơn giản nhất, từ trong tay y thi triển ra, cũng có uy lực lớn lao. Thuộc loại gọi là thiên tài cho dù gặp phải sư phụ tam lưu, học võ công tứ lưu, luyện chiêu thức ngũ lưu, bản thân cũng có thể tự đứng trở thành cao thủ nhất lưu đó. Kinh nghiệm đánh nhau của y, thậm chí làm cho mỗi một tấc cơ thể, mỗi một tia huyết mạch đều tự có ý chí của mình. Lúc bị thương sẽ lập tức tự mình co cụm buộc chặt, khéo léo giảm bớt lực, giảm thương tổn đến thấp nhất.

Việc này cũng thôi, nếu chỉ luận thiên tài, không ai có thể thiên tài qua những quái vật ra từ Tiêu Lâu. Nhưng nhuệ khí phong mang của Tần Húc Phi, lại không thể địch nổi đến mức khiến người khó mà tưởng tượng. Mỗi kích tất đem hết toàn lực, tất liều tính mạng.

Loại dũng mãnh can đảm đó của y, đủ để dọa người võ công hơn xa y đấu chí dần tiêu, cuối cùng không thể không lựa chọn tránh lui.

Phương Khinh Trần đương nhiên không phải bị y dọa sợ. Chỉ là Tần Húc Phi bị thương nhiều hơn cũng không biết sợ hãi, đấu chí chỉ có càng mạnh hơn, đao thế chỉ sẽ càng sắc bén hung ác hơn. Mà thiên phú của y khiến cho y khi bị áp chế cũng liên tục thu lượm kinh nghiệm giáo huấn, tùy thời cải tiến chiến pháp. Vô luận chiêu thức gì, chỉ cần đã đả thương y một lần, lần thứ hai nhất định không thể thu được hiệu quả như thế nữa. Phương Khinh Trần lúc đầu đánh còn coi như thành thạo, dần dần bắt đầu cảm thấy gian nan cật lực, chính là nguyên nhân này.

Cả cuộc chiến, Tân Húc Phi vẫn đang học tập, tiến bộ, nâng cao, về ích lợi, y còn được nhiều hơn Triệu Vong Trần đứng ngoài xem.

Phương Khinh Trần không phải thật sự không thể đánh thắng y, chỉ là không thể không bỏ cái giá cao để mà thắng y. Phương Khinh Trần loại người này, thích bạch y phiêu phiêu, cử động nặng mà như nhẹ, nhìn như không đếm xỉa gì mà dẹp bằng cường địch. Muốn y đánh đến mệt chết mệt sống, vất vả chịu tội, không khéo mặt mà te tua, mất một mắt, khuyết một tay thiểu một chân nọ kia, y khẳng định là thà thua cho xong.

Vẻ mặt Triệu Vong Trần hơi kinh hãi, hơi thất vọng. Phương Khinh Trần nhìn thấy thú vị: “Luận võ biết đâu là y thắng, nhưng nếu liều sinh tử...” Phương Khinh Trần từ trong mũi hừ ra một tiếng: “Y một chút cơ hội cũng không có.”

Chật, thuần dùng võ công quy củ đánh nhau là chuyện vất vả biết mấy. Nếu luận thuật giết người, Tân Húc Phi tốt nhất hãy cầu nguyện mình không có cơ hội trên sa trường một mình đấu với y, bằng không y có thể có hơn mươi phương pháp, khiến người kia chết đến không cát nỗi xíu nào.

Anh hùng quân tử, chẳng khác nào đồ đần độn ngớ ngẩn. Gặp phải loại tiểu nhân trừng mắt báo như y, không chết mới lạ. Chỉ là lần này y không thể thật hạ sát thủ với Tân Húc Phi. Lúc đánh nhau chỉ muốn khiến y biết khó mà lui, khiến y cam bái hạ phong, tâm phục khẩu phục, ai biết man tiểu tử này dũng mãnh như thế, lại hại mình vất vả một phen.

Phương Khinh Trần lại cảm thấy ngực khó chịu, nhưng không hoàn toàn là tâm tình buồn bực, mà là y bị bức mấy lần liều mạng với Tân Húc Phi, cũng bị chút xíu nội thương. Với tính nết tự luyến kiêm tự phụ của y, loại thiệt ngầm này lại kiên quyết không chịu bày tỏ. Cho nên Tân Húc Phi thoái mái phun ra một búng máu bầm như vậy, y lại không lộ thanh sắc, mạnh mẽ áp chế thương thế, vì thế thương thế bên trong không khỏi nặng hơn.

Nhưng y cũng không hề để tâm chút tiểu thương đó, chỉ nhàn nhạt hỏi Triệu

Vong Trần: “Trận chiến này, ngươi thấy thế nào? Lĩnh ngộ được bao nhiêu?”

Triệu Vong Trần hơi đỏ mặt, nửa đoạn sau gã căn bản không thấy rõ. Cúi đầu, vội vàng sắp xếp mạch suy nghĩ, đang nghĩ phải nói rõ cảm ngộ và cách nghĩ của mình như thế nào, bên tai lại nghe Phương Khinh Trần nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Dù sao đêm không có việc gì, ngươi đến hậu viên vung tay múa chân cho ta coi thử đi.”

Triệu Vong Trần *** thẩn chấn động, biết Phương Khinh Trần muốn giải thích chỉ điểm tỉ mỉ chỗ *** vi ảo diệu của trận chiến này. Trận chiến này của hai người đêm nay, ích lợi mình được nhận, chỉ sợ so được với công một năm bình thường. Lúc này, gã nào còn tâm tư đi để ý Tân Húc Phi có bị sơ suất hay không. Tùy tay vẫy một tòng nhân, thấp giọng bảo hắn đi thông tri quản gia tiếp khách, bản thân thì hăm hở theo Phương Khinh Trần mau chóng đến hậu hoa viên.

Trên người Tân Húc Phi vô số những vết thương lớn nhỏ, phải nhất nhặt tẩy rửa thoa thuốc băng bó khá là tốn thời gian, nhưng cũng băng bó tǎm táp thay đồ xong xuôi. Mắt thấy chỉ còn cách vào triều có một canh giờ, Phương Khinh Trần và Triệu Vong Trần hai chủ nhân này vẫn không xuất hiện nữa, chỉ một quản gia đầu đẫm mồ hôi, vẻ mặt tươi cười cố gắng tiếp.

Với thân phận của Tân Húc Phi, tiếp đãi như vậy, há chỉ hai chữ sơ suất có thể hình dung. Mặt Kỳ Sĩ Kiệt đã sớm lạnh băng sa sầm, quản gia kia tuy rằng đang cố gắng cười, nhưng biểu cảm đó cũng chẳng khác khóc là bao. May mà Tân Húc Phi không để bụng, mắt thấy thời gian không còn sớm, bèn cười cáo từ.

Mà cuối cùng, ngay cả tiễn, cũng chỉ có quản gia đứng ngay cửa vái chào như gà mổ gạo.

Đợi đã rời khỏi phủ Phương hầu, Kỳ Sĩ Kiệt rốt cuộc không kiềm chế được cơn giận trong lòng, hùm mạnh một tiếng: “Phương Khinh Trần cũng ngông cuồng vô lễ quá mức!”

Tần Húc Phi lại chỉ cười một tiếng: “Đêm nay bị ép đánh một trận với ta, tâm tình y đang không tốt. Theo tính khí của y, người thật cảm thấy y ra ngoài tiếp đón ngược lại sẽ khá đẹp mắt?”

“Cho nên y có thể bỏ Vương gia ở thư phòng, tự mình yên tâm ngủ ngon?”
Kỳ Sĩ Kiệt cực buồn bực.

Tần Húc Phi cười ha ha. Ngủ? Y và Phương Khinh Trần đánh một trận, bức Phương Khinh Trần đến nồng nỗi này, Phương Khinh Trần còn có thể ngủ được? Y lại chẳng tự coi nhẹ mình như vậy.

“Y ngủ không được đâu. Vừa nãy y không đến, Triệu Vong Trần cũng không đến. Triệu Vong Trần là người hiểu chuyện, chưa tới mức bỏ mặc chúng ta. Nay cả gã cũng đã không đến, chắc là Phương Khinh Trần năm chật thời gian, nhân khi Triệu Vong Trần có ấn tượng sâu sắc nhất với trận chiến vừa rồi, dốc sức chỉ điểm để gã có thể kịp thời đem *** hoa võ học của ta và Phương Khinh Trần hòa hợp tự dùng.”

Vẻ mặt Kỳ Sĩ Kiệt bất giác có chút hâm mộ: “Phương Khinh Trần đối xử với Triệu Vong Trần quả nhiên là vô cùng tốt. Xem chừng, y thật sự muốn cho thiếu niên này làm truyền nhân y bát.”

Tần Húc Phi không nói gì, chỉ ngẩng đầu ngóng ánh trăng lạnh lẽo trên trời cao, qua một lúc, mới nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, y đối xử với gã... thật là vô cùng tốt!”

Kỳ Sĩ Kiệt nghe ngữ khí của y khác thường, trong lòng nghi hoặc, đang định hỏi, chợt nghe Tần Húc Phi hỏi: “Ngươi đến tìm ta, là có chuyện gì?”

Kỳ Sĩ Kiệt đỏ mặt, vừa nãy mắt thấy một trận chiến cực kịch liệt kia, tâm thần chấn động quá mức, hắn lại quên sạch mục đích đến ban đầu.

Hắn vội quan sát bốn phía một phen, thấy phố dài tĩnh lặng không một người đi đường, từ trong tay áo lấy ra tờ mật tín kia, thấp giọng nói: “Vương gia, trong

nước có biển!”

Vẻ mặt Tân Húc Phi hơi ngạc nhiên, đưa tay nhận mật tín, mở ra thoảng nhìn, thần sắc dần dần trầm tích.

Kỳ thật cũng chẳng coi là chuyện gì tươi sорт. Chẳng qua lại là tranh đoạt nội chiến ám toán mà thôi. Giữa cốt nhục, đúng là vĩnh viễn không thể thiếu màn kịch như vậy.

Trước đây khi đại ca đắc vị, từng quét sạch rất nhiều thế lực phản đối, cũng giết mấy huynh đệ. Chỉ là dù sao cũng phải cố kỵ thanh danh và ảnh hưởng, rốt cuộc không giết sạch toàn bộ huynh đệ nhà mình. Hiện giờ mấy vị Vương gia kia, sau mấy năm rụt cổ, rốt cuộc lại bắt đầu có các loại dị động. Còn có mấy người con của đại ca, hiện giờ cũng là một kẻ âm hiểm độc ác hơn một kẻ, thủ đoạn dùng trên huynh đệ nhà mình, so với cha chú chỉ hơn không kém.

Có tấm gương tốt đẹp là đương nhiệm Tân vương năm đó ở phía trước, lúc này mới vài năm, một màn tranh vị đoạt đếch kia, mắt thấy lại sắp phải tái diễn.

Tân Húc Phi khẽ thở dài. Vị trí kia, thật sự hấp dẫn người như thế sao! Đại ca... Hoàng huynh... Huynh ngồi trên vị trí đó, lại trơ mắt nhìn lũ con mình cũng giống như mình năm đó đối phó phụ hoàng, đủ loại động tác, người chết ta sống, bãp bênh uy hiếp... Phải chẳng... cũng có chút cay đắng, có chút bất đắc dĩ, có chút... hối hận...

Tân Húc Phi lắc đầu, sẽ không đâu, người kia, cái gì cũng có thể hối, lại chỉ độc sẽ không hối hận nỗ lực từng làm ra vì hết thảy. Vị trí kia, thật sự đủ khiến người giết cha bỏ mẹ, tàn hại huynh đệ, tru thê diệt tử... Tân Húc Phi minh bạch, nhưng Tân Húc Phi không hiểu.

Y lặng lẽ khép lòng bàn tay lại, qua một lúc, mở năm ngón tay, một tờ mật tín ban đầu, đã hóa thành vạn ngàn mảnh vụn, tan biến trong gió đêm.

“Không được tiết lộ tin tức, cũng đừng nhúng tay vào việc này, chỉ cho người

chú ý chặt chẽ, đối với những người truyền lại tin tức cho chúng ta, ý đồ cùng chúng ta cột chung trên một con thuyền đó, đừng quá xa, chăng qua, cũng chớ quá gần.”

Kỳ Sĩ Kiệt thấp giọng nói: “Vương gia!”

Tần Húc Phi khoanh tay, ngẩng đầu nhìn nửa vầng trăng ảm đạm đang ngả về tây giữa ánh rạng đông cực yếu ớt: “Sĩ Kiệt, đó là cốt quốc của chúng ta, có lẽ cả đời này chúng ta cũng sẽ không có cơ hội trở về, nhưng chí ít không nên hy vọng nó biến động phân tranh. Chí ít... bản thân chúng ta, không thể tham gia trong biến động phân tranh này.”

Kỳ Sĩ Kiệt trầm mặc trong thời gian rất lâu, rốt cuộc cúi đầu nặng nề đáp: “Vâng!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 94 : Quả Không Hoa

Một hòn đá rơi xuống hồ nước tĩnh lặng, tung vòng gợn sóng kia, liền lan ra bốn phương tám hướng.

Hoàng cung Đại Yên rất náo nhiệt.

Kim phấn hồng sa, miêu long họa phượng. Trong vườn ngự uyển tứ xứ giăng đèn kết hoa, người đến người đi như nước chảy. Náo nhiệt nhất là Cam Tuyền cung của hoàng hậu.

Đây đã là lần thứ ba Yên Lãm nạp phi.

Mấy tháng trước, Lạc Xương mất mẹ buồn khóc thảm thiết, thất thố ngất đi. Yên Lãm cuối cùng lại vẫn không nhẫn tâm nhận lời can gián, phái người đến chuyên môn dạy Lạc Xương, làm một hoàng hậu đủ tư cách như thế nào.

Thế mà sau mấy tháng, nữ hài nhi chỉ biết bất lực khóc nức nở kia lại đã không thấy đâu nữa.

Trong Cam Tuyền cung, Lạc Xương chính trang hoa phục, chính khâm mà ngồi. Mấy tháng này, nàng đọc hàng loạt sách vở ghi chú trong cung, cố gắng lĩnh hội phuong pháp xử sự của các đời hoàng hậu và chủ sự quý phi, gấp chỗ nghi vấn, liền đi thỉnh cầu cung nhân có kinh nghiệm chỉ bảo. Đến bây giờ, nàng đã tiếp nhận tổng quản toàn diện những sự vụ lớn nhỏ trong cung.

Nội thị cung nữ xếp hàng nối đuôi nhau vào tấu như nước chảy, nàng uy nghiêm lắng nghe, quyết đoán hạ lệnh, họ lại như nước chảy rời khỏi mắt nàng.

Từ non nớt vô tri, đến thành thực trầm ồn. Từ kinh hoảng thất thố, đến thông

thạo nhạy bén. Nàng trưởng thành nhanh như vậy, đến mức mà đám cung nhân cấp cao luôn mỉm cười nịnh hót, nói nàng là hoàng hậu trời sinh.

Mà nàng, chỉ mỉm cười thôi.

Nàng chỉ nỗ lực muốn làm một hoàng hậu tốt, muốn lấy đây để báo đáp người duy nhất trên đời này, ngoại trừ sinh mẫu, đối tốt với nàng, bảo vệ nàng, an ủi nàng đó. Hoàng đế quẳng nạp cung phi, việc này đối với người từ nhỏ lớn lên ở hoàng gia như nàng, cũng cảm thấy hết sức đương nhiên.

Thân là hoàng hậu, nàng lý nên hiền đức, lòng dạ nên rộng rãi hơn những nữ tử khác. Nếu nàng phải vì mỗi lần trong cung tăng thêm một nữ nhân mà đau khổ, thế thì nàng sẽ không xứng làm một hoàng hậu, càng đừng nói nàng sẽ cắn bản không sống nổi. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nàng cũng có thể láng máng hiểu được nguyên nhân tất yếu của việc Yên Lãm cưới con nhà hào môn quyền quý. Phải chấp nhận lý giải, với nàng mà nói, là không khó.

Tâm tình của nàng là bình tĩnh. Không ghen tị, cũng không lo lắng buồn rầu, chỉ thuần thực trầm ổn mà chuyên tâm xử lý việc nạp phi.

Nàng không hiểu phải độc chiếm. Đóa hoa tình yêu còn chưa kịp nở ra trong lòng nàng, vận mệnh đã thúc giục buộc nàng bước lên xe gả đi xa. Đóa hoa rực rỡ thuộc về nàng, mùa còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc. Quả không hoa, nhưng biết đâu cũng có thể chín muồi ngọt lành như thế. Với nàng mà nói, trượng phu, đó là người đối đãi nàng vô cùng tốt kia, là thân nhân duy nhất của nàng trên nhân thế này, chỉ như thế mà thôi. Cho nên nàng đã thề phải giữ gìn hậu cung cho y, trợ giúp y, gánh vác một phần, bảo vệ gia đình hoàn chỉnh này.

Như phi mới đến là con gái danh môn vọng tộc, lại có danh mạo mỹ đa tài, thêm cha nắm quân quyền, huynh trên chức vị quan trọng, cả nhà phong quang chính lúc chạm tay có thể bồng. Nữ tử thân phận cao quý như vậy sắp vào cung, nhiều loại nghi thức là tuyệt đối không sơ suất được. Chuẩn bị lễ, chế sách, bảo vật, chọn ngày tốt... Các loại lễ vật tặng phẩm nàng phải xem qua, biểu chúc tấu

sớ nàng phải cho phép, an bài nhân sự nàng phải cân nhắc. Nạp phi là đại sứ trong cung, những việc vụn vụn vặt vặt, đều đang khảo nghiệm năng lực của nàng. Cũng may, đây đã không phải là lần đầu tiên. Cho nên nàng đã biết phải nắm giữ tiền thoái, nắm chắc chừng mực như thế nào.

Kỳ thật, khi phi tử đầu tiên của Yên Lãm, Minh phi, cắp theo gia thế hùng hậu cùng dung mạo lung linh, thanh thế to lớn tiến cung, hoàng hậu cô độc ở dị quốc, thế cô lực đơn, không có trợ giúp là nàng đây, quả thật từng có một đoạn thời gian sợ hãi rất ngắn. Nhưng mà, nàng vẫn rất dụng tâm thay Minh phi an bài cung thất chỗ ở, tòng nhân sinh hoạt, xử lý các mục chúc mừng, hỉ yến, nghi thức, long trọng mà náo nhiệt như thế.

Có mấy cung nhân để bày tỏ thân cận, muốn trở thành tâm phúc của nàng mà nói những lời có dụng ý khác, nàng một mực không nghe không thấy, ngược lại trách cứ trực xa tất cả những người muốn gây chia rẽ.

Không phải vì biểu hiện sự rộng lượng của hoàng hậu, nàng chỉ không muốn để người đối xử với nàng tốt như vậy kia không khoái hoạt. Cho dù bản thân nàng không hề vui sướng, nàng cũng biết vẫn phải làm ra vẻ vui sướng.

Lạc Xương không có thể lực gia tộc ủng hộ, ngôn hành trong cung, trước nay không phải là bí mật. Chẳng những Yên Lãm có thể biết rất nhanh, ngay cả người nhà Minh phi ngoài cung, cũng có thể tùy thời tìm hiểu được.

Những người có ánh mắt chính trị đều rất rõ ràng, chỉ cần Tân Yên hai nước không trở mặt, như vậy, Lạc Xương thân là để cơ Tân quốc, vị hoàng hậu nhất định vững như Thái Sơn. Vào cung có thể tranh sủng, nhưng không thể tranh đoạt hậu vị lúc thời cơ không đúng, tự tìm tử lộ. Bởi vậy, Minh phi cùng với gia tộc sau lưng, tương đối vừa lòng với sự rộng lượng hiền hậu của Lạc Xương. Mà Yên Lãm có chỗ thương tâm khác, lại trải qua cơ khố tịch mịch tương tự, cho nên càng có thể cảm thụ thành ý và nỗ lực của Lạc Xương, ý thương hại bảo vệ nàng cũng càng đậm.

Sau khi Minh phi vào cung, Yên Lãm tuy rằng cũng khá sủng ái, nhưng sự quan tâm đối với Lạc Xương lại chưa từng hơi giảm nửa phần. Minh phi cũng rất khéo léo biểu hiện sự tôn kính với hoàng hậu nàng đây, chưa từng mảy may thất lễ. Chút sợ hãi nghi ngờ của Lạc Xương lúc ban đầu, cũng liền lặng yên xóa đi.

Sau đó lại nạp Ngọc phi, Yên Lãm cũng đổi đai như nhau, đều bảo vệ sủng ái, giữa hai phi lại không thiên vị, nặng nhẹ không phân. Mỗi tháng, thời gian y ngủ lại trong cung hoàng hậu cũng vĩnh viễn là nhiều nhất.

Hai vị phi tử kia cũng không hề biểu hiện nửa phần ngạo khí xuất thân danh môn. Tuy tuổi đều hơi lớn hơn Lạc Xương, lại thủy chung cung kính và thân thiết với nàng, khi Lạc Xương xử lý cung vụ, cũng thường trưng cầu ý kiến hai phi. Bình thường sống cùng hai phi, về cầm kỳ thư họa, trên tri thức học vấn kiều này, cũng hay được hai người chỉ điểm.

Vì thế, giờ này khắc này, cung đình của Yên quốc, ít nhất ngoài mặt, là nhất phái hài hòa, hậu phi rất vui vẻ. Khi tân phi tử sắp vào cung, hoàng hậu và hai vị phi tử đang cùng nhau nhiệt tâm nghiêm túc mà bận bịu xử lý.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Nghe thấy cung nhân bên ngoài truyền báo, người trên dưới Cam Tuyền cung đều không kích động. Mấy ngày gần đây, Hoàng thượng cơ hồ mỗi ngày đều đến vào lúc này, mọi người đều đã quen.

Kỳ thật việc chuẩn bị nạp phi chủ yếu là trong cung bận, không có việc gì của nhân vật chính Yên Lãm này. Nạp phi dù sao khác với lập hậu, không có chỗ nào nhất định cần y ra mặt.

Bất quá là một trượng phu biết quan tâm, hạ triều, xử lý xong xuôi quốc sự, y vẫn sẽ tận lực bớt thời giờ đến giúp đỡ tử một chút, đừng để nàng một mình quá vất vả.

Lạc Xương cũng không ra nghênh, đợi Yên Lãm vào điện, nàng chỉ thi lễ đơn

giản, phu thê liền mỉm cười ngồi xuống. Đây đều là những đặc quyền Yên Lãm đặc biệt cho phép nàng.

Yên Lãm cười hỏi: “Hoàng hậu bạn bịa thế nào, có việc gì chưa quyết không?”

Lạc Xương dịu dàng cúi đầu: “Có hai vị tỷ tỷ hỗ trợ, còn có mấy vị lão nhân trong cung nhắc nhở, ta nếu còn có chuyện gì không thể quyết đoán, còn cần quấy rầy Hoàng thượng, vậy thì thật là ngu dốt quá mức.”

Nàng nhẹ nhàng cầm tập sổ trong cái khay vàng trên bàn: “Đây là mục quà tặng cáo mệnh các phủ, quản sự các nơi trong cung đưa tới, còn cả các loại tặng phẩm ta dự tính khi Như phi vào cung, xin Hoàng thượng xem qua.”

Kỳ thật Yên Lãm từng cho phép nàng không tự xưng thần thiếp, mà có thể vào những khi không người trực tiếp dùng tên xưng hô mình. Bất quá Lạc Xương sau mấy phiên tranh chấp, cuối cùng tuy rằng dám tự xưng là “ta”, rốt cuộc vẫn không thể mở miệng, trực tiếp gọi tên Yên Lãm.

Yên Lãm cũng biết trong cung lẽ pháp nghiêm khắc, đối đãi nàng rộng lượng quá mức không ngại, chỉ sợ ngược lại hại nàng, cho nên không miễn cưỡng. Lúc này thấy nàng mỉm cười đê các loại sổ sách qua, cũng cười nhận lấy, lại không mở ra, tiện tay bỏ về cái khay vàng trên án.

“Việc này hoàng hậu làm chủ là được, ta há có thể không tin.” Y mỉm cười nói: “Lạc Xương, cho nàng biết một tin tức tốt, Tân quốc đã có người tặng lễ qua cho nàng.”

“Tặng lễ?” Lạc Xương ngạc nhiên.

“Tứ ca và lục thúc nàng phân biệt tặng hai phần lễ qua đây, nói là chúc mừng sinh nhật nàng. Ta thấy qua một canh giờ nữa, lễ vật sẽ giao nhận xong, có thể đưa đến Cam Tuyền cung.”

Yên Lãm cười nói: “Tính ra thì sau khi Như phi vào cung, kế tiếp nê là sinh nhật nàng. Đây là lần mừng sinh nhật đầu tiên từ khi nàng vào cung. Chúng ta nhất định phải ăn mừng cho náo nhiệt một phen.”

“Tứ ca, lục thúc?” Lạc Xương hơi chậm chạp mà lặp lại một lần. Muốn cười vui mừng, nhưng vẫn không thể nặn ra nửa nụ cười.

Xưng hô xa xôi cỡ nào, lục thúc của nàng, nàng gặp không đến ba lượt, cả diện mạo cũng chẳng nhớ nổi. Về phần tứ ca, càng là cả năm không nói được hai câu. Hai người kia, vậy mà lại nhớ sinh nhật của nàng?

“Nàng không cao hứng à?” Yên Lãm hơi nhíu mày.

Lạc Xương ngẩng đầu, nhìn trái phải một chút, đám cung nhân tự biết điều, đều lui ra ngoài.

“Hoàng thượng, họ không phải tặng lễ cho chất nữ và muội muội của họ, mà là tặng lễ cho hoàng hậu Đại Yên quốc, là đang tỏ lòng với ngài.” Nàng thành khẩn nói: “Hoàng thượng không cần nghĩ đến ta. Vô luận điều họ cầu là gì, nếu với Yên quốc không có ích, tuyệt đối không thể đáp ứng.”

Yên Lãm nghe vậy sững sốt, nhìn ánh mắt chân thành mà trong veo của nàng, trong lòng hơi ấm áp.

Y biết Lạc Xương khát vọng tình thân, khát vọng được quan tâm bảo vệ cỡ nào, cho dù biết rõ là bối thí là có dụng tâm khác, nàng cũng sẽ nắm lấy, giữ chặt không chịu buông tay. Thế nhưng, bởi vì muốn bảo vệ y, sợ liên lụy y, nàng lại có thể chém đinh chặt sắt cự tuyệt đến cùng một phân tình nghĩa cố quốc ngoài ngàn dặm kia đưa tới.

Yên Lãm khe khẽ thở dài, lại nhoẻn miệng cười, chìa tay nhẹ nhàng xoa ấn đường Lạc Xương: “Nha đầu ngốc, cho dù có mưu cầu khác, ta cũng biết xử trí thế nào, không cần lo lắng cho ta. Nàng cứ an hưởng lễ vật là được. Chẳng lẽ hoàng hậu Đại Yên quốc ta không đáng để người khác tôn kính lấy lòng sao?”

Đừng nhíu mày nữa. Ta thân là Hoàng đế, nếu như cả chút việc con con đó cũng cần thê tử buồn rầu nhọc lòng, Hoàng đế này làm quá vô năng, quá không thú vị.”

Lạc Xương xưa nay tin phục y, nghe Yên Lãm nói như vậy, những rối rắm trong lòng tự đi hết, cúi đầu cười: “Nguyên là ta lo lắng thừa, Hoàng thượng nghĩ tự nhiên là chu đáo.”

Yên Lãm mỉm cười, không dấu vết mà chuyển đề tài, nhàn nhã hỏi nàng thích ăn gì, thích mặc gì, thích xem gì, thích chúc mừng sinh nhật như thế nào.

Lạc Xương tuy rằng luôn trả lời không cần làm quá phung phí, nhưng làm sao nhịn được Yên Lãm truy hỏi tỉ mỉ như vậy, nhìn trượng phu mình mặt mày tươi cười đưa ra từng loại đề nghị như vậy, bất tri bất giác cũng để nụ cười lưu lại lâu lâu dài dài bên môi, ôn nhu nhất nhất trả lời.

Yên quốc, đã là nhất phái quang cảnh thịnh thế.

Trong hoàng cung náo nhiệt tưng bừng, ngoài hoàng cung cũng là một dải phồn hoa. Kinh thành Đại Yên quốc đường đường, lụa là gấm vóc, cửa hàng san sát, hàng hóa đủ cả, giữa phố xá sầm uất, đâu đường cuối ngõ, người đi đường cọ vai nối đuôi.

Giương mắt nhìn, khắp nơi đều có thể thấy những cửa hàng khách *** mới cất hoặc là mới tu sửa, nơi nơi là gạch đỏ ngói xanh mới ***, những bức tường quét vôi trắng tắn ra mùi vôi kiềm.

Trên đường tây gần đây cũng mới dựng thêm một trà lâu lớn, lại là trúc lâu trà xá. Giữa một phiến huyên náo phú quý, trúc lâu này lại có một phen thanh nhã phong vận khác, làm người trong kinh thành lạ mắt lạ tai.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 95 : Dưới Chân Thiên Tử

Trong trà lâu mới mở ở phố tây này, lâu trên lâu dưới, bận bìu qua lại đều là nữ tử nông gia. Ngoại hình tuy nói đều là bình bình, nhưng trong ngôn hành cử chỉ, tự có một luồng khí trong lành chất phác của con nhà nông, cũng làm cho người trong kinh thành thấy mới mẻ.

Lâu được, người được, trà càng được hơn. Cho nên trà lâu này mặc dù khai trương chưa lâu, việc buôn bán lại cực kỳ tốt.

Đương nhiên, một tòa trà lâu buôn bán quá tốt, có thể an an ổn ổn đứng trên đường tây tắc đất tắc vàng này, cũng đã nói rõ trà lâu nhìn qua đậm mùi hương dã này, tuyệt đối không phải thật do hương thân thôn phu nào đó mở. Không có chút bối cảnh bỗn sự, sao có thể yên được những nhân vật các mặt, những nha môn lớn nhỏ đó.

Đương nhiên nữa, nếu chủ nhân trà lâu là cùng hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, Phong đại thống lĩnh uy phong bát diện kia của chúng ta, dính dáng chút nhân thân nhân cố, cho dù là thân thích tám sào không tới, có kim diện của Phong đại nhân đảm bảo, có thể đứng an ổn ở phố tây này, cũng là lý đương nhiên.

Bên trong những quan phủ chuyên thò tay gõ gậy trúc với thương gia ở kinh thành đó, đều chuẩn xác truyền lưu vào tin tức đường nhỏ, nói trà lâu này và Phong đại nhân quan hệ không phải kém. Bản thân Phong đại nhân với điều này lại kín miệng như bưng, chắc cũng là muốn tránh điều tiếng, y thậm chí rất ít đến thăm nơi đây. Bất quá, trợ thủ đắc lực đệ nhất của Phong đại nhân, An Vô Kỵ An đại nhân gần đây điều về kinh thành, lại vô cùng thích trà xanh nông gia nơi này. Ba ngày hai đầu, hễ rảnh là ưa chạy đến bên này.

An Vô Ky rời xa kinh thành ngần ấy năm đã trở lại. Nhậm chức lại ở ty hành nhân tương đối độc lập, ngày thường không hay qua lại với những nha môn lớn nhỏ kinh thành này. Thực quyền của hắn tuy lớn, trên danh hiệu lại chẳng qua là một phó chức không gây chú ý. Trong chốn kinh thành tùy tiện hắt một chậu nước ra đường là có thể giội ướt ba quan viên này, thật sự không tính là gì.

Bởi vậy, hắn lượn tới lượn lui trong kinh thành, ngựa quan kiệu quan tới lui lui trên đường, lại hiếm khi gặp một người quen có thể gật đầu chào hỏi một tiếng. Cho nên, An đại nhân hắn ra vào trà lâu này, cũng không thể nói là dẽ chú ý lắm. Chỉ qua một thời gian, hắn đã vô cùng thân quen với chủ sự trà lâu Thanh cô nương.

Hôm nay tiết trời trong lành, gió mát nắng ấm, An Vô Ky, An đại nhân, An công tử của chúng ta, lại phe phẩy cây quạt cẩn bản không cẩn, chậm chạp dạo bước vào trà lâu.

Vừa vào cửa, bốn phương tám hướng đã có không ít nữ nông gia hầu trà vốn vã chào hỏi: “An đại nhân.”

Những khách trà thường đến uống trà kia, cũng có không ít người mỉm cười hỏi han: “An đại nhân.”

An Vô Ky tư thái tiêu sái gấp quạt, quay qua bốn phía chắp tay, lại lắc đầu với các cô nương: “Là An công tử, không phải An đại nhân. Đại nhân đại nhân, kêu cho nhiều, kêu già cả ta. Tiểu sinh hiện nay vẫn chưa từng kết hôn đâu!”

Bốn phía rộ lên tiếng cười ồ. An Vô Ky khoan thai, rất đỗi tự đắc mà soạt một tiếng lại xòe quạt ra, thuận miệng hỏi trà nữ gần nhất: “Thanh cô nương của các cô đâu?”

“Đang pha trà ở phía sau!” Trà nữ cười đáp.

An Vô Ky gật đầu, quen đường quen lối, đi thẳng ra hậu viên có ghi rõ “Khách nhân dừng bước”.

Người trên dưới trà lâu đã nhìn quen cảnh hiện tại, không ai định ngăn cản. Song An Vô Ky vừa đi khuất bóng, trong trà lâu này tự nhiên cũng không còn là sự thân thiết thân thiện thuần túy trước mặt kia nữa, đủ các tiếng phỏng đoán bát quái liên tục không dứt.

Lúc chau đầu ghé tai, rất nhiều lời sê khôn̉g còn dễ nghe như vậy nữa.

“Xem ra việc tốt của vị An đại nhân này với Thanh cô nương khôn̉g còn xa đâu.”

“Đúng vậy, An đại nhân này mỗi lần quay lại, luôn phải do Thanh cô nương đích thân tiếp đón, hiện tại cũng trực tiếp đi vào vườn. Nghe nói là Thanh cô nương sê lấy trà ngon bí phương điêu phổi độc môn gia truyền chuyên mời mình y uống, nếu nói giữa họ khôn̉g có chuyện, ai mà tin được?”

“Thanh cô nương tính tình khôn̉g tồi, cũng lanh lẹ giỏi giang, lại kiêm được một phần gia nghiệp như vậy. Nhưng cái đó...” Người buôn chuyện ho khan một tiếng, đè giọng đến thấp nhất: “Diện mạo đó ta thật sự khôn̉g dám khen tặng. Còn cả chân kia... An đại nhân tuổi trẻ anh tuấn như vậy, hơn nữa tốt xấu gì cũng tính là một vị quan, sao lại mất giá như thế...”

“Ha, việc này lão huynh ngươi còn khôn̉g minh bạch? Thanh cô nương này và hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, Phong đại thống lĩnh là thân thích đó. Trà lâu này có thể dựng lên, là Phong đại nhân đã cẩn dặn các nơi. An đại nhân này đại khái là muôn nhờ luồng gió đông Thanh cô nương này, trèo lên gốc đại thụ Phong đại nhân này...”

Người nghe bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu lia lịa: “Thế thì đúng rồi. Nam nhân ấy hả, tiền đồ luôn là quan trọng nhất. Có tiền đồ, về sau trong nhà nạp thêm mấy tiểu thiếp tuổi trẻ xinh đẹp, khôn̉g phải cung thế?”

Đám khách nhân khẽ thì thầm, cười trộm than thở, mà những nữ nông gia hầu trà đó, cũng khó tránh mắt ngươi nhìn mắt ta, lặng yên biểu đạt sự hâm mộ trong lòng và đố kỵ thấp thoáng.

Những trà nữ này phần lớn không cùng thôn với Thanh Cô, đều là bốn quê tám trấn được số tiền lớn chiêu mộ đến làm việc. Làm một tháng trong trà lâu, kiếm được còn nhiều hơn một năm làm ruộng, lại được mở mang tầm mắt. Từ khi vào kinh thành, vào trà lâu, địa vị của họ ở nhà đều bay thăng lên, thành nguồn tiền tài chủ yếu trong nhà, cũng chính là người phụ mẫu huynh trưởng coi trọng nhất nhà.

Tuy rằng mọi người đối với Thanh Cô đều có vài phần cảm kích, nhưng nữ tử tuổi xuân, mấy ai có thể không có mộng đẹp chim sẻ bay lên ngọn cây, xoay người biến thành phượng hoàng. Nhân vật phong lưu trẻ tuổi, tuấn tú, lǎm tiền, vui tính, không hợp hĩnh, trên không cao đường dưới không thê thiếp như An Vô Ky, lại là một vị quan, ba ngày hai đầu lượn trước mắt mấy nông gia nữ này, sao có thể không khiến người xuân tình nảy mầm, miên man bất định?

Vốn những nữ tử nông thôn này đều tự mình biết mình, sẽ tuyệt đối không thật sự đi trèo cao. Nhưng An Vô Ky và Thanh Cô thân mật như thế, mọi người tự nhiên phải nghĩ, Thanh Cô sao chối khắc cha khắc mẹ, chưa từng có ai để mắt như vậy, dáng vẻ lại xấu, thân còn tàn tật, An công tử chấp nhận nàng không hề khó khăn. Ta đây chẳng qua không lăm tiền bằng nàng, không có một thân thích đại quan bằng mà thôi, luận diện mạo xinh đẹp hơn, luận xuất thân sạch sẽ hơn, An công tử này sao lại không thể thích ta?

Vì thế chút oán trách đố ky nhỏ trong lòng đó là không thể tránh khỏi. Tự nhiên, ngại Thanh Cô là cha mẹ áo cơm, tâm tư này tuyệt đối không thể nói ra miệng. Nhưng mọi người đã ẩn ẩn đều có tâm lý như nhau, vậy rất nhiều lời không cần phải nói ra, các bên đều có thể hiểu được, người cùng chung kẻ địch nhiều, mạch nước ngầm mơ hồ kia, cũng bắt đầu lặng yên dâng lên giữa chư nữ trà lâu.

Nhưng mà, sai cách suy đoán của mọi người mười vạn tám ngàn dặm, An Vô Ky sau khi vào viên, không hề đi tìm Thanh Cô, mà là tiếp tục đi thăng vào trong, lại băng qua hai cửa, đến nội viên cả người trong trà lâu, bình thường cũng sẽ không được cho phép tùy tiện bước vào.

Nội viên không lớn, cũng không có lầu các đình đài gì, chẳng qua là có mấy phòng ốc, cùng một vùng khá trống trải, trồng vài gốc cây, cộng thêm mấy tảng đá lớn, chính giữa còn có một cái giếng.

An Vô Ky xe nhẹ quen đường, trực tiếp tìm đến cửa phòng chính giữa, tiện tay gõ một cái, bên trong truyền đến một thanh âm cực ôn hòa: “Vào đi.”

An Vô Ky một tay đẩy cửa, miệng cười nói: “Dung tiên...” Lọt vào mắt, lại là một khuôn mặt râu quai nón rậm kín, dọa An Vô Ky nuốt về một chữ cuối cùng, thân thể đột nhiên kéo căng, đề tụ nội tức, lùi về nửa bước, buột miệng hỏi ngay: “Người nào?”

Dung Khiêm vội vàng gỡ bộ râu giả trên mặt xuống, cười nói: “Vô Ky, thám tử mấy năm nay đều làm uổng phí cả? Ta chẳng qua gắn thêm râu, người đã không nhận ra?”

An Vô Ky ngạc nhiên nhìn Dung Khiêm, chỉ cảm thấy có giọt mồ hôi to tướng chực từ trên trán trượt xuống. Đương nhiên, thêm râu mà thôi. Đặc thù bộ mặt, khoảng cách giữa hai mắt, còn cả ánh mắt, đều là quen thuộc, đều không thay đổi. Làm mặt thám cao cấp, cái mánh chỉnh trang sửa dung thế này hắn quả thật phải vừa nhìn là nhận ra được. Nhưng mà... người này là Dung Khiêm, là Đại Yên quốc Dung tướng hoa thái phong nghi cao quý thông dong không hề cẩu thả thông minh tháo vát ôn tồn lễ độ kia!

Cả triều văn võ ai chưa từng vì phong nghi khí độ của y mà âm thầm bội phục? Dung Khiêm chính là Dung Khiêm, y có thể mặc quan phục đở tươi, trên triều đường lật tay đã bình định thiên hạ. Cũng có thể một tập thanh sam, hòa cùng sơn thủy. Tại thôn trang yên tĩnh thanh u đó, sống những năm tháng an bình rời xa triều đình kia. Dung tướng của Đại Yên quốc, cho dù bị giam trong lao ngục bẩn thiu, cho dù bị trần truồng trói chặt trên hình đài, đối mặt với vạn ngàn ánh mắt bách tính, cũng ôn hòa yên lặng, thản nhiên thông dong.

Người kia, sao có thể mọc ra mó râu quai nón cứng còng hung ác rồi răm đầy

mặt, lộn xộn che phủ, khiến cả mặt ở chỗ nào cũng chẳng tìm thấy? Ai có thể liên hệ hình tượng như vậy cùng với Dung tướng? Hắn đang nghĩ Dung tướng đã vào cửa, lại chợt nhìn thấy khuôn mặt như thế, An Vô Ky cảm thấy mình không nhảy dựng lên kêu la ầm ĩ, đã là tim não đều vô cùng kiên cường.

Buồn bực quá, An Vô Ky đen mặt trầm giọng nói: “Dung tiên sinh, ngài đang làm trò gì đây?”

Thời gian này hai người thường xuyên tiếp xúc, thái độ của hắn với Dung Khiêm cũng buông lỏng rất nhiều, không như ngày trước thuần là phân trên dưới. Hắn đã có thể sửa Dung tướng gọi thành Dung tiên sinh lưu loát như thế, vậy thì ngẫu nhiên thái độ không khách khí, dùng chất vấn biểu đạt bất mãn của mình, cũng liền trôi trôi chảy chảy.

Dung Khiêm buông tay: “Ta đã vào kinh thành, chung quy không thể vĩnh viễn ru rú trong nhà không ra ngoài. Kinh thành lăm người nhiều miệng, quen biết cũ cũng nhiều, tuy nói bộ dáng của ta hiện tại đã thay đổi rất nhiều, đâu dám cam đoan sẽ không bị ai nhận ra, cho nên trực tiếp ra ngoài luôn không ốn. May ngày nay nhàn rồi vô sự, ta bèn loay hoay mấy bộ râu giả, coi có thể che lấp khuôn mặt hay không.”

Dung Khiêm cười nghiêng người chỉ chỉ cái bàn phía sau, y hơi nhường ra bên cạnh như vậy, tầm mắt An Vô Ky liền không bị ngăn trở nữa, vừa nhìn đã thấy, trên chiếc bàn phía sau Dung Khiêm, phong phú đủ kiểu, chủng loại đủ cả. Có cực kỳ bình thường, cực kỳ thoái mái, đủ các loại... râu?

“Ngươi coi loại nào thích hợp với ta?”

An Vô Ky xụ mặt bước vào, vẻ mặt chán ghét nhón từng chuỗi gì đó lên nhìn kỹ. Râu đen, râu bạc, râu hoa râm, râu xám, ba cọng râu dài lưa thưa, râu quai nón dày đẹp chấm ngực, ria ngắn, râu dê, râu tơ dán mặt, quả thật là cần gì có đó. Khác thường nhất lại là hai túm râu thoát nhìn hoàn toàn giống lông mày Dung Khiêm. Nếu không phải lông mày Dung Khiêm vẫn đang hoàn chỉnh, hắn

khẳng định sẽ cho là y tự cạo lông mày của mình làm thứ này. Nếu dán lên mặt, không phải sẽ thành người có bốn đường lông mày?

“Không cần chọn, ta thấy bộ vừa rồi tiên sinh đeo là thích hợp nhất, cam đoan chẳng ai nhận ra nỗi.” An Vô Kỵ hơi nghiến răng nghiến lợi. Dung Khiêm người này, trời sinh nên là bộ dáng gì, ấn tượng của mọi người sớm đã ăn sâu bén rễ. Hiện tại An Vô Kỵ cảm thấy, cho dù là thân sinh phụ mẫu của Dung Khiêm hồn rời hoàng天堂 đến thăm con mình, cũng chẳng nhận ra cái tên râu quai nón kín mặt này.

Về phần những mảnh thám ngày ngày tay cầm bức họa, phát hiện người cụt một tay là nhìn chăm chăm nửa ngày trời đó, còn cả Hoàng thượng đã phái những người đó đến các nơi danh sơn đại xuyên tìm Dung tướng, cho dù là cùng Dung Khiêm đã gắn râu giáp mặt cọ vai mà qua, sợ rằng năm mơ cũng chẳng ngờ được y chính là cái người họ muốn tìm kia.

Nghĩ Dung Khiêm về sau có thể sẽ ba ngày hai đầu diện mạo này, đeo bộ râu to sụ kín mặt, ở trên đường cái nghênh ngang đi đông đạo tây, nhàn nhã nhìn ngang ngó dọc, nghiên cứu tình hình phát triển dưới chân thiên tử này... An Vô Kỵ có cảm giác khó chịu như sâu róm bò khắp người.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 96 : Nóng Lòng Muốn Thủ

An Vô Ky toàn thân phát rét, Dung Khiêm lại hoàn toàn không để ý biểu tình khó coi đó của hắn, chăm chú nhìn bộ râu to sụ trong tay, lại dán lên mặt, tự ngắm trong gương, thoảng phiền não mà lẩm nhẩm một mình: “Bộ râu này quả thật có thể che giấu dung mạo nhất, nhưng quá không hài hòa với dáng người và trang phục của ta.”

Cũng phải, bằng thân thể gầy yếu này, cái thân nửa tàn của y hiện tại, phổi thêm một bộ râu hung thần ác sát như vậy, có nhìn thế nào cũng là khắc ý thái quá.

Gân xanh trên trán giật giật ba cái, An Vô Ky rốt cuộc không thể nhịn được nữa, kháng nghị: “Dung tiên sinh! Ngài không thể chờ ta đi rồi lại tiếp tục nghiên cứu đại kế dịch dung của ngài à?”

Dung Khiêm bật cười, tùy tay ném bộ râu. “Vô Ky, chẳng qua là đùa chút thôi, ngươi giận dữ gì. Trước kia sao không phát hiện, hóa ra ngươi thiếu định lực đến vậy.”

An Vô Ky oán thầm. Thật có lỗi, trước kia ta cũng không phát hiện, Dung tướng mọi sự thong dong bình tĩnh, dăm ba câu đã có thể thuyết phục anh hùng thiên hạ kia, lại là người “khôi hài” như vậy, thích “đùa” như vậy.

Nhin sắc mặt hắn, Dung Khiêm rất đỗi bất đắc dĩ. Con người ta vì sao cứ cứng nhắc như vậy. Y chẳng qua là ngẫu nhiên thay đổi hình tượng một chút, thật sự khiến người không thể tiếp nhận như vậy sao? Trước kia y thân trên địa vị cao, trách nhiệm trọng đại, cho nên không dám quá tùy tiện, một mặt tính cách vốn hài hước kia, tự nhiên cũng không thể khôn cẩn thận thu lại. Nhưng y

tự hỏi khi làm Tể tướng, cũng vẫn làm rất thân thiết rất hiền hòa mà, có đến mức hiện tại thoát khỏi thân phận, buông lỏng lại, hài hước một cách thích hợp một chút, đã khiến người ta bị đả kích nặng như thế không?

Y mỉm cười ngồi xuống: “Được rồi, Vô Ky, chúng ta không đùa nữa. Người đã trực tiếp đến tìm ta, chắc là có tin tức trọng yếu cần cho ta biết.”

An Vô Ky cũng râu rĩ ngồi xuống: “Tiên sinh bảo ta chú ý động tĩnh Tân quốc bên kia, ta vẫn không dám coi thường. Gần đây nội bộ Tân quốc sóng ngầm mãnh liệt, mấy Vương gia liên thủ giở trò với vị đại ca kia, mấy vương tử kia cũng không an phận, trên triều đường kéo bè kết đảng, đấu cực sôi nổi.”

An Vô Ky lời nói chế nhạo: “Ta nghĩ Tân vương thời gian này chắc ăn không ngon lấm, ngủ cũng không yên lấm. Hiện tại đã có người với tay đến Yên quốc. Hôm nay hậu lễ của hai Vương gia Tân quốc đã phân biệt đưa đến, còn kẹp theo thư gửi cho Hoàng thượng…”

Dung Khiêm nhàn nhạt hỏi: “Hoàng thượng nói như thế nào?”

“Họ kiêм cớ là tặng lễ mừng sinh nhật hoàng hậu, Hoàng thượng cũng liền giả hồ đồ, thoái mái nhận lễ. Thư hồi âm, cảm ơn một vị thúc thúc một vị huynh trưởng này đã yêu quý chất nữ muội tử nhà mình, sau đó không nói gì khác nữa.”

Dung Khiêm vừa lòng tột cùng, mi vũ liền hàm tiếu: “Chỉ đáp một phong thư riêng không lọt một giọt nước, lại không đáp bằng quốc thư công văn chính thức?”

An Vô Ky cũng gật đầu. Hắn cũng là nhân vật thành ***, sao có thể không nhìn ra Yên Lãm hiện tại vẫn chưa muốn cuốn vào phân tranh của Tân quốc, nhưng lại không quên túm chặt đầu sợi dây đã đưa đến tay. Tương lai nếu như có cơ hội, những Vương gia hoàng tử Tân quốc cõng rắn cắn gà nhà này, liền bị Yên quốc nắm trong tay, có thể mấy dao cắt thịt chích máu Tân quốc một phen.

Nhưng Dung Khiêm lại như có suy tư, chỉ sợ Yên Lãm hiện tại không phải không muốn lợi dụng cơ hội đã đến trước mắt này, mà là vẫn chưa thể tham gia vào phân tranh Tần quốc...

“Nữ nhi Dương gia cũng sắp vào cung rồi nhỉ?”

“Phải. Kim sách của nội phủ cũng đưa vào phủ rồi, phong hào đã sớm định là Như phi, chỉ chờ qua vài hôm, đến ngày tốt là sẽ vào cung.” An Vô Ky cười nói.

Vị Hoàng đế trẻ tuổi này lại khá thú vị, lúc tự chấp chính, không chịu theo lệ đại tuyển tú nữ cho mình, rồi lại liên tiếp đem người vào cung, sau hoàng hậu lại là ba phi, vào cung đều là phong hào và đai ngộ cực cao. Tâm tư ý đồ trong cách hành sự này của đế vương bày rõ ràng ra đó, cũng không hề chọc bất cứ ai phản cảm.

Lão bách tính tránh bị việc tuyển tú quấy rầy, triều đình cũng bớt đi rất nhiều những việc lặt vặt lao tâm lao lực. Lấy phương thức thông gia tạo quan hệ với hào cường môn phiệt, thế tộc đại gia các phương, lại có thể chia nhau vinh quang và lợi ích, yên ổn cục diện và lòng người. Trong ngoài cùng giúp, từ lợi ích triều đình mà nói, đây thật sự là thủ đoạn tương đối huệ mà không phí.

Hôn nhân của đế vương, vốn là như thế. Các phi tần phẩm cấp khá cao trong cung, ý nghĩa tồn tại đầu tiên phần lớn là chính trị, không thể nói đến phu thê tương đầu gì đó. Thậm chí cả tư sắc phẩm hạnh cũng không phải là quan trọng bậc nhất. Loại sự tình này, chỉ cần Yên Lãm có thể tận lực giữ bằng chén nước, không bạc đai ai, trên cơ bản sẽ có thể được mọi người đồng ý và ủng hộ.

Làm đế vương, đây là bốn phận, huống chi bốn nữ tử tiến cung này phẩm mạo tài nghệ đều tốt, nếu luận lên cũng rất xứng đôi với y.

Dung Khiêm lại khe khẽ thở dài một tiếng. “Vô Ky, theo ngươi phân tích, bệ hạ tính toán ra sao.”

An Vô Ky trầm mặc một hồi mới nói: “Hoàng gia thông gia với trọng thần,

vốn là chuyện thường, nhưng hiện giờ nạp liền ba phi, trong nhà đều có người nắm trọng quyền trong quân, đủ thấy sự thân mật và thiện ý bê hạ biểu đạt đối với võ tướng, phải trước văn thần.”

Dung Khiêm gật đầu. Minh phi, Ngọc phi, Như phi, ba nhà đều có cha anh giữ chức quan trọng trong quân, thật sự mà nói đến, y chủ chính nhiều năm, phí hết tâm huyết, đương nhiên tuyệt đối sẽ không để Yên quốc có một nhánh quân đội nào, một võ tướng nào, trong tay có thể có được lực lượng đủ để uy hiếp quân chủ. Việc thông gia của Yên Lãm không phải nhân nhượng cầu toàn, mà là thuận túy biểu đạt thân cận và tín nhiệm.

Uy tín trong quân, không phải xây dựng dễ dàng như vậy. Yên Lãm y tự chấp chính chưa lâu, thân tín chân chính đã khống chế quân quyền cũng không nhiều. Y có thể dựa vào chẳng qua là địa vị quân chủ chính thống của chính y, cùng với an bài và dặn dò của Dung Khiêm năm đó. Chỉ là người như y sao có thể nguyện ý cả đời trốn dưới bóng Dung Khiêm.

Không phải bởi vì đối phương không phải thân tín người cũ của mình, mà ý đồ thu quyền, mà là thông gia kết thân, cho gia môn đối phương vinh quang và ân điển chí cao, để họ nhìn thấy những quang vinh huy hoàng tương lai. Chỉ cần lúc đầu có thể thu phục lòng mọi người, có thể dễ dàng điều khiển quân đội trong tay, vậy thì lâu dài về sau, y có tự tin, khi mình thể hiện năng lực và trí tuệ của người thân là đế vương, những thần tử lúc trước chỉ vì thông gia mà vui mừng này, tất có thể thật lòng mến phục, may mắn vì có được chủ quân như vậy. Sách lược của Yên Lãm, không thể nói là không thích hợp.

An Vô Ky lúc này cũng đang trầm tư: “Nói đến thì Đại Yên ta danh tướng tuy nhiều, các quân phân chẽ, nhưng từ sau Dung tướng, không ai có thể một nhánh độc tú nữa, nếu chỉ là vì nội bộ ổn định, so với những võ tướng này, Hoàng thượng càng quan tâm hơn nên là những văn thần then chốt. Nhưng hiện tại, Hoàng thượng lựa chọn thông gia trước hết, lại là võ tướng. Nói cách khác...” Trong mắt An Vô Ky lóe ra sắc lợ: “Hoàng thượng ngài lại là động tác lớn gì?”

Dung Khiêm cười khổ: “Ta thấy Hoàng thượng nóng lòng có thể mau lẹ như ý, không bị bắt cứ quấy nhiễu gì mà chỉ huy quân đội, chẳng qua là cảm thấy hiện tại đại biển và cơ hội tùy thời đều có thể đến, cho nên y hy vọng có thể mau chóng ổn định cục diện, nắm giữ quân đội, như vậy thời điểm cần thiết, mới có thể nắm chặt kỳ ngộ.”

Trên cơ bản, Yên Lãm có thể sau khi phát hiện một chút manh mối liền có lĩnh ngộ, hành động phán đoán và lưu loát như vậy, Dung Khiêm vẫn rất vì việc giáo dục của mình thành công mà cảm thấy cao hứng. Chỉ là, ôi... Tiểu hài tử giỏi giang hơn nữa, dù sao cũng không thể so sánh với loại lão hổ ly ngàn năm Phượng Khinh Trần kia. Nếu đến lúc đó, thật sự bị Phượng Khinh Trần không công lợi dụng một hồi, đừng nói Yên Lãm, bản thân y cũng sẽ buồn bực đến hộc máu.

Huống chi, cứ thế này, lặng lẽ ẩn trốn ở đây, ở nơi cách hài tử kia không xa, nhìn y cưới một đám thê tử về cung, trong lòng cũng ảm đạm mà mâu thuẫn.

Lạc Xương, Minh phi, Ngọc phi, còn có Như phi. Một lần lại một lần, y chỉ xem mình là đế vương, hoàn toàn lo lắng lợi ích được mất, cân nhắc hết thảy. Quả thật, hôn nhân của quân chủ không thể không liên quan với chính trị. Nhưng nếu tất cả mọi thứ đều bị vứt bỏ, trong cuộc sống chỉ còn lại chính trị, còn lại cân nhắc, liệu y còn có thể có niềm khoái hoạt đáng nói?

Yên Lãm sẽ không bạc đãi những người bên cạnh. Hoàng hậu và các phi tần ở bên cạnh y, có lẽ không thể tính là không hạnh phúc. Có lẽ, họ sẽ may mắn hơn tần phi hậu cung rất nhiều quốc gia, trong rất nhiều lịch sử, nhưng mà bản thân Yên Lãm thì sao?

Đại hài tử bình tĩnh, cưới cho mình từng người vợ kia!

Dung Khiêm bỗng dừng đau lòng.

Một câu ngắn ngắt ngơ ngơ như vậy, y cơ hồ phải buột miệng thốt ra.

Có lẽ ta sai rồi.

Một mực, ta một mực nhớ phải dạy y làm một Hoàng đế tốt như thế nào, lại quên nói cho y biết, làm sao làm một người vui vẻ.

Một mực, ta một mực dạy y thiện đãi quốc gia và con dân mình như thế nào, lại chưa từng nói cho y biết, làm sao để thiện đãi chính y.

Y cúi đầu, nhìn tay trái còn lại của mình.

Y là người có trách nhiệm, y là người có lỗi chăng?

Đại hãi tử cùng ở trong một kinh thành này, cùng ở dưới một bầu trời này, sẽ nhớ chẽ câu nói cuối cùng kia của y chăng.

Làm Hoàng đế tốt!

Y yêu cầu như vậy. Cho nên, vô luận thế nào, người kia đều phải làm được.

Chỉ là, y cũng từng nói, muốn người kia làm một người vui vẻ. Hãi tử kia có còn nhớ không? Y phải chăng cũng từng cố gắng muốn để mình vui vẻ?

Phải chăng yêu cầu cuối cùng nhẹ nhàng kia của y, thì ra nặng nề như vậy, gian nan như vậy. Hãi tử nhỏ xíu kia vô luận thế nào cũng chăng có biện pháp làm được lưỡng toàn.

Chưa từng dạy y.

Y cũng không có chỗ nào để học.

Cho nên, y lựa chọn làm một Hoàng đế tốt, nhưng rốt cuộc không biết làm một người vui vẻ như thế nào nữa.

Một quân chủ hoàn mỹ, một quân chủ hoàn toàn, một hãi tử trừ là quân chủ thì chăng phải là gì nữa. Đây thật sự chính là người y thân trải mấy đời, mấy đời

giáo huấn, phí hết tâm huyết, muốn dạy dỗ ra sao?!

Phảng phất, bên tai bỗng nhiên truyền đến câu hỏi của An Vô Kỵ: “Dung tiên sinh, ngài đã quyết định muôn gắp y rồi, phải không?”

Dung Khiêm hơi ngẩn ra, phục hồi *** thần, cười nói: “Xem tình huống đi. Có thể không gắp đương nhiên bớt việc, nhưng nếu nhất định phải gắp, ta cũng không cần tận lực tránh né là được.”

“Phải không?” An Vô Kỵ nhịn không được hừ lạnh một tiếng: “Nhưng vì sao, hết thảy ta nhìn thấy, toàn là tiên sinh đang chuẩn bị cho tương lai gắp lại!”

“Tiên sinh, ngài mượn lực lượng của Phong đại nhân đặt chân ở kinh thành, hầu như không cố kỵ gì. Với địa vị của Phong đại nhân ở trong triều hiện giờ, thánh quyền được nhận, y bị người đời chú mục như thế nào, ngài hiểu rất rõ. Tiên sinh lại vẫn lựa chọn công khai dính dáng quan hệ với Phong đại nhân, việc này há lại có cái lý giấu tai mắt người lâu dài. Huống chi, tiên sinh ngài... ngài...” Trong ánh mắt An Vô Kỵ rốt cuộc lộ ra vẻ đau đớn và khó chịu, đảo một vòng trên người Dung Khiêm: “Ngài gần đây, thật sự...”

Dung Khiêm thở dài: “Ta đã làm gì? Ta chẳng qua là cố gắng khôi phục thân thể, ăn uống tốt, điều dưỡng tốt, rèn luyện nhiều hơn, muốn thân thể mau mau khỏe lên mà thôi, điều này dù sao cũng không sai chứ?”

An Vô Kỵ chán nản: “Tiên sinh coi ta là tảng đá vô tri vô cảm sao? Thân thể tiên sinh bị tổn quá nặng, muốn khôi phục đâu phải công sớm tối. Ta đã lén hỏi Thanh cô nương, tiên sinh trước kia khi ở trong thôn mặc dù cũng cần mẫn luyện tập, nhưng tuyệt đối không phải giống như bây giờ...”

Dung Khiêm khẽ thở dài một tiếng, trầm ngâm không nói.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 97 : Tận Lực Mà Làm

Đối với tâm tình của An Vô Ky, Dung Khiêm không phải không thể hiểu, nhưng khá là bất đắc dĩ. Để An Vô Ky nhìn người từng được hắn ngược nhìn như núi cao này, vụng về đến cực điểm mà lần lượt luyện tập, nỗ lực đi làm những động tác đối với người bình thường mà nói là cực kỳ đơn giản đó, còn luôn lần lượt thất bại, đây quả thật là một chuyện rất khảo nghiệm năng lực chịu đựng trong tâm lý đối phương.

Y quá cấp thiết hy vọng có thể trong thời gian ngắn nhất, làm cho thân thể ngoài mặt mau chóng chuyển tốt như bình thường, bởi vậy, y không thể không gượng thân thể tàn tạ, từ sớm đến tối một khắc không nghỉ lặp lại luyện tập đơn điệu này.

Có đôi khi y cũng tự mình ở trong lòng đùa giỡn với mình, y hiện tại là một con lừa cộng thêm heo, quay mòng mòng không ngừng và ăn không ngừng. Mỗi ngày mở mắt rời giường, y liền bắt đầu đi quanh sân “tản bộ”. Một lần tản bộ thường sẽ tản đến tối. Mỗi lần gân cốt đau nhức thật sự không chịu đựng được nữa, y mới dựa tường ngồi xuống, dùng cánh tay ngón tay cũng ẩn ẩn làm đau như thế, khẽ đấm đấm bóp bóp đôi chân bã công.

Dung Khiêm thật sự không còn biện pháp khác. Y hiện tại đang phục kiện, quá trình phục kiện tú chi của người tàn tật, trước nay đều cực tra tấn người, thậm chí trong mắt thân nhân chí hữu là thập phần tàn khốc khó kham. Huống chi, y hiện tại còn đem lượng vận động phục kiện bình thường gia tăng mấy lần.

Hơn nữa, y luyện tập, không chỉ là để mình có thể đi lại. Y phải đi thẳng tắp, vững vàng, tự nhiên. Tuy rằng thân thể tàn tạ kia của y, luôn phải còng xuống mới thoái mái đôi chút, y vẫn thời thời khắc khắc chú ý nhắc nhở mình ngẩng

đầu ưỡn ngực, cố gắng để thân thể mình quen nếp thích ứng cảm giác eo mỏi lưng đau đó, đứng lộ ra vẻ cứng nhắc.

Để đạt thành mục tiêu, bỏ ra vất vả và nỗ lực gấp bội, trải qua suy sụp và thương tổn nhất thiết cần, việc này với Dung Khiêm mà nói là không hề dễ dàng. Cường độ phục kiện kiểu này, nếu không phải y tố chất tâm lý tốt, *** thần lực hơn người, chỉ sợ cũng sẽ bởi vì mất đi lòng tin mà kiên trì không nổi. Y có thể coi nhẹ gian nan đau đớn, nhưng đã không thể vào lúc rèn luyện, che giấu sự mệt mỏi và đau khổ của mình. Thời gian cấp bách, cũng không thể tránh những người quan tâm y, không luyện tập trước mặt họ.

Thanh Cô trước kia ở trong thôn cũng coi như đã quen việc y vì hành động tự do mà nỗ lực luyện tập. Song mấy tháng qua, ở bên cạnh mà nhìn, sẽ bất tri bất giác lệ rơi đầy mặt. Với những người đứng ngoài quan sát mà nói, trợ mắt nhìn y mê hôi như mưa, thở dốc đấu tranh, lại chỉ có thể đứng bên nhìn, chẳng giúp được tẹo nào, thật sự cũng rất khó!

Lịch duyệt tâm tính của An Vô Ky, đều không phải Thanh Cô chất phác có khả năng so sánh. Nhưng mà, nhìn người năm đó như thần không thể lay động, lần lượt ngã, lại chậm rãi dùng tay trái run rẩy, chống đỡ tự mình đứng lên, An Vô Ky không thể không thừa nhận, thì ra người cường đại như vậy, cũng sẽ yếu đuối vô trợ như thế.

Nhưng chính là yếu đuối vô trợ như vậy, mới cho hắn biết rằng người kia có lẽ càng cường đại hơn so với ngày trước mình biết.

Người ngã quy, lại có thể chậm rãi đứng lên, tùy tiện phủ bụi đất cho mình, không hề khúc mắc đưa mắt mỉm cười kia. Người hoàn toàn không cảm thấy mình thảm hại, lần lượt làm những động tác đơn giản đơn điệu nhảm chán, chẳng mảy may khuất nhục bất kham kia...

Loại thong dong và ý cười đó, khiến An Vô Ky đổi mặt với y, ngay cả thương hại và phẫn nộ cũng không dám dâng lên, chỉ sợ cảm xúc và tâm tính

như vậy sẽ vui nhục y. Cho nên, không nhìn được, cũng phải nhìn!

Chỉ là, rốt cuộc chỉ là, rốt cuộc ý khó bình, khí khó thuận, tâm khó an!

Sự khó chịu của An Vô Kỵ làm cho Dung Khiêm rất muộn nhắc nhở hắn, những cố gắng này khó coi đúng là hơi khó coi thật, nhưng hiệu quả thực sự tốt lắm!

Y không hề làm bậy. Để phục kiện chính xác, y đã nhờ Trương Mẫn Hân giúp y nối với Phong Kính Tiết, mỗi tháng ít nhất câu thông với Phong Kính Tiết hơn nửa canh giờ, không ngừng đem trạng huống của mình nói cho Phong Kính Tiết biết, nhờ Phong Kính Tiết căn cứ trạng huống thực tế giúp y tùy thời điều chỉnh lập ra phương pháp phục kiện và phương thức bồi bổ tốt nhất.

Trước kia tuy rằng y có thể miễn cưỡng bỏ gậy đi lại, nhưng thời gian đi hơi dài một chút, thân thể liền ăn không tiêu. Mà mấy tháng này liên tục kiên trì, đến bây giờ, y đã có thể hoàn toàn bỏ gậy. Trên cơ bản, chỉ cần không phải là đường quá dài, đừng chạy hoặc đi nhanh, chỉ đi chậm chậm, vậy trong khoảng thời gian ngắn, tư thế đi lại của y nhìn qua đã không sai biệt lắm với những người bình thường.

Mà những động tác tương đối tốn sức, tương đối khảo nghiệm cân bằng đó, tỷ như khom lưng, ngồi xổm, y hiện tại cũng có thể làm gần giống bình thường, mà không có vấn đề thở dốc rõ ràng hoặc là choáng váng đến khó lòng đứng dậy. Đương nhiên, những thứ quá nặng y vẫn không thể xách.

Trên cơ bản, chỉ cần không làm động tác quá kịch liệt, y đã có thể kiên trì giữ trạng thái như người bình thường gần một canh giờ, cuộc sống bình thường yêu cầu, y cũng đã có thể dùng một tay trái, thập phần thuận thực tự nhiên mà làm tốt. Mặc đồ cởi đồ cầm đồ những việc này, hiện giờ với y mà nói đều là đơn giản thoải mái không thành vấn đề.

Hiện tại có tiền rồi, rất nhiều việc nhà cũng không nhất định phải do y làm. Bình thường y dùng tay trái viết văn, vẽ tranh, cũng đã rèn luyện đến có thể

vung lên là xong, thậm chí còn có thời gian chỉnh sửa ra một bàn râu ria đủ các loại.

Ngẫu nhiên hứng thú, y cũng sẽ xuống bếp, tự mình rửa rửa cắt cắt nhóm lửa nấu nướng, một tay cũng có thể làm ra bữa cơm khiến người ta thèm nhớ dài. Màu sắc không hẳn là đặc biệt phong phú, hương vị kia vô cùng ngon miệng. Chỉ là, rất đáng thương, bữa cơm bản thân y hứng trí bùng bùng nấu ra, lại chỉ có thể cho người khác ăn, mình thì chẳng được vào miệng. Bởi vì y đang cố gắng bồi bổ, dạ dày chỉ lớn bằng ấy, tiêu hóa cũng chỉ có thể nhanh như vậy, hiện tại chỉ cần không phải là những món có thể giúp y điều dưỡng thông khí huyết, giúp tăng cân, thì y chẳng còn dạ dày trống để mà ăn.

Sau mấy tháng như nhồi vịt, thân thể bởi vì thương bệnh mà gầy gò dị thường kia rõ cuộc đã dần dần sinh thịt, trên mặt cũng chậm rãi có chút huyết sắc. Tuy rằng hiện tại bàn tay chìa ra, vẫn nhìn ra được là rất gầy yếu, nhưng nếu tiếp tục phát triển theo tốc độ này, tạo ra một cục cưng khỏe mạnh mặt đầy hồng quang, hẳn là ngày một ngày hai nhỉ?

Xem đi xem đi, hết thảy đều đang chuyển tốt...

Dung Khiêm ở đây cảm thấy hết thảy đều tốt, An Vô Ky lại có chút giận đến từ đó: “Dung tiên sinh, ngài thật sự cảm thấy hết thảy đều tốt sao? Không sai, ngoài mặt thân thể ngài đang hồi phục rất nhanh, thế nhưng, đạo lý vạn sự dục tốc bất đạt ta cũng hiểu được. Ngài huấn luyện liều mạng như vậy, nhìn bên ngoài cơ thể đúng là bình thường, nhưng bên trong thì sao? Có càng bị thương cǎn bản không?”

Dung Khiêm mở miệng, chưa nghĩ ra nên phản bác thế nào. Mà An Vô Ky cũng không cho y nói chen, tức giận nói tiếp: “Ngài coi ngài hiện tại mỗi ngày ăn những gì? Canh can cao cầu kỷ, bổ huyết. Đường phèn ngân nhĩ liên tử quế viên, bổ khí. Canh kê nhung ngư nhung hoàn tử, bổ thịt. Nước cải, trừ độc. Phô mai sơn dương, xua hàn. Còn có món thịt mỡ hầm không thêm muối kia là dùng làm gì? Cho ngài mập lên!?”

Dung Khiêm nghe mà buồn nôn. Mấy thứ này hiện tại đừng nói là ăn, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn. Nhưng còn biện pháp nào đâu? Tì vị của y yếu, không phải mấy thứ chưng hầm rục hoặc băm nhuyễn ra thì thân thể không hấp thu được.

“Ngài lần cuối cùng nếm những thứ chua cay mặn là khi nào? Ăn uống vui chơi, ăn uống vui chơi, nhân sinh từ đại hưởng thụ đệ nhất chính là ăn. Nhưng ngài hiện tại ăn cái gì cũng chỉ vì làm mình béo lên, mỗi ngày thuốc bổ lại thuốc bổ, một hai canh giờ là ăn một lần những thứ nhạt nhẽo chẳng có mùi vị. Rõ ràng buồn nôn muốn chết, còn cắn răng nuốt xuống. Ngài ngài... Bồi bổ dưỡng thân cố nhiên là quan trọng, nhưng có quan trọng đến nước này không?”

An Vô Ky nhịn hoài nhịn mãi, không thể nhịn được nữa, rốt cuộc thốt ra một câu cuối cùng: “Ngài cho ngài là bà bầu dưỡng thai hả!”

Dung Khiêm bị hắt nói cho buồn nôn. Quả nhiên thà bị người sợ, chớ bị người kinh. Y bắt đầu nghĩ lại, có phải mình xử sự hơi bị hiền lành? Gần đây lần này phải chẳng thật sự lưu lạc quá đáng? Cho nên tiểu tử này không thèm khách khí nữa?

Vì thế y trừng An Vô Ky. Cho dù y ngày ngày bồi bổ đến ghê tởm buồn nôn, nhìn thấy cái gì cũng muốn ói, miệng cả ngày nhạt thêch, chỉ cảm thấy ăn đã là chuyện còn thống khổ hơn cả phục kiện, nhân sinh không hề có lạc thú, đây cũng là chuyện của bản thân y. Y cao hứng, y vui lòng, tiểu tử ngươi mắc gì khoa tay múa chân sوت ruột bốc khói?

An Vô Ky không hề áy náy, trừng mắt nhìn y: “Dung tướng ta biết là người cầm được buông được, xưa nay không bận lòng vì ngoại vật, Dung tiên sinh, hiện tại ngài hành sự chấp nhất như thế, khiên cưỡng như thế, ngài thế này, rốt cuộc là vì ai?”

Dung Khiêm buồn bức. Tiểu tử này, trong lòng đã có đáp án, tại sao còn nhất định phải tra hỏi. Còn có thể là vì ai, lý do của y, không phải rất đơn giản sao?

Tiếp tục phát triển theo dấu hiệu này, y tất nhiên sẽ phải gặp lại Yên Lãm. Nhưng mà, y tội gì nhất định để Yên Lãm nhìn thấy một Dung Khiêm gió thổi là bay.

Y không ngại phơi ra sự yếu đuối và vô lực của mình trước mặt thiếu niên y một tay bồi dưỡng, nhưng nếu sự yếu đuối và vô lực này là do chính hài tử kia tạo thành, vậy thì cũng không cần đi kích thích nữa.

Thiếu niên kia, có thể đi đến bước hôm nay đây, là rất không dễ dàng. Nỗi khổ nêu chịu dù sao bản thân y cũng chịu đủ rồi, cần gì phải khiến hài tử kia đi thống khổ tự trách nữa.

Nếu tiểu tử kia bị kích thích quá độ, vừa khóc vừa kêu vừa hối vừa thẹn vừa rời lệ đầy mặt. Người khác chịu được, bản thân y cũng chẳng chịu nổi. Y... không phải cũng là lo nghĩ cho tai và *** thần của mình sao?

Y hiện tại không trông chờ mình có thể quay về làm cao thủ tuyệt thế, nhưng ít ra không thể kém hơn người thường. Ít nhất phải có thể vững vàng đứng trước mặt thiếu niên kia, mỉm cười với y. Ít nhất, lúc hài tử kia điên cuồng đánh giá y, sẽ không nhìn thấy một Dung Khiêm quá gầy yếu tiêu tụt không có huyết sắc. Ít nhất, khi hai bên tâm tình khoái trá, họ có thể sống vai tần bộ một lúc dưới ánh dương, nhìn non sông tốt đẹp hai bên từng bỏ ra rất nhiều nỗ lực. Ít nhất... Nếu cần trò chuyện thời gian khá dài, *** thần và thể lực của y không đến mức lộ rõ là không chèo chống nổi...

Y chỉ hy vọng, trước mặt hài tử đó, biểu hiện của y có thể khá một chút, khá hơn chút nữa, chỉ thế mà thôi. Xem, đây chỉ là nguyện vọng đơn giản cỡ nào, có gì đáng để người khác giật chân.

Rất rõ ràng, đối với tâm tư của Dung Khiêm, An Vô Ky không phải là không thể đoán được, chỉ là hoàn toàn chẳng thể lý giải, chẳng muốn tiếp nhận: “Dung tướng, ngài cứ muốn gặp y như vậy.”

Dung Khiêm mỉm cười, tâm tư bỗng nhiên thoảng xa xăm: “Ta... Ta không

yên tâm.”

Một tiếng này, thoảng có thở than, bên môi lại có chút ý cười thong thả, đường nét trên mặt dường như cũng đã nhu hòa lại.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 98 : Giữa Tình Và Lý

Dung Khiêm nói y không yên lòng, An Vô Ky thoảng ngẩn ra, nhìn y lăng lăng một hồi, mới nói: “Hoàng thượng đã không còn là trẻ con. Tuổi này, cho dù y năm đó không có... Cũng đã có thể tự chấp chính. Quyết đoán sát phạt khi chính biến trước đây, thủ đoạn bình tĩnh khi lý chính hiện giờ, Hoàng thượng đã sớm hiển lộ khí tượng của anh chủ, ngài còn gì không yên tâm nữa?”

Dung Khiêm mỉm cười lắc đầu.

Đúng vậy, hài tử kia đã trưởng thành, nhưng mà, vẫn phải không cầm nổi lòng, lặng lẽ gọi y là hài tử.

Hài tử kia giỏi giang, nhưng mà, vẫn cứ bất tri bất giác đi trù tính thay y, bận tâm vì y.

Ừm, đây chỉ là thái độ bình thường nhỉ. Đó là hài tử y che chở trong lòng trong tay, nhìn lớn lên, đó là đồ nhi y dốc hết tâm huyết, cố gắng dạy ra.

Đây chỉ là tâm ý của phụ mẫu nói chung nhỉ? Vô luận hài tử đã lớn cỡ nào, giỏi giang cỡ nào, trong mắt phụ mẫu, cũng vẫn vĩnh viễn không lớn, vĩnh viễn khiến y nóng ruột nóng gan.

Y thật sự chỉ là, không an tâm được!

Y không thể đi an bài hết thảy thay Yên Lãm, nhưng mà y chí ít có thể một mực trông nom bên cạnh, chí ít khi hài tử kia quả thật cần mình, y có thể lập tức xuất hiện!

An Vô Ky nhìn Dung Khiêm thẫn sắc dần dần ngơ ngẩn, ánh mắt hơi ảm

đạm, nhẹ nhàng nói: “Ta trước nay chỉ trung với quốc, lại lười trung với một quân chủ nào đó. Y là một Hoàng đế anh minh, quyết sách của y hữu dụng cho quốc gia, cho nên dù là đã trải qua hết thảy năm đó, biết rõ lúc trước y đã làm gì, ta vẫn nguyện ý tiếp tục xuất lực vì y. Nhưng mà, Dung tướng! Ngài làm vì quốc gia này đủ rồi! Ngài làm vì y cũng đủ rồi! Tôi gì còn phải tiếp tục? Tôi gì vì làm cho y dễ chịu một ít, rồi bức bách mình, tra tấn mình tàn khốc như thế? Nếu không phải y, ngài căn bản sẽ không biến thành...”

Dung Khiêm hơi nhướng mày: “Vô Ky, ta là Dung Khiêm. Không ai có thể làm chủ việc sinh tử họa phúc của ta, quân chủ cũng thế. Hết thảy của ta đều là lựa chọn của chính ta tạo thành, trước nay không hề liên quan đến người khác. Chính biến như thế, lăng trì như thế, cụt tay cũng là như thế. Đến bây giờ, hết thảy nỗ lực ta làm, cũng vẫn là lựa chọn của chính ta. Ta chưa từng bức bách mình, tra tấn mình. Ta làm, chỉ là những chuyện ta muốn làm, nguyện ý làm, chỉ đơn giản như vậy.”

Y nói nhàn nhạt, mặt mày bình yên, lại tự có một loại bẽ nghẽn gao khí, khiến An Vô Ky chấn động hồi lâu không thể nói gì.

Dung Khiêm chính là Dung Khiêm, cho dù trăm chết sống sót, xác tàn tồn tại, y vẫn là Dung Khiêm y nguyên! Dung Khiêm trên trời dưới đất, độc nhất vô nhị, không ai có thể khuất phục, có thể làm chủ!

Y chưa bao giờ cảm thấy y đang hy sinh vì bất cứ ai, bởi vì người nào mà chịu đựng ủy khuất, y làm chuyện bản thân y lựa chọn muốn làm, cũng từ đó nhận được khoái lạc và thỏa mãn. Cho nên y sẽ cảm thấy hết thảy y làm thuần là vì bản thân y mà thôi.

Y kỳ thật cũng coi như là một người ích kỷ nhỉ. Nghĩ như vậy, Dung Khiêm bất tri bất giác lại mỉm cười.

An Vô Ky lại trầm mặc giây lát, bỗng trầm giọng nói: “Có thể, Dung tướng mất tích xuất hiện lần nữa, việc này với Đại Yên, với Hoàng thượng, với chính

Dung tướng, sẽ thật sự tốt ư?”

Dung Khiêm hơi nhíu mày, không trả lời.

An Vô Ky đưa mắt nhìn y chăm chú: “Dung tướng vì nước lao tâm đến mức này, quốc gia quân vương phải lấy gì báo đáp Dung tướng? Công của Dung tướng to lớn nhường ấy, lại có vật gì thưởng được. Địa vị của Dung tướng, Đại Yên hiện nay có vị nào để thăng? Dung tướng thân đã tàn đến nước này, lấy gì đứng giữa triều đường nữa, thành mà không thể lui thân, toàn thủy mà không chịu toàn chung, há là hành vi của người đại trí tuệ?”

Dung Khiêm cười khổ, những điều này y đương nhiên biết, ngay từ đầu đã biết. Như y bây giờ, phiêu nhiên ẩn dật tất nhiên là giai thoại nhân gian. Nhưng nếu lại muốn ra mặt lần nữa, bắt kể với Hoàng đế hay với cả triều đình mà nói, đều là một đại nan đề trên việc an trí.

Ngay cả từ góc độ vì Yên Lãm mà nói, lâu dài có một người thân phận địa vị đủ để tương đương với y, uy vọng lại một mực trên y, mà bản thân còn không thể không vĩnh viễn đội ơn đè trên đầu, đối với uy tín công nghiệp của một Hoàng đế, đều là có hại vô ích, hơn nữa, cảm giác đó trên cơ bản là không có khả năng tuyệt vời lắm.

Ngày đó y ở trà quán chợt gặp Yên Lãm, rồi lại bình yên quay người vuột mất, vốn chẳng phải là tâm tồn khúc mắc gì, hoặc là lười tiếp tục lao tâm lao lực vì Yên quốc, chỉ muốn sống những ngày yên bình, mà chỉ bởi vì y biết, nếu y lại xuất hiện, từ lâu dài mà nói, với Yên Lãm không phải là chuyện tốt.

Mà hiện tại, y không thể cân nhắc xuất hiện một lần nữa, chẳng qua bởi vì y không hy vọng có chuyện càng gay go hơn việc y trở lại phát sinh trên người Yên Lãm mà thôi. Về phần tình cảnh xấu hổ tương lai mình sẽ đổi mặt, y cũng lười nghĩ nhiều.

Tuy là như thế, nhưng tiểu tử An Vô Ky này nói chuyện trực tiếp quá...

An Vô Kỵ lại vẫn chưa nói xong.

“Hoàng thượng quả thật vô cùng nhớ Dung tướng, thập phần xấu hổ vì chuyện cũ, cho nên mới phái ra những nhân vật tâm phúc tài giỏi nhất tìm kiếm Dung tướng khắp nơi. Nếu vĩnh viễn không tìm thấy Dung tướng, sự nhớ nhung và áy náy của y với Dung tướng tất nhiên trọn đời không đổi. Nhưng mà, nếu Dung tướng vào khi y bị nguy bị nhục xuất hiện như thần binh từ trên trời giáng xuống, thay y giải quyết hết thảy, mà còn để Hoàng thượng biết, ngài kỳ thật vẫn ở bên cạnh bình tĩnh quan sát, cho nên đến bây giờ mới có thể kịp thời ra tay cứu giúp, Hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào?”

An Vô Kỵ cười khẩy một tiếng: “Chắc hẳn, y lúc ấy nhất định sẽ vô cùng cảm động, vô cùng cao hứng, vô cùng... Nhưng mà, về sau thì? Bệ hạ là một vị đế vương tài ba, nhưng người có tâm đế vương, sao có thể chấp nhận lâu dài một thần tử phải được đội lốt cúng bái, tôn sùng quá phận ở ngay bên cạnh mình. Người có tâm đế vương sao có thể vĩnh viễn có tấm lòng son không thay không đổi, chưa từng nghi kỵ? Dung tướng, ngài và y quân thần vừa lòng, rốt cuộc lại có thể được bao lâu?”

Nụ cười khẩy bên môi An Vô Kỵ sâu dần: “Một năm, hai năm, hay là mươi năm, hai mươi năm? Các người thật có thể vĩnh viễn không tranh chấp, không mâu thuẫn? Công tương cứu tương trợ hôm nay, thật sự sẽ không biến thành tội danh nhìn trộm đế vương tương lai? Hôm nay ngài moi tim gan ra đổi đãi, thật sự sẽ không trở thành lý do oán hận của quân chủ trong tương lai? Hôm nay, y sẽ cảm kích Dung tướng nguy nan tương trợ, ngày khác, y sẽ phẫn nộ bất bình, coi, Dung Khiêm kia, biết rõ trước mắt trẫm là cạm bẫy, nhưng vẫn chỉ nhìn, chờ trẫm rơi xuống, xấu mặt rồi, mới bày ra tư thái ân nhân đến cứu giúp...”

Dung Khiêm hơi nhíu mày: “Vô Kỵ, ngươi lo ngại quá nhiều rồi. Y là một Hoàng đế tốt, y sẽ không...”

An Vô Kỵ cắn răng oán hận nói: “Ta biết y là một Hoàng đế tốt, đây chính là lý do ta hiệu trung cho y. Nhưng mà, Hoàng đế tốt tất phải có đủ dã tâm, đủ

quyết đoán, đủ độc ác. Vì diệt trừ chướng ngại, bảo đảm quyền lợi, không có mảy may ôn tình. Lặng trì ngày đó là vì đâu mà đến, Dung tiên sinh có thể lười so đo lại, nhưng tiểu nhân vật ta đây, đến nay vẫn chưa quên.”

Dung Khiêm rốt cuộc thở dài nặng nề, coi đi, tiểu tử này quả nhiên là đang ghi thù. Nhưng việc này hình như chẳng liên quan gì tới hắn, có đến mức hận nghiến răng nghiến lợi như vậy không?

“Y hiện tại đương nhiên sẽ không làm như vậy. Nhưng về sau thì sao, năm rộng tháng dài, sau khi tất cả ân nghĩa dần dần bị thời gian phai mờ, sau khi y càng ngày càng cảm giác được một thần tử thân phận quá cao quý cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt một cách phiền phức, sau khi y bỗng nhiên phát hiện, mình cho dù thân là đế vương cũng rất khó tùy tâm sở欲, Dung tướng, Dung tiên sinh, ngài có thể cam đoan y sẽ vĩnh viễn không làm như vậy?”

Dung Khiêm trầm mặc, y không thể, y không có lòng tin như vậy.

Trên lịch trình mấy đời, y đã trải qua gấp qua quá nhiều, ngoại trừ y, tình kiếp mấy đời của Phương Khinh Trần cũng tỏ rõ như thế, tâm đế vương lựa chọn cuối cùng sẽ là gì. Trong các bạn học, trừ Phương Khinh Trần, cũng có không ít người mô phỏng không rời đế vương. Mà rất nhiều kết quả cuối cùng, đều xác minh lời An Vô Ky.

Đây cơ hồ đã là một loại tất nhiên. Bất kể là quân chủ trời sinh hùng tài đại lược, hay là thiếu niên vốn yếu đuối vô năng, thậm chí nữ tử thiên tính tương đối trọng tình đều giống nhau. Một khi thân tại đế vị lâu dài, tư tưởng hành sự lựa chọn, cuối cùng rất khó thoát khỏi phương thức tất nhiên của đế vương, chỉ là... chỉ là, việc này lại có gì liên quan?

Dung Khiêm bật cười.

Y lại chẳng phải Phương Khinh Trần. Cả ngày hận đời, cầu mà không được. Rất lâu rất lâu về trước, y đã chẳng còn đi suy nghĩ, người khác phải chẳng báo đáp, phải chẳng lý giải, phải chẳng hiểu được... mấy ý nghĩ nhảm chán thế này.

Ngày đó hạ quyết định, một tay an bài hài tử này xa lánh mình, đã sớm không cầu lý giải và báo đáp. Hiện tại Yên Lãm có thể có thiện ý áy náy như vậy, đã là y được thêm ngoài mức. Thiện ý quý giá như vậy, cho dù là lại sẽ bị tiêu mòn đến hủy diệt, lại trở thành thương tổn, chẳng qua là trở về nguyên điểm, vậy thì thế nào?

Đã không cầu gì, thì sẽ không mất gì. Y chẳng qua là đang làm chuyện mình thích làm, những kết quả quá lâu dài, tương lai quá xa xôi đó, những cái gọi là lo nghĩ của trí giả đó, hết thảy không phải điều y sẽ để ý. Hoặc là, từ trong xương cốt mà nhìn, y chính là một đồ đần khoác áo trí giả.

Nhiều năm về sau, hài tử kia sẽ dùng ánh mắt thế nào để nhìn y, lấy tâm tính thế nào để đối đãi y, quan trọng sao?

Chỉ là trước mắt, chỉ là khi còn lực lượng, còn có thể trợ giúp y, đừng để y sa vào bẫy của người khác, đây mới là chuyện quan trọng!

Tương lai như thế nào, căn bản không có trong cân nhắc của y. Cái gọi là cầu nhân được nhân, cũng chẳng qua như thế. Dù sao ngay cả bị trói lên pháp trường lăng trì, cũng có thể tâm tính rất tốt mà ứng phó, thì dựa vào cái gì, hiện tại lại vì loại sự tình không thú vị này mà thấp thỏm bất an chần chờ bất định chứ.

Thấy Dung Khiêm vẻ mặt ung dung mang theo ý cười, An Vô Kỵ nhìn giùm cũng thấy nóng máu: “Ngài, ngài, ngài cho dù không để ý chính ngài, cũng nên nghĩ cho chúng ta một chút. Ngài để một Hoàng đế *** minh lợi hại như vậy, phát hiện thủ hạ y tín nhiệm nhất, kỳ thật vẫn giấu một chuyện y để ý nhất, phát hiện thủ lĩnh mật thám y phái ra điều tra tình báo, kỳ thật vẫn âm thầm điều tra chuyện của y đi báo cáo cho người khác, y sẽ nghĩ thế nào, làm thế nào?”

Dung Khiêm bật cười: “Vô Kỵ, theo tính ngươi, một khi phát hiện Hoàng đế không có sự độ lượng để ngươi tâm phục khẩu phục, tất nhiên là tiêu tiêu dao dao đi đến bóng dáng cũng chẳng tìm ra, những công danh lợi lộc này, làm sao đã ràng buộc được ngươi rồi. Về phần Trường Thanh, với xuất thân công huân

của y, còn cả địa vị trong triều, dù tệ hơn nữa thì vinh hoa một đời cũng không ngại, tối đa là không được trọng dụng tín nhiệm thôi. Có lẽ y không ngại chuyện ngẫu nhiên bị ta liên lụy một chút đâu.”

Y nơi này cười thật thoả mái, An Vô Ky thì giận đến phẫn uất tràn lòng. Người này nói mới dễ nghe làm sao, trong lòng còn không phải là chỉ lo lắng cho Hoàng đế kia của y, họa phúc của người khác mai sau không phải là y không thèm để ý, nhưng so ra một mực xếp sau!

An Vô Ky âm thầm nghĩ rắng: “Ngài không thèm để ý sự sống chết của bọn ta thì thôi, Thanh cô nương ngài cũng…”

Dung Khiêm cuối cùng nhíu mày lộ ra vẻ không vui.

“Vô Ky, ta biết ngươi không thích người kia, nhưng không cần hạ thấp y như thế. Y là ta dạy dỗ ra, độ lượng tấm lòng đảm thức bụng dạ của y ta đều hiểu rõ. Thân là đế vương, có lẽ không thể tránh được phải có một số nghi ngờ và kiêng ky, cũng không thể không lựa chọn làm một số việc vô tình, nhưng nếu nói y sẽ hẹp hòi đến mức đi so đo với một thôn cô không hề có lực uy hiếp...” Y giận dữ nói: “Ngươi nhìn như vậy, rõ cuộc là đang hạ thấp y, hay là đang hạ thấp ta?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 99 : Tự Làm Tự Chịu

Dung Khiêm nổi giận mất vui, An Vô Ky hơi đỏ mặt. Hắn hiểu mình bởi vì ghi hận việc lăng trì lúc trước, lại thêm một lòng muốn khuyên giải Dung Khiêm, mới nói nồng hối thiểu suy nghĩ. Nhưng trong lòng ít nhiều vẫn hơi căm giận, cảm thấy nghĩ hoài không hiểu được, vì sao Dung Khiêm phải tử trung đến cùng với tiểu Hoàng đế kia như thế?

Lấy sự hiểu biết của hắn với Dung Khiêm, Dung tướng chưa bao giờ là loại người ngu trung đơn thuần mù quáng, chỉ biết trung với một quân vương nào đó. Đến cả loại tư tưởng chỉ hiệu trung với quốc, mà không đơn thuần hiệu trung cho quân này của hắn, cũng bởi vì ánh hưởng của Dung Khiêm mà đến. Thế thì, bản thân Dung Khiêm lại là bởi vì điều gì, phải chọn dốc lòng kiệt lực vĩnh viễn không oán ngôn trù tính vì tiểu Hoàng đế kia?

Hắn càng nghĩ càng khó hiểu, vì thế cũng không thể xuống nước nhận sai, cục diện rõ cuộc cương lại đó.

May mà lúc này cửa phòng bị đẩy mở, vừa hay tháo bỏ quần cảnh cho hắn.

Thanh Cô bưng một bát canh can cao cầu kỳ tiến vào: “Dung đại ca, muội...” Vào phòng trông thấy An Vô Ky, mắt hơi sáng lên, lời nói chột ngắt: “An công tử! Người đến rồi?” Ngữ khí vừa mừng vừa sợ.

An Vô Ky sắc mặt trắng nhợt, cười gượng mỉm tiếng: “Ta đến thăm Dung tiên sinh.”

Thanh Cô cười nói: “Đến rồi sao cũng chẳng nói cho ta biết một tiếng?”

Mặt An Vô Ky bắt đầu vã mồ hôi: “Nghe nói cô đang pha trà, cho nên ta không quấy rầy cô.”

“Kỳ thật ta đang giúp Dung đại ca hầm...”

Không đợi Thanh Cô nói hết lời, An Vô Ky vội vàng chắp tay với Dung Khiêm: “Dung tiên sinh, ta quấy rầy quá lâu rồi, trong nha môn còn có việc, ta bây giờ cáo từ trước!”

Không chờ Dung Khiêm đáp lời, hắn đã quay người ba chân bốn cẳng bỏ chạy nhanh như chớp.

Thanh Cô buông bát xuống: “Dung đại ca, huynh uống trước...” Quay đầu cũng chạy theo không thấy bóng dáng.

Dung Khiêm ngồi tại chỗ mà ngẩn ra. Hừm, không phải ta không thông minh, thật sự là thế giới này biến hóa nhanh quá. An Vô Ky bám chết khiến y đau cả đầu kia lại bị Thanh Cô vừa lộ mặt đã dọa thành như thế? Hừm, còn cả Thanh Cô ngoan ngoãn lương thiện nhà y nữa, lại dốc sức đuổi theo nam nhân như vậy...

Y đưa tay rờ căm, hiểu kỹ mà tự hỏi.

Ôi, con người ta quả nhiên không thể quá tự mình trung tâm, phải chăng gần đây bởi vì cả tâm tư đều đặt trên việc phục kiện, cho nên chuyện của người bên cạnh cũng không chú ý lắm? Ôi, quan tâm không đủ, phải tự kiểm điểm thôi.

Chẳng nhẽ... Lẽ nào...

Bởi vì An Vô Ky gần đây đặc biệt ưa lúc ẩn lúc hiện bên cạnh mình, vừa không cẩn thận đã cùng Thanh Cô phát triển ra chút chuyện gì không thể không nói?

Dung Khiêm ở đây mắt toát lục quang nghĩ ngợi lung tung, hơi dương dương tự đắc mà tự mỉm cười, lại không biết An Vô Ky đáng thương bên kia thi triển

khinh công muôn chạy, nhưng Thanh Cô bước chân cực nhanh, hắn còn chưa thể ra cửa ngoại viện đã bị Thanh Cô đuổi kịp. Mà Thanh Cô vừa mở miệng chính là Dung Khiêm: “An công tử, chuyện Dung đại ca, ngươi nói cứ giao cho ngươi, sao lâu vây rồi cũng chưa có động tĩnh?”

An Vô Kỵ mồ hôi như mưa: “Việc này không thể quá gấp, dù sao cũng phải chậm rãi chọn lựa tốt nhất mới được.”

Thanh Cô hơi không vui: “Cũng mấy tháng rồi, còn chưa chọn được à? Kinh thành lớn như vậy, danh môn sĩ nữ không một người thích hợp?”

Thanh Cô mặc dù là cô nương chất phác, nhưng chuyện liên quan đến Dung đại ca, nàng không phải dễ lừa như vậy.

An Vô Kỵ đau to như đấm, lên giọng ho khan.

Ôi ôi ôi, một lần sẩy chân để hận nghìn đời, ai bảo hắn lúc ấy phải nhiều chuyện cơ!

Ngày đó Dung Khiêm thần hồn bay mất, qua quýt gật đầu, khiến Thanh Cô cho là y đồng ý muốn cưới vợ, cao cao hứng hứng đi tìm bà mối. An Vô Kỵ ở bên xem trò cười rất vui vẻ, chẳng những không nhắc nhở, còn rất tích cực ở đó châm đầu vào lửa. Sau đó Dung Khiêm phục hồi *** thần, nghiêm lệnh hắn đi ngăn cản, hắn không dám không ngăn. Nhưng tuy là hắn kịp thời lừa Thanh Cô đang kéo bà mối nói đông nói tây quay về, song Thanh Cô luôn nghe lời lần này vô luận Dung Khiêm nói thế nào, nhất định không chịu gác việc này lại.

Thanh Cô không có lý tưởng và kỳ vọng gì vĩ đại, nàng là người bình thường, thế giới của nàng rất nhỏ, nàng không thể lý giải cuộc sống của những đại nhân vật tài ba ấy. Trong mắt nàng, thành gia lập nghiệp cưới vợ sinh con, chính là đại sự lớn nhất của đời người. Dung đại ca thân thể không tốt, không chịu nói chuyện cưới vợ, vẫn khiến nàng âm thầm lo lắng, mà nay chẳng dễ dàng gì Dung đại ca đã mở miệng, đương nhiên phải thừa cơ thay y tìm một nàng dâu mới đúng! Y một mình cô đơn, cho dù có mình làm bạn, dù sao mình không phải thê

tử biết đau biết nóng ngủ trên một giường, dù sao nàng cũng chẳng có cách cho y có con, không thể giúp y nối dõi tông đường.

Hơn nữa, một nữ nhân vừa xấu vừa tàn vừa không có bản lĩnh như mình, chẳng biết ngày mai sẽ ra sao? Nếu không nhân bấy giờ còn có năng lực, mau chóng xử lý đại sự này thay Dung đại ca, tương lai ngộ nhỡ mình có gì ngoài ý, không thể ở bên cạnh y nữa, còn ai chịu lưu tâm thay y, trù tính vì y đây? Đôi lại Dung đại ca khăng định sẽ không nghĩ nhiều mấy việc này. May bằng hữu Dung đại ca quen biết đều là đại nam nhân, khăng định cũng không có tâm tư tỉ mỉ như vậy. Chút tâm ý khe khẽ này của nàng, tuy là không chịu nói với bất cứ ai, lại vô cùng kiên trì vô cùng cố chấp, ngay cả Dung Khiêm cũng chẳng khuyên nổi nàng.

Cuối cùng, An Vô Ky đành phải tự mình thu thập cái sọt mình tự chọc, lặng lẽ nói với nàng, với bốn sự nhân tài của Dung Khiêm, các cô nương trong thôn người nào xứng được với y, chẳng bằng chờ về sau yên ổn ở kinh thành, gầy dựng xong sự nghiệp, lại nói việc cưới xin của danh môn thực nữ trong thành cho Dung Khiêm, thế mới xem như hoàn mỹ.

Thanh Cô nghe vậy cảm thấy có lý. Nàng đương nhiên cảm thấy Dung đại ca của nàng tất là tiên nữ thiên hạ cũng xứng, nữ tử danh môn trong kinh tất nhiên không thành vấn đề, quả nhiên cứ chờ về sau có cơ hội, kết duyên với thượng môn càng tốt hơn thì mới thỏa đáng, bởi vậy cũng không kiên trì nữa.

Dung Khiêm chỉ cho là An Vô Ky đã chậm rãi khuyên bảo được Thanh Cô hồi chuyển tâm tư, đâu có ngờ được tiểu tử này chẳng qua là đã ghi một khoản nợ dài hạn, liều mạng kéo dài ải khó trước mắt ra mai sau mà thôi.

Từ sau khi vào kinh, lúc đầu Thanh Cô còn nỗ lực chuyên tâm lo liệu buôn bán, nhưng theo chõ đứng dần ổn, việc buôn bán của trà lâu dần dần thịnh vượng, nàng lại bắt đầu lo nghĩ hôn sự của Dung Khiêm, thấy An Vô Ky là liên tục thúc giục việc này.

Vốn nàng là một thôn cô nho nhỏ, cũng không có bốn sự gì có thể bức được An Vô Ky, nhưng An Vô Ky lại tự chui vào rọ, từ sau khi vô ý nhìn thấy Thanh Cô vung tay với một đám sai dịch giả thì vẫn âm thầm đỏ mắt với thôn nữ nho nhỏ này, trong lòng ngày ngày nói thầm không biết Dung Khiêm đã lén dạy nàng bốn sự gì. Sau khi mọi người thân quen, hắn liền lén mời Thanh Cô đấu võ.

Thanh Cô lúc đầu tất nhiên vừa nghe đấu võ là sợ đến hai mắt đăm đăm, song trong cái đầu linh hoạt kia của An Vô Ky, lại có trăm ngàn phương pháp có thể khiến nàng mắc câu. Hắn chỉ hữu ý vô ý đề cập Dung Khiêm không phải người tầm thường, tuy có không ít hảo bằng hữu, nhưng cũng sẽ có một số kẻ thù lợi hại, không chừng về sau kẻ thù sẽ đến cửa kiểm chuyện, vạn nhất Dung Khiêm không thể tự bảo vệ mình vân vân...

Quả nhiên, Thanh Cô lập tức trở nên tích cực, rất tích cực mà đáp ứng cùng An Vô Ky luận võ so kỹ để thừa cơ học tập.

Thanh Cô tuyệt không phải kỳ tài võ học gì, nhưng nàng nội lực cực cao, phản ứng linh mẫn, lại thêm cần mẫn ham học, mỗi lần bị đánh ngã, tất phải hỏi mình làm sao mà ngã, đã phạm lỗi gì, An Vô Ky lại dùng chiêu thức gì thành công, sau đó tự mình quay đầu luyện tập từng lần, không chê đơn điệu lặp lại.

Về sau Dung Khiêm bỗng nhiên phát hiện Thanh Cô cảm thấy hứng thú lạ thường với võ học, lập tức thay nàng lượng thân thiết kế mấy chiêu thức cực đơn giản. Đương nhiên, chiêu thức Dung Khiêm dạy, đều là những diệu chiêu y dung hợp *** hoa võ học thiên hạ, sau khi hóa phức tạp thành đơn giản. Tuy rằng hoặc công hoặc thủ hoặc tránh, tới lui lui chỉ mấy thức như vậy, đơn giản dễ hiểu, thích hợp cho nữ tử hơi ngốc nghếch nhưng tâm tư *** thuần như Thanh Cô học tập nhất, song chỉ cần không ngừng lặp lại luyện tập, tự có thể hóa bình thường thành thần kỳ.

Dung Khiêm đặc ý cười meo meo. Dùng lời của y mà nói, đây gọi là học thành rìu tam bản, đi khắp thiên hạ cũng không sợ.

Y ở đây một phiến tâm ý trù tính thay Thanh Cô, An Vô Ky bên kia cuộc sống lại khổ sở.

Hắn và Thanh Cô giao thủ luận bàn, thời gian đầu còn có thể mượn kinh nghiệm võ kỹ thắng được vài lần. Nhưng từ sau khi Thanh Cô luyện thành ba chiêu vạn năng Dung Khiêm dạy, đồng thời nội lực ngày càng hùng hậu, và bản thân nàng sử dụng cũng ngày một thuần thực thuận tiện, cuộc sống của An Vô Ky chính là vượt qua trong địa ngục.

Rõ ràng người ta tới lui chỉ mấy chiêu kia, rõ ràng cô nương người ta cũng chỉ biết lấy bất biến ứng vạn biến. Nhưng hắn yên lành một nhân trung anh kiệt bước vào giang hồ nhiều năm, nhất định đánh không thắng!

Rõ ràng hắn tự tin cũng tính là một cao thủ, lại bị người ta một cô nương nửa đường học võ, ba ngày hai đầu dùng nội lực chấn nhũn xương tê gân, đầu váng não căng, khí huyết bốc lên, thức thí cổ hướng hậu bình sa lạc nhạn gì đó, thức lẩn lư đả cỗn gì đó dài nhất thảm hại nhất trong lịch sử, thức lăng không đảo ngược bổ nhào lăn lộn thần tốc đâm cây gì đó, hắn đều đã nếm qua vô số.

Kết quả là, hơn trăm biện pháp ác độc kia của An Vô Ky cũng chỉ có thể lượn vòng trong đầu, chẳng dám dùng lấy một trò. Cho dù đao thật thương thật liều mạng, hắn cũng liên tục thua thua thua, thua đến mức tất cả sức lực tự tin quyết đoán nam nhân của hắn đều tan thành mây khói.

Bao nhiêu lần hắn hận không thể gào khóc kêu to: “Bà cô, thần công của cô thiên hạ vô địch, chúng ta về sau đừng đánh nữa được không?” Nhưng mà, mỗi một lần chỉ cần hắn vừa tỏ vẻ không muốn luận võ nữa, Thanh Cô liền rất đỗi buồn rầu hỏi: “An công tử, ngươi không chịu giúp ta sao? Ta có làm gì không đúng? Có ngươi dạy ta, ta cảm thấy tay chân hiện tại càng ngày càng nhanh, phản ứng càng ngày càng linh hoạt, hiểu biết với võ công cũng càng ngày càng nhiều, tương lai nhất định có thể giúp Dung đại ca thêm một chút, van cầu ngươi, giúp ta thêm một thời gian đi? Chờ ta học lợi hại như ngươi, là ta có thể xuất thêm chút lực cho Dung đại ca.”

An Vô Ky tuy rằng trong bụng hối hận muốn hộc máu, trước mặt Thanh Cô cũng hận không thể nước mắt nước mũi hô: “Cô đã lợi hại hơn ta nhiều lắm rồi!” Nhưng mà, lòng tự tôn của nam nhân vẫn ngăn cản hắn nói ra lời thật, kết quả của sĩ diện chết chịu tội sống, chính là hắn không thể không tiếp tục kiên trì đàm đương bao cát cho Thanh Cô luyện công, sau đó ngoại trừ trong bụng oán thầm Dung Khiêm bất công quá mức thì cũng sợ Thanh Cô lắm rồi.

Thanh Cô tính tình cực tốt, hiền lành nhất, nói đạo lý nhất, tuy võ công của nàng hiện tại đã rất xuất sắc, bản thân nàng không hề cảm thấy như vậy, bình thường trừ khi luận bàn với An Vô Ky, trên cơ bản chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ dùng vũ lực với hắn.

Nhưng đây chỉ là trên cơ bản, mà không phải tuyệt đối... Ngẫu nhiên, nàng cũng sẽ nổi giận.

Mà nguyên nhân nàng nổi giận, nhất định là bởi Dung Khiêm, nàng trước nay không để ý bản thân lắm, nhưng không thể chấp nhận chuyện người khác không coi trọng Dung Khiêm. Lúc trước An Vô Ky rõ ràng vô ngực cam đoan tương lai sẽ ở kinh thành thay Dung Khiêm tìm một mỹ nữ danh môn trên trời có dưới đất không, cầm kỳ thư họa không gì không biết, nhưng vẫn chẳng hề có động tĩnh, nàng nhiều lần truy hỏi, An Vô Ky luôn thoái thác. Thanh Cô cho dù tốt tính hơn, cũng không chịu nổi một mà hai mà ba như vậy, dần dần rốt cuộc phát triển đến ngứa tay muốn đánh người!

Nhìn trên mặt Thanh Cô đã có vẻ giận dữ, An Vô Ky cảnh giác lùi lại không ngừng: “Thanh cô nương, cô tin ta, ta thật sự đang cố gắng tìm, chỉ là tạm thời chưa tìm được...”

Thanh Cô giận rồi, Thanh Cô giận hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 100 : Sao Không Buồn Bực

“Ta thấy ngươi căn bản không hề tìm đâu! Ngươi cảm thấy Dung đại ca không xứng với những danh môn thực nữ đó, cho nên ngươi không chịu đến cửa mai mối? Dung đại ca tuy rằng thân thể không tốt, nhưng y đang rất cố gắng luyện tập khôi phục, hiện tại thoạt nhìn chẳng khác người thường là mấy. Dung đại ca tuy rằng không phải là quan, nhưng y có sản nghiệp lớn như vậy, rất có tiền, cũng sẽ không ủy khuất phu nhân tương lai, Dung đại ca tuy rằng không có tay phải, nhưng y là người tốt như vậy, lại có tài học như vậy, y có người nào là không xứng được?”

An Vô Kỵ nhìn Thanh Cô càng nói càng kích động, càng lúc càng có dấu hiệu muốn phát cáu, thậm chí rất có động tác muốn nhấc nắm đấm, thật là khóc không ra nước mắt: “Không có không có, ta tuyệt đối không có nghĩ như vậy! Nhân phẩm tài hoa của Dung tiên sinh, thiên hạ không có nữ tử nào là y không thể xứng!”

Lời này tuyệt đối là xuất phát từ chân tâm, khác với sự sùng bái mù quáng của Thanh Cô, hắn thật sự cho rằng người như Dung Khiêm, cho dù là võ công mất hết, thân tàn như thế, chỉ cần có tâm, nữ tử xuất sắc nhất thiên hạ, y cũng xứng được, nhưng vấn đề là, đầu tiên cũng cần bản thân y có tâm đã!

“Ngươi cũng đã nói là xứng, thế vì sao ngươi lại không tận lực?”

An Vô Kỵ chợt liều: “Ta còn không phải là tính toán cho cô đây sao?”

Thanh Cô sững sốt: “Cho ta?”

“Đúng vậy, Dung tiên sinh thật cưới Dung phu nhân rồi, cô đặt mình ở đâu?

Tương lai Dung phu nhân nắm giữ gia đình, sản nghiệp cô một tay vất vả gầy dựng, tất nhiên là phải giao cho cô ta, vậy cô... xử trí thế nào?”

“Việc này có vấn đề gì?” Thanh Cô không hiểu: “Sản nghiệp này vốn là của Dung đại ca, đại ca có tẩu tử, ta đương nhiên phải kính trọng tẩu, nghe lời tẩu, trợ giúp tẩu.”

An Vô Ky giậm chân: “Nhưng cô chẳng có gì hết...”

“Ta có Dung đại ca mà.” Thanh Cô ngạc nhiên: “Ta có người đối đãi ta tốt nhất trên đời.”

An Vô Ky ngửa mặt lên trời thở than: “Ôi, khi đó, Dung đại ca còn là Dung đại ca của cô hiện tại không? Ta nói là, nếu y tốt với cô, cô thân với y, tại sao cô không gả cho y luôn cho rồi.”

Thanh Cô cứng họng, cả buổi trời mới kêu ra một tiếng: “Ngươi nói bậy bạ gì đó!”

“Ta không nói bậy bạ, các người vẫn ở cùng một chỗ, lại thân cận như vậy, y có thể cưới vợ, nhưng cô tương lai làm sao lấy chồng...”

Thanh Cô trăng bệch mặt, xắn tay áo nắm quả đấm. Sao nàng có thể làm thê tử của Dung đại ca? Dung đại ca nên sánh đôi với nữ tử tốt nhất thiên hạ mới phải!

“Sao ngươi có thể nói kiểu này. Ta và Dung đại ca thanh thanh bạch bạch, ngươi nói lung tung như vậy, hại thanh danh của Dung đại ca, tương lai tẩu tử mới làm sao vào cửa, cho dù đã vào cửa, cũng sẽ không cho phép ta thường ở bên cạnh Dung đại ca giúp đỡ.”

Nàng vừa giận vừa vội, vừa kinh hoảng. Vừa nghĩ đến các kiểu hậu quả, càng cảm thấy giận dữ, vung nắm đấm muốn đánh người.

An Vô Ky ôm đầu bỏ chạy: “Ta rõ ràng là một phiến tâm tư tốt cho cô. Các

người thanh thanh bạch bạch? Lời này nói ra ai tin đây!”

Thanh Cô đỏ ửng mặt, cắn răng đuổi càng mau.

Kỳ thật An Vô Ky biết hôm nay tốt xấu cũng chạy không thoát, cho nên dứt khoát chọc giận nàng một hồi trước khi bị đánh thành đầu heo. Ôi ôi ôi, ngàn trách vạn trách đều trách mình tự làm tự chịu, đang yên đang lành biến một thôn cô chất phác thành một nữ ma đầu quen sử dụng bạo lực uy hiếp.

Hai người này, một người cố chấp, đầy lòng đầy ý chính là một tiểu Hoàng đế lạnh lùng đáng hận, hoàn toàn không tính toán cho mình. Một người cố chấp, đầy lòng đầy ý chỉ nhớ thay một tên không biết chiếu cố mình cưới vợ lập gia, cũng hoàn toàn không biết tính toán cho mình.

Hai người này cũng xem như đã thấu tuyệt. Nhưng rõ ràng chẳng liên quan gì tới hắn, vì sao hắn lại không dựng biến thành vật hi sinh, chuột trong ống bể hai đầu bị ức hiếp chứ?

Nghe thấy tiếng gió nhanh mạnh sau đầu, An Vô Ky kinh hãi quay đầu, vừa hay một nắm đấm *** *** xảo xảo đang phóng đại vô hạn trước mắt, mũi chọt đau mắt chọt tối sầm, An Vô Ky tay chân giang rộng từ giữa không trung rơi xuống, khóc không ra nước mắt.

Dung tướng, ngài quá không công bằng! Ngài chỉ dạy cô ấy, không dạy ta!

Bản thân Dung Khiêm đương nhiên là hoàn toàn không biết, cách một viện, Thanh Cô còn đang suy tính muốn đem y chào hàng cho nữ nhân nào đó. Mà An Vô Ky đang vô cùng oán niệm y. Y chỉ rầu rĩ, đấu tranh với bát thuốc bổ Thanh Cô vừa mới bưng tới này, uống được hai ngụm, lại tóm lợm chực nôn, nhíu mày hết cách.

Mùi thuốc bổ này, thật là kinh không nói nổi!

Đúng lúc trong đầu truyền đến tiếng nói cười nhàn nhạt: “Tiểu Dung, dục tốc

bất đạt, việc phục kiện điều dưỡng của ngươi gần đây quá thật hơi quá mức, không cần phải quá miễn cưỡng mình.”

“Kính Tiết!” Dung Khiêm cười “Gần đây ngươi bên kia sống thế nào?”

Từ sau khi y vì phục kiện, ước định thời gian liên lạc nhất định mỗi tháng với Phong Kính Tiết, bạn bè Tiểu Lâu bên kia cũng coi như có giúp đỡ, rất nhiều thời gian không cần họ kêu gọi đề nghị, đã trực tiếp nối họ lại.

Có lẽ là vừa rồi Phong Kính Tiết đang tán dọc với đám bạn ở Tiểu Lâu, trong lúc vô ý nghe họ nhắc tới bộ dáng râu ria uống thuốc bổ của mình, cho nên nhịn không được phải khuyên bảo.

“Còn có thể thế nào nữa, thảm không nói nổi luôn!” Phong Kính Tiết thở dài: “Đặc biệt là có người bệnh nghe lời bậc nhất, hợp tác bậc nhất thiên hạ ngươi đây làm nền, cảm giác thất bại của ta càng thêm nghiêm trọng hơn.”

“Không phải chứ?” Dung Khiêm nghĩ mãi không thông: “Ta nghe nói Lư Đông Ly rất phôi hợp với ngươi mà.”

Phong Kính Tiết ngồi trên cái ghế con, trông trước bếp, cây quạt trên tay quạt không ngừng, hù lạnh: “Ngoài mặt phôi hợp, tâm lý lại một mực chống đối.”

Lục nghị tân phôi tửu, hồng nê tiểu hỏa lô. (Vấn Lưu thập cửu – Bạch Cử Dị)

Rời xa trần thế ồn ào, bên rừng trúc suối mát, hai ba gian nhà tranh nǎm giữa núi này, đang bốc lên một lú khói bếp.

Phòng ốc tuy rắng khá đơn sơ, bố trí lại thoái mái thanh nhã, gió núi sảng khoái, tiếng chim hót xa xăm, đúng là nơi tốt nhất để tâm thần thoái mái, tu thân dưỡng tính.

Đáng tiếc, ở nơi tiên cảnh nhân gian này, tâm tình của Phong Kính Tiết đang quạt lửa sắc thuốc, nói chuyện với Tiểu Dung, lại không cách nào hòa hợp nổi với cảnh sắc này.

Đón Lư ĐÔng Ly ra đây, y cuối cùng lại không hề dựa theo kế hoạch ban đầu, đi kinh thành tìm Tô Uyển Trinh, mà nửa đường tìm nơi thanh u này, ngừng lại, tiếp tục giúp Lư ĐÔng Ly chậm rãi điều dưỡng thân thể.

Y vẫn nhắc mãi chuyện phải để Lư ĐÔng Ly và Tô Uyển Trinh sớm ngày đoàn viên, nhưng muốn y trực tiếp dẫn Lư ĐÔng Ly vừa cảm vừa mù như vậy đi gặp Tô Uyển Trinh, y vẫn không thể không do dự.

Năm đó, y từng ở trước mặt Tô Uyển Trinh cam đoan Lư ĐÔng Ly sẽ an toàn khỏe mạnh. Cho dù hiện giờ việc người đã khác cả, chẳng còn ai nhận được y là người xưa, lời hứa kia, bản thân y lại không thể coi như chưa từng nói ra. Một người không còn hy vọng, sống không lưu luyến, lại kèm theo hai tàn tật nặng, có thể tính là an toàn khỏe mạnh sao? Để Lư ĐÔng Ly như vậy gặp lại Tô Uyển Trinh, thích hợp không? Đối với nữ tử dịu dàng kia, đây phải là đả kích cỡ nào.

Lư ĐÔng Ly cũng kiên trì không muốn đi gặp Tô Uyển Trinh. Mỗi khi nghĩ đến Tô Uyển Trinh, nhìn thấy dáng vẻ y sẽ thương tâm cỡ nào, cũng liền ảm đạm không nỡ không thể nói hết. Bởi vậy, Phong Kính Tiết cuối cùng cắn răng từ bỏ. Hơn nữa, nếu như không thể dẫn một Lư ĐÔng Ly khỏe mạnh đi gặp Tô Uyển Trinh, thế chăng phải quá mất mặt thiên hạ đệ nhất thần y tự xưng sao?

Vì thế, hành trình của y liền tạm thời đình lại. Vì phá bỏ chướng ngại tâm lý của Lư ĐÔng Ly, làm cho mắt và giọng y có thể sớm ngày khôi phục, Phong Kính Tiết vất hết óc, các loại phương pháp đều đã thử qua từng dạng. Mà Lư ĐÔng Ly ngoài mặt cũng vô cùng phối hợp với tất cả an bài của y, bảo ăn gì thì ăn đó, bảo phục kiện như thế nào thì phục kiện như thế đó. Nhưng cảm xúc cả người y lại thủy chung là tử khí nặng nề. Phong Kính Tiết hiểu được, sâu trong nội tâm, y kỳ thật một mực bài xích việc để mình khôi phục chuyển tốt, trên tình cảm, y thủy chung không thể chấp nhận, bản thân một mình bình yên vô sự lông tóc vô thương tiếp tục sống giữa nhân thế.

Tàn tật của Lư ĐÔng Ly vốn là tật bệnh tâm lý, vấn đề trên tâm lý không giải

quyết, nói gì cũng là lời thưa. Hơn nữa bởi vì nỗi lòng vẫn không tốt, cho dù y ngoài mặt miễn cưỡng tươi cười, cố gắng điều dưỡng, hiệu quả cũng luôn cực kỳ bé nhỏ.

Các loại cố gắng của Phong Kính Tiết, từng dạng cuối cùng đều hóa thành bọt nước. Cả ngày đối mặt với bệnh nhân mềm nhũn không chống cự nhưng cũng tuyệt không hợp tác kiểu này, lại so với Tiểu Dung nghe lời như thế, sự buồn bức của y có thể nghĩ được.

Dung Khiêm bên kia bỗng nhiên lại nói: “Đúng rồi, lần trước nghe Trương Mẫn Hân nói đến chuyện của ngươi, nói đối đãi ngươi, Lư Đông Ly là trên thân thể thuận theo, trên tâm linh làm trái...” Nói được một nửa, Dung Khiêm đã nhịn không được bật cười, sâu trong óc truyền đến tiếng Phong Kính Tiết gầm gừ: “Hủ nữ kia, rốt cuộc có thoi không!”

Dung Khiêm cười to ra tiếng: “Kính Tiết, bớt nóng đi, buồn bức hoài cũng thành thói quen, đám chúng ta, ai chưa từng bị cô ta hại. Mở lòng ra đi, tập mãi thành quen là được rồi!”

Không quen thì có thể làm gì? Phong Kính Tiết lẩm bẩm, nói cho cùng, khiến y buồn bức lại chẳng phải cô nàng.

Y nghĩ, mình nên nghiêm túc suy xét từ ngữ, nếu đến lúc vạn bất đắc dĩ, y nên giải thích khai báo thân phận chân thật của mình với Lư Đông Ly như thế nào.

Nhưng mà, y tuyệt đối không thể ngờ, khi họ nán lại giữa vùng rừng núi thanh u này, độc thủ to tướng kia, đã lặng lẽ đến gần y.

Uy hiếp cực lớn, y vẫn chưa nhìn thấy kia, lại sẽ ở tương lai không xa, khiến y chẳng còn cơ hội suy xét tử tế vấn đề kia nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 101 : Bóng Ma Lắc Lư

Ác mộng, ác mộng lại đã trở về.

Từng sợi xích sắt, từng cây ngân châm kia, từng cái tách gân hăn, nghiên nát xương ngón tay hăn.

Hăn biết mình đang nằm mơ, nhưng mà hăn không thể tỉnh lại.

“Quan nhân, quan nhân...”

Bên tai dần dần có thể nghe thấy từng tiếng kêu gọi lo lắng hoảng loạn của thê tử, Khúc Đạo Viễn bỗng nhiên chấn động toàn thân, choàng mở mắt, lần này, hăn rốt cuộc thật sự mở mắt.

Ngọn đèn con con trong phòng, hắt ra ánh sáng lờ mờ, chiếu khuôn mặt tiêu tụy của thê tử.

Mấy ngày liên tục, hăn đêm đêm ác mộng kinh hồn, mặc dù đã cõi nén không ra tiếng, nhưng làm sao có thể giấu được người đầu ấp tay gối.

Khúc Đạo Viễn mồ hôi lạnh đầm đìa, đệm chăn dưới thân đã ẩm ướt. Thê tử muốn gọi nha hoàn vào đổi, Khúc Đạo Viễn lắc đầu, chỉ cầm cái khăn sớm chuẩn bị ở bên lau đầu tóc mặt mũi, đón thê tử vào lòng mà xoa dịu.

“Không sao, chỉ là khoảng thời gian trước quá mệt, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.”

Thê tử nhắm mắt.

“Chàng lần này ở nhà đã lâu lắm rồi. Thương đội không thể không có chàng, biết đâu, chàng ra ngoài một chút, ngược lại sẽ mau khỏe hơn.”

Nàng là thê tử của thủ lĩnh hành thương, không phải đại gia tiểu thư nuôi trong khuê phòng. Hắn có việc, hắn không thể nói, mà nàng không thể giúp. Nhưng tối thiểu, nàng nên có thể để hắn tránh phải vất vả che giấu thông khố như thế.

Khúc Đạo Viễn im lặng một lát, dùng sức ôm người trong lòng.

“Được rồi, không sao, A Duy, nàng yên tâm, hết thảy đều sẽ tốt lên.”

Câu này, hắn nói rất có lòng tin. Tối thiểu, hắn đã sống sót, không phải sao.

Trong thời gian ba ngày, hắn nếm hết khổ hình nhân gian. Hắn bị ép nửa đêm quay về nhà mình, nhìn từng thanh đoản kiếm sắc lém, lặng lẽ kề lên cổ thê thi đang ngủ, đợi lựa chọn của hắn.

Hắn chỉ là một thương nhân, hắn trọng nghĩa khí, nhớ tình cũ, nhưng hắn chỉ là một thương nhân. Hắn không phải tử sĩ thậm chí không phải quân nhân. Hắn không chịu nổi uy hiếp tra tấn như vậy, hắn chỉ có cung khai, hắn thú nhận hắn từng nhận bao nhiêu ân nghĩa của Phong Kính Tiết, hắn thú nhận thâm ý việc năm đó Phong Kính Tiết an bài hắn hành thương ở lân cận Định Viễn quan, hắn thú nhận hắn từng chờ Lư Đông Ly suốt mấy tháng mà không được, hắn thú nhận phuơng thức liên hệ ám ngữ năm đó Phong Kính Tiết từng lưu lại...

Hắn vốn tưởng rằng, sau khi hắn đã không còn giá trị lợi dụng, bản thân sẽ bị diệt khẩu. Nhưng mà, ba ngày sau, hắn lại nửa đêm bị nhẹ nhàng đưa về gian phòng của hoa khôi thanh lâu kia, thanh âm lạnh băng nọ, chỉ nhẹ nhàng lưu lại một câu cuối cùng bên tai: “Bên cạnh ngươi sẽ có người của chúng ta ngày đêm theo dõi. Chuyện ba ngày này, nếu như ngươi dám tiết lộ một chữ, cả nhà đừng mong có một người sống. Nhớ kỹ, chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, ngươi chỉ ở nơi này cùng mỹ nhân quần nhau ba ngày, làm chuyện nam nhân có tiền đều làm. Về sau, nếu có người lại dùng ám ngữ tới cửa tìm ngươi giúp, ngươi

nên biết làm như thế nào!”

Hắn đảo mắt đã một lần nữa trở lại trong thế giới của mình, hết thảy như cũ, mọi người đều cho là hắn diêm phúc không kém, trong cái hầm tiêu vàng đó cùng danh kĩ thanh lâu kia tìm hoan mua vui ba ngày mà thôi.

Những việc trải qua trong ba ngày đó, phảng phất chỉ là một cơn ác mộng. Những người đó thậm chí không lưu lại bất cứ vết thương rõ ràng nào trên người hắn, cho dù hắn muốn đi nói với người ta, chỉ sợ cũng sẽ chẳng có ai tin.

Thổi tắt ngọn đèn dầu, Khúc Đạo Viễn trong bóng đêm lặng lẽ nằm trên giường, không ngủ được, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm tấm màn mơ hồ.

Ba ngày đó, hắn không biết mình đã chịu đựng qua như thế nào.

Những người đó nhiều lần dụng hình, nhiều lần thẩm vấn hắn, đến cuối cùng mới vừa lòng vì hắn đã thú nhận hết thảy đúng sự thật.

Quả thật hắn cũng hầu như thú nhận hết thảy những điều hắn biết, hầu như, chỉ trừ lá thư Phong Kính Tiết năm đó để lại cho Lư Đông Ly, và cả hết thảy liên quan đến lá thư nọ.

Hắn biết, Phong Kính Tiết vì khi cần thiết được giúp đỡ, từng định ám ngữ đối đáp cùng rất nhiều thuộc hạ ngày xưa, bất kể người xuất hiện là ai, chỉ cần đúng ám hiệu, chỉ cần còn chịu niệm tình cũ ngày xưa, thì thương gia các phuơng nhất định toàn lực tương trợ. Hắn cũng biết, ám ngữ Phong Kính Tiết ước định với mỗi một đại thương gia đều khác nhau.

Hắn biết người liên lạc với mình phải dùng lời gì, nhưng không biết điều động lực lượng khác nên là ám hiệu gì. Nhưng mà hắn lại đoán ra được, trong phong thư Phong Kính Tiết để lại cho Lư Đông Ly đó, nhất định dặn dò hết thảy. Khi đợi mãi Lư Đông Ly không đến, hắn cầm phong thư đó trong tay, cũng vài lần bị kích thích muốn bóc ra xem thử. Nhưng cuối cùng hắn lại chưa từng cõi phụ sự tín nhiệm của Phong Kính Tiết. Vì sợ mình ý chí không kiên, một ngày

kia phản thề xem lén, hắn đã ở Đồng Thành tìm nơi chôn sâu mật tín, sau đó dẫn thương đội rời đi thật xa.

Phong mật tín kia, vải dầu bọc kín, cất trong hộp bạc, đang im lặng nằm bên đại thụ dưới sơn thế hoang dã kia.

Việc này trong thiên địa, chỉ hắn và Phong Kính Tiết hai người mới biết, Phong Kính Tiết đã chết, thì vĩnh viễn trở thành bí mật của mình hắn. Cho dù là khi bị bức đến đường cùng, cho dù đã thú nhận hết thảy những điều khác, hắn lại vẫn không lộ mảy may ý tứ trên chuyện phong thư này.

Những chuyện khác, đều còn người khác biết, như Tiểu Đao, như Vương Đại Bảo. Nếu họ bị bắt được tra hỏi, một khi phát hiện hắn nói dối, những sát thần này tất không thể tha cho cả nhà hắn. Chỉ có việc này, hắn cậy không ai biết, cho nên dốc hết sức giấu giếm.

Nếu hắn khai nhận phong mật tín này, vậy hết thảy hắn làm sẽ không còn là hành động báo ân của một thương nhân thuần túy nữa, mà là một vòng trong hành động liên minh đoàn thể do vô số thương nhân tay nắm thương mạch vàng bạc tạo thành. Hắn không biết người đến bức cung hắn là ai, nhưng hắn đoán được là người đến từ triều đình. Nếu hắn khai nhận việc này, với thê thi, với đồng bạn năm đó, đều sẽ đưa tới mối họa to. Cho nên hắn liều chết giấu giếm.

Phong thư này, may là hắn chưa xem, cũng may là hắn năm đó đã chôn giấu nó. Hiện tại, cho dù những người này có lật tung nhà cửa hiệu buôn, cũng không thể phát hiện được một sợi tơ nhện.

Ba ngày hắn vẫn chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người đó, bên cạnh cũng không có bất cứ ai từng nghi ngờ. Phiên khố sở này, hắn chỉ có thể vĩnh viễn chôn thật sâu trong lòng, không thể cầu trợ bất kỳ ai, kể với bất kỳ ai.

Cả sự kiện, im ắng không tiếng qua đi là tốt rồi. Hết thảy chung quy đều sẽ tốt lên, bởi vì đã không thể tệ hơn nữa.

Ba ngày diễm phúc của Khúc Đạo Viễn, cùng tính tình khác hẳn sau đó, nửa đêm dỗ kinh, vẻ mặt hoảng hốt, đều không dẫn đến sự chú ý nào của người khác. Kỳ thật, liên minh thương nhân cực lớn mà Phong Kính Tiết thuần lầy tình nghĩa để gắn bó này, thực chất bên trong căn bản rời rạc, không thể tính là một tổ chức. Mọi người đều chưa từng được dạy dỗ và huấn luyện, cũng không có đủ tâm lý phòng bị. Cho dù có người phát hiện điểm đáng ngờ của Khúc Đạo Viễn, cũng sẽ không nhớ tới chuyện phải thông truyền tin tức ra các phuơng, càng đừng nói đem tin tức báo cho Phong Kính Tiết.

Những thương nhân cảnh ngộ tương tự Khúc Đạo Viễn kỳ thật vẫn còn mẩy người. Phong Kính Tiết ngày đó dọc đường đi cùng Lư Đông Ly Hà Tú Thư, phần lớn thương gia trên đường từng cầu trợ, đều âm thầm bị mật thám xuất sắc nhất Triệu quốc điều tra truy cứu, giám thị cẩn thận.

Mà các cự thương phụ trách tối cao ở địa phuơng, tất cả những người tối cao đã hạ mệnh lệnh tìm người, mật thám liền trực tiếp xuống tay. Mỗi người đều sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân hợp tình lý, không bị người ngoài nghi ngờ, trong khoảng thời gian ngắn biến mất trước mặt người khác. Sau đó khi xuất hiện một lần nữa, ít nhiều có phần hoảng hốt không yên, chỉ là luôn có đủ loại lý do giải thích lấp lè.

Họ cũng như Khúc Đạo Viễn, bị đe dọa làm hại, bị bức cung. Cũng giống như Khúc Đạo Viễn, *** thần không yên, hành động thất thường, im lặng như ve sầu mùa đông.

Chỉ là, phần lớn mọi người, vẫn không hề biết gì. Họ vẫn chỉ đơn thuần nhớ tình cũ, chuẩn bị nếu ngày khác có ai có thể báo ra ám ngữ của ân chủ, thì tận lực trợ giúp. Họ không biết ngọn nguồn sự tình, cũng không biết Phong Kính Tiết đang ở nơi nào, họ chẳng hề nắm được điều gì, chẳng hề biết gì.

Tình báo mật thám thu thập được, như tuyết rơi bay đến kinh thành, bay vào ngự thư phòng của Triệu vương. Khi các loại tình báo đều chỉ ra rõ ràng, mọi người đều là niệm cựu tình ngày xưa của Phong Kính Tiết mà tương trợ, lực

lượng quốc gia cường đại, bắt đầu nghiêm túc phân tích những ghi chép tìm được, tất cả những thương nhân từng làm việc dưới tay Phong Kính Tiết.

Các nơi toàn quốc, các thương hội thương đoàn bất đồng, mỗi một người từng dính dáng đến Phong Kính Tiết, mỗi một thương nhân thành công ra từ Phong gia, cùng với đồ tử đồ tôn bản thân họ dẫn dắt, sinh ý, sản nghiệp, phạm vi thế lực của mọi người, từng chỗ một đều bị liệt ra minh xác mà cẩn thận, truyền đến trước ngự.

Mà những người bị điều tra này, ngoại trừ người đã bị bức cung thông khổ phi nhân tính đó, thì không còn ai phát hiện, có một nguy cơ nghiêm trọng đang đến gần. Nói cho cùng, họ chỉ là thương nhân. Họ thông minh nhạy bén, biết tiến thoái, hiểu tình đời, nhưng mà, họ không phải trí giả mưu sĩ, không phải người dâm trong quan trường.

Kỳ thật, muốn tiêu diệt những người trừ tiền ra thì chẳng có gì này, quá là đơn giản, chỉ cần một đạo thánh chỉ, mấy tốp quân mã, là đủ rồi...

Song nhìn từng đạo mật báo từ bốn phương tám hướng đưa lên, chân chính xác nhận ngọn nguồn cả sự kiện, Triệu vương lòng dạ sâu thẳm và mưu sĩ tâm phúc của y bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều cảm giác được một cõ hàn ý rất sâu.

Chỉ có xem kỹ những tin tức bốn phương tám hướng, thiên hạ các nơi truyền đến, mới có thể chân chính hiểu được, đám bộ hạ năm đó Phong Kính Tiết tùy tay dạy dỗ ra, có được tài hoa và năng lực như thế nào.

Nếu Phong Kính Tiết có tâm, chỉ dựa vào lực lượng cơ hồ nắm giữ một nửa thương giới Triệu quốc này, là có thể phát triển ra bất cứ thế lực kinh người nào. Nếu y chịu dụng tâm, ở Triệu quốc, không biết có thể dấy lên sóng gió cỡ nào, thậm chí trực tiếp uy hiếp đến sự ổn định của hoàng quyền. Nhưng mà, y rõ ràng có năng lực như vậy, lại không hề làm gì. Bỏ mặc một cỗ thế lực tiềm lực to lớn như thế, trở thành một liên minh thương nghiệp đơn thuần ròng rạc, mà bản thân thì cam tâm tan hết gia tài đi biên quan khổ thủ mấy năm trời, sau đó, vì một đạo

thánh chỉ chăng hiểu ra sao, thong dong chết đi!

Kinh ngạc nhìn từng phong mập tín trên bàn, Triệu vương đã rất lâu rất lâu không thể lên tiếng.

Lục Trạch Vi bình tĩnh cầm bút, trên tấm địa đồ đã chấm lít nha lít nhít vô số điểm đỏ ở trên tường, một lần nữa đánh dấu ba điểm đỏ mới.

Mỗi một điểm, chính là một lực lượng thương nghiệp do Phong Kính Tiết mà quật khởi. Trầm tĩnh nhìn cả tấm địa đồ Triệu quốc, nhìn những điểm đỏ dày đặc cơ hồ đã chiếm cứ tất cả quốc thổ, không còn cảm thụ gì so với loại cảm thụ trực quan này, càng khiến người chấn động hơn.

Phong Kính Tiết, y là người nào? Sao y lại có năng lực như vậy, bỗn sự như vậy?

Phong Kính Tiết, hành vi của y vì sao khó bề tưởng tượng, không thể lý giải như thế. Nếu y tiện tay làm đã có thể tạo nên nhiều nhân tài như vậy, cơ nghiệp lớn như vậy, thế thì nếu y dốc lòng dốc sức, rốt cuộc có chuyện gì là không làm được!

Phong Kính Tiết... Y chết quá vô vị, quá đáng tiếc, quá đáng than!

Nhưng mà... Nhưng mà, y chung quy là không thể không chết.

Lục Trạch Vi thở dài thườn thượt, quay đầu nhìn Triệu vương ánh mắt u ám, mặt trầm như nước kia.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 102 : Ôm Cây Đợi Thờ

Vì cái chết của Phong Kính Tiết, Triệu vương mấy năm qua cũng thường xuyên buồn bã. Nhưng mà, giờ này khắc này, tận mắt nhìn từng phong mạc báo này, y lại vì quyết đoán của mình năm đó mà thấy may mắn.

Người kia, quá cường đại, quá đáng sợ, tiềm lực quá sức sâu không thể lường. Vô luận y có tài hoa cỡ nào, chịu tận lực vì nước cỡ nào, người như thế, cũng chỉ có chết, mới có thể làm cho quân chủ thượng vị yên tâm. Cho dù quân chủ này tư tâm tán thưởng y, hâm mộ y, khát vọng lôi kéo y bao nhiêu, kết quả sẽ không hề có gì bất đồng. Chỉ cần là cản đường, vô luận táo gai cỏ dại hay là cỏ chi cỏ lan thơm ngát, đều chỉ là cỏ dại tất phải bị trừ sạch.

“Xem ra Phong Kính Tiết đã để lại người kế thừa, để lại phương pháp có thể tiếp tục thao túng ảnh hưởng thương giới to lớn như thế. Khúc Đạo Viễn giả kia chính là người này.”

Triệu vương cảm khái giây lát, rốt cuộc mở miệng: “Phong Kính Tiết lại là một kẻ si. Lư Đông Ly vô tình vô nghĩa, mặc mình chết oan, sau khi chết lại vẫn muốn an bài đường lui thay y, bảo vệ y chu toàn.”

Lục Trạch Vi trầm mặc chốc lát, cuối cùng vẫn không thể nhịn được: “Lư Đông Ly không phải vô tình vô nghĩa, hai người họ chẳng qua là đã coi trọng quốc gia này!”

Triệu vương không ngờ được Lục Trạch Vi lại sẽ chống đối mình, sững sốt một thoảng, vẻ mặt biến hóa mấy phiên, mấy bận chực thẹn quá hóa giận, cuối cùng lại thở dài thườn thượt, không tiếp tục chủ đề của Lục Trạch Vi nữa.

Y chỉ đứng dậy, chậm rãi đi đến trước Lục Trạch Vi, cùng nhau sóng vai nhìn tấm địa đồ đầy những điểm đỏ trên tường kia. Sau đó chìa tay chầm chậm kéo từ trái qua phải: “Những chỗ này, chính là lực lượng của y. Bất kể người kế thừa lực lượng này là ai, Trạch Vi, ngươi xem, chúng ta phải chăng đều nên nhân lúc y còn chưa kịp làm bất cứ chuyện gì, gió thu cuốn hết lá vàng, đi nhổ cỏ tận gốc.”

Lục Trạch Vi nhìn những điểm đỏ khắp tấm địa đồ, thở dài thườn thượt: “Họ chăng qua là mấy thương nhân, không có vũ lực tự bảo vệ. Hoàng thượng muốn hủy diệt họ thì rất dễ dàng, nhưng mà...” Y không tự chủ được mà vươn tay, nhẹ nhàng vuốt mảnh non sông Triệu quốc tốt đẹp này: “Mạch máu thương nghiệp của cả Triệu quốc, sợ cũng phải hủy hoại quá nửa.”

Là một Hoàng đế, ánh mắt năng lực của Triệu vương đều cực xuất sắc, cho nên y trầm mặc. Trên thuật kinh thế, y có tạo nghệ nhất định, cho nên đối với thương nhân y có thể xem thường, nhưng y tuyệt đối không có dũng khí khiến một quốc gia từ đây trăm nghiệp hoang phế.

Y suy tư rất lâu, mới nói chậm rãi: “Triệu quốc không phải chỉ có thương nhân từ nhà Phong Kính Tiết y ra, nếu thật sự không xong, triều đình cũng có thể thu những việc làm ăn đó phái quan làm...”

Lục Trạch Vi chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng: “Bệ hạ, những tiểu dân nhỏ bé này có thể làm những việc buôn bán bình thường đến phong sinh thủy khởi, náo nhiệt thịnh vượng. Nhưng nếu do bên quan bỏ vốn để làm, thì dù là làm ăn đơn giản hơn, đến cuối cùng cũng sẽ là một nhà độc quyền, nhiều dân không ngớt, hoặc sẽ là lỗ nặng...”

Nhin sắc mặt Triệu vương hiện ra vẻ không vui, y vội vàng giải thích bổ sung: “Triều đình tự nhiên nhân tài đông đúc, chỉ là thuật buôn bán, đạo kinh tế này, lại hoàn toàn bất đồng với việc văn võ trong triều, sai một ly đi ngàn dặm, bệ hạ không thể sinh ra ý nghĩ này nữa.”

Triệu vương nhíu mày nói: “Trạch Vi, ta biết ngươi muốn nói gì. Chẳng qua là nếu ông chủ lớn là triều đình thì nhân thủ từ trên xuống dưới tất không thể dốc hết tâm lực, ngược lại người người kiếm lợi từ đó. Cùng lăm thì trãm cũng học Phong Kính Tiết, hứa chia bốn sáu với họ là được...”

Lục Trạch Vi cười khổ lắc đầu: “Nếu ông chủ là tư nhân, trao quyền phân lợi như thế, người người đều sẽ khen là nhân hậu tin người, trung tâm cảm kích. Nhưng vật của triều đình, trong mắt người ta, cũng ngang như là vật vô chủ, đừng nói chia lợi bốn sáu, cho dù một chín, lòng người vẫn không đủ. Họ sẽ không cảm kích khoan dung rộng lượng, mà sẽ chỉ nhìn thấy lợi hậu dẽ moi, lợi của triều đình, lại không hề thuộc về người giám sát của triều đình. Bởi vậy trên dưới cùng một giuộc, tổn quốc lợi mình, hoàn toàn không cỗ ky, cũng không thể diệt sạch.”

Y chỉ là mưu sĩ, không phải Tể tướng. Khi mập thất tư nghị, nói chuyện không quá cỗ ky, ngôn ngữ rất thăng thắn.

Triệu vương không phải người không hiểu đạo kinh thế, cũng hiểu được những thương nhân này thực lực tuy rằng không nhỏ, nhưng hiện tại đã bị họ phát hiện trước một bước, chỉ cần chế hành giám sát thêm, thế lực ngầm này sẽ không có khả năng biến chất thành thế lực phản triều đình đáng sợ. Nhưng mà, thân là đế vương, nhìn những điểm đó đầy tường kia, trong lòng vô luận thế nào cũng cực không dễ chịu.

“Trạch Vi, liệu có phải là ngươi đã lo lắng quá nhiều? Chính phủ cho dù là không thể lâu dài, dù sao cũng có thể tạm thời chèo chống một khoảng thời gian. Trong lúc này, tự nhiên sẽ có những thương nhân khác thừa cơ mà lên, những sinh ý đó, cuối cùng sẽ có người tranh làm.”

Lục Trạch Vi thở dài, chìa tay lướt qua cả tấm địa đồ, chỉ những điểm đó lít nhít nhất thời không thể đếm rõ kia: “Bệ hạ, nơi này có một nửa lực lượng thương nghiệp Triệu quốc, liên quan đến các ngành các nghề, rắc rối khó gỡ, trong đó có bao nhiêu là tương liên chặt chẽ với lợi ích của quan viên vọng tộc

địa phương. Bệ hạ, ngài có thể có lý do xuất binh hợp tình lý gì, quét sạch diệt sạch toàn bộ họ, mà không dẫn phát rung chuyển và khủng hoảng?”

Triệu vương rốt cuộc á khẩu không trả lời được. Những ẩn sự của Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết này, y vĩnh viễn không thể tuyên bố với thiên hạ. Mà muốn lấy tội danh có lẽ có, đem những thương gia các ngành các nghề, có lực ảnh hưởng lớn liên quan cả quốc gia, tiêu diệt toàn bộ, tịch biên tài vật, tất sẽ tạo thành người người tự nguy.

Y là Hoàng đế, y có thể dùng bất cứ lý do gì để hủy diệt những thương gia này. Trong lịch sử, cũng quả thật từng có tiền lệ Hoàng đế tầm nhìn hẹp, kỵ thương nhân giàu có, vô cớ tịch biên chèn ép phú thương thiên hạ. Nhưng y không phải loại ngu xuẩn đó.

Khi tất cả thương nhân đều điên cuồng bán sản nghiệp, giấu tài phú, mua hàng loạt ruộng tốt, để bồi thương theo canh, tự bảo vệ gia tộc, vì vậy dẫn phát việc sát nhập ruộng đất quy mô lớn, cùng với sự bãp bênh do hàng loạt thương hộ người làm thất nghiệp tạo thành. Còn có khả năng thế lực sau lưng những thương gia này bắt mãn nghiêm trọng, bởi vậy mượn loại rung chuyển này mà phát tác, đều khiến y sợ ném chuột vỡ đồ, không thể làm bậy.

Triệu vương kinh ngạc nhìn bản đồ rất lâu, mới thì thào thở than: “Hay cho một Phong Kính Tiết... Hay cho một Phong Kính Tiết.”

Y than thở vô hạn, cảm khái vô hạn. Ánh nhìn đầu tiên, thế lực che giấu của Phong Kính Tiết một khi phơi bày ra sáng, thì không còn năng lực tự bảo vệ nữa, căn bản có thể tùy ý mặc cho quân vương xử trí. Mà khi y chân chính muốn bình định hết thảy uy hiếp, mới phát hiện, hóa ra muốn hủy diệt thế lực Phong Kính Tiết khi còn sống đã kiến lập, sẽ là cái giá nặng nề như thế, mâu thuẫn khó khăn như thế.

Nếu đây thật sự toàn là phản tặc nghịch đảng, y liều chịu bao nhiêu tổn thất, cũng phải quét sạch toàn bộ. Cố tình họ chẳng qua là những thương nhân ti tiện

trọng tình nghĩa, phần lớn căn bản không biết là chuyện gì xảy ra, trong đó chỉ có cực thiểu số, mới vì ân nghĩa, mạo can hệ tài trời giúp Phong Kính Tiết làm chút chuyện trái với triều đình.

Tỷ như Khúc Đạo Viễn chuẩn bị cứu hộ Lư Đông Ly, tỷ như năm đó Lư gia gặp nạn, mẫu tử Tô Uyển Trinh được những kẻ gọi là hiệp sĩ dân gian cứu đi trước.

Tấm lưới này, Phong Kính Tiết chỉ thuận dùng tình cũ duy trì. Thương nhân trước nay trọng lợi, nào sẽ có ai thật sự dốc lòng dốc sức, không kể giá nào liều chết đền đáp ai? Cho nên tấm lưới này nhìn thì dọa người, tác dụng lại không lớn như vậy, cho dù là với người kế thừa của Phong Kính Tiết cũng thế thôi.

Người làm quân vương, chẳng lẽ có thể bởi vì nghi kỵ bất an, chỉ vì hủy diệt mạng lưới yếu ớt như vậy, mà tùy tiện động thủ phá hủy hết thảy, không dung khiếu quốc gia của mình mất đi vô số *** anh thương nghiệp, không dung khiếu trăm nghiệp điêu linh, lòng người hoảng loạn? Quá sức không đáng!

Chỉ là y chung quy có phần không buông được chút không vui trong lòng đó: “Vô luận thế nào, Phong Kính Tiết này trong lúc thong dong tùy ý, đã nắm trong tay thế lực như vậy, chung quy không khiến người cảm khái vạn phần.”

Lục Trạch Vi mỉm cười: “Bệ hạ, Phong Kính Tiết chỗ nào là thong dong tùy ý. Y đã dùng bao nhiêu tâm tư để dạy dỗ nhân tài, thi ân khắp nơi, qua một thời gian dài, mới tích tụ được một chút nhân mạch như vậy. Mà cái gọi là thế lực này, bệ hạ muốn bắt lấy thu về mình dùng, lại chẳng qua là trả bàn tay.”

Triệu vương hơi ngẩn ra, Lục Trạch Vi lại cười nói: “Phong Kính Tiết phải dùng ân nghĩa để nỗi mọi người, người ta có chịu nghe y, có muốn giúp y hay không, hoàn toàn phải xem người ta có nhớ ân không thế thôi. Nhưng bệ hạ chỉ cần một đạo thánh chỉ, lại có ai dám không theo đây? Mặc kệ những người này xuất thân nơi nào, ân chủ người nào, họ đều là con dân Đại Triệu quốc, đều là người làm ăn nghiêm chỉnh tuân thủ pháp luật. Họ tất nhiên sẽ tôn kính bệ hạ,

nghe theo dụ lệnh của bệ hạ. Cho nên cái gọi là thế lực này của Phong Kính Tiết, kỳ thật vốn thuộc về bệ hạ.”

Triệu vương ngây người hồi lâu, chợt cười rộ: “Trạch Vi ơi Trạch Vi, đúng là cái gì cũng bị ngươi nói hết. Tuy nói trẫm cũng biết ngươi đây phần nhiều là lời trấn an, lấy lòng trẫm, chẳng qua, lời này trẫm lại thật sự thích nghe. Ha, thôi thôi thôi, đều là con dân của trẫm, trẫm cứ tha cho tính mạng thân gia họ thì có làm sao?”

Lục Trạch Vi rốt cuộc thoái mái, cúi đầu cười nói: “Bệ hạ anh minh, càng là mặc họ bình yên bất động, mới càng không dễ đánh rắn động cỏ, mới tiện một mẻ lưới bắt gọn hai người kia.”

Trong mắt Triệu vương chợt lóe *** quang: “Gần đây hai người này hoàn toàn mai danh ẩn tích, các nơi đều không tìm thấy hành tung, cũng chưa từng phát hiện họ có liên hệ gì với thuộc hạ cũ của Phong Kính Tiết, ngươi có kẽ gì, có thể bắt hai người này?”

Lục Trạch Vi chậm rãi nói: “Hiện giờ, bên cạnh các thương gia có quan hệ với Phong Kính Tiết, thần đều đã phục người. Những người thân cận càng cao, ảnh hưởng càng mạnh, thế lực càng lớn, mà năm đó quan hệ cùng Phong Kính Tiết càng chặt chẽ, người thần an bài sẽ càng nhiều. Thần tin chắc, người thừa kế của Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly ẩn nấp không ra, tất nhiên là tạm thời, họ không có khả năng vĩnh viễn không đi lợi dụng lực lượng Phong Kính Tiết năm đó lưu lại. Mà chỉ cần bắt cứ một ai trong họ vừa ý đồ liên hệ với những thương nhân này, thần sẽ có thể lập tức tra biết, chẳng qua...”

Trên mặt Lục Trạch Vi lộ ra vẻ tự tin: “Ôm cây đọi thỏ như vậy cũng quá chậm. Cùng với chúng ta phí tâm phí sức bố trí người tìm y chờ y tú phuơng, không bằng để họ tự mình nhảy ra, lao vào tay bệ hạ.”

Chỉ nói đến đây, Triệu vương lại đã vẻ mặt sáng tỏ, cười lạnh gật đầu: “Ngươi đi an bài đi! Trẫm chỉ an tâm chờ gặp người.” Vẻ mặt y chợt trở nên kỳ

dị: “Trẫm nhất định phải tận mắt nhìn thử, người kế thừa y chọn cho mình rốt cuộc là nhân vật ra sao. Trẫm cũng muốn tận mắt nhìn thử, Lư Đông Ly ‘trọng tình trọng nghĩa’ kia, hiện giờ rốt cuộc đã lưu lạc đến nồng nỗi nào!”

Lục Trạch Vi cũng không nói thêm nữa, chỉ thi lễ, quay người rời khỏi ngự thư phòng.

Bóng đêm đã rất khuya, họ mệt đàm rất lâu, hiện tại đã là nửa đêm. Chợt từ trong điện vũ sâu thăm đi đến dưới ánh trăng tĩnh lặng, Lục Trạch Vi không khỏi hơi ớn lạnh khó lòng chịu nổi. Y hơi co ro một thoáng, ngẩng đầu nhìn một trời trăng sao, sâu trong lòng chợt lặng lẽ thở dài thườn thượt.

Nửa tháng sau, đương triều nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, quả phụ Lư phu nhân của Lư nguyên soái quá cố nhớ vong phu, buồn đau thấu xương, bệnh một trận không khỏi, Lư gia mời y chẩn trị đủ kiểu, bệnh tình của Lư phu nhân lại là có tăng không giảm.

Quan địa phương không dám chậm trễ, vội vàng tấu vào kinh. Đương triều thánh quân lại hạ liền mấy đạo ý chỉ quan tâm thăm hỏi. Lại điều động Thái y trong cung, mang theo dược liệu tốt nhất trong cung ngày đêm bôn ba đến chẩn trị. Phía quan viên địa phương, cũng nhận được chiếu lệnh của triều đình, chẩn bệnh trị liệu cho Lư phu nhân, an ủi dân tâm thiên hạ, an anh linh trung lương dưới đất, nhất thiết không thể coi thường.

Triều đình trọng như thế, quan viên huyện phủ quận các cấp ở địa phương, tất nhiên cũng dốc sức tìm kiếm danh y khắp nơi, ở phố chợ thành trấn, đều dán bối cáo trọng thưởng tìm cầu lương y.

Trong nháy mắt, tin tức quả phụ của Lư nguyên soái bệnh nặng hấp hối, liền theo gió truyền khắp mỗi một xó xỉnh Triệu quốc. Đến cả một sơn thôn nhỏ, cũng đã nhận được tin tức.

Thôn trang nhỏ tọa lạc dựa núi này, giao thông tắc nghẽn, thôn nhân sinh hoạt chất phác đơn giản, ít có phong ba. Cho nên ngày hôm ấy, quan phủ trong thành đặc ý phái sai nhân đến, đem một tờ bối cáo trịnh trọng dán ngoài nơi sầm uất nhất... quầy rượu con con duy nhất tiểu thôn.

Trước bối cáo lập tức tụ tập cả đám người xem náo nhiệt. Trong thôn không thể tìm ra một hai người biết chữ, cho nên mọi người vung tay múa chân chỉ trỏ bối cáo gật gù một phen, kỳ thật chẳng ai hiểu rõt cuộc là viết gì.

Đợi khi lão thái gia người vén vẹn trong thôn từng khảo trúng tú tài, hiện giờ đã ngoài sáu mươi tuổi được mời đến, bên ngoài bối cáo này đã là trong ba tầng, ngoài ba tầng, vây đầy những người.

Người chen chúc quá nhiều, việc buôn bán của quán rượu bên cạnh cũng bỗng dừng khá lên không ít. Vương lão đầu bán rượu nhảy đến nhảy đi, quả là bận đến tối mặt, mừng đến mức nếp nhăn đầy mặt càng cười càng vui, có ai gọi đều vui sướng trả lời.

“Vương đại gia.”

“Ôi chà, ngài đã tới? Rượu lại uống hết rồi à.” Vương lão đầu cười càng vui vẻ, từ trên xuống dưới, khách nhân sẽ gọi ông ta là đại gia mà không phải Vương lão đầu, cũng chỉ có vị khách quen ở trên núi này. Người này ngoại hình anh tuấn cao lớn, xử sự lại thân thiết hiền hòa, hơn nữa ra tay cực rộng rãi, có thể coi là khách ông chủ Vương thích nhất.

Vương lão đầu vừa cười vừa nhanh tay lẹ chân đón bầu rượu khách nhân đưa qua rót rượu cho y.

“Đúng vậy, xuống núi mua rượu lại như là đã gấp được náo nhiệt, ngắn ấy người đang vây quanh cái gì thế?”

“Là bối cáo của quan phủ, cũng chẳng biết là viết cái gì nữa, bất quá Tôn lão thái gia vừa rồi đã vào xem, chắc là sẽ lập tức có thể...”

Còn chưa dứt lời đã nghe trong đám người vang lên tiếng kêu la ầm ĩ.

“A, hiểu rồi hiểu rồi, Tôn lão thái gia nói, là Lư phu nhân bệnh nặng, triều đình đang dán thông báo cần y mọi nơi đó?”

“Lư phu nhân nào thế?”

“Còn người nào, chính là phu nhân của vị Lư nguyên soái trung nghĩa cảm trời kia đó...”

Vương lão đầu thở dài lắc đầu, tay chân không ngừng mà rót đầy bầu rượu: “Bây giờ người tốt không sống lâu mà, tội nghiệp Lư nguyên soái, tự dưng chết oan uổng, hiện giờ cả phu nhân cũng...”

Mắt thấy bầu rượu đã đầy, lão ngẩng đầu cười nói: “Khúc tiên sinh...”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 103 : Dụ Rắn Khỏi Hang

Vương lão đầu vừa nói vừa rót đầy bầu rượu. Ngẩng đầu cười nói: “Khúc tiên sinh...”

Lão sững sốt, ngỡ ngàng nhìn quanh. Ô? Người sao mất tiêu rồi?

Phong Kính Tiết tâm tình lo âu vô cùng. Y với Lư Đông Ly ẩn cư tĩnh dưỡng giữa khoảng núi rừng này đã một thời gian, mà bệnh tình của Lư Đông Ly lại vẫn không có chuyển biến rõ ràng gì. Lòng y phiền muộn nôn nóng, rồi lại không thể phát tác với Lư Đông Ly. Để Lư Đông Ly có lòng tin với việc trị liệu, cả ngày trên mặt còn phải trưng ra dáng vẻ sang sảng khoái ý, không hề khúc mắc, vờ như trị liệu tiến triển thuận lợi, sau lưng lại nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đậm dẹp lép cái tên đầu gỗ đầu trút giận.

Nếu không phải còn có thể ba ngày hai đầu chạy xuống núi mua chút rượu để rảnh rang tiêu sầu, khoảng thời gian này quả thực không cách nào qua nổi. Thế nhưng, hôm nay đi mua rượu, lại nghe thấy tin tức khiến y sầu càng thêm sầu gấp càng thêm gấp này.

Tô Uyển Trinh bệnh nặng? Nữ tử dịu dàng bình thản kia, chung quy không chịu nổi tâm linh tra tấn lâu dài mà ngã bệnh rồi sao?

Nữ tử mỉm cười với y, dùng ánh mắt tín nhiệm nhìn y, dám giao sinh tử của trượng phu cho y đó, chung quy sắp không đợi được y đem người chí thân chí ái của nàng, trả lại cho nàng sao?

Y muốn chữa khỏi cho Lư Đông Ly, sau đó để phu thê họ đoàn tụ, nhưng ông trời sao luôn làm ngược với y. Thậm chí hiện tại cả một chút thời gian như vậy,

cũng không chịu cho y?

Phong Kính Tiết vội vàng về núi, đến gian nhà tranh mìn và Lư Đông Ly đang ở, một tay đẩy cửa ra, nhưng phòng vắng ngắt, không hề thấy nửa bóng người.

Phong Kính Tiết chợt lạnh lòng, mắt Lư Đông Ly bất tiện, thời gian mìn rời khỏi cũng cực ngắn, y có thể đi đâu?

Hay là... giữa vùng rừng núi này cũng có người đi qua, nói đến việc Tô Uyển Trinh bệnh nặng, để y nghe thấy...

Phong Kính Tiết hít sâu một hơi, định thần, không dám mặc cho tâm tư hỗn loạn tiếp tục suy đoán vô chừng mực, chỉ nhanh chóng đánh giá bốn phía, có dấu vết cỏ dại bị giập gãy, sai biệt cực nhõ của những nhánh cây từng bị người quét qua, hết thảy hết thảy, thu cả và đáy mắt, sau đó theo những tung tích nhỏ nhặt này phi thân lao lên trên núi.

Xuyên rừng lướt cây, lao thăng lên đỉnh núi, cuối cùng ở chõ non cao gió mạnh, thấy người nọ thanh sam chán nản, ngồi một mình trên một tảng đá lớn. Khi gió núi phất qua, tóc áo bay múa như cuồng, người càng lộ vẻ tiêu tụy gầy yếu.

Đỉnh núi vắng vẻ, nơi cao gió lạnh chịu sao xiết, bóng dáng cô độc kia rõt cuộc đã ngồi một mình bao lâu, còn sê tịch mịch cô độc ngồi im giữa gió lạnh như vậy bao lâu nữa.

Phong Kính Tiết trông thấy bóng dáng người nọ không việc gì, tâm thần buông lỏng, rồi lại bỗng dưng đau xót, chợt buột miệng gọi: “Đông Ly!”

...

Lư Đông Ly kỳ thật cũng không hiểu, mình lần dò trèo lên nơi cao nhất trên đỉnh núi như thế nào. Gió núi mạnh như vậy, mấy lần y cũng cho là mình sẽ bị

thổi rơi thăng xuống vách núi vạn trượng, nhưng mà cuối cùng y chỉ ngồi trên đá bất động.

Y nghe thấy tiếng vang của gió thổi lá cây, nghe thấy mùi thơm mát của cỏ cây trong gió. Ngẫu nhiên có tiếng chim hót, chở vách núi đối diện, dường như còn ẩn ẩn có vượn hót hổ gầm.

Tình cảnh như vậy, không phải không thanh u mĩ lệ.

Phảng phất kiếp trước, y cũng từng nghĩ, chờ khi làm xong những chuyện nên làm đó, là có thể dắt thê nhi, trốn vào sơn dã, giữa non xanh nước biếc này, vừa ngâm vừa hò, chờ băng hữu đặc lập độc hành kia một ngày nào đó giữa hông trắn trắn trọc này dạo chơi mệt mỏi rồi, xách theo rượu ngon, đến giữa núi rừng thăm viếng, họ có thể uống rượu giữa rừng, nói cười dưới trăng, chậm rãi hồi ức tất cả quá khứ từng sóng vai.

Đạt thì cứu cả thiên hạ, lui thì chỉ lo thân mình. Lúc thất ý, ẩn dật giữa núi rừng như vậy, cũng sẽ tự có một loại khoan thai vừa ý.

Nhưng mà, hết thảy hết thảy, đều đã thành mộng ảo kiếp trước. Y vĩnh viễn vĩnh viễn không chờ được băng hữu mỗi khi nhớ đến là đau triệt tâm phách kia quay lại nữa. Y cũng sẽ không có cơ hội nhìn một lần, thê tử đời này đã nợ quá nhiều.

Lư Đông Ly tâm thần mê loạn ngồi trên đỉnh núi, mặc gió núi đập vào người, không thể làm rõ vạn ngàn mối suy nghĩ.

Trong lòng y vẫn ẩn ẩn biết, vô luận Khúc Đạo Viễn làm thế nào, bệnh của y cũng sẽ không thể khỏi. Không kháng cự việc trị liệu của Khúc Đạo Viễn, chỉ bởi vì phụ lòng, bởi vì có lỗi. Thế nhưng, cứ kéo dài như vậy, cứ để người kia vì một hứa hẹn mà không được tự do, vĩnh viễn trống nom che chở y, vô vọng trị liệu cho y như vậy, chẳng lẽ không phải càng phụ lòng hơn sao?

Vì sao y lưu lạc đến nước này, lại vẫn phải lụy người hại người. Y hiện tại,

sống vô vị như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Vách núi... cách y gần như vậy, gần như vậy. Gió núi bên dưới, mang theo hơi nước và mùi thơm ngát trong rừng, hất vào mặt, ôn nhu phát ra lời mời chân thành.

Nhưng mà... y không thể đi qua. Vô luận là tự ghét tự bỏ bao nhiêu, sống không lưu luyến cõi nào... nhưng mà rất lâu rất lâu về trước, y từng đáp ứng người kia, y sẽ sống tiếp. Cho nên vô luận gian nan biết mấy, mâu thuẫn biết mấy, thống khổ biết mấy, giày vò biết mấy, y dù sao cũng phải sống tiếp.

Y từng đáp ứng rất nhiều chuyện, nhưng chuyện duy nhất y có thể kiên trì làm được, cũng chỉ có vì người kia mà sống tiếp.

Kính Tiết!

Im tiếng kêu gọi người vĩnh viễn sẽ không trả lời, lòng đang rối rắm trăn trở đau không chịu nổi.

“Đông Ly!”

Gió núi mạnh mẽ thổi đến một tiếng hô hoán. Y ngỡ ngàng ngẩng đầu, vô vọng nhìn quanh, không biết có phải là thanh âm giữa cõi u minh, phá tan địa ngục trùng trùng, đi đến bên tai y.

“Đông Ly!” Là ai đang gọi y, là ai đang gọi y? Ai sẽ có ngữ khí như vậy, ai sẽ dùng âm điệu như vậy!

Đông Ly! Kính Tiết!

Đời nay đời nao, ta đã không phải ta, quân đã không phải quân!

Phong Kính Tiết một lời nói ra, đã biết lỡ miệng, vội rảo bước đến gần, trầm giọng nói: “Ta vừa ở dưới chân núi nhìn thấy cáo thị của quan phủ, Lư phu nhân bệnh nặng, triều đình đang trọng thưởng chiêu y!”

Tâm tư mê loạn của Lư Đông Ly đột nhiên thanh lạnh, ngàn khoảnh sóng lòng đóng băng lặng ngắt, không còn mảy may gợn sóng.

Y không thể suy nghĩ, không thể nhúc nhích, y thậm chí quên mất nỗi xúc động trong tâm linh chớp mắt vừa rồi kia rốt cuộc là gì. Cả ý thức, chỉ còn lại hai chữ: “Uyển Trinh!”

Phong Kính Tiết thấy y ngắn ngơ bất động, trong lòng rầu rĩ. Khom lưng bên cạnh y, thấp giọng lặp lại: “Lư phu nhân bị bệnh.”

Lư Đông Ly ngẩng đầu cực chậm cực chậm, dùng đôi mắt chằng nhìn rõ gì kia mà nhìn y, cũng nhìn khoảng trời xanh bao la trên đầu y kia.

Uyển Trinh bị bệnh!

Uyển Trinh... Uyển Trinh!

Y chậm rãi mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, chậm rãi mới có thể lý giải mỗi một chữ Phong Kính Tiết nói. Sau đó, y chậm chậm đứng lên, hơi mê loạn mà bước về phía trước một bước, sau đó thân thể thoảng lảo đảo, cơ hồ ngã xuống.

Phong Kính Tiết kịp thời ở bên đỡ y, mở miệng định gọi, nhất thời lòng lại thê lương, vậy mà không thể ra tiếng. Chỉ cảm thấy ngón tay Lư Đông Ly lạnh ngắt, hơi run rẩy theo tính thần kinh, cố sức cố sức vịn cánh tay y, như người chết đuối túm chặt tấm gỗ duy nhất.

Phong Kính Tiết trầm mặc một hồi, mới có thể thuниếp *** thần, dùng ngữ khí cố hết sức bình tĩnh nói: “Ta dẫn ngươi mau chóng chạy về.”

Điều duy nhất Lư Đông Ly có thể làm, chỉ là gật đầu.

Họ liều mạng lén đường, khoái mã lao băng băng, ngày đêm không nghỉ. Phong Kính Tiết thậm chí không hề yêu cầu Lư Đông Ly ăn cơm hoặc tắm bô như bình thường nữa, vận động phục kiện thông thường cũng đều gác lại. Dọc

đường trừ không thể không mua ngựa thay ngựa, mua thức ăn nước uống, hai người không ngừng một khắc nào.

Uyển Trinh, thê tử của y. Nữ tử bị y phụ hết một đời kia. Nàng bệnh rồi? Là nhớ y quá sâu, hay là mong y quá thương, hoặc là cô tịch quá lâu?

Uyển Trinh, Uyển Trinh...

Vừa nghĩ đến nàng, Lư Đông Ly liền thấy lòng đau hồn đoạn, rồi lại không thể không nghĩ, không thể không nhớ.

Loáng thoảng, trong lúc đau thương này, y cũng ngẫu nhiên nhớ tới, mình đường như đã quên mất chuyện gì, đường như đã sơ sót một chuyện cực quan trọng cực quan trọng. Nhưng mà, chẳng qua là điện quang hỏa thạch, chút tiếc nuối này, liền bị lo lắng xóa tan không còn dấu vết.

Phong Kính Tiết đối với sự đau khổ và lo âu của Lư Đông Ly, đương nhiên phải cảm thấy như tự mình trải qua. Cho nên mới ngày tiếp nối đêm giục ngựa chạy đi. Thế nhưng, mắt thấy Lư phủ đã gần ngay trước mặt, y ngược lại có phần lúng túng.

Tô Uyển Trinh bệnh nặng, cho nên vô luận thế nào, y cũng phải dẫn Lư Đông Ly đi, để hai người này gặp một lần. Chỉ là, làm sao gặp?

Cùng Lư Đông Ly trực tiếp từ cửa chính xông vào đại trạch Lư gia? Hay là nửa đêm dẫn Lư Đông Ly công phu chăng ra làm sao này vượt nóc băng tường?

Kỳ thật với bản lĩnh của y, dẫn Lư Đông Ly xông thẳng hay chuồn êm đều không phải việc khó. Nhưng cuối cùng đủ các loại không ổn. Cho dù là họ có thể không lộ hành tung, gặp được Tô Uyển Trinh. Nhưng Uyển Trinh bệnh tình ra sao, hiện tại y hoàn toàn không biết. Nếu tùy tiện đem Lư Đông Ly mắc hai tàn tật nặng đến trước mặt Tô Uyển Trinh bệnh nặng, sẽ có hậu quả gì? Là làm nàng rất đỗi kinh hỉ, bệnh tình tốt lên, hay là khiến nàng bị đả kích nặng, bệnh tình nặng thêm đây?

Phong Kính Tiết trái lo phải nghĩ, hết sức khó xử, cuối cùng mới quyết định, tự mình lặng lẽ dò xét Lư phủ, xem thử tình huống, chẩn bệnh cho Tô Uyển Trinh trước rồi nói sau. Với y thuật của y, cho dù là trong tay diêm vương gia cũng có thể đoạt người về, lẽ nào lại xui đến mức Lư Đông Ly y thúc thủ vô sách, Tô Uyển Trinh y cũng không cứu được?

Chờ y giúp bệnh tình của Tô Uyển Trinh ổn định, chuẩn bị tâm lý đôi chút cho nàng, lại để phu thê họ gặp nhau, hẳn là tương đối ổn thỏa.

Chỉ là, phiên tính toán này, thật sự rất khó thuyết phục người lúc này lòng nóng như lửa đốt. Thế là Phong Kính Tiết cũng không nói gì nữa, trực tiếp chìa tay, nhẹ nhàng nhẫn huyệt ngủ của Lư Đông Ly, sau đó chậm chạp thu tay.

Tuy rằng chẳng hề muốn dùng, nhưng không thể không thừa nhận, lúc cần thiết, thủ đoạn bạo lực, vẫn vô cùng thuận tiện.

Đêm đã rất khuya, đại trạch Lư gia chiếm cứ non nửa trấn rộng lớn nối liền không dứt. Lư thị một tộc vốn đã là nhiều đời thư hương, vượng tộc một phuơng. Lại thêm sau oan án của Lư Đông Ly, triều đình ân tuất nhiều mặt, liên tiếp thi ân điển, đại trạch Lư thị có thể không ngừng mở rộng, cơ hồ đã thành một trấn nhỏ, đưa hết tất cả những người có máu mặt trong tộc Lư thị vào trong trạch môn.

Trạch viện rộng lớn, phòng ốc liên miên như thế, người ngoài khi vừa vào, chỉ sợ cả đông nam tây bắc cũng không thể phân rõ. Chí ít người áo đen dưới ánh trăng u ám lặng yên mà đến này, hoàn toàn không thể phân rõ.

May mà y không biết đường, trong đại trạch môn này có cả đống người biết đường. Im hơi lặng tiếng tiếp cận một đôi gia đình xách đèn tuần đêm, nhẹ nhàng một chưởng vỗ ngắt một người, chộp thủ bắt một kẻ, trầm giọng quát hỏi: “Phu nhân Lư nguyên soái ở nơi nào?”

Gia đình sợ tới mức hồn vía lên mây, vừa run rẩy vừa bị đẩy đi trước dẫn đường, không biết xuyên qua bao nhiêu viện lạc đi qua bao nhiêu hồi lang, lại tránh được bao nhiêu người qua lại tuần đêm, gia đình rốt cuộc có thể chỉ khu viện phía trước nói: “Lư phu nhân ở ngay nhà chính bên kia...” Lời chưa dứt, sau đầu chợt đau mắt chợt tối sầm, rồi thì chẳng biết gì nữa.

Người áo đen lặng lẽ lướt vào viện, áp sát nhà chính, nhẹ nhàng im tiếng lấy lưỡi dao mỏng như tờ giấy đẩy then cửa ra, lách mình vào.

Vừa vào nhà chính, liền nghe thấy mùi thuốc nồng nặc, có lẽ bệnh tình của Lư phu nhân quả là như lời đồn, đã cực kỳ trầm trọng.

Người áo đen thân hình nhanh nhẹn vô cùng, không dính chút bụi, đi thăng vào phòng trong, gấp nha đầu sắc thuốc kia đang mệt quá ngủ thiếp, gian ngoài phòng ngủ nằm mấy nha hoàn bà tử, trong phòng ngủ, trước giường còn có một nha đầu canh giữ trăng đêm, cũng đang dựa giường ngủ say.

Người áo đen không hề dừng lại, chạy thăng đến trên chiếc giường phòng ngủ, phất màn ra, khom lưng ló mình vén tấm chăn đắp kín bưng người bệnh kia.

Chính vào khoảnh khắc này, trong lòng chợt sinh báo động, y đột nhiên lui nhanh về sau, một đạo kình phong xẹt qua trước ngực, vật áo rách toang, một vết máu lờn lợt từ từ rướm ra.

Lư phu nhân vốn phải hấp hối nằm trên giường kia, lại tay cầm dao bén, mắt như sương giá, thân hình như điện, bức thăng đến. Cùng thời gian, tiếng gió gào thét bốn phía, nha hoàn ngủ gà ngủ gật, hạ nhân đang ngủ ở gian ngoài, nha đầu đang ngủ trước giường, không ai không kéo theo từng đạo kình phong, đảo mắt đã từ bốn phía vây giết đến.

Càng đáng sợ là, chỗ bị thương trước ngực y, không đau lại tê, đột nhiên đề khí, trong đan điền trống rỗng. Người áo đen kinh hãi, vết thương trước ngực tuy nhẹ, nhưng rõ ràng trên lưỡi dao kia có độc, và cái gọi là dược hương trong

phòng này, chỉ sợ cũng đều là được vật tán công, đây lại không phải phòng ngủ của người bệnh, mà là cạm bẫy phục hổ cầm long!

Trong điện quang hỏa thạch, người áo đen hư không vung tay, trong phòng chợt nỗi sương khói bốn phía, khiến người ta bị sặc ho khan liên tục, mọi người hắn cũng rất sợ có độc, kẻ thì tránh lui, kẻ thì nín thở.

Người áo đen nhàn khe hở này, nhảy thăng đến trước cửa sổ. Một tay đẩy song, thuận thế mượn lực, thân thể vô cùng linh hoạt nhảy khỏi cửa sổ, nhảy vọt lên trên, liền lên đến nóc nhà.

Cho dù là nhất thời nội lực không thể đề được, chỉ bằng sự nhạy bén mau lẹ trời sinh, không phải y khôn có cơ hội thoát khỏi cạm bẫy trùng trùng này. Song vừa lên nóc nhà, liền trượt chân, rốt cuộc cả đứng tần cũng không xong.

Trên nóc nhà này, lại vẩy đầy dầu mỡ, từ xứ không thể dùng sức, người áo đen lại không thể đề khí nhẹ người, gắng gượng vài lần, rốt cuộc chăng cách nào ổn định thân thể, trượt thăng từ nóc nhà xuống.

Người còn ở giữa không trung, không thể mượn lực, bốn phía tiếng gió nhanh mạnh, mũi lạnh lập lòe dưới ánh trăng, chẳng biết có bao nhiêu cung mạnh nỏ khỏe, mượn lực của cơ quan, lấy tốc độ và lực lượng kinh người bức đến phía trước.

Người áo đen trong lúc cấp bách lấy chủy thủ khéo léo gạt được mấy mũi tên, lại né tránh mấy mũi. Nhưng rốt cuộc công lực bị chế, một thân bản lĩnh không thể phát huy. Cảm giác tê dại trước ngực cơ hồ đã khống chế nửa thân trên, ngay cả tay đang cầm binh khí cũng đã hơi khống chế.

Một trời mưa tên này, y chung quy không thể né toàn bộ, hai mũi tên mạnh mẽ, một trúng sườn trái, một trúng vai phải, lại ghim thăng y lên tường.

Nhưng y cũng dũng hắn phi thường. Tay phải không thể nhúc nhích, tay trái lại một phen rút trường tiễn dưới sườn, tiện tay ném đi, chẳng nhìn trên người

máu chảy như trút, lại rút đại tiễn trên vai phải.

Nhưng mà, lúc này đã có một tấm lưới lớn, chụp thẳng xuống đầu, thừa lúc y còn bị tên ghim trên tường không được tự do, quây chặt chẽ. Sau đó lại có hơn mươi binh khí tùy theo mà lên, kề cổ kẽ ngực, cuối cùng không cho phép y có bất cứ giãy giụa và phản kháng nào nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 104 : Người Đa Tâm

Giấc mộng này, dài đằng đẵng tựa như không có cuối. Trong mộng luôn có vẻ tươi cười dịu dàng, ánh mắt an tĩnh của một nữ tử, còn có đôi tay vì y mà mực vuốt giấy, khâu vá quần áo kia.

Phía sau nữ tử, là một khoảng mênh mang. Láng máng, ở chỗ tăm tối mà xa xôi kia, có kim qua thiết mã, có khói lửa gào thét, có một bóng dáng, càng lúc càng xa, rồi lại thủy chung không chịu biến mất.

Cái tên kia nghẹn ngay cổ họng, chỉ là kêu không ra tiếng, những khói lửa xa xăm ấy, đưa tay là có thể chạm, rồi lại vô luận thế nào cũng chẳng thể chạm đến. Ở nơi gần ngay trước mắt, chỉ có nữ tử kia ngưng mắt nhìn, nữ tử kia gọi.

“Đông Ly, Đông Ly!”

Uyển Trinh, Uyển Trinh, thê tử y nhớ nhung không thể quên được.

Trong mộng tư tưởng mơ hồ, loáng thoáng, y biết mình nhất định đã quên chuyện gì đó quan trọng, sơ sót một người nào đó quan trọng. Ở nơi xa tít, bóng dáng đang đi xa trong bóng tối đó là ai, vì sao đau đớn độ tim giục gan nứt, lại chẳng nhớ nổi cái tên kia.

Y không thể tự hỏi, không thể nhớ lại, y không nhớ mình rốt cuộc đã quên mất cái gì, mà thê tử kết tóc ở ngay trước mắt, ngay trong gang tấc, mặt mày buồn bã, thần dung gầy yếu, dấu vết của sinh mệnh đang trôi dần từng chút khỏi người nàng.

Uyển Trinh...

Y chìa tay, nhưng không biết mình muốn níu giữ gì. Uyển Trinh, đời này, ta phụ nàng quá sâu.

Mà trong một phiến hồn độn kia, nữ tử nọ chỉ mỉm cười. Nét cười ôn nhu như vậy, vĩnh viễn yên lặng ấm áp.

“Đông Ly... Đông Ly!”

Mộng cảnh dần dần ảm đạm, tâm thần vẫn mù mịt. Là ai đang gọi, là ai đang đở? Là ai trong bóng tối sâu nhường ấy, huyết sắc đậm nhường ấy, vẫn gần bên không đi?

Thanh âm kia như xa như gần, rõ ràng dường như ở ngay bên tai, lại mơ hồ phảng phất xa tí cuối trời.

“Đông Ly... Đông Ly!”

Giọng nữ vĩnh viễn dịu dàng kia của Uyển Trinh bóp méo biến hóa, phảng phất lại đã là một giọng nam dường như xa lạ, rồi lại rõ ràng quen thuộc, từng tiếng đầy quan tâm.

Y ngỡ ngàng hồi lâu, bỗng nhiên chấn động toàn thân, rốt cuộc chân chính tỉnh lại, lúc này mới phát hiện hơi thở của người bên cạnh.

Khúc Đạo Viễn!

Người từng tiếng gọi y tĩnh táo, là Khúc Đạo Viễn.

“Ngươi cuối cùng cũng tỉnh lại.” Phong Kính Tiết thở phào nhẹ nhõm. “Ta vừa rồi đã hơi lo lắng, lúc điểm huyệt ngủ của ngươi khả năng đã xuống tay quá nặng.”

Thanh âm nọ thoảng vui vẻ, tâm thần Lư Đông Ly lại chợt lạnh.

Khó trách mộng cảnh này dài dòng tựa như không có cuối, đây không phải

giấc ngủ bình thường, mà là y bị người bắt buộc ngủ...

Vì sao?

Lư Đông Ly tất nhiên không nghi ngờ Khúc Đạo Viễn này sẽ hại y, chỉ là tâm niệm chợt động, lập tức nhớ tới Tô Uyển Trinh. Chẳng lẽ Tô Uyển Trinh có bất trắc, Khúc Đạo Viễn không muốn mình biết...

Vừa nghĩ như vậy, mặt đã biến sắc.

Phong Kính Tiết biết y là người minh mẫn đa tài, tuy rằng bởi vì nản lòng thoái chí, hoàn toàn không để ý việc ngoài thân, nhưng gặp chuyện mình nôn nóng quan tâm, phản ứng tất nhiên nhạy bén, cho nên cũng không để y suy nghĩ quá nhiều, bỏ lương khô và túi nước vào tay y, thở dài nói: “Ngươi đã hơn một ngày rồi không ăn cơm, tốt xấu gì cũng ăn một chút trước đi. Ngươi yên tâm, tin tức tốt là, ngươi yên tâm, Lư phu nhân bình an.”

Nghe Phong Kính Tiết nói như vậy, Lư Đông Ly thoát đầu mê hoặc, tiếp đó cả người chấn động, vẻ mặt chợt cứng đờ, kế đó giật mình.

Mắt y đã nửa tàn, trong đêm tối trầm trầm này chẳng khác gì mù hǎn. Nhưng mà bùn đất dưới thân, côn trùng kêu vang trong tai, hai má tay chân cảm nhận được sự mát lạnh ẩm ướt, mũi có thể ngửi được mùi lá mục đặc thù trong rừng rậm đó. Hết thảy hết thảy, đều có thể giúp y phán đoán, Uyển Trinh bình an, họ lại đang đào vong tị nạn. Suy đoán trước sau như thế, khả năng là đã xảy ra chuyện bất ngờ?

Phong Kính Tiết mừng thầm trong lòng, giàe vò mẩy năm nay, rốt cuộc không mài mòn sự thấu suốt nhạy bén của người này: “Đúng vậy, tin tức xấu chính là, tin tức ngươi vẫn đang tại thế sợ là đã tiết lộ. Cái gọi là Lư phu nhân bệnh nặng, kỳ thật chính là cạm bẫy dụ ngươi vào trong.”

Lư Đông Ly ánh mắt hoảng loạn, Phong Kính Tiết biết y đang lo lắng điều gì, vội vàng cho y ăn một viên thuốc an thần: “Ngươi đừng lo lắng, mặc dù ta vẫn

chưa nhìn thấy Lư phu nhân, không thể biết được cụ thể, nhưng ta có thể xác định, trước khi bắt được người, Lư phu nhân mỗi câu hữu dụng nhất thiên hạ này, tuyệt đối không có việc gì.”

Lư Đông Ly buông đồ ăn nước uống trong tay, thò tay lẩn dò trong hư không, lại bất đắc dĩ rụt tay. Hiện tại là ban đêm, lại là đồng hoang, chắc hẳn họ hiện tại cũng không thể đốt lửa, để lộ mục tiêu. Trong bóng tối thế này, dù y viết chữ, Khúc Đạo Viễn làm sao có thể nhìn thấy.

Phong Kính Tiết cười, xòe tay đưa đến dưới ngón tay y.

Lư Đông Ly thoáng chần chờ, rốt cuộc viết mấy chữ trong lòng bàn tay y:
“Lấy gì biết được?”

“Lúc đầu ta và ngươi chạy một mạch, quả thật cũng quan tâm rối lòng, chưa từng sinh nghi. Nhưng mỗi khi thay ngựa mua lương, ta đều ở địa phương thăm dò tình trạng bệnh tật của Lư phu nhân, lại không được thêm bất cứ tin tức mới nào. Tất cả bối cáo đều y chang nhau, chỉ nói bệnh tình trầm trọng, trầm trọng thế nào lại không nói rõ. Qua một thời gian, tâm thần dần định, ta liền cảm thấy không ổn. Lư phu nhân cố nhiên là quả phụ của trung lương, được quốc gia coi trọng, bách tính kính yêu, nhưng dù sao cũng không phải cùng hạng với hoàng hậu thái hậu, há có đạo lý vì bệnh của một người mà kinh động cả nước. Tuy là chiêu bảng cần y, cũng nên là Lư thị ở huyện, phủ, quận sở tại, do bệnh tình nặng thêm, cần y vô hiệu mà lần lượt dán thông báo. Nếu thông báo này là theo thứ tự dán ra, nội dung chi tiết dù sao cũng nên có chỗ khác biệt. Mà nghìn bài một điệu như bây giờ, lại chỉ có thể là cả nước đều đồng thời dán thông báo vì một phụ nhân. Lại ngẫm thử, cả cái thôn nhỏ xa tí chỗ chúng ta ở ban đầu, sao cũng đặc ý phái người đi dán cáo thị? Việc này không hợp lẽ thường.”

Phong Kính Tiết giọng điệu châm chọc: “Đương nhiên, kỳ thật đây chẳng qua là chút nghi điểm. Chỉ tính tình ham mê rêu rao khoe khoang của Hoàng đế hiện nay, y mượn đây giống trống khua chiêng, biểu hiện cái tâm bảo vệ trung lương của bản thân, cũng không phải là không có khả năng. Cho nên, tuy ta

ngầm có bất an, nhưng chưa thật sự nghi ngờ. Lúc điểm huyệt ngủ của ngươi, cũng chỉ định tự mình đi thăm dò tình huống trước, sợ ngươi không kiên nhẫn thôi.”

Phong Kính Tiết trầm giọng nói: “Sau khi ta một mình vào trấn, không dám quá gấp, cho nên đến khách *** trong trấn tìm nơi ngủ tạm trước, lại phát hiện chưởng quầy khách *** khi đăng ký lộ dẫn quan văn của ta, thập phần nghiêm túc.”

Lư Đông Ly thoảng biến sắc.

Người đi ra ngoài, thông thành qua phủ, vào quán trọ nghỉ, phải lấy lộ dẫn quan văn làm bằng. Người thân không lộ dẫn rời nhà ngoài trăm dặm, một khi bị điều tra ra, sẽ coi như loạn đảng cường đạo. Đây vốn là chính sách quan phủ vì ổn định quốc gia, tiện bẽ quản lý bách tính mà quy định. Nhưng loại chính sách này, thực thi trước nay luôn kém hăn. May trăm năm qua, quan phủ các nơi lúc kiểm tra đăng ký lộ dẫn quan văn, vẫn có thể khắc ý làm khó, nhân đây kiểm chút tiền mãi lộ, được thêm chút hối lộ. Mà khách *** vì kinh doanh kiếm tiền, cơ bản đều mắt nhắm mắt mở. Cho dù quan văn lộ dẫn của người ta có vấn đề, cũng sẽ vờ như không phát giác, ai lại làm khó túi tiền nhà mình đâu?

Hiện tại, chưởng quầy khách *** lại nghiêm túc đăng ký, nói là hợp pháp hợp lý, lại không hợp lẽ thường.

“Ta lúc ấy mượn cớ sốt ruột, phát tác một chút, nói bản thân ta đi khắp các nơi, chưa từng gặp khách *** phiền toái thế này, chưởng quầy không thể không mềm giọng giải thích với ta. Nói là gần đây quan phủ nghe đâu phải nghiêm trừ đạo tặc giặc cỏ, thường xuyên kiểm tra khách *** các phương, nếu như lộ dẫn quan văn liên quan ghi chép không đủ, hoặc là khách không thể đưa ra chứng minh thân phận chân thật đáng tin, khách *** cũng không thoát được can hệ.”

Phong Kính Tiết cười lạnh một tiếng: “Tự nhiên, khách *** nghiêm túc kiểm tra lộ dẫn là bốn phận, quan phủ muốn làm sạch trị an địa phương là công đức,

thật muốn nói, cũng đều nói thông được. Chỉ là, vừa khéo lúc này, vừa khéo việc này, ta liền khó tránh hoài nghi là có người muốn mượn đây tìm mấy người mà họ cho là nhất định sẽ chui đầu vào lưỡi.”

Phong Kính Tiết nhìn vẻ mặt Lư Đông Ly, biết trong lòng y vẫn còn chút may mắn, không chịu tin tưởng khả năng tệ nhất kia.

“Ta cũng cảm thấy đây vẫn chưa đủ làm bằng. Vì thế ta uống rượu trong khách ***, nhàn nhã hỏi bệnh của Lư phu nhân, lại tự xưng mình cũng từng học chút y thuật, chưa biết chừng có thể chữa bệnh lĩnh thường, kết quả lại khiến khách trong *** châm biếm một phen. Thì ra tất cả đại phu xem cáo thị đến chữa bệnh cho Lư phu nhân, đều bị kiểm tra nghiêm ngặt, chẳng những phải tra kỹ công văn thân phận, còn phải vặn hỏi hành y phương nào, hành y bao nhiêu năm, có danh vọng danh dự này kia không, rồi do Ngự y từ kinh thành tới tự mình kiểm tra y thuật, sau khi nhất nhất qua cửa, mới có thể đi hỏi chẩn cho Lư phu nhân. Người chỉ ngẫu nhiên học chút y thuật mèo ba chân như ta đây, thôi đừng tự rước lấy nhục thì hơn.”

Lư Đông Ly đấu tranh, cuối cùng từ từ viết mấy chữ trong tay Phong Kính Tiết: “Làm như thế, dường như cũng có thể thông cảm.”

“Đương nhiên, người thiên hạ ham trọng thường, ùn ùn kéo đến, để phòng lang băm, khảo hạch cẩn thận cũng có thể nói là lý nên làm. Chỉ là, ta liệu có thể nghĩ thành, mấy người nào đó biết ta ở bên cạnh ngươi, biết ta hiểu y thuật, cho nên vì phòng ngừa ta giả mạo danh y thăm Lư phu nhân, chuyên môn cẩn thận tra hỏi với mỗi một đại phu tới cửa hay không?”

Phong Kính Tiết hừ một tiếng: “Quả thật, những nghi điểm này vẫn đều có thể giải thích hợp lý, hiện tại cũng chưa có người ngoài nào nhìn ra manh mối. Nhưng ta đã là người đa tâm, há lại chịu dễ dàng bỏ qua. Vì thế ta uống rượu dùng trà, trong lúc đi dạo, chú ý những lời đầu đường cuối ngõ, lại nghe thấy một dạng lời đồn rất thú vị.”

Mắt y chợt lóe mũi nhọn: “Tướng quân quản lý binh sự bản quận, trước khi tin tức Lư phu nhân bệnh nặng truyền ra trùng hợp bị điều khỏi chổ y, hiện giờ binh mã bản quận, là thống lĩnh giỏi giang triều đình mới phái tới.”

Y ngưng mắt nhìn Lư Đông Ly, thanh âm trầm thấp hỏi: “Ngươi có biết, tướng quân bản quận ban đầu là người nào?”

Lư Đông Ly thần sắc thảm đạm. Y không hỏi đại sự thiên hạ đã rất lâu rồi, ai làm quan ở nơi nào làm sao biết được. Nhưng y vốn là người cực thông minh, nghe Phong Kính Tiết từ từ nói từng việc như vậy, làm sao còn không nghe một hiểu mười, ngón tay khẽ run, rõ cuộc chầm chậm viết ra: “Chính là người cũ Định Viễn quan năm đó?”

Phong Kính Tiết cười vui vẻ. Lư Đông Ly nhạy bén như vậy, mới là Lư Đông Ly y quen thuộc kia!

“Không sai, Triệu quốc thiếu tướng tài, cựu bộ của ngươi ở Định Viễn năm đó, hiện giờ đã làm tướng ở các nơi, đều thủ một phuơng. Nghe nói, vị tướng quân bản địa này, năm đó vẫn đặc ý dâng thư lên triều đình, thỉnh cầu ở lại nơi đây, chính là để tiện bề thay cố soái trông nom thân tộc. Nếu có một ngày ngươi sống lại trên đời, cầu trợ y, ngươi nói y liệu có dốc sức tương trợ không?”

Giờ này khắc này, mặt mày Phong Kính Tiết đã có phong mang chiến ý, bốc lên không dứt.

“Cố nhiên, triều đình muốn bắt một Lư Đông Ly cỏn con, chỉ cần dùng cao thủ đại nội, mật thám hoàng gia là được. Quân đội có thể không dùng thì không dùng vẫn hơn, vị tướng quân này có lẽ căn bản không thể biết được việc này. Chẳng qua để phòng ngừa bất trắc, điều người đi, lại là thỏa đáng nhất.”

Phong Kính Tiết hừ lạnh một tiếng: “Sau đó, ta liền làm bộ người vô can, thay đổi diện mục, đi dạo mọi nơi trong trấn. Hữu ý vô ý đi mấy lần ngoài cửa Lư phủ. Đương nhiên ta thập phần chú ý hành vi cử chỉ, hoặc xem hàng hóa bán rong, hoặc hỏi đường người đi đường, hoặc xách rượu say sưa, hoặc ôm kỹ nữ

đồng hành, tóm lại không khiến người sinh nghi với hành vi của ta là được. Mà mỗi lần qua trái phải Lư phủ, ta luôn đề nghiệp tâm thần, chú ý động tĩnh bách thái bốn phía, quả nhiên phát hiện mẩy cao lầu phụ cận Lư phủ, trong những gian phòng tầm mắt tốt nhất, luôn có người thủy chung chú ý động tĩnh của mọi người bốn phía Lư phủ. Ngay cả mẩy gia đình thủ vệ cửa bên Lư phủ, thoát nhìn tầm thường, hít thở lại cực kỳ dài, cũng là cao thủ thâm tàng bất lộ.”

Đã nói đến nước này, Lư Đông Ly không còn ôm lòng may mắn nữa, nghĩ mình nhiều lần liên lụy người khác, hiện tại cả người chí thân chí ái cũng bị liên lụy. Vé mặt rốt cuộc dần dần thảm đạm buồn bã.

Phong Kính Tiết lại nhường mày cười lạnh: “Khi đó, ta cơ bản có thể kết luận phỏng đoán của ta không sai, nhưng dù sao việc liên quan đến sinh tử an nguy của Lư phu nhân, vô luận nghi điểm nhiều hơn nữa, cho dù có khả năng vạn nhất, ta cũng không dám quyết đoán bậy. Cho nên ta lập tức đi tìm kiếm nhân vật hắc đạo ở lân cận, định dùng một khoản lớn mời một vị cao thủ hắc đạo đứng đầu, viện cớ để y thay ta đi Lư phủ trộm một bảo vật ngự ban kỳ thật có lẽ có bên cạnh Lư phu nhân, để y thay ta dò đường, lại không ngờ…”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 105 : Cừu Non Thể Tội

Phong Kính Tiết quay sang Lư Đông Ly cười nói đến việc chật vật của mình lúc ban ngày: “Ta đi tìm những tên trộm vặt đầy rẫy trên hắc đạo ấy, ai biết ngay cả những hán tử hắc đạo bình thường cướp bóc đốt giết làm không ít đó, cũng dùng ánh mắt cực khinh thường nhìn ta, hậu lễ trọng kim của ta, đám người này chẳng ai thèm, lại còn nổi nóng, chẳng những đập bàn chửi ta, thậm chí nhảy dựng lên muốn động thủ giáo huấn. Ta trong vòng một ngày đã đánh liền mấy trận, thật sự sợ khiến những thám tử đó chú ý, lại không có thời gian đi xa tìm người, cho nên dự định này chỉ dành gác xuống.”

Tuy nói bất đắc dĩ ảo não, vẻ mặt Phong Kính Tiết vẫn vui mừng. Sự kính trọng yêu mến của những người này đối với trung thần nghĩa sĩ, tuy rằng khiếu âm mưu quỷ kế của y chưa thực hiện được, nhưng dù sao cũng khiếu người ta cảm thấy ấm lòng. Vẻ mặt Lư Đông Ly chẳng biết là buồn bã là mê mang hay cảm hoài. Y tự hỏi bình thản hành sự không hề quang minh vĩ đại bao nhiêu, chẳng qua là không chịu phụ lòng mình mà thôi. Nhưng sao ngờ được, triều đình quân chủ y dâng hiến trung thành một lòng trí y vào chỗ chết, mà có rất nhiều rất nhiều người, chưa bao giờ quen biết y, không may mắn liên quan đến y, lại nhớ y, tán dương y như vậy, đồng thời chịu vì y mà kháng cự sự hấp dẫn của khoán thưởng hậu hĩnh.

Phong Kính Tiết bên này buông tay: “Đã không có biện pháp tìm người khác xuất đầu, ta đương nhiên đành phải quyết định tự mình lặng lẽ lén vào Lư phủ thăm dò.”

Lư Đông Ly nghe vậy nhíu mày, vẻ mặt đã có chút lo âu bất an.

Phong Kính Tiết cười nói: “Ta không phải vẫn khỏe mạnh đây sao. Người

yên tâm, ta có lòng tin với công phu bản lĩnh của mình, hơn nữa ta đã hoài nghi đó là một cái bẫy, tự nhiên phải phòng bị đủ, mọi chuyện đều cẩn thận. Chỉ bằng đám đai nội cao thủ kia, muốn bắt ta, năm mươi ban ngày.”

Lư Đông Ly mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Vị thủ lĩnh hành thương Khúc Đạo Viễn này chẳng những là trưởng tụ thiện vỹ, diệu thủ thần y gia học sâu xa, cư nhiên... cư nhiên còn là một vị cao thủ võ lâm ngạo thị quần hùng? Toàn tài hiếm thấy như vậy, sao nghe lại... quen thuộc như vậy?

Phong Kính Tiết tâm thần lơ đãng, căn bản không lưu ý mình lại suýt để lộ một lần: “Ai mà biết, vừa khéo làm sao, ta ở ngoài Lư phủ mai phục chờ thời, lại phát hiện trừ ta ra, ngoài phủ còn một vị khách không mời.”

Lúc này Lư Đông Ly thật sự đã trợn tròn mắt. Phong Kính Tiết cũng quá hồ đồ: “Người dạ hành kia thân phận thế nào, là địch hay bạn, ta đều không biết. Chỉ là nhìn y khinh thân công phu cực tốt, đúng là một cao thủ đứng đầu. Đã có người ở đây trước mạo hiểm thay ta, thu hút lực chú ý của những cao thủ âm thầm mai phục đó, ta tự nhiên liền lặng lẽ giữ một khoảng cách đủ để ẩn nấp mà lén đi theo. Kết quả, nhân vật thân thủ tuyệt luân này, sau khi xông vào phòng bệnh của một phụ nhân, lại bị người áp đi như trói lợn chết. Ta tận mắt chứng kiến cả quá trình vây đánh mai phục. Cơ quan trùng trùng, từng đạo ám toán, còn có cả đống cao thủ ngụy trang thành hạ nhân, thật là thiên la địa võng, cho dù bản thân ta, nếu muốn thoát thân từ đó, cũng sẽ trắc trở lớn.”

Nói đến đây, trong mắt Phong Kính Tiết bốc ra sát khí: “Lư phu nhân hiện tại chỉ sợ thật sự có bệnh rồi, có điều bệnh này là những người đó hạ thủ làm ra. Cũng không biết họ nói với tộc nhân Lư thị như thế nào, lại có thể im lặng ẩn vào Lư gia, bày ra mai phục như vậy, mà còn có thể chuyển Lư phu nhân đi. Hiện tại, chỉ cần ngươi một ngày không hiện thân, bệnh tình của Lư phu nhân sẽ một ngày không hại đến tính mạng, nhưng cũng sẽ một ngày không khỏe. Sởn nhất là, hiện tại Lư phu nhân chẳng biết bị họ nhốt ở nơi nào, có chịu ủy khuất gì không. Tuy rằng ta tự tin võ công của mình, cho dù đám đó người đông thế mạnh, bố phục trùng trùng, ta cũng có thể xung sát qua lại. Nhưng trong đại viện

Lư gia dù sao đều là người Lư gia, mình ta chỉ có hai tay, không thể chú ý nhiều như vậy, thật mạnh tay mà đánh, chỉ sợ sẽ liên lụy người vô tội.”

Y nhíu mày nói: “Nếu muốn dẫn người đi tìm Lư phu nhân, với sức của một mình ta, bảo vệ các người một nhà ba người rời đi, thật sự khá là bất tiện. Huống chi, cao thủ kia đã bị bắt, bắt kể y lai lịch ra sao, những người đó đều khó tránh cho y là đồng đảng của chúng ta, bởi vậy phán đoán chúng ta ở ngay phụ cận. Chờ họ phái người tìm kiếm từ phương, chúng ta lại muốn trốn cũng hơi phiền toái. Cho nên, ta chỉ đành rời đi trước, dẫn người chạy suốt đêm hơn mười dặm, tạm thời tránh ở Song Long lĩnh núi cao rừng rậm này.”

Lư Đông Ly nghe mà lòng một mực trầm xuống, đến lúc này vẻ mặt lại đã thẫn thờ. Qua một lúc lâu, ngón tay chợt khẽ nhúc nhích, viết: “Người dạ hành đó...”

Phong Kính Tiết trong lòng than nhỏ, đồ ngốc này, tâm loạn tình gấp đến nước này, lại còn nhớ họa phúc của người ngoài.

“Ngươi yên tâm, mặc kệ ngươi này là địch hay bạn, những người đó hiện tại cũng sẽ không đòi tính mạng y. Đương nhiên nỗi khổ da thịt, một chút tra tấn kia khẳng định không tránh được. Nhưng chỉ cần tính mạng giữ được, chúng ta sẽ có cơ hội cứu y ra, lại chậm rãi tra hỏi lai lịch là được.”

Lư Đông Ly vẻ mặt kiên định, không cần y viết, Phong Kính Tiết cũng hiểu rõ tâm tư của y: “Cứu!”

Cho dù có người nhắc lực cả một nước muốn bắt mình, y cũng sẽ không có ý định trốn thoát ẩn thân!

Phong Kính Tiết cười sang sảng một tiếng: “Không sai! Chúng ta phải cứu người! Không chỉ là cứu người dạ hành xui xẻo kia, chúng ta còn phải cứu Lư phu nhân, Lư công tử! Nếu tông tộc thân nhân khác của ngươi có nguy hiểm, chúng ta cũng phải cứu họ. Chẳng lẽ chỉ bởi vì kẻ địch quá nhiều quá mạnh, chúng ta chỉ có thể khoanh tay tránh lui, mắt thấy người chúng ta quan tâm gặp

nạn chịu khổ mà không ngó ngàng sao?”

Phong mang bắn ra trong mắt y: “Ta đời này, chưa bao giờ trốn tránh bất cứ người nào, bất cứ việc nào! Ai có thể bức ta tránh lui? Huống chi...” Y nghiến răng cực chật cực chật, lấy một loại ngữ khí đặc biệt lạnh lẽo băng giá nói: “Lần này, họ Triệu, quả thật đã chọc giận ta.”

Phong Kính Tiết làm bộ mệt rồi. Theo vị vĩ nhân nào đó đã cảm khái, một người làm chút chuyện tốt không hề khó, khó là suốt đời làm việc tốt, mấy chục năm như một ngày, đây mới là khó nhất khó nhất! Khỏi cần mấy chục năm, y ở bên cạnh Lư Đông Ly làm bộ làm tịch mấy tháng qua đã hơi không chịu nổi. Huống chi y hiện tại chính là lòng đầy buồn bức, đầu chí sục sôi, tính nết tiêu sái không cúi đầu đó liền không thể thu lại được nữa.

Y ở đây đại nghịch bất đạo, khoác lác không ngượng, tâm thần Lư Đông Ly lại ngơ ngẩn một hồi. Tính nết bẽ nghẽ tùy ý, trời sập không sợ, đất nứt không trốn như thế, lại giống như từng quen biết vậy.

Y ngân ra một lúc, mới vạch chữ hỏi: “Ngươi muốn làm như thế nào?”

Phong Kính Tiết cười nói: “Trước tiên ta phải đi tìm mấy băng hữu hỗ trợ.”

Lư Đông Ly vội viết lên bàn tay y: “Không thể tìm cựu hữu thương mạch ngày xưa nữa.”

Phong Kính Tiết hung hăn vỗ vai Lư Đông Ly: “Ta biết. Nếu ta hiện tại đi tìm những thương nhân đó nữa, chẳng phải là đúng ý nguyện của Triệu vương, lại không dung hại họ sa thân vào đại họa. Hừ hừ, chỉ đáng tiếc, đối với thế lực thuộc hạ của Phong Kính Tiết ngày xưa, Triệu vương biết vẫn quá ít!” Một tiếng cười lạnh cuối cùng này, y kiêu ngạo vô hạn.

Trong lòng Lư Đông Ly khi không dâng lên một trận kích động, lại hơi rùng mình.

“Ta muốn đi tìm mấy bỗng hữu trên giang hồ tương trợ. Thời gian cũng sẽ không dài lắm, một hai ngày là có thể làm thỏa sự tình. Chỉ là quá trình tìm người này, chuyện đi tới đi lui không ít, người căn cơ võ công tuy cũng không tệ lắm, nhưng mắt không tốt, chỉ sợ đi theo ta ngược lại vướng víu...”

Lư Đông Ly nhíu mày đứng bất động, lui lại một bước khá có ý đắc phỏng.

Phong Kính Tiết cũng từ dưới đất đứng lên, cười khan một tiếng: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không điểm huyệt ngủ của ngươi nữa.”

Kỳ thật nếu theo ý định ban đầu, y trái lại tình nguyệt cứ để Lư Đông Ly ngủ đến khi mọi sự bụi bặm lắng hết mới tốt. Chỉ là huyệt ngủ này điểm quá lâu, không khỏi hại người, hơn nữa thật sự quá sức không tôn trọng Lư Đông Ly. Người này nếu tỉnh lại, biết y vì mình mà bôn ba mạo hiểm, liều chết liều sống, bản thân lại làm một phế vật, say sưa một mộng, ngồi không hưởng lộc, trong lòng chẳng biết sẽ khổ sở thế nào. Cho nên chỉ dành giải huyệt đạo, phí lời chật rãi phân thuyết trước.

Lư Đông Ly vẫn đang trầm mặc kháng nghị, Phong Kính Tiết cũng đau đầu vô cùng: “Không được ngươi đồng ý đã điểm huyệt ngủ, là ta không đúng. Ta xin lỗi, ta cam đoan, về sau sẽ không làm chuyện kiểu này nữa. Nhưng ta không cho ngươi theo, quả thật là vì làm việc thuận tiện mau lẹ hơn mà thôi, tuyệt đối không có ý tứ khác. Lư phu nhân và Lư công tử đến bây giờ an nguy chưa biết, ngươi cũng không muốn kéo dài như vậy chứ.”

Y khẩn khoản nói: “Ta cam đoan với ngươi, về sau vô luận có chuyện gì, vô luận tình huống gay go cỡ nào, ta tuyệt không giấu giếm ngươi, được không?”

Lư Đông Ly rốt cuộc lặng lẽ gật đầu. Trải hết phong sương, nhìn nhiều tinh đời, y cũng không phải là những mao đầu tiểu tử nhiệt huyết xúc động đó, chỉ cần bị người ngẫu nhiên giấu giếm một hai lần liền nổi trận lôi đình. Mình đã không thể góp sức, dù sao cũng không thể còn phải kiên trì chờ đầu giúp thêm phiền. Là mục tiêu Triệu vương âm mưu truy tìm, y quả thật là gánh nặng lớn

nhất của người khác.

Cảm giác thê lương và vô lực đó, lại nặng nề đè xuống. Mình vô dụng như vậy, có mặt mũi nào đứng giữa trời đất này!

Phong Kính Tiết nhìn y, chợt nghiêm giọng nói: “Nếu thật sự áy náy thì ngươi cứ cố gắng một chút, để mình mau mau khá lên. Nếu như ngươi nhìn thấy, nói được, thì làm sao trở thành gánh nặng của bất cứ ai, mặc kệ là phải trải qua sóng gió ra sao, làm sao lại có người bỏ ngươi?”

Y thở dài một tiếng: “Đây là một sơn động ta tìm, một nơi bí ẩn. Bên cạnh ngươi có lương khô, có nước, ta còn hái rất nhiều quả dại bên ngoài.” Câu cho nên sinh tố cũng sẽ không thiếu kia y chỉ càu nhau trong bụng một chút chứ không nói ra.

“Ngươi chừng nào đói thì ăn, sau khi ta rời khỏi, sẽ dùng đá và cây bối trí một trận pháp nhỏ bên ngoài, trong thời gian ngắn hắn là sẽ không ai có thể phát hiện sơn động này. Cho dù phát hiện, cũng có thể mê hoặc chốc lát. Nay giờ ta đi tìm ngươi giúp đỡ, trong một hai hôm, hắn sẽ có thể cho ngươi gặp Lư phu nhân.”

Lư Đông Ly sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên bước lên trước hai bước, với tay về phía y.

Phong Kính Tiết cười đưa tay nắm tay y, lại thấy Lư Đông Ly kéo mở bàn tay y, viết mấy chữ trong lòng bàn tay: “Nếu như quá nguy hiểm, thôi ngươi đừng miễn cưỡng, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

Phong Kính Tiết cười sang sảng một tiếng: “Ta nói Lư đại nhân, ngươi cứ có chút lòng tin với ta được không? Chỉ bằng Hoàng đế vô vị kia, y có bốn sự gì, có thể khiến ta nguy hiểm!”

Lư Đông Ly vốn đang có mấy lời muốn viết ra dặn dò y, nghe lời này, ngón tay lại khụng giữa không trung.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 106 : Đạo Hắc Bạch

Ngón tay Lư ĐÔng Ly khụng giữa không trung, Phong Kính Tiết vội vã ra ngoài làm việc, cũng không nhiều lời nữa, chỉ cười cười vỗ vai y, nhẹ nhàng bỏ lại một câu: “Ta đi đây.” rồi tiêu sái quay người rời khỏi sơn động.

Lư ĐÔng Ly vẫn bảo trì tư thế đó, đứng yên rất lâu.

Ngữ khí như vậy, cười như vậy, thái độ coi biến cố tày trời là bình thường như vậy, bản lĩnh toàn tài chờ gì gấp đó, gấp gì *** đó như vậy...

Trên thế giới này, có thể có hai Phong Kính Tiết?

Cùng đi cùng dừng, cùng ở cùng ăn, sớm chiều bên nhau. Người nọ dường như biết hết thảy về y, người nọ dường như không gì không làm được, không hiểu được. Được y đổi xử tử tế, nhận y bảo vệ, nhờ y chiếu cố, được y trị liệu. Người kia lo điều y lo, gấp việc y gấp, quan tâm hết thảy y quan tâm...

Chỉ bởi vì một ân huệ một lời hứa, cũng có người thật sự có thể làm đến mức ấy. Khúc Đạo Viễn, người rõ cuộc là ai?

Lư ĐÔng Ly sờ soạng vách động, chậm chạp ngồi xuống.

Manh mồi, y đâu từng không nhìn thấy. Người nọ thường sẽ làm y không dưng hồi tưởng một số chuyện đã qua, một cõi nhân nào đó. Song y là người đọc sách, cho dù trong lòng điên cuồng hướng về, khát cầu vạn phần, y chung quy không thể mặc mình mất đi lý trí, tin cách nói quái lực loạn thần kia.

Không phải không muốn, mà là không thể. Một cửa chính mình kia, y không qua được.

Lư ĐÔng Ly không tự chủ được dùng tay đỡ ba vết thương cũ trên ngực, gượng ép mình bình tĩnh. Thân y đã tàn tật, sao có thể yếu đuối vô trí, cả tâm cũng tàn tật nữa.

Chín lần, y giơ chủy thủ lên, cắm vào thân thể Phong Kính Tiết, đâm bị thương chính ***g ngực mình, khắc cốt minh tâm, đau triệt nội tâm.

Người kia, đã không còn.

Trên thế giới này đã có thể có Phong Kính Tiết, cũng tự nhiên có người cùng kiểu với Phong Kính Tiết. Nếu mình bởi vì sống chung với Khúc Đạo Viễn lâu ngày, bởi vì biết người này có tình cõi cựu với Phong Kính Tiết, liền bởi vì áy náy tư niệm người nọ, mà hữu ý vô ý tìm kiếm chỗ tương tự trên người Khúc Đạo Viễn, xem người này thành cái bóng của y, vậy cũng quá cô phụ Khúc Đạo Viễn.

Lư ĐÔng Ly nỗ lực mở to mắt, trước mắt lại vẫn là một phiến huyết sắc u ám mơ hồ.

Vô luận y là ai, y nói đúng. Khỏe lên! Khỏe lên, mới có thể bớt liên lụy người khác, khỏe lên, mới có thể cùng y đi đối mặt với tất cả gian nan hiểm cảnh... khỏe lên, chí ít, chí ít có thể. Tận mắt nhìn y... Rốt cuộc, y và...

Không thể lại đi nghĩ cái tên kia nữa, Lư ĐÔng Ly nhắm mắt ảm đạm.

Từ khi mắt mù đến nay, lần đầu tiên y bức thiết hy vọng mình có thể chuyển tốt, có thể nhìn thấy như thế. Chỉ là... Chỉ là... Y còn có thể khỏe lên không.

Khi Lư ĐÔng Ly tâm tình kích động, Phong Kính Tiết bình yên nhàn nhã, giữa núi rừng rậm rạp, thong thả bước đến chỗ cao trên Song Long lĩnh, lại như là tản bộ ở hậu hoa viên nhà mình vậy.

Thình lình trước mắt chợt lóe hàn quang, một mũi kinh tiễn soạt một tiếng, ghim lên đại thụ bên cạnh y. Sâu trong cây rừng phía trước có người quát to:

“Người tới dừng lại! Nơi này đã là cẩm địa của Song Long lĩnh Thương Thiên trại ta, thương lữ qua lại không được tùy tiện vào, băng hữu giang hồ thỉnh xưng danh hào!”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Đêm qua ta từng gửi thư bái quý trại chủ. Chẳng lẽ hôm nay còn phải xưng danh hào nữa?”

Phía trước lập tức có một tiếng kinh hô khe khẽ, những đám cỏ cây rậm rạp đó nhao nhao mọc hai chân, rầm rầm tách ra trái phải, nhường ra một con đường. Vài hán tử trang phục hắc y tháo ngụy trang trên người, khoác cung đeo đao, chắp tay thi lễ: “Chúng ta phụng mệnh trại chủ, đại lễ nghênh đón khách nhân đêm qua gửi thư, công tử, mời...”

Phong Kính Tiết bình yên nhận một lễ này của mọi người, mỉm cười chậm rãi tiến lên. Phía sau bóng cây lại khép vào, đường đi nháy mắt đã bị những “cây mây trong rừng” kia ngăn trở.

Thương Thiên trại, quật khởi bất quá sáu năm, lại đã là thủ lĩnh hắc đạo vùng Định Giang, quả thật cao thâm khó lường.

Lúc đầu chẳng qua là một tốp giặc cỏ không biết từ đâu đến, bám rễ nơi này, mở một trại mòn con con. Những thế lực hắc đạo, phi bang sơn trại lân cận, đều bức đến cửa, muốn thôn tính. Kết quả lại đều có đi không về. Chẳng qua một năm, tốp giặc cỏ ban đầu bất quá hai ba mươi người này, đã áp phục tất cả thế lực hắc đạo một quận này, thôn tính tất cả sơn trại trong phạm vi hơn hai trăm dặm, hình thành một tập thể hắc đạo cực lớn.

Họ không hề tùy tiện đốt giết cướp bóc, chỉ cậy Song Long lĩnh nằm ở yếu đạo thông thương, phái nhân mã hộ tống tất cả những thương đội và người lui tới, thu phí bảo hộ. Nếu có người không cho, họ tất nhiên xuống tay nhất loạt cướp hết, cũng hạ độc thủ đánh người thị uy, nhưng nếu có người nộp phí bảo hộ, thì họ sẽ dốc hết sức bảo vệ đến cùng, thậm chí nếu thương nhân nộp tiền bị

đạo tặc khác cướp, họ sẽ dốc sức quét sạch phi bang dám cướp bùa kia, cướp đồ về cho người.

Bởi vì họ chào giá hợp lý, lời hứa ngàn vàng, qua một thời gian, bách tính thương nhân ngược lại cảm thấy họ còn đáng tin hơn quan phủ. Thương nhân đi qua Định Giang, đều vội vàng đưa tiền vào Song Long lịnh trước. Được sự bảo hộ của Thương Thiên trại, là có thể yên tâm làm ăn ở vùng Định Giang này, từ đây kê cao gối không lo gì. Mà những người đến nương nhờ Thương Thiên trại đó, cuộc sống phần lớn rất đổi yên ổn dư dả, người người chép miệng, trước kia đâu có nghĩ đến, làm thổi phồng cũng có thể làm yên ổn thư thái thế này.

Nhánh đạo phi có tổ chức, danh tiếng lại tốt như vậy, quan phủ địa phương cũng vẫn mắt nhăm mắt mở. Cho đến ba năm trước, Trần Dũng Phong tướng quân bắt đầu đóng quân ở Định Giang, mới ý đồ đem binh tướng tiêu diệt.

Trần Dũng Phong dẫn hết binh một quận, tiêu sát Thương Thiên trại. Tự nhiên không phải không quen nhìn mấy cái phí bảo hộ họ thu kia, mà là bởi vì trên giang hồ, danh tiếng của Thương Thiên trại đã hơi vang dội quá mức. Theo vài cao thủ nhất lưu lên núi khiêu khích, lại bị người trói ném xuống như lợn chết nói, ba vị trại chủ Thương Thiên trại tuyệt đối là cao thủ đứng đầu. Càng đáng sợ là, các đệ tử Thương Thiên trại vật lộn, bao vây, thuật tên nỏ vây giết, phối hợp chặt chẽ khăng khít, cho dù cao thủ bốn sáu cao hơn, bị hai mươi người họ bao vây, cũng phải nằm xuống.

Vị Trần tướng quân này là cựu tướng Định Viễn quan, sa trường chém giết mấy năm, lại từng được Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết chỉ điểm, lập tức ngửi ra một thứ mùi không tầm thường. Một thế lực giang hồ lớn như thế, lai lịch không rõ, lại không có sự phân tán tùy ý của nhân vật giang hồ, cảm giác cực kỳ không ổn. Nếu một ngày kia họ lại bị người có tâm chỉ dẫn huấn luyện, ngày đó sẽ là một nhánh cường binh. Thế lực như vậy, sao y có thể mặc nó phát triển lớn mạnh?

Lẽ ra, Trần tướng quân cũng là nhân vật có tiếng trong quân Triệu quốc. Dẫn

binh một quận mà công một trại, nên là dễ dàng. Nhưng mà đám người Thương Thiên trại đó chạy tứ tán vào giữa rừng rậm mênh mang, người tiến ta lui, thoắt đến thoắt đi, chỉ thừa khi binh sĩ ngẫu nhiên lạc mẩy người mà lặng lẽ đánh lén. Mà những bách tính bình dân đó, thậm chí đa số yểm hộ cho họ, ngược lại trách binh lính vô cớ sinh sự.

Mấy phiên công không hạ, văn chức quận thủ quận Định Giang này đã hao hết lòng kiên nhẫn với việc Trần Dũng Phong lăm chuyện. Địa bàn trị an tốt đẹp, chiến tích ưu tú này của hắn, bị quấy nhiễu đến chướng khí mù mịt, còn ra thể thống gì nữa? Ba vị trại thủ Thương Thiên trại lại đúng lúc đưa thư cầu hòa, nói Thương Thiên trại tuy là đạo phỉ, nhưng Trần tướng quân ở Định Giang một ngày, ngoại trừ bảo hộ thương lữ bách tính qua lại, tuyệt không kiểm dân tài khác. Tướng quân có thể dung, Thương Thiên trại trên dưới đều kính tướng quân hổ uy, tướng quân không tha, cả trại trên dưới cũng có thể liều một trận người chết ta sống, nửa bước không lùi.

Trong ngoài kẹp bức, Trần Dũng Phong sút đầu mẻ trán, bất đắc dĩ thở dài. Đệ tử Thương Thiên trại lúc ứng địch tác chiến, tiến thoái nghiêm cẩn mau lẹ, phối hợp mệnh lệnh điều độ lẫn nhau, cũng dễ dàng như ý, đã không hề thua kém so với nhánh binh sĩ trong quân dưới trướng y. Vây cánh đã thành... Vây cánh đã thành... Y đã đến muộn.

Không lui binh mà đi, lại có thể làm gì.

Giang hồ nhân sĩ chính diện ứng đối quan phủ triều đình vây quét, những người có thể toàn thân mà lui ít ỏi vô cùng. Sau chiến dịch này, giang hồ Triệu quốc càng thêm coi trọng Thương Thiên trại nho nhỏ này.

Hôm nay, sơn trại thủ lĩnh năm giữ hắc đạo Định Giang này mở rộng cửa trại, vô số người trang phục hắc y, từ trước cửa trại phân trái phải xếp ra nghi thức đón khách uy nghiêm túc mục, ba vị trại thủ thần sắc trịnh trọng, đứng ngay chỗ cửa trại, trông người phía trước đang bình yên lên núi kia.

Cách rất xa, tiếng cười sang sảng của người nọ, đã xa xa truyền đến: “Tại hạ Khúc Đạo Viễn, được sự ủy thác của Phong công tử, đến tìm bạn cũ ở Hân Hải năm đó. Cuộc chiến giếng cô đoạt nước, cái nhanh của kiếm vũ dưới trăng, cái tình ba ngày trò chuyện xưa kia, chẳng biết ba vị còn nhớ hay chăng.”

Ba người nghe được lời ấy, không còn nghi ngờ gì nữa, nhất tề nhún người lên trước nghênh đón.

Đại trại chủ cười vang nói: “Đã bao nhiêu năm, chúng ta rốt cuộc lại nghe người nhắc tới chuyện xưa của Phong công tử.”

Nhi trại chủ thanh âm khàn khàn, thần sắc lãnh túc: “Đáng tiếc Phong công tử...”

Phong Kính Tiết lúc này đã đến trước mặt ba người, vái chào thi lễ: “Công tử tuy đi, nguyện vọng còn đó, ta nhận sự ủy thác của công tử, làm việc sinh tiền lo nghĩ nhất cho y, công tử từng có lời, nếu gặp vạn loại khó khăn, có thể tìm ba vị tương trợ, tại hạ lúc này mới tùy tiện đến đây...”

Ba trại chủ kia không đợi y nói cho hết lời, đã cầm hai tay y: “Ngươi đã là người Phong công tử có thể tin, thì chính là huynh đệ bằng hữu của chúng ta. Huynh đệ có việc, chúng ta ai có thể khoanh tay đứng nhìn. Nào nào nào, vào trại uống hớp rượu đón gió trước đã, có chuyện gì, chúng ta chậm rãi bàn tiếp.”

Phong Kính Tiết cũng không nhiều lời, chỉ mỉm cười, theo ba người rảo bước vào trại.

Người thiên hạ đều cho rằng nhân mạch của Phong Kính Tiết chăng qua là những thương gia thuộc hạ ngày xưa, quá là xem thường Phong Kính Tiết y.

Thời gian lâu dài quá sức, họ đều đã quên béng, y là lập nghiệp trên sa mạc... Mà trước khi y lập nghiệp, trên sa mạc, vốn là sa đạo hoành hành.

Y làm ăn vài năm trên sa mạc, gần như tất cả sa đạo đều bị y đánh bại thu

phục. Thậm chí có rất nhiều sa đao không ngại ngàn dặm đến nương tựa, không muốn làm cường đạo nữa, mà tình nguyện làm hộ vệ cho thương đội của y.

Nhưng mà, sa đao y chân chính chịu kết nạp vào thương đội lại không nhiều. Người đời đều chỉ nói y coi thường đạo tặc, không muốn thu dung những người không đáng hoàng đế vào trong thương đội. Người đời cũng đều chỉ nói đám sa đao lác đác bị y thu phục, hoặc là bỏ xuống hết thảy tìm đến cậy nhờ y này, tuy rằng cuối cùng đều bị y đuổi rời khỏi, nhưng đều được y dạy dỗ cảm hóa mà cải tà quy chính... Bởi vì trên sa mạc này, không còn tung tích của họ nữa.

Lại có ai đi quan tâm, những sa đao không chõ định cư, qua lại như gió, dũng hăn dị thường đó, sau khi mai danh ẩn tích, rốt cuộc đã mất đi nơi nào.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 107 : Nửa Đêm Kinh Hồn

Lư Gia trấn vốn không gọi là Lư Gia trấn, Tô Gia trấn cũng vốn không gọi là Tô Gia trấn.

Do mấy năm trước oan án của Lư Đông Ly được rửa sạch, Lư Tô hai nhà được triều đình hậu đãi gấp bội, hai tộc có không ít người bởi vậy được công danh, có chức quan, tuy nói phần lớn đều chỉ là chức suông, nhưng nhất nhì liệt kê, cũng đủ để làm rạng rỡ tổ tông.

Nhân tiện, hai trấn cũ trăm năm liền nhau này, tên cũng được ngự ban đổi thành họ của hai gia tộc này.

Cả trấn Lư Gia cấp cao nhất, kỳ thật phải là quả phụ Tô Uyển Trinh của Lư Đông Ly. Nàng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân triều đình đặc chỉ khâm phong. Chẳng qua bởi vì nàng là một nữ tử, lại là quả phụ, sau khi hồi hương, chỉ một lòng đóng cửa dạy con đọc sách, rất ít lộ diện, cho nên người uy vọng cao nhất, quyền lực lớn nhất trấn Lư Gia, mọi việc đều có thể một lời mà quyết, lại là tộc trưởng tộc Lư thị hiện giờ, tuổi đã ngoài bảy mươi, Lư Tư Lân Lư lão gia tử.

Vị lão thái gia này đọc nhiều thi thư, vai vế rất cao, ngay cả Lư Đông Ly cũng phải gọi ông ta một tiếng tam thúc công. Hiện giờ được triều đình ân phong, có cái chức suông tam phẩm, xem như là người hiển hách nhất Lư gia.

Chỉ là hiện tại, vị lão nhân gia đức cao vọng trọng, quan viên bản quận nhậm chức đều tất phải tự mình đến gặp này, ôm chặt trọng chất tôn nhi trong lòng, chỉ run lẩy bẩy.

Từ hơn một tháng trước, Tô Uyển Trinh bỗng nhiên bệnh nặng liệt giường,

hết thảy liền rối loạn cả. Cáo mệnh phu nhân nhất phẩm đương triều bệnh nặng, trăm dược vô hiệu. Quan địa phương không dám chậm trễ, lập tức báo lên triều đình, cơ hồ không mảy may trì hoãn, cả Triệu quốc nơi nơi treo đầy cáo thị cần y. Ngay sau đó mấy chục sứ giả trong cung liền vào ở ngay Lư phủ.

Trong những người này, có nam có nữ có già có trẻ, nghe nói không phải Thái y, chính là những cung nhân cực có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh. Họ mang theo hàng loạt dược vật trân quý ban nghe nói là có thể làm người chết sống lại xương trắng sinh thịt, còn có thánh chỉ của Hoàng đế đến trông nom Lư phu nhân. Vừa đến Lư gia, họ lập tức không chế khu viện Tô Uyển Trinh ở, sau khi Thái y chẩn trị cho Tô Uyển Trinh, nói đây là bệnh hiểm nghèo cực nghiêm trọng, mà còn có khả năng truyền nhiễm, thế là phong tỏa ngay nội viện. Hạ nhân bên cạnh Tô Uyển Trinh đều bị đuổi đi, tất cả việc chăm sóc đều do những người này tiếp nhận. Ngay cả người trong Lư phủ muốn đi thăm hỏi, cũng chỉ có thể trong khoảng thời gian ngắn quy định, và được họ cho phép, mới có thể xa xa thoáng nhìn Tô Uyển Trinh bệnh nặng một cái.

Lão thái gia trải hết tình đời, mẩy bận phong ba, láng máng phát giác sự tình có hơi không đúng. Nhưng vô luận thế nào, đối với người Lư gia từng gặp phải khổ nạn như địa ngục mà nói, đây đến từ ý tốt của Hoàng đế, họ không thể có gì không biết điều, không thể có bất cứ kháng cự nào.

Lão thái gia dǎn xuống nghỉ ngòi trong lòng, toàn lực phổi hợp với sứ giả trong cung, cũng áp chế tất cả chỉ trích trong tộc. Nghiêm lệnh bắt cứ ai đều không thể đem bệnh tình cụ thể của Tô Uyển Trinh truyền ra ngoài. Đương nhiên, lão thái gia cũng có sự kiên trì của chính mình. Đó là ông ta liều chết giữ trọng chất nhi Lư Anh Nhược nhỏ xíu kia bên cạnh, sứ giả trong cung mấy phiên muốn đón đi chăm sóc, đều bị vị lão nhân này nghiêm nghị cự tuyệt.

Tuy nói là mẫu tử liền tâm, nhưng ác tật của nàng dâu của chất tôn đã có thể truyền nhiễm, sao có thể để tiểu tôn nhi mạo hiềm như vậy? Tuy rằng Uyển Trinh nhất định nhớ con, nhưng nàng cũng sẽ không nguyện ý để Đông Ly thân dưới cửu天堂 có nỗi nguy hiểm tuyệt hậu chứ? Xin các vị chuyên tâm chăm

sóc Uyển Trinh là được. Hài tử này, cứ do người Lư gia chúng ta dẫn theo là được rồi.

Ông ta tuổi tác lớn, uy vọng cao, lại là tộc trưởng Lư gia, có chức quan tam phẩm, râu tóc bạc trắng, nói đến chõ xúc động, lại lệ rơi đầy mặt. Ông ta chiêm chết một chữ lý, cho dù Triệu vương đích thân tới, đối mặt với tình hình kiểu này, trừ phi trở mặt, thật sự chẳng có lý do gì để kiên quyết cướp tiểu hài tử mới bảy tám tuổi của người ta đi từ trong lòng thân nhân. Cuối cùng đám sứ giả đến từ trong cung kia chỉ đành hết cách mà từ bỏ.

Mà hiện tại, sự thật chứng minh, lúc trước kiên trì giữ lại trọng chất tôn nhi tuyệt đối là chính xác. Đám cung sứ kia, quả nhiên không có hảo tâm gì!

Sau khi họ khống chế khu viện của Tô Uyển Trinh, ngăn cách mọi người Lư thị, lại phái người tiếp quản công tác trông coi mẩy cửa ngõ đại trạch môn Lư gia, còn trường kỳ đóng ở mẩy chõ cao cao trên đại túu lâu đại khách trạch ngoài Lư phủ, có thể vừa nhìn là thấy toàn bộ phòng ốc Lư phủ, lý do là phòng ngừa có kẻ đục nước béo cò, thừa loạn lấy danh nghĩa trị bệnh cứu người ra vào Lư phủ tác loạn gì đó. Mà trên thực tế, tất cả danh y yết bảng tới cửa đều bị họ nhều lần vặn hỏi rõ ràng, nào có cơ hội đục nước béo cò?

Chẳng qua, họ làm việc rất bí ẩn cẩn thận, tuyệt không rêu rao, mà Lư phủ đại trạch rộng, chân chính phụ trách quản lý đều là mẩy người cực có thể diện uy vọng trong dòng họ, chỉ cần họ ngậm miệng không nói gì, tộc nhân Lư thị khác lại có thể nhìn ra điều gì cổ quái. Dù sao nếu ác tật của Tô Uyển Trinh quả thật có khả năng truyền nhiễm, sứ giả trong cung ngoài mặt cẩn thận đủ điều, cũng có thể nói thông được.

Lư lão thái gia không biết những người này rốt cuộc muốn làm gì, cũng không định đi tra hỏi cho rõ ràng. Chuyện trên đời, rất nhiều thời điểm, thông minh không bằng hồ đồ. Ông ta chỉ hy vọng, vô luận mục đích của những người này là gì, sớm ngày đạt thành, sớm ngày rời khỏi, sớm ngày trả Lư phủ sự thanh tịnh tự tại.

Nhưng mà, thế giới này, thất vọng vĩnh viễn đều đến dễ dàng hơn nhiều hy vọng.

Ông ta không đợi được những người đó rời đi. Ông ta đợi được chính là một đêm này, thình lình từ trung tâm, truyền đến tiếng hô giết. Thanh âm kia đến quá đột ngột, vàng sắt vang lên, kinh tâm động phách, kêu khóc thê lương, chấn tâm phách người.

Giống như có một trường sát phạt tranh đấu kinh hiểm tột cùng, khủng bố tột cùng đã triển khai, rồi lại trong nháy mắt, vạn vật lặng thinh, không nghe tiếng động.

Lão thái gia run rẩy rời giường, vừa an ủi Tiểu Anh Nhược mấy ngày nay vẫn sống cùng mình, vừa gọi lớn: “Người tới, xảy ra chuyện gì?”

Bên ngoài truyền đến tiếng hạ nhân cũng mù tịt: “Không rõ lắm, hình như là bên trong có người đang đánh nhau, nhưng thoáng cái đã không còn tiếng động, có lẽ không còn đánh nữa…”

Lão thái gia giật chân gầm lên: “Thứ đồ khốn nạn! Mau đi tìm hiểu xem đó rốt cuộc là viện nào cho ta?”

Kỳ thật không cần tìm hiểu, ông ta cảm giác được rõ ràng, thanh âm kia, hắn là từ trong viện của Tô Uyển Trinh truyền đến, chỉ là chung quy tâm tồn may mắn, nếu thật sự là khu viện đó, hiện giờ bỗng nhiên không còn âm thanh, chẳng phải nói, mấy chục người ra từ trong cung ở nơi đó, toàn bộ đã...

Trong lòng đang khẩn trương, gian ngoài lại truyền đến tiếng kêu sọ hãi của hạ nhân, rồi sau đó, cả đại môn nổ tung thành bốn năm miếng, Lý đại nhân nhã nhã nhặt nhặt gọi là Ngự y trong cung, đến trị bệnh cho Tô Uyển Trinh kia, hiện giờ mình đầy máu tươi, vẻ mặt dữ tợn bỗn.

Mắt hắn nhìn chòng chọc hài tử lão thái gia trong lúc hoảng sợ đang bảo vệ sau người, như ác lang nhìn thịt tươi, lại như người chết đuối nhìn một chiếc

phao cuối cùng.

Lực lượng của lão nhân căn bản không thể bảo vệ được đứa trẻ hoảng sợ. Trong tiếng thét chói tai của hài tử, Lý thái y kia đã kéo người vào lòng, đưa tay bóp cắn cổ nhỏ xíu mà mềm mại kia, ánh mắt khủng hoảng mà hung ác nhìn bốn phía, vừa xông ra ngoài, miệng vừa kêu to điên cuồng: “Không được giết người của ta nữa, các ngươi đừng tay hết cho ta. Ta biết các ngươi là ai! Nếu không đừng tay, ta sẽ giết...”

Thanh âm bỗng ngừng bất, lão thái gia tay chân mềm nhũn lảo đảo chạy ra ngoài, không nhìn người hầu ngã ngay đơ dưới đất một thoáng, xông thẳng ra ngoài cửa, lại thấy dưới trăng sao, Lý thái y kia nằm sõng soài dưới đất, mà thủ cấp thì đã lăn ra mấy bước.

Trọng chất tôn nhi tâm can bảo bối kia đang được một người lạ ôm trong lòng, mắt bị người nọ lấy một tư thế cực dịu dàng che lại, không nhìn thấy huyết *** khủng bố này.

Cách khá xa, lão nhân lại hoa mắt, không nhìn rõ khuôn mặt người nọ, chỉ nhận ra đêm tối như vậy, người nọ bạch y sáng chói, trở thành sự tồn tại lóa mắt nhất trong bóng tối.

Người nọ ánh mắt thản nhiên, nhìn nhìn miếng ngọc bội nhiều năm qua vẫn đeo trước ngực hài tử, vẻ tươi cười trên mặt cực ôn hòa, ngữ khí nói chuyện cũng ôn nhu dị thường: “Tiểu Nhược ngoan, đừng sợ, không sao rồi. Gọi thúc thúc, ngoan, gọi ta một tiếng thúc thúc, ta dẫn con đi gặp mẫu thân.”

Hài tử bảy tám tuổi đã hơi hiểu chuyện, biết tình hình đêm nay không thích hợp, người chợt đến này cũng cực kỳ xa lạ. Chỉ là, tiểu hài tử nào không yêu mẹ. Bởi vì mẫu thân sinh bệnh, trong ngoài cách tuyệt, nó không được phép đi thăm, ngày ngày khóc lóc ồn ào cũng chẳng cách nào khiến những trưởng bối sủng ái mình trong gia tộc này mềm lòng. Lúc này vừa nghe nói có thể gặp mẹ, lập tức quên sạch tất cả sợ hãi, ngẩng đầu dứt khoát gọi một tiếng: “Thúc thúc.”

Người nọ buông tiếng cười dài, vang vọng mây trời, quay người ôm đứa trẻ bước đến nơi sâu trong trạch viện.

Lão thái gia ngơ ngác nhìn, muốn hô hoán, lại không phát ra tiếng, muốn ngăn trở, lại cảm thấy tay chân bùn rún, không thể động đậy. Người nọ từ đầu chí cuối, thậm chí chưa hề nhìn qua bên này một thoáng, nói một câu, lại tự nhiên có một cỗ uy thế bức tới, khiến vị lão nhân dám kháng cung sứ để bảo vệ trọng chất tôn nhi nhà mình này, từ đầu chí cuối chẳng thể có một chút xíu hành động ngăn chặn.

Ông ta chỉ có thể ngơ ngác nhìn người nọ cứ thế dẫn đi huyết mạch duy nhất Lư Đông Ly lưu lại nhân gian, dẫn đi chỗ dựa lớn nhất của Lư thị tộc mai sau.

Không lâu sau, bốn phương tám hướng bỗng nhiên vang lên tiếng thanh la chói tai, gõ một hồi kinh thiên động địa, cho dù là người ngủ say như chết, chưa bị trận rối loạn cực ngắt ban đầu kia đánh thức, lúc này cũng phải tỉnh lại toàn bộ.

Mà sau tiếng thanh la, lại là tiếng hô to cực vang dội: “Anh hùng Thương Thiên trại đặc biệt đến cầu tài, không có ý đả thương người! Cả trấn trên dưới, không cần nhiễu loạn! Trộm đạo chúng ta cũng có câu, chỉ lấy của phú hộ lăm tiền, tuyệt không bóc lột bách tính cùng khổ, các nhà các hộ, cứ việc đóng chặt cửa néo, an tâm chờ đợi, trong một hai ngày, chúng ta tất tự tan đi. Nhưng nếu như có người cả gan mật báo, phản kháng lộn xộn, thì đừng trách chúng ta thủ hạ vô tình!”

Trước sau trái phải, nhất thời không biết có bao nhiêu thanh âm đang hô cùng một nội dung, phối hợp với tiếng thanh la, xa xa đi đến các phương hướng trong toàn trấn.

Lão thái gia tay chân lạnh ngắt đứng đực ra trong viện, chẳng bao lâu nghe bên ngoài rối loạn, mười mấy con em tông tộc quần áo không chỉnh sắc mặt

hoảng sợ lao vào: “Thúc công, xảy ra đại sự rồi, cường đạo ở lại trong nhà chúng ta, giờ phải làm sao đây?”

Mọi người ngươi một ngôn ta một ngữ, ba hồn không thấy sáu phách mà nói mấy lời nội dung tương đồng.

Lão thái gia chỉ ngây người nghe, rồi lại thấy chỗ cửa viện phía trước, tiến lên ba người hắc y, tay cầm đao bén, lập tức ép tiếng kêu la cả viện lặng thinh.

Một cường đạo cười cười, lại rất quy củ mà hành lễ: “Thật ngại quá, đã quấy nhiễu các vị. Xin yên tâm, chúng ta tuy là nhân vật lục lâm, cũng biết kính trọng trung thần nghĩa sĩ. Các vị đã là tộc nhân của Lư nguyên soái, chúng ta tất nhiên không dám mạo phạm. Chúng ta cũng thật sự là nghèo đến khó sống, nghe nói trấn Lư Gia thường được triều đình ban thưởng, lại được ân điển miễn thuế, giàu có cực kỳ, bèn đến kiểm một khoản nhỏ. Một hai ngày này, chúng ta chỉ ra vào các nhà giàu trong trấn, lấy mấy thứ đáng giá rồi đi, tuyệt không tùy ý đả thương người. Nếu như có đệ tử của chúng ta không giữ quy củ, vũ nhục nữ tử, sát hại bách tính, các vị cứ việc đến nói cho ba vị đương gia chúng ta biết, Thương Thiên trại ta tất cho các vị một công đạo. Còn hiện tại, xin các vị phối hợp một chút, không có việc thì đừng đi loạn làm bậy, đương nhiên, mọi người nếu như nhớ thân nhân, muốn đến thăm vợ con, thúc thúc bá bá, chúng ta cũng sẽ không cưỡng ép giam giữ ai. Chỉ là phải báo cho huynh đệ của chúng ta, nghe an bài của chúng ta mới có thể đi lại, hiện nay, xin lão tiên sinh cứ nghỉ ngơi đi, chúng ta có mấy huynh đệ ở đây trông, mọi người có cần gì, cứ việc phân phó họ là được.”

Mọi người không ai ngờ được, một đám thổ phỉ thình lình chui ra lại khách khí nói đạo lý dễ nói chuyện như vậy. Nhất thời lại ngây ngẩn hết cả.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 108 : Tính Toán Không Sót

Đối mặt với cường đạo miệng báo danh hào cò nho nhã lẽ độ này, mọi người rất nhanh chóng nhớ tới, họ là người của Thương Thiên trại. Có danh tiếng Thương Thiên trại biết giữ chữ tín ở đó, họ lại đồng ý sẽ không vô cớ đả thương người...

Trong đám con em tông tộc Lư thị này, có kẻ hơi trấn định kia, liền nhịn không được mở miệng vặn hỏi.

“Sao các ngươi dám cướp bóc hương trấn trắng trợn như thế, không sợ quan binh vây quét sao?”

“Vây quét?” Cường đạo nọ bật cười: “Các vị tốt nhất cứ an phận thủ thường, đừng có những chủ ý có cũng bằng không đó. Cho các vị biết, chúng ta trước khi động thủ, đã an bài hai đội nhân mã, đem hai con đường quận huyện thông đến bản trấn, một phỏng hỏa đốt trụi, một dùng hỏa dược nổ tung. Cho dù các ngươi mật báo, không mất dăm mươi hôm, quan binh cũng không thể thông đường, ai có bản lĩnh đến vây quét chúng ta? Chỉ bằng dân đoàn mấy trấn các ngươi đây?”

Hắn cười khẩy một tiếng: “Chúng ta nhân đêm làm loạn, dân đoàn trong trấn các ngươi, cả đao cùn chưa kịp sờ vào đã bị chúng ta khống chế toàn bộ, các trấn khác cho dù biết tin tức, dám rỗi răm nhân mã đến liều mạng với Thương Thiên trại chúng ta không?”

“Ngươi... Các ngươi cho dù ngăn được quan binh một lúc, ngăn được cả một đời sao? Chạy được hòa thượng sao chạy thoát miếu. Các ngươi không cần sào huyệt Song Long lĩnh nữa sao!”

Người nọ bĩu môi, dáng vẻ thờ ơ như không: “Người giang hồ chúng ta bốn biển là nhà, ai không phải treo cổ trên một thân cây. Người thật cho quận Định Giang này của các ngươi là động tiên đất phúc, rời nơi này là chúng ta không dựng nổi trại nữa?”

Lão thái gia lúc này cũng đã định thần: “Ta nghe nói, người giang hồ vốn trọng lời hứa, Thương Thiên trại càng là nói một không hai, lời hứa ngàn vàng. Năm đó Thương Thiên trại cùng Trần tướng quân đính ước, trừ bảo hộ bách tính thương đội qua lại, tuyệt không đoạt dân tài khác, hôm nay sao lại làm ra hành vi thế này?”

Cường đạo nọ cười rộ: “Lão tiên sinh à... Ước định bọn ta đính với Trần tướng quân, là tướng quân ở Định Giang một ngày, chúng ta giữ quy củ một ngày. Hiện giờ chẳng phải Trần tướng quân không còn ở đây sao? Ước định kia đã phá, lại không phải là chúng ta không giữ lời hứa.”

Hắn nở một nụ cười, lại ôm quyền: “Thật ngại quá, quấy rầy lão tiên sinh yên giấc. Các vị cứ nghỉ ngơi tiếp đi, thứ cho ta còn có việc khác.” Dứt lời cũng không dừng lại nữa, quay người ra khỏi viện.

Hai cường đạo khác, cầm đao phân trái phải thủ ở cửa viện, nghiêm nghị bất động.

Bên ngoài nghe tiếng bước chân lộn xộn, chẳng biết còn bao nhiêu tặc nhân đi đi lại lại, khiến người nghe mà hãi hùng.

Mọi người không tự giác lại đến bên cạnh lão thái gia mà hỏi.

“Các phòng các viện đều bị người của họ nắm rồi. Yếu lộ ra trấn cũng bị người của họ phong, chúng ta phải làm thế nào mới được?”

Đại đa số đều hoảng sợ, nhưng cũng có người khôn khéo kia khẽ nói ra nghi vấn.

“Họ nói là vì cắp tài, nhưng mà, lại không thấy người nào xông vào các nhà cướp đồ, cũng không bức đòi chúng ta chìa khóa đại khố, mọi người đều chỉ giữ nghiêm cửa ngõ, giám thị bốn phía, đây...”

“Thái gia, thô phỉ công trấn, nên là từ ngoài vào trong, nhưng những phỉ đồ này sao lại bỗng nhiên từ trong nhà chúng ta chui ra, rồi lại khống chế ra các thôn ngoài?”

Trong tiếng nghi vấn, Lư Minh Nghi thần sắc bất an, muốn nói lại thôi.

Lão thái gia thấy những người chung quanh càng nói càng phạm kỵ húy, kịp thời quyết đoán: “Họ đã không đả thương người, Lư gia chúng ta cũng không cần lăm chuyện. Mọi người về các phòng, họ muốn gì thì cho đó, bớt nhìn bớt nghe bớt nói đi!”

Mọi người do dự tan đi. Lão thái gia lại mở lời gọi Lư Minh Nghi lại: “Minh Nghi, ngươi đến phòng ta.”

Lư Minh Nghi là sinh phụ Lư Đông Giác. Bởi vì ông ta và Lư Đông Ly huyết thống quan hệ gần, bình thường hay lui tới, mà con trai lại là quan to có thực quyền một phuơng. Cho nên địa vị của ông ta trong dòng họ cũng rất cao, thuộc một trong những người quản lý cả gia tộc Lư thị. Bởi vậy lão thái gia giữ lại nghị sự, mọi người cũng không cảm thấy khác thường, ngược lại còn an tâm, lác đác tự đi về.

Trong phòng, đuổi đi những người không phận sự, Lư Minh Nghi nói chắc như đinh đóng cột: “Vốn những thô phỉ này không phải là đến cướp tiền, họ là đến tấn công những sứ giả trong cung đó.”

Lão thái gia vẻ mặt thoảng động: “Minh Nghi, ngươi do đâu mà kết luận?”

Vẻ mặt Lư Minh Nghi vẫn lộ kinh hoàng: “Người đầu tiên bị kèm, hắn chính là con. Con nửa đêm bị đánh thức, một thanh đao kề ngay trên cổ, ép hỏi kỹ lưỡng, trong cung đến những người nào, bình thường ở chỗ nào, nhân thủ phân

bố thế nào, bình thường làm việc nghỉ ngơi ra sao, phòng xá nhà cửa của mọi người vân vân, lại hỏi hơn nửa canh giờ. Tuy rằng con là người quản sự, số lần ra vào khu viện kia không ít, nhưng những người đó thần thầm bí bí, nội tình con nào có biết đâu. Nhưng cường đạo mặc bạch y kia cực có kinh nghiệm, hỏi đều là những chi tiết vụn vặt bình thường con căn bản không chú ý, sau đó con cân nhắc cẩn thận, mới hiểu được, người nào thường xuyên xuất hiện ở nơi nào, chỗ nào đã mai phục người, vậy mà đều có thể suy tính ra.”

Lưỡng Lư Minh Nghi lại toát mồ hôi lạnh. Những cung sứ đó mắt thấy đã mệnh về hoàng tuyển, nếu như triều đình theo đây định Lư gia họ tội trong ngoài cấu kết, mưu đồ gây rối, thì ông ta chính là tội nhân của Lư gia.

“Người kia sau khi hỏi xong, tùy tay điểm trên người con, con liền không thể động đậy hô hoán, chỉ cương trên giường, sau đó tiếng rối loạn nỗi lên, con mới có thể nhúc nhích, vội vàng chạy tới. Thái gia... con...”

Lão thái gia suy tính một lúc, đột nhiên hỏi: “Từ lúc y rời khỏi, đến khi người nghe thấy rối loạn, thời gian trong đây lại khoảng bao lâu?”

“Sợ là... hơn một canh giờ.”

Tai họa, Lư gia... lại có tai họa rồi.

Những người này không phải cường đạo bình thường, họ không có ác ý với Lư gia, thậm chí... thậm chí... có khả năng...

Lư lão gia tử chỉ cảm thấy đầu váng não căng, hô hấp không thuận, vội vàng định thần.

Hơn một canh giờ, họ hao hết tâm cơ, dùng hơn một canh giờ, không động thanh sắc, không lộ dấu vết đi thanh trừ dồn những người trong cung tới đó. Cuối cùng, không biết là hình tích bại lộ, hay phải để lộ thân phận phát động tổng tiến công. Những cao thủ trong cung đó phát hiện họ, hăm hở phản kích, song những người còn lại đã không thể tổ chức nổi phản kháng hữu hiệu, cho

nên tiếng sét phat kia vừa mới vang lên, giây lát đã biến mất.

Sau đó... chính là “Lý thái y” cùng đường bỏ chạy, lao đến cướp hài tử chõ mình để mà tự bảo vệ, kết quả... Nhớ tới ngôn hành quý dị của những sứ giả trong cung đó, bệnh tình chợt đến của Tô Uyển Trinh, vẻ mặt nanh ác của Lý thái y khi cướp người từ trên tay mình, lão thái gia lặng lẽ rùng mình. Những nhân vật trong cung này, bố trí cạm bẫy ở Lư gia rốt cuộc là muốn bắt ai? Lý thái y dám dùng đứa trẻ để uy hiếp địch nhân, mà những cường đạo này, lại vì sợ liên lụy người Lư gia họ, nhất là Tô Uyển Trinh trong viện kia, mà hết thảy đều phải làm im bặt, thậm chí giương cao cờ hiệu, vứt bỏ cơ nghiệp mấy năm, làm trận cướp bóc lớn này, chỉ vì giúp họ che giấu.

Nếu họ là bằng hữu của Lư gia, thế thì ai là địch nhân của Lư gia?

Lư lão gia tử không dám nghĩ tiếp. Lư gia, không thể chịu nổi bất cứ đả kích và trắc trở gì nữa. Mặc kệ phía sau hết thảy những điều này có âm mưu và nội tình ra sao, chỉ cần một ngày quân vương cao cao tại thượng chưa muộn trở mặt, thế thì người Lư gia tình nguyện nhắm mắt, vờ như không biết gì, tiếp tục đi làm tham dân kính cẩn nghe theo quân chủ nhất.

—

Dạ tập rất thành công, sắc mặt Phong Kính Tiết lại cực kỳ khó coi.

Mấy người mạnh nhất trong số đại nội cao thủ đều tụ tập trong ngoài phòng ngủ của Tô Uyển Trinh, không thể tìm được cơ hội chia ra mà diệt. Kỳ thật, nếu nói cách phí tổn ít nhất, chỉ cần để một đám đệ tử sơn trại võ công cẩn bản không tính là cao minh, gác cửa ngõ các phương, hơn trăm mũi nỏ mạnh ngâm thuốc mê lần lượt bắn ra, đám gọi là cao thủ này, tối đa chịu được bất quá một nén nhang.

Song Tô Uyển Trinh có khả năng ở trong phòng ngủ. Phong Kính Tiết không thể không lo lắng nàng bị ngộ thương, càng lo lắng những người đó chó cùng rút giậu, làm hại Tô Uyển Trinh. Để không bứt dây động rừng, đầu tiên y bố trí diệt

trừ những cao thủ mập thám rải rác các nơi bên ngoài đó.

Trước đó y dùng loại dược bình thường có thể mua được trong dược ***, điều phổi ra thuốc tê và khói mê cường lực được hiệu kinh người, phân cho tất cả những nhân viên hành động, để họ dùng khăn ướt che miệng mũi, trước tiên chàm chát phóng khói mê ra bốn phía, sau đó lại dùng dao kiếm cung nỏ đã tẩm thuốc tê mạnh công kích. Những thuốc tê khói mê vừa nghe là ngất vừa dính là gục này, chúng đệ tử Thương Thiên trại nhiều năm qua lại đều chưa từng lời lóng huấn luyện nhanh chóng lấy thủ đoạn hợp tác đoàn thể để đánh bại cao thủ, làm việc này đến tay thuận theo tâm.

Từ ngoài vào trong, từng bước tăm ăn rồi, chờ họ đến ngoài khu viện của Tô Uyển Trinh, người bên trong vẫn chưa nghe thấy một chút tiếng gió. Đến nơi này rồi, chiến thuật kiến đông căn chết voi không thể dùng được nữa, bất quá chỉ bằng siêu cao thủ y đây và ba cao thủ trại chủ đồ đệ kia bất ngờ tập kích, thình lình ra tay, là lập tức không chế cục diện như thường. Dương nhiên đám đại nội cao thủ này cũng không phải ăn tốn cơm, họ có thể được Triệu vương tín nhiệm, ra cung làm chuyện này, mỗi người đều xem như nhân vật đứng đầu cung đình Triệu quốc. Tuy nói hoàn toàn bị Phong Kính Tiết chiếm hết thượng phong, nhưng dù sao cũng có thể gây cho Phong Kính Tiết chút phiền toái.

Một khi phát hiện vô lực kháng địch, “Lý thái y” cầm đầu lập tức lớn tiếng la hét: “Mọi người không tiếc giá nào giết Tô Uyển Trinh!”

Mấy đại nội cao thủ còn sót kia theo tiếng lập tức không mục đích, không hề cố kỵ phóng ám khí ra bốn phương tám hướng. Phong Kính Tiết lạnh lòng, lập tức bứt ra chặn ám khí, bởi vì y không hề biết Tô Uyển Trinh bị giấu ở nơi nào trong phòng.

Phong Kính Tiết không cách nào phân thân, ba vị trại chủ phải ứng phó sự công kích của mấy cao thủ kia, Lý thái y thừa khe hở này phá tường mà đi, đệ tử Thương Thiên trại bố phòng mọi nơi nhao nhao giương cung bắn tên, mà Lý thái y đã túm thi thể hai đồng bạn bị giết làm lá chắn, thay hắn chịu vô số tên nhọn,

rốt cuộc xông ra khỏi viện, chạy thẳng đến chỗ tộc trưởng, đi cưỡng ép hài tử duy nhất may ra có thể trở thành tấm bùa bảo mệnh kia.

Chỉ tiếc là hắn vẫn quá xem nhẹ Phong Kính Tiết. Trong nháy mắt Phong Kính Tiết đã thu toàn bộ ám khí bay loạn khắp phòng vào tay áo, vung tay áo, lại bắn những ám khí này đến mấy cao thủ sót lại trong phòng, ngay cả hổng thú nhìn chiến quả một cái cũng không có, đã xuyên cửa sổ đuổi theo, tiếng kêu thảm thiết thê lương phía sau, thậm chí không thể khiến lông mi y rung rinh.

Đáng thương thay Lý thái y, vừa cướp được cái gọi là bùa hộ mệnh, đầu óc choáng váng lao tới, chỉ cảm thấy tay chợt nhẹ bỗng, đứa trẻ đã không còn trong lòng, hoảng sợ há mồm chực quát, cần cổ đau nhói, tham sân hận oán, phẫn nộ điên cuồng gì đó, lập tức đều hóa thành hư vô.

Trong lòng Phong Kính Tiết oán ghét hắn ác độc, vừa mở miệng là đòi giết Tô Uyển Trinh, còn muốn bắt hài tử của Lư Đông Ly, ra tay tất nhiên tàn nhẫn. Sau một chiêu đứt đầu, nhẹ nhàng trấn an Lư Anh Nhược vài câu, bế nó đi thẳng về viện của Tô Uyển Trinh.

Khi y về đến viện của Tô Uyển Trinh, cả tòa trạch viện đã bị Thương Thiên trại khống chế, mà ba trại chủ cũng đã tìm ra Tô Uyển Trinh.

Phong Kính Tiết ngồi bên giường, chẩn mạch cho Tô Uyển Trinh hôn mê bất tỉnh, sắc mặt đen như đít nồi.

Đám cao thủ tiếng là từ trong cung đến chăm sóc Lư phu nhân này, lại trực tiếp đào một cái hốc dưới giường Tô Uyển Trinh, đem Tô Uyển Trinh hôn mê nhét vào. Khi người Lư gia kiên trì vào thăm, chuyển lên giường cho người ta dòm một chút, người Lư gia vừa đi, một lần nữa nhét người về, do người của họ giả mạo Tô Uyển Trinh nằm trên giường, tùy thời chuẩn bị ám toán bất cứ cao thủ nào trộm lén đến.

Thân thể Tô Uyển Trinh vốn đã yếu, lại bị hạ độc, dưới đất vừa ẩm vừa lạnh, càng hại người, hiện tại đã chừng như hấp hối. Khó trách với tạo nghệ của Phong

Kính Tiết, vừa nãy khi đánh nhau, trong lúc cấp thiết cõng không thể cảm ứng ra chỗ nàng.

Nhin Tô Uyển Trinh tiêu tụy tái nhợt, hôn mê bất tỉnh, Phong Kính Tiết sao có thể không nỗi trận lôi đình, mà ba vị trại chủ kia nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ phẫn nộ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 109 : Lòng Ôm Quỷ Kế

“Mẹ ơi, mẹ...”

Lư Anh Nhược nhào đến bên giường, luôn miệng gọi, nhưng Tô Uyển Trinh vẫn bất tỉnh nhân sự không thể đáp lại nửa tiếng, mà Phong Kính Tiết ngồi bên giường bắt mạch cho nàng, sắc mặt âm trầm.

Y muốn bắt mạch, tất phải im lặng, vậy là đành bảo ba tôn kim cương bên cạnh kia lùa đứa trẻ đi trước.

Ba vị trại chủ bế Tiểu Anh Nhược kêu khóc ra ngoài, vừa luồng cuồng dỗ nó, vừa tức giận bất bình.

“Khúc công tử nói vậy mà là thật! Hoàng gia quả nhiên muốn mưu hại quả phụ của Lư đại nhân!”

“Khó trách Khúc công tử không tiếc bỏ cái giá lớn như vậy để mời chúng ta giúp. Với giao tình của Lư đại nhân và Phong công tử, quả phụ của Lư đại nhân bị nhục bị hại, người kế thừa của Phong công tử tất nhiên phải đứng ra.”

“Lư đại nhân vì nước chết oan, quốc gia lại bồi thường cô nhi quả phụ của y như vậy, thật là...” Lão tam trẻ tuổi nhất, vẻ tức giận trên mặt nhiều nhất: “Thật là thiên lý bất dung!”

Ba huynh đệ than thở vài tiếng, giận mắng vài câu, tâm trạng lại cũng có chút an ủi.

Mặc dù muốn báo đáp ân nghĩa của Phong Kính Tiết, mặc dù lợi ích Khúc Đạo Viễn cho quả thật không nhỏ. Nhưng cứ thế giây lát vứt bỏ một mảnh cơ

nghiệp ngần ấy năm gầy dựng, nói cho cùng vẫn phải đau lòng. Hơn nữa gióng trống khua chiêng đối địch với triều đình như vậy, trong lòng sao có thể không thấp thỏm. Nhưng hiện giờ tận mắt nhìn thấy trung lương vì nước mà chết, nhược thế trĩ tử sau khi chết lại bị quân chủ hăm hại như thế, mấy người lại sinh ra tâm tư cùng chung mối thù.

Hán tử trên giang hồ, đều không khỏi có một cỗ nhiệt huyết thấy bất bình mà lên tiếng kia. Rất nhiều thời điểm sự tôn trọng đối với trung thần nghĩa sĩ, kỳ thật hơn xa những kẻ gọi là người trong triều đình. Lúc này rõ ràng ràng, cảm thấy mình làm là một việc có thể xứng đáng với trời đất lương tâm, trong lòng mọi người ẩn ẩn đều thống khoái, nỗi bất an ban đầu cũng lặng yên tiêu tan.

Bất kể thế nào, đã là việc nên làm, thì cứ thống thống khoái khoái mà làm đi!

Qua non nửa canh giờ, Phong Kính Tiết mới xanh xám mặt đi ra, dặn dò mọi người Thương Thiên trại trông coi nơi này cẩn thận, chăm sóc mẫu tử Tô Uyển Trinh, lại khẽ khuyên bảo Lư Anh Nhược vài câu, nói mẫu thân bệnh, đang ngủ, lúc này đừng quấy rầy. Sau đó mới nói mình có chút việc gấp, phải rời khỏi một lúc, liền vội vàng đi mất.

Lư Anh Nhược nhỏ tuổi, nào thông cảm cho tâm tình vội vàng của Phong Kính Tiết, cũng không thật sự tin tưởng lời an ủi của y, ở đây Phong Kính Tiết vừa đi, nó liền khóc đòi tìm mẹ. Muốn những hán tử cao lớn thô kệch này đỡ con nít, thật là chày gỗ thối lửa mít đặc, mà ai cũng không nỡ ngăn nó, cuối cùng chỉ có thể mặc nó lao vào phòng. Đứa trẻ ở trước giường mẫu thân gọi ngàn vạn tiếng, nhưng không thể gọi được mẫu thân đáp lại một tiếng, nước mắt lưng tròng, thương tâm gần chết.

Thương Thiên trại từ trên xuống dưới đều là nhân vật hắc đạo, lòng dạ không thể nói là không cứng rắn. Nhưng lúc này nhìn một phụ nhân trượng phu vì nước chết oan bất tỉnh nhân sự, tái nhợt như chết, một hài tử tuấn tú từ nhỏ đã không có cha luôn miệng khóc gọi mẹ mà mẹ không đáp, mỗi người đều cảm thấy rầu rĩ.

Bao nhiêu người bắt đầu nghiên răng nghiên lợi mảng triều đình, mảng Hoàng đế, trong lòng mọi người đều cảm thấy, chuyện bất bình này quản thật sự quá đúng, đôi mẫu tử này thật sự quá ủy khuất quá đáng thương! Cho dù Hoàng đế Triệu quốc muốn phụ họ, ít nhất bách tính Triệu quốc không thể thật sự để trung thần sau khi mất chịu ủy khuất như vậy.

Mọi người khó chịu trong lòng, không biết dỗ con nít, đang buồn bức vô lực, quay đầu lửa giận đầy bụng tự nhiên là phát tiết trên người mấy đại nội cao thủ tê liệt bị bắt sống kia, quyền đấm cước đá nghiêm hình bức cung truy hỏi ngần ấy việc, cũng liền hợp lê.

Khi mấy đại nội cao thủ tìm được đường sống trong chõ chẽt, lại sống không bằng chết này chịu khổ chịu nạn, Phong Kính Tiết đã cưỡi khoái mã, không ngừng một khắc chạy đến Song Long lĩnh, đón Lư Đông Ly vẫn đang chờ đợi. Hai người chung một ngựa, quay đầu hướng đến Lư gia.

Dọc đường, Phong Kính Tiết đã nhàn nhản tản tản, rất đỗi tùy ý dùng một hai câu, nói rõ với Lư Đông Ly cuộc tập kích này. Hiện tại, tất cả chướng ngại đều đã dẹp tan, không còn gì có thể ngăn cản Lư Đông Ly đi gặp Tô Uyển Trinh nữa.

Y không chịu nói nhiều về sự hung hiểm của trận này, cũng không nhắc tới Tô Uyển Trinh bị chôn sống dưới hang, mà Lư Anh Nhược suýt nữa bị bắt làm con tin. Y cũng không nói rõ bệnh tình của Tô Uyển Trinh. Chỉ nói bệnh của nàng kỳ thật là do độc dược mãn tính gây thành, hiện giờ y đã không chế độc tính, chỉ cần điều dưỡng tốt là có thể khôi phục, tuyệt không lo lắng tính mạng.

Kỳ thật rất nhiều lời cho dù Phong Kính Tiết không chịu nói, Lư Đông Ly cũng có thể lập tức lý giải. Cũng hiểu được tâm ý tình huống đã qua, hiện tại Khúc Đạo Viễn không muốn để mình sốt ruột thương tâm theo, cho nên không hỏi nhiều. Y chỉ trầm mặc, tự tưởng tượng, vì một trận chiến diệt hết cả địch nhân mà không liên lụy người nào vô tội, người tự xưng Khúc Đạo Viễn này, đã âm thầm dùng bao nhiêu tâm tư. Mà Uyển Trinh, rốt cuộc lại đã phải chịu tra tấn và thương tổn như thế nào.

Ngơ ngẩn hồi lâu, y mới bỗng dùng ngón tay viết lên lưng Phong Kính Tiết: “Ngươi trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đã tìm được rất nhiều cao thủ võ lâm trợ giúp?”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Ta vừa vặn có chút giao tình với ba vị trại chủ Thương Thiên trại trên Song Long lĩnh.”

Lư Đông Ly sững sốt, một lát sau mới chậm rãi viết tiếp một câu trên lưng Phong Kính Tiết khiến y suýt nữa trực tiếp ngã nhào khỏi ngựa: “Là Phong Kính Tiết và ba vị trại chủ có giao tình nhỉ?”

Lư Đông Ly tuy rằng không thể thông minh đến mức nghe một hiểu mười như Phong Kính Tiết, nhưng vốn cũng là người cực thông minh, ngắn ấy năm phong ba lịch luyện, tâm tư phản ứng cực xuất chúng.

Y ngày thường tuy ngây ngây ngô ngô, sinh tử tùy ý, nhưng nếu thật có người đem đủ loại âm mưu ám toán đè lên vai, lại có thể kích thích tài trí nhạy bén y kiềm chế đã rất lâu. Năm đó Tô Lăng nhân lúc y chán nản muốn bắt y, kết quả lại bị y chế ngược tẩn cho một trận chính là chứng minh. Lư Đông Ly đã trải vô số sinh tử phong ba, minh bạch hơn ai khác đạo lý sự nếu quá kỳ tất có quý.

Ở đâu có việc khéo như vậy, quê nhà mình xảy ra chuyện, Khúc Đạo Viễn có thể trong mấy chục dặm, tìm được cỗ thể lực hắc đạo bằng hữu lớn nhất kia. Hơn nữa giao tình còn thân thiết đến mức những người này chịu vì y mà chính diện đối kháng triều đình, vứt bỏ cơ nghiệp lớn như vậy? Cho dù Khúc Đạo Viễn cũng là người trong võ lâm, cho dù y cũng võ công siêu quần như Phong Kính Tiết, vẫn không thể khiến người ta hoài nghi huyền cơ trong đó.

Đối với cỗ lực lượng Thương Thiên trại này, Lư Đông Ly không hề quen thuộc, chỉ từng trông thấy trong thư mà thôi. Năm đó khi y còn trấn thủ Định Viễn quan, từng nhận được thư từ quê, trong đó có rỗi rai nhắc tới một cỗ thể lực quật khởi ở lân cận như vậy, nghe nói cực kỳ lợi hại, nhưng bởi vì không hề nhiều dân, không cần lo lắng dòng họ mình bị bức hại, cho nên Lư Đông Ly

cũng chẳng để trong lòng.

Lúc này nghĩ việc xưa, lại tính thử thời gian thế lực này xuất hiện, Lư Đông Ly sao còn không đoán được bàn tay lặng yên thúc đẩy phía sau tất cả trùng hợp này. Mặc dù không biết Phong Kính Tiết làm sao làm được, nhưng tin chắc đây tất nhiên là an bài của y.

Phong Kính Tiết, băng hữu cùng y sống vai bảo vệ quê hương kia, ở nơi y không nhìn thấy, rốt cuộc đã phí bao nhiêu khổ tâm vì y? Lặng lẽ thay y chuẩn bị một thế thân khi tất yếu cứu mạng, lặng lẽ an bài Khúc Đạo Viễn ở Đồng Thành đến tiếp ứng, lặng lẽ phái cao thủ ở bên cạnh Tô Uyển Trinh, năm đó kinh biến, có thể kịp thời ra tay cứu. Thậm chí... vì y, an trí một cỗ thế lực lớn như vậy ở lân cận quê y, có lẽ cũng là sợ vạn nhất ngày thỏ chết hầm chó, chim hết cất cung, cần thiết thì có thể cứu luôn tất cả thân nhân của y.

Nếu không phải năm đó biến cố đột nhiên, khiến y trở tay không kịp...

Ngơ ngẩn nghĩ như vậy, Lư Đông Ly vạn ngàn cảm khái, nỗi lòng quay cuồng không dứt, tự nhiên liền viết ra câu hỏi kia: “Là Phong Kính Tiết và ba vị trại chủ có giao tình nhỉ?”

Lời này vốn chỉ là nói ra phỏng đoán hợp lý của y đối với lai lịch Thương Thiên trại, không hề có ý khác. Chẳng qua Phong Kính Tiết có tật giật mình, thình lình nghe thấy tên mình, nhất thời tâm thần chấn động, cơ hồ cả lưng ngựa cũng ngồi không yên.

Kỳ thật, đâu chỉ là Thương Thiên trại, dân gian Triệu quốc này, thế lực hắc bạch lưỡng đạo, hơn một nửa là có ngàn vạn mối quan hệ với y.

Năm đó những sa đao bại dưới tay y, y không chịu thu dung vào thương đội, không hề như mọi người đoán, coi thường họ, mà là cảm thấy họ ở trong thương đội, thật sự là nhân tài không được trọng dụng. Đối với những người này, y thường ân uy cùng thi. Xem thiên phú, tài hoa, trí tuệ của họ để lựa chọn người nào có thể bồi dưỡng. Mà với những người bản thân lựa chọn, y lại dạy võ công

cao thâm, dạy dỗ họ phương thức huấn luyện thuộc hạ tốt nhất, cho họ biết kỹ xảo tốt nhất để tác chiến với các loại địch nhân, lại chỉ điểm con đường tương lai cho họ.

Đến nơi nào phát triển tốt nhất, lấy phương thức gì phát triển mới tốt, dùng biện pháp gì mở rộng thế lực, thôn tính các bang phái nhỏ, lấy tôn chỉ gì để lập thân đặt chân, mà không rước lấy quá nhiều địch ý và sát phạt. Làm sao được thế nhân ủng hộ, làm sao không bị người thiên hạ bài xích... Y đều nhất nhất phân tích giải thích.

Mà y chỉ dạy những người này như vậy, lại không phải dụng tâm khuếch trương thế lực cho mình. Đối đãi những thương nhân đó như nhau, y không hề trói buộc hạn chế họ, chỉ là thụ nghệ truyền kỹ đơn thuần, thi ân cho người, những người này tương lai có thể có bao nhiêu thành tựu, toàn xem nỗ lực bản thân bỏ ra. Biết đâu những người này tương lai sẽ giúp được y, biết đâu là không, chỉ thi ân huệ rộng rãi, lưu thêm mấy đường lui cho mình, dù sao cũng chẳng tổn thất gì.

Rất nhiều sa đao sau khi được y chỉ điểm, liền rời khỏi sa mạc, đến những nơi non xanh nước biếc, phồn hoa hưng thịnh trong Triệu quốc mà dừng chân. Những người làm việc theo sự chỉ điểm của y ấy, phần lớn đều có thể thành tựu sự nghiệp không nhỏ. Mà những người không phân đúng sai, phú quý mờ mắt, dần dần hám lợi mất khôn, chỉ muốn mưu lợi điên cuồng ấy, mấy năm qua, bởi vì mưu đồ quá nhiều, khiến người người tức giận, cũng đều dần dần tự chịu diệt vong.

Nói cách khác, những người hiện tại còn lại, căm rě trong hắc đạo Triệu quốc này, đều là những người chịu nghe lời y, lòng cảm ơn với y càng thật hơn.

Sau đó Phong Kính Tiết làm ăn lớn, thương đội nhiều, một mình y không thể bảo vệ, bèn từ trong thương đội, tìm kiếm một đám mầm non tuổi trẻ thông minh, căn cốt cực tốt, truyền võ công tuyệt kỹ, trong mấy năm, đã dạy dỗ ra một đội cao thủ đứng đầu.

Chờ thương đoàn của Phong Kính Tiết mở rộng đến toàn quốc, mà còn có quan hệ với nhân vật hắc đạo các nơi. Thương đội lui tới qua đường, phí bảo hộ một văn không thiếu, sự an toàn không lo lắng, Phong Kính Tiết liền giải tán đám thiếu niên này, muốn kinh thương thì tự đi kinh thương, muốn vào giang hồ lập danh vọng, toàn bộ thay tên đổi họ, đổi bối cảnh tự đi lang bạt.

Đương nhiên, Phong Kính Tiết đây là chuẩn bị cần thiết vì khả năng tương lai, nhưng với những người đó chỉ nói rằng người giang hồ dễ kết thù, đổi bối cảnh, có thể bảo vệ thân bằng cỗ cựu.

Tính ra, đám thiếu niên năm đó y tự tay dạy dỗ, hiện giờ phần lớn đã dương danh trên giang hồ, có người thậm chí trở thành tông sư một phuơng, chủ một môn, trên bạch đạo, thế lực uy vọng mỗi người đều không nhỏ.

Mà trong hai khoảng thời gian Phong Kính Tiết mở rộng việc làm ăn ra toàn quốc, cùng Lư Đông Ly nhậm chức ở phủ Đại Danh, Phong Kính Tiết chu du toàn quốc đó, y đi đến nơi nào, là thuận tiện đi gặp anh hùng hào kiệt, hắc đạo cường lương nơi đó. Dùng thủ pháp năm đó đối phó sa đạo, âm thầm thu phục không ít cao thủ, chỉ điểm không ít nhân vật, mà trong những người này, đủ thông minh giỏi giang, chịu khiêm tốn thụ giáo, hiện tại cũng phần lớn thế lực gia tăng vài lần.

Bởi vậy, mạng lưới quan hệ trong tay Phong Kính Tiết, nhân mạch bố trí trong chỗ tối, cực kỳ sâu rộng, tuyệt đối không phải Triệu vương có thể tính ra. Mà trong những nhân vật được y bồi dưỡng, ba huynh đệ thông minh giỏi giang nhất, không lâu sau khi Lư Đông Ly nhậm chức Định Viễn quan, đã bị y bảo đến phát triển thế lực ở quê nhà Lư Đông Ly vùng này, đồng thời viết rất nhiều phuơng lược, kế sách tỉ mỉ cho họ, đối với tất cả đối thủ chèn ép cản trở có thể xuất hiện, trước đó đều thay họ nghĩ ra ba phuơng thức giải quyết thượng trung hạ sách. Có thể nói, Thương Thiên trại có thể có thành tựu hôm nay, chính phần là công lao của Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết làm người mĩ đời, biết rõ quân vương không thể tin, trung

thân kết cục thê lương, cho nên y đã sớm hạ quyết tâm, chẳng những phải bảo vệ Lư Đông Ly, tốt nhất là cả người nhà vợ con cũng bảo hộ an toàn khỏe mạnh mới được.

Điếc duy nhất y không liệu được chỉ là Trần quốc kinh biễn, thỏ khôn rõ ràng còn chưa chết, chó săn đã bị chủ tử hầm. Năm đó Thụy vương làm khó quá sớm, những an bài ngày xưa đó trong lúc vội vàng khó mà phát động, y chỉ có thể kịp làm ổn một chuyện quan trọng nhất, đó chính là giúp Lư Đông Ly tìm được đường sống trong chỗ chết, bản thân lại không thể không chết.

Về sau, Lư Đông Ly chưa từng đi tìm Khúc Đạo Viễn. Vì thế quá nửa thương mạch, quá nửa thế lực hắc đạo Triệu quốc này, một đám võ lâm hào kiệt cực xuất sắc, lá chắn trùng trùng ngày trước y phí hết tâm cơ lưu cho Lư Đông Ly, lại đều bị hoang phế cả. Cuối cùng không thể không do chính y sống lại nhân gian, tự mình giả mạo người kế thừa của mình, nhất nhì dùng tới những cơ quan ngày cũ, ám kỳ năm đó, mỗi lần ngẫm lại cũng thật sự không phải là không buồn bực.

Lư Đông Ly và y ngồi trước sau, thân thể kề sát nhau, bỗng nhiên cảm thấy thân mình y chợt lảo đảo, theo bản năng đưa tay đỡ, thuận thế liền hai tay từ sau ra trước, trực tiếp ôm chặt hông y, dùng tư thế hai người một ngựa diễn hình này để thân thể hai bên hài hòa ổn định lại.

Chờ tự nhiên làm xong tư thế thân mật này, Lư Đông Ly mới bắt đầu ngẩn ra, mới bắt đầu vì cảm giác kỳ dị bỗng chốc ùa đến trong lòng mà chấn động.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 110 : Thế Giới Ba Người

Đến lúc này, Phong Kính Tiết ít nhiều đã phục hồi *** thần, vội ho một tiếng: “Thật không ngờ, bối trí của y năm đó, ngươi lại vừa nhìn đã thấu. Ngày xưa y khen ngươi có đại trí tuệ, ta còn không tin. Hôm nay mới biết không phải hư ngôn.”

Đây cũng coi như là y tùy cơ ứng biến, lấy sự giật mình đối với phản ứng nhanh nhẹn của Lư Đông Ly để che giấu việc mình hơi chấn động quá độ. Nhưng phản ứng của Lư Đông Ly lại chỉ là trầm mặc lạ thường, không ra tiếng, không động đậy, không viết chữ, cứ băng tư thế ôm eo ban đầu, lẳng lặng cùng y ngực lưng kề sát, lẳng lặng mặc cho khoái mã lao đi, mang theo họ cùng lên cùng xuống, cùng lao băng băng trên con đường về nhà kia.

Sự trầm mặc khiến người bị áp lực như vậy bảo trì rất lâu, Phong Kính Tiết rốt cuộc bắt đầu tiếp tục ho khan, mà Lư Đông Ly mặt mày vẫn yên lặng cung hơi động. Cuối cùng y tiếp tục viết sau lưng Phong Kính Tiết: “Việc này tuy thành, hậu hoạn vô cùng, các băng hữu Thương Thiên trại...”

Biết quan tâm mỗi một người trợ giúp mình như vậy, vốn cũng là tính tình của Lư Đông Ly xưa nay. Chẳng qua khi viết đoạn này, Phong Kính Tiết lại mơ hồ có ảo giác, phảng phất Lư Đông Ly vẫn không thể ra tiếng bình thường kia, ở ngay phía sau, bên tai mình, thở dài một tiếng khẽ như vậy, nhỏ như vậy.

“Ngươi yên tâm, thỏ khôn còn có ba hang, huống chi những anh hào giang hồ này. Thương Thiên trại mặc dù là cơ nghiệp của họ, nhưng ở nơi khác, họ cũng có đường lui khác, không đến mức đắc tội với triều đình rồi thì không nhà để về.”

Nếu không phải lúc này nỗi lòng Phong Kính Tiết cổ quái lạ thường, có lẽ y sẽ đặc ý dương dương mà nói ra rất nhiều an bài của y.

Tỷ như, rất lâu về trước khi y chỉ dẫn ba huynh đệ sa đạo xuất sắc nhất này dẫn đệ tử đến nơi đây, đã bắt đầu để họ âm thầm tổ chức nơi lui bước bứt thân ở chỗ khác. Chính là để một ngày kia, vạn nhất vì cứu người mà chính diện xung đột với triều đình, những người này đừng đến mức không nhà để về.

So với Lư Đông Ly đáy lòng quá chân thành, cứ không muốn liên lụy bằng hữu, Phong Kính Tiết làm việc linh hoạt đa biến hơn nhiều. Trong mọi cảnh xấu, y luôn có thể tìm được đồng minh, mà còn tuyệt đối không ngại vô cớ liên lụy người khác.

Cũng như Trịnh gia ba huynh đệ từng được y chỉ điểm, võ nghệ tiến nhanh, lại thành lập cơ nghiệp to như vậy, cố nhiên là bởi vì sự trợ giúp của y, mới có huy hoàng hiện giờ, hưởng thụ sự tôn sùng của thế nhân, nhưng Phong Kính Tiết tuyệt đối không định thuần túy dùng ân nghĩa quá khứ mà cầu người khác vào sinh ra tử vì mình.

Kỳ vọng vào sự hồi báo của người khác quá cao, chẳng khác nào khảo nghiệm sự quang minh trong nhân tính một cách quá đáng, thậm chí là bức bách người khác rời bỏ mình trước một bước. Mức độ trong đây, Phong Kính Tiết có thể nắm giữ chắc hơn ai khác.

Lần này Thương Thiên trại chịu ra tay giúp Phong Kính Tiết, cố nhiên là trả ân báo nghĩa, nhưng cũng bởi vì hồi báo Phong Kính Tiết cho, cũng phong phú như thế.

Một mặt, Thương Thiên trại có đường lui bước thoát thân khác, không hề tính là hy sinh quá lớn, một mặt, ba huynh đệ Trịnh gia từ sau khi võ công tiến vào cảnh giới nhất lưu, thì đã rất lâu không có tiến triển rõ ràng. Họ chỉ biết đây là cổ chai sau khi cao thủ võ lâm đã đến độ cao nhất định, hầu như người người đều gặp phải, làm sao nghĩ đến năm đó khi Phong Kính Tiết dạy họ võ công, đã

có chuẩn bị cho mai sau.

Lần này gặp gỡ, Phong Kính Tiết nhẹ nhàng thử qua công lực của họ, nhàn nhạt nhắc vài câu, khiến trong lòng ba người sáng tỏ thông suốt, lại thấy phía trước đường rộng thênh thang. Đối với võ nhân đã đứng trên cao mà nói, đinh sào trăm thước có thể tiến thêm một bước nữa, ý nghĩa quá trọng đại. Bằng không trên giang hồ, đâu ra lầm báo thù vì tranh đoạt bí kíp như thế. Phong Kính Tiết lại nhàn nhạt nói vài câu, nếu Lư phu nhân có thể khỏe mạnh, minh không có tâm sự, còn có thể noi theo ai đó trước kia, cùng họ đàm luận võ học ba ngày ba đêm... Lập tức thuyết phục ba vị trại chủ này.

Đồng thời, Phong Kính Tiết cũng dễ dàng cầm ra một xấp ngân phiếu con số khá kinh người, nói đây là chi phí cho lần hành động vất vả này, khiến đám cường đạo ngồi chờ chia tiền ánh mắt đăm đăm.

Dưới đủ loại hấp dẫn của tình cũ lợi mới, Thương Thiên trại ra tay tương trợ là lý đương nhiên, mà Phong Kính Tiết vừa không nợ họ, cũng không thể nói là liên lụy họ, bởi vì y bỏ ra đã đủ nhiều.

Việc này vốn Phong Kính Tiết cũng chưa từng định nói tỉ mỉ với Lư Đông Ly, chỉ là hành động lần này trên cơ bản rất thành công, tâm tình y vốn dĩ vẫn thập phần hưng phấn, vì thế ban đầu còn định nói cho Lư Đông Ly biết, khỏi cần quá lo lắng tương lai, bởi vì quân cờ y phục ngầm, tuyệt không chỉ những thương nhân có thể tra ra đó, cùng cường đạo Thương Thiên trại nhỏ bé trước mắt đây.

Sa đao y dạy dỗ khi hành thương trên sa mạc, rất nhiều võ lâm nhân sĩ về sau trong vài lần chu du toàn quốc, ăn uống phóng túng đã thu phục, còn có... tài sản năm đó khi y “tan hết gia tài” làm quân tư, đã lặng lẽ giấu mất một nửa. Khoản tiền này, mặc kệ y muốn làm đại sự gì, đều dư dả, mặc kệ y muốn mời người nào hỗ trợ, đều dư sức hồi báo.

Vốn y có rất nhiều rất nhiều lời muốn kể, muốn nói rõ, muốn để Lư Đông Ly

bớt lo lắng, trấn an thêm một chút, muốn cho Lư Đông Ly biết mình tuyệt đối nắm chắc và tự tin, bảo hộ y và người nhà thân hữu y quan tâm rời khỏi Triệu quốc nơi phân tranh này.

Nhưng mà giờ này khắc này, y đột nhiên không còn hưng trí, không còn tâm tình, nói xong mấy câu nhạt nhẽo vô lực, hai người lại trầm mặc.

Lúc họ phi ngựa chạy vào trấn Lư Gia, chỉ thấy cả trấn tiêu điều. Mọi nhà đóng chặt đại môn, không ai dám ra đường một bước. Đường phố trống vắng, có thể cho người phóng ngựa lao nhanh. Phong Kính Tiết dẫn theo Lư Đông Ly đi thẳng đến trước cổng đại trạch Lư gia, cũng không dừng ngựa, trực tiếp với tay kéo Lư Đông Ly bay vọt vào.

Y không kiên nhẫn xuyên qua trùng trùng cửa ngõ, vòng qua từng hồi lang, cũng không muốn đổi mặt với những người khác của Lư gia, trực tiếp ở bên trên băng phòng vượt ốc, đi theo đường thẳng nhanh nhất, đến khu viện của Tô Uyển Trinh.

Đệ tử Thương Thiên trại phản ứng cực nhanh. Xa xa trông thấy hai bóng người bay vút đến, nhao nhao giương cung cài tên để ứng biến, chờ thấy rõ là Phong Kính Tiết, lúc này mới buông lỏng.

Phong Kính Tiết dẫn Lư Đông Ly nhảy xuống đất, Trịnh gia lão đại đang ở trong viện lập tức đứng dậy chào.

Phong Kính Tiết cười cười tùy tiện giới thiệu hai người họ một chút, chỉ nói Lư Đông Ly là thân thích của Tô Uyển Trinh, quan tâm nên đến thăm, ngoài ra không hề nói nhiều, vị đại trại chủ này cũng thức thời không hỏi nhiều, chỉ thở dài một tiếng nói: “Lư phu nhân vẫn chưa tỉnh, tiểu công tử ở bên giường khóc mệt lử, bây giờ cũng ngủ rồi.”

Phong Kính Tiết quay đầu nhìn Lư Đông Ly vẻ mặt ngơ ngẩn, không biết là bi thương hay đau khổ, hoặc giả chỉ là gần người mà tình khiếp, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng kéo tay, dẫn y từng bước đi đến cửa phòng Tô Uyển Trinh, nhẹ

nhàng thay y đãy cửa ra, nhìn nữ tử ngủ say chưa tỉnh trên giường, còn có hài tử đang cuộn tròn bên giường, trong giấc mơ đang nỗ lực dựa vào mẫu thân càng gần hơn kia, đột nhiên bản thân cũng hơi xót xa: “Lư phu nhân vốn đến tối là có thể tỉnh, nhưng ta thấy cô ấy trúng độc, không dám chậm trễ, thi châm kê thuốc giải độc trước một bước, hiện giờ giải được và độc lực còn dây dưa trong cơ thể, thân thể lại suy yếu quá mức, sợ là chí ít phải mê man một ngày một đêm mới tỉnh. Lư công tử cũng khóc mệt lử, ta nghĩ, dù sao cũng phải ngủ một lúc!”

Y thuyết minh với thanh âm cực thấp cực thấp, song Lư Đông Ly lại như nghe mà không thấy, chỉ từng bước đi đến, đi vào gian phòng nho nhỏ này, đi về hướng thê thiếp của mình.

Đất trời màu máu, thế giới hỗn độn. Hết thảy hết thảy đều mê mang, bất kể y mở to mắt như thế nào cũng chỉ có thể trông thấy bóng dáng mơ hồ màu máu kia. Nhưng mà ở phía trước, là thê tử của y, là hài tử của y, những thân nhân y đã mắc nợ quá nhiều.

Phong Kính Tiết cũng không nói thêm chữ nào nữa, chỉ lặng lẽ nhìn y đi về phía trước, lặng lẽ nhìn y chậm chậm ngồi xuống giường, chậm chậm vươn tay, lần dò phía trước, tìm kiếm gò má thê tử, cùng đôi tay nhỏ xíu của ái tử.

Y chỉ im lặng nhìn, không lên giúp, không ra tiếng nhắc nhở. Y chỉ im lặng lẹ thường mà nhìn ba người giữa sự tĩnh lặng này. Một gia đình đoàn tụ lần nữa trong khổ nạn vô hạn kia.

Họ là phu thê, là phụ tử, vô luận thế sự biến ảo, họ ở bên nhau, liền tự thành một chỉnh thể, tự có một thế giới.

Bất cứ ai cũng không cần phải đi quấy rầy, không cần đi kinh động.

Không biết vì sao, Phong Kính Tiết mỉm cười, ánh mắt lại thủy chung buồn bã mà ảm đạm, cực chậm cực chậm lui lại.

Một bước, chỉ cần một bước, y đã từ cạnh cửa lui ra sau cửa.

Một bước, chỉ cần một bước, y đã ra khỏi gian phòng này, ra khỏi thế giới này, sau đó nhẹ nhàng giúp bằng hữu tốt nhất khép kín cửa phòng, khép đi gió sương mưa tuyết của cả thế giới, chỉ chừa lại một nhà ba người, thế giới nho nhỏ tĩnh lặng.

Y lặng lẽ đứng trước cửa một hồi, mới từng bước lui ra hời lang, lui đến giữa viện, ngẩng đầu nhìn bình minh dần dần ló dạng phía chân trời, bỗng dừng thở dài một tiếng: “Trời cuối cùng sáng rồi.”

Đại trại chủ Trịnh Tuyệt ở bên rốt cuộc nhịn không được bước đến gần nói: “Kỳ thật, công tử, ta không hiểu lắm.”

Phong Kính Tiết quay đầu nhìn hắn: “Không hiểu cái gì?”

“Nếu một người ngoài như cậu cũng có thể từ dấu chân ngựa nhìn ra Hoàng đế sẽ gây bất lợi cho Lư phu nhân, tại sao người Lư gia để đại nội cao thủ vào cổng nhà mình lâu như vậy mà không may phát giác, không hề phản kháng mặc cho người ta hoàn toàn nắm giữ nơi ở và an toàn của Lư phu nhân?”

Phong Kính Tiết cười khẩy một tiếng: “Sao có thể không hề phát giác, chẳng qua không dám nghĩ sâu, không muốn đối mặt thôi. Sự quan tâm của Hoàng đế, ai mà nguyện ý nghĩ đến chỗ xấu, chỉ có thể trốn tránh hiện thực, bằng không cả gia tộc làm sao tồn tại?”

Trịnh Tuyệt biến sắc mặt, khẽ phẫn nộ hừ một tiếng.

Phong Kính Tiết lại lắc đầu, thở dài một tiếng: “Cũng không thể toàn trách họ được, năm đó vì Lư Đông Ly, cả gia tộc họ đã chịu khổ không ít, có mấy người chết trong ngục giam hoặc lăng nhục. Hiện tại lòng họ còn sợ hãi, cũng là có thể thông cảm.”

Trịnh Tuyệt lắc đầu phản đối: “Năm đó họ là bị gian thần hồn quân làm hại, liên quan gì đến Lư Đông Ly? Dựa vào cái gì mà trung thần người ta dốc sức vì nước bao nhiêu, còn phải vì gian thần hồn quân lạm sát vô tội, lăng nhục bách

tính mà chịu trách nhiệm.”

Lời này nói rất đúng với khâu vị của Phong Kính Tiết, bất giác mặt mày giãn ra cười nói: “Đúng rồi, hai huynh đệ của huynh đâu?”

“Ta bảo tam đệ ra ngoài khống chế đại cục, chú ý động hướng tú phương, nhị đệ thì vừa rồi thẩm ra chút ngạc nhiên, biết đám người này hai ngày trước đã bắt một cao thủ, nghiêm hình tra tấn, lại không hỏi được gì. Y tò mò, bèn muốn đi coi thử cao thủ kia là nhân vật nào, ta vốn cũng định đi, chỉ là sợ công tử quay về, không ai ứng đối, cho nên vẫn ở lại.”

Kỳ thật Phong Kính Tiết vẫn nhớ đến cao thủ thần bí kia, chẳng qua trước mắt vẫn bận chuyện Lư Đông Ly Tô Uyển Trinh, không có thời gian hỏi nhiều quản nhiều. Hiện tại người ta giúp y hỏi ra sự tình, gãi đúng chỗ ngứa: “Người kia đang ở đâu?”

“Vốn tạm giam trong phòng hạ nhân, có điều vừa rồi đã được nhị đệ chuyển qua sương phòng bên trái rồi.” Trịnh Tuyệt đưa tay chỉ.

Phong Kính Tiết cười nói: “Vậy ta cũng đi kiến thức xem, y là cao nhân phuơng nào.”

Nói rồi y liền rảo bước đi đến sương phòng bên trái, thoải mái đẩy cửa mà vào.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 111 : Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi

Trong sương phòng bên trái, nhị trại chủ Trịnh Luân đang thấp giọng nói gì đó với hai thuộc hạ, thấy Phong Kính Tiết đẩy cửa vào, vội lén đón.

Ánh mắt Phong Kính Tiết đảo qua, đã nhìn thấy người băng kín vải trắng đang nằm trên giường kia, cười hỏi: “Y thế nào?”

“Khi hạ nhân tìm được y trong phòng, toàn thân đều là thương, vết thương đều mới, xem ra y mới bị bắt hai hôm nay, hơn nữa sau khi bị bắt thì vẫn chưa từng ngừng dụng hình. Chẳng qua lúc ấy thần trí y còn thanh tịnh, cho dù nói năng không lưu loát lắm. Khi chúng ta thoa thuốc băng bó, y liền ngất đi, xem ra là bị thương rất nặng, *** thần không duy trì được, chắc phải nghỉ thêm một lúc mới có thể tỉnh lại.”

Phong Kính Tiết chú mục nhìn trên giường: “Để ta coi thử thương của y.”

Trịnh Luân cũng là người khôn khéo, ánh mắt qua lại giữa hai người, liền cười nói: “Y thuật của Khúc công tử tự nhiên là tốt, đã muốn chẩn thương thì chúng ta sẽ không quấy rầy nữa.” Nói rồi vẫy tay một cái, dẫn hai tùy tùng rảo bước ra ngoài, thuận tay còn đóng cửa phòng cho y.

Phong Kính Tiết cũng âm thầm cười. Ba huynh đệ Trịnh gia này, quả thật là những nhân vật cực khôn khéo cũng cực biết điều. Không uống công minh năm đó đã gửi gắm hy vọng mà bồi dưỡng.

Y chậm bước đi đến trước giường, xoay mặt người đang hôn mê bất tỉnh quay vào tường kia qua đây, cúi đầu vừa nhìn liền ngẩn ra, sau đó cười khổ một tiếng.

Thì ra là y!

Người trên giường khuôn mặt có phần quen thuộc. Nhiều năm trước kia, y từng ở trên Đắc Nguyệt lâu phủ Đại Danh gặp một nam tử có gương mặt tương tự. Chỉ là người trước mắt không phải người cũ năm đó, người bị thương này trên mặt có thêm một vết sẹo làm cả khuôn mặt kia thêm phần phẫn, bớt chút u sầu, cũng biểu lộ rõ ràng thân phận của người bị thương.

Địch Tam!

Phong Kính Tiết kiếp trước kỳ thật chưa bao giờ gặp Địch Tam, sau khi quay về Tiểu Lâu, lại chỉ xem xét những tư liệu của Lư Đông Ly rồi gấp không thể chờ mà chạy ngay về nhân gian, cũng chưa hề xem kỹ ghi chép của A Hán. Nhưng y đã gặp Địch Cửu bên cạnh A Hán, biết tất cả ảnh vệ tướng mạo tương đồng, cũng biết Địch Tam năm đó từng rạch một đường trên mặt mình, lại thêm đám bạn nhiều chuyện kia không ít lần tán dóc với y về các loại kinh biến của Tu La giáo, đủ các việc A Hán đã trải qua, lúc này sao có thể không nhận được.

Đã nhận ra người này, y cũng tự giác đoán ra ý đồ của người này.

Lúc trước Phương Khinh Trần lòng dạ săt đá cự tuyệt Địch Nhất, còn không chịu trách nhiệm mà bỏ trọng trách lên đầu mình với Tiểu Dung. Địch Tam và Địch Nhất ngoảnh lại, đi khắp thế giới tuyệt vọng tra tìm manh mối liên quan đến mình và Tiểu Dung, cũng là đương nhiên.

Cho dù qua sự nhắc nhở của Phương Khinh Trần, hai người họ đối với tin mình chết hết sức hoài nghi. Nhưng muốn từ trong không một đầu mối tìm được mình lại không phải việc dễ dàng. Người thiên hạ đều biết mình và Lư Đông Ly giao tình tốt nhất, nhưng Lư Đông Ly cũng nghe đồn đã chết, vậy thì khi tất cả rơi vào ngõ cụt, họ đương nhiên sẽ tìm đến phu nhân Lư Đông Ly tra xét, hy vọng có thể phát hiện một số manh mối người ngoài chưa từng phát hiện.

Huống chi, hiện tại thiên hạ đều đang thông truyền tin tức Lư phu nhân bệnh nặng, Địch Tam này rất có thể là nghe xong lâm thời ý động, nghĩ đến nếu mình

còn sống, không chừng cũng sẽ qua đây thăm Lư phu nhân, cho nên nửa đêm đến do thám trước một bước, ai biết khéo thế nào giãm ngay vào bẫy rập người khác chuẩn bị cho y, vô cớ chịu trường đại tội này.

Nghĩ như vậy, Phong Kính Tiết dần cũng hơi mềm lòng.

Y không phải Phương Khinh Trần tính tình nhẫn tâm, mọi việc khá có thể thông cảm cho nỗi khổ của người ta. Nghĩ đến mấy năm qua, Dịch Cửu tận lực bảo hộ, Dịch Nhất chân trời cầu trợ, Dịch Tam bốn bề tìm được, đều là vì một mình A Hán, tất cả khổ sở trong đó, nhất nhì coi như việc nhỏ, bản thân cũng phải hơi thở dài cảm động, rất đỗi không đành lòng.

Địch Cửu cố nhiên là đáng đời, nên chịu báo ứng này, nhưng Dịch Nhất và Dịch Tam đối đãi A Hán, quả là chân tâm thành ý, năm này qua năm khác, phí hết tâm huyết trắc trở như vậy, lại định trước phải vô vọng, tuy là họ dùng hết cả đời để bảo vệ chờ đợi, cũng không chờ được A Hán tỉnh lại. Sự thực này thật là tàn nhẫn quá sức.

Phong Kính Tiết đem tâm so tâm, ngẫm lại nếu mình hôn mê bất tỉnh, Lư Đông Ly mãi bảo vệ chờ đợi mà định trước phải vĩnh viễn không chờ được mình tỉnh lại, phải đau khổ thế nào, càng thêm mềm lòng bất đắc dĩ, đối với Dịch Tam cũng tràn ngập đồng tình.

Vậy là y thở dài thườn thượt một tiếng, liền ngồi xuống bắt mạch cho Dịch Tam. Lúc này y đầy thiện ý với người đối tốt với bạn mình này. Song kỳ thật... những điều này đều là bản thân y quá sức lấy lòng quân tử đo bụng tiểu nhân, làm ra một phán đoán tương đối sai lầm tạo thành.

Trên thực tế, ý đồ Dịch Tam đến đây, lại chẳng được thuận khiết thiện lương như vậy.

Hiểu lầm đầu tiên của Phong Kính Tiết, là cho rằng Dịch Tam cũng biết Tiểu Lâu như Dịch Nhất Dịch Cửu. Nhưng trên thực tế, trong thiên hạ biết A Hán đến từ Tiểu Lâu chỉ có hai người Dịch Cửu và Dịch Nhất. Về chuyện Tiểu Lâu, Dịch

Nhất và Địch Cửu vẫn không hề nói với Địch Tam. Dương nhiên không phải phòng y, chỉ là năm đó A Hán từng nói rõ về việc bảo vệ cơ mật cùng năng lực giết chóc không thể kháng cự của Tiểu Lâu, hai người họ hữu ý vô ý đều không muốn để y cũng gánh vác gánh nặng này.

Cho nên về sau, Địch Cửu bảo vệ A Hán, Địch Nhất cầu người tứ xứ, mà Địch Tam chỉ không một mục đích tìm kiếm những lương thực được kỳ bảo có thể cứu người ở khắp nơi.

Mặc dù họ không nói, Địch Tam cũng không hỏi nhiều, nhưng cùng là xuất thân ảnh vệ, ai không phải người *** minh lợi hại, đủ loại hành động của Địch Nhất những năm gần đây y đều nhìn trong mắt. Tuy rằng không biết quỷ là ai, nhưng trong đó có quỷ lại khẳng định đã minh bạch. Lần trước vì đi tìm Phương Khinh Trần cầu trợ, Địch Nhất đã trọng lượng thường, cố ý đến tìm Địch Tam hợp tác, cũng nói thêm vài câu với mâu chốt trong đó, cho nên Địch Tam đã hiểu biết không ít với sự tình của Phong Kính Tiết. Biết y và A Hán là bạn cũ, biết y kỳ thật có thể chưa chết, cũng biết y khả năng có năng lực cứu chữa cho A Hán.

Chẳng qua dù là như thế, y vẫn sẽ không tích cực đi tìm người, đi cầu trợ như Địch Nhất.

Ba người họ nói cho cùng vẫn chỉ mình Địch Nhất có lòng tin khá mạnh với mặt quang minh của nhân tính, cho nên trong số họ, Địch Nhất là người tâm tính bình thường nhất, mà còn có gan cưới vợ thành lập gia đình.

Địch Cửu có thể vừa yêu A Hán, vừa đâm y một kiếm xuyên tim, Địch Tam có thể vừa sống nhìn như tiêu sái, lại chưa từng rộng mở lòng cho bất cứ ai thấy, nói trắng ra là cuộc sống ảnh vệ nhiều năm đã khiến họ mất đi lòng tin cơ bản nhất với tất cả những tình cảm chính diện của nhân loại.

Cho nên, Địch Tam căn bản lười đi cầu người, cũng không tin người khác sẽ nhớ cựu tình cựu nghị gì đó rồi chìa bàn tay trợ giúp gì đó ra. Muốn cái gì, y càng thích dùng kiếm của mình đi cầu hơn, cho nên những năm gần đây, y đi

khắp chân trời góc biển, cướp được vật bảo bối khắp nơi, kết thù vô số và cũng bị thương vô số.

Từ sau khi thăm viếng Phương Khinh Trần, Địch Nhất liền quyết định tìm kiếm Phong Kính Tiết và Dung Khiêm. Chỉ là cái chết của Phong Kính Tiết, thiên hạ đều biết. Mà y là bị chém đầu trước mặt mấy vạn người, dù nghĩ thế nào thì khả năng y may mắn sống sót cũng đều rất xa vời, mà Dung Khiêm lại chỉ là mất tích thế thôi. Cho nên Địch Nhất đem phần lớn hy vọng gửi gắm trên người Dung Khiêm, tự đi Yên quốc điều tra cẩn thận, tìm tung tích khắp nơi.

Địch Tam thì được y phó thác đến Triệu quốc, coi có thể vận khí tốt gặp được manh mối gì không. Nhưng Phong Kính Tiết đã chết, Lư Đông Ly cũng mất, Phong Kính Tiết bình sinh chẳng có người nào đặc biệt thân cận, không vợ không con không cha không mẹ. Những người năm ấy đi theo y cũng đều nghỉ việc hết rồi, biết xuống tay tìm người ở đâu? Huống chi, cho dù tìm được, cũng không thể trông chờ dựa vào tận lực cầu xin, là có thể đổi lấy bao nhiêu trợ giúp của người khác.

Ôm tâm tình kiếu này, việc tìm kiếm của Địch Tam, trên cơ bản chỉ là lướt qua cho có. Nếu không phải y nghe nói trong sa mạc Triệu quốc có một loại thiết tích máu lam hiếm thấy, máu này sau khi *** luyện, hiệu quả tục mệnh còn tốt hơn nhân sâm ngàn năm, y nhất định không chịu nghe lời Địch Nhất đến Triệu quốc. Mà y ở Triệu quốc, ngoại trừ lang thang trong sa mạc thử vận khí tìm thiết tích, cũng vẫn tiếp tục đi nghe ngóng xem ở đâu có linh dược hiếm, ở đâu có kỳ phương chữa bệnh, ở đâu lại có bảo bối tốt trừ tà an thần, kiện thể dưỡng thân gì đó, đối với việc tìm người căn bản không hề để tâm.

Ngay trong quá trình này, chợt truyền đến tin tức Lư phu nhân bệnh nặng.

Vốn y cũng không quan tâm lắm với việc sống chết của Lư phu nhân. Chỉ là chợt động tâm niệm, bỗng nhiên nhớ Lư phu nhân là quả phụ của tri kỷ duy nhất của Phong Kính Tiết. Nếu Phong Kính Tiết thật sự không chết, niệm tình cũ, chưa biết chừng sẽ thật sự đi gấp phụ nhân hối hận này một lần.

Trên điểm này, tâm tính của Địch Tam lại phù hợp với suy đoán của Phong Kính Tiết. Chẳng qua đây không phải nguyên nhân duy nhất để Địch Tam nửa đêm lén thăm, thậm chí không phải nguyên nhân chủ yếu.

Địch Tam một mình lén lút chạy đến nơi đây, càng chủ yếu hơn lại là y nghe nói, Hoàng đế Triệu quốc đã đưa hết những linh đơn diệu dược và đại phu tốt nhất đại nội đến Lư gia.

Thiết tích máu lam y chưa bắt được, lại nghe nói loại máu này bởi vì dược tính cực nóng, cho nên *** luyện chế biến rất phiền toái, nhiều năm mới thành. Bởi vậy cho dù y bắt được một con, cũng không thể để A Hán dùng ngay được. Lại ngẫm, bây giờ thứ tốt gì cũng bị hoàng gia dễ dàng chiếm mất, trong những linh đơn diệu dược đưa đến Lư gia kia, khẳng định có sẵn thiết tích máu lam đã *** luyện để trộm. Lư phu nhân đã bệnh quá nặng, trăm dược vô hiệu, vậy thì thứ tốt thế này, thôi đừng để nàng ta lãng phí!

Tên ngủ mãi không dậy trong nhà họ kia, bởi không thể ăn cơm hoạt động bình thường, thân thể luôn khá yếu. Có dược tốt nhất, cho dù không thể cứu tinh, ít nhiều cũng có lợi cho cơ thể chứ.

Những năm gần đây, Địch Tam vì thân thể A Hán, lừa gạt cướp đoạt trộm cắp, đủ các chuyện xấu đã làm nhiều lầm, cũng càng không để trong lòng, cho nên vừa nghe thấy có dược tốt bảo tốt, ý nghĩ đầu tiên chính là kiểm vào tay, thế là y tức khắc chạy tới Lư gia.

Đương nhiên, y chưa phải hoàn toàn mất hết lương tâm. Cho dù là người xuất thân ảnh vệ như y, vẫn ít nhiều có phần tôn kính với trung thần nghĩa sĩ, cũng thoáng đấu tranh tư tưởng, cướp thuốc cứu mạng của quả phụ trung thần, việc này phải chăng hơi xấu xa, huống chi quả phụ trung thần này còn có quan hệ chặt chẽ với Phong Kính Tiết có thể cứu tinh A Hán. Cho nên quyết định cuối cùng của y chính là, đi coi thử người bệnh trước rồi nói sau. Nếu người bệnh còn cứu được, mình cứ ngẫu nhiên cao thượng một lần, tay không trở về là được. Nếu quả thật hết cứu, vậy thì đừng lãng phí thuốc tốt, để tránh phí của trời, đây

cũng coi như là tích âm đức mà.

Trong huấn luyện của ảnh vệ, cũng bao gồm tri thức chữa bệnh cơ bản. Y thuật của Địch Tam mặc dù chẳng được cao minh lăm, nhưng có nền tảng huấn luyện năm đó, lại thêm bao nhiêu năm sống kiếp giang hồ, sinh tử quanh quẩn, khiến y có được sức quan sát cực nhạy bén. Nếu muốn phán đoán trên mặt một người phải chẳng có tử khí, phải chẳng đã hết cách xoay chuyển, y vẫn có thể làm được.

Đây cũng là nguyên nhân y nửa đêm trực tiếp chạy vào phòng ngủ của nữ nhân người ta, bước đến bên giường xốc chăn không hề lẽ phép, y chẳng qua là muốn coi thử khí sắc của người bệnh, kết quả lại cắm đầu vào bãy rập của người khác.

Phong Kính Tiết tự mình nói nghĩa khí, cũng rất dễ dàng tán thưởng tất cả những người trọng nghĩa thủ tín, vô luận Địch Tam xuất thân ra sao, chỉ bằng hết thảy y đã làm cho A Hán, Phong Kính Tiết tự nhiên liền nghĩ tốt cho y, sinh lòng thương hại muốn bắt mạch giúp. Nếu biết tâm ý chân chính của Địch Tam, sợ không lập tức đại tá bát khối tiểu tử này.

Chẳng qua, ngón tay Phong Kính Tiết dừng lại chỗ uyển mạch Địch Tam chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn, rồi bỗng nhiên mỉm cười, đưa tay không nhẹ không nặng vỗ một cái lên chỗ vai bị trúng tên: “Đừng làm bộ nữa, mở mắt đi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 112 : Đảo Khách Thành Chủ

Địch Tam nằm trên giường, hết sức cẩn thận, cả hô hấp nhịp tim cũng khống chế đến cực mỏng manh, không khác gì người hôn mê.

Mặc dù y bị thương rất nặng, *** thần lý trí lại chưa từng bị phá hủy. Thân thể càng suy yếu, tâm phòng bị đối với người lạ càng lợi hại, tuy nói những người này không hề có địch ý, nhưng nhất thời cũng không rõ lai lịch, rất nhiều lời khó mà nói, cho nên y dứt khoát đáp vài câu hàm hồ, rồi giả vờ thương nặng ngất đi, vừa âm thầm dỗng thẳng tai nghe họ nói chuyện, vừa ngầm tính toán trù mưu trong lòng.

Trịnh Luân và hai thủ hạ đâu ngờ được y đã suy yếu thảm hại đến thế, còn có tâm tư tính toán, cũng không phát giác y đang vờ hôn mê. Lúc băng bó thoa thuốc cho y, còn vừa tán dọc, ba hồi cảm thán sự ác độc vô tình của hoàng gia đối với vợ trung thần, vừa cảm khái tính chính xác của việc mình niệm tình Phong công tử, được Khúc Đạo Viễn mời, ra tay cứu giúp, còn vừa suy đoán người thần bí này rốt cuộc là ai...

Địch Tam cứ nằm đó lắng nghe.

Chính lúc này, Phong Kính Tiết vào phòng, sau khi trò chuyện với Trịnh Luân vài câu thì trong phòng còn lại mỗi hai người họ. Địch Tam biết người này chính là kẻ gọi là Khúc công tử đã thúc đẩy sự tình phát triển, tất nhiên càng thêm cẩn thận.

Nhưng trong bóng tối khi nhắm mắt, y cảm giác được người đang đứng trước mình kia, bỗng nhiên phát ra một tiếng thở dài khá thâm trầm phức tạp, trong đó lại như có thương tiếc và không dành nhắm vào y.

Địch Tam đang không hiểu gì hết, đã cảm thấy cổ tay chợt ấm áp, bị ngón tay người nọ giữ chặt, qua một lúc, vết thương trên vai lại bị vỗ một trận đau đǐeng: “Đừng làm bộ nữa, mở mắt đi.”

Nhay mắt, trong lòng y kinh đào hãi lâng, biến ảo vô thường. Không phải kinh sợ việc ngụy trang của mình bị nhìn thấu, chỉ là một lựa chọn gian nan mà mạo hiểm, thình lình dâng lên trong lòng.

Đến cuối cùng, y cắn răng một cái, mở mắt, trầm giọng hỏi: “Ngươi là Lư Đông Ly, hay là Phong Kính Tiết...” Y cố định đánh giá Phong Kính Tiết một phen, thoảng kinh ngạc, nhíu mày: “Hoặc là thủ hạ của họ?”

Tuy là Phong Kính Tiết định lực hơn người, lúc này cũng không khỏi trợn mắt há mồm, nhất thời chẳng biết nên nói gì mới được.

Phong Kính Tiết không kỳ quái vì Địch Tam có thể nhìn thấu chân tướng nhạy bén như thế. Y cho là Địch Tam biết Tiểu Lâu, hơn nữa lại có Phương Khinh Trần trước đó nhắc nhở. Địch Tam là người thông minh, vậy nên căn cứ tiền căn hậu quả có thể suy đoán ra kết luận xấp xỉ, cũng là tự nhiên. Y sở dĩ kinh ngạc, là bởi vì Địch Tam lại có dũng khí và quyết đoán như vậy. Câu đầu tiên đã trực tiếp vạch trần sự tình như thế, bóc trần ẩn mật lớn nhất của người khác như vậy, không sợ bị mình diệt khẩu?

Kỳ thật Địch Tam nói ra câu này, bản thân cũng cảm thấy mình đang giả điên. Đã biết bí mật không thể gặp quang của người ta, thì nên giả bộ hồ đồ mới đúng, dưới tình huống an toàn bản thân không hề bảo đảm đã một hơi vạch trần, đây không phải là đang ép người ta diệt khẩu sao?

Nhưng mà, đây là hy vọng duy nhất cứu được A Hán. Những người này đã làm chuyện lớn như vậy, tất nhiên là sau khi tạm dừng hành động sẽ thần tốc bỏ chạy, tuyệt đối không nán lại đây chờ triều đình đến tiễn sát. Y không dám trông mong, lúc những người này đi, còn đem theo cái gánh nặng lai lịch bất minh là y đây. Mà y hiện tại một thân trọng thương, vô lực truy tung. Nếu chờ những

người này chạy thoát, y phải đến đâu tìm người có thể cứu A Hán này.

Kỳ thật y không hề biết Tiếu Lâu, càng không biết thủ đoạn kinh thiên của Phong Kính Tiết. Y có thể khẳng định sự kiện lần này có Phong Kính Tiết hoặc là Lư Đông Ly ở giữa chỉ huy như thế, ngoại trừ câu Phương Khinh Trần gợi ý là Phong Kính Tiết khả năng chưa chết kia, thuận túy là dựa vào Trịnh Luân lăm miệng, và cả những việc đã trải qua trong hai ngày này sau khi bị bắt mà cân nhắc ra.

Nói đến thì Địch Tam lần này ngã thật sự khá oan. Luận công phu, y là cao thủ đứng đầu, luận kiên nhẫn cương nghị, dũng hán quý biến, y từ trong núi đào biển máu Tu La giáo chém giết ra, cũng không thiếu một dạng. Mấy năm nay, y đi nơi nơi đoạt bảo đoạt được, bao nhiêu môn phái, bao nhiêu cẩm địa thần bí, y đều từng chém giết khốc liệt, chưa bao giờ sẩy tay. Lần này cục của đại nội cao thủ bối trí tuy nói lợi hại, nhưng nếu Địch Tam lúc ban đầu có thể có một chút cảnh giác, nửa phần phòng bị, thì những người đó làm sao có thể bắt được y tiện nghi như vậy. Thế mà, y lại không có.

Y còn chưa chuẩn bị động thủ trộm được, chỉ định trước tiên đến thăm một nữ nhân sắp chết, một nữ nhân mặc dù có danh vọng, nhưng chẳng qua là một cái đèn thờ, một cái cờ xí, trừ mấy ý nghĩa tượng trưng thì không có gì quan trọng. Người như thế, Hoàng đế đương nhiên sẽ tỏ vẻ quan tâm tượng trưng, nhưng nếu nói bối trí cao thủ đại quân bảo hộ bốn phía phòng ngủ của nàng, không cần thiết, cũng không có khả năng. Ai lại nhảm chán như y, nửa đêm chạy tới thăm khí sắc một vị quả phụ hấp hối?

Y cho rằng mình lần này đi là như giãm trên đất bằng, cho nên không hề chuẩn bị, vội vội vàng vàng xông tới, nào ngờ được đã bước vào thiên la địa võng, cuối cùng lại lật thuyền giữa mương. Nhưng cho dù thất thủ bị bắt, cũng không có nghĩa là y hoàn toàn mất đi chủ động, mặc người bài bố.

Bị đám người kia cởi sạch quần áo, soát người triệt để, sau đó lúc bị người ta cầm bức vẽ, dòm mặt đối chiếu cả buổi, y cũng cân nhắc những bức vẽ đó.

Mà đám người này vẻ mặt thất vọng, nghiêm hình tra tấn y không ngủ không nghỉ, truy hỏi y là ai, đến vì mệnh lệnh của ai, rốt cuộc muốn làm gì? Người sau lưng y đang nấp ở đâu, còn chuẩn bị có hành động gì? Thời điểm... nọ kia, y cũng không phải chỉ đang chịu hình.

Địch Tam tự nhiên là không thể khai ra thứ gì thực tế, nhưng y có thể chịu đựng đau đớn hơn bất cứ ai. Dưới tình huống bị hạn chế, y vừa lấp động tác phạm vi cực nhỏ, cùng co rút kéo căng cơ không rõ nét để tận lực giảm bớt thương tổn mình chịu, vừa vờ như chịu khổ chịu nạn, *** thần sụp đổ, phỏng đoán tâm ý của họ, ngẫu nhiên khai vài câu lập lò, để những người đó cảm thấy tra tấn đã có hiệu quả.

Quan trọng hơn là, y đang bình tĩnh quan sát biểu tình, động tác của người thẩm vấn, phân tích ngôn ngữ, đoán lai lịch của họ, chờ đợi thời cơ bỏ chạy. Sau hai ngày, những kẻ thẩm vấn không thẩm ra được chân tướng gì từ chỗ y, mà y đã loáng thoáng đoán được thân phận mục đích của họ. Thủ đoạn phong cách, phương châm làm việc của cao thủ quan gia và nhân vật giang hồ, thái độ lẩn nhau, thật sự rất khác biệt. Với kinh nghiệm lịch duyệt của y, nếu không nhìn ra manh mối trong đó thì nên đi đâm tường cho rồi.

Theo phán đoán của y, nếu Phong Kính Tiết có khả năng chưa chết, Lư Đông Ly đương nhiên cũng có khả năng chưa chết. Triệu vương thần bí bí, xuất động hàng loạt đại nội cao thủ giăng lưới ở đây, trừ muộn bắt họ thì còn có thể là vì ai?

Lại có ai, hiểu rõ nội tình, mà còn nhầm đúng bối trí của Triệu vương, tối nay tổ chức một cuộc tập kích kinh thiên như vậy.

Bởi vì không biết mình còn có cơ hội chạm mặt nói chuyện với người chủ sự của lần tập kích này nữa không, trong khoảng thời gian ngắn nhất, y đã có đấu tranh tư tưởng kịch liệt nhất, cuối cùng quyết liều, mạo hiểm vạch trần chân tướng. Dù rằng khi nói ra câu này, trong lòng y đã mắng mình ngàn vạn câu nguyền rủa, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với kết quả xấu nhất.

Trước kia nhìn Địch Nhất cầu người khắp nơi, bị cự khắp nơi, y cảm thấy Địch Nhất thật là ngu ngốc, nhưng hiện tại một cơ hội cứu A Hán đang ở ngay trước mắt, y chỉ đành mạo hiểm ngốc theo một lần. Cho dù là hy vọng nhỏ nhoi hơn, chỉ cần có hy vọng, dù sao cũng phải tận mọi khả năng đi tranh thủ.

Song nghe y nói, người nọ chỉ dùng ánh mắt quái dị nhìn y một lúc, cười nhẹ ra tiếng: “Ngươi đang nói gì? Theo đạo lý, hiện tại nên là ta hỏi lại lịch ngươi, mà không phải ngươi hỏi ta chứ?”

Địch Tam thần sắc lạnh lùng, nhìn cố định y: “Tại sao quả phụ của trung thần một đời bệnh nặng, lại có nhiều đại nội cao thủ nấp ở bên như vậy, tại sao cường đạo thô phỉ lại bất chấp đạo nghĩa cơ bản nhất chạy tới đánh cướp gia tộc trung lương, tại sao ta không nhìn thấy hỗn loạn cướp bóc bắt người tứ xứ, mà chỉ nghe thấy một đám nam nhi nhiệt huyết đang vì cảnh ngộ của thê thiếp trung lương mà tức giận bất bình, tại sao một đám cường đạo bình thường có thể bất động thanh sắc trừ sạch mấy chục đại nội cao thủ? Các hạ nếu như còn nói mình không minh bạch nữa, chẳng những coi thường ta, cũng coi thường chính ngươi. Về phần lai lịch của ta, chờ ta gặp Phong Kính Tiết hoặc Lư Đông Ly rồi, tự nhiên sẽ nói.”

Phong Kính Tiết thở dài. Ôi. Người thông minh chính là phiền toái, huống chi, tên này thật sự nắm chắc một phần chân tướng cực nhỏ.

Y quay qua Địch Tam nở một nụ cười, chỉ chỉ mũi mình: “Không phải ngươi mới hỏi ta có phải là một trong hai người Phong Lư à? Sao đã cải biến chủ ý nhanh như vậy, cảm thấy ta kỳ thật không phải?”

Ánh mắt Địch Tam vẫn nhìn y không chớp một thoảng: “Ta đã nhìn kỹ ngươi. Người không hề dịch dung, bộ dạng cũng không giống họ. Ta đã nghiên cứu kỹ lưỡng hơn mười bức họa hình thái bất đồng của Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly, tin chắc đã nhớ rõ hết thảy tướng mạo đặc trưng của họ, mà ngươi thì không hề phù hợp.”

Phong Kính Tiết thở dài một hơi. Còn may, tiểu tử này không biết người trong Tiểu Lâu chúng ta có thể biến hóa vô cùng, đại khái là bởi vì Khinh Trần chết đi sống lại, vẫn dùng tướng mạo nhất quán kia, cho nên tư tưởng còn chưa đột phá cực hạn, không ngờ rằng họ có thể thay đổi thân thể dễ dàng như thở một hơi, cho nên tự nhiên phải cho ra kết luận sai lầm.

Ý buông lỏng tâm tình, ý cười càng đậm: “Cái chết của Phong Lư hai người thiên hạ đều biết, những người tận mắt chứng kiến cũng vô số, may được người thích nghĩ ngợi lung tung như vậy.”

Địch Tam bình tĩnh nhìn cửa phòng đóng chặt, thản nhiên nói: “Ta có phải là nghĩ ngợi lung tung hay không, chỉ cần để ta gặp người hiện giờ vẫn ở bên cạnh Lư phu nhân, nói chuyện với y một chút là biết ngay thôi.”

Phong Kính Tiết chợt lạnh lòng, ánh mắt nhìn sang y cũng kèm chút khí lạnh lạnh.

Địch Tam đã quyết tâm ngả bài, cũng không hề sợ y nữa: “Các ngươi dạ tập nơi đây, không ngoài là muốn cứu Lư phu nhân, ta chẳng qua là thu hoạch bất ngờ thôi. Người là một trong những nhân vật quan trọng nhất trong số họ, hiện nay đã có thời gian đến thăm ta, chắc là chính sự của các ngươi đã làm xong, hơn nữa bên cạnh Lư phu nhân đã có người thân cận càng quan trọng hơn trông nom. Người bên cạnh Lư phu nhân, cũng nhất định là người ta muốn tìm, vô luận y là Lư Đông Ly hay Phong Kính Tiết. Không biết các hạ có dám cho ta gặp y một lần? Hoặc là các hạ có thể thay ta đi truyền lời, về việc ta là ai, vì sao ta biết hết thảy, sau lưng ta còn có người nào khác, sau khi gặp y, ta đều có thể nói thẳng, tất cả đều phụng cáo.”

Trong lòng Phong Kính Tiết thật có phần bối phục tên này, có thể lấy tư liệu ít ỏi trước mắt, phán đoán hết thảy chuẩn xác như thế, mà còn khéo léo tròng vào lời nói, cố ý điểm ra chỗ mê hoặc trong thân phận của mình, muốn khiến người ta không dám tùy tiện động vào y. Nếu không phải mình sớm biết nội tình, đổi lại người chủ sự cả sự kiện thật là Lư Đông Ly, hoặc là thủ hạ khác của mình,

nghe một phen này, quyết không chịu tùy tiện giết y diệt khẩu. Nếu như ngồi xuống nói chuyện lâu dài, chỉ sợ lại sẽ để y moi ra càng nhiều nội tình hơn.

Chỉ đáng tiếc, tiểu tử, ngươi gặp phải lại là ta.

Trong lòng y thong thả nghĩ như vậy, trên mặt cười càng thêm nhẹ không như mây gió: “Được, ngươi đã muốn gặp thì ta cho ngươi gặp.”

Nhìn thấy người bình tĩnh như Địch Tam, trong mắt cũng ẩn ẩn có vẻ thở phào nhẹ nhõm, y lại rẽ rà để thêm một câu: “Hiện tại vẫn bồi Lư phu nhân, chính là độc tử Lư Anh Nhược của Lư phu nhân. Nó năm nay còn chưa đầy tám tuổi, cả ngày khóc lóc ãm ĩ, khiến bọn ta đau hết cả đầu, ngươi đã nguyện ý cùng tán gẫu giải sầu, chúng ta tự nhiên là hết sức hoan nghênh.”

Câu trước y đáp ứng đàng hoàng, câu sau tình thế lại chuyển biến bất ngờ, Địch Tam mặc dù bình tĩnh, rốt cuộc cũng không khỏi nổi giận, bất giác giận dữ trừng y, giãy giụa ngồi dậy: “Ngươi...”

Y vừa dùng sức như thế, mẩy chõ băng vải trắng trên người lập tức hiện ra huyết sắc.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 113 : Kêu Gọi Ai Nghe

Kính Tiết vốn có ý trêu Địch Tam, đỡ cho tên này tự cho là thông minh. Nhưng nhìn y giận dữ vùng dậy, ngẫm lại y mấy bữa nay chịu khổ, không khỏi lại mềm lòng.

Người này dù sao đã bỏ ra rất nhiều vì A Hán, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật. Người ta có tâm ý muốn cứu A Hán, mình không giúp được gì thì thôi, coi thường người ta như vậy làm gì.

Y thoảng sinh hổ thẹn, tâm niệm vừa động lại nghĩ tới một chuyện, cuối cùng trong lòng im lặng thở dài, cũng không chờ Địch Tam nói, đã đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ y: “Thôi thôi, kỳ thật không cần nói, ta cũng biết, chúng ta cho dù không phải hữu, cũng sẽ không phải địch, làm gì đối chọi gay gắt như thế. Người muốn gặp y, ta cho ngươi gặp là được.”

Y đại chuyển biến một trăm tám mươi độ lại đại chuyển biến một trăm tám mươi độ lần nữa, khiến Địch Tam không biết làm sao, chỉ cảm thấy vẻ tươi cười của Phong Kính Tiết vô cùng gian trá.

“Được rồi, đừng đoán mò. Gặp chính là ngươi phỏng đoán. Chỉ là hiện tại y vừa mới gặp mặt Lư phu nhân, chúng ta đừng đi làm phiền, cho họ ở riêng một thời gian đi. Thừa cơ hội này, để ta xem thương cẩn thận cho ngươi.” Một ngàn châm lặng yên từ tay áo lướt xuống ngón tay, Phong Kính Tiết lại cười mỉm nói: “Y thuật của ta rất không tồi đó, gặp được ta, xem như là vận khí của ngươi.”

Y đột nhiên dễ nói chuyện như vậy, ngược lại khiến tim Địch Tam nhảy nhót loạn xạ.

Nghe ngữ khí này, người kia là Lư Đông Ly, gấp được Lư Đông Ly... Có lẽ y rất nhanh chóng có thể tìm được Phong Kính Tiết. Tuy nói đây quả thật là y rất mạo hiểm, vạch trần mục đích việc này, nhưng mà người này đáp ứng cũng quá nhanh?

Chỉ bằng vài câu phỏng đoán không bằng không chứng của y, đã lập tức thừa nhận. Cơ mật tài trời như vậy, thì ra dễ dàng gặng hỏi thế sao?

Trong lòng y càng không đáy, Phong Kính Tiết càng cười thật thoả mái. Một cây châm sáng loáng kẹp giữa ngón tay lắc qua lắc lại, khiến Địch Tam hoa cả mắt, càng nghĩ ngợi lung tung. Nhưng thân thể chịu hết khổ hình đã hoàn toàn không còn năng lực chống cự, cũng chỉ có thể mặc người ta tùy ý chi phổi.

...

Lư Đông Ly ở trước giường Tô Uyển Trinh, không biết đã chờ đợi bao lâu.

Phương xa truyền đến tiếng gà gáy, y không nghe thấy, ngoài cửa sổ nắng sớm dần sáng rực, y không nhìn thấy.

Thế giới của y, chỉ có gian phòng nho nhỏ này, chỉ có thênh thện biệt trùng phùng.

Y có thể tìm được thê tử, có thể cầm tay nàng, có thể miễn cưỡng nhận ra nàng không hề động đậy, thân hình hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng, y không nhìn thấy khuôn mặt nàng có từng tiêu tụy gầy gò, không nhìn thấy trên đầu nàng rõ cuộc đã thêm bao nhiêu tóc bạc.

Dựa sát bên cạnh nàng, là hài tử của họ. Nó đã lớn như vậy, lớn như vậy rồi. Lần trước, nó còn có thể bị y hai tay bồng lên, mà hiện giờ hài tử này cố gắng cuộn tròn người, nhưng cũng chỉ có thể vùi đầu vào lòng mẫu thân.

Nàng là vợ y, nhưng chưa từng được hưởng một ngày phú quý tôn vinh của quan bà, chỉ một mình cô linh vượt qua ngày ngày đêm đêm.

Nàng luôn chờ đợi y, chờ y bôn tẩu tú phuơng, trông nom bách tính, chờ y khêu đèn thi chính, phê duyệt công văn, chờ y ngàn dặm biên giới, mấy năm mới về được một lần.

Nàng là vợ y, nàng chưa từng có một câu oán ngòn với y. Khi y phong trân mệt mỏi bôn tẩu tú phuơng, nàng chỉ tự tay hâm canh cho y, hâm rồi lại hâm, chờ y đi sớm về khuya, đêm khuya quay về. Khi y đêm đêm đối diện với ngọn đèn cô độc, nàng chỉ lặng lẽ giúp y khoác một kiện xiêm y, cắt hoa nến hai lần, khi y ngãng đầu, cho y vẻ tươi cười dịu dàng.

Khi y vô tình đi xa, nàng chỉ kéo thân mình mang thai, mỉm cười tiễn y một đoạn lại một đoạn, sau đó mấy năm thư nhà, vĩnh viễn chỉ hỏi cơ hàn, chỉ báo tin vui, vạn dặm gửi đi, vĩnh viễn là xiêm y nàng tự tay may, giày vải nàng khâu từng đường kim mũi chỉ.

Giữa huyết sắc mịt mù, Lư Đông Ly nắm tay Tô Uyển Trinh, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của nàng và hài tử.

Uyển Trinh... Vẫn luôn là nàng chờ đợi ta, là ta phụ nàng.

Ta có thể làm gì cho nàng? Trừ trông nàng, nắm tay nàng, lặng lặng chờ nàng tĩnh lại như thế này, ta còn có thể làm gì cho nàng?

Không đủ! Vẫn không đủ!

Y muốn nhìn nàng, muốn nhìn dung mạo nàng, nhìn nét mặt nàng, nhìn nụ cười của nàng, nhìn tóc mai nàng, thế nhưng thiên địa vắng vẻ, chỉ có một phiến huyết sắc.

Y muốn gọi nàng, muốn gọi tên nàng, muốn nói với nàng, Uyển Trinh, Uyển Trinh, đời này kiếp này, ta phụ nàng quá nhiều.

Thế nhưng, y không nhìn thấy, y không thể nói. Y chỉ có thể mù mờ bất lực mà ngồi như vậy, không biết sau khi thê tử tĩnh lại, mình lại có thể làm sao để

mặt nàng giãn ra.

Chưa từng có một khắc nào, y cảm giác được *** tưởng như thế, mình là một phế vật, một người kỳ thật không còn bất cứ năng lực nào, tồn tại, kỳ thật cũng chẳng có mảy may ý nghĩa.

Thiếu niên đọc sách thánh hiền, chí tại thiên hạ kia, thám hoa lang trẻ tuổi nhất trong lịch sử Triệu quốc kia, quan viên ngày đêm vất vả ngược xuôi vì bách tính kia, Đại soái đứng đầu Định Viễn quan, chỉ huy sát phạt kia, dường như đều đã là một người xa lạ trong giấc mộng của kiếp trước. Y hiện tại, chỉ có thể dựa vào người khác đi vào sinh ra tử vì y, chỉ có thể dựa vào người khác đi trù tính liệu thay y.

Thậm chí, ngay cả gọi tên thê tử một tiếng, y cũng đã không làm được.

Lư Đông Ly ngơ ngác ngồi ngắn ra. Đột nhiên, y nghe thấy một thanh âm cực thấp cực thấp.

Nếu không phải trong phòng này rất yên tĩnh, e rằng y căn bản chẳng có cơ hội phát hiện, trong hô hấp kia mang ra, tiếng hô hoán chừng như không tiếng.

Y chầm chậm cúi đầu cúi người, theo chỗ thanh âm đến, kẽ tai đến bên tai Tô Uyển Trinh, mới lảng máng nghe rõ Tô Uyển Trinh hôn mê đang thì thào kêu gọi gì.

“Đông Ly...”

Thanh âm kia yếu ớt đến mức chỉ cần thở một hơi là có thể tan mờ.

Nàng chưa tỉnh, nàng chỉ đang hô hoán một cái tên, mở miệng cơ hồ không tiếng, hô hoán cái tên khắc sâu trong tim, cho dù thần trí mờ hết, cũng chẳng cách nào quên được.

Lư Đông Ly toàn thân sững sờ, hệt như khúc gỗ, y chỉ ngơ ngác nghe, nghe thê tử hôn mê bất tỉnh, khẽ nói mờ gọi tên y.

“Đông Ly... Đông Ly... Đông Ly!”

Mỗi một tiếng cách nhau đều dài lâu như vậy, mỗi một tiếng gọi ra đều suy yếu như vậy, cho dù là trúng độc rất sâu, thể lực kiệt quệ, cho dù là mỗi một lần kêu ra cùng một cái tên, đều gian nan chậm chạp vô cùng, nữ tử kia thủy chung đang gọi y.

Bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu thời gian. Ban ngày, nàng là quả phụ của trung thần mà mọi người kính trọng, một đền thờ trinh tiết biết đi biết động. Ban đêm, nàng chỉ có thể ôm hài tử không hiểu chuyện, gọi từng tiếng truong phu chẳng biết đang phiêu bạt nơi xa xăm nào ấy, lệ ướt vạt áo.

Đêm đêm như vậy, tháng tháng như vậy, năm năm như vậy. Lê rơi quá nhiều, mắt dần dần sẽ không còn tốt. Lòng đau tột cùng, trước mặt người ta lại vẫn phải làm ra vẻ hiền phu nhân thong dong an tường kia.

Đêm này qua đêm khác, nàng khẽ kháng gọi tên y, cho mình dũng khí sống tiếp.

Đông Ly! Trương phu của nàng, chưa hề chết! Y đang sống ở chân trời góc biển xa xăm. Cho nên, nàng cũng phải sống thật tốt, vì y nuôi nấng cốt nhục, vì y bảo hộ gia tộc, đừng để phương xa y nghe được tin tức bất hạnh gì về nàng, đừng để y lại phải chịu đựng đau khổ và gánh nặng vì nàng nữa.

Nàng chưa tỉnh lại, nàng không biết người nàng gọi đang ở ngay bên cạnh. Nàng chỉ kêu gọi theo thói quen, bản năng. Sau khi mất đi hết thảy thần trí, thân thể nàng tự động tự phát mà kêu gọi.

Lư Đông Ly lăng lăng nghe, không thể động đậy, không thể suy nghĩ. Chỉ là mắt ướn ướt, rơi lệ không tiếng.

Run rẩy, môi y rốt cuộc hé mở, khẽ kháng gọi một tiếng: “Uyển Trinh!”

Thanh âm của y khàn khàn và không lưu loát, căn bản chẳng thể phân biệt y

gọi rốt cuộc là gì. Nhưng mà, y lại thật sự đã gọi ra.

Y đáp lại nàng, kêu gọi nàng.

“Uyển Trinh, Uyển Trinh, Uyển Trinh...”

Một tiếng lại một tiếng, thanh âm trúc trắc khó phân, dần dần rõ ràng dễ hiểu.

Đã bao nhiêu năm, y chưa từng ra tiếng, đã bao nhiêu năm, y chưa từng nói chuyện bình thường. Cho nên yết hầu y qua rất lâu rất lâu mới chậm rãi thích ứng, mới chậm rãi có thể phát ra âm điệu bình thường.

Nhưng mà y không hân hoan, không khoái lạc, bởi vì y căn bản chưa phát hiện, mình rốt cuộc lại có thể nói.

Giống như nàng, y gọi tên nàng, chỉ dựa vào bản năng, dựa vào tình cảm và đau đớn trong lòng.

Nàng đang gọi y trong hôn mê, y đang gọi nàng giữa huyết sắc.

Người hôn mê, không biết người mình đau khổ kêu gọi vô số năm tháng đang ở ngay bên cạnh, cũng không nghe thấy người nọ thương tâm đứt ruột, gọi tên nàng từng tiếng.

Người bao nhiêu năm tháng không thể nói ra một chữ bình thường, bao nhiêu lần, bao nhiêu cái tên, bao nhiêu buồn phẫn, bao nhiêu thở than, nghẹn trong họng, lại vĩnh viễn chẳng thể nhả ra, đã có thể nói. Bởi vì Tô Uyển Trinh, y đã có thể nói. Nhưng mà y lại không biết.

Y chỉ đau lòng, chỉ điên cuồng muốn đáp lại kêu gọi của nàng, cho nên y gọi ra tên nàng, một tiếng rồi một tiếng, mà bản thân y lại vẫn không hề phát hiện.

Thủ đoạn Phong Kính Tiết thi trên người Địch Tam khiến nhân vật lão luyện đã trải qua vô số phong ba, gặp qua rất nhiều việc lạ này âm thầm kinh hãi.

Thương tích trên người y tự mình hiểu rõ, mấy ngày nay chịu khổ hình đều là thật. Đám đại nội cao thủ kia tuy nói e ngại chưa làm rõ được thân phận của y, không dám hạ sát thủ, không trực tiếp phế bỏ y, nhưng một thân thương thế này, tuyệt đối là thập phần đáng sợ.

Song Phong Kính Tiết chẳng qua chỉ đâm mấy chục châm trên người y, mở mấy vết thương băng bó khá nghiêm trọng, thoa thuốc một lần nữa, thuận tiện lại lấy mấy viên thuốc cho y uống, tính ra cũng chỉ trong thời gian một hai canh giờ, y lại có thể cảm nhận được rõ ràng, những đau đớn trên thân thể đã giảm xuống, cùng lực lượng đã khôi phục.

Kỳ thật loại y thuật này cho dù trên giang hồ, cũng chỉ có thần y người chết sống lại xương trắng sinh thịt trong truyền thuyết mới có thể có được, mà trên thực tế, loại thần y này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa từng có người nào thật sự có thể gặp gỡ.

Đương nhiên Địch Tam không biết, Phong Kính Tiết nể mặt A Hán, dùng cho y quả thật là được vật vượt xa thời đại này, hiệu quả rõ rệt vốn là việc đương nhiên.

Y có lòng tốt trị thương cho tên này, vất vả lăm mới xong xuôi, vừa ngẩng đầu lại thấy Địch Tam mắt bắn kỳ quang trừng y, ánh mắt đó và ánh mắt một con mèo đói nhìn thấy cá chǎng khác là mấy.

Phong Kính Tiết cũng bất giác rùng mình, lập tức đoán ra tên này lại có chủ ý lên y thuật của mình, không chừng cảm thấy mình có bản lĩnh chữa cho A Hán tỉnh lại?

Y vừa đau đầu vừa bất đắc dĩ, y thật sự rất cảm động đối với phân tâm ý này của Địch Tam, nhưng mà đánh thức A Hán, để *** thần của A Hán tổn thương, việc này bạn học hữu ái y sao mà chịu làm.

Cho nên vội vàng nhân lúc Địch Tam chưa kịp nói gì, cười nói ngay:
“Thương thế của ngươi ta đã xem qua, để ta đi coi thử ngươi ngươi muốn gặp có

rảnh không.”

Cũng không chờ Địch Tam có phản ứng khác nữa, lách mình đến trước cửa, đẩy cửa nhanh chóng chạy ra ngoài.

Địch Tam cười khổ một tiếng, ngẫm lại có lẽ sẽ rất nhanh chóng gặp được Lư Đông Ly, đầu tiên kính y là một trung lương, thứ hai, có việc cầu người không dám thất lễ, đưa tay vịn mép giường, chậm rãi ngồi dậy. Do được Phong Kính Tiết trị liệu một lần nữa, động tác này làm không đặc biệt cật lực, y ngồi ngoan một lúc, cũng chẳng biết đang nghĩ gì, chỉ nghe thấy tiếng vang ngoài cửa phòng, ngẩng đầu lại thấy một người bước vào.

...

Phong Kính Tiết đến ngoài phòng Tô Uyển Trinh, nhẹ nhàng gõ cửa, không lập tức nghe đáp lại, cũng không nôn nóng, thoảng dùng thêm chút lực, gõ cửa lần nữa, lúc này bên trong cánh cửa truyền đến tiếng bước chân dần dần tới gần, cùng với một thanh âm khá không lưu loát: “Chuyện gì?”

Phong Kính Tiết chấn động toàn thân, nếu không phải đang trong hỗn loạn, còn cố kỵ Tô Uyển Trinh ôm yếu đang ở trong phòng, y cơ hồ phải một chưởng chấn bay cửa phòng. Cho dù như thế, y vẫn đẩy cửa không hề cố kỵ, xông thẳng vào, vừa vặn túm lấy Lư Đông Ly đang đi tới cửa phòng bên này, thanh âm cũng gần như run rẩy: “Ngươi có thể nói rồi?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 114 : Cố Nhân Nơi Nào

“Ngươi có thể nói rồi?”

Phong Kính Tiết trong lúc nôn nóng, tay dùng sức cực mạnh, Lư Đông Ly bị y nắm cho cổ tay bất giác đau đớn một trận, nhưng không nói gì, chỉ tận lực cười: “Ta cũng không biết vì sao, cứ trông Uyển Trinh, trong lòng muôn gọi nàng, bất tri bất giác liền gọi ra.”

Quá lâu không nói chuyện với người, mỗi một câu thôi mà y nói rất chậm, có mấy chữ phát âm còn rất không chuẩn, nếu không phải Phong Kính Tiết đủ hiểu y, muôn nghe hiểu y nói gì, sợ sẽ cực kỳ cật lực. Bất quá lúc này ngoại trừ vui mừng thì y chẳng còn để ý gì nữa.

“Ta đã sớm nói, ngươi căn bản không tàn tật, là bản thân ngươi trong đâu cảm thấy mình có bệnh, lòng không buông ra thôi, hiện tại không phải không thuốc mà khỏi.” Phong Kính Tiết nhịn không được ra sức đấm ngực y một phát: “Không không không, không phải không thuốc mà khỏi, phu nhân của ngươi, chính là linh dược tốt nhất để chữa cho ngươi, trước nay tâm bệnh chỉ cần chữa tâm dược, ngươi là vì thương tình thành bệnh, tự nhiên cũng nên vì thâm tình mà khỏi.”

Nếu không phải sợ quấy nhiễu Tô Uyển Trinh hôn mê và Lư Anh Nhược nhỏ xíu bây giờ còn chưa tỉnh, không thể không hạ giọng nói chuyện, Phong Kính Tiết quả thực sẽ cất tiếng cười to. Khoái hoạt quá, y cũng hết sức ảo não thất sách của mình, quả nhiên không nghiên cứu tâm lý học đúng là không được mà, sớm biết hiệu quả của Tô Uyển Trinh lớn như vậy, hồi đó cứ dẫn Lư Đông Ly đến gặp lão bà trước mới phải.

Y lúc này hân hoan quá đỗi, thế là hoàn toàn không chú ý ngữ khí mình nói và động tác đánh người lại thân cận quá mức. Mà Lư Đông Ly bị y đánh đau nhói cả ngực, lại nghe y nói cười trêu ghẹo như vậy, cũng không có vẻ gì là quá kinh hãi. Chỉ im lặng nghe y nói hết, mới chậm rãi hỏi: “Tìm ta có phải là có chuyện gì?”

Y trông bên cạnh Tô Uyển Trinh mới hơn hai canh giờ, Tô Uyển Trinh vẫn chưa tỉnh, mà hài tử mệt lử thiếp đi cũng chưa tỉnh dậy, sớm thế này đã đến gọi y, tự nhiên là có chuyện không thể không quấy rầy.

Vốn lúc này Phong Kính Tiết vui mừng đạt dào, sớm ném Địch Tam ra ngoài mười vạn tám ngàn dặm, giờ này nghe Lư Đông Ly nhắc tới, cũng không thể mặc xác người này nữa, cười nói: “Có một người muốn gặp ngươi. Vốn người này không hề có quan hệ với ngươi, muốn gặp ngươi cũng là để cầu một việc nhảm chán vô vị. Chỉ là, ta kính trọng người kia là hán tử giữ tín trọng lời hứa, nhận chút ân giọt nước, không tiếc lấy suối báo đáp, lại không nỡ cự tuyệt.”

Lư Đông Ly nghĩ một chút mới hỏi: “Y muốn gặp chính là – Lư Đông Ly?”

Phong Kính Tiết gật đầu, thấy y không có động tĩnh, nhịn không được lại đưa tay quơ quơ trước mắt y: “Thế nào, thế nào, có phải mắt cũng tốt hơn nhiều rồi?”

Nghe ngữ khí gấp không thể chờ như vậy, Lư Đông Ly cho dù tâm tư nặng nề hơn, cũng bất giác mỉm cười: “Vẫn là bộ dáng cũ, có điều ngươi không cần quá lo lắng, biết đâu sẽ như yết hầu của ta, không chừng lúc đó bỗng dừng cũng khỏi luôn.”

Phong Kính Tiết hơi nhíu mày, suy tư một chút, vẻ mặt thoảng thất vọng. Nhưng y cũng không truy cứu việc này nữa, chỉ trả lời vấn đề của Lư Đông Ly vừa rồi: “Đúng vậy. Y muốn gặp quả thật là Lư Đông Ly thế nhân cho rằng đã chết. Ta không tiết lộ chuyện của ngươi, người này cực kỳ thông minh, toàn là y tự mình đoán được. Có điều, ngươi yên tâm, người này tuy không phải bạn, nhưng cũng tuyệt đối không phải địch.”

Lư Đông Ly gật đầu, tuy rằng biết trong đây chắc chắn có vạn ngàn rỗi răm, nhưng cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: “Y đang ở đâu?”

Phong Kính Tiết cười dắt tay y: “Sương phòng bên trái, ta dẫn ngươi đi.”

Mắt Lư Đông Ly không tiện, hành động không đủ mau lẹ, hiện giờ thỉnh thoảng để Phong Kính Tiết dắt tay dẫn đường cũng quen rồi, tự nhiên liền theo y.

Phong Kính Tiết vừa đi vừa nói: “Người này lai lịch quý dị, về sau ta sẽ nói rõ với ngươi. Chẳng qua vô luận y nói ra chuyện kinh thiên động địa gì, ngươi cũng không cần quá kinh hãi, kỳ thật...” Y bỗng thở dài một tiếng, muốn nói lại thôi, nhìn cửa phòng đã đến, nhẹ nhàng nói: “Ta đoán y muốn nói chuyện riêng với ngươi.”

Đông Ly hơi gật đầu, cũng không nói gì, bước đến đẩy cửa tiến vào.

Phong Kính Tiết ngơ ngẩn đứng trước cửa, vẻ mặt phức tạp nhìn cửa phòng đã bị khép lại rất lâu, mới lắc đầu, quay người trở về phòng Tô Uyển Trinh.

Ngồi xuống trước giường, nhìn nhìn khí sắc Tô Uyển Trinh, lại chìa tay bắt mạch cho nàng, cảm thấy huyết khí đã hơi mạnh, trong lòng thoáng giãn ra, biết giải được và độc được trong cơ thể Tô Uyển Trinh đã kết thúc việc chém giết tranh đấu, thân thể ốm yếu này đang chậm rãi khôi phục nguyên khí, xem ra nàng sẽ tỉnh lại rất nhanh.

Phong Kính Tiết trong lòng thư thái, nhìn Tô Uyển Trinh khuôn mặt tiêu tụ, liền âm thầm cân nhắc ý đồ xấu.

Tâm bệnh đã chỉ có thể chữa bằng tâm được, họng y đã bởi vì nóng lòng muốn gọi thê tử, bất tri bất giác mà khỏi, thế mà y vì sao không thể bởi vì muốn nhìn thấy thê tử mà khỏi?

Là bởi vì tình huống không đủ khẩn cấp?

Như vậy... Nếu y bối cục, trí Tô Uyển Trinh vào hiểm địa, để Lư Đông Ly đi

cứu...

Phong Kính Tiết ánh mắt lập lòe mà nghĩ.

Hùm, tỳ như, phóng hỏa, ném Tô Uyển Trinh vào nơi nào đó trong đám cháy, Lư Đông Ly lao vào cứu người, lại không hề nhìn thấy gì, vừa cảm giác được ngọn lửa càng lúc càng mạnh, vừa nghe tiếng thê tử cầu cứu, toàn tâm toàn ý muốn thấy thê tử ở đâu để cứu, thế trong lúc nôn nóng...

Y ở đây nóng lòng muốn chữa khỏi cho Lư Đông Ly, trong nhất thời chủ ý cố quái gì cũng tính toán không thèm kiêng nể, càng nghĩ càng vẻ mặt quỷ dị, ánh mắt kỳ lạ, chợt nghe thấy người trên giường khẽ rên rỉ một tiếng.

Phong Kính Tiết trong bụng đang cân nhắc tính kế Tô Uyển Trinh người ta, nghe Tô Uyển Trinh ra tiếng như vậy, lập tức hơi chột dạ, vội vàng cúi đầu nhìn, lại thấy hai mắt Tô Uyển Trinh dần dần mở ra, đúng là cuối cùng đã tỉnh.

Phong Kính Tiết sợ nàng tỉnh lại nhìn thấy một nam tử xa lạ bên giường sẽ sinh lòng sợ hãi, vội nhân khi nàng chưa hoàn toàn khôi phục thị lực thần trí, dùng thanh âm tận lực ôn hòa nói: “Lư phu nhân, cô không cần kinh hoảng, ta là Khúc Đạo Viễn. Năm đó Tiểu Dao hắn từng cho cô biết tên ta. Ta là người được Phong công tử nhờ vả, những năm gần đây, phụ trách săn sóc cô. Hiện tại, ta đã cứu cô ra từ trong tay đại nội cao thủ.”

Tô Uyển Trinh mở mắt cực chậm chạp, vẻ mặt đầu tiên là mệt mỏi, sau đó rất chậm rãi chậm chuyển thành sáng tỏ, lại có phần yếu ớt cười cười, ánh mắt nhìn về chỗ thanh âm đến: “Nhiều năm trước đã từng nghe danh tiên sinh, không ngờ mấy năm qua, tiên sinh một mực vẫn vì ta. Nay lại liên lụy tiên sinh.”

Thanh âm của nàng cực yếu ớt, rồi lại cực ôn hòa, vẻ mặt tuy rắng tiều tụy, rồi lại yên tĩnh bình hòa dị thường.

Song khi nàng đưa mắt nhìn, thần sắc Phong Kính Tiết lại hơi biến, đồng tử của nàng không có tiêu cự...

Phong Kính Tiết lòng thăm sơ hãi, nói khẽ một tiếng: “Đắc tội.” Lập tức đưa tay bắt mạch cho nàng.

Không đúng? Độc dược kia mặc dù cực lợi hại, cực thương tổn thân thể, nhưng giải được của mình cũng không phải loại được mạnh, lúc này trên cơ bản đều đã tan hết độc, sao lại thương đến mắt được? Thân thể Tô Uyển Trinh vốn cũng bởi vì tích tụ mà hết sức suy yếu, nhưng không có lý do nào mà mắt không nhìn được.

Y nhìn kỹ mắt Tô Uyển Trinh, chậm rãi đưa tay quơ quơ từ từ trước mắt nàng, trầm giọng hỏi: “Phu nhân, mắt của cô, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Địch Tam trầm tĩnh nhìn chăm chăm nam tử thanh sam sa sút đang bước vào cửa kia.

Năm tháng tang thương khổ nạn, để lại dấu vết vĩnh viễn không thể xóa đi trên khuôn mặt, trên tóc y, y đã hoàn toàn bất đồng với Đại soái một phượng ý khí phấn chấn trên bức vẽ kia, nhưng mà người từng nhận loại huấn luyện khắc nghiệt này, vừa nhìn lại có thể nhận ra.

Y vịn giường đứng lên, chắp tay thi lễ: “Lư đại nhân.”

Lư Đông Ly cười khổ một chút. Y căn bản không biết người này là ai, hơn nữa y hiện tại là một người thiên nhai lạc phách, thật sự không gánh nổi xưng hô đại nhân thế này: “Gọi ta là Lư Đông Ly đi.”

Y nói chuyện vẫn không lưu loát lắm, may mà Địch Tam không phải người thường, sát ngôn quan sắc, đối chiếu khẩu hình, cũng có thể đoán ra tám phần: “Tại hạ Địch Tam, chẳng qua là một người giang hồ bình thường, tự tin một thân võ nghệ còn tạm được, cũng có mấy bằng hữu võ nghệ xuất chúng. Hiện giờ Lư đại nhân thân bị triều đình hãm hại, ta tuy giang hồ thảo莽 cũng thấy khá bất bình, nguyện liên kết tri kỷ, vì Lư đại nhân ra roi bôn tẩu, hộ vệ thê thiér

quyến của đại nhân...”

Lư Đông Ly lắc đầu: “Ngươi có chuyện gì cứ nói thẳng đi. Có người cho ta biết, ngươi là một hán tử lời hứa ngàn vàng, có ân tất báo, cho nên, có thể giúp, ta nhất định giúp, ngươi không cần phải lấy tính mạng sinh tử mai sau báo đáp ta. Chỉ là ta hiện tại cũng là một phế nhân sa sút, bản thân còn khó bảo đảm, chưa chắc có thể giúp được ngươi.”

Địch Tam hơi ngẩn ra, ánh mắt thoảng động, lại lập tức cười sang sảng: “Được, Lư đại nhân đã là người sáng khoái, vậy ta không nói lời thừa thãi nữa, ta cầu kiến Lư đại nhân, kỳ thật là muốn thỉnh Lư đại nhân cho ta gặp một người.”

“Ai?”

Địch Tam nhìn y chăm chăm, ngắt từng chữ: “Phong Kính Tiết!”

Lư Đông Ly như chịu đòn nghiêm trọng, thân bất do kỷ lùi lại một bước, suýt nữa đụng phải cửa phòng, kinh ngạc nhìn bóng người giữa huyết sắc trước mắt, hồi lâu mới có thể phát ra âm thanh: “Ngươi nói cái gì?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 115 : Đãy Sóng Trợ Sóng

Mắt Uyển Trinh không tốt, đã được một thời gian.

Nàng nhiều năm bận tâm Lư Đông Ly, trước mặt người tuy rằng có thể trinh tĩnh thông dong, nhưng cuối cùng tích tụ vào tâm, những khi đêm dài vắng vẻ, cơ hồ đêm đêm dùng lệ rửa mặt, thị lực dần dần mơ hồ.

Song nàng hiện giờ đã là quý phu nhân, việc nữ công kim chỉ không cần làm nữa, mà vắng Lư Đông Ly, nàng cũng chẳng có lòng dạ vào việc này. Hơn nữa nàng lại là thân phận vị vong nhân, bình thường cực ít khi đi lại tứ xứ, tiếp kiến khách thăm cũng hiếm. Cho nên, mặc dù thị lực giảm, nàng cũng chưa đến mức thất nghi vì đó. Ở Lư gia, những người thật lòng quan tâm nàng càng ít ỏi. Nàng không nói, cũng chẳng ai phát giác thị lực của nàng đã kém xa ngày trước.

Tuy nói những người đau lòng nóng ruột rời lệ quanh năm phần nhiều sê hại mắt, nhưng bình thường cũng phải chờ tuổi tác lớn rồi mới bộc phát ra. Tật mắt của Tô Uyển Trinh vốn kéo dài mươi mấy hai mươi năm cũng không có vấn đề, nhưng thủ hạ của Triệu vương vì tạo thành giả tượng nàng bệnh nặng lại hạ độc nàng, bệnh chứng ẩn hoạn này bởi vì kịch độc xâm nhập mà dẫn phát sớm, khiến thị lực của nàng trong khoảng thời gian ngắn, đã gần như hoàn toàn tổn hại.

Từ mấy ngày trước, Tô Uyển Trinh đã hầu như hoàn toàn không nhìn rõ mọi thứ nữa. Trong hỗn loạn, còn liên tục có người không ngừng truy hỏi nàng Lư Đông Ly sống hay chết, hiện ở phương nào?

Mặc dù thần trí mê loạn, sa vào trong bóng tối, nàng lại vẫn theo bản năng nhớ phải bảo vệ trượng phu mình. Vô luận là trong hôn mê hay những lúc tỉnh táo ngắn ngủi, đều không lộ ra một câu nghiêm trọng. Bảo vệ trượng phu nàng,

bảo vệ bí mật kia, đã trở thành một loại bản năng. Cho dù mất đi đôi mắt, mất đi thần trí, mất đi thanh tinh, những lời năm đó Tiểu Đao từng nói cho nàng biết, nàng cũng tuyệt không tiết lộ một chữ.

Mỗi khi thanh tinh ngắn ngủi, vô luận tình cảnh mê loạn vô trợ như thế nào, nàng đều cố hết sức biểu hiện trấn định bình hòa, chỉ có khi hôn mê yếu đuối, mới bất tri bất giác gọi tên trượng phu. Vô luận những cao thủ trong cung đó dù dỗ truy hỏi thế nào đều uổng công. Nữ tử dịu dàng này, lấy một loại kiên định khó tin, khiến chúng *** anh đại nội phải thất bại.

Mà hiện tại, trong bóng tối e rằng chắc chắn sẽ vĩnh hằng, nàng cũng có thể lấy thái độ tận lực thong dong bình hòa, dùng mấy câu ngắn gọn nhất, cho biết tật mắt của mình.

Phong Kính Tiết nghe mà thần sắc dần dần nặng nề, nội tâm khá là tự trách. Y sớm nên nghĩ đến mấy năm nay, cuộc sống của Tô Uyển Trinh gian nan đau khổ chừng nào. Nếu không phải y cho tới nay cứ cố kỵ quá nhiều, mà sớm để phu thê họ đoàn tụ, Tô Uyển Trinh chẳng cần chịu khổ sở thế này. Nếu y có thể đến thăm hỏi nàng sớm một chút, tật mắt của Tô Uyển Trinh cũng sẽ tuyệt không phát triển đến nồng nỗi như bây giờ.

Đợi sau khi Tô Uyển Trinh bình thản nói xong, y mới cẩn thận nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân, ta khá thiện y thuật, có thể cho phép ta mạo muội...”

Tô Uyển Trinh mỉm cười: “Tâm bất chính, ý mới tà, giữa thầy thuốc và người bệnh, ở đâu ra khác biệt nam nữ?”

Phong Kính Tiết trái lại không kỳ quái vì nàng trả lời như vậy. Nàng vốn là người thoả mái không câu nệ, năm đó nàng đã có thể hào phóng thong dong, nhận toàn bộ trang sức nam tử y đây tặng. Tuy rằng y là hảo hữu của trượng phu, đồ cũng là do trượng phu chuyển giao, nói ra vẫn đủ kinh thế hãi tục. Cho nên đối với “Khúc Đạo Viễn” y hiện tại, nàng tự nhiên cũng sẽ không câu nệ mấy việc vô vị đó.

Đã được nàng đồng ý, Phong Kính Tiết tự nhiên cũng buông tay chân, nghiêng người qua, tại khoảng cách cực gần, xem xét mắt Tô Uyển Trinh thập phần cẩn thận, lại không ngừng chỉ thị Tô Uyển Trinh chuyển động mắt, hoặc cực lực nhìn trái phải trên dưới, lấy đây quan sát biến hóa của mắt. Lại hỏi kỹ quá trình phát triển tật mắt của Tô Uyển Trinh, một lần nữa bắt mạch cho nàng, thần sắc rõ ràng rääi nhẹ nhõm.

“Tật mắt của phu nhân không nghiêm trọng, chẳng qua thân thể quá yếu, lại bị độc lực xâm nhập, mới phát tác gay gắt mà thôi.” Tâm trạng thoái mái, lại cảm thấy phiên âm mưu thủ đoạn này Triệu vương thi cự nhiên cũng có lợi. Nếu không phải lần này sinh chuyện bất ngờ, bức mình ra, chẳng biết mình sẽ cùng Lư Đông Ly lãng phí bao nhiêu thời gian ở vùng núi hẻo lánh đó nữa. Một mặt tàn tật của Lư Đông Ly không chữa khỏi, một mặt mắt Tô Uyển Trinh cũng liên tục xấu đi, đến cuối cùng chẳng còn thuốc chữa, quả thật tụ sắt Cửu Châu khó vẫn hận này.

Hiện tại thì người khác khẳng định không chữa được tật mắt cho Tô Uyển Trinh, nhưng y là ai kia chứ? Không nói đến y thuật của y, lần này khi ra khỏi Tiểu Lâu, để chữa bệnh mắt cho Lư Đông Ly, y đã đem tất cả những dược vật chữa mắt vượt quá thời đại trong tay do y tự mình điều phối *** chẽ có thể mang theo, chẳng ngờ Lư Đông Ly không dùng, Tô Uyển Trinh lại dùng tới.

Y mỉm cười lấy nước thuốc từ trong tay áo ra: “Ở đây ta có một loại thuốc, phu nhân chỉ cần mỗi ngày dùng nước thuốc này rửa mắt, không quá hai tháng là có thể khôi phục như xưa.”

Ngữ khí của y rất đỗi vui vẻ, Tô Uyển Trinh ngược lại bình tĩnh hơn y nhiều, chỉ mỉm cười cảm ơn, lại không thấy phản ứng kích động gì. Dù sao mắt tốt hay không, với nàng mà nói cũng chẳng có gì quá khác biệt, từ nhiều năm trước, sau khi biết việc Lư Đông Ly oan khuất và khổ nạn lênh đênh, thế giới này với nàng chỉ còn lại tăm tối vĩnh viễn.

Phong Kính Tiết hơi nhíu mày, âm thầm thở dài, trạng thái *** thần của hai

phu thê này đều không được tốt lắm. Y thoảng do dự, cuối cùng nói: “Phu thê trùng phùng, chỉ ở ngay trước mắt, xin phu nhân tự trân trọng mình.”

Tô Uyển Trinh cả kinh, tay chống giường định nhốm dậy, nhưng hai tay yếu đuối vô lực, thân mình thoảng ngả về trước, lại ngã nhào xuống. Sự kinh hãi và vui sướng lớn lao, khiến nàng thậm chí không dám lên tiếng hỏi, chỉ lo vừa rồi nghe thấy, là ảo giác của mình.

Phong Kính Tiết than nhẹ một tiếng: “Phu nhân, năm đó Lư đại nhân tuy chưa từng đến tìm, ta chung quy không dám phụ ủy thác, mấy năm nay vẫn tìm kiếm y. Gần đây ta đã gặp được Lư đại nhân. Về tin tức phu nhân bệnh nặng, cũng là chúng ta cùng nhau nghe nói, lần này có thể kịp thời đến cứu, đều là do Lư đại nhân lo lắng.”

Tô Uyển Trinh kinh ngạc nghe, mấy lần môi hơi run, muốn nói mà không thành tiếng, chỉ hơi mê loạn dùng đôi mắt đã hoàn toàn chẳng nhìn thấy gì kia tìm kiếm xung quanh.

Phong Kính Tiết biết nàng không dám tin việc vui trước mắt, cũng biết nàng đang sững sốt, nếu có Lư Đông Ly, tại sao người trong bên cạnh không phải y.

“Phu nhân, mấy năm nay, Lư đại nhân gặp rất nhiều nỗi khổ, y không trông bên cạnh phu nhân, kỳ thật là không nỡ để phu nhân thương tâm, y...”

Tô Uyển Trinh cuối cùng có thể nói ra, dù rằng thanh âm vẫn yếu ớt: “Vô luận chàng biến thành như thế nào, chỉ cần chàng vẫn là chàng, thế là được.”

Phong Kính Tiết chợt đổi ý niệm, cũng phải. Hiện tại Lư Đông Ly dù sao họng cũng khôi rõi, mắt tuy không xong, nhưng so với tình trạng thị lực mệt hết của Tô Uyển Trinh thì vẫn tốt hơn nhiều. Đã là như thế, trái lại không cần nói rõ với Tô Uyển Trinh tình trạng tàn tật của Lư Đông Ly, bèn thấp giọng an ủi: “Giờ ta sẽ đi gọi y. Phu nhân cứ nghỉ ngơi một lúc trước đi. Đúng rồi, tiểu công tử ở ngay bên cạnh phu nhân. Đêm qua bị kinh nhiều, lại khóc rất lâu, cần được ngủ một giấc, phu nhân đừng đánh thức.”

Tô Uyển Trinh nhẹ nhàng đưa tay sờ soạng bên cạnh một lúc, ngón tay nhẹ nhàng chạm đến ái tử, trên mặt lộ ra vẻ ôn nhu, khẽ gật đầu, thanh âm yếu ớt nói: “Đa tạ tiên sinh.”

Phong Kính Tiết nhẹ nhàng ra khỏi phòng, cẩn thận khép cửa, đến trong viện, bốn phía vẫn rải rác không ít đệ tử Thương Thiên trại, Trịnh gia ba huynh đệ đã nắm hết thảy trong tay, khỏi cần phân tán tứ phương để chỉ huy, lúc này cũng đều đang ở trong viện.

Lúc này thấy y ra, đại ca Trịnh Tuyệt nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lên đón, nói: “Khúc công tử, nhân vật thần bí được chúng ta cứu ra kia chẳng lẽ là người quen cũ của công tử.”

“Không phải người quen cũ. Bất quá ta biết y, người này tất không phải địch, không cần phòng bị.”

“Vậy thì...” Trịnh Tuyệt chần chờ một chút lại nói: “Vị bằng hữu Khúc công tử dẫn đến kia, có lẽ cũng không đơn giản là thân thích của Lư phu nhân nỉ. Tuy nói người giang hồ chúng ta không quá chú trọng, nhưng thi lễ thế gia kiều này quyết không thể phá quy củ. Khúc công tử ngài sao lại tùy tiện để một thân thích một mình nán lại khuê phòng nữ tử mẩy canh giờ.”

Trịnh Tuyệt cười cười: “Mặc dù chúng ta khá quê mùa, những kiến thức này vẫn phải có.”

Phong Kính Tiết gật đầu, cũng cười nói: “Thân phận của y, ta thấy kỳ thật cũng không giấu nổi nữa. Chỉ là việc này ta dù sao cũng phải hỏi ý kiến y trước đã. Nếu như y không phản đối, chờ lát nữa ta sẽ tự nói rõ y là ai. Các huynh đệ vì một câu ủy thác của ta, đã đánh bạc tính mạng mạo hiểm như vậy, ta quyết không lừa gạt chủ vị.”

Y sảng khoái như vậy, ngược lại làm Trịnh Tuyệt hơi ngượng ngùng, đành phải cười gượng một tiếng: “Khúc công tử, chúng ta không có ý bức bách cậu phải nói rõ tình huống, dù sao trên đời này ai mà chẳng có việc khó nói, chỉ là

việc này chúng ta quả thật đã làm lớn, chúng ta chỉ muốn cống hết sức nắm giữ các loại tình huống để tiện ứng biến. Tuy chúng ta đã hủy đường nhưng không thể kéo được thời gian quá dài, ở lại nơi này lâu dài, không phải là cách.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Trại chủ suy nghĩ rất đúng, chỉ là độc trên người Lư phu nhân vừa đi, cho dù chúng ta muốn dẫn đi, nàng ta thế nhược cũng không chịu nổi bôn ba. Dù sao phải để ta dùng được điều trị một hai ngày, để thân mình hơi khỏe mạnh hơn, chúng ta mới có thể lên đường.”

Trong lòng Trịnh Tuyệt dự tính thời gian một chút, chờ thêm một hai ngày hẳn cũng sẽ không có gì quá nguy hiểm, lập tức gật đầu, không hỏi nhiều nữa, hơi chắp tay, liền lui về giữa huynh đệ mình.

Phong Kính Tiết lúc này mới quay đầu nhìn cửa sương phòng trái đến nay vẫn đóng chặt kia, vẻ mặt dần dần lộ chút thẫn thờ.

“Thật là không ngờ nha, vị học trò ý chí kiên định quay về nhân gian đầu tiên trong lịch sử của chúng ta đây lại nhát gan như thế, còn dùng cái chiêu hổ đồ là để người khác thay mình bóc trần chân tướng.”

Thanh âm thoảng mỉa mai giễu cợt vang lên sâu trong óc, Phong Kính Tiết cũng không giận, ngược lại cười khổ một tiếng.

Đúng vậy, thật là yếu đuối nhát gan, tình hình đến, y khó mà nơi che giấu chu đáo, biết mình đã sơ hở chồng chất, biết Lư Đông Ly kỳ thật đã dần dần tra ra chân tướng, nhưng từ lúc ban đầu có ý tốt giấu giếm, cứ qua thêm một ngày, càng thấy khó mở miệng thêm một phần.

Cũng như học sinh trốn học nhiều rồi, ngẫm lại bỗng nhiên phải trở về lớp học đối mặt với thầy cô và các bạn nhiều ngày không gặp... dù sao vẫn không tự chủ được cảm thấy có thể kéo dài thêm một ngày nữa thì tốt.

Nghĩ đến mình luôn tự cho là tiêu sai, một ngày kia lại lo được lo mất, tiến thoái lưỡng nan đến bước này, cả y cũng muốn cười nhạo mình một phen, thì

làm sao trách Trương Mẫn Hân bỏ đá xuống giếng được đây.

“Tôi nói, Kính Tiết, cậu thật sự không cảm thấy, chiêu này cậu ra là chiêu hổ đồ nhát trong lịch sử sao? Để một Địch Tam chẳng biết rõ chuyện gì đi vạch trần chân tướng thay cậu, để Lư Đông Ly chưa hề chuẩn bị tâm lý đi đổi mặt với những cái gọi là chân tình như đúng mà sai đó? Để y biết cậu không chết nhưng không thèm nói cho y biết, để y biết những tự trách thống khổ bi thương tra tấn bao năm qua toàn là trò cười, cậu cho y là thánh nhân chắc? Cho dù lòng dạ y rộng lớn, cho dù y vẫn cực kỳ tín nhiệm cậu, cậu cảm thấy y có thể không hiểu lầm cậu, không vì thế mà phẫn uất khó giải?”

Phong Kính Tiết bình tĩnh lạ thường mà ngưng mắt nhìn sương phòng trái, bình tĩnh lạ thường mà đáp: “Tôi chưa từng nghĩ, làm sao để y không đến mức hiểu lầm tôi, bởi vì...”

Âm một tiếng, cửa sương phòng trái bị đẩy tung, một người lao ra mau lẹ vô cùng, có lẽ là tâm tình quá kích động, có lẽ là xông ra quá mạnh, có lẽ chỉ bởi vì mắt không tiện, cho nên lúc xuống bậc thang hối lang đã trượt chân, cả người ngã dúi về phía trước.

Đám đệ tử Thương Thiên trại trong viện kể cả ba huynh đệ Trịnh gia, chỉ thấy bạch quang chợt lóe, bạch y công tử vừa còn ở trong viện đã lướt đến bên cạnh người nọ, kịp thời đỡ lấy, nhẹ giọng nói: “Cẩn thận!”

Lư Đông Ly nắm chặt tay Phong Kính Tiết, bởi vì dùng sức quá mức, mu bàn tay nổi gân xanh, thanh âm run rẩy mà vỡ vụn: “Là ngươi... Có phải là ngươi không!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 116 : Không Một Khe Hở

Trong sương phòng trái, khi Lư Đông Ly khó né ném vẻ kinh hãi, mười mấy màn hình theo dõi trong phòng điều khiển chủ của Tiểu Lâu kia đều không có ai nhìn, mọi người đều hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Lư Đông Ly và Địch Tam được đặc tả trên màn hình lớn nhất.

Trò A: “Giày vò lâu như thế, Kính Tiết cuối cùng chuẩn bị cởi mã giáp rồi?”

Trò B: “Mã giáp gì, đây chính là chân thân của cậu ta mà.”

Trò A: “Cũng phải...”

Trò B: “Cho nên đây là cậu ta lột xác.”

Trò A: “...” (trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một con sâu xanh xám và một con bướm sắc sỡ, vội vàng lắc đầu xua đi hình tượng đó)

“Ngươi không biết y chưa chết sao?” Nhìn vẻ mặt kinh hoàng hoàn toàn không như giả vờ kia của Lư Đông Ly, Địch Tam trong lòng căng thẳng.

Lư Đông Ly đưa tay vịn cửa, nỗ lực lấy lại bình tĩnh, nhưng thanh âm vẫn đang hơi run run: “Sao ngươi lại biết y chưa chết?”

“Sở quốc Phương Khinh Trần chính miệng cho biết.” Địch Tam nói hết sức hùng hồn, bất cứ ai nghe ngữ khí y như vậy, đều sẽ không hoài nghi kỳ thật y căn bản chưa từng gặp mặt Phương Khinh Trần.

Lư Đông Ly cũng ngạc nhiên một hồi, Sở quốc, Phương Khinh Trần? Đây là đâu và đâu? Nhân vật phong vân Sở quốc kia thì liên quan gì đến Phong Kính

Tiết?

Thanh âm của Địch Tam cũng cơ hồ hơi thương hại: “Người đời truyền người và Phong Kính Tiết là tri kỷ lương hữu thiên hạ khó tìm, không gì không nói, sinh tử nương nhở, chẳng lẽ, điều ẩn mật sâu nhất của y ngươi lại chưa bao giờ biết?”

(lời thuyết minh) Trò A: “Ơ... Địch Tam rốt cuộc biết những gì?”

(lời thuyết minh) Trò B: “Nhiều ư, không nhiều lăm đâm.”

(lời thuyết minh) Trò A: “Há...”

Địch Tam mở miệng tổn thương người như vậy, tất nhiên là có rắp tâm của y. Vốn là y trông chờ cầu Lư Đông Ly dẫn kiến Phong Kính Tiết. Nhưng hiện tại đã phát hiện Lư Đông Ly hoàn toàn không biết Phong Kính Tiết còn sống, vậy muốn gặp Phong Kính Tiết, cũng chỉ có hung hăn đả kích Lư Đông Ly, bức bangling vẫn ẩn trong tối bảo hộ quan tâm y kia, không thể không tự mình ra mặt giải thích an ủi. Về phần cái tâm thương cảm, thứ đó Địch Tam trước nay ít đến mức có thể xem nhẹ không tính.

“Sở quốc Phương Khinh Trần, Yên quốc Dung Khiêm, Ngô quốc Tiêu Thanh Thương, còn có rất nhiều nhân vật phiền vân phúc vũ rải rác ở các quốc, kỳ thật đều giống Phong Kính Tiết...”

Người trong Tiểu Lâu liếc nhìn nhau, có người nhíu mày, cả Trương Mẫn Hân vừa mới chạy đi cười nhạo Kính Tiết cũng quay đầu nhìn màn hình.

“... Đều xuất thân từ một tổ chức cực thắn bí. Mặc dù ta vẫn chưa rõ thân phận lai lịch chân chính của họ, nhưng biết những người này thủ đoạn thông thiên, không gì không làm được, trước nay chỉ có họ chính trị người khác, tuyệt không có đạo lý thiệt vì người khác. Năm đó Dung Khiêm bị Yên chủ chẽ ngược, hạ lệnh lăng trì. Kết quả pháp trường kinh biến, thiên hạ chú mục. Tuy nói ẩn nấp vô tung, nhưng triều đình Yên quốc, lại không thể không minh chiếu

thiên hạ, tiếp tục chấp nhận thân phận dưới một người trên vạn vạn người của y. Ngày xưa Phương Khinh Trần giận dỗi tự sát, khiến Sở quốc gần như diệt vong, qua mấy năm có thể chết đi sống lại, tiếp tục khống chế đại cục, Phong Kính Tiết đã là bạn họ, mấy trò chết đi sống lại này, tự nhiên cũng phải làm quen, huống chi Phương Khinh Trần từng chính miệng thừa nhận, y vẫn còn sống trên đời.”

Y ở đây đoán mò lại cõi làm người sờn gai ốc, ngữ không kinh chết người không ngừng, cư nhiên chó ngáp phải ruồi không ít. Trương Mẫn Hân nhún vai kết luận: “Y chẳng qua là đoán bừa, hiện tại hai vị Địch gia kia sống đều còn thoái mái như vậy, trời sập cũng có kẻ cao đỡ, không đập trúng người y được đâu, khỏi phải xen vào.”

Mọi người cũng không quan tâm chuyện kia nữa, lại chuyên tâm xem vở kịch phát triển. Chẳng biết là ai lầm bẩm một câu: “Lột da như vậy... Có phải là có chút nợ kia...”

Mỗi một câu của Địch Tam nghe đều kinh tâm động phách, nhưng Lư Đông Ly ngược lại chậm rãi trấn định, thần sắc cũng thoảng an bình: “Năm đó cái chết của Kính Tiết, ta tận mắt chứng kiến...”

Địch Tam cười lạnh một tiếng: “Ngươi cần gì tin tưởng ta, chỉ cần tin tưởng chính ngươi là được. Năm đó cái chết của ngươi, cũng là vô số người tận mắt chứng kiến, tại sao ngươi có thể sống sót?”

Lư Đông Ly trầm mặc không nói gì, Địch Tam ngôn ngữ chê nhạo, thay y nói tiếp: “Chắc là bởi vì y trù tính thay ngươi, mới cứu được tính mạng ngươi nhỉ? Cả ngươi y cũng đã cứu được, có lý do gì lại không cứu được chính y?”

Ánh mắt y như điện, lạnh lùng nhìn Lư Đông Ly: “Lư đại nhân, ta từng tra cuộc đời ngươi, biết ngươi là một trung thần nǎng lại, nhưng tuyệt không phải nhân vật thiện tổ chức thế lực thảo莽. Ngươi dựa vào bốn sự gì, có thể khiến đồng hảo thủ này cho ngươi dùng, ngươi dựa vào bốn sự gì, có thể cứu thoát phu nhân ngươi khỏi tay đại nội cao thủ? Là ai đang âm thầm thay ngươi điều khiển

hết thảy? Người kia là ai? Đừng nói với ta y là cựu bộ thuộc hạ gì đó của Phong Kính Tiết, trước nay người đi trà nguội, người chỉ vì một câu nhở vả của người khác mà nhọc lòng phí sức đến mức độ này không phải không có, chẳng qua ta đến bây giờ vẫn chưa từng gặp thôi.”

Kính Tiết chưa chết?

Kính Tiết chưa chết!

Địch Tam lòng dạ khó lường, giấu giếm cơ tâm mà nói nhiều như vậy, Lư Đông Ly lại chỉ nghe vào tai một câu như thế.

Kính Tiết... Y khả năng chưa chết! Dung Khiêm chưa chết, Phương Khinh Trần chưa chết, cho nên... Kính Tiết... y cũng có khả năng chưa chết!

Ngần ấy năm qua, cả năm mơ y cũng không dám sinh ra ý nghĩ tự lừa mình như thế, bỗng nhiên trở nên chân thật như vậy, cơ hồ có thể chạm ngay.

Tâm thần kích động, Lư Đông Ly buột miệng hỏi ngay: “Nếu y chưa chết, vậy y đang ở đâu?”

Song một ngữ hỏi ra, trong lòng y lại rộn mở sáng tỏ. Tất nhiên, y đã không cần đáp án của Địch Tam.

“Nếu ngươi sống sa sút tồi tệ, ta cũng không biết y ở đâu, nếu ngươi gần đây sống càng ngày càng thư thái, vừa gặp nan đề là có người giải quyết giúp, thế thì trừ bên cạnh ngươi, y còn có thể ở nơi nào đây?” Địch Tam nhàn nhạt thốt ra, trong lòng chợt nhớ lại một chuyện: “Vừa rồi là ai cho ngươi biết, ta lời hứa ngàn vàng, có ân tất báo?”

Nếu không phải Phong Kính Tiết, nếu không phải là người biết chuyện A Hán, thì làm sao lại có lời bình như vậy đối với y?

Nhưng Lư Đông Ly sớm đã thần hồn bay mất, nào còn nhớ phải trả lời câu hỏi của y?

Nếu Kính Tiết chưa chết, y sẽ là ai, y sẽ ở nơi nào?

Vấn đề này, còn cần hỏi nữa sao? Còn cần đáp nữa sao?

Những năm tháng ngày đêm làm bạn đó, những quan tâm tỉ mỉ chu đáo đó, hơi thở quen thuộc kia, ngạo khí thấp thoáng kia, xưng hô và hành động thân cận ngẫu nhiên sẽ có kia.

Kính Tiết là ai, ai là Kính Tiết?

Y vẫn không thể hiểu ra, chẳng qua bởi vì thân là sĩ phu, y trước nay tin chắc rằng quái lực loạn thần không thể tin, chẳng qua là bởi vì lý trí quá mạnh mẽ. Y đã kiểm chế trực giác của mình mà không thể tin, cũng chẳng qua là bởi vì sự hỗn loạn sâu tận xương, khiến y không thể cho phép mình tin.

Mà hiện tại, ngôn từ một phía của người hoàn toàn xa lạ này, lại dễ dàng làm cho y thoát khỏi từng tầng tâm chướng, nhìn thẳng chân tướng cuối cùng kia.

Y đang ở đó ngắn ngủi, Địch Tam đợi hồi lâu, không đợi được câu trả lời của y, trong lòng sốt ruột, chợt thở dài một tiếng: “Ta vốn định xin Lư đại nhân dẫn kiến Phong Kính Tiết cho ta, nhưng không ngờ Lư đại nhân hoàn toàn bị che giấu, xem ra cái gọi là mỹ đàm tri kỷ oanh truyền thiên hạ kia, trái lại là trò cười.”

Lư Đông Ly thoáng lạnh, lúc này mới thu hồi tâm thần. Mặc dù không nhìn rõ, nhưng vẫn chậm rãi đứng thẳng người, nhìn thẳng bóng người đối diện.

Địch Tam vẫn lắc đầu thở dài: “Phong Kính Tiết có bản lĩnh liên hệ anh hào dị nhân thiên hạ các quốc, trong thảo莽 giang hồ, chẳng biết bày ra bao nhiêu ẩn tuyến ám phục, tay còn khống chế tài phú địch quốc, ngầm nắm thương mạch Đại Triệu, tự mình tìm được đường sống trong chỗ chết là chuyện dễ dàng, giúp Lư đại nhân giả chết sống tiếp cũng dễ như trở bàn tay. Y có gì không thể làm? Y có gì không làm được? Năm đó y muốn phản chế triều đình, phản kích gian

thân, sợ cũng đều tùy ý làm được ngay. Nhưng y lại cố tình không làm, cố tình phải giả chết ẩn thân, giấu hết thiên hạ đã đành, cả Lư đại nhân cũng giấu nghiêm mật như thế, thật là quá đáng! Lư đại nhân coi y là tri kỷ lương bǎng, những năm gần đây, vì cái chết của y, không biết thương tâm đau đớn ra sao, y lại ẩn bên cạnh Lư đại nhân, ngày ngày nhìn Lư đại nhân vì y mà đau thương tự khổ như thế, vẫn không chịu tỏ rõ thân phận, thật không hiểu đây là tâm địa sắt đá như thế nào nữa?”

Vẻ kinh hoàng trên mặt Lư Đông Ly sớm đã rút đi dần, vẻ mặt ngược lại trở nên thong dong, nghe phen có dụng tâm khác này, lại chỉ bình bình tĩnh tĩnh nói: “Ta không biết ngươi là ai? Nhưng y đã chịu khen ngươi là hảo hán tử, thiết nghĩ sẽ không làm chuyện bỉ ổi. Ngôn từ hành vi này của ngươi, có lẽ có nỗi khổ khác, có điều, lúc này đừng nên lãng phí *** lực trước mặt ta nữa.” Địch Tam ngẩn ra: “Lư đại nhân không tin ta, cũng nên tin những cựu sự thiên hạ. Dung Khiêm vô tình phiêu nhiên ẩn xa, khiến Yên vương lao tâm lao lực, chẳng những ngày đêm nhớ mong, mà còn không ngừng phí bao nhân lực tài lực tìm y tứ xứ. Phượng Khinh Trần hờ hững giả chết thoát thân, liên lụy cả Đại Sở quốc sụp đổ, Phong Kính Tiết vốn cũng là người xuất thân như họ...”

Người trong Tiểu Lâu, thật sự bắt đầu nhịn không được tỏ vẻ khó hiểu với việc Kính Tiết chọn để tên Địch Tam này bóc trần chân tướng. Trương Mẫn Hân dứt khoát cầm mic tiếp tục trò chuyện với Kính Tiết. Cô không thể cho Kính Tiết biết là đã xảy ra chuyện gì, nhưng dù sao cũng phải được phép cho y chuẩn bị tư tưởng.

Trên màn hình, Lư Đông Ly chậm chạp lắc đầu, thanh âm bình tĩnh khác hẳn bình thường: “Phượng Khinh Trần, Dung Khiêm ta không biết, cũng không muốn để ý. Những hành vi của họ, liên quan gì tới ta? Kính Tiết là bằng hữu của ta, ta biết y, tin y. Y là xuất thân gì, lai lịch gì, trên tay y có bao nhiêu thế lực, đây là chuyện của y, vốn cũng không cần khai với người thiên hạ. Y không nợ Triệu quốc, không nợ bất cứ ai. Y cũng không có nghĩa vụ phải vì ai hoặc là vì quốc gia nào mà giao ra hết thảy của y. Nếu y có chuyện gì vẫn giấu không nói cho ta biết, thế thì tự có lý do của y. Nếu y có chuyện gì có thể làm mà không

làm, thế tự có chỗ khó xử của y. Nếu y vẫn ở bên cạnh ta nhưng không cho ta biết y là ai..."

Trên mặt Lư Đông Ly dần dần rạng rõ ra thần thái: "... Thế cũng nhất định là y có nỗi khổ của y. Ta đã là bằng hữu của y thì nên minh bạch thông cảm, mà không phải phỏng đoán ác ý. Y đã cứu ta lại chưa từng nói cho ta biết y còn sống, nhưng y dù sao cũng đã cứu ta, mà không phải hại ta. Có lẽ y không dốc hết mỗi một phân lực, phí hết mỗi một chút tâm vì Đại Triệu quốc, nhưng y hủy gia đuổi địch, khổ thủ biên quan, bảo hộ chẳng lẽ không phải Triệu quốc, không phải bách tính? Chẳng lẽ bởi vì y chưa chết mà hết thấy y làm, hết thấy y bỏ ra, đều không tính là gì? Ta không cần biết lời ngươi nói là chân tâm hay giả ý, ta không cho phép bất cứ ai chỉ trích y, tự dung đỗ thêm bất cứ tội danh gì lên đầu y. Ta không thể xác định y rốt cuộc sống hay chết, nhưng y chết rồi, y là bằng hữu quan trọng nhất của Lư Đông Ly ta suốt đời suốt kiếp này, y còn sống, y cũng là bằng hữu đời này kiếp này ta coi trọng hơn cả tính mạng."

Ngữ khí của y thong thả bình tĩnh như vậy, phảng phất như một khắc chấn động tâm hồn vừa rồi kia chưa từng tồn tại, nhưng mà càng là ngữ khí bình tĩnh như vậy, sự kiên định không thể dao động này càng thêm nhập thăng lòng người.

"Ngươi nói y ở bên cạnh ta lại không tỏ rõ thân phận, chính là lòng dạ sắt đá. Nhưng ngần ấy năm qua, y chưa từng phản bội ta, thương tổn ta. Y trợ ta giúp ta, cứu tính mạng ta, nếu ta chỉ vì mấy lời vô vị của một người không biết từ đâu tới mà nghi kỵ y, trách móc y không làm đến mức tốt nhất, không bỏ ra càng nhiều hơn cho ta, vậy ta lại nên là tâm can ra sao đây? Lư Đông Ly là ai, Phong Kính Tiết là ai? Tình nghĩa của ta với y, từ bao giờ thì đến phiên người ngoài tới phá hoại đâm chọc!"

Địch Tam kinh ngạc nhìn y, bỗng cảm thấy xấu hổ. Thì ra, giữa người với người, thật sự có thể không chỉ là nghi kỵ và ngờ vực. Thì ra, phát hiện người bên cạnh vẫn giấu mình điều bí ẩn lớn nhất, không phải người người đều sẽ lập tức cảm thấy bị thương sâu, địch ý cùu thị, thì ra, có thể có người thế này, hoàn toàn không cần điều kiện, mặc kệ tình hình, bất kể giá nào, toàn tâm toàn ý tin

tưởng ai đó, tin tưởng tình cảm nào đó như vậy.

Lần đầu tiên, y đã nhìn thấy trung nghĩa lẽ tín, thì ra những thứ đó thật sự không chỉ là chữ suông buồn cười trên giấy.

Mà mình, lại ý đồ đi bôi đen, dao động, phủ định, làm bẩn những điều tốt đẹp như vậy một cách buồn cười đáng khinh như thế.

Y đứng lặng lẽ ngẩn người, chỉ nghĩ đến A Hán và Địch Cửu. Hai người họ, từng đi gần như vậy... Hai người họ, cũng thật sự từng có thể vì đối phương mà đi chết... thế nhưng... thế nhưng...

Nếu Địch Cửu không phải cũng như y, nhìn thế giới toàn hắc ám, với lòng người đã sớm thê lương, thế thì phải chẳng sẽ chịu đi nhìn thẳng vào nỗi lực của A Hán sớm một chút.

Nếu mà A Hán có thể tin Địch Cửu như Lư Đông Ly tin tưởng Phong Kính Tiết, vậy thì hiểu lầm cuối cùng, thống hận cuối cùng, tự thương tự khổ cuối cùng, vĩnh viễn sa vào ngủ mê, phải chẳng sẽ có thể không phát sinh.

Chỉ là, họ không phải hai người này.

Đột nhiên, tâm tình trở nên thê lương. Địch Tam nghiêm mặt vái Lư Đông Ly thật sâu: “Ta vì tư tâm tạp niệm nhất thời, tùy tiện mưu hại Phong Kính Tiết, xin Lư đại nhân thứ tội.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 117 : Châu Liên Bích Hợp

Địch Tam nghiêm mặt thỉnh tội, ngữ khí kỳ thật thản nhiên, lại không dung khiếu người cảm thấy chân thành. Thân thể Lư Đông Ly vẫn kéo căng mà thẳng tắp kia thình lình cũng buông lỏng.

Bắt đầu từ khoảnh khắc Địch Tam nhắc tới Phong Kính Tiết đó, tâm tình của y vẫn bị vây trong sự hỗn loạn kích động vô cùng. Nếu không phải sau đó ngôn từ của Địch Tam làm nhục Phong Kính Tiết, khiến y không thể không đứng ra tranh biện, y thậm chí không biết mình sẽ bởi vì kinh hoàng mà làm ra bao nhiêu hành vi thất thoát. Hiện giờ đã làm cho người này nhận sai bối tội, thừa nhận vừa rồi đều là những lời cố tình bôi nhọ, y chỉ cảm thấy tâm thần buông lỏng, nào còn có thể có tâm tư lãng phí thêm một phân thời gian với Địch Tam nữa.

Y chỉ gật đầu, trở tay đẩy cửa phòng rồi xông thẳng ra ngoài.

Kính Tiết ở nơi nào?

Kính Tiết ở bên ngoài?

Nếu hết thấy những điều này đều là thật, thế thì Kính Tiết đang ở ngay đây?

Mắt y không tốt, lại là lòng như lửa đốt mà lao tới thế này, đương nhiên phải sẩy chân vấp ngã.

Nhưng mà... không ngã xuống, lại cũng đương nhiên. Phảng phất bắt đầu từ rất lâu rất lâu về trước, đã luôn là như thế này.

Vô luận ở nơi nào, vô luận cảnh ngộ nào, luôn có một đôi tay, vĩnh viễn vươn ra lúc y cần, ấm áp quen thuộc như vậy, vì sao y lại coi nhẹ đến hôm nay, vì sao

nhất định cần người khác nhắc nhở, y mới chịu thừa nhận.

Y liều mạng túm chặt đôi tay kịp thời đỡ lấy mình kia, run giọng hỏi “Là người... Có phải là người không!”

Vốn là Phong Kính Tiết sắp xếp Địch Tam vạch rõ chân tình, vốn đã biết Lư Đông Ly lý nên phản ứng như thế. Nhưng mà bị Lư Đông Ly truy hỏi như vậy, Phong Kính Tiết nhất thời lại vẫn không nói nên lời.

Một hồi trầm mặc cực ngắn ngủi này đã khiến Lư Đông Ly lo âu vô cùng. Y mở to mắt nhìn bóng người mơ hồ màu đỏ tươi trước mặt, trong lòng như bị lửa thiêu.

Kính Tiết, Kính Tiết?

Muốn nhìn y, muốn xác định là y, muốn xua tan lớp sương mù máu đậm như vậy dày như vậy để nhìn rõ ràng một lần nữa, dung nhan khắc sâu trong lòng kia.

Y không chờ được câu trả lời, không chờ được một tiếng đáp, không chờ được dù là khoảng thời gian nháy mắt.

Vì thế, y mê loạn vươn tay về phía trước, thuần phất tay theo bản năng mà tuyệt không có lý trí. Y đồ xua tan những sương máu vĩnh viễn che trước mắt ấy.

Vì thế, tầng tầng huyết sắc nhao nhao lui đi, quang minh đã lâu không gặp đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Là quá lâu không thấy quang minh, cho nên không thể thích ứng, hay là màn máu quá dài lâu, khiến ánh sáng cũng trở nên mông lung. Nhưng mặc dù nhìn vẫn hơi mơ hồ, y vẫn có thể trông thấy cao hoa bạch y hết như năm đó, y vẫn cứ nhận ra được, dung nhan tuấn lăng kia không hề thua kém năm đó.

Y không phải là dung nhan thời trước, y không phải là Phong Kính Tiết năm đó!

Nhưng mà, y chậm chậm buông tay, lảng lặng nhìn Phong Kính Tiết, nói khe khẽ: “Là ngươi!”

Một tiếng này, đã vô cùng khẳng định.

Y sẽ vĩnh viễn không nhận sai, bằng hữu quan trọng nhất đời này.

Vô luận bề ngoài biến hóa chừng nào, chỉ cần thoáng nhìn là biết, y là y!

Dung nhan đã đổi, diện mục đã khác, nhưng mà, trong thiên hạ, chỉ có người nọ, mới có thể là thần thái như vậy, mới dùng ánh mắt như vậy, ngưng mắt nhìn y.

Kỳ thật, không nên như thế.

Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết, muốn nhận ra y, thật sự cần tận mắt trông thấy sao? Vốn y đến rồi, thì nên nhận ra y ngay.

Thế nhưng y lại ngây ngây ngô ngô, mông mông muội muội như vậy, hoàn toàn không biết người nọ một phiến khổ tâm, một mực trông bên cạnh.

Thì ra, ngắn ấy năm qua, vẫn đều là thế này.

Đối đãi y, kỳ thật chưa bao giờ bằng y đối đãi mình!

Lư Đông Ly ngạc nhiên Phong Kính Tiết, ảnh tượng hơi mơ hồ, mắt cũng có cảm giác cật lực, nhưng mà y đã nhìn thấy. Thế nhưng ý thức của y lại không ở hai mắt.

Khoảnh khắc này, sự vui mừng như kinh đào cự lăng quay cuồng không dứt trong lòng y, chẳng có mảy may là bởi vì mắt mình, tâm tâm niệm niệm, tràn khắp chỉ là một sự kiện này.

Kính Tiết còn sống, Kính Tiết, ở ngay nơi này!

Về phần vì sao y vẫn còn sống, trong đây rốt cuộc có nội tình gì không muôn người biết, bao nhiêu lâu nay, Kính Tiết rốt cuộc đã giấu y điều gì... Những tạp niệm vụn vặt này, căn bản cả nghĩ cũng chẳng có thời gian mà nghĩ.

Kính Tiết còn sống, còn có điều gì quan trọng hơn điều này.

Y cứ nhìn chăm chăm Phong Kính Tiết, mắt cũng không chịu chớp một thoáng. Phong Kính Tiết lúc đâu chỉ nghĩ y vui mừng không nén nổi, trong lòng cảm khái, dần dần phát giác không đúng, ánh mắt cũng nhìn chòng chọc mắt Lư Đông Ly, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “Ngươi nhìn thấy ta?”

Lư Đông Ly chậm chậm gật đầu: “Ta muốn thấy ngươi, liền nhìn thấy ngay.”

Y chỉ lo vui mừng nhìn Phong Kính Tiết, ngay cả trả lời cũng là một câu tùy ý, đối với việc lớn như vậy trên người mình, lại lười nói nhiều nửa chữ.

Phong Kính Tiết ngược lại vì niềm vui bất ngờ này mà ngây ra, nhất thời quên cả vui cười, ngược lại trong lòng cảm thấy chua xót.

Thì ra, tâm bệnh chữa đơn giản đến thế.

Tàn tật đáng sợ như vậy, chung quy chỉ vì người cực quan trọng trong lòng mới khỏi được.

Y chỉ vì muốn gọi thê tử một tiếng, cho nên có thể nói được, y chỉ vì muốn nhìn chí hữu một lần, cho nên mắt có thể sáng.

Hết thấy hết thấy, đơn giản như thế.

Những tâm cơ nỗ lực lừa gạt của y suốt một thời gian dài, hiện giờ xem ra chỉ là trò cười, không công khiến Lư Đông Ly bị càng nhiều khổ nạn giờ vò hơn.

Y chậm rãi chìa tay nắm tay bằng hữu, nắm đôi tay ngắn ấy nắm qua một mực chờ đợi tay y.

“Đông Ly!”

Đã bao nhiêu năm, y cuối cùng lại có thể không hề cõi kỵ mà gọi cái tên quen thuộc kia như vậy.

Đông Ly, bằng hữu của y, hoặc giả có thể nói là bằng hữu chân chính duy nhất trong nhân sinh dài dằng dẳng kia của y.

Bằng hữu vĩnh viễn đặt y trong lòng, coi y còn quan trọng hơn cả tính mạng kia.

Bằng hữu coi trọng y giống như thê tử mình yêu nhất kia.

Lư Đông Ly, vì Tô Uyển Trinh mà nói ra câu đầu tiên sau bao năm, vì Phong Kính Tiết, ngàn ấy năm qua lần đầu tiên một lần nữa tiếp nhận quang minh trong nhân thế này.

Phong Kính Tiết chậm chập nắm chặt tay y, đau lòng xiết bao, gần như chực rời lệ.

Ngược lại là Lư Đông Ly chậm rãi mỉm cười, chậm rãi gắng sức nắm lại tay y.

Y không hề nói gì, chỉ mỉm cười, chỉ vui mừng, không hề nghi vấn, không hề chất vấn.

Phong Kính Tiết cuối cùng dần dần có thể mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi: “Ngươi có tin ta thi hoàn hồn, hoặc là thần tiên hạ phàm không?”

Rầm rầm, trong Tiểu Lâu ngã sấp đầy dưới đất.

Còn tưởng ngươi đã nghĩ ra chủ ý hay ho tuyệt diệu gì, cho nên hôm nay cuối cùng hạ quyết tâm ra sức một trận, cuối cùng lại vẫn lôi ra cái cớ cũ rích ngù ngốc nhất này!

“Không tin.” Lư Đông Ly đáp cực kỳ dứt khoát, sau đó ngưng mắt nhìn y mà mỉm cười: “Nhưng chỉ cần là ngươi nói, ta nhất định tin.”

Phong Kính Tiết còn chưa kịp đáp lời y, chợt nghe một tiếng thở dài mang theo kinh ngạc và không hiểu sâu trong óc kia, bất giác mỉm cười. Trong nụ cười này, toàn là kiêu ngạo khoái ý không nói nên lời: “Trương Mẫn Hân, ta chưa từng nghĩ, làm sao để y không đến mức hiểu lầm ta, bởi vì ta biết, y sẽ vĩnh viễn không hiểu lầm ta!”

Rất nhiều chuyện chính là như vậy, ngàn tư trǎm lự không thể chu toàn, trǎn trở bao phen cũng không thể quyết đoán. Một mai khi chuyện đến trước mắt, ngược lại thấu triệt như gương sáng, lòng tinh như nước lặng, hết thảy đều tự nhiên như vậy.

Tự tin mà đáp hết lời vừa nãy bị ngắt ngang như vậy, nữ nhân ưa phá đám nhất kia, lần này lại trầm mặc, chẳng nói thêm câu nào không hợp thời nữa.

Phong Kính Tiết lúc này cũng đã khôi phục, trấn định nỗi lòng, nhẹ nhàng dùng tay trái vỗ vỗ Lư Đông Ly, hỏi y: “Chuyện của ta có rất nhiều chỗ không tiện nói rõ, về sau rảnh rồi sẽ chậm rãi trò chuyện với ngươi. Trước mắt lại có rất nhiều chuyện không thể chậm trễ. May mắn bằng hữu giang hồ này rất có hứng thú đối với thân phận của ngươi, họ đều là người đáng tin, việc trước mắt, ngươi có muốn ta nói rõ với họ?”

Lư Đông Ly chỉ cười gật đầu. Đã là người Phong Kính Tiết tín nhiệm, y đương nhiên có thể tín nhiệm, huống chi với tính cách của y, cũng tuyệt đối không thể làm chuyện để người khác vào sinh ra tử thay mình, bản thân còn muốn giấu tới giấu lui.

Phong Kính Tiết cũng sớm đoán được câu trả lời của y, kiên trì muốn hỏi ý kiến trước chỉ là vì tôn trọng y mà thôi. Lúc này gật đầu, lại nói: “Tẩu tử tỉnh rồi, vẫn đang chờ ngươi, Anh Nhược sợ cũng sắp tỉnh. Lúc này tẩu cần ngươi, ngươi đi bồi tẩu trước, chuyện nơi này để ta lo, còn nữa, mắt tẩu tử bị độc lực tổn hại,

tạm thời hơi bất tiện, có điều ta đã chẩn trị rồi, cam đoan có thể chữa khỏi.”

Lư Đông Ly gật đầu, lại thật sự cùi thế buông đôi tay đang nắm, dù có vạn ngữ ngàn ngôn cũng không nói thêm nữa, ngẩng đầu nhìn nhìn bốn phía, xác định vị trí phương hướng vừa rồi đi ra, rảo bước hướng đến phòng Tô Uyển Trinh.

Phong Kính Tiết mỉm cười ngưng mắt nhìn bóng dáng y.

Bóng lưng vẫn nhược kia, vẫn như năm đó, không có gì không thể gánh vác, không có gì không dám đối mặt.

Lư Đông Ly đã trở về.

Mấy năm sinh ly tử biệt, một sớm nhận nhau, hai bên chẳng qua chỉ nói đôi ba câu, rồi lại lập tức xa nhau.

Y trước mắt, còn có ngàn đầu vạn mối những việc vặt phải xử lý.

Mà bên cạnh người kia, còn có kiều thê nhược tử phải an ủi chăm sóc.

Hết thảy hết thảy, đều như năm đó. Trong quãng thời gian tốt đẹp kia, họ chính là như vậy, lần lượt tương phùng, lại lần lượt xa nhau, đều tự làm việc mỗi người nên làm, không hề lưu luyến, không hề dây dưa.

Chỉ khi giao nhau, một ánh mắt, một nụ cười, đã là hai tâm hiểu nhau, mọi sự nhớ nhau.

Y với người kia, chưa từng cần những giải thích, phân trần, dựa dẫm, vướng mắc vụn vặt đó.

Y cùi nhìn Lư Đông Ly tiến vào phòng, lúc này mới quay đầu, cho ba huynh đệ Trịnh gia một nụ cười để họ tạm an tâm chờ nóng ruột, sau đó thở dài, quay người đối mặt với Địch Tam lúc này đã đứng ngoài cửa phòng, lặng lẽ nhìn hết tất cả.

Địch Tam ngưng mắt nhìn Phong Kính Tiết: “Thì ra là ngươi. Hoặc giả, ta nên nói, quả nhiên là ngươi!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 118 : Người Chung Tâm Nay

Địch Tam lom lom mắt hổ, Phong Kính Tiết thở dài một tiếng, bước đến gần, nhẹ giọng nói: “Chuyện ngươi muốn ta làm, ta không làm được.”

Y lấy từ trong lòng ra một lọ thuốc, đưa qua: “Mỗi ngày một viên, không quá mươi ngày, thương thế của ngươi có thể bình phục.”

Địch Tam không nhận thuốc, chỉ nhìn y chăm chắm: “Ngươi không thể gọi y tỉnh lại?”

“Ta gọi tỉnh được, nhưng ta không thể gọi.” Phong Kính Tiết cười khổ: “Ngươi không cần làm khó ta. Những năm gần đây, Địch Nhất cầu người nơi nơi, nếu có thể giúp, sớm đã có người giúp y rồi.”

“Tại sao? Tại sao ngươi có thể vì Lư Đông Ly làm đến nước này, lại không chịu vươn tay giúp đỡ y một lần. Chẳng lẽ y không phải bằng hữu của ngươi?”

Ánh mắt Địch Tam cơ hồ là lệ liệt.

Phong Kính Tiết trừ thở dài cũng chỉ có thở dài: “Ta và y đến từ cùng một nơi, ngươi phải biết, quy củ của chúng ta nơi đó là mỗi người tự lo chuyện mình, có hạn chế cực nghiêm ngặt, các bên không thể viện trợ lẫn nhau. Năm đó khi biến cố của ta và một người khác truyền đến tai y, chẳng phải y cũng không mấy may bất bình cho chúng ta, có ý xuất đầu thay chúng ta.”

Địch Tam sắc mặt như thiết, ánh mắt như băng, không hề nhúc nhích.

Phong Kính Tiết thở dài: “Ngươi đừng suy tính tư cách nữa, ngươi thân đơn thế cô, âm mưu cạm bẫy sợ là khó mà thi triển, muốn uy hiếp bức bách ta,

nên nhớ bản thân các ngươi cũng có điểm yếu không thể công khai, nếu ngươi nhất định muốn đứng ở mặt đối địch, thì đừng trách ta vô tình. Ngươi cũng nên ngẫm lại, nếu dùng thủ đoạn mà hữu dụng, Địch Nhất đã sớm dùng rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ.”

Sắc mặt Địch Tam rốt cuộc chậm rãi hòa hoãn, đưa tay nhận lọ thuốc.

Nhưng Phong Kính Tiết lại thêm một câu: “Đây là linh dược tốt nhất đương thời. Bị thương nặng hơn nữa, chỉ cần còn một hơi thở là có thể dùng được. Nhưng đây cũng chỉ là thuốc trị thương, chỉ có thể trị thương, nếu như ngươi tồn tâm tư cố chịu thương không dùng, cầm về cho y, thì chỉ lãng phí vô ích.”

Ánh mắt Địch Tam thoảng buồn bã, yên lặng nhìn nhìn lọ thuốc, may mà y cũng không phải người giận mất lý trí, trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn nhận lọ thuốc. Sau đó chẳng buồn nhìn Phong Kính Tiết một thoáng, đi thẳng qua bên cạnh y, bước một mạch ra ngoài.

Y đi mà thân hình thăng túc, bước chân vững vàng, Trịnh gia huynh đệ nhìn mà mắt đăm đăm, thương của người này họ đều đã tận mắt xác nhận, ít nhất cũng phải nằm trên giường hơn nửa tháng, sao mới mấy canh giờ đã như vô sự, có thể đi khắp nơi.

Phong Kính Tiết đã dùng được một lần cho Địch Tam, nhưng cũng biết y hiện tại là đang gắng gượng. Y biết ảnh vệ mỗi người đều kiên nhẫn cương nghị, nhưng nhìn bóng dáng cô đơn kia, trong lòng vẫn sinh than sinh xót. Mấy năm qua, người này khổ tâm cô nghệ, gây thù tứ xứ tìm y cầu được cho A Hán. Trên người chẳng biết rõ cuộc đã thêm bao nhiêu vết thương.

Y chung quy không đành, cao giọng nói: “Đừng đi khắp nơi cướp được đoạt bảo kết thù với người ta nữa! Y không thể tinh lại đâu. Mấy thứ được đó căn bản không đúng chứng, trân quý hơn nữa thì thế nào?”

Địch Tam ngừng bước, không hề quay đầu, lạnh lùng nói: “Cho dù không thể cứu tinh, chí ít có thể làm cho thân thể y khỏe mạnh hơn. Người y thuật cao

minh như thế, tự nhiên cũng nên biết người quanh năm mê hồn mê bão, thân thể sẽ suy yếu cỡ nào, chiếu cố hơi không chu toàn là nguy hiểm tính mạng. Lấy linh dược cung cẩn bản, có thể làm cho y sống lâu hơn một chút.”

Phong Kính Tiết nhíu mày, bỗng nói: “Tại sao không thể buông tay cho y đi. Y sống như vậy, có khác gì chết. Các ngươi trả cái giá lớn như vậy, nhưng có từng nghĩ tới, đây biết đâu chỉ là đang tra tấn y. Đối với y mà nói, biết đâu chết rồi còn tốt hơn là sống, mê hồn so với...”

Địch Tam quay phắt lại, ánh mắt u ám như lửa: “Ngươi không quản việc sống chết của y, chúng ta muốn quản! Chuyện chúng ta nguyện ý, không đến phiên ngươi tới vung tay múa chân.”

Y đưa tay chỉ phỏng Tô Uyển Trinh: “Người kia còn sống và đã chết lại có gì khác biệt? Tin tức y còn sống, có thể chiếu cáo tú phuơng không? Y có thể quang minh chính đại sống dưới ánh mặt trời không? Y còn có năng lực có lòng tin đi làm bất cứ chuyện gì vì nước vì dân không? Cứ để y chết đi như truyền kỳ, trở thành mỹ đàm của người khác lại có gì không tốt? Tại sao ngươi vẫn muốn giúp y cứu y! Y chết rồi chẳng lẽ không tốt hơn là sống!”

Phong Kính Tiết bị y chặn họng không thể nói gì. Địch Tam cơ hồ là oán độc nhìn y một cái, lúc này mới quay người bỏ đi. Không được sự chỉ thị của trại chủ hoặc Phong Kính Tiết, các đệ tử khác cũng không dám cản y, cứ thế kinh ngạc nhìn y đi mất.

Bị thương nặng hơn nữa, bóng dáng y rời đi vẫn thăng tấp như cũ, mỗi một bước chân bước ra vẫn kiên quyết dứt khoát y nguyên.

Phong Kính Tiết im lặng nhìn bóng dáng y biến mất cuối tầm mắt, nghĩ tương lai, vì A Hán thanh tịnh không biết họ còn phải bỏ bao nhiêu nỗ lực vô ích, trong lòng rất rầu rĩ. Mà có thể làm cho y, chẳng qua là khẽ dặn dò một tiếng, bảo mấy đệ tử Thương Thiên trại chạy như bay đi bốn phía truyền lệnh, trạm gác các nơi, đừng làm khó Địch Tam thôi.

Phong Kính Tiết lúc này mới chậm rãi quay đầu nói với ba huynh đệ Trịnh gia: “Kỳ thật nói đến mức này, mọi người khả năng đều đoán được.”

Y cũng chỉ phòng Tô Uyển Trinh như thế: “Vị đó, kỳ thật chính là Lư Đông Ly Lư nguyên soái mấy năm trước bị oan mà chết.”

Lời này nói ra, chúng đệ tử người người kinh ngạc. Mấy trại chủ trái lại không quá kinh hãi, sự tình đã đến nước này, sát nhan quan sắc lăng nghe đỗi thoại của mấy người ở đại sảnh trước đám đông, nếu không đoán ra đôi chút ngọn nguồn thì họ quá là ngu ngốc.

Bất quá, nghe Phong Kính Tiết chính miệng thừa nhận, mọi người vẫn hưng phấn một trận, vui mừng một trận, vội vàng vây qua, hỏi Phong Kính Tiết Lư Đông Ly làm sao tìm được đường sống trong chõ chết.

Phong Kính Tiết đơn giản nói qua chuyện năm đó thế thân chết thay, Lư Đông Ly dưới tình huống bắn thân không tình nguyện, bị ép cứu ra, sau đó phiêu bạt thiên nhai, mọi người nghe mà sụt sịt cảm thán hồi lâu. Dù sao giang hồ hảo hán đều tôn kính trung thần nghĩa sĩ, ai không hy vọng người tốt bị hại có thể đào thoát. Chuyển niệm nghĩ đến mình còn tự thân tham dự, giúp đỡ trung lương một thời một việc lớn như vậy, có thể tự mình kết giao với nhân vật trong truyền thuyết này, mỗi người mặt lại tỏa sáng, chỉ cảm thấy được thơm lây.

Phong Kính Tiết thuận miệng lại đem lại lịch Địch Tam ứng phó vài câu, chỉ nói y là một người ngoài cuộc vừa vặn đúng phải, bất quá lại vừa lúc có việc muốn nhờ mình mà thôi. Có truyền kỳ cổ sự Lư Đông Ly tài trời thế này ở ngay trước mắt, mọi người nghe chuyện Địch Tam cũng không muốn truy cứu lắm, trái lại đại trại chủ Trịnh Tuyệt ngưng mắt nhìn Phong Kính Tiết, trầm giọng hỏi: “Vị tiên sinh kia đã là Lư đại nhân, thế công tử là ai?”

“Ta là ai sớm đã nói rồi mà, ta là người kế thừa Phong Kính Tiết lựa chọn, năm đó trước khi y chịu hình, đã truyền tin tức ra cho ta, muốn ta không tiếc giá nào bảo vệ Lư Đông Ly, đừng để hảo hữu cũng bước theo gót mình, cho nên ta

mới âm thầm bày ra việc thể thân cứu người, cho nên những năm gần đây, ta vẫn chú ý động tĩnh của Lư gia."

Lại chẳng phải đối mặt với Lư Đông Ly, Phong Kính Tiết đương nhiên mở miệng là bịa được liền, nói thật nhịp nhàng ăn khớp, chân thành vô cùng.

Thân phận của Lư Đông Ly, y đã sớm chuẩn bị khi tất yếu có thể tỏ với thiên hạ, cáo rõ với mọi người. Nhưng bản thân y lại nhất định không thể. Thân này đã không phải thân cũ, cõi nói mình là Phong Kính Tiết, chỉ sợ ngược lại phải dẫn đến rất nhiều hoài nghi và suy đoán của người ngoài, đây lại còn chẳng phải mấu chốt quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là... Phong Kính Tiết trước khi chết ủy thác, giang hồ nghĩa sĩ phẫn nộ bất bình ra tay cứu giúp, Lư Đông Ly dưới tình huống không thể tự chủ được cứu đi, đây là một mỹ đàm.

Mà nếu như trước tiên Phong Kính Tiết không chết, Lư Đông Ly lại thương tâm đổ bệnh, sau đó cũng nên chết mà không chết theo, mấy sự kiện tụ lại một chỗ, khó tránh khiến người hoài nghi đây là một âm mưu kế sách đã sớm tính toán tốt. Ngay cả việc Lư Đông Ly đau thương thật lòng, trong mắt người ngoài chỉ sợ cũng là làm bộ làm tịch.

Thế giới này chính là kỳ quái như vậy, trung thần không dung bị gian thần hôn quân hại chết, chính là mỹ đàm. Trung thần nếu dùng thủ đoạn, diễn kịch, dùng kỹ xảo để tránh cái chết, đó chính là khi quân, chính là sự quân bất trung, lòng có tạp niệm, thì không phải thuần thần, thì lòng này đáng tru.

Phong Kính Tiết há lại chịu thêm cớ để tương lai người ta không dung công kích y và Lư Đông Ly.

Lư Đông Ly biết y tất có khó xử, cho nên kích động như vậy, mừng rỡ như vậy mà vẫn không gọi tên y trước mặt mọi người. Bởi vậy y hiện tại giải thích thế này, cũng không có gì là không ổn.

Vừa rồi y nói với Lư Đông Ly tá thi hoàn hồn, thần tiên hạ phàm gì đó... Quỷ thoại kiểu đó đám sĩ phu không tin, đám hán tử giang hồ đầu dao liếm huyết này lại có người nào cho là chuyện thật. Trịnh gia ba huynh đệ giang hồ kinh nghiệm rất đủ, cũng vẫn quan sát Phong Kính Tiết nghiêm túc cực kỳ, đã sớm xác định y không hề dịch dung, cho dù có chút ngờ vực, cũng không thể ngờ đến mặt y chính là Phong Kính Tiết này.

Sau một phen kích động khoái ý, đám hán tử sơn trại đều hồi phục lý trí, bắt đầu quan tâm đường lui và tương lai.

Cứu Lư phu nhân, nhân tiện còn nhìn thấy Lư nguyên soái chết đi sống lại, triều đình làm bộ làm tịch, Hoàng đế là người tốt dởm, bóc trần chuyện lớn như vậy, hậu quả khẳng định nghiêm trọng, mọi người vẫn nên mau chóng bỏ chạy, ẩn vào núi rừng, tan vào đám đông để tự bảo vệ mới được. Ngay cả Lư nguyên soái và Lư phu nhân, cũng không thể nán lại nơi này nữa, đó là chờ chết.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 119 : Nghìn Người Chỉ

Đại gia đình Lư thị tông tộc kia, là phiền toái lớn.

Nếu nói cứ thế ném họ khỏi quản, Lư Đông Ly khẳng định không yên lòng, Phong Kính Tiết cũng thấy hơi không nỡ, dù sao năm đó đại gia tộc này từng chịu khổ rất nhiều vì Lư Đông Ly, cho nên y đau đầu.

Nhưng nếu muốn dẫn họ đi cùng thì bao nhiêu là người. Hơn nữa toàn là mấy tên những năm nay quen ăn sung mặc sướng, không thể chịu khổ chịu mệt. Chẳng những là gánh nặng phiền toái, càng là ẩn lo. Lòng người cách lớp da bụng, nơi này chỉ cần có một hai tên không thể chịu khổ, muốn bán thân cầu vinh, thông tin tức với triều đình, thì mình sẽ đau đầu chết luôn.

Phong Kính Tiết chung quy không còn cách nào, đành thở dài, thôi, chuyện này, vẫn chỉ có thể do Lư Đông Ly tự mình quyết định. Dù sao những người này là tộc nhân của y, mình thật sự không tiện quyết định thay.

Lư Đông Ly trông trong phòng Tô Uyển Trinh một ngày một đêm, giữa chừng trừ Phong Kính Tiết tự mình một ngày ba bữa đưa cơm và bắt mạch châm cứu cùng với nước thuốc rửa mắt mỗi ngày hai lần thì không còn ai quấy rầy họ.

Lư Đông Ly đã nói rõ thân phận Phong Kính Tiết với Tô Uyển Trinh, khi y vào phòng, Tô Uyển Trinh cũng từng mỉm cười cảm ơn, bất quá Phong Kính Tiết biết đối với phu thê cựu biệt này mà nói, thời gian bên nhau là khó được biết mấy, cho nên mỗi lần chỉ nhàn nhạt ứng đối vài câu rồi rời khỏi phòng.

May mà Tô Uyển Trinh không phải loại người cứ treo đại ân ngoài miệng đó, biết khổ tâm của y nên cũng không nhiều lời.

Trong một ngày một đêm, đôi phu thê Lư Đông Ly và Tô Uyển Trinh này bên nhau rốt cuộc đã nói bao nhiêu lời, kể bao nhiêu tâm sự, người bên ngoài không một ai nghe thấy, nhưng cũng có thể tưởng tượng, đồng thời cảm thấy rất đỗi vui mừng vì họ.

Nhất là hài tử nhỏ xíu kia, thanh âm hưng phấn hạnh phúc, truyền ra khắp viện đều nghe thấy.

“Phụ thân, con có phụ thân rồi!” Khoái ý vui mừng đơn thuần như vậy, ngay cả đám anh hào thảo mảng, nghe thấy cũng nhìn nhau cười.

Một hài tử từ nhỏ đã không có phụ thân, thình lình phát hiện phụ thân ở ngay trước mắt, phải hạnh phúc nhường nào.

Một hài tử nhỏ xíu như thế, nên rất hoạt bát hiếu động, vậy mà cả ngày ở mãi trong phòng không ra một bước, đủ thấy phụ thân rớt xuống khiến nó hạnh phúc chừng nào, khoái ý chừng nào, lại không nỡ chia xa dù chỉ là một thời một khắc chừng nào.

Trong một ngày một đêm này, *** thần Lư Đông Ly đã tốt hơn rất nhiều, dường như tất cả khúc mắc buồn khổ ngắn ấy năm qua đã cởi bỏ toàn bộ. Mà thân thể Tô Uyển Trinh cũng khôi phục nhanh đến thần kỳ, ban đầu cả hơi nhởm người dậy cũng không thể được. Hiện tại lại có thể xuống giường, thậm chí còn có thể miễn cưỡng đi vài bước.

Hiển nhiên, kỳ tích và tốc độ khôi phục này cũng phải nhờ y thuật đệ nhất thiên hạ của Phong Kính Tiết, cùng với linh dược hoàn toàn vượt thời đại. Chẳng qua, trong lòng Phong Kính Tiết cảm thấy, vẫn là Lư Đông Ly sống sờ sờ, vị thuốc này, mới là công thần lớn nhất.

Nếu có thể an tâm ở lại như vậy, không quá mười hôm, Tô Uyển Trinh có thể khôi phục. Đáng tiếc nơi này không thể ở lâu, sự bình tĩnh ngoài mặt của khu viện con con này, lại là dựa vào mấy trăm đệ tử bên ngoài, suốt ngày suốt đêm tuần tra giám sát uy áp để đối lấy.

Trong gian phòng nho nhỏ là một nhà đoàn tụ, vui vẻ thầm, mỗi người bên ngoài, trong lòng lại thầm đếm thời gian, tính đại đội quan binh sẽ xuất hiện lúc nào.

Bản thân Lư Đông Ly cũng biết sự tình không thể kéo dài nữa, chung quy không thể không đi đổi mặt với tông tộc chí thân của mình.

Các đệ tử Thương Thiên trại khách khích khí mời từ Lư Tư Lan trở xuống, cả thảy bảy tám nhân vật chưởng sự trung tâm của Lư gia trước mắt đến chính sảnh nghị sự của Lư gia đại viện, mà Lư Đông Ly cũng chỉ dành cỗ kiên trì, đi chứng tỏ thân phận, giải thích tình thế cho thúc công, thúc thúc, bá bá tất cả các trưởng bối.

Vô luận những người này lừa mình dối người như thế nào, tận lực tránh như thế nào, qua loa xong chuyện thế nào, biến cố đủ khiến cuộc sống an nhàn tôn vinh của Định Giang Lư gia triệt để lật đổ, dù sao vẫn đã bức đến trước mặt.

Phong Kính Tiết theo Lư Đông Ly đến chính sảnh nói rõ chân tướng với các trưởng bối, ba huynh đệ Trịnh gia vẫn trống giữ trong viện Tô Uyển Trinh. Dù sao Tô Uyển Trinh Lư Anh Nhược nhược nữ trĩ tử, không hề có năng lực tự bảo, mọi người đều phải dốc hết sức bảo vệ.

Mọi người cũng biết ngày rời đi đã gần, đều nhẹ nhõm đôi chút, để ứng phó kiểm tra của quan phủ sau này, cũng có người bắt đầu ra vẻ cướp đồ dọn đồ ở các phòng, trong các viện.

Hiện tại hết thảy đều nắm chắc, tâm tình ba huynh đệ đều khá thoái mái, mọi người nhàn nhã tán dóc dưới ánh mặt trời, nghiên cứu xem làm sao triệt an toàn không lo nhất. Đang nói chuyện, lại thấy Phong Kính Tiết sắc mặt lạnh lùng rảo bước đến, bên cạnh không thấy bóng dáng Lư Đông Ly. Ba người nhìn nhau một cái, Trịnh Tuyệt tiến lên hỏi: “Lư đại nhân đâu?”

“Y? Đang bị trưởng bối nhà mình đuổi theo vừa đánh vừa mắng kia?” Sắc mặt Phong Kính Tiết càng khó coi: “Ta nhìn bức quá phải trốn ra đây, nhắm mắt

làm ngơ.”

“Nực cười!” Trịnh Luân trợn mắt nói: “Sao công tử không quản?”

Phong Kính Tiết sắc mặt âm trầm: “Ta quản thế nào được? Loại thư hương môn đệ, tông tộc thế gia này, trọng nhất chế độ lễ pháp, tiểu bối gặp trưởng bối phải hành đại lễ, trưởng bối đánh đánh chửi chửi vẫn bối là chuyện thường, dám chạy dám trốn chính là bất hiếu. Ta có thể làm gì đây?”

Nếu như y ra mặt, người đầu tiên không cho y nhúng tay sẽ là chính Lư Đông Ly! Y có thể làm gì đây!

Trịnh Tuyệt và Trịnh Luân còn đang ngẩn người, lão tam Trịnh Kinh đã nhảy dựng lên: “Ta đi coi thử, thật còn dám phản trời!”

Hắn ở đây co cẳng chạy đến chính sảnh bên kia, Phong Kính Tiết ngừng một chút, lại bước đến phòng Tô Uyển Trinh. Vừa mở cửa đã sững sốt: “Tẩu tử, sao tẩu không nghỉ ngơi?”

Tô Uyển Trinh ăn mặc chỉnh tề, dắt Lư Anh Nhược, đứng dậy mỉm cười với y.

“Đông Ly đi gặp trưởng bối, sẽ gặp phải chuyện gì, ta cũng có thể đoán được. Ta muốn làm, chính là chuyện ngươi muốn tìm ta làm.”

Phong Kính Tiết chỉ thoảng ngẩn ra, lại lập tức mỉm cười.

Lư Đông Ly tuy là thư sinh, nhưng chưa bao giờ sợ cường quyền, y dám ép mệnh quan triều đình, cũng dám lực địch đại quân dị quốc, nhưng đối phó tam thúc công của mình thì chẳng có lấy một chút biện pháp.

Trong phòng nghị sự, trưởng bối trong nhà còn chưa nghe y nói hết, đã sợ nhũn phân nửa, nửa khác vẫn còn sức lực, lập tức quát tháo ầm ĩ, mắng y mang

đến tai ương ngập đầu cho người nhà.

Lão thái gia thân là tộc trưởng, lòng trách nhiệm nặng nhất, cơn giận tự nhiên phải lớn nhất, vung gậy đánh y một trận. Trong tộc nhân, chỉ có Lư Minh Nghi coi như trấn định. Lúc đầu còn thử ngăn cản, khuyên can. Kết quả chỉ liên đới xơi vài gậy, lại chẳng thể mảy may bình ổn lửa giận của lão nhân, đành phải xoa thương lui xuống.

Khi Trịnh Kinh xông vào, lập tức thấy lão đầu tử không biết tốt xấu kia đang đánh Lư Đông Ly túi bụi, miệng chẳng biết đang lai nhái mắng gì, nhưng Lư Đông Ly ngu ngốc kia thật sự chỉ quỳ ở đó cố chịu, không đánh trả, không tránh né, không bỏ trốn.

Trịnh Kinh điên tiết xông lên. Mẹ kiếp! Trung thần lão tử cũng còn tôn kính, từ khi nào đến phiên lão bất tử nhà lão đánh bậy!

Hắn xông đến quát mệt tiếng: “Lão thử đánh nữa coi!”

Hắn là thồ phỉ, lúc này vẻ mặt tất nhiên hung hăn dị thường, vừa mới vào đã dọa một nửa khác chưa nhũn người trong sảnh cũng phải tay chân vô lực ngồi phịch xuống, cỗ tình lão thái gia đang tức giận, hung tợn quay đầu trừng hắn: “Ta đánh cháu ta, liên quan gì tới ngươi?”

Trịnh Kinh không ngờ lão đầu này dám phát hỏa với cả hắn, nhất thời sững sốt: “Lão...”

“Ta cái gì mà ta? Lư gia chúng ta thi lễ gia truyền, nói chính là trung hiếu nhân nghĩa! Mà lại sinh ra một tên bất trung bất hiếu như vậy, kháng chỉ lén sống, họa hại toàn tộc, ta có gì mà không đánh được?” Lão đầu tử ngược lại được lý không tha người.

Trịnh Kinh bức bối: “Sao lão không chịu nói lý gì hết? Cái gì là kháng chỉ lén sống? Rõ ràng là người khác muốn hại y. Dựa vào đâu mà y phải đưa đầu ra cho người ta chém? Rõ ràng là hôn quân gian thần họa hại người, lão ngược lại nói y

hỏa hại ai?”

“Lôi đình mưa mỏc đều là quân ân!” Gậy đầu rồng của lão đầu tử động dùng dùng dưới đất.

“Cho dù chủ thượng nhất thời mê muội, bốn phận thần tử chỉ có thể tiến gián, tử gián! Há có thể lấy thủ đoạn quỷ vực giả chết sống trộm, lừa gạt quân thượng. Thị phi đúng sai, ngày khác tự có công luận, sao lại dám tham sống sơ chết, người như vậy, không xứng làm con cháu Lư gia ta!”

Lão nhân giận đến mức râu mày cùng run: “Hắn không họa hại người nhà? Mấy năm trước, Lư gia ta toàn gia con cháu thi thư, vào hết lao ngục lưu đày ba nghìn dặm, phải chịu nỗi khổ gì? Hắn không họa hại người nhà? Trọng tôn nhi của ta ngay cả mẹ còn chưa biết gọi thì đã chết trong lao! Hắn không họa hại người nhà? Con gái chất nhi thứ bảy của ta, mới bắt quá mười lăm tuổi, tiểu thư khuê các, tài mạo song toàn, bị đâm sai dịch như heo chó tu nhục phi lễ, bức phải nhảy xuống giếng tự sát. Còn có đại ca ta! Vốn là trưởng một tộc, đức cao vọng trọng, toàn Định Giang ai không kính ngưỡng, bị đâm quan lại hổ lang ép buộc như kiến, kinh sợ chết tươi, hắn không họa hại người nhà? Người dám nói hắn không họa hại người nhà!”

Lão thái gia mắt trào lệ nóng: “Chúng ta chẳng dễ dàng gì được sống vài năm an bình, hắn lại chạy tới bảo, năm đó hắn là khi quân giả chết. Hiện giờ hắn lại tìm đâm vô liêm sỉ các ngươi đến đối kháng sứ giả, giết nội thần trong cung, đây, đây... Năm đó bất quá là toàn gia lưu đày, hiện tại chính là phải toàn gia bị tru! Người lại còn nói hắn không họa hại người nhà!”

Lão nhân kích động toàn thân run rẩy, từng bước bước đến Trịnh Kinh.

Trịnh Kinh ngược lại không biết làm gì.

Đối phương nếu là một đại hán vạm vỡ, hắn còn dễ một quyền đánh bay. Cố tình là một lão đầu tử gió thổi cũng ngã, vừa đi vừa run, vừa nước mắt nước mũi, hơn nữa, lão đầu này dù sao cũng là thúc gia của Lư đại nhân...

Trịnh Kinh lúc này mới muộn màng hiểu được, vì sao vị Khúc công tử kia bốn sự lớn như vậy lại chỉ tránh đi mũi nhọn, mà không phải lao tới ngăn trở, nhất thời đầu to như đấu.

Những tộc nhân khác ngồi đây nghe lão thái gia nói đến việc thương tâm, đều thấy đau xót, nhìn lão thái gia khí thế hùng hổ mà đạo tặc kia mất hết nhuệ khí, nhất thời dũng khí lửa giận lại mạnh, cũng nha nhao phụ họa, mắng Lư Đông Ly bất trung bất hiếu, liên lụy thân hữu.

Bản thân Lư Đông Ly cũng lòng đầy đau xót, nhớ tới những người chí thân bị y liên lụy uổng mạng vô tội, càng thấy xấu hổ không chịu nổi. Lại sợ lão thái gia bức Trịnh Luân quá, vạn nhất để hán tử hào cường giang hồ này tùy tiện đẩy một cái, giảm một phát, lão nhân làm sao chịu nổi. Chỉ đành cố nén đau đớn tiến lên ngăn: “Tam thúc công...”

Không đợi y nói, Lư lão thái gia đã một gậy giáng xuống đầu: “Ai là tam thúc công của ngươi!”

Gậy này đánh rất nặng, Lư Đông Ly vốn cũng cảm thấy mình đáng đánh, chịu một gậy này đâu lập tức thấy hơi ướt, đưa tay sờ thử thấy đã bị đánh chảy máu.

Trịnh Kinh biến sắc, đâu còn quan tâm đối phương là đại hán hay lão đầu, xắn tay áo tiến lên một bước, nắm đấm tổ tướng giơ lên, lại nghe Lư Đông Ly ở bên gọi một tiếng “Tam trại chủ!” Vừa giận vừa bất đắc dĩ, tay không đánh nữa.

Lư lão thái gia lại không thuận không tha, giơ gậy lần nữa.

Nhưng phát này không thể đánh tiếp, một cây mộc côn nghiêng nghiêng nhô ra, rốt cuộc đã ngăn quái trưng kia: “Ai đánh phu quân con nữa thì xin thứ cho con không biết tôn ti trưởng ấu.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 120 : Liệt Diễm Hồng Nhan

“Ai đánh phu quân con nữa, thì xin thú cho con không biết tôn ti trưởng ấu.”

Một tiếng tuyên ngôn này, không hề vang dội, lại kiên định dũng nghị không nói nên lời.

Một thanh âm trong trẻo non nớt cùng vang lên theo: “Không cho mọi người ức hiếp cha con!”

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn hai người theo một bóng trắng xẹt qua bỗng nhiên xuất hiện kia.

Tô Uyển Trinh thản dung tiêu tụy, thân hình run rẩy, lại tay cầm một cây mộc côn, ngăn phía trước Lư Đông Ly, Lư Anh Nhược nhỏ xíu cũng khá ra dáng, tay cầm mộc côn giơ lên cao, trợn mắt nhìn mọi người.

Mọi người đều đã quen một Tô Uyển Trinh hiền lương dịu dàng, chưa từng trông thấy dáng điệu như vậy, nhất thời đều ngẩn ra.

Chỉ Lư Đông Ly lập tức phản ứng lại, vội vàng đưa tay đỡ lấy Tô Uyển Trinh đang hơi run rẩy, thất thanh nói: “Uyển Trinh, thân thể nàng không tốt, nàng...”

Tô Uyển Trinh mỉm cười lắc đầu, kiên định ngăn lời y, đôi mắt không nhìn thấy gì trầm tĩnh đảo qua toàn cảnh.

Không biết vì sao, nữ tử yếu đuối gió thổi cũng ngã này an tĩnh nhìn qua, lại khiến người người cúi đầu, không dám đối mắt với nàng.

Tuy rằng nàng kỳ thật chưa hề nhìn thấy ai.

“Tướng công con đã làm sai gì? Trung hiếu tiết nghĩa, có loại nào là chàng chưa làm được! Làm quan địa phương thì bảo hộ bách tính một phuơng, làm soái biên thành thì thề chết chống quân địch, chàng có tận trung vì nước không? Nếu chàng có lỗi, chính là chàng đem đạo đức văn chương trung nghĩa lẽ tín đọc vào trong lòng, mà không giống mọi người, chỉ đem những cái trung hiếu đại đạo đó bỏ trong miệng nói tới nói lui! Chàng vô tội bị giết, hàm oan bị hại, đây là lỗi của chàng sao? Chàng không tham gia bè đảng tranh đấu, không ton hót quyền quý. Đây là lỗi của chàng sao? Mà gian thần hôn quân tùy ý làm bậy, giết chóc áp bức tộc nhân hai nhà chúng ta, chẳng lẽ ngược lại còn phải trách lén đầu chàng?”

Tô Uyển Trinh dịu dàng như nước, Tô Uyển Trinh hiền lương, lúc này lại như một ngọn liệt hỏa hừng hực thiêu đốt: “Chẳng lẽ địch quốc công phá biên quan, đồ thành giết chóc, trách không nên là địch quân tàn nhẫn, mà là tướng sĩ thủ thành của chúng ta chống cự chọc giận họ. Chẳng lẽ phản nghịch đoạt quốc, giết hết trung lương tiền triều, tru tộc toàn gia, trách không nên là phản nghịch độc ác, ngược lại nên là trung lương không sớm giờ cờ làm phản, ruồng bỏ cố chủ? Thị phi thiện ác, thiên lý sáng tỏ, trời xanh đang nhìn, người thiên hạ đang nhìn! Ai là tội nhân? Ai phải bị trừng phạt? Chẳng lẽ chỉ vì kẻ làm điều ngang ngược cao cao tại thượng, không thể đối kháng, thì tất cả tội lỗi nên để người toàn tâm toàn ý vì nước vì dân gánh vác?”

Nàng thể chất vốn hư nhược, thân thể ốm yếu. Chẳng qua mới miễn cưỡng có thể đi lại, căn bản không thể kéo dài. May được Phong Kính Tiết dắt mới có thể kịp thời chạy đến, lại là Phong Kính Tiết thuận tay đầy, mới có thể đúng lúc ngăn một trượng kia, nói chuyện lâu thế này, đã thở dốc không ngừng, sắc mặt tái nhợt, cơ hồ sắp ngã đến nơi.

Song nàng vẫn cố gắng cầm cây côn không hề nặng nhưng chẳng ai biết nàng hiện tại làm sao cầm được lên, không chịu buông ra, nữ tử cả đời hiền lương ôn nhu, coi trọng lẽ nghi này, cứ thế kiên định bảo vệ trước người trượng phu:

“Ai mới là bất trung bất hiếu, ai mới không xứng làm con cháu Lư gia! Vừa

nghe có đại họa lâm đầu, lập tức đẩy toàn bộ tội lỗi cho người khác, con tuy là nữ lưu, cũng phải coi thường những người xứng là nam nhân các người!”

Mọi người bị nàng giáo huấn không ngẩng nổi đầu, chỉ có lão thái gia giậm chân mắng: “Phản, phản rồi! Người, người, người có còn tôn ti lớn nhỏ, còn hiểu quy củ hiểu đạo không, người người...”

Tô Uyển Trinh rốt cuộc không cầm cự nổi nữa, không thể không chống mộc côn xuống đất, chèo chống thân mình: “Lão thái gia không cần lấy trung hiếu ép con. ĐÔng Ly chí hiếu, không chịu ngõ nghịch trưởng bối, con lại chỉ là một nữ nhân không có kiến thức. Con thân là nữ tử, chỉ biết xuất giá tòng phu, lấy phu làm trời. ĐÔng Ly là trưởng phu của con, con không thể cho phép người khác oan nhục chàng, thương tổn chàng. Ai còn dám đụng vào một cọng tóc trưởng phu con nữa, trừ phi là con chết!”

Lời này đúng là cực hung hăn, mọi người trong sảnh nghe mà trợn mắt há mồm. Lư Anh Nhược nhỏ xíu cũng kêu theo: “Còn con nữa, con và mẹ cùng nhau bảo vệ cha.”

Hài tử nhỏ xíu, coi sự tình trọng cao cả vô cùng, ngữ khí cực kỳ kiên định, ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chắm mọi người.

Mọi người khắp phòng, lúc này hoàn toàn không còn kiêu ngạo, muốn mắng không thể mắng ra miệng, muốn đánh nhau? Vẫn thật sự không dám.

Lão thái gia trước mặt Phong Kính Tiết dám đánh, trước mặt Trịnh Kinh dám đánh, một là chắc chắn Lư Đông Ly không dám phản kháng, thứ hai ông ta là một lão nhân, lại là thân nhân trưởng bối của Lư Đông Ly, những anh hùng giang hồ này đã là Lư Đông Ly mời đến, đương nhiên không tiện mạo phạm. Ông ta ở đây cậy già lên mặt, tự nhiên dám làm ẩu làm càn.

Nhưng Tô Uyển Trinh và Lư Anh Nhược ngăn thì hoàn toàn bất đồng.

Tuy nói thư hương thế gia, lễ nghi tôn ti phân rất rõ, cũng tuyệt không có đạo

lý lão thái gia đánh nàng dâu của cháu. Nam nữ khác biệt đã là một điều tối kỵ, huống chi người ta rõ ràng bệnh rã rời, chỉ còn sót một hơi, ai dám đánh, ai có mặt mũi đi đánh? Cho dù là giả dối, mọi người cũng là người đọc sách thánh hiền, trước mặt người ngoài da mặt này thật sự không thể xé phăng.

Lư Anh Nhược cũng như thế. Nếu nó lớn hơn mấy tuổi, được chừng mười lăm mười sáu, nửa trưởng thành, các trưởng bối tự nhiên có thể giáo huấn. Nhưng hiện giờ cả tám tuổi còn chưa tròn, chỉ là một tiểu hài nhi, mọi người làm sao thật sự so đo với nó được.

Trong nhất thời, mọi người đều bị đôi phụ nhụ này bức lại, đứng đực ra, chỉ cảm thấy hôm nay thật là mất hết mặt nhà thi thư.

Người Lư gia khụng lại đó, Trịnh Kinh nhìn mà mắt đăm đăm, hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Phục rồi, ta đây phục rồi. Vị Lư phu nhân này thật là, thật là...” Hắn thật là cả buổi, cũng không thật ra đoạn sau, chỉ ngây ngô quay đầu sang Phong Kính Tiết đang mỉm cười nhìn phen biến cố này, nói: “Khúc công tử, chiêu này thật là quá tuyệt. Gia sự của Lư gia này, chúng ta đều không tiện nhúng tay, chỉ có Lư phu nhân ra mặt là thích hợp nhất.”

“Không phải ta mời đâu.” Phong Kính Tiết thản nhiên nói: “Lư phu nhân sớm đoán được cục diện hiện giờ, lúc ta đến, nàng ấy sớm chuẩn bị xong xuôi, cả hai cây côn kia cũng là bảo tiểu công tử đến sài phòng tìm từ trước.”

Trịnh Kinh trố mắt nhìn, lại quay đầu nhìn Tô Uyển Trinh yếu đuối kia, chỉ cảm thấy đáng vẻ bảo vệ gắt gao trước người trượng phu của nữ tử ôm yếu mà tiểu tụy này đúng là còn hào quang lóa mắt hơn so với tất cả nữ anh hùng, giang hồ nữ hiệp bình sinh gặp.

Bên tai nghe thấy Phong Kính Tiết thở than khe khẽ: “Cưới thê như thế, phu còn cầu gì!”

Mà Trịnh Kinh chỉ lảng lảng gật đầu, không thốt nên lời.

Chỉ có Lư Đông Ly vẫn đỡ Tô Uyển Trinh mới rõ ràng nhất, thân thể thê tử suy yếu tới trình độ nào. Chỉ có y mới hiểu rõ nhất, nữ tử bệnh rã rời này, một mực kiên trì muốn đứng trước người y, là gian nan nhường nào. Chỉ có y lý giải nhất, Tô Uyển Trinh cũng xuất thân từ thư hương thế gia, chịu quy phạm trưởng ấu tôn ti dạy dỗ, xưa nay lại rất coi trọng thân nhân, phải đứng ra chỉ trích chõ sai của trưởng bối như vậy, lấy bờ vai nữ tử nhu nhược đối kháng cả gia tộc, là khó tin thế nào.

Nhưng hết thảy hết thảy, Tô Uyển Trinh vì y mà làm, tự nhiên đến thế.

Y không muốn nàng như thế, y không muốn những mưa gió mình mang đến, có một tia một giọt, đập lên thân thể nàng. Thế nhưng... Y thủy chung vẫn không làm được.

Cả đời này, y chưa bao giờ chân chính bảo vệ nàng, chỉ có nàng cứ một mực lấy phương thức của nàng bảo vệ y.

Y nhẹ nhàng cẩn thận đỡ Tô Uyển Trinh, quý trọng quan tâm, đối đãi như châu báu dẽ vỡ. Lúc này trong phòng đầy người, tất cả tầm mắt đều tụ tập trên người phu thê họ. Y lại chẳng có lòng dạ đi nhìn đi để ý, chỉ nhẹ nhàng gọi: “Uyển Trinh, Uyển Trinh!”

Thanh âm nhẹ như vậy, nhỏ như vậy, trầm thấp như vậy, từ nơi sâu nhất dưới đáy lòng phát ra, bao nhiêu thương xót, bao nhiêu áy náy, bao nhiêu yêu quý, bao nhiêu quan tâm.

Tô Uyển Trinh tuy thân thể yếu đuối, tính tình cực cứng cỏi, nàng cố gắng không để thân thể ốm yếu ngã xuống, nàng cố gắng không để đôi tay vô lực run rẩy, nàng cố gắng không cho mình lùi bước lảng tránh trước trùng trùng gia pháp tộc quy đó, song nàng không thể nghe được từng tiếng kêu gọi dịu nhẹ kia của phu quân, nàng không thể đương nổi sự ấm áp truyền đến trong đôi tay run nhẹ nhẹ kia của trưởng phu.

Tay chợt mềm nhũn, gãy gõ rơi xuống đất, nàng rốt cuộc vứt bỏ một chút

kiên trì cuối cùng, ngã trong lòng phu quân phía sau. Ngay sau đó, một đôi tay siết lại, không hề cõi kỵ ôm chặt nàng trước mặt mọi người.

Nàng ở trong lòng y rơi lệ, thút thít im tiếng.

Nàng muốn giúp y, muốn bảo vệ y, nhưng cuối cùng vẫn không thể kiên trì tiếp.

Nàng biết y đau xót, biết y khổ sở, nhưng chung quy không thể tháo khúc mắc giúp y.

Trương phu nàng cứ cảm thấy là mình phụ người, cứ thích buộc tất cả trách nhiệm lên người mình, cứ cho rằng là y có lỗi với nàng, lại luôn không nhớ, có thể gả làm vợ y, có thể ngóng nhìn y, có thể chờ đợi y, có thể mãi chờ y ngoài ngàn vạn dặm, đã là hạnh phúc lớn nhất của nàng.

Nếu như có thể, nàng thật sự không muốn để sự ốm yếu của mình biểu hiện rõ ràng như vậy, nhưng chung quy chẳng làm được, chung quy đã khiến y thương tâm.

Nàng chỉ muốn kiên cường một lần, muốn thử bảo vệ y.

Y không thể ngỗ nghịch bất hiếu, thế thì tội danh này cứ để nàng gánh. Y luôn cảm thấy hổ thẹn với thân nhân, thế ác nhân ác sự, ác hình ác trạng, cứ do nàng làm. Chỉ cần y được tốt, thanh danh hiền lương hiếu nghĩa kia ném văng, nàng lại có gì đáng tiếc.

Trương phu nàng, bảo hộ gia quốc bách tính, bảo hộ đại nghĩa thiên địa, nàng không thể giúp y, nàng chỉ muốn bảo vệ y một lần, lại vẫn làm không đủ tốt.

Nàng bỗng rơi lệ ướt vật áo y, khẽ nghẹn ngào.

Lư Anh Nhược bé xíu vốn như một con báo nhỏ, nhìn mọi người giận dữ, lúc này nghe mẹ khóc, vừa nhìn lại, sợ quá ném cả gậy, giang hai tay bỗn đến ôm chân mẹ, kinh hoảng gọi: “Mẹ, mẹ sao vậy, ai ức hiếp mẹ.”

“Mẹ, đừng khóc, đừng khó chịu, Nhược nhi sẽ cố gắng, Nhược nhi đọc sách tiến bộ, tương lai có tiền đồ, ai cũng không thể khiến mẹ thương tâm.”

Hài tử nhỏ xíu kinh hoảng kêu la, không nghe thấy cha mẹ đáp, càng thêm cuống cuồng, cũng òa khóc thành tiếng: “Mẹ, cha về nhà rồi, tại sao mẹ phải khóc, mẹ, đừng khóc, Nhược nhi nghe lời, Nhược nhi không chịu thua kém, Nhược nhi đang bảo vệ cha, Nhược nhi đâu có phạm lỗi đâu...”

Tiếng khóc của nhược nữ và tiểu hài cùng nhau vang lên, cả phòng lạnh lẽo.

Chúng nhân Lư gia rốt cuộc có người bởi vì xấu hổ mà từ từ cúi đầu, rốt cuộc có người mặt hiện ra vẻ nhục nhã khó chịu nỗi.

Thị phi trắng đen, ai lại thật sự không phân rõ. Chỉ là chuyện tới trước mắt, nghĩ đến sinh tử vinh nhục nhà mình, người người hoảng hốt, mỗi người đều chỉ biết dùn đẩy trách nhiệm, trút hết phẫn nộ lên người khác. Hiện giờ nhìn họ một nhà ba người ôm nhau, thênh thện rơi lệ, mọi người đều là cốt nhục chí thân, nhất thời không thể nói ra những lời tru tâm kia nữa.

Phong Kính Tiết thấy thế lửa cũng xấp xỉ, lúc này mới chậm rãi đi đến giữa sảnh, ánh mắt thản nhiên đảo qua mọi người: “Thôi, chuyện đến bây giờ, ai còn muốn truy cứu ai đúng ai sai, ai có trách nhiệm nữa.”

Không ai dám đáp lời y, ngay cả lão thái gia lúc này cũng chỉ chán nản tìm một chỗ chậm rãi ngồi xuống.

“Được, đã không còn ai lãng phí thời gian nói mấy chuyện nhảm chán này nữa, vậy chúng ta cứ vào chính đề đi. Mọi người định ở lại, hay là đào vong cùng chúng ta?” Trong lời nói của Phong Kính Tiết kèm chút cười khẩy: “Phải nói rõ trước, chỉ cần trốn, chính là phản nghịch triều đình, mà đọc đường cũng là vào sinh ra tử, cực kỳ khổ sở, kết cục cuối cùng ta không dám cam đoan.”

Lư Đông Ly ngẩn đầu nhìn y một cái, nhưng không nói gì. Tuy nói đối với

phen lời ngầm mang cơ tâm này của Phong Kính Tiết, trong lòng y như gương sáng, nhưng cũng không mảy may có ý trách cứ. Phong Kính Tiết là bằng hữu của y, nhưng y sẽ không bởi vậy mà cõi đè trách nhiệm của người nhà tông tộc mình lênh vai đổi phượng.

Kỳ thật không cần Phong Kính Tiết nói tiếp đoạn sau, mặt mọi người Lư thị đều trăng bêch. Ai mà không minh bạch, cuộc sống đào vong khổ cõi nào, ai lại vui lòng vứt bỏ tự tại an nhàn trước mắt đi sống cuộc sống có hôm nay không ngày mai đó.

Chỉ là không đi, chẳng lẽ chờ chết?

Có còn biện pháp khác không? Không biết gạch tên Lư Đông Ly khỏi gia phả, dâng tấu thỉnh tội với Hoàng đế, liệu có cơ hội giảm tội...

Trong nháy mắt, bao nhiêu người đều đang suy nghĩ như nhau.

Phong Kính Tiết há lại không nhìn ra suy nghĩ trong lòng họ, chỉ đúng lúc cười khẩy một tiếng, giọng điệu châm biếm, nói ra một phen.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 121 : Rục Rịch Ngọc Đầu

Kính Tiết mắng đảo qua người Lư gia, cười khẩy: “Các người thôi khỏi thành thật vô dụng, nói cho các người biết, sự tình gây đến nước này, Hoàng đế cho dù hận hơn tức hơn, cũng vẫn sẽ không công khai việc này. Ngoài mặt, Lư Đông Ly vẫn sẽ là anh hùng trung lương quốc gia tôn sùng, các người cũng vẫn có thể được lể ngô. Hoàng đế dù muốn giết người, cũng phải chú ý thể diện, chú ý dân tâm quân tâm, sẽ không công khai. Nếu các người không muốn đào vong, phương pháp tốt nhất chính là vờ như không biết gì. Các người cứ nói là bị cường đạo đánh cướp, đám giang hồ phi khẩu kia cùng sứ giả trong cung phát sinh xung đột, tử thương rất nhiều người, chẳng qua họ cũng kính trọng trung lương, thấy Lư phu nhân bệnh nặng, Ngự y trong cung cũng thúc thủ vô sách, liền ép đưa Lư phu nhân đi cầu y, vì không để Lư phu nhân có vướng bận, bèn đưa cả Lư tiểu công tử theo. Còn nữa, nhất thiết phải nhớ khóc lóc cầu quan gia giúp các người cứu mẫu tử họ về mới được.”

Mọi người Lư gia phần lớn còn ngây ngốc chưa phản ứng lại. Phong Kính Tiết thở dài giải thích tiếp: “Cho dù Hoàng đế biết rõ đây là bịa đặt, y có thể làm gì đây? Y không có chứng cứ, không thể công bố với thiên hạ rằng Lư Đông Ly chưa chết, các người là người nhà của đại trung lương đại thanh quan, y làm sao có thể giết các người? Về phần lợi dụng các người uy bức Lư Đông Ly hiện thân, sau khi biết Lư Đông Ly trở về, mà còn dẫn thê nhi đi, lại ném các người mặc xác, y còn cảm thấy trong lòng Lư Đông Ly các người có thể nặng bao nhiêu.”

Phong Kính Tiết lại cười khẩy tiếng nữa: “Nói thật cho các người biết, đừng nói hiện tại tin tức Lư Đông Ly còn sống người thiên hạ không biết, cho dù một ngày kia công khai ra, tối đa là trong triều đường sĩ lâm có chút nghị luận. Nói y

không phải thuần thần, sự quân bất trung, kháng chỉ lén sống, nhưng trong quân và dân, khăng định là tiếng hoan hô. Đừng quên, hiện giờ Triệu Quốc có bao nhiêu võ tướng là xuất thân Định Viễn quan, càng đừng quên, địa vị của Lư Đông Ly ở dân gian, trọng lượng trong lòng bách tính. Là Hoàng đế, là triều đình tự họ dốc sức tạo thành. Cho nên, họ cũng tự mua dây buộc mình, đã không thể thừa nhận là chính họ hăm hại bức bách Lư Đông Ly, vậy chỉ có thể tiếp nhận tiếng hô của bách tính, tiếp tục thiện đai tông tộc Lư thị các người. Cho nên, tai kiếp toàn gia ngoài sáng, các người không cần sợ hãi. Chỉ cần đề phòng giết hại trong tối thôii. Tỷ như...”

Y nhìn mọi người thầm sắc vừa thoáng yên ổn, lại lập tức thấp thỏm: “Tỷ như, Hoàng đế cũng học bọn ta, nửa đêm phái tới một đám cao thủ, giết sạch cả nhà các người. Sau đó công cáo thiên hạ, nói các người bị giang hồ ác phỉ hại. Y vừa trút giận, tiết phẫn, cũng không cần chịu bất cứ trách nhiệm gì, không cần lo lắng có bất cứ chỉ trích gì.”

Lời này khiến Lư gia trên dưới, người người mặt trắng như tờ giấy, chỉ có Lư Đông Ly thoảng lắc đầu không tán đồng.

Phong Kính Tiết cũng không thể dọa người nhà của y sợ hãi quá, cười ha ha nói tiếp: “Chẳng qua, việc này cũng có biện pháp giải quyết. Các người chỉ cần vừa một mực chắc chắn, không hề biết gì, kêu khóc nhờ triều đình giúp cứu mẫu tử Lư phu nhân, vừa viết thư, bảo con cháu Lư gia làm quan ở các nơi, trong tay có thực quyền đó, mau chóng dùng các loại lý do từ quan bỏ quyền. Sau đó thả hết anh tài con cháu trong nhà ra, du học các nơi Triệu Quốc, tăng thêm hiểu biết. Như vậy, Lư thị một tộc đầu tiên lấy hình thức bỏ quyền, tỏ thái độ với triều đình, để Hoàng đế hiểu được, các người là những thần dân ngoan ngoãn, sẽ không đối nghịch. Một mặt, để người nhà tú tán các nơi, muốn một lưới bắt hết sẽ không dễ dàng. Hoàng đế muốn giết các người không phải việc khó, nhưng nếu tộc nhân Lư thị phân tán ở hàng chục hàng trăm vùng khắp các nơi thiên hạ đều bị hại, người thiêng hạ há không động lòng nghi ngờ. Chỉ vì trút giận, mà phải phí *** lực đến thế, rước lấy nhiều chê trách như vậy, thiết nghĩ Hoàng đế cũng sẽ không làm loại chuyện tự chuốc khổ này. Cho nên...”

Y hờ hững nhìn mọi người: “Quyết định đi. Các người đi, hay là ở?”

Quyết định rất khó hạ. Các nhân vật trung tâm của Lư gia tụ lại một chỗ thương lượng từ sáng sớm đến tối mịt, nhưng mà, kết cục cuối cùng không hề ra ngoài dự liệu của Phong Kính Tiết.

Quyết định của Lư gia là giới hạn chân tướng sự tình trong vài người, con cháu các chi các phòng hơn trăm người, tuyệt không tiết lộ nửa câu. Lư gia sẽ cắn chặt răng, làm như không hề biết chuyện gì, cố kiên trì, tiếp tục làm người nhà trung lương của họ, nhận bách tính kính trọng và quốc gia cung dưỡng. Mà đồng thời chấp nhận đề nghị của Phong Kính Tiết, giao ra quyền bính, phân tán người nhà, cần phải giảm nguy hiểm đến mức thấp nhất.

Sau khi Lư gia đã quyết định, đoàn người Phong Kính Tiết không còn gì trì hoãn nữa, đêm đó liền rời khỏi trấn Lư Gia.

Lúc bước ra đại môn Lư gia, Lư Đông Ly một nhà ba người, quay đầu quỳ xuống bái ba bái trước đại môn, vẻ mặt Lư Đông Ly cực kỳ âm đạm. Y rốt cuộc vẫn không thể quên được những người nhà chí thân vì y mà chết, thủy chung cảm thấy nỗi khổ người nhà chịu là trách nhiệm của y, về phần những vinh hoa phú quý người nhà mấy năm qua bởi vì y mà hưởng thụ, y nhất thời lại không nghĩ đến.

Cả Lư gia chỉ có mình Lư Minh Nghi ra tiễn, trầm mặc nhìn y hành đại lễ, cảm thấy sâu sắc rằng con cháu xuất sắc nhất trong gia tộc này phải vĩnh viễn rời đi, trong lòng chung quy thấy bi thương, thấp giọng nói: “Đông Ly, bảo trọng.”

Lư Đông Ly cúi đầu đáp một tiếng, mới nói: “Thúc phụ, nhất định phải mau chóng bảo Đông Giác từ quan du học, tự bảo vệ làm trọng.”

Lư Minh Nghi gật đầu, nhất thời lại không nói nên lời.

Đệ tử Thương Thiên trại bên cạnh khiêng một cái cầu mềm qua, Lư Đông Ly

đỡ Tô Uyển Trinh lên kiệu, lại có đệ tử dẫn ngựa đến, Lư Đông Ly bế con lên ngựa.

Cả con phố dưới sự khống chế của Thương Thiên trại, im ắng không thấy một bóng người, đội ngũ mấy trăm người cứ thế, yên lặng mà nhanh chóng đi xa.

Lư Minh Nghi một mình trơ trọi đứng trước cổng đại trạch vắng lặng, nhìn dòng người cuồn cuộn kia, chậm rãi dung vào trong bóng đêm thăm trầm.

—

Một tháng sau, kinh thành Yên quốc, hậu viện trà lâu.

An Vô Kỵ ngồi trên ghế uống trà.

“Tần quốc hiện tại loạn lăm, bên trên đấu đến đầu óc choáng váng, rồi *** rồi mù...”

An Vô Kỵ nhàn nhã mà chậm rãi kể chuyện biến hóa của dị quốc, trong giọng nói, khá có mùi vị cười trên tai họa. Mà Dung Khiêm, uể oải ngả trên chiếc ghế dựa, híp mắt phơi nắng trong sân, chẳng biết có nghiêm túc nghe An Vô Kỵ nói không nữa.

“Dù sao hiện tại ai có thể lên ai có thể xuống căn bản không nhìn rõ. Trong khoảng thời gian mới mấy tháng, số người bị biếm làm dân thường không thể đếm nổi là có bao nhiêu, một bước lên trời đương nhiên cũng rất nhiều. Hai ba kẻ phong quang vô hạn kia đồng thời cũng nguy như chông trứng, mấy kẻ tạm thời bị đè bên dưới, luôn cúi giấu tài cũng tùy thời có khả năng gỡ lại thượng vị. Chẳng biết đám người này ăn nhầm thứ thuốc gì, xáp hết lại đấu sống đấu chết. May mà Tần vương coi như là một nhân vật lợi hại, dưới tình huống như vậy, còn có thể miễn cưỡng trấn được cục diện. Chẳng qua, hiện tại y đã chém hai huynh đệ, lại biếm một nhốt một, đã khiến cho thanh danh của mình hôi thối vô cùng. Cộng thêm mấy đứa con trai cũng bị giam lỏng, càng khiến triều đình lòng

người hoảng sợ. Hiện tại thượng tầng Tần quốc, cả đống người chỉ sợ không ai có thể ăn ngon ngủ yên đâu.”

“Tần vương có thể làm đến nước này, coi như là không tồi. Chẳng có ai là thân nhân cả, gặp phải tình huống kiểu này, làm sao có thể không trả giá đắt chút. Nếu y còn lo thanh danh, đám huynh đệ kia sẽ bức y lên tuyệt lộ. Nếu như y không nhốt mấy đứa con ồn ào ghê nhất thì cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn con mình giết con mình. Thủ đoạn như vậy, kỳ thật cũng xem như đang bảo toàn. Về phần vì sao đám người này không có đầu óc xúm hết lại gây chuyện...”

Dung Khiêm cười nhàn nhã. Ôi, việc đó còn cần hỏi. Đương nhiên là sau lưng có một độc thủ đang thúc đẩy trù tính.

“Ai quan tâm y có phải khổ tâm hay không. Dù sao y vừa làm như vậy, huynh đệ nhi tử người người tự nguy. Y đã phong thưởng thêm cho mấy huynh đệ còn lại để họ an tâm. Nhưng tâm này ai mà dám an. Hiện tại những người đó đều đã vót nhọn cả đầu suy nghĩ sách lui thân kia. Mấy hoàng tử chưa bị nhốt kia cũng đang kích động lắm. Vừa sợ lão cha trở mặt, vừa sợ đoạt đế chi tranh này đã dính vào quá sâu, cho dù lão cha không giáng tội, tương lai tân chủ tử lèn đài, họ cũng chẳng được lòng. Vừa không muốn vứt bỏ vương vị, lại vẫn muốn vạn nhất không tranh được hoàng vị còn có thể tự bảo vệ, họ hiện tại cũng sắp điên rồi. Trong Tần quốc Hoàng đế dõi chặt, đã không còn cách nào phát triển thế lực, thế là người người đều nghĩ cách tìm viện trợ bên ngoài. Tin tức sâu hơn một chút ta không thăm dò được, dù sao đó cũng là bí mật sống còn của người ta, dù sao mật tín của ngũ vương gia Tần quốc hết phong này tới phong khác đưa đến Hoàng thượng chúng ta bên này, tam hoàng tử đã trực tiếp phái mật sứ qua. Đoán chừng hai đám người này vẫn chưa ai biết động tác của đối phương...”

An Vô Ky cười rất gian trá: “Xem chừng Hoàng thượng của chúng ta có thể ra giá trên trời với cả hai bên, xem ai thõng khoái hơn.”

Dung Khiêm thở ơi hỏi: “Hoàng thượng muốn động thủ?”

“Không xác định. Đại sự chinh phạt, đâu phải loại mập thám không thể gấp quang chúng ta có thể tham gia. Có điều, thật muốn động binh, Hoàng thượng dù sao cũng phải thương lượng với các thần tử trên triều nghị trước đã, không thể có đạo lý độc đoán được. Chỉ là thời gian này Hoàng thượng thường xuyên triệu kiến tướng lĩnh trong quân, quân đội các nơi đều đang điều động, cung cấp quân lương cũng có biến hóa rõ ràng, xem ra chỉ cần chuẩn bị một khoảng thời gian nữa, nước ta sẽ hoàn toàn có thể tùy thời triển khai một cuộc viễn chinh.”

Trong ngôn đàm, thần sắc An Vô Kỵ dần dần trịnh trọng lên. Tuy nói tiểu Hoàng đế coi như anh minh, nhưng dù sao tuổi tác quá nhỏ, thiếu kinh nghiệm và cũng thiếu danh vọng. Một khi khai chiến, đây là trận đại chiến đầu tiên kể từ khi y chủ chính tới nay, ảnh hưởng đối với Yên quốc tất nhiên là cực sâu sắc.

Dung Khiêm khe khẽ thở dài một tiếng, trầm mặc không nói.

Yên Lãm là quân chủ đầy triển vọng, miếng thịt này cũng đã đưa đến miệng, nào có đạo lý bỏ qua. Chỉ là việc này quá mức trọng đại, y không thể không cẩn thận chờ đợi, một mặt chuẩn bị các phương đầy đủ, một mặt lại vẫn cảm thấy thời cơ chưa tới, không thể đem đại sự này công khai trên triều nghị.

Đoán y muốn đợi đến khi Tân quốc loạn đến hoản toàn không thể thu thập, thế lực khác cũng nhao nhao xuất binh, Tân quân vô lực ngăn cản cường địch bốn mặt, các phương đều sụp lão binh bì, mới động thủ chăng. Nếu thật có thể đến thời điểm ấy, quân đội Yên quốc cơ hồ là có thắng không bại, không tổn thất to, lại có thể sụp rộng miệng, chiếm được một cái giá tốt nhất, quả là vẹn toàn đôi bên. Ý tưởng tính toán này không phải không đúng, chỉ là... ôi, chỉ là vừa trúng ý nguyện của Phượng Khinh Trần.

Dung Khiêm nhíu mày, lâu lắm không thể giãn ra. Yên Lãm nói cho cùng vẫn còn trẻ, mà tuổi trẻ thì chung quy khí thịnh, chung quy khát vọng võ công cái thể mở mang bờ cõi...

Cẩn thận sắp xếp một lần từng người trong triều trong cung, Dung Khiêm

cuối cùng vẫn phải thở dài một tiếng.

Hiện tại y đã cao hứng, người bên ngoài sợ là đều không khuyên được. Xem ra, thật sự phải đi gặp y. Nhưng mà, từ lúc bắt đầu rèn luyện bồi bổ, đến bây giờ mới được bao lâu, trạng huống thân thể y hiện tại đây, cách “đạt chuẩn” còn xa lăm...

Y buồn khổ đưa tay day day ấn đường.

Nếu muốn gặp... rốt cuộc phải gặp như thế nào mới được đây...

An Vô Kỵ đợi hồi lâu, không thấy y trả lời, bèn gọi một tiếng: “Dung tiên sinh.”

Dung Khiêm phục hồi *** thầm, nở một nụ cười: “Không nói Tân quốc nữa, Sở quốc gần đây ra sao?”

An Vô Kỵ kỳ thật vẫn không hiểu rõ lắm, tại sao Dung Khiêm lại quan tâm một Sở quốc không hề giáp giới với Yên quốc như vậy, còn bảo hắn dùng lực lượng tình báo cực lớn, điều tra các loại tin tức về Sở quốc, chẳng qua, Dung tướng đã hỏi, hắn cũng chỉ có thể trả lời không giữ lại.

“Sở quốc cũng không có chuyện gì mới lạ...”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 122 : Tìm Ta Làm Gi

“Sở quốc cũng không có chuyện gì mới lạ, hết thảy đều rất bình tĩnh. Chư hầu phuơng nam quan hệ vững chắc. Trong kinh đô Sở quốc, thần tử Tân Sở hai quốc cũng coi như dần dần dung hợp. Phương Khinh Trần vẫn phủi tay không quản chuyện gì, mà Tân Húc Phi chỉ giỏi quân vụ, quốc sự Sở quốc lại đều đè trên người y, trước kia chính lệnh của y còn khó tránh sai sót đầy rẫy, nhưng y biết sai có thể sửa, hơn nữa sai lầm cùng loại, phạm một lần, tuyệt đối không phạm lần thứ hai.”

An Vô Ky nói đến những điều này rất đỗi bội phục: “Phương Khinh Trần bắt nạt y không giỏi chính vụ, cố ý muốn y xấu mặt, nhưng y lại không để ý hư danh, có lỗi thì thẳng thắn nhận trước bá quan trong triều, sau đó cải chính, vĩnh viễn không tái phạm. Cứ thế một ngày hai ngày một tháng hai tháng, y hiện tại đã ẩn ẩn có chút dáng vẻ của một đời hiền vương. Càng khó được là y luôn xử sự công chính, không thiên vị, hiện tại kinh nghiệm nhiều, ngay cả thần tử Sở quốc cũng rất khó tìm ra lỗi của y. Chỉ tiếc, nhân tài như vậy, lại ngộ giữa nội tranh Tân quốc, Sở quốc gạt bỏ.”

Dung Khiêm nghe An Vô Ky cảm khái quá đáng, thầm nghĩ ấn tượng của người thiên hạ đối với Tân Húc Phi quả thật đều không tồi. Chẳng qua, Vô Ky sợ là suy đoán tâm tư Phương Khinh Trần không chịu giúp Tân Húc Phi lý chính, không chịu chỉ điểm Tân Húc Phi, chính là muốn Tân Húc Phi tự mình nhận giáo huấn, bị thất bại. Một người, cho dù có danh sư đệ nhất thiên hạ, cho người biết cái gì là đúng cái gì là sai, con đường phía trước đi thế nào mới tốt, cũng tuyệt đối không thể bằng tự mình trải qua lựa chọn, đổi mặt thất bại, cảm thụ sai lầm, tự mình đi con đường của mình, ấn tượng càng sâu sắc, giáo huấn càng khó

quên.

Đương nhiên, đây cũng cần người nọ quả thật là nhân tài có thể đào tạo, có tâm tiến tới, có thể phát hiện sai lầm của mình, cũng có đủ lòng dạ đi đổi mặt, đủ dũng khí đi sửa chữa mới được. Hơn nữa Phương Khinh Trần có thể thủy chung mọi sự không quản, nói cho cùng cũng là Tân Húc Phi vẫn chưa từng phạm sai lầm trí mạng, cho nên y mới có thể bình yên khoanh tay. Bằng không thì...

Dung Khiêm mỉm cười. Xem ra ngay từ đầu lòng tin của Phương Khinh Trần đối với Tân Húc Phi... đã rất mạnh.

“Vô Ky, ta nghe nói Phương Khinh Trần có một đồ đệ. Người này ở Sở quốc biểu hiện như thế nào?”

“Triệu Vong Trần à. Ừm, tiểu tử này không tồi. Gã tuổi còn trẻ, võ công rất tốt, tu dưỡng đủ, làm việc nghiêm túc, hơn nữa gã có một sư phụ tốt thiên hạ khó tìm, bất kể người Tân hay người Sở đều nhường gã ba phần. Mà gã lại khiêm tốn ôn hòa, cực dễ sống chung. Bất kể là trong triều hay trong quân, danh tiếng đều rất không tồi. Từ khi tân triều thành lập tới nay, những việc gã nhận trên tay, không một việc nào làm không tận thiện tận mỹ. Vô luận là lý chính hay là trị quân, đều chậm rãi lịch luyện ra. Gã bay thẳng lên mây xanh cũng không ai dị nghị. Hiện tại gã đã thăng cấp đến tam phẩm, mà còn là tòng tam phẩm trong tay có thực quyền. Gã chẳng những có tiếng nói trên triều đình, kết giao một đám bằng hữu, ngay cả trong quân thế lực cũng không nhỏ. Quân đội người Sở mang vào kinh thành hiện tại có một nửa về gã chỉ huy, mà quân đội người Sở trong hoàng cung, cơ hồ hoàn toàn do mình gã thống ngự. Chẳng qua...”

An Vô Ky như có điều suy tư nói: “Theo lý thuyết, Tân Húc Phi bất kể là kính trọng Phương Khinh Trần, xuất phát từ thật lòng, hay là kiêng kỵ Phương Khinh Trần, muốn làm ra vẻ, với đồ đệ duy nhất của Phương Khinh Trần cũng phải khách khí chút, chiết cố chút. Thế nhưng Triệu Vong Trần trưởng tụ thiện vũ, bát diện khéo léo, nơi nơi đều có bằng hữu, đến cả người Tân gã cũng kết giao không ít, chỉ có Tân Húc Phi thủy chung cực kỳ lãnh đạm. Tân Húc Phi tuy

nói chưa từng chèn ép gã, nhưng dường như cũng không có hảo cảm gì.”

Dung Khiêm thản nhiên nói: “Tần Húc Phi này lại là một người minh bạch, quả nhiên không uổng công Phương Khinh Trần coi trọng y như thế.”

An Vô Ky buồn bức trợn trắng mắt, Dung tướng của ta à, ngài không thể một lần nói rõ chút sao? Mỗi lần đều úp úp mở mở, có biết giải đố là chuyện vất vả lắm không. Ngài cố lồng huyền hư như vậy, còn không bằng không nói gì.

Dung Khiêm rất đỗi mãn nguyện mà nhắm mắt hưởng thụ ánh dương, hoàn toàn không nhìn thấy biểu tình bất mãn của An Vô Ky, lại rề rà chuyển đề tài: “Đúng rồi, gần đây Triệu quốc có chuyện gì đặc biệt không?”

An Vô Ky hung tợn nghiến răng. Dung tướng ngài thích nhọc lòng Sở quốc thì thôi, dù sao Sở quốc có hai cường nhân đáng sợ là Phương Khinh Trần và Tần Húc Phi này, hai người này nếu có thể hợp lại một chỗ, Sở quốc chấm dứt nội đấu, ngay lập tức có thực lực uy hiếp thiên hạ chư quốc. Nhưng Triệu quốc, ngài có lý do gì mà cũng cảm thấy hứng thú với nó?

Triệu quốc là một trong những quốc gia đóng kín nhất thiên hạ, quân đội chưa từng bước ra khỏi biên giới, cũng không can thiệp chính vụ nước khác, mà trừ Định Viễn quan thông hướng sa mạc thì không còn đường quốc cảnh tương liên với nước nào khác. Bởi vì quốc gia này trước nay không phải uy hiếp, thiên hạ các quốc cũng đều rất ít rải mật thám bên đó. Chỉ vì Dung tướng tự dung cảm thấy hứng thú với Triệu quốc, hắn không thể không luồng cuồng tay chân, lâm thời điều động một đám *** anh chạy đến Triệu quốc thăm dò tin tức. Có thể xem như thám tử bí mật, không quen nhân sinh, trong thời gian ngắn lại có thể biết đại sự gì đây?

“Triệu quốc từ sau khi tân vương đăng cơ, coi như quốc thái dân an, chỉ là hơn một tháng gần đây xảy ra rất nhiều chuyện phiền toái. Bắt đầu từ Định Giang Lư gia bị cường đạo cướp sạch, thế lực giang hồ Triệu quốc đột nhiên nhao nhao ló đầu. Nơi nơi đều có tham quan bị ám sát, tin tức những khoản ngân

lượng tham ô đáng kể bị cướp, thậm chí có vài trọng thần triều đình, bị người cởi sạch quần áo treo ngay cửa nha môn, trên người để chứng cứ họ ăn hối lộ trái luật nhiều năm. Những chuyện khác như phủ khố bốc cháy, nha môn bị quấy nhiễu càng nhiều không đếm xuể, nghe nói, ngay cả hoàng cung đại nội cũng có người dã hành phi dao để thư, tóm lại nơi nơi đều loạn. Lão bách tính nhìn thì là hiệp khách trừ gian, người người tỏ ý vui mừng, quan viên các nơi lại người người tự nguy, triều đình cũng cực kỳ đau đầu, khắp nơi đều điều động binh viên. Đúng rồi, dân gian Triệu quốc bỗng nhiên có lời đồn đai, nói là Lư Đông Ly mấy năm trước hàm oan mà chết kỳ thật năm đó được hiệp khách cứu đi, đến nay vẫn còn sống trên đời. Chẳng qua, trước mắt việc này chỉ là lời đồn, triều đình không hề tỏ thái độ với việc này, cũng chưa có ai thật sự gặp Lư Đông Ly còn sống chui ra.”

An Vô Kỵ râu rĩ đem hết thảy tin tức thuần là nghe ngóng từ dân gian nhất nhì nói ra.

Dung Khiêm đương nhiên hiểu trong lòng hắn không thông khoái, rõ ràng biết An Vô Kỵ chủ trì công tác mật thám cực kỳ bận rộn, còn cố bắt hắn điều động nhân thủ vốn đã không đủ đi Triệu quốc làm chuyện nhìn như vô dụng, cũng khó trách hắn không vui. Nhưng y đâu có biện pháp nào. Nếu không phải nghe Trương Mẫn Hân nói Phong Kính Tiết gần đây liên tục tìm Phương Khinh Trần trò chuyện rất lâu, thì thào cả đống chuyện, y có thể khẩn trương như vậy không?

Trương Mẫn Hân vướng quy tắc không thể lô ra nội dung cuộc nói chuyện của người khác với y, nhưng chỉ cần ngẫm khả năng Phong Kính Tiết bị Phương Khinh Trần kéo lên con thuyền âm mưu kia của y, thì Dung Khiêm không thể không cố hết sức phòng bị.

Ôi, Kính Tiết cũng thật là, đã cứu người nhà Lư Đông Ly, vì sao không mau mau đưa người khỏi Triệu quốc, chẳng phải bình an vô sự rồi sao? Cho dù là Triệu vương truy tìm rất chặt, các nơi phong tỏa điều tra rất lợi hại, người không phải đã lợi dụng lực lượng ám phục giang hồ của người, khiến cho Triệu quốc

rối tung beng rồi sao? Những thế lực thảo莽 này, tuyệt đối là “thành sự không đủ” nhưng mà “bại sự có thừa”... Đánh trận tạo phản nghiêm túc không được, thêm loạn gây chuyện tìm phiền toái, đó lại là một bốn sự nhất đắng.

Hiện tại Triệu vương bị ngươi làm cho sứt đầu mẻ trán, lực lượng trên tay toàn dùng để phòng bị nhân vật giang hồ tác loạn, căn bản chẳng có sức lực truy tìm đoàn người các ngươi nữa, mau mau trốn chạy, thiên hạ thái bình không tốt à? Nhất định phải theo Phương Khinh Trần cùng gảy bàn tính, bằng Phương hồ ly kia, có thể được lòng ai?

Dung Khiêm bi ai thở dài trong đau, chợt nghe sâu trong óc truyền đến tiếng nói cười: “Tiểu Dung, rảnh không?”

Dung Khiêm uể oải nghĩa An Vô Kỵ buồn bức một cái: “Cũng coi như rảnh, chuyện gì?”

“Khinh Trần từng yêu cầu, có cơ hội thì để học trò Tiểu Lâu ở nhân gian liên hợp trò chuyện một lần, nhưng bởi vì thời gian của mọi người không dễ an bài, thời gian thông tin có người đã dùng hết, người thì chưa dùng, cho nên lúc ấy bọn tôi không đáp ứng. Sau đó Khinh Trần không nhắc lại, bọn tôi cũng không đặc biệt để ý, nhưng gần đây cả Kính Tiết cũng yêu cầu một hội nghị như vậy. Vừa vặn hôm nay lại là ngày đầu tháng, thời gian thông tin của mọi người tháng này đều chưa dùng, cậu có thời gian đến tham gia hội nghị sóng *** thần lần này không?”

Dung Khiêm nhăn nhó chột xoay, thú vị, chẳng lẽ là hồ ly kia liên hợp với Kính Tiết rốt cuộc phải ngả bài rồi.

Y phẩn chấn *** thần ngồi dậy, quay đầu nhìn sang An Vô Kỵ đang sa sầm mặt: “Vô Kỵ, ta thấy sắc trời cũng không còn sớm, ở lại cùng ăn cơm đi. Thanh nhi biết ngươi tới, nói phải đích thân xuống bếp, muội ấy bận xong việc phía trước là sẽ đến, ngươi...”

An Vô Kỵ vừa nghe hai chữ “Thanh nhi”, sắc mặt cũng biến, uỳnh một tiếng

nhảy dựng lên: “Dung tiên sinh, ta bên kia còn bận cả đống việc, Hoàng thượng cũng đang chờ ta tấu lại tình báo các quốc, thôi ta không quấy rầy nữa.”

Không chờ Dung Khiêm gật đầu, hắn đã giậm chân, mượn lực nhảy lên, trực tiếp chuồn đi từ trên tường.

Dung Khiêm tựa tiểu phi tiểu lắc đầu, rề rà thả lỏng thân thể, lại nằm xuống. Tốt lắm, dọn dẹp thành công.

Các vị, ta hiện tại đang rảnh lăm, mở hội gì? Ta vô cùng vui lòng tham dự.

Sau mấy phút, đại hội giao lưu sóng *** thần lần đầu tiên trong lịch sử Tiểu Lâu, toàn thể học trò cùng tham dự, đã bắt đầu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 123 : Tiếu Lâu Hội Nghị (Thượng)

Tiểu Lâu một ban này gồm hai mươi người, bình thường một nửa vào đời, một nửa ở Tiểu Lâu. Chẳng qua hiện tại đã có mấy học trò thông qua luận văn, bởi vậy hiện giờ còn ở thế gian nghiêm chỉnh mô phỏng chỉ còn lại sáu người, thêm Khinh Trần và Kính Tiết hai phần tử phạm quy đục nước béo cò này. Mười hai người còn lại, hoặc là đã hoàn thành mô phỏng, hoặc là đang nghỉ ngơi trong Tiểu Lâu.

Cho nên, hội nghị lần này, là bảy học trò còn ở thế gian tham gia, mười hai người ở Tiểu Lâu dự thính góp vui, ngoài ra còn có một A Hán đang ngủ say ở một bên. Chẳng qua cho dù y hiện tại không phải đang thường niên ngủ say, trên hội nghị chính quy kiểu này, khẳng định cũng sẽ ngáy o o, bởi vậy có y hay không thật sự cũng chẳng có gì khác biệt.

Tham gia thảo luận, ngoại trừ Phượng Khinh Trần, Tiểu Dung, Phong Kính Tiết, chính là Ngô quốc hoàng hậu Tiêu Thanh Thương, Vệ quốc đại gian thần Triệu Thần, cùng với nữ vương Văn Yên của Đông La quốc phuơng nam hoang vắng, cộng thêm một La Lâm “thanh tịnh tản nhân”.

Mọi người đã lâu không chạm mặt, liên hệ vừa mở, trước hi hi ha ha chào hỏi nhau cả buổi trời, mắt thấy một giờ thời gian liên lạc đã bị ào ào lãng phí, Dung Khiêm nhanh chóng nói thăng: “Khinh Trần, ngươi và Kính Tiết đều muốn tìm mọi người mở hội, rốt cuộc có chuyện gì?”

Mọi người vội vàng ngậm miệng, qua vài giây, rốt cuộc mới nghe thấy thanh âm chậm rãi của Phượng Khinh Trần: “Lần này, mô phỏng của chúng ta đã gần kết thúc. Quãng thời gian dài như thế, mọi người tại thế giới này, có từng cảm thấy cô độc, lại có từng nghĩ tới, loại cô độc này là vì đâu.”

Thanh âm của y mơ hồ mà xa xăm, khiến những tiếng huyên náo vang vọng của mọi người đột nhiên tĩnh lặng.

Dung Khiêm trầm mặc không nói gì.

Tại thời đại xa xôi mà cổ xưa này, y có từng cảm thấy cô độc, có từng vì không được lý giải mà buồn bã.

Sao có thể chưa từng. Khoảng thời gian bảy trăm năm, đủ để cho y hiểu được một cách sâu sắc, thời đại có thể là một cái hào rộng như thế nào.

Sau đó, rất nhanh chóng, sâu trong óc có người khe khẽ cười rộ.

“Loại sự tình này, quan trọng không? Họ là họ, chúng ta là chúng ta. Được họ lý giải tiếp nhận hay không, đáng để chúng ta chú ý sao?” Triệu Thần tựa tiếu mà phi tiêu: “Phương hồ ly. Đây là ngươi đang thuần túy tự tìm phiền não.”

Dung Khiêm mỉm cười, ý cười lại như một tiếng thở dài không tiếng.

Mấy trăm năm thời gian chuyển dời... Có thể thủy chung siêu thoát bên ngoài, thủy chung không vướng không bận, không bị ảnh hưởng, có một trái tim tự tại kia, kỳ thật cũng là một loại gian nan khác, cần tuệ trí, cũng cần kiên cường. Có thể làm được như vậy mới là người may mắn nhỉ. Chỉ là, y lại chưa bao giờ cảm thấy, như y, như Khinh Trần, như Kính Tiết, thậm chí như A Hán, cắm đầu vào, thì đại biểu cho bất hạnh và ngu xuẩn.

Phương Khinh Trần cũng khẽ cười khổ một tiếng: “Các ngươi chưa từng nghĩ phải đi thay đổi loại trạng thái này sao? Trong mấy trăm năm mô phỏng, chúng ta đều đang cố gắng thay đổi mình, đi thích ứng đi dung nhập thế giới này, những điều chúng ta có thể làm từ góc độ của mình, đến bây giờ cơ bản cũng đều làm hết rồi. Mà trong thế giới này, chúng ta vẫn hoàn toàn không hợp nối. Thế thì, trong quãng thời gian mô phỏng cuối cùng này, các ngươi chưa từng nghĩ phải thay đổi một chút, trừ đi một chút ngụy trang của mình, biểu hiện ra một chút dị đoan vốn có, đi thử thay đổi thế giới này một chút, để nó gần chúng

ta một chút sao?”

Mọi người nhất thời đều kinh đền nghẹn cả họng.

Trương Mẫn Hân toàn thân nỗi da gà: “Ê, Khinh Trần, cậu uống nhiều quá rồi hả? Hay là xem trộm kho tiểu thuyết YY của tôi? Ôi trời ơi, thay đổi thế giới? Để thế giới này thích ứng cậu? Cậu cho cậu là ai hả? Cho dù là trong những tiểu thuyết bịa đặt thấu trời mây ngàn năm trước đó, cũng không dám dắt cậu hồ đồ thế này.”

Sau tiếng vỗ tay nhẹ nhàng, là thanh âm mang cười của Tiêu Thanh Thương: “Người ta là muốn mở mang bờ cõi, nhất thống thiên hạ, trò Khinh Trần của chúng ta, lại muốn thay đổi quan niệm của thế nhân, quy tắc của thời đại từ gốc rễ, hùng tâm tráng chí như vậy, thật khiến ta phục sát đất, bái phục bái phục!”

Dung Khiêm lại không muốn lãng phí thời gian trên trào phúng của mấy người không liên can, rảnh quá đâm nhầm chán, trực tiếp vào đề: “Khinh Trần, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Phương Khinh Trần nói rất nghiêm túc cũng rất chân thật: “Ta chẳng qua là muốn thi hành một số lý niêm cơ bản, để chúng có thể được lý giải, biết đâu một ngày sẽ có thể được tiếp nhận. Tỷ như quốc gia nhỏ hơn, cũng có tư cách sinh tồn, lấy bất cứ lý do gì, ta nói là bất cứ lý do gì, vô luận là mở mang bờ cõi truyền bá văn minh hay tranh đoạt tài nguyên mà khởi xướng chiến tranh, đều là tội ác đáng xấu hổ. Tỷ như bách tính thấp kém hơn, cũng nên có được nhân cách và quyền lực độc lập, lấy quân quyền hoàng quyền hoặc quyền của quan phủ, tùy ý đi cướp đoạt tài sản, sinh mệnh của người khác, là đáng khinh. Tỷ như...”

Dung Khiêm trợn mắt há mồm. Việc này, được rồi, cải cách tư tưởng không phải không vĩ đại, chỉ là, nhưng mà, hơn nữa... tên Phương Khinh Trần này, từ khi nào thì vĩ đại đến mức muốn làm đạo sư triết học của người thiên hạ?

Y ở đây còn đang ngẩn ra, bên kia đã có người nén cười: “Khinh Trần, điểm xuất phát của ngươi là tốt, cảnh giới của ngươi cũng là...” Sau vài tiếng ho khan

mới tiếp tục: “Cũng là rất cao. Ừm, từ chính chúng ta mà nói, loại tư tưởng quan giá trị quan này đương nhiên mới là bản sắc, nhưng mà đem những điều cứng nhắc này đến thế giới này, thích hợp chứ? Chúng ta không thể chỉ trích nam nhân thời đại này năm thê bảy thiếp là phạm tội trùng hôn, không thể cười nhạo thầm từ thời đại này không có dũng khí phản kháng sự độc tài của Hoàng đế. Cách nghĩ này của người, hoàn toàn không phù hợp thực tế.”

Phương Khinh Trần cười khẩy: “Cái gì mới phù hợp thực tế? Chưa từng làm, sao có thể biết hoàn toàn không hiệu quả? Chúng ta đều không phải người mới đến, thật sự nói tới thì thời gian chúng ta lăn lộn trong thế giới này, ngược lại dài hơn mọi người trên thế giới này. Thế giới này là kiểu dáng gì, quan niệm của thế giới này là xu thế gì, sự hình thành, công dụng và cực hạn của những quan niệm này, không ai có thể hiểu thấu triệt hơn chúng ta. Người định bảo với ta, nếu chúng ta nghiêm túc cố gắng, cẩn cứ hiện trạng của thế giới này mà cố gắng, những thứ đó, chúng ta vẫn không thể ảnh hưởng một chút sao? Quan niệm của chúng ta và thời đại này là chênh nhau mười vạn tám ngàn dặm, đổi lại ai cũng không thể xóa đi khoảng cách lẩn nhau, nhưng mà chúng ta thật sự không thể kéo khoảng cách lại gần dù chỉ là một dặm sao?”

Mọi người nhất thời lại không thể nói gì. “Một chút”... Ai có thể nói một chút cũng không thể. Thêm một giọt nước ngọt giữa biển khơi mênh mông, cũng có “một chút” ảnh hưởng với hàm độ của biển. Chỉ là, làm gì phải tự rước khổ? Chuyện kiểu đó há là dễ làm. Vạn nhất biến khéo thành vụng, ai chịu trách nhiệm?

“Nữ vương bệ hạ, ngươi làm quốc vương quá lâu, cả ngày ở trong hậu cung nói chuyện yêu đương với một đám mỹ nam tử, khiến ngươi lười cả ra rồi.” Phương Khinh Trần hừ một tiếng. “Chúng ta đến thời đại này, chẳng lẽ thật sự chỉ là vui chơi một phen, tự ý bứt thân mà đi sao? Chúng ta ở đây học tập, ở đây lớn lên, một ngàn năm. Như vậy, vì thời đại này mà làm chút chuyện, không phải cũng là cái nghĩa nên có. Ta lại chẳng phải nói muốn tự khổ cộng sản cộng hòa gì đó, *** anh gì đó dân chủ gì đó, chỉ muốn mọi người đều có thể tồn một chút tâm như vậy, làm chút chuyện chỉ cần nhắc tay, đừng chỉ ẩn nấp, luôn xem mình

là khách qua đường trong thế giới này. Nhìn thấy chuyện có thể làm, nên làm, đừng chỉ nhìn, mà bắt tay vào làm một chút. Yêu cầu này quá đáng lắm sao?”

Phương Khinh Trần trưởng thiên đại luận, hoàn toàn không nghe ra loại bỡn cợt đùi bình thường đó, đường như đã hoàn toàn đổi thành một người khác, khiến mọi người ngẩn ra.

Sau khoảng trầm mặc ngắn ngủi, chỉ có Trương Mẫn Hân cười hỏi: “Được rồi được rồi, Khinh Trần, nói cả buổi, tôi cũng hiểu rồi. Cậu có lý, cậu rất có lý là được rồi. Đừng vòng vo, cậu cứ thẳng thắn nói thật đi, rốt cuộc cụ thể là cậu định làm gì?”

“Hạn chế hoàng quyển...”

Mấy thanh âm đồng thời bật cười.

Ồ, một cái đuôi hổ ly to tướng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 124 : Tiếu Lâu Hội Nghị (Hạ)

Khinh Trần nói mục đích của y là hạn chế hoàng quyền, mấy học trò không nhịn được, lập tức bật cười ra tiếng.

“Ê ê, Khinh Trần, Sở quốc kia của ngươi, hoàng quyền còn thần thánh biết bao. Quyền lực đều nằm trên tay ngươi với Tân Húc Phi, ngươi còn muốn hạn chế người ta, quá là kỳ lạ?”

“Ta muốn chính là kiềm bả thân hoàng quyền, mà không phải là đi hạn chế Hoàng đế nào.” Phương Khinh Trần chẳng thèm coi cười nhạo của mọi người là gì, vẫn nói như cũ: “Tình hình Sở quốc trước mắt, hoàng quyền chỉ tạm rời qua bên trong thời gian ngắn, tương lai sẽ có một ngày, bị tân hoàng nào được về. Mà ta muốn, là trên thế giới này không còn quyền lực tuyệt đối, không còn người cao nhất nữa. Không còn việc nực cười là Hoàng đế coi người thiên hạ là nô bộc lại được mọi người cho rằng đó là chính nghĩa thiên địa, những cái gọi là đại bất kính, vô quân vô phụ, tham thiên công, mấy tội danh nhảm chán đó, ta muốn chúng vĩnh viễn biến mất trong điều khoản pháp luật. Ta muốn chỉnh sửa pháp luật, để hoàng quyền không còn chí cao vô thượng nữa, các loại quy chế lẽ nghi không còn nghiêm ngặt hà khắc nữa, người phạm tội không còn những hình phạt vô nhân đạo nữa.”

“Không phải là chế định pháp luật mà thôi, lấy quyền bính của cậu, làm mấy việc này ở Sở quốc không được sao?” Ngô Vũ ngạc nhiên hỏi.

“Ta có thể cưỡng ép làm, nhưng thế chẳng qua là lấy cường quyền của ta để duy trì, mà ta muốn phản đối, chính là loại quyền lực tuyệt đối này, cùng với đủ thứ bất hợp lý tất phải tồn tại vì bảo vệ loại quyền lực này. Đương nhiên, ý nghĩ viển vông này của ta, muốn làm khắp thiên hạ sẽ rất khó. Cho nên ta mới hy

vọng trong chư quốc có thể có người cùng ta hô ứng trợ giúp nhau.”

Phương Khinh Trần cuối cùng đã nói một hơi hết những tính toán của y. Dung Khiêm sờ mũi, nghĩ nghĩ, thoảng chầm chờ, rốt cuộc vẫn cố kiên trì hỏi: “Phương hồ ly, mọi người đều là người một nhà, ngươi cứ nói thật đi. Người thật sự vĩ đại như vậy, muốn làm người mở đường của thời đại, hay căn bản là vì báo thù riêng?”

Phương Khinh Trần còn chưa cáu, Trương Mẫn Hân đã nhiệt tình hỏi trước: “Thù riêng gì, thù riêng gì, sao tôi không biết?”

Dung Khiêm chỉ cười khan đoi tiếng không đáp. Thù riêng gì? Không phải là luyến ái thất bại, ghi hận trong lòng sao. Những suy sụp của Phương Khinh Trần mỗi một đời, hầu như đều là hủy trên hoàng quyền. Vì việc này y đã bị thiệt hết lần này đến lần khác, trước kia y chẳng qua là trực tiếp trả thù người làm y thương tâm, mà hiện tại y lại muốn trả thù cả hoàng quyền. Đã là hoàng quyền hủy diệt tình yêu của y, y phải đập nát bét hoàng quyền. Mỗi một đời y đều là bởi vì hoàng quyền mà trở thành kẻ bị hy sinh kia, thì y phải khiến cái gọi là hoàng quyền, biến thành thứ nực cười không đáng để bỏ ra bất cứ hy sinh gì.

Ý nghĩ quỷ dị điên cuồng cực đoan kiểu này, hình như cũng chỉ có loại người quỷ dị điên cuồng cực đoan như Phương Khinh Trần này mới nghĩ ra được. Nếu y chỉ là muốn trút giận cho sảng khoái, muốn Hoàng đế bên cạnh đều trở nên uất ức vô cùng, theo tính nết của y, mới chẳng thèm làm bộ làm tịch chạy tới tìm đám bạn học này trao đổi. Nhưng lòng y cư nhiên lớn hơn trời, muốn thọc một dao trên thân hoàng quyền quái vật thời đại này. Chẳng trách y lại phí nhiều nước bọt, muốn được bạn trợ giúp như vậy. Dù sao y vào đời lại lần nữa, không phải mô phỏng bình thường, cho nên tùy ý mòi trợ lực rộng như thế cũng không lo vi quy.

Nhưng rõ ràng là lấy công để báo thù riêng, may mà y còn có thể tìm được cơ sở lý luận thần thánh như vậy để duy trì mình. “Góp sức vì sự tiến bộ của thời đại”, biến chữ vàng mới to làm sao!

Dung Khiêm nơi này không nói lời nào, nhưng những người khác ai mà không phải ngàn lanh trăm lợi, cho dù nhất thời chưa nghĩ thông cũng rất nhanh chóng hiểu được, Trương Mẫn Hân là người đầu tiên cười to ra tiếng: “Tôi nói sao cậu đột nhiên quá ngây thơ, quá thánh khiết, hóa ra là hồ ly đã khoác lớp da thánh nhân!”

Phương Khinh Trần hừ hừ một tiếng: “Tiểu Dung à, trong lòng ngươi, ta vĩnh viễn đê tiện nhỏ mọn, không thể ngẫu nhiên lo lắng một lần vì người thiên hạ như vậy sao?”

Dung Khiêm cười không đáp. Ai bảo ngươi tự mình ghi chép bất lương, có thể trách được ai đây.

Kỳ thật Phương Khinh Trần vốn cũng không trông chờ có thể giấu được đám bạn học biết tổng y này. Nói trắng ra, y chính là cô đơn, tịch mịch, buồn bực, cho nên muốn làm chút chuyện thay đổi để trút giận, hung tợn hạn chế hoàng quyền một chút thôi. Y biết ý tưởng quỷ dị điên cuồng này của mình, đương nhiên sẽ bị mọi người cười nhạo, cho nên y mới nhất định phải cố làm ra vẻ, lấy ít lý luận thần thánh ra rung rinh người trước. Mọi người giật mình chấn động trước, sau đó y lại bị cười nhạo, tâm lý cũng cân bằng.

Trong tiếng cười, Phong Kính Tiết vẫn trầm mặc bỗng nhiên nói: “Kỳ thật ta đồng ý với ý kiến của Khinh Trần. Động cơ của y là gì, ta không quan tâm. Những cao điệu đó, ta cũng không có hứng thú. Nhưng ta cảm thấy, dù là để bản thân chúng ta ở nhân gian này sống được thống khoái hơn, dù là để những chuyện bất bình nhìn thấy trước mắt bớt một ít, hạn chế hoàng quyền cũng là chuyện chúng ta nên làm.”

Y thở dài nhẹ nhàng một tiếng: “Mọi người chúng ta đều đã lịch mấy đời, những bất hạnh từng có, phần lớn không tách khỏi hoàng quyền. Bốn đời của Khinh Trần thì khỏi cần nói nữa. Tiểu Dung ngươi thì sao, mỗi một đời bị vứt bỏ, bị thương tổn, chẳng phải cũng bởi vì hoàng quyền không dung uy hiếp. Bản thân ta lịch thế gấp phải cũng chẳng tính là chuyện gì cao hứng, mà cơ hồ tất cả

âm mưu hãm hại, gốc rễ đều là hoàng quyền đang tác quái. Văn Yên, cô lịch thế đều là nữ vương, nhưng mà vì bảo vệ vương vị, vì đối phó phản loạn, cô đã giết bao nhiêu người, thậm chí những người cô sủng ái trong hậu cung, lại có mấy kẻ không phải chỉ vì vương quyền của cô mà nịnh nọt. Về phần Thanh Thương, hoàng hậu cô mỗi một đời đối kháng trí tuệ với Hoàng đế, cũng nên hiểu được sâu sắc ảnh hưởng của hoàng quyền với một người lớn chừng nào. Triệu Thần, ha ha, ngươi thì càng khỏi nói, phong quang của gian thần luôn dựa vào hoàng quyền để duy trì, mà hủy diệt cuối cùng cũng phần lớn đều là bởi vì hoàng quyền vứt bỏ. Ngay cả La Lâm làm ẩn sĩ đây, đâu từng thật sự có thể thoát ly hoàng quyền mà tự do.”

Phong Kính Tiết dừng một chút, mới nói tiếp: “Chúng ta muốn làm, chẳng qua là hy vọng có thể chạm đến lý niệm căn bản nhất kia. Chúng ta đều không trông mong có thể có biến hóa nghiêng trời lệch đất gì, quan niệm của chúng ta đặt trong trào lưu lịch sử này, hiện tại có lẽ không hề thích hợp, cũng không hề chính xác. Nhưng cho dù chỉ là một chút thay đổi rất nhỏ, chỉ cần có thể lưu lại mầm mống, trong tương lai thế nhân cũng có thể bởi vậy mà có thêm một loại đường ra, thêm một loại lựa chọn.”

Dung Khiêm kinh ngạc hỏi: “Kính Tiết, kỳ thật ngoại trừ giao tình với Lư Đông Ly đời này, ngươi luôn siêu thoát hơn chúng ta, tại sao lần này lại bộc trực như thế?”

“Vì Lư Đông Ly.” Phong Kính Tiết bình tĩnh đáp: “Oan khuất như Lư Đông Ly, trên sách sử đã từng có rất nhiều, về sau cũng sẽ không ngừng xuất hiện. Đây không liên quan đến việc người thống trị có hiền minh hay không. Cho dù là những người gọi là minh quân lấy nhân thiện vang danh hậu thế, để củng cố quyền lực của mình, cũng sẽ tuyệt không vì hy sinh một trung thần mà do dự mảy may.”

Đến đây, y mới khẽ cười lạnh một tiếng: “Thời đại này chính là như vậy, mọi người đều đang sinh hoạt trong sợ hãi. Bách tính lo lắng quan phủ tùy tiện một chính lệnh, có thể khiến họ cửa nát nhà tan, cho nên chỉ có thể khom lưng uốn

gõi, cẩn thận từng li, không có đảm lượng ngang đầu ưỡn ngực sống dưới ánh dương. Những quan viên quyền quý phú hào đó đồng dạng phải cẩn thận từng li, bởi vì còn có người đứng ở chỗ cao hơn họ, có quyền lực hơn họ, có thể tùy thời trở mặt cướp đi hết thảy của họ. Mà cho dù là đứng ở chỗ cao nhất thì thế nào? Các Hoàng đế một mặt có được lực lượng làm gì tùy thích. Mà một mặt, lại bởi vì quyền lực này quá lớn, quá nhiều lực hấp dẫn, cho nên họ không có lúc nào là không lo lắng bị người cướp đi. Bất cứ ai chỉ cần gợi ra một chút nghi ngờ, sẽ bị y hủy diệt không chút lưu tình. Không có lý niêm nhân thân tài sản quyền lực không thể xâm phạm cơ bản nhất, người thượng vị cướp người hạ vị trước nay đều đương nhiên. Mọi người thậm chí không được phép có oán hận. Cho dù bị trói ra ngọ môn xử trảm, cũng còn phải tạ chủ long ân. Không có pháp luật và quy tắc gì, có thể dành cho người ta một loại bảo đảm, cho nên dù biết rõ là uống rượu độc giải khát, mọi người cũng chỉ có thể không từ thủ đoạn trèo lên trên. Liều mạng muôn năm chặt phủ quý an nhàn trước mắt, điên cuồng cướp đoạt người hèn mọn, lại điên cuồng nịnh hót người mạnh hơn. Bởi vì cường quyền mới là lực lượng duy nhất, cường quyền mới là bảo đảm duy nhất, vì thế từ thiên tử đến thứ dân, mọi người đều đang sống trong sự sợ hãi.”

Bất đồng với Phương Khinh Trần mượn công mưu tư, ngữ khí của y thành khẩn hơn nhiều, hiệu quả đả động người tự nhiên cũng phải mạnh hơn nhiều. Dung Khiêm thoáng suy tư mới hỏi: “Cho nên, người mới hy vọng có thể thay đổi hết thảy những điều này, mới muôn thành lập một quy tắc khá công bằng công chính, muốn cho người ta tiếp nhận tư tưởng bình đẳng tự tôn? Cho dù biết rõ điều này sẽ rất khó khăn?”

Phong Kính Tiết khẽ cười rộ: “Ta không vĩ đại như vậy đâu, ta làm như thế, chẳng qua là vì ta muốn báo thù, ta muốn trút giận.”

Tất cả mọi người không khỏi ngạc nhiên: “Báo thù?”

“Phải, mặc dù ta không nhỏ mọn như Khinh Trần, nhưng tên Triệu vương kia, một mà hai, hai mà ba đụng chạm nghịch lân của ta, nếu ta vẫn không phản kích, ta chính là thánh nhân. Nhưng mà...”

Phong Kính Tiết bất đắc dĩ thở dài khe khẽ: “Ta muốn giết y thì dễ, chỉ là lấy tư oán mà giết quân phụ, việc kiểu này, loại sĩ đại phu tiêu chuẩn Lư Đông Ly sẽ rất khó chấp nhận. Tuy rằng y sẽ không dùng đạo đức của y để yêu cầu ta, nhưng nếu ta làm như vậy, y nhất định sẽ tự trách khó chịu. Hơn nữa, họ Triệu này tuy đáng ghét nhưng thật lòng mà nói, trong đám huynh đệ con cháu kia, thật sự chỉ có y coi như là người khôn khéo giỏi giang, nếu y chết, đổi người khác lên, không chừng còn ngu ngốc vô năng hơn mười lần. Đến lúc đó xúi quẩy vẫn là lão bách tính. Tình huống Triệu quốc hiện tại, nếu ta giương cờ tạo phản lật đổ y, chỉ sợ ít nhất cũng phải mất khoảng thời gian mười năm mới có thể thành công. Mười năm chinh chiến, liên lụy bao nhiêu người vô tội, huống chi, thật sự tạo phản thành công rồi, ai làm Hoàng đế? Ta thì chẳng làm cái việc cực nhọc đó, loại chính nhân quân tử như Lư Đông Ly càng không thể trông mong. Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, Hoàng đế y đành phải tiếp tục giữ lại, nhưng mà ta muốn không ngừng gọt bớt quyền bính của y, ta muốn cho y không được thống khoái, ta muốn cho y trở mắt nhìn hoàng quyền từng bước suy sụp, nhìn lực nắm giữ của mình với quốc gia bách tính từng bước trôi mipsis. Sự thật này với loại người dã tâm này mà nói, nhất định còn thảm hơn chết.”

Phong Kính Tiết ác độc cười một tiếng: “Tóm lại, ta chính là vì trút một hơi ác khí của mình, đương nhiên nếu thuận tiện có thể thúc đẩy thời đại thoáng phát triển thì cũng rất tốt. Thế nào, mọi người có giúp không?”

Phong Kính Tiết nói rất thăng thắn, mà câu trả lời của mọi người cũng rất nhanh chóng.

Dung Khiêm nói đầu tiên: “Vô luận bản ý của Khinh Trần và Kính Tiết là vì cái gì, ý tưởng này, khẳng định là tốt...”

Lời mới mở đầu, Phương Khinh Trần đã hù một tiếng cười rõ: “Nghe đầu đề này là biết ngươi phía sau khẳng định phải thêm nhưng mà. Hơn nữa khẳng định là nhưng mà không tốt lành gì...”

Dung Khiêm ho một tiếng: “Nhưng mà... Ta thủy chung cho rằng, chế độ và

lý tưởng tốt hơn cũng không thể thoát ly thời đại mà tự sản sinh. Cho dù chúng ta có tri thức và lực lượng hơn hẳn thời đại, với thân phận của chúng ta, cũng không hề thích hợp làm đạo sư của người thiên hạ.”

Phương Khinh Trần cười lạnh: “Được rồi, Tiểu Dung, ngươi đừng khâu thị tâm phi, chỉ nói ta nói đạo lý lớn, ngươi làm sao không phải cũng thế. Cứ trực tiếp thừa nhận ngươi thiên vị tiểu Hoàng đế nhà ngươi, không chịu đổi đầu với y không phải là được.”

Dung Khiêm cười, cũng không đùn đẩy “Đích xác, Yên Lãm là ta dạy dỗ ra, y là một minh quân, là một người có triển vọng, ta không thể ám toán sau lưng, đi làm bất cứ chuyện gì suy yếu quyền bính của y.”

Phương Khinh Trần cười nói: “Coi đi coi đi, ta đã sớm biết mà. Kẻ địch lớn nhất của dân chủ không phải hôn quân, mà là minh quân. Lão bách tính không sống nổi trên tay hôn quân, chỉ có thể phẫn thân liều một trận, nhưng trong tay minh quân, tạm thời có thể an an ổn ổn làm nô lệ, ai chịu lấy tính mạng thân gia đi đổi tôn nghiêm nhân cách hư vô mờ ảo kia. Nhưng mà, Tiểu Dung, ngươi chớ quên, càng là minh quân, sẽ càng có đủ thủ đoạn, ngưng tụ quyền lực càng lớn hơn trên tay, làm hoàng quyền càng lớn mạnh. Mà con của minh quân, cháu của minh quân chắc gì đã là minh quân, hôn quân dù sao dễ ra hơn minh quân, sức phá hoại của hôn quân cũng luôn mạnh hơn tính kiến thiết của minh quân. Yên Lãm hiền minh hơn nữa thì thế nào? Hai mươi bốn bộ sử đèn kéo quân, một thời thịnh thế hôm nay, triều khác làm sao không phải một phiến điêu tàn.”

Dung Khiêm mỉm cười nói: “Khinh Trần, ta không tán đồng chúng ta đi làm đạo sư của thế nhân, nhưng cũng không phản đối cho thế nhân thêm một loại nhận thức, thêm một loại lựa chọn, nhưng phải lựa chọn như thế nào, đi về trước như thế nào, nên do thế nhân quyết định. Ta sẽ cống hết sức đem một số lý niệm, cách nghĩ, cách làm khá công chính bình đẳng, dùng phương thức ngôn truyền thân dạy để ảnh hưởng người bên cạnh. Nhưng ta sẽ không lợi dụng tình cảm của Yên Lãm đối với ta để yêu cầu y làm chuyện y không muốn làm, ta càng không dựa vào sự tín nhiệm của Yên Lãm với ta mà âm thầm thúc đẩy thế lực

bất lợi cho vương quyền. Ta có thể đáp ứng, vển vẹn như thế.”

Ngữ khí của y cực kỳ ôn hòa bình tĩnh, nhưng tính tình của y lại là mọi người đều hiểu rõ, đã nói đến mức này, tất nhiên là không gì có thể dao động quyết tâm của y.

Tiêu Thanh Thương cũng cười nói tiếp: “Bất cứ quyền lực tuyệt đối nào bao gồm hoàng quyền, đều sẽ mang đến bất công và áp bức, chẳng qua, trong thời đại này, hoàng quyền cũng là đạo cụ làm cho một quốc gia tương đối ổn định. Ta cũng không cho rằng, chúng ta có thể hoàn toàn vượt khỏi thời đại để thảo luận tự do bình đẳng và ngang hàng. Cho dù hai người chỉ hy vọng gieo mầm mống, nhưng dù là mầm mống, cũng cần phải có thổi nồng thíc hợp mới có thể mọc rễ nảy mầm. Cho nên, chuyện này ta không xem trọng, tạm thời cũng sẽ không xen. Chẳng qua nếu các ngươi cần trợ giúp, hơn nữa không phải quá phiền toái, ta cũng không để ý nhắc tay giúp một chút.”

Triệu Thần cũng vỗ tay nói: “Dẫn đầu nửa bước là đạo sư, dẫn đầu một bước thì là kẻ điên. Các vị, các ngươi định dẫn đầu mấy bước đây. Thật sự định tiêu tổn khoảng thời gian mấy trăm năm, từ từ thay đổi tư tưởng của người khác một cách ngầm ngầm, không phải không thể, chỉ là chúng ta không có phân vĩ đại này, quan trọng hơn, không có thời gian. Cho nên ý kiến của ta cũng giống Thanh Thương, nếu không phiền toái, giúp đôi chút thì được, chuyện quá vĩ đại, hai ngươi thôi đừng tìm chúng ta.”

Văn Yên cười khẽ: “Bản thân ta chính là nữ vương, hạn chế hoàng quyền chính là hạn chế bản thân, giảm bớt quyền lực trong tay mình, đây là chuyện rất nguy hiểm. Ta nhớ Hy Lạp cổ, có một vị quốc vương anh hùng tài ba, chủ động giảm thấp quyền bính của quốc vương, cuối cùng lại bị chính người nước mình trực xuất, ta lại chẳng muốn làm loại xúi quẩy này đâu. Giữa hạnh phúc yên vui của chính ta, cùng dân chủ tự do của lão bách tính, ta kiên quyết lựa chọn điều trước.”

Phương Khinh Trần uể oải nói: “Được rồi được rồi, sớm biết không thể trông

chờ mấy người. Thôi được, ta cũng chẳng muốn phí lời lẽ nữa, dù sao ta chính là vì mình thông khoái, có làm được hay không đều chẳng phải chuyện gì to tát.”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Cũng tốt, có người chịu giúp là được, Thanh Thương, Triệu Thần, chúng ta qua đây nói chuyện riêng, vừa lúc có việc tìm mấy người, vừa lúc chính là nhấc tay nhấc chân.”

Thoáng chốc đi mất mấy người, mắt thấy thời gian câu thông một giờ cũng sắp dùng hết, Trương Mẫn Hân cười hì hì tổng kết: “Được rồi được rồi, mọi người thảo luận đủ rồi, thái độ của mọi người cũng đều biểu đạt rõ cả. Muốn đi làm người mở đường cho lý niệm dân chủ tiến bộ vĩ đại, tôi tuyệt đối kính nể, muốn yên yên vui vui sống những ngày tốt lành sẵn có, cũng là tâm tính bình thường, mọi người cứ chiếu nguyên ý mà tiếp tục nhân sinh như thế là được, sống mười mấy hai mươi năm, lại quay đầu nhìn thử, mọi người dự hội hôm nay, hiện trạng như thế nào, đối với lựa chọn hôm nay, rốt cuộc ai đúng ai sai, Kính Tiết và Khinh Trần rốt cuộc có thể làm đến mức nào, vân vân, thấy thế nào?”

Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết hai người đưa ra ý kiến ban đầu cũng chưa hẳn sẽ hết sức nỗ lực dụng tâm thực tiễn loại tư tưởng vĩ đại này, huống chi bản thân họ cũng tránh trước rồi, những người còn lại ai còn vui lòng chơi trò đánh cuộc gì đó, mọi người hi hi ha ha một hồi, nháy mắt đã tan họp, mỗi người đi làm chuyện của mỗi người.

Trương Mẫn Hân sau khi rời khỏi đối thoại, ngoảnh đầu cười hỏi: “Các cậu nói thử xem, hai người Khinh Trần và Kính Tiết, thật sự có thể làm được gì không?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 125 : Sứt Đầu Mè Trần

Trương Mẫn Hân rất hiểu kỳ Khinh Trần và Kính Tiết hai người này rốt cuộc sẽ làm nên trò trống gì. Ngô Vũ nghĩ nghĩ, mới nói: “Sở quốc hiện tại lại vừa vẩn thích hợp lợi dụng các lộ chư hầu để đạt thành cân bằng trên triều đường, chế hành vương quyền. Ngay cả sau khi Tân Húc Phi rời đi, Khinh Trần có thể dùng uy tín và cường quyền của cậu ta để khống chế cục diện, tương lai chật rãi phát triển thành na ná chế độ quý tộc nghị chính đó cũng không phải là không có khả năng. Về phần Kính Tiết, cậu ta ở Triệu Quốc có được thương mạch và nhân mạch giang hồ lớn như vậy, sau khi chỉnh hợp hai loại này, lợi dụng vũ lực để bảo đảm sự an toàn của thương nhân, vượt qua thời kỳ nhỏ yếu ban đầu, lại lợi dụng lực lượng của thương nhân để chế hành triều đình, tìm kiếm người phát ngôn giữa trường quyền lực, chế hành người thượng vị, cũng là đường phát triển rất thuận lợi, chỉ là...”

Trương Mẫn Hân cười: “Đúng vậy, Phương Khinh Trần vừa chết, Sở quốc tất nhiên sẽ có một vòng tẩy bài mới, người thắng lợi cuối cùng, sẽ xác lập hoàng quyền mới. Mà cục diện của Phong Kính Tiết bên kia cũng không ổn định, nếu có cậu ta, người ta không thể nỗi sóng, nhưng chờ cậu ta không còn...”

Cô nàng hơi ác ý mà nhìn từng màn hình trước mắt, từng trường nhân thế biến ảo, hồng trần đổi thay bên trong: “Cho nên, những điều họ kỳ vọng đó, cuối cùng đều chỉ có thể là bọt nước. Những thứ thuần lấy lực lượng cá nhân của họ mà liều lĩnh thúc đẩy, rồi khỏi họ thì không còn chỗ dựa. Chẳng qua, nếu nói gieo mầm, ảnh hưởng một số hậu nhân, cũng vị tất không được.”

Ngô Vũ cũng ngưng mắt nhìn mỗi một học trò trong màn hình, mỉm cười nói: “Thế thì sao. Họ vốn chính là thuần vì tâm tư trút giận càng sâu, lúc có thể tại

thế, ức chế hoàng quyền, đạt thành mục đích là đủ. Sau khi chết, đâu quan tâm nước lũ ngập trời.”

Mọi người bất giác cùng bật cười. Ôi, nói trăng ra, đám người trong Tiểu Lâu họ đây, chẳng qua là một đám học sinh chưa chân chính thành niên thôi. Vai Chúa cứu thế thánh nhân nọ kia, vốn chẳng thích hợp để họ đóng.

“Nực cười! Khinh người quá đáng!”

Theo một tiếng gầm phẫn nộ, tất cả công văn bút nghiên trên ngự án, đều bị hất rơi xuống đất.

Ngoài ngự thư phòng, đám thái giám đang trực nhìn nhau nơm nớp lo sợ, trong lòng vô cùng vui mừng vì thông lệ mỗi lần Lục tiên sinh đến mật đàm với Hoàng đế, họ sẽ bị đuổi ra.

Trong thư phòng, Lục Trạch Vi trầm mặc ngồi xổm xuống, nhất nhì nhất nhặt những tờ giấy rơi vãi đầy đất lên, ánh mắt thản nhiên đảo qua nghiên mực và đồ chặn giấy bằng ngọc vốn giá trị xa xỉ, hiện giờ đều vỡ thành mảnh mảnh. Cuối cùng nhịn không được hơi thở dài một tiếng.

Quả thật là nhà dột mưa suốt đêm, gần đây chẳng có chuyện gì hài lòng.

Đầu tiên là hai tháng trước, kế hoạch bắt Lư Đông Ly vốn mười phần chắc chín kia bị phá hủy triệt để, người phái ra tử thương gần hết, mẫu tử Tô Uyển Trinh hành tung không rõ. Triệu vương hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải con cháu Lư gia đột nhiên du học tứ phương hàng loạt, tứ tán các nơi, không chừng y thực sự sẽ trong cơn giận dữ phái đại nội cao thủ đi giết cả nhà.

Đương nhiên, y cuối cùng không làm như vậy, cũng là bởi vì Lục Trạch Vi khuyên giải. Bất kể những thân nhân này đối với Lư Đông Ly rốt cuộc còn bao

nhiều khả năng kiềm chế, chỉ cần một ngày chưa triệt để trổ mặt, giữ họ lại, một ngày còn có đường xoay sở. Huống chi người Lư gia đều rất thức thời, nhao nhao từ đi quan chức thực khuyết, cũng không chướng mắt Hoàng đế y.

Triệu vương vốn là người khôn khéo, xưa nay lại muôn thành tựu một phen đại nghiệp, cường quốc phú dân, hành sự cũng chẳng dám không kiêng nể gì, luôn lo trái tính phải, hơi ác khí này, chung quy đã nuốt xuống. Chẳng qua y một mặt mỉm cười hạ chiếu trấn an Lư gia, một mặt lấy thế lôi đình hạ mật chỉ, khi dốc sức cả nước để tìm kiếm gia đình Lư Đông Ly, vẫn rất cho rằng hơi này rất nhanh chóng có thể tìm được chính chủ để trút.

Cho dù Lư Đông Ly có cao nhân tương trợ, nhưng một nhà ba người kia đều là thân văn nhược, cộng thêm một đám giang duong đại đạo, quân ô hợp chẳng đâu vào đâu giúp đỡ, cùng nhau đào vong, nào có chuyện không lộ hành tích. Tìm được họ hẳn là rất đơn giản. Thế nhưng y đâu ngờ được, hai tháng này Triệu quốc không còn một ngày an bình.

Ba ngày hai đầu có mệnh quan triều đình gấp chuyện, dăm ba hôm là có cả đồng tham ô bê bối chứng cứ vô cùng xác thực, bị những kẻ gọi là hiệp sĩ lai lịch không rõ tố giác. Nha môn các nơi thường có người gây rối, sai dịch quan binh bình thường hay hiếp đáp bách tính, hở ra là có kẻ bị đánh gần chết. Thậm chí kho lương phủ khổ các nơi đều có người xông vào làm càn, đợi người truy tập tiến vào, mới phát hiện thương khố vốn đầy ắp trên sổ phần lớn đều bị đám quan sâu mọt gặm hết. Đến cả kinh thành dưới chân thiên tử này, cũng từng phát sinh ba bốn vụ án na ná. Thậm chí có người nửa đêm vào hoàng cung, phi dao bắn tên ghi chép việc ác của không ít quan viên làm xăng làm bậy.

Trong nhất thời triều đình trên dưới lòng người hoảng sợ. Làm quan, làm sai, người người tự nguy, quan viên các nơi đều liều mạng tìm kiếm kẻ gọi là hiệp khách trong tối, về phần thánh chỉ tìm người gì đó Hoàng đế phát xuống, cứ tạm thời ứng phó vậy. Dù sao làm khiến Hoàng thượng bất mãn, tối đa là biếm quan bị giáo huấn, nhưng nếu để đám gọi là giang hồ hiệp khách gì đó tìm tới, bắt thóp công khai ra, vinh nhục cả đời này thôi xong luôn.

Bách tính hoặc giả người người vỗ tay tỏ ý vui mừng, âm thầm thán phục những đại hiệp không biết tên kia, thân là quân chủ, Triệu vương lại không thể không vì lực lượng cường đại đáng sợ và còn không thể do y khống chế này mà cảm thấy rất đỗi sầu lo.

Vì việc đám quan viên làm xăng làm bậy, y cũng giận đến nỗi trận lôi đình. Không phải bởi vì họ tham ô, không phải y không biết đạo lý nước quá ăn không có cá, thật muốn nghiêm túc đi tra, toàn thiêu hạ trừ hai tên đầu Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết đó, tìm đâu ra mấy thanh quan sạch sẽ.

Song đám quan viên này, không phải không cho các ngươi tham, nhưng các ngươi sao có thể tham quá đáng như vậy, điên cuồng như vậy, ngu xuẩn như vậy! Đây không phải tát ao bắt cá sao? Càng bức hơn là, y rõ ràng hận đến gần hộc máu, nhưng cũng không thể giết chết toàn bộ đám quan viên này, nếu không thiêu hạ đâu còn người nào có thể an tâm làm quan.

Thỉnh thoảng bắt mấy tham quan xử trí một chút để tạm trấn an bách tính, cảnh cáo quan viên là cần thiết, nhưng làm rõ một vụ lại một vụ bê bối không thể gắp người quy mô lớn ầm ĩ như vậy trên quan trường, thì uy tín của triều đình mất sạch, ngay cả quản trị tất cần cũng không thể thuận lợi tiến hành nữa. Cho nên y không thể không tạm thời nói lỏng chuyện lùng bắt Lư Đông Ly một nhà, ứng phó hỗn loạn trước mắt rồi nói sau.

Để ổn định lòng bề tôi, y không thể nề hà, cho dù là cố kiên trì đưa đầu chịu tiếng mắng của dân gian, cũng chỉ có thể tận lực xử trí rộng lượng. Vốn y mấy năm qua làm Hoàng đế, bởi vì cực chú ý công phu bề ngoài, danh tiếng ở dân gian vẫn không tồi, mỹ danh anh chủ minh quân, nhân thiện chi chủ trước nay chưa từng thiếu, nhưng chỉ trong khoảng thời gian hai tháng này, đám nhân vật thanh lưu việc thì không làm được, miệng thì giỏi mắng người nhất kia, đã lặng lẽ đem những lời hôn quân dung chủ, truyền ra khắp lão bách tính bình thường.

Mẹ kiếp, làm Hoàng đế dễ dàng như vậy chắc? Nếu chém đầu tịch biên rút gân lột da có thể chế được tham niêm, trên đời này đã chẳng có tham quan. Hiện

tại các ngươi bảo ta giết hết đám quan tham tiền, kẻ nào thay ta quản lý quốc gia lớn thế này? Cái đám chẳng hiểu cái khỉ gì đó, càng không cần làm việc, càng lăm lời thừa thãi!

Suốt hai tháng ròng, những hỗn loạn bê bối này vẫn chưa từng ngừng, mỗi khi nhìn thấy một tập báo cáo tham ô lại ra sao thế nào mới, Triệu vương không khỏi uất nghẹn một phen. Pháp phồng nôn nóng, tâm thần bất định một thời gian dài, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự kiện khang của y. Liên tục ăn không ngon, ngủ không yên, Thái y cố kiên trì đưa ra cảnh cáo, lại bị Triệu vương mắng một trận rụt về.

Dưới tình hình thế này, Triệu vương tạm thời không quản được sự tình của Lư Đông Ly nữa, Lục Trạch Vi vì thế cũng ẩn ẩn may mắn thay Lư Đông Ly. Dù sao gia đình họ hiện tại đã trốn thoát đại nạn, hẳn là tránh đến nước khác rồi. Với Triệu quốc, với Triệu vương, họ đã vô hại, y cũng không nỡ chỉ vì Triệu vương muốn trút một hơi ác khí như vậy mà chém tận giết tuyệt họ.

Nhưng mà, hôm nay, sự phẫn nộ của Triệu vương lại không phải bởi vì một loạt sự kiện này, mà là có một phiền toái lớn mới xuất hiện trước mắt.

Một phần, là mật tín tới từ Trần quốc, một phần khác, là một phong quân báo sáu trăm dặm khẩn cấp quân đội đóng ở duyên hải gửi đến.

Lục Trạch Vi cúi nhìn hai xấp trên cùng của mớ công văn đã sắp xếp lại trên tay, thở dài thườn thượt. Đứng dậy đi đến bên ngự án, lại đặt công văn lên.

Trên đời này những chuyện không thể làm gì tùy thích nhiều lăm. Cho dù là Hoàng đế thì thế nào. Quốc sự nan đề trùng trùng này đè xuống, cho dù ngươi nổi nóng hơn, ném đồ xa hơn, cuối cùng không phải cần nhặt lại từng cái, lại từng cái xử lý một lần nữa.

Triệu vương một quyền giáng mạnh lên bàn: “Ngươi nói vì sao Trần quốc bỗng dung đưa ra yêu cầu như vậy?”

Trần quốc là quốc gia duy nhất muôn vượt qua sa mạc công kích Triệu quốc, trước kia liên tiếp công kích Định Viễn quan. Về sau Triệu vương và vương tử Trần quốc âm thầm kết minh đình chiến, hai bên phối hợp đoạt quyền, sau khi hai người chưởng thiên hạ, liền định ra điều ước hai quốc vĩnh viễn không xâm nhau.

“Thứ điều ước đó, vốn chuẩn bị để xé.” Lục Trạch Vi ngữ khí lành lạnh: “Năm đó y hợp tác với bệ hạ, thứ nhất là cần bệ hạ trợ giúp, thứ hai cũng là bởi vì Trần quốc nhiều năm chinh chiến, cần nghỉ ngơi dưỡng sức. Hiện giờ đã qua gần bốn năm, quyền vị của y đã định, mà nguyên khí Trần quốc cũng khôi phục rất nhiều.”

Lục Trạch Vi than nhở: “Trần quốc dù sao cũng là quốc gia dùng võ mà lập, bang hổ lang, người trong nước cực trọng võ công. Trần vương mới lập, muốn thành lập quyền uy, thì cần một cuộc chinh chiến. Chúng ta nên may mắn, đối tượng lần này y chọn xuất chinh không phải chúng ta.”

Triệu vương nghiến răng: “Đúng vậy, Tần vương là cha vợ y, con gái mình mang theo khoản hồi môn xa hoa, y cũng trở mặt nói đánh là đánh, huống chi ta với y chẳng qua là quan hệ hợp tác tạm thời. Thế nhưng, y mở miệng là đòi một vạn ngựa tốt, xem như ủng hộ của bang huynh đệ chúng ta đây với y, làm sao có thể? Chúng ta không có mục trường tốt, chiến mã loại tốt luôn cực quý giá, năm đó Định Viễn quan thời toàn thịnh, kỵ binh tốt nhất cũng chỉ không đến ba nghìn. Một vạn thớt chiến mã uống phí đưa cho y, Đại Triệu sẽ không còn chiến mã để dùng nữa!”

Lục Trạch Vi nhíu mày nói: “Cấp chiến mã rồi, Đại Triệu ta trong vòng mười năm, không thể trông thấy kỵ binh ra dáng nữa, nhưng Trần quốc sẽ đại tăng lực lượng. Xuất chinh Tần quốc, nếu như họ thảm bại thì thôi, nếu đại thắng, họ kèm dư uy quay đầu tiến công chúng ta, Triệu quốc ôi nguy.”

Triệu vương cười lạnh: “Nếu không cấp, chính là không niệm tình nghĩa huynh đệ, không nói nghĩa đồng minh, sau khi phạt Tần cũng sẽ quay đầu tìm

chúng ta hỏi tội. Xem ra, chúng ta chỉ có thể hy vọng họ và Tân quốc trận này thảm bại mà về.”

Lục Trạch Vi cười khổ: “Chỉ sợ rất khó. Theo tin tức thám tử Trần quốc truyền về, Trần vương lần này rõ ràng là khinh Tân quốc nội tranh hỗn loạn, cường binh Tân Húc Phi bên ngoài, Tân quốc không có quân khả dụng, mới chuẩn bị động thủ. Lần này không chỉ là Trần quốc, Vệ quốc Ngô quốc những quốc gia có kết thông gia với Tân quốc này, đều đang chuẩn bị xuất binh. Buồn cười Tân vương đắc vị bất chính, năm đó để được chư quốc thừa nhận, liều mạng gả con gái đi tú phuong, kết quả hiện tại không công bị người bắt thóp. Đám nhi tử đệ bị chèn ép đó, đều có đối tượng cậy nhờ cầu viện, người ta cũng có cái cớ quang minh chính đại xuất binh chia cắt Tân quốc. Trên tay Trần vương, có thư Tân quốc tú vương tử đồng phụ đồng mẫu với vương hậu của y, Đại Tân tam công chúa tự tay viết, bày ra khẩu hiệu là Tân vương tuổi già dốt nát, tàn sát con ruột, cho nên y phải phát binh đi cứu tiểu cữu tử, thuận tiện trợ giúp Tân quốc quay về ổn định...”

Lục Trạch Vi thoảng chầm chừ, nhíu mày nói: “Trước đó không lâu, Vệ quốc phái sứ thần đến Trần quốc, trao đổi đại sự hai nhà hợp binh đánh Tân. Sau khi Triệu Thần của Vệ quốc đến Trần quốc không lâu, Trần vương liền viết phong mật tín này cho bệ hạ.”

Triệu vương không hề để tâm, lắc đầu: “Trạch Vi ngươi nghĩ nhiều rồi. Tranh chấp giường, há cho người khác ngủ yên. Trần vương sớm muộn sẽ đối phó chúng ta, Vệ quốc cách chúng ta quá xa, hẳn là chuyện không liên quan đến họ, thời gian này, hẳn chỉ trùng hợp.”

Bản thân Lục Trạch Vi cũng không nắm chắc lắm, càng không có chứng cứ, thấy Triệu vương thái độ như thế, cũng chỉ thở dài một tiếng, bỏ xuống không nhắc thêm nữa.

Triệu vương lại hờ lạnh một tiếng: “Vô luận thế nào, trận này sớm muộn phải đánh. Đã cấp cũng đánh, không cấp cũng đánh, tất nhiên là tuyệt đối không thể

cấp. Mật tín này dù sao không phải quốc thư chính thức, khỏi cần cầm đi triều nghị, đám đại thần kia vừa nghe nói sắp đánh nhau, còn không phải mỗi kẻ đều như mất hồn, một đám khiếp nhược! Trái lại hạm đội lâu thuyền kia của Ngô quốc, bỗng nhiên đến bờ biển Triệu quốc ta diễu võ dương oai, chuyện này ngươi thấy thế nào?”

Lục Trạch Vi cúi nhìn công văn sáu trăm dặm khẩn cấp nằm trên cùng ngự án, cũng chau mày. Đối phương nếu không có hảo ý, hoặc là nảy sinh xung đột... Thủy quân Triệu quốc, vô luận thế nào đều không phải đối thủ của người ta.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 126 : Diễu Võ Dương Oai

Đội tàu Ngô quốc, nói là đến buôn bán.

Cả mươi ba chiếc thuyền đồ sộ, gió tung buồm trắng, trên đỉnh cột buồm cao cao, người phụ trách theo dõi an tọa trên bình đài con con mà nhìn xuống.

“Thương thuyền” “buôn bán” này, vĩ đại uy vũ đến mức khiến thủy sư chiến hạm lớn nhất Triệu quốc cũng phải thua chị kém em. Mà những chiếc xuồng hộ vệ đi theo bảo hộ thương đoàn này, đâu trái lại chẳng phải dọa người, nhưng thân thuyền nhỏ dài hình giọt nước kia, trên thân thuyền chỉnh tề một loạt tiễn khẩu đóng chặt, tốc độ rẽ nước khủng bố, sao có thể không khiến người nhìn mà sợ!

Ngàn dặm ven bờ, bách tính kinh hoàng truyền báo, chạy đi bẩm báo. Thủy sư duyên hải Triệu quốc khẩn cấp chuẩn bị chiến tranh, mà người ta lại chỉ nhẹ nhàng bâng quơ, không nhanh không chậm tháo dỡ hàng hóa, không ngừng giao dịch với bách tính duyên hải rất ra dáng.

Có một con mãnh hổ ăn thịt người như vậy tản bộ ở ven bờ này, thủy sư tướng quân nào còn ăn ngon ngủ yên nổi. Nhưng nếu nói phải đi đụng vào thuyền Ngô quốc này, muốn trực xuất họ... Ai dám động thủ đi vuốt râu hùm, ai dám gánh trách nhiệm, đi chọc giận một đối thủ thực lực thủy sư đệ nhất thiên hạ.

Vì thế, các thủy sư tướng quân đều án binh bất động, chỉ biết truyền từng phần cấp báo về kinh thành, sau đó cả Triệu vương cũng vô cùng khẩn trương nỗi giận theo.

Thủy quân Triệu quốc rất kém cỏi, điều này thì không thể đơn thuần trách

Hoàng đế vô năng. Trên thực tế, trong thời đại quốc gia phân tranh không ngừng này, cho dù thủy quân mạnh hơn, vẫn chỉ có thể dùng làm phụ trợ cho lục quân, muốn chiếm lĩnh thành trì, thôn tính quốc thổ, vẫn phải dựa vào nhân mã đi xông pha chiến đấu, mà tác dụng chủ yếu thủy quân có thể dấy lên, trừ phi là ở vùng sông nước sông ngòi chằng chịt, bất quá là chuyển vận mà thôi. Với kỹ thuật thời đại này, vốn không đủ để chế tạo thuyền lớn có thể đi ngoại hải, cho nên tuy rằng Triệu quốc có đường bờ biển rất dài, vẫn không hề quá khẩn trương nước khác sẽ thông qua hải chiến công kích nước mình.

Muốn thành lập một hạm đội hùng mạnh, kỳ thật cũng không khó. Nhưng điều kiện tiền đề là, người có tiền để đốt. Chế tạo, bảo dưỡng thuyền, bồi dưỡng thủy thủ người lái, đều là chuyện phí rất nhiều tài lực *** lực. Mà Triệu quốc khép kín tự thủ, quốc khố trước giờ không đủ, lại luôn trọng văn khinh võ, sức chiến đấu của quân đội vốn đã không xong, may mà trước có Phong Kính Tiết Lư Đông Ly huấn luyện Định Viễn quân, sau có Triệu vương đăng cơ, chỉnh võ tu văn, luyện binh quy mô lớn, trọng dụng chư tướng Định Viễn quan, làm cho địa vị của võ tướng cùng chiến lực của quân đội quốc gia tăng trên diện rộng, nhưng mà thủy quân này... Triệu quốc lại vẫn chưa từng chỉnh đốn, cũng vẫn không có điều kiện đi phát triển.

Tương ứng, trong mươi mấy năm qua, Tiêu gia Ngô quốc lại là dị quân nổi lên, dùng tiền nệ ra một vương triều buôn bán đường thủy. Họ phái người dùng khoản lớn tìm kiếm những thợ thuyền khéo, không tiếc vốn chế tạo thương thuyền hàng hải thích hợp, cùng với chiến thuyền có thể hộ vệ thương thuyền. Trên biển, có thể đi sâu vào biển thêm một dặm, là có thể bớt bao nhiêu đường vòng, bớt bao nhiêu thời gian. Sau khi đội thuyền lập nên, họ băng vào ưu thế kỹ thuật lớn mạnh, lui tới giữa những bờ biển ngoắt ngoéo, buôn bán đặc sản các quốc, bởi vì cơ hồ là ăn một mình, đúng là một vốn bốn lời.

Năm đó khi Ngô vương lên từ thảo莽, chuyển chiến các nơi, tìm cầu Tiêu gia tương trợ, sau khi Tiêu Ngô liên minh, Tiêu gia ùn ùn cung cấp tài lực vật lực nhân lực hòng duy trì đại nghiệp của Ngô vương. Chờ sau khi Ngô quốc thành lập, Tiêu gia có công chống trời, được đất phong chư quận duyên hải, lại dứt

khoát phái nhân thủ đi thiêu hạ các quốc tìm kiếm những thợ khéo xuất sắc. Họ tạo thuyền, cũng giống như trước đây, hoàn toàn không tiếc vốn gốc, đai ngộ cao tất cả công tượng, khiến người đọc sách thiêu hạ đều đỏ mắt. Thậm chí công tượng có cách tân, có thể cải tiến tác dụng cho tính năng của thuyền, còn có thể nhờ công được quan, từ người thợ hèn mọn mà trở thành kỹ quan được triều đình Ngô quốc tán thành.

Ban đầu, cách làm của Tiêu gia, khiến thiêu hạ liếc xéo. Không quốc gia nào tán thành hành vi hậu đai thợ này. Ngay cả nội bộ Ngô quốc, tấu chương buộc tội Tiêu gia quá hậu đai thợ thủ công, khiến sĩ đại phu thiêu hạ lạnh lòng, cũng đủ để chất thành một ngọn núi con. Song Tiêu gia quyền cao thế lớn, với Ngô vương lập quốc lại có công bất thế, hoàng hậu Ngô quốc lại là tiểu thư Tiêu gia, địa vị của họ căn bản không ai có thể dao động.

Thuyền Tiêu gia tiếp tục tạo, sinh ý tiếp tục làm, thợ thủ công tiếp tục được ưu đãi. Thuyền tạo càng ngày càng hùng vĩ, vận chuyển khoảng cách càng ngày càng xa, phạm vi càng ngày càng lớn. Nơi Tiêu gia trú chân càng ngày càng phồn vinh náo nhiệt, từ bờ biển Tiêu gia ra, dọc đường mấy chục hòn đảo lớn nhỏ đều bị Tiêu gia xây dựng thành từng vương quốc náo nhiệt nho nhỏ. Bất cứ quốc gia nào có cảng biển, đội tàu Tiêu gia đều có thể đến. Tuy rằng trên danh nghĩa mà nói, Tiêu gia chỉ là tộc ngoại thích của Ngô quốc, nhưng thực lực đơn độc của Tiêu gia, thực tế đã tương đương với một tiểu quốc độc lập. Mà những hạm đội hộ tống nói là vì bảo hộ thương thuyền mà thành lập đó, càng có thể dễ dàng đánh ngã thủy sư thiêu hạ các quốc.

Họ lập nghiệp cực nhanh, chờ người thiêu hạ đều nhìn ra lợi lộc, muốn noi theo muốn chèn ép muốn chia một bát canh, Tiêu gia đã thành bá chủ. Nếu muốn đạt tới quy mô có thể chống lại đội tàu Tiêu gia hiện tại, đầu tiên, đầu tư tài chính dù là dốc sức một nước, cũng là trứng chơi đá. Huống hồ cho dù có tiền, người có thể làm ra thuyền tốt như vậy sao? Trong phạm vi mấy ngàn dặm, thợ thủ công tốt nhất thiêu hạ đều ở Tiêu gia, bị Tiêu gia bảo hộ như tài phú quý giá nhất, đến cả Ngô vương muốn khoét một góc từ đó, cũng không điều động được một người.

Song đội tàu Tiêu gia lại không phải hải quân Ngô quốc. Trên thuyền chặng qua là người Tiêu gia thuê, lui tới cảng khẩu các quốc, cũng chưa bao giờ kiêu ngạo, luôn hòa khí sinh tài. Trừ phi có quốc gia nào dám ý thế hiếp người, không cho đội tàu Tiêu gia cập cảng, hoặc là áp thuế nặng Tiêu gia không thể khoan nhượng, khiến Tiêu gia trở mặt... Những chiến thuyền hộ tống thiên hạ vô song đó, chặng qua là dọa hải tặc mà thôi, đây mới là đạo buôn bán.

Mà lần này, đội tàu Tiêu gia lại diễu võ dương oai, hùng dũng oai nghiêm, ở bờ biển Triệu quốc chặng “hoàng kim” bao nhiêu này, quanh quẩn không đi, Triệu vương nhận liền mấy công văn sáu trăm dặm khẩn cấp, đến bây giờ đã hai ngày chưa ngủ dù là một thời một khắc.

Chỉ có thể ngơ ngác nhìn sững sờ, càng nhìn càng giận, nhưng giận hơn cũng chặng có cách nào. Không làm rõ được ý đồ chân thực của Tiêu gia, y lại không dám cầm lên triều thương nghị, đối với cái tâm khiếp chiến của đám thần tử Triệu quốc, y không thể rõ ràng hơn. Cho nên rốt cuộc chỉ có thể một mình tự mình buồn bực. Thật sự chịu hết nổi, mới bùng nổ mà ném đồ trên bàn văng đầy đất.

Đáng tiếc, hành vi ngu xuẩn mà kích động kiểu này, không thể trợ giúp mảy may với toàn bộ tình thế.

Đối với hành động của Tiêu gia, bản thân Lục Trạch Vi cũng nghĩ mãi không hiểu. Đội tàu Tiêu gia vẫn đều chỉ quy quy củ củ buôn bán, chưa bao giờ tham gia quốc sự. Đến bất cứ quốc gia nào, họ đều sẽ phái sứ giả và thuyền con đi thông báo trước, cũng nguyện ý đặt mình dưới sự giám thị của thủy quân đối phương, đây mới là người tốt ta tốt mọi người đều tốt. Với thế lực hùng mạnh của Tiêu gia, Ngô vương không thể để thủy sư Tiêu gia đi công kích nước khác, khuếch trương thế lực của mình nữa, Tiêu gia căn ở Ngô quốc, cũng không nên tự tiện xung đột biên giới, làm Ngô vương nghi kỵ.

Như lần này đây, hoàn toàn không chào hỏi, ngang nhiên kéo cả đội tàu đến,

lượn qua lượn lại ở duyên hải quốc gia người ta, việc vô lý này vì đâu mà đến.

Lực lượng tình báo Triệu quốc bên ngoài vốn yếu, Ngô quốc và Triệu quốc lại không tiếp giáp, lúc này Lục Trạch Vi với tình huống nội bộ Ngô quốc hai mắt bôi đen, cúi đầu nhìn xấp công văn khẩn cấp mình đã xem đi xem lại hơn chục lần này, vẫn hoàn toàn không đoán ra ý đồ của Ngô quốc hoặc Tiêu gia, trong lòng như bị đè tảng đá ngàn cân, trên trán từ từ vã mồ hôi.

Triệu vương nhìn y chăm chú, hồi lâu mới hỏi: “Ngươi xem... Ngô quốc... Có phải là đã thuyết phục Tiêu gia không giữ nghiêm trung lập nữa, chuẩn bị mượn thương đội này, chuyên chở quân binh vô giới, muốn động thủ với Đại Triệu ta.”

Lục Trạch Vi chua xót lắc đầu: “Họ lần này rốt cuộc là thị uy đơn thuần, hay là để dò đường, không có bất cứ tình báo nào, thần thật sự chẳng thể nào phán đoán. Trước mắt có thể làm, chỉ là truyền chiêu thủy sư tướng lĩnh duyên hải, chỉ cần đội tàu Ngô quốc họ không động thủ, quân ta cứ tận lực ẩn nhẫn, chỉ lấy theo dõi điều tra làm yếu vụ. Trước mắt, chúng ta không có thực lực đi đắc tội thủy sư Tiêu gia. Chờ sau khi họ đi rồi, lại phái hàng loạt thám tử đi Ngô quốc, đồng thời dốc sức chỉnh đốn thủy sư.”

Triệu vương thở dài thườn thượt: “Chuyện đến bây giờ, cũng chỉ có như thế. Nhưng chỉ là giữa lúc gấp gáp, căn cơ chưa lập, phái thám tử đi sơ cũng chẳng thăm dò được gì, về phần chỉnh đốn thủy sư...”

Trong ngữ khí của y là khuất nhục và bất đắc dĩ không nói nên lời: “Hiện giờ quốc gia loạn trong giặc ngoài, mọi việc không ngừng, chúng ta lấy đâu ra tiền chỉnh đốn thủy sư? Cho dù là dốc hết tất cả quốc khố, không mất khoảng thời gian mười năm, cũng chẳng thể thành lập một nhánh quân đội có thể đối kháng thủy sư Tiêu gia.”

Lục Trạch Vi lặng thinh không nói, cảm giác vô lực khi mắt thấy quốc gia bị dị quốc uy hiếp vô lễ như thế, lại chẳng làm được gì, bao phủ y rất sâu.

Triệu vương đứng lên, quay đầu nhìn tấm địa đồ sơn hà tốt đẹp trên tường kia. Trong mắt là ngọn lửa nóng rực. Ánh mắt y hơi cuồng loạn mà nhìn quét qua lại địa đồ, nghĩ nếu Trần quân xâm chiếm, nên phái người nào đối kháng, nếu Ngô binh xâm nhập, lại nên làm sao cho phải.

Y đi đến trước địa đồ, ngón tay xẹt qua một đường theo sơn xuyên hà lưu, mỗi khi đến một trạm gác trọng địa thì hơi dừng lại, nghĩ tướng có thể dùng, binh có thể động.

Những năm gần đây, y trọng dụng chư tướng Định Viễn quan, đem phuơng pháp luyện binh của Định Viễn quan phổ biến ra toàn quốc, hiệu quả rõ ràng. Nếu Trần quân đến, lấy Mông Thiên Thành làm soái, dựa Định Viễn quan cự địch, hẳn không quá đáng ngại, chỉ là, chỉ là... chỉ là... chỉ là, vạn nhất Ngô quốc thừa cơ đồng thời từ trên biển đổ bộ quấy nhiễu...

Cựu bộ chư tướng Định Viễn quan mặc dù đều rất xuất sắc, nhưng có chuyện Lư Đông Ly ở đó, để bất cứ ai trong họ làm soái, thống lĩnh tam quân, y đều không yên tâm. Quan trọng hơn là, nếu hai lộ đồng thời tác chiến, quân đội Triệu quốc hiện có, có thể ứng phó được không? Tài lực trứng chọi đá của quốc gia này, có thể cầm cự được không!

Ngơ ngác nhìn địa đồ, nhất thời trăm ngàn mối đều ở trong lòng, Triệu vương thoảng lặng choạng, bỗng nhiên mở miệng phun ra một búng máu.

Lục Trạch Vi kinh hãi quay người đỡ y, gọi khẽ: “Bệ hạ bảo trọng.”

Triệu vương sắc mặt vàng vọt, vẻ mặt thảm đạm, nỗi sầu lo nôn nóng bao lâu nay, rốt cuộc lấy phương thức có tính hủy hoại như thế mà bạo phát trong cơ thể y: “Trạch Vi, nếu năm đó, nếu năm đó...”

Thanh âm của y dần dần thấp xuống, một câu, cuối cùng chưa nói hết.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 127 : Hối Từ Đâu Đến

Triệu vương cảm xúc trầm xuống, Lục Trạch Vi bình tĩnh an ủi Triệu vương, cũng lạnh lùng nhìn kỹ tâm mình. Vì sao mình lại đi theo chủ tử này, vì sao mình năm đó còn có thể giúp y làm điều ngang ngược?

Đúng vậy, nếu Triệu quốc còn Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết, Định Viễn quan tất nhiên không gì phá nỗi, khỏi cần lo lắng Trần quốc uy hiếp. Mông Thiên Thành vốn càng am hiểu thủy chiến, rút ra thủ là có thể tăng mạnh hải phòng, ứng phó Ngô quốc công kích. Có Mông Thiên Thành tọa trấn, cho dù hải quân Tiêu gia nhất thời không thể địch, họ cũng có thể bố trí phòng tuyến ổn thỏa trên bờ biển. Mà lấy lực ánh hưởng lớn mạnh của Phong Kính Tiết tại thương đoàn dân gian Triệu quốc, vung tay hô một tiếng, chỉ khoản tiền xoay từ chỗ thương nhân là đủ để duy trì hậu viên tiếp tế của quốc gia đối với chiến tranh, nói như thế, Ngô quốc viễn hành đến, một khi bị ngăn ngoài bờ biển, há lại có thể chém giết lâu dài với Triệu quốc!

Thế nhưng, người hối hận khó lòng chịu nổi trước mắt này, năm đó lại như muốn nhổ bụi gai cỏ độc, khẩn cấp trừ hai người kia như thế.

Quốc nạn mà nhớ lương tướng, nhưng sao cứ phải chờ tới quốc nạn mới nghĩ đến chuyện phải nhớ lương tướng!

Hai người kia, năm đó thật sự là không thể không trừ sao?

Họ chẳng qua là thuần thắn. Họ chẳng phải đối thủ và lực cản của Thụy vương năm đó. Họ chẳng qua là không chịu xin góp sức cho vương tử y đây, mà chỉ chịu trung với triều đình. Họ hiệu trung đã là triều đình, chỉ cần Thụy vương trở thành Triệu vương, thì họ làm sao không chịu hiệu lực vì y. Đã như vậy thì vì

sao nhất định phải kỵ tài đố tài, hận họ không chịu lập tức cho mình dùng, nhất định phải giết cho vui?

Không giết Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly, lấy uy thế của y lúc trước, chẳng lẽ không thể đăng cơ, không thể lật Cửu vương. Chẳng qua, y sẽ cần ẩn nhẫn lâu hơn một chút mà thôi. Những hâm hại lúc trước đó, bất quá là y nhìn ra thời cơ, có thể mượn đây nhanh chóng lật Cửu vương, lại thừa thế hợp tác cùng vương tử Trần quốc, thuận gió mà lên, lập tức ngồi trên ngai vàng kia, thuận tiện xả một hơi khó chịu khi năm đó bị Phong Kính Tiết cự tuyệt thế thôi.

Chỉ vì đi lên vị chí tôn nhanh một chút, chỉ vì năm giữ quyền thế đơn giản hơn... Vì dã tâm hùng hực không kiên nhẫn kia, y đã trừ họ như vậy, không chút do dự.

Mà chỉ có hiện tại, chỉ có hiện tại. Đôi mắt với cục diện gian nan thế này, y mới biết ảo não. Chỉ có thời điểm cảm thấy người bị y hại, kỳ thật hiện tại dùng được, y mới biết hối hận.

Lục Trạch Vi buồn bã. Mình lúc trước rốt cuộc là vì sao, để phù y lên ngai vàng, không tiếc hết thảy.

Lúc ban đầu... Hết thảy dường như đều hợp tình hợp lý như thế. Y hình như đã hy vọng có thể vì nước vì dân mà có một phen hành động, hình như đã nghĩ muốn quốc gia suy sút này phú cường, cho nên y muốn chọn một quân chủ triển vọng để đi theo.

Mà vì quân chủ triển vọng này có thể đi lên ngai vàng chí tôn, bắt đầu đao to búa lớn chỉnh đốn. Thế thì hy sinh tất yếu, giết chóc tất yếu, hủy diệt tất yếu... không có gì là không đáng.

Ngay cả đã biết câu chuyện về Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly, ngay cả biết được hết thảy y đã làm với họ, cũng chưa từng cho đó là sai.

Y không phải Lư Đông Ly. Y sẽ không ngu ngốc dựa vào lực lượng của một

người để đi phấn đấu. Ngọn nến chỉ có ở chỗ cao mới có thể chiếu rọi càng nhiều nơi hơn, mà chỉ có đế vương mới có thể đứng ở chỗ cao nhất. Như vậy, vì có thể để một quân chủ đầy hứa hẹn đứng được lên đó, cho dù muốn y nhuộm máu tanh đầy tay, lại có gì quan trọng.

Chỉ là năm đó sau khi nghe Thụy vương kể câu chuyện kia, y rất lâu không thể bình tĩnh, sau đó liền bắt đầu thu thập hết thảy thi văn tấu chương sách luận của Lư Đông Ly một cách điên cuồng.

Quan viên đơn thuần ngây thơ kia đúng là buồn cười, bởi vì y cứ kiên trì chính nghĩa, đạo nghĩa khi mình còn trẻ cũng từng tin tưởng, cũng từng kiên trì.

Y sớm đã chẳng còn chấp nhặt, sớm đã ném phăng những gánh nặng đó, mà người kia lại vẫn có thể cao giọng cười, lớn tiếng gọi tên bằng hữu, có thể đổi mặt với đại quân địch quốc gào thét mà đến, không lùi nửa bước, có thể dưới trời trong trăng sáng, cười uống mỹ tửu, có thể tại mọi thời điểm, cười nói một tiếng, ta cả đời này, hỏi lòng không thiện, không hận không hối.

Từng cho rằng, mình điên cuồng nghiên cứu nét chữ của y như thế, chỉ là cao cao tại thượng, sáng suốt cảm khái loại cổ hủ đó, hoài niệm những dũng khí và ngây thơ mình cũng từng có. Y mỗi ngày nhìn bút tích của Lư Đông Ly, lại vẫn không thể nhìn rõ.

Mãi khi quân chủ y nhận định y trợ giúp, thật sự thành tựu đại nghiệp mình mong đợi, mầm bắt an ẩn ẩn trong lòng y đó, mới bắt đầu lan tràn nảy sinh như nỗi điên.

Vương gia của y, đã làm Hoàng đế. Quân chủ anh minh, thông tuệ, thấy rõ chỗ chứng kết của quốc gia kia, đã bước lên đế vị. Thế mà hết thảy lại chẳng như y đã tưởng, lập tức có sự thay đổi long trời lở đất.

Lại trị đương nhiên phải chỉnh đốn, thế nhưng liên lụy lợi ích của quá nhiều người, cũng nhất định sẽ dao động sự ổn định của vương tọa. Quyền lợi của văn quan đương nhiên phải chèn ép, nhưng võ tướng trong tay ủng binh quá trọng,

Hoàng đế há có thể yên tâm!

Lão bách tính có thể sống tốt, đương nhiên là vinh quang của Hoàng đế, nhưng nếu phải cướp đoạt lợi ích của sĩ tộc để thỏa mãn yêu cầu của bình dân, đương nhiên phải nghĩ lại. Dù sao quân vương là chung thiên hạ với sĩ phu, mà không phải chung thiên hạ với thứ dân.

Xem đi xem đi, hết thảy hết thảy, khó khăn như thế. Cố kỵ trùng trùng, ẩn hoạn tầng tầng, sao có thể không bức người cất bước khó khăn.

Khi đứng ở ngoài cuộc vương tử tự nhiên có thể hùng tâm tráng chí, có thể chính khí vạn dặm. Nhưng mà thân trong cuộc, đã là người được lợi ích lớn nhất, ai lại chịu dùng phú quý quyền thế của mình để cược quốc vận này nữa?

Lục Trạch Vi biết mình không thể trách y, nhân tâm như thế, nhân tính như thế, làm thần tử, cũng nên thông cảm cho chổ khó của quân chủ.

Chỉ là, khi hết thảy đều đã đến trước mắt, làm sao y có thể không cầm lòng không nổi mà nghĩ, mà thẹn...

Thì ra một người có thể vì trèo lên trên mà hoàn toàn không từ thủ đoạn, tự nhiên cũng có thể vì bảo toàn quyền lực của mình càng tốt hơn mà coi thường hưng suy của quốc gia.

Năm đó Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết cự tuyệt Thụy vương, phải chăng là vì kỳ thật họ vừa nhìn đã nhìn thấu y.

Người thông minh, không có nghĩa là người giỏi làm việc. Người nhìn rõ vấn đề, không có nghĩa là có thể giải quyết vấn đề.

Hóa ra, họ... mới là đúng sao...

Bao nhiêu lần, y ngỡ ngàng nghĩ như vậy. Khờ dai như vậy, ngu xuẩn như vậy, phấn đấu cô đơn như vậy, chiến đấu với gần như cả thế giới, không có bất cứ thỏa hiệp và khuất phục nào, hóa ra như vậy, đối với quốc gia này, mới là

đúng sao?

Nhìn cái gọi là “thay đổi” chậm chạp đến mức gần như đình trệ của quốc gia này, đủ loại hành vi năm đó y vì mau chóng để Thụy vương đăng vị đã làm, tất cả dỗng dạc không ngượng, tất cả không từ thủ đoạn, đều là sỉ nhục, đều thành trò cười.

Mỗi một đêm, y đều sẽ giật mình thức giấc giữa ác mộng, vĩnh viễn không thể quên, từng ánh mắt oán độc của người chết trong âm mưu. Máu dính trên tay, gột cũng không sạch nổi, cứ như vậy, đêm đêm tản ra mùi tanh tươi mới trong giấc mộng của y.

Mình năm đó, là bởi vì cái gì, lại bỏ qua đủ loại báo động trong lòng. Y là bởi vì cái gì, lừa mình dối người, sa thành một đồng lõa tranh vị thuần túy.

Y còn dám nói hết thảy y làm đều là vì Triệu quốc, mà không phải bị tư tâm công thành danh toại, lưu danh thiên cổ kia mờ mắt.

Triệu vương hiện tại đã không còn *** lực nghĩ đến Lư Đông Ly nữa, Lục Trạch Vi lại luôn không thể ức chế mà nghĩ đến y.

Người vì quốc gia từ bỏ hết thảy, cuối cùng lại bị quốc gia vứt bỏ hãi hùng, nếu biết quốc gia đang bị nước khác uy hiếp áp bức, y lại sẽ lựa chọn làm thế nào.

Y xuất thần nghĩ như vậy, cơ hồ hơi ngây ra.

Ngoài ngự thư phòng, bỗng nhiên truyền đến tấu báo lớn tiếng: “Bệ hạ, quân báo sáu trăm dặm khẩn cấp.”

Lục Trạch Vi nhướng mày, mà Triệu vương cũng lập tức đứng vững: “Cầm vào đây.”

Lục Trạch Vi rảo bước đến trước cửa, đưa tay mở cửa, ngoài cửa đã có một nội thị, quỳ một gối xuống đất, hai tay giơ cao cấp báo. Lục Trạch Vi một phen

tiếp nhận, trở tay đóng cửa, lại quay người trở về trước mặt Triệu vương, đê lên.

Triệu vương lấy gần như là đoạt, gấp không thể chờ mà mở ra xem ngay, vừa nhìn sắc mặt đột nhiên đại biến: “Lư Đông Ly...”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 128 : Ngược Đường Mà Phi

Trịnh Tuyệt đối với Khúc công tử thần bí này, hiện tại bội phục sát đất. Trừ Phong Kính Tiết năm đó, Trịnh Tuyệt chưa từng bội phục một người nào như thế.

Vốn đoàn người họ dễ dàng đến một cứ điểm nhiều năm tiến hành khác của Thương Thiên trại, Khúc công tử dặn họ thay hình đổi dạng như thế nào, sau khi làm kiểu khác, liền dẫn gia đình Lư Đông Ly rời đi. Trịnh Tuyệt làm sao mà yên tâm được, kiên trì tự dẫn chục thủ hạ dọc đường đi theo bảo hộ.

Nhưng sau hai tháng này, hắn phát hiện Khúc công tử người ta căn bản thật sự không cần bất cứ ai bảo hộ.

Mặc kệ đến địa phương nào, y đều có cách kiểm lô dẫn văn thư hoàn toàn hợp pháp, các loại chứng minh thân phận bất đồng. Mặc kệ bị người nào tra hỏi, y thuận miệng là có thể báo ra lai lịch gia phả của mọi người hoàn toàn không sơ hở.

Một cuộc đào vong, y lại tự tại thoải mái như du sơn ngoạn thủy. Đi đến đâu cũng thăm suối thăm thác, tìm thanh sơn u cốc, lên lầu cao, uống rượu ngon, đi nơi phồn hoa nhất du ngoạn, gọi các món ngon danh tửu ngon nhất quý nhất, ở tửu lâu tốt nhất, thậm chí còn một mực mua mấy nha hoàn tiểu đồng tốt nhất để chăm sóc mẫu tử Tô Uyển Trinh.

Nhân phu thê phụ tử người ta thăm thiết bên nhau, y lại lén dẫn theo đám đệ tử sơn trại họ chạy tới kỹ viện đắt nhất, tìm cô nương xinh đẹp nhất nói cười đùa giỡn. Đám “hộ vệ” họ đây hoàn toàn lưu lạc thành đám lâu la rảnh rang hưởng phúc.

Y nhàn nhã tự tại như vậy, thế nhưng quan phủ nhất định không bắt y.

Thứ nhất, thuật dịch dung của y xuất thần nhập hóa, thay đổi tướng mạo của mọi người để ứng phó quan sai quá mức dễ dàng. Thứ hai, trong đoàn người họ, thêm một đống nha hoàn tiểu đồng, hoàn toàn không hợp với tư liệu một đám nam nhân một nữ tử một tiểu hài bên quan nhận được, ai có thể ngờ người đào vong mãn cảm như vậy, trên đường đào vong lại còn có thể thoải mái, không ngừng thu người lạ bên cạnh. Thứ ba, y hành sự rất nhàn nhã, ra tay rất rộng rãi, hoàn toàn không hợp với hình tượng sơ hãi đào vong trong tâm lý mọi người. Quan sai kiểm tra có ấn tượng từ đầu, căn bản không nhìn họ như nghi phạm. Thứ tư, cũng chính là điểm quan trọng nhất, mặc kệ họ đến đâu, địa phương luôn sẽ phát sinh mấy đại sự hiệp khách làm phiền quan phủ, nháy mắt thu hút lực chú ý của mọi người, lực lượng chủ yếu của bên quan đều dùng để lùng tìm hiệp khách đến vô tung đi vô ảnh kia, nào còn lo được tìm khâm phạm gì đó.

Trịnh Tuyệt làm sao không biết đây là thủ đoạn thông thiên của Khúc công tử, trong lòng bội phục, cũng không khỏi âm thầm suy đoán, Phong Kính Tiết năm đó, rốt cuộc ở thiên hạ các nơi, kết bao nhiêu thiện duyên, để lại bao nhiêu lực lượng ẩn phục?

Mà Lư Đông Ly đối mặt với những biến cố này, lại tuyệt không thống khoái vui mừng như Trịnh Tuyệt. Mỗi khi nghe được những vụ bê bối của quan viên đó, vẻ mặt y vô luận thế nào cũng vẫn nặng nề. Nghĩ đến hành vi của đám quan viên, điên cuồng đáng khinh, chỉ vì cái trước mắt như thế, mà bách tính trừ cui đầu chịu đựng thì không còn biện pháp nào khác, tâm tình y sao có thể bình tĩnh được.

Vốn y cũng cho là Phong Kính Tiết sẽ mau chóng an bài mọi người rời khỏi Triệu quốc. Không ngờ hành vi của Phong Kính Tiết lại nhàn nhã tự tại như thế. Y cũng không sوت ruột truy hỏi, ngược lại bắt đầu cùng Phong Kính Tiết hưởng thụ cuộc sống như vậy.

Dắt thê dẫn tử đạp khắp non sông tươi đẹp, ngắm hết cảnh đẹp thiên hạ. Cuộc

sống khoái ý như vậy, đúng là trước kia chưa từng có. Cho dù là khi tân hôn, y cũng chưa từng làm bạn với thê tử như thế.

Lúc du lâm, y vẫn không tự giác mà chú ý sinh kế của bách tính.

Đây là tật xấu lưu lại sau nhiều năm làm quan, đến nơi nào cũng sẽ rất tự nhiên mà nhìn hỉ sắc sầu dung của bách tính, chú ý vật giá thị trường, xem độ phồn hoa của thành thị. Mà y còn làm Nguyên soái vài năm, cho nên hiện tại còn thêm một tật xấu mới. Mỗi khi đến một chỗ hiểm sơn kỳ phong, trạm gác trọng địa, sẽ nhịn không được cùng Phong Kính Tiết thảo luận tình hình quan binh trú thủ, phương thức phòng vệ nơi đây. Khi hưng trí nổi lên, hai người bày sa bàn, bằng quan ải trước mắt, đều tự thiết tưởng ngươi công ta thủ, phải làm sao giao chiến, làm sao đối địch.

Mỗi khi nhìn hai người họ tay vung mắt nhìn, sướng luận quốc kế dân sinh, quân ngũ đại kế, đám cường đạo Trịnh Tuyệt nghe là đau to như đau, đau váng mắt hoa. Tô Uyển Trinh lại luôn mỉm cười, mặt mày ôn nhu, chưa từng can thiệp quấy rầy cuộc nói chuyện của họ, chỉ ở một bên dạy con. Mắt nàng vẫn bất tiện, mà Tiểu Anh Nhược thì vô cùng lanh lợi, khi rượu trong bình của phụ thân và thúc thúc hết, cẩn thận thay mẫu thân rót đầy cho họ.

Vội vàng như thế hết hai tháng, Phong Kính Tiết lúc này mới tuyên bố, họ phải chuyển hướng đi về nơi duyên hải nhiều thuyền, chuẩn bị rời khỏi Triệu quốc.

Trịnh Tuyệt cũng không biết mình thở phào nhẹ nhõm, hay là tiếc nuối, than thở: “Khúc công tử, cậu cuối cùng cũng phải đi đến bờ biển. Ta còn cho là cậu định dạo chơi khắp Triệu quốc trên dưới hai ba năm rồi mới bàn chứ.”

Phong Kính Tiết cười ha ha: “Muốn rời khỏi Triệu quốc, chỉ có hai đường chính, một là đi Định Viễn quan, một là đi đường biển. Dù sao ta không thể dẫn họ đi những đường nhỏ nguy hiểm trong sa mạc đó. Định Viễn quan có Mông Thiên Thành thủ, nhận mật chỉ của Hoàng đế, chúng ta muốn qua không dễ.

Đường biển Hoàng đế chỉ sợ cũng sớm nghĩ tới, bố phòng và kiểm tra vùng duyên hải nhất định vô cùng nghiêm ngặt. Nếu như chúng ta ngay từ đầu đã trực tiếp chạy ra biển, chỉ sợ mới đến gần bờ đã bị phát hiện. Cho nên chúng ta mới phải đi dạo khắp nơi, vui chơi một phen rồi nói sau. Người nghiêm cẩn nghiêm túc hơn, sau thời gian dài cảnh giới vô ích khó tránh buông lỏng, huống chi hai tháng qua các nơi đều sinh loạn, bản thân Hoàng đế cũng sớm chẳng còn tâm tư bắt chúng ta.”

Trịnh Tuyệt dưới sự bội phục cũng khá là hưng phấn. Tuy nói mấy năm nay lăn lộn ở võ lâm Triệu quốc rất đỗi phong sinh thủy khởi, nhưng đát cùng đạo xuất thân sa mạc, về sau lại một mực lòng vòng giữa núi rừng họ đây, thật sự chưa từng kiến thức biển. Thập phần hướng về sự tráng lệ mênh mông của biển cả.

Mà phu phụ Lư Đông Ly sau khi biết sắp phải lao ra biển khơi, rời quốc ly hương, thẫn sắc cũng luôn lưu luyến không nỡ. Từ đó về sau, một nhà ba người cả ngày ở bên nhau, cơ hồ chẳng chịu chia lìa một khắc, xuyên châ qua huyện không chú ý tình hình địa phương nữa, cũng không còn như trước kia, Lư Đông Ly thường hay uống rượu tán gẫu với họ.

Trịnh Tuyệt láng máng cảm thấy có phần bị lạnh nhạt, mắt thấy sắp phải chia tay, tuy rằng mấy người phải đến dị quốc tha hương, khó tránh trong lòng phiền muộn tích tụ, nhưng với đát chúng ta đây đã thay người vào sinh ra tử, cũng không nên lãnh đậm như vậy chứ? Muốn thăm thiết, sau khi rời khỏi Triệu quốc, một nhà các người có cả đống thời gian thăm thiết, mắc gì hiện tại đã... Ngay cả người ngoài như hắn cũng cảm thấy không thoải mái thì khó trách Khúc công tử mấy ngày nay sắc mặt khá khó coi.

Tâm tình Phong Kính Tiết không thoải mái, không chỉ Trịnh Tuyệt phát hiện, ngay cả Lư Đông Ly lòng cũng hiểu rõ. Cho nên khi vào khách *** nghỉ tạm, Phong Kính Tiết nửa đêm đến gõ cửa Lư Đông Ly, y không may ngạc nhiên, mỉm cười mở cửa giúp. Mà Tô Uyển Trinh thì nhẹ nhàng đắp lại chăn cho ái tử đã ngủ say, đứng dậy cười nói: “Vừa rồi còn đang nói với Đông Ly, lúc nào

ngươi sẽ nhịn không được phải chạy tới phân thuyết rõ ràng với chàng thì ngươi đã tới.”

Nàng vừa nói vừa mỉm cười bưng giá nến lên bàn, đặt hai cái chén: “Nguyên là dự bị ngươi đến tối sẽ qua, chàng mỗi ngày đều chuẩn bị rượu bên cạnh đó. Hài tử ngủ rồi, ta không nhìn rõ lắm, rượu mọi người cứ tự mình rót đi nhé, chỉ là nói chuyện nhỏ giọng một chút, đừng đánh thức hài tử.”

Nói rồi nàng tự quay lại ngồi xuống bên giường, cúi đầu nhìn hài tử, vẻ yêu thương đầy trong mắt.

Phong Kính Tiết biết rõ Lư Đông Ly cố ý tạo thành cục diện kiểu này, bức y không phát tác được, lại thật sự chẳng có mảy may biện pháp. Y dù sao cũng không thể cãi nhau với Lư Đông Ly ngay trước mặt vợ con người ta chứ?

Lư Đông Ly ở đây lại mỉm cười ngồi xuống, rót đầy rượu vào hai cái chén đã chỉnh lại, Phong Kính Tiết cũng chỉ đành bất đắc dĩ ngồi xuống, trực tiếp hỏi thắc: “Ngươi muốn làm gì?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 129 : Không Thẹn Lòng Ta

“Ngươi muốn làm gì?”

Phong Kính Tiết hỏi trực tiếp, Lư Đông Ly đáp bình tĩnh: “Ta muốn ở lại, ở bên ngươi.”

Hết thảy đơn giản như thế. Y nắm chặt mỗi một khắc thời gian làm bạn với kiều thê ái tử, bởi vì cuối cùng, y vẫn muốn ở lại bên cạnh bắng hữu.

Nếu không phải có Tô Uyển Trinh và Lư Anh Nhược ở đây, Phong Kính Tiết có thể trực tiếp lật bàn: “Ngươi đừng có điên được không? Ngươi cũng để tẩu tử chịu khổ bao nhiêu năm rồi, giờ ngươi còn muốn ném tẩu xuống?”

“Ta có lỗi với Uyển Trinh, nhưng mà...”

Tô Uyển Trinh bỗng ôn nhu tiếp lời: “Giữa phu thê, chưa từng có hai chữ có lỗi. Kính Tiết...” Nàng ngưng mắt nhìn sang Phong Kính Tiết: “Dù là năm khác ngươi có kiều thê ái tử, chẳng lẽ ngươi sẽ bỏ mặc Đông Ly một mình đối kháng cả quốc gia này sao?”

Phong Kính Tiết chán nản. Ta đang nói chuyện cho tẩu đó, tẩu lại đi giúp y đổi phó ta. Y có thể nỗi giận với Lư Đông Ly, nhưng với Tô Uyển Trinh rốt cuộc không thể vô lễ, chỉ đành nén giận nói: “Tẩu tử nguyên cũng không cần quá hiền đức. Nam nhân thiên hạ này đều là một kiểu, tẩu càng dung nhượng thì y càng làm càn. Dựa vào cái gì mà mỗi lần đều phải do y hy sinh tẩu và hài tử.”

Tô Uyển Trinh chỉ cười không nói. Hy sinh là gì? Tử không phải cá, đâu biết niềm vui của cá.

Chàng là Lư ĐÔng Ly, chàng là Lư ĐÔng Ly lòng chứa gia quốc thiên hạ, muốn làm rất nhiều rất nhiều chuyện kia. Chàng là nho sinh, chàng là một kẻ “sĩ”, dẫu thê thiêng xa quê ẩn cư sơn dã, cho dù an toàn không lo, cuộc sống của chàng thật sự có thể khoái ý tự tại sao?

Ta làm sao nhẫn tâm nhìn hào quang thần thái từng chút nhạt đi giữa đầu mi khói mắt chàng, nhìn lý tưởng phong mang của chàng, từng tấc phai mờ trong lòng. Ta làm sao nhẫn tâm bức chàng tê lặng chính mình, vứt bỏ chính mình, để đổi lấy đổi đai ôn nhu, quan tâm làm bạn. Đối với một chàng không phải chàng như vậy. Ta sẽ hạnh phúc sao?

Ta là thê tử Lư ĐÔng Ly, ta muốn trượng phu của ta làm chính mình. Trong *** thần hồn phách chàng đều chứa gia quốc bách tính, ta mong chàng không thiện không uổng mà đi hết một đời này. Ta nguyện ý chờ đợi, ta nguyện ý chia lìa, bởi vì mỗi người sống luôn có một lý do, một nguyên nhân.

Kính Tiết, ta vĩnh viễn sẽ không quên loại hào quang trên mặt đó khi chàng cùng người sướng luận thiên hạ. Trượng phu của ta vốn nên cùng bằng hữu tốt nhất buông tay đi làm chuyện chàng nên làm. Chàng là vì gia quốc của chàng, lý tưởng của chàng mà kiên trì, còn ta là vì chàng mà chờ đợi.

Huống chi... Kính Tiết, Kính Tiết... dốc lòng đổi đai, sinh tử không bỏ! ĐÔng Ly được bạn như người, đời này may sao. Ta từng tế người, lạy người. Người mấy năm nay trông nom, dùng hết tâm huyết, đến bây giờ người sống lại trên đời, nếu lại bỏ người một mình kháng thiên hạ, Tô Uyển Trinh ta chẳng phải là kẻ không có tâm can, dù ĐÔng Ly chịu, ta cũng không thể chịu, không thể dung.

Kính Tiết, ân nghĩa của người, chúng ta không báo được, cũng không cần nói cảm ơn. Bản lĩnh của người, quả thật thiên hạ vô song, có lẽ trên đời này... quả thật không gì có thể làm khó được người...

Thế nhưng cho dù là người cũng biết cô đơn tịch mịch chứ. Dù người mạnh

hơn, giả tiêu sai bối kham hơn, cũng sẽ tại vài thời điểm, muốn có bằng hữu có thể hiểu ý mà cười, muốn có người cùng người uống rượu, đàm tán cả thú sự thiên hạ chứ?

Lòng người và chàng, là một kiểu. Các người như thế, đều dễ tịch mịch. Khi cùng nhau sướng đàm thiên hạ, trên mặt tản ra hào quang lóa mắt đó, há lại chỉ là trượng phu của ta.

Thế thì, cuộc chiến đấu này, xin cho chàng đồng hành với người. Ta chỉ là một nữ tử vô năng, điều duy nhất có thể làm, là ở ngoài ngàn vạn dặm, dâng hương cầu khẩn, mỗi ngày mỗi đêm ngóng trông các người bình an, ngóng trông một ngày kia quốc gia của chúng ta có thể hùng mạnh, bách tính có thể yên vui, hai người có thể một thân thoái mái trở về gặp nhau, có thể trọn đêm nói chuyện, uống rượu, cười vui. Mà ta, tự mình làm canh rửa tay cho hai người, đào lén vò rượu tự tay ủ, tự tay chôn xuống, chỉ chờ các người trở về mở ra, để các người túy lúy mới ngừng.

Phong Kính Tiết cả đời này vào đống son phấn, trước nay cực đắc ý, còn chưa bao giờ chịu thua thiệt trước mặt nữ nhân, thế mà bây giờ cùng nữ tử dị dàng này nhìn nhau bất quá một hồi, đã chán nản bại trận, quay đầu hung tợn trừng Lư Đông Ly cho hả giận.

“Người căn bản không hiểu. Ta muốn ở lại, không phải vì thiên hạ thương sinh gì đó, ta chẳng qua là bởi vì bản thân ta trong lòng không thuận, muốn đòi lại công đạo. Lần này, ta không phải đối phó tham quan, không phải đối phó dị quốc, lại muốn đi đấu võ đài với Hoàng đế. Loại sĩ đại phu trung hiếu đại đạo dạy ra như người, lại muốn xen vào làm gì?”

“Cho nên ta phải khoanh tay không quản gì, không hỏi gì, vờ như không biết gì hết, phải không?”

Lư Đông Ly bất giác mỉm cười: “Năm đó cứu giúp, là người âm thầm mưu đồ, ta trước đó hoàn toàn không biết chuyện, cho nên tội danh kháng chỉ không

theo chǎng trách lén đầu ta. Mấy năm nay sống tạm bợ là vì lời hứa với ngươi, không phải ta tham sống sợ chết, cho nên cái danh cẩu thả chǎng thể gán lên ngươi ta. Âm thầm liên kết với Thương Thiên trại ra tay cứu Uyển Trinh, vì cá nhân mà quấy nhiễu bách tính, giết chóc nội sứ, đều là ngươi một mình gây nên, trước đó chưa từng thông tin với ta, cho nên dù có chỉ trích, cũng chǎng liên quan gì ta?"

Lư Đông Ly thở dài: "Vì thế trung hiếu đại tiết của ta trước nay không thiệt, trên đạo đức, ta vĩnh viễn trong sạch không tỳ vết. Hết thảy đều bởi vì ngươi là bằng hữu của ta, bởi vì ta tín nhiệm ngươi, cho nên ta không hề truy cứu, không hề hỏi nhiều. Vì thế mặc kệ tương lai sách sử ghi lại như thế nào, thanh lưu nghị luận như thế nào, trách nhiệm đều là của ngươi, mà ta tuyệt đối là trong sạch vô tội, phải không?"

Lư Đông Ly đã hơi giận: "Kính Tiết, mấy năm nay ta nản lòng thoái chí, chǎng có lòng dạ với thế sự, vừa nghe Uyển Trinh gặp nạn, ruột gan rối bời, không thể tự kiềm chế, cho nên mọi sự mặc ngươi quyết đoán. Nhưng chǎng lẽ ngươi cho là ta sẽ vĩnh viễn mượn bằng hữu nghĩa khí như vậy, đầy hết thảy cho ngươi sao?"

Phong Kính Tiết vô cùng đau đầu: "Ta muốn làm, lại chǎng phải chuyện trung thần nghĩa sĩ nên làm."

Lư Đông Ly bật cười: "Ngươi còn coi ta là phu tử hay sao, chuyện tùy hứng làm bậy, khi quân phạm thượng ta chưa làm sao? Ngươi là người nào ta lại không biết. Bao nhiêu năm trước, chúng ta đã từng nâng cốc nói cười, trung với quân hay là trung với quốc, nhân chi đại nghĩa là gì? Năm đó ta đã dám cưỡng ép mệnh quan triều đình, dám giả tạo chiến báo, bức bách triều đình, chǎng lẽ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, lá gan hiện tại ngược lại không bằng ngày xưa?"

Phong Kính Tiết thở dài: "Đông Ly, mặc kệ ngươi chắc tâm như thế nào, thật muốn làm xuống, chỉ sợ thiên hạ về mĩ đàm trật sự của ngươi, đều phải biến thành văn chương trào phúng trên sách sử. Sự quân không thành, uy hiếp quân

thượng, những tội danh này vừa định, thế gian sĩ đại phu, ngàn năm sau đều không thể khoan dung người. Ta vốn là tính tình giang hồ, những việc này nguyên đã chẳng để trong lòng, nhưng người chung quy là xuất thân sĩ tử đọc sách thánh hiền...”

“Há có thể như ý người hết, chỉ cầu không thiện lòng ta.” Lư Đông Ly còn chưa trả lời, Tô Uyển Trinh lại đã thản nhiên thở than: “Kính Tiết, người còn nói như thế nữa, ngay cả ta cũng phải giận. Trong thiên hạ, biết Lư Đông Ly, tất là Phong Kính Tiết? Vậy mà người ở đây xem nhẹ bằng hữu. Lư Đông Ly là ai, Phong Kính Tiết lại là ai? Đi đường như nê đi, làm điều nê làm, sợ gì lời của đao bút lại đời sau.”

Phong Kính Tiết ủ rũ gần chết. Y không sờ cãi nhau với Lư Đông Ly, nhưng thật sự chẳng thể đấu võ mồm với Tô Uyển Trinh. Thế mà Lư Đông Ly này giáo hoạt mượn phu nhân áp chế y, hại y cố kỵ nơi nơi, miệng mồm lanh lợi cũng khó mà thi triển, trong lòng thật hận.

Lư Đông Ly chỉ mỉm cười: “Kính Tiết, người đuổi ta không đi, nói ta không động. Chuyện này, cứ quyết định như vậy đi.”

Y đưa tay cầm một chén rượu đã rót đầy, hơi kính Phong Kính Tiết, một ngụm uống cạn.

Ý này vừa quyết, y từ đây sẽ không còn là thuần thần, thậm chí không thể tính là trung lương. Nhưng mà Phong Kính Tiết đúng lầm, thế gian này cần một công đạo, cho dù cái giá thực hiện công đạo này là quân vương thì thế nào?

Quân vương cũng thế, bách tính cũng thế, đã làm chuyện sai trái, dù sao cũng nên trả giá.

Y muốn ở lại, muốn ở bên băng hữu tốt nhất, vì sinh thời Triệu quốc đừng có oan khuất như thế, bất công như thế nữa mà nỗ lực.

Đừng để người vì nước quên mình lại bị quốc gia vứt bỏ, không để người

thượng vị vĩnh viễn coi tính mạng hạ thần nhẹ như sôu kiến thế nữa. Về phần cái tâm bất thần, cái niệm bất trung... Thanh lưu chỉ trích, nho lâm phê phán, sĩ phu thiên hạ khinh bỉ, đời sau sách sử ghi lại, việc đó quan trọng không?

Sớm đã... chẳng suy tính được nữa rồi!

Rượu nóng chảy vào họng, máu nóng trong lòng, cảm giác như lửa kia thiêu đốt ngay trong ngực.

Thật là quen thuộc... Y nhìn bằng hữu tốt nhất một đời, trong mắt là sự nhiệt tình khắc sâu.

Kính Tiết, ngắn ấy năm qua ta và ngươi luôn ở bên nhau, bất kể cục diện gian nguy cỡ nào, bất kể địch nhân cường đại cỡ nào, ta và ngươi luôn luôn bên nhau.

Năm đó, khi chúng ta đứng ở đầu thành Định Viễn quan, ước hẹn cùng bảo hộ dải sơn hà đại địa kia, ***g ngực trào dâng, cũng là tình hoài như thế, trong lòng sục sôi, cũng là nhiệt huyết như thế.

Có thể cùng nhau bảo vệ quốc thổ, có thể làm bạn chỉ điểm giang sơn. Thế thì dù có ô danh vạn năm, Lư Đông Ly há có thể không cùng Phong Kính Tiết gánh vác một vai. Chỉ nhìn vẻ mặt Lư Đông Ly lúc này, Phong Kính Tiết đã biết khó mà nói động được y nửa phần, thở dài thườn thượt, cười khổ lắc đầu, định tranh luận lần cuối: “Ta thật sự không muốn đả kích ngươi đâu. Nhưng mà... Người xác định ngươi có thể giúp ta, mà không phải trở thành gánh nặng của ta sao?”

Lư Đông Ly bật cười: “Ta còn chưa đến mức tự coi nhẹ mình đâu. Kính Tiết, ngươi đừng mong lừa ta. Chỉ bằng ba chữ Lư Đông Ly, có thể làm cũng đã rất nhiều.”

Phong Kính Tiết buồn bực nhìn trời. Tên này, hiện tại một nhà đoàn tụ, tâm tình thoái mái, lập tức trở nên thông minh nhạy bén.

Đương nhiên! Chỉ bằng y là Lư Đông Ly, là có thể làm được rất nhiều chuyện bản thân Phong Kính Tiết không làm được.

Chư tướng Định Viễn quan năm đó, hiện giờ chia thủ các nơi, tay nắm binh quyền, nếu thấy Lư Đông Ly sống lại, chuyện có thể giúp, chỉ cần không quá đáng lăm, nhất định sẽ giúp. Cỗ nhân vọng và thực lực này, đã đủ chấn nhiếp Triệu vương.

Mà bởi vì Triệu vương triều đình dốc hết sức thúc đẩy tạo thế, Lư Đông Ly ở dân gian, đã thành người đạo đức hoàn mỹ, thiên hạ đệ nhất trung thần, mà cảnh ngộ bất hạnh lại khiến y được sự đồng tình cực lớn của bách tính.

Một khi tin tức Lư Đông Ly chưa chết truyền ra, cho dù nho lâm thanh lưu sẽ có tiếng chê trách, tiếng hoan hô cổ vũ của dân gian, thanh thế hùng mạnh đủ để uy bức triều đình có thỏa hiệp thích hợp.

So với Phong Kính Tiết chỉ có thể lợi dụng tài lực và vũ lực âm thầm gây rối, loại lực lượng đường đường chính công khai này, càng đủ uy thế hơn.

Phong Kính Tiết thứ nhất là bởi bản thân đã đổi thân thể, không có khả năng vo tròn kín kẽ, thứ hai từ trạng của y thảm thiết kinh tâm, khiến mọi người ấn tượng sâu sắc, muốn nói mình giả chết, chắc trừ loại quái vật Lư Đông Ly này căn bản không cần y giải thích bất cứ lý do nào, sợ là chẳng ai có thể dễ dàng tiếp nhận đâu.

Huống hồ, cho dù y thật có thể làm cho mọi người chấp nhận việc mình sống lại, với xuất thân thương nhân võ phu ti tiện của y, sức hiệu triệu cũng kém xa Lư Đông Ly. Cho nên thủ pháp Phong Kính Tiết đối phó Triệu vương chỉ có thể tiến hành trong tối, mà Lư Đông Ly lại có thể quang minh chính đại kiềm chế Triệu vương.

Đương nhiên, Phong Kính Tiết biết rõ điểm này, vẫn tình nguyện bản thân đổi mặt với cục diện gian nan hơn, mà để Lư Đông Ly đặt mình ngoài cuộc, một nhà đoàn viên, sống thêm mấy năm tháng an nhàn, thế nhưng... thế nhưng tên

này lại không biết điều như vậy.

Phong Kính Tiết nghiến răng nghiến lợi, cơ hồ oán hận mà trừng Lư Đông Ly từ đầu chí cuối chỉ mỉm cười nhìn nhau, cuối cùng đành thở dài một tiếng, một phen đoạt lấy chén rượu khác, một ngụm uống cạn.

Thôi thôi thôi, quen biết bằng hữu này, thật là chuyện xúi quẩy nhất thiên hạ. Dường như bắt đầu từ ngày đầu tiên quen biết cho đến bây giờ, luôn là như vậy. Trên những việc nhỏ, Lư Đông Ly đều mặc theo ý kiến của y, luôn luôn hiền hòa, nhưng một khi liên quan đến nguyên tắc đại sự, dường như mỗi một lần, cuối cùng thỏa hiệp đều là bản thân y.

Phong Kính Tiết nghiến răng nghiến lợi mà ngửa mặt lên trời thở dài, không biết kiếp trước y nợ Lư Đông Ly bao nhiêu tiền để kiếp này phải đến trả như thế.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 130 : Nhờ Cậy Phương Đông

Hơn mươi chiếc lâu thuyền vĩ đại, đột ngột thả neo giữa trời nước, nghiền nát bích hải lam thiên một màu kia.

Xa xa nhìn một dải cự vật đồ sộ kia, ngoại trừ Phong Kính Tiết, một nhóm người không ai không chấn động đến nghẹn cả lời.

Tại thời đại kỹ thuật lạc hậu này, thuyền bè có thể tự do đi giữa gió lớn ngoài biển khơi, quả thật khiến người chợt thấy phải chấn động tâm thần. Đừng nói đám sơn tặc Trịnh Tuyệt này hai mắt đăm đăm, đến cả người xem như kiến thức uyên bác như Lư Đông Ly đây cũng có cảm giác kinh tâm động phách.

Đã sớm nghe nói tộc Tiêu thị Ngô quốc thuật tạo thuyền xưng tuyệt đương thời, nhưng không tận mắt nhìn thấy, thật sự không biết búa quỷ thần công có thể hùng vĩ tráng lệ đến vậy.

Phong Kính Tiết đương nhiên là trấn định như thường, bước lên trước đáp lời người Ngô quốc đang giao dịch với nhân sĩ duyên hải. Chẳng qua lòng y cũng hơi bội phục bạn mình, có thể giày vò ra tiến bộ kỹ thuật như vậy, trong đó khẳng định đã tổn hao vô số tâm huyết.

Lâu thuyền Ngô quốc quá lớn, trừ phi là cảng tốt nước sâu, nếu không thì không thể cập bờ đình trú. Cho nên, bình thường khi buôn bán trên bờ biển thế này, họ thả neo xa xa, lại phái ra hơn mươi chiếc thuyền nhỏ, vận chuyển các loại hàng hóa đến bờ biển giao dịch.

Mà làm ăn với người Ngô quốc, không phải toàn là ngữ dân địa phương, càng nhiều hơn là phú thương lân cận nghe tin mà đến. Người người không tiếc

ngàn vàng, mua những thứ mới lạ từ dị quốc.

Về phần đội tàu Ngô quốc này phải chăng đã chính thức chào hỏi triều đình, phải chăng là nhập cảnh hợp pháp, thương nhân chăng ai quản nhiều như vậy! Ngay cả đám quan binh Triệu quốc vẫn tuần tra giám thị ở phụ cận, cũng hoàn toàn không thể khiến đám thương nhân trực lợi mà đến này bớt lại.

Việc buôn bán ở bờ biển đang cực sôi động, Phong Kính Tiết tiến lên tìm đầu lĩnh trong những nhân viên giao dịch Ngô quốc nói mấy câu, mấy chục người Ngô kia lập tức bắt đầu gọi nhau phải thu dọn những hàng hóa còn lại chưa bán, chuẩn bị kết thúc buôn bán.

Người Triệu bỗn phía phát ra tiếng bất mãn, tiếng giữ lại. Thậm chí có mấy thương nhân kéo tay người Ngô cầu xin cản trở họ thu dọn, nhưng người Ngô thái độ cực kỳ kiên quyết, động tác gọn gàng thu thập tiền tài hàng hóa.

Nếu không phải trên biển cả phía sau, mười ba con thuyền vĩ đại kia cho người ta cảm giác áp bức quá mạnh, chỉ sợ lúc này bờ biển vì ngăn cản người Ngô kết thúc giao dịch trước thời hạn, sẽ dẫn phát bạo lực xung đột gì.

Mà Phong Kính Tiết dãy phát hết thảy lại trí thân ngoài chuyện sớm lui ra đây, trở lại bên cạnh mọi người, cười nói: “Họ thu dọn đồ đạc xong, sẽ đón chúng ta lên thuyền lớn.” Lại nói với Lư Đông Ly: “Chủ sự Tiêu gia ở trên thuyền đã chuẩn bị rượu ngon mua từ các quốc, còn có thức ngon đặc sắc Ngô quốc, chuẩn bị chờ chúng ta lên, đi một đoạn đường ven biển, mọi người ăn uống náo nhiệt một phen, lại dùng thuyền nhỏ đưa người phải về lên bờ.” Nhìn thấy loại thuyền vĩ đại bình sinh hiếm gặp này, cùng với biển rộng hùng dũng như thế, ai mà không muốn lên thử cảm giác đi trên biển. Lúc này vừa nghe Phong Kính Tiết nói như vậy, đám sơn tặc quả là trúng ngay tim đen, lập tức hoan hô không dứt.

Về phần Lư Đông Ly. Thứ nhất muốn tiễn mẫu tử Tô Uyển Trinh thêm một đoạn, thứ hai, càng muốn lên thuyền... được rồi, trộm nghệ. Tuy nói mình là

người ngoài nghề, nhưng có thể thấy cấu tạo bên trong thuyền lớn, vị trí thủy thủ các nơi, phương pháp công tác của mọi người, tốt xấu có thể nhớ một chút, tương lai biết đâu có thể có cơ hội, có gợi ý nhất định với thủy quân bắn quốc.

Dù sao vừa thấy thuyền như vậy, y đã theo bản năng cảm thấy quốc gia mình bị uy hiếp to lớn.

Phong Kính Tiết nhìn vẻ mặt y, khuyên y: “Đừng lo lắng, đội thuyền Ngô quốc tốt hơn, cũng sẽ không công kích Triệu quốc đâu.”

Lư Đông Ly im lặng.

Phong Kính Tiết biết tâm ý của y, cười: “Ta biết nhân vật cầm quyền trong tộc Tiêu thị, bất quá ta nói như vậy, lại không phải chỉ dựa vào giao tình của ta với người đó thôi đâu.”

Y mỉm cười giải thích thong dong tỉ mỉ: “Ngô quốc mới lập, mà Tiêu gia có công chống trời, phải đền đáp hậu hĩnh. Nhưng Ngô vương há lại chịu bỏ mặc quyền thần ngoại thích lớn mạnh. Dưới sự thỏa hiệp của hai bên, Ngô vương mới mặc cho Tiêu gia chuyên tâm phát triển buôn bán và lực lượng dưới nước, mà Tiêu gia thì tuyệt không mở rộng quân đội trên đất liền, cũng giống như đã hứa hẹn với Ngô vương, họ sẽ không đi công thành chiếm đất. Thủy sư này, kỳ thật là căn bản bảo mệnh của Tiêu gia, cho nên họ sẽ tuyệt đối không cho phép Ngô vương can dự một ngón tay. Mà Ngô vương cũng sẽ không cho phép thủy sư Tiêu gia tự mình khuếch trương thế lực đến quốc gia khác, để tránh lung lay uy tín của mình. Nói trắng ra, đội thuyền này của Tiêu gia dọa người hơn nữa, cũng chỉ là dọa người chút thôi. Chỉ cần Triệu quốc không động thủ với Tiêu gia, Tiêu gia sẽ tuyệt không khai chiến với Triệu quốc, càng không cho phép Ngô vương mượn thủy sư của họ tấn công Triệu quốc. Nếu không phải như thế, sao ta dám mời đội thuyền Ngô quốc đến Triệu quốc ra vẻ.”

Tóm lại, đám băng hữu Tiếu Lâu này của Phong Kính Tiết, đều chỉ có thể mượn thế không thể mượn lực. Việc nhỏ không thành vấn đề, đại ân chăng

những không thể trông chờ họ giúp, còn phải cẩn thận họ lấy cớ hỗ trợ cho y rồi ở sau lưng đùa bỡn gì mình, mang phiền toái ngược đến cho Triệu quốc.

Tiêu Thanh Thương người kia, chưa bao giờ thích lấy bất cứ cái cớ nào để can thiệp nội chính nước khác, càng không bởi vì giao tình bằng hữu mà trí lợi ích quốc gia không nhìn. Cho nên, y muốn nàng giúp chuyện đón người vặt vanh, muốn nàng hỗ trợ thuận tiện dọa Triệu vương chút chơi thì không thành vấn đề. Chuyện khác lại là nghĩ cũng đừng hòng.

Lư Đông Ly nghe vậy cảm thấy hơi yên, lập tức tính toán đại cục: “Theo như ngươi nói, Tiêu gia lập thủy sư, lại là ngay từ đầu đã vì phòng bị Ngô vương...”

Phong Kính Tiết cười ha ha: “Đương nhiên, Tiêu gia muốn không phải phú quý một đời, mà là gia tộc trường thịnh không suy. Lúc ấy Ngô quốc vẫn chưa lập quốc, một phiến hỗn loạn, Tiêu gia muốn phân một bát canh trong đó, tự nhiên phải tìm đúng người để ủng hộ. Nhưng sự thịnh vượng lâu dài của một gia tộc, chỉ trông vào công kiến quốc và kết minh hôn nhân để giữ thì quá là nguy hiểm. Trước nay vô tình là nhà để vương, gọi là thịnh bất quá trăm năm, quyền thần ngoại thích có ai là có thể vinh sủng không dứt. Tiêu gia nguyện ý vì nước lập công, lại chưa từng đem hết thảy tương lai buộc hết lên lương tâm của Hoàng đế. Cho nên họ cam nguyện từ bỏ lục quân, để quốc gia không có họa ngầm, nhưng nhất định phải túm chặt chẽ lực lượng bảo hộ mình. Ngô quốc hiện tại, là Ngô vương không thể không có Tiêu gia, nhưng Tiêu gia lại có thể tùy thời thoát khỏi Ngô vương.”

Phong Kính Tiết mắt nhìn thuyên lớn phuơng xa, thản nhiên cười nói: “Chỉ cần Ngô vương dám trở mặt, Tiêu gia lập tức mang theo tất cả tài phú và nhân tài chư quận duyên hải giương buồm ra biển, mấy chục đảo nhỏ ngoài biển đã sớm được họ tổ chức thành từng tiểu vương quốc, nơi nơi phồn vinh hưng thịnh, có đủ tất cả. Mà Ngô vương được, chỉ là mấy thành quận duyên hải đã bị bóc lột sạch sẽ. Ngô vương dù không cam tâm hơn nữa, có thủy sư của Tiêu gia ở đó thì y làm sao dám đi công kích hải đảo của Tiêu gia. Mà Tiêu gia lại có thể tùy thời xâm nhiễu duyên hải Ngô quốc. Đến lúc đó, Ngô vương hoặc là tiêu phí nhân

lực tài lực không gì sánh bằng để đi bố phòng duyên hải, hoặc là cứ cấm biển di dân. Nếu như thế, vô số người không còn sinh kế, lại là một phiền toái khiến Hoàng đế hộc máu, cho nên Ngô vương và Tiêu gia mới hình thành một loại cân bằng. Ngô vương cho Tiêu gia địa vị tôn quý cách biệt, Tiêu gia hồi báo bằng thái độ xưng thần và khoản tiến công xa xỉ hàng năm. Tiêu gia tuyệt không phát triển quân đội trên đất liền, mà Ngô vương cũng bỏ đi việc châm mút thủy quân Tiêu gia, ít nhất ngoài mặt là như thế.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Cho nên, trừ phi Ngô vương và Tiêu gia giải trừ khúc mắc lẫn nhau, bằng không thủy quân hùng mạnh của Tiêu gia vĩnh viễn chỉ có thể dùng để tự bảo vệ, không uy hiếp bất cứ quốc gia nào. Mà như vậy, họ buôn bán giữa các quốc, nhưng cũng càng làm cho các quốc cảm thấy yên tâm, mà sẽ không quá bài xích họ.”

Y nhuởng mày, tựa tiếu phi tiếu hỏi Lư Đông Ly: “Về phần giải trừ khúc mắc lẫn nhau... Đông Ly, ngươi cảm thấy quân thần phòng bị lẫn nhau như vậy, có khả năng làm được việc vì quốc gia vì đại nghiệp vì thiên hạ, mà bỏ xuống những nghi kỵ ngờ vực không?”

Lư Đông Ly ngạc nhiên, hồi lâu mới nói: “Nghi kỵ phòng bị giữa quân thần đã đến tình trạng này, cũng không phải đạo lâu dài.”

Phong Kính Tiết bật cười: “Cách nghĩ của ta lại vừa vặn tương phản. Loại phòng bị chế hành bày rõ bên ngoài này, so với bất cứ khóc lóc chảy nước mắt, quân nhân thần trung nào cũng càng hữu hiệu hơn. Phòng bị với quyền lực nên là quy tắc nghiêm mật và chế hành đầy đủ, trước cần nhắc hết những vô si vô tình và ích kỷ của nhân tâm, nỗ lực phòng bị, có thể an toàn hơn nhiều đem hết thảy gửi gắm cả trên những trung thành nhân nghĩa của người ta đó. Tin ta đi, loại cục diện này của Ngô quốc, hai bên không ai làm gì được ai, chỉ cần Ngô vương một ngày khôn khéo giỏi giang thì một ngày sẽ không trở mặt với Tiêu gia. Mà cho dù ngày nào đó, Ngô vương đổi thành một người ngu ngốc hồ đồ, không nhìn rõ đại cục, Tiêu gia ít nhất có thể toàn thân lui ra, không có kết cục khai quốc công thần cả nhà diệt sạch, cũng sẽ không có ác danh Hoàng đế vô

tình, tàn sát thần tử. Như vậy không tốt sao?”

Lư Đông Ly tuy nói thông thấu hiểu đời hơn xa các vu phu tử đương thời, nhưng rõ cuộc vẫn bị trung hiểu đại nghĩa nhiều năm qua được học ảnh hưởng, phiên nghị luận này khiến y ngớ ra hồi lâu, mới cười khổ nói: “Cho nên người muốn học họ?”

Phong Kính Tiết cười nhún vai: “Chỉ là một loại tham khảo thôi, việc hình thành thế lực trên biển của Tiêu gia, cùng quân thần tướng an trước mắt, có quá nhiều nguyên nhân thâm tầng, trên đời này, chẳng ai có cách nào rập theo một khuôn một kiểu.”

Lư Đông Ly gật đầu, chăm chú nhìn thuyền lớn phuơng xa, lại nói: “Vô luận thế nào, Triệu quốc nên học tập họ đàng hoàng, tăng cường lực lượng thủy sư, kiến tạo chiến thuyền hùng mạnh. Việc này không hề liên quan đến Tiêu gia hoặc Ngô quốc liệu có phạt Triệu hay không.”

Phong Kính Tiết cũng cười gật đầu. Sự cân bằng của Tiêu gia và Ngô quốc không dễ đập tan thế nào. Quốc phòng của một quốc gia, không thể trông mong địch nhân yếu đuối vô năng. Tiêu gia đã có thể tạo ra thủy sư cường đại như vậy, Triệu quốc nên phấn khởi tiến lên, mặc kệ điều kiện khách quan gian nan cỡ nào, dù sao cũng nên nỗ lực, nên có bắt đầu.

Lúc này một loạt thuyền nhỏ Tiêu gia ở duyên hải đã thu dọn xong xuôi đồ đạc, mười đệ tử tách ra trái phải, cố gắng đẩy ngăn đám người vẫn đang định thuyết phục họ, phân ra một đường lê, có vài người rảo bước đi đến chỗ họ bên này.

Phong Kính Tiết cười nói: “Đừng để họ qua đây đón, chúng ta tự mình qua đi.”

Lúc này hạ nhân nha hoàn đi theo họ sớm bị Phong Kính Tiết dùng tiền xua đi nơi khác nghỉ ngơi, bên cạnh không hề có người ngoài, ngoại trừ Lư Đông Ly một nhà thì chỉ có đám Trịnh Tuyệt cùng nhau bước về phía trước.

Binh lính Triệu quốc tuẫn tra lân cận cũng cảm thấy hơi không thích hợp, có mấy người bước khỏi hàng vài bước, nhưng lại không tiến lên nữa, cuối cùng mấy người xem chừng là quan kề lại thương lượng vài câu, rồi lại làm như không việc gì mà đứng trở về.

Lư Đông Ly vẫn chú ý động tĩnh của họ, phát hiện binh sĩ Triệu quốc, rõ ràng thân chịu trách nhiệm giám thị, lại kiêng kỵ người Ngô quốc gần chết, thấy đám người bản quốc rõ ràng không phải làm ăn muỗn trăng trợn tiếp xúc hàng loạt với người Ngô quốc, vậy mà cả dũng khí chạy tới tra hỏi một chút cũng không có, cho dù là cánh cửa thoát thân của mình đã mở rộng thuận tiện, trong lòng y lại vẫn buồn bức vô cùng.

Y vừa đi theo bên cạnh Phong Kính Tiết vừa thấp giọng hỏi: “Chờ sau khi tiễn Uyển Trinh, những chuyện tố giác tham quan ô lại các nơi đó, phải chăng có thể tạm dừng?”

Phong Kính Tiết mỉm cười nhìn y một cái: “Biết ngươi không đồng ý ta làm như vậy, lại không ngờ, ngươi nhịn mãi đến bây giờ mới nói với ta.”

Lư Đông Ly cười khổ.

Chuyện những hiệp khách đó làm đương nhiên là “hả hê lòng người”, nhưng mà tính phá hoại cũng quá mạnh. Ngẫu nhiên một hai lần trái lại có thể cảnh giác quan viên thiên hạ một chút, nhưng liên hoàn không dứt từ phía khai hoa mà tuôn ra như thế, khiến cho nơi nơi lòng người hoảng sợ, sự uy nghiêm của quan phủ mất hút, đám quan viên sai dịch đều không còn lòng dạ làm việc, nha môn gần kề đình trệ, việc này đối với bản thân bách tính cũng có tổn hại cực lớn. Lão bách tính không nhìn thấy điều này, mà y tuy rằng minh bạch, lại vẫn chưa từng mở lời. Chẳng có ai là thần nhân, thở một hơi là mọi sự đại cát. Phong Kính Tiết đang vì bảo hộ gia đình y mà tận lực chuyển dời tầm mắt quan phủ, sao y có thể đi công kích chỉ trích bằng hữu làm không tốt. Nếu có tội nghiệt, cứ tính lên đầu bản thân y là được. Chỉ là hiện tại Tô Uyển Trinh ngay lập tức có thể lên thuyền rời khỏi Triệu quốc, đi đến nơi an toàn, cho nên y rốt cuộc không nhịn được nữa,

mở miệng nhắc nhở Phong Kính Tiết một tiếng rắng đã có thể thu tay.

“Được rồi, ta cũng biết cách làm này hơi không ốn, chẳng qua thật sự bị bức đến không còn cách nào mà thôi. Tốt xấu ta vẫn kiên trì không hề oan uổng một người, không hề hại oan một người vô tội. Mặc dù sẽ hỗn loạn một khoảng thời gian, nhưng chỉ cần chúng ta bên này để chuỗi chuyện kia đình chỉ, qua mười hôm nửa tháng là cũng có thể khôi phục như thường.”

Đối thoại của hai người họ khiến Trịnh Tuyệt nghe mà ù ù cạc cạc: “Lời này sao ta chẳng hiểu gì hết, túm được nhiều tham quan ô lại như vậy, vén lên ngắn ấy những chuyện không thể gặp người, chẳng phải chuyện thống khoái nhất thiên hạ ư? Lư đại nhân, nếu cả việc này ngài cũng phản đối thì quá là cỗ hủ.”

Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết chỉ nhìn nhau cười, trái lại không ai chịu nhiều lời.

Mà Tô Uyển Trinh thì mỉm cười, một tay giữ chặt ấu tử, một tay nhẹ nhàng vươn ra.

Lư Đông Ly như có cảm giác, trở tay giữ chặt tay nàng, rồi rốt cuộc không buông ra nữa.

Tô Uyển Trinh biết, nếu không phải vì bảo vệ nàng, sẽ không có chuỗi chuyện liên tiếp náo động cả nước này. Nếu không phải vì an toàn của nàng, Lư Đông Ly cũng sẽ không một mực ngầm thừa nhận không nói gì đối với hết thảy.

Trương phu cả đời thăng thắn này của nàng, đối với hết thảy, rõ ràng nội tâm bất an, lại vẫn chấp nhận, thừa nhận, mãi đến hôm nay, đến khi nàng sắp lên thuyền, mới đưa ra yêu cầu chấm dứt việc này với Phong Kính Tiết.

Hai người đều là thi lễ thế gia lớn lên, xưa nay trước mặt người khá biết lễ nghi, nhưng mà lần này nắm tay giữa đám đông, lại chẳng ai cảm thấy không đúng, chẳng ai muốn buông tay ra.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 131 : Trời Nước Giương Buồm

Phong Kính Tiết không ngờ được, Tiêu Thanh Thương không phải phái tướng lĩnh đặc lực bên dưới nào tới đón Lư Đông Ly, mà là trực tiếp phái đệ đệ mình ra. Đoàn người ngồi thuyền nhỏ bước lên kỳ hạm của đội thuyền Tiêu gia, đầu thuyền chờ một người trẻ tuổi cực tuấn tú có tài, khách khách khí khí, trong ngôn ngữ, không mảy may kiêu ngạo. Lễ kính hàn huyên lẫn nhau rồi, Lư Đông Ly mới sững sốt biết được, người tự mình dẫn đội tàu, không ngại vạn dặm đến nghênh đón thê thi Lư Đông Ly y này, lại là tam công tử Tiêu gia, quốc cữu Ngô quốc, Tiêu Tư Giám thân phận cực tôn quý.

Kết quả là y bắt đầu cực kỳ cảm thấy hứng thú với thân phận xác thực của người có quyền trong Tiêu gia mà Phong Kính Tiết bình thường nhẹ nhàng bâng quoá nói có giao tình kia.

Phong Kính Tiết bị ánh mắt quái dị của Lư Đông Ly ngắm vài cái, chỉ đành cười gượng đôi tiếng.

Tiêu Tư Giám trên cơ bản là một hài tử ngoan, bởi vì Tiêu Thanh Thương trước đó đã cảnh cáo giáo huấn, cho nên chẳng những tự mình nghênh đón, lễ nghi chu toàn, còn tự mình dẫn dắt họ đi thăm các nơi trên thuyền.

Đám sơn tặc Trịnh Tuyệt kia lên thuyền, dòm cái mới mẻ này, nghĩa cái kỳ quái nọ, đôi mắt bận không đủ, thuần túy chính là già Lưu bước vào khu vườn rực rỡ. Lư Anh Nhược nhỏ xíu càng hưng phấn hơn, chạy tới chạy lui trên thuyền, khoái hoạt vô cùng.

Tô Uyển Trinh lại trầm tĩnh trước sau như một, chỉ lặng lẽ đi theo bên cạnh Lư Đông Ly, đổi mặt với kỳ cảnh bình sinh chưa bao giờ trông thấy này, cũng

không lộ mảy may thất thố.

Lư Đông Ly cũng mặc kệ mắt mặt hay không, chỉ cẩn thận quan sát các nơi, có chỗ không hiểu là thản nhiên đặt câu hỏi.

Tiêu Tư Giám này mặc dù nhìn như một đứa trẻ ngoan, nhưng cũng có bàn tính nhỏ của mình. Vô luận bà chị dặn dò thế nào, gã cứ tồn ý nghĩ muốn kéo Lư Đông Ly vào Ngô, hiệu lực cho Tiêu gia. Người Tiêu gia vốn không quá quan tâm chuyện quân quý thần tiên kia, gã nghĩ, với sự vô tình của Triệu quốc với Lư Đông Ly, muốn thuyết phục Lư Đông Ly bỏ Triệu mà đi, có gì không thể?

Cho nên, gã đổi đai Lư Đông Ly càng thêm khách khí, Lư Đông Ly hỏi gì, gã liền định đáp đó, trong lòng ẩn ẩn cũng có ý khoe khoang thực lực Tiêu gia gã. Song mỗi một vấn đề, gã còn chưa kịp đáp, người bên cạnh Lư Đông Ly kia đã thoái mái tranh trả lời trước, chẳng những đáp càng tường tận, càng *** chuẩn hơn bản thân gã hiểu, mà còn thường sẽ có một số thuyết minh ngay cả bản thân gã cũng không lĩnh ngộ minh bạch được.

Sau đó, chẳng những Tiêu Tư Giám nghe đến ngẩn người, ngay cả những thủy thủ, binh sĩ trên thuyền, tướng lĩnh trung đẳng đi theo họ, dám tượng nhân chuyên gia ban đầu chuẩn bị giải thích cho Lư Đông Ly, cũng đều nghe đến đăm đăm mắt. Nhất là mấy thợ khéo theo thuyền, ánh mắt nhìn Phong Kính Tiết, trong đó gần như phải nỗi sao.

Tiêu Tư Giám lúc này mới thu lại sạch sẽ ngạo khí khoe khoang giấu giếm đầy lòng. Không dám tồn tâm khoe mẽ nữa. Lòng nghĩ chẳng trách vị tỷ tỷ lợi hại kia bảo gã tự mình ra thuyền tiếp người, thì ra là bởi vì bên cạnh Lư Đông Ly có nhân vật lợi hại như vậy. Cao thủ tạo thuyền như thế, Tiêu gia đương nhiên phải hết sức lung lạc mới được!

Mà cả Lư Đông Ly nghe thấy trong lòng cũng phải ngạc nhiên, tuy nói đã sớm thấy nhiều bốn sự đủ các loại của Phong Kính Tiết, vẫn rất khó tưởng tượng, cư nhiên cả tạo thuyền y cũng thạo. Y đã biết nhiều như vậy, thế thì mình

làm gì còn phải ở chỗ này phí bao tâm tư, muốn học trộm một chút kỹ thuật từ nơi Tiêu gia? Có phải là không còn cần thiết...

Ánh mắt y liếc nhìn Phong Kính Tiết, làm Phong Kính Tiết hơi có cảm giác toàn thân phát rét.

Y có nỗi khổ không thể nói ra. Tiêu Thanh Thương phái đệ đệ đến, tỏ rõ là nhét cho y để y dạy dỗ. Tiểu gia hỏa này tuy rằng rất thông minh linh tú, nhưng trong xương cốt rốt cuộc vẫn có chút ngạo khí không biết trời cao đất dày. Tiêu Thanh Thương rõ ràng là muốn y để Tiêu Tư Giám biết cái gì là thiên ngoại hữu thiên, thuận tiện đụng phải hai cái định cứng ngắc, đập tan loại đặc ý hạn hẹp và ngạo mạn mà người trẻ tuổi khó tránh khỏi đó. Y căn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, làm sao có thể không theo tâm ý của nàng, hiển chút thủ đoạn. Vả lại, y trả lời nhiều như vậy, tưởng tận như vậy, cũng là để dưới tiền đề không vi quy, tận lực cho Lư Đông Ly nhận được càng nhiều tri thức hơn.

Y hiểu rõ cách tạo thuyền, nhưng y tuyệt đối không thể đi dạy thủy sư Triệu quốc. Không thể trực tiếp can thiệp sự tiến bộ của khoa học thời đại, đây là quy định chết của Tiểu Lâu. Tiêu Thanh Thương cũng không trực tiếp dạy người nhà tạo thuyền như thế nào, mà chỉ để người nhà tìm khắp những thợ tốt. Nếu y thoáng cái giúp Triệu quốc làm ra chiến thuyền vượt thời đại, với Tiêu Thanh Thương, với những người khác của thời đại này mà nói, có công bằng không?

Mặc dù y chạy về nhân gian, đã là phạm quy lớn nhất, hiện tại hoàn toàn là rận không thể cản thêm. Nhưng chuyện dễ dàng khiến nhiều người tức giận kiểu này, không làm vẫn là nhất.

Đang lúc đau đầu, Tiêu Tư Giám đã cùng mọi người đi một vòng trên thuyền, nhiệt tình mời mọi người vào khoang thuyền hưởng dụng tiệc rượu. Kỳ thật mọi người đầy lòng đều trên thuyền lớn và cảnh biển mới mẻ, nào có tâm tư gì mà uống rượu dùng bữa, bất quá ý tốt của chủ nhân cũng không thể cưỡng, chỉ đành kiềm chế sự tò mò trong lòng, vào khoang thuyền xã giao trước.

Trong khoang thuyền lớn có rượu có thịt, vô cùng phong phú. Chủ nhân nhiệt tình chu đáo, mặc kệ là với Lư Đông Ly hay với bất cứ một sơn tặc bình thường nào, đều không phách lối một chút. Tiêu Tư Giám vốn là loại gia hỏa khiến người vừa nhìn đã sinh hảo cảm đó, bản thân lại từng du lịch chư quốc, kiến thức uyên bác, gặp ai cũng có thể nói lời thích hợp, trong bàn tiệc nghe gã nói cười vui vẻ, đúng là không có một khắc tẻ ngắt, đoàn người rất nhanh chóng trở nên thân thiện.

Tiêu Tư Giám đang ở trong này lôi kéo làm quen, chuẩn bị thi triển thủ đoạn lung lạc, bên ngoài chợt có một tướng lĩnh rảo bước vào, mặt trầm như nước: “Công tử, có ba mươi chiến thuyền cỡ lớn, cùng gần năm mươi thuyền nhỏ, đang phân trái phải bức đến chúng ta.”

Sắc mặt Tiêu Tư Giám chợt lạnh, chậm rãi buông chén rượu, cười gằn nói: “Thật khó được, thuyền Tiêu gia chúng ta, đã rất lâu không có ai dám chủ động gây hấn.”

Xa xa nhìn đội tàu Ngô quốc đang dần dần tiếp cận, trên kỳ hạm của đội tàu Triệu quốc, phó tướng đầu vã mồ hôi như mưa. Hắn không phải người khiếp đảm, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để xông pha chiến đấu, nhưng nhìn lâu thuyền cao lớn uy vũ kia của đối phương, cảm xúc áp bách đó vẫn khiến hắn có cảm giác kinh hồn bạt vía: “Tướng quân, thật, thật...”

“Thật sự phải đánh.” Lâm Tư Thận giận dữ trừng phó tướng một cái. Hắn đã điều tất cả chiến thuyền Triệu quốc có thể điều đến, chẳng lẽ là vì đến nhảy múa cho người ta coi à?

Phải. Họ đánh không thắng, thuyền Ngô quốc quá lớn, thuyền của họ mặc dù nhiều gấp đôi nhưng trang bị kém xa. Cứng đỗi cứng không thể là đối thủ. Thân thuyền Ngô quốc các nơi đều khảm bởi sắt lá nhọn, hỏa thuyền loại nhỏ của họ, chỉ sợ không chịu nổi loại thuyền lớn này đụng một cái, căn bản chưa kịp lai gần phóng hỏa đã bị đâm vỡ. Họ thủy quỷ không ít, nhưng mà thuyền Ngô quốc, đáy thuyền đều có tấm sắt, không dễ dùi như vậy...

Nhưng mà trận này nhất định phải đánh! Cho dù lão hổ này họ đánh không chết, cũng phải khống tiếc giá nào, cắn một miếng thịt từ trên mông nó! Bại trận không mất mặt, thiên hạ không quốc gia nào dám nói có thể thắng thủy sư Ngô quốc. Nhưng nếu cả đánh cũng không dám, thiên hạ còn ai tôn trọng Triệu quốc? Nếu hải quân Triệu quốc bị thiên hạ chư quốc cho là có thể khinh thường, mỗi kẻ sinh ra cách nghĩ tùy tiện tổ chức một đội tàu là có thể tùy ý ra vào hải cương Triệu quốc, vậy sự an bình của quốc cảnh, còn có thể giữ được bao lâu. Đợi khi quân đội dị quốc vượt biển mà đến, đợi khi binh sĩ nước khác chen nhau muốn từ bờ biển leo lên lục địa của họ, thì phải làm sao?

Từ khi điều đến hải vực, trở thành một viên thủy sư, đám thủ hạ này theo hắn lăn lộn cũng đã ba năm. Bình thường vẫn có phần hạ thấp *** anh của quân đội khác, nhưng sao vừa lên chiến trường đã chẳng ra làm sao.

Phó tướng trong lòng buồn giận khó ngừng: “Tướng quân, ta là người ngài dẫn dắt ra, sẽ không khiến ngài mất mặt. Chết, ta không sợ. Nhưng chết như thế, thật là quá không cam lòng! Chủ soái lâm trận bỏ chạy, để ngài dẫn chúng ta vào sinh ra tử, cuối cùng họa xấu này lại vẫn là...”

Lâm Tư Thận hừ một tiếng: “Đại chiến trước mặt, ngươi còn dao động quân tâm, thật cho quân pháp là bài trí sao. Chúng ta vì sao xuất binh, ngươi không hiểu à?”

Quân đội Triệu quốc luôn hỗn loạn và không có sức chiến đấu, chủ soái vẫn thẫn đàm nhiệm, cách làm buồn cười gấp chuyện bỏ chạy ở nước khác là đại tội, nhưng tại Triệu quốc cũng chẳng phải chuyện gì quá hiếm lạ. Chủ soái của họ thấy đội tàu Ngô quốc loanh quanh đây không đi, nghĩ tới nghĩ lui, nếu không làm gì, cuối cùng Hoàng đế vì thể diện bản thân, chỉ sợ phải dùng tội danh khiếp chiến cho mình đeo hài nhở, nếu tự xuất chiến bừa, bại trận khiến quốc gia mất mặt, thắng trận tội danh chọc giận Ngô quốc vẫn là của mình, đều hậu hoạn vô cùng như nhau, cho nên hắn nói phải đích thân về triều thỉnh cầu chỉ thị của Thánh thượng rồi co cẳng chạy biển, trước khi đi lại ném soái ấn cho Lâm Tư Thận, để hắn “gặp thời tự quyết”.

Lâm Tư Thận sao lại không rõ đây là họa thủy kéo về đông, trốn tránh trách nhiệm. Nhưng chủ soái có thể tránh, nhánh quân đội họ đây không thể tránh. Cho nên hắn bình tĩnh nhận soái ấn, lập tức bắt đầu điều thuyền điều người, chuẩn bị trận này.

Lúc này, Lâm Tư Thận cười đưa mắt nhìn biển khơi mênh mông vô tận: “Việc đã đến nước này, dông dài ích gì? Vô luận hậu quả thế nào, ta đều nguyện một thân gánh vác! Trận chiến này chúng ta không cầu đại thắng, chỉ cần có thể đánh ngoan cường, để người thiên hạ biết, thủy sư Triệu Quốc chúng ta, có thể nhỏ yếu, nhưng không thể nhát gan, người Triệu chúng ta, có rất nhiều cốt khí và nhiệt huyết, bảo hộ quốc gia của chúng ta!”

“Tướng quân!” Bao gồm phó tướng, vài tướng lĩnh thân tín và thân binh bên cạnh chọt đồng thời hô to, trong ánh mắt đều có loại kích động không nói thành lời.

Lâm Tư Thận mỉm cười ngưng mắt nhìn mọi người: “Chư vị có nguyện theo ta chung sinh tử? Để Ngô quân thấy đảm sắc huyết khí của người Triệu chúng ta?”

“Thề chết đi theo tướng quân!”

Lâm Tư Thận nhìn thuộc hạ vẻ mặt ánh mắt sáng lênh láng lên loại kích tình ấy, trong lòng bỗng đau xót, nhớ tới bạch y tướng quân, thanh sam nho soái hắn từng xa xa trông thấy trên Định Viễn quan rất nhiều năm trước kia.

Hít sâu một hơi, chặt đứt tạp niệm đầy lòng, hắn rảo bước đến đầu thuyền, ánh mắt sáng ngời, nhìn chăm chú phía trước. Trận này, khó đánh. Phải tận lực giảm bớt tổn thất bên ta, cho người Ngô một chút giáo huấn, vừa không thể thật sự đánh người Ngô không xuống đài được, còn phải đánh ra sự dũng hán của thủy sư Triệu Quốc, chừng mực trong đây, thật là quá khó nắm chắc.

Hắn không khỏi hy vọng, nếu đội tàu Ngô quốc trước sự khiêu khích của họ, có thể thuận gió mà đi... lại cũng là... song phương đều có thể giữ thể diện...

Trên kỳ hạm Tiêu gia, Lư Đông Ly đã nhíu mày. Chỉ nghe quy mô tướng lĩnh này bẩm báo là y biết, đây tất là thủy sư Triệu quốc, hải đạo thủy tặc nào tạo được chiến đội quy mô thế này.

Tiêu Tư Giám hừ một tiếng: “Họ muốn thế nào?”

“Trước mắt còn cách khá xa, bất kể là gọi hàng hay cờ hiệu, đều không thể truyền tin tức, bất quá nhìn thế đến rào rạt, khá có ý đánh một trận.” Tướng lĩnh này trầm giọng nói: “Công tử, thuyền của chúng ta vừa mau vừa ẩn, sức gió buồm có thể mượn cảng mạnh, chúng ta ứng chiến hay mặc kệ họ, cứ đi thẳng về trước?”

Tiêu Tư Giám đã giận tái mặt: “Đội tàu Tiêu gia chúng ta, há có đạo lý để người dọa chạy, ba mươi chiếc thuyền lớn thì thế nào? Không cho họ ném chút lợi hại thì họ không biết cái gì gọi là...”

Lư Đông Ly rốt cuộc không ngồi yên được, vội mở miệng nói: “Tiêu công tử...”

Tiêu Tư Giám đang nỗi trận lôi đình, nghe thấy Lư Đông Ly mở lời, dường như đã đổi ý, thu lại vẻ giận dữ, đổi mặt cười với Lư Đông Ly: “Lư đại nhân, vừa rồi là ta suy nghĩ không chu, ý khí quá mức. Những chiếc thuyền Triệu quốc này không cần để ý, chúng ta cứ giương buồm về nước là được, thuyền của chúng ta chạy toàn lực, thuyền Triệu quốc quyết không đuổi kịp, chỉ là...”

Gã cười vô cùng thành khẩn, vô cùng nhiệt tình: “Chỉ là không thể đưa đại nhân về trước, đại nhân vừa vặn có thể đi Ngô quốc chúng ta làm khách mấy ngày, để chúng ta tận nghĩa người chủ, về sau có cơ hội, lại quay về Triệu quốc là được.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 132 : Can Qua Ngọc Bạch

Vẻ đắc ý trên mặt Tiêu Tư Giám hầu như không giấu được, Lư Đông Ly lại đau cả đầu. Ý mòi chào của Tiêu Tư Giám với y, y sớm đã nhìn ra, nếu cùng gã đi Ngô quốc, đâu còn cơ hội trở về. Chỉ là nếu cứ cố muỗn ở lại không đi, chẳng lẽ thật sự để Tiêu gia và thủy sư Triệu quốc đánh một trận sao?

Không nói Tiêu gia vốn là vì gia quyến của y mà đến, không hề có ác ý. Chỉ bằng thân phận nhạy cảm này của Tiêu Tư Giám, trận này không thể đánh được. Vì này nếu có chuyện bất trắc, hai nước sẽ thật sự phải “đánh nhau”.

Nếu như Tiêu Tư Giám định cuồn mình Lư Đông Ly chạy theo, Phong Kính Tiết không chừng còn trợ giúp. Nhưng vừa nghĩ phải kéo cả mình vào thì thôi khỏi đi. Y hiện tại chẳng muỗn rời khỏi Triệu quốc, chạy lên địa bàn của Tiêu Thanh Thương làm khách. Thật bị đệ đệ nàng ta một thuyền quẩn đi, Triệu quốc sập này làm sao thu thập tạm không nói, y chẳng phải sẽ bị Tiêu Thanh Thương cười chết luôn.

Đương nhiên, đánh nhau cũng tuyệt đối không thể. Đã là ở dưới mí mắt y, vị tam công tử này dù chỉ trầy một xíu da giấy, Tiêu Thanh Thương cũng sẽ ghi nợ lên đầu y. Món nợ nhân tình này, có thể bớt thì vẫn hơn.

Cùng Lư Đông Ly nhìn nhau một cái, Lư Đông Ly có vài phần không thể làm gì. Phong Kính Tiết quay đầu, chậm chạp hỏi: “Tiêu công tử, thuyền của các ngươi, ở bờ biển Triệu quốc đã mấy ngày.”

Tiêu Tư Giám sững sốt: “Hôm nay là ngày thứ tư.”

Tim Phong Kính Tiết hoàn toàn thả lại trong ngực, gật đầu cười nói: “Bốn

ngày, cho dù là tướng lĩnh thủy quân được tin tức liền sáu trăm dặm khẩn cấp thượng tấu ngay lập tức, cho dù Triệu vương lập tức có quyết định phi ngựa truyền thánh chỉ trở về, muộn xuất binh thời gian cũng không kịp. Cho nên, thủy quân đến lần này, chắc chắn là chưa được vương mệnh, tự mình xuất chiến. Chư tướng duyên hải, ai sẽ có loại đảm sắc này?”

Mắt Lư Đông Ly sáng lên, mà Phong Kính Tiết thì tựa tiếu phi tiếu nhìn y.

Nhin đội tàu Ngô quốc nghiêng buồm quay đầu, nhắm đến chính diện, Lâm Tư Thận kêu khổ.

Những chuyện không như ý trên thế gian, có đến tám chín phần mười.

Hạ lệnh, phất cờ hiệu, tản ra trái phải, chuẩn bị lẩn tránh đối phương xung kích, sau đó vòng lại, chủ công kỳ hạm đối phương.

Thế nhưng đại thuyền Ngô quốc kia không hề có ý công kích, ngay cả trận hình tác chiến cũng chẳng triển khai, chỉ rẽ rà lướt đến, hoàn toàn là bộ dáng hổ đồ nhìn mà không thấy vòng vây họ mở ra.

Lúc này Lâm Tư Thận ngược lại không thể dò nồng sâu, nhất thời lại hơi sững sờ. Hắn còn chưa đến mức cho là thủy sư Ngô quốc đệ nhất thiên hạ là miếng thịt đưa tới cho hắn đùa giỡn.

Thuyền Ngô quốc càng lúc càng gần, sắp đến khoảng cách công kích của đội tàu Triệu quốc, rồi lại ngừng. Một chiếc thuyền nhỏ, từ trên mạn lâu thuyền được thả xuống, trên thuyền có hai người.

Thuyền nhỏ sau khi xuống nước, không người điều khiển, cũng không người chèo thuyền. Thuyền nhỏ lại tự thừa gió rẽ sóng, chạy thẳng đến chủ hạm của hắn.

Một loạt tiễn thủ bên cạnh Lâm Tư Thận giường cung cài tên, nhắm ngay chiếc thuyền nhỏ kia. Tuy nói hai quốc giao binh không chém sứ, nhưng thân là

hộ vệ, tuyệt đối không thể mặc cho một cao thủ lai lịch bất minh có thể dùng nội lực đẩy thuyền, dễ dàng tới gần chủ soái của họ.

Đầu chiếc thuyền nhỏ, nam tử tuấn lăng một thân bạch y kia cao giọng cười nói: “Lâm tướng quân, đã lâu không gặp.”

Với nhãn lực của Lâm Tư Thận, từ khoảng cách này, đã có thể nhận rõ diện mạo đối phương, không khỏi âm thầm ngạc nhiên, người này hắn đâu có biết?

Nhưng mà hắn còn chưa mở lời, người nọ đã lui qua bên một bước, lộ ra người thanh sam đứng phía sau y.

Trên biển cả mênh mông, dưới nắng sớm sáng ngời, người nọ đứng trên chiếc thuyền nhỏ kia, ngửa đầu cười với hắn.

Lâm Tư Thận chợt lảo đảo, cơ hồ ngã nhào, gắng sức túm mạn thuyền, hét lớn một tiếng: “Không ai được phép bắn tên!”

Cả nhánh Triệu quân trợn mắt há mồm nhìn tướng quân của họ vào lúc chỉ mành treo chuông, đón hai người đến từ thuyền địch lên thuyền, hoảng hốt quát lệnh toàn quân không thể khuyên bừa, sau đó đuổi hết mọi người trong khoang thuyền ra ngoài, mặc kệ người là tướng lĩnh thân tín hay vệ binh, lại hạ mệnh lệnh chết, trừ phi Ngô quân có dị động, bằng không chưa được triều thì không thể đến gần cửa khoang thuyền.

Tiếp theo, hắn bỏ mặc một đám người, cùng hai vị “khách thăm” kia vào khoang thuyền, đóng cửa, thần thần bí bí, suốt một canh giờ cũng không còn động tĩnh nữa.

Tội nghiệp binh lính trên những chiếc thuyền lớn nhỏ bên ngoài, không đợi được mệnh lệnh, chẳng ai dám tự tiện, nhìn chằm chằm thuyền lớn Ngô quốc, chờ đến lung mỏi chân nhũn mắt đau, mắt thấy đều sấp nǎm sấp vì mệt.

Một canh giờ, trong khoang, những lời nêu nói cũng đều đã nói xong.

Lần này đặc ý đến tìm cỗ nhân, Phong Kính Tiết trước đó đã bỏ hết lớp ngụy trang dịch dung cho Lư Đông Ly, ngược lại khắc ý triển hiện thần thái phong mạo ngày xưa, thân thể Lư Đông Ly cũng đã khôi phục nhiều, cho nên Lâm Tư Thận vừa nhìn là có thể nhận ra.

Trong khoang thuyền, Phong Kính Tiết xiêu vẹo ngồi thủ ở cửa khoang, mà Lư Đông Ly thì ngồi đối diện Lâm Tư Thận đem tiền căn hậu quả của cả sự kiện, những việc đã trải, nhất nhất giải thích rõ ràng. Chỉ có về thân phận Phong Kính Tiết, thật sự khó mà nói rõ, cuối cùng cũng chỉ hàm hồ nói, y là hảo hữu chí giao của Phong Kính Tiết ở thảo莽, hai bên tình như thủ túc, thân như một người, năm đó Phong Kính Tiết từng nhờ y lo liệu trợ giúp mình vân vân.

Lâm Tư Thận vốn là tướng lĩnh năm đó theo Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết đối kháng Trần quân ở Định Viễn quan, tích quân công từ từ thăng lên, bộc lộ tài năng. Nếu theo tập quán luôn trọng văn khinh võ của Triệu quốc, loại tướng quân tầng dưới chót một đao một thương đánh ra như hǎn, cả đời cũng đừng mong có bao nhiêu phong quang. Nhưng sau khi Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly mất, tân vương đăng cơ, lật lại bản án cho Lư Đông Ly, đồng thời dốc sức đề bạt an ủi chư tướng Định Viễn quan, thuộc cấp phó tướng dưới trướng Lư Đông Ly năm đó, hiện giờ đều đã các cứ một phương, các lĩnh một quân.

Hǎn bị điều đến hải cương, đem phương thức huấn luyện, kỹ xảo chiến đấu xuất sắc của Định Viễn quan dạy cho đám thủy quân này. Mà hǎn cũng vẫn dụng tâm học tập thuật thủy chiến từ tướng lĩnh nơi này. Sau vài năm, hǎn chuyên tâm khổ học, dụng tâm luyện binh, sớm có thể một mình chǎn một mặt. Chỉ bởi vì hǎn dù sao cũng không phải xuất thân hải quân, cho nên vẫn chưa từng được tư cách độc lập lĩnh quân, danh vị vẫn dưới chủ soái, nhưng cũng coi như quyền cao chức trọng.

Vài năm tôi luyện, tính tình đã bình tĩnh tự chế không ít, cho nên gặp phải kinh biến như thế, cũng rất nhanh chóng định tâm, trực tiếp hỏi ngay vấn đề mấu chốt: “Ngô quân là các vị mời đến?”

“Là ta mời đến đón tấu phu nhân.” Phong Kính Tiết cười nói: “Ta và người Tiêu gia có chút giao tình. Hiện giờ Triệu vương lại một lòng muốn đổi phó Lư đại nhân, chúng ta cân nhắc mãi, vẫn cảm thấy đưa Lư phu nhân và công tử khỏi Triệu quốc thì an toàn hơn.”

Lâm Tư Thận lòng rất không vui: “Muốn đưa phu nhân rời Triệu, vì sao phải gióng trống khua chiêng, cầu trợ Tiêu gia người ngoài như thế? Dù bệ hạ cấm hải đạo, nghiêm phòng có người lén qua, nhưng đã có ta làm tướng ở hải vực, dù bờ mạng, ta cũng có thể bảo vệ mẫu tử phu nhân bình an rời đi.”

Phong Kính Tiết bật cười: “Lúc trước Triệu vương muốn mai phục ở Định Giang, đã điều đi hết cựu bộ của Nguyên soái ở Định Giang. Tướng quân không nghĩ thử, vì sao Triệu vương biết rõ người làm tướng ở duyên hải, mà Lư đại nhân cũng nhất định sẽ rời cảnh theo đường biển, lại không đổi vị trí của người?”

Lâm Tư Thận ngẩn ra, hồi lâu mới cười khổ: “Bên cạnh ta... có người của bệ hạ? Y đang đợi Nguyên soái chủ động liên lạc cùng ta?”

Phong Kính Tiết mỉm cười, chỉ cửa khoang: “Có người nửa canh giờ trước đã lặng lẽ kề đến nghe lén, ta thuận tay dùng chỉ phong điểm ngất hăn ở bên ngoài. Người này đợi lát nữa xử trí như thế nào, người tự coi mà làm đi.”

Lâm Tư Thận cười khổ. Còn có thể xử trí thế nào đây. Trên biển gió to sóng cả, xảy ra chút việc bất ngờ thì có là gì... Dù sao cũng không thể để người đã nghe họ mật đàm, lại còn sống mà truyền lời về. Chỉ là làm thịt người tâm phúc của Hoàng đế, cũng là một chuyện hậu hoạn vô cùng. Huống chi, hôm nay trừ hăn rồi, ngày mai không biết lại sẽ phái ai tới. Nhưng mà, lửa sém lông mà, phải lo trước mắt thôi.

“Nỗi khổ tâm của Nguyên soái ta đã biết hết.” Thói quen Định Viễn quan năm đó lưu lại, khiến hăn vẫn không tự giác gọi Lư Đông Ly là Nguyên soái: “Chỉ là, việc này dù sao vẫn hơi không ổn. Người Ngô vô lễ như thế...”

Phong Kính Tiết cười nói: “Tiêu gia tam công tử đã đáp ứng ta, tự mình viết thư, nhận lỗi với Triệu quốc, nói là bởi vì tuổi trẻ kiến thức nông cạn, không chú ý đến lễ nghi quốc gia, dẫn đến một số hiểu lầm không cần thiết, cho nên thành tâm tạ lỗi, việc này truyền ra, người thiên hạ sẽ chỉ khen Đại Triệu ta mặt mũi đú lớn, lại có thể khiến Tiêu gia thủy sư đệ nhất thiên hạ khách khí như thế.”

Lâm Tư Thận nghe thế chẳng biết nên kinh hay nên hỉ, có thể có quốc cữu gia Ngô quốc, người thừa kế của Tiêu gia đích thân nhận lỗi, Triệu quốc thể diện trong ngoài đều có, tuyệt đối không thiệt, chỉ là, người này có thể làm cho Tiêu gia tam công tử đáp ứng đích thân viết thư bồi tội, đây...

Nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên kiểu này của Lâm Tư Thận, Phong Kính Tiết bất giác bật cười: “Hơn nữa, ta mời Tiêu gia ra mặt đón người, cũng có nỗi khổ tâm khác. Thứ nhất, để Tiêu gia cao giọng đón người đi, tuy nói thiên hạ không biết chân tướng, nhưng Triệu vương sẽ rất nhanh chóng minh bạch nguồn, biết người nhà của Lư đại nhân đang ở dưới sự bảo vệ của Tiêu gia, cũng sẽ không phái người vượt quốc cảnh truy sát mưu hại. Thứ hai...” Ánh mắt y nhìn sang Lư Đông Ly: “Triệu quốc phụ y nhưng y không muốn phụ Triệu, y vẫn muốn ở lại, làm mấy việc vì quốc gia này. Để Triệu vương biết y và người Ngô quốc có chút giao tình, cũng là một loại cỗ ky, về sau cho dù còn muốn mưu hại, cũng phải nghĩ đến thế lực của y ở Ngô quốc.”

Lâm Tư Thận đã hiểu rõ tiền căn hậu quả, gật đầu thở dài một tiếng: “Nguyên soái có tâm vì Triệu, nhưng hành sự như thế, vạn nhất lan truyền ra ngoài, người biết Nguyên soái, tự nhiên hiểu Nguyên soái không hề có tư tâm. Người không rõ Nguyên soái, lại không khỏi phải chỉ trích Nguyên soái cậy sức nước khác mà bức quân phụ, là hành vi bất thắn tội đáng chết. Dù là những nghị luận này của họ không tổn thương được Nguyên soái, nhưng thiên hạ thanh lưu sĩ phu miệng tiếng quá nhiều, chỉ sợ bất kể Nguyên soái muốn làm gì, đều khó mà thi triển.”

Phen này xuất từ thành tâm, Lư Đông Ly âm thầm cảm động, Phong Kính Tiết lại cười rộ: “Lâm tướng quân, người yên tâm, chân tướng việc này, bất quá

là chúng ta và Triệu vương nội bộ biết được thôi.”

Lâm Tư Thận cười khổ: “Chính bởi vì bệ hạ biết, cho nên, nếu ngài đem việc này lan truyền ra ngoài đả kích Nguyên soái...”

Phong Kính Tiết lắc đầu: “Hoàng đế bệ hạ chỉ e còn sợ chân tướng sự tình tiết lộ hơn cả chúng ta.”

Lâm Tư Thận khẽ nhíu mày, ngẫm một chút, cuối cùng cười thoải mái.

Đúng vậy, chuyện này làm sao có thể truyền ra ngoài. Có nghe nói chưa? Người Ngô quốc chạy đến chỗ chúng ta, không phải vì buôn bán, mà là vì đón vợ con Lư Đông Ly?

Bởi vì Lư Đông Ly cầu họ đến, bởi vì Lư Đông Ly muốn uy hiếp Hoàng thượng không thể thương tổn thê mình?

Tại sao y phải uy hiếp Hoàng thượng? Không phải Hoàng thượng đối xử rất tốt với Lư gia họ sao? Cho dù Lư Đông Ly năm đó không chết, hiện tại tối đa là sửa án, quan phục nguyên chức thôi mà?

Việc này ấy hả, kỳ thật nghe nói, năm đó hại Lư Đông Ly chính là bản thân Hoàng thượng, hiện tại âm mưu bại lộ...

Sự tình thật truyền ra ngoài, Lư Đông Ly bất quá là thanh danh bị tổn, Triệu vương lại chân chính phải mất sạch thanh danh.

Vì thế, hai bên lòng biết rõ ràng, cùng nhau lừa gạt cho qua thôi.

Thấy Lâm Tư Thận mỉm cười, Lư Đông Ly mới thoải mái nói: “Còn những việc khác, chúng ta có thể chậm rãi nói sau, tình huống bên ngoài này không thể giằng co như vậy nữa.”

Lâm Tư Thận xưa nay tôn kính tin phục Lư Đông Ly, hiện giờ nghi ngờ diệt hết, làm sao còn có thể kiên trì đánh một trận vô nghĩa nữa, vội đứng dậy ra

ngoài truyền lệnh.

Khi mở cửa ra ngoài, thoảng dừng trước cửa khoang, nhìn nhìn người hôn mê dưới đất, khẽ nói một tiếng: “Là hắn!” Sau đó rời đi không ngừng lại nữa.

Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết đều không có hứng thú đi nhìn kỹ xem đó rốt cuộc là ai, chỉ an tâm ngồi chờ.

Trước mắt đã không còn người ngoài, Lư Đông Ly mới có cơ hội hỏi Phong Kính Tiết: “Kính Tiết, thế nào, có gì không đúng?”

Phong Kính Tiết trong lòng có việc, cũng không kỳ quái vì Lư Đông Ly có thể nhìn ra, chỉ lắc đầu nói: “Không có đại sự gì, chỉ cảm thấy hơi không đúng.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 133 : Cựu Văn Tâm Sự

Phong Kính Tiết hơi nhíu mày: “Lâm Tư Thận nhìn thấy ngươi, vui mừng đúng là có vui mừng, thế nhưng... thật sự mà nói, y khôi phục trấn tĩnh quá nhanh, người cũng quá bình tĩnh.”

Thứ cảm giác không có bằng chứng, thuần do tâm lý này, Phong Kính Tiết nói ra cũng hơi xấu hổ: “Ta chỉ cảm thấy, thế này không đủ, y không giống như là phản ứng sau khi sự cách nhiều năm, đột nhiên nhìn thấy cấp trên bị hại chết oan mà mình tôn kính nhất kia bỗng nhiên còn sống.”

Lư Đông Ly cười lắc đầu: “Kính Tiết, sao ngươi biết ta là cấp trên y tôn kính nhất? Dù phải, cũng bất quá là cấp trên, ngươi không thể dùng tâm tình của ngươi đi suy đoán y đâu. Tình cảm của y với ta, tự nhiên phải kém xa ngươi.”

Phong Kính Tiết liếc y một cái “Ngươi đang định giả hồ đồ sao? Chỉ bằng ngươi thân là quan văn, những hành động ở Định Viễn quan ngắn ấy năm, toàn quân trên dưới ai không coi ngươi là chủ soái kính trọng nhất, đương nhiên...” Y sờ sờ mũi, rất không khiêm tốn nói: “Chỉ mức độ được kính yêu mà nói, ta và ngươi phải cùng xếp đệ nhất.”

Lư Đông Ly bật cười: “Cho dù phải, cũng không đáng ngờ vực Tư Thận. Chúng ta đều là những chiến hữu núi đào rừng kiếm, sống chết trước mắt đỡ nhau qua, dù y không chịu đứng bên ta, cũng sẽ tuyệt đối không hại ta.”

Phong Kính Tiết cuối cùng thở dài. Nếu cảm thấy y sẽ hại ngươi, ta còn cho y ra khỏi cửa khoang thuyền này sao? Nhưng không đúng chính là không đúng. Loại phán đoán này, là y mẩy đời luân chuyển, nhân tình luyện đạt, kinh nghiệm phong phú dẫn đến, chỗ vi diệu trong đó, thật sự không cách nào nói rõ. Vừa lúc

tai măt linh mẫn kia lại nghe thấy tiếng bước chân đến gần, biết là Lâm Tư Thận đã hạ quân lệnh quay lại, cũng chỉ đành thở dài một tiếng, từ bỏ việc giải thích.

Lâm Tư Thận vào khoang cười cười, trước nói rõ sự việc với hai người. Lư Đông Ly cười nói: “Mưa gió ngập trời một sớm tan hết là tốt nhất. Trước khi ta đến, Tiêu gia tam công tử đã bày tiệc rượu ngay trên thuyền, nói muốn tự mình gặp thiết đảm tướng quân ngươi. Ta nguyên cũng muốn về thuyền tạm biệt, Tư Thận, có muốn cùng chúng ta lên thuyền, thuận tiện cùng Tiêu gia tam công tử thương nghị chuyện thư tạ lỗi một chút?”

Kỳ thật nói trăng ra, y cực lực thúc đẩy Lâm Tư Thận lên đại thuyền Ngô quốc, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là Lâm Tư Thận ở trong thủy quân nhiều năm, thập phần hiểu biết chiến thuyền, nếu có thể lên thuyền Ngô quốc đi một vòng, những thứ học được hẵn hơn xa người ngoài nghè lâm thời cố nhớ như mình. Cây trội giữa rừng, gió tắt quật gãy. Phong Kính Tiết thân phận nhạy cảm, không hề muốn đẩy y đứng trên nơi đầu sóng ngọn gió.

Lâm Tư Thận nghe nói có thể có cơ hội đi nhìn kỹ đại thuyền Ngô quốc, trên mặt lập tức có vẻ kích động hân hoan. Song rất nhanh chóng vẻ mặt buồn bã, thình lình quỳ gối, hướng về Lư Đông Ly, bái rạp xuống.

Hắn hành không phải lễ một gối yết kiến chủ soái trong quân bình thường, lại là quỳ cả hai gối, cả thân thể hoàn toàn rạp trên sàn tàu.

Lư Đông Ly hoảng sợ, vội đưa tay đỡ hắn: “Ngươi làm gì đây?”

Lâm Tư Thận là võ tướng, không phải loại người công phu gà mờ như Lư Đông Ly có thể kéo dậy, hắn kiên trì muốn quỳ, Lư Đông Ly kéo mấy cái cũng bất động. Quay đầu hung hăn trừng Phong Kính Tiết một cái, Phong Kính Tiết nhìn đông ngó tây, nhìn cửa nhìn song nhưng nhất định không nhìn y.

Mắt thấy Phong Kính Tiết đã tỏ rõ là khoanh tay đứng nhìn đừng hòng trông chờ, Lư Đông Ly lại kéo không nổi Lâm Tư Thận, chỉ đành lui qua bên một bước, không chịu nhận đại lễ như vậy: “Đang yên đang lành, Lâm tướng quân,

người là vì điều gì đây?”

Lâm Tư Thận châm châm ngang đầu, trên mặt vừa hổ thẹn vừa cay đắng: “Nguyên soái, ta có lỗi với ngài. Kỳ thật...” Hắn nhắm mắt, hơi cắn răng, mới có thể như tráng sĩ chặt cổ tay mà nói: “Kỳ thật ta đã sớm biết ngài không chết, ta cũng sớm biết hại ngài và Phong tướng quân không phải Cửu vương như vẫn nói, mà là đương kim Thánh thượng. Thế nhưng ta... Ta chẳng những không nỗ lực báo thù cho ngài, ngược lại...”

Hắn cười thê lương: “Ngược lại một tay che cả chân tướng, không để bắt cứ ai biết được oan khuất của ngài nữa, ta...”

Lồng ngực hắn pháp phồng không dứt, đúng là không thể nói tiếp nữa, chỉ quay người sang hướng Lư Đông Ly, một lần nữa sụp lạy.

Lư Đông Ly nhất thời kinh hãi quá mức, lại quên mất né tránh lẽ này, chỉ kinh ngạc nói: “Điều này sao có thể? Việc này ẩn mật như thế, làm sao người biết được? Đây là chuyện cực không thể gặp người của bệ hạ, người biết chuyện bình thường đều không chịu buông tha, huống chi người là cựu bộ của ta? Mấy năm nay, người... người làm sao qua được?”

Mật thám của Triệu vương luôn cực lợi hại, lại phục người bên cạnh Lâm Tư Thận, Lâm Tư Thận đã biết chuyện, Triệu vương nào có đạo lý không biết. Y làm sao có thể buông tha cho Lâm Tư Thận? Cho dù hiện tại Lâm Tư Thận yên lành trước mắt, nghĩ tới tao ngộ những năm gần đây hắn có thể gặp, y cũng không khỏi hãi hùng.

Lâm Tư Thận cũng không ngờ đến, mình xấu hổ nhẫn nhục, nói rõ ẩn tình vẫn đè nặng trong lòng này, Lư Đông Ly lại chưa từng chỉ trích một chút, ngược lại lo lắng cho an nguy của hắn như thế, chân thành như thế. Hắn ngang đầu kinh ngạc nhìn Lư Đông Ly, cảm xúc phức tạp bốc lên cuồn cuộn trong lòng, nhất thời lại không thể nói được nửa chữ.

Phong Kính Tiết đứng một bên thản nhiên cười, lúc này mới tiến lên, tùy tay

kéo một cái, Lâm Tư Thận liền thân bất do kỷ bị y kéo dậy. Y cũng không để ý tới biểu tình khiếp sợ không hiểu của Lâm Tư Thận bởi vì lực lượng cường đại kia của y, nhàn nhã cười hỏi: “Lâm tướng quân, ngươi biết được chân tướng, chính là bởi Phong Kính Tiết?”

Lâm Tư Thận định thần, đáp: “Phải!”

Lúc trước Phong Kính Tiết từng viết một phong thư kia, chia ra làm đôi, giao cho Vương Đại Bảo và Tiểu Đao hai người cất giữ, bảo hai người tìm được cơ hội thì đều tự xuất ngũ hồi hương. Tương lai nếu quốc thái dân an thì vĩnh viễn đừng đem thư tàn hợp nhất, mà nếu như dân chúng lầm than thì đi tìm nhau, hợp thư lại đọc một lượt, tương lai hành động, đều làm theo chỉ thị trên thư là được.

Hai người nghiêm khắc tuân thủ phân phó của Phong Kính Tiết, lặng lẽ dùng phương pháp thay xà đổi cột cứu Lư Đông Ly, sau đó lại nán trong quân một thời gian ngắn rồi mạnh mẽ yêu cầu xuất ngũ.

Bởi vì họ là thân binh của Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly, trải qua biến cố như vậy, nản lòng thoái chí, không chịu ở lại trong quân nữa cũng là việc đương nhiên, không hề có ai sinh nghi. Mông Thiên Thành để lấy lòng mọi người của Định Viễn quan, đại bút vung lên, trừ quân tịch cho họ, lúc sắp đi còn thưởng không ít vàng bạc, thậm chí dùng con dấu chủ soái, cho mỗi người họ một phong thư lật lưng, về sau mặc kệ đặt chân nơi nào, có phong thư này, cũng dễ có giao tình với quan địa phương.

Hai người mang theo quân công cùng nhàn chúc tòng lục phẩm rời khỏi quân doanh, một người về quê phụng dưỡng mẹ, một người đi đến kinh thành tìm kiếm Lư Đông Ly.

Song Tiểu Đao đến kinh thành, theo chỉ thị của Phong Kính Tiết trước kia tìm được người âm thầm cứu Tô Uyển Trinh, lại không được như nguyện gặp Lư Đông Ly đáng ra nên tìm đến Tô Uyển Trinh hội hợp. Vì thế, sau khi nói rõ ngọn nguồn sự tình với Tô Uyển Trinh, gã thề phải tiếp tục tìm kiếm Lư soái, rồi lại

một mình đi mất.

Thật mà tính, Tiểu Đao và Vương Đại Bảo đều đã có công với nước, có chức quan suông trong người, bạc cũng không ít, ở nơi nào đều có thể yên vui qua ngày, được người tôn trọng. Nhưng Tiểu Đao một mình phiêu bạt thiên nhai, tìm kiếm tú phượng, vẫn chưa từng dừng lại hưởng một ngày thanh nhàn.

Mà Vương Đại Bảo là anh hùng quốc gia áo gấm vinh quy, tại Tế Huyện con con, bản địa còn chưa từng ra một người có chức quan tòng lục phẩm, quả là chúng *** phủng nguyệt, hương thân địa phượng thâm chí Huyện thái gia đều chịu luận giao với hắn. Nhưng Vương Đại Bảo trước kia một lòng đầu quân, chính là vì được vinh quang như trước mắt đây, lại tự dựng cảm thấy tâm tàn ý lạnh, rốt cuộc cũng chẳng cách nào yên ổn, cuối cùng phụng mẫu thân, chu du các nơi, rồi quê đi mất.

Bởi hắn là muôn dẫu mẫu thân du ngoạn khắp nơi, cho nên hành trình rất thong thả tiêu dao. Đi đến đâu cũng chăm sóc mẫu thân, ăn thức ngon ở chỗ tốt. Mẹ hắn năm mơ cũng không thể ngờ, sinh thời có thể du ngoạn một chuyến nhiều nơi phồn hoa đẹp đẽ như vậy, có thể đi theo con trai được tôn kính thiện đãi đến thế. Hai năm đó quả thật rất đỗi hoan hỉ, cho đến sau này tuổi già bệnh mất, đến chết cũng vẫn mỉm cười.

Sau khi an táng mẫu thân, Vương Đại Bảo cũng thành một thân cô tịch, phiêu lưu tú phượng. Nhưng Triệu quốc chỉ lớn bằng ấy, hai người kia phiêu tới phiêu lui, ngẫu nhiên lại phiêu đến một chỗ. Hai người nhắc tới những việc khác, đều rất đỗi thốn thức, nhớ tới Lư Đông Ly sinh tử không biết, tung tích không rõ, càng thêm lo buồn. Hai người thương lượng tới lui, đều đưa chủ ý lên phong thư Phong Kính Tiết lưu lại đó.

Tuy nói năm đó Phong Kính Tiết từng dặn dò, nếu không phải quốc sự tối tệ thì đừng hợp thư, nhưng hai người thật sự rất lo lắng chuyện Lư Đông Ly, vạn loại bất đắc dĩ, ôm hy vọng duy nhất, mở phong thư nọ ra.

Song họ nhìn thấy không phải tin tức Lư Đông Ly có thể đi nơi nào, lại là chân tướng của cả vụ thảm án.

Từng li từng tí, nhìn mà ghê người.

Dự định ban đầu của Phong Kính Tiết kỳ thật là, nếu Thụy vương sau khi đăng cơ, có thể thiện đai bách tính, cường quốc phú dân, vậy mình bị phân oan khuất này thôi cũng không tính nữa, dù sao Lư Đông Ly khẳng định có thể cứu thoát.

Nếu Thụy vương làm điều ngang ngược, quốc gia gặp nguy, vậy vạch trần chân tướng việc này, đủ để dẫn đến sự kích phẫn của rất nhiều người. Hơn nữa Đinh Viễn quan cựu tướng y đều từng viết thư trấn an, bảo mọi người chuyên tâm luyện binh, làm tốt việc mình, lúc này cũng đều nêu các lịnh một phương, tay nắm binh quyền, thời điểm quốc gia rung chuyển, lòng người tư biến này, biết được chân tướng như vậy, có cái cớ báo thù oán cho cố soái tốt như thế, tự nhiên cũng rất dễ dàng có một phen thành tựu.

Hơn nữa, y cuối cùng cũng ở trong thư dặn dò Vương Đại Bảo và Tiểu Đao đi tìm Lư Đông Ly. Trong kế hoạch của y, Lư Đông Ly nên từ trên tay Khúc Đạo Viễn lấy được phong mật tín minh viết cho y, cũng bởi vậy có thể nắm giữ quá nửa thương mạch Triệu quốc, cùng với vô số thế lực giang hồ, cao thủ võ lâm, lúc này thừa thế mà lên, đủ khiến Triệu quốc nghiêng trời lệch đất, rung chuyển một phen.

Nhưng người tính không bằng trời tính, hiện giờ Triệu quốc bách tính sinh kẽ rất tốt, quốc gia cũng chẳng có chuyện gì náo động, mà Tiểu Đao và Vương Đại Bảo đã mất tung tích Lư Đông Ly từ rất sớm, căn bản không thể theo kế hoạch của Phong Kính Tiết hoàn thành cả sự kiện.

Vương Đại Bảo và Tiểu Đao đều là người tâm tư đơn thuần, một bầu nhiệt huyết, cho nên Phong Kính Tiết mới dám phó thác mật tín. Họ tự nhiên cũng không có ánh mắt chính trị gì, hoàn toàn không rõ thể cục hiện tại, chỉ biết đây là

thiên cổ kỳ oan, việc hận đê nhất thiên hạ, sao có thể để cái tên sau màn làm hết mọi chuyện xấu kia, được bách tính ca tụng trở thành minh quân sửa án cho người bị y hại chết?

Hai người này, Tiểu Đao vốn là cô nhi, không có vương bận, từ sau khi được Phong Kính Tiết đề bạt thành thủ lĩnh thân binh, dạy dỗ bên cạnh, liền coi Phong Kính Tiết là người thân nhất. Mà Vương Đại Bảo từ sau khi tang mẹ, cũng không còn ràng buộc, sinh tử đều có thể thong dong chờ đợi, càng không tiếc lấy chết báo đáp. Hai người thương lượng, cảm thấy chuyện lớn như vậy, phải tìm người trên tay có binh quyền mới giúp được, vừa vặn lúc ấy họ cách hải cương cực gần, thế là trực tiếp tìm tới Lâm Tư Thận.

May mà hai người cũng biết sự tình trọng đại, cho nên có thêm lòng dạ, không dùng danh tính thật cầu kiến, mà giả râu ria bờm xờm, che khuất diện mạo vốn có, mất hơn một tháng tìm hiểu phụ cận quân đội của Lâm Tư Thận, cuối cùng đã nghe ngóng rõ hành tung của Lâm Tư Thận, biết hắn không phách lối, thường xuyên không dẫn theo thân binh ra ngoài uống rượu đi dạo, tìm một cơ hội, nhân khi hắn rời khỏi quân doanh, dẫn tới chỗ không người, sau đó bỏ ngụy trang, quỳ xuống đất khóc cầu Lâm Tư Thận báo thù cho Đại soái và Phong tướng quân.

Lâm Tư Thận nghe được vừa kinh vừa kỳ vừa không hiểu, luống cuống tay chân muốn kéo hai người dậy, hai người lúc này mới đưa phong thư Phong Kính Tiết tự tay viết kia.

Nghe Lâm Tư Thận nói tới đây, Phong Kính Tiết thở dài một tiếng.

“Khó trách quãng thời gian này, các phương đều đang tìm hai người họ, nhưng không ai tìm được. Hóa ra, họ đã tìm đến người trước.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 134 : Kẻ Xướng Người Họa

“Khó trách quãng thời gian này, các phuơng đều đang tìm hai người họ, nhưng không ai tìm được. Hóa ra, họ đã tìm đến người trước.”

“Không có, ta... ta không có.”

Nghe giọng Phong Kính Tiết, Lâm Tư Thận vội vàng biện bạch: “Ta không đáp ứng họ tạo phản, cũng không thể thuyết phục họ bỏ đi, nhưng ta không giết người diệt khẩu.”

“Há?”

Bất cứ bí mật nào nhiều người biết, đều là nguy hiểm. Huống chi hai người kia đều là kẻ sĩ nhiệt huyết xúc động, hai người này mà nóng lên, ngay cả chuyện năm đó đã đáp ứng y cũng có thể dứt bỏ, tự tiện hợp thư, Lâm Tư Thận nếu như chưa từng giết người hủy thư, thì làm sao trong khoảng thời gian này, giữ đến không lộ một chút tiếng gió?

Lâm Tư Thận cười khổ: “Ta nói họ đây là hảo tâm làm chuyện xấu, tự tiện hợp thư, đã là trái di ngôn của Phong tướng quân. Mà trước khi tìm được Lư soái, bảo đảm ngài an toàn, nếu như lại tự tiện công khai nội dung trong thư, Hoàng thượng tất nhiên biết Lư soái không chết, sợ sê hại tính mạng Lư soái và người nhà. Sau đó...”

Hắn nhắm mắt, liều môt phen: “Ta trấn an họ, buộc họ thề, chỉ cần một ngày chưa phát sinh việc thiên hạ đại loạn như Phong tướng quân nói thì một ngày không nhắc tới chân tướng việc này với bất cứ ai nữa. Ta nói ta sẽ dò hỏi tăm tích Lư soái, hết thảy chờ Lư soái định đoạt. Sau đó, ta... ta...”

Hắn xấu hổ cúi đầu: “Sau một khoảng thời gian, ta bảo cho họ biết có người nhìn thấy người rất giống Lư Đông Ly, một năm trước đã đi thuyền ra biển...”

An bài thuyền đưa hai người ra biển, dự tính trong vòng mười năm, sẽ không để chân tướng tiết lộ, nhưng trong lòng hắn cả ngày như bị đè tảng đá ngàn cân, từ đây khó mà hân hoan nữa, chỉ ngày ngày lanh nhan thiết diện, huấn luyện quân đội.

Hơn một năm qua, hắn ban ngày không dám mượn rượu giải sầu, chỉ sợ rượu vào lại phun lời thật, đêm cũng thậm chí chẳng dám ngủ say, chỉ lo mình nói mớ lời không nên nói. Mãi đến bây giờ, quỳ xuống nói rõ chân tướng cả sự kiện với Lư Đông Ly, mới thấy gánh nặng đè trĩu trong lòng thoáng nhẹ nhõm.

Lư Đông Ly lắng lặng nghe hết cả vụ việc, chỉ cười nhàn nhạt, vái Lâm Tư Thận thật sâu: “Tư Thận, ta cảm ơn ngươi còn chỉ sợ không kịp, làm sao trách ngươi được.”

Lâm Tư Thận ngẩn ngơ ngẩng đầu: “Cảm ơn ta?”

“Đương nhiên. Nếu không phải ngươi hao hết khổ tâm, dẫn họ đi dị quốc, trong khoảng thời gian này, bệ hạ truy tra, hai người họ tất nhiên không trốn được, sợ là sẽ nguy đến tính mạng. Ngươi một mình đè bí mật như núi này trong lòng, không tìm bắt cứ ai san sẻ, cũng tránh cho người khác phải nguy hiểm và đau khổ.”

Lư Đông Ly thở dài một tiếng: “Nếu như theo chủ ý của Tiểu Dao và Đại Bảo, đem chân tướng nói cho tất cả cố nhân Định Viễn quan năm đó biết. Chỉ sợ hơn một năm qua... quốc sự kinh khủng. Thế tuyệt không phải điều ngươi ta mong muốn.”

Lâm Tư Thận vẻ mặt thê lương: “Nguyên soái há lại biết ta không phải chỉ vì tiền đồ tốt đẹp của mình?” Hơn một năm qua, cố tự ném oan khuất bất bình kia ra sau đầu, cố tự yên tâm thoái mái vì hung thủ huấn luyện quân đội, phòng thủ quốc gia, ngày ngày đêm đêm, hắn luôn khó tránh khỏi phải hỏi mình từng tiếng.

Tư Thận, ngươi vì, rốt cuộc là cái gì?

Không dám đáp, không thể đáp.

“Cho dù vậy, lại có gì không đúng?” Lư Đông Ly đáp cũng cực sảng khoái: “Dù vì tiền đồ tốt đẹp thì thế nào. Tiền đồ này có thể cho nam nhi chúng ta mở ra hoài bão, khiến con cháu Đại Triệu có thể có cơ hội bảo hộ quốc thổ, chống lại giặc ngoài, có thể khiến quân đội chúng ta không thể khi nhục.”

Ánh mắt y lóe sáng nhìn thuộc hạ năm đó: “Hoàng thượng dù có ngàn vạn lỗi lầm, cũng không phải mọi sự đều sai. Hơn mười đời nay, y là quân chủ duy nhất chịu đậm tan cựu lệ, hậu đãi võ tướng. Điểm này, ngươi thừa nhận, ta cũng thừa nhận. Người cũng chưa từng phụ ta, hiện tại bách tính sinh kế còn vô ngại...”

Y ngoảnh đầu nhìn Phong Kính Tiết một cái, lúc này mới mỉm cười: “Năm đó Kính Tiết để lại thư, chẳng qua là muốn vạn nhất Triệu vương thất đạo, có thể mượn việc này. Nhưng y trước mắt thi chính không có chỗ quá thất đức, phong thư này vốn nên không thấy thiên nhật, chân tướng vốn không nên để thế nhân biết. Người giấu giếm việc này, cũng giống tâm ý Kính Tiết lúc trước. Nếu như ngươi có phụ ta, chẳng lẽ Kính Tiết cũng có phụ ta sao?”

Y nói cười ôn hòa như vậy, thông cảm như vậy, Lâm Tư Thận kinh ngạc nhìn y, trong mắt hổ đã ngân ngấn nước mắt.

Phong Kính Tiết ở bên lãnh nhẫn bàng quan, trong lòng rất bất đắc dĩ. Ôi, Lâm Tư Thận không chịu nghe theo ý kiến của Tiểu Đao và Đại Bảo đương nhiên là đúng. Bất kể là vì đại cục quốc gia ổn định, hay vì tính mạng tất cả cựu bộ Định Viễn quan, đều không thể làm bậy như thế.

Khởi binh? Nói thật là dễ. Binh thuần vì thù riêng mà khởi, đâu lại chỉ thằng Hoàng đế mà không phải đường hoàng nhǎm vào gian thần nào đó, hành vi này chẳng hề khác biệt với đi tìm chết. Lão bách tính vẫn còn một miếng cơm để ăn, chịu ủng hộ ngươi tạo phản sao? Binh lính cầm bạc lương, cuộc sống an ổn, cho dù kính trọng chủ soái hơn, có lý do vì một anh hùng trong truyền thuyết, đi khó

dễ với đầu và bát cơm của mình không?

Nhưng mà, Lâm Tư Thận bởi vì những lo lắng này, cuối cùng mới quyết định ngăn chặn cả sự kiện làm như không phát sinh sao? Tư Thận, Tư Thận, Tư Thận quái gì. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Cho dù tiểu tử này vài năm qua tiền đồ tăng, làm việc cũng ổn trọng hơn, trong xương cốt rõ ràng vẫn là kẻ lỗ mãng. Chư tướng duyên hải, không ai chịu đến kiểm rủi chở đội tàu Tiêu gia. Người xem vui vẻ chạy tới làm chim đầu đàn là ai. Bây giờ được Lư Đông Ly trấn an vài câu, đã cảm động thành dáng vẻ như vậy là ai.

Nếu Triệu vương vẫn là Thụy vương năm đó, thậm chí dù đã làm Thái tử, hán tử chính trực này sẽ dàn xếp cho xong như thế sao? Hắn không thể tạo phản, nhưng hắn liệu có đại tạo thanh thế dân gian, liên danh viết huyết thư, dâng tấu nói chân tướng, lấy tính mạng thân gia để buộc tội Thụy vương? Chẳng qua, hiện tại Thụy vương là Hoàng đế. Hoàng đế dù tệ hơn không đúng hơn, y cũng là quân, là phụ, là trời...

Quân quân thẫn thẫn, phụ phụ tử tử, đối với Phong Kính Tiết mà nói, thuần túy là một trò cười, nhưng y lý giải rất sâu, loại luân lý này thâm căn cố đế cõi nào trong lòng cổ nhân. Cho dù bị bức đến tuyệt lộ, cũng không phải người người đều có thể đứng ra phản đối quân phụ, huống chi, những cựu bộ này trước mắt đối mặt chỉ là oan khuất của cấp trên, thậm chí không phải của chính họ. Nếu ngay cả Lâm Tư Thận xuất thân võ tướng, nhiệt huyết xông lên đầu, mà có tình cảm sâu sắc với họ còn như thế, những người khác...

Phong Kính Tiết nhìn sang Lư Đông Ly, khẽ thở dài một tiếng. Xem ra, con đường này họ lựa chọn, thật sự không dễ đi.

Lư Đông Ly đang chuyên chú khuyên Lâm Tư Thận, lại không chú ý thẫn sặc Phong Kính Tiết lúc này: “Cách làm của Kính Tiết cũng giống người, cách nghĩ của ta cũng tương đồng.” Y mỉm cười: “Ngay cả hiện tại, ta cũng không định vạch trần chân tướng. Cứ để người thiên hạ đều cho rằng, là một hiệp khách đang ở phụ cận Định Viễn quan, nghe nói việc Kính Tiết chết oan, cảm thấy bất

bình, cũng lo lắng ta phải gặp nạn, cho nên bắt một đạo phỉ, dịch dung thành bộ dáng của ta, nhân ta bệnh nặng, không được sự đồng ý của ta, đã cứu ta ra là được.” Lâm Tư Thận hỏi khẽ: “Nguyên soái định...”

Lư Đông Ly gật đầu: “Tin tức ta vẫn còn sống, nếu như thông truyền thiên hạ, tuy nói sĩ lâm sẽ có chê trách, nhưng tiếng hô chính diện trong dân, trong triều, tất nhiên vẫn cao hơn một chút. Hoàng thượng không thể tự vạch cái xấu, nếu y không cho ta về triều nhậm chức, sợ cũng khó ăn nói với thiên hạ.”

Lư Đông Ly nói nhàn nhạt: “Ta không muốn đổi đầu với y, nhưng ta còn rất nhiều chuyện muốn làm. Y đúng là đã bắt đầu cải cách, nhưng đầu chuột rụt rè, gặp chuyện là lui, sợ khó lưỡng lự không tiến. Chiến lực của quân đội Triệu quốc tăng cường quá chậm, kém xa tốc độ các quốc gia khác, mà thiên hạ hiện giờ, loạn tướng đã hiện, Triệu quốc quân binh như thế, thật sự khiến người lo lắng. Nhìn Ngô quốc xem, chỉ bằng một hậu tộc, đã kiến thành thủy sư vô song, Trần quốc sau vài năm nghỉ ngơi dưỡng sức, lại mắt hổ lom lom nhìn Đại Triệu ta. Những sự kiện quan viên tham ô gần đây phát sinh các nơi trong cả nước cũng thật sự khiến người lạnh tim. Lại trị không rõ, dù triều đình có ý chấn tác, cũng là có tâm vô lực.”

Lâm Tư Thận khẽ nhíu mày: “Nguyên soái vốn có tâm này, nhưng bệ hạ... bệ hạ ngài...”

Lư Đông Ly cười nhẹ: “Ta có danh vọng, có danh dự, có quá khứ từng bị triều đình oan nhục, còn có, những sùng bái đối với ta trong dân gian toàn dựa vào bệ hạ tự mình một tay đẩy lên đó, hơn nữa, ta có các ngươi...” Y đưa tay, vỗ mạnh lên vai Lâm Tư Thận, ánh mắt khẩn thiết nhìn hắn: “Năm đó Định Viễn quan sinh tử gắn bó, mà nay vì Triệu quốc, ngại gì cùng tiến thoái. Chỉ cần là chuyện có lợi với quốc gia, các ngươi nhất định sẽ ủng hộ ta, phải không?”

Lâm Tư Thận cố định nhìn y một hồi, bỗng nhiên cười ra, khom lưng trịnh trọng vái, ngữ khí bình tĩnh: “Tư Thận nào dám tiếc xác này? Cũng có thể thay đồng bào năm đó cùng thề, có thể có ích cho gia quốc, chúng ta vĩnh viễn làm

hậu thuẫn cho Nguyên soái, họa phúc không tính toán!”

Phong Kính Tiết mỉm cười gật đầu: “Các ngươi là những tướng lĩnh xuất sắc nhất Triệu quốc, phía sau có quân đội năng chinh thiện chiến nhất toàn quốc, không cần tạo phản, chỉ cần trăm miệng một lời biểu đạt ra ý kiến bản thân, đã đủ để bất cứ quân chủ nào cũng phải đổi đổi trịnh trọng. Hơn nữa, dân ý, thanh nghị, phàm là người muốn làm minh quân, yêu quý thanh danh thì không thể không để ý, hơn nữa có thương mache lớn của Phong Kính Tiết lưu lại, đủ để ảnh hưởng kinh tế Triệu quốc, cùng với nhiều loại thiện duyên y kết trong chốn võ lâm, có thể tùy thời ảnh hưởng sự yên ổn của cả quốc gia, ngăn ấy lực lượng ghép cùng một chỗ, chúng ta muốn chế hành Hoàng đế một cách thích đáng, không phải không khả thi.”

Lâm Tư Thận hơi chấn động: “Chế hành?”

“Không sai!” Phong Kính Tiết thản nhiên nói: “Xích đảm trung tâm một mảnh thành ý, là có thể đổi lấy tín nhiệm thiện đãi sao? Muốn để Hoàng đế không tùy ý làm xăng, không thể dựa vào thần tử khóc lóc chảy nước mắt, khuyên bảo hết nước, mà là phải để y hiểu được, cho dù là làm một việc xấu nhỏ hơn nhở hơn nữa, cũng sẽ có hậu hoạn, sẽ có phiền toái, sẽ có báo ứng như thế!” Ngữ khí của y lúc đầu bình thản, dần dần sắc bén lành lạnh, phong mang tất lộ. Lâm Tư Thận nhất thời chưa thể hoàn toàn tiếp nhận, chỉ kinh ngạc nhìn y, ấp úng không thể nói gì.

Thanh âm của Lư Đông Ly lại là ôn hòa: “Tư Thận, ta chỉ hy vọng, chỉ cần ta có thể tại triều một ngày, có thể tận một phần tâm lực, đừng để chuyện đồng dạng, lại phát sinh trên người tướng lĩnh khác. Ta chỉ mong, năm kia khi các ngươi sa trường giết địch quay lại, sẽ không phải nhìn thấy một phong chiểu thư tuyệt mệnh nữa, ta chỉ mong, khi ngày khác các ngươi vì nước trù tính, sẽ không bị quốc gia bức bách, đi sát hại đồng bào thủ túc của mình...”

Nhớ lại cảnh thê lương trên pháp trường ngày đó, trong lòng Lư Đông Ly vẫn đau đớn như cũ, lời nói mặc dù bình tĩnh, lại có bao nhiêu khổ sở không cam.

Y và Phong Kính Tiết một văn một võ, kẻ xướng người họa, Lâm Tư Thận toàn thân run run, cuối cùng động dung. Năm đó Định Viễn quan chứng kiến, là bóng ma lớn nhất trong lòng tất cả võ tướng họ, tại sao vì nước giết địch, lại rơi vào kết cục như thế, tại sao hiệu trung quân vương, lại bị quân chủ vô tình vứt bỏ như thế!

Lật xem sách sử, bao nhiêu danh tướng không thể da ngựa bọc thây, lại chết oan trên pháp trường. Xem khắp sách sử, vết máu loang lổ, tự hỏi đủ kiểu, vô lực tự đáp. Nếu... Nếu thật sự có thể... Thật sự có thể để những nam nhi nhiệt huyết tử chiến vì nước đó, không còn sợ ôm hận chết dưới đao người mình, nếu, thật sự... Có thể làm cho trên thế giới này, có thể bớt một Phong Kính Tiết... Hắn từ từ ngẩng đầu, rốt cuộc nhìn cố định Lư Đông Ly: “Nguyên soái, ta là vũ phu, không hiểu đạo lý lớn hai người nói. Chỉ là, ta tin được ngài, cũng tin được...” Hắn nhìn Phong Kính Tiết: “Người Phong tướng quân tin tưởng. Cho nên, vô luận mọi người muốn làm gì, ta đều nhất định ủng hộ. Dù muốn tính mạng ta, cũng có thể!”

Lời này nói cực kỳ chân thành, Lư Đông Ly cũng không khỏi cảm động: “Tư Thận!”

Phong Kính Tiết lại buông tiếng cười dài: “Ê ê, chúng ta cần tính mạng người làm gì? Chúng ta cần người giữ tính mạng đàng hoàng, cùng chúng ta nhìn quốc gia của chúng ta từng chút hưng thịnh hùng mạnh, muốn người mở to hai mắt cho đàng hoàng, tương lai mươi năm hai mươi năm sau, xác thực biết quyết định của người hôm nay không sai!”

Tiếng cười của y tùy ý hào hùng như vậy, xa xa truyền khỏi khoang thuyền, cả thuyền đều nghe thấy. Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau, thấp giọng hỏi thăm lẫn nhau. Chỉ chốc lát sau, lại một tiếng cười gia nhập trong đó, dũng cảm mà khoái ý. Hơn nữa, thanh âm kia mọi người nghe đều quen thuộc như vậy.

Tướng quân!

Tướng quân ba năm qua dẫn họ lăn lộn từng chút một, luyện một nhánh thủy sư suy sút thành *** binh cường tướng.

Mọi người bỗng đứng vui vẻ hăng hánc. Mặc kệ là vì điều gì, tướng quân có thể cười như vậy, luôn là cao hứng nhỉ. Tại thời điểm vi diệu này, có thể cao hứng như vậy, khẳng định là tin tức tốt!

Một canh giờ sau, mọi người thật sự đã nghe được tin tức tốt.

Lư Đông Ly không chết!

Vị Nguyên soái mà tướng quân họ kính trọng vẫn kính trọng kia không chết!

Lư Đông Ly tại cả Triệu quốc, trong quân đội các phương, được diễn dịch thành truyền kỳ kia không chết.

Lư Đông Ly khiến vô số người cảm thán, được mọi người coi là điển phạm đạo đức hoàn mỹ kia không chết.

Ý ở ngay Triệu quốc, ngay trên thuyền, ngay nơi này, ngay bên cạnh tướng quân.

Mà nói đến chân tướng việc y không chết, quả thật biến đổi bất ngờ, rất động lòng người...

Có hiệp khách, có nghĩa sĩ, có thể thân, có cứu giúp, có phiêu bạt, có khổ nạn. Khiến những binh sĩ đơn thuần nhiệt huyết này nghe mà nhiệt huyết sôi trào, hốc mắt hồng hồng.

Mà Ngô quốc cư nhiên nghe được Lư Đông Ly không chết, muốn lấy đi một lương tài danh tướng tốt như vậy khỏi Triệu quốc, tra được tin tức Lư Đông Ly sẽ đến bờ biển, cho nên mới phái đội tàu đến mời người. Đây mới là lý do chân chính của việc đội tàu Ngô quốc bỗng nhiên chui ra.

Hừ! Đại anh hùng Triệu quốc chúng ta, đại trung thần Triệu quốc chúng ta,

dựa vào cái gì mà để người Ngô các ngươi cướp đi!

Lư nguyên soái ở trên thuyền Ngô quốc, lẫm liệt cự tuyệt như thế nào, vì không để thủy sư Triệu quốc cùng Ngô quân khai chiến, lại theo lý tranh biện như thế nào, bị Phong Kính Tiết diễn dịch đến mức phải gọi là thông khoái lâm li, đại nghĩa lẫm liệt.

Trải qua một phen Phong Kính Tiết kể chuyện, Lư Đông Ly đã từ một vị thần xa tít, lập tức kéo gần thành ông tượng toàn quân sùng bái. Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lư Đông Ly tóe cả lửa, với tính tình tùy ý lãnh đạm của Lư Đông Ly, cũng bị ánh mắt kiểu này dọa kích động muốn rụt về sau.

Sau một phen giải thích, Lâm Tư Thận chuẩn bị tấu nói rõ tình huống với triều đình, phái sáu trăm dặm khẩn cấp truyền về. Song lần truyền tin này quá trình vô cùng không may, dọc đường không ngừng gặp phải ngựa bệnh đường sụt đủ các trạng huống, cơ hồ tất cả vấn đề cản trở hành trình, đều may mắn thế nào mà phát sinh trong quá trình đệ truyền một phong công văn. Nói là sáu trăm dặm khẩn cấp, trên thực tế đưa đến kinh thành chậm rì như một công văn bình thường.

Bởi vậy, khi Triệu vương nhận được phong gọi là công văn khẩn cấp này, biết Lư Đông Ly công khai lộ diện ở hải cương, tin tức y xuất hiện lại nhân gian đã bắt đầu yên lặng truyền khắp các nơi Đại Triệu quốc. Hơn nữa về chuyện y thà bị Triệu phụ, không chịu phụ Triệu, thè chết không đi Ngô quốc, cùng với chính ngôn lệ sắc, lấy thân thư sinh, khiến chủ soái Ngô quốc xấu hổ bỏ chiến, quốc cữu Ngô quốc tự mình viết thư tạ lỗi, truyền lưu đến càng ngày càng huyễn hoặc, càng ngày càng êm tai.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 135 : Được Hữu Như Thể

Dưới ánh trăng đầy cửa mà vào, trong nội viện, chiếc bàn đá tròn triện mộc mạc, đằng ánh nửa vàng trăng sáng tỏ trên trời, tàn khuyết không toàn.

Đốt trong không khí là mùi thoang thoảng của ngải và chanh thượng đẳng, xua lũ muỗi bay đi, lại không làm người sặc.

Người nọ có thể nuốt khỗ, nhưng những khi y có thể không bạc đãi mình, trước nay cũng chẳng chịu bạc đãi mình bao giờ. Ghế đá thô ráp cứng ngắc, sớm bị y dời qua một bên, thay bằng chiếc ghế dựa mềm mới toanh. Người thì một thân tố y, uể oải dựa, thấy y tiến vào, mới nhàn nhã xách bầu rót rượu, nhìn y cười nhàn nhạt:

“Thế nào?”

“Còn có thể thế nào?”

Lư Đông Ly mệt mỏi ngồi trên chiếc ghế dựa đối diện Phong Kính Tiết, nhận chén rượu nhạt đồi phuơng đưa qua. Y đã hơi say, ngụy yến trong cung vì nghênh đón y mà đặc ý tổ chức, trên tiệc là hăng hè sa số mỹ tửu danh quý, nhưng một chén này của Phong Kính Tiết, tự nhiên là y nhất định phải uống.

Rượu nhạt vào miệng mát lạnh.

“Yến hội nước chảy, ca vũ thăng bình mà thôi. Tiệc tan, Hoàng đế bệ hạ đặc ý triệu ta nói chuyện riêng, ta và y tự nhiên không ai nói chuyện năm đó, y muốn ta buông quá khứ, an tâm tận trung vì nước, y tất không phụ. Ta thề thốt nhất định sẽ máu chảy đầu rơi, báo đáp gia quốc. Đương nhiên lời y nói ta không tin

một câu, lời của ta y cũng xem như gió thoảng bên tai.”

Nếu là quá khứ, Lư Đông Ly quyết sẽ không dùng ngữ khí kiểu này thảo luận việc quân phụ với bất cứ ai như thế. Hơn nữa ngay cả khi ở cùng Phong Kính Tiết, thả lỏng tâm thần, tu dưỡng của sĩ đại phu vẫn sẽ làm y theo bản năng bảo trì chút hình tượng tư văn của người thân là quan viên, mà sẽ không như bây giờ, bốn vó giạng ra ngả phịch lên ghế. Dưới quan bào hai chân mở rộng, thô tục hết sức.

Mấy ngày này, y thật sự bị giày vò khổ lăm.

Lâm Tư Thận bỗng nhiên lĩnh quân xuất hiện, quấy rầy bố trí ban đầu của họ. Đã đến bước ấy, Phong Kính Tiết dứt khoát làm lớn sự tình, thần tốc truyền tin tức ra, cộng thêm đủ loại tao ngộ bi thảm phiêu lưu mấy năm bị y thêm mǎm dặm muối, đại nghĩa lâm liệt vì lợi ích Triệu quốc mà lực cự Ngô quốc. Lư Đông Ly nghe ba bốn phiên bản đại khái mà Phong Kính Tiết đặc ý dương dương bịa đặt truyền lưu ra, thật là mồ hôi như mưa. Thế nhưng Phong Kính Tiết tiền tram hậu tấu, cho dù bất mãn cũng chẳng còn cách nào.

Càng thêm thảm thống hơn là, hình tượng thánh nhân này đã dựng lên, còn cần y duy trì. Vô luận là hơn mười ngày ở trong quân Lâm Tư Thận, hay là khâm sai ngày đêm kiêm trình chạy đến tuyên đọc thánh chỉ, đọc đường triều y lên kinh, y đều phải tùy thời phất tay, mỉm cười, nói chuyện, chắp tay. Lúc trị thủy trên đùi dính một lớp bùn hôi, lúc luyện binh thao luyện mình trần ra trận, y không hề cảm thấy khó chịu. Thế nhưng muốn y gọn gàng lóá mắt mà ngày ngày đêm đêm thời thời khắc khắc đeo cái khung phô bày trước mặt người như vậy, vô luận thế nào y cũng không quen được.

Thiên hạ đâu có cơm trưa miễn phí. Đã muốn đắp nặn ra một hình tượng quang huy, làm sao có thể không trả giá, đạo lý này y hiểu, cho nên Phong Kính Tiết đem y chỉ điểm đóng gói từ đầu đến chân như ngôi sao điện ánh đời sau, y cũng không thể không bắt đắc dĩ phối hợp. Nhưng mỗi khi nghĩ đến về sau những ngày phải sống như vậy còn dài lăm, y cũng thật sự khóc không ra nước

mắt. Hiện tại vào thời điểm không có người ngoài này, hiếm được cơ hội thoái mái, y quả thật chẳng muốn bứt cũ “hình tượng” gì.

“Thời điểm cung yến, bệ hạ cũng triệu Đông Giác và Tô Lăng đi theo. Tô Lăng vốn là quan viên trong triều, Đông Giác lại sớm dâng sớ cáo bệnh từ quan, rồi lại lâm thời bị triệu vào kinh nhậm chức.” Ngữ khí của Lư Đông Ly thoảng buồn bã. Những kiềm chế này vốn cũng là việc trong dự kiến. Nhưng trên cung yến, Tô Lăng giả thân thiện y còn có thể lạnh nhạt mà nhìn, chỉ là ánh mắt phức tạp thống khổ kia của Đông Giác, lại thật sự khiến y khó chịu.

Nhân sinh trắc trở cứ thế lặng yên cải biến hết thảy, y đã chẳng còn là ca ca mỉm cười gõ đầu tiểu đệ, nửa đùa giỡn nửa dạy dỗ kia. Mà Đông Giác, cũng chẳng còn là thiếu niên nhỏ xíu nhiệt tình đến mức không chấp nhận được mảy may bất công của nhân gian.

Đối với cảm xúc của Lư Đông Ly lúc này, Phong Kính Tiết lý giải đúng là có lý giải, nhưng tuyệt đối không đồng cảm. Mặc dù y không ghét Lư Đông Giác, nhưng với cả Lư thị tông tộc đều chẳng có hảo cảm gì. Lúc trước đám người này vừa nghe nói Lư Đông Ly là cái định trong mắt Hoàng đế, sợ tới mức hận không thể lập tức phân rõ giới hạn với y, hiện nay lại bỗng dưng vì Lư Đông Ly mà tiếp tục được trọng thưởng, mấy người chủ sự biết nội tình kia của Lư gia, lần này chọt kinh, cầm cờ rơi xuống đất không?

Y nghĩ khá là ác độc, miệng lại mau chóng chuyển đề tài: “Hoàng đế có nói chuyện tấu tử và Anh Nhược với ngươi không?”

“Đương nhiên nói.” Lư Đông Ly cười châm chọc: “Rất khéo léo lặp đi lặp lại, nếu ta một nhà đoàn tụ, y sẽ thập phần vui mừng an ủi. Ta trực tiếp than thở nhi bị cường đạo bắt đi, đến nay chưa có tăm tích, thuận tiện thỉnh cầu Hoàng đế làm chủ cho ta, thay ta tìm nhi về.”

Lư Đông Ly ảm đạm giây lát. Trong hơn mười ngày chờ đợi khâm sai triều đình đến đó, y vẫn ở lại trên lâu thuyền Tiêu gia, cùng Uyển Trinh Anh Nhược

một nhà ba người, không rời khoảnh khắc. Trên đầu thuyền, dắt con sóng vai, cùng ngắm tịch dương trời nước. Nhưng mà, khâm sai vừa đến, mẫu tử Uyển Trinh liền tránh vào trong khoang thuyền, không lộ diện nữa. Với bên ngoài đã thống nhất, Tiêu gia chỉ nói là tới buôn bán, thuận tiện mời chào Lư Đông Ly.

Lúc sắp đi, trống nhạc vang trời, khi rời thuyền, trên thuyền nhỏ, Lư Đông Ly không dám ngoảnh lại. Bên tai lại nghe Phong Kính Tiết nhẹ giọng nhắc nhở y: “Đông Ly.”

Y quay người nhìn lại, lâu thuyền đã xa, trên mạn thuyền, nữ tử đã mơ hồ đến mức không nhìn rõ diện mục, một thân quần áo màu hạnh quen thuộc.

Bên cạnh, tiểu nam hài vóc người chưa đủ, được Tiêu Tư Giám ôm trong tay, mới có thể vịn mạn thuyền thò đầu trông ra xa, hiểu chuyện mà không nói một lời.

Thấy y quay đầu, bóng dáng mong manh màu hạnh ngọt kia, hướng về phía họ, nhẹ nhàng một bái, lại một bái.

Một bái bái biệt phu quân, một bái bái biệt chí hữu. Bái xong nàng quay người dắt con đi, không dừng lại chốc lát nào nữa.

“Y sẽ bình an, các người sẽ gặp lại, không ai có thể làm hại họ nữa, các người nhất định sẽ có cơ hội bên nhau, đèn bù ngăn ấy năm chia lìa khổ nạn.”

Lời thề của Phong Kính Tiết, làm bước chân nàng rời đi có thể thoải mái một phần. Phong Kính Tiết ở bên cạnh trượng phu nàng. Cho nên trái tim thấp thỏm của nàng cuối cùng không treo lơ lửng như vậy nữa.

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Xem ra y cũng hiểu, ngươi sẽ tuyệt không đem mệnh môn bỏ vào lòng bàn tay y nữa. Thế y có còn thử thủ đoạn gì khác?”

Không có. Y chỉ trực tiếp nói rất nhiều ưu hoạn quốc gia với ta.” Lư Đông Ly thần sắc phức tạp: “Giống như ngươi đoán, y muốn để ta đi làm những

chuyện chúng ta đều đang nghĩ đó.”

Thanh lại trị, tất nhiên đắc tội quan viên thiên hạ. Cải cách các loại tệ chính, chắc chắn đụng chạm rất nhiều quyền quý. Những sự tình đó, Triệu vương biết rõ nên làm, nhưng vẫn không muốn đi làm. Hiện tại, những việc ác đắc tội người thế này, tự nhiên phải đẩy cho loại đại năng thần, đại hiền thần, đại thanh quan y. Thuận nước đẩy thuyền, thuận lý thành chương, người thiên hạ không ai bối ra được nửa phần lỗi.

Lư Đông Ly Triệu vương hiện tại không động nổi, là bởi vì thanh danh của y. Nhưng Lư Đông Ly ở dân gian, thậm chí ở trong triều, có thể được hưởng đại danh, bởi vì y là một người chết. Chính gọi là định luận đóng nắp hòm, một người chết oan, mọi người sẽ chỉ nhớ chỗ tốt của y, mà sẽ không nhớ thù của y. Thế nhưng, nếu người chết này sống lại? Nếu bỏ không y đó, y sẽ trộn vẹn trước sau, cả đời được hưởng mỹ danh, như thế há không phải quá tiện nghi. Huống hồ một người mỹ danh lan truyền, nếu như lại nhàn rỗi nhảm chán, đi làm mấy chuyện công khai dâng thư, trách thăng quốc sự, trắng trợn chỉ trích triều chính, ngược lại càng có thể được trực danh khắp thiên hạ, cũng là thập phần hóc búa.

Bởi vậy, tự nhiên là phải để y làm việc, chuyện gì khó nhất khổ nhất phiền toái nhất đều giao hết cho y. Chỉ cần làm việc, nhất định sẽ có sai lầm, chỉ cần làm việc, nhất định sẽ có chỗ cho người chỉ trích quở trách phê bình, chỉ cần làm việc, nhất định sẽ đắc tội với người. Một người chết không hề uy hiếp bất cứ ai, cùng một người đắc tội tất cả người đọc sách, quan viên, quyền quý thiên hạ, thậm chí cũng ảnh hưởng đến cách sống đã thành tập quán của bách tính bình dân, mà bị hương dã thôn phu ngầm xuyên cột sống, người nào dễ đối phó hơn?

Leo càng cao, ngã càng nặng. Thánh nhân mà bị oán hận chán ghét, so với người bình thường còn sâu sắc hơn. Khi thế nhân bất mãn y, triều thần oán hận y, chỉ cần âm thầm cắn tay, hơi châm ngòi, muốn tìm được lý do và thời cơ có thể trị tội y lần nữa sẽ không khó. Hơn nữa lúc lại trị tội y, sẽ không còn có nhiều người kêu oan cho y như vậy nữa, thậm chí chỉ cần hơi dấn dắt thêm, là sẽ có vô số người vỗ tay xưng khoái, trả thù như vậy chẳng phải là thống khoái hết sức.

“Ngươi làm ác nhân, y được lợi, có sao mà không làm.” Phong Kính Tiết cười nói: “Chẳng qua, hắn là y sẽ không yên tâm ngươi như vậy đâu nhỉ.” Lư Đông Ly gật đầu. “Người ngầm giám thị ta tất nhiên là không thể thiếu. Mà y còn trực tiếp giới thiệu một người làm phụ tá của ta.”

Lư Đông Ly nhớ lại văn sĩ vẻ mặt hờ hững nhìn thấy trong ngự thư phòng kia.

Phong Kính Tiết thoảng suy nghĩ: “Là Lục Trạch Vi?”

Lư Đông Ly cười gật đầu.

Ánh mắt Phong Kính Tiết sáng ngời: “Người này tuy không có chức quan, lại là mưu sĩ Triệu vương cực tin trọng. Để y bên cạnh ngươi, đủ thấy Triệu vương thật là thập phần coi trọng ngươi.”

“Có một người Triệu vương tin trọng như vậy ở bên cạnh, ngược lại cũng có ích. Y đã là người thông minh, hành động của chúng ta, chỗ lợi hại trong đó, y tự nhiên cũng hiểu được. Dù sao tốt hơn là để bên kia lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ, cẩn tay lung tung.”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Ngươi trái lại đã nhìn thoáng. Nhưng đừng quên, từ xưa đến nay, loại người để Hoàng đế coi là dao như ngươi, cuối cùng bất kể có thành công hay không, thông thường kết cục đều thảm lăm.”

“Cầu nhân được nhân, phu còn nói gì...”

Nhìn vẻ mặt Phong Kính Tiết, Lư Đông Ly bật cười: “... Đó là trước kia.”

Phong Kính Tiết giận dữ trừng y. Nói đùa kiểu này, vui lăm hay sao?

Ánh mắt Lư Đông Ly hàm tiếu, trong mắt quang hoa rực rỡ, phong mang ẩn ẩn: “Yên tâm, Uyển Trinh còn đang chờ ta mà. Lần này bất kể là ai, đều đừng mong khiến ta ngoan ngoãn chịu chết.” Phong Kính Tiết cười ha ha: “Đông Ly, ngươi cuối cùng cũng ngộ rồi.”

Lư ĐÔng Ly mỉm cười lắc đầu: “Ta không phải ngô, ta chỉ là có lòng tin.” Y nhìn vẻ mặt cười sang sảng của băng hữu dưới ánh trăng, bên môi cũng có ý cười nhàn nhạt.

Con đường tương lai dài dòng chừng nào, gian nan chừng nào, không phải y không rõ, chỉ là, y có băng hữu có thể tin tưởng cậy nhờ này, dọc đường nâng đỡ, dọc đường bầu bạn. Y làm sao lại thua, làm sao có thể để mình thua? Phong Kính Tiết biết tâm ý của y, mỉm cười nâng chén uống một hơi cạn sạch, trở tay đập mạnh cả cái chén lên chiếc bàn đá, tiếng vỡ nát thanh thúy, đệm cho ngữ khí kiên quyết vang lên: “Đông Ly, ngươi chỉ cần làm chuyện ngươi muốn làm, Triệu vương bất kể có âm mưu quỷ kế gì, muốn viện cớ thủ đoạn gì, có ta ở đây, y tuyệt không có khả năng đạt được!”

Y xưa nay tiêu sai tự tại, mọi sự thong dong, dù là sinh tử đại sự, cũng coi như bình thường, đúng là rất hiếm khi mới dùng ngữ khí như đinh đóng cột thế này để nói chuyện.

Lư ĐÔng Ly, là băng hữu của y. Khi người kia nhìn con đường phía trước, y sẽ giúp trông tên lén phía sau. Khi người kia muốn tung cánh bay, y sẽ giúp chú ý bẫy rập dưới chân. Song kiếm hợp bích, vô luận đối thủ là ai, y đều có tự tin bỏ được!

Vốn dĩ, với sự hiểu nhau giữa hai người, đã sớm không cần tuyên bố gì, tỏ thái độ gì, càng không cần cảm động, cũng không cần áy náy.

Nhưng mà giờ khắc này, bỗng dung Phong Kính Tiết nói câu này, Lư ĐÔng Ly lại ngẩng đầu, nhìn trời cao trăng sáng, lại nhìn y.

Trăng có khuyết tàn, ánh trăng lại vẫn đẹp trong như bạc, rải lên tóc len áo người nọ đối diện, rực rỡ lại như có thể lóa mắt.

Đêm nay đêm nao? Giống biết mấy... Định Viễn quan rất nhiều năm trước.

Nhớ đêm đó, hai người đứng ở đầu quan, ước hẹn cùng nhau bảo vệ non sông tốt đẹp này.

Nhớ đêm đó, ánh trăng như tẩy, gió đêm nhẹ nhàng, y ở đầu quan, nhàn nhạt nói ra câu nói mà lực dời núi cũng không thể dời không thể sửa kia.

“Ta còn sống, ngươi còn sống, ta chết, ngươi vẫn sống.”

Sao dám không tự trân trọng, sao có thể khinh mạn người nọ lấy thân bảo vệ, sinh tử không bỏ!

Đêm nay đêm nao, ánh trăng như trước, việc đời đã khác.

Phong Kính Tiết cửu tử phục sinh, Lư Đông Ly lịch kiếp quay về, hai người vậy mà còn có thể có duyên cùng uống một chén mỹ tửu dưới trăng này.

Đã là may mắn.

Có hữu như thế, phu lại cầu gì.

Được hữu như thế, đời này may sao!

Lư Đông Ly, ngươi đã tu bao nhiêu kiếp, tích bao nhiêu thiện duyên, đời này mới có thể được gặp Phong Kính Tiết, kiếp này mới có thể được hữu... Phong Kính Tiết!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 136 : Cưới Vợ Cưới Ai

“Ta không chịu nổi, ta không chịu nổi nữa rồi!” An Vô Ky nghiến răng nghiến lợi đập bàn rầm rầm.

Dung Khiêm uể oải đưa mắt dòm dòm hắn, lắc lắc đầu.

Thật là thất bại mà, cứ bằng bộ dáng nhón nhác này, nào còn một chút phong phạm vua mặt thám nữa. Tiểu tử này không sợ mất mặt, ta thì vẫn sợ trên mặt vô quang đây.

May mà y hiện tại cũng không còn là Tể tướng Yên quốc nữa, không tại vị không mưu chính. Cho nên phải mất mặt cũng là Yên Lãm làm Hoàng thượng kia mất mặt, vốn chẳng liên quan tới y. Vì thế y nhường mí mắt nhìn nhìn, cả người cũng không nhúc nhích một chút, tiếp tục thoái thoái mái mái, nằm trên chiếc ghế dựa của y mà phơi nắng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

An Vô Ky xám xám mặt: “Dung tiên...” Tâm tình hắn buồn bực cực độ, hai chữ tiên sinh thật sự không cách nào lẽ phép gọi ra, chẳng qua gan lớn hơn nữa, cũng không dám gọi thẳng tên Dung Khiêm, cuối cùng chỉ râu rí hàm hồ cho qua: “Ngài nhất định không chịu quản một chút.”

“Quản gì? Hiện tại ta nào quản được An đại nhân ngươi, nhìn ngươi khí thế như kia, sợ rằng ta nhiều lời một câu, đập sẽ không còn là bàn, mà là đầu ta mất.” Dung Khiêm mắt cũng chẳng buồn mở.

Thật là gần đây quá nhàn tản vô vi, quá là bình dị gần gũi, tiểu tử này ở trước mặt y, càng ngày càng không lẽ phép. Hôm nay lại còn dám đập bàn? Nếu vẫn thật sự khách khí thông cảm cho ngươi, về sau còn thành

thể thõng gì. Dung Khiêm dù sao cũng là người làm quyền thần nhiều năm, biết giữa trên dưới cao thấp, thời đại này tự có một loại trật tự và quy tắc. Nếu nơi ồn ào không phân tôn ti với người, chưa chắc có thể khiến người tôn kính cảm kích, thậm chí ngược lại sẽ bị người dưới khinh, lệnh chỉ không làm. Bởi vậy, tuy nói y rất ít khắc ý ra vẻ, cũng chưa bao giờ cho phép cấp dưới ở trước mặt lão xược quá mức.

Chẳng qua, y đã không còn là Tể tướng, quy củ ban đầu vốn cũng chẳng muôn để ý nữa. Thời gian qua An Vô Ky nhiệt tâm hỗ trợ, trong lòng y không phải không rõ, tiểu tử này nếu như trực tiếp chạy tới mổ miệng cầu, y tự nhiên phải suy nghĩ đàng hoàng cho hắn. Cố tình tên này lại chơi trò bụng dạ với y, không đầu không não đã phát cáu một trận trước. Chẳng lẽ y còn phải ngoan ngoãn hỏi, Tiểu An, ngươi có phiền não gì, yên tâm, ta nhất định giúp ngươi giải quyết? Thế thì y cũng quá là tốt tính.

Không phải Dung Khiêm không có độ khoan dung vô hạn, chẳng qua, rất đáng tiếc, đối tượng chưa bao giờ là An Vô Ky.

An Vô Ky kêu kêu gào gào, náo loạn cả buổi, người ta chỉ coi như muỗi kêu, ngay cả hỏi cũng lười hỏi nhiều một tiếng, lúc này sắc mặt tự nhiên đã hơi khó coi. Không còn cách nào, hắn cắn răng dày mặt chạy tới, xáp đến trước ghế mà chơi xấu một cách đáng thương: “Dung tướng, ta chính là người ngài một tay đề bạt dạy dỗ, cũng coi như nửa đồ đệ! Ngài cứ nhẫn tâm nhìn ta sống những ngày khổ sở không thấy mặt trời này sao...”

Dung Khiêm ưa mềm không ưa cứng, nghe câu chuyện này đã mềm xuống, cũng không thể nề hà mà mở mắt. An Vô Ky thấy có cửa, vội vàng nói: “Mấy ngày nay, ta chạy trước chạy sau, hỏi thăm khắp nơi, mạo hiểm chém đầu đem các loại cơ mật quốc gia thông báo cho ngài trước tiên, cho dù không có công lao, cũng còn có khổ lao chứ, nhưng mà, ngài coi, ta đã được gì?”

Hắn đưa tay chỉ khuôn mặt bầm tím của mình: “Mỗi lần đều là lén lút đến, nói xong trà cũng không dám uống nhiều một ngụm đã hấp tấp chạy mất, nếu

chạy chậm một bước...” Hắn mặt như đưa đám, “Chính là kết quả này nè! Ngài nói coi! Ta mang khuôn mặt này, làm sao đi gặp quân, làm sao đi quản lý thủ hạ, làm sao đi kết giao bằng hữu, làm sao đi đàm thi luận từ nghe đàn ngắm hoa với Ấm Ấm cô nương của Bách Hoa lâu, ta...”

Dung Khiêm nén cười, đánh giá cái đầu heo trước mắt này, ừm... Trên cơ bản, An Vô Ky cũng coi như là một anh tuấn giai công tử nhẹ nhàng, bị người đánh thành thế này, quả thật quá tổn thương lòng tự tôn. Nói đến thì công phu của Thanh Cô thật sự càng ngày càng tốt, khi đánh nhau cũng rất rõ ràng tìm được phương thức có thể đả kích địch nhân nhất. Với loại người phải thường xuyên tiến cung và giao thiệp trên quan trường như An Vô Ky này mà nói, trực tiếp cho mặt tiền chút tổn thương nhỏ không thể che giấu, càng có thể uy hiếp hắn hữu hiệu hơn xa so với đánh gãy mấy cái xương sườn.

Nha đầu càng ngày càng thông minh giỏi giang nha. Dung Khiêm vui sướng, có chút hân hoan như kiểu vui mừng vì nhà ta có con gái mới trưởng thành. Về phần ủy khuất của An Vô Ky, y tạm thời lười để ý.

Hừ, thật cho là y không biết gì hả. Tiền căn hậu quả việc giao thiệp câu thông mâu thuẫn đánh nhau của hai người này trong tối, y chẳng qua dăm ba câu, đã dễ dàng moi ra từ chỗ Thanh Cô. Thanh Cô tuy rằng đã dần dần thành thực giỏi giang, nhưng đối với Dung Khiêm, lại vẫn chưa bao giờ biết dùng tâm cơ.

An Vô Ky lúc đầu chủ động đấu võ với Thanh Cô, vốn chẳng có lòng tốt gì, lại còn cả gan gạt y, võ ngực đáp ứng Thanh Cô cưới vợ cho y, thế thì hiện tại chịu tội này, thuần là đáng kiếp.

Nhin biểu tình tựa tiểu phi tiêu này của Dung Khiêm, trong lòng An Vô Ky ẩn ẩn cũng hơi sợ, lòng dự tính, với sự khôn khéo của Dung Khiêm, chỉ sợ đã sớm hiểu được ngọn nguồn, chẳng phân bùa thừa thãi nữa, chỉ vẻ mặt khóc tang nói: “Việc này có thể trách ta sao? Lúc trước không phải là ta muốn giúp Dung tướng ngài giải vây sao? Đâu có ngờ được, Thanh cô nương không thuận không tha như vậy, cũng chẳng biết nàng ta vì sao cứ quan tâm việc ngài cưới đâu như

thế!”

Dung Khiêm chỉ mỉm cười.

Thanh Cô là người bình thường, cũng là người nhà của y.

Theo tuổi y, sớm nên có thê thất con cái rồi, đổi lại bất cứ nhà bình thường nào, đến tuổi này còn chưa thành gia, người nhà đều phải nhọc lòng sầu lo, cả ngày treo chuyện này trong lòng. Ngay cả năm đó khi y còn nhậm chức trong triều, chẳng biết có bao nhiêu người từng nhắc việc hôn nhân với y, chỉ là thấy y cự tuyệt kiên quyết, cũng không nói thêm nữa.

Nói trăng ra chẳng qua là vẫn đề thân sơ. Nếu là người ngoài, đối với những việc này, chỉ nói một chút rồi thôi, sẽ chẳng có ai miễn cưỡng.

Chỉ có người thân người nhà, mới sốt ruột bốc hỏa, đỏ mặt, khẩn cấp giúp người lo hôn nhân, nhọc lòng đại sự thành gia. Nhìn người không để tâm, sợ còn phải ba ngày hai đầu răn dạy vài câu, quát mắng một phen mới được. Phiên tâm ý này, Dung Khiêm hiểu và quý trọng, cho nên mặc dù vẫn tỏ rõ tâm ý với Thanh Cô rằng mình không muốn kết hôn, nhưng với sự cố gắng âm thầm của Thanh Cô, rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm đả kích.

Có lúc nhìn Thanh Cô lặng lẽ sốt ruột rầu rĩ vì y, lại không dám nói rõ với y, thậm chí y không thể không bắt đầu âm thầm cân nhắc chuyện rốt cuộc có nên thành thân không.

Dù sao lúc trước y kiên trì không thành thân, nguyên nhân lớn nhất là biết mình chẳng có kết cục tốt, không muốn liên lụy người khác. Hiện tại, nếu đã quyết tâm cùng Thanh Cô ẩn cư thôn dã thì cũng không sao. Chỉ là xem chừng y gặp lại Yên Lãm đã là thế phải làm. Một khi quay lại trong tầm mắt bá quan triều đình lần nữa, sợ là về sau y cũng không còn có thể thoát thân.

Với thân phận của y, nếu mười mấy hai mươi năm sau này vẫn không cưới vợ, trong phủ không có một nội quyển chủ sự, cũng quả thật khiến người nghĩ

luận, chỉ sơ từ xưa đến nay, đâu từng có Tể tướng độc thân đến già. Cho dù Hoàng đế và triều đình xuất phát từ góc độ quan tâm công thần, cũng chẳng thể khoan nhượng cho chuyện này tồn tại lâu dài.

Chỉ là, thật phải cưới vợ, y có thể đi cưới ai đây?

Dung Khiêm đang đau đầu, bên tai nghe thấy một câu khiến y giật thót: “Dung tướng, với thân phận của ngài, thật muốn lâu dài không cưới vợ, sợ cũng chẳng thể nói được, đã sớm muộn không tránh khỏi, sao không dứt khoát cưới luôn đi, nếu như nữ nhân khác ngài thật sự không thích, vậy thì cưới Thanh Cô cho rồi.” Dung Khiêm nhíu mày trừng qua: “Nói bậy bạ gì đó?”

An Vô Ky bị ánh mắt y dọa lui một bước, cười khan một tiếng: “Cũng không tính là nói bậy bạ đâu. Dung tướng ngài luôn không gần nữ sắc, ngàn ấy năm qua, Thanh Cô là nữ tử duy nhất thân cận với ngài. Nàng ta lại vẫn chỉ lo nghĩ cho ngài, chẳng mảy may nghĩ tới bản thân cũng là cô nương già chưa xuất giá, không có lấy một chút ý định tính toán cho việc chung thân của mình, nếu không các người cứ…”

Thanh âm của An Vô Ky trong ánh mắt lạnh lùng của Dung Khiêm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng gãi đầu cười khan: “Dung tướng, ngài chung quy không phải cũng chê nàng ta xấu chứ!”

Dung Khiêm sa sầm mặt: “Vô Ky, không cấm kỹ quá mức không hề có lợi với ngươi. Về sau đừng lấy Thanh Cô ra đùa giỡn nữa, cách nói này, sẽ hại chết người đấy.”

Y và Thanh Cô vốn chính là tình huynh muội, quyết không thể kéo lên việc nam nữ. Vốn định ẩn nơi sơn dã, cùng cô nương chất phác này một đời an nhàn cũng tốt. Lại cố tình phải vì Yên Lãm, mắt thấy y một lần nữa sa vào vòng danh lợi, một khi thân phận của y đã làm rõ, Thanh Cô là người thân cận bên cạnh y, chỉ sợ cũng rất khó tránh thoát thị phi. Vốn y đã rất có lỗi với Thanh Cô.

Nếu họ là huynh muội kết nghĩa, mọi người nói Thanh Cô có tình tương cứu

với y thì còn thôi, nhưng nếu thật như An Vô Ky nói, kéo lên đại sự đón dâu, với tướng mạo và tàn tật rồi cả xuất thân của Thanh Cô, chẳng biết phải chịu đựng bao nhiêu khinh bỉ chê trách của thế nhân. Cô nương đơn thuần kia, phải đổi mặt với loại áp lực thế tục này, có thể bức tử người. Sao y có thể vì mình được thuận tiện, rồi không cần biết sự sống chết của nàng, đẩy nàng ra làm lá chắn.

An Vô Ky cố nhiên nửa là đùa nửa là thử, Dung Khiêm lại hiểu lời lẽ thế này tuyệt không dung túng được. Thanh Cô dù sao là một nữ tử, cho dù cậy người ngoài không nghe thấy, lời như vậy tùy tiện nói ra, cũng là một loại xúc phạm.

Bị Dung Khiêm lạnh lùng nhìn chòng chọc một hồi, An Vô Ky toàn thân toát mồ hôi, tự biết lỗ mảng, không dám nói chuyện Thanh Cô nữa, chỉ cúi đầu ủy khuất khuất nói: “Dung tướng, nếu ngài không nghĩ cách nữa, ta cũng thật sự không sống nổi. Cưới vợ với ngài mà nói, sao mà khó đến thế?”

Dung Khiêm cười khổ. Cưới vợ sinh con, nói thì dễ dàng. Với thân phận của y, nếu muốn cưới một thê tử thế nhân tán thành, vậy nữ hài tử tất nhiên phải xuất thân danh môn, mỹ lệ đa tài, còn đang lúc tuổi xuân. Nhưng bản thân y tuổi tác đã quá lớn, hơn nữa cái thân này tuy nói đã tinh dường được đến ngoài mặt không nhìn ra điều gì quá đáng ngại, nhưng trong xương cốt vẫn be bét. Cưới nữ tử tốt như vậy, quá sức không xứng đôi, quá sức ủy khuất người ta.

Huống chi, loại quái vật trưởng sinh bất tử, thân lịch mấy đời như y, cho dù vào đời, cũng rất khó hoàn toàn đầu nhập. Y thế này, thật sự rất khó chân chính sinh ra tình yêu sâu sắc với nữ tử thế gian. Y mấy đời trước cũng từng có thê tử, thế nhưng năm rộng tháng dài trôi qua, dần dần nảy sinh chỉ có tình thân mà thôi. Trong thâm tâm cũng luôn có cảm giác có lỗi với thê tử.

Cho nên, chuyện cưới vợ này... Tuy là biết cần thiết, rốt cuộc vẫn không đề nội hưng trí.

Chỉ là những lời này, y tuyệt đối không thể nói với người khác. Bởi vậy y cuối cùng chỉ đành lắc đầu: “Việc này ngươi không cần nói nhiều nữa, ta sẽ đi

nói chuyện đàng hoàng với Thanh Cô, cho muội ấy biết ta căn bản không có ý
nghĩ cưới vợ thành gia, khuyên muội ấy đừng chấp nhất nữa.”

“Vô ích thôi!” An Vô Kỵ than vãn: “Nàng ta trước mặt ngài thì đáp ứng rất
hay, quay đầu lại tức khắc đến bức ta.” Trong lòng An Vô Kỵ ảo não hết sức. Rõ
là biết vậy chẳng làm, ba hoa khoác lác, cô nương kia thành thật như vậy, lại coi
lời mạnh miệng là thật, nhất định muốn bức ra kết quả.

“Dung tướng... Nếu ngài thật sự không muốn cưới vợ cũng được, thế ngài tốt
xấu gì cũng làm ra vẻ, giúp ta một chút, ra mặt tương thân vài lần đi?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 137 : Giả Phượng Hư Hoàng

An Vô Kỵ muốn Dung Khiêm ra mặt tương thân, Dung Khiêm sững sốt: “Cái gì?”

An Vô Kỵ thở dài: “Ta an bài tìm người tương thân với ngài, ngài mỗi lần đều cự tuyệt là được, số lần nhiều rồi, ta cũng dễ từ chối Thanh cô nương. Không phải ta không tận lực, là Dung tiên sinh ngài nhãnh giới cao, ta đã liều mạng tìm ngăn ấy tiểu thư khuê các, ngài đều không vừa mắt, ta cũng đâu có cách nào. Tuy rằng Thanh Cô trên chuyện thành thân của ngài không chịu nói lý chút nào...”

Nhin thần sắc Dung Khiêm không tốt, hắn lại vội chửa: “Nhưng tính tình vẫn rất tốt. Nàng ta giận chỉ bởi vì ta lúc trước từng mạnh miệng mà mãi không làm gì. Chỉ cần thấy ta chân chính cố gắng, hắn cũng không nỡ trách ta nữa.”

Dung Khiêm vừa giận vừa buồn cười: “Ngươi hồ đồ gì thế? Bây giờ nhà đại hộ chân chính chỗ nào lại để thiên kim khuê các ra gặp mặt tương thân với nam nhân.”

“Đạo lý này chúng ta biết, nhưng Thanh Cô đâu biết.” An Vô Kỵ cười gian. Người thành thật có thể lấy lý mà lừa. Thanh Cô dù sao chỉ là cô nương chất phác ra từ nông thôn, tuy rằng hiện tại nàng đã vào kinh, mở trà lâu, kiến thức rộng, nhưng dù sao tiếp đãi phần nhiều là khách nam, danh môn khuê tú chân chính làm sao lại xuất đầu lộ diện ra đây uống trà? Nàng cũng không hiểu được hào môn đại trạch kia, kiến thức lễ pháp quy củ của người ta. Cho nên nàng không biết danh môn khuê tú tuyệt đối sẽ không ra gặp mặt nam nhân, cũng không biết danh môn khuê tú chân chính nên là thế nào. Kẽ hở này, nàng tự nhiên chẳng thể nhìn ra.

“Ta cứ an bài mỹ nữ tới gặp ngài, thoát nhìn vừa xinh đẹp vừa tôn quý, lại có khí chất, tuyệt đối làm cho Thanh Cô không phản đối. Ta nói đây là nữ nhi của đại nhân nào đó, kia là thiên kim của hào môn nào đó, làm sao nàng ấy biết là giả.” An Vô Ky nói đến chõ đắc ý, bất giác mặt mày hớn hở.

Dung Khiêm dở khóc dở cười. Phương pháp làm việc gần kề ấu tâ này hoàn toàn không hợp với phong cách của y, quả là nằm mơ cũng chẳng ngờ được lại có người đưa ra đề nghị hoang đường như vậy với y.

An Vô Ky cũng đã liều quyết tâm. Tôi này hắn chịu đủ rồi, không định chịu nữa, bây giờ mà không bộc phát trong trầm mặc thì là diệt vong trong trầm mặc thôi à: “Dung tướng, ngài cứ thông khoái cho một câu đi. Hoặc là ngài cứ gioi tay, phối hợp với ta tùy tiện diễn một vở, để ta trốn khỏi chầu trời, hoặc là ngài cứ để ta sống thêm vài năm, sống những ngày an lành, chõ này của ngài ta cũng chẳng dám tùy tiện đến nữa.”

Dung Khiêm dòm hắn chỉ cười, tiểu tử giỏi lắm, uy hiếp cả ta cơ đấy.

An Vô Ky kiên trì đối diện với y, lão đại, ta đây không phải là bị bức chẳng còn biện pháp sao?

Nhin dáng vẻ lợn chết không sợ bóng nước sôi của hắn, Dung Khiêm nhất thời cũng không cách khả thi. Y thật sự không thể thiếu An Vô Ky chạy trước chạy sau giúp y dò la tin tức, truyền các loại cơ mật. Dù sao Phong Trường Thanh thân cao vị tôn, dễ bị người chú ý, không thể thường đến đây. Hơn nữa, đối với việc phân tích chỉnh sửa các loại tình báo, Phong Trường Thanh thật sự kém xa An Vô Ky.

Hơn nữa, việc đánh nhau càn quấy giữa An Vô Ky và Thanh Cô sau lưng y, tuy nói khá thú vị, nhưng cũng không thể tiếp tục. Đến trước mắt, tuy nói An Vô Ky thường xuyên bị đánh, rốt cuộc chưa thực sự giận Thanh Cô. Nếu không chỉ bằng âm mưu thủ đoạn của hắn, muốn chỉnh trị Thanh Cô là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng mọi chuyện đều nên có một hạn độ, sự kiên trì của Thanh Cô trên chuyện này đến trước mắt còn có thể cho là chất phác vô tư, thành thật, không hiểu nhân tình thế sự, không minh bạch có lời kỳ thực không cần thật sự cho là hắn sẽ giữ đúng. Nhưng nếu thật sự còn tiếp tục quấn lấy như thế, chính là ngang ngược vô lẽ.

Nói đến thì Dung Khiêm dù lấy An Vô Kỵ làm đá mài đao cho Thanh Cô, nhở luận võ với An Vô Kỵ, Thanh Cô võ kỹ ngày càng thành thục, gan cũng ngày càng lớn, không còn sợ hãi chiến đấu nữa, chiêu thức cũng vận dụng tự nhiên, đến mức này là đủ rồi, còn tiếp tục đánh nữa cũng không phát triển tốt hơn.

Dung Khiêm nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành cười nói: “Được rồi, mặc ngươi hồ đồ vậy, chẳng qua đừng làm ta quá mất thời gian là được.”

An Vô Kỵ mừng không kiềm được, vội nói không ngừng: “Cam đoan sẽ không làm phiền ngài, hết thảy do ta an bài, đến lúc đó ngài chỉ cần ra gặp một lần, lắc đầu nói không được là xong.”

Vừa nghĩ đến nỗi phiền toái vây khốn mình lâu ngày sẽ lập tức giải quyết, hắn hớn hở ra mặt, nhảy lên định đi, Dung Khiêm kịp thời gọi một câu: “Ngươi tới chỉ vì thuyết phục ta chơi trò này với ngươi, không có chút việc đứng đắn muốn nói?”

An Vô Kỵ dừng chân, cười ha ha đôi tiếng: “Gần đây không có quốc gia đại sự gì, bên ngoài cũng chẳng có tình báo gì mới mẻ, trừ Tần quốc thế cục ngày càng nguy cấp, giữa hoàng tộc trong nước đã bắt đầu giết người thấy máu, thì là trong triều chúng ta lại có thần tử tiến ngôn việc tuyển tú, bị Hoàng thượng bác bỏ. Hoàng thượng còn nói sẽ chính thức hạ chiếu thư, bãi bỏ việc tuyển tú toàn quốc cách mỗi ba năm. Chỉ là bởi vì việc liên quan đến thể chế triều đình nhiều năm, cho nên trong triều thần tử tranh luận rất gay gắt thôi.”

Dung Khiêm mỉm cười gật đầu: “Việc tuyển tú nhiều dân quá mức, nếu có

thể bãibỏthìthậtlàthiệnchínhlớnlao.Hoàngthượngđangcòntrẻ,khôngthíchmỹsắc,chỉcầutiếnbộ,vốnlàchuyện tốt.Mayđượchủnhotrongtriềucònmuốnnǎmcếtlễpháptổchếkhôngbuông.”

An Vô Kỵ lặng lẽ trọn mắt, chẳng dám nói gì, Hoàng đế không thích mỹ sắc, chưa chắc đâu. Bằng không sao trong nhà trưng một hoàng hậu, mấy vị cung phi, rảnh rỗi vô sự còn lâm hạnh hai ba cung nữ? Ta thấy cũng chỉ là tân quân chủ chính, muốn làm chút thiện chính kiếm mỹ danh thôi. Không tuyển tú, kỳ thật là đập bát cơm thăng quan phát tài ngoài thu nhập của một nhóm người thế thôi.

Bản thân y là Hoàng đế, muốn mỹ nữ còn sợ không tìm ra sao? Bất quá nhìn Dung Khiêm hiện tại tâm tình rất tốt, bộ dáng có trò như thế lòng ta rất an ủi, An Vô Kỵ tất nhiên không thể hắt nước lạnh. Dù sao chẳng dễ dàng gì mới cầu được Dung Khiêm đáp ứng diễn một vở kịch để ứng phó Thanh Cô, chẳng dám chọc Dung Khiêm mất hứng nữa.

Về phần gần đây liên tục truyền đến chuyện ba cung nữ bởi vì thừa ân mà được tấn làm tài nhân, hắn chỉ cho là mấy việc không thể bình thường hơn trong cung. Hoàng đế ngẫu nhiên có hưng trí, kéo cung nữ xinh đẹp bên cạnh tìm hoan mua vui, sau đó tùy tiện phong một danh vị cấp thấp, thật sự chẳng coi là gì.

Cung nữ thân phận hèn mọn, Hoàng đế ngẫu nhiên lâm hạnh, hoàn toàn không liên quan đến chính trị quốc sự, nói trắng ra, con cháu phú gia, danh môn công tử nào trong nhà không có mấy nha hoàn thông phòng, loại chuyện này nhỏ đến không thể nhỏ hơn, thần tử trong triều sẽ không để ý, trên sách sử sẽ không ghi lại, cho dù là loại mật thám mãn cảm nhạy bén như An Vô Kỵ cũng chẳng cho là gì, thế nên không hề đề cập với Dung Khiêm. Nhân tâm tình Dung Khiêm đang tốt, hắn vội vàng cáo biệt. Lúc này trong lòng đã vững, không cần trèo tường tới lui nữa, ưỡn ngực ngẩng đầu, theo đường chính đi một mạch ra khỏi viện, đi đến chỗ trà lâu bên ngoài, cười hì hì nghênh đến Thanh Cô vẻ mặt có phần kinh ngạc.

Ngày xưa luôn là An Vô Ky thấy Thanh Cô như chuột thấy mèo, trốn chui trốn nhủi, mà Thanh Cô thì khắp thế giới vừa đuổi vừa tìm, lúc này thấy hắn lại chủ động chạy tới tìm mình, ngay cả Thanh Cô nhất thời cũng ngẩn ra, truy hỏi bình thường thấy An Vô Ky tất nhiên sẽ có, lúc này lại quên sạch.

An Vô Ky thoái mái tiến lên, dưới mí mắt những người khác cực thân mật kéo Thanh Cô qua bên, khẽ nói vài câu như khoe công.

Thanh Cô mắt sáng ngời, vừa mừng vừa sợ: “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật. Có ta xuất mã, còn cái gì làm không thành.” Lúc này An Vô Ky lại bắt đầu quên bêng những cái mệt trước kia phải xơi, lại vỗ ngực mạnh miệng như quá khứ.

Thanh Cô cũng sớm chẳng còn tính toán hành vi vô lại nói không giữ lời, nơi nơi từ chối của hắn ngày trước, chỉ cảm thấy tên này cho dù bị đánh thành đầu heo cũng thuận mắt hơn nhiều, lại cảm thấy mình trước kia quá không khách khí với hắn, trên mặt bất tri bất giác tràn đầy ý cười, thái độ nói chuyện nhu hòa dịu dàng hơn nhiều.

An Vô Ky hiếm khi được loại đái ngộ này trước mặt Thanh Cô, nhất thời chỉ cảm thấy lâng lâng, những đau khổ trước kia phải xơi đều quên sạch, may mà hắn cũng sợ nói nhiều quá lộ ra sơ hở, rốt cuộc vội vàng trò chuyện vài câu rồi bảo có việc đi mất.

Thanh Cô cảm kích đến mức tiễn ra tận cửa trà lâu, đứng mãi ở cửa nhìn bóng dáng hắn xa xa, hoàn toàn không chú ý khách quen trong trà lâu và các cô nương hầu trà đều đang ở phía sau khe khẽ cười nhạt, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Đợi khi nàng quay đầu trở vào trà lâu, một khách quen bỗng gọi một tiếng “Thanh cô nương, sắp hôn sự rồi à?”

Thanh Cô ngạc nhiên hỏi: “Sao huynh biết?” Mọi người cười ha ha, vài người nói không đồng đều: “Việc tốt của Thanh cô nương và An công tử, đám

khách thường tới chúng ta đây ai mà không nhìn thấy.”

Mấy trà nữ cũng cùng nhau lại gần, cười nói: “Chúc mừng chúc mừng!”

Thanh Cô cuồng cuồng xua tay: “Không phải không phải, chúng ta đúng là đang nói hôn sự, nhưng không nói hôn sự của chúng ta.”

Mọi người chỉ cười, An Vô Ky đối với Thanh Cô không như người khác, những hành động của Thanh Cô thời gian trước, vừa nghe nói An Vô Ky đến tức khắc buông hết mọi việc chạy ra sau, có việc nào mọi người không nhìn thấy.

Hiện tại An Vô Ky trước mặt mọi người thân cận với nàng như thế, Thanh Cô vẻ mặt vui mừng như vậy, nếu nói nữ nhân phản ứng thế này không phải vì đã có chỗ dựa suốt đời, đâu còn loại khả năng thứ hai. Thanh Cô có giải thích thế nào nữa, mọi người cũng chỉ nói nàng đang xấu hổ, đâu cho là thật.

Thanh Cô đáng thương chẳng những không thể nói rõ với mấy khách nhân này, ngay cả kéo đám trà nữ mỗi ngày cùng làm kia mà phân trần, mọi người cũng chỉ nói cho có lệ: “Phải phải phải, các người không phải đang nói hôn sự của các người, các người không có chuyện gì hết.”

Chỉ là giọng điệu kia, biểu cảm kia, nếu tin tưởng một chút xíu, mới gọi là gấp quỷ đó.

Thanh Cô giải thích vô ích cả buổi, nói đến khôn môi cũng không có mảy may tác dụng, đành phải từ bỏ. Chỉ là trong lòng thật sự không hiểu, tại sao nàng rõ ràng là đang giúp lo nghĩ hôn sự của Dung đại ca, cuối cùng lại biến thành bẩn thân nàng nước gột không sạch?

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 138 : “Hỉ” Bất Ngờ

Khi An Vô Ky đang ở nội viện trà lâu quần lấp Dung Khiêm, Phong Trường Thanh đang trong hoàng cung bồi bạn Yên Lãm.

Phong Trường Thanh trừ lĩnh quân chức và quan chức trong triều, còn là tổng thống lĩnh đại nội thị vệ, thân gánh an toàn của cả hoàng cung, bởi vậy cũng thường xuyên cần ở lại trong cung, bồi vương bạn giá.

Người Yên Lãm có thể tin được và chịu bỏ tư thế, nói chút chuyện trong lòng, trong triều trong cung cũng chẳng được mấy. Trừ Sử Tịnh Viên thì chính là Phong Trường Thanh. Hôm nay hiếm khi không có quốc chính nghi nan gì, Yên Lãm sớm đã xong xuôi những chính vụ cần lo, tấu chương cần phê. Thấy thời gian còn sớm, liền gọi Phong Trường Thanh theo, nhàn nhã tản bộ tán gẫu trong cung.

Hai người một đường từ ngự thư phòng dạo bước hướng về ngự hoa viên, chúng thái giám thị tòng đều đi theo xa xa phía sau, không dám tới gần.

Lúc đầu hai người trò chuyện cực tùy ý, cực thoải mái. Thời tiết rất tốt, ánh dương rất sáng, không trung cao vợi, gió mát ùa vào lòng cũng làm người khoan khoái. Yên Lãm và Phong Trường Thanh từ quốc vụ chính sự dần dần thông thuận, nói đến sinh kế cuộc sống của lão bách tính phố phường, trên mặt ý cười ấm áp.

Thấy tâm tình Yên Lãm tốt, Phong Trường Thanh mỉm cười phụ họa vài câu, rồi lại dùng ngữ khí cực kỳ bình hòa, uyển chuyển bày tỏ chút ý kiến bất mãn đối với hành vi Yên Lãm Hoàng đế này thỉnh thoảng xuất cung vi hành, trà trộn giữa phố phường.

Với loại tiến gián này, Yên Lãm cũng không dám tiếp lời, cười gượng đôi tiếng rồi chuyển đề tài, nói chuyện nhà, nói về cuộc sống thường ngày trong cung, việc tông thân qua lại giao lưu, hoàng hậu và cung phi chung sống hòa thuận, lại thuận miệng hỏi việc nhà Phong Trường Thanh.

Hoàng đế tránh né không đáp, Phong Trường Thanh cũng không tiện truy đuổi đến cùng, đành phải rầu rĩ theo tiếng. Ừm, thần rất tốt, nhà thần cũng rất tốt, thê tử thần đương nhiên cũng rất tốt, văn võ học nghiệp của con thần trước mắt cũng không tệ, cái gì, Hoàng thượng muốn thưởng cho chúng một xuất thân. Ừm, thánh ân quá lớn, không tốt cho tụi nhỏ, thôi cứ để chúng đi khoa cử văn võ, xuất thân chính đồ đi!

Yên Lãm cười nói: “Ngươi đó, cứ chính trực quá. Chỉ bằng công lao ngươi lập, còn huân lao mấy đời, cho dù ân ấm hai nhi tử, lại là chuyện gì ghê gớm.”

Phong Trường Thanh cúi mặt cung kính nói: “Con thần còn trẻ, đang cần rèn luyện, hoàng ân quá trọng, sợ gây kiêu ngạo, cũng khiến thế nhân mong mỏi cánh cửa hanh tiễn, sợ không phải đại hạnh.”

Yên Lãm thở dài lắc đầu, bước vào ngự hoa viên: “Ngươi và Tịnh Viên đều một kiểu, trăm đối đãi các ngươi hơi hậu một chút, là trăm phương nghìn kế muốn đẩy ra. Trẫm cũng biết các ngươi tự chế rất nghiêm, tự có khố tâm, nhưng trẫm chẳng qua là...”

Y lắc đầu, nở nụ cười, ý cười không dung có phần cô đơn.

Ta chẳng qua là muốn cố hết sức đổi đãi người bên cạnh tốt một chút, muốn cố hết sức làm thêm mấy chuyện vì người thật lòng đổi tốt với mình mà thôi.

Vẻ mặt y thoảng lặng lẽ mà nhìn ngự hoa viên cảnh trí đẹp đẽ, hoa tươi xán lan long lanh đoạt mắt người, cầu nhỏ nước chảy, khe trong suối tuôn, kỳ trân dị thú, thần cầm kỳ thạch. Cảnh xuân như thế thật là như họa...

Nhưng mà người y mong ngóng có thể cùng mình sống vai ngắt cảnh đẹp

như vậy nhất đó, hiện tại lại ở nơi nào.

Rất nhiều người và việc vẫn ở bên cạnh, lại không cảm thấy thế nào, chỉ có mất đi rồi, mới hiểu được hết thảy từng có quý giá nhường nào.

“Trẫm chỉ không muốn sau khi mất đi lại hối tiếc nữa. Trẫm chỉ hy vọng, tại thời điểm có thể có được, quý trọng đàng hoàng mà thôi.”

Trán Phong Trường Thanh bắt đầu vã mồ hôi, hắn biết rõ ràng suy tư trong lòng Yên Lãm, nhưng nào dám đi vạch trần, chỉ đành cố ý nói: “Bệ hạ yên tâm, vi thần và Sử thế tử, nhất định suốt đời suốt kiếp đi theo bệ hạ, trừ phi bệ hạ ngày nào đó chê chúng thần không còn tác dụng, không cần chúng thần, băng không chúng thần làm sao nỡ rời khỏi được.”

Yên Lãm lặng thinh, Phong Trường Thanh không tự chủ được phải cúi đầu, không dám thưa.

Thanh âm của Yên Lãm thoảng lơ lửng: “Trường Thanh, ngươi còn nhớ, y rời đi đến bây giờ, tổng cộng đã bao lâu không?”

Phong Trường Thanh đáp: “Chắc là hơn hai năm.”

“Là hai năm năm tháng hai mươi chín ngày bảy canh giờ rưỡi...”

Yên Lãm nở nụ cười nhẹ nhàng: “Đã lâu như vậy, trẫm phái người tìm kiếm khắp thiên hạ, các loại tin tức nhận được vô số, nhưng chưa một cái nào qua được tra soát nghiêm chứng thêm một bước. Kỳ thật sớm từ lúc y rời đi, trẫm nên minh bạch, người như y, đã quyết định phiêu nhiên ẩn dật, dù trẫm dốc hết sức thiên hạ, lại làm sao tìm được y.”

Y chợt quay đầu nhìn Phong Trường Thanh càng lúc càng cúi thấp đầu phía sau, thanh âm gần như là bi thương: “Ta vĩnh viễn chẳng tìm được y nữa, vĩnh viễn chẳng thể gặp lại y nữa, phải không?”

Tâm tình kích động, câu cuối cùng này nói ra, ngay cả trẫm y cũng quên tự

xưng. Phong Trường Thanh chỉ cúi đầu không dám nói gì. Trong lòng không thể nói rõ là khổ sở, áy náy, bất an, hay là xấu hổ.

Hắn từ rất nhiều năm trước đã đến bên cạnh Yên Lãm, từng chút nhìn thiểu niêm này lớn lên, thành thực, phẫn đấu, học tập, nhìn y hăng hái thế nào, tự giữ thế nào, chẳng dễ dàng gì mới có thành tựu hôm nay. Tình cảm của hắn với Yên Lãm đã cực sâu. Một mặt là sự trung thành thuần nhiên của thần tử với quân chủ, một mặt khác cũng có sự yêu quý và quan tâm của trưởng bối với vẫn bối.

Bao lâu nay, tuy rằng Yên Lãm rất ít nói, nhưng sự hối hận của y, sự tư niêm với Dung Khiêm, những thống khổ y âm thầm chịu đựng, Phong Trường Thanh đều nhìn thấy cả. Nhưng hắn rõ ràng biết chỗ Dung Khiêm, lại không thể nói rõ với Yên Lãm, ngược lại phải vờ như chẳng có việc gì, tâm tình của bản thân cũng tuyệt đối không thoải mái nổi.

Tuy nói hắn vẫn nỗ lực thuyết phục mình, giấu giếm chuyện Dung Khiêm, không chỉ là vì yêu cầu của Dung Khiêm, cũng là vì tốt cho Yên Lãm. Dù sao với thân phận công tích của Dung Khiêm, nếu một lần nữa quay lại triều đình, đối với sự ổn định của quốc gia, cân bằng của triều cục, cũng vị tất là chuyện tốt.

Nhưng mà nhìn Yên Lãm vờ không việc gì như vậy, ở trong triều xử lý quốc vụ chính xác, ở hậu cung khoái lạc chung sống với thê tử, nhìn y một mình cô độc chịu đựng giày vò, ngày đêm hối hận thống khổ, muốn cầu một cơ hội vẫn hồi và chuộc tội cũng chẳng thể được, không ai để có thể nói hết, không ai để có thể chia sẻ, Phong Trường Thanh cũng phải dao động, cũng phải hoài nghi-

Như vậy, với Yên Lãm thật sự tốt sao?

Giờ đây nghe thấy thanh âm gần như tuyệt vọng kia của Yên Lãm, vỗ nhân cả đời chính trực trung thành này, cơ hồ bị nỗi bất an trong lòng đè bẹp, suýt nữa đã kích động đến mức bất chấp tất cả mà nói rõ chân tướng với Yên Lãm.

Đúng lúc này, tổng quản thái giám bên cạnh Yên Lãm lại chợt từ phía sau rảo bước chạy chậm lên trước, đến gần thi lễ thấp giọng nói: “Bệ hạ, nô tài vừa nhận

được tin tức, hoàng hậu thân thể không khỏe, mấy ngày gần đây ăn uống cực ít, vừa nãy đã triệu Thái y đến xem.”

Yên Lãm ngẩn ra, lo âu nói: “Cũng mấy ngày rồi, sao không ai nói với trẫm? Làm sao mà lần lữa đến bây giờ mới triệu Thái y?”

“Hoàng hậu xưa nay hiền đức, vốn nói chỉ là nhất thời ăn uống không được, bởi vậy không muốn kinh động bệ hạ, chỉ nói qua hai ngày là khỏe. Lần này vẫn là Minh phi nương nương sáng sớm đi thỉnh an, nghe cung nhân nói việc này, mới cố sức khuyên hoàng hậu triệu Thái y chẩn trị. Hoàng hậu nguyên dặn dò đừng lớn chuyện, chỉ là tiểu thái giám Cam Tuyền cung thông minh, vẫn qua đât truyền tin.”

Yên Lãm nhíu mày cười khổ. Lạc Xương này luôn như vậy, có chuyện gì cũng chưa bao giờ chịu đến “quấy rầy” y.

Y lắc đầu phất tay: “Bãi giá Cam Tuyền cung.”

Có chuyện này gián đoạn, Yên Lãm tạm thời chẳng còn lòng dạ đi than thở việc Dung Khiêm, Phong Trường Thanh âm thăm thở phào. Nghe hoàng hậu thân thể không khỏe, cũng không dám lộ ra vẻ thoái mái, chỉ rảo bước đi theo bên cạnh Yên Lãm nói: “Hoàng hậu hiền lương thực đức, luôn suy nghĩ vì bệ hạ, mọi sự không chịu quấy nhiễu bệ hạ, chính là may mắn của quốc gia.”

Yên Lãm chỉ cười khổ. Trước nay khố nạn khiến người trưởng thành. Lạc Xương đáng thương, khi từ Tân Quốc mà đến còn chưa đầy mười bốn tuổi. Sau khi thành thân, cũng chưa được hưởng phúc gì. Đầu tiên là nghe tin mẫu thân mất, lại nhìn trưởng phu liên tiếp nạp phi. Kiếp sống quốc mẫu một năm rưỡi này, thế nhân nhìn thì phong quang vô hạn, với nàng...

Hoàng đế như y đây, rốt cuộc phải cố gắng thế nào, mới có thể cho người bên cạnh được hạnh phúc khoái lạc đây?

Tính ra, Lạc Xương hiện giờ còn chưa đầy mười sáu tuổi, nữ tử khác lúc này

còn ngây thơ hồn nhiên, có thể ở trước gối cha mẹ hưởng thụ niềm vui gia đình, nàng lại rời xa quê hương, mãi xa thân nhân, đến hầu hạ y. Phu thê hoàng gia, nói cho cùng không thể bằng được phu thê dân gian ân ái thăm thiết, có chuyện gì đều có thể hai người thương lượng đổi mặt. Làm hoàng hậu cho dù ngã bệnh, cũng phải cẩn thận đừng ồn ào, đừng nói cho trượng phu biết.

Hoàng hậu như vậy, hiền đức hơn nữa, lại tìm đâu khoái lạc hạnh phúc.

Yên Lãm mới đến bên ngoài Cam Tuyền cung, xa xa đã thấy hai Thái y từ trong cung đi ra. Họ ở đây đại đội nhân mã, bãi ngự giá, tất nhiên là rất dễ thấy, hai Thái y vội vàng rảo bước đến, quỳ xuống thi lễ.

Yên Lãm biết hai người ắt là chẩn mạch cho Lạc Xương ra, lập tức hỏi: “Hoàng hậu thân thế sao rồi?”

Hai Thái y nhất tề dập đầu, vẻ mặt tươi cười: “Hoàng thượng đại hỉ, hoàng hậu nương nương không phải sinh bệnh, mà là đã có tin mừng.”

Yên Lãm nghe vậy vẻ mặt vi diệu dị thường, sững sốt một chút mới nói: “Các ngươi xác định?”

Hai người cùng nói: “Hai chúng thần đều đã thay phiên chẩn mạch, tuyệt đối không sai.”

Lúc này Phong Trường Thanh và Vương tổng quản đã đồng thời cười chúc mừng Yên Lãm. Đám thái giám cung nữ phía sau họ cũng đều quỳ đầy đất, cùng nói đại hỉ.

Hoàng đế dù trẻ hơn nữa, không có người thừa kế, vẫn là một tâm bệnh của trọng thần triều đình. Yên Lãm dưới gối vẫn trống, hiện giờ hậu cung có người mang thai, có thai còn là hoàng hậu, đứa trẻ này chưa ra đời, đã định là vận mệnh cực tôn cực quý. Hoàng hậu đã mang hài tử đầu tiên của Hoàng đế, đây là một đại hỉ sự trong cung, trong triều, cả quốc gia!

Mọi người đều mừng rỡ ra mặt, luôn miệng chúc mừng vừa là trách nhiệm, cũng là vui mừng phát ra từ lòng trung.

Yên Lãm nghĩ tuổi còn trẻ, đại khái thoảng chốc cũng không ngờ mình sắp làm phụ thân, ngắn ra một lúc mới biết vui mừng, mới chậm rãi mỉm cười. Y mỉm cười tiếp nhận chúc mừng của mọi người, thuận miệng phân phó Vương tổng quản đem hỉ sự này thông truyền hậu cung, lại bảo Phong Trường Thanh đem đại sự này thông báo triều đình. Hoàng hậu có thai, vừa là gia sự cũng là quốc sự, huống chi đây là hài tử đầu tiên của Hoàng đế, tất phải cả nước chúc mừng. Trong triều đại khánh, các quan viên chuẩn bị tấu sớ chúc mừng Yên Lãm, mà phi tần quản sự trong cung, cùng với mệnh phụ trong nhà quan lớn đều phải chuẩn bị lễ chúc mừng hoàng hậu. Những rườm rà mắc míu trong đây, nhất thời cũng không thể kể rõ.

Phong Trường Thanh và Vương tổng quản sau khi gật đầu lĩnh mệnh, cũng đều tự đi phần mình.

Yên Lãm lại phân phó Thái y, chọn vài người lão thành có kinh nghiệm nhất cùng hợp tác, đúng hạn bắt mạch bảo thai, lại hạ lệnh ngự thiện phòng chú ý việc ăn uống của hoàng hậu, lại lệnh thái giám bên cạnh đi chuẩn bị vật ban thường, lúc này mới mỉm cười rảo bước vào Cam Tuyền cung.

Trong Cam Tuyền cung cũng nhất phái reo mừng, cung nữ thái giám đều tranh nhau hành lễ chúc mừng hoàng hậu. Minh phi vừa vặn ở Cam Tuyền cung cũng vui mừng ra mặt, kéo Lạc Xương chúc mừng luôn miệng.

Ngược lại bản thân Lạc Xương, từ lúc nghe Thái y nói mình có thai, vẫn ngoognognac, vẻ mặt ngỡ ngàng, lại chẳng thấy bao nhiêu nụ cười.

Cũng may chẳng ai nghĩ ra, nàng có lý do gì mà không cao hứng vì việc mình mang thai. Chỉ nói nàng còn trẻ, cho nên đối với sự thật rằng mình đột nhiên biến thành mẹ vẫn chưa thể thích ứng, hơn nữa thân tại dị quốc, không có thân tộc gia đình ở bên nương nhờ, bởi vậy hơi sợ hãi. Cho nên đều ngôn ngữ nhẹ

nhàng an ủi nàng, cho nàng biết mang thai là đại đại hỉ sự, có ngần ấy người trong cung chăm sóc, hoàn toàn không cần lo lắng sợ hãi.

Yên Lãm đúng lúc tiến vào, mọi người trong cung đều cúi lạy, người người xưng hỉ.

Yên Lãm chỉ mỉm cười gật đầu tương ứng, cười bảo mọi người đều có thường, bước đến bên cạnh Lạc Xương, thấy vẻ mặt nàng khác thường, khẽ nhíu mày phất tay.

Mọi người cũng chỉ cho là có hỉ sự lớn như vậy, phu thê hai người này có chuyện riêng muốn nói, muốn thăm chúc mừng thăm thiết, tất nhiên là mọi người đều theo tiếng lui đi.

Chờ bốn phía không còn người vô can, Yên Lãm mới cười kéo tay Lạc Xương ngồi xuống: “Sao vậy, sợ ngốc ra rồi, hỉ sự lớn như vậy cũng không thấy nàng cười một lần?”

Lạc Xương ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn y, trong mắt bỗng nhiên rơi lệ.

Yên Lãm cả kinh, thất thanh nói: “Sao vậy, kẻ nào khiến nàng ủy khuất?”

Lạc Xương cúi đầu, thanh âm nhỏ đến cơ hồ không thể nghe thấy: “Thần thiếp vô dụng, không thể phân ưu giúp Hoàng thượng, ngược lại đã tăng thêm phiền não cho Hoàng thượng.” Yên Lãm không hiểu: “Nàng nói gì, sao ta không thể hiểu?”

Lạc Xương buồn bã lắc đầu: “Hoàng thượng không cần gạt ta. Hài tử này...” Nàng không tự giác mà đưa tay vỗ về bụng mình “Hài tử này, không phải Hoàng thượng hiện tại chờ mong, nhưng mà...”

Nàng đột nhiên gập gối quỳ xuống: “Nhưng mà nó đã đến, chính là cốt nhục của Hoàng thượng ngài. Thần thiếp van cầu Hoàng thượng, để thần thiếp sinh ra đi.”

Nàng rời lệ đầy mặt, ngẩng đầu cầu xin: “Hoàng thượng, biết đâu... biết đâu, nó không phải hoàng tử, mà là công chúa. Nếu như nó là công chúa, thế thì... sẽ không còn phiền não gì nữa.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 139 : Hỉ Từ Đâu Đến

Nhin Lạc Xương rơi lệ, Yên Lãm thầm kinh ngạc. Một trong những ẩn ưu sâu nhất trong lòng y, nguy cơ y vẫn âm thầm an bài, cẩn thận chuẩn bị, định lặng yên hóa giải, thì ra Lạc Xương đã sớm nhìn ra.

Trong cung ngắn ấy quản sự nội thần thân trải mấy triều, rất rõ đủ loại ẩn ác tâm cơ hoàng cung, trong triều ngắn ấy vẫn thần võ tướng khôn khéo tài giỏi, hiện tại đều vẫn chưa phát hiện tâm cơ dự định của y, ngược lại là nữ tử tuổi trẻ này đã nhìn thấu chân tướng.

Y cơ hồ thoảng ngắn người nhìn Lạc Xương, lòng chợt cảm động bi thương, chìa tay kéo nàng đến, cẩn thận giúp nàng lau sạch mỗi một giọt nước mắt, nhẹ nhàng ôm nữ tử yếu đuối kia vào lòng.

Thê tử của y có thể nhìn thấu tâm tư y, không phải bởi vì nàng thông minh cỡ nào, tài giỏi cỡ nào, khôn khéo cỡ nào. Chỉ bởi vì nàng quá coi trọng y, chỉ bởi vì nàng vĩnh viễn đều sẽ nỗ lực đứng ở góc độ của y, đi suy tư tất cả nan đề, tất cả khổ não, tất cả khốn nhiễu của y.

Nàng có thể hiểu được, chỉ bởi vì nàng toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho y như thế, đổi tâm người thành tâm ta, hết thảy chẳng qua đơn giản như vậy.

Y ôm chặt hoàng hậu của y cực chật cực chật, thanh âm trầm thấp mà kiên quyết: “Lạc Xương, ta một mực nỗ lực làm một Hoàng đế tốt, đối với bất cứ chuyện gì có thể ảnh hưởng sự ổn định của quốc gia, đều phải tận lực phòng ngừa, nhưng mà nàng đừng quên, ta cũng đang nỗ lực làm một trượng phu tốt. Về sau...” Y nhìn nàng mỉm cười: “Về sau, ta sẽ càng thêm nỗ lực làm một phụ thân tốt.”

Y chàm chàm buông Lạc Xương ra, chìa tay kéo tay nàng, cẩn thận xoa bụng nàng: “Chúng ta đều còn trẻ, chưa từng có kinh nghiệm, không biết làm phụ mẫu tốt như thế nào, chăm sóc con chúng ta như thế nào, nhưng chúng ta có thể bắt đầu học tập từ bây giờ. Ta nhất định sẽ không làm nàng thất vọng, tin tưởng ta, được không?”

Lạc Xương lại vùi đầu vào lòng y, cuối cùng không nhịn được nước mắt. Phong Trường Thanh sau khi đem tin tức tốt là hoàng hậu có thai thông báo cho triều đình, tự mình về phủ, cũng giao cho thê tử chuyện tùy ý chuẩn bị lễ vào cung chúc mừng.

Đợi phu nhân bận trước bận sau, thu xếp lễ vật, vất vả lăm mới an bài thỏa đáng xong, đã là đêm khuya. Thế là phu thê hai người cùng đi nghỉ.

Phong Trường Thanh xuất thân võ tướng, không có thói quen xa hoa gì của con cháu thế gia. Lúc ngủ, không có quy củ hạ nhâm theo hầu bên ngoài, trước nay chỉ phu thê họ làm bạn mà thôi. Cũng bởi vậy, trong bóng đêm yên tĩnh, đường đường đại nội thị vệ tổng quản lặng lẽ từ cửa sổ trèo lên nóc nhà, im hơi lặng tiếng hòa vào bóng tối, cũng chỉ có thê tử chí thân chí cận, mới biết được hành tung quý dị của hắn lúc này.

Phong Trường Thanh không chờ được một khắc, nhất định phải nhâm đêm lén đi như vậy, tự nhiên là muốn đi gặp Dung Khiêm.

Hắn quyền cao chức trọng, nhất cử nhất động đều dễ khiến người chú ý, bình thường chưa bao giờ dám tự mình đi trà lâu. Huống chi, hiện tại hắn đã đem tổ chức mật thám giao lại cho Sử Tịnh Viên và An Vô Ky quản lý.

Mật thám không chỉ có trách nhiệm phụ trách thu thập tình báo, đồng thời cũng phải giám tra bá quan. Việc này không liên quan đến Yên Lãm có tin tưởng hắn hay không, chỉ là trên trình tự quy tắc mà nói, trọng thần triều đình cùng thần tử quá gần thiên tử, đều sẽ bị mật thám chú ý thích hợp. Trước mắt quan lớn có thực quyền trong triều, đoán cũng chỉ Sử Tịnh Viên và An Vô Ky tay nắm tổ

chức mật thám trên danh nghĩa lẩn trá trên thực tế, mới có thể tương đối không bị mật thám giám tra.

Đây cũng là nguyên nhân Phong Trường Thanh vẫn yên tâm để An Vô Kỵ làm người liên lạc với Dung Khiêm. Bản thân hắn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ tuyệt không chủ động đi tìm Dung Khiêm. Song lần này cảm thấy việc này tuyệt đối không thể kéo nữa, mới căn răng dứt khoát nửa đêm đến thăm. Nơi này hắn vẫn là lần đầu tiên đến, song bối cục kết cấu của nội viện trà lâu này hắn sớm thuộc nằm lòng. Lặng lẽ vào nội viện, chuẩn xác tìm được chỗ Dung Khiêm, gập ngón tay bắn trước cửa.

“Người nào?”

Thanh âm bình tĩnh truyền đến, hắn đè thấp thanh âm đáp lại: “Dung tướng, là ta.”

“Trường Thanh?” Sau một tiếng gọi hơi kinh ngạc, Dung Khiêm mới đứng dậy mở cửa.

Thân thể y vốn không tốt, tuy nói hiện tại phục kiện rất không tồi, động tác vẫn chưa thể nói đến mau lẹ nhẹ nhàng. Chỉnh y bào trong bóng đêm tối om, đốt đèn, lại cầm đèn ra mở cửa, cũng mất một phen trắc trở rất lớn.

Cửa phòng vừa mở ra, một cơn gió đêm kéo đến, y một tay không tiện, chỉ đành nghiêng người che đèn trước, khi lại quay đầu, giữa ngọn đèn dầu lay động chực rơi, chỉ thấy vẻ mặt Phong Trường Thanh đặc biệt nặng nề.

Dung Khiêm hơi kinh hãi, lùi ra sau vài bước để hắn vào nhà: “Trường Thanh, đã xảy ra chuyện gì?”

Phong Trường Thanh không nói không rằng, tiến vào phòng trở tay đóng cửa, lúc này mới quỳ gối, đại lễ bái Dung Khiêm.

Dung Khiêm đau đầu một trận.

Y biết mình hiện tại tay không có khí lực, Phong Trường Thanh nếu cố muốn lạy, y thật sự chẳng thể đỡ dậy, cũng chẳng làm việc uổng phí khí lực đó. Bất quá y xưa nay cao cao tại thượng, tay cầm quyền bính, đối với trọng lễ của người khác cũng không đến mức phải chân tay luống cuống. Không chút hoang mang đặt ngọn đèn xuống trước, tùy tay kéo sát áo ngũ trên người, cười nói: “Trường Thanh, đang yên đang lành, ngươi lễ tiết vô nghĩa gì đây?”

Phong Trường Thanh cúi đầu nói: “Dung tướng, Trường Thanh không có ý mạo phạm. Chỉ là Trường Thanh thật sự không nỡ nhìn nỗi khổ ngày đêm tư niệm của bệ hạ, lại ngày ngày mặt dày khi quân nữa. Dung tướng ngài nếu không muốn gặp lại thì phiêu nhiên đi xa, đừng để Hoàng thượng hoặc là ta tìm được ngài. Nếu như ngài vẫn ở lại kinh thành, thì xin thứ cho ta cả gan, phải nói rõ sự thật với Hoàng thượng.” Dung Khiêm bật cười, cúi người nhẹ nhàng vỗ vai hắn: “Trường Thanh, ngươi cũng là người theo ta nhiều năm, sao vẫn không hiểu ta. Nếu ta không muốn gặp lại, làm sao còn chịu vào kinh, làm sao lại lăm chuyện mà bảo Vô Ky đem triều chính quốc sự, nơi chốn thông báo với ta như vậy.”

Phong Trường Thanh thấp giọng nói: “Ta nguyên cũng đoán Dung tướng có lòng gặp lại bệ hạ, chỉ là lần lữa không thấy động tĩnh...”

Dung Khiêm trầm giọng nói: “Cứ đứng lên nói chuyện trước đã.”

Nghe Dung Khiêm thăng thắn thừa nhận có ý gặp lại, Phong Trường Thanh chỉ cảm thấy toàn thân buông lỏng, lập tức dứt khoát đứng lên.

Dung Khiêm nhìn biểu tình của Phong Trường Thanh cũng buồn cười, kỳ thật đã sớm đoán được nam tử tính tình trung trực này rất khó giấu giếm quân chủ hiệu trung đến cùng. Hắn có thể kiên trì đến bây giờ vẫn không chịu tự tiện nói rõ sự thật, mà lại trước một bước lén đến tỏ rõ tâm ý, bức y quyết định, đã là rất tôn trọng chú ý y rồi.

“Ta đã lưu lại, là biết rõ gặp lại bất quá là việc sớm muộn. Chỉ là làm sao gặp

lại, khiến ta thập phần do dự.”

Phong Trường Thanh thoái mái nói: “Dung tướng nếu thấy không tiện ra mặt, Trường Thanh nguyện phân trần rõ ràng với bệ hạ. Bệ hạ vẫn rất nhớ Dung tướng, nếu biết tăm tích Dung tướng, tất nhiên sẽ mừng rõ như điên.”

Dung Khiêm thở dài: “Cao hứng là đương nhiên. Chỉ là cao hứng qua, ít nhiều vẫn phải hơi không thoái mái. Y dù sao vẫn là đế vương, người là trọng thần y cực tín nhiệm, lại giấu giếm chuyện y để ý nhất lâu như thế, trong lòng y há có thể không có khúc mắc?”

Phong Trường Thanh trái lại hoàn toàn không để bụng: “Trước nay sự quân chỉ trung. Ta khi quân lâu ngày, dù có chút tội trách, cũng là nên chịu.”

Dung Khiêm âm thầm trợn mắt, sự quân chỉ trung cái gì, loại đạo nghĩa thần tử của thời đại phong kiến này, y thật sự chưa hề để bụng. Hơn nữa Phong Trường Thanh người cảm thấy mình có tội, thế Dung Khiêm ta sau màn đầu têu, chẳng phải là tội càng lớn.

“Trường Thanh ngươi một tấm lòng trung, không để ý an nguy cá nhân, nhưng nếu vất vả ngươi quá đáng, bản thân ta trong lòng khó tránh bất an.”

“Nhưng mà...”

Dung Khiêm cười, khoát tay ngăn hắn: “Gần đây ta cũng đang tính toán, phải tìm thời gian gặp lại y. Chỉ là muốn tìm thời cơ tốt, nếu là lúc tâm tình y cực tốt, có lẽ trách tội đối với ngươi cũng sẽ không nhiều lắm.” Phong Trường Thanh vui vẻ nói: “Hoàng thượng mấy hôm nay tâm tình tất là cực tốt. Dung tướng nếu như hiện thân gặp lại, tất là việc mừng vui gấp bội.”

Dung Khiêm không hiểu: “Mừng vui gấp bội?”

“Phải, hôm nay Ngự y đã chẩn chính xác, hoàng hậu đã có thai.” Phong Trường Thanh cao hứng nói: “Đây chẳng lẽ không phải đại đại hỉ sự?”

Vẻ mặt Dung Khiêm thoảng động, ngữ khí hơi quái dị: “Cũng coi như việc vui nhỉ!”

Phong Trường Thanh tâm tình cực tốt, lại không chú ý ngữ khí của Dung Khiêm có hơi không đúng: “Hoàng thượng đang cao hứng lắm. Dù là đám thần tử chúng ta đây cũng thấy vui mừng. Hoàng thượng dưới gối còn trống, hiện giờ mang thai lại là hoàng hậu, nếu sinh hạ là hoàng tử, thế chính là đích trưởng tử...”

“Dích trưởng tử à...” Dung Khiêm lẩm bẩm than thở một tiếng, mặt cười khổ.

Phong Trường Thanh lúc này mới phát hiện thần sắc Dung Khiêm khác thường, bất giác ngạc nhiên: “Dung tướng?”

Dung Khiêm cười khổ lắc đầu: “Thê tử có thai, đối với một trưởng phu một phụ thân tự nhiên là tin tức tốt, nhưng đối với quốc gia...”

Phong Trường Thanh ngỡ ngàng không hiểu: “Bệ hạ có con, với quốc gia chỉ có lợi ích thôi mà?”

Dung Khiêm thở dài thườn thượt: “Nếu Lạc Xương không phải hoàng hậu, chỉ là một phi tử bình thường, hoặc nàng ta là hoàng hậu nhưng không phải người Tân quốc, nàng mang thai sẽ là một đại hỉ sự chân chính.”

Phong Trường Thanh trong lòng rùng mình, lập tức hiểu ra.

Lạc Xương là hoàng hậu, Yên Lâm vẫn chưa có con, thai này nếu sinh con trai, chính là đích trưởng tử.

Trưởng ấu có thứ tự, đích thứ có khác biệt, bất cứ một quốc gia nào điển chương chế độ đầy đủ, chú trọng pháp độ truyền thừa, đích trưởng tử nếu không phạm lỗi lớn, cho dù không phải người con Hoàng đế yêu thương nhất, cũng không thể dễ dàng cướp đi quyền lực trở thành người thừa kế.

Nhưng mà, cõi tình Lạc Xương là người Tân. Một đế trưởng tử có một nửa huyết thống Tân quốc, thích hợp trở thành người kế thừa hoàng vị Yên quốc không?

Nếu Lạc Xương là công chúa địa vị tôn quý, nếu Tân quốc cường thịnh ổn định, hai cường liên hợp, cũng có thể nói được. Thế nhưng, Lạc Xương xuất thân thấp kém, nhà mẹ không hề có thế lực, Tân quốc lại loạn tượng đã hiện, thân mình lo còn chưa xong...

Một khi Lạc Xương sinh hạ nam anh, tất nhiên sẽ tạo thành chấn động với quốc gia, triều đình, thế lực các phuơng. Những thế lực mơ ước Thái tử vị đó, tất nhiên sẽ giương cờ hiệu giữ gìn huyết thống thuần chính, xung đột cùng giữ gìn chế độ trưởng ấu đích thứ, loại xung đột này không thể tránh khỏi. Từ trước tới nay, lễ giáo chi tranh, luôn sẽ cuốn đại bộ phận văn thần đại nho vào, mặc kệ phuơng nào, lại đều có anh tài quốc gia ở đó. Vô luận Hoàng đế có tình nguyện hay không, đều rất khó hoàn toàn ngăn ngừa hoặc áp chế tranh đấu như vậy. Mà tranh đấu chung quy phải lấy thắng lợi của một phuơng để kết thúc, phuơng thất bại cho dù Hoàng đế không muốn cũng rất khó không tiến công. Cuối cùng bị tổn thất, vẫn là quốc gia, là triều đình. Chỉ là loại ẩn họan này khá sâu xa, phải đợi thời điểm Lạc Xương sinh hạ nam hài, và phải bắt đầu xác nhận phong hào, mới dần lộ rõ mõi. Phong Trường Thanh là xuất thân võ tướng, những điển chương chế độ, lễ pháp quy củ này, rất nhiều người đọc sách, đại nho coi trọng hơn cả trời, với hắn bất quá là chút quy củ văn tự buồn tẻ nhảm chán. Cho nên trên sự kiện này, phản ứng tự nhiên càng trì độn hơn.

Hỉ sắc trên mặt hắn lúc này mới từ từ cứng ngắc: “Nếu mấy vị hoàng phi có thể có thai trước một bước thì tốt rồi.”

Dung Khiêm khẽ lắc đầu: “Nếu tầm mắt Hoàng thượng đủ xa, chỉ sợ cũng chưa hẳn đã nguyện ý để mấy hoàng phi sinh hạ nhi tử đầu tiên của y.”

“Tại sao?”

“Hoàng thượng sẽ rất nhanh chóng động binh với Tân quốc, theo cách nghĩ của y, trận này mười phần chắc chắn là có thể thắng. Thế thì tướng lĩnh tham dự trận chiến này, tất nhiên sẽ lập đại công, được quốc gia phong thưởng, gia tộc vinh quang gấp bội. Mà mấy phi tử trong cung, người nhà đều nhậm chức vị quan trọng trong quân, vốn đã có thể lực cực lớn, lập phen đại công này, càng là nước lên thuyền lên. Lúc này nếu nữ nhi nhà ai mang thai, sinh hạ nhi tử đầu tiên, cũng là duy nhất trước mắt cho Hoàng thượng, như vậy thể lực của gia tộc này, tất nhiên sẽ trong khoảng thời gian ngắn, cấp tốc bành trướng đến một mức độ không hợp lý lầm. Sự xu nịnh, cậy nhờ, lấy lòng, kết đảng của các quan viên, đều hoàn toàn là chuyện trong dự kiến, đây là nhân tính, không thể áp chế, mà nhà ngoại thích tay nắm binh quyền, một khi hiển hách vinh quang đến mức này, cho dù vốn không hề có tư tâm tạp niệm, chỉ sợ dần cũng sẽ có hành động cậy thế làm càn.”

Dung Khiêm thở dài nói: “Hoàng thượng là ta dạy dỗ. Ta biết, y vị tất đã có tâm tư để vương hiềm ác, vị tất nhất định có nghi kỵ phòng bị quá nặng với ngoại thích hoặc võ tướng, càng nhiều hơn, khả năng chỉ là muôn bảo toàn. Bảo toàn trọng thần của y, thân nhân của y, thê thiếp của y. Trước nay bất kể là quân phụ thần hay là thần phụ quân, trừ phi là quân chủ đặc biệt tàn bạo ngu ngốc, hoặc là thần tử quá ngang ngược vô lễ, sự tình phát triển đến tương phụ tương tàn, máu chảy thành sông, hai bên đều ít nhiều có trách nhiệm. Hoàng thượng suy nghĩ, hắn chỉ là phòng bị khi chưa xảy ra, đừng để sự tình phát triển đến mức hai bên đều không thể bàn bạc.”

Phong Trường Thanh nghe đến trợn mắt há mồm, chợt đổi suy nghĩ, vội vàng theo thoại âm nói: “Hoàng đế năm nay còn chưa đầy hai mươi tuổi đâu, đã phải nghĩ nhiều chuyện như vậy, ngay cả đối đãi thê tử, cũng phải cẩn thận chú ý như thế, không khỏi hơi đáng thương...”

Dung Khiêm có lẽ chỉ cảm thấy đứng thăng một thời gian dài, thân thể hơi không chịu nổi, cho nên thoảng đưa tay vịn bàn, có phần suy sụp mà ngồi xuống.

Đúng vậy, nếu như hài tử kia thật sự có thể nghĩ đến bước này, tính đến bước

này, thì quả thật cũng đáng thương lắm.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 140 : Vua Một Nước

Phong Trường Thanh nỗ lực muốn gia tăng sự đồng tình cho Yên Lãm, mà Dung Khiêm kỳ thật sớm đã suy sụp.

Hài tử đáng thương này là y dạy dỗ. Tình trạng đáng thương này, là y bức ra.

Là y bức hài tử kia đi một bước nghỉ mười bước, thời thời khắc khắc chú ý đại cục, để ý gia quốc. Tuổi còn chưa quá hai mươi nhưng cả tùy ý sống một hồi, yêu một hồi cũng không dám, ngay cả sinh hoạt cá nhân nhất cũng phải bỏ lên cân ước lượng cẩn thận.

Là y bức hài tử kia đi một bước nghỉ mười bước, thời thời khắc khắc chú ý đại cục, để ý gia quốc. Tuổi còn chưa quá hai mươi mà ngay cả sinh hoạt cá nhân nhất cũng phải bỏ lên cân ước lượng cẩn thận.

Vì sao nhất định phải thông minh giỏi giang, vì sao nhất định phải khôn khéo nhạy bén, vì sao nhất định phải nhìn xa hơn, nghĩ càng thấu triệt, làm được càng nhiều hơn so với người khác?

Hôn quân biết đâu là công việc thư thái nhất trên thế giới, thế nhưng minh quân... minh quân thì sao?

Thiên tử nửa bước, đều liên quan dân mệnh. Những vụn vặt nặng nề không nhìn thấy cuối như vậy, trách nhiệm nặng nề đến mức có thể khiến người ngạt thở như vậy, minh quân, gần như không phải là công việc một “người” có thể đảm nhiệm.

Cho nên, ngay cả anh chủ minh quân, trong hậu cung, cũng không phải sẽ

như trong triều đình, anh minh thần vỗ đem thuật ngự hạ, đạo bình hành dùng đến mức tận cùng. Hoàng đế cũng là người, chẳng phải máy móc. Người đều sẽ có lúc muốn thả lỏng, phóng túng. Hậu cung ba nghìn son phấn, vốn chính là vì việc hưởng lạc của đế vương mà lập, ai lại mong muốn về đến hậu viện nhà mình, còn phải cả ngày so đo tính toán, cẩn thận để ý.

So với những quân chủ đó, Yên Lãm là thánh minh, là có trách nhiệm nhỉ. Thế nhưng, những quân vương đó, giữa hậu cung tần phi, luôn từng có khoái lạc thuần túy nhất, vui vẻ tận hứng nhất, luôn từng có khoái ý mà Yên Lãm e rằng suốt đời suốt kiếp cũng không thể có được! Trong mắt họ, Yên Lãm như vậy, có phải cũng là ngu xuẩn mà buồn cười.

Phong Trường Thanh còn đang hai mắt đăm đăm thì thào tự nói: “Nói như vậy, Hoàng thượng chẳng phải vĩnh viễn không thể có con?”

“Đương nhiên không phải, Hoàng thượng chỉ là không muốn bởi vì việc trưởng tử giáng sinh, dẫn đến bất cứ án hoạn nào mà thôi.”

Dung Khiêm miên cưỡng xốc lại *** thần, giải thích: “Y dù sao cũng muốn tận lực thiện đãi người bên cạnh, cho nên, tuy rằng cõi kỵ huyết thống của Lạc Xương, thế lực phía sau chư phi, cũng sẽ tuyệt không muốn thật sự tước đi quyền lực làm mẹ của họ. Ta thấy…”

Dung Khiêm thoảng trầm ngâm mới nói: “Đứng ở góc độ của y, phuơng thức tận lực bảo toàn lợi ích của mọi người, chính là để Yên nữ không có thể lực sinh hạ trưởng tử cho y. Người này tuy là trưởng tử, nhưng bởi vì mẫu thân thân phận hèn mọn, cho nên sẽ không dẫn đến quá nhiều xu nịnh của triều thần. Sau đó, hậu phi bất kể ai mang thai sinh con, bởi vì đã không phải trưởng tử, cũng không phải là con trai duy nhất, thanh thế kia, ảnh hưởng đều sẽ giảm mạnh. Kẻ làm trưởng thì mẹ thấp, kẻ mẹ quý thì làm thứ. Dưới cục diện kiểu này, triều thần cho dù muốn chọn bên để đứng, ít nhất cũng phải đợi sau mười năm, xem biểu hiện của các hoàng tử rồi bàn sau. Y đã có khoảng thời gian ngắn ấy năm hòa hoãn, chỉ cần có tâm, rất nhiều chuyện đều có thể phòng ngừa.”

Phong Trưởng Thanh trong lòng sợ hãi, buột miệng nói: “Chẳng lẽ gần đây
Hoàng thượng hạnh mấy cung nữ, chính là vì việc này?”

Ánh mắt Dung Khiêm thoảng động: “Y hạnh cung nữ?”

Phong Trưởng Thanh đỏ mặt. Hắn tuy là người gần bên cạnh Hoàng đế, nhưng loại phong lưu dật sự không liên quan đến đại cục này của Hoàng đế, hắn thật sự chưa từng để ý lắm: “Ta cũng không rõ lắm, chỉ là trong cung đã thêm mấy tài nhân từ cung nữ bình thường sắc phong thành. Thoạt nhìn họ đều là bởi vì trùng hợp mới được sủng hạnh, có một người dường như bởi Hoàng thượng lúc ấy uống say, còn một người dường như là bởi Hoàng thượng đi săn, uống máu hươu, việc này...”

Phong Trưởng Thanh cười khổ: “Biết đâu việc này thật sự chỉ là Hoàng thượng nhất thời ý động, dù sao loại chuyện này không thể bình thường hơn, vẫn là chúng ta đã đa tâm?”

Dung Khiêm cũng cười khổ, y lại tình nguyện là mình đa tâm. Chỉ là, trên mấu chốt này, xảy ra loại chuyện “ngẫu nhiên” này, lấy sự hiểu biết của y với Yên Lãm, nếu nói đây là đúng dịp, nếu nói Yên Lãm vẫn chưa nghĩ đến một tầng này, lời này cả chính y cũng không tin nổi. Y nơi này mất hứng, Phong Trưởng Thanh nơi đó chần chờ một hồi, mới nói tiếp: “Nhưng mà, Hoàng thượng nghe nói hoàng hậu mang thai, không hề có vẻ giật mình nổi giận, trái lại cực kỳ vui mừng, nơi chốn an bài thỏa đáng cho hoàng hậu...”

Dung Khiêm ngơ ngẩn: “Hài tử này, có tâm tư để vương, lại không luyện ra sự độc ác của đế vương. Hài nhi kia tuy không phải y kỳ vọng, nhưng đã đến thì y nhất định sẽ bảo hộ chiếu cố đến cùng. Cho nên y dành phải một mình gánh nan đề tay trời, trong lòng khổ tột cùng, trên mặt còn phải nặn ra bộ dáng phụ thân vui mừng để cam đoan địa vị của hoàng hậu và ưu đãi nên được.”

Phong Trưởng Thanh ảm đạm thở dài không nói gì.

Dung Khiêm cũng im lặng.

Hơn hai năm qua, hài tử kia cứ thế một đường qua đây, chậm rãi dùng đôi vai non nớt đi gánh hết thảy. Đã dạy y làm một Hoàng đế tốt như thế nào, lại không chút lưu tình mà hủy diệt khả năng làm một người vui vẻ của y.

Lúc trước khi ly biệt, dặn dò y làm một Hoàng đế tốt, làm một người vui vẻ, phải chẳng đã vờ vĩnh quá mức, nghĩ đương nhiên quá mức?

Hài tử kia một thân một mình gánh vác nhiều như vậy. Cứ cảm thấy đã nợ y, có lỗi với y, cho nên chỉ dành cẩn răng làm đến tốt nhất, chỉ dành liều mạng đừng để y thất vọng, cả tình cảm thiên luân, tình yêu nam nữ, cũng phải ước thúc, tính toán so đo, không chịu tùy tâm tùy ý.

Rất nhiều năm về trước, y đã định ra kết cục cho vận mệnh của mình, từng bước buộc hài tử nhỏ xíu, quyến luyến y kia, dần dần hóa lạnh đôi mắt ấm áp, lạnh trái tim nóng rực. Y thật sự đã thành tựu một đế vương, thành tựu một minh quân suốt đời suốt kiếp cũng không dám, cũng không thể tùy hứng một lần.

Thế nhưng, hài tử Yên Lãm này thì sao... người này thì sao? Là được y thành tựu, hay là bị y hủy diệt mất rồi.

Thật sự, rất muốn rất muốn trả lại cho y hết thảy. Vui vẻ, tự do, tùy hứng, tùy ý... Thật sự, rất muốn rất muốn, để y có thể như một người có máu có thịt mà sống một lần như vậy.

Nhưng mà, Dung Khiêm thần thông quảng đại, lại không biết mình có thể làm gì. Y phiên vân phúc vũ, tay nắm càn khôn, nhưng đối mặt với Yên Lãm như vậy, y lại thật sự không biết, mình có thể làm gì.

Y ngơ ngác ngồi cả buổi, chỉ cảm thấy thân tâm đều mệt lử không thể nói, thanh âm nhẹ đến mức gần như cả bản thân cũng chẳng nghe thấy: “Trường Thanh, gần đây tâm tình Hoàng thượng nhất định cực nặng nề, còn phải mỗi ngày giả vờ vô cùng cao hứng, mừng được lân nhi để an ủi hoàng hậu, lừa gạt triều thần. Lúc này, không nên để y chịu thêm bất cứ ảnh hưởng gì nữa. Chuyện của ta, cứ để qua mấy ngày lại tìm cơ hội nói đi vậy.”

Phong TrùỜng Thanh lúc này đã bị chuỗi phân tích liên tiếp của Dung Khiêm kinh đến tâm thần bất định. Cũng chẳng còn lòng dạ truy cứu chuyện Dung Khiêm hiện thân, chỉ đành chậm rãi xác nhận. “Không nên... không nên!”

Trong tiếng kêu kinh hoàng, Lạc Xương chấn động bật dậy, ngỡ ngàng mở mắt nhìn quanh, chỉ thấy mảnh điện huy hoàng, giữa ánh nến sáng rực, mành trường trùng trùng, có cung nga nội thị, bóng người mơ hồ, xa xa hỏi: “Hoàng hậu nương nương...”

Lạc Xương thở dốc hồn hển, mồ hôi lạnh vã khắp trên trán, đang trong lúc mơ màng, một đôi tay có lực lặng lẽ từ phía sau ôm chặt nàng, thanh âm đậm định kia bình tĩnh vang lên: “Không sao, hoàng hậu chỉ ngủ mơ giật mình, các ngươi không cần vào hầu hạ.”

Sau tiếng đáp “vâng” cung thuận, thân ảnh trên mành trường nháy mắt biến mất.

Yên Lãm nhẹ nhàng ôm chặt Lạc Xương: “Đồ ngốc, có ta đây mà, đừng sợ gì hết.”

Lạc Xương túm chặt chỗ dựa duy nhất của nàng giữa nhân thế này, trong lòng lại vẫn thê lương.

Nàng đã thấy quá nhiều giết chóc đẫm máu của hoàng tộc. Trong Tần cung, oanh oanh yến yến, tỷ tỷ muội muội, giết đến người chết ta sống, bao nhiêu nữ tử mỹ lệ vốn sủng quan một thời, im hơi lặng tiếng biến mất vô tung, bao nhiêu đứa trẻ chết trong bụng mẹ, hoặc là sớm chết non.

Trước kia, thân phận nàng hèn mọn, cho nên nàng có thể lặng lẽ tránh ở ngoài tranh đấu sát phạt, lặng lẽ nhìn. Mà hiện tại, nàng lại đã đứng trên đầu sóng ngọn gió, rồi cả hài tử trong bụng nàng nữa.

Nàng chẳng có gì hết. Trừ một danh phận hoàng hậu, nàng chẳng có gì. Nàng nén thế nào, mới có thể bảo vệ được hài tử của mình? Cho dù có Yên Lãm che

chở, nhưng hoàng cung này sâu thăm, y há có thể thời thời khắc khắc bảo vệ được. Sự căm thù của triều thần, sự bài xích của thế lực bảo thủ, còn có, các tỷ tỳ bình thường cực thân thiết trong cung đó.

Mỗi khi nghĩ đến điều này, Lạc Xương liền lạnh cả người. Chỉ là những chua xót hoảng sợ này, nàng há lại có thể nói với Yên Lãm.

Yên Lãm âm thầm thở dài. Dù Lạc Xương không nói, sao y có thể không biết. Y không muốn Lạc Xương mang thai, cũng là vì bảo vệ nàng.

Y còn trẻ, so với con trai truyền thừa, y càng chú ý hơn chính là đừng dẫn đến bất cứ phân tranh ẩn hoạn gì. Cũng như Dung Khiêm đoán, quả thật y định cho cung nữ sinh hài tử đầu tiên của y.

Ngoài mặt măc dù y chưa từng lạnh nhạt tần phi nào, nhưng kỳ thật mỗi lần qua đêm ở bất cứ một cung nào, ngày kể trong thức ăn của cung phi này sẽ bị bí mật trộn dược vật cấm dục. Chỉ là với Lạc Xương, Yên Lãm nhiều lần suy nghĩ, chung quy không đành làm như thế.

Lạc Xương tuổi còn nhỏ, chưa phát dục hết, xuất phát từ sự yêu mến đối với Lạc Xương, thời gian y qua đêm chõ Lạc Xương lại nhiều nhất, loại dược khổng chế sinh dục đó, thường xuyên ăn, chỉ sợ sẽ làm nàng vĩnh viễn mất đi năng lực làm mẹ. Tuy rằng y muốn bảo trì sự cân bằng ổn định của quốc gia, nhưng thật sự không muốn hy sinh người bên cạnh như thế.

Y vốn dự định, trước cỗ gắng làm cho cung nữ nào sinh hạ hoàng tử, sau đó giao cho Lạc Xương nuôi nấng. Như vậy Lạc Xương có chỗ dựa, mà cung nữ sinh hạ hài tử kia chỉ cần đủ thông minh, sẽ hiểu được an bài này với mọi người bao gồm mình và đứa trẻ đều là tốt nhất. Sau đó vô luận ai mang thai sinh con nữa, đều sẽ không nổi bật dễ thấy như vậy nữa.

Chỉ tiếc, người tính chưa bao giờ bằng trời tính, chuyện nghĩ quá như ý, thường không thể vừa lòng đẹp ý. Trong khoảng thời gian này y vẫn hỏi kỹ Thái y thời kỳ nữ tử không dễ thụ thai, cẩn thận tính toán thời gian, lấy đây mà quyết

định ngày ngủ lại Cam Tuyền cung. Thế nhưng tính toán thời gian rốt cuộc không thể ổn thỏa như hạ được, Lạc Xương vẫn mang thai.

Y chậm rãi thu chặt vòng tay, che chở Lạc Xương chặt chẽ trước ngực, hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Lạc Xương, ta là Yên Lâm, tin ta, ta không phải phụ thân nàng. Ông ta có thể coi thường tử vong và hủy diệt của thê nhi, là bởi vì trừ chính mình, ông ta không quan tâm bất cứ ai, nhưng ta không phải ông ấy, Lạc Xương, tin ta, tin ta... Ta là một nam nhân, nếu ngay cả thê tử con cái cũng không thể bảo hộ, ta còn mặt mũi nào làm vua một nước.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 141 : Cải Trang Vị Hành

Để bảo hộ Lạc Xương và hài tử trong bụng nàng, Yên Lãm đã dốc hết toàn lực.

Mấy ngày nay, y không để ý quy củ hậu cung nữ tử mang thai không được thừa sủng, trừ lén triều và xử lý chính vụ, thời gian khác y đều trông nom ở Cam Tuyền cung, một bước cũng không rời khỏi. Ban đêm cũng không quấy nhiễu nàng, chỉ làm bạn với nàng, những khi nàng đêm khuya giật mình, để nàng biết y ở ngay bên cạnh.

Cung nhân Cam Tuyền cung đều bị điều tra từ lúc còn mặc quần yếm đến hôm nay, lại còn điều tra cả tổ tông mười tám đời, có nửa phần không ổn là điều đi hết thảy. Phòng vệ ngoài Cam Tuyền cung được tăng cường, trong Cam Tuyền cung thì tự thành một hệ thống khép kín. Ăn uống thuốc thang, toàn do tiểu trù phòng của chính Cam Tuyền cung lo liệu, từ nguyên vật liệu đưa vào cửa cung đến bưng tới trước mặt hoàng hậu, mọi thời điểm đều phải có năm vị cung nhân đáng tin tại chỗ, người nhàn tạp không được tới gần. Tương tự, Thái y giúp hoàng hậu an thai cũng thường trú ở Cam Tuyền cung, không được tự ý rời khỏi. Mà trong cung bao nhiêu việc nên do Lạc Xương xử lý, Yên Lãm tạm thời giao toàn bộ cho nữ quan cấp cao tin được trong Cam Tuyền cung, khách quý đến mừng, trừ vài vị quý phi cùng mấy mệnh phụ địa vị cao quý nhất thì lấy lý do hoàng hậu có thai, không thể làm phiền, một mực cự tuyệt.

Đây không chỉ là một loại bảo hộ, càng là một loại tǎ thái độ. Sau một chuỗi hành động này, ai còn có thể không hiểu được tâm ý của Hoàng đế. Về phần những ngoại thần và tông thần chúc mừng Hoàng đế đó, bởi vì Yên Lãm cứ ở lại Cam Tuyền cung, càng khó có cơ hội gặp được y.

Trái tim hoảng hốt kia của Lạc Xương, cuối cùng dần dần an bình. Nàng rốt cuộc đã dám để mình ôm một phần hy vọng. Y là Yên Lãm, y không phải phụ vương. Nơi này là Yên cung, không phải Tân cung. Bản thân Yên Lãm, lại vẫn chỉ cảm thấy thê lương như cũ. Nàng tin y, nhưng nàng cũng không thể toàn tâm tín nhiệm y có thể bảo vệ được nàng và hài tử. Y đã làm đến nước này, lại vẫn không thể làm cho thân nhân bên cạnh có cảm giác an toàn.

Sau mấy ngày, Lạc Xương lo lắng sự yêu mến quá đáng như vậy của Yên Lãm sẽ rước lấy chỉ trích cho y, lén khuyên hồi lâu, Yên Lãm lúc này mới rời khỏi Cam Tuyền cung, bắt đầu tiếp kiến khách mừng.

Chúc mừng của triều thần còn đỡ, lúc vào triều thống nhất ứng phó là xong, đau đầu nhất chính là đám tông thân thanh quý lại không quản sự kia, mặt mũi ai cũng không thể không nể, mỗi người đến đều phải tiếp đón một chút, sau hai ba ngày ứng phó Yên Lãm chỉ cảm thấy thân tâm đều mệt lử.

Mà Sử Tịnh Viên bình thường đi gần Yên Lãm nhất, quan hệ thân nhất, lại mãi đến sau cùng, mới rẽ ra đến chúc mừng.

Yên Lãm thấy y, tiện tay cầm một quyển sách trên án hung tợn ném qua: “Tiểu tử ngươi đã trốn đi đâu, bây giờ mới chịu chui ra.”

Sử Tịnh Viên cười hì hì đón được quyển sách: “Nếu như thần ra đây sớm hai ngày, sợ là phải bị Hoàng thượng ngài túm lại, cả ngày bồi vào bồi ra bồi khách bồi chịu tội, tất nhiên trốn được thì phải trốn.”

Yên Lãm chán nản. Tiểu tử này nói chuyện thành thật quá, một chút lời giả bày tỏ trung tâm cũng không thèm xã giao.

“Đã như vậy thì ngươi cứ trốn xa một chút cho ta, chạy tới làm gì nữa. Chọc giận ta hả?”

Sử Tịnh Viên cười nói: “Thần không phải xích đắm trung tâm, đoán Hoàng thượng tám phần cũng buồn bức mẩy ngày rồi, muốn tìm người trút bớt, bèn

chạy đến hy sinh bản thân mặc đánh mặc mắng đây sao?”

Yên Lãm giận quá lại cười: “Thôi, ai dám ủy khuất Sử thế tử ngươi.”

Sử Tịnh Viên cười hì hì, đứng dậy làm ra vẻ muốn lui: “Hoàng thượng nếu như không cần, thế vi thần cáo lui trước.”

“Ngươi dám...” Yên Lãm tức không kiềm nổi, hai mắt gấp gáp tìm kiếm vũ khí cứng rắn nhất để lực sát thương nhất trên ngự án.

Sử Tịnh Viên cũng biết y buồn bức, mới cố ý chọc cho y thoái mái đôi chút, không dám chọc y quá mức, vội đến gần cười bồi nói: “Hoàng thượng, thần không dám náo loạn nữa, ngài thủ hạ lưu tình đi mà.”

Yên Lãm cười khổ: “Thôi, trên đời này cũng chỉ còn ngươi ngẫu nhiên dám ồn ào với ta một chút.” Y lắc đầu đứng dậy: “Vừa vặn hôm nay chính vụ ta xử lý xong rồi, ngươi đến cũng tốt, theo ta ra ngoài giải sầu đi.”

Lúc này đến phiên Sử Tịnh Viên cười khổ: “Lại muốn ra ngoài à?”

Yên Lãm liếc y một cái: “Ngươi có thể không cần theo.”

Sử Tịnh Viên thở dài: “Hoàng thượng đặc ý chờ vi thần đến, mới nói muốn ra ngoài, thần còn dám không theo sao? Không sợ Phong thông lĩnh biết được tìm thần tính sổ?”

Yên Lãm cười ha ha, rảo bước ra ngoài.

Hoàng đế hở chút xuất cung, cải trang vi hành, không phải chính đạo quân vương, nếu để triều thần biết, tất bị trọng thần khuyên can.

Cho nên Yên Lãm mỗi lần xuất cung, đều xem như tuyệt đối cơ mật, chỉ giới hạn trong Phong Trường Thanh, Sử Tịnh Viên, cùng với đám thị vệ liên can theo sát biêt, tuyệt không dám tiết lộ ra ngoài một chút tiếng gió. Yên Lãm cũng không phải Hoàng đế quá bốc đồng, y rất hiểu vị trí của Hoàng đế ở đâu, cho

nên mỗi lần xuất cung thời gian tối đa chỉ hơn nửa ngày, thả lỏng tâm thần, chưa từng để lỡ chính vụ lâm triều nghiêm chỉnh. Trước kia y còn ngẫu nhiên ra kinh giao thăm thú, hiện tại thì cả cổng kinh thành cũng chăng ra khỏi, càng không định học điệu bộ tiêu sai của những “Hoàng đế truyền kỳ” đó, xuyên châu qua tỉnh, chạy ra ngoài ngàn dặm.

Kinh thành trị an luôn rất tốt, y xuất hành tùy thân có không dưới năm sáu thị vệ theo sát, còn tối thiểu có hai ba mươi thị vệ ăn mặc thành những thân phận bất đồng lặng lẽ bảo hộ. Bản thân Yên Lãm vô kỹ không tồi, xử sự cũng thận trọng, không tùy ý sinh sự. Phong Trường Thanh thống lĩnh thị vệ này lại thương y, với việc này chỉ mắt nhắm mắt mở, thỉnh thoảng mới biểu đạt sự lo lắng với việc an nguy khi y xuất cung. So ra, Sử Tịnh Viên càng dung túng hành động của Yên Lãm, chỉ cần không quá đáng, y bình thường đều giúp Yên Lãm.

Hai người họ đều hiểu được, Yên Lãm cần đô thị phồn vinh, nét cười của bách tính, để chứng minh chuyện trước nay y làm là đúng, để y tin tưởng những hy sinh và bỏ ra của y là đáng, để y có đủ dũng khí, có thể tiếp tục duy trì nỗ lực. Hơn nữa chỉ có khi tâm tình buồn bức cực độ, sắp bị cung cầm trầm trầm tịch tịch kia ép không thở nổi, Yên Lãm mới yêu cầu ra ngoài đi một chút, nhìn một chút. Yêu cầu ít ỏi như thế, trong mắt họ, dù thế nào cũng không thể bởi vì lẽ pháp mà bị đả kích. Cho dù khiến họ có phần kinh hoàng khiếp sợ, họ cũng sẽ không ngăn cản, chỉ liều mạng làm đủ các phương sách an toàn.

Nhân lúc Yên Lãm thay quần áo, Sử Tịnh Viên nhanh chóng phái người đi thông tri Phong Trường Thanh lúc này đang nghỉ phép ở nhà, lại lập tức triệu đến hai phó thống lĩnh khác, bảo mọi người an bài nhân thủ đáng tin chuẩn bị an toàn. Sau đó dặn dò Vương tổng quản, một khi có người hỏi hành tung của Hoàng đế thì ứng đối như thế nào. Hết thảy đã an bài thỏa đáng, sau nửa canh giờ, đoàn người Yên Lãm ăn mặc kiểu phú hào công tử ca, thong dong nhàn nhã, cười ngựa đi trên đường lớn Yên kinh.

Từ năm đó Dung Khiêm chấp chính đến bây giờ Yên Lãm chưởng quốc, quốc thể Yên quốc ngày một thịnh, kinh thành đô thị càng thêm phồn hoa. Hàng

hóa từ trời nam biển bắc, người từ đông tây nam bắc, huyên náo ồn ào, người người nét mặt tươi cười.

Đám Yên Lãm một đường thong thả vừa đi vừa xem, cũng không phát giác thời gian đã qua. Lúc đầu đoàn người còn có thể giục ngựa đi chậm, sau đó đến chỗ phố xá sầm uất, người đi cọ vai quệt gót đầy đường, dù cẩn thận thế nào vẫn khó mà cưỡi ngựa xuyên qua phố, vì thế chỉ đành xuống ngựa đi bộ.

Đã xuống ngựa, Yên Lãm càng thêm thả lỏng, dọc đường dạo qua đủ các cửa hiệu, cười hỏi giá cả thị trường. Y áo mũ hoa lệ, tùy tùng lại nhiều, đám thương gia đó tất nhiên phải cho y là quý công tử ngu dốt lăm tiền, là thần tài, mỗi người tha thiết tiếp đãi, mồm miệng nhanh nhau, nước bọt tung tóe, giới thiệu hết cái nọ tới cái kia.

Yên Lãm cũng nỗi hưng trí, một đường đi qua các cửa hiệu, đồ vật các sắc, nhìn thuận mắt, cũng không hỏi giá cả số lượng, tùy tay chỉ, hộ vệ phía sau nhanh chóng trả tiền lấy đồ. Khiến đám thương nhân cười toe toét, trong lòng trộm bái thần tài lia lịa, đa tạ đa tạ, ngày mai nhất định vào miếu thêm dầu cho lão nhân gia ông.

Chờ Yên Lãm dạo xong con phố này, bốn năm hộ vệ phía sau, hai tay đều đã ôm đầy đồ. Nơi nào nhiệt lăm người, nếu vạn nhất có điều bất trắc xảy ra, đám hộ vệ đã đổi thành người hầu họ đây, dù sao cũng phải đưa tay rút kiếm chứ? Thế hàng hóa Hoàng thượng vất vả chọn lựa, chẳng lẽ có thể ném vỡ? May mà bên cạnh có ngựa, vội vàng gom mấy món đồ chơi tạp nham đó vào cái bao lớn, chất lên yên ngựa, nhìn chung cũng gánh giúp được rất nhiều.

Sử Tịnh Viên nhìn mấy thứ Yên Lãm mua cũng tự kỳ quái. Tơ lụa vải bông, trang sức trâm cài, bánh ngọt quà vặt, tượng đất đồ gốm, mấy món làm từ đá, con diều xinh xắn, chong chóng con con, không cần biết cao thấp, chỉ cần là khéo léo dễ thương, mới lạ thú vị, Yên Lãm gấp gì mua đó.

Sử Tịnh Viên trong lòng tính rõ, tự thấy buồn cười, thấp giọng nói: “Thiếu

gia, sao trước kia ta không biết ngài còn yêu thích cả mấy thứ này?”

Yên Lãm cười trừng y một cái: “Tự nhiên là mua cho Lạc Xương. Mấy thứ bên ngoài tuy rằng không danh quý, thăng ở chỗ không bị cách chế gò bó, tìm cái mới lạ, được nụ cười của nàng cũng tốt.”

Sử Tịnh Viên nén cười nói: “Thiếu gia đối đãi thiếu phu nhân thật sự tốt, cũng khó trách thiếu phu nhân cả ngày tâm tình vui vẻ, mặt mày rạng rỡ.”

“Tâm tình vui vẻ?” Yên Lãm cười nhàn nhạt, trong nét cười lại có vài phần chua xót.

Sử Tịnh Viên hơi ngẩn ra: “Thiếu gia...”

Yên Lãm khẽ thở dài một tiếng: “Nàng chẳng qua là không chịu làm ta mất vui, nỗ lực để mình cao hứng thôi. Nàng còn chưa đầy mười lăm tuổi mà đã mất mẹ. Bất kể có bao nhiêu phong quang, bao nhiêu vinh diệu, thực chất bên trong nàng và ta đều một kiểu, đều chỉ là cô nhi không thân nhân mà thôi.”

Ý thần sắc tịch liêu, nhìn phõ dài phồn hoa, thương phõ náo nhiệt, dòng người chen chúc, huyên náo bốn phương tám hướng, nói cười xa xa gần gần, nhưng mà, hết thảy hết thảy, đều chẳng liên quan đến y.

“Ngươi biết không? Tịnh Viên, trong lòng mỗi người đều có một người quan trọng nhất, nếu như không còn người này, đó là ngực bị móc rỗng mất một tảng, suốt đời suốt kiếp cũng chẳng sao lấp đầy.”

Bất kể là qua bao nhiêu năm, bất kể còn có thể gặp gỡ những chuyện vui mừng cỡ nào, y vẫn sẽ nhớ rõ, người kia, vĩnh viễn vĩnh viễn không còn.

Sử Tịnh Viên trong lòng rầu rĩ, không nỡ nói gì. Mấy năm qua, vô luận là lúc nêu thư thái khoái ý như thế nào, Yên Lãm... đều chưa từng có khoái lạc hoàn toàn lần nữa.

Y ở đây trầm lặng, trái lại bản thân Yên Lãm đã xốc *** thần, cười sang sảng

một tiếng: “Tịnh Viên, đang yên đang lành, ngươi lại chọc ta mất hứng, lát về phải phạt...”

Còn chưa dứt lời, ngoài mấy bước bên đường bỗng nhiên loảng xoảng, tiếng khay chén rơi xuống đất, tiếng bàn lật, loạn cả lên. Có người gầm thét, ngay sau đó kình phong gào thét đậm vào mặt.

Dị thanh chợt nỗi, Sứ Tịnh Viên đã biến sắc, tiến lên một bước, ngăn phía trước Yên Lãm, chúng hộ vệ khác lập tức vây tròn bảo vệ Yên Lãm ở giữa, bốn năm tốp ám vệ chung quanh cũng không thèm che giấu thân phận nữa, vội vàng lướt đến gần, tạo thế ứng biến.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 142 : Biến Sinh Sát Nách

Dị thanh chợt nỗi, mọi người ứng biến, Yên Lãm lại không gấp không loạn, bình yên ở trung tâm đám hộ vệ chúng *** bọc nguyệt, lùi về sau một đoạn ngắn, không mảy may bất mãn và nôn nóng.

Ánh mắt y nhanh chóng nhìn quanh, rất nhanh chóng tìm được vị trí phát sinh dị biến, trong một tảo *** bên đường, đã có rất nhiều người sắp ngửa bỏ chạy ra ngoài. Tảo *** vẫn không ngừng truyền đến tiếng hô quát chửi bới và đánh nhau.

Nếu là người ngoài, niêm kỉ như Yên Lãm thế này, bên cạnh lại có cả đống hộ vệ, tất nhiên là không sợ gì, lập tức muốn sải bước tiến lên, coi ai đang gây sự đánh nhau.

Nhưng Yên Lãm vẫn thập phần trầm ổn, không mảy may tỏ vẻ vội vàng nghe ngóng tình thế. Y rõ ràng thân là Hoàng đế, phương thức triển hiện dũng khí, tuyệt không phải tại thời điểm tình hình không rõ, tự cho là dũng cảm mà xông lên trước. Khi bắt cứ kinh biến nào đến, đầu tiên bảo hộ mình một cách đúng đắn, mới chứng tỏ là có trách nhiệm nhất đối với quốc gia, với bách tính, với triều đình.

Y chỉ thấp giọng gọi: “Tịnh Viên.”

Sử Tịnh Viên gật đầu, thấp giọng dặn một câu: “Bảo vệ thiếu gia, không được tản ra.” Rồi sải bước vào tảo ***.

Mới đi hai ba bước, phương hướng tảo *** chợt truyền đến một tiếng nổ rền vang. Nhất thời bụi mù bốn phía, khói bụi lan khắp, giữa một vùng mơ hồ lảng

máng nhìn thấy hai thân ảnh một trước một sau bay vút ra.

Yên Lãm hơi kinh hãi, buột miệng gọi: “Tịnh Viên, cẩn thận! Quay về trước đã.” Bản thân Sử Tịnh Viên cũng lập tức bay nhanh về sau, đến khi lưng đụng chúng thị vệ, một tay đè chặt trên thanh kiếm bên hông, toàn thân ngưng lực không tan.

Lúc này nơi nơi đều là bụi đất, tầm mắt mọi người đều bị ảnh hưởng, sự cảnh giác đều nâng lên cao nhất, chỉ lo có người thừa cơ hội hỗn loạn này mà đột kích.

Song tiếng kình khí hò hét giữa bụi mù xa dần, không hề có một đao một tên một chỉ một chưởng công đến họ. Hơn nữa bụi mù dần tan, trước mắt mọi người dần có thể nhìn rõ, đã nhìn thấy trên nóc nhà cuối phố, có hai người đang quyền đeo cước đi, đánh đến phong sinh thủy khởi, mà còn càng đánh càng dần dần cách xa bên này.

Tửu *** vừa rồi đã không còn là tửu ***. Phòng ốc sụp mảnh nửa bên, cột gãy ngói đổ nhà nghiêng bụi bay, gạch ngói vỡ văng đầy đường, chẳng trách vừa rồi đột nhiên bụi mù nỗi khắp.

“Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, trên đường đã có người qua đường kinh hồn chưa định đang bắt đầu kêu la ầm ĩ.

“Trời ơi! Đang yên lành, chỉ vì đồ ăn ai gọi bưng lên trước, hai vị này liền tranh cãi, không được hai câu đã lao vào ẩu đả, vừa đánh liền biến thành thế này đây, ôi gia tài của tôi, ôi tâm huyết mấy chục năm của tôi...”

Chưởng quầy tửu *** hai mắt đăm đăm nhìn tửu *** nửa bên đã thành phế tích, thanh âm gần như đang gào khóc. Mấy tiểu nhị cũng chân tay luống cuống nhìn tửu *** sập một nửa, có lòng muốn thu gọn quét tước, lại không biết nên ra tay ở chỗ nào mới được.

Ôi, nơi nhiều người khó tránh phải có phân tranh. Nhất là những người có chút thân phận, biết chút công phu đó, quả là tai họa. Trong tửu lâu, trong kỹ viện, vì chút việc vặt vãnh người thường cẩn bản cảm thấy chẳng hề quan trọng, họ lại cho là lớn tày trời, nhất định phải cãi vã ẩu đả, đánh đến người chết ta sống mới thôi, hơn nữa hở ra là tai vạ vô tội.

Chẳng qua, nơi này là kinh thành Yên quốc, tại nơi dưới chân thiên tử này, cho dù là nhân vật giang hồ, cao thủ võ lâm, cũng không dám tùy tiện làm xăng làm bậy. Phen này lại chỉ vì trình tự bưng đồ ăn, hai cao thủ võ lâm đã khi không lao vào đánh nhau, còn tùy tiện phá hủy túu *** của người ta, quấy nhiễu bách tính phố phường một cách trắng trợn, thật là quá vô pháp vô thiên.

Yên Lãm vốn là đế vương, dưới sự cai trị của y phát sinh loại sự tình này, không khỏi hơi chạm đến nghịch lân, trừng hai người còn đang khổ chiến trên nóc nhà xa xa, ánh mắt đã hơi hung ác.

Sử Tịnh Viên đau đầu, nhìn dáng vẻ của Hoàng thượng, không nhanh chóng thu thập cường đồ vô pháp vô thiên kia, trong lòng y quyết không thể thống khoái được. Nhưng trước nay, cao thủ kiêu này đánh nhau, đừng nói nha môn bộ khoái nhất thời chưa chạy đến, cho dù đến rồi, sợ là trong một lúc cũng chẳng bắt nổi cao thủ thế này.

Yên Lãm nhíu mày, khẽ phân phó vài câu, tự có thị vệ thoái mái ra dấu, trong mấy đội người ẩn ở chỗ tối lập tức phân ra hai đội, không dấu vết bước về phía trước.

Hai đội mười đại nội cao thủ, thình lình liên thủ tập kích, loại nhân vật giang hồ này cho dù võ nghệ cao minh, thiết nghĩ cũng không thoát thân nổi.

Chỉ là không đợi họ lấn đến gần, hai người đang triển đấu trên không kia đã vừa đánh vừa bay vút về phía trước, càng đánh càng xa.

Hai đội đại nội cao thủ này cũng không dám bại lộ thân phận, khiến hai người kia cảnh giác, chỉ có thể phân tán ra, chen giữa đoàn người, lặng lẽ đi

theo.

Yên Lãm nhìn hai người phía xa sắp lướt ra ngoài tầm mắt, cũng hơi nôn nóng: “Chúng ta đuổi qua xem.”

Sử Tịnh Viên thấp giọng nói: “Thiếu gia, có những người đó đi, bắt được họ là chuyện sớm muộn, không cần...”

Yên Lãm cười: “Yên tâm, ta sẽ không lỗ mang xông lên trước đâu, các ngươi hộ vệ ở bên cạnh, chúng ta toàn thân cảnh giới đuổi về trước, vừa có điều gì không thích hợp là ta lập tức dừng lại, như vậy mà ngươi còn không an tâm, chẳng phải quá khinh thường người Phong lão đại chúng ta tự tay dạy dỗ ra.”

Sử Tịnh Viên nhìn y ý tứ rất chắc, bên cạnh lại tối thiểu có minh minh ám ám hai ba mươi cao thủ bảo vệ, y lại chịu nghe lời, cam đoan tuyệt không làm ấu, cũng không tính là mạo hiểm lắm, lúc này dù sao không tiện quá nghịch tâm tư y, cuối cùng chỉ đành cười khổ một tiếng: “Được.”

Hai người đăng trước vừa đánh vừa bay vút đi, họ đi bộ không kịp, bèn nhao nhao lên ngựa. Sau trận hỗn loạn vừa rồi, người trên phố đã mười phần đi mất bảy tám, vừa vặn nhường ra một đường lớn, họ có thể phóng ngựa truy tung.

Bất tri bất giác đã đuổi thăng ra hai con phố, mắt thấy hai đại cao thủ kia, tốc độ tiến lên dần dần chậm lại, mười đại nội cao thủ phía trước đã bức đến gần, sắp có thể ra tay.

Mà trên nóc nhà, hai người kia lại rốt cuộc phân ra thắng bại.

Một người chẽ chặt chẽ mạch môn của một người khác, đem một hán tử cao lớn giơ cao quá đầu, ném đi ngang trời trong tiếng gào thét.

Mọi người trợ mắt nhìn cao thủ bị chẽ kia, bị ném qua cả con phố, nặng nề ngã lên cửa sổ của một cao lâu ba tầng bên đường.

Lực ném của người nọ mạnh như thế, cả cánh cửa sổ kia, kèm tường lâu mặt

hướng ra đường, vậy mà đồng thời bị đè sụp.

Gian phòng trên lầu ba kia, trong tiếng thét chói tai hỗn loạn, thình lình thiểu mất một bức tường, quang cảnh bên trong lập tức bị người trên đường vừa nhìn đã thấy hết.

Đại hán bị chế kia kêu gào thảm thiết một tiếng, theo vách lầu bị đập sụp qua nửa cùng nhau rơi xuống, mà trong phòng, một đôi nam nữ đều hơi kinh hãi nhìn ra bên ngoài. Nữ tử nọ chắc là sợ hãi, đã co rúm người rúc vào lòng nam tử.

Yên Lãm giục ngựa một mạch qua đây, do trên đỉnh đầu có người đánh nhau, dọc đường mái ngói bay loạn, người đi đường trốn tránh tứ phía, chưa từng có ai ngăn y, cho nên tốc độ cực nhanh, chợt thấy đỉnh đầu phân ra thăng bại, một người bị chế ném ra, đập hỏng vách tường cao lầu đối phõ.

Cũng giống như mọi người, tầm mắt y bị thu hút lướt qua chỗ cao lầu nọ, chẳng ngờ, lần ngược mắt trong lúc vô tình này, lại là kinh tâm động phách. Tay y đột nhiên dùng sức, lại lấy sức bình sinh để ghìm ngựa!

Vốn ngự mã của y đều từng được huấn luyện, cực có linh tính, chỉ cần thoáng tỏ ý là biết lập tức dừng bước. Nhưng lần này Yên Lãm hồn vía lên mây, liều mạng dùng sức, ngược lại khiến ngự mã đau quá, hí vang chồm dậy.

Lẽ ra Yên Lãm thuật cưỡi ngựa tốt, thân thủ cũng tốt, biến cố vặt này y hoàn toàn ứng phó được, thế nhưng giờ này khắc này, y lại ba hồn không thấy sáu phách, hoàn toàn chẳng biết ứng biến, nháy mắt đã từ trên ngựa ngã nhào xuống.

Biến nỗi đột nhiên, Sử Tịnh Viên cùng cưỡi ngựa đi theo, tùy thời chuẩn bị phối hợp lại ngay ra như phỗng, hai mắt đăm đăm nhìn phía trên, hoàn toàn không biết Hoàng đế bên cạnh đã ngã ngựa.

May mà chung quanh Yên Lãm toàn là đại nội cao thủ, mỗi người ứng biến như thần, sớm có người mau lẹ vô cùng thò tay kéo, không đợi Yên Lãm rơi xuống đất, đã kéo y lên ngựa của mình.

Nhưng mà Yên Lãm vừa hạ xuống yên, liền mượn lực nhảy xuống ngựa, hoàn toàn quên bêng lời hứa vừa rồi đáp ứng Sử Tịnh Viên tuyệt không vọng động, vài bước gạt vòng vây hộ vệ của mọi người, chạy băng băng về phía trước. Đường như cả khinh công mình từng học y cũng quên mất, lúc chạy không thấy mấy may tư thái nhẹ nhàng, ngược lại vài lần suýt ngã.

Y chạy thẳng đến dưới cao lầu kia, ngoognhìn mặt nhìn phía trên.

Mà sau vách tường bị đập hủy kia, có một thanh sam nam tử đang hơi nhíu mày, cúi đầu nhìn người đang ngửa đầu ngóng nhìn mình.

Trong lòng nam tử nọ, một nữ tử vân thường hoàn bội, đang nép sát vào y. Mười ngón thuôn thuôi, gắt gao nắm cánh tay nam tử kia, vẻ mặt cực thân mật, không biết đang nói những gì? Nàng mặt mày như tranh, vẻ mặt cử chỉ, tự có một loại phong tình mỹ nhân trong cung tuyệt không thể bằng. Chỉ tư thế dựa vào nhẹ nhàng như vậy, đã khiến người không tự giác muốn che chở bảo vệ nàng, chỉ vẻ mặt kẽ tai nói thăm như thế, cũng đủ khiến nam nhân trên đời hận không thể moi tim ra cho nàng.

Song giờ này khắc này Yên Lãm hoàn hoàn toàn không hề thấy nàng.

Y không nhìn thấy mỹ nhân, không nhìn thấy phong tình, không nhìn thấy hỗn loạn đầy đường, không nhìn thấy sự lộn xộn trên lầu.

Trong mắt thấy, trong mắt nhìn, chỉ được một người, chỉ có một người.

Dung tướng, Dung tướng, Dung tướng!

Thanh âm kia điên cuồng gào thét trong lòng, nhưng mà toàn thân run rẩy, y cắn chặt răng, không ngờ đã ken két thành tiếng, lại cố tình không thể gọi.

Mong nhớ như vậy, tìm kiếm như vậy, hối hận như vậy, thế nhưng trông thấy người kia, y lại không động nổi một ngón tay, không phát ra được một tiếng. Chỉ đứng ngoognhìn như vậy, hai nắm đấm từ từ nắm chặt, dùng sức, dùng sức, lại

dùng sức, đau đớn mãnh liệt như vậy, vẫn làm y không thể xác định, đây rốt cuộc có phải là một giấc mộng ảo.

Y chỉ một mực cắn chặt răng, ngang đầu nhìn người kia, ánh mắt vẫn trừng, trừng, không chịu chớp mắt, không chịu chuyển眸, hoàn toàn không biết hai mắt đều đã sung huyết. Càng không biết, trong mắt người khác, bộ dáng hai năm đắm nǎm chặt, nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt như điên thế này của y, khủng bố cỡ nào, lạnh lẽo cỡ nào.

Chúng đại nội hộ vệ nhất thời không ai dám tiếp cận y. Sử Tịnh Viên vất vả lăm mới hơi hoàn hồn, khi mở miệng lại, thanh âm cũng hơi khàn khàn: “Thiếu gia...”

Song Yên Lãm không nghe thấy.

Y vẫn chỉ một mực trừng người bên trên, chỉ sơ chớp mắt một thoáng thì sẽ không còn trông thấy người kia nữa.

Sử Tịnh Viên cũng xoay người xuống ngựa, hơi loạng choạng bất ổn mà đi tới.

Song Yên Lãm không nhìn thấy!

Trong mắt trong lòng y, chỉ thấy một người. Cứ thế ngơ ngác nhìn rất lâu, chợt điên cuồng thét một tiếng, bạt thân mà lên, lao thẳng đến gian phòng kia.

Giờ khắc này cõi lòng y cơ hồ là mê muội. Y chỉ muốn đến gần người kia, xác định đó không phải ảo ảnh, y chỉ muốn vươn tay túm thật chặt, sau đó đời này kiếp này không bao giờ buông ra nữa.

Y không nhìn thấy trời và đất, không nhìn thấy hỗn loạn trước mắt, không nhìn thấy sự kinh hoàng của thế nhân, không nhìn thấy sự hoảng loạn của thuộc hạ, y thậm chí không nhìn thấy một thân ảnh phút chốc nghênh đến kia.

Y chỉ cảm thấy giận dữ, phiền muộn, kẻ nào dám cản y, kẻ nào muốn chặn

trước tầm mắt y, kẻ nào muôn ngăn y đi nhìn người kia, đi với người kia.

Y chỉ phất tay, như đuổi lũ ruồi bọ, muôn phất văng bóng dáng đột nhiên ngăn trước mắt kia, tâm chí đã hơi mê loạn, căn bản không ý thức được, cao thủ bỗng nhiên lẩn đến gần đại biểu cho điều gì.

Phía dưới truyền đến tiếng kinh hô của Sử Tịnh Viên, rồi cả tiếng kêu của chúng đại nội thị vệ, có tiếng kình phong nỗi lên bốn phía, nhưng mà y không nghe rõ, chỉ cảm thấy phiền loạn.

Lúc này, đừng có làm phiền y, y chỉ muốn đến gần người kia một chút, y chỉ muốn chứng minh, đây không phải một giấc mộng.

Nhưng mà ngay sau đó, chỗ mạch môn chợt căng, lực lượng toàn thân lập tức biến mất vô tung, mà một cỗ kình khí mạnh mẽ khủng bố khác đã vô tình xâm nhập trong tứ chi xương cốt.

Thế nhưng giờ khắc này y vẫn không nhớ được nguy hiểm, không minh bạch khủng bố.

Chớp mắt cuối cùng mất đi tự do, y vẫn cố gắng vươn tay về phía trước, nhưng mà chỉ trong gang tấc, lại đã xa không thể với.

Y không chạm đến một vệt thanh sam kia, không túm được một chút quang ảnh kia. Ngay sau đó thân bất do kỷ nặng nề rơi xuống. Y ngơ ngác nhìn người bên trên, không thể làm gì mà nhìn khoảng cách giữa hai người nhanh chóng xa tít như thế.

Thiên địa u ám, không trung vô quang. Y kinh hoàng kêu to một tiếng: “Không!”

Không được mất đi nữa! Không được biến mất nữa! Không được để y nhìn thấy, sau đó vẫn không thể truy tìm như xưa!

Nhưng mà, vô dụng. Y vẫn rơi xuống, vẫn cách người nợ càng lúc càng xa. Y

không biết mình đã bị người chế, y không biết dưới thân là đá phiến cứng ngắc, y không biết bốn năm đại nội cao thủ vội vã bay đến, không một ai đón được y, bảo vệ được y.

Y chỉ biết, y vẫn không thể chạm đến người kia!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 143 : Rút Gân Lột Da

Lúc ngồi trong tiểu lâu, nhuyễn ngọc ôn hương ôm đầy lòng, Dung Khiêm hận không thể lột da An Vô Ky.

Sáng sớm hôm nay, cái tên đóng cửa nghỉ ngơi mấy ngày, chẳng dễ dàng gì chờ những vết bầm tím trên mặt tan đi chui đầu vào trà lâu, kéo y đi ngay, nói là rốt cuộc đã an bài tốt chuyện tương thân, thời gian rất gấp, mau đi mau đi.

Dung Khiêm đau đầu, nhưng lúc này Thanh Cô cũng bị An Vô Ky gọi qua, vừa nghe nói chuyện tương thân có cửa, mắt cũng sáng lấp lánh.

Bởi vì lần trước An Vô Ky đã chính miệng nói cho nàng biết, Dung Khiêm đã đáp ứng tương thân, cho nên tất nhiên là thập phần cao hứng phấn chấn, hoàn toàn chưa từng nghĩ Dung Khiêm có khả năng không phối hợp.

Dung Khiêm thật sự có phần không nhẫn tâm khiến nàng đương trường thất vọng, vừa thất thần do dự thì đã bị An Vô Ky kéo một mạch lên xe ngựa.

An Vô Ky đương nhiên còn kiên định mời Thanh Cô đồng hành, trên xe ngựa bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu. Nữ tử hẵn ngàn chọn vạn tuyển nguyên là con gái một của Lễ bộ Tô đại nhân, cha mẹ đều xuất thân danh môn, từ nhỏ đã nâng niu như minh châu, chẳng những dung mạo khuynh quốc khuynh thành, kiêm cả cầm kỳ thư họa, không gì không am hiểu, mấy năm trước đã danh mãn kinh thành. Nhưng bởi vì cha mẹ sủng ái, tầm mắt cực cao, không chịu dễ dàng chấp nhận ai, bản thân hẵn đã nện xuống bao nhiêu bao nhiêu thời gian, mới có thể tạo nên giao tình với vị Tô đại nhân kia, lại tốp bao nhiêu bao nhiêu công phu, phí bao nhiêu bao nhiêu lời lẽ, mới làm cho vợ chồng Tô đại nhân tin tưởng, Dung Khiêm là lương phổi đáng để phó thác nữ nhi.

Chỉ là, họ từ nhỏ cực sủng ái nữ nhi, mọi việc đều phải hỏi qua ý kiến con, cho nên không chịu tùy tiện hứa, nhất định phải để nữ nhi và Dung Khiêm gặp một lần, nữ nhi vừa lòng, họ tự nhiên đều đáp ứng. Mà hôm nay Âm Âm tiểu thư của Tô gia đang ở trên lầu của biệt viện nhà mình pha trà đãi khách, chính là để gặp một lần Dung Khiêm được An Vô Kỵ khen đến vô biên.

An Vô Kỵ thao thao bất tuyệt nói một phen, khiến Thanh Cô hai mắt đăm đăm, trong lòng thật cảm kích An Vô Kỵ, miệng càng cảm ơn không ngớt.

Dung Khiêm nghe mà âm thầm trộn trăng mắt. Tô đại nhân ở đâu ra, sao y chưa từng nghe nói? Lại có đại hộ hào môn nào, chịu tùy tiện để nữ nhi ở cùng một chỗ với nam nhân xa lạ. Tên này, rõ ràng bắt nạt Thanh Cô không hiểu lẽ nghi đại tộc, dóc tổ cũng dóc đến quá đáng.

Y vốn tưởng cái gọi là thân cận, bất quá là y và một nữ tử nào đó cùng trưởng giả nam giới gặp một lần, gật đầu một cái, chẳng cần nói nhiều hai câu là xong, nào ngờ An Vô Kỵ bày ra nhiều quanh co phiền toái như vậy.

Tiểu tử này rõ ràng là muốn tìm cơ hội, đem tất cả mỹ mạo phong tư, các sắc tài nghệ của nhà gái người ta bày ra cho Thanh Cô xem hết, trút một phen cho bõ ghét, hưởng thụ sự cảm kích và day dứt của Thanh Cô. Tương lai việc hôn nhân không thành, Thanh Cô cũng không thể trách hắn không tận tâm nữa.

Trong lòng Dung Khiêm tuy bất mãn, nhưng giờ này khắc này, thật sự cũng chẳng có cách nào vạch trần, chỉ đành vừa tức giận vừa buồn cười mà im lặng chịu đựng.

Xe ngựa dừng lại trước cửa một tòa viện, ba người dọc đường tiến vào bốn năm cửa ngõ, dọc theo hành lang vòng một vòng lớn, trên đường gặp một số tôi tớ hạ nhân, xa xa đều khách khí thi lễ, cuối cùng mới đi đến trước một tiểu lâu ba tầng.

Dọc đường chứng kiến đã khiến Thanh Cô hoa cả mắt. Rất đỗi tin tưởng, đây là nhà đại hộ quan họ. Dung Khiêm đương nhiên hiểu được, khu viện này tuy

răng không nhở, nhưng khí phái thật không đủ. Hơn nữa hậu lâu này lại dựng lên dựa tường viện, lầu thì trực tiếp sát đường, đây đâu phải điệu bộ của đại gia đại hộ. Nhà đại hộ chân chính, chỗ nội quyến ra vào đều ẩn trong nội viện sâu thẳm, quyết không nghe tiếng phố phường. Khu viện trước mắt này, chắc chỉ cần là một phú thương trung đẳng, là có thể mua được.

Nghĩ như thế, Dung Khiêm lại cười thầm. Một phen hành sự này của An Vô Ky, thật sự vội vàng quá mức, quá muộn khoe công nở mày nở mặt, lưu lại nhiều sơ hở uổng phí như vậy. Trước mắt Thanh Cô dĩ nhiên không nhìn ra, nhưng về sau nàng vẫn đi theo bên cạnh mình, tầm mắt sớm muộn sẽ mở mang, việc này làm sao giấu được lâu dài.

Bất quá, đến lúc đó cho dù vạch trần, cũng là bản thân An Vô Ky xui xẻo. Dung Khiêm cũng lười nhắc nhở hắn, ai kêu tiểu tử này không chịu nổi áp bức, nóng lòng lật bàn như vậy. Ba người lên lầu dưới sự dẫn dắt của thị nữ, Dung Khiêm bị dẫn một mình lên phòng chính trên lầu để gặp tiểu thư, An Vô Ky lại cùng Thanh Cô đến gian phòng nhỏ bên cạnh chờ đợi.

An Vô Ky xứng đã mua được nha hoàn, đục hai cái lỗ không dễ thấy trên vách tường hai phòng, vừa vặn có thể cho hai người nhìn lén. Thanh Cô đương nhiên rất đỗi cao hứng, hai người đóng kín cửa néo rồi chẳng thèm để ý tư thái mà dồn lại, cả người dán sát trên tường, mắt kề đến trước hốc nhìn trộm cách vách. Về phần vì sao đến lúc này rồi, vẫn không có trưởng bối nhà gái đến tiếp đãi hai người mình, Thanh Cô một lòng đều ở trên người Tiểu Dung, chẳng hề nghĩ tới.

Thanh Cô chỉ vừa trông thấy nữ tử cách vách mỉm cười uyển chuyển đứng dậy chào Dung Khiêm thì mắt không biết chuyển nữa.

Trên đời lại có nữ tử mỹ lệ đến thế? Sóng mắt như vậy, kiều nhan như vậy, ngón tay tó phượng tiên hoa tư thế nhẹ nhàng, thần thái phong tình đoạt tâm phách người như vậy...

Thanh Cô trước nay vẫn biết mình không phải nữ nhân dẽ nhìn, nhưng chợt thấy nữ tử này, lại lập tức cảm thấy, chân to tay thô như mình, quả thực chẳng thể tính là nữ nhân.

Bên tai còn nghe thấy An Vô Kỵ đắc ý dương dương nói: “Thế nào, nữ tử ta chọn cho Dung đại ca của cô là tuyệt đại giai nhân chứ?”

Thanh Cô chỉ biết lúng túng gật đầu.

“Đừng sốt ruột, chờ lát nữa cô còn có thể nhìn thấy tài nghệ khác của nàng ta nữa, cô coi, hiện tại là đang pha trà. Pha trà đó! Chuẩn bị dụng cụ, chọn nước, lấy lửa, chờ sôi, cất, sao, nghiền, lọc, pha, rót, thổi, mọi thứ đều phải chú ý. Cô coi tư thế này, lễ tiết này... Đây chính là giáo dục chỉ danh môn khuê tú của thư hương thế gia mới có, lát nữa nàng ta còn đánh đàn, còn phải thuyết thơ luận từ với Dung đại ca của cô, không chừng còn hạ một ván cờ, cô kiên nhẫn coi tiếp sẽ biết, tài mạo song toàn là gì.”

Thanh Cô chỉ ngơ ngác nhìn bên trong, nào còn nhớ được trả lời.

“Cô bình thường cứ trách ta không tận tâm, kéo dài thời gian, đâu biết ta đang nghĩ thà thiếu chớ lạm, tình nguyện phí nhiều thời gian, cũng phải tìm cho Dung đại ca của cô một lương phổi chân chính trên trời ít có, dưới đất vô song, hiện tại cô đã hiểu được nỗi khổ tâm của ta rồi chứ, biết trước kia trách lầm ta rồi chứ?”

An Vô Kỵ mũi hếch lên trời, ngông nghênh nói.

Thanh Cô cực kỳ áy náy, nàng trước kia thật là quá không nói lý, trách lầm người tốt. Nàng vốn là một người chất phác thành khẩn, trong lòng đã thấy có lỗi, lập tức phải mở miệng nhận lỗi. Trong lòng chỉ nghĩ, chỉ cần Dung đại ca có thể lấy được một thê tử tốt, thành gia đàng hoàng, sống những ngày hạnh phúc, trước kia nàng đã đánh An Vô Kỵ bao nhiêu lần, để hắn đánh lại gấp đôi cũng được.

Nhưng mà, nàng mới mở miệng gọi một tiếng: “An đại ca...”

An Vô Ky lại đột nhiên a một tiếng, cũng không chen nhau với nàng để nhìn trộm nữa, vội vàng đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, đưa tay định đẩy cửa. Hắn tai mắt linh mẫn, tính tình cảnh giác, lúc này nghe thấy một trận huyên náo bên ngoài, hơn nữa lảng máng có tiếng kình phong gào thét, tất nhiên lòng đã sinh cảnh giác.

Nhưng vừa đẩy cửa sổ ra một nửa, khéo mắt chỉ thấy bóng người chợt lóe, bên tai nghe thấy kình phong gào rít, ngay sau đó, cửa sổ ván gỗ vách tường cách vách đều sụp hết. An Vô Ky còn chưa kịp chuyển niệm, dư quang khéo mắt vừa nhìn ra ngoài, cỗ tình lại trông thấy mấy thớt nhân mã từ cuối phố chạy đến. Người chính giữa rõ ràng là...

An Vô Ky ngửa ran đầu, mồ hôi túa như mưa.

Thanh Cô lại không có sự cảnh giác như An Vô Ky. Nhưng toàn tâm tư nàng đều đặt trên Dung Khiêm cách vách. Bên kia cửa sổ vách tường sát phố chợt bị trọng lực đè sụp, Thanh Cô nơi này lập tức không ngó ngàng gì, dùng sức đánh một chưởng, tấm vách gỗ ngăn hai phòng cũng bị nàng đánh nát.

Nàng sải bước xông đến, miệng hô to: “Dung đại ca!”

Dung Khiêm kỳ thật vừa vào phòng đã nhận ra thân phận của nữ tử mỹ mạo này, mỹ lệ có thể do thiên phú, nhưng phong tình như vậy, lại tuyệt không phải tiểu gia bích ngọc đại gia khuê tú có thể có, nhất định là giữa trường phong nguyệt lâu ngày tôi luyện ra.

Vị này nếu không phải Bách Hoa lâu đầu bài Âm Âm cô nương An Vô Ky gần đây ba ngày hai đầu thích chạy tới bồi đắp tình cảm, thế mới gọi là quái sự.

Đã là đầu bài, đương nhiên có chính là tài nghệ, nói chính là phong nhã, luận chính là khí độ. Phương thức vị Âm Âm cô nương này chiêu đãi y, rõ ràng chính là thái độ một danh kĩ xã giao tài tử danh sĩ.

Cười nói khẽ nhăn mày, tay xinh dâng trà thơm, nói cười thong dong, khiến người ta có cảm giác như gội trong gió xuân.

Tuy nói có sự nhắc nhở của An Vô Ky, giữa ngôn từ không lộ ra sơ hở gì về thân phận, nhưng thái độ tiến thoái tự nhiên, thong dong đối nhau trước mặt nam tử xa lạ kiểu này, lời lẽ vẻ mặt làm người lập tức thấy thân cận, lại không dễ sinh ra tâm khinh thường đùa bỡn, đều không phải nữ tử khuê các bình phàm, hoặc là người trong phong trần bình thường có thể bì.

Dung Khiêm tuy không ham nữ sắc, nhưng cũng không phải người câu nệ cõi hủ. Ngẫu nhiên buông ra tâm tư kiểu cách, hưởng thụ sự chiêu đãi của nữ tử mỹ mạo như thế, cùng một mỹ nhân có trí tuệ, giỏi ăn nói trò chuyện, tán gẫu, nghe đàn ngâm thơ, học điệu bộ của phong lưu danh sĩ, cũng vị tất không phải việc khoái ý.

Vẫn đề ở chỗ, thân thể y tuy không thể dùng võ công nữa, nhưng tai mắt linh mẫn lại vẫn như ngày trước, chỉ cách một vách gỗ mỏng dính, sao y có thể không nghe thấy An Vô Ky luôn miệng tự thổi phồng, tự mình khoe công.

Nghĩ đến cách vách có người xem nào nhiệt nơi này như xem xiếc khỉ, còn đang dùng phương thức cực buồn nôn, miêu tả cuộc tương thân này, khiến Dung Khiêm rất buồn bực. Cho dù đổi mặt với giai nhân vừa ý hơn, cũng chẳng còn tâm tình gì mà xã giao.

Y đang định tìm cớ, mau chóng kết thúc trò hề trước mắt này, đột nhiên ánh mắt chợt biến, đưa mắt nhìn về phía cửa sổ.

Do là nữ nhi gia tiếp khách, cửa sổ đương nhiên đóng kín, nhưng Âm Âm cô nương lúc này cũng nghe thấy huyên náo bên ngoài, thoáng sững sốt, rất tự nhiên mà đi làm chuyện cùng kiểu với An Vô Ky, quay người đi đến cửa sổ.

Dung Khiêm tai mắt linh hơn xa An Vô Ky, giữa tiếng hỗn loạn đã nghe ra phương hướng gió mạnh kéo tới, không chút nghĩ đứng lên nắm cổ tay Âm Âm, kéo mạnh ra sau: “Cẩn thận, đừng qua...”

Còn chưa dứt lời, tiếng nổ rền vang, bên kia cả cửa sổ lẩn tường, hoàn toàn sụp xuống.

Âm Âm vừa lúc bị Dung Khiêm kéo lại, dựa lên người y, nàng lại là nữ tử thanh lâu, không hề để ý nam nữ đại phong, trong lúc hoảng sợ không hiểu, lập tức sợ hãi kêu một tiếng ngả qua, hai tay túm gắt gao cánh tay Dung Khiêm, run giọng hỏi nhỏ: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nàng dung nhan cực đẹp, kinh ý nhiều, thấp giọng hỏi như lê hoa đón vũ thể này, đủ khiến nam tử hào tình dâng lên, lập tức ôm chặt nàng, ưỡn ngực, tự phong là sứ giả hộ hoa.

Nhưng Dung Khiêm lúc này thật sự không thể chú ý nàng, vách tường trước mắt vừa hủy, vách ngăn bên cạnh cũng bị đánh vỡ, mỹ nữ trong lòng lại kinh hãi, đột nhiên thét lên, chọc vào tai y đau nhói.

Thanh Cô cách vách một bước xông qua, hô to: “Dung đại ca!”

Dung Khiêm vội đáp một tiếng: “Ta không sao. Chỉ là Tô tiểu thư bị hoảng sợ.”

Thanh Cô vốn định lập tức vọt tới bên cạnh Dung Khiêm, nhưng chợt thấy nữ tử tuyệt mỹ kia lẩy tư thái thân mật như thế dựa vào lòng Dung Khiêm, lại ngây người ra, nhất thời chẳng biết có nên lại gần phá đám hay không.

Dung Khiêm trái lại rất muốn gõ tiếu mỹ nhân nửa đeo dính trên người này xuống, tiếc rằng người ta một nữ nhi, bị khiếp sợ như thế, hiện tại toàn thân còn đang run rẩy, y cũng không thể nhẫn tâm mạo phạm mỹ nhân.

May mà y là một người thoái mái, nhất thời không thể buông người ta ra, cũng chẳng thèm để bụng. Quay đầu hai mắt chợt lạnh, nhìn ra bên ngoài, muốn nhìn rõ xem, đang yên đang lành, sao lại gây ra vở kịch náo nhiệt này.

Y vừa chú mục nhìn xuống phía dưới, bên tai bỗng nghe một tiếng ngựa hí

chói tai, tự nhiên phải theo tiếng nhìn đi, sau đó ánh mắt khụng lại, rốt cuộc không thể động đậy.

Yên Lãm!

Cho dù là Dung Khiêm cũng phải trợn mắt há mồm như thế.

Sớm biết gặp lại Yên Lãm là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng thật sự không ngờ được, là sẽ tại thời điểm không thích đáng nhất này, với phương thức không thích đáng nhất như thế.

Vốn cho là mình chuẩn bị đủ, lại chủ động an bài gặp mặt, đâu ngờ được lại tự đứng đứng trong gian phòng không che không đầy này, trong lòng ôm một danh kĩ đẹp động kinh thành, ngây ngôc nhìn hài tử kia giục ngựa mà đến.

Dung Khiêm bối rối nhìn Yên Lãm rảo bước đến dưới lầu, cố kiên trì đối diện với đệ tử không biết là phẫn nộ hay kích động này. Nhất thời chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, chẳng biết nên nói gì, làm gì?

Chuẩn bị tâm lý suốt thời gian dài như vậy, chuyện đến trước mắt mới phát hiện hoàn toàn không có mảy may tác dụng.

Ngần ấy câu nói, ngôn từ, chào hỏi đã nghĩ sẵn, lúc này cả một câu cũng chẳng nhớ nổi.

Ý nơi này còn đang ngắn người, Yên Lãm đã quát to một tiếng, nhảy thăng lên chõ y.

Dung Khiêm tất nhiên biết Yên Lãm sẽ không làm gì y, bất quá, Ấm Ấm đã sơ tới mức thân mình run rẩy, mười ngón thuôn thuon, cơ hồ cắm hết vào thịt Dung Khiêm.

Việc này thì cũng thôi, vẫn đề ở chõ, bên cạnh còn đứng một Thanh Cô! Hơn nữa Thanh Cô lại nhìn rõ mồn một Yên Lãm đứng dưới lầu, bộ dáng đáng sợ, hai quyền nắm chặt, hai mắt đỏ lên, nghiến răng nghiến lợi.

Người này sẽ gây bất lợi cho Dung đại ca?

Căn cứ trước mắt chứng kiến, Thanh Cô cực kỳ hợp lý mà cho ra một phán đoán bất cứ người đứng xem bình thường nào đều sẽ có.

Ý nghĩ này vừa ra, nàng nào còn dung được người dùng vẻ mặt hung ác nhìn chăm chăm Dung đại ca như thế bỗ lê?

Nàng chẳng nghĩ ngợi gì nhảy vọt lên trước, thò tay chẽ mạch môn của Yên Lãm.

Thanh Cô một thò một chẽ này, nhìn như đơn giản, lại là một trong ba chiêu vạn năng Dung Khiêm dạy, có nội lực thâm hậu của nàng làm nền tảng, đơn giản trực tiếp, mau lẹ vô cùng. Chiêu này An Vô Ky đã gặp vô số lần mà còn chưa lần nào có thể tránh né thành công, huống chi là Yên Lãm mất hồn mất vía?

Yên Lãm không kịp một chiêu đã bị nàng chẽ chõ yếu hại, sau đó chân khí trong cơ thể hoàn toàn bị chân lực mạnh mẽ của Thanh Cô áp đảo như bẻ cành khô. Kế tiếp Thanh Cô trở tay, trực tiếp quăng Hoàng đế Đại Yên quốc y xuống đất!

Trong lúc điện quang hỏa thạch, một chuỗi biến hóa này, người thường chỉ cảm thấy mới chớp mắt một cái, đại nội thị vệ thân thủ mau lẹ cũng chỉ có vài người kịp nhún người tiếp ứng. Một tiếng “dừng tay” Dung Khiêm còn chưa quát xong, anh chủ Đại Yên quốc trẻ tuổi đã bị người ném xuống đất như một cái bao rách.

Thanh Cô tuy đã buông tay, kinh mạch toàn thân Yên Lãm vẫn bị chân khí của Thanh Cô khống chế, căn bản không thể khống chế thân thể, chỉ có hai đại nội thị vệ kịp thò tay đón y, nhưng tay đều chấn động, bị khí kình cường đại của Thanh Cô xung kích, hoàn toàn không đón được thân thể Yên Lãm, kèm cả họ, ba người nặng nề căm xuống đất, bụi đất đầy đầu.

Cho đến lúc này, hai chữ “dừng tay” của Dung Khiêm mới vừa vặn nói xong. Trơ mắt nhìn thảm trạng của Yên Lãm, sau đó không thể nề hà buông cánh tay vừa rồi còn che chở Âm Âm, bi thảm che mặt mình. Trời ơi, sự tình sao lại gây thành thế này, trời cao sao không giáng sét, đánh ngất y cho xong.

Y ở đây còn đang hối hận phiền não, đám đại nội cao thủ phía dưới lại chẳng người nào nghe lời y mà dừng tay.

Lúc này mọi người đều đã phản ứng lại, những người ở gần đều phẫn nộ hét lớn lao thăng tới Thanh Cô. Mắt thấy Hoàng đế chịu nhục trước mặt họ, mọi người đều khẩn cấp muốn dùng máu nữ nhân này để rửa sạch nỗi nhục.

Nếu là một mình đối mặt với cục diện kiểu này, Thanh Cô chỉ sợ sớm bị dọa phải lùi lại không ngừng. Nhưng vừa nghĩ đến phía sau có Dung đại ca phải bảo vệ, nàng lập tức dâng trào dũng khí, mười mấy người bay vọt bức đến, nàng lại chẳng thèm nhìn một cái, sải một bước, chưởng liền đánh tới Yên Lãm.

Đây cũng là kinh nghiệm có được sau vô số lần đại chiến với An Vô Ky, tấn công chố địch tất cứu, vĩnh viễn là phòng thủ tốt nhất hữu hiệu nhất.

Quả nhiên, mười mấy thân ảnh bỗn đến nhao nhao chuyển hướng, tất cả mọi người luống cuống tay chân, bảo vệ Yên Lãm ở chính giữa. Bốn phương tám hướng còn có mấy chục người xông đến, tầng tầng tăng cường bao vây.

Bốn sự của Thanh Cô mọi người đều đã nhìn thấy, mắt thấy nàng một lòng công kích Hoàng đế ngay cả an nguy bản thân cũng không để ý, mọi người lập tức sợ đến lạnh tim, ngay lập tức bảo đảm Yên Lãm vô sự.

Lúc này Yên Lãm còn toàn thân đau nhức, tay chân nhũn ra, vùng vẫy muốn đứng dậy, bên cạnh nhanh chóng phân vài người đến đỡ y.

Mà Sử Tịnh Viên lúc này cũng phục hồi *** thần, quát lớn một tiếng: “Dừng tay.”

Lời Dung Khiêm nói không ai nghe, Sử Tịnh Viên phân phó lại thật sự chăng ai dám không cho là gì. Vừa vặn lúc này mọi người cũng đang giăng co với Thanh Cô, nhất thời không dám tùy tiện ra tay, gấp dịp theo tiếng nghe lệnh xuống đài.

Một gã tiểu thống lĩnh trong đó đã quát to ra tiếng: “Ngươi là kẻ nào, cả gan làm hại công tử nhà ta?”

Thanh Cô giận dữ trừng họ: “Các ngươi lại là kẻ nào, Dung đại ca đang tương thân ở đây, các ngươi phải chạy đến quấy rối!”

Tương thân?

Sử Tịnh Viên đang xuống ngựa, lúc này trực tiếp trượt khỏi ngựa. Yên Lãm vừa mới đứng lên chợt lỡ bước, nếu không phải bên cạnh có một đống người đỡ, dám chắc sẽ tiếp xúc thân mật với đá phiến lần nữa.

Hai người đồng thời ngẩng đầu, lảng lảng trùng trên lầu, lần này, rốt cuộc chú ý tới mỹ nữ thân thiết, rúc vào lòng Dung Khiêm, đến bây giờ còn bám chết tay y không chịu buông kia.

Việc này...

Tương thân...

Trời ơi, đất ơi...

Dung Khiêm tương thân?

Dung Khiêm cần tương thân?

Dung Khiêm sẽ tương thân?

Nhin hai người phía dưới dáng điệu như thể sắp rót cắm xuống đất, Dung Khiêm hung tợn nghiến răng, An Vô Kỵ, ta phải rút gân ngươi, lột da ngươi!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 144 : Đường Về Nơi Nào

Vô luận trong lòng Dung Khiêm ảo não cỡ nào, giờ này khắc này, chung quy không thể tiếp tục ngẩn người nữa, chỉ đành thở dài, ôn nhu an ủi Âm Âm: “Cô nương, đừng sợ. Đã không sao rồi, cô buông tay trước đi.”

Y cố hết sức làm cho ngữ khí của mình nhu hòa, nhưng mỹ nhân này thật sự đã kinh hãi quá mức, càng nghe y khuyên giải, ngược lại càng túm chặt.

Nếu là những lúc bình thường, Dung Khiêm còn kiên nhẫn mà chậm rãi an ủi. Nhưng hiện tại Yên Lâm và Sử Tịnh Viên phía dưới đang đầm đầm mắt trừng y với vẻ mặt kinh nghi, còn tiếp tục cương lại như thế, chẳng biết sức tưởng tượng thần kỳ của hai vị này, sẽ thiết tưởng sự tình thành kiểu gì đây?

Dung Khiêm cười khổ một tiếng: “Nếu cô không buông tay, ta sẽ mang theo cô nhảy xuống.” Y vừa nói vừa trực tiếp hướng đến chỗ vách tường vốn nêu là sát đường kia, sàn gác dưới chân bị y giẫm vang kẽo kẹt. Tường chính bị hủy, ba tầng tiểu lâu này còn chưa tanh bành, đã là vạn hạnh. Giờ này khắc này, hai người lớn khá nặng này lại đi đến chỗ thiếu chổng đỡ kia nữa, sàn gác càng nguy ngập, nhưng Âm Âm vẫn ôm cứng y không chịu buông, cho đến khi y thật sự mất cũng không chớp mà đi thẳng đến mép lâu, bấy giờ mới sợ hãi kêu một tiếng, hoảng hốt buông tay.

Dung Khiêm thuận tay đẩy nàng về phía sau, bản thân gọi một tiếng sang sảng: “Thanh nhi.”

Sau đó y trực tiếp từ đầu lâu bước lên một bước, cả người liền rơi xuống dưới.

Y võ công tuy mất nhưng tâm tình không minh trấn định, từ không trung hạ xuống, chẳng mảy may kích động. Khi mắt thấy sẽ rơi xuống bên cạnh Thanh Cô, Thanh Cô giơ tay kéo tay y.

Trong mắt người bên ngoài, đây bất quá là biểu hiện tự nhiên mà thân mật, trên thực tế, là Thanh Cô lấy nội lực cường đại của mình, dễ dàng tan măt toàn bộ thế giới xuống của Dung Khiêm. Dung Khiêm mượn sức kéo này của nàng, cực tiêu sái tự tại, thong dong phiêu dật mà hạ đất ngay trước mặt mọi người.

Lúc này Yên Lãm đã định thần, quát khẽ: “Tránh ra.”

Tất cả cao thủ đại nội thủ hạ vẫn che chở gắt gao, không ai chịu nhích một chút.

Vừa rồi thân thủ của Thanh Cô đã khiến người kinh sợ. Mà người từ lâu ba nhảy xuống này, thân pháp càng phiêu nhiên khinh dật, vừa nhìn đã biết ngay là cao thủ! Đối mặt với hai người không biết lai lịch này, ai dám buông lỏng cảnh giác?

Yên Lãm giận dữ, trầm giọng quát: “Tránh ra cho ta!”

Sử Tịnh Viên vội vàng tiếp lời: “Họ là bạn không phải địch, mọi người không cần lo lắng, tránh ra đi.”

Nếu không có Sử Tịnh Viên kịp thời giảng hòa, chỉ sợ đám thị vệ này thà rằng chịu đựng cơn giận lôi đình của Hoàng đế cũng không dám tránh ra nửa bước. May mà có vị Sử công tử này kịp thời nói rõ vấn đề quan trọng nhất, mới để Yên Lãm có thể thuận lợi bước ra, không đến mức quá măt măt trước mặt Dung Khiêm và thủ hạ.

Dung Khiêm cũng nhìn nhìn chung quanh, An Vô Ky đến bây giờ còn chưa thấy thò đầu ra, chắc là vừa phát hiện không đúng đã vội vã chuồn măt rồi. Mà người đánh vỡ vách tường cùng cao thủ vốn đứng trên nóc nhà đối diện kia cũng đã sớm không thấy, tuy rằng nơi này có một tóp đại nội thị vệ, bất quá vừa thấy

Yên Lãm gặp nguy hiểm, đâu còn ai đi chú ý cao thủ giang hồ gì đó nữa. Mà trên cao lầu phía sau, Âm Âm đứng ngơ ngác, vẻ mặt mù mờ.

Tim đường chỉ có đám người bọn họ đứng giăng co một cách quái dị, cho dù là người trì độn hơn cũng đã sớm phát hiện không khí không đúng. Tất cả lão bách tính đều lui đi rất xa, hiểu kỳ ló đầu, thì thầm chỉ chỉ trỏ trỏ bên này.

Dung Khiêm thầm than một tiếng, kéo Thanh Cô ra sau mình, nhìn Yên Lãm cười nhàn nhạt: “Yên công tử, Thanh nhi là nghĩa muội, cũng là ân nhân cứu mạng của ta, vừa rồi vô lễ đắc tội, xin công tử thứ tội.”

Y vừa mở miệng là trực tiếp nói rõ tầm quan trọng của Thanh Cô với y, quả nhiên khiến Yên Lãm hơi ngẩn ra, vẻ mặt phức tạp nhìn về phía Thanh Cô được y che chở sau người. Kỳ thật trước kia Thanh Cô và Yên Lãm từng gặp một lần ở trà quán, bất quá, bởi vì thời gian đã cách quá xa, Yên Lãm và Thanh Cô đều sớm không nhớ đối phương, hai bên chỉ thuần túy là người lạ.

Yên Lãm là Hoàng đế, cho dù rộng lượng hơn, bị người tự dựng ném xuống đất, vừa đau vừa mất mặt, mặc kệ là vì trút thù riêng, hay là theo luật pháp quốc gia mà nói, Thanh Cô đều là tội không thể tha.

Nhưng nàng đã là nghĩa muội Dung Khiêm, Yên Lãm cho dù là trong lòng không cam, cũng chỉ đành bỏ qua. Huống chi, Dung Khiêm lại nhắc tới ân cứu mạng, dù Yên Lãm vẫn chưa biết rõ, không khỏi hơi cảm kích Thanh Cô.

May mà y chỉ vi phục đi riêng, văn võ bá quan trong triều đều không biết. Chuyện này nếu bản thân y chịu không truy cứu, tự nhiên là chẳng có việc gì. Nếu y lấy thân phận công khai mà bị như vậy, việc liên quan đến tôn nghiêm hoàng gia, pháp luật quốc gia, cho dù bản thân y muốn miễn xá Thanh Cô, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Thanh Cô cuối cùng đã nhìn ra tình huống hơi không đúng. Thiếu niên công tử kia dường như là người Dung đại ca biết, mà còn là một đại nhân vật.

Trong lòng nàng liền thấp thỏm, hơi bất an mà thấp giọng hỏi: “Dung đại ca, có phải muội đã gây họa.”

Dung Khiêm hơi nghiêng đầu, khẽ cười với nàng, ánh mắt nhu hòa: “Không sao, có ta ở đây.”

Với Thanh Cô và Dung Khiêm mà nói, đây vốn là phuơng thức cư xử tự nhiên của họ. Dung Khiêm một câu nhàn nhạt, Thanh Cô lập tức an tâm. Đối với lời Dung Khiêm nói, nàng chưa bao giờ hoài nghi một chút, cho dù trời sập, nếu như Dung đại ca nói không sao, tự nhiên là không sao.

Song Yên Lãm ngơ ngẩn đứng đối diện lại thấy lòng xót xa.

Khoảnh khắc vừa rồi đó, ngữ khí Dung Khiêm nói chuyện, vẻ mặt mỉm cười, đều quá sức quen thuộc.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, người nọ cứ thế ung dung thản nhiên, thay y gánh một bầu trời.

Chiến báo trùng trùng, nội hoạn tầng tầng, tất cả loạn cục, người nọ chỉ mỉm cười nói với y “Không sao, có ta ở đây.”

Thời điểm đó, y thực sự tin chắc Dung tướng của y là vạn năng, trời sập đất lở, đã có Dung tướng, không cần lo lắng.

Chỉ là về sau, từ từ lớn lên, từ từ thành thực, từ từ hiểu biết vương quyền đại biểu cho điều gì, từng ngày nhìn Dung tướng dần dần ánh mắt lạnh băng, thái độ xa lánh, vì thế sự ấm áp ấy thời cho rằng sẽ vĩnh viễn không quên, lòng tin sẽ vĩnh viễn không dao động, liền nhẹ nhàng tan thành mây khói.

Bao nhiêu năm sau, người nọ vẻ tươi cười vẫn ấm áp y nguyên, ánh mắt nhu hòa y nguyên, chỉ là người muốn bảo vệ, lại đã không bao giờ còn là y nữa.

Yên Lãm ngơ ngác đứng nguyên đó, nhất thời hơi xuất thần, hoàn toàn không biết phải nói gì, làm gì. Cuối phố, lại là tiếng vó ngựa lao nhanh, nháy mắt đã có

mấy thớt ngựa vòng qua góc đường, đầu lĩnh chính là Phong Trường Thanh.

Theo quy củ dĩ vãng, nếu Yên Lãm rời cung, Phong Trường Thanh ở bên, tự nhiên luôn bảo hộ không rời, nếu vừa lúc không phải hắn trực, cũng phải có người lập tức đi thông tri. Dù sao dọc đường đều sẽ có ký hiệu đại nội thị vệ lưu lại, Phong Trường Thanh sẽ lập tức men theo đuôi đến bảo vệ y.

Bất quá, lần này Phong Trường Thanh đoán Yên Lãm tất là bởi vì việc Lạc Xương mang thai, trong lòng buồn bức, muốn xuất cung cho khuây khỏa, hơn nữa vừa vặn có Sử Tịnh Viên ở bên cạnh. Hắn nghĩ Sử Tịnh Viên và Yên Lãm kết giao từ khi tóc để chỏm, có Sử Tịnh Viên theo, Yên Lãm có thể mở lòng. Mình thì nửa trưởng bối, thủ bên cạnh, sợ là Yên Lãm phải bị câu thúc nhiều.

Có ý nghĩ muốn để Yên Lãm tự tại hơn một chút này, hắn cũng không vội đuổi theo, dọc đường chỉ chậm rãi hành tẩu, đến khi nghe nói chỗ Yên Lãm có người gây sự đánh nhau, lúc này lòng mới cả kinh, giục ngựa chạy một mạch tìm đến. Lúc này vòng qua góc đường, xa xa thấy Yên Lãm và Dung Khiêm lại đang đứng đối diện, trong lòng khiếp sợ tột cùng, nếu không phải thuật cưỡi ngựa *** tuyệt, chỉ sợ đã trực tiếp rót khói ngựa.

Hắn từ đầu đường phi ngựa đến tâm đường, phi thân xuống ngựa, đến phụ cận, ấp úng gọi một tiếng: “Thiếu gia...”

Lại nhìn Dung Khiêm, há hốc miệng, nhất thời không biết trước mặt mọi người nên gọi y là gì mới được. Chỉ đành đứng ngắn ra đó, đầu óc trống rỗng.

Tuy nói hắn gần đây thật sự rất hy vọng Dung Khiêm ra mặt gặp Yên Lãm, nhưng mà, hắn hy vọng tuyệt đối tuyệt đối không phải thế này!!

May mà lúc này Yên Lãm và Sử Tịnh Viên đều không rảnh chú ý hắn, vì thế cũng không phát hiện vẻ mặt hắn quỷ dị cỡ nào.

Dung Khiêm nhìn bốn phía, than nhẹ một tiếng: “Yên công tử, chẳng lẽ

chúng ta cứ đứng cản giữa đường chậm rãi nói chuyện thế này sao?”

Yên Lãm đối với Dung Khiêm căn bản không biết nói gì, cũng may Dung Khiêm chủ động mở miệng, y mới có thể trả lời: “Đến chỗ ta.”

Ba chữ ngắn ngủi, y lại nói tẻ ngắt và thập phần gian nan.

Dung Khiêm đâu chịu tùy tiện vào cung? Y hiện tại lại không thể so với lúc trước, vào hoàng cung rồi, sợ là sẽ không ra được dễ dàng như vậy.

“Ta còn nghĩa muội và gia nghiệp chưa an trí, nhất thời thật không tiện đi quý phủ của công tử làm khách. Công tử nếu như không chê, ngại gì tạm thời đi hàn xá nghỉ tạm một chút.”

Yên Lãm thoảng chần chờ, đến nhà Dung Khiêm, xem thử nơi y sinh sống, đề nghị này không phải không hấp dẫn, chỉ là...

Dung Khiêm nhìn bốn phía, lại nói: “Rối loạn đã lâu như vậy, hay là công tử thích chờ người trong quan phủ đến, đi nha môn làm khách...”

Yên Lãm cũng nhức đầu. Thật để nguyên một đống nha dịch vây lại kiểm tra, cố nhiên yêu bài đại nội trên người họ thân phận thống lĩnh của Phong Trường Thanh, đều đủ để trấn cục diện, chỉ là vạn nhất gặp phải người đủ thông minh, sợ là thật sự có thể đoán ra thân phận của y.

Hoàng đế vô sự thích xuất cung đi lung tung, đây lại chẳng phải chuyện gì vể vang, đám trọng thần triều đình kia nếu nắm chắc tin tức, có thể càm ràm y chết tươi.

Vừa nghĩ điều này, y cũng không chần chờ nữa, gật đầu: “Được!”

Sử Tịnh Viên từ bên cạnh dắt ngựa của Yên Lãm qua, Yên Lãm lại không nhúc nhích, chỉ nhìn Dung Khiêm.

Phong Trường Thanh vội kéo tọa ky của mình qua, Dung Khiêm cười cười,

liền xoay người lên ngựa, sau đó chìa tay về phía Thanh Cô. Thanh Cô hiểu ý
lên phía sau y, hai người cùng ngựa, tương liên gắt gao.

Yên Lãm bỗng nhíu mày, nhưng chẳng nói gì, lặng lẽ tự mình lèn ngựa.

Mắt thấy mọi người sắp đi, Âm Âm trên lầu mới bỗng gọi một tiếng: “Dung
công tử.”

Dung Khiêm ngẩng đầu cười: “Tiểu thư bị hoảng sợ, chờ ta xử lý chuyện
trước mắt xong xuôi, sẽ tự sai người bồi tội với tiểu thư.”

Cũng không chờ Âm Âm kia đáp lời, một tay quất ngựa mà đi.

Yên Lãm nhíu mày càng chặt, quay đầu nhìn Sứ Tịnh Viên một cái, lại giục
ngựa theo sát.

Sứ Tịnh Viên tiện tay vẫy, một thị vệ chạy đến gần, y khẽ dặn dò thủ hạ tìm
hiểu thân phận nữ tử nọ, cùng quyền sở hữu của chỗ lầu các tiểu viện này, tiếp
đó lại đi theo sau.

Chúng đại nội thị vệ, mười mấy người mở đường phía trước, lưu lại năm sáu
người, vừa điều tra chuyện Sứ Tịnh Viên giao, vừa chuẩn bị ứng phó quan phủ
kiểm tra, lặng lẽ im tiếng bưng bít cả sự kiện. Những người khác thì vây tròn bảo
hộ chung quanh Yên Lãm Dung Khiêm, vừa là bảo hộ Yên Lãm, cũng xem như
nghiêm phòng Dung Khiêm thoát đi.

Dọc đường Yên Lãm vẫn cưỡi ngựa song hành với Dung Khiêm, chỉ lẹ
thường là hai người chưa từng trò chuyện một câu, cho dù là ánh mắt, cũng đều
không giao nhau một lần.

Đối với việc gặp lại lần nữa, hai người đều đã nghĩ tới ngàn lần vạn lần, cũng
âm thầm có rất nhiều chuẩn bị, chỉ là chuyện đến trước mắt, mới phát giác hóa ra
chưa ai chuẩn bị tốt.

Yên Lãm từng vô số lần tưởng tượng, nếu có cơ hội gặp lại Dung Khiêm,

nhất định phải chân thành sám hối với y, cho dù là mất mặt mà khóc lóc rơi lệ, quỳ xuống cầu xin, cũng phải tỏ rõ cõi lòng mình, cũng phải làm cho y đáp ứng ở lại.

Nhưng hóa ra trong lòng nghĩ nhiều hơn, hiện thực lại là lời gì cũng chẳng thể nói, chuyện gì cũng chẳng làm được.

Đã qua hai năm rưỡi. Hai năm rưỡi, y càn cương độc đoán, y thống trị quốc thế, mỗi một hành động, mỗi một lần lựa chọn, kể cả cưới vợ, kể cả sinh con, không đâu không đầy tâm cơ và mưu tính, y như vậy, chẳng thể biến về thành tiểu hài tử khóc nức nở, không hề cõi ky ôm chân Dung Khiêm gắt gao không chịu buông ra năm đó nữa.

Y là đế vương, đáng buồn biết mấy, y là đế vương chân chính.

Cho nên, những khóc lóc đó, cầu xin như vậy, những hy vọng hèn mọn, kỳ nguyện bi ai đó, đều chỉ có thể nghĩ lặp đi lặp lại trong lòng, song không thể làm, không thể nói được nữa.

Tâm tình Dung Khiêm trái lại đơn giản hơn nhiều. Chỉ là sự thật trước mắt, khiến y không thể không thừa nhận, hài tử y một tay giáo dục trưởng thành này, ở trong lòng y, so với y tưởng, e rằng trọng lượng còn nặng hơn nhiều.

Cũng chỉ có sự tình xảy ra trước mặt, cảm thấy sự vô thố và bất đắc dĩ của mình, y mới minh bạch, mình cho tới nay hữu ý vô ý lần lữa kéo dài chuyện gấp lại, căn bản không phải thật sự không tìm được thời cơ thích hợp, chẳng qua đối với loại tình huống giống hôm nay đây, trong lòng ẩn ẩn tình khiếp mà thôi.

Có một ngày, Dung Khiêm y lại cũng phải như con hổ ly kia, cảm thấy tình khiếp?

Dung Khiêm thở dài thườn thượt một tiếng.

Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên theo sát sau hông, vẫn nhìn chằm

chăm hai người đăng trước. Nhìn Yên Lãm và Dung Khiêm lại chẳng nói với nhau câu nào, cũng khiến hai người họ vừa ngạc nhiên vừa mù tịt.

Tìm được Dung Khiêm, xong tâm nguyện lớn nhất, việc vui đến thế, nhưng Yên Lãm từ đầu chí cuối mặt mày âm trầm, mà Dung Khiêm luôn tiêu sái thong dong lại thở ngắn than dài, đây, đây... đây rốt cuộc là làm sao?

Không phải Yên Lãm không muốn nói chuyện với Dung Khiêm, chỉ là chẳng biết nói gì. Tâm tình càng lúc càng nặng nề, cố tình tai lại thính, nghe thấy Dung Khiêm bên cạnh thở dài, trong lòng càng ảo não.

Người cứ không muốn bị ta tìm được như vậy?

Người cứ tránh ta như thể mãnh thú nước lũ? Nghĩ nghĩ, sắc mặt càng thêm âm trầm khó coi.

Dung Khiêm tuy rằng không nói chuyện với Yên Lãm nhưng không lúc nào là không cảm thụ được khí tức trên người Yên Lãm, vừa cảm thấy không khí bỗng dừng âm trầm, dùng khéo mắt thoáng lướt qua sắc mặt Yên Lãm, trong lòng hơi trầm xuống.

Hài tử này, tâm tư thật sự quá nặng.

Ý nghĩ này vừa sinh, không cầm nổi lòng lại khẽ than thở một tiếng.

Mà sau tiếng thở dài của y, sắc mặt Yên Lãm càng trầm thêm một phần, cũng có thể nghĩ.

May mà trà lâu không xa, bằng không để hai người này tiếp tục tuần hoàn ác tính như vậy, trời biết khí lạnh cuối cùng phát ra, liệu có đông cứng mọi người trên đường không.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 145 : Mới Nghe Chuyện Xưa

Đến trà lâu, Dung Khiêm không chút hoang mang, đuổi Thanh Cô đi an bài ngừng việc buôn bán trước. Tất cả khách nhân tiền trà không thu, các trà nữ tiền công chiếu mà trả, mọi người nghỉ ba ngày...

Dặn dò xong những việc lặt vặt, lại quay qua Phong Trường Thanh cười nói: “Trường Thanh, ta giao nghĩa muội cho ngươi.”

Phong Trường Thanh biết y không yên tâm Thanh Cô, chỉ sợ lúc y không nhìn thấy, có người thừa cơ làm khó nàng. Vừa rồi lúc đồng hành, Sử Tịnh Viên đã lặng lẽ nói cho hắn biết sự tình đã qua. Chỉ bằng việc Thanh Cô ở trước mặt tất cả đại nội thị vệ hung hăn ném Hoàng đế, cho dù Hoàng đế có thể không truy cứu, người bên dưới cũng không chịu phục, khó tránh có người âm thầm ngáng chân kiềm chuyện.

Đã là Dung Khiêm nhắc nhở, Phong Trường Thanh tất nhiên gật đầu xác nhận. Giờ này khắc này, tuy rằng mắt thấy chân tướng sắp bị nhất nhì vạch trần, chỉ sợ mình cũng lập tức Bồ Tát bùn qua sông tự thân khó giữ, hắn lại vẫn không mảy may nhớ tới chuyện nên chuẩn bị đường lui cho mình như thế nào.

Dung Khiêm lúc này mới mỉm cười dẫn Yên Lãm đi thẳng vào trong, vào gian phòng nội viện của mình. Sử Tịnh Viên đương nhiên sẽ không đi theo, chỉ huy mọi người, lập tức phong tỏa trà lâu, mà còn phái người tra lai lịch xuất nhập của người trong trà lâu gấp.

Yên Lãm không nói không rằng theo Dung Khiêm đi thẳng một mạch, trong lòng càng nghĩ càng nghẹn khuất khó chịu.

Những năm gần đây y phái ra bao nhiêu nhân thủ, tìm kiếm Dung Khiêm khắp thiên hạ, nhưng đâu ngờ được Dung Khiêm lại mờ trà lâu buôn bán ngay dưới mí mắt y.

Y ngẫu nhiên xuất cung, thậm chí từng có vài lần trực tiếp đi qua cửa trà lâu, mà trước nay cũng không biết, thì ra người y muốn gặp nhất, ở ngay trong trà lâu gần kề gang tấc?

Y thật là càng nghĩ càng buồn bực, càng suy tư càng ảo não, sắc mặt âm trầm, ánh mắt kích phẫn.

Cũng may lúc y sắp hết kiềm chế nổi, Dung Khiêm cuối cùng đã dẫn y vào phòng mình, tùy tay đóng cửa phòng. Dung Khiêm khẽ cười nói: “Hơn hai năm không gặp, có lẽ bệ hạ thập phần lo lắng với tình hình của ta sau khi chia tay nhỉ?”

Đã đến lúc này, y trái lại có định liệu trước, thái độ cực tự nhiên. Sự tình khăng định chẳng thể giấu, y cũng không giấu nữa. Đương nhiên trong chín phần mười lời thật, y khăng định phải trộn thêm một phần mười lời nói dối, đây mới là cảnh giới cao nhất của bịa chuyện.

Cả người Yên Lãm đột nhiên căng thẳng.

“Bệ hạ còn nhớ việc hình trường ngày đó chứ?”

Yên Lãm chậm chậm chuyển ánh mắt lên tay áo trống rỗng phân nửa bên phải Dung Khiêm. Trời biết y phải cố lấy bao nhiêu dũng khí, mới có thể nhìn thẳng vào vết thương quá nặng năm đó mình lưu lại.

“Ta vĩnh viễn sẽ không quên.”

Chỉ có ở trước mặt Dung Khiêm, y mới thật sự đương nhiên như thế, hoàn toàn không tự giác, dùng ta để tự xưng.

Dung Khiêm mỉm cười, không phải không nhìn thấy nỗi đau xót trong mắt

Yên Lãm giờ khắc này, chỉ là bản thân y hoàn toàn không cho là gì, nếu như không ngừng giải thích, không sao, ta không để bụng, ta thiếu một cánh tay không tính là gì, chỉ sợ ngược lại lộ vẻ khiên cưỡng khắc ý. Chỉ mong thái độ của mình sau này, có thể làm cho Yên Lãm tự nhiên nghĩ thông, không còn vì thế mà canh cánh trong lòng nữa.

“Biến cố kinh thiên ở hình trường lúc trước, thế nhân chỉ nói là thiên trợ thánh quân. Nhưng bệ hạ hẵn biết đó là thủ đoạn của ta.”

Yên Lãm từ từ gật đầu, thần sắc nghiêm nghị. Cái oai kinh thế ở hình trường năm đó, hoàn toàn vượt khỏi cực hạn lực lượng của nhân loại. Cho dù trong tư tâm Yên Lãm nguyện ý tin tưởng Dung Khiêm không gì không làm được, những năm gần đây, cũng nghĩ mãi không thông chuyện ngày hôm ấy.

“Bệ hạ không phải ngu phu xuẩn phụ, chẳng những biết thiên uy không thể dễ tin, cũng nên minh bạch, cho dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng không thể có bản lĩnh như vậy.”

Yên Lãm rốt cuộc châm rãi nói: “Dung tướng nói như vậy, chính là nguyện ý giải nỗi nghi hoặc của ta?” “Hoàng thượng có từng nghe nói thế gian có loại tà công thiên ma giải thể này, có thể trong thời gian cực ngắn, nâng cao lực lượng của người ta lên rất nhiều lần?”

Yên Lãm bừng tỉnh đại ngộ: “Dung tướng lúc trước dùng chính là loại công pháp này?”

Dung Khiêm cười nói: “Đó là độc môn mật pháp của ta, công lực có thể nâng cao đến mấy chục lần. Nhưng đồng dạng, thiên hạ không có lực lượng không công mà được, phản phệ sau đó gấp phải cũng gấp nhiều lần tà công bình thường.”

Yên Lãm đại biến sắc mặt, thanh âm cũng hơi khàn khàn: “Phản phệ, năm đó ngươi còn vội đi, ngươi...”

Dung Khiêm cười khổ, y đương nhiên không thể nói mình biết rõ tất chết, cho nên nhất định phải vội vã rời khỏi.

“Sau phản phệ thập phần thõng khỗ, thân thể bị thương cũng cực kỳ nghiêm trọng, tới lúc đó tất sẽ đau đén lăn lộn khắp đất, kêu thảm liên tục, thập phần thảm hại, ta xưa nay tâm cao khí ngạo, há lại chịu để ngài nhìn thấy ta đáng vẻ thê thảm như thế. Cũng là ta lúc ấy quá mức tự phụ, cho là phản phệ dù lợi hại hơn, bằng công lực của ta cũng có thể đương đầu, cho nên mới khăng khăng rời khỏi. Kết quả, mới ra khỏi thành không lâu, đã gân gãy cốt nhuyễn, đau không muôn sống...”

Kỳ thật y đã cố ý dùng lời đơn giản nhất để giảm nhẹ khổ nạn ngày hôm đó, nhưng sắc mặt Yên Lãm vẫn bỗng trắng bệch, thân thể lảo đảo chực ngã, gần như không đứng thẳng được.

Dung Khiêm vừa cảm động, vừa thở dài. Thoáng chầm chừ, chợt đưa tay kéo tay y.

Yên Lãm tuyệt đối không ngờ được, Dung Khiêm từ sau khi trùng phùng vẫn tỏ ra khá lạnh đạm xa cách sẽ có động tác này, cơ hồ theo bản năng muốn rút tay lại, nhưng mà tay chỉ hơi rút về sau, bỗng nhiên lại ngừng, cả người cương ở đó, cơ toàn thân kéo căng.

Giờ khắc này y khẩn trương đến mức cả hô hấp nhịp tim cũng dừng lại, ánh mắt không dám nhìn thẳng mắt người nọ, chỉ cúi đầu, ngoing ngác nhìn cái tay đang kéo y kia.

Đột nhiên nỗi xót xa tuôn lên trong lòng, y... cũng chỉ còn lại một tay này, có thể kéo mình.

Dung Khiêm kéo Yên Lãm đi hai bước đến bên cạnh chiếc ghế dựa trước bàn, đưa tay đặt lên vai y, ấn Hoàng đế toàn thân cứng đờ này ngồi xuống: “Nào có đạo lý cứ để khách đứng mãi.”

Bản thân y cũng thoái mái ngồi đối diện, đưa tay rót trà trên bàn: “Trà đã nguội lạnh, chẳng qua thanh tâm giải nhiệt, nhuận môi hoạt lách, Hoàng thượng đừng ghét bỏ.”

Yên Lãm giấu tay phải dưới bàn, hơi ấm trong bàn tay người nọ vương trên đầu ngón tay, khiến y không thể không toàn lực ức chế, để sự run rẩy kia đừng rõ rệt quá mức.

Y chỉ dùng tay trái nhận chén trà, lại không uống, chỉ hơi vô thô dùng ngón tay vuốt thân chén, ánh mắt ngơ ngác nhìn tầng tầng gợn sóng nổi lên trong chén, thủy chung không chịu ngẩng đầu nhìn Dung Khiêm: “Sau đó, ngươi đã như thế nào?”

Bảy chữ ngắn ngủi, y không minh bạch, mình hỏi ra vì sao gian nan đến vậy, cho dù biết rõ Dung Khiêm hiện tại yên lành ngồi trước mặt mình. Nhớ tới hai năm rưỡi trước, Dung Khiêm thân bị nỗi khổ phản phệ, thân ở cảnh ngộ thiêng tuyệt địa diệt, vẫn khiến y sợ sệt đến mức chừng như phát run.

“May mà gặp Thanh nhi cứu ta. Lúc ấy ta đau đớn không chịu nổi, như thế phế nhân. Muội ấy lại chỉ là một thôn cô bơ vơ khốn cùng, vì chiếu cõi ta, đã chịu khổ không ít.”

Dung Khiêm mỉm cười. Yên Lãm nhất định sẽ phái người tra lai lịch Thanh Cô. Đến lúc đó các loại chuyện xưa nhất nhì đối chiếu, năm đó Thanh Cô cứu hộ chiếu cõi mình như thế nào, rất nhiều tình tiết sơ đều sẽ đưa đến trước mặt y. Chỉ bằng món nhân tình lớn này, hôm nay bị thiệt một chút, chắc Yên Lãm sẽ không nỡ ghi hận nữa.

Kỳ thật, cho dù hiện tại Yên Lãm hoàn toàn không thể tưởng tượng tâm lực phải bỏ cùng áp lực phải gánh vác khi Thanh Cô năm đó chăm sóc Dung Khiêm, chỉ bằng mấy câu qua loa Dung Khiêm trước mặt nói này, cũng đã đủ khiến Yên Lãm chân thành cảm kích Thanh Cô, đâu còn tâm tư để ý chút mất mặt vừa rồi. Chỉ là nhớ tới nỗi đau Dung Khiêm phải chịu, rốt cuộc trong lòng thấp thỏm:

“Vậy thân thể ngươi hiện tại...”

Dung Khiêm khẽ cười một tiếng: “Đã hơn hai năm, cho dù bị thương nặng hơn, cũng tinh dưỡng xấp xỉ rồi.”

Y đứng dậy, nhàn nhã quay một vòng: “Ngài xem ta có điểm nào như người hấp hối.”

Suốt một thời gian dài như thế, y liều mạng điều dưỡng thân thể, chính là vì trước mặt Yên Lãm, đừng lộ ra vẻ suy yếu. Lúc này lời bịa đặt cỡ này nói ra, y thật sự không có gì là không yên.

Về sau cho dù ở lại bên cạnh Yên Lãm lâu dài, cũng nên là hưởng hết vinh hoa phú quý. Với thân phận của y, mấy chuyện đánh nhau phải dùng võ công đó, tuyệt đối không thể rơi lên đầu. Cho dù ngẫu nhiên sẽ có đôi chút sơ hở, dùng di chứng trọng thương để giải thích, cũng có thể nói qua.

Dù sao y chỉ nói đã tinh dưỡng xấp xỉ, chưa hề nói đã hoàn toàn khôi phục như lúc đầu.

Bản thân y lại thấy rằng bản thân cảm giác rất tốt, nhưng Yên Lãm nhìn thân hình y giữa thanh sam bỗng bệnh thoảng lộ gầy gò, trong lòng liền chua xót từng cơn, nhất là khi y không chút để ý mà quay người, kéo theo tay áo trống rỗng tung bay, khiến toàn thân Yên Lãm run lên, cuống cuồng cúi đầu, vội vàng uống một ngụm cạn cả chén trà, cổ họng càng thấy khổ sở như lửa thiêu.

Bên tai lại truyền đến lời nói thản nhiên của Dung Khiêm: “Ta đã mất không ít thời gian, mới điều trị được thân mình dần dần khá lên, quãng thời gian đó, cũng chỉ điểm Thanh nhi, làm cuộc sống dần dần sung túc, vốn định chờ thân thể khỏi hẳn, sẽ dẫn Thanh nhi non cao nước xa, tiêu dao tự tại...”

Yên Lãm bỗng chốc ngẩng phắt đầu, nhìn Dung Khiêm, trong mắt liền có chút đau đớn phẫn nộ.

Nhưng Dung Khiêm lười nhìn y một thoáng, chỉ tự than thở: “Không ngờ một lần ra ngoài tản bộ, lại bị Trưởng Thanh phát hiện.”

Yên Lãm ngẩn ra, vẻ mặt kinh nghi bất định: “Phong Trưởng Thanh!”

Dung Khiêm thở dài một tiếng: “Đúng vậy, y vừa mừng vừa sợ, vẫn hết lời cầu xin ta về gấp ngài. Ta chỉ nghĩ công đã thành, thân có thể lui, cần gì phải rước phiền não vào thân nữa, vậy nên không cho y tiết lộ hành tung của ta ra ngoài. Nhưng y vẫn cầu xin không ngừng, thậm chí quỳ mãi không dậy, ta cũng thật sự chẳng còn cách nào, cuối cùng chỉ đành đạt thành thỏa hiệp với y.”

Ngữ khí của y lại còn có chút không cam tâm không tình nguyện: “Y không được sự đồng ý của ta, tuyệt không được nhắc một chữ về ta với ngài, nếu không ta tức khắc bỏ đi. Với bản lĩnh của ta, muốn đi luôn có thể đi được. Nhưng chỉ cần y không vi phạm lời hứa thì ta nhất định phải ở lại nơi y có thể tùy thời tìm được, tương lai vạn nhất ngài có việc gì cần, y cũng luôn có một người để cầu trợ.”

Y mở mắt nói dối như vậy, tự nhiên là tính toán giúp Phong Trưởng Thanh. Vô luận Phong Trưởng Thanh dụng tâm lương khổ thế nào, Yên Lãm nói cho cùng cũng là Hoàng đế, giấu giếm suốt thời gian dài như vậy nhất định sẽ khiến y không thoái mái. Sự tình xoay như vậy, Yên Lãm chẳng những không tìm được lý do trách Phong Trưởng Thanh, sợ còn phải âm thầm cảm kích.

Yên Lãm lẩm bẩm: “Thì ra là như vậy.”

“Chính là như vậy, y bắt đầu vung tay múa chân lăm mồm với chuyện của ta. Ta vốn đang yên lành ngoài thành, nhưng y cứ muốn ta gần ngài hơn một chút, cho nên bám dính bức ta không thể không dọn vào thành. Bởi vì y ở kinh thành dễ khiến người chú mục, cho nên bình thường không quá dám quang minh chính đại tới tìm ta, song cũng phái thủ hạ tin được thường xuyên qua lại, xác định ta không rời khỏi.”

Dung Khiêm biết, lúc này Sử Tịnh Viên khẳng định đã phái người đi thăm dò

rõ ràng hết thảy chi tiết về trà lâu, cho nên chuyện An Vô Ky chắc chắn cũng không giấu được. Vì thế ở chỗ này thò ơ ứng phó một câu nho nhỏ giúp hắn, để đồ đẽo lừa gạt Hoàng đế này, cũng biến thành công thần khổ tâm trợ giúp Hoàng đế thực hiện nguyện vọng.

“Bản thân Trường Thanh cho dù đến, cũng luôn là đêm hôm khuya khoắt, lén lút chạy tới phá mộng đẹp. Mỗi lần đến đều khuyên ta gặp ngài. Buổi tối năm ngày trước, y còn chạy tới khóc nức nở, nói y không nỡ lừa gạt Hoàng thượng nữa. Còn cả ngày giả không có chuyện gì, nhìn Hoàng thượng ảm đạm thần thương như vậy nữa, y sẽ điên mất. Ta đương nhiên không thèm đếm xỉa mấy lời vô vị đó, chỉ cảnh cáo y, nếu dám nói nhiều một chữ với ngài, ta cam đoan, mọi người đều không thể tìm thấy ta nữa.”

Dung Khiêm lời này tuy quá xạo, trên chi tiết lại cũng rất chú ý. Khẳng định sẽ không có chỗ xung đột với các loại sự thật cuối cùng Sử Tịnh Viên điều tra ra, càng tra, sau cùng sẽ chỉ càng tin tưởng lời y nói là lời thật.

Năm ngày trước, vừa vặn chính là thời điểm Yên Lãm biểu đạt nội tâm thống khổ với Phong Trường Thanh, Dung Khiêm nói ra thời gian Phong Trường Thanh đến cầu y hiện thân này, chẳng những hợp tình hợp lý, hơn nữa càng có thể cho Phong Trường Thanh thêm chút ấn tượng.

Yên Lãm hiện tại quả nhiên tin chắc, chỉ là y bây giờ cũng chẳng có tâm tư đi nghĩ nhiều chuyện Phong Trường Thanh: “Thì ra ngươi không muốn nhìn thấy ta đến như vậy.”

Y chầm chậm ngẩng đầu, cố định nhìn Dung Khiêm, thanh âm hơi xa xăm, thoáng thử ra: “Ngươi ở ngay kinh thành, ngay nơi gần ta nhất, ngươi vẫn biết ta đang tìm ngươi, ta đang nhớ ngươi, ngươi vẫn biết ta vì chuyện năm đó mà hối hận vạn phần. Thế nhưng ngươi nhất định không thèm gặp ta. Bất kể Phong thống lĩnh cầu ngươi thế nào, bất kể ta làm chuyện gì, ngươi đều không chịu đến gặp ta, phải không?”

Trong thanh âm của y vậy mà không hề ai oán, không hề phẫn nộ, chỉ là hờ hững.

Dung Khiêm cũng không lảng tránh ánh mắt y, vẻ mặt bình thản nhìn thẳng y, mâu quang ôn hòa yên lặng, cho đến khi vẻ cứng đờ mà lạnh lùng trên mặt y dần dần tan ra, Dung Khiêm mới khe khẽ thở dài: “Bệ hạ, ta không gặp ngài, há là vô tình. Nếu thật gặp lại, sợ là thêm nhiều phiền não. Ta ở lại kinh thành, ở nơi gần bệ hạ nhất, chẳng lẽ thật sự là bị Phong Trường Thanh bức bách sao? Nếu ta không muốn, trên đời lại có ai thật có thể bức được ta. Bệ hạ không thể bỏ ta, ta làm sao nguyện ý bỏ lại bệ hạ. Hai năm rưỡi nay, luôn ở trong ngoài kinh thành, chưa bao giờ đi xa, phân tâm tư này, bệ hạ thật sự không biết?”

Năm đó trong lòng biết tất chết, một ý cầu đi, thái độ đương nhiên tiêu sái mà tuyệt tình, hiện tại biết tương lai có khoảng thời gian rất dài phải ở cùng nhau, Yên Lãm lại là một Hoàng đế, tâm tư sâu mà trọng, để tận lực làm cho quan hệ hai bên tốt hơn, có mấy lời mềm mỏng vẫn thật sự không thể không nói.

Lúc đầu Dung Khiêm cũng chỉ cho rằng lời này nói ra chẳng qua là sách lược, chỉ là nói vậy thôi, dần dần cũng thấy mềm lòng, âm thầm cười khổ, bất kể có nguyện ý thừa nhận hay không, lời này vẫn thật sự là từng chữ từng câu đều thật lòng.

Y ngữ khí nhu hòa, vẻ mặt buồn rầu, tình cảm trong ngôn từ tuy nhạt, lại có thể làm người ta cảm nhận được một cách rõ ràng, vẻ nghiêm nghị trên mặt Yên Lãm chậm rãi dịu đi từng chút, ánh mắt dần dần êm dịu, từ từ cúi đầu, thanh âm dần bi thương: “Nhưng mà, ngươi thủy chung không chịu đến gặp ta.”

Dung Khiêm thở dài: “Ta không gặp bệ hạ, chính là không muốn bệ hạ khó xử, thử hỏi, với thân phận công tích của ta, bệ hạ định an trí ta như thế nào.”

Yên Lãm im lặng không thể đáp.

Y đã không còn là thiếu niên hoảng hốt kinh loạn của hai năm rưỡi trước. Y năm đó, chợt nghe chân tướng, có thể điên cuồng muốn tìm Dung Khiêm về,

muốn trả hết thảy, lại thêm vinh quang chí tôn chí quý, lấy làm bồi thường.

Mà tự mình chủ chính quốc gia hơn hai năm, càng trầm thực nội liễm, tâm tính kiên nghị, y hiện tại đã biết, quốc gia đại sự, không thể thuần bằng tình cảm mà quyết.

Có việc, không cách nào trả công đạo cho người ta.

Dung Khiêm là người tốt, là trung thần, là người đối đãi y thật lòng nhất trên đời này, nhưng mà hết thảy đều không thể thay đổi cục diện trước mắt.

Yên quốc đã có chủ nhân chân chính, quốc gia hiện tại quốc thái dân an, quyền uy của y đã xác lập, kêu cầu quyền lực của triều đình đã hoàn toàn đổi mới từ lâu.

Quốc gia này, không cần một thần tử quyền lực quá lớn, uy vọng quá lớn và công lao cũng quá lớn. Bất kể Dung Khiêm có dã tâm hay không, sự tồn tại của y chính là một loại uy hiếp với hoàng quyền.

Mà triều đình bá quan đã đạt thành cân bằng quyền lực mới... Càng tuyệt đối không thích có một sự tồn tại cường đại như vậy, bỗng nhiên chui ra lần nữa. Nhất là, y hiện tại đang chuẩn bị dụng binh với Tần, chính cục quốc gia càng không chịu nổi mảy may xao động.

Làm sao an trí Dung Khiêm, làm sao quyết định định đãi ngộ tương lai của Dung Khiêm một cách hợp lý, kỳ thật hơn hai năm qua y vẫn luôn suy nghĩ, thế nhưng vẫn không thể tìm được đáp án lý tưởng.

Sau khoảng trầm mặc lâu dài, Yên Lãm mới chậm chậm ngẩng đầu, ánh mắt u buồn bi thương. Y cơ hồ là bắt buộc mình nhìn tay phải đã vĩnh viễn mất đi kia của Dung Khiêm, trong lòng lạnh lùng bức bách mình nhớ lại, trưởng lăng trì vô tình, thương tổn tàn nhẫn kia. Là y một tay tạo thành, tất cả vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ơn, khắc bạc quả ân, tàn nhẫn vô tình, đều là y, mà cuối cùng, hóa ra ngay cả bồi thường và hồi báo cơ bản nhất y cũng không thể làm được.

Hóa ra những năm gần đây tìm kiếm, những năm gần đây bất an, đều chẳng qua là những hành vi giả dối để y tự an ủi lương tâm mình. Phải chăng y chưa từng chân tâm nghĩ đến báo đáp? Nghĩ đến bồi thường? Nghĩ đến buông ra hết thảy quyền mưu tính toán chỉ lấy chân tâm đi hồi báo chân tâm của người nọ?

Y như thế, phải chăng kỳ thật chính là người dối trá nực cười, giả nhân giả nghĩa nhất thế gian.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 146 : Vết Kính Võ

Dung Khiêm theo ánh mắt cay đắng của Yên Lãm, nhìn về phía tay áo trống rỗng của mình, bất giác cười: “Chuyện cũ đã rồi, bệ hạ cũng không cần quá để ý. Trước nay họa phúc dựa nhau, hiện tại ta thân có tàn tật, vị tất không phải việc may.”

Yên Lãm ngạc nhiên nhìn y, ngữ khí gian nan: “Việc may?”

Dung Khiêm mỉm cười: “Người tàn tật không thể đứng giữa triều đường, để tránh ngại quốc thể. Thiên hạ các quốc, phần lớn đều có pháp lệnh đồng dạng.”
Yên Lãm thấp giọng nói: “Dung tướng có công lớn với nước...”

Dung Khiêm ngưng mắt nhìn y, trong lòng âm thầm thở dài. Những lựa chọn này, vốn đều là nhân chi thường tình. Hài tử này, có gì mà quá hà khắc với bản thân.

“Há có đạo lý do công một người, mà tổn luật pháp, nếu mở cánh cửa đặc lê cho đời sau, quy chế quốc gia lại có người nào chịu tôn trọng nữa.”

Yên Lãm lặng thinh không nói.

Dung Khiêm lại khẽ cười cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay y vô thô không ngừng quay chén trà kia: “Bệ hạ, cho ta một nhàn tước, để ta hưởng vài ngày phúc lành đi.”

Yên Lãm cúi đầu, ngoảnh ngác nhìn năm ngón tay cứng đờ của mình, nhìn chén trà trống trơn.

Dù là tước vị siêu phẩm thì thế nào? Danh nghĩa tôn quý, bỗng lộc hậu hĩnh,

so với quyền lợi chân chính, ai chẳng biết, kỳ thật không đáng một xu.

Rất lâu sau, y mới từ từ ngẩng đầu nhìn Dung Khiêm, gian nan nói: “Dung tướng, ta có lỗi với ngươi.”

Y biết, y có lỗi với người kia. Nhưng mà, cho dù có lỗi với người kia, y lại cũng chỉ đành như thế.

Y chưa từng nhìn thăng vào sự dối trá và nực cười của chính mình như hiện tại đây, vừa nói Dung tướng có công lớn với nước, rồi lại vừa đem trách nhiệm thoái thác một lần nữa bỏ lên người Dung Khiêm.

Dung Khiêm biết y khó xử, cho nên giải vây thay y, thản nhiên lấy thoái nhượng để nhẹ nhàng hóa giải nỗi khổ của y.

Người kia thay y che giấu. Che giấu sự bỉ ổi của y, sự vô tình của y. Y có thể thuận theo ý tứ của người kia, giả đò nặng trĩu, giả đò bất đắc dĩ, giả đò không đành lòng, giả đò rất áy náy... rất vô tội. Thế nhưng, nếu bản thân Dung Khiêm không thoái nhượng, chẳng lẽ y sẽ thực thoái mái, để Dung Khiêm trở về triều đình, quay lại làm quyền tướng sao?

Mình như vậy, Yên Lãm như vậy, thật là khiến chính y cũng cảm thấy ghê tởm nực cười.

Nhưng mà tối thiểu y cũng phải ngẩng đầu, nhìn ánh mắt Dung Khiêm, nói một tiếng xin lỗi. Dù vô tình hơn khắc bạc hơn bỉ ổi hơn tàn khốc hơn, y hiện tại chí ít nên có dũng khí đối mặt với chuyện mình đã làm, người mình thương tổn. Mà không phải lừa mình dối người bảo với mình, đây là nguyện vọng của chính Dung Khiêm.

Dung Khiêm bất giác bật cười: “Có lỗi với ta, vậy thì cho ta một phong hàm thật to là được. Ta nghĩ Hoàng thượng không đến mức quá bạc đãi ta chứ!”

Y càng nói cười tự nhiên, Yên Lãm càng thấy lòng khó chịu.

Y chầm chậm đứng dậy, trầm giọng nói: “Muộn rồi, nếu không trở về, cửa cung sẽ khóa mất.”

Cho dù cửa cung đã khóa, không phải y không vào được. Chỉ là không khỏi sẽ làm cho càng nhiều người biết được y xuất cung, trên triều đường khó tránh có chút phiền toái nhỏ mà thôi. Tuy là như thế, hai người vừa trùng phùng, y lại không khẩn cấp yêu cầu trường đàm thâu đêm, mà là đóng cửa chỉ nói không đến nửa canh giờ đã đứng dậy muốn đi, loại thái độ này khiến Dung Khiêm thậm chí thoảng sững sốt, rồi lập tức thoải mái.

Yên Lãm khúc mắc quá sâu, trước kia không gặp y, một lòng muốn gặp, không nhớ phải nghĩ chuyện khác, chỉ đầy lòng tư niệm chờ đợi thì thôi. Hiện giờ hai bên đột nhiên gặp lại, tất cả các vấn đề hiện thực chợt đè xuống trước mặt, bức bách y lại không thể không tiếp tục lựa chọn cô phụ, sự thật này khiến gánh nặng trong lòng y quá nặng, còn tiếp tục đối mặt với mình, sợ là phải có cảm giác như ngồi trên bàn chông thô.

Dung Khiêm thầm than trong lòng, cũng đứng lên: “Ta tiễn bệ hạ nhé.”

Yên Lãm lặng lẽ gật đầu, lại tự mình đi đến trước cửa, tự mình mở cửa cho mình rồi bước ra ngoài.

Dung Khiêm nhìn bộ dáng y như thể du hồn, chung quy trong lòng không nỡ, chậm bước theo sau, nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ quá tự chuốc khổ làm gì, ngài thật sự cảm thấy ngài đang phụ ta, mà không phải bảo toàn ta sao?”

Yên Lãm hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn y.

“Bệ hạ căn cơ đã chắc, chủ chính không lầm lỡ, triều cục yên ổn, ta trở lại triều đường, cố nhiên với quốc gia với bệ hạ đều vị tất là việc may, đối với chính ta, chẳng lẽ nhất định là chuyện tốt?”

Dung Khiêm thản nhiên cười nói: “Hách hách dương dương, chạm tay có thể b้อง, trước nay không phải đạo lâu dài. Quyết định hôm nay, với bệ hạ, với ta,

đều là vì mươi năm hai mươi năm sau, đều có thể khổ tâm quân thần không phụ.”

Dung Khiêm lời này trái lại rất có đạo lý, chỉ là lúc này, từ trong miệng y nói ra, lại khiến Yên Lãm lòng sinh thiện.

Chẳng qua, nghe đến cuối cùng, Yên Lãm đột nhiên động dung, ngẩng đầu nhìn gắt gao Dung Khiêm, nhất thời kinh ngạc đến mức hơi ngây ra: “Dung tướng, ngươi thật sự sẽ không đi nữa? Mươi năm hai mươi năm, ngươi cũng sẽ không đi?”

Nhin một thiểu niên Hoàng đế chủ chính lâu ngày, lòng dạ ngày một sâu, ngữ khí thê lương mê mang như thế, rõ ràng nghe thấy lời khen y cực vui mừng, lại vô thố chỉ còn kinh nghi, vẻ mặt vô trợ tựa như một hài tử, cho dù với tâm tính hờ hững của Dung Khiêm, trong lòng cũng bất giác âm thầm đau xót, cơ hồ nhịn không được phải như nhiều năm trước, chìa tay nhẹ nhàng ôm hài tử này một cái, nhẹ nhàng an ủi: “Đừng sợ, ta ở đây, ta sẽ mãi ở đây.”

Y không thể không định tâm thần, mới có thể miễn cưỡng khắc chế nỗi kích động của mình khoảnh khắc này, ngưng mắt nhìn Yên Lãm trưởng thành mà đứng, dung nhan tuấn vĩ, trong lòng vừa thấy hoan hỉ kiêu ngạo, lại thấy mờ mịt như đánh mất.

Ôi, hài tử y ôm trong lòng mà yêu thương bảo hộ này, chung quy đã trưởng thành.

Rõ ràng đây là điều bản thân y nhiều năm vất vả chờ đợi, vì sao lại cứ cảm thấy thoảng buồn bã như đã đánh mất điều gì đó.

Dung Khiêm lòng thoáng mê mang, chỉ là ngữ khí lại đã bắt tri bắt giác có tình cảm sâu sắc: “Bệ hạ, hơn hai năm, ta vẫn chưa từng thật sự rời xa ngài, về sau tự nhiên cũng thế, trừ phi là ngài không muốn thấy ta, không muốn ta chướng mắt nữa...”

Không đợi y nói xong, Yên Lãm đã vội nói: “Sẽ không! Vĩnh viễn sẽ không!” Dung Khiêm mỉm cười, ánh mắt nhu hòa dị thường: “Ta biết, sao ta có thể không hiểu bệ hạ kia chứ?”

Nhin Dung Khiêm ánh mắt như vậy, tươi cười như vậy, nghe y dùng ngữ khí như vậy mà nói lời tín nhiệm, trong lòng Yên Lãm nhất thời trầm vị hồn tạp, không biết hoan hỉ hay thê lương, là vui mừng hay là xấu hổ, y hơi mù mờ mà tiến lên một bước, cơ hồ vô ý thức đưa tay, có thể là muốn kéo tay Dung Khiêm như Dung Khiêm vừa rồi đã kéo mình, cũng có thể chỉ là muốn khẽ khàng chạm y một chút.

Song sau một khắc y lại lập tức tỉnh ngộ, tay khụng giữa chừng, rồi lại chậm chậm buông xuống, sau đó khẽ khàng nói: “Đêm nay... Dung tướng theo ta cùng vào cung được không?”

Dung Khiêm thật sự không dám cứ thế cùng y vào cung. Hài tử này tuy nói qua mấy năm, đã luyện đến càng ngày càng thông minh giỏi giang biết đại thể, nhưng không chừng còn như năm đó, ngẫu nhiên rúc vào sừng trâu rồi cố chấp. Lặng trì quá ngoài dự kiến năm đó, vẫn thật sự khiến y bị khổ không ít. Hiện tại thân phận mình còn chưa chiêu cáo thiên hạ, danh phận chưa định, vạn nhất y bỗng nhiên lại túm chặt, nhốt mình trong cung không cho ra, hiện tại mình tạm thời thật sự chẳng có bốn sự thoát vây.

“Bệ hạ, ta bên này sợ là có rất nhiều việc, phải giải thích thuyết minh tỉ mỉ với những người thân cận bên cạnh, bệ hạ bên kia sợ cũng có rất nhiều việc phải chuẩn bị?”

Vẻ mặt Yên Lãm hơi tối, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu, đi thẳng ra ngoài.

Dung Khiêm tiễn y ra, tận đến chỗ đại sảnh ở gian ngoài trà lâu. Sử Tịnh Viên và Phong Trường Thanh vốn chuẩn bị phải thức đêm thủ đền sáng, bỗng nhiên thấy Yên Lãm ra đây, vội vàng thi lễ. Chỉ là trên mặt đều không giấu được

vẻ ngạc nhiên đó.

Yên Lãm thản nhiên nói: “Hôm nay muộn quá rồi, đợi đến ngày mai, trẫm sẽ chiêu cáo thiên hạ việc Dung tướng vẫn ăn cữ tĩnh dưỡng về kinh, cung yến và đại khánh cũng sẽ lập tức chuẩn bị.” Nói rồi ánh mắt y bình tĩnh ngưng trên mặt Phong Trường Thanh: “Trường Thanh, trước đó ngươi dẫn người bảo hộ trà lâu này đàng hoàng, bảo đảm an nguy của Dung tướng.”

Phong Trường Thanh cúi đầu thi lễ: “Vâng!”

Đây nào phải là để Phong Trường Thanh bảo vệ y, rõ rệt là đang canh y. Rõ ràng Yên Lãm và y, sự tín nhiệm với bên kia đều có một chút giữ lại. Y không chịu thân phận không minh bạch lặng lẽ vào cung, Yên Lãm cũng không dám tin tưởng y nhất định sẽ không chạy. Nói đến thì Yên Lãm có nỗi đau bị bỏ năm đó, là chim sợ cành cong, có chút cõi kỵ như vậy là theo lý cần phải.

Hiện tại để Phong Trường Thanh giám sát, Dung Khiêm dám trốn, nợ mới nợ cũ tất nhiên là đồng thời tính với Phong Trường Thanh, nếu Dung Khiêm không đi, y cũng tuyệt không so đo tội khi quân của Phong Trường Thanh nữa.

Dung Khiêm vui vẻ trong lòng. Khoảng thời gian ngắn như vậy, dưới tâm trạng hỗn loạn như thế, Yên Lãm còn có thể có quyết định sáng suốt thế này. Trong lòng chỉ ủng hộ y, cao hứng vì y, nào còn để ý chút thủ đoạn phòng bị con con đó của Yên Lãm.

Yên Lãm hạ mệnh lệnh này, rốt cuộc hơi thấp thỏm, lén nhìn Dung Khiêm vẫn mỉm cười như cũ, không may có dáng vẻ khúc mắc, lúc này mới thoáng yên tâm. Cũng không nán lại nữa, tùy tiện nói thêm mấy câu rồi thật sự rời đi.

Dung Khiêm rất nể mặt mà tiễn thẳng ra cửa, nhìn đoàn người họ giục ngựa vòng qua góc đường, mới cùng Phong Trường Thanh về trà lâu.

Ôi, còn rất nhiều chuyện phải làm, đối khẩu cung với Phong Trường Thanh, vạn nhất tương lai Yên Lãm hỏi, cách nói của hai người đừng có nhầm lẫn gì là

quan trọng nhất. Với Thanh Cô cũng phải giải thích, rồi còn... sự kiện kia... bỗng dưng, Dung Khiêm cười lạnh một tiếng.

Yên Lãm cười là ngự mã được huấn luyện lâu, không cần nài ngựa điều khiển, tự nhiên nhận biết đường về. Trên ngựa, Yên Lãm im lặng buông dây cương, lặng lẽ nắm hai tay vào nhau.

Mới vừa nãy, người nọ nắm tay phải của y, kéo y ngồi xuống, kèm yêu thương và quan tâm, nhẹ nhàng vỗ tay trái của y. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, hơi ấm giữa mấy ngón tay người nọ lưu lại đã hóa thành băng hàn. Y không thể không gắng sức nắm hai tay, nỗ lực làm cho lòng bàn tay cọ xát nhau, tìm kiếm một chút sức nóng, để hồi ức sự ấm áp trong khoảnh khắc bị đầu ngón tay người nọ chạm đến.

Sử Tịnh Viên giục ngựa theo Yên Lãm quay về, nhìn thẩn sặc y mê mang buồn rầu, trong lòng rầu rĩ: “Thiếu gia nhanh như vậy đã về nhà, không trò chuyện với y thêm một lúc...” Yên Lãm khẽ lắc đầu, ngắt lời y: “Muộn quá rồi, nếu ta qua đêm bên ngoài, trong nhà sẽ có rất nhiều người kinh hoàng bất an.”

Sử Tịnh Viên khẽ nhíu mày: “Thiếu gia, ngài mọi sự cứ nghĩ quá nhiều, các phương diện đều chú ý đến quá chu đáo. Người sống, dù sao cũng nên tùy hứng một hai lần...”

Yên Lãm bỗng cười khe khẽ, chỉ là thanh âm thâm đạm, mang theo đau đớn bi thương: “Tịnh Viên... Ta cả đời này, chỉ tùy hứng một lần. Từ đó liền vạn kiếp bất phục, một đời xấu hổ không chịu nổi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 147 : Lò Lớn Trăn Trở

“Tịnh Viên, ta cả đời này, chỉ tùy hứng một lần. Từ đó liền vạn kiếp bất phục, một đời xấu hổ không chịu nổi.”

Một lần tùy hứng, một lần lăng trì.

Sử Tịnh Viên muốn an ủi y, nhưng mở miệng cũng gian nan: “Y đã trở về...”

“Nhưng không có nghĩa là sự tình chưa từng phát sinh.” Yên Lãm nhìn phía trước với đôi mắt mờ mịt: “Y vắng mặt, ta ngày ngày nhớ y, ngày ngày trông y, gặp y rồi, mới bỗng nhiên nhớ lại, ta có lỗi với y như thế. Ta kỳ thật không phải lo lắng qua đêm bên ngoài không ổn, ta chỉ là không biết làm sao đổi mặt với y, làm sao trò chuyện với y, làm sao cười với y, ta... ta chỉ biết, chuyện đã phát sinh, chính là đã phát sinh, bất kể làm gì nữa, bất kể hối hận như thế nào, hổ thẹn như thế nào nữa, đều không thể văn hồi, hết thảy đều không thể về lại ngày trước. Việc này với y có trách ta hay không, y phải chăng để bụng, hoàn toàn không liên quan, ta chỉ là...”

Y đưa tay, chỉ chỉ ngực mình: “Không lừa được chính mình, như thế mà thôi.”

Sử Tịnh Viên lặng thinh, chỉ là trong lòng khó chịu không thể nói nên lời.

Yên Lãm vẫn cảm thấy mình vô cùng vô cùng có lỗi với Dung Khiêm, nhưng từ góc độ của Sử Tịnh Viên mà nhìn, trừ mệnh lệnh lăng trì quá tàn nhẫn, những chuyện khác Yên Lãm đều chưa từng làm sai.

Chính biến cũng vậy, đoạt quyền cũng thế, vốn chính là bản thân Dung

Khiêm từng bước an bài. Khi đó Dung Khiêm cố ý chuyên quyền độc đoán, kiêu xa ngạo mạn, quyền thế át trời, làm bao nhiêu việc quân vương không thể dung. Y tự tìm đường chết như vậy, sau lại bị bắt bị ban chết, cũng thật sự không thể trách lén người Yên Lãm.

Yên Lãm cả đời này, chỉ nghe theo tâm ý của mình, tùy hứng một lần kia, chưa ban rượu độc cho y, mà là hạ lệnh lăng trì, từ đấy trọng đời vĩnh viễn không còn nụ cười.

Không như Phong Trường Thanh mấy trưởng bối biết chân tướng kia – cho dù họ trung tâm thế nào, cũng không khỏi âm thầm trách Yên Lãm quá mức vô tình. Thế nhưng, Sử Tịnh Viên lại là người từ nhỏ đã cùng Yên Lãm lớn lên, Yên Lãm làm sao từng bước đi đến một bước ấy. Những thống khổ tuyệt vọng, tất cả từng có đó, y đều nhìn rõ trong mắt.

Những Đại tướng quân, đại nho, đại hiền thần đó, cả ngày chỉ biết vì tiểu Hoàng đế trưởng thành mà cao hứng, vì một thế hệ danh quân tương lai mà vui mừng. Họ có từng coi Yên Lãm là một con người? Một người cũng sống động có máu có thịt. Một hài tử không cha không mẹ, bị người mình thân cận nhất, tín nhiệm nhất, ngưỡng mộ nhất, khâm phục nhất vứt bỏ là mùi vị gì, rõ ràng trong lòng coi y như phụ như mẫu như sư như huynh, rõ ràng cho rằng, dù bị thiên hạ vứt bỏ, người nọ cũng nhất định còn ở bên. Rõ ràng cảm thấy, cho dù trời sập, người nọ cũng sẽ mỉm cười bảo hộ mình. Sau đó, chỉ trong nháy mắt, tất cả ôn nhu hóa hàn băng. Nhìn người chí thân chí ái này, hờ hững mà đi, lạnh lùng đối đãi, lần lượt nỗ lực vẫn hồi, lại lần lượt thất vọng mà về, lần lượt cố gắng tới gần, sau đó lần lượt bị vô tình đẩy ra. Hết thấy hết thấy, rốt cuộc có bao nhiêu đau bao nhiêu thương, ai sẽ minh bạch? Ai sẽ để ý?

Phong Trường Thanh không nhìn thấy hài tử một mình khóc nước nở trong góc hoàng cung tối tăm, Dung Khiêm cũng không nhìn thấy hài tử kia đôi mắt đỏ hoe, kéo hảo bằng hữu hỏi từng tiếng: “Ta đã làm sai gì?”

Thế nhân chỉ nhìn thấy minh quân mang đến thái bình cho họ, họ sẽ không

biết, rất nhiều năm trước, hài tử nọ sau một lần cuối cùng vươn tay muốn giữ lại một chút ôn tình trong ký ức kia, lại một lần cuối cùng bị hờ hững cự tuyệt, từng lặng lẽ trốn trong khu rừng nho nhỏ hẻo lánh nhất hoàng cung, cầm đao liều mạng chém cây như hổ điên. Chém mãi đến khi hổ khẩu hai tay chấn nứt, máu tươi tuôn rơi, y vẫn không biết đau, không biết thương, không biết dừng tay.

Băng hữu liều mạng cũng không kéo được y, ngày hôm đó để vương non nớt kia cứ chém mãi đến khi kiệt sức rã rời, rốt cuộc không cầm được chuôi đao nữa, xụi lơ trên người băng hữu, hai mắt thất thần, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại mà thì thào từng tiếng: “Ta phải giết hắn, ta phải giết hắn...”

Y nói như vậy suốt, cứ nói suốt, cho đến cuối cùng ngất đi, vẫn đang lẩm bẩm nói mớ. Chỉ là khóe mắt, nước mắt im lặng rơi xuống, lăn vào mồ hôi, nháy mắt đã không dấu tích.

Y chỉ là một hài tử bị người chí thân vứt bỏ, kiên cường mà cố chấp, kiêu ngạo bức bách mình cường đại lên, trước cái người đã vứt bỏ mình kia, vứt bỏ y trước một bước. Y chỉ là một hài tử cố chấp mà khó chịu, nỗ lực học tập hết thảy, chỉ để có một ngày, ai đó sẽ không nhẹ nhàng bêng quơ đẩy y ra nữa, mà phải nghiêm túc nhìn thẳng y.

Y còn là một đại hài tử, lại phải khổ tâm cô nghệ, nơi chốn mưu tính, vì hoàng quyền, vì thiên hạ, chuẩn bị một trường chính biến kinh thiên.

Nhưng hóa ra gian thần kỳ thật là trung thần, hóa ra tất cả những hành vi ngõ nghịch, đều là một trái tim thành khẩn. Chỉ là, không nhìn thấu tâm này, có thể trách Yên Lãm sao? Không đoán ra cục này, có thể trách Yên Lãm sao? Đối mặt với một quyền thần các loại dấu hiệu đều tỏ rõ khẳng định phải phản, để vương có trách nhiệm có đàm lược nào, sẽ không phấn thân một trận được ăn cả ngã về không?

Nếu năm đó y không hạ lệnh lăng trì, mà chỉ âm thầm xử tử... Vậy thì Yên Lãm y lại có sai gì.

Mà ngay cả một tiếng “lăng trì” năm đó, đâu phải đơn thuần là muốn hành hạ đến chết một kẻ thù.

Y chỉ muốn Dung Khiêm đừng vân đạm phong khinh như vậy nữa, y chỉ muốn bức bách Dung Khiêm bởi vì y, biểu lộ dù chỉ một chút xíu để ý và động dung.

Y cả đời này, chẳng qua tùy hứng một lần như vậy, từ đó vạn kiếp bất phục!

Không cần người khác chỉ trích nhiều hơn, y đã đem tâm mình, vĩnh viễn vĩnh viễn đặt trên lò lửa mà nướng, trong nồi chảo mà nung nấu.

Năm đó, là y không muốn bỏ qua cho Dung Khiêm, mà nay, là y không chịu bỏ qua cho chính y. Kỳ thật, âm sai dương thác, họa phúc khó nói. Nếu mệnh lệnh năm đó y hạ không phải lăng trì, mà thực sự là ban một chén rượu độc, một đoạn bạch lăng, có lẽ y vĩnh viễn không biết được chân tướng năm đó, nhưng mà... cũng sẽ không còn trùng phùng như hôm nay đây, không còn một cơ hội bồi cứu thế này nữa.

Song Sứ Tịnh Viên không có lời nào để khuyên, cũng vô lực khuyên được. Lời này, y không thể nói. Bởi vì y biết, Yên Lãm... sẽ tuyệt đối không nghe. Y chỉ trầm mặc đi theo bên cạnh Yên Lãm, trầm mặc cùng quân chủ của y, đi qua mảnh đất phồn hoa nhất Yên quốc này, đi qua kinh thành Yên Lãm vẫn cố gắng bảo hộ này, đi đến hoàng cung xa xa.

Giữa cảnh chiều hôm, cung cấm hùng vĩ, như một con cự thú lạnh lẽo, im lặng chờ đợi tế phẩm của nó.

Hoàng cung, quốc gia, vương quyền, bách tính, hết thảy hết thảy, quan miện đường hoàng, cao cao tại thượng.

Sứ Tịnh Viên biết, tất cả khoái lạc, tất cả tự do, tất cả hạnh phúc của Yên Lãm, cuối cùng đều chỉ có thể im lặng chôn vùi sâu trong cự thú này.

Sự tình Dung Khiêm dặn dò, Phong Trường Thanh làm đương nhiên là rất tận tâm. Thanh Cô cũng không thêm phiền toái cho y. Nàng ẩn ẩn biết đã xảy ra một đại sự khó lường, vì thế chỉ xử lý tốt các tạp vật, sau khi xác nhận Dung Khiêm không cần phân tâm vì chút việc vớ vẩn này, liền về phòng mình, an tâm chờ đợi sự tình qua đi, lúc Dung đại ca rảnh, lại nói rõ với nàng sau.

Thanh Cô dàn xếp xong, Phong Trường Thanh lại tiễn Sử Tịnh Viên và Yên Lãm, lúc này mới có thời gian, sa sầm mặt, lấy ra uy nghiêm tổng thống lĩnh đai nội thị vệ của mình, nghiêm lệnh những thị vệ đó, không cho bất cứ ai ghi hận rồi đi làm khó Thanh Cô. Đối mặt với thương ty trực tiếp, ngăn ấy thị vệ ở đây tự nhiên chẳng ai dám hó hé tiếng nào, chỉ im lặng lĩnh mệnh.

Sau khi giao xong, hắn liền cùng Dung Khiêm trở về phòng trước. Dung Khiêm cũng không nóng lòng đổi khẩu cung với hắn, chỉ hỏi hắn Yên Lãm rốt cuộc là may mắn thế nào, chạy tới chạm mặt với y.

Phong Trường Thanh tuy chưa từng mắt thấy cả sự kiện nhưng từ lúc Yên Lãm và Dung Khiêm mật đàm, sớm đã câu thông với Sử Tịnh Viên, tất nhiên là lập tức nói lại một lần sự tình một cách ngắn gọn nhanh chóng.

Dung Khiêm thẫn sắc bất động, nghe hắn nói hết cả sự kiện, mới nhàn nhạt hỏi: “Thế người gây rối có tìm được?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 148 : Rắp Tâm Ở Đâu

Dung Khiêm hỏi người gây rối, Phong Trường Thanh nhíu mày.

Họ sớm phân ra một đội nhân thủ đi bắt người gây rối, sai dịch trong nhà môn cũng đều đã điều động, thậm chí Phong Trường Thanh còn dùng ấn tín của mình, phái người mời trú quân trong kinh phổi hợp lùng tìm, lẽ ra nhân thủ như vậy, hiệu suất như vậy, rất nhanh chóng có thể trói người đến, nhưng cỗ tình đến tận bây giờ vẫn không có tin tức.

Dung Khiêm lắc đầu: “Không bắt được đâu, cho mọi người tan hết đi.”

Thần sắc Phong Trường Thanh hơi chấn động: “Dung tướng...”

Dung Khiêm bình tĩnh nói: “Sự nếu quá kỳ tất có quỷ. Người giang hồ tuy hiểu dũng ham đấu, nhưng cũng sẽ không gây rối ở kinh thành một cách kiêu ngạo như thế. Hơn nữa may mắn thế nào, đánh ngay con đường bệ hạ đi qua, rồi dẫn bệ hạ một mạch đến thẳng chỗ ta, lại đập tan phòng ta. Hai người kia vô nghê rất tốt, lại không ai có thể nhận ra sự thừa lai lịch, ngăn ấy người ở đây, trừ hai người này thân thủ không tồi, thân hình cao lớn thì không thể nói thêm điều gì khác nữa. Như thế xem ra, rất có thể họ căn bản không phải dùng tướng mạo săn có đi gây sự, chỉ cần lực chú ý của mọi người tập trung trên người ta và bệ hạ, họ lập tức có thể độn thân mà đi. Có lẽ sớm có người âm thầm tiếp ứng họ, lập tức giúp họ thay đồ cải trang, thử hỏi chúng ta lại đi nơi nào tìm kiếm nữa.”

Y ở đây ngữ khí tuy rằng cực bình thản, Phong Trường Thanh lại nghe mà vẻ mặt nghiêm nghị. Hắn khẩn trương nhất không phải có người âm thầm giở trò, để Yên Lãm và Dung Khiêm gặp lại, mà là... có người có thể tra biết hành tung của Yên Lãm.

Nếu lần này, họ không phải âm thầm dẫn đường khống chế, mà là ám sát...

Như đã nhìn ra tâm tư của hắn, Dung Khiêm hờ hững nói: “Trường Thanh, ngươi yên tâm. Chỉ cần có tâm, có thời gian, có đủ nhân thủ, thời gian dài phái người chú ý động tĩnh ra vào trong cung, tiến tới phỏng đoán hành tung của Hoàng đế, không phải không thể làm được. Nhưng với trước mắt bệ hạ xuất hành bảo vệ kỹ càng, trừ phi có đại đội cao thủ, đồng thời ôm tín niệm một đi không về toàn lực ra tay tập kích ám sát, nếu không tuyệt đối không thể đắc thủ.”

Dung Khiêm hơi cười khẩy: “Đến trước mắt, thiên hạ các quốc, vẫn chưa một ai có thể cản ngăn ấy lực lượng mạnh như thế tại đường đường kinh thành Yên quốc, tôi đa cũng là ngầm làm chút việc quỷ vực mà thôi.”

Phong Trường Thanh thoáng giãn lòng, song rốt cuộc vẻ mặt vẫn âm trầm: “Vô luận thế nào, kinh thành cũng phải quét một lần.”

Dung Khiêm thản nhiên gật đầu, nhân cái có lần này, do quan phủ ra mặt, giống trống khua chiêng, thanh tra chỉnh đốn, dẹp thám tử các quốc một lần đàng hoàng, thuận tiện mạnh mẽ đàm áp những lực lượng giang hồ không an phận đó một chút, đây cũng coi như là chuyện tốt.

Lúc này y mới tự tay rót cho mình một chén trà, tùy ý nhìn thoáng qua chỗ bình phong, thoái mái nói: “Lăn ra đây cho ta.”

Phong Trường Thanh đứng phắt dậy, tay đè chuôi đao, tạo thế chờ phát.

“Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm. Ta ra đây.” Sau một tràng kêu to, có người cư nhiên thực sự từ phía sau bình phong lăn ra.

Chỉ là người nọ hai tay ôm đầu, lăn một vòng trên không, thuận theo tứ chi mở ra, nhẹ nhàng hạ xuống đất, cung kính thi lễ với Dung Khiêm: “Dung tướng, ngài bảo ta lăn, ta liền không dám đi...”

Nhìn vẻ mặt tươi cười nịnh nọt đó của hắn, Dung Khiêm liền cảm thấy gai

mắt: “Hiện tại lại biết nghe lời. Vừa nãy lúc gặp nạn, sao ngươi chạy còn nhanh hơn ai hết?”

An Vô Kỵ vẻ mặt tươi cười: “Không phải ta muốn lặng lẽ trốn ra, âm thầm tiếp ứng Dung tướng đây sao? Nếu ta thật muốn chạy thì làm sao lập tức đến trà lâu? Ta chỉ là sợ Hoàng thượng gặp Dung tướng, có thể sẽ lập tức bao vây trà lâu, muốn cùng Dung tướng trộm thông một tin tức nói một lời cũng không dễ, cho nên trốn vào đây trước một bước.”

Tuy là hắn tận tâm lấy lòng, làm Dung Khiêm nguôi giận, phân tâm ý này lại cũng không giả. Bất quá hắn có thể cợt nhả như vậy, chủ yếu nhất vẫn là bởi vì vừa nãy hắn đã trốn ở đây, cho nên nghe trộm được Dung Khiêm nói chuyện với Yên Lãm, biết Dung Khiêm cho dù bức hắn, rốt cuộc vẫn ở trước mặt Yên Lãm yểm hộ cho hắn và Phong Trường Thanh, đoán khả năng tương lai thu sau tính sổ không lớn, bởi vậy trong lòng lập tức thoái mái, chẳng phải sợ nữa.

Dung Khiêm cũng lười nhìn hắn, chỉ hỏi nhàn nhạt: “Chuyện giả tương thân, là bản thân ngươi nghĩ đến trước hết sao?”

Ý cười trên mặt tắt sạch, An Vô Kỵ trầm mặc một chút mới nói: “Ta mấy tháng này vẫn giao hảo với Âm Âm cô nương đầu bài của Bách Hoa lâu, ngày đó bị Thanh cô nương đuổi gấp quá, trong lòng buồn bức, đi Bách Hoa lâu uống rượu giải sầu, nàng hỏi ta vì sao phiền não, ta nói là có một hảo hữu thế giao không chịu cưới vợ, nhưng phụ mẫu huynh đệ y lại cứ thúc giục ta giúp y tìm một lương phối, do là trưởng bối nhờ, không thể không dung tâm làm, rồi lại biết rõ hảo hữu cố chấp, cho nên trái phải đều khó xử. Lúc ấy Âm Âm thuận miệng nói, đã như vậy sao không tùy tiện làm một cuộc tương thân giả, chứng minh mình đã xuất lực, báo cáo kết quả với trưởng bối nơi đó là được. Lúc ấy nàng nói cực kỳ tùy ý, về sau cũng không nhắc lại, ta lại để tâm, sau khi quay về hỏi ý kiến ngài, liền quyết định làm như vậy. Chỉ là nữ tử tài mạo song toàn khó tìm, dù là có, sợ cũng chẳng mấy người chịu nhận việc giả tương thân này, cho nên cuối cùng ta vẫn cầu Âm Âm.”

“Như vậy, thời gian địa điểm tương thân hôm nay, lại là do ai định?”

Vẻ mặt An Vô Kỵ dần dần hơi cổ quái: “Mấy ngày nay trên mặt ta vẫn có thương tích, không tiện ra xử lý việc này, Âm Âm lại vừa vặn gặp một khách thương vùng khác ra tay cực hào phong, cả ngày làm bạn, cũng không rảnh rỗi. Ân khách kia đã mua một tòa biệt trang tại kinh thành, đón Âm Âm đến ở, rất nhiều ngày chưa xa nhau, ta nơi này dù gấp hơn cũng không có biện pháp. Chỉ là hôm nay bỗng nhiên nhận được thư Âm Âm phái nha đầu bên cạnh đưa tới, nói là ân khách kia rời nhà đi thăm bạn, nghe nói phải đến tối mới về được, chính là thời cơ tốt để tương thân, cho nên ta mới đến tìm các người. Địa điểm chính là biệt trang người nọ mua, tôi tớ trong trang là bản địa lâm thời mướn, không phải thân tín của khách thương vùng khác kia, Âm Âm nói đã dùng tiền đút lót hết rồi, nhất định sẽ giúp giữ bí mật, mới có lần này.”

Chuyện tới hiện giờ, không cần Dung Khiêm nhắc, An Vô Kỵ và Phong Trường Thanh cũng đều hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Chỉ sợ là có người vừa phát hiện Yên Lãm xuất cung thì lập tức để Âm Âm thông tri An Vô Kỵ sắp xếp việc tương thân, sau đó lại phái người dẫn Yên Lãm một mạch đến dưới lầu Dung Khiêm, hai bên gặp lại.

Phong Trường Thanh cố nhiên mặt đầy giận dữ, vẻ mặt An Vô Kỵ lại cực khó coi.

Bản thân hắn chính là đầu lĩnh mật thám, nếu mỹ nữ mình kết giao lâu ngày lại là mật thám ám điệp của người khác, ngầm ôm tâm cơ mưu đồ đến bên cạnh, mà hắn lại không hề phát hiện, thế thì thật sự quá thất trách, quá mất mặt!

“Vô Kỵ, ngươi cũng không cần quá ảo não. Kinh nghiệm năng lực của ngươi ta tin được, nếu Âm Âm kia thật sự là mật điệp mật thám của người khác, không thể nào giấu nổi ngươi lâu như vậy. Chẳng qua, nàng ta là người trong phong trần, thân cận không chỉ mình ngươi, chỉ cần giá hài lòng, bảo nàng hờ hững

nhắc ngươi một câu, dựa theo an bài đến tương thân, cũng không phải việc khó. Ta thấy kẻ gọi là khách thương vùng khác, ân khách ra tay hào phόng kia, lại cực khả nghi.” Dung Khiêm chưa dứt lời, Phong Trường Thanh đã đứng dậy nói: “Ta phái người đi tra căn nguyên của hắn rồi bắt đến.”

Dung Khiêm thở dài lắc đầu: “Người chủ sự đã an bài việc như vậy, sẽ không coi thường chúng ta. Việc này vừa xong, khách thương kia sợ là sớm thay hình đổi dạng, che giấu thân phận, trốn đến chân trời. Về phần thân phận khách thương vùng khác kia của hắn, sợ là vốn đã có quý, chỉ cần hắn chịu từ bỏ tài phú sinh ý của thân phận cũ, một lòng trốn đi, sợ thật sự không dễ tìm người.”

An Vô Ky chần chờ một chút mới nói: “Dung tướng, ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng chẳng nghĩ rõ, đám người này phí công phu lớn chừng ấy, hy sinh một tòa trang viên kinh thành giá trị không thấp, còn có sinh ý tài phú cùng thân phận không dễ dàng gì mới xây dựng được của khách thương kia, chỉ vì làm cho Hoàng thượng và Dung tướng ngài gặp nhau dưới tình huống thế này? Đây rốt cuộc có rắp tâm gì?”

Phong Trường Thanh cũng nhíu chặt chân mày, đίch xác, để Hoàng đế và Dung Khiêm gặp nhau, với những người này có lợi ích gì đâu? Huống chi, nếu chỉ đơn thuần muốn để họ gặp nhau, tìm một cơ hội dẫn Hoàng đế đến trà lâu lại gây rối không phải rất đơn giản sao, cần gì phải cố sức làm ra vở tuồng tương thân? Họ làm như vậy, rốt cuộc là vì điều gì?

Mắt thấy An Vô Ky và Phong Trường Thanh cùng suy xét các loại khả năng với vẻ mặt thăm trá, Dung Khiêm âm thầm thở dài.

Có rắp tâm gì?

Là vì điều gì?

Ôi, nói trăng ra, chỉ sợ thuần túy là ai đó no quá nghiến răng thôi.

Phương! Hồ! Ly! Lần này, thù của chúng ta kết lớn rồi!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 149 : Thịt Người Tay Ngắn

“Ôi, lần này thù cùng Tiểu Dung đã kết lớn rồi.”

Phương Khinh Trần thoảng buồn bực, một tay chống cằm, cảm xúc tụt hẵn mà thì thào tự nói.

“Ôi, tôi đã mong đợi lâu như vậy, lại chẳng hề phấn khích, chẳng hề kích thích chút nào. Yên Lãm báo nhỏ kia, tận mắt chứng kiến Tiểu Dung tương thân với người khác! Tân mắt nhìn một đại mỹ nhân tuyệt sắc như vậy bám dính trong lòng Tiểu Dung! Thế mà chẳng có một chút đáng vẻ ghen ghét phẫn nộ bị kích thích.” Trò Trương Mẫn Hân cũng tụt hứng tột cùng.

“Bình thường mà nói, không phải y nê nổi giận như cuồng, xông đến một phen kéo nữ phổi vô danh ném văng, sau đó bắt Tiểu Dung nhà chúng ta đi, nhốt lại, vừa OO lại OO người ta, vừa ủy khuất hô to như thể mình bị S, tại sao ngươi tình nguyện cùng loại nữ nhân này tương thân cũng không thèm đến gặp ta?”

Ngữ khí của cô nàng phải nói là bi thống: “Vậy mà đến nước này rồi, hai người kia còn cân nhắc quyền lực, cân bằng, vị trí, lập trường nọ kia. Ôi niên hạ tôi chờ mong... Ôi nguyên thị kết cục tôi hy vọng... Sao có thể biến thành bình bình đạm đạm, vô thú vô vị như vậy chứ?”

Trương Mẫn Hân bi ai tổng kết một câu: “Hiện thực thành thế này, thật là chẳng có ý nghĩa.”

Phương Khinh Trần rùng mình: “Ê ê, hủ nữ, đừng tưởng rằng để vương bá chủ thiên hạ, toàn là mấy tên ngu ngốc trong mớ tiểu thuyết nhảm chán đó của cô, hở chút là *** trùng lên não, vì yêu sinh hận, vì yêu mà ngược.”

“Đúng vậy, tôi xem như đã nhìn rõ.”

Trương Mẫn Hân hừ một tiếng: “Trong hiện thực căn bản không có lăng mạn đáng nói. Trừ Phương Khinh Trần cậu, trên thế giới chẵng còn tìm ra tên quỷ hẹp hòi thứ hai sẽ vì yêu sinh hận, ngược tình nhân cũ đến sống không băng chết.”

Trương Mẫn Hân thở ơ thọc dao vào ngực người, Phương Khinh Trần hai tay ngửa ngáy, thật hận không thể lập tức bay về Tiểu Lâu, trực tiếp bóp chết nữ nhân đáng ghét này cho xong.

Lần này y đắc tội Dung Khiêm lợi hại như vậy, kỳ thật trong tối toàn là Trương Mẫn Hân hắc thủ này thúc đẩy.

Phương Khinh Trần mặc dù cũng khá quan tâm với chuyện của bạn học, nhưng tối đa là dùng mồm mép như lần trước, tìm cơ hội kích thích Dung Khiêm một chút, làm kiên định quyết tâm đi gặp Yên Lãm của Dung Khiêm thế thôi. Đây đã là đường biên của y rồi.

Tùy tiện ra tay, an bài cho Dung Khiêm phải gặp lại Yên Lãm như vậy, đã là cõi tình can thiệp sự tự do, tôn nghiêm và lựa chọn của băng hữu. Bình thường mà nói, Phương Khinh Trần tuyệt đối không nhảm chán như vậy. Loại chuyện này, y sẽ tuyệt đối không làm.

Nói trắng ra, chuyện này, bất quá là một điều kiện trao đổi nho nhỏ với Trương Mẫn Hân.

Ngày đó Phương Khinh Trần từng đề cập với Trương Mẫn Hân, muốn mở hội cùng tất cả người trong Tiểu Lâu đang ở nhân thế, Trương Mẫn Hân một mực kéo dài, sau đó Phong Kính Tiết cũng nói một lần, lại rất nhanh chóng an bài thay y.

Chuyện cùng kiểu, Trương Mẫn Hân có lý do gì, hậu Phong Kính Tiết mà bạc Phương Khinh Trần như thế? Mời họp mặt bạn học, tập hợp mở hội quy mô lớn như vậy, tuy nói Tiểu Lâu không hề có văn bản cấm rõ ràng, xét cho cùng

thanh thế quá lớn, phải cân nhắc ảnh hưởng, cùng với ghi chép tốt nghiệp về sau một chút.

Trương Mẫn Hân không chịu thay Phương Khinh Trần liên lạc, là bình thường. Nhưng cũng bình thường như thế, cô không nên liên lạc thay Phong Kính Tiết.

Phương Khinh Trần đã biết, loại chuyện này, Trương Mẫn Hân sẽ không dễ dàng nhả ra, vì thế sau khi Phong Kính Tiết tìm tới y, hai người trò chuyện riêng, Phương Khinh Trần biết rõ tình huống của Phong Kính Tiết, liền lặng lẽ gạt mọi người, lén đàm phán vài lần với Trương Mẫn Hân.

Kỳ thật nói đến thì bản thân y sớm đã chẳng còn để ý chuyện mọi người cùng họp nữa rồi. Dù sao lúc trước bỗng nhiên có ý nghĩ này, chỉ là nhất thời buồn bã yếu đuối mà thôi. Y cũng không hề trông mong dân chủ gì đó, hạn chế quân quyền gì đó, thứ mà bản thân y chỉ tùy tiện nghĩ này, thật có thể nhận được cộng minh và ủng hộ gì.

Nhưng mà, y không cần, Phong Kính Tiết lại rất cần.

Lúc ấy Phong Kính Tiết đã cứu gia đình Lư Đông Ly, còn đang trốn tránh sự lùng tìm của Triệu vương, lực lượng Phong Kính Tiết nắm giữ không đủ để chính diện đối kháng triều đình, y bức thiết cần đàm học trò các quốc, dành cho y chút trợ giúp nhỏ.

Phương Khinh Trần vẫn rất ghen tị, nhưng cũng đặc biệt có hảo cảm với tình cảm và sự tín nhiệm giữa Phong Kính Tiết với Lư Đông Ly. Năm đó Phong Kính Tiết muốn quay về nhân gian tìm kiếm Lư Đông Ly, cũng chỉ có mình Phương Khinh Trần ủng hộ. Trong lòng y vẫn rất nguyện ý trợ giúp Phong Kính Tiết.

Y tìm Trương Mẫn Hân xin giúp đỡ, mà Trương Mẫn Hân cuối cùng minh xác tỏ thái độ là, nếu muốn để cô bị thêm nguy hiểm ghi chép không tốt, không phải là không thể, nhưng dù sao cũng phải cho cô coi chút kích thích, thú vị, làm cho đồng nhân nữ nhiệt huyết sôi trào xem như bồi thường chứ?

Mà làm đồng nhân nữ, cô cảm thấy hứng thú nhất còn có thể có chuyện gì đây?

Phong Kính Tiết tên kia vẫn khá “chính trực”. Yêu cầu này của Trương Mẫn Hân, cũng chỉ nói ra với Phương Khinh Trần hổ ly hắc tâm này.

Song cô cũng biết, trông chờ bản thân Phương Khinh Trần vì thỏa mãn cô mà đi chuyên môn phát triển chút cảm tình đặc biệt gì đó với Sở Nhược Hồng hoặc Tân Húc Phi, là tuyệt đối không khả thi. Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly? Hai người họ đã gặp mặt, hơn nữa cũng không hề phát sinh bao nhiêu sự kiện kích tình làm Trương Mẫn Hân chờ mong. A Hán đến nay còn đang ngủ say, càng không có cửa. Những học trò còn trên đời khác và người bên cạnh cũng đều khuyết thiếu “hữu ái”, cuối cùng cho Trương Mẫn Hân còn ôm hy vọng, đương nhiên chính là Dung Khiêm hiện tại chưa gặp Yên Lãm.

Càng là chuyện không phát sinh, càng khiến người ta có đủ loại tưởng tượng, đủ loại chờ mong, bản thân Trương Mẫn Hân đã âm thầm làm đủ các kiểu liên tưởng, có thể khiến nữ đồng nhân phun trào máu mũi.

Đối với chấp niệm cổ quái của Trương Mẫn Hân, Phương Khinh Trần trước nay vẫn không thể lý giải, nhưng ít ra đã dần dần thành quen. Về phần Yên Lãm, từ góc độ của Phương Khinh Trần mà nhìn, đương nhiên là thuộc loại người xui xẻo đáng kiếp, buồn bức đáng kiếp, càng sớm gặp Tiểu Dung, càng khiến y tự ngược hối hận nhiều hơn, bản thân lại càng thống khoái hơn kia.

Đây tiêu kia trưởng, y chỉ do dự trong khoảng thời gian rất ngắn, liền đáp ứng điều kiện trao đổi này của Trương Mẫn Hân.

Bất quá, y rõ cuộc không như Trương Mẫn Hân hoàn toàn chỉ sợ thiên hạ không loạn, phương án thực thi cuối cùng quyết định, vẫn là y và Trương Mẫn Hân sau khi tranh luận vô số lần, mới xem như miễn cưỡng làm cho Trương Mẫn Hân vừa lòng.

Trên thực tế, dự định của Trương Mẫn Hân lúc ban đầu, cũng là để Yên Lãm

nhin thấy Dung Khiêm cực thân mật với nữ tử khác. Bất quá sau khi y đã chịu kích thích nặng nề, cô còn muốn phái người tập kích dữ dội, trí Yên Lãm vào hiểm địa nữa. Mà Dung Khiêm mất hết võ công, vì cứu Yên Lãm, tất nhiên cũng sẽ sa mình vào nguy cục. Vừa bị thương bị nạn, còn vừa một lòng thương Yên Lãm, Yên Lãm phát giác Dung Khiêm mất đi võ công, lòng đau như giảo, còn phải mắt thấy Dung Khiêm vì mình mà gấp nạn. Đến lúc đó hai người khẳng định phải vừa chảy máu, vừa chỉ lo nhìn đối phương mà kêu gào:

Ngươi cứ mặc kệ ta, đi mau!

Ta sẽ không bỏ ngươi lại, chúng ta cùng chết!

Loại sự tình này, vừa nghĩ tới là đủ cẩu huyết, đủ chấn động, đủ lăng mạn, đủ tốt đẹp...

Đáng tiếc, Trương Mẫn Hân nghĩ ngắt ngây vô cùng, Phương Khinh Trần nghe buồn nôn vô hạn.

Trương Mẫn Hân chỉ lo tự mình thống khoái, hoàn toàn không quan tâm việc này làm khó khăn cỡ nào. Cách làm như cô, đâm thủ hạ y an bài ra mặt, khẳng định là một đi không về. Phương Khinh Trần nào phải loại người vì trò đùa ác nhất thời mà để thủ hạ chết một cách uổng phí đó.

Huống chi, Dung Khiêm dễ hâm hại như vậy sao?

Tiểu Dung rộng rãi, Tiểu Dung dễ nói chuyện, nhưng không có nghĩa là dễ ức hiếp. Yên Lãm là nghịch lân của y, mọi chuyện, một khi nguy hiểm cho sự an toàn của Yên Lãm, vị này khẳng định ghi hận tận xương. Người bình thường càng khoan dung, một khi chân chính sinh hận, thủ đoạn trả thù cuối cùng khẳng định càng khủng bố vô cùng.

Phương Khinh Trần cũng không muốn để tất cả nhân thủ của mình ở Yên quốc, toàn bộ trở thành vật hi sinh dưới sự phẫn nộ của Dung Khiêm, càng không muốn mình về sau cả đời chẳng còn ngày yên bình. Cho nên, y kiên định

tranh luận đàm phán với Trương Mẫn Hân, chẳng dễ dàng gì mới dùng phương án này để Trương Mẫn Hân lui bước.

Sau khi Trương Mẫn Hân theo ước định an bài mọi người mở họp, Phương Khinh Trần cũng truyền mật lệnh, bảo nhân thủ Yên kinh chuẩn bị trò đùa ác kỳ thật hoàn toàn không có lợi cho bản thân y, thuần là vì nữ nhân hưng thú ác nào đó mà gây ra.

Nhưng cứ như vậy, thù của y với Tiểu Dung, coi như đã kết lớn.

Trong bụng Phương Khinh Trần vì chuyện này cũng phải buồn bức nhiều ngày, mà tin tức Yên quốc quyền tướng Dung Khiêm ngoài mặt là tinh dưỡng kỳ thật là mất tích kia quay lại Yên kinh, Yên vương chiêu cáo thiên hạ, toàn quốc đại khánh, dãng trọng thần đích thân nghênh Dung Khiêm vào cung, đại khai cung yến, nháy mắt đã truyền khắp thiên hạ.

Yên quốc Tể tướng năm đó, bởi vì thân mắc trọng bệnh, kéo dài không khỏi, vẫn vô lực lý chính. Mà hiện giờ y thân có tàn tật, không tiện đứng giữa triều đường, cho nên đã dốc sức từ chức Tể tướng. Yên Lãm đã phong y tước vị nhất đẳng hộ quốc công, lấy vùng đất Giang Nam phú thứ nhất làm đất phong, đổi tướng phủ thành quốc công phủ, lại thêm tôn hàm Thái sư cho Dung Khiêm, ngoài ra vàng bạc ngọc bạch, linh dược trân bảo, tặng phẩm các kiểu nhiều không đếm hết, chuỗi hành động liên tiếp này không khỏi dẫn đến các quốc rất nhiều người chú mục nghị luận.

Chức Thái sư vốn đã cực tôn quý, triều đình luôn chuyên dùng để phong cho cựu thần dốc sức vì quốc gia nhiều năm, công lao cực lớn. Tuy là hư chức, lại không có người nào dám coi thường, huống chi mỗi người đều biết, Yên Lãm lấy lẽ để sự tôn Dung Khiêm, hiện tại hoàng hậu lại mang thai, nếu sinh hạ hoàng tử, thế trước phong hào Thái sư của Dung Khiêm, khẳng định phải thêm hai chữ Thái tử nữa, mặc kệ có phải làm việc hay không, trên danh nghĩa, y đều sẽ là Thái tử sư.

Làm đế vương sư, nói đến thì đây cũng là vị trí và tôn vinh tối cao mà sĩ tử văn nhân có thể đạt tới. Hơn nữa Dung Khiêm không phải ông già còng lưng, trên thực tế y đang tuổi trẻ trung khỏe mạnh. Nếu có thể tận tâm làm Thái tử sư, chờ tương lai khi Thái tử kế vị ngôi vua, lực ảnh hưởng gián tiếp của y với chính cục Yên quốc, càng sẽ kéo dài không suy.

Mà tước vị quốc công thì càng khiến người kinh thán.

Các quốc chuyện quân chủ lấy tước vị thưởng công thǎn rất nhiều, nhưng “công” vị lại chưa bao giờ chịu tùy tiện cho. Dù những danh tướng làm tướng mấy chục năm, cùng giải quyết triều chính, cuối cùng có thể trọng vẹn trước sau, vinh quang mà lui đó, bình thường cũng chỉ được hầu tước nhị tam đẳng. Năm đó Phương Khinh Trần ở Sở quốc được sủng ra sao, phong tước cũng chỉ là nhất đẳng hầu mà thôi.

Mà Dung Khiêm được, lại là tôn vinh nhất đẳng công, đây đã gần như vương khác họ.

Kỳ thật các quốc trừ phi triều đình ám nhược, quân chủ mất quyền, nếu không sẽ tuyệt không phong thưởng vương khác họ, như Tân Húc Phi, ở Sở quốc làm vương khác họ, hoàn toàn là đặc lệ trong đặc lệ, không thể dùng để so sánh. Huống chi, đất phong Dung Khiêm nhận được, rộng lớn mà giàu có, thật sự hơn xa so với cái gọi là đất phong xa tít phuơng nam căn bản chẳng thể nắm giữ kia mà Tân Húc Phi nhận được.

Làm “nhất đẳng công”, Dung Khiêm có thể lập tông miếu, dựng xã đàn và tắc đàn trong đất phong của mình. Đặc quyền như vậy, gần như một kiểu với vương khác họ.

Một chuỗi vinh sủng cực tôn cực quý này ban xuống, thiên hạ ghé mắt. Hơn nữa bá quan Yên quốc, lại vẫn không có ai đưa ra dị nghị, việc này càng khiến thế nhân không thể không một lần nữa tự hỏi địa vị của Dung Khiêm ở Yên quốc, ở trong lòng Yên vương.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 150 : Rục Rịch Ngọc Đầu

Lạnh lùng nhìn Ngự sử quỳ dưới đất, Yên Lãm chậm rãi nhón tấu chương trên bàn:

“Ngươi biết người ngươi buộc tội là ai không?”

Ngự Sử dập đầu thật mạnh: “So với uy danh hiển hách của Dung quốc công, vi thần quả thật nhẹ như sâu kiến, nhưng trái tim trung quân, trời đất chứng giám. Dung quốc công dù có công lớn với nước, nhưng mạo phạm thiên uy của bệ hạ, dù có công cái thế, cũng khó che tội này...”

Nhin quan viên quỳ dưới đất miếng bay tứ tung, đại nghĩa lâm liệt mà thao thao bất tuyệt không ngừng nghỉ, Sử Tịnh Viên đứng hâu phía sau Yên Lãm âm thầm thở dài.

Ôi, trên thế giới sao lại có đồ ngu xuẩn thế này!

Vốn Yên Lãm đặc lệ gia phong Dung Khiêm nhất đẳng quốc công, vẫn đã có đủ chuẩn bị tâm lý, chuẩn bị đón nhận sự phản đối của triều thần. Ai biết cả triều trên dưới, tất cả đều nói nồng thận trọng, vậy mà để việc phong thưởng thi hành thuận lợi vô cùng. Trái lại qua hơn nửa tháng một Ngự sử con con dám dâng tấu buộc tội Dung Khiêm trị gia không nghiêm, dung túng muội tử tổn thương long thể, đây thật là tội không thể tha.

Tuy nói nội dung trên tấu chương quá là thật, lại là tấu chương lén đệ mà không phải công khai tấu rõ giữa triều đường. Nhưng hành vi như thế, quả thực là tự tìm đường chết.

Theo lý thuyết, muội muội Dung Khiêm đánh Hoàng đế, bất kể công lao của y lớn cỡ nào, tội danh đương nhiên không trốn thoát. Nhưng vấn đề là, đừng nói trong lòng Yên Lãm thiên vị Dung Khiêm, cho dù không thiên vị, Yên Lãm cũng chẳng thể thừa nhận loại chuyện này.

Chuyện Hoàng đế âm thầm xuất cung thế này, tuy nói quan viên tai mắt linh thông ẩn ẩn biết được đôi chút, nhưng không ai có chứng cứ, những thần tử này cũng không dám vô chứng vô cứ đã đi truy cứu Hoàng đế. Sự tình cũng đã qua, hiện tại chẳng lẽ Yên Lãm còn đi thừa nhận, tự dựng tìn phiền toái cho mình?

Chuyện bản thân Hoàng đế cũng thề thốt phủ nhận, Ngự sử cố muốn kiên trì nói tiếp, chẳng phải là đặt điều nói xấu. Lúc chỉ trích công thần, cũng đã nhục đến thánh quân.

Đáng tiếc, rất rõ ràng rằng Ngự sử đang quỳ dưới đất này vẫn không mảy may ý thức được sai lầm của mình, vẫn đang thề thốt tỏ lòng trung.

Yên Lãm đã cười khe khẽ: “Lòng trung của Lý ngự sử, trẫm tất nhiên là tin được. Chẳng qua, trẫm tự hỏi còn trẻ tuổi, trí nhớ rất tốt, sao chưa bao giờ nhớ từng bị ai đánh?”

Lý ngự sử ngẩn ra, ngẩng đầu lên ấp úng nói: “Hoàng thượng...”

Yên Lãm thân thiết hỏi: “Không biết Lý ngự sử... lại là nghe ai nói việc phạm giá đại nghịch mà cả chính trẫm cũng không biết này?”

Lý ngự sử mở miệng, lại không thể trả lời.

Đại thần trong triều đều chú ý hành tung của Hoàng đế, kết thân với thái giám thị vệ cận thân Hoàng đế, hỏi thăm sinh hoạt hành sự của Hoàng đế. Những điều này, ở bất cứ quốc gia nào, đều không thể cấm tiệt hoàn toàn. Trên đồi chằng có bức tường gió không lùa qua, Hoàng đế ngẫu nhiên có một số thói quen sở thích không tiện để đại thần biết, không tiện công khai tại triều đình, năm rộn tháng dài, đều rất khó hoàn toàn giấu được triều thần.

Những chuyện không thể để trên mặt bàn này, mọi người đều là người biết ta biết, mắt nhắm mắt mở rồi thôi. Thật muôn tích cực, quân thần chẳng ai có thể xuống đài, huống chi, đi đâu tìm người làm chứng?

Trọng kim hậu thường, lén từ chối mấy thị vệ thái giám moi chút tin tức không khó, người bảo hắn đứng ra làm chứng cho người thử coi, ai dám công khai bán đứng Hoàng đế.

Lý ngự sử cương lại hồi lâu, chỉ đành cúi đầu nói: “Thần chỉ là nghe phô phường chuyện phiếm...” Yên Lâm mỉm cười: “Lý đại nhân chỉ bằng phô phường chuyện phiếm...” Y chậm rãi quơ quơ tấu chương trong tay: “Đã lấy những lời chua ngoa như thế, muốn trị tội công thần...”

Y mặt đầy tươi cười nhìn Lý ngự sử trán vã mồ hôi: “Quả nhiên bây giờ ngồi chơi không, vung tay múa chân bởi xương trong trứng, tìm tội danh của người khác là dễ dàng nhất...”

Lý ngự sử sắc mặt tái nhợt, dập đầu nói: “Ngự sử có thể nghe tin đồn...”

“Nghe tin đồn đáng nghe, do triều đình đi điều tra! Mà không phải nghe xong rồi chẳng cần biết chân tướng, chẳng thèm hỏi thị phi, như thể chó dữ cắn người khắp nơi.”

Yên Lâm biến sắc, đập mạnh tấu chương lên bàn: “Về quê đóng cửa đọc sách mấy năm, học đạo lý làm người cho đàng hoàng, hiểu rõ Ngự sử rốt cuộc là làm gì, lúc đó lại nghĩ chuyện làm quan đi.”

Thần sắc y nghiêm nghị như băng tuyết, ngữ khí túc sát như dao lạnh, Lý ngự sử nọ lại không dám nói thêm một chữ, mặt mày tái nhợt, run rẩy dập đầu, lui khỏi ngự thư phòng.

Không lâu sau, bên ngoài liền truyền đến rầm một tiếng, sau đó là tiếng hô rẽ rà hửu khí vô lực của mấy thái giám.

“Lý đại nhân, Lý đại nhân, ngài không sao chứ!”

Hô rất khoan thai, không thấy một chút lo lắng, cũng không nghe thấy tiếng bước chân chạy vội. Sử Tịnh Viên bất giác cười nhẹ, những người đắc dụng bên cạnh Hoàng đế trong cung này, thật là một kẻ khôn khéo thông thấu hơn một kẻ.

Yên Lãm cũng thấy hả giận mà cười cười, quay đầu hỏi Sử Tịnh Viên: “Tịnh Viên, người xem ta xử trí như vậy thế nào?”

Sử Tịnh Viên mỉm cười: “Thần vốn tưởng Hoàng thượng vừa thấy tấu này sẽ nổi trận lôi đình, lập tức túm Ngự sử hồ đồ kia đi chém đầu.”

Yên Lãm tựa tiếu phi tiếu trừng y một cái: “Ngươi ấy... Không cần vòng vo nhắc nhở ta. Yên tâm, Dung tướng cố nhiên là người chí trọng trong lòng ta, nhưng chừng mực làm việc, ta vẫn sẽ không quên. Nếu ta làm tùy ý như vậy thật, chẳng những phụ Dung tướng khổ tâm dạy dỗ, cũng thay y kết thù địch.”

Sử Tịnh Viên cười cười chỉ chỉ tấu chương trên án: “Sự tình có cần tra không?”

Ánh mắt Yên Lãm lạnh lùng nhìn tấu chương, chần chờ một lúc rốt cuộc nói: “Thôi, khó được hồ đồ. Lần này, bất quá là có người đẩy một tên ngu ngốc ra thử tiếng gió. Ta thế này cũng coi như đã tỏ rõ thái độ, họ đều là người thông minh, về sau tự nhiên biết nên làm như thế nào.”

Sử Tịnh Viên gật đầu, lại cười nói: “Xem ra, lúc trước bệ hạ phong thưởng, cả triều đều không dị nghị, chỉ là mọi người đều hơi ứng phó chưa kịp, và Dung tướng nhiều năm tích uy, trong nhất thời không ai dám nói hai lời, nhưng qua một thời gian, Hoàng thượng ngài vẫn như vậy... khó tránh có người hiểu lầm, liền rục rịch ngóc đầu...”

Yên Lãm trầm mặc không nói gì.

Sau khi công khai chuyện Dung Khiêm, y cố nhiên một mặt hậu thuởng trọng phong, nhưng trừ vài lần đi cung yến hình thức, y vẫn chưa hề gặp riêng Dung Khiêm lần nữa.

Tận lực lảng tránh như vậy, là bởi vì hết thảy tư liệu về Dung Khiêm ở tiểu thôn được Thanh Cô cứu, kích thích cực lớn đến y.

Người trọng thương suốt một thời gian rất dài cứ nằm trên giường, ngay cả ăn cơm uống nước cũng cần người ta đút kia.

Người tàn tật vẫn chống gậy, đi mấy bước cũng phải thở dốc kia.

Vô luận thế nào, Yên Lãm không thể liên hệ những chữ trên mặt báo kia với Dung Khiêm trong lòng, nhưng y biết thân thể Dung Khiêm quả thật không tốt lắm.

Hiện giờ, tin tức trên dưới quốc công phủ mấy trăm hạ nhân truyền vào cung, luôn chưa từng gián đoạn.

Y phục Dung Khiêm mặc, luôn phải nhiều hơn dày hơn người khác. Buổi tối Dung Khiêm ra gió nhiều một chút, Thanh Cô sẽ lo lắng, sẽ nhắc nhở. Có khi đêm khuya, trong phòng ngủ, thỉnh thoảng sẽ truyền ra vài tiếng ho khan hơi kiềm chế. Mỗi khi gặp thời tiết mưa dầm, Thanh Cô sẽ lo âu ra mặt, cả ngày theo quanh Dung Khiêm.

Những dấu hiệu này có lẽ không quá rõ ràng, nhưng đã đủ để Yên Lãm biết, thân thể Dung Khiêm, kỳ thật đến bây giờ vẫn rất có vấn đề.

Nhưng mà Yên Lãm chỉ hạ chỉ đưa lương được trong cung đến phủ Dung Khiêm như nước chảy, lại không dám triệu Dung Khiêm vào cung gấp, cũng không có dũng khí ra cung tìm Dung Khiêm.

Y không biết mình nên đối mặt với người nọ như thế nào. Hơn hai năm khổ nạn, hơn hai năm đau thương, hơn hai năm tra tấn. Hết thảy người nọ phải chịu,

đều là do sự tùy hứng của y gây nên, y không biết mình làm sao có thể không hề khúc mắc mà ở chung với người nọ?

Chỉ là muôn tiễn mà vẫn lui, do dự bất định, kinh đau xấu hổ, đau đớn không chịu nổi như vậy, khiến y đêm đêm không thể yên giấc, ngày ngày không thể an bình, sau nửa tháng, người đã gầy trông thấy.

Đây vốn là nỗi khổ nội tâm y, lại làm cho triều thần có phỏng đoán khác, Dung Khiêm danh vọng tuy lớn, nói cho cùng đã thôi chức gần ba năm. Phân phối quyền lực trong triều sớm đã tổ chức lại hoàn thành, cho dù còn có không ít người cảm niệm Dung Khiêm, nhưng chung quy có rất nhiều người không hy vọng y quay về, sợ y quay về. Cho dù là Dung Khiêm đã từ tướng chức chính thức, vẫn có người lo lắng y sẽ một lần nữa trở lại chính sự đường, dao động quyền bính của mình hiện giờ.

Lúc đầu chuyện xảy ra đột nhiên, mọi người không thể lần chuẩn tình huống, còn chưa dám nói gì. Hiện tại đã qua nửa tháng, thấy Hoàng đế và Dung Khiêm căn bản không gần gũi thế nào, khí sắc của bản thân Hoàng đế cũng không tốt, không khỏi hơi lấy mình đo người, phỏng đoán, cho dù là Hoàng đế cũng chưa chắc đã thích người uy vọng công lao quá lớn như Dung Khiêm trở về? Chỉ là ngoài mặt lại không thể không tiếp nhận, trong lòng sợ cũng vì việc này mà phát sầu kia?

Cho nên, họ mới đẩy một người ra thăm dò một chút.

Kỳ thật không ai trông mong thật sự có thể một bản tấu mà lật đổ Dung Khiêm, chẳng qua là xem thái độ của Yên Lãm thế thôi. Nếu biểu hiện của Hoàng đế thoảng mềm, thế sau đó tấu chương như đắp núi lấp biển, đủ các loại tội danh quý dị, tất nhiên là sẽ ùn ùn chui ra “thay quân phân ưu”.

Không nhất định phải hỏi tội Dung Khiêm, chỉ cần bêu xấu y, có thể tuyệt khả năng y về sau lại ra đây hỏi chính sự.

Trò hề này, Yên Lãm tất nhiên vừa nhìn đã thấu, trong lòng không phải

không phẫn nộ. Chỉ là quyền lực mê người như thế, ngay cả bản thân y cũng nhìn không thấu, cần gì phải quá khắt khe người khác.

Tranh đấu cấu xé giữa triều thần, chẳng những là mọi thời điểm đều không tránh được, hơn nữa từ góc độ nào đó mà nói, cũng có thể nói là rất cần thiết. Chỉ xem Hoàng đế làm sao ăn chắc độ này để nắm giữ mà thôi.

Thật muốn tra rõ, sẽ động chạm không ít người, cũng sẽ chọc giận rất nhiều trọng thần vẫn cảm niệm Dung Khiêm, gây ra phong ba rắc rối, không chừng có mủ quan của một nhóm người phải rơi xuống đất. Cục diện trước mắt này, không thể loạn được, quốc gia đang muốn dụng binh với bên ngoài, bên trong vẫn nên ổn định là chính.

Bởi vậy, Yên Lãm cố nén cơn giận, chỉ nhàn nhã xử trí Ngự sử bày công khai rồi cũng dừng tay. Chỉ là lúc này nghe Sử Tịnh Viên câu đầu tiên đã chỉ thăng mấu chốt vấn đề, vẫn không khỏi cười khổ.

Trầm mặc một thoảng, Yên Lãm mới nói: “Thôi, chúng ta đi thăm Dung tướng đi.”

Tuy nói là mới phong nhất đẳng hộ quốc công, nhưng không biết có phải thói quen nhiều năm dẫn đến, trừ trường hợp chính thức xưng hô tất phải hợp quy chế, bình thường riêng tư, Yên Lãm, Sử Tịnh Viên, Phong Trường Thanh, An Vô Ky những người này, vẫn rất tự nhiên dùng hai chữ “Dung tướng” để gọi Dung Khiêm, mà không phải dùng “Dung quốc công” đồ bô kia.

“Không cần bày nghi trượng thiên tử, cũng không cần quá chính thức, cứ đi thường phục, như vậy sẽ không nhiễu dân. Nhưng để trong cung ghi chép công văn lưu giữ chính thức, phê lệnh đại đội thị vệ minh ám hộ vệ...” Yên Lãm nói chậm rãi.

Sử Tịnh Viên mỉm cười gật đầu, đây tương đương là Hoàng đế xuất hành nửa công khai, cũng coi như trực tiếp cho triều đình thần tử một tin tức, Hoàng đế vẫn đang cực kỳ cực kỳ coi trọng Dung Khiêm, những hành vi tiểu nhân này, cứ

một vừa hai phải thôi.

Dung Khiêm tuy nói không hỏi triều chính, chỉ nhận một nhàn tước, song tai mắt tin tức vẫn rất linh thông. Phong Trường Thanh là thống lĩnh đại nội thị vệ, chỉ cần có tâm, trong cung có chuyện gì giấu được. An Vô Kỵ lại là một đầu nhân mật thám chuyên môn thám thính cơ mật. Cho nên chuyện Lý ngự sử dâng tấu buộc tội Dung Khiêm, hắn vừa được tin tức, đã vội vàng đến báo tin.

Phản ứng của Dung Khiêm cũng hơi ra ngoài dự kiến của hắn.

Y lại thản nhiên mỉm cười: “Thật tốt quá, ta đang ngóng trông việc này đây.”

An Vô Kỵ chỉ cảm thấy khó tin: “Dung tướng, ngài thích có người công kích mình như vậy?”

“Ta vốn tưởng Hoàng thượng tối đa phong ta một nhát đắng hẫu, ai ngờ lại là nhát đắng công. Ta chẳng những có thể có đất phong rộng lớn, có thể thu thuế, chiêu mộ tư binh, xây dựng tông miếu, tương tự một tiểu công quốc, ban hậu như thế quá kinh người, trong triều lại không một dị nghị. Hoàng thượng hiện tại một lòng bồi thường ta, cố nhiên cao hứng. Nhưng y dù sao cũng là một đế vương thành thực đầy hứa hẹn, đợi khi phân nhiệt tình hồi báo ta này dần dần biến, quay đầu ngẫm lại chuyện này, chỉ sợ trong lòng vị tất là khoái hoạt hoàn toàn.”

Dung Khiêm nhã nhã nói: “Lúc này, có người đứng ra vạch tội ta, là chuyện không thể tốt hơn. Vì thế Hoàng thượng sẽ biết, triều thần không phải bền chắc như thép, quyết tâm đều ủng hộ ta, trong triều cũng có người nhìn ta không vừa mắt. Bản thân Hoàng thượng cũng có thể khi xử trí người buộc tội, phản bác tấu vạch tội ta, từ đây được đến cảm giác thỏa mãn là đang tận lực bảo hộ ta, thật là việc nhất cử mà được nhiều.”

Y khoan thai nói, thái độ cực kỳ bình yên.

“Người này lúc này vạch tội ta, tất không thể thành, lại có thể trừ đi tâm bệnh

Hoàng thượng mấy năm sau có thể nảy sinh, ta cảm thấy còn không kịp, có lý do gì mà mất hứng.”

An Vô Kỵ nghe vậy thở dài: “Ngài đã đến nước này, còn lo lắng bị kỵ nữa, thế lúc trước vì sao phải nhận phong tước?”

Dung Khiêm cười khổ: “Ngươi cho là ta muốn nhận à. Nhưng mà nếu ta chối từ, vạn nhất người khác cho là ta đang chơi trò ba từ ba nhường, cuối cùng biến thành thiên tử liên tục hạ chỉ, bá quan cùng đến khuyên bảo, oanh oanh liệt liệt, nhiệt nhiệt náo náo, rồi thật sự chẳng ai xuống đài được. Huống chi...”

Y khẽ thở dài một tiếng: “Hoàng thượng đổi đai ta như vậy, vốn là một tấm lòng thành khẩn, hy vọng dùng hết thảy tốt nhất mà y có thể cho để bồi thường thương tổn với ta. Nếu ta cự tuyệt, không khỏi tổn thương lòng y. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành tiếp nhận. Như vậy y cũng có thể khoái hoạt đôi chút, chí ít sẽ cảm thấy nợ ta ít hơn. Dù sao...” Y cười cười, tùy ý buông tay.

“Ta sẽ không rời kinh. Đất phong kia có tốt hơn, ta cũng sẽ không đi tổ chức. Đời này kiếp này, ta cũng sẽ không cưới vợ, sẽ không sinh con. Thân tử quốc trừ, hết thảy đặc quyền vinh quang, tự ta một đời mà tuyệt. Nói như vậy, tương lai hắn là cũng sẽ không có nghi kỵ biến cố gì.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 151 : Đăng Môn Bá Phỏng

An Vô Kỵ nghe Dung Khiêm ngay cả chuyện mấy chục năm sau cũng tính rõ ràng đến vậy, thật là đầu to như đầu: “Ôi, ta cảm thấy ta chính là người cả ngày lẩn lộn trong âm mưu. Nhưng nghe những người quyền cao vị trọng mấy người hành sự, vẫn cảm thấy vắng cả đầu. Ngài lại có thể vừa quá tiếc tâm ý thành khẩn của y, rồi lại vừa thời khắc đề phòng ngờ vực hoài nghi...”

“Y là Hoàng đế, y có trách nhiệm của y, phòng ngừa bất cứ người nào có thể dao động vương quyền xuất hiện, là bốn phận của y, nhưng đây vị tất có nghĩa là tâm ý của y với ta không chân thành.”

Dung Khiêm lắc đầu: “Tâm ý, cảm giác, cách nghĩ của người ta, đều sẽ biến hóa theo thời gian, biết đâu mười năm hai mươi năm sau, nhiệt tình ấy đã nhạt, người càng thêm thành thực, tâm bệnh của y với ta sẽ chậm rãi rõ nét, nhưng cho dù có khúc mắc, có ách tắc, cũng không có nghĩa là y nhất định sẽ đối phó ta. Ta hiện tại lo trước tính sau, chỉ là không muốn y tương lai mâu thuẫn thống khổ khó xử. Tựu như y tận lực dùng thủ đoạn khống chế quyền lực của ngoại thích, cũng chưa chắc muốn đối phó gì ngoại thích, chỉ là không hy vọng tương lai phát sinh mấy chuyện không thoả mái, chỉ thế mà thôi.”

An Vô Kỵ thở rõ dài, vỗ trán cười khổ: “Nhưng mà, rõ ràng yêu thương y như vậy, cũng biết y thật lòng tôn kính bảo vệ ngài, song ngài phải nơi chốn cẩn thận, không chịu để y khó xử, y cũng phải luôn luôn để ý, vừa phải báo đáp ngài, bồi thường ngài, lại vẫn phải hơi để phòng ngài, các người... các người như vậy không mệt à!”

“Ta cẩn thận, là không muốn y phiền não, y phòng bị ta thích đáng, là để ta có thể tự tại hơn một chút, cho dù dùng thủ đoạn tâm cơ, nói cho cùng vẫn là có

ý tốt.” Dung Khiêm bình tĩnh nói: “Giữa người với người, cần dùng chút tâm để sống chung, phí chút tâm để làm. Kỳ thật đây đều là nhân chi thường tình, chỉ bởi vì y là Hoàng đế, người ngược lại hà khắc với y. Ta trái lại hỏi người một chút. Ngần ấy năm qua, ta thiện đãi tất cả thuộc hạ bao quát người, cố nhiên là bởi vì quan tâm bảo vệ. Chẳng lẽ không có một chút ý tứ mua chuộc lòng người sao? Mà thuộc hạ các người, tôn kính quan tâm ta, nơi chốn chăm sóc, cố nhiên là một phiến trung thành, nhưng chẳng lẽ hoàn toàn không có một chút ý tưởng tỏ lòng biểu trung, lưu ấn tượng tốt cho ta sao?”

An Vô Kỵ cười gượng đôi tiếng, lại ho loạn vài tiếng.

Dung Khiêm cười nhìn hắn: “Người cùng tâm này, tâm cùng lý này. Cho dù là người thật lòng đối đãi, cũng chưa hẳn không thể ngẫu nhiên có một chút tâm cơ ý tưởng nho nhỏ, nhìn việc nhìn người, yêu cầu đừng quá cao, tâm tình sẽ khoái hoạt hơn nhiều.”

An Vô Kỵ cười khổ vái một cái: “Được rồi được rồi, ta đây nhận thua, Dung tướng ngài thôi khỏi phải tiếp tục giáo huấn ta nữa.”

Dung Khiêm nhìn bộ dáng lười nhác này của hắn, cũng thấy buồn cười: “Đúng rồi, ta đã công khai đứng ở chỗ sáng. Về sau người không cần thay ta âm thầm thám thính những bí ẩn trong cung nữa. Loại sự tình này làm lâu, chung quy khó tránh khỏi có tiếng gió lộ ra, y biết cũng không tốt, cho dù y không biết, cách làm này của chúng ta quá không tôn trọng y. Ta hiện tại cứ nhận nhàn tước, mọi sự không quản. Nếu thật là đại sự liên quan đến vận mệnh quốc gia, ta nghĩ y vẫn sẽ thầm chủ động nói với ta một chút.”

“Được được được, về sau lại có người cáo xấu ngài, ta không đến mật báo là được.” An Vô Kỵ nhún vai: “Chẳng qua, ta thực có hơi hiếu kỳ, lúc này y sẽ xử trí Lý ngự sử kia như thế nào.” “Còn có thể xử trí như thế nào, bất quá là bãi quan thôi chớc.” Dung Khiêm mặt mày bất động, nói dửng dưng. Đối với loại quan viên không nhìn rõ cục diện để người tùy tiện dùng như dao này, y sẽ không mấy may đồng tình. Đuôi đi sớm một chút quốc gia còn bớt được chút

bỗng lộc.

An Vô Ky hừ một tiếng: “Nếu là ta, có người dám chĩa vào người ta tôn kính nhất, muốn bảo vệ nhất, hổ thẹn nhất như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ qua nhẹ nhàng như thế, chẳng những bắt kẻ đó muốn sống không được, muốn chết không thể, còn phải tra ra tất cả những người can dự, hung hăn giáo huấn.”

Dung Khiêm cười to: “Cho nên, người là An Vô Ky, mà y mới là Hoàng đế.”

An Vô Ky không đồng ý: “Làm Hoàng đế mà thành như vậy, không thể yêu tận tình, không dám hận tận tình, với người quan tâm nhất không thể dốc lòng đối đãi, với kẻ nhìn không vừa mắt nhất không tiễn mạnh tay trả thù, rõ là chẳng...”

Lời chợt ngừng, An Vô Ky không chút để ý thoảng liếc lối nhỏ bằng thanh thạch, lập tức dừng lại.

Tai mắt hắn linh thông, tất nhiên là biết có hạ nhân sắp qua.

Hạ nhân quốc công phủ có mấy trăm, chỉ hầu hạ hai chủ tử, toàn là Yên Lãm lâm thời phân phối cho Dung Khiêm. Nếu nói đám người này sẽ không âm thầm báo cáo tình hình của Dung Khiêm với Yên Lãm, sợ rằng chỉ có đồ ngốc mới tin.

Ngay cả trong lòng Dung Khiêm cũng biết rõ, ít nhất thân thể y không tốt lắm, trước mắt vẫn hơi suy yếu, những hạ nhân này nhất định đã nói cho Yên Lãm biết, nếu không trong hoàng cung sẽ chẳng có từng đống linh dược ban xuống.

Chẳng qua, không giấu được, Dung Khiêm cũng không giấu giếm cho mắng công. Có bệnh trong người, còn có thể giúp y che giấu rất nhiều chân tướng. Chỉ cần y có thể trường kỳ bảo trì hành động tự nhiên, mọi sự thong dong, việc mất hết võ công, cùng với tình trạng ốm đau chân chính trong thân thể, sẽ không dễ bị Yên Lãm tra ra chính xác.

Bởi vì lăm người mắt tẹp, bình thường tán gẫu với An Vô Ky, hai người đều rất chú ý chừng mực, khi xác định không có ai ở phụ cận, mới có thể tùy ý nói cười, bất kể đại bất kính gì, một khi phát giác có người tới gần, tất nhiên phải dừng câu chuyện.

Nơi này An Vô Ky đã nhàn nhã kiểm một đê tài râu ria mà nói, bên kia quản gia đã từ trên con đường đá xanh nho nhỏ rảo bước chạy tới, đến phụ cận liền thi lễ sâu: “Quốc công, hoàng thượng đến.”

Dung Khiêm đứng dậy nghiêm mặt nói: “Vậy còn chờ gì nữa, tất nhiên là phải mở trung môn nghênh đón.” Lời này y nói rất nghiêm túc rất chân thành, An Vô Ky bên cạnh lại nhịn không được mắt trợn trăng lên trời.

Hoàng đế dù sao cũng sẽ không chính thức bãi giá qua đâu chứ? Dung Khiêm ngại thật khách khí như vậy, thích cung kính như vậy mà đi “nghênh đón” tiểu Hoàng đế ngại nuôi lớn?

Cũng may quản gia đã nói liền: “Hoàng thượng không cho gây ra động tĩnh quá lớn, đã tự vào cổng trong, vừa gặp phải tiểu thư ở tiền viện, giờ đang nói chuyện phiếm.”

Nói chuyện phiếm?

Dung Khiêm và An Vô Ky nhìn nhau, trong ánh mắt đều có chút nghi hoặc. Yên Lãm... và Thanh Cô... nói chuyện phiếm???

Thanh Cô sau khi nghe nói Yên Lãm là Hoàng đế, đã sợ tới mức đương trường ngất xỉu, sau chỉ cần vừa nghĩ đến mình từng quăng Hoàng đế như chó cạp bùn là lảo đảo chực ngã, hễ nhắc đến Yên Lãm là mặt mày tái mét. Với tính tình của nàng, hẳn là vừa thấy Yên Lãm đã quay người bỏ chạy chứ?

Mà Yên Lãm, tuy nói chưa từng làm khó Thanh Cô, thậm chí còn từng hạ chỉ hậu thưởng Thanh Cô cái đức cứu hộ Dung Khiêm, chẳng qua lời nói hành động, vẻ mặt vi diệu, đều biểu hiện y cũng không hề thích Thanh Cô.

Mà hiện tại, hai người này lại xáp vào một chỗ nói chuyện phiếm?

Cỗ quái ghê!

Kỳ thật, Thanh Cô đối mặt với Yên Lãm, không phải không muốn chạy, mà là chạy bất động.

Hơn nửa tháng nay, nàng cứ ngây ra như thể vẫn đang nằm mơ.

Ngày đó Dung Khiêm kéo nàng ngồi xuống, giải thích với nàng rất nhiều rất nhiều chuyện, nàng phần lớn không hiểu. Song có một việc nàng lại nghe hiểu, nam nhân bị nàng ném xuống đất kia, là Hoàng đế, thế là lập tức ngất đi.

Ngày hôm sau, ngoài trà lâu, lại đến đội ngũ nghênh đón trùng trùng điệp điệp, ban bố từng đạo thánh chỉ, kèn trống ầm ĩ, nghênh đón họ đến ngoài phủ quốc công. Ngoài cửa phủ, hơn ba trăm người đầu đội khố thân, quỳ ở đó nghênh đón, trận thế kia khiến nàng suýt nữa lại ngất xỉu. Trà lâu không thể kinh doanh nữa. Nàng chỉ có thể ngồi trong phủ quốc công này, làm tiểu thư của phủ quốc công lớn đến hù chết người này. Nha hoàn hầu hạ nàng lại có đến mấy chục người, ở trong phòng rót nước thêm trà, cùng múc nước quét rác bên ngoài. Chức ty đai ngộ lại hết thảy bất đồng. Ngay cả mặc bộ quần áo, ăn một bữa cơm, lại đều phải có người hầu hạ, thật sự khiến nàng khó chịu.

Muốn ra ngoài đi dạo một chút, tôi tớ rào rào chuẩn bị đi theo liền có bốn năm mươi người, chỉ nhìn kiểu cách đó thôi đã dọa nàng phải rụt lại.

Giữa vinh hoa phú quý, nàng luống cuống chân tay, không dám đi nhiều một bước, không dám nói nhiều một câu.

Nàng chỉ là một thôn cô rất rất ngốc, chưa từng thấy việc đời. Nàng ngốc như vậy, khăng định nơi nơi đều sẽ xấu mặt, chỉ sợ cả tỳ nữ trong phủ cũng đang âm thầm chê cười nàng.

Nàng không sợ bị người cười, nhưng sợ bởi vì nàng mà cả Dung đại ca cũng

bị người chê cười.

Nàng sợ mình đi đứng không đúng, mất mặt Dung đại ca, cho nên căn bản cả tiền viện cũng chẳng dám ra. Thật sự rất khó chịu, chỉ đi loanh quanh hoa viên mấy lần.

Nhưng cư nhiên cả đi hoa viên, cũng có thể xảy ra chuyện. Nàng đang trên đường đi đến hoa viên, trước mặt lại đụng ngay đoàn người Yên Lãm.

Dung Khiêm và An Vô Ky không hề đoán sai, vừa trông thấy Yên Lãm, ý nghĩ đầu tiên của Thanh Cô chính là chạy mau. Thế nhưng, chân nàng nhũn ra, chạy bất động.

Trời ơi, một Hoàng đế, một Hoàng đế bị nàng ném xuống đất!

Những người như Dung Khiêm, An Vô Ky, khả năng vĩnh viễn không thể chân chính lý giải, trong cảm nhận của bách tính bình thường, cảm giác áp bách hai chữ Hoàng đế kim quang lòe lòe này có thể tạo thành mạnh mẽ cỡ nào.

Tuy Dung Khiêm đã mấy lần cho Thanh Cô biết, Hoàng đế sẽ không so đo với Thanh Cô, nhưng vừa thấy Yên Lãm, Thanh Cô vẫn sợ gần chết.

Nhin Yên Lãm từng bước đi tới, biểu tình kia của nàng quả thực chính là dáng vẻ tội phạm tử hình nhìn đao hạ xuống.

Trong lòng nàng sợ hãi, Yên Lãm người ta cũng chẳng dễ chịu.

Chẳng dễ dàng gì mới khắc phục được chướng ngại tâm lý, chạy đến phủ quốc công, vừa vào mấy cửa, trước mặt đã đụng phải nữ nhân từng khiến y mắng mặt to này.

Y nơi này vẫn nể mặt Dung Khiêm, vẻ mặt mỉm cười đi đến, nữ nhân kia sắc mặt vừa xanh vừa trắng, ánh mắt sợ hãi cứ như thể y là một ác quỷ. Yên Lãm âm thầm hận đến nghiến răng, nhưng vẫn không thể đắc tội nữ nhân này.

Bất kể Phong Trưởng Thanh hay An Vô Ky, khi bị y truy hỏi, đều tung ra sức cường điệu rằng nữ nhân ngốc này rất quan trọng với Dung Khiêm, hơn nữa nội dung trong mật báo y nhận được cũng đủ để thuyết minh, vì bảo vệ chăm sóc Dung Khiêm, tiểu thôn nữ này đích xác đã bỏ ra rất nhiều tâm lực.

Cho nên không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, y miễn cưỡng tiếp tục nặn ra vẻ tươi cười, bỏ kiểu cách, hết sức “hòa ái” mà chủ động chào hỏi: “Thanh cô nương!”

Thanh Cô lúc này mới nhớ ra mình phải hành lễ quỳ xuống, chẳng qua những lễ tiết gặp quan mà nữ quan lễ nghi trong cung phái tới dạy, hiện tại nàng chẳng nhớ nổi một xíu. Chân lại nhũn ra, nhất thời cả quỳ cũng không biết quỳ như thế nào, nói không thể, vì thế chỉ tiếp tục nhìn Yên Lãm mà ngẩn người.

Yên Lãm nén giận, tiếp tục khách khí hỏi: “Thanh cô nương đạo này sống có tốt không? Dung quốc công cũng tốt chứ? Ở trong phủ có tự tại, hạ nhân có nghe lời? Có còn yêu cầu gì không?”

Thanh Cô há miệng, cố gắng muốn nói chuyện, kết quả răng run lập cập, ngữ không thành tiếng.

Yên Lãm lúc đầu còn nói nàng vô lễ, hiện tại mới nhìn chung hiểu được, nàng là sơ hãi.

Tuy nói dọa một nữ nhân từng ném y thành như vậy, vẫn khá có cảm giác tâm lý thỏa mãn, chẳng qua nghĩ đến nữ nhân này là người thân cận nhất bên cạnh Dung Khiêm, y lại không khỏi hơi đau đầu.

Nhin Thanh Cô bộ dáng bất cứ lúc nào đều có thể ngất xỉu như vậy, Yên Lãm cũng không dám nhiều lời với nàng nữa. Thật dọa nàng ngất đi, Dung Khiêm dù ngoài miệng không nói, trong lòng khẳng định cũng không thoải mái.

“Trẫm đi thăm Dung quốc công trước!” Y nhanh chóng muốn đi, không ngờ mới đi vài bước, chợt nghe thấy thanh âm nhỏ như muỗi phía sau.

“Thời gian này, y đại khái không tốt đâu!” Thanh âm kia do do dự dự, Yên Lãm lại quay phắt người, ánh mắt cưng biếng: “Y không tốt? Y làm sao mà sống không tốt? Vì sao?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 152 : Bồi Người Được Không

Nửa tháng nay Thanh Cô từng vô số lần muốn rời khỏi, quay về sơn thôn nhỏ của mình.

Nàng vô hạn hoài niệm những ngày tự lực cánh sinh, cuộc sống bận rộn trong trà lâu trước kia, dư dật mà vui vẻ. Nếu rời khỏi phủ quốc công, nàng hẳn có thể trôi trọt, có thể pha trà, có thể buôn bán nhỏ?

Ở bên ngoài, nàng đã có thể tự chăm sóc mình rất tốt, hơn nữa không bị người khác ức hiếp đâu nhỉ. Mà ở nơi này, nàng không hề biết bên cạnh Tế tướng tiền nhiệm, Dung quốc công đương nhiệm, sự tồn tại của mình, còn có ý nghĩa gì.

Nhưng mà mỗi một lần nhìn Dung Khiêm, nàng liền không bỏ được.

Phủ quốc công lớn đến hù chết người, nơi trước kia nàng và Dung đại ca ở là hai gian phòng liền nhau, ban đêm chỉ cần nghe bên kia ho khan một tiếng, nàng đều có thể lập tức tỉnh giấc, biết Dung đại ca có phải là phát bệnh, thân thể có phải không thoải mái.

Nhưng hiện tại từ nơi nàng ở đến chỗ Dung đại ca, chỉ đi thôi cũng phải mất khoảng thời gian nửa nén hương, mà đây còn là nàng thân cường thể kiện đi nhanh.

Phủ quốc công lớn như vậy, lớn như vậy, người nhiều như vậy, nhiều như vậy. Dung đại ca luôn mỉm cười, nhưng mà kỳ thật y cô đơn.

Cho dù nàng rất rất ngốc, nàng vẫn biết, Dung đại ca của nàng, là cô đơn như

vậy.

Nhưng mà, cho dù nàng ở bên cạnh y, nàng lại có thể làm gì? Nàng không thể chăm sóc, làm bạn với y như trước kia nữa. Bên cạnh y, đã không còn vị trí của nàng.

Lui một bước, nàng không nỡ, tiến một bước, nàng lại không biết gì hết.

Sự mê mang mệt mỏi như vậy, khiến nàng có đôi khi thậm chí sẽ tận lực tránh né Dung Khiêm, trừ phi là trời mưa trời gió, lo lắng thân thể Dung Khiêm, nàng đều không dám trông bên cạnh Dung Khiêm lăm.

Lúc này, đối mặt với Yên Lãm, nàng sợ muôn chết. Nhưng mà khoảnh khắc Yên Lãm quay người định rời khỏi đó, nàng lại rốt cuộc cố lấy tất cả dũng khí, nói ra một câu với Hoàng đế cao không thể với kia.

“Thời gian này, y đại khái không tốt đâu!”

Yên Lãm quay phắt người, ánh mắt cũng biến: “Y không tốt? Y làm sao mà sống không tốt? Vì sao?”

Tuy y không đến phủ quốc công, nhưng tin tức liên quan chưa từng gián đoạn. Dung Khiêm vẫn ăn uống ngon miệng, cuộc sống rất tốt, chẳng lẽ có người còn dám khi quân hay sao. Thanh Cô cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt ẩn tức giận của y: “Dung đại ca chưa từng nói không tốt, y luôn cười. Nhưng mà ta biết, y không phải thật sự khoái hoạt. Tuy rằng ta rất ngốc, nhưng ta biết Dung đại ca có phải thực sự cao hứng hay không.”

Nàng không hiểu quyền mưu, không hiểu quy củ, không hiểu lễ nghi, nhưng mà nàng có một trái tim biết quan tâm người chí thân chí cận.

Nàng biết, Dung Khiêm khi nhìn nàng cố lấy dũng khí đánh đuổi những thôn nhân ức hiếp đến cửa kia, là thật sự cao hứng.

Nàng biết, Dung Khiêm nhìn thấy trà quán của nàng dần thịnh vượng, lại vẫn

đanh mặt mắng nàng ngốc kia, là thật sự cao hứng.

Nàng biết, Dung Khiêm cười chế giễu An Vô Ky kia là cao hứng, Dung Khiêm uể oải cùng nàng dưới trăng ngắm trăng, uống trà, chuyện phiếm câu được câu không là cao hứng.

Nhưng mà, chủ nhân phủ quốc công vẫn mỉm cười này, vị tất là cao hứng.

Đại nhân vật được hơn ba trăm hạ nhân hầu hạ này, vị tất là cao hứng.

Dung đại ca mặc quần áo hoa quý nhất, ăn những món sang quý nhất, uống mỹ túu hương thuần nhất, cả ngày có nguyên một đống đại quan cầu kiến này, vị tất là cao hứng.

Trong mắt Yên Lãm bỗng có chút tức giận không cam: “Y vì sao mất hứng? Hết thảy, có cái gì có thể khiến y mất hứng?”

Thanh Cô chần chờ một thoáng, mới hơi mê mang nói: “Biết đâu ta đã nói sai, y cũng không phải là có gì mất hứng, y chỉ là không hề có gì là chân chính cao hứng…”

Yên Lãm lúc đầu hơi phẫn nộ không hiểu, nhưng mà lúc này lại vô cớ buồn bã.

Đúng vậy, đâu chỉ là Dung Khiêm, ngay cả bản thân Yên Lãm y, đối mặt với phú quý quyền thế như vậy, sợ cũng thật sự chẳng tìm ra bao nhiêu chuyện có thể cao hứng.

Khởi cư bát tọa, tiền hô hậu ủng, vinh quang như vậy chính là khoái lạc ư?

Thật sự may được thôn nữ chất phác này, trực giác có thể cảm giác ra như thế.

Yên Lãm thăm than trong lòng, thần sắc lại nghiêm túc hơn nhiều: “Thanh cô nương, ngươi và Dung quốc công sống chung một thời gian rất dài, vậy ngươi có

biết y muốn gì, có gì có thể làm y cao hứng không?”

Thanh Cô trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: “Y muốn ngài được tốt. Nếu như ngài rất tốt, y sẽ rất cao hứng.”

Yên Lãm lại hơi ngẩn ra, trong lòng trước là chấn động, sau là nóng lên, cũng không biết nói gì cho phải.

Thanh Cô thì thào nói: “Rất nhiều chuyện ta không hiểu, nhưng mà ta biết, lúc y nhắc tới ngài, ánh mắt đều rất nhu hòa. Tuy y chưa bao giờ nói, nhưng ta biết, tính Dung đại ca, nhất định là hy vọng người y quan tâm được tốt.”

Yên Lãm ngạc nhiên đứng một lúc, mới hỏi: “Thế thì, ta lại có thể làm gì cho y?”

Thanh Cô cũng ngạc nhiên y một hồi, khổ não nghĩ nghĩ, thình lình nói: “Ta trước kia vẫn rất lo nghĩ hôn sự của Dung đại ca, hiện tại ta mới biết, ta trước kia làm chuyện ngu ngốc. Dung đại ca hóa ra là thế này thế này...”

Nàng khổ não không biết dùng từ như thế nào để hình dung Dung Khiêm chạm tay có thể bồng hiện giờ: “Nếu y muốn thành thân, đương nhiên là nữ tử tốt nhất thiên hạ cũng nguyện ý trở thành thê tử. Y đã không muốn thành thân, thế cũng nhất định có lý do của y. Trước kia ta tùy hứng như vậy, hắn đã cho Dung đại ca thêm rất nhiều phiền toái. Nhưng mà, nhưng mà... Ta nghĩ như vậy, là cảm thấy, người ta chung quy phải có một gia đình, chung quy phải có thân nhân, như vậy, mới không cô đơn, y...”

Nàng thủy chung ấp úng, không biết nói rõ tâm tư của mình như thế nào. Người từ nhỏ chưa từng được nếm mùi vị tình thân như nàng, luôn đặc biệt hướng đến sự ấm áp của gia đình. Mỗi khi nhìn trong thôn, những người khác một nhà đoàn tụ lại một chỗ, nàng sẽ âm thầm hâm mộ không thôi. Về sau nỗ lực muốn Dung Khiêm có một gia đình thuộc về mình như vậy, vì tất không phải do khi còn nhỏ có chấp niệm quá sâu đối với tình thân gia đình.

Người ta chung quy phải có một gia đình, có một người yêu quý nhất để ý nhất, như vậy tâm mới có thể định, thần mới có thể an, cuộc sống mới có thể khoái lạc.

Thanh Cô biết, Dung Khiêm là người nhà của nàng, là chỗ dựa *** thần của nàng, là vướng bận của nàng, chấp nhận của nàng, tín nhiệm của nàng, hết thảy của nàng.

Nhưng nàng cũng đồng dạng biết, nàng là người nhà của Dung Khiêm, được vướng bận thích đáng của Dung Khiêm, nhưng chỉ thế mà thôi.

Lòng nàng nhỏ như vậy, có một chút quan tâm của Dung đại ca, thế là đủ, nhưng Dung đại ca, lòng y cần hẵn tuyệt không vẩn vẹn như vậy.

Nàng không hề cảm thấy điều này có gì không công bình, nàng chỉ đơn thuần hy vọng Dung đại ca của nàng, cũng có thể sớm một chút, tìm được người làm cho lòng y có thể dư dật khoái lạc kia.

Nàng không biết nhiều phuơng thức hơn, chỉ cảm thấy người bình thường thân cận nhất chính là vợ con, cho nên mới một mực nỗ lực theo phuơng hướng này.

Song Yên Lâm nghe tới trong lòng lại bỗng kinh ngạc.

“Ngươi cảm thấy Dung tướng cần một thê tử?”

Y buột miệng dùng hai chữ “Dung tướng” trước kia quen dùng để xưng hô Dung Khiêm. Không biết vì sao, Dung Khiêm cần một thê tử, cách nghĩ này khiến y cảm thấy rất không thoải mái.

Thanh Cô hơi mê mang lắc đầu: “Trước kia ta nghĩ như vậy. Nhưng hiện tại, ta không biết, ta chỉ cảm thấy, Dung đại ca cần phải có người làm bạn, có người có thể trò chuyện, cùng cười, có thể hiểu được y đang nghĩ gì, cần gì. Ta trước kia vẫn cảm thấy, người như vậy hẵn chính là thê tử, cảm giác có thê tử, có thân

nhân, hắn là khoái lạc?”

Nàng có phần cầu trợ mà nhìn Yên Lãm: “Hoàng đế bệ hạ, nghe nói ngài cũng có thê tử, cảm giác có thân nhân, ngài biết, phải không?”

Yên Lãm cười khổ.

Thân nhân?

Gọi là thân nhân trong hoàng tộc, chỉ sợ không phải người bình thường như Thanh Cô có thể hiểu được. Bất quá nói đến thì mỗi khi nhớ tới Lạc Xương, y lại thực sự có một loại ấm áp thương tiếc.

Cho dù nhân duyên thuần vì quyền mưu mà thành, vị tất không thể thành giai ngẫu, kỳ thật cảm giác có một người bận lòng quan tâm mình, quả thật không tồi.

Biết đâu cách nghĩ ngây thơ của thôn nữ ngốc này là đúng. Kỳ thật, Dung tướng cũng nên có một thê tử chăng?

Chỉ là, trước kia thật sự chưa bao giờ nghĩ đến Dung Khiêm sẽ có thê tử, cả ý nghĩ như vậy cũng chưa từng có, nháy mắt này trong lòng Yên Lãm trống vắng lạ thường.

Dung Khiêm hiện giờ đã gần ba mươi chín tuổi, tay nắm đại quyền thiên hạ, cũng có hơn mươi năm. Ngần ấy năm qua, vô luận bao nhiêu người khuyên bảo, bao nhiêu người muốn thông gia, cuối cùng đều thất vọng mà về. Một quyền tướng lớn tuổi như vậy, hậu trạch lại không có nữ chủ nhân, đích xác tự cổ chí kim là có một không hai.

Chỉ là Dung Khiêm quyền cao thế lớn, y đã khư khư cố chấp, người ta cũng khó mà nói gì. Tình trạng quỷ dị kiểu này duy trì lâu dài, mọi người cũng đều tập mãi thành quen. Rốt cuộc chẳng còn ai nghĩ chuyện nhân duyên và huyết mạch của Dung Khiêm nữa.

Nhưng người bình thường ai không muốn một thê tử xinh đẹp, ai không hy vọng huyết mạch của mình được truyền thừa? Ngay cả Yên Lãm tự hỏi, tuy nói cưới hậu nạp phi, phần nhiều là vì mục đích chính trị, nhưng y cũng chưa từng nghĩ tới chuyện không cưới vợ không sinh con kiểu này.

Về phần lời đồn nam phong kia của Dung Khiêm, Yên Lãm chẳng thèm để ý. Ở thời đại này, giữa quyền quý, hảo nam phong và cưới vợ sinh con chưa bao giờ xung đột. Huống chi, bên cạnh Dung Khiêm cũng chưa từng có nam sủng.

Yên Lãm thoảng mê mang mà nhíu mày, tận lực tự hỏi.

Tại sao trước kia y chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này? Tại sao y lại rất tự nhiên, thiên kinh địa nghĩa mà cho là, bên cạnh Dung tướng, nhất định không có thê tử, không có con cái?

Chẳng lẽ là mình căn bản chưa từng chân chính quan tâm y?

Dung tướng vì sao không cưới vợ? Không sinh con?

Còn không phải là rất lâu về trước, y đã quyết định vì quốc gia này vì tên đệ tử bốc đồng mình đây đi gánh vác kế cục khuất nhục, cho nên y chẳng những không chịu cưới vợ sinh con, đến cả hạ nhân trong phủ cũng chật rãi bỏ hết.

Đến bây giờ... Đến bây giờ...

Trong lòng hỗn loạn, nhất thời y lại không thể suy xét bình thường.

Thanh Cô nhìn sắc mặt y đột nhiên rất khó coi, trái lại hơi sợ, thấp giọng gọi: “Hoàng đế bệ hạ!”

Yên Lãm định thần, mới gượng cười một tiếng: “Sự quan tâm của Thanh cô nương với Dung tướng, trẫm thập phần cảm kích. Kỳ thật về hôn sự của Dung tướng, trước kia cũng thường có người đề cập, do bản thân Dung tướng không để tâm, nên dần dần chẳng còn ai nói nữa.”

Thanh Cô gật đầu: “Ta biết, họ và Dung đại ca đều là băng hữu bình thường, ý kiến một chút rồi thôi, nhưng ta là người nhà của Dung đại ca, ta chung quy không bỏ xuống được!”

Ngữ khí của nàng bình thản, Yên Lãm lại bỗng thấy ghen tị. Thôn cõi nho nhỏ này có thể tự xưng là người nhà của Dung Khiêm đương nhiên như thế, mà y ngay cả muốn ý đồ thân cận một chút với Dung Khiêm, cũng phải cố lấy bao dũng khí như thế mới thành.

“Kỳ thật, Hoàng đế bệ hạ, ngài nhất định là người trong lòng Dung đại ca coi trọng nhất quan tâm nhất. Mặc dù Dung đại ca không nói, nhưng ta biết.”

Một câu không hiểu của Thanh Cô, lại khiến Yên Lãm khụng tại đương trường.

“Nhưng mà... nhưng mà, ta cũng biết, Hoàng đế rất bận, rất vất vả. Ngài có một quốc gia, còn có hoàng hậu, phi tử của ngài, rất nhiều rất nhiều việc, đã lâu như vậy, ngài cũng chưa từng đến thăm Dung đại ca, Dung đại ca, y... kỳ thật tịch mịch lắm.”

Thanh Cô thấp giọng nói: “Nơi lớn thế này, ta đến bây giờ còn chưa đi hết toàn bộ, ngăn ấy người, toàn là hạ nhân...”

Nàng vụng về nói, rất hận không cách nào biểu đạt rõ ràng tâm ý của mình, chỉ là Yên Lãm, lại đã hoàn toàn lý giải.

Trong lòng bi thương một trận, nhưng chẳng thể nói một chữ, chỉ đứng ngoác, cho đến khi xa xa truyền đến một tiếng hô: “Bệ hạ!” Chú mục nhìn, lại là Dung Khiêm mỉm cười chậm bước mà đến.

Phía sau y có rất nhiều tôi tớ đi theo, bên cạnh y có An Vô Ky làm bạn, bên môi y có ý cười nhàn nhạt, song những hoa đường huyền thải này, những vinh diệu quang huy này, những tôi tớ như mây này, những quyền thế lừng lẫy này, lại có liên quan gì với y đâu?

Yên Lãm nhìn thấy, bất quá là một mình y, lăng lặng hướng đến mình.

Y rốt cuộc vẫn là một người, cô đơn tịch mịch nhỉ. Thế nhưng, Dung tướng, ngươi biết không?

Rất nhiều thời điểm, ta cũng tịch mịch đến phát hoảng.

Hoàng cung lớn như vậy, nô bộc nhiều như vậy, quốc thổ quảng đại như vậy, thần dân vô cùng vô tận như vậy, nhưng mà, ta cũng cô đơn một mình.

Dung tướng, ngươi biết không?

Y ngoognh ngắn đi qua, không nhìn thấy tôi tớ quỳ lạy đây phía sau, không nhìn thấy An Vô Ky cung kính thi lễ, chỉ đi thẳng đến trước mặt Dung Khiêm, nhìn y, nhẹ nhàng nói: “Dung tướng, về sau có rảnh, ta thường đến đây ngồi một chút, được không? Tuy rằng không vào triều, nhưng nếu ta có một số quốc sự chưa quyết, Dung tướng, ngươi cũng cho ta chút ý kiến, được không? Chờ thân thể ngươi khỏe hơn một chút, ta bồi ngươi đi loanh quanh, nhìn khắp cả đế kinh, được không? Khi xuân về hoa nở, chúng ta cùng đi săn thú, buông dây cương, xem ai chạy nhanh hơn xa hơn, được không?”

Dung Khiêm lăng lặng nhìn y, nhìn đau và thương kiềm chế sâu trong mắt y, nhìn vẻ chờ đợi và cầu xin biểu lộ trên chân mà khéo mắt y, sau đó mỉm cười.

“Được!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 153 : Người Là Ghen Tị

Yên Lãm vô cùng nghiêm túc vùi đầu trong đống hồ sơ như núi mà miệt mài lật, Sử Tịnh Viên bên cạnh dù bận vẫn ung dung ngồi đó, rề rà uống trà.

Yên Lãm đâu cũng chẳng ngẩng gọi: “Tịnh Viên, ngươi đừng mãi ngồi yên mặc kệ nữa, cũng cho ta chút ý kiến đi.”

Sử Tịnh Viên không tiếp lời, cho ý kiến, cho ý kiến gì cũng có thể bị ngài bác bỏ ráo.

Thiên kim của Tôn thị lang, tuổi vừa đôi tám, dung hoa vô song, ngài nói nàng quá nhỏ, không xứng đôi. Bây giờ nữ nhi chưa gả trong đại gia tộc được tranh giành cõi nào, có mấy người sẽ nán lại khuê phòng đến khi lớn tuổi?

Khá lắm, ta phí hết tâm tư, giúp ngài tìm ra tiểu muội Ngô thượng thư, do chịu tang mẹ mà lỡ hôn kỳ, nói đến cũng bất quá là niên hoa đôi mươi, mà tư dung đều tốt, ngài lại chê nàng quá lớn.

Quảng Đức huyền chủ, xuất thân cao quý, tài mạo đều thượng thượng, ngài nói nàng xuất thân cao quá, tính tình không khỏi kiêu căng.

Lan Lăng Hứa nữ sử, thanh trí tài danh, nhã lượng phương hoa, ngài lại nói loại tài nữ này kết giao bạn bè quá nhiều quá phức tạp.

Trương gia tiểu thư, phẩm mạo đó, trực tiếp tuyển tú tiến cung cũng không thành vấn đề, ngài cầm bức họa nhòm cả buổi, sau đó nói lông mi người ta hơi thô.

Lý gia cô nương, cũng là giai nhân tuyệt sắc, ngài dán mắt lên bức họa, cuối

cùng rề rà nói ngón tay người ta không đủ mảnh.

Bằng phương pháp bối móc này của Hoàng thượng ngài, ngay cả tiên nữ trên trời, ngài cũng có thể bối ra khiếm khuyết!

Yên Lãm không biết hảo hữu đang oán thầm mình, giữa một đống tư liệu mỹ nữ nhìn đến mắt hoa đầu vàng. Nếu để triều thần biết, Hoàng đế mấy bữa nay ngày ngày nhốt mình trong ngự thư phòng, kỳ thật là đang bận chuyện cưới lão bà thay người khác, chẳng biết có thể giận thành thế nào.

“Tịnh Viên, nữ tử đủ tư cách ngươi có thể tìm chỉ được chừng này thôi sao?”

Sử Tịnh Viên một mực cúi đầu uống trà, tuyệt không ngẩng đầu trả lời. Ai còn khí lực để phí sức đi khắp thế giới tìm giúp ngài nữa. Dù sao tìm nhiều hơn, ngài cuối cùng cũng khẳng định không hài lòng, ngài đó, trong xương cốt cắn bản là...

Rầm rầm hỗn loạn một trận, lại là Yên Lãm vẫn vùi đầu miệt mài chợt sوت ruột, vung tay đầy hết văn thư đồ quyền đầy bàn xuống đất, trên ngự án lấy tay chống trán, hồi lâu vẫn ngồi im chẳng nói gì.

Sử Tịnh Viên thở dài đứng lên, bưng một chén trà, nhẹ nhàng bỏ lên bàn: “Hoàng thượng, uống hớp trà tĩnh tâm.”

Yên Lãm chậm chậm ngẩng đầu, vẻ mặt chua xót: “Tịnh Viên, ngươi nói, có phải trẫm đang một mực lừa mình dối người. Kỳ thật trẫm căn bản không muốn giúp Dung tướng cưới vợ, trẫm cả ngày mò mẫm thế này, chẳng qua là muôn có điều ăn nói với lương tâm mình, cố ý lừa gạt bản thân mà thôi.”

Sử Tịnh Viên thở dài trong lòng.

Ôi, bất kể thế nào, cuối cùng đã chịu đối mặt với hiện thực. Bằng không còn để vị Hoàng thượng này tiếp tục mò mẫm như vậy, đầu lĩnh mật thám trên danh nghĩa là mình đây chẳng biết phải phí bao nhiêu sức, chỉ huy thám tử tốt nhất

Yên quốc, chạy khắp thế giới tìm tư liệu về nữ nhi chờ gả nhà người ta.

Việc này làm, cũng thật khiến người ta cảm thấy kỳ cục.

“Ta thật là một kẻ dối trá buồn cười, nói là coi trọng Dung tướng như vậy, kỳ thật chưa từng suy nghĩ thay y. Ta phong y tước vị cao nhất, đắc phong tốt nhất, tự cho là đang bồi thường, kỳ thật chỉ là để lòng mình dễ chịu, căn bản mặc kệ y có cần không, liệu có bồi vì như thế mà bị quấy nhiễu không.”

Yên Lãm thản sắc thảm đậm: “Nếu Thanh Cô không nói cho ta biết, có lẽ ta vẫn sẽ một mực lừa mình dối người để bản thân tin tưởng, Dung tướng sống rất tốt, vẫn đang hưởng thụ vinh hoa phú quý trong ân điển của ta. Thế nhưng, tòa quốc công phủ kia, căn bản là một gian lao phòng lớn...”

Y cắn răng, một quyền nặng nề giáng xuống bàn, khí lực kia rất lớn khiến chân mày Sử Tịnh Viên nhảy dựng, thoảng lo buồn, cơ hồ hơi lo lắng tay y chấn ngược bị thương.

Bản thân Yên Lãm lại hoàn toàn không có cảm giác đau đớn.

Vài ngày trước, tại phủ quốc công, khi nhìn Dung Khiêm mỉm cười thong dong mà đến, giọng nói rõ ràng trong lòng y, đến nay không cách nào bình tĩnh.

Người kia, thong dong đậm bạc như thế, cái gọi là vinh hoa, cái gọi là tôn vinh, muốn tới, lại có ích gì.

Người kia, tiêu dao thoải mái như thế, y thuộc về non, thuộc về nước, thuộc về ba nghìn thế giới mênh mông vô cùng bên ngoài.

Thế nhưng, phong hào quốc công chiêu cáo thiên hạ này, khiến y một lần nữa quay về nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành mục tiêu cho mọi người nhìn chăm chằm.

Ngoài phủ quốc công, ngày đêm không biết có bao nhiêu người giám thị quan sát, chỉ cần Dung Khiêm vừa ra khỏi cửa, sẽ bị vô số kẻ gọi là quan viên

tới cửa cầu kiến mà không được bao vây, cho nên, y chỉ đành đóng cửa không ra, như vây trong cũi.

Người kia, tay nắm đại quyền Yên quốc hơn mươi năm, thuộc hạ vô số, thân tín vô số, bao nhiêu người đối với y xích đắm trung tâm, bao nhiêu người coi y như thiêng như địa. Lần này quay lại nhân gian, bao nhiêu cựu bộ khát cầu gặp một lần, thế nhưng y thân phận quá tôn, vị trí quá cao, vì không dẫn đến ngờ vực nghi kỵ của Hoàng đế mình đây, y chỉ đành nhẫn tâm, cự hết những cựu bộ lúc trước thân cận tín nhiệm nhất ngoài cửa. Trừ An Vô Ky rảnh rỗi thích đi tới đi lui, trực tiếp trèo tường ra vào, ngay cả Phong Trường Thanh trong nửa tháng này cũng chỉ đi gấp một lần mà thôi.

Người kia, tài hoa ngút trời, trí sâu như biển, nhân tài như thế, lại vì sự ổn định của triều cục, lòng nghi ngờ của Hoàng đế, cam nguyện yên lặng như vậy, vây trong phủ quốc công xa hoa kia.

Yên Lâm trong lòng chua chát: “Nếu ta không nghĩ đương nhiên mà phong túc cao như vậy cho y, y hiện tại phong hàm thấp một chút, hàm quang mỏng một chút, là vẫn có thể tự do làm rất nhiều chuyện, thế nhưng hiện giờ...” Thanh âm càng lúc càng trầm: “Y thích tự do tự tại, nhưng hiện tại cả cửa cũng không dám ra một bước. Y bình thường đối đãi bộ hạ cực tốt, về sau lại không thể không tận lực bảo trì khoảng cách với họ. Y thích kết giao bằng hữu, lại không thể ra mặt, kết giao những người có tài năng trong thiên hạ nữa, y...”

Yên Lâm bi thảm lắc đầu.

Có lẽ trăm ngàn năm qua, đạo chung sống của công thần đế vương, bí quyết cân bằng quân thần không phụ nhau, trước nay bất quá như thế. Nhưng mà, cho dù rõ ràng là hiện thực không thể tránh khỏi, chân chính phát sinh giữa y với Dung Khiêm rõ ràng như thế, Yên Lâm vẫn cảm thấy đau đớn không cách nào chịu đựng.

“Ta ích kỷ mà ngu xuẩn cỡ nào, nếu Thanh Cô không nói với ta, ta vẫn sẽ tự

cho là đúng mà cảm thấy, ta đang hồi báo, ta đang tốt với y. Mà trên thực tế, cái gọi là vinh quang quốc công, chẳng qua là một xiềng xích trói buộc y, để ta yên tâm.”

Sắc mặt Yên Lãm tái nhợt, phảng phất lại nhìn thấy ngày hôm đó, khoảnh khắc đó.

Một tòa quốc công phủ lớn như vậy, người kia được vô số tông tử vây quanh mà đến. Thế nhưng, y không nhìn thấy có những người khác, phủ quốc công lớn đến thế, cảm giác chỉ là trống vắng, người được tiền hô hậu ủng kia, kỳ thật thủy chung cô độc.

Y nói, Dung tướng, về sau có rảnh, ta thường đến đây ngồi một chút, được không?

Nhưng mà, làm để vương, y có thể đi mấy lần? Một lần có thể ngồi bao nhiêu lâu?

Cho dù là y đi, y thật có thể thoảng xua tan những tịch mịch và cô đơn của người kia không? Hay là người kia chỉ đang tiếp tục nhẫn耐 sự tùy hứng của y, lấy nụ cười để hồi báo việc y tự cho là đúng.

Y nói, tuy rằng không vào triều, nhưng nếu ta có một số quốc sự chưa quyết, Dung tướng, ngươi cũng cho ta chút ý kiến, được không?

Y muốn cho Dung Khiêm có điều gửi gắm, tài hoa có chỗ thi triển, thế nhưng vô đài thi triển này, lại chắc chắn bị hạn chế đến nhỏ nhất. Hào quang của Dung Khiêm, tài năng của Dung Khiêm, chỉ y có thể nhìn thấy. Dung Khiêm chỉ có thể ở chỗ tối, chỉ có thể ở sau lưng y, mới có thể tham nghị triều chính.

Cho dù hiểu rõ Dung Khiêm sống e rằng không hề tốt. Cho dù khoảnh khắc đó, khi y xúc động nhất áy náy nhất đau khổ nhất, y cũng chưa từng có phút chốc mềm lòng, muốn cho Dung Khiêm quay lại triều đình kia.

Ý nói, chờ thân thể ngươi khỏe hơn một chút, ta bồi ngươi đi loanh quanh, nhìn khắp cả đế kinh, được không? Khi xuân về hoa nở, chúng ta cùng đi săn thú, buông dây cương, xem ai chạy nhanh hơn xa hơn, được không?

Thật sự rất muốn làm bạn với y, thật sự rất muốn quên hết thảy khúc mắc, cùng y nói lớn tiếng, cười lớn tiếng. Sự phồn hoa của vùng đế kinh này, có đại bộ phận công lao của y, thiên địa bao la này, là y dốc hết sức bảo hộ. Thế nhưng, đế vương thoát nhìn động tình trong lòng, lúc nói như vậy, rốt cuộc có thật lòng muốn đi cùng một người khác, chia sẻ thiên địa như thế, núi sông như thế, khoái lạc như thế hay không? Mỗi lần vô tình mổ xé mình, Yên Lãm càng ngày càng cảm thấy mình vô tình vô nghĩa như thế, đáng khinh đáng hận như thế.

Sử Tịnh Viên lại thở dài thườn thượt: “Bệ hạ, ngài nghĩ quá nhiều rồi. Ngài không thể đem tất cả chỉ trích cộng hết lên người mình, tất cả gánh nặng đè lên vai mình.”

Yên Lãm hơi xuất thần: “Năm đó, Dung tướng một tay nuôi nấng dạy dỗ ta, vì để ta thành tài, mà một mình gánh vác ác danh. Người thiên hạ đều cho y là quyền gian sớm muộn phải đoạt vị, ta cũng hận y thấu xương, y làm như vậy, làm sao không phải là đem tất cả gánh nặng đè lên vai mình.”

“Nhưng Dung tướng lòng dạ rộng rãi, vừa có thể tha thứ người khác, cũng có thể buông mình ra. Điểm này, bệ hạ ngài thân là đệ tử của Dung tướng, cũng nên học hành đàng hoàng mới phải.”

Sử Tịnh Viên tận lực mỉm cười nói: “Ngài không thể hơi có sai lầm, là nghĩ mình thành chỗ nào cũng sai. Ngài là đế vương, ngài không có khả năng cũng không nên bỏ xuống trách nhiệm, suy tính của mình. Nhưng mà, tâm tư của ngài với Dung tướng, hết thảy ngài làm vì y, chẳng lẽ không phải thuần túy xuất phát từ chân tâm? Có lẽ suy nghĩ của ngài có chỗ không đủ chu đáo, nhưng dù sao cũng không phải như ngài hiện tại đang nghĩ, mọi lúc mọi nơi, đều giấu giếm tâm ý ác độc.”

Yên Lãm chần chừ một thoáng, mới hơi hoang mang nói: “Ta... Nếu ta không phải... thì sao lại cả việc thay Dung tướng chọn thê tử, cũng không tận lực như thế chứ.” Vì y, Dung Khiêm cả đời này đã không thân thích, một thân một mình. Thanh Cô tuy tốt, nói cho cùng chỉ là nghĩa muội, mà còn xuất thân thôn nữ, nhất định trao đổi giữa nàng với Dung Khiêm là có hạn.

Dung Khiêm bị nhốt trong phủ quốc công lớn như thế, người bên cạnh tuy nhiều, có thể tâm sự thân cận lại chẳng có lấy một.

Biết rõ y cô đơn tịch mịch như vậy, nhưng vẫn không chịu tận tâm thay y.

Sử Tịnh Viên ngạc nhiên: “Hoàng thượng vì sao cảm thấy, không thay Dung tướng chọn vợ, chính là rắp tâm hại người?”

Vẽ mặt Yên Lãm dần bối rối: “Ta rõ ràng biết đây là chuyện phải làm, nhưng bắt đầu làm thì phiền muộn nóng nảy...”

Y chỉ những văn quyển đồ họa khắp dưới đất: “Những nữ tử đó, càng là tốt, càng là xinh đẹp, ta nhìn càng gai mắt. Ta... Ta biết, kỳ thật ta căn bản không muốn Dung tướng có vợ con. Đang yên đang lành, sao ta lại có tâm tư như vậy?”

Sử Tịnh Viên nghe mà hơi trợn tròn mắt.

Thanh âm của Yên Lãm càng lúc càng nhỏ: “Ta nghĩ tới nghĩ lui, sợ vẫn là vì phong hào quốc công và đất phong thôi. Ta cho y phong hào cao nhất, là vì để lòng mình thoái mái, ta cấp đất phong tốt nhất, là bởi vì biết, Dung tướng sẽ không rời kinh, sẽ không đi quản lý, cấp tốt hơn nhiều hơn, cũng chẳng có uy hiếp đối với quốc gia. Chỉ cần y không có con trai, tương lai mất đi, đất phong một lần nữa thu về quốc gia, Đại Yên lúc nào cũng không tổn thất, ta lại không công kiếm được thanh danh tốt là hậu đài công thần. Cho nên, ta mới bài xích việc Dung tướng cưới vợ sinh con như vậy...”

Sử Tịnh Viên đưa tay vỗ trán, cơ hồ phải than khóc. Bệ hạ, ngài có đến mức phải biến sự tình thành phức tạp như vậy không...

“Bệ hạ, ngài là người trong cuộc mê, ngài không muốn Dung tướng có vợ con, rõ ràng chính là ghen tị mà.”

“Ghen tị?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 154 : Tai ƯƠNG Cá Chậu

Khó được một vị Hoàng đế anh minh thần võ, ngơ ngác dùng ánh mắt cầu trợ nhìn mình, tiếc rằng bản thân Sử Tịnh Viên lại thật sự chẳng có cảm giác gì là thỏa mãn, chỉ cảm thấy đau đầu thôi.

“Con người đều có chút ích kỷ, đều hy vọng người mình thân cận nhất, chỉ đối đãi mình tốt nhất. Rất nhiều phụ thân nhìn con gái yêu thương xuất giá, sẽ bỗng dưng ghi hận con rể, rất nhiều tiểu muội thích bám đại ca, nhìn đại ca cưới vợ, sẽ âm thầm ghét tấu tử. Những tiểu hài tử được sủng ái nhất đó, khi mẫu thân lại mang thai, nhìn lực chú ý của người nhà bị đệ muội chưa ra đời cướp đi, cũng khó tránh trong lòng chán ghét đệ muội này. Nói trắng ra, đây là một loại tâm tư độc chiếm. Loại tâm tính này, mỗi người đều có, chỉ là nồng sâu bất đồng thôi. Hơn nữa, thế nhân thường có rất nhiều thân nhân, phụ mẫu huynh muội thê nhi đủ cả, cho dù có chút tâm tư độc chiếm ấu trĩ, rốt cuộc có rất nhiều cảm tình khác có thể dựa vào, loại tâm tư đó cuối cùng sẽ chậm rãi nhạt đi, chỉ là...”

Sử Tịnh Viên nhìn Yên Lãm cười khổ nói: “Bệ hạ ngài từ nhỏ phụ mẫu đều mất, tình thân hoàng gia lại nhạt, tuy có thân nhân, không bằng vô thân nhân. Vẫn luôn là Dung tướng nuôi nấng dạy dỗ ngài. Với ngài mà nói, y là phụ là mẫu là sư là huynh là hữu, cơ hồ tất cả tình nghĩa, đều tập trung trên một thân y. Dung tướng cũng vẫn xem ngài là người yêu quý coi trọng nhất, tất cả thời gian, tất cả trù tính, tất cả an bài của y, đều là lấy ngài làm chủ. Ngài không có thân nhân, chỉ có y để nương tựa, y vì ngài, cũng không chịu có thân nhân nữa. Ngần ấy năm qua, lòng ngài đương nhiên biết mình là người y coi trọng nhất để ý nhất, duy nhất để trong lòng. Hiện tại nghĩ đến có một ngày y phải cưới vợ, người y thân cận nhất sẽ là thê tử của y, y sẽ có hài tử, người y yêu thương nhất sẽ biến thành hài tử của y, trong lòng ngài không tự tại, vốn là đương nhiên.”

Sử Tịnh Viên lại bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Bệ hạ, không nên quá hà khắc với mình nữa. Đây chẳng qua là những tâm tư và ích kỷ mà mỗi người đều có. Hiểm ác, dã tâm, hoàn toàn không liên quan.”

Yên Lãm ngẩn ra rất lâu, lẩm bẩm: “Chính là như vậy sao?”

Sử Tịnh Viên không biết là giận hay buồn cười: “Tự nhiên là như thế. Bệ hạ, ngài thân tại hoàng gia, không biết những tình cảm phức tạp của người thường. Nếu như ngài không tin, cứ về hỏi thử hoàng hậu, mấy vị quý phi nương nương, hoặc là hầu cận bên cạnh, xem họ những năm qua vẫn nghe vẫn thấy vẫn trải, có phải ngẫu nhiên có tình hình tương tự không là biết.”

Yên Lãm lại vẫn không cách nào buông được.

“Cho dù như thế, ta vì sự đố kỵ của mình hành sự như thế...”

Sử Tịnh Viên buồn cười gấp bội: “Phụ thân đều không nỡ gả con gái yêu ra ngoài, nhìn con rể vĩnh viễn không vừa mắt, nhưng có bao nhiêu phụ thân thật sẽ cản trở nhân duyên tốt của con gái? Muội muội không nỡ để huynh trưởng thân cận nhất bị người cướp đi, nhưng ai sẽ nhảy ra đuổi tẩu tử khỏi cửa. Đại ca luôn hâm mộ người lớn sủng ái đệ đệ, nhưng dần dần trưởng thành, còn không phải là huynh đệ tình thâm. Con người đều có chỗ ích kỷ, nhưng người cũng đồng dạng có chỗ vô tư mà, Hoàng thượng. Ngài tuy có một xíu đố kỵ, không thể toàn tâm toàn ý trù tính việc này thay Dung tướng. Nhưng nếu có một ngày Dung tướng tự mình nhìn trúng một nữ tử, muốn cưới làm vợ, chẳng lẽ ngài sẽ cản trở từ giữa?”

Yên Lãm trầm mặc tự hỏi hồi lâu, mới nghiêm nghị lắc đầu: “Nếu có một ngày, Dung tướng thật có người yêu thương, cho dù lòng ta khó chịu mất mát, cũng sẽ tuyệt đối không âm thầm chia rẽ họ. Nếu Dung tướng sống tốt, ta dù đố kỵ hơn, cũng nhất định sẽ cao hứng cho họ.”

Sử Tịnh Viên cười vui vẻ: “Coi, vậy không phải là được rồi. Bệ hạ, ngài không thể lấy tiêu chuẩn của thánh nhân để yêu cầu mình đâu, càng đừng nghĩ

mình quá ác độc. Mọi việc cứ nhìn đơn giản một chút là tốt nhất. Cũng như hôn sự của Dung tướng, kỳ thật ngài không nhúng tay, thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất. Dù sao Dung tướng cũng là trưởng bối của ngài, với thân phận của y, cho dù ngài là Hoàng đế, chuyện tú hôn này, chỉ sợ không tiện nhắc. Đối với tương lai, Dung tướng nên có an bài tính toán của chính y, can dự quá nhiều, vị tất là giúp đỡ. Bệ hạ ngài nếu nhất định cảm thấy nợ Dung tướng, chẳng bằng trên hôn sự khác, dụng tâm tư hơn một chút.”

Yên Lãm ngân ra: “Hôn sự khác?”

Sử Tịnh Viên cười nói: “Thanh Cô là nghĩa muội của Dung tướng, hôn sự của nàng, Dung tướng tất nhiên là thập phần để tâm, tính ra nàng ta không còn nhỏ nữa, việc quy túc này, chỉ sợ cũng là một điều phiền não của Dung tướng, Hoàng thượng nên nhớ, trong những mật báo về cuộc sống của họ trong thôn, còn có Dung tướng khổ tâm thay Thanh Cô an bài việc tương thân...”

Yên Lãm gật đầu, thật sự nói đến thì Thanh Cô đã hơn hai mươi tuổi. Nữ nhân đến tuổi này còn chưa nghĩ cách xuất giá, sợ là thật sự không thể gả đi nữa.

Đối với hôn sự của Dung Khiêm, y âm thầm bài xích, nhưng nghĩ đến việc hôn nhân của Thanh Cô, y hiện tại trái lại rất có nhiệt tâm.

Chuyện Thanh Cô, trước kia không phải y chưa từng nghĩ đến. Phải thừa nhận là, nội tâm y đối với sự thật Thanh Cô trước mắt là người thân cận nhất bên cạnh Dung Khiêm này, thật sự thập phần ghen tị. Bởi vậy nghĩ nếu như có thể gả nàng ra ngoài, trong lòng âm thầm cảm thấy, thật là khả năng sẽ thống khoái lắm. Chỉ là y cũng biết hiện tại bên cạnh Dung Khiêm chỉ có Thanh Cô có thể ngày đêm làm bạn, cho nên mình có chút tâm tư ác như vậy, trái lại cố gắng thu liêm lại thu liêm, vẫn dứt khoát bài xích suy nghĩ vấn đề thay Thanh Cô tìm nhà chồng.

Hiện giờ Sử Tịnh Viên nhớ như vậy, y trái lại ngộ ra. Thì ra muốn gả Thanh Cô cho một gia đình tốt, không chỉ là tư tâm của mình, sợ là bản thân

Dung Khiêm cũng rất sốt ruột. Đã như thế, y đương nhiên không thể không nghĩ cách... giúp Dung Khiêm phân ưu.

Trong lòng hưng phấn, y liền ngồi thẳng dậy, nhíu mày nghĩ: “Trong kinh những người trẻ tuổi tuấn ngạn trái lại không ít, người xem...”

Sử Tịnh Viên lắc đầu: “Nam tử xuất sắc trong kinh trái lại không ít, chỉ là tình huống của Thanh Cô...”

Yên Lãm đương nhiên cũng biết Thanh Cô tuổi tác vừa lớn, chân lại tàn, trên mặt lại có bớt xanh, mà còn xuất thân thôn nữ, con em quý giới trong kinh, bình thường mà nói, ai chịu cưới thê tử như vậy. Bất quá y lại không để ý, khoát tay: “Không sao, ta ban cho nàng ta phong hào thực ấp, trượng phu của nàng cũng đặc cách đẽ bạt, gia tộc cũng được vinh sủng, thiết nghĩ...”

Sử Tịnh Viên thở dài: “Bệ hạ, có ngài và Dung tướng hai tôn phật này bày ở đây, dù Thanh Cô có tàn khuyết nhiều hơn, tự nhiên cũng có người muốn giành cưới nàng ta về. Dù sao về sau nạp thêm mấy người thiếp mỹ mạo là được. Nhưng mà, mặc dù Thanh Cô có chỗ dựa bằng trời, cho dù không thiện tâm cơ, cũng không sợ súng thiếp diệt thê, có thể cam đoan suốt đời suốt kiếp, trượng phu đối đãi cung kính không đổi, chỉ là ta thấy muội phu Dung tướng muôn, sơ không chỉ là người như vậy đâu.”

Yên Lãm lại nhíu chặt đôi mày.

Điều này cũng đúng. Không phải người người đều có thể nhận loại hôn nhân chính trị này. Mình là Hoàng đế, vì quốc gia, mọi sự đều có thể dùng để trao đổi, nhưng Dung tướng đã bỏ nhiều như vậy, sao có thể để muội tử y yêu quý cũng bước theo gót.

Chỉ là, điều kiện của Thanh Cô cũng thật là... rất...

Đừng nói là con em quý giới, ngay cả trong dân lao động, tìm một lương phổi, sơ cũng không dễ! Huống chi, nàng tốt xấu cũng là muội tử của Dung quốc

công, nếu không thay nàng tìm một trượng phu tài hoa nhân phẩm đều tốt, gia thế thân phận đều không kém, cũng thật sự chẳng thể nói được.

Sử Tịnh Viên ở bên nhẹ giọng nhắc nhở: “Hoàng thượng chẳng lẽ đã quên một người?” Yên Lãm ngẩng đầu, dùng ánh mắt hỏi dò nhìn về phía y.

Sử Tịnh Viên ý cười thong dong: “Về trà lâu trong kinh, không phải đã có điều tra toàn diện nhất sao, phần tin báo kia không phải Hoàng thượng trước trước sau sau xem rất nhiều lần sao?”

Yên Lãm mắt chợt sáng ngời, đứng bật dậy hưng phấn nói: “Đúng rồi, chính là tên kia…”

Trong phủ quốc công, An Vô Ky bỗng đứng toàn thân phát rét, run cầm cập, ngẩng đầu nhìn vạn dặm trời trong, lẩm bẩm: “Thời tiết tốt lành, đâu ra gió lạnh vậy nè.”

Hắn co người, hoàn toàn chẳng biết đại nạn sắp ập xuống đầu, còn kề đến gần Dung Khiêm với vẻ mặt mờ ám: “Dung tướng, ta biết Hoàng thượng gần đây đang bận một đại sự.”

Dung Khiêm lười biếng liếc y một cái: “Ta nói rồi, không cần ân thầm truyền tin tức của Hoàng thượng cho ta nữa. Như thế rất không tôn trọng y, hơn nữa năm rông tháng dài, vạn nhất bị y nhìn thấu, sợ lại có rất nhiều thị phi.”

An Vô Ky cười gian hắc hắc, ánh mắt khiến mình mẩy Dung Khiêm phải mắt tự nhiên: “Chuyện khác ta tất nhiên là không lăm miệng, nhưng chuyện này ấy à...”

Dung Khiêm chẳng buồn để ý việc hắn càm quấy, tiện tay bưng trà uống một ngụm, khéo mắt cũng chẳng thèm nghe hắn.

An Vô Ky cố ý đợi khi Dung Khiêm vừa hớp một ngụm trà vào miệng, nhanh chóng nói: “Hoàng thượng đang tìm vợ cho ngài...” Sau đó nhảy dựng

lên lướt qua bên như bay, không ngoài dự liệu né được một ngụm trà Dung Khiêm phun ra, cười hì hì, hiếm khi mới được một lần nhìn Dung Khiêm thất thố mà cảm thấy thỏa mãn.

Dung Khiêm trợn mắt há mồm nhìn hắn: “Ngươi nói cái gì?”

An Vô Kỵ thần bí nói: “Sử thế tử phái mật thám thủ hạ nơi nơi điều tra thiên kim khuê các tài mạo đều tốt, tra rõ toàn bộ sở thích, dung mạo, tài năng, gia thế của người ta. Mặc dù y cố ý giấu ta, nhưng nói cho cùng ta mới là người thực tế chưởng sự kia, y dùng nhiều nhân thủ như vậy, sao có thể giấu nổi ta.”

Dung Khiêm cười khổ: “Thế cũng đâu thể chứng minh là muốn giúp ta...” Y ho loạn một tiếng, không nói tiếp.

An Vô Kỵ đắc ý cười to: “Dung tướng à, ngài trước nay anh minh thần võ mà hiện tại cũng học được lừa mình dối người rồi? Sử Tịnh Viên đang yên đang lành, dùng mật thám tối cao của quốc gia tra loại chuyện này làm gì? Bản thân y nếu muốn cưới vợ, sẽ tuyệt không dùng công mưu tư như vậy, tất là đã nhận hoàng mệnh. Hoàng đế lại vì sao phải làm chuyện này, dù sao cũng không phải là bản thân muốn cưới thêm một đồng phi tử chứ? Trừ ngài ra, còn ai đáng để Hoàng thượng của chúng ta phí tâm phí lực như vậy.”

Dung Khiêm chỉ cảm thấy đau đầu hết sức: “Đang yên đang lành, sao Hoàng thượng đột nhiên lại có ý nghĩ này?”

“Theo ta được biết, hành động tìm kiếm mỹ nữ quy mô lớn này là từ lần trước sau khi Hoàng thượng đến thăm đã bắt đầu. Ta nhớ lúc đó Thanh Cô và Hoàng thượng đã hàn huyên rất lâu, sau ngài hỏi Thanh Cô và Hoàng thượng đã nói gì, nàng ta lại bỏ chạy nhanh như chớp.”

An Vô Kỵ không hề hảo ý mà ngầm nghĩa Dung Khiêm: “Ta nói Dung tướng à, muội tử nhà ngài quả là tài giỏi, ngay cả Hoàng thượng cũng có thể bị nàng ta nói động, chạy thay nàng ta.”

Dung Khiêm chỉ vỗ trán cười khổ, hồi lâu chẳng nói gì.

Y lại không cảm thấy Thanh Cô có biện pháp gì có thể đả động Yên Lãm, nói trắng ra chỉ là chính Yên Lãm cứ cảm thấy có lỗi với y, một lòng muốn bồi thường nhiều hơn thôi.

Tâm tư của Yên Lãm y có thể lý giải, song thủy chung vẫn hơi không đồng ý. Cuộc sống của mình hiện tại kỳ thật cũng coi như nhàn nhã, đâu có thê lương như Yên Lãm tưởng.

Hiện tại mặc dù tránh trong phủ không ra ngoài có hơi mất tự do, nhưng chờ năm rộng tháng dài, những người cả ngày nhìn chăm chăm phủ quốc công đó chậm rãi nguội lòng, thấy y thật sự không can dự chính cục quyền bính nữa, tự nhiên cũng chẳng muốn phí tâm tư trên người y. Đến lúc đó, kinh thành trên dưới lại có nơi nào không thể đi được.

Y hiện tại mặc dù có ý không gặp cựu bộ năm đó, chẳng qua là bởi vì tước vị quá hiển hách quá huênh hoang. Trên nơi đầu sóng ngọn gió này, có thể bớt một chuyện thì cứ bớt một chuyện, chờ về sau phong ba bình lặng, tuy không thể kết giao với người cũ quá thân mật, thỉnh thoảng gặp một lần, tụ tập một chút, nguyên cũng chẳng phải đại sự gì.

Bản thân y nhìn mọi sự bình thản thong dong, nên càng cảm thấy bất đắc dĩ với tâm tư nặng nề của Yên Lãm. Hài tử này, tội gì làm khó mình như vậy. Chỉ là, làm sao khuyên y, lại thật sự phải suy nghĩ kỹ lưỡng một phen...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 155 : Dung Tướng Cứu Mạng

Dung Khiêm buồn bức thở rõ dài.

Sự tình khi không bức đến trước mắt, hôn nhân đại sự của y, sao cứ hấp dẫn đám người này quan tâm đến thế? Thanh Cô thì cũng thôi, nếu như Hoàng đế Yên Lãm này nhúng tay, đó lại là chuyện phiền toái lớn.

Tâm niệm thoảng chuyển, y chỉ đành nói: “Vô Ky, ngươi vào cung một chuyến, thay ta truyền một câu cho Hoàng thượng, cứ bảo Hoàng thượng nếu có thời gian, phiền đến phủ quốc công một chuyến.”

An Vô Ky cười meo meo nhìn y, làm ra vẻ đầy sùng bái: “Dung tướng, ngài thật đủ uy phong, lại bảo ta truyền lời, kêu Hoàng đế tự mình chạy tới gặp ngài.”

Dung Khiêm âm thầm chán nản. Nếu không phải quyền quý toàn kinh thành đều lom lom mắt hổ theo dõi phủ quốc công này của y, thời điểm khẩn cấp thế này, y đương nhiên phải vội công khai tỏ ý trước khi Yên Lãm kịp làm chuyện gì không thể văn hối, hấp tấp tiến cung ngăn trở. Hiện tại không còn cách nào, đương nhiên đành phải bảo họ An ngươi chạy hộ. Y nơi này hung hăn trừng một cái: “Còn không mau đi.”

An Vô Ky nhăn nhở nhảy dựng lên: “Dung tướng đừng nóng, lên núi đao, xuống biển lửa, còn không phải chuyện một câu của ngài sao.” Trước khi Dung Khiêm không nhịn nổi nữa mắt thấy sẽ đẹp tới một bước, hắn đã nhảy đi, theo quy củ cũ, cửa chính không đi, trèo tường lặng lẽ chuồn biển.

An Vô Ky vừa mới nhảy ra tường cao phủ quốc công, một phong mật tín sáu trăm dặm khẩn cấp đến từ Tân quốc, cũng đã im lặng đưa vào ngự thư phòng của

Hoàng đế Đại Yên quốc.

“Cuối cùng cũng nhịn không được, ra bảng giá rồi.” Yên Lãm hơi cười khẩy đưa thư cho Sử Tịnh Viên.

Sử Tịnh Viên đọc nhanh như gió, lập tức xem xong: “Chỉ cần Đại Yên ta xuất binh, tương trợ trừ gian, sau khi đại sự thành, cắt ba tòa thành trì, ngàn dặm ruộng đất đền đáp...”

Y khẽ cười lạnh một tiếng, để lá thư lại trên ngự án: “Mức giá này nếu là bình thường cũng coi như không tồi. Chỉ là đặt dưới thế cục hiện giờ lại quá rẻ rồi.”

Yên Lãm cũng cười lạnh lùng: “Không sao, có phong thư này, cho chúng ta xuất quân có danh, lấy thân phận hữu quân tiến vào Tân quốc là được. Chỉ cần quân đội chúng ta thật sự đánh vào Tân quốc, công chiếm kinh thành, đến lúc đó, muốn lấy bảng giá bao nhiêu ra để đuổi chúng ta, đã không phải người Tân nói là được.”

Tân quốc hiện giờ, sau một chuỗi hoàng tử đoạt đích, chư vương tranh đấu, đã hỗn loạn kinh khủng, các vương tử Vương gia, đều đã từ nội tranh thuần túy lúc đầu, phát triển đến đều tự nỗ lực mời viện trợ bên ngoài.

Ngũ vương tử lấy phụ vương bị gian thần nghịch tử lừa bịp, muốn sát hại con ruột làm danh, trốn đến Trần quốc, cầu tỷ phu Trần vương xuất binh thanh quân trắc. Thập nhị Vương gia ở phiên địa kháng mẩy đạo thánh chỉ liền, không chịu vào kinh, tập hợp tư binh, cứ thành trì, ngoài kết Vệ vương để cầu viện trợ. Tân vương Thái tử tham dự trong âm mưu bức phụ thoái vị, cả nhà sao trǎm, lại có một người con trốn được, đến cậy nhờ Cửu vương gia trong tay còn có binh quyền. Hai người một mượn binh quyền thúc tổ, một mượn danh phận Thái tử, gắn bó lẫn nhau, lại chính thức gửi thư đến Ngô vương đã cưới em cùng mẹ với Thái tử, cầu người này xuất binh cứu giúp.

Trận này sôi sùng sục, Trần quốc, Vệ quốc, Ngô quốc, ba quốc đều điều động đại binh, trưng phái lương thảo hậu cần tới tấp, đã là bộ dáng muốn dùng vũ lực

trắng trợn, chắc hẳn bảng giá mỗi người nêu ra cho họ đều không thấp. Nhưng ba quốc kia muốn, chỉ sợ cũng là một kiểu với Yên quốc, không trên bảng giá họ nêu.

Hiện tại, Tần quốc tứ vương tử có gì học nấy, cũng gửi một phong thư cầu cứu như thế đến Yên quốc. Nếu Yên quân xuất binh theo ý kiến của hắn, chẳng những phải đổi mặt với sự chống cự của người Tần, còn phải đồng thời ứng đối quân đội ba quốc khác đang nóng lòng chia một bát canh, cái gọi là bồi thường trên phong thư này, còn chưa đủ dính răng.

Sử Tịnh Viên cười nói: “Chúng ta cần đã chẳng qua là một danh hào xuất binh, không phải có thể trực tiếp lấy phong thư này ra triều nghị, khỏi cần chờ xem ngũ đế của Tần vương đưa ra điều kiện gì cho bệ hạ?”

Yên Lãm thoảng suy nghĩ.

“Không ổn. Một khi chính thức cầm ra triều nghị, cả sự kiện tất nhiên sẽ công khai, cho dù có biến động gì, cũng không dễ quay lại. Dù sao việc âm thầm điều động hết thảy binh mã, lương thảo, quân nhu, chúng ta sớm đang tiến hành, không sợ chậm hơn người ta một bước, cứ triệu mây trọng thần vào cung mật nghị trước rồi hãy nói.”

Sử Tịnh Viên gật đầu xác nhận. Đây là lần dụng binh quy mô lớn với bên ngoài đầu tiên sau khi Yên Lãm tự chấp chính, tất nhiên là thận trọng như thế nào cũng không quá.

Yên Lãm lại nói: “Ngươi bảo người dưới chuẩn bị một chút, tối nay ta muốn đi thăm Dung tướng.”

Chuyện lớn như vậy, Sử Tịnh Viên sớm biết yết kế đi hỏi ý kiến Dung Khiêm, nhưng không ngờ y sẽ nóng vội như vậy: “Bệ hạ, xuất cung buổi tối có hơi bất tiện, ngài...” Yên Lãm hơi lắc đầu.

“Việc này càng sớm xác định càng tốt, ngày mai sẽ phải triệu tập trọng thần

mật nghị, cho nên tối nay ta nhất định phải đi gặp y. Dù sao việc xuất binh Tần quốc, xác nhận rồi sẽ không thể sửa nữa..."

Vẻ mặt y bất chợt buồn bã, khi không thở dài một tiếng: "Ta cũng nên nói một tiếng với Lạc Xương."

Tuy rằng y và Lạc Xương là hôn nhân chính trị mới đi đến với nhau, nhưng y quả thật sớm yêu quý Lạc Xương như thế tử người nhà.

Lạc Xương dù sao cũng là người Tần, lại tâm tư lương thiện, một khi biết tin tức Đại Yên sẽ dụng binh với Đại Tần, chỉ sợ thật sự không biết làm sao tự xử. Nghĩ đến việc này, Yên Lãm không khỏi âm thầm khổ não.

Sử Tịnh Viên trầm mặc một hồi, mới nhẹ giọng an ủi y: "Kỳ thật xuất binh Tần quốc, nếu thành công, với hoàng hậu là có chỗ tốt."

Lạc Xương là lấy thân phận để cơ Tần quốc gả đến Yên quốc thông gia. Nếu Yên quốc không xuất binh, ngồi nhìn Tần quốc tan rã suy nhược, thế Lạc Xương sẽ mất đi thân phận làm chỗ dựa. Những quý phi xuất thân bất phàm trong hậu cung ấy, sớm muộn sẽ khơi mào cuộc chiến hậu vị.

Mà nếu Đại Yên xuất binh với Tần quốc, từ đó phân chia được lợi ích... Tần quốc là đại quốc, Trần Vệ Ngô Yên chẳng ai dám nỗi lòng tham, khi nước khác như hổ rình mồi, một miếng nuốt gọn Tần quốc to như vậy.

Cho nên, Sử Tịnh Viên lo lắng là, nếu có thể ngoài tăm ăn đất đai Tần quốc, cướp lấy tài vật của Tần quốc, trợ giúp một tân Tần vương thân Yên, tỷ như tứ vương tử này, như vậy thân phận của Lạc Xương sẽ có thể tiếp tục dùng để bảo trì quan hệ thông gia với Tần quốc, trở thành tấm màn và cái cớ áp bách lợi dụng Tần quốc. Nói vậy, địa vị của Lạc Xương ở Yên tự nhiên là không gì phá nổi, Yên Lãm cũng không cần lo lắng hậu cung cháy, không cần quá mức lo lắng vì dã tâm của ngoại thích, đây là phương pháp nhất cử mà được nhiều.

Yên Lãm cúi đầu nhìn mặt tín trên ngự án, ánh mắt rất đỗi buồn bức.

Dã tâm của y đối với Tân quốc, kỳ thật hơn xa Sứ Tịnh Viên nghĩ. Nghĩ đến Lạc Xương, nghĩ đến hài tử trong bụng Lạc Xương, một ý tưởng gần như điên cuồng kia liền sôi trào không ngớt trong lòng.

Chỉ tiếc... Yên Lâm thở dài lắc đầu. Quan hệ lợi hại trong đây, với tính tình Lạc Xương, chỉ sợ vị tất có thể nhìn thấu. Mà cho dù nhìn thấu, cũng vị tất sẽ bởi vậy mà vui vẻ.

Y không nói không răng, đưa tay cầm mât tín cất vào trong tay áo.

“Tịnh Viên, ngươi cứ về trước đi, ta đến Cam Tuyền cung thăm Lạc Xương.”

Sứ Tịnh Viên cũng không nhiều lời, thi lễ cáo lui, lui thẳng ra ngoài ngự thư phòng, mới nghe trong phòng ồn àn truyền đến một tiếng thở dài khe khẽ. Y thoáng chần chờ, nhưng chung quy không vào khuyên giải an ủi, chỉ là cũng bỗng dừng thăm than một tiếng, quay người xuất cung.

Khi Sứ Tịnh Viên bước ra cửa cung, vừa vặn thấy An Vô Ky ở trước cửa cung cầu kiến.

An Vô Ky không như Sứ Tịnh Viên, muốn vào cung phải ba thỉnh bốn cầu, rất phiền toái. Lúc này vừa thấy Sứ Tịnh Viên ra, cao cao hứng hứng lên đón, định đi cửa sau thuận tiện nhất này.

Sứ Tịnh Viên cộng sự với hắn thời gian cũng không ngắn nữa, thấy hắn đến, bất giác cười: “An đại nhân có việc gấp giá? Hoàng thượng đi thăm hoàng hậu rồi, nếu không có chuyện quan trọng, vẫn đừng quấy rầy thì hơn.”

“Cũng không có đại sự gì, đã là như thế, vậy ta ngày mai lại cầu kiến là được.”

Kỳ thật An Vô Ky căn bản không đặc biệt nhiệt tâm làm việc giúp Dung Khiêm. Hắn lại xấu xa mà rất hy vọng Yên Lâm mau minh phát chiếu chỉ, công khai tứ hôn cho Dung Khiêm, đến lúc đó việc vui phải to lăm đây hà hà.

Chuyện náo nhiệt như vậy nếu thật sự bị Dung Khiêm sớm ngăn lại thì không thú vị biết mấy?

Cho nên hắn lập tức rất vô trách nhiệm ném văng việc Dung Khiêm phó thác, tự cùng Sử Tịnh Viên sóng vai đi, vừa vắt hết óc suy nghĩ xem làm sao từ trong miệng Sử Tịnh Viên moi ra họ rốt cuộc đã thay Dung Khiêm nhìn trúng tuyệt sắc khuê tú nhà ai.

Sử Tịnh Viên nào biết tâm tư ác độc của hắn, trong lòng cũng đang nghĩ, mình vừa cùng Hoàng đế thương lượng hôn sự của An Vô Ky, hắn đã chạy tới. Mọi người làm việc chung, chuyện đại hỉ này, lộ ra ẩn ý cho hắn cũng tốt.

“An đại nhân, ngài có biết, vừa rồi Hoàng thượng đang cùng ta thảo luận chung thân đại sự của một thần tử?”

An Vô Ky mắt sáng rõ, đến rồi đến rồi! Không ngờ mình còn chưa mở miệng hỏi, người ta đã trực tiếp bắt đầu nói: “Phải phải phải, Hoàng thượng yêu thương thần hạ, quan tâm chu toàn, người làm thần tử chúng ta, ai không cảm động rơi nước mắt.”

Sử Tịnh Viên cười nói: “An đại nhân có biết, Hoàng thượng muốn thành toàn đại sự hôn nhân của thần tử nào?”

An Vô Ky cười đến chỉ thấy răng không thấy mắt: “Mặc kệ là ai, tự đều phải rất cảm long ân hậu đức của bệ hạ.”

Sử Tịnh Viên gật đầu mỉm cười, rất đỗi vui mừng mà vỗ vai hắn: “An đại nhân trung quân như thế, thật không uổng bệ hạ phí một phen khổ tâm vì An đại nhân!”

An Vô Ky ngẩn ra: “Phí một phen khổ tâm vì ta?”

Sử Tịnh Viên thân thân thiết thiết nói với hắn: “An đại nhân, ngài thôi khỏi giả bộ nữa. Ngài đã quên? Việc trà lâu toàn là ta phái người tra. Ngài và Thanh

cô nương tình đầu ý hợp, bàn đến hôn nhân, đại sự thế này, từ trà nữ đến khách quen, không người không biết, không người không hiểu. Hiện tại Hoàng thượng chính là có tâm, phong thưởng mạnh, làm một hôn lễ phong phong quang quang cho các người, mà còn tự mình tú hôn kìa! Vinh quang thế này, không phải bình thường đâu!”

An Vô Ky liền như từ mười chín tầng trời rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục, mắt cũng đăm đăm: “Đây, đây, không phải... Không phải như vậy... Đây... Lầm...”

“Được rồi, được rồi, ngài đừng xấu hổ nữa. Việc này mọi người lòng hiểu là được.” Sử Tịnh Viên cười nói: “Trước nay cưới vợ cưới hiền, Thanh cô nương mạo không tuyệt sắc nhưng tính tình chân thật, hiền lương nhu thuận, thật là lương phổi. Trước nay thê hiền phu bớt họa, Vô Ky à, ngài có nhân duyên tốt như vậy, tiền đồ ngày khác không thể hạn lượng.”

An Vô Ky mặt như màu đất, hai mắt vô thần, hai hàm răng run lập cập, quả hận không thể ôm Sử Tịnh Viên kêu oan luôn miệng.

Trời ơi, trời ơi, không phải như thế, toàn là hiểu lầm thôi...

Đáng tiếc Sử đại công tử người ta không rảnh quấn với hắn, lại cực thân thiết mà ra sức vỗ vai hắn một phát, cười lớn nói: “Lúc uống rượu mừng, đừng quên ta một phần nha.”

Nói xong khẩn trương chắp tay, sải bước đi mất.

An Vô Ky si si ngốc ngốc đứng ngớ ra tại chỗ, cả buổi trời mới kêu thảm thiết một tiếng, co giò chạy thẳng.

Trời ơi!

Dung tướng! Cứu mạng!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 156 : Người Chí Trọng

Tiết xuân ấm áp, trong Cam Tuyền cung, chính là bách hoa đua nở, khắp vườn muôn hồng nghìn tía, gió xuân pháp phói, đẹp mắt dễ chịu.

Yên Lãm bước vào đại môn Cam Tuyền cung, trong mắt nhìn thấy, chính là đó đây một dải biển hoa, còn có Lạc Xương đang dạo giữa khóm hoa.

Lạc Xương thường hay cùng cung nhân theo bên cạnh, khẽ nói cười vài câu. Chỉ thấy hoa tươi như người, người đẹp như hoa, tình cảnh như vậy, đúng là động lòng người như thế.

Yên Lãm vốn tâm tình nặng nề, lúc này cũng không khỏi mỉm cười. Y khoát tay, ngừng cung nhân truyền báo trước cửa cung, mỉm cười nhẹ bước chân, chậm rãi đi qua. Những cung nhân thông minh đó tự nhiên đã nhận ra Hoàng thượng đến, nhưng đều nhìn thấy tay y ra hiệu, bởi vậy đều hiểu ý mà không ra tiếng.

Yên Lãm đã nhẹ nhàng đến phía sau Lạc Xương, Lạc Xương hãy còn chưa phát giác, chỉ dạo chơi giữa biển hoa, nói cười xinh đẹp.

Yên Lãm tiện tay hái một đóa hoa đỏ tươi như lửa ở bên, đưa tay cài lên đầu nàng, cười nói: “Có thể vì nàng tăng sắc thêm kiều, mới không phụ sắc xuân đầy vườn này.”

Lạc Xương thoát đầu giật mình, quay phắt người, lại vui mừng, vẻ mặt tươi cười dịu dàng, mặt hơi ửng đỏ, ánh một đóa kiều hoa như hỏa diêm, càng xinh tươi động lòng người.

Yên Lãm nhìn nàng một lúc, bất giác bật cười: “Ninh bất tri khuynh quốc dữ

khuynh thành, gai nhân nan tái đắc.”

Lạc Xương tức thì xấu hổ mà hân hoan, giận nói: “Bệ hạ chỉ vì trêu đùa thắn thiếp, mới đặc ý đến chuyến này hay sao?”

Yên Lãm đột nhiên nghe lời này, nhớ tới ý đồ đến của mình, lại nhìn kiều thê nói cười giữa hoa, nét cười dịu dàng, thật là nụ cười từ khi mang thai tới nay ít có, lòng thoáng chua xót, ngón tay trong tay áo kẹp phong mật tín kia, do dự mãi, rốt cuộc thủy chung không lấy ra được.

Lạc Xương thấy vẻ mặt y do dự, trong ánh mắt ẩn có ưu sầu, cũng không hỏi nhiều, chỉ quay đầu đưa mắt ra hiệu cho nữ quan thủ hạ theo sát. Trong nháy mắt, ngắn ấy tùy tùng đã tản hết.

“Khó được hôm nay sắc xuân đẹp như thế. Bệ hạ đã đến thì cùng Lạc Xương đi quanh nhìn ngắm một chút đi.”

“Vừa vặn, Ngự y cũng nói thân mình nàng dẵn nặng nề, phải thư thái thích hợp một chút mới có lợi.” Yên Lãm mỉm cười đưa tay nắm bàn tay nhỏ nhắn, hai người sóng vai, từ từ đi vào sâu trong bách hoa.

Tứ phương cung nhân lui ra, chỉ xa xa thấy gió xuân mềm mại, hoa rơi phất lên áo, một đôi bích nhân tuổi trẻ kia chậm rãi dạo bước, phảng phất như tranh vẽ. Trong cung viện vắng vẻ này, hiếm được nhìn thấy cảnh trí ân ái như vậy, mấy lão cung nhân dẵn đầu thân phận khá cao, ở trong cung đã mấy chục năm, cũng không khỏi nhìn nhau cười.

Lạc Xương vừa nhàn nhã dạo bước cùng Yên Lãm, vừa nhu hòa nói: “Bệ hạ, quốc sự chính vụ, ta hiểu ít, cũng không nên quan tâm. Chỉ là bệ hạ nếu có gì phiền não, cũng không cần khắc ý giấu giếm ta. Dù Lạc Xương không thể phân ưu cho ngài, ít nhất cũng có thể làm người lắng nghe.”

Yên Lãm trong lòng buồn bã, chính bởi Lạc Xương ôn nhu lương thiện, quan tâm săn sóc, y mới càng không nỡ nói ra chân tướng. Chỉ là Lạc Xương đã đuổi

lui hạ nhân, mở miệng hỏi như vậy, y lại không thể tổn thương một phen khổ tâm của nàng, thoảng chần chờ, mới khẽ thở dài: “Ta gần đây, phần nhiều là lo lắng vì việc Dung tướng.”

Đối với Dung Khiêm, Lạc Xương tuy rằng không biết, nhưng những tin đồn liên quan đến y, lại đã nghe rất nhiều, cũng biết Yên Lãm gần đây tâm thần lửng lơ, quả là từ sau khi Dung Khiêm trở về mới bắt đầu, bởi vậy lại tin chắc không nghi: “Ta nghe Dung quốc công là trụ cột quốc gia, là công thần chống trời của Đại Yên, cũng là sư phụ trưởng bối của bệ hạ, người bệ hạ tôn kính thân thiết nhất.”

“Nhưng mà năm đó ta phụ y quá sâu, hiện giờ hoàn toàn không biết nên làm gì, mới có thể bù đắp, Lạc Xương, nàng...”

Yên Lãm cười khổ, lại nhịn không được thật lòng hỏi thăm: “Nàng có từng cùng người chí thân hiểu lầm trớ mặt, nàng có biết làm thế nào mới có thể tiêu trừ những không vui từng qua?”

Lạc Xương mỉm cười: “Bệ hạ, trước ngài, người chí thân của ta, chỉ có mẫu thân.”

Yên Lãm than một tiếng: “Coi ta kìa, cũng hồ đồ mất rồi. Nàng ôn nhu hiếu thuận như vậy, tất nhiên là chưa bao giờ chọc mẫu thân giận.”

Lạc Xương lắc đầu bật cười: “Ta hồi nhỏ cũng tùy hứng không hiểu chuyện, có khi bị ức hiếp trước mặt huynh đệ tỷ muội, trở về liền oán trách mẫu thân không có địa vị, không thể cho ta cuộc sống tốt đẹp. Mẫu thân cũng không phải là phụ nhân hiền lương đoan trang nhất thiên hạ, bên ngoài bị ức hiếp, đối với ta trong phòng, có khi cũng sẽ quát vài tiếng, mắng vài câu, thậm chí đánh ta vài cái cho hả giận.”

Yên Lãm vốn nói giữa mẹ con Lạc Xương, tất nhiên mẫu tử nữ hiếu, có thể làm gương cho thiên hạ, chợt nghe lời này, quả thật kinh ngạc không hiểu.

Lạc Xương dưới ánh mắt ngạc nhiên của Yên Lãm, khẽ cười nói: “Nhưng mà, đánh xong, mắng xong, người vẫn là mẹ ta, ta vẫn là con gái người. Có tên bắn đến muôn hại ta, mẹ nhất định sẽ chấn thay ta. Cho dù thế nhân đều chỉ trích người, ta cũng nhất định đứng bên người. Chúng ta cũng sẽ tranh cãi, cũng sẽ có mâu thuẫn, nhưng qua rồi thì thôi. Không cần ai giải thích, không cần ai xin lỗi, tự tự nhiên nhiên, lại là những người thân nhất.”

Trên mặt nàng vẫn mang nét cười, nhưng trong mắt dần dần lóng lánh: “Từ nhỏ đến lớn, mẹ không biết đã đánh ta bao nhiêu lần, nhưng mà hiện tại ngẫm lại, chỉ cảm thấy ấm áp. Thế nhưng, mẹ ngũ hoàng huynh cậy phân vị cao, từng đánh ta một bạt tai, một bạt tai này, ta lại vẫn ghi hận đến bây giờ. Đây là chỗ khác biệt giữa thân nhân và ngoại nhân.”

Lạc Xương ngữ khí dịu dàng, chân thành nói ra, Yên Lãm nhất thời lại nghe mà ngây người.

Loại cảm giác thân nhân này, y chưa bao giờ từng hưởng thụ. Như vậy so ra, Dung tướng... Dung tướng...

Y không nén được nản lòng. Y vô luận thế nào cũng không thể tưởng tượng, không xin lỗi, không bù đắp, cứ ngồi chờ thời gian trôi qua, quan hệ giữa y với Dung Khiêm, sẽ có thể tự nhiên mà biến trở về thành thân mật thông dong. Dùng lời Lạc Xương mà nói, đây chẳng lẽ chính là thân nhân và ngoại...

Từ đó, Yên Lãm ngay cả nghĩ cũng không nguyện ý suy nghĩ.

Lạc Xương thấy vẻ mặt y buồn rầu, biết y lại nghĩ lung tung, bất giác cười nhẹ: “Bệ hạ, giữa cha mẹ và con cái, thiên tính chí thân như vậy, là bởi vì huyết mạch tương liên, chăm sóc kề cận ngày tháng lâu dài mới có. Nhưng mà người sống trên đời, lại không nhất định phải là thân nhân, mới có thể trở thành người chí thân. Chỉ là...”

Nàng nhẹ nhàng nắm lại tay y, thanh âm uyển chuyển ôn hòa: “Chỉ là, rời huyết thống thiên tính, đã làm sai thì nên nhận sai, muốn nhận được thì cần bỏ

ra. Quý trọng một người, nên cỗ gắng. Cỗ gắng như vậy, không hề là khách khí, mà là... là ngài đang để ý.” Yên Lãm chua xót nói: “Lạc Xương, nàng không hiểu đâu. Dung tướng có đại ân với ta, ta lại từng phụ y sâu lăm, hiện giờ y trở về, ta toàn tâm toàn ý muốn bù đắp, nhưng mà cứ cảm thấy đâu đâu cũng làm không đúng. Ta thời thời khắc khắc muốn xin lỗi, nhưng mà sự tình làm khắc ý như vậy, gượng ép như vậy, lại như mỗi khi làm một chuyện vì y, đều chỉ là vì lòng mình vậy, đây...”

Lạc Xương không nhịn được ý cười bên môi.

“Bệ hạ, người với người sống chung, vốn nên dụng tâm. Khắc ý muốn tốt với người khác, cỗ ý muốn làm gì đó cho người khác, vậy thì có gì mà không thể gặp người? Ngài dùng tâm cơ, nhưng tâm cơ này là bởi vì ngài quan tâm, cho nên mới dùng. Nếu là người không hề quan trọng, ai lại phí khí lực này vì y.”

Lạc Xương cười nói: “Ta từng vì bệ hạ mà đến trù phòng học nấu canh, Minh phi tỷ tỷ vì bệ hạ, mỗi ngày đều luyện đánh đàn một canh giờ. Như phi tỷ tỷ biết bệ hạ thích chơi cờ, liền khổ tâm nghiên cứu kỳ nghệ. Vương tổng quản thời khắc để tâm chuyện ăn uống sinh hoạt của bệ hạ, coi sóc chu đáo. Phong thống lĩnh và Sử thế tử vì phân ưu giúp bệ hạ mà hết lòng hết sức. Ai không dùng tâm tư? Ai mà không đang khắc ý đâu? Bệ hạ chẳng lẽ sẽ toàn nghĩ những điều này thành tâm cơ mưu đồ, cảm thấy chuyện chúng ta làm, đều là có dụng tâm khác?”

Yên Lãm ngân ra một hồi, mới nói: “Không gặp Dung tướng, ta cứ luôn nhớ y, gặp được y rồi, ta lại hơi sợ phải ở bên y. Không đi gặp y, lòng ta luôn vướng bận, thật đến bên cạnh y rồi, bất kể nói gì làm gì, ta lại đều có chút không tự tại. Ta... Ta đây không phải dụng tâm. Ta chỉ là chột dạ hổ thẹn, khó mà đối mặt với người mình từng cõi phụ thương tổn.”

Trong lòng Lạc Xương cũng quả thật không hiểu, vì sao phu quân anh minh thần võ này của nàng, vừa đến chuyện đối mặt với Dung Khiêm, là luôn sẽ dễ dàng phủ định bản thân không ngừng như thế?

“Loại chuyện này cũng không phải là hiếm lạ. Phu thê theo lệnh phụ mẫu mai mối thành thân, đêm động phòng hoa chúc, lần đầu tiên gặp nhau, cũng đều khó tránh khỏi thấp thỏm khó yên, cực không tự tại. Nhưng lại không thể nói, họ chính là có tâm tư khác, chính là không chờ mong, chính là không muốn làm bạn suốt đời. Thời gian lâu dài, chậm rãi hợp nhau, chậm rãi thân cận, tất nhiên là nắm tay đến già, không bỏ không phụ.”

Lạc Xương mặt mày ôn nhu: “Bệ hạ, đừng tự chỉ trích mình, đừng bởi vì dụng tâm nhiều, rồi không tự tại trước. Quan tâm một người, mới nguyện ý dụng tâm tư vì người, để ý một người, mới muốn thân cận y, mới bởi vì còn không biết nên làm sao thân cận mà thấp thỏm.”

Nàng khẽ mỉm cười: “Đã làm sai thì cứ lớn tiếng nói cho y biết ngài đã sai. Ngài rất quan tâm y, cũng phải đồng dạng lớn tiếng nói rõ với y. Đã cảm thấy hai bên có khoảng cách, thì phải đậm tan khoảng cách kia. Đừng cứ cảm thấy rằng có lời nào không thể nói ra, hoặc là không nói y cũng hiểu được. Cho dù y thật sự hiểu được, cũng nhất định thích nghe ngài chính miệng nói hơn. Y là sư phụ ngài, tôn trưởng của ngài, là người dưỡng dục ngài, dạy dỗ ngài, bảo vệ ngài. Ta đã không còn thân nhân như vậy để có thể hiểu kính báo đáp, bệ hạ, ngài vẫn còn. Cho nên, đừng trù trừ không tiến như vậy. Muốn làm gì cho y thì cứ mạnh tay mà làm, muốn nói gì với y thì cứ dũng cảm nói. Vì người ngài để ý đi dụng tâm cơ, đi khắc ý lấy lòng, có gì sai, có gì mà xấu hổ? Bảo vệ một người, không phải là nén cő gắng vì y mà làm hết thảy những chuyện y muốn, chỉ cần y cao hứng một chút, là mình có thể thỏa mãn sao?”

Yên Lãm kinh ngạc nghe Lạc Xương nói một phen, chỉ cảm thấy trong lòng sáng tỏ thông suốt, mà cả nhiệt huyết trong ngực cũng gào thét sôi trào.

Y trẻ nhỏ làm đế, đã quen cô độc một thân, quen cao cao tại thượng, quen học được làm sao tiếp nhận, phân biệt tình cảm người khác cuồng cuồng hiến cho mình, lại vẫn căn bản không hiểu, cũng không có cơ hội luyện tập làm sao đi biểu đạt tình cảm của mình với người khác. Kết quả hiện tại mới hơi dụng tâm, đã cứ cảm thấy mình đang mưu đồ, là động cơ không thuần.

Muốn làm gì vì y thì cứ mạnh tay mà làm, muốn nói gì với y thì cứ dũng cảm mà nói.

Lời đơn giản như vậy, lại đem tất cả do dự và không quyết, tự mình phủ định của y, đánh tiêu đánh tan toàn bộ.

Mãi đến nay, y chỉ bởi nóng lòng mà tình loạn, việc vừa liên quan đến Dung Khiêm, là y sẽ chẳng còn một chút tự tin, vô luận bản thân làm gì nghĩ gì, đều rất tự nhiên mà tự phủ định mình một lần trước.

Nếu không phải Lạc Xương chân thành nói cười, cẩn thận khuyên giải như vậy, y vẫn không biết rằng mình thiếu hóa ra căn bản chỉ là dũng khí và tự tin.

Lạc Xương cảm thấy bàn tay y nắm mình, cũng do kích động mà hơi run run, bất giác cười: “Bệ hạ, Giang Nam vừa tiến công mấy loại trái cây tươi, chẳng những hương vị ngon, Thái y còn nói có thể nhuận tỳ dưỡng thân, nghe nói thân thể Dung quốc công không tốt, vừa vặn dùng để tắm bổ, bệ hạ không ngại thì tự mình đi tặng một chuyến đi.”

Yên Lâm không ngờ nàng giúp y suy nghĩ chu đáo như vậy, nhất thời vừa cảm kích vừa hổ thẹn, thấp giọng thở dài: “Lạc Xương, nàng...”

Lạc Xương chỉ mỉm cười đưa tay che miệng y, ngăn lời y: “Bệ hạ, ngài và ta là phu thê, mọi sự trong lòng biết...”

Yêu quý một người, thì nên cố gắng vì y mà làm hết thảy những chuyện y muốn, chỉ cần có thể để y thoáng cao hứng một chút, bản thân liền thỏa mãn vô hạn. Nàng ngưng mắt nhìn trượng phu của nàng, trời của nàng, hết thảy của nàng.

Bệ hạ của ta, người chí trọng trong lòng ngài, là Dung quốc công. Người chí trọng trong lòng Lạc Xương, lại là ngài.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 157 : Người Trốn Ta Đuối

“Ta không cưới nàng, ta tuyệt không cưới nàng! Dung tướng, nếu ngài không giúp ta thì ta lập tức cuốn gói chạy trốn.”

An Vô Ky ở trong viện vỗ bàn đá gào ầm lên: “Chuyện này ta chính là bị ngài liên lụy đó, ngài không thể thờ ơ ngồi xem đâu...”

Dung Khiêm thong thả uống trà, đầu cũng chẳng ngẩng một thoảng: “Biết cái gì kêu là trời tác nghiệt, còn có thể sống, tự tác nghiệt, không thể sống rồi chứ. Nếu không phải người cố tình thân cận với muội ấy trước mặt người, dung túng cho lời đồn phát triển, cũng đâu đến mức biến thành tình trạng hiện tại này.”

“Ta lúc đó... Ta lúc đó không phải cứ bị nàng ta đuổi đánh, trong lòng gấp, cho nên mượn chút việc nhỏ, cố ý làm khó nàng một chút, để nàng cũng phải xấu hổ một lần sao? Sớm biết hôm nay, ta chết cũng chẳng làm như vậy.”

An Vô Ky khóc không ra nước mắt: “Dung tướng của ta, ngài cứ tội nghiệp ta một chút đi... Muội tử ngài không phải là không tốt, chỉ là, chỉ là... nàng ta... nàng ta... nàng ta dữ lắm!”

Ngẫm lại những năm tháng khổ nạn mình bị đuổi phải vắt giò lên cổ mà chạy, đánh đến mặt mũi bầm giập, lại ngã nhân sinh tốt lành mấy chục năm về sau, An Vô Ky mặt như đưa đám, cắn chặt răng, cũng bất chấp đắc tội Dung Khiêm: “Nàng là người tốt, nhưng cũng là hổ mẹ. Ta dù chết, cũng tuyệt đối không thể cưới nàng...”

Dung Khiêm nhướng mày, chợt ngẩng phắt đầu, ánh mắt như điện nhìn qua.

An Vô Ky lúc đầu bị Dung Khiêm nhìn mà tâm thần lạnh toát, không tự chủ được lui lại một bước, nhưng hắn lập tức phát hiện Dung Khiêm thần sắc khác thường, nhìn rõ ràng là phía sau hắn. Sau lưng An Vô Ky khi không lạnh ngắt, thình lình quay đầu, đã thấy Thanh Cô đang đứng dưới cửa tròn, lăng lăng nhìn hắn.

An Vô Ky vốn đang ôm may mắn, an ủi mình rằng Thanh Cô chỉ vừa tới, không nghe thấy gì. Nhưng mà, vừa thấy hắn quay người nhìn qua, Thanh Cô hoảng loạn kêu một tiếng, quay đầu chạy mất.

An Vô Ky lập tức hoảng hốt. Tuy rằng hắn không thể tính là khiêm khiêm quân tử gì đó, trước nay cũng rất thương hương tiếc ngọc, chuyện tu nhục nữ tử càng chưa bao giờ làm. Đối với hắn mà nói, ở sau lưng mắng một nữ nhân là hổ mẹ đã quá mức lăm rỗi, huống chi hắn còn nói gì mà chết cũng không cười nàng như thế.

Với nữ nhân mà nói, nam nhân có ngôn từ như thế, tất nhiên là vô cùng nhục nhã, vạn nhất truyền ra ngoài, nếu là nữ tử coi trọng trinh tiết, thậm chí rất có thể sẽ cắt cổ treo cổ.

Hiện tại thấy Thanh Cô dáng vẻ chịu nhục kinh khủng, vừa thận vừa xấu hổ, bối rối mà đi, An Vô Ky lập tức luống cuống: “Ta, ta không phải ý này! Việc đó, ê ê, hiểu lầm mà... Kỳ thật không phải cô không tốt, ta...”

Thanh Cô đâu để ý đến hắn, chạy đi như bay.

An Vô Ky đầu to như đấu, nhất thời lại quên béng chuyện cầu cứu Dung Khiêm, giậm chân nhanh chóng đuổi theo: “Cô nghe ta giải thích, thật sự không phải ta coi thường cô, ta...”

Dung Khiêm khoan thai thường thức trò cười này, không mảy may có ý nhắc nhở An Vô Ky.

Nhin hai người một trước một sau chạy không thấy bóng, cách rất xa còn

truyền đến tiếng kêu kinh hoàng của An Vô Ky: “Ta thật sự không phải cố ý đâu...” Y nhịn không được lại muôn cười.

Nói đến thì Vô Ky đối đãi Thanh nhi xem như cực không tồi. Từ đầu chí cuối, hắn gấp thành như thế, cũng chỉ mắng Thanh nhi là hổ mẹ, nữ nhân hung ác mà thôi. Về phần mấy từ sủu bát quái, tàn phế gì đó, hắn chẳng những trước nay chưa từng nói, đoán cả nghĩ cũng chưa từng.

Con người ấy mà, một khi quen thuộc lẫn nhau, thật thành băng hữu rồi, đối phương ngoại hình ra sao, tự nhiên liền không hề chú ý nữa. Khăn tay mỹ nữ đưa sê không ngày ngày nhìn nàng chảy nước miếng, mà An Vô Ky đối với sủu nữ Thanh Cô này, hai người quen thân như vậy, chỉ sợ cũng đã sớm không nghĩ đến dung mạo Thanh Cô như thế nào. Hắn ẩn tượng sâu nhất, chính là Thanh Cô đánh thăng hắn, khiến hắn bị khổ không ít mà thôi. Bóng ma bị đánh này quá sâu rồi.

Loại người như An Vô Ky, làm chính là nghề mật thám, cả đời đều đấu trí giở trò bụng dạ với người, nữ tử càng là mỹ lệ càng là thông minh, trong mắt hắn càng là đối thủ cần phải vắt hết óc ứng phó, thật muốn cưới vợ làm bạn, sợ vẫn phải nữ nhân tướng mạo chẳng có gì để khen, tâm tính chất phác như Thanh Cô, mới có thể làm hắn mở rộng lòng.

Chẳng qua, nam nhân trên tâm lý luôn không thể chấp nhận nữ nhân mạnh hơn giỏi hơn mình. Tâm lý nghịch phản kia là đương nhiên. Kỳ thật chỉ băng hắn vừa thấy Thanh Cô chạy, liền tuyệt không lo lắng bị đánh mà đuổi theo giải thích, là có thể nhìn ra, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã sớm quan tâm Thanh Cô như đồng bạn băng hữu.

Bất kể thế nào, có thể có mở đầu như vậy đã là rất khó được. Cho dù y sẽ không đầy một phen, cũng tuyệt đối sẽ không cố ý ngăn cản.

Kỳ thật, An Vô Ky thật sự nghĩ quá nhiều. Lời vừa nãy đặt trên người khác đương nhiên tồn thương, nhưng Thanh Cô nghe sợ là sẽ chẳng bị đả kích tâm lý

gì hết.

An Vô Ky dù sao cũng không biết quá khứ của Thanh Cô. Một nữ nhân từ nhỏ đã bị người coi là sao chổi, một ngày bị người mắng tàn phế xui xéo vô số lần, chậm rãi lớn lên dưới sự căm thù khinh thường của người toàn thon, sau đó còn có thể gánh ngần ấy căm thù công kích, từng chút nhặt lại tự tin, chậm rãi tự lập tự cường, đâu dễ dàng bị thương tổn như vậy.

Hồi nhỏ, cha ruột nàng cũng có thể cầm gậy gộc say khướt mắng tai *** đuổi đánh nàng, thúc thúc nàng có thể không chút lưu tình dùng lời khó nghe nhất nhục mạ nàng, đuổi nàng ra khỏi nhà, ngay cả tiểu hài trong thôn cũng có thể vây quanh dùng bùn ném nàng, dùng ngôn từ cay nghiệt nhất làm nhục nàng, đem lời mắng nàng biên thành bài ca, ngày ngày hát. Mà sau khi cứu Dung Khiêm, không biết xấu hổ, *** phụ gì đó, những lời khó nghe nhất này càng bị người nói vô số lần. Nữ nhân từ trong khổ nạn thế này thăng tấp lưng đi tiếp, há lại bị một câu nhẹ không như vậy của An Vô Ky thương tổn?

Đến bây giờ, Thanh Cô không phải không hảo cảm với An Vô Ky, nhưng đến hiện tại cơ bản chỉ coi là bằng hữu, còn chưa đến mức như tiểu nữ nhi, hờ chút vì một biểu tình, một câu nói của nam nhân mà đi thương xuân bi thu.

Thanh Cô chạy, thực tế càng nhiều là bởi vì kinh hoàng.

Nàng chỉ nghĩ giúp Dung Khiêm an gia lập nghiệp, lại chưa bao giờ cảm thấy nữ tử tàn tật xấu xí như mình đây có thể trở thành thê tử của người khác, cho nên chưa từng cân nhắc mình cũng nên thành thân.

An Vô Ky nói không cưới nàng, trong mắt nàng lại là đương nhiên, chỉ là nàng dù sao cũng là một nữ nhân, thình lình nghe thấy một nam nhân nhắc tới chuyện liên quan đến hôn nhân của mình, lập tức bối rối, An Vô Ky vừa nhìn nàng, nàng đương nhiên là tức khắc sợ quá quay người chạy thăng.

An Vô Ky nào biết tình hình trong đây, tất nhiên phải có phần hổ thẹn áy náy mà điên cuồng đuổi theo.

Dĩ vãng ở trà lâu, luôn là An Vô Ky chạy Thanh Cô đuổi, lần này tại phủ quốc công, lại đổi thành Thanh Cô chạy vút phía trước, An Vô Ky liều mạng đuổi theo phía sau, vừa đuổi còn vừa hô.

Vừa vặn lúc này Yên Lãm cũng dưới sự ủng hộ của Lạc Xương, hạ quyết tâm đến phủ quốc công.

Hạ nhân phủ quốc công toàn là trong cung an bài đến, dưới sự sắp xếp cẩn thận của Vương tổng quản, trông cửa cơ hồ toàn là người nhận được Yên Lãm, vừa thấy Yên Lãm đến, lập tức quỳ xuống một đống.

Yên Lãm khoát tay, bảo mọi người đứng lên, đừng hành lễ hô hoán, tự quen đường quen ngõ đi thẳng vào trong. Dọc đường hạ nhân muốn đi theo hầu hạ, y chỉ hỏi Dung Khiêm ở đâu, rồi phất tay bảo mọi người tản ra, không cần đi theo cũng không cần truyền bá.

Mới đi qua ba cửa ngõ, liền thấy chỗ ngõ nhỏ của khu viện đằng trước, Thanh Cô đâm đầu vào đây, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Yên Lãm, vốn đã rất hoảng, thấy Hoàng đế mình sơ hãi này thì càng hoảng hơn, lại quay đầu chui ra cửa lần nữa, đổi phương hướng chạy như bay.

Yên Lãm chẳng hiểu ra sao, sờ sờ mặt mình, ta hung ác lăm sao? Ta bộ dạng khó coi lăm sao? Có đến mức dọa cô nương này một lần lợi hại hơn một lần không?

Ý nơi này còn chưa lấy lại *** thần, đã thấy trong viện đằng trước, An Vô Ky hô to gọi nhỏ từ xa đến gần: “Thanh cô nương, Thanh cô nương, cô hãy nghe ta nói...”

Hắn chỉ lo đuổi theo, bên cạnh Yên Lãm lại không có mấy tùy tùng đi cùng, hai bên còn cách một viện, chỉ có một ngõ nhỏ tương liên, hắn lại không hề chú ý tới Yên Lãm, một mực nhìn chăm chăm phương hướng Thanh Cô vừa rồi chạy kia-

“Thanh cô nương, cô nghe ta giải thích, không phải ta nói không cưới cô... A, không, ta không phải ý đó... Ta việc đó, không phải ta nói cô không tốt...”

Yên Lãm nhìn mà trợn mắt há mồm, hở, An Vô Ky thật không hổ là xuất thân giang hồ mà, làm việc thật phóng khoáng lớn mật, dám ở quốc công phủ đường đường đuổi theo tiểu thư người ta mà kêu gào ầm ĩ như thế.

Chẳng lẽ đây là như Lạc Xương nói, để ý một người, là phải lớn tiếng nói ra sao?

Trong nhất thời, sự khâm phục của Yên Lãm đối với An Vô Ky, như nước Hoàng Hà cuồn cuộn không ngừng, rất cảm thấy mình nên cố gắng học tập hắn. Mặt khác vừa sờ căm nghĩ, xem ra mối quan hệ mật thiết của An Vô Ky và Thanh Cô, là xác định không nghi ngờ gì nữa. Hôn sự này, thật đúng là giai ngẫu lương phổi mười phần chắc chắn.

Hoàng đế nghĩ đến đắc ý, ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sải bước tiến về phía trước.

Lạc Xương nói, muốn làm gì vì y thì cứ mạnh tay mà làm, muốn nói gì với y thì cứ dũng cảm mà nói.

Dung tướng, người y coi là chí thân chí trọng kia, ở ngay trong khu viện nhỏ phía trước kia...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 158 : Kim Tích Hà Tịch

Dung Khiêm cũng không ngờ được Yên Lãm sẽ không truyền báo, thình lình xuất hiện trước mặt. Y hơi kinh, mới định đứng dậy, Yên Lãm lại đã nhanh chóng bỏ hộp trái cây to đùng xuống, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh, miễn cho y phải hành lễ phiền toái.

“Hôm nay Giang Nam mới cống lên mấy loại trái cây tươi, hoàng hậu nói rất ngon miệng, mà còn có thể nhuận tỳ dưỡng thân, liền nhắc nhở trẫm mang đến cho Dung tướng cùng nếm thử.”

Lời này y nói rất nhanh chóng, ánh mắt nhìn quanh, không dám nhìn Dung Khiêm lăm. Vừa nãy còn hạ quyết tâm, bây giờ không dừng lại kích động nữa.

Dung Khiêm nhớ tới vừa rồi vị Hoàng đế trẻ tuổi anh minh thần vĩ này, tự tay mình ôm hộp trái cây to, bộ dáng như thể hiến bảo chạy đến, liền cảm thấy buồn cười.

Nhé nhàng mở hộp quả *** mĩ, nhìn từng ô bên trong, phân cách mấy loại hoa quả ngàn non vạn dặm, dịch mã đưa đến gấp, bên cạnh xếp hai cái khăn nhung thêu, để một con dao bạc nhỏ *** xảo, những thứ trái cây xinh xẻo, đỏ tươi, mọng nước thơm ngát, hình sắc đều đẹp này, tại thời đại cả chiếc xe gắn máy cũng không có, càng không có kỹ thuật tủ lạnh ướp lạnh này, lại phải phí bao nhiêu nhân lực vật lực, mới có thể đưa vào kinh thành, còn giữ được vẻ tươi ngon như thế, thật sự có thể nói là vật vô giá.

Dung Khiêm mỉm cười, thò tay tùy ý nhón một quả táo gai bỏ vào lòng bàn tay, ngón trỏ ngón giữa kẹp dao bạc, hơi dùng sức bô ra, buông con dao, kéo tay Yên Lãm, để một nửa lại tay y. Dung Khiêm cười nói: “Bệ hạ không ngại cùng

ta nếm thử chứ?”

Yên Lãm ngoognhắn bỏ quả vào miệng, lưỡi ngọt lành, rồi lại ngỡ ngàng bất giác. Trong lòng nhuận triệt, rồi lại hơi hoảng sợ.

Nhin dáng vẻ của y, Dung Khiêm thật cảm thấy rất thú vị. Vị quả thanh ngọt trên lưỡi, trong lòng vui mừng sảng khoái, bất giác cười nói: “Hoàng thượng còn nhớ không? Lúc ngươi còn nhỏ, trong cung phàm là có thứ gì tốt, cứ phải đưa một nửa đến tướng phủ trước. Các nơi có cống vật dâng lên, ngươi cứ thích kéo ta đi chọn trước một lần, sau đó mới chịu nhận.”

Yên Lãm thoáng động lòng, trên mặt cũng có vẻ hồi ức: “Khi đó đầu bếp trong cung có món mới, vùng khác có món cống đặc sắc ngon miệng, ta cứ muốn Dung tướng cùng ta nếm thử một phen trước.”

Y cúi đầu, cố định nhìn Dung Khiêm lại bỏ một quả khác, bỏ vào tay y, bỗng dừng trong lòng vừa chua xót vừa vui mừng.

“Khi đó... Dung tướng cũng chăm sóc ta thế này.”

Y từ từ ngẩng đầu, ánh mắt chậm rãi ngưng định trên mặt Dung Khiêm.

Vẫn là ánh mắt ôn nhu, vẫn là nụ cười nhàn nhạt, nhưng mà, lại rõ ràng là bất đồng.

Những nhu hòa, ấm áp, khoái hoạt và vui mừng không hề quá lộ ra ngoài đó, thanh thanh đậm đậm, nhưng lại khiến người quyết không nhận sai. Bỗng dừng, trong lòng Yên Lãm liền thấy ôn nhu hoan hỉ.

Lạc Xương nói, bảo vệ một người, thì nên cố gắng vì y mà làm hết thảy những chuyện y muốn, chỉ cần có thể làm cho y thoáng cao hứng, bản thân sẽ thỏa mãn vô hạn.

Thế thì y thật sự rất khát vọng, rất khát vọng, làm được cho người kia càng nhiều hơn.

“Dung tướng, vừa rồi khi ta đến, thấy An Vô Ky đang đuổi theo Thanh cô nương khắp nơi, Tịnh Viên đã nói cho ta biết, giữa họ tình nghĩa khá là hợp nhau.”

Dung Khiêm tất nhiên là biết y muốn nhắc tới hôn sự của An Vô Ky và Thanh Cô, không khỏi mỉm cười, bỏ dao xuống, đưa cho Yên Lãm một tấm khăn, mới tự mình cũng lấy chiếc khăn nhung thêu kia, lau sạch tay.

Hoàng đế tứ hôn, là vinh quang chỉ có trọng thần quý giới mới có thể được hưởng. Chỉ bằng An Vô Ky một chức quan không cao không thấp, ném giữa đống người kinh thành ngay lập tức chẳng tìm thấy thì đâu ra phân quang vinh này, nói trắng ra chẳng qua là Yên Lãm nể mặt y thôi.

“Thanh nhi và Vô Ky có hơi hợp nhau, chỉ là tình yêu nam nữ này, cứ thuận theo tự nhiên thì tuyệt, chúng ta không nên nhúng tay quá nhiều. Nếu như có duyên, Vô Ky tự nhiên sẽ đề cập việc này với ta.”

Kỳ thật chung thân đại sự của Thanh Cô, làm sao không phải một tâm bệnh của Dung Khiêm.

Cho đến bây giờ, ngoại trừ bản thân y, cũng quả thật chỉ có An Vô Ky là tương đối thân cận với Thanh Cô. Nhưng Thanh Cô trên chuyện của mình, xưa nay khá trì độn, mà An Vô Ky trước mắt, cũng còn chưa có dấu hiệu nảy sinh tình hoài gì rõ ràng. Loại sự tình này, âm thầm thúc đẩy là được. Nếu không một đoạn tình cảm vốn có cơ hội phát triển, khi không chui ra một hoàng mệnh tứ hôn, biến thành trách nhiệm cố đè xuống, chỉ sợ hảo tâm ngược lại làm chuyện xấu.

Huống chi, An Vô Ky làm là công tác mật thám, vốn càng không bị người chú ý càng tốt. Thanh Cô lại càng không thích ứng với khí phái xa hào của người thượng vị, loại vinh quang thiên tử tứ hôn này với họ mà nói vị tất là phúc.

Kỳ thật, chỉ vì thân phận Dung Khiêm bại lộ, hai người này đã bị áp lực cực

lớn rồi.

Võn An Vô Kỵ ẩn sau hào quang của Sứ Tịnh Viên, không ai chú ý, lại bởi vì đi quá gần Dung Khiêm, hiện tại bỗng thành người thân phận nửa bại lộ, đi đến đâu cũng có người chú ý.

Thanh Cô càng thảm hơn, cuộc sống và tâm lý cân bằng hoàn toàn bị xáo trộn, trong phủ quốc công, căn bản không tìm thấy vị trí của mình.

An Vô Kỵ vẫn là người linh hoạt thông thấu, có thể thích ứng biến hóa bên ngoài mà điều chỉnh, Thanh Cô đối với chuỗi biến cố liên tiếp này, lại hoàn toàn trở tay không kịp, kinh hoảng thất thố.

Thời gian này, sự thất thố và mê mang của Thanh Cô, Dung Khiêm làm sao lại không nhìn ra, chỉ là y thật sự vô lực giải thoát nàng mà thôi.

Y cũng muốn cho Thanh Cô tự do, thả nàng ra khỏi phủ quốc công này, sống tự tại, có sự nghiệp. Nhưng hiện tại Thanh Cô bị buộc chặt chẽ với y, chỉ cần vừa rời phủ quốc công, tất nhiên sẽ trở thành đối tượng cho những người khác nịnh bợ quấy rầy kết thân.

Thanh Cô làm sao ứng phó được chuyện kiểu này? Vì không để cô nương thành thật này bị hổ lang bên ngoài nuốt sống, Dung Khiêm đành phải bảo vệ chặt chẽ nàng bên cạnh trước rồi nói sau.

Đối với Thanh Cô, Dung Khiêm vẫn luôn thầm áy náy. Từ lúc y quyết định một lần nữa bước vào thế giới của Yên Lãm, y liền biết cuộc sống vốn bình an hỉ lạc, thỏa mãn tự tại như vậy của Thanh Cô, tất nhiên sẽ bị phá hủy. Nhưng mà sau khi biết được sự thật rằng Yên Lãm có khả năng bị Phượng Khinh Trần hăm hại này, y đã không do dự mà chọn chắc con đường tương lai phải đi.

Trong tư tâm y biết mình quả thật là bởi vì Yên Lãm mà hy sinh khoái lạc và thỏa mãn rõ ràng đã đến tay của Thanh Cô, bởi vậy y không thể không thập phần áy náy.

Nếu năm khác, An Vô Ky thật có thể có kết quả với Thanh Cô, y trái lại định cầu Yên Lãm một chức quan không lớn không nhỏ bên ngoài cho An Vô Ky, để họ rời xa phong ba trong kinh. Về sau vừa có đặc quyền quan gia thích hợp để có thể bảo hộ mình, cũng không có quá nhiều quy củ rườm rà trói buộc, đó mới là cuộc sống thích hợp với họ. Nếu như vậy, y cũng có thể an tâm rất nhiều.

Dung Khiêm nơi này nghĩ cực như ý, cảm thấy tương lai thập phần quang minh. Yên Lãm lại âm thầm hơi thất vọng.

Vốn tưởng là ân điển vinh quang tài trời, ai biết Dung Khiêm mắt cũng không chớp đã nhanh chóng cự tuyệt thay An Vô Ky và Thanh Cô. Xem ra, mình quả nhiên là căn bản không biết làm sao cư xử, làm sao lý giải người khác cần gì.

Trong lòng thoảng mê mang một lúc, cuối cùng y hạ quyết tâm, lắp bắp nói: “Dung tướng ngàn ấy năm, vẫn lẻ loi một mình, phải chăng, phải chăng... cũng nên nghĩ việc hôn nhân.”

Không biết vì sao khi hỏi lời này mặt y hơi nóng lên, song trong lòng lại trở nên yên tĩnh lạ thường.

Những bất an, buồn bực, lo âu, ghen tị ban đầu đó, bỗng nhiên cũng đều nhất loạt không còn.

Trong hoa viên phủ quốc công này, y và Dung Khiêm ngồi gần như vậy, gần đến mức gió mát phất đến, y thậm chí có thể cảm giác được, hơi thở hai bên cũng dung hợp cùng nhau.

Vẻ mặt Dung Khiêm thủy chung hơi lười biếng, song vẻ vui mừng giữa mi mắt lại khiến lòng người khuây khỏa. Y biết Dung Khiêm cao hứng, mà sự cao hứng này là vì y.

Y chỉ cầm đến một hộp trái cây.

Sự vui mừng của Dung Khiêm, không vì trái cây này trân quý hiếm có cỡ nào, chỉ vì người cầm đến là y, là Yên Lãm!

Biết mình hóa ra có thể làm Dung Khiêm vui mừng, biết hóa ra chuyện đơn giản như vậy là có thể làm người mình coi trọng vui vẻ, Yên Lãm chỉ cảm thấy trong lòng vui mừng an bình lạ thường. Vạn dạng tạp niệm, ngàn loại tư lự đều im lặng biến mất, y chỉ đơn thuần muốn làm mấy việc vì người kia.

Bất kể mình có thích không, có nguyện ý không, có cao hứng không, có ghen tị không, nếu như y hoan hỉ, y vui lòng, y chờ đợi, y cần, thế thì tận lực mà làm, lại có ngại gì.

Cũng may Dung Khiêm sau khi được An Vô Kỵ nhắc nhở, đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nghe câu này lập tức cười hỏi: “Sao Hoàng thượng bỗng nhiên nhắc tới việc này?”

Mặc dù dưới đáy lòng Yên Lãm đã không còn bài xích chuyện này, nhưng luôn cảm thấy quẫn bách không hiểu, chẳng biết mình nên nói gì, nên nói như thế nào: “Chỉ là lần trước đến phủ quốc công, cảm thấy, phủ đệ lớn thế này, lại vắng vẻ chỉ có hai chủ nhân, trong lòng hơi khó chịu, Dung tưởng…”

Y ngẩng đầu ngưng mắt nhìn Dung Khiêm: “Người ta đều hy vọng có một người bầu bạn đúng chứ? Ngắn ấy năm, người vẫn một mình tận tâm tận lực vì nước, bên cạnh luôn có cô tịch tịch. Nếu không phải vì ta, người sẽ không mãi chẳng cưới vợ, phải chứ?”

Dung Khiêm cười thoái mái. Hài tử này, cứ thích gánh tất cả trách nhiệm lên người mình. Chẳng qua, có thể không nén trong lòng mà mở miệng nói ra, luôn là một tiến bộ.

“Ta không phủ nhận, trước kia không chịu thành thân sinh con, quả là có liên quan đến bệ hạ. Chỉ là ta cũng chưa bao giờ từng cô tịch cả.”

Y cười nhìn đệ tử mình: “Khi đó, người còn nhỏ, hài tử non nớt như phán, bắt

cứ lực lượng nào cũng có thể thương tổn. Ta cả ngày trông ngươi, chỉ nhớ ngươi cười, ngươi khóc, ngươi ồn, ngày ngày ầm ĩ khiến đầu óc ta choáng váng, đâu còn rảnh rỗi để cảm thấy cô đơn.”

Trong mắt y lộ ra vẻ hoài niệm thật sâu: “Sau đó ngươi lớn dần từng chút, biết nói, giọng nghịch gọi, Dung tướng, Dung tướng. Ta mỗi ngày nghe ngươi gọi ta, nghe đến tai cũng đóng kín. Biết đi, ngã trái ngã phải, mỗi bước ngã một lần, ta cả ngày theo ngươi xoay mòng mòng, nhìn ngươi lắc lắc lư lư, đi cũng không vững mà cố tình còn muốn chạy trốn khắp nơi, thấp tha thấp thỏm chỉ sợ ngươi ngã. Dần dần lớn chút nữa, ngươi liền trở nên *** quái, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng, leo cây lấy tổ chim, chui chuồng chó, trong hoàng cung bao nhiêu người như thế, lại luôn không tìm thấy ngươi...”

Tuy rằng như đang phàn nàn, vẻ mặt Dung Khiêm lại thủy chung vui mừng: “... Ngã đau, lạc đường, ngươi sẽ ngồi phịch xuống đất, cao giọng khóc ầm, lớn tiếng gọi Dung tướng, rồi mặc kệ mọi thứ. Tôi nghiệp ta, mỗi lần đều phải đầu mướt mồ hôi chạy tới cứu ngươi. Rồi sau đó, ngươi có thể đọc sách biết chữ, ta mỗi ngày cầm tay ngươi, dạy ngươi viết từng nét, ngày ngày dán mắt nhìn ngươi đọc sách, cứ phải ba ngày hai đầu, vừa giận vừa bất đắc dĩ đi khắp thế giới tìm tên nhóc hư thân trốn học.”

Y nói dần dần động tình, tay giơ lên, cơ hồ muốn như quá khứ, ôm hài tử trắng bóc kia vào lòng, lại ý thức được Yên Lãm đã là một quân chủ trưởng thành.

Thoáng mắt mát mà cười cười, Dung Khiêm nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay Yên Lãm, ngữ khí dịu dàng: “Có ngươi, ta chưa bao giờ cô đơn tịch mịch.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 159 : Dã Tâm Bồng Bột

Yên Lãm lắng lặng nghe.

Những chuyện cũ như gió đó, theo ngữ thanh ôn hòa kia, từng chút sống lại trong lòng.

Quá khứ như mộng, trong mộng năm đó, mỗi một điểm sung sướng, mỗi một phân thống khổ, khắc cốt minh tâm, đều có bóng dáng Dung Khiêm.

Tất cả lần đầu tiên trong sinh mệnh y, dường như đều giữ lại ấn ký của người nọ.

Trong trí nhớ ban sơ, chính là người nọ một thân áo bào đỏ tươi, nét cười nhàn nhạt. Câu đầu tiên từng nói, bước chân đầu tiên, lần đầu tiên cầm bút viết chữ, lần đầu tiên cười ngựa giương cung, cùng với...

Lần đầu tiên bị lạnh nhạt, lần đầu tiên gặp bài xích, lần đầu tiên cảm thấy thương tâm.

Thế mà, vì sao lại quên mất? Quên những khoái lạc đó, mà chỉ nhớ thương tổn từng chịu, quên mất nụ cười ôn nhu kia, vòng tay ấm áp kia, bảo hộ dạy dỗ ngày ngày đêm đêm ấy, quên mất thời thời khắc khắc che chở yêu thương đó.

Sao y lại có thể thật sự tin tưởng, người kia sẽ làm hại y? Người kia đã ruồng bỏ y? Làm sao lại có thể nhẫn tâm đến vậy, mắt cũng không chớp mà bày ra từng tầng sát cục để nhắm vào người kia.

Dung Khiêm thấy vẻ mặt Yên Lãm lúc đầu nhu hòa thẫn thờ, dần dần bi thương thê tịch, trong lòng biết hài tử này khi không lại gợi lên chuyện thương

tâm, tự trách tự khố. Âm thầm thở dài một tiếng, vỗ ngực, bỗng ho khan không ngừng.

Yên Lãm nghe tiếng Dung Khiêm ho khan, hơi kinh hãi, tỉnh táo lại, thấy Dung Khiêm ôm ngực ho không ngừng, sắc mặt cũng dần dần đỏ bừng, sợ quá hấp tấp đứng bật dậy, luống cuống vỗ lưng xoa ngực giúp y, kinh hoàng gọi: “Dung tướng…”

Dung Khiêm đâu phải ho thật, chẳng qua là mượn đây phân tâm tư y mà thôi. Yên Lãm người chưa từng hầu hạ kẻ khác này, tay lại hoàn toàn không biết nặng nhẹ, Dung Khiêm vốn chẳng việc gì, trái lại bị y đấm đau cả lưng, vội vàng kéo tay ngăn y: “Không sao, chỉ là cơn gió vừa rồi kia lớn, hơi lạnh thôi.”

Yên Lãm cũng không nghĩ nhiều, trở tay tháo chiếc áo choàng thêu vàng uốn lượn kia, trực tiếp khoác lên người Dung Khiêm, sau đó mới hơi ngạc nhiên hỏi: “Vừa rồi có gió à?”

“Ngươi vừa rồi ngẩn ra gì thế, gió lớn như vậy mà cũng không cảm thấy?”

Dung Khiêm nói dối một cách đúng lý hợp tình, thuận tay khép áo choàng, cảm giác mình hoàn toàn bị mù của Yên Lãm bao lấy, trong lòng lại là một cảm thụ không thể nói ra.

Phảng phất ngay hôm qua, còn là y mở rộng vòng tay, che chở hài tử nhỏ xíu kia trong lòng, hiện tại lại đến phiên…

Y mỉm cười ngưng mắt nhìn thiếu niên anh vĩ trưởng thành mà đứng kia.

Ôi, hài tử của y, trưởng thành rồi.

Yên Lãm trái lại hơi ngẩn ra vì câu hỏi cưỡng từ đoạt lý vừa rồi của Dung Khiêm, nhất thời cũng không chú ý tới vẻ mặt thoảng cảm khái kia của Dung Khiêm.

Chẳng biết có phải một vật khắc một vật. Tuy nói Yên Lãm cũng là người

cực thông minh tài giỏi, nhưng trước mặt Dung Khiêm, lại luôn chân tay luống cuống, đầu óc không đủ dùng, nào dám trả lời vừa rồi mình lại đang nghĩ mấy chuyện cũ không thoải mái, chỉ đành theo đẽ tài lúc đầu, nói –

“Ta đang nghĩ, trước kia đều là do ta, hại Dung tướng không có thời gian chú ý việc riêng của mình. Hiện giờ ta đã trưởng thành, Dung tướng cũng không cần quá vất vả vì quốc sự. Ta ở trong cung, không thể thường xuyên đến bầu bạn Dung tướng, bên cạnh Dung tướng không khỏi quạnh quẽ, phải chăng nên có một người bầu bạn.”

Lúc đầu Yên Lãm nói như vậy, thuần là vì ứng phó chất vấn của Dung Khiêm, chỉ là lời tự nhiên ra khỏi miệng, trong lòng cũng lặng lẽ có chút cảm khái.

Năm đó y chiếm hết thời gian của Dung Khiêm, hiện tại chân chính trưởng thành rồi, thời gian có thể phân ra để bầu bạn Dung Khiêm, lại ít ỏi đến là tội nghiệp.

Y là Hoàng đế Yên quốc, là trưởng phu của Lạc Xương, là phụ thân của hài tử chưa chào đời kia, nhiều thân phận như vậy, nhiều người và sự cần để ý như vậy, mà người y tự thấy quan trọng nhất này, lại chỉ có thể bị nhốt trong phủ quốc công xa hoa, cô độc chờ đợi, hồi ức rất nhiều năm trước, hài tử vĩnh viễn bên cạnh y kia.

Dung Khiêm nghe vậy cười nói: “Ngươi ấy, nghĩ cũng quá nhiều. Việc phu thê này, không phải ta không muốn không nghĩ, chỉ là mọi sự tùy duyên, khỏi cần khắc ý làm. Nếu gặp người thích hợp, tự nhiên là tốt, nếu như không có, ta cả đời này cũng coi như là sống cực tuyệt rồi. Tùy ý tìm một mỹ nữ đến bên cạnh, vị tất có thể thật sự trở thành bầu bạn tốt.”

Y nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay Yên Lãm an ủi: “Huống chi, ta xưa nay biết làm sao tự được vui vẻ, làm sao an bài cuộc sống. Bên cạnh có Thanh nhi bồi, thỉnh thoảng Vô Kỵ cũng sẽ chạy tới diễn xiếc khỉ cho ta coi, chọc ta vui, huống

chi...” Y nhìn Yên Lãm mỉm cười.

“Không phải ngươi nói chỉ cần có thời gian sẽ đến thăm ta, nói chuyện phiếm, đi săn, thảo luận quốc vụ một chút sao? Cho dù là không xuất sĩ, ta cũng đâu phải bị bỏ không đó, đâu phải không thể làm gì. Đã như vậy, còn gì cần phải thở than cô đơn tịch mịch?”

Yên Lãm tuy rằng cực chân tâm muốn xuất một phần lực vì chuyện thành thân của Dung Khiêm, nhưng nghe Dung Khiêm thong dong tỏ thái độ như vậy, trong lòng rốt cuộc vẫn không dung cảm thấy thoải mái. Âm thầm chê cười mình, quả nhiên vẫn là ích kỷ ghen tị, lại cũng vẫn không tự giác để ý cười từ đáy mắt giữa mâu lộ ra.

Nghe Dung Khiêm thản nhiên nhắc đến lời lần trước mình nói như thế, y trái lại bỗng nhớ tới kiện quốc gia đại sự kia, vội lấy từ trong tay áo ra phong mật tín kia đưa qua: “Dung tướng, ngươi xem.”

Lúc này tâm tình y phấn khởi thoải mái lạ thường, hệt như hài tử, khẩn cấp muốn chia sẻ quốc sự trọng đại nhất trước mắt này với Dung Khiêm, hy vọng Dung Khiêm có thể từ đó cảm giác được thành ý săn lòng công khai quốc chính với y, tôn trọng ý kiến của y.

Y vừa chờ Dung Khiêm xem thư, vừa giải thích đơn giản sáng tỏ tình tiết của cả sự kiện. Y lúc này chỉ cảm thấy chuyện này là mười phần chắc chắn thành được, Dung Khiêm xem rồi, tất nhiên là sẽ cao hứng vì y, có thể để Dung Khiêm chia sẻ sự khoái lạc và thành tích của mình, cũng chính là việc y đắc ý khuây khỏa nhất.

Song Dung Khiêm rất cẩn thận xem hết mật tín, rất kiên nhẫn nghe Yên Lãm nói hết, lại nhẹ nhàng hỏi: “Bệ hạ cảm thấy đây là thời cơ có thể thừa?”

Y lúc đầu gặp Yên Lãm lấy bệ hạ để xưng, trong lúc trò chuyện hai bên dần dần mở lòng, bắt đầu trực tiếp dùng “ngươi” để xưng hô Yên Lãm, mãi đến lúc này mới lại gọi hai chữ “bệ hạ”, lại kết thúc sự hòa hợp tự nhiên xuân phong

sáng ngời vừa rồi, mà lấy cách cục quân thắn tấu đổi để thay thế.

Nhưng Yên Lãm lúc này đang vì kế hoạch đại dụng binh lần đầu tiên của mình mà hào tình đầy lòng, lại chưa từng phát hiện biến hóa cực nhở nhặt này.

“Đương nhiên rồi. Tân quốc mặc dù là một trong những cường quốc thiên hạ, song từ sau khi Tân Húc Phi lĩnh quân *** nhuệ vào Sở, quân lực Tân quốc xuống dốc không phanh, tuy nói mấy năm nay, Tân vương khổ tâm luyện binh cầu tướng, nhưng có vết xe đổ Tân Húc Phi ở đó, rõ cuộc lòng người khó thu, thành quả cực nhở.”

Khi nói chuyện, Yên Lãm mặt mày hớn hở: “Lúc này Tân quốc nội loạn, tôn thất tương tàn, Đại Yên ta lại mượn danh nghĩa được mời tương trợ mà xuất binh, Tân quốc không có binh tướng năng chinh quen chiến, làm sao chống địch được?”

Dung Khiêm nhìn Yên Lãm ý khí phẫn chấn, trong lòng thở dài, từ tư liệu ngoài mặt mà nhìn, Yên Lãm phán đoán như vậy, quả thật cũng không thể nói là sai: “Bệ hạ cảm thấy, chúng ta có thể thôn tính Tân quốc?”

Yên Lãm mỉm cười lắc đầu: “Tân quốc địa vực rộng lớn, con dân đông đúc, mặc dù hiện tại không có lương tướng cường binh, cũng không phải là ai một hơi nuốt hết được. Cho dù là cố dùng võ lực chiếm lĩnh, cũng khó tránh bách tính âm thầm chống cự không ngừng, như vậy quân đội nước ta ăn phải trường kỳ không thể thôi tiếp viện. Mà quá trình các tầng quan phủ xác lập cùng vận tác bình thường, đều là cực dài lâu và vất vả.”

Y suy tư một chút mới tiếp tục nói: “Nếu muốn hoàn toàn chiếm lĩnh Tân quốc, ước chừng phải cần bốn năm năm. Bốn năm năm chiến tranh trường kỳ, không gián đoạn, đối với Đại Yên mà nói, cái giá quá lớn. Để quốc gia sa vào vũng bùn chiến tranh đằng đằng như vậy, chẳng những sĩ binh tiền phượng thập phần gian khổ, bách tính hậu phương duy trì cả chiến dịch cũng sẽ sống khốn khổ gian nan, hơn nữa các quốc gia khác cũng sẽ không tro mắt nhìn Đại Yên ta

hoàn toàn chiếm lĩnh Tân quốc. Việc tham công cầu lớn thế này, không thể thực hiện.”

Dung Khiêm âm thầm vui vẻ, đối mặt cục diện nhìn như điều kiện có lợi, mê người như vậy, còn có thể thấy rõ lợi hại, không quá ham làm lớn công to, hiểu rõ mục đích lớn nhất của chiến tranh, lấy tổn thất tối thiểu đổi lấy lợi ích lớn nhất, học trò thế này, quả thật khiến người làm lão sư rất đỗi vui mừng.

“Thế bệ hạ cho là, kết quả tốt nhất của cuộc chiến này là gì?” “Yên, Ngô, Vệ, Trần, bốn quốc xuất binh, chia cắt tan rã Tân quốc, đều được một phần tư đất đai Tân quốc, đây là tốt nhất, chẳng qua...”

Yên Lãm hơi cười lạnh một tiếng: “Chẳng qua, bốn quốc đều vì lợi ích của riêng mình mà xuất binh, đều tự giương cờ hiệu muốn giúp vương tử của mình, tuy nói nhầm vào đều là Tân quốc, khó tránh khỏi đấu đá lẫn nhau, ngáng chân lẫn nhau, tuy nói chia đều bốn phần là tốt nhất, nhưng chỉ sợ không ai cam lòng cùng người khác phân nhiều như nhau. Ai cũng muốn tranh thủ lợi ích lớn hơn, cuối cùng nhất định sẽ trở mặt. Tân vương kia cũng không phải tầm thường, khơi mào ly gián, mượn lực đánh lực một cách thích đáng, cũng nhất định sẽ làm.”

Yên Lãm tự tin nói: “Phát triển như vậy, cuối cùng nhất định là một quốc gia mạnh nhất, thành công trợ giúp đồng bọn của mình ở Tân quốc xác lập địa vị, về sau có thể thừa cơ mưu cầu càng nhiều lợi ích. Mà ba quốc khác, mặc dù thất bại trên chiến lược mục tiêu, nhưng trong chiến dịch này, cũng đã chiếm đủ tiện nghi của Tân quốc, lúc hết cách, mang theo tài phú bồi thường đầy đủ mà triệt binh, cũng sẽ không hề cảm thấy thiệt lăm.”

Dung Khiêm mỉm cười hỏi: “Bệ hạ cảm thấy, cuối cùng thắng, nhất định là Yên quốc chúng ta?”

“Thắng nhất định là chúng ta.” Yên Lãm quả quyết nói: “Quốc lực Vệ quốc vốn đã yếu nhất trong bốn quốc, bất ngờ đánh mấ trận, được lợi rồi lui, là thích

hợp nhất, thật muốn tiếp tục dây dưa, chỉ có hoàn toàn ngược lại. Trần quốc tuy rằng không phải quốc gia cường đại nhất, song người Trần luôn hiếu chiến, quân đội Trần quốc kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhất, tướng lĩnh binh lính đều nồng chinh thiện chiến, chỉ là nghe nói, vị Trần vương này đặc vị hơi bất chính, mấy năm trước nhờ cầu kết Triệu quốc, mới nhất cử cướp lấy đại quyền, bởi vậy lòng người không phục. Lần này Trần vương nghe nói muốn thân chinh, mượn chiến công để xác lập địa vị, chẳng qua ta đoán chỉ cần Trần quân nán lại Tân quốc thời gian hơi lâu, hậu viện Trần quốc sẽ bốc cháy, Trần vương dù thèm muốn đất đai Tân quốc hơn, cũng chỉ có thể lo căn bản của mình trước rồi nói sau, về phần Ngô vương..." Nói đến Ngô vương, Yên Lãm trái lại hiện ra vẻ khâm phục thật lòng: "Y lấy thân thảo mǎng lập quốc, thật là anh hùng cái thế. Ngô quốc là quốc gia mới lập, lại trong mấy năm, mở ra nhất phái khí tượng mới, nghiêm nhiên liệt thân vào cường quốc thiên hạ. Nhưng mà, lập quốc dễ, cố quốc khó, họ dù sao căn cơ còn non, nội bộ quốc gia vẫn có rất nhiều vấn đề chờ giải quyết. Ngô vương phân thân hết cách, bên này chỉ có thể phái thân tín bộ tướng xuất chinh, mà đại bộ phận tài nguyên quốc gia cũng không thể dùng hết cho chiến tranh, dưới tình huống chỉ có thể ra một hai phần lực kiểu này, lợi ích có thể được, tự nhiên sẽ chỉ có hai phần."

Yên Lãm thong thong dong dong, sau khi đem tình thế chư quốc từ từ nói ra, mới quay lại nói đến bản thân Yên quốc, vẻ mặt kiên định mà tự tin: "Đại Yên quốc ta, dưới mười mấy năm Dung tướng khổ tâm tiến hành, quốc phú dân cường, trăm nghiệp hưng thịnh, chính cục ổn định, quốc khố sung túc, đủ để duy trì bất cứ chiến sự quy mô lớn nào. Hơn nữa các tướng quân đều là lương tướng năm đó Dung tướng tự mình dạy dỗ, trung thành và năng lực, quả quyết không lo, há lại có cái lý không thắng."

Dung Khiêm âm thầm thở dài. Tất cả những điều kiện bày ngoài mặt, Yên Lãm đều đã nhiều lần suy nghĩ, nghiêm túc phân tích, y có thể nhìn đến một bước này, đã là cực tài giỏi, chỉ tiếc, cõi tình còn chút ẩn tình chõ tối, là người bình thường căn bản không thể tưởng tượng.

"Như thế xem ra, cuối cùng xác thực cơ hội do Yên quốc chúng ta phù lập tứ

hoàng tử, cũng ở Tân quốc ta cần ta cứ lấy một phen, sau đó mới đắc thắng mà về là lớn hơn.”

Yên Lãm bỗng thoảng biến sắc: “Kỳ thật, ta...” Y hơi chần chừ, lại không nói tiếp nữa.

Dung Khiêm lại hơi giật mình, chuyện cũng nói đến mức này rồi, y còn có gì giữ lại hay sao. Huống chi, dù là bản thân Dung Khiêm, cũng không nghĩ ra còn chuyện gì khác.

Yên Lãm hít sâu một hơi, chợt nói: “Ta từng nghĩ, nếu Lạc Xương sinh là con gái, sẽ phù lập tứ vương tử Tân quốc, để Tân quốc xứng thần với Yên, về sau hàng năm tiến công, chuyên môn đòi bạc và ngựa của Tân quốc, nếu Lạc Xương sinh con trai, tương lai tất sẽ dẫn phát tranh cãi lễ nghị ở Đại Yên, nhưng ta cũng không muốn ủy khuất tiền đồ của hài tử này. Nếu tìm cơ hội, chậm rãi giết hết hoàng tộc Tân quốc, dựa theo lệ thường, nếu huyết mạch nam nhi đoạn tuyệt, huyết mạch nữ nhi sinh ra, nếu chịu mang họ bên mẹ, cũng có thể có quyền kế thừa...”

Lúc này, Dung Khiêm cũng kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 160 : Có Thể Làm Gi

Dung Khiêm luôn biết Yên Lãm có dã tâm. Một Hoàng đế trẻ tuổi mà hùng tài vĩ lược, có thể không có dã tâm sao? Minh quân, có dã tâm thích hợp, với quốc gia kỳ thật cũng coi như là chuyện tốt, nhưng mà y tuyệt đối không thể ngờ, mưu đồ của Yên Lãm với Tân quốc, lại có thể như vậy... Lớn như vậy, ác như vậy.

Thế giới họ ở, vốn không thiếu quốc gia nữ chủ như Khánh quốc, chấp nhất đối với huyết thống bên nội, chính thể trên truyền thống cũng không phải là mạnh đến thế. Nhưng giết hết tôn thất Tân quốc, lợi dụng chế độ truyền thừa kế thừa mẫu hệ thời kỳ đặc thù để cướp vương vị, không phí một binh một tốt, nuốt hết Tân quốc, ý tưởng này cũng quá...

Dung Khiêm cũng phải sững sốt một hồi, mới có thể lắc đầu: “Bệ hạ, ngươi mưu quá lớn, chỉ sợ lại khó như ý.”

Yên Lãm gật đầu: “Ta biết, quốc gia khác nhất định sẽ không ngóie nhìn, đến lúc đó ta sẽ bày trọng binh làm ra tư thái tùy thời chuẩn bị mạnh tay chiến một trận, sau đó chậm rãi đàm phán với họ, lui bước từng chút. Cuối cùng ta lấy đồng ý Tân Yên hai quốc vĩnh viễn không hợp nhất, Tân quốc vĩnh viễn là một quốc gia độc lập làm điều kiện, đổi lấy sự thừa nhận, thoái nhượng của họ. Thời điểm tất yếu...”

Y căn răng, mới nói: “Cắt đất tặng thành thích đáng đi.”

Dù sao cắt là đất đai Tân quốc, y không đau lòng. Tân Yên hai quốc không hợp nhất thì thôi, chỉ cần con trai ruột của y làm vương Tân quốc, Tân quốc sẽ vĩnh viễn là minh hữu của Yên quốc. Mà làm thái hậu Tân quốc, địa vị của Lạc

Xương ở Yên quốc cũng nhất định không gì phá nổi.

Dung Khiêm cười khổ thở dài: “Cách nghĩ của bệ hạ, quả là không phải người thường có thể đoán, chỉ là ta thấy việc này cơ hội thành công cực kỳ ít ỏi. Thứ nhất, Tân quốc tôn thất con cháu trải rộng, muốn nhất nhì giết hết, không phải chuyện dễ.”

“Lấy có tâm tính vô tâm, vị tất không thể. Huống chi tân vương đăng cơ, tôn thất đều phải đến chúc, lúc này xảy ra biến cố, là có thể một lưới bắt hết.” Có lẽ là kế này bản thân Yên Lãm cũng đã trăn trọc nghĩ rất nhiều lần. Các loại khả năng đều đã có giả thiết, cho nên lúc này y đáp rất nhanh chóng.

“Thứ hai, Ngô, Vệ, Trần ba quốc đều có quan hệ thông gia với Tân quốc. Quốc quân ba quốc đều cưới công chúa Tân quốc, những công chúa này cũng sẽ sinh con.”

“Nhưng ta có chuẩn bị so với không chuẩn bị, tôn thất chết hết, Tân quốc trong triều vô chủ, người của ta bế hài tử, cầm tín ấn của Lạc Xương, lập tức vào Tân đô, sách lập tân quân, danh phận đã định, họ sẽ không kịp thi triển thủ đoạn.”

Dung Khiêm lắc đầu: “Dù ngươi thật sự giết hết tất cả con cháu tôn thất Tân quốc, dù ngươi thật sự mang hài tử tranh trước chư quốc khác, cũng vô ích. Tôn thất Tân quốc còn một người, ngươi tuyệt đối không giết được.”

Yên Lãm thở dài thườn thượt, vẻ mặt dần dần chua xót: “Tân Húc Phi.”

Dung Khiêm gật đầu. May mắn may mắn. Bản thân Yên Lãm không hề quên Tân Húc Phi.

Nếu y thực sự chỉ một lòng nghĩ đương nhiên mà tiến hành kế hoạch điên cuồng này, quên mất Tân quốc có một vương tử xuất sắc nhất lưu lạc dị quốc. Thế thì y thật là chỉ vì cái trước mắt, điên cuồng hồ đồ đến cực điểm.

Yên Lãm bất đắc dĩ nói: “Ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng biết chướng ngại lớn nhất của kế này chính là Tân Húc Phi. Người này là chiến tướng xuất sắc nhất Tân quốc cũng là vương tử có uy vọng nhất. Cho dù tôn thất Tân quốc đều chết sạch chết tuyệt, chỉ cần y còn, người Tân sẽ nhất định lựa chọn nghênh y từ Sở quốc về, trừ phi...”

Dung Khiêm lắc đầu, cũng không đợi y hỏi ra: “Đừng trông mong Phương Khinh Trần sẽ ngăn trở Tân Húc Phi, y sẽ không uổng phí khí lực này đâu.”

“Cho dù Phương Khinh Trần ngăn trở cũng vô ích, Tân Húc Phi nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách mà về Tân.”

Yên Lãm căn răng oán hận, trên trời rót xuống vị trí Tân vương, ai có thể không nhảy dựng lên liều mạng chạy về. Nếu Tân Húc Phi không chết, phiền an bài này của mình, quả thật là không công làm áo cưới cho y.

“Dung tướng, ngươi thấy, chúng ta có biện pháp, ám sát Tân Húc Phi không?”

Dung Khiêm nhường mày nhìn y, ngữ khí dường như có cười, lại rõ ràng có trách cứ: “Nếu Tân Húc Phi là người có thể tùy tiện ám sát được, ngươi cho là Phương Khinh Trần còn khách khách khí để y nắm giữ đại quyền Sở quốc? Người cho là, cùng người Sở quốc chung nhau quản lý Sở quốc, cùng Sở quân phân trị Sở kinh, cùng Phương Khinh Trần đồng triều làm thần, dưới cục diện tề nhị như vậy, người Tân quốc sẽ không dốc toàn lực bảo hộ Tân Húc Phi, phòng ngừa y bị ám sát? Người cho là, từ sau khi Tân Húc Phi đánh vào Sở quốc, đã gặp mấy chục lần ám sát, y mỗi một lần đều thuần bằng vận khí mới thoát thân?”

Dung Khiêm đây hoàn toàn là một lão sư biểu đạt bất mãn với việc học trò của mình quá nóng lòng cầu thành, mà Yên Lãm cũng hoàn toàn không có một chút không vui, chỉ hơi xấu hổ cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Dung tướng!”

Dung Khiêm cũng không tiện giáo huấn y tiếp, thở dài nói: “Cho dù có cơ hội giết Tân Húc Phi thì thế nào? Người thật nhẫn tâm đem cốt nhục thân sinh,

đưa đến nơi xa xôi, đối mặt với vô số người căm thù và muu hại?”

Yên Lãm buồn bã cúi đầu.

Đúng vậy, y kỳ thật không nhẫn tâm. Y biết một hài tử, cô độc một mình, ngồi trên vương vị, sẽ là cảm giác gì.

Y ấu thời bên cạnh còn có Dung Khiêm. Thế nhưng, nếu đưa con mình đến Tân quốc, cho dù mình phái thủ hạ đi bảo hộ phụ tá nhiều hơn tốt hơn, hài tử này cũng nhất định là cô khổ thê lương.

Làm đế vương, y vì kế hoạch vĩ đại dũng cảm này mà kích động run rẩy, nhưng làm phụ thân, y lại vẫn chần chừ không định.

Cũng chính bởi vậy, kế hoạch điên cuồng này, y vẫn chôn sâu trong lòng, ngay cả thân cận như Phong Trường Thanh Sử Tịnh Viên cũng chưa bao giờ lộ ra chút ẩn ý. Dù là trước mặt Dung Khiêm, y vừa nãy cũng hơi chần chừ, không dám nói ra.

Kỳ thật trong tư tâm y đã sớm biết kế hoạch này không thực hiện được. Không phải bởi vì Tân Húc Phi khó giết, mà là bởi vì y không nỡ đồi con mình như vậy. Nói ra với Dung Khiêm, càng nhiều hơn là muốn giảm thấp một chút áp lực tâm linh, hoặc là mong mỏi Dung Khiêm có thể từ ngoài trời bay tới cho y một diệu kẽ.

Đáng tiếc, kỳ tích vẫn chưa phát sinh.

Lúc này y không thể không thừa nhận thất bại, chỉ có thể thở dài nói: “Cho nên, mọi việc một vừa hai phải, tính toán không thể quá mức. Ta kỳ thật cũng biết việc này cơ hội thành công không lớn, thôi quên đi, chỉ chuyên tâm phù lập tú vương tử, tranh thủ lợi ích tốt nhất cho Đại Yên chúng ta là được.”

Dung Khiêm đứng dậy, khoanh tay đi hai bước, rốt cuộc nói: “Chỉ sợ ngay cả ý tưởng lui mà cầu tiếp theo này, cũng vị tất có thể thành công.”

“Tại sao?” Yên Lãm ngạc nhiên, cả sự kiện y đã nhiều lần suy tư, tự hỏi tất cả đều cân nhắc đến rồi, vô luận thế nào cũng không nghĩ ra có lý do nào không thành công.

“Vẫn là bởi vì Tân Húc Phi.”

“Liên quan gì đến Tân Húc Phi?” Yên Lãm mù mờ không hiểu: “Y ở Sở quốc.”

“Nhưng Tân Húc Phi là người Tân, y sẽ không ngồi nhìn Tân quốc bị quân đội nước khác chia cắt tan rã, ta cần ta cứ lấy.”

“Tân Húc Phi tuy là người Tân, nhưng Tân quốc lại phụ y quá sâu. Y có lý do gì mà lo chuyện chết sống của Tân quốc? Huống chi Tân vương sợ hãi căm hận đệ đệ mình như vậy, làm sao dám để Tân Húc Phi về nước? Quân đội dưới tay Tân Húc Phi, đại bộ phận đã bắt đầu dung nhập trong cuộc sống mới yên ổn của Sở quốc, vì sao phải quay về trong phân loạn sát phạt. Phương Khinh Trần Sở quốc, chẳng lẽ dám yên tâm để Tân Húc Phi tùy tiện tập kết lại hơn mươi vạn đại quân, từ Sở quốc xuyên châu qua phủ mà đi tiếp viện Tân quốc sao? Y không sợ có biến cố gì?”

Yên Lãm trợn to mắt, hỏi liền miệng. Mỗi một câu đều hỏi chõ yếu hại, Dung Khiêm chỉ cười khổ. Yên Lãm quả thật đã dùng tâm tư, làm công khéo rồi. Đối với Tân Húc Phi, y rõ ràng cũng không phải là chưa từng phân tích nghiên cứu.

Đích xác, ngoài mặt mà nhìn, Tân Húc Phi muốn về Tân quốc tiếp viện, có rất nhiều trở ngại cùng phiền toái hữu hình vô hình, gần như không thể thành được, chỉ là...

“Tân Húc Phi là chân anh hùng, dù bị quốc phụ, chỉ sợ cũng không chịu phụ quốc. Mà Tân vương là người thông minh tâm cơ cực thâm trầm. Tuy nói y căm hận đệ đệ này, lúc bị buộc đến tuyệt cảnh, chỉ sợ bất cứ cơ hội nào cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Dung Khiêm bất đắc dĩ thở dài: “Uy vọng của Tân Húc Phi trong quân, cao đến mức người thường khó mà tưởng tượng. Rất nhiều Tân quân đều chịu cam tâm đi chết vì y. Nếu y vung tay hô, Tân quân lưu lạc ở Sở quốc, rất khó cự tuyệt. Huống chi, cho dù là bản thân những Tân binh đó, chắc cũng sẽ càng muốn trở về quê hương hơn kia. Về phần Phương Khinh Trần... Để Tân Húc Phi tập kết quân đội xuyên qua nửa quốc gia, cố nhiên thập phần nguy hiểm, nhưng nếu Tân Húc Phi thật sự rời khỏi Sở quốc, Sở quốc có thể thoát khỏi bóng ma của người Tân, lại có gì không tốt? Mỗi hiểm này, Phương Khinh Trần vị tất không dám mạo.”

Yên Lãm nhíu mày, rốt cuộc giận dỗi quát to ra tiếng: “Cho dù Tân Húc Phi về Tân quốc thì thế nào? Tân vương nghi kỵ y, căn bản sẽ không phối hợp. Trong tay Tân Húc Phi chỉ còn một nhánh quân đội bách chiến mỏi mệt, chẳng lẽ chống được ‘tứ quốc liên quân’ bốn quốc liên kết?” Dung Khiêm hừ lạnh một tiếng: “Ngươi vừa rồi cũng nói, bốn quốc đều tự đấu đá nhau, người người đều chỉ mưu cầu lợi ích của mình, Vệ Trần Ngô ba quốc đều tự có nhược điểm, sợ đều khó ngăn một kích lôi đình của quân đội hổ lang Tân Húc Phi.”

Yên Lãm ánh mắt mãnh liệt, lớn tiếng nói: “Thế Yên quân thì sao?”

Dung Khiêm trầm mặc.

Quân đội Yên quốc là y dạy dỗ ra, đương nhiên là rất xuất sắc. Thế nhưng... Nếu đối thủ là Tân Húc Phi... Vậy thì không thể nói chắc.

Tân Húc Phi là ai? Tiểu tử này cùng Phương Khinh Trần đại chiến liên trường, Phương Khinh Trần loại quái vật ngàn lanh trăm lợi, đầu óc nhanh nhẹn đó, dùng hết tâm tư, cũng chỉ có thể đánh bại, lại không giết được y.

Về sau ở Sở quốc, Tân Húc Phi lấy một nhánh cõi quân, đã bức được Phương Khinh Trần phải từ bỏ ý đồ dùng chiến tranh cướp lấy toàn quốc, mà đổi thành tấm bảng chính trị, lấy thỏa hiệp đổi hòa bình, chỉ chậm rãi dùng âm mưu để đối phó Tân Húc Phi. Nhân vật như vậy, chỉ bằng tướng lĩnh Yên quốc hiện tại, ai có

thể thắng được đây?

Chỉ là, đây mặc dù là sự thật, Dung Khiêm chung quy cũng có phần không nhẫn tâm nói với Yên Lãm.

Nói với một Hoàng đế tuổi trẻ oai hùng, lòng đầy hùng tâm tráng chí rằng quân đội của y không xong, đánh không lại người khác, việc này tổn thương người lão. Huống chi Yên Lãm những năm gần đây thực sự đã hạ đủ công phu, hao hết tâm huyết trên quân đội.

Nhin vẻ mặt Yên Lãm vừa kích động vừa thất vọng, trong lòng Dung Khiêm cũng phải khó chịu cho y.

Quân vương đầy hứa hẹn nào không hướng tới võ công cái thể mang bờ cõi đâu, huống chi Yên Lãm tuổi trẻ như vậy, trước mắt lại có cơ hội tốt như vậy. Đây là lần động binh quy mô lớn đầu tiên từ khi y chủ chính tới nay, vốn cho là tất thắng, lại bị mình hắt một chậu nước lạnh như vậy, cũng thật sự là...

Yên Lãm thấy Dung Khiêm vẫn trầm mặc không nói, trong lòng buồn bực phẫn hận, bất giác quát: “Chẳng lẽ Yên quốc ta lại không có một người, có thể lĩnh binh thắng được Tần Húc Phi?”

Một câu này hỏi ra, bản thân y đã ngây người trước. Dung Khiêm cũng cười khổ một tiếng, đưa tay đỡ trán, cảm thấy đau hơi ẩn ẩn đau.

Đương nhiên là có, Yên quốc có một người, nếu lĩnh binh, nhất định sẽ không thua Tần Húc Phi. Thế nhưng, y không thể lĩnh binh.

Yên Lãm đăm đăm mắt nhìn Dung Khiêm, trong lòng vì việc mình lỡ lời mà vô cùng hối hận.

Y không thể đem quân quyền toàn quốc đặt vào tay Dung Khiêm nữa. Đây không phải y không tín nhiệm Dung Khiêm, mà là trách nhiệm làm quân vương của y, khiến y không thể tùy ý phỏng túng tình cảm và tín nhiệm cá nhân mình

như vậy.

Dung Khiêm cố nhiên không có tâm quyền thế, nhưng vạn nhất thủ hạ của y mượn cơ hội gây ra phong ba gì, cuối cùng chỉ sợ không dễ thu thập. Loại quan hệ hài hòa tự nhiên chẳng dễ dàng gì mới đạt thành với Dung Khiêm này, khi đó cũng chỉ sợ lại phải hủy trong một sớm.

Huống chi, Dung Khiêm vừa mới từ tướng vị, phong nhất đẳng công, chỉ chớp mắt tay nắm binh mã thiên hạ, có quyền tùy nghi hành sử, trên triều đường này còn không vữn tốn.

Hơn nữa nếu Dung Khiêm thắng, chuyện công phá đô thành dị quốc, tự tay phù lập tân quân thế này, thuộc về kỳ công định quốc bất thế, với thân phận địa vị Dung Khiêm hiện giờ, Yên Lãm còn có thể lấy gì thưởng y, hồi báo thế nào, mới coi như công bằng?

Việc này căn bản không cách nào xử lý.

Đương nhiên, bản thân Dung Khiêm cũng đau đầu kinh khủng, khi Yên Lãm không thể để y làm Đại nguyên soái, bản thân y cũng chẳng nguyện ý làm.

Chẳng dễ dàng được thanh nhàn, bằng cái gì mà tự mình tìm khổ cho mình xơi. Khó được sống cùng Yên Lãm trở nên tự nhiên bình thường, tại sao còn phải tự tìm phiền phức cho mình.

Huống chi, tuy rằng bản thân Tân Húc Phi đại khái còn chưa biết, nhưng chuyện y đã từng cứu Phương Khinh Trần một mạng, Phương Khinh Trần lại rõ rành rành. Với tính tình của y, đã có một việc như vậy, cho dù y vẫn xem Tân Húc Phi là địch nhân, nếu mình chạy tới liều sinh tử với Tân Húc Phi, có khả năng vạn nhất khi không bị con hổ ly kia ghi hận. Thế thì quá là lợi bất cập hại!

Đột nhiên, hai người đều cương lại đây, không ai biết nên nói gì làm gi.

Vốn dĩ, từ lúc Yên Lãm đến, bầu không khí giữa hai người vẫn cực tự nhiên,

cực hòa hợp. Không chỉ là bắt đầu chia nhau quả cống, khi nói cười chuyện cũ thập phần khoái ý, ngay cả sau đó nói đến quốc gia đại sự, cũng dốc lòng trao đổi, tín nhiệm lẫn nhau, dù cho có chút tranh chấp nhỏ, cũng tuyệt không khách khí, thản nhiên nói thăng.

Mãi đến giờ khắc này, Yên Lãm nói sai một câu, cả bầu không khí đột nhiên khụng lại, khoái lạc tự tại vừa rồi, lập tức chẳng còn chút gì.

Cứ đứng khụng như vậy hồi lâu, Yên Lãm rốt cuộc ngưng mắt nhìn Dung Khiêm, trầm giọng hỏi: “Dung tướng, ta không minh bạch. Về Tân Húc Phi, ta cũng từng suy xét, nghiên cứu các loại khả năng, cuối cùng mới nhận định, cơ hội y không thể quay về càng lớn hơn. Nhưng vì sao ngươi khẳng định như thế, y nhất định sẽ trở về, cũng nhất định có thể trở về, hơn nữa nhất định có thể thủ thăng? Vì sao trong mắt ngươi, hết thảy trở ngại phiền toái bên kia, dường như đều không tồn tại, dường như chỉ cần ta vừa phát binh, địch nhân lớn nhất sẽ nhất định là Tân Húc Phi?”

Dung Khiêm cảm thấy hiện tại đầu mình chẳng những đau, mà còn rõ ràng đã căng ra.

Ôi, vì sao ta biết? Đương nhiên là bởi vì ta trước đó đã minh bạch thiên cơ, đã sớm biết hết thảy ở Tân quốc đều là độc thủ kia của Phương Khinh Trần đang thúc đẩy, chẳng qua lời này không thể nói cho ngươi biết.

Vì sao ta biết... Đề mục này cũng quá khó đáp.

Chẳng lẽ ta nói, ta từng nghiêm túc nghiên cứu hết thảy tư liệu về Tân Húc Phi, mà còn rõ như lòng bàn tay với tính cách của Khinh Trần, tất cả hiện trạng Sở quốc, cho nên có thể ra phán đoán như vậy? Lời này cho dù y có thể nói, cũng phải có người tin nha. Bây giờ các quốc tuy rằng đều phái ra không ít mật thám nắm giữ tình báo thiên hạ, nhưng trọng tâm đều là ở các quốc gia giáp giới chung quanh, có uy hiếp với mình, quốc gia ngoài ngàn vạn dặm, không hề liên quan với mình này, có gì đáng quan tâm.

Nếu không có phiên biến cố này, Tân Húc Phi khẳng định là ở Sở quốc không thể quay về Tân quốc được. Sở quốc mặc dù không có chiến loạn, nhưng chính cục không hề ổn định, tranh đấu giữa người Tân người Sở, một mực ngầm tuôn trào. Người sáng suốt đều biết, người Tân ngoài mặt nắm giữ chính quyền, nhưng bởi vì kế tục không có sức, kẻ thắng cuối cùng nhất định là người Sở. Chẳng qua, đó phải là chuyện mười mấy hai mươi năm sau.

Nói cách khác, vốn Sở quốc nên là phải hai mươi năm sau, mới có thể hoàn toàn ổn định, bắt đầu có thể tạo thành uy hiếp với chung quanh. Mà Yên quốc cách Sở quốc quá xa, cǎn bản chẳng tiếp giáp, càng hoàn toàn không cần lo lắng Sở quốc.

Dưới tình huống như vậy, Dung Khiêm ngươi có lý do gì mà chạy đi nghiêm túc nghiên cứu hết thảy về Sở quốc? Càng đừng nói Dung Khiêm ngươi không phải vẫn ẩn giữa nông thôn, rời xa triều đình sao? Vậy lại là cỗ thế lực nào, có thể cho ngươi vận như lòng bàn tay, chịu đi giúp ngươi tìm hiểu chuyện không có bất cứ ý nghĩa gì như vậy?

Dung Khiêm hận không thể ôm cái đầu đang làm đau mà kêu khổ.

Ôi, biết thiên cơ, lại không thể tiết lộ một chữ, thật là chuyện thống khổ nhất thiên hạ. Khó trách những người tiên đoán tự cổ chí kim, chẳng thấy mấy kẻ có kết cục tốt mà.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 161 : Đầu Đường Chợt Gặp

Yên kinh ban đêm, ánh sao ánh đèn, tôn nhau huy hoàng.

Đầu đường chợ đêm nhộn nhịp, mười mấy năm phồn vinh hưng thịnh, ở chỗ này, rốt cuộc không nhìn thấy vẻ đổ nát hoang lương giữa loạn thế.

Trên chợ đêm đèn hoa khắp chốn, lưu quang dật thải, người qua lại trên đường nói cười ồn ào.

Chỉ là giữa một phiến đèn hoa nói cười này, tâm tình chúng đại nội thị vệ đều không tốt lắm.

Hoàng đế bệ hạ được họ hoặc minh hoặc ám, rất đổi cẩn thận bảo hộ ở trung tâm, sắc mặt thật sự là quá âm trầm, quá khó coi.

Hoàng thượng kích động chạy đến phủ quốc công một chuyến, ở lại hơn một canh giờ, mắt thấy màn đêm buông xuống, mới buồn bực mà ra.

Loại người có thể nói chuyện trước mặt Hoàng đế như Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên thì chẳng ai có mặt, mắt thấy sắc mặt Hoàng đế không tốt, lúc này ai dám chọc lấy vận đen, mọi người đành phải theo hầu bên cạnh không dám hé hé.

Yên Lãm cơ hồ là hồn vía lơ lửng bỏ mặc cương ngựa, mặc ý mà đi trên đại lộ Yên kinh. Cũng may buổi tối người đi đường dù sao vẫn ít hơn ban ngày nhiều, y ngơ ngơ ngắn ngủi xuyên qua phố thị như vậy, mới không đâm ngã vài người.

Trước mắt ngắn ấy náo nhiệt, ngắn ấy phồn hoa, ngắn ấy nụ cười, ngắn ấy

nói cười, trong mắt y lại hờ hững như nước chảy mà qua, không thể lưu lại mảy may dấu vết trong lòng.

Đây là quốc gia của y, kinh thành của y, bách tính của y, công nghiệp của y, nhưng mà, nhìn hết thảy những phồn vinh này, y chẳng sinh ra một chút cảm giác thành tựu nào.

Kế hoạch khổ tâm trù tính đã hơn một năm, đại kế tự cho là mười phần chắc chắn, tuyệt không sai lầm, vốn cho rằng có thể mở mang bờ cõi, cơ hội tốt để thành lập vỗ công, cuối cùng bất quá là, bất quá là...

Yên Lãm căn răng nắm chặt dây cương, cảm thấy lòng bàn tay và ngực đau nhói.

Cuối cùng khiến y thương tâm, không phải nước lạnh giội thẳng lên đầu, không phải thất vọng sau hy vọng đầy lòng, mà là... mà là việc Dung Khiêm giữ lại.

Cuối cùng, Dung Khiêm cũng không cho y một lý do đủ khiến y tin phục để chứng minh phán đoán của bản thân Dung Khiêm.

Y tin tưởng nhãn lực của Dung Khiêm, quyết đoán của Dung Khiêm. Y càng thêm tin tưởng, hết thảy Dung Khiêm làm, đều nhất định là vì tốt cho y, tốt cho Đại Yên...

Nhưng mà, tại sao không thể cho y biết, tại sao...

Hết thảy Dung Khiêm đối với Sở quốc, sự chú ý không hợp tình lý, nắm rõ không hợp tình lý, lý giải không hợp tình lý... Đây là vì sao!

Câu trả lời của Dung Khiêm cuối cùng chỉ là, cá nhân y cảm thấy thập phần hứng thú với hai đối thủ Tân Húc Phi và Phượng Khinh Trần này, cho nên từng nghiêm túc nghiên cứu hết thảy liên quan đến họ.

Yên Lãm hung hăng căn răng.

Dung tướng, ngươi quên rồi sao, ta là đệ tử ngươi dạy ra. Ta đã trưởng thành, ta đã chủ chính triều đình hơn ba năm. Ta đã đổi mặt với vô số những khẩu thị tâm phi, vô số những ám mưu quỷ quyết. Ta chưa từng bị thần tử lừa bịp. Ta có thể từ bất cứ ngôn từ hiệu trung khắng khái hùng dũng nào nghe ra mục đích cuối cùng của đối phương.

Dung tướng, ngươi thật sự cảm thấy lý do như vậy có thể thuyết phục ta?

Hay là ngươi rõ ràng biết ta sẽ không tin, lại vẫn không chịu cho ta biết nguyên nhân chân chính.

Ngực ẩn ẩn đau đớn. Kỳ thật y đã sớm biết Dung Khiêm ở rất nhiều chỗ có giữ lại với y.

Về chuyện cũ những năm gần đây, liên quan đến quan hệ lén lút của Phong Trường Thanh An Vô Ky và Dung Khiêm, hết thảy biểu hiện của Dung Khiêm từ sau khi trùng phùng, thoát nhìn tuy rằng đều là áo trời kín mít, nhưng trong lòng Yên Lãm ẩn ẩn biết, chỉ sợ Dung Khiêm ít nhiều có giấu giếm.

Thậm chí Sử Tịnh Viên sau khi truy tra tất cả chi tiết, cũng mơ hồ phát hiện một số hành động của An Vô Ky hơi khả nghi, đoán khả năng hắn dùng lực lượng mật thám Yên Lãm giao cho, lén lút tiết lộ tình báo về Yên Lãm cho Dung Khiêm.

Dưới bất cứ tình huống nào, với quân vương mà nói, loại sự tình này, vốn đều là kiêng kỵ tày trời. Bất cứ ai can dự vào trong loại hiềm nghi này, trên cơ bản thà giết lầm không buông tha.

Nhưng mà chỉ thị cuối cùng Yên Lãm cho Sử Tịnh Viên lại là, không cần truy cứu tường tận trên các chi tiết hành sự của An Vô Ky nữa.

Y từng hiểu lầm người nọ một lần, hối hận suốt đời, cho nên quyết không chịu để mình đi phạm sai lầm cùng kiểu nữa.

Tin tưởng Dung Khiêm, tin tưởng y sẽ tuyệt không làm hại mình, tin tưởng y cho dù âm thầm điều tra hết thảy về mình, cũng là vì bảo hộ trợ giúp mình. Cho dù đối với những điều này, trong lòng thập phần không vui, nhưng cũng kiên định mà không muốn truy cứu, không muốn so đo. Nếu Dung Khiêm nhất định không muốn y biết, vậy thì y sẽ không đi tra tìm quá mức, đây là sự tôn trọng của y với Dung Khiêm.

Nhưng mà chuyện xuất binh Tần quốc lần này can hệ quá lớn. Cử động can qua, đại sự quốc gia, trên loại chuyện này, Dung Khiêm vẫn cứ không chịu thăng thắn, điều này khiến Yên Lãm vừa thấy thống khổ cũng thấy khó xử.

Trên tình cảm cá nhân, cho dù biết rõ sự tình có nội tình khác, Yên Lãm vẫn sẽ không hoài nghi phán đoán và thành ý của Dung Khiêm, khi liên quan đến sự và tư tình của y, Dung Khiêm giấu giếm vừa phải, y có thể ẩn nhẫn, tiếp nhận, bao dung, không để ý, nhưng sự tình liên quan quốc gia, thì y quyết không thể chỉ bằng tình cảm cá nhân mà lựa chọn. Vấn đề có xuất binh Tần quốc hay không, tuy chưa chính thức công khai, nhưng trong vô số lần trao đổi cùng tâm phúc, quốc sách cơ bản sớm định ra, mà chuẩn bị liên quan cũng sớm đang tiến hành, đã tập trung nhiều nhân lực vật lực như vậy, há lại có thể dưới lý do không đầy đủ, nói dừng là dừng?

Trong âm thầm, y đã sớm mấy lần triệu kiến vài vị Thống soái trọng yếu, tỏ thái độ và dặn dò đầy đủ, hiện tại đình chỉ hết thảy, không chỉ bản thân y trong lòng không qua được, sợ là với những trọng tướng trong quân đó, cũng chẳng thể nào nói nổi.

Vừa nghĩ điều này, trong lòng Yên Lãm liền như liệt hỏa thiêu đốt, cũng nhịn không được hơi ẩn ẩn oán trách Dung Khiêm. Dung tướng, vì sao, vì sao? Ta cũng cầu ngươi như vậy rồi, ngươi vẫn không thể nói rõ với ta. Ta... khiến ngươi không tin được như vậy sao?

Nghĩ đến việc Dung Khiêm nói dối thoái thác, nghĩ đến dò hỏi kích động của mình, nghĩ đến cục diện cuối cùng mình đem tất cả khó xử, tất cả chõ khổ bày cả

ra, chỉ cầu Dung Khiêm có thể cho y minh bạch, để y có thể cam tâm tình nguyện kết thúc hết thảy những trù tính này, mà Dung Khiêm thủy chung chỉ một mực cắn chết, đơn thuần là cảm thấy hứng thú với Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần mà nghiên cứu hết thảy, cuối cùng chỉ có thể cụt hứng ra về, Yên Lãm liền thấy trong lòng đau đớn khó bê chịu nổi.

Vốn là rất tốt, vốn hết thảy đều khiến người thoải mái khoái hoạt như vậy.

Họ ngồi bên nhau, chia nhau ăn một quả, nói những lời trong lòng, hồi ức những quãng thời gian đã trôi qua đó. Từ sau khi trùng phùng, chưa từng được hòa hợp tự nhiên như vậy, thế mà...

Lồng ngực Yên Lãm buồn bực khó mà giãn ra.

Sự khuyên giải của Lạc Xương, đã cho y dũng khí và sức mạnh, để y dám đi thử đổi mặt, dám dì nói ra lời mình muốn nói. Y chưa bao giờ từng cố gắng như vậy, bức thiết muốn biểu đạt tâm ý của mình như thế, cố gắng vượt qua tất cả chướng ngại trong lòng như thế.

Vậy mà người kia nghe rồi, mỉm cười, đường như đã tiếp nhận, hiểu được, cuối cùng lại vẫn không hề cho y một câu nói thật!

Yên Lãm nhắm mắt, cảm thấy mình hơi khó thở.

Y vẫn luôn biết trong lòng y người quan trọng nhất là Dung Khiêm, người mong nhớ nhất là Dung Khiêm, người phụ lòng nhất là Dung Khiêm, nhưng trong lòng Dung Khiêm, Yên Lãm y lại là ai?

Là đệ tử y dạy dỗ, là hài tử y nuôi lớn. Là một tên hồ đồ tùy hứng làm càn, chuyên làm sai. Y đương nhiên cũng yêu quý mình, ưa thích mình, nguyện ý bảo hộ mình, hơn nữa cũng sẽ không thật sự oán hận mình.

Nhưng mà không phải chỉ vón vẹn như thế?

Gần ba năm ly biệt, gần ba năm tư niệm, gần ba năm ngày ngày đêm tra

tần cắn tâm linh, người kỳ thật vẫn ở ngay trong ngoài kinh thành, vẫn ở ngay lân cận y, có phải cũng vẫn như vậy, xa xa nhìn y, có sự quan tâm để ý thích đáng, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là nhìn.

Từ khi gặp lại đến giờ, y từng có bao nhiêu thất thá, bao nhiêu vô thố, bao nhiêu kích động, bao nhiêu hành vi buồn cười, đôi khi bản thân hồi tưởng, đây đều không giống chuyện, lời mà Đại Yên Hoàng để anh minh thần võ kia sẽ làm, sẽ nói.

Mà người kia dường như lại luôn như vậy, nhu hòa mỉm cười, bao dung, chấp nhận.

Không gặp nhau thì ẩn ở chỗ tối lặng yên ngóng nhìn, gặp lại rồi cũng chẳng thấy kích động mấy. Vị quốc công cũng vậy, không thể về triều cũng thế, y đều chưa từng để ý.

Gặp và không gặp, chẳng hề khác biệt. Phải chẳng được bồi thường, phải chẳng vẫn đang bị nghi kỵ, với y đều không có gì bất đồng.

Y vẫn luôn chưa từng kích động, chưa từng thất thố, chưa từng cự tuyệt.

Sắc mặt Yên Lãm từ từ tái nhợt.

Dung tướng, người là người chí trọng trong lòng ta, nhưng mà ta đối với người, rốt cuộc là gì đây? Hết thảy ta làm vì người, người nhìn đến rốt cuộc có ý nghĩa không, ta và những người khác trong mắt người rốt cuộc lại có bao nhiêu bất đồng đây?

Y ngẩng đầu, nhìn trời.

Trăng sao vắng vẻ, không trung mờ mịt, chẳng có ai trả lời kêu gào không tiếng của y. Nhưng bên tai lại truyền đến một tiếng gọi cực nhu cực mĩ: “Công tử.”

Yên Lãm vẫn yên lặng nhìn trời, hoàn toàn không biết tiếng kia là đang gọi

mình.

Thanh âm thanh nhu kia thoáng vang hơn: “Công tử.”

Đồng thời, thị vệ bên cạnh Yên Lãm cũng có người kịp thời gọi: “Thiếu gia...”

Yên Lãm lúc này mới hoàn hồn, quay đầu nhìn qua, lại là một cỗ xe ngựa màn gấm lụa hoa che rất kín đang đi bên cạnh, bức màn nho nhỏ một bên xe ngựa bị xốc lên, lộ ra nửa khuôn mặt kiều diễm như hoa, thanh nhã như trăng, đang mỉm cười nhìn y.

Yên Lãm nhất thời cũng không biết nữ tử này là ai, trong lòng lại tự buồn bực, đâu rảnh rỗi để ý tới người lạ, chỉ là xuất phát từ lẽ phép cơ bản nhất của nam tử, không tiện làm như không thấy đối với một mỹ nữ chủ động chào hỏi, chỉ đành nói nhàn nhạt: “Tiểu thư phải chẳng đã nhận làm người?”

Nữ tử nọ khẽ cười một tiếng: “Công tử quý nhân hay quên, hơn hai mươi ngày trước, có người làm sập hết cả cửa sổ lẫn tường phòng ta đón khách, công tử lúc ấy đang ở dưới lầu, ta và công tử mới có duyên gặp mặt một lần.”

Yên Lãm đã nhớ ra. Đây không phải là nữ nhân lúc trước cùng Dung Khiêm chơi trò tương thân sao?

Ngày đó trong mắt y toàn là Dung Khiêm, đâu có rảnh rỗi chú ý người khác, sau nghe Thanh Cô nói đến hai chữ tương thân, mới nhìn nữ tử nọ hai cái hắc hoi, trong ấn tượng, cũng bất quá là một mỹ nữ mà thôi.

Về sau để Sử Tịnh Viên đi thăm dò, mới biết được nàng này lại là đầu bài Âm Âm của Bách Hoa lâu, danh kỹ kinh đô, cái gọi là tương thân, cũng chỉ là trò hề An Vô Kỵ một tay làm ra thôi.

Đối với nữ tử phong trần mỹ mạo này, Yên Lãm tuyệt đối không thể nói đến hảo cảm gì. Mặc dù không biết là nhân sĩ phuơng nào dẫn dắt y và Dung Khiêm

gặp lại nhau như vậy, đối phương dường như cũng không hề có ác ý, nhưng cảm giác bị người dắt trong tay dù sao không tốt lắm. Âm Âm tuy không biết chuyện, song cũng quả thật đã bị người lợi dụng, tham dự trong đó.

Chỉ là niệm phiên ẫu tả kia, khiến y có thể gặp lại Dung Khiêm, sau đó y mới không lấy công làm tư, rầy rà Bách Hoa lâu.

Hiện tại tâm tình y đang không tốt, nữ nhân này còn chạy tới trêu chọc, sắc mặt ngữ khí tự nhiên không thể nói đến khách khí: “Bất quá là đầu đường chợt gặp, nếu đây cũng xem là duyên gặp mặt một lần, thế chẳng phải đây đường đều là người có duyên với tiểu thư.”

Nữ tử dung nhan xinh đẹp, nam nhân liền khó tránh khỏi sê khách khí ba phần, Âm Âm bình sinh vẫn hiếm khi có người đối đãi lãnh đạm như Yên Lãm. Nàng chỉ hơi ngẩn ra, nhưng cũng lại thoái mái nở nụ cười.

Nữ tử lăn lộn trong phong trần nhiều năm, ai không có lịch duyệt hơn người. Tâm niệm chợt động, nàng liền biết quý công tử một thân hoa phục, tôi tớ như mây này, đoán là đã biết thân phận của mình, cho nên âm thầm coi thường.

Loại sự tình này với nữ tử thanh lâu vốn là bình thường, nữ nhân có thể làm đến vị trí hoa khôi, nếu như bởi vì nam nhân khinh bỉ nữ tử phong trần mà bị thương thống khổ, thế thì đã sớm hộc máu với hoa hải đường đến chết rồi.

Âm Âm thần thái thong dong, cười nói: “Công tử là người tôn quý, há là nữ tử hèn hạ như tiểu nữ tử đây dám tùy tiện quấy rầy. Chỉ là ngày đó vội vàng từ biệt, chưa từng nghe qua tấm tích tình hình Dung công tử nữa, thập phần nhớ mong. Hôm nay đầu đường chợt gặp công tử, nhớ tình hình ngày đó, nghĩ công tử chắc là có giao tình không cạn với Dung công tử, cho nên mới mạo muội quấy rầy, chẳng biết Dung công tử gần đây có mạnh khỏe?”

Yên Lãm ngạc nhiên hỏi: “Cô muốn hỏi thăm chuyện về y, sao không đi mà hỏi An Vô Ky.”

Âm Âm than khẽ một tiếng: “Sau ngày hôm ấy, An công tử liền đến Bách Hoa lâu nỗi giận, mắng ta một trận, trong lúc đó lại không cho ta chen vào nửa câu, sau đó phất áo bỏ đi, đến nay chưa từng đặt chân lại Bách Hoa lâu, ta cũng chẳng biết đi đâu tìm y, càng không biết đi tìm người nào hỏi thăm Dung công tử, tối nay mới mặt dày hỏi công tử.”

Yên Lãm nhíu mày: “Sự kiện ẩn tá đó của cô và An Vô Ky, ta cũng đã nghe nói. Cô và Dung...” Y ho một tiếng: “Và y cũng chỉ mới gặp mặt một lần, không hề có giao tình gì, tham dự sự kiện kia, đền đáp cô nên được hẵn sớm được rồi, hỏi thăm chuyện của y làm gì?”

Âm Âm thở dài một tiếng, giữa chân mày ẩn ẩn vẻ u sầu, lại lộ ra một loại tao nhã mị sắc không gì sánh được: “Khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc, trăn trở nhớ mong, làm sao quên được!”

Yên Lãm ngây ra, đây... việc này... đây là ý gì?

Kỳ thật người có tai đều biết mấy câu này là biểu đạt tâm tư ra sao của nữ tử, nhưng mà... nhưng mà... nữ tử bình thường, nào dám trước mặt người lạ, lớn mật biểu lộ cái tâm quý mến với một nam nhân như thế?

Âm Âm xuất thân phong trần, vốn nêu không có cỗ kỹ phuơng diện này, nhưng Yên Lãm với thanh lâu tuy là từng nghe danh, song cũng chỉ là nghe danh mà thôi, cho nên lúc này thật sự không thể tin, cũng không thể tiếp nhận.

Thời gian này, Sử Tịnh Viên tìm hết tư liệu về những nữ tử xuất sắc nhất Yên quốc cho y, y xem cũng chẳng có lấy một người có thể xứng đôi với Dung Khiêm. Vậy mà có một nữ tử yên hoa, lớn mật suông sǎ như thế, dám có tâm tư như vậy với Dung Khiêm?

Nghênh hoan bán cười, hư tình giả ý, nữ tử làm nghề như vậy, nàng làm sao dám, làm sao có thể...

Yên Lãm nơi này trợn mắt há mồm, gần như không dám tin câu mình vừa

nghe, Âm Âm lại nhìn mà buồn cười.

Thiếu niên lang này vốn cực anh vĩ tuấn tú, mặc một thân cẩm y hoa phục, lại tôn lên tựa như ngọc thụ lâm phong. Con ngựa đang cưỡi thần tuấn vô cùng, toàn thân trắng như tuyết, không thấy một sợi lông tạp, người ngựa tôn nhau, anh hoa vô cùng, đèn hoa đầy đường, dị thải tứ phương, lưu quang ẩn ẩn, ánh lén mặt lên người y, ánh ra anh phong hoa thái như vậy, sợ không phải khiến những thiếu nữ tuổi xuân chưa thấy bao cảnh đời đó vừa gặp đã ái mộ, âm thăm đồng ý.

Âm Âm duyệt người nhiều rồi, tuy không đến mức động dung động tâm, nhưng nhìn thiếu niên này, tuấn mĩ đẹp đẽ như vậy, dưới ánh đèn mi phong lại nhíu chặt, vẻ mặt kinh ngạc, bộ dáng cực kỳ thú vị, lại sinh chút tâm thận cận và ý trêu đùa.

Sóng mắt phong tình vạn chủng chợt chuyển, nàng đột nhiên nói: “Đơn giản mà nói, chính là ta đối với Dung công tử vừa gặp đã thương, muốn gả cho y.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 162 : Bên Dưới Cánh Chim

Nghe Âm Âm nói muôn gả cho Dung Khiêm, Yên Lãm chỉ cảm thấy một luồng lửa giận xông thẳng lên thiên linh, đầu óc nóng lên, lại hai tay vỗ yên ngựa một cái, mượn lực bay lên, nhảy đến trước xe ngựa, một tay giật cửa xe, trực tiếp nhún người vào trong xe của nữ nhi người ta.

Bên trong xe ngựa rất thoải mái, khắp nơi trải đệm gấm mềm mại, ngồi được dựa được, chính giữa có một chiếc bàn lùn con con, trên còn bày trà thơm, quả tươi và nến bạc. Một tiểu nha đầu mười bốn tuổi lăm tuổi ngồi xổm bên bàn, thấy y đột nhiên xông tới, vẻ mặt kinh hãi. Âm Âm buông màn xe, cũng thoáng sững sốt nhìn y.

Yên Lãm nơi này thân hình vừa động, mấy thị vệ công khai ở bên cũng lập tức vọt đến, một người một tay giữ chặt xe ngựa, một người lạnh lùng nắm xa phu dưới tay, có hai người khác một trái một phải, thò đầu cạnh cửa xe: “Thiếu gia...”

Yên Lãm trầm sắc mặt trầm giọng: “Các ngươi đừng nhiều chuyện.”

Mấy thị vệ đưa mắt nhìn nhau một thoáng, đều cảm thấy hơi không ổn, nhưng chẳng ai dám mạo phạm chủ tử rõ ràng tâm tình cực không thoải mái.

Mãi đến lúc này, tiểu nha đầu bị kinh mới kêu lên: “Sao ngươi có thể vô lễ như thế? Sao ngươi có thể tùy tiện lên xe chúng ta?”

Yên Lãm lạnh lùng quay đầu đưa mắt ra hiệu bên ngoài, một thị vệ lấy từ trong tay áo ra một tờ ngân phiếu, duỗi ngón tay bắn ra, tờ giấy mỏng manh chuẩn xác bay lên phía trên bàn rồi từ từ rơi xuống.

“Hiện tại, ta có tư cách lên xe các ngươi chưa?” Yên Lãm không chút khách khí, ngữ khí làn lạnh hỏi.

Tiểu nha đầu giận đỏ cả mặt. Cô tuổi còn nhỏ, hầu hạ Âm Âm mới một hai năm, gặp đều là hoa khôi kinh thành này trưởng tụ thiện vữ, chúng *** phủng nguyệt, náo nhiệt vè vang. Tuy nói là nữ tử thanh lâu, có tiền là có thể tiếp cận, nhưng Âm Âm là khôi thủ trong hoa, khí phái phô trương bên ngoài dù sao vẫn có đôi chút.

Những khách nhân tới tìm hoan mua cười đó, luôn tôn trọng xu nịnh, nào từng thấy khinh thị vũ nhục trắng trợn như vậy, không khỏi vừa tức vừa vội: “Có tiền thì giỏi lắm sao? Có tiền là có thể coi thường người ta như vậy? Cho dù chúng ta là người trong thanh lâu, cũng không phải do các ngươi vũ nhục như vậy.”

Âm Âm lại cười nhẹ: “Có tiền tất nhiên là rất giỏi. Người tài ba như công tử đây, đương nhiên có thể ở trên xe ngựa của ta, muốn ngồi bao lâu thì cứ việc ngồi.”

Tiểu nha đầu khẩn trương: “Tiểu thư...”

Âm Âm cười mỉm nhìn cô: “Nguyệt nhi, em còn nhỏ, em không hiểu, thân tại phong trần, nghênh hoan bán cười, bị người vũ nhục, vốn là phải. Huống chi...”

Nàng thản nhiên quét mắt nhìn ngân phiếu trên bàn một cái: “Trên đời này có người chịu dùng bạc vũ nhục, thật sự là phúc phận của em.”

Nàng tự mình duỗi cổ tay ngọc, rót một chén trà thơm, quay người dâng cho Yên Lãm.

Yên Lãm cũng không nhận, lạnh lùng vung tay, mấy thị vệ chần chờ một chút, rốt cuộc không dám trái mệnh, đưa tay đóng cửa xe rồi tản ra. Chỉ trái phải vây chắc cổ xe ngựa, tiếp tục tiến lên.

Trong xe, Âm Âm cũng hoàn toàn không để ý sự vô lễ của Yên Lãm. Yên Lãm không nhận trà, nàng liền thoải mái, tự mình uống một hớp nhỏ, trở tay đặt lại lên kỷ trà, mới cười nói: “Công tử hạ mình lên xe, chắc là có lời muốn giáo huấn tiểu nữ tử.”

Yên Lãm lạnh lùng nói: “Ngươi là thân phận gì, xuất thân gì, sao dám không biết tu sĩ như thế, lại muốn gả...” Nói đến chữ này, mắt y cũng bốc hỏa: “Muốn gả cho Dung công tử làm vợ?”

Lời này nói sao mà không chừa đường sống, Nguyệt nhi bên cạnh vừa tức vừa giận vừa ủy khuất, nước mắt cũng sắp rơi xuống, Âm Âm lại cười rộ.

Nữ tử như nàng, nhǎn mày hay cười, đều là phong tình. Lúc này cười không thể kiềm, vội vàng dùng tay nửa che môi, để tránh quá thất thố, tay áo trượt xuống, lộ ra cổ tay mềm nhǎn trắng như tuyết, hai chiếc vòng ngọc trên cổ tay theo tiếng cười của nàng khe khẽ va nhau, giòn vang không ngừng, ánh ngọn đèn trong xe, đúng là một bức tranh mỹ nhân cực mê người.

Đáng tiếc Yên Lãm lúc này tâm lạnh như băng, tâm giận như đốt, dù là thiên tiên hạ phàm cũng quả quyết không sinh nỗi lòng triều mến, chỉ ẩn ẩn nén giận quát một tiếng: “Cô cười cái gì?”

“Ta cười công tử hành sự kỳ quái. Ta đã khi nào nói, ta muốn gả cho Dung công tử làm vợ?”

Yên Lãm bức bối, nữ nhân này lời vừa mới nói, đã dám chống chế: “Cô vừa rồi rõ ràng nói...”

“Ta nói muốn gả cho Dung công tử, chưa từng nói là muốn làm phu nhân chính thất?”

Âm Âm cười đến mặt phấn hàm xuân, sóng mắt chực say: “Ta đối với Dung công tử vừa gặp đã thương, nguyện làm thiếp làm tỳ, thêm hương bưng trà, một phen si tâm nhỏ bé này, sao lại chọc công tử nỗi giận như thế rồi?”

Yên Lãm vừa nghe thấy Âm Âm nói bốn chữ “làm thiếp làm tỳ”, đã biết mình xúc động lỗ măng quá mức.

Cao môn thê phiệt, gia đình phú quý, khó tránh khỏi thê thiếp thành đàn. Thê tử tất nhiên là danh môn quý nữ, nhưng lai lịch của thiếp thị thì không cần quá chú ý. Rất nhiều danh thần danh sĩ đều nạp loại nữ tử ti tiện gia kỹ võ kỹ này làm thị thiếp, rảnh rỗi vô sự làm thơ khen ngợi tài mạo tiểu thiếp này một chút, nói chuyện văn thơ tán tỉnh tiểu thiếp, ngược lại sẽ được truyền làm giai thoại.

Những thị thiếp này bởi vì là mua đến, ngay cả vợ bé chính thức nạp cưới cũng không bằng, có thể tùy tiện tặng nhau, thậm chí có văn nhân mặc khách kia, lấy tiểu thiếp sủng ái đi đổi danh mã, còn có thể được người ta ca tụng là phong lưu tiêu sái.

Âm Âm này nếu nói là chỉ muốn làm cơ thiếp Dung Khiêm, quả thật thuộc về ý nghĩ hoàn toàn hợp thân phận, cũng không thể nói là vọng tưởng gì. Mà y giống trống khua chiêng, trọng lượng chạy lên xe người ta đóng cửa khởi binh hỏi tội như vậy, liền biến thành hoàn toàn chẳng ra làm sao.

Đường đường một Hoàng đế, nỗi trận lôi đình, mất sạch lý trí vì loại chuyện không đâu vào đâu này, nếu truyền ra, thật phải cười chết người khắp thiên hạ.

Trên mặt y chỉ cảm thấy nóng bừng và hơi ngứa ngáy, lại không chịu thừa nhận mình sai, căn răng quật cường nói: “Cô và y chỉ gặp có một lần, cũng chỉ là một trò chơi giả tương thân cực kỳ vụng về làm ra, sao lại nhất kiến chung tình, nhất định không ủy thân vào y thì không thể? Ta thấy chẳng qua là yêu y phú quý, rắp tâm bất lương thôi.”

Âm Âm thong dong nói: “Nhất kiến chung tình? Công tử quá đề cao tiểu nữ tử. Trò chơi nhất kiến chung tình này, cần phải đại tiểu thư thân trong khuê các, không lo ăn, không lo mặc, rảnh rỗi xem mấy thủ thi từ thương xuân bi thu, nghe vài đoạn kịch tài tử giai nhân, mười mấy năm chưa gặp mấy nam nhân, mới có tư cách chơi. Nữ nhân như ta đây...”

Nàng cười khẽ: “Nữ nhân như ta đây, có thể cầu bình an qua ngày là không tệ rồi. Ta đối với Dung công tử nhất kiến khó quên, chẳng qua bởi vì với nữ tử phiêu linh mà nói, nam nhân như y, là chốn về tốt nhất.”

Yên Lãm rốt cuộc lộ ra vẻ do dự: “Ta không hiểu.”

Âm Âm đối mặt với sự vú nhục khinh thị của y thủy chung nói cười thong dong, đến đây mới khe khẽ thở dài một tiếng: “Lần đó tương thân, bất quá là trò chơi. Trước đó y đã biết ta là một nữ tử thanh lâu An công tử tìm đến. Nhưng lúc ở chung, y đối đãi thủy chung không có một chút coi khinh, không có dù là một mảy may không tôn trọng. Ta cẩn thận pha trà cho y, y nhận rất trịnh trọng, ta đánh đòn cho y, y lắng nghe rất nghiêm túc, y chưa từng khen ngợi tài nghệ của ta quá mức, nhưng thuận miệng một hai câu, đã khiến người cảm giác được thành ý. Y không hề nhìn chăm chăm ta không buông một cách quá nóng bỏng, thế nhưng ánh mắt vừa không tránh né cũng không có ý háo sắc, thong dong bình hòa, bình tĩnh ôn nhuận. Không có xem thường, cũng không có thương hại, dường như ta căn bản là người hoàn toàn ngang hàng với y.” Âm Âm vẻ mặt xa xăm, chìm vào trong hồi ức: “Sự tôn trọng như vậy, há chỉ là nữ tử phong trần. Dù là danh môn khuê tú, trong thế giới của nam nhân, dưới tầm mắt nam nhân, chỉ sợ cũng rất khó nhận được.”

Yên Lãm nhíu mày không nói gì, y không tự giác mà căn cứ theo miêu tả của Âm Âm, đi tưởng tượng lần nữa, từng li từng tí việc một đôi nam nữ ở chung một lúc bên trong gian phòng yên tĩnh nho nhỏ kia.

Nguyệt nhi ở bên lại mù tịt: “Tiểu thư, mỹ danh tài danh của người, kinh thành ai không biết, ai không hiểu. Những phú hào danh sĩ đó đều rất tôn trọng khách khí với tiểu thư mà.”

Âm Âm ngoái nhìn Nguyệt nhi một cái, cười nói: “Nha đầu ngốc, em cho rằng cầm núi vàng núi bạc, vây quanh em tặng lễ, bình thường gọi em là tâm can bảo bối, hở chút là thề muốn moi tim cho em xem... Vậy gọi là tôn trọng khách khí? Ta nói cho em biết, những đại nhân vật, lão khách nhân chúng ta biết này,

chẳng một người là chân chính tôn trọng ta.” “Sao có thể...” Nguyệt nhi kinh hoảng: “Ngô lão gia vì làm tiểu thư cao hứng, vung tiền như rác chẳng hề nhúm mày. Triệu công tử rạch tay thê huyết, nói muốn chuộc thân cho tiểu thư, cho tiểu thư danh phận, Tôn thiếu gia viết ngần ấy thơ ca ngợi tiểu thư...”

Âm Âm bật cười: “Ngô lão gia đêm nay hẹn ta đi biệt trang gấp gỡ, nhưng vừa nghe nói phu nhân đến, lập tức sợ tới mức phải xua chúng ta chạy từ cửa hông. Triệu công tử trái lại kêu khóc nói muốn cưới ta, nhưng nếu như ta dám nói phải mai mối đàng hoàng chính thức cưới làm phu nhân, y lập tức có thể chạy mất. Huống chi, cho dù khuất làm tiểu thiếp thì thế nào? Chỉ cần Triệu viên ngoại một tháng liền không cho đứa con độc nhất này cầm một xu từ trướng phòng, y khốn quẫn đem ta bán lấy bạc cũng là chuyện trong dự kiến. Về phần mớ thơ Tôn đại tài tử viết đó...”

Âm Âm cười khẩy một tiếng: “Em có từng thấy tài tử danh sĩ nào, sẽ dùng thơ văn phù lăng để khen ngợi muội muội, thê tử, nữ nhi của chính họ, mà còn đem thi từ truyền bừa khắp nơi...”

“Nguyệt nhi, đã vào phong trần thì vĩnh viễn đừng vọng tưởng sự tôn trọng của nam nhân. Gọi là hoa khôi, gọi là đầu bài, gọi là chúng *** phủng nguyệt, nói trắng ra chỉ là thủ đoạn để nam nhân được một loại khoái ý thỏa mãn khác thô. Y khen em cũng vậy, thân cận em cũng thế, nâng em lên trời cũng được, cuối cùng đều chỉ là vì để bản thân họ nếm thử loại lạc thú theo đuổi cao hơn kỹ nữ bình thường này mà thôi.”

Trong mắt Âm Âm vẫn có nét cười như cũ, ngữ điệu cuối cùng lại đã thê lương: “Nói trắng ra, em vẫn là một thứ dùng tiền là có thể tùy tiện mua được. Họ vĩnh viễn sẽ không thật sự tôn trọng em, càng sẽ không thưởng thức tài hoa của em. Ta pha trà dụng tâm hơn, nghiêm túc hơn, cùng trà em tùy tiện bưng tới, họ thật có thể uống ra khác biệt không? Ta gảy đàn hay hơn, với họ mà nói, lại có gì bất đồng với tiểu xướng bên đường kia. Gọi là danh kỹ tài nữ, kỳ thật là bản thân họ tôn ra, tạo chút công cụ văn thơ phong nhã mà thôi. Ngần ấy năm qua, làm ta chân chính cảm thấy được tôn trọng, chân chính hiểu tài nghệ mình

khổ tâm học được thưởng thức, chỉ có mình Dung công tử, huống chi...”

Ánh mắt nàng xa xăm, *** thần mờ mịt, ngôn từ dịu dàng, gần như độc thoại: “Huống chi, y chưa từng động tâm với ta, lại chịu bảo vệ ta. Lúc bất trắc phát sinh, đổi lại ân khách khác, đã sớm sợ tới mức mặt mày tái mét, tự chạy lẩn thân, thế nhưng y không chút do dự kéo ta ra sau, dùng cánh tay và thân thể y giúp ta che chắn nguy hiểm. Khi đó tường đổ song sập, gỗ vụn bắn khắp, ta *** tường biết, mấy miếng gỗ vụn đã bắn lên người y, thanh âm kia chỉ nghe thôi cũng biết rất đau. Thế nhưng y thủy chung chưa từng buông tay bỏ ta ra, y vẫn che chở ta, dường như bảo hộ một nữ tử vốn không quen biết là đạo lý hiển nhiên, dường như chưa bao giờ biết nữ nhân này chỉ là một kỹ nữ ti tiện.”

Nàng lại ngưng mắt, nhìn Yên Lãm thần sắc thoảng ngơ ngẫn: “Sau đó, ta cố ý dựa lên người y, cố ý túm chặt không buông, kỳ thật đã là động tâm, đã là hơi muốn dụ dỗ y. Mà y rõ ràng cũng phát hiện, nhưng dù như vậy, y đối với ta vẫn không có một chút ý khinh bạc coi thường, cũng không vô tình lạnh lùng đẩy ta ra. Cho dù ta ngầm giấu rắp tâm, y vẫn bảo hộ ta, từ đầu đến cuối vừa không làm ra vẻ chính nhân quân tử cao cao tại thượng, cũng không háo sắc khinh bạc thừa cơ lợi dụng. Dù rằng ta chỉ là một nữ tử gấp mặt có một lần, nhẹ như bụi bặm, y cũng có thể tôn trọng thiện đái, bảo hộ chăm sóc như vậy. Nam tử như thế, ta há lại có thể không nhớ mong, trăn trọc khó quên.”

Theo ngữ thanh dịu dàng bình thản kể lại chuyện cũ, cơn giận trong lòng Yên Lãm cũng đã dần dần tiêu tan. Đã biết Ấm Ấm không hề xa vọng quá đáng, thuần là tự nhiên quý mến Dung Khiêm, y cũng không còn giận dữ gì nữa. Trong lòng y, Dung Khiêm vốn là người xuất sắc nhất thiên hạ, thế thì nữ tử bình thường sau khi tiếp xúc, phương tâm ngầm hứa, cũng là chuyện đương nhiên. Y chẳng những không tức giận, cẩn thận ngẫm nghĩ, lại còn bỗng dừng cảm thấy hơi vui vẻ.

Tâm tình vừa tốt, ngữ khí tự nhiên liền bình hòa hơn nhiều: “Cô nương có mắt nhìn người như thế, tâm ý ngay thật như vậy, lại là cực kỳ hiếm có. Chỉ là thần nữ có tâm, Tương vương vô mộng, cô nương tuy đẹp tựa thiên tiên, Dung

công tử vẫn chưa động tâm khuynh tình, việc này cũng không cần nhắc lại.”

Âm Âm thản nhiên than một tiếng: “Công tử vẫn quá đề cao ta. Nữ tử như ta đây, đã sớm không xa vọng thề non hẹn biển, thần tiên quyến lữ gì đó. Người trong thanh lâu, bất kể khi thanh xuân tuổi trẻ, phong quang rực rỡ ra sao, một khi xuân quang qua hết, kết cục phần lớn thảm không nói nổi. Từ xưa đến nay, bao nhiêu chuyện danh kĩ, được thế nhân truyền xướng, song lại có mấy người biết những danh kĩ này kết cục thê lương ra sao?”

Nói đến những điều này, vẻ mặt nàng lại là bình tĩnh: “Nữ tử như chúng ta đây, cả đời cầu mong, bất quá là một kết cục an ổn mà thôi. Những năm gần đây, ta duyệt người nhiều rồi, nam tử như Dung công tử, quả thật là thiên hạ ít có. Cho dù ngươi không phải người y yêu thương, cho dù y không hề coi ngươi chí trọng chí trân ra sao, nhưng chỉ cần y đã tiếp nhận ngươi, chỉ cần ngươi ở dưới cánh y, y sẽ vĩnh viễn không vứt bỏ ngươi, y nhất định sẽ mãi bảo hộ chăm sóc ngươi, y sẽ vĩnh viễn nhớ rõ trách nhiệm của mình, cũng biết gánh vác hơn bất cứ ai. Y...”

Âm Âm đang hơi xuất thần mà nói phán đoán của mình, chợt thấy một luồng khí lạnh kéo đến, ngạc nhiên ngừng lại, chú mục nhìn, đã thấy Yên Lâm sắc mặt âm trầm, ánh mắt túc sát, chỉ ngơ ngác cúi đầu, nhìn lòng bàn tay kia của chính y ngỡ ngàng mở ra, lại trống rỗng, chưa từng cầm được bất cứ sự vật gì.

Cho dù ngươi không phải người y yêu thương, cho dù y không hề coi ngươi chí trọng chí trân ra sao, nhưng chỉ cần y đã tiếp nhận ngươi, chỉ cần ngươi ở dưới cánh y, y sẽ vĩnh viễn không vứt bỏ ngươi, y nhất định sẽ mãi bảo hộ chăm sóc ngươi, y sẽ vĩnh viễn nhớ rõ trách nhiệm của mình, cũng biết gánh vác hơn bất cứ ai.

Yên Lâm chậm chạp nắm chặt tay, lại mở ra, lòng bàn tay rỗng tuếch y nguyên. Trời đất bao la, y vẫn chưa từng cầm được gì cả.

Trách nhiệm?

Bảo hộ?

Chăm sóc?

Gánh vác?

Ý cười nhẹ một tiếng, nắm đấm giáng xuống thật mạnh.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 163 : Vô Thức Tang Thương

Yên Lãm một quyền đánh rất mạnh, nhưng đáy xe này lót lớp đệm rất dày, để cam đoan người trong xe ngựa thoải mái, cho nên một quyền này của y như đánh vào đống bông, chẳng phát ra được một chút xíu tiếng động ra dáng.

Cảm giác thất bại khi khí lực toàn thân bị mềm mại bao vây, khiến ngực Yên Lãm cũng trở nên khó chịu.

Âm Âm hoảng sợ vì hành động của y, nhẹ giọng nói: “Công tử!”

Yên Lãm vì sự thất thố của mình mà cảm thấy hơi xấu hổ và phẫn nộ thấp thoáng, khi không lại cảm thấy tâm ý nguội lạnh, ngữ khí đậm mạc: “Không ngờ chỉ gặp mặt một lần, Dung công tử đã có hồng nhan tri kỷ như cô nương đây. Nếu như biết được cô nương tâm ý như thế, Dung công tử sợ cũng không khỏi động dung động tâm.”

Âm Âm mỉm cười: “Công tử rõ ràng là đang giễu cợt tiểu nữ tử? Dung công tử cố nhiên một khi chấp nhận ai đó, tất sẽ cả đời bảo vệ, nhưng muốn được y mở rộng lòng, xem là người mình như vậy, lại là ngàn nan vạn nan. Ngày đó vừa gặp, ta đã biết Dung công tử với ta tuyệt không có một chút tâm tư, tuy thường có tâm nhớ nhung, lại chưa bao giờ dám vọng tưởng quá phận.”

Yên Lãm hờ hững nói: “Cô nương khăng định như thế?”

“Công tử đã quên ta là ai?” Âm Âm bật cười. “Nữ tử trong phong trần, không có sở trường khác, giỏi nhất lại chính là quan sát tâm ý của nam nhân. Chỉ cần một ánh mắt, một động tác, một câu nói vô tâm, là đủ để cho chúng ta xác định, trong lòng nam nhân nhìn chúng ta như thế nào, đối đãi chúng ta như thế nào.”

Ánh mắt Yên Lãm thình lình chợt biến: “Các người có thể phán đoán chuẩn xác, trong lòng người khác, các người rốt cuộc là địa vị nào, rốt cuộc trọng yếu bao nhiêu?”

Âm Âm lại cười nói: “Đây là bốn sự kiêm sống của chúng ta. Chúng ta lẩn lộn phong trần, sớm nghênh chiêu tiễn, duyệt người nhiều rồi. Nếu không thể nắm chắc địa vị của mình trong lòng người khác rốt cuộc ra sao, cuối cùng chẳng những không thể mượn đây mà sống tốt hơn, ngược lại sẽ thua hết tính mạng thân gia. Đương nhiên, khôn khéo một đời, hồ đồ nhất thời, người cuối cùng kết cục đáng thương luôn có. Bất quá, ta cho tới bây giờ vẫn đang là hoa khôi trong kinh, đệ nhất nhân trên Bách Hoa lâu, tất nhiên là vẫn chưa từng hồ đồ. Cho dù thật sự nhất thời không thể phán đoán, ta chung quy có thể có biện pháp, thử ra trong lòng nam tử khác, ta rốt cuộc nặng bao nhiêu.”

Yên Lãm nhướng mày nhìn chăm chăm: “Cô thử như thế nào?”

Âm Âm cười nhạt: “Nói đến thì đều là chút kẽm nhỏ không ra gì. Người trong thanh lâu, phần lớn đã làm quen. Khi đi dạo phố với khách, cố ý biểu lộ vẻ yêu thích với trang sức trân vật cực đắt tiền, coi y có bỏ được ngàn vàng mua cười. Khi khách nhân của ngươi có chuyện khá quan trọng khác, để y biết mình đang sinh bệnh không khỏe, xem y có chịu bỏ xuống hết thảy, tức khắc đến thăm. Thủ đoạn loại này, các thức các dạng, luôn phải căn cứ đối tượng cùng thời cơ bất đồng, mà không ngừng biến hóa. Nói trắng ra chẳng qua là tạo các loại cục diện, coi thử đổi phương rốt cuộc chịu bỏ bao nhiêu vì ngươi. Khi ngươi gặp phải bất hạnh, y rốt cuộc sẽ có biểu hiện như thế nào, cũng mượn đây xác định trọng lượng của mình trong lòng y, để tranh thủ lợi ích càng lớn hơn.”

Yên Lãm như có suy tư mà trầm mặc một hồi, bỗng khe khẽ thở dài một tiếng: “Cô nương chưa bao giờ cảm thấy, làm như vậy có gì không tốt sao?”

“Nhìn từ trong mắt quân tử đạo đức, tự nhiên là việc cực ti tiện. Nhưng người như chúng ta đây chẳng qua muốn sống sót và có thể tận lực sống thật tốt. Mà những nam nhân tới tìm chúng ta đó, chẳng qua muốn hoan lạc, nếu dùng chút

thủ đoạn tâm tư, có thể cho chúng ta sống tốt hơn, cũng có thể cho họ được càng nhiều hoan lạc hơn, mỗi người đều được như vậy, chưa từng vướng víu người nào, lại có gì không tốt?”

Âm Âm tựa tiếu phi tiếu nhìn y: “Kỳ thật thực sự nói tới, dù là bình thường phu thê chung sống, bằng hữu tương giao, năm rộn tháng dài, đâu phải không trong lúc hữu ý vô ý, có chút thủ đoạn nhỏ, kỹ xảo nhỏ, mượn đây xác định càng sâu hơn tâm ý săn sóc của người thân cận với mình.”

Yên Lãm sửng sốt: “Có sao?”

Âm Âm cũng ngẩn ra: “Không có sao?” Vị quý công tử này rốt cuộc là từ đâu chui ra, y chưa từng có bằng hữu cực thân cận, tình cảm cực quý trọng, khiến y cảm thấy cần trân trọng sao? Y chưa từng quý mến giai nhân mỹ nữ, bức thiết muốn biết cảm giác của đối phương với mình sao?

Yên Lãm trầm mặc.

Tình bạn của Sử Tịnh Viên, sự trung thành của Phong Trường Thanh, sự yêu mến của Lạc Xương, hết thảy hết thảy được quá đương nhiên, chưa từng cần y đi cẩn thận để ý. Y đâu từng thấp thỏm bất an, lo được lo mất, muốn đi thăm dò làm rõ.

Âm Âm như có điều ngộ ra, ánh mắt nhìn y ẩn ẩn như hơi hâm mộ, nhưng rất nhanh chóng lại có một chút thương hại nhàn nhạt chợt lóe qua. Chưa bao giờ cần đi để ý, đi kiểm, đi cỗ gắng, những tình cảm trung thành bảo vệ của mọi người, đều sẽ tự nhiên đưa đến. Chợt nghe, đây thật là may mắn quá mức. Chỉ là... Quả thực như thế sao?

Khi không, Âm Âm khẽ thở dài một tiếng.

Vẻ mặt Yên Lãm dần dần ảm đạm, trầm mặc hồi lâu cuối cùng nói: “Muộn quá rồi, ta cũng không tiện tiếp tục quấy rầy cô nương nữa, cáo từ ở đây.”

Y cũng không nhìn vẻ mặt Âm Âm, tự đẩy cửa xe nhảy xuống, rồi lại nhàn nhạt nói một câu: “Nếu có cơ hội, ta sẽ đem tâm ý của cô nương nói cho người kia biết. Cho dù vô tâm, có thể có hồng nhan nhất kiến tri kỷ như cô nương đây, có lẽ y cũng sẽ vui vẻ.”

Nói xong y không hề quay đầu nhảy lên bạch mã của mình, hộ vệ bốn phía nhất tề thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vây đến bảo vệ, theo y ghìm ngựa quay lại, phi thẳng đi.

Nguyệt nhi ló người khỏi xe ngựa nhìn nhìn, xác định Yên Lãm đã đi dứt khoát, không quay đầu nữa, liền nhíu mày đóng cửa xe: “Người này thật là kỳ quái, ngồi chung một xe với tiểu thư người, lại thật sự nói đi là đi, không công phí mất một phen tâm tư của tiểu thư.”

Âm Âm cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Nàng chủ động chào hỏi Yên Lãm, cố nhiên có một nửa là vì hỏi thăm việc Dung Khiêm, một nửa nguyên nhân khác lại vẫn là muốn kết thân với Yên Lãm.

Điệu bộ quý công tử của Yên Lãm, xa xa vừa nhìn đã biết ngay, bản thân y mất hồn mất vía, hoàn toàn chẳng cảm giác, lại không biết cảm y bạch mã, tôi tớ như mây thế này, rêu rao qua lại trên phố lớn ở kinh thành, khiến người chú ý cỡ nào. Đến cả Âm Âm nghe tiếng nghị luận huyên náo ngoài xe, cũng nhịn không được xốc màn xe trông thử.

Con cháu phú quý tuổi trẻ như vậy, đối với nữ tử phong trần như Âm Âm mà nói, nếu có thể kết giao tình, lợi ích tự nhiên là không nhỏ. Nàng mượn cớ đến gần, ngữ ra kinh người, nửa là thật tình, một nửa khác lại là vì đùa bỡn hứng thú của Yên Lãm.

Sau khi Yên Lãm bị nàng thu hút lên xe thành công, trong lúc nói cười, nàng luôn cố ý đem tư thái đẹp nhất, vẻ mặt mê người nhất không dấu vết bày ra.

Nếu là nam tử bình thường, cho dù không thể nói là khuynh tâm yêu nhau,

thuần vì sắc mạo của nàng, cũng sẽ nhịn không được tâm thần dao động, trở thành một khách quen vừa phú lại quý khác của nàng.

Muốn bảo vệ danh hiệu hoa khôi này, không hề dễ dàng. Nàng phải kiềm được nhiều, nàng cũng phải không ngừng kết thân với khách đại phú đại quý, để nâng cao giá của mình. Nếu không một khi từ trên mây ngã xuống, sợ là ngay cả kỹ nữ bình thường cũng chẳng bằng.

Với Ấm Ấm mà nói, nắm chặt mỗi một nam nhân có thể trở thành chỗ dựa mai sau, bất quá là cần thiết để sinh tồn. Nhưng mà nàng trải phong trần lâu, lịch duyệt phong phú, trò chuyện chẳng qua đôi câu vài lời, đã phát hiện nam tử trẻ tuổi này sợ không phải nhân vật sắc mạo là đả động được.

Sắc đẹp đã không thể mềm hóa, mà lời lẽ cỗ ý khiêu khích vừa rồi lại khiến y bất mãn, thế trước mắt phải làm, chính là tận lực giảm thấp cơn giận của y, để tránh tự rước mầm họa. Hai chữ hoa khôi, nói thì dễ nghe, rốt cuộc chẳng qua là một kỹ nữ hèn mọn. Thật gây chuyện, một tiểu lại tầm thường cũng có thể khiến nàng chịu khổ, huống chi là một quý nhân như thế.

Biết thực vụ, biết tiến thoái, mới có thể phong phong quang quang mọi việc thuận lợi mà sống sót. Đây là bản lĩnh nữ tử như nàng tự nhiên có thể học được.

Bởi vậy, nàng lập tức thay đổi sách lược, không định dụ dỗ Yên Lãm nữa, mà là tận lực thẳng thắn tự nhiên có hỏi tất đáp, giải thích hết thảy, lại lấy tư thái không hề hèn mọn tự xót, dùng ngữ khí rất thong dong, để biểu hiện nỗi bất hạnh và gian khổ của nữ tử thanh lâu. Quả nhiên cơn giận của Yên Lãm dần dần biến mất, tuy rằng không tỏ vẻ rõ ràng, với nàng cũng ít nhiều đã hơi thương xót.

Lúc này Yên Lãm rời đi, Nguyệt nhi hơi tiếc thay nàng, Ấm Ấm lại âm thầm thở phào.

“Y đi rồi, sợ còn là chuyện tốt. Tuy nói loại người như chúng ta, muốn cố giữ phong quang mà sống tiếp, kết bạn thêm với mấy quý nhân rất quan trọng, nhưng nếu thân phận quá tôn quý, chỉ sợ tốt quá hóa dở.”

Âm Âm đưa tay cầm ngân phiếu trên kỷ trà lén, từ từ mở ra, ngón tay mảnh mai chỉ trên con số của ngân lượng, ý bảo Nguyệt nhi xem.

Nguyệt nhi vừa thò đầu nhìn, toàn thân run lên, đưa tay bịt miệng, qua rất lâu mới phát ra một tiếng thán phục khe khẽ.

“Một thị vệ, không cần y nói một chữ, đã tùy tay lấy ra khoản bạc lớn như vậy, chỉ để ở trong xe ngựa khách khí khí nói mấy câu...”

Nguyệt nhi tự hỏi đi theo hoa khôi, cũng từng gặp không ít hào khách tiêu tiền như nước, song vẫn chưa bao giờ nghĩ tới, trên đời lại có người mạnh tay như vậy.

“Cả thị vệ cũng ra tay như vậy, thân phận người này phải quý không thể nói nhường nào.” Âm Âm thở dài: “Chúng ta rốt cuộc thân phận hèn mọn, thật dính líu không rõ với người tôn quý quá mức, chỉ sợ không phúc mà là họa. Ta sau đó không hề che giấu mà đề cập chuyện mình ân khách đồng đúc, tỏ rõ nãnh như ta đây, hết thảy thủ đoạn vẫn dùng, đều chỉ là lợi dụng tình nghĩa của người khác để tranh thủ ích lợi cho mình, chính là muốn sớm làm y phiền chán rời đi.”

Nguyệt nhi gật đầu như hiểu mà không, song trong mắt vẫn có vẻ tiếc nuối nhìn ngân phiếu, thần sắc hơi kinh hãi: “Ôi, không biết vị công tử này rốt cuộc là vị quý nhân ra sao...”

Âm Âm lắc đầu mỉm cười: “Mặc kệ y là quý nhân nào, chung quy chẳng qua là một người không khoái lạc mà thôi.”

Nguyệt nhi mù tịt: “Y vừa có thân phận, vừa có tiền, còn không khoái lạc? Con người ta không thể quá không biết đủ chứ.”

“Chính bởi vì cao cao tại thượng quá mức, cái gì cũng được quá dễ dàng, cho nên lúc hơi không hài lòng, mới không biết đủ.” Mắt mày Âm Âm có một loại tang thương nhìn hết hồng trần: “Y còn quá trẻ, y vẫn chưa hiểu được cái gì là biết đủ là vui, cái gì là khó được hồ đồ. Làm việc quá nghiêm túc, mọi việc quá

cầu toàn, cho dù có một chút không xác định, cũng không thể chịu được. Người như vậy, làm sao khoái lạc được."

"Nhưng mà..."

Âm Âm lắc đầu nhẹ nhàng, ngắt tất cả phần sau có thể của tiểu nha đầu: "Nguyệt nhi, chuyện này đã kết thúc. Nếu không có bất ngờ, người này chúng ta về sau cũng sẽ không có cơ hội gặp lại nữa. Không cần nói về y nữa, chúng ta còn có cuộc sống của chúng ta, người không liên quan, khỏi cần quá phí tâm tư."

Tiểu nha đầu Nguyệt nhi muốn nói lại thôi, quyền luyến nhìn ngân phiếu hai lần nữa, lúc này mới cúi đầu ngồi lại đàng hoàng, không nói nhiều nữa.

Âm Âm nở nụ cười cực nhạt cực nhạt.

Tuổi trẻ thật là tốt, còn có thể đi hy vọng, còn biết quyền luyến, còn có dũng khí đi nhớ người và sự sẽ tuyệt không thuộc về thế giới của mình. Mà nàng, trái tim đã sớm già cỗi đến mức chẳng còn một chút tình cảm mãnh liệt nào nữa. Có thể làm cho nàng suy nghĩ bảo hộ để ý, chỉ có thời gian yên vui trước mắt thôi.

Nàng và quý công tử kia là người trong hai thế giới, cũng như Dung công tử từng khiến tiếng lòng nàng dao động kia, cuối cùng bất quá là ngẫu nhiên gặp gỡ rồi lập tức chia lìa, vĩnh viễn không có cơ hội tiếp xúc nữa.

Ngày mai, nàng vẫn phải mang theo vẻ tươi cười vĩnh viễn mỹ lệ, cùng một rồi lại một nam nhân, ra vẻ phong nhã mà đàm thi luận văn, giả tình thâm mà chàng của ta ta của chàng.

Thiếu niên cao quý từng ngẫu nhiên gặp gỡ, bất quá là một chút gợn sóng nho nhỏ nổi lên trong hồ, nháy mắt mất đi, không còn nhìn thấy một chút dư âm nào nữa.

Mà ngày mai, công tử quý không thể nói kia, có lẽ ở thế giới của y, cũng có sự bận rộn của y, nữ tử phong trần chợt gặp dưới trăng, bất quá là nước qua

nham thạch, làm sao lưu lại một chút dấu vết đây?

Ngày hôm sau, trên Bách Hoa lâu, khách cẩm bạc đến cầu mĩ, lui tối không dứt như xưa.

Ngày hôm sau, trong hoàng cung Đại Yên, Yên Lãm vừa tan triều triệu tập trọng thần trong triều, trong thiên điện, bắt đầu thảo luận phong mật tín Tần quốc xa xôi đệ đến kia, cùng đại sự binh qua tương ứng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 164 : Chuyên Quyền Độc Đoán

Trong thiên điện, Yên Lãm lấy ra mật tín của tứ vương tử Tân quốc, cho mấy vị trọng thần truyền nhau đọc.

Tuy về đại sự mưu đồ Tân quốc, Yên Lãm chưa từng công khai, nhưng y cho tới nay vẫn đang âm thầm điều động binh mã, quân lương, quân nhu, những động tác này làm sao có thể thật sự hoàn toàn giấu được những người trung tâm nắm giữ chính vụ một quốc này.

Những trọng thần này sớm đã có chuẩn bị tâm lý rằng Yên sắp công Tân, tất nhiên là đã âm thầm suy tính lợi hại từ lâu. Lúc này Yên Lãm lấy mật tín ra, mọi người vừa thảo luận, rất nhanh chóng đã đều đồng ý, lấy sức bốn quốc bức bách một Tân quốc nội loạn liên tiếp, tuyệt đối là một vụ làm ăn tốt chỉ thắng không bại.

Thượng thư các bộ, trọng tướng trong quân, mấy tể phụ chính sự đường, sau khi trao đổi ý kiến, liền chính thức tỏ rõ thái độ, muôn miệng một lời, ủng hộ kế hoạch này, hơn nữa người người cam đoan trong phạm vi chức quyền của mình, sẽ tận lực vì chiến sự.

Nhưng kỳ quái là, vị Hoàng đế trong tối ngoài sáng, vì chuẩn bị trận đại chiến này, đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết kia, trong tiếng đồng lòng đồng ý này, trên mặt sao cả mảy may vui vẻ cũng không có?

“Nếu như Tân Húc Phi dẫn quân rời Sở về Tân, vung tay kêu gọi, thu dân tâm để kháng ngoại địch, lại nên làm sao?”

Chúng thần tử đều hơi ngẩn ra, khó tránh khỏi đều tự nhớ lại phân tích tóm

hết thảy tư liệu hiểu biết về Sở quốc, về Tân Húc Phi, lại qua một phen suy nghĩ, kết luận cuối cùng mọi người cho ra vẫn chẳng khác mấy với cách nhìn của bản thân Yên Lãm lúc đầu.

Tình huống Sở quốc phức tạp, ân oán giữa Tân Húc Phi và Tân vương cũng rất sâu, khả năng y về nước không lớn, hơn nữa cho dù y về nước, chỉ bằng một nhánh cõi quân của y, cũng quyết không thể đồng thời đối kháng quân lực bốn quốc.

Phán đoán như vậy vô luận nhìn thế nào đều mười phần chắc chắn. Song Yên Lãm lại vẫn lần lữa không chịu quyết đoán.

Y không dám vì tín nhiệm cá nhân với Dung Khiêm mà dưới tình huống không đủ lý do, từ bỏ trường hành động quân sự quy mô lớn chuẩn bị lâu ngày này. Rồi lại vô luận thế nào cũng không muốn hoài nghi phán đoán của Dung Khiêm.

Y ở đây mâu thuẫn nan giải, chần chờ không quyết, chúng thần tử phía dưới lại không kiềm chế được trước. Người một ngôn, ta một ngữ, đều giục Yên Lãm mau chóng hạ quyết tâm, để tránh cho nước khác chiếm tiên cơ.

Yên Lãm từ khi chủ chính đến nay, vẫn rộng đường ngôn luận, chịu nghe can gián. Y không cần hư danh, lúc trước còn có mấy thần tử đầu cơ trực lợi, cố ý lấy danh chính trực, có việc hay không cũng ưa dòm ngó, thấy y mặc quần áo hơi hoa lệ một chút, đồ ăn nhiều hai món, nên trong đại điện đốt nhiều vài cây, cũng phải nhảy lên răn dạy một phen, để biểu hiện họ thiết cốt trực đảm. Mấy tên khoa tay múa chân bừa bãi đó, y lại không vì ý chí biểu đạt can gián mà khoan dung, không phải để chạy đi thăm sơn cùng cốc làm quan nhép thì là ném vào nha môn nước trong ăn không ngồi chờ.

Bất quá, trên chính vụ, phàm là thần tử có thể chỉ ra sai lầm, phê bình uốn nắn y, đều được y trọng dụng. Vì thế bầu không khí trong triều dần dần thoái mái, trọng thần phần lớn dám nói thẳng. Nếu là triều nghị chính thức, chỗ có lẽ

tiết quân thần, thần tử đối với y vẫn tất cung tất kính. Nhưng khi thiên điện tư nghị thế này, nếu như quân thần bất đồng, các đại thần lại sẽ không chút khách khí mà tranh luận theo lý với y, chẳng những phản bác, thậm chí cả chuyện trách móc Hoàng đế y đây cũng thường phát sinh.

Lúc gặp phải ngôn từ mạnh mẽ, Yên Lãm cũng không phải mỗi lần đều có thể bao dung được. Y tuổi trẻ khí thịnh, không kiềm chế được, cũng có lúc nỗi cáu. Nhưng mỗi khi hồi cung bình tĩnh một chút, liền hồi chuyển tâm ý. Tuy nói y thân là Hoàng đế, không tiện đi xin lỗi, nhưng phái một nội sử, đi ban lễ thăm hỏi một chút, cũng chính là đã tỏ thái độ rõ ràng.

Phương thức quân thần ở chung như vậy, không cần phải nói, rất tốt, rất tốt... Bình thường Yên Lãm rất vì bầu không khí trong triều thế này mà kiêu ngạo, nhưng hôm nay y lại vì thế mà xơi hết khổ.

“Bệ hạ, Tân Húc Phi dũng thì dũng rồi, nhưng một đấm khó địch bốn tay. Y rời Sở vốn không dễ, dù có thể miễn cưỡng về Tân, cũng là quân đội mỏi mệt. Nội có Tân vương cản tay, ngoại lại...”

“Hoàng thượng tại sao bỗng nhiên chần chừ chừ, không dám quả quyết? Việc binh qua có bảy thành phần thắng đã là trời ban cơ hội, huống chi dù là đối đầu với Tân Húc Phi, phần thắng của chúng ta đâu chỉ bảy thành?”

“Vì thần nguyện lấy đầu đảm bảo, lập quân lệnh trạng, đội quân thép của Đại Yên ta, tuyệt không thua bởi Tân Húc Phi! Đại Yên ta sao có thể sợ đầu sợ đuôi, vì một thất phu mà hại đại kế?”

Y đã tỏ rõ không kiên nhẫn, không tiếp nhận, không muốn để ý, nhưng mọi người vẫn không thuận không tha. Những người này, mỗi người đều là thành viên quan trọng như trụ cột trong triều, người người có quyền thế, có thể diện, hơn nữa đều đã quen nói thẳng với y. Lúc này trong lòng đã nhận định công Tân là có lợi cho quốc gia, vậy nên hoàn toàn không nhìn sắc mặt y, toàn tâm toàn ý cứ muốn thức tỉnh Hoàng đế hồ đồ này.

Đến cuối cùng, mọi người không khỏi đau lòng nhức óc, truy hỏi không ngớt, vì sao Hoàng thượng ngài cứ nhận định Tân Húc Phi nhất định sẽ dẫn quân về Tân quốc? Vì sao Hoàng thượng ngài cứ nhận định Yên quốc chúng ta nhất định đánh không lại Tân Húc Phi?

Yên Lãm á khẩu không trả lời được, chỉ có thể trầm mặc.

Y là quân chủ, song đối mặt với những thần tử trung thành một lòng tha thiết vì nước này của mình, vô luận thế nào cũng không thể trả lời.

Yên Lãm đương nhiên cũng không muốn thừa nhận chiến sự mình khổ tâm trù tính, chưa bắt đầu đã nhất định phải kết thúc. Trên tình cảm, y càng muốn phát động cuộc chiến tranh này hơn bất cứ ai. Y triệu tập mọi người đến thương nghị, trong lòng vốn là hy vọng, tập trung sức của mọi người, nghĩ thông suốt mấu chốt, làm rõ vì sao Dung Khiêm có thể khẳng định như vậy, Tân Húc Phi sẽ về nước, mà Yên quốc không thể thắng y. Song mọi người đều không nghĩ rõ, quốc gia anh kiệt, trọng thần trong triều tụ tập, lại đều không cho rằng, cuộc chiến này Yên quốc có khả năng thất bại.

Nhưng mà y không thể nói ra chân tướng.

Đương nhiên, chỉ cần y nói lời đó là Dung Khiêm cho biết, thế thì với thân phận địa vị và ảnh hưởng của Dung Khiêm, mọi người sẽ không còn ai chỉ trích việc y dao động nữa, nhưng tính toán kiểu này, Yên Lãm nghĩ cũng chưa từng. Nếu như y nói ra, đám thần tử bị y sảng ra cốt khí và dũng khí cứng rắn này, khẳng định sẽ nhanh như chớp chạy tới ép hỏi Dung Khiêm. Trên quốc gia đại sự thế này, cho dù là họ tôn trọng kính sợ Dung Khiêm hơn, khẳng định sẽ không hề cố kỵ mà chĩa mũi dùi về phía y.

Nhưng với Yên Lãm mà nói, bảo vệ Dung Khiêm, căn bản là chuyện không còn cần đại não suy nghĩ nữa, mà là tự nhiên sẽ có lựa chọn. Cho nên vô luận trong lòng y oán Dung Khiêm cỡ nào, vô luận chỉ trích bản thân đối mặt nặng cỡ nào, muôn y nói ra Dung Khiêm, đó là tuyệt đối không thể.

Tuy rằng trong lòng y thập phần khổ sở với hành vi không chịu nói thẳng, nơi nơi giữ lại của Dung Khiêm. Mỗi khi nhớ tới liền không nhịn được muôn trách Dung Khiêm, y cũng đồng dạng hiểu, Dung Khiêm không nói, nhất định có nỗi niềm khó nói.

Y nói với mình, đã thân là Hoàng đế, lựa chọn quyết đoán, vốn là trách nhiệm của chính mình. Vô luận quyết định là đúng hay sai, mình bị thần tử truy cứu chỉ trích, đều là nên. Nếu như đem áp lực cả triều, vô cớ thoái thác cho một người đã sớm khoanh tay rời khỏi chính đàn giao ra quyền lực, y còn là Hoàng đế gì nữa.

Y nơi này trầm mặc không nói, sự bất mãn của thần tử càng sâu, mà còn bắt đầu hổ nghi, cả sự kiện rõ ràng là ngài một mực âm thầm thúc đẩy, lén chờ mong, vì sao đột nhiên chần chừ không quyết?

Đến cả Sứ Tịnh Viên cũng rất khó đứng bên Yên Lãm. Hôm qua Yên Lãm từng đề cập muôn đi thỉnh giáo Dung Khiêm, sau đó y cũng quả thật đã đến phủ quốc công, những việc này Sứ Tịnh Viên đều biết. Nhưng với sự hiểu biết của y với Dung Khiêm, đại sự binh qua thế này, nếu như đưa ra phản đối, tất nhiên sẽ cho ra lý do đủ để phục chúng. Sao lại hàm hồ không rõ như thế?

“Việc này... người làm thần tử trực ngôn tiến gián là bốn phận, nhưng quyền quyết đoán, vẫn ở Hoàng thượng. Hoàng thượng đã có quyết đoán, người làm thần tử, phải tôn trọng...”

Phong Trường Thanh trái lại mơ hồ đoán được khả năng là ý của Dung Khiêm. Dù sao trước đó hắn đã nghe An Vô Kỵ nói Dung Khiêm vẫn rất chú ý tình báo liên quan đến Tân Quốc, Sở quốc, Phương Khinh Trần, Tân Húc Phi. Tâm tư của Dung Khiêm hắn cũng không rõ, nhưng với phán đoán của Dung Khiêm, hắn trước nay gần như là tín nhiệm vô điều kiện.

Thấy Yên Lãm bị quần thần bức quẫn quá, hắn nhịn không được mở miệng giải vây, nhưng còn chưa dứt lời, mấy Đại tướng quân đã đồng thời quay đầu trợn mắt nhìn hắn, đừng nói là tức giận, ngay cả sát khí cũng hừng hực.

“Phong đại nhân, năm đó ngài ở trong quân, là vũ đũng không sợ như thế nào! Sao vào kinh thành mới vài năm, lá gan đã nhỏ xíu rồi? Một tên nít ranh xa tí ở Sở quốc, đã khiến ngài sợ thành như vậy?”

Mấy vị tham nghị chính sự đường kia sắc mặt cũng đều cực khó coi, ập đầu lên án: “Phong đại nhân, kẻ bẽ tôi, nên vì nước mà dám nói, há có cái lý nịnh bợ quân thượng, trái tâm bội pháp. Chỗ đại nghĩa, nên nhân không nhượng, cần phải cỗ gắng đến cùng mới đúng, Phong đại nhân lời ấy, thật là khiến người run rẩy!”

Mọi người đối với Yên Lãm có bất mãn hơn, sự khách khí ngoài mặt vẫn phải duy trì, Phong Trường Thanh vừa mở miệng như vậy, chính là dẫn lửa thiêu thân, lúc này bị mắng sứt đầu mẻ trán. Bất quá Phong Trường Thanh vốn chính là đứng ra giúp Yên Lãm chia sẻ áp lực, cho nên lại không hề tức giận, chỉ một mực dày mặt mặc mọi người quở cho hêt giận, để Yên Lãm có thể thở thêm một hơi mà thôi. Đáng tiếc, dù như vậy mọi người vẫn chưa quên tiếp tục tạo áp lực cho Yên Lãm, lần mật nghị này, từ sớm đến tối mịt, mấy lần Yên Lãm muốn tan họp thoát thân, đều bị đám trọng thần vân võ này không chút khách khí kéo lại.

Mãi khi mặt trăng đã lên giữa trời, Yên Lãm rốt cuộc đập bàn đứng dậy: “Quân đội các bộ vào trú biên quan, tùy thời chuẩn bị tiến công Tần quốc, nhưng không có lệnh không thể vọng động.”

Đây đã là phương pháp chiết trung duy nhất y có thể nghĩ đến, toàn quân điêu đến biên quan, dẫn mà không phát, cho người Tần uy hiếp lớn nhất, rồi lại không hề tùy tiện xuất động, tương lai có cơ hội để nhân, từ biên thành công Tần, bất quá nửa ngày hành quân là được, sẽ không chậm trễ đại sự, coi như là tiến có thể công, lui có thể thủ.

Người chủ sự Bình bộ Hộ bộ lúc này cao giọng kháng nghị.

Tụ tập hơn mười vạn tráng hán một chỗ thời gian dài, lại không thể đánh trận, rất dễ dàng xảy ra nhiễu loạn! Bình bộ Thượng thư cảm thấy tóc mình rất nhanh

chóng sẽ sầu bạc.

Mỗi ngày cung ứng đám người này ăn uống vệ sinh, phải tốn bao nhiêu tiền?
Lão đại Hộ bộ đau lòng đến mức tim nhói máu.

Mấy vị Đại tướng quân cũng buồn bức không thôi, mắt thấy quân công ngay trước mặt, lại phải kiềm chế không được động thủ, trơ mắt nhìn người nước khác đoạt đứng đầu, đây... đây...

Bất quá Yên Lãm lần này đã quyết tâm phải chuyên quyền độc đoán, hung tợn vô ngụ án: “Ý trãm đã quyết, các khanh không cần nhiều lời.”

Không đợi đám đại thần phiền toái này tiếp tục dây dưa, y đã rảo bước ra điện, sau đó dưới ám thị của Phong Trường Thanh, mười mấy vệ sĩ chặn cửa điện, muốn về phủ xin cứ tự nhiên, muốn theo Hoàng đế tiếp tục nói chuyện, hùm... Chỉ sợ hơi khó khăn.

Mật hội tan trong không vui.

Từ khi tự chấp chính đến nay, trừ một lần lăng trì Dung Khiêm năm đó, đây là lần đầu tiên Yên Lãm trên quốc gia đại sự, hoàn toàn không để ý kiến của trọng thần, mà bản thân cũng không đưa ra được lý do gì đủ sức thuyết phục đã chuyên quyền độc đoán.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 165 : Lạc Tử Vô Hối

Yên Lãm trước nay đều thiện như nước, lúc này lại bỗng trở nên ngang ngược độc đoán, những trọng thần này, trong nhất thời thật sự đều có phần không thể thích ứng.

Người ngày thường cốt khí càng cứng, gan càng lớn, lần này trong lòng càng nén giận.

Có người sau khi trở về đã viết một hơi hồn chục tấu chương, hoặc đau đớn phân tích lợi hại, hoặc khéo léo khuyên bảo, hoặc giận dữ mà trách. Cũng có người kiên trì thủ trong cung không chịu đi, bình quân một canh giờ sẽ cầu kiến Hoàng đế ba lần để khuyên giải y thay đổi tâm ý. Còn có người, về nhà là trực tiếp ngã bệnh, buông tay phát cáu, từ đây chẳng thèm quản chuyện.

Yên Lãm không phải quân chủ sẽ vì nguyên do như vậy mà cãi cọ với thần tử, y nhin bất bình trong lòng, kiên trì một mặt tự mình tiếp kiến từng thần tử, một mặt lại phái Sử Tịnh Viên và Phong Trường Thanh nhất nhất đến nhà, thay mặt Hoàng đế thăm hỏi tặng lễ khuyên bảo.

Từ thể diện, tôn nghiêm của Hoàng đế, nói thẳng đến sự ổn định của triều cục, đại thế quốc gia, bày hết đủ loại lý do đe dọa, lại biểu thị Hoàng đế đủ thành ý, dùng để mềm hóa những thần tử kiên cường này.

Tư thái của Hoàng đế cũng đã làm đến bước này, những thần tử này không thể tiếp tục truy cứu nữa. Chiếu chỉ cũng phát công khai rồi, cho dù họ cảm thấy Hoàng đế hơi quá nao núng khiếp đảm, nhưng chẳng lẽ còn có thể cõi bức Hoàng đế sáng lệnh chiếu sửa, để uy nghiêm của Hoàng đế mất sạch hay sao. Hoàng đế nhẫn nại, khoan dung rộng lượng như thế nữa, nhưng cũng phải có hạn độ,

những người có thể đi đến địa vị cao vây trong triều, lại có mấy kẻ sê là trâu bò chưa đụng tường thì không quay đầu.

Cuối cùng mọi người vẫn không thể nề hà mà tiếp nhận sự thật, mấy vị đại tướng lao tới biên quan, chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời đều có thể tác chiến. Các bộ quan viên hậu phuơng, dưới sự thống nhất và phối hợp của chính sự đường, cũng dốc toàn lực điều phổi hết thảy tư nguyên, để cung ứng cho công tác của quân đội.

Yên Lãm cũng xem như đã nhịn vô số ủy khuất, gánh vô số áp lực, mới coi như miễn miễn cưỡng cưỡng làm cho sự tình cứ thế đạt tới một kết quả lưỡng toàn tạm thời.

Nhưng mà hết thảy nỗi khổ này, y chưa từng đề cập một chữ với Dung Khiêm.

Phong Trường Thanh vì phải tránh hiềm nghi, không dám đến phủ quốc công nhiều, An Vô Ky lại bị Dung Khiêm hạ mệnh lệnh chết, không thăm dò quốc sự báo riêng cho y nữa. Cho nên, Yên Lãm phải ép dạ cầu toàn như thế nào, mới gian nan áp chế được rất nhiều những ý kiến phản đối trong triều đình kia, Dung Khiêm mặc dù có thể tưởng tượng, cũng không thể hoàn toàn hiểu được rõ ràng.

Áp lực Yên Lãm phải chịu, lại vẫn đang không ngừng gia tăng.

Nghe quân báo tiền phuơng truyền đến liên tục không ngừng, nhìn động tĩnh của các quốc càng lúc càng lớn, các trọng thần tự nhiên càng ngày càng không ngồi nổi, đến cả toàn quốc trên dưới, tiếng hô thỉnh nguyện yêu cầu Yên quân mau chóng lên đường, cũng ngày một cao hơn.

Yên Lãm lại cố tình quyết giữ ý mình.

Y một mặt án binh bất động, tận lực ứng phó áp lực trong triều, một mặt không ngừng tăng phái hàng loạt thám tử đến Sở quốc, cố gắng lấy tốc độ nhanh nhất, thăm dò động tĩnh của Tân Húc Phi và Phuơng Khinh Trần.

Chỉ tiếc, cơ cấu mật thám của Yên quốc cho tới nay, đều không hề chú ý Sở quốc xa xôi, nhân thủ lâm thời ôm chân phật vận hành, thật sự khó mà thám thính được đầy đủ tình báo cơ mật trong khoảng thời gian ngắn.

Ngoài ra, Yên Lãm hiện tại thường xuyên nửa xuất cung công khai, đây cũng thành một tâm bệnh của các đại thần.

Mỗi lần Yên Lãm đều mặc thường phục rời cung, nhưng mà y chính thức bảo trong cung ghi hồ sơ, cầm ấn tín Hoàng đế, trực tiếp ra vào cửa cung, nói cách khác, trừ lão bách tính bình thường, tất cả quan viên kinh thành trung đẳng trở lên, chỉ cần có tâm, là ngày hôm sau khi y xuất cung, đều có thể biết được tin tức Hoàng đế lại chạy loạn khắp nơi.

Đương nhiên, Yên Lãm kỳ thật chưa từng chạy loạn lần nào, mỗi một lần y đều đi phủ quốc công.

Hoặc là cùng Dung Khiêm tán gẫu đạo bước, hoặc là mời Dung Khiêm ra phủ, tản bộ, du ngoạn, gặp lúc thời tiết tốt, *** thần Dung Khiêm cũng tốt, họ thậm chí sẽ cùng cưỡi ngựa ra khỏi thành, giục ngựa giải sầu.

Dung Khiêm trùng hiện thân phận, đến bây giờ còn chưa đầy một tháng, vẫn đang là mục tiêu chú ý của rất nhiều người. Để tránh rước lấy phiền toái, y đành phải mỗi ngày đóng cửa không ra.

Nhưng Yên Lãm tuyệt đối không chịu để Dung Khiêm bởi vì việc mình chỉ tùy hứng muốn giữ y lại mà trở thành tù đồ trong phủ quốc công. Y đã không thể dùng quyền uy của Hoàng đế đi xua tan đám người hùa theo nhìn chằm chằm Dung Khiêm không tha, thì chỉ có dùng bản thân làm chìa khóa giải phóng Dung Khiêm.

Bởi vì y là nửa công khai đến thăm viếng Dung Khiêm, các đại thần có thân phận cho dù phái tai mắt trong phủ quốc công này, thấy y và Dung Khiêm cùng nhau đạo chơi, cũng chẳng dám đến dây dưa kết giao. Yên Lãm an bài như vậy, tự nhiên là xuất phát từ một phen khổ tâm. Y lấy bản thân làm lá chắn cho Dung

Khiêm, mượn uy thế của mình, khiến tất cả các quan viên lòng ôm suy nghĩ bám víu lôi kéo phải nhượng bộ lui binh, để Dung Khiêm có thể có một khoảng thiên địa tự do, mà áp lực bản thân y bởi vậy phải đổi mặt lại là không gì sánh bằng.

Quân chủ anh minh dĩ vãng mọi việc đều biết tiến thoái, hiểu được chừng mực, mọi thời điểm đều không quên thân phận Hoàng đế của mình, đột nhiên trở nên tùy hứng như vậy, ba ngày hai đầu chạy ra ngoài cung, thật sự khiến tất cả các thần tử đau đầu hết sức.

Các trọng thần mới đầu khéo léo khuyên bảo, khuyên không nghe, liền có Ngự sử gan lớn kia trực tiếp viết tấu, chỉ trích hành vi của Hoàng đế là vô trách nhiệm, là tùy ý làm bậy, thậm chí có mấy đại nho danh thần lén lút tấu đổi nói đến cảm xúc kích động, giận đến mức nước bọt cũng phun lên mặt Hoàng đế.

Song trong triều có người khuyên can, Yên Lãm một mực mỉm cười nghe, Ngự sử lớn mặt buộc tội, Yên Lãm mặt không đổi sắc giữ đó không đáp, các đại thần quan hệ khá gần lén vô lễ chỉ trích, y kiên nhẫn nghe đổi phương nói đến khô miệng, tự mình bưng một chén trà qua, khách khách khí chờ đổi phương dưỡng đủ *** thần lại răn tiếp.

Sau đó, y nêu ra cung thì vẫn ra cung, nêu tư du vẫn tư du.

Quan tâm chi sách sử sẽ ghi lại thế nào, quan tâm chi người đời sau liệu có nói y quá hoang đường. Y chỉ muốn trả Dung Khiêm một chút tự do cõm cõi.

Y chỉ muốn cho Dung Khiêm có thể tự tại đi trên mảnh đất phồn hoa nhất Đại Yên quốc này, nhìn phân tốt đẹp và an bình hai người cùng nhau bảo vệ này. Y chỉ hy vọng, có thể cho Dung Khiêm đủ thiên địa mà phóng ngựa băng băng, cười mặc sức, tìm về những tự tại và hào tình năm đó.

Nguyễn vọng của y, chỉ thế mà thôi.

Vì thế, tất cả chỉ trích chê trách làm khó khuyên can đều có thể xem như gió mát qua tai, không lưu lại dấu vết.

Phong TrùỜng Thanh và Sứ Tịnh Viên quan hệ thân cận y nhất, đều hiểu được tâm ý của y, trước nay chưa từng khuyên, bất kể bởi vì hành vi hở chút là xuất cung của Hoàng đế, đã mang đến bao nhiêu áp lực trầm trọng, bao nhiêu công tác nặng nhọc cho họ, họ cũng chưa từng có một câu dị nghị, chỉ vừa cẩn thận làm tốt nhất tất cả công tác bảo vệ, vừa phát động hết thảy lực lượng quản tới quản lui, thuận tới thuận lui trong ngoài kinh thành.

Lấy kinh thành làm trung tâm, trong vòng năm trăm dặm, tất cả các thế lực hào cường, môn phái giang hồ, nhân vật võ lâm, đều rơi vào trong khống chế nghiêm khắc của quan phủ, những lưu manh du thủ, thế lực hắc bang đó, phần nhiều bị cường lực tan rã.

Vì thế trong ngoài kinh thành, trị an bỗng tốt đến lạ thường, đến cả châm ngôn truyền thuyết không nhặt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa kia, cũng đều đã thành hiện thực. Lão bách tính phát hiện sự biến hóa của kinh thành, người người tán tụng công đức của Kinh triệu doãn, lại không một ai biết, cuộc sống của mọi người tốt như vậy, kỳ thật chẳng qua là bởi vì Hoàng đế tư tâm yêu quý cá nhân nào đó thôi.

Những ngày áp lực trầm trọng, nhưng lại tương đối an ổn bình yên như vậy, cũng không thể kiên trì quá lâu.

Trần quốc, công Tân.

Quân tình tiễn tuyến nháy mắt vạn biển. Tân quốc nhanh chóng tập kết trọng binh trên biên quan, cứ thành thủ vững, đóng quân không ra.

Trần quốc dân phong luôn hào sảng, cái danh trọng võ yêu chiến vang khắp thiên hạ, lần này để quân thân chinh, càng khí thế rào rạt, che phủ trời đất. Mạo hiểm dầu nóng mưa tên, gạch đá cây cối từ đầu thành nện xuống, Trần quân nửa bước không lùi, dũng mãnh không sợ chết, chỉ lo xung phong.

Đây là một cuộc ác chiến.

Lúc Yên Lãm nhận được quân báo, Trần quốc vẫn còn đang công thành.

Tần quân đóng vững đánh chắc, cậy sông sâu thành chắc, chỉ không chịu ra khỏi thành nghênh chiến. Quân tiên phong Trần quân tuy nhuệ, nhất thời lại không tìm được cơ hội để nhân. Song phương tạm thời lâm vào triền chiến.

Song người sáng suốt đều nhìn ra được, Tần quốc chỉ đang hấp hối giãy giữa mà thôi. Trước mắt tuy là cục diện giằng co, nhưng một khi mĩa quốc gia khác đều gia nhập chiến cuộc, quân lực Tần quốc tất nhiên không đủ ứng phó, đợi đến khi quân tâm nhân tâm tan rã, cũng chính là ngày tàn của Tần quốc.

Cho dù là trước mắt, Trần quốc chỉ cần có đủ thời gian, là nhất định có thể công phá thành trì, mà Tần quân thiếu danh tướng cường binh, một khi bị Trần quân phá biên quan, đánh vào trong nước, sẽ như một quả hạch đào bị đập bung lớp vỏ cứng, chỉ có thể chờ mặc người xâu xé.

Đã đến lúc này, Yên quân vẫn chưa đi đánh gió thu, chia thành quả thì còn chờ gì?!

Tấu chương liên danh của mĩa vị tướng quân biên thành bay tới như thể tuyết rơi, các đại trọng thần trong kinh nhao nhao cầu kiến, khiến thái giám bên cạnh Yên Lãm cơ hồ phải chạy rụng chân.

Xuất binh, hay là không xuất binh?

Yên Lãm tiến thoái lưỡng nan.

Còn không xuất binh nữa, một khi tiên cơ mất hết, người Yên sẽ rất khó có thể tranh trước nước khác, công chiếm Tần đô, ủng lập Tần vương họ lựa chọn nữa.

Nhưng vạn nhất xuất binh, mà lời Dung Khiêm nói thành thật, lại sẽ có bao nhiêu hảo nam nhi Yên quốc, táng thân trong tay quân đội hổ lang của Tần Húc Phi?

Yên Lãm trong lòng giày vò, như có lửa đốt, chỉ nhìn lên trời cao, trông hướng Sở quốc phương xa.

Tần Húc Phi, ngươi rốt cuộc có về Tần không?

Tần Húc Phi... Người rốt cuộc... Mạnh chừng nào?!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 166 : Sĩ Biệt Ba Ngày

Khi quân báo đại binh Trần quân công Tần truyền vào cung đình Yên quốc, trong kinh thành Đại Sở quốc, trong thư phòng phủ Nghị Chính vương, cũng chính là một phiến trầm túc.

Tần Húc Phi ánh mắt trầm định nhìn phong thư trong tay.

Phong thư này, kỳ thật không phải dài, y lại đã im lặng bất động mà nhìn đủ non nửa canh giờ.

Trước án, một người trung niên phong trần mệt mỏi quỳ gối cúi đầu, lấy một tư thái cực hèn mọn mà quỳ mọp dưới đất, trán gần như dán sát đất, hăn bảo trì tư thế này, lặng lẽ chờ đợi, cũng đã đủ non nửa canh giờ.

Tần Húc Phi vẻ mặt nghiêm nghị, không thấy buồn vui. Người đang quỳ, đầu sụp xuống đất, khó thấy khuôn mặt. Chỉ có Kỳ Sĩ Kiệt đứng hầu một bên, trong mắt chừng như phai bốc lửa, vẫn nhìn chăm chắm kẻ quỳ dưới đất kia.

Hai tay hăn gắt gao nắm thành quyền bên người. Nếu không phải cố kỵ trước mặt Tần Húc Phi, không thể thất lễ làm vậy, Kỳ Sĩ Kiệt sợ là đã sớm xông lên báo người này bằng quả đấm.

Ngay trong sự trầm mặc kỳ dị này, Tần Húc Phi rốt cuộc khẽ thở dài một tiếng: “Sĩ Kiệt.”

Kỳ Sĩ Kiệt vừa nghiến răng nghiến lợi, tiếp tục một khắc không ngừng mà căm hận nhìn chăm chắm người đang quỳ kia, vừa theo tiếng đi đến trước án.

Tần Húc Phi đưa tay chuyển phong thư qua.

Kỳ Sĩ Kiệt nhận thư, nhanh chóng lướt từ đầu đến cuối, nhịn không được cười lạnh ra tiếng: “Hiện tại lại biết đến cầu người rồi. Năm đó cần gì phải làm đến không còn đường sống như vậy?”

Nam tử phục lạy dưới đất vẫn không dám ngẩng đầu, thanh âm lại coi như bình tĩnh mà vang lên: “Chuyện năm đó, bệ hạ vẫn rất lấy làm tiếc, lúc nào cũng hối hận...”

Tần Húc Phi cười lạnh lùng, Kỳ Sĩ Kiệt nghe ra y không vui, rốt cuộc chăng khắc ý kiềm chế áp lực mình nữa. Sải bước tiến lên, một bước ra sức đá: “Được rồi, lời này đi mà lừa quỷ ấy! Hắn hối hận? Hắn hối hận sao ngần ấy năm qua, không một lần nào thấy hắn phái người tới đón điện hạ trở về?”

Người nọ bị đá ngã lăn ra đất, rồi lại lập tức quỳ ngay ngắn. Chỉ là không cúi đầu hành lễ thấp nữa, mà lớn gan nhìn về phía Tần Húc Phi: “Tiểu nhân cũng không dám giáo biện nữa. Nhưng trước nay tranh đoạt đế vị, thắng làm vua thua làm giặc, vốn chăng có nhân nghĩa đáng nói. Từ xưa đến nay, việc nhà đế vương, hắn là như thế, lại có thị phi gì đáng nói?”

Kỳ Sĩ Kiệt nghiến răng cười lạnh, một bạt tai hung hãi giáng tới: “Bớt nói những quyền mưu đế vương, đạo lý thắng làm vua thua làm giặc này của ngươi cho chúng ta nhờ, ta chỉ biết trước mắt ngươi đang nắm trên tay chúng ta, do chúng ta muốn giết thì giết, muốn giáo thì giáo. Trình Phố!”

Kỳ Sĩ Kiệt mắt lộ sát khí: “Ta biết ngươi là mưu sĩ tâm phúc của hắn, từ lúc điện hạ mới lập chiến công, ngươi đã giúp đỡ chủ tử kia, không ngừng ngáng chân điện hạ, đâm sau lưng những tướng sĩ liều mạng đổ máu tại tiền phuong chúng ta! Sau khi chúng ta công vào Sở quốc, các ngươi lập tức chặt đứt toàn bộ đường lui, chủ ý này chắc cũng là ngươi ra giúp hắn nhỉ!”

Trình Phố bị một bạt tai này tát lảo đảo chực ngã, nửa khuôn mặt tức khắc sưng tấy, môi cũng rướm máu, lại vẫn có thể thảm đậm cãi: “Ăn lộc của quân, việc trung quân, ta đã phụng bệ hạ làm chủ, thế dốc lòng dùng mưu cho bệ hạ,

diệt trừ hết thảy địch nhân, vốn là việc thuộc phận sự. Mưu sĩ như ta, tất nhiên là sẽ dùng quỷ kế âm ty, làm việc ti tiện... Nhưng ngay cả ta, mặc dù không thể tính là người tốt gì, còn biết đại nghĩa quốc gia.”

Hắn đưa tay lau vết máu bên môi: “Gặp lúc này gia quốc nguy vong, loại tiểu nhân sâu kiến ta đây, cũng không dám tự tiếc xác hèn. Ta ngàn dặm xa xôi, mạo muôn chết đến khẩn cầu điện hạ, là vì cả Đại Tần, vạn dân bách tính!”

Hắn tái nhợt mặt, hướng về Tân Húc Phi, đầu dập thật mạnh xuống đất: “Tiểu nhân năm đó đắc tội điện hạ, hôm nay tự chui đầu vào lưới, vốn đã xả thân này, mặc giết mặc giảo. Vô luận điện hạ trả thù thế nào, tiểu nhân đều tuyệt không oán ngôn. Nhân vật ti tiện như ta đây, còn biết xả thân vì nước, thiết nghĩ điện hạ anh hùng cái thế, quyết không có đạo lý vì tư oán mà bỏ quốc gia không nhìn...”

Kỳ Sĩ Kiệt vốn đã xắn tay áo giơ chân, chuẩn bị vừa đánh vừa đá, nện cho thống khoái, không ngờ vị đại khốn nạn được Tân vương cậy như tâm phúc mưu thân, tung ra vô số chủ ý nham hiểm hâm hại họ này, lại đột nhiên trở nên đại nghĩa lâm liệt, thiết cốt boong boong như vậy. Khiến Kỳ Sĩ Kiệt nhất thời không thể tùy ý trút giận, chỉ đành buồn bức quay đầu xem ý tứ Tân Húc Phi.

Tân Húc Phi nhìn người đang quỳ với ánh mắt lạnh lùng, thản nhiên nói: “Ngươi ngẩng đầu lên.”

Trình Phổ theo tiếng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào đôi mắt bình tĩnh lạ thường, bỗng nhiên toàn thân run lên.

Không có lửa giận, không có phẫn hận. Bình tĩnh lãnh đạm như vậy, lại khiến mưu sĩ của Tân vương này, trong lòng không dung phát rét.

“Ngươi không cần ra vẻ quật cường đến thế trước mặt ta. Ngươi biết ta thức anh hùng trọng anh hùng, ngươi cũng biết ta có nhược điểm vô cùng rõ ràng. Vì kia...” Tân Húc Phi khe khẽ thở dài nói tiếp: “Vì đại ca kia của ta biết lòng ta có hận, không phái một người đến cho ta trút giận sơ là không thể bình ổn lửa giận của ta. Hơn nữa các ngươi cũng tin tưởng, chỉ cần ngươi bày ra thái độ đủ cứng

rắn vô tư, tên ngốc có thể lấy lý mà lừa ta đây, sẽ có khả năng cực lớn, bởi vì kính trọng cốt khí của ngươi mà không báo thù ngươi nữa. Nếu ngay cả ngươi ta cũng có thể buông tha, tự nhiên đối với y ta cũng sẽ không truy cứu nhiều hơn nữa, phải không?”

Trình Phố từ từ tái nhợt mặt, lại vẫn cắn răng không ra tiếng.

Tần Húc Phi vẻ mặt lạnh lùng: “Nếu ta còn là võ tướng chỉ biết dẫn binh xung sát đánh trận kia, có lẽ thật sẽ xem ngươi là nghĩa sĩ trung thành mà kính trọng. Chỉ tiếc, các ngươi đã quên, ta chủ chính Sở quốc cũng hai ba năm rồi. Tuy nói từng làm sai chuyện, rẽ nhầm đường, chung quy cũng có thể rút ra chút giáo huấn. Ta biết chu toàn cùng nhân sĩ các phương, hiểu được đạo lý gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, ta cũng đã học được sát nhan quan sáu, biết làm sao phân biệt lời thật và giả dối. Cho nên, thiết cốt boong boong của ngươi không lừa được ta, chính nghĩa lâm liệt của ngươi cũng chẳng kích động nổi ta, nên làm thế nào, bản thân ta sẽ có quyết đoán, mà với ngươi...”

Tần Húc Phi nhìn Trình Phố, trong mắt không có một chút tình cảm: “Với ngươi, vô luận ta làm gì, đều là trả thù hợp lý, không có bất cứ ai có thể chỉ trích ta. Cầu xin của ngươi không thể làm ta mềm lòng, đại nghĩa của ngươi cũng sẽ không làm ta hổ thẹn. Ta chỉ là đang hành sử quyền lực của mình, đòi bồi thường ta nên được. Cho dù là chủ tử của ngươi, đại ca của ta, sau đó cũng sẽ tuyệt không nói nhiều một câu vì tính mạng ngươi. Hiện tại...”

Y hơi nhô người về phía trước, ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm thân thể run rẩy phía dưới kia: “Ngươi phải chẳng vẫn muốn nói với ta, muốn giết muốn giảo, tuyệt không oán ngôn? Nếu ngươi nói ra, ta nhất định sẽ cho ngươi như nguyện.”

Cắn răng nỗ lực cùng Tần Húc Phi nhìn nhau trong nháy mắt cực ngắn, Trình Phố đã sụp đổ. Nếu Tần Húc Phi như Kỳ Sĩ Kiệt, biểu hiện ra phẫn nộ thù hận không hề cố kỵ, hắn còn có thể tiếp tục cố ra vẻ xương cứng. Trước nay anh hùng dễ bị tiểu nhân lừa, người dễ dàng xúc động thường cũng dễ dàng bị đả

động. Song thái độ lạnh băng ngoài dự liệu của Tân Húc Phi, khiến đáy lòng hắn phát lạnh.

Người này, đã không còn là dũng tướng đơn thuần nội chiến ngoài nghề, ngoại chiến trong nghề nhiều năm trước kia nữa rồi. Tâm chí ý niệm của y sẽ không chịu bất cứ dao động nào, thủ đoạn nào, giả tượng ngụy trang sơ đều không thể gạt được mắt và tâm lạnh băng như vậy. Đã như thế, chẳng băng cứ trực tiếp biểu lộ hết sự khiếp đảm yếu đuối của mình ra cho xong.

Trình Phổ vứt bỏ đấu tranh, mặc cho cảm xúc kinh hoảng không chế mình: “Điện hạ, điện hạ, tha mạng, tha mạng! Ta... Ta chỉ là một tiểu nhân vật, hết thảy ta làm, đều là phụng mệnh làm việc. Đều là bệ hạ không dung được điện hạ, việc không liên quan đến ta...”

Kỳ Sĩ Kiệt ngạc nhiên, tiếp đó giận dữ đá một phát: “Còn tưởng ngươi thật có chút cốt khí anh hùng. Không ngờ, toàn là cố giả vờ! Chỉ băng chút can đảm tẹo teo như vậy mà cũng dám tới gặp điện hạ!”

“Hắn cũng không muốn đến, chỉ là trốn không nổi, cuối cùng mới cố giả anh hùng liệt sĩ, muốn lừa chúng ta tiếc thương và kính trọng thôi.”

Tân Húc Phi nhàn nhạt nói: “Trình Phổ, tại sao Trần quốc vừa mới động thủ khai chiến, Đại Tân vẫn chưa lộ ra vẻ thất bại, y đã viết thư cầu ta quay quân tương trợ? Ta vốn tưởng, y không đến vạn bất đắc dĩ, là sẽ tuyệt đối không cầu ta cơ.”

“Nếu như đợi khi Trần quân chiếm hết thượng phong, liên quân chư quốc nhao nhao bước vào quốc cảnh, lại cầu trợ điện hạ, chỉ sợ đã quá muộn.” Trình Phổ vẻ mặt đau khổ, thành thành thật thật đáp.

Tân vương vốn là người thông minh, cục diện không thể không nhìn rõ. Chỉ cần còn một con đường đi được, y làm sao chịu cúi đầu trước Tân Húc Phi.

Chỉ tiếc, trước đó hết thảy cố gắng của y đều đã thất bại.

Bất kể là phái người đi sứ bốn quốc, ngon ngọt hậu lễ, tận lực du thuyết, hay là nghĩ hết biện pháp, sai người khơi mào ly gián giữa chư quốc, đều không được tác dụng lớn. Lợi ích trước mặt, nhân nghĩa đạo đức gì cũng là giả. Ai chịu từ bỏ cơ hội tốt chia cắt Tần quốc này? Trước mắt có cám dỗ lớn như vậy, những xung đột nhỏ nhặt, tranh chấp cỏn con chẳng đáng kể y có thể khơi mào đó, cũng quyết không thể làm họ dừng tay.

Tần vương cũng không dám thật sự trông mong những thủ đoạn này có thể có hiệu quả, chẳng qua là tận lực kéo dài thời gian để điều binh khiển tướng hàng loạt, gia tăng phòng thành, song bất kể dốc hết toàn lực như thế nào, sau cùng lấy chiến lực quốc gia ra phân tích, hết thảy những nỗ lực này, chẳng qua có thể làm cho thời gian bại vong cuối cùng sau này chậm lại một khoảng thời gian, chỉ thế mà thôi.

Tần quốc nếu muốn kháng được bốn quốc gia phân lộ công kích, với quân lực trước mắt của Tần quốc, tuyệt đối không thể làm được. Thế trừ cầu viện Tần Húc Phi đã bị đuổi ra ngoài, y đâu còn con đường thứ hai.

Đã sớm muộn phải cúi đầu cầu, thế cầu muộn còn không bằng cầu sớm. Đại quân Tần Húc Phi đến sớm một ngày, Đại Tần quốc cũng có thể giữ lại thêm một phần thực lực.

Tại thời điểm như thế, có thể kịp thời quyết tâm mà quyết đoán như vậy, bản thân Trình Phổ cũng vẫn nguyện ý thừa nhận, vị Hoàng thượng kia của mình, thật sự xem như một nhân vật lợi hại. Dương nhiên, nếu ông ta không chọn mình làm sứ giả xúi quẩy này, vậy thì càng tốt hơn.

Tần Húc Phi như có suy tư, hỏi: “Năm đó y vô tình mưu hại ta, làm sao biết ta chắc chắn chịu ra tay trợ y?”

Trình Phổ ngoan ngoãn nói: “Cả nước đều biết điện hạ là anh hùng cái thế, tự biết chỗ đại nghĩa, lựa chọn như thế nào, khi quốc gia nguy nan, điện hạ tất sẽ không so đo ân oán cá nhân...”

Tần Húc Phi cười nhẹ đôi tiếng, không nói gì nữa, Kỳ Sĩ Kiệt lại cười gằn: “Ghét nhất loại ác ôn coi đại nghĩa là khẩu hiệu mà hô vang rung trời, sau lưng chuyên môn mưu hại tất cả kẻ sĩ đại nghĩa này. Đâm dao sau lưng là hắn, giáp mặt đến cầu người cũng là hắn, phải làm theo lời hắn mới là đại nghĩa lãm liệt, không nghe hắn thì nhất định để tiếng xấu muôn đời, cái thứ này...”

“Đủ rồi.” Tần Húc Phi nhàn nhạt nói.

Kỳ Sĩ Kiệt giận dữ ngậm miệng, không dám lên tiếng nữa.

Tần Húc Phi nhẹ nhàng ném phong thư nọ về phía trước, bay lượn rơi xuống trước mặt Trình Phổ: “Trên thư nói, vô cùng xấu hổ việc năm đó, chỉ cần ta chịu quay quân cứu quốc, y nguyện ý lấy chết tạ tội với ta, từ đây mọi việc của Đại Tần quốc, đều do ta một lời mà quyết, ngươi nói, y có phải là nói thật lòng.”

Trình Phổ căn bản không dám nhìn thư, chỉ hai tay cung kính cầm phong thư kia lên, cúi đầu nói: “Lời hứa này của quốc quân, không phải thần tử ta dám nghị bừa. Thị phi thật giả, chỉ sợ điện hạ sớm đã tính sẵn trong lòng, cần gì phải bảo tiểu nhân nhiều lời nữa.”

Tần Húc Phi nở một nụ cười, phất tay: “Đã như vậy, ta cũng không còn gì khác cần hỏi. Sĩ Kiệt, ngươi dẫn hắn ra ngoài đi.”

Kỳ Sĩ Kiệt âm trầm mặt đáp một tiếng, tiến lên kéo Trình Phổ đi thẳng, bên tai chợt truyền đến một câu nhẹ tênh của Tần Húc Phi: “Giữ lại tính mạng là được.”

Kỳ Sĩ Kiệt mắt sáng ngời, làm sao còn có thể không rõ, ý tứ bên ngoài của lời này chính là, chỉ cần không chết người, mọi sự cứ tùy tiện ngươi.

Hắn lạnh lẽo đáp một tiếng, cả người đầy sức sống, một tay vội xách Trình Phổ lên, rảo bước ra ngoài.

Trình Phổ sắc mặt biến thảm: “Điện hạ tha mạng...”

Một tiếng chưa kêu xong, mặt đã trúng một cái tát thật mạnh: “Kêu gì mà kêu! Điện hạ không phải đã nói sẽ giữ tính mạng ngươi sao?”

Tần Húc Phi chỉ nghe một trận kêu gào thảm thiết, tiếng quyển đầm cước đá dần dần đi xa, trong lòng lại chỉ hờ hững mà thôi.

Nếu là năm đó, dù phẫn hận bất bình hơn, y cũng sẽ không dung túng thủ hạ, đánh chửi một văn nhân không có năng lực phản kháng để trút hết thù hận như thế.

Chẳng qua, hiện tại... tâm tình sớm đã bất đồng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 167 : Địch Hữu Khó Phân

Nghe người bên ngoài vẫn giúp huynh trưởng bày mưu tính kế hãm hại mình kêu thảm liên tục, Tân Húc Phi không tìm thấy chút khoái ý nào.

Ở Sở quốc mấy năm nay, lén lén xuống xuống, ép dạ cầu toàn, Tân Húc Phi đã sớm hiểu trong thế giới này, làm anh hùng, nói quang minh, là chuyện buồn cười nhất trên đời.

Đã bị oan khuất hãm hại, nên đòi lại công đạo cho mình. Thắng người không võ, ức hiếp người không thể phản kháng không phải hành động anh hùng gì đó, loại đạo lý thời thiêu niêng tin tưởng này, hiện tại y đã sớm chẳng nhìn được nữa.

Chỉ là, Tân Húc Phi từng ngây thơ, từng tin tưởng chính nghĩa, tin tưởng dũng cảm, tin tưởng đạo đức kia...

Quả nhiên... đã mất rồi.

Y không biết, mình nên bi thương, hay là nên cao hứng.

Cứ thế lặng lẽ đợi một lúc lâu, Kỳ Sĩ Kiệt mới một thân thon thanh khí sảng quay lại: “Thật là thông khoái ghê, điện hạ! Sự khó chịu ngắn ấy năm, thoảng cái đã trút sạch!”

Hắn cười nói: “Ta lúc đầu còn lo lắng điện hạ là đại anh hùng, không chịu động thủ với tên đó chứ? Xem ra ta lại là lo nghĩ thừa!”

Tân Húc Phi thản nhiên nói: “Làm anh hùng không có nghĩa là bình thường đưa cổ cho người ta tùy ý hạ đao ức hiếp, mà khi kẻ thù đưa đến cửa lại bó tay bó chân không dám nhúc nhích.”

Kỳ Sĩ Kiệt cười hì hì đáp phải luôn miệng.

Tần Húc Phi đưa tay chỉ chỉ phong thư rơi dưới đất: “Sĩ Kiệt, ngươi xem, việc này phải làm như thế nào?”

Kỳ Sĩ Kiệt nhún vai: “Điện hạ, từ lúc nghe nói Trần Vệ Ngô Yên bốn quốc muốn động binh với Tần, ngài đã tâm thần không yên, ngày đêm bất an. Mấy ngày trước ngài lại truyền mật tín, triệu đám Liễu tướng quân nửa đêm kiêm trinh trở về. Rõ ràng, cho dù là không có phong thư này, ngài cũng khẳng định muốn quay quân cứu Tần. Chẳng qua có phong thư này, hiện tại vừa lúc cho chúng ta lý do tốt hơn, tự do lớn hơn thôi.”

Hắn buông tay cười: “Điện hạ tâm ý đã quyết, lại còn cần gì phải hỏi ta nữa. Vô luận thế nào, ta luôn thề chết đi theo điện hạ là được.”

Tần Húc Phi đưa mắt cười nhìn hắn: “Ngươi càng ngày càng biết thăm dò ý trên. Ta bây giờ vẫn chỉ là triệu đám Liễu Hăng trở về thương nghị, không hề hạ lệnh tập kết Tần quân, sao ngươi lại kết luận ta nhất định sẽ điều quân về cứu Tần.”

Kỳ Sĩ Kiệt mở miệng, không nói gì.

Ôi, những người thường đi theo, còn ai không biết tính nết ngài. Cho dù Tần quốc phụ ngài sâu hơn, ngài thật có thể bỏ được, thật có thể nhìn quốc thổ mình bị thiết kỵ dị quốc giãm đạp chia cắt, bách tính mình bị quân đội dị quốc lăng nhục áp bức sao?

Luôn nói mình đã nghĩ thông, luôn nói biết làm anh hùng là chuyện xuẩn nhất thiên hạ. Nhưng ai chẳng biết trong xương cốt ngài không phải vẫn là một “anh hùng” xuẩn đến cực điểm.

Kỳ Sĩ Kiệt không khách khí lăm má đổi ý nghĩ, bất quá hắn rốt cuộc vẫn không phải Liễu Hăng, lời không cung kính như vậy vẫn chẳng dám nói ra. Chỉ là đột nhiên nghĩ đến, nếu Tần Húc Phi là xuẩn anh hùng, thế thì mình đây

không biết sống chết nhất định phải đi theo xuẩn anh hùng này, lại tính là gì?

Xuẩn cẩu hùng?

Không dưng, hắn đưa tay gãi đầu, cười ngây ngô đôi tiếng.

Tần Húc Phi thấy hắn bỗng nhiên bật cười với biểu tình quý dị, vừa định mở miệng hỏi hắn lại nghĩ chuyện quý gì, bên ngoài truyền đến tiếng vệ sĩ truyền báo không kiềm được hưng phấn.

“Vương gia! Liễu tướng quân bọn họ sắp đến ngoài cửa phủ rồi!”

Tần Húc Phi mắt sáng ngồi, mặt lộ vẻ vui mừng, đứng dậy: “Ta đi nghênh đón họ.”

Kỳ Sĩ Kiệt khẽ nhíu mày.

“Điện hạ, ngài bí mật triệu họ về kinh, đã là làm trái lời thề nam bắc năm đó, hiện giờ nếu lại đích thân ra nghênh đón, động tĩnh thật sự quá lớn. Nên để họ đợi khi đêm khuya vắng người, lại lặng lẽ theo cửa hông mà vào...”

Tần Húc Phi bật cười, nhìn hắn một cái.

“Sĩ Kiệt. Chẳng lẽ nói Phương Khinh Trần cả ngày tránh trong phủ không quản việc, ngươi liền thật cho là tai mắt y mất hết? Y là nhân vật ra sao, mấy năm nay thoát nhìn nhàn nhã, kỳ thật lại vẫn đang trùng kiến tổ chức thế lực trong tối. Mật tín lui tới của y với chư hầu phương nam, tuyệt đối nhiều hơn chúng ta và đám Liễu Hằng, y nắm giữ tình thế chư quốc, cũng hơn xa chúng ta.”

Tần Húc Phi lắc đầu: “Dù sao y từ khi chủ chưởng Sở quốc đã bắt đầu tổ chức mật điệp, mà tình báo của chúng ta trước kia vẫn toàn nhờ hậu phương cung cấp, vài năm gần đây mới bắt đầu thành lập mật điệp độc lập. Luận đền tai mắt linh mãn, y hơn xa ngươi. Luận đền biết ta thức ta, ngươi sợ là kém xa y. Dị động của Trần Vệ Ngô Yên, ngươi cũng có thể dò được, y có thể không biết?

Ngươi có thể đoán hành động của ta, quyết định của ta, y lại không có ý tưởng? Liễu Hăng bọn họ ở phương nam là làm con tin. Chỉ bằng một phong mật tín của ta, vì sao họ có thể an an toàn toàn một đường dẫn thân vệ quân đội trở về. Ngươi thật cho rằng chư hầu phương nam đều mù hết.”

Kỳ Sĩ Kiệt đỏ mặt: “Y đã sớm biết, y đã sớm ngầm đồng ý. Nhưng mà...” Hắn mù mờ không hiểu: “Từ khi chúng ta bắt đầu tra biết dị động của Trần Vệ Ngô Yên, xác định họ nhất định sẽ hưng binh đến Tân Quốc, thắng đến hiện tại, Phương Khinh Trần đều chưa từng lên triều, điện hạ cũng không đến Phương phủ, các người chưa từng gặp mặt mà.”

Tân Húc Phi lười để ý hắn, rảo bước ra ngoài.

Có lẽ trên đời này, hiểu rõ tâm tính thái độ quyết định của một người nhất, tất nhiên là cường địch lớn nhất của y. Cho nên trên quyết định đại sự thế này, y và Phương Khinh Trần không cần thương nghị, không cần câu thông, thậm chí không cần gặp mặt.

Phương Khinh Trần lập tức biết quyết đoán của Tân Húc Phi, Tân Húc Phi lập tức hiểu được tâm ý của Phương Khinh Trần.

Cho nên, Tân Húc Phi thoái mái viết mật tín triệu đám Liễu Hăng về kinh, chưa bao giờ lo lắng Liễu Hăng và chư tướng sẽ bị vây ở phương nam không về được.

Cho nên, Phương Khinh Trần không cần nói nhiều một câu với y, đã lặng yên an bài hết thảy, để Liễu Hăng và chư tướng có thể dẫn thân vệ *** binh của mình, xuyên qua lãnh địa của các chư hầu phương nam, qua tất cả các trạm gác phương bắc, dễ dàng vào thăng kinh thành.

Hết thảy đều đã đến mức này, lại đi nói che giấu, thật là nực cười quá sức.

Tân Húc Phi rảo bước về trước, nghĩ đến hảo hữu, thuộc hạ, huynh đệ, đồng liêu nhiều năm không gặp, tâm tình dần dần trở nên mãnh liệt.

Kỳ Sĩ Kiệt nghĩ hoài không hiểu, theo sát phía sau, miệng còn đang lẩm bẩm cực nhở.

Mỗi quan hệ này giữa điện hạ nhà họ với Phương Khinh Trần Sở quốc đáng hận kia, có phải... hơi bị nợ kia nhỉ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 168 : Trịnh Trọng Kỳ Sự

Trong phòng nghị sự của vương phủ Tân Húc Phi, rõ ràng quần anh ngồi đầy, lại lặng ngắt như tờ.

Trong phòng ngồi đầy những tướng lĩnh Tân quân phong trần mệt mỏi, trọng tướng thân tín thủ hạ của Tân Húc Phi, chỉ cần là có thể chạy về, lúc này đều đã tụ tập một chỗ.

Mà phong thư kia, cũng đã chuyền một vòng trong tay mọi người.

Sau đó, trong phòng nghị sự, chính là sự trầm mặc lạ thường. Không ai ra tiếng, không ai tỏ thái độ, thậm chí mỗi người ngay cả biểu tình biến hóa rõ ràng cũng thiểu.

Tân Húc Phi ngồi bên trên, đã trở nên hơi mất tự tại.

Nơi này đều là những huynh đệ thủ túc cùng y xông ra từ trong núi đao rừng kiếm. Mấy năm qua, họ đến phương nam, có người phân biệt đóng quân ở bắc bộ Sở quốc. Trong những người này, tuyệt đại bộ phận, đều đã một thời gian rất lâu không gặp mặt y.

Tuy nói Tân Húc Phi triệu họ trở về, là vì thương nghị chuyện quan trọng này, nhưng mọi người cừu biệt có thể trùng phùng, y vốn cho là mọi người đều sẽ giống như mình, xem đây là một việc đại hỉ.

Thế nhưng, bắt đầu từ lúc mọi người vào cửa, sự tình dường như không thích hợp lắm. Y cao cao hứng hứng vẻ mặt tươi cười ra đón, nhưng bao gồm Liễu Hăng, mọi người đều cho y khuôn mặt lạnh lùng, quy củ, cẩn thận hành lễ với y,

không có lấy một ánh mắt ấm áp, một câu vui đùa thoả mái, mọi người hoàn mỹ mà lạnh băng, duy trì lẽ phép và khoảng cách trên dưới. Cũng xem như khách khách khí khí đem từng chậu nước lạnh, trực tiếp hắt lên trái tim hùng hực kia của Tân Húc Phi. Đổi Thống soái khác, đối mặt với trận thế này, sợ không sớm hãi hùng khiếp vía, cho là sắp gây binh biến? Nhưng những người này đều là huynh đệ cùng Tân Húc Phi trong máu trong lửa chém giết ra, hiểu nhau quá sâu. Cho nên y trái lại không hoảng sợ, thủy chung tin tưởng điều này khăng định có nguyên nhân khác.

Miễn cưỡng kiềm chế nỗi lòng, cùng mọi người vào phòng nghị sự thương nghị. Nhưng mãi đến hiện tại mọi người vẫn như thể một đám đầu gỗ, toàn bộ ngồi im, không lên tiếng không động đậy. Cho dù là nhân vật như Tân Húc Phi, cũng bắt đầu cảm thấy da đầu ngứa ran từng đợt. Rốt cuộc, y miễn cưỡng ho khan một tiếng hỏi: “Về việc này, mọi người có ý kiến gì?”

Sau một hồi trầm mặc, Liễu Hăng là người đệ nhất dưới Tân Húc Phi, đương nhiên giữa bầu không khí quỷ dị này, đứng lên trở thành người phát ngôn của tất cả tướng lĩnh.

“Điện hạ, ngài là chủ soái của chúng ta, quân lệnh như núi, đi hay không đi, tự nhiên do ngài một lời mà quyết, cần gì phải hỏi thêm ý kiến của chúng ta.”

Ngôn ngữ lạnh băng không khách khí như vậy, cũng hoàn toàn không giống Liễu Hăng có khả năng nói với Tân Húc Phi y.

Tân Húc Phi thoảng kinh ngạc nhìn y, một lúc lâu mới từ từ nói: “Chúng ta không chỉ là tướng soái chủ tòng, cũng là huynh đệ thủ túc. Hơn nữa, vì mình ta, mọi người đã phải chịu đựng quá nhiều, bỏ ra quá nhiều. Hiện tại, mọi người chẳng dễ dàng gì mới có được cuộc sống khá an bình. Ta không thể vì ý kiến của một người, mà bất chấp tâm nguyện của mọi người.”

Ngữ khí của y khá trầm trọng, chậm rãi nói ra như vậy, trong lòng cũng hơi than thở.

Ý thật cảm thấy, dù thái độ của mọi người với ý ác liệt hơn chút nữa, cũng là nên thôi.

Những anh hùng dũng sĩ nên ở Tân quốc được người tôn kính này, lại do thân phận y liên lụy, thành cô thần nghiệt tử lưu lạc tha hương. Khi đó, nếu không phải vì y muốn nói đạo nghĩa, muốn bảo hộ quốc gia, những người này có lẽ đã sớm hoặc không làm hoặc làm đến cùng mà phản công về nước, chứ không phải rời xa quốc gia, khó có đường về, cố né khuất nhục và bất bình, lưu lạc tranh sát tại dị quốc tha hương này.

Mấy năm nay, chẳng dễ dàng gì mới yên ổn, không cần tranh đấu nữa, không cần sát phạt nữa, mọi người có thể sống cuộc sống của người bình thường, rất nhiều binh lính đều đã buông đao kiếm cầm cuốc, rất nhiều tướng lĩnh cũng đã bắt đầu có quan hệ khá hòa hợp với quyền quý thế gia Sở quốc.

Lúc này, một lần nữa triệu mọi người đến, nói là nghị sự, nhưng nghị là nội dung gì, mọi người lòng đều hiểu rõ.

Cuộc sống an nhàn hạnh phúc mọi người vất vả lăm mới giành được lại sắp bị hủy hoại, cho dù họ mắng y tối mặt cũng là nên. Thế nhưng, dù là có phần hận bất bình, có bất mãn không vui, mọi người cũng nên thẳng thắn bày tỏ chứ, lại vì cớ gì mà lấp bầu không khí lạnh băng cứng ngắc và quái dị thế này để trả lời y.

Liễu Hăng bình tĩnh nhìn lại Tân Húc Phi ánh mắt kinh ngạc khó hiểu: “Như vậy, nếu chúng ta đều không muốn quay về?”

Tân Húc Phi trầm giọng nói: “Ta sẽ tận lực thử thuyết phục các ngươi.”

“Nếu thuyết phục không được?”

Tân Húc Phi im lặng rất lâu, cười khổ một chút: “Ta tự nhiên cũng không thể miễn cưỡng nữa.”

Liễu Hăng ngưng mắt nhìn y: “Quốc gia đại nghĩa ở phía trước, điện hạ thật

có thể mặc chúng ta bỏ gia quốc không nhìn như thế?”

Tần Húc Phi vẻ mặt buồn bã: “Gia quốc bách tính, tự nhiên là vô cùng quan trọng. Nhưng mà, các ngươi đã làm quá nhiều vì Tần quốc. Cho dù là yêu cầu các ngươi vì nước hy sinh, cũng không thể không có chừng mực. Các ngươi chưa bao giờ phụ Tần quốc, mà là Tần quốc phụ các ngươi. Hiện giờ cho dù các ngươi chọn không về Tần, về tình về lý, mọi người cũng đều không thể nói gì.”

“Như vậy, bản thân điện hạ ngài?” Liễu Hăng cơ hồ đang nhìn bức y: “Nếu chúng ta đều không chịu đi theo điện hạ, bản thân điện hạ ngài phải đi đường nào?”

Tần Húc Phi trầm mặc không đáp.

Liễu Hăng lắc đầu, đáp thay y: “Điện hạ sẽ tự mình về nước. Cho dù chỉ có thể dẫn cận vệ bên người, hay là lẻ loi một mình, ngài cũng vẫn sẽ về nước. Cho dù là dứt bỏ tất cả vinh hoa quyền vị trước mắt, cho dù là biết rõ chắc chắn bại vong, ngài cũng nhất định sẽ trở về, đúng không?”

Tần Húc Phi cười khổ. Liễu Hăng tự nhiên là biết y. Đừng nói y hiện tại chỉ là Nghị Chính vương Sở quốc, cho dù y đã làm Hoàng đế Sở quốc thì thế nào? Nghe nói non sông cố quốc bị giày xéo, làm sao y còn có thể an hưởng tôn vinh quyền vị.

Liễu Hăng khẽ hừ lạnh một tiếng: “Điện hạ nói là không bức bách chúng ta, nhưng hành vi của ngài như thế, chẳng lẽ không phải bức bách? Chẳng lẽ chúng ta có thể nhẫn tâm nhìn điện hạ về nước một mình, cô độc chiến đấu sao?”

Tần Húc Phi hít sâu một hơi, mắt nhìn mọi người: “Ta sẽ không lấy ý nguyện của cá nhân ta để áp đặt các ngươi, nhưng ta cũng không thể vì các ngươi, vứt bỏ sự kiên trì của bản thân ta.”

Y tận lực để ngữ khí bình tĩnh thong dong, trong lòng lại thấp thỏm khó yên. Y biết rất rõ tình cảm của chư tướng với y, cho nên để tay lên ngực tự hỏi, Liễu

Hăng nói, chỉ sợ là đúng, vô luận hữu ý vô ý, cho dù miệng y nói không bức bách mọi người, nhưng hành vi rõ ràng là đang bức mọi người đi lựa chọn phù hợp với tâm nguyện của y, mà cho dù hiểu được điểm này, y cũng chẳng cách nào đi thay đổi hết thảy.

Liễu Hăng cũng khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt quay qua, trao đổi với chư tướng ở đây, mới nói: “Điện hạ, bất kể chúng ta có cam tâm tình nguyện hay không, ngài đều là chủ soái. Chỉ cần ngài ra lệnh, chúng ta nhất định sẽ tuân theo, bất kể chúng ta có vui lòng phục tùng hay không.”

Liễu Hăng cắn răng: “Chỉ cần ngài dẫn đầu về nước, chúng ta tuyệt không có cái lý nhẫn tâm bỏ ngài không nhìn. Chỉ là làm miễn cưỡng như vậy, cuối cùng trong lòng vẫn bất bình! Cho dù là chết trận trên sa trường, chúng ta cũng chết không nhăm măt...”

Lời này y nói rất cương cường quyết tuyệt, khiến Tân Húc Phi tái nhợt mặt. Song Liễu Hăng chợt chuyển ngữ phong, rồi lại nói: “Bất quá, nếu điện hạ có thể đáp ứng chúng ta một điều kiện, bất kể là núi đao biển lửa chúng ta đều chắc chắn thề chết đi theo điện hạ, vô luận tiền đồ gian nan ra sao, chúng ta tuyệt không oán hận nửa chữ, dù cho da ngựa bọc thân xác tàn khuyết, cũng trăm chết không tiếc!”

Câu sau như đinh đóng cột, nói nồng mạnh mẽ, nam tử ôn nhã này giờ này khắc này mi vũ toàn là khí anh nghị.

Tân Húc Phi nghe mà vẻ mặt chấn động, lúc này y đã minh bạch. Chỉ sợ trước khi đến vương phủ, chư tướng phía dưới này đã chạm đầu toàn bộ, mà còn thương nghị ra quyết định, thống nhất mục tiêu, cũng nhất trí đồng ý, do Liễu Hăng ra mặt đàm phán.

Nhưng là điều kiện ra sao, cần Liễu Hăng cùng chư tướng phí tâm bức như thế, với tình nghĩa quan hệ giữa họ, lại có chuyện gì không thể trực tiếp mở miệng nói rõ?

Trong lòng mê mang, miệng không xác định lăm, y hỏi: “Là điều kiện gì?”

Trong mắt Liễu Hăng chợt hiện dị thải, ngắt từng chữ: “Điện hạ phải... trở thành Tân vương.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 169 : Đi Cùng Người

Liễu Hăng rốt cuộc vạch rõ tôn chỉ, bức Tân Húc Phi đoạt lấy vị Tân vương. Tân Húc Phi bất giác chấn động, trong lòng sáng tỏ, đã hiểu ra được.

“Sau khi trở về, điện hạ nhất định phải đáp ứng chúng ta, không thể thủ đại nghĩa quân thần gì đó, niệm tình cốt nhục gì đó nữa. Ngài nhất định phải dốc hết toàn lực, đoạt vị đăng cơ. Bất kể muốn đạt thành mục đích này sẽ phải gian nan nhường nào, nhưng chỉ cần điện hạ đáp ứng chúng ta, tận tâm tận lực mà làm, chúng ta đều tin tưởng, ngài nhất định có thể thành công.”

Liễu Hăng vẫn thản nhiên nhìn y: “Điện hạ, chúng ta không phải vì ngài, mà là vì chính chúng ta. Hiện tại Tân vương là ai, chúng ta đều biết. Hiện tại các thần tử cầm quyền ở Tân quốc phần lớn đều là phẩm tính ra sao, chúng ta cũng đều hiểu rõ. Không phải chúng ta tiếc rẻ mất đầu đỗ nhiệt huyết vì bảo vệ quốc gia, nhưng mà chúng ta không cam tâm! Không cam tâm khi xung phong ở tiền phượng, sau lưng lại bị người thọc dao nữa, không cam tâm lúc quên mình vì nước, lại bị quốc gia vứt bỏ, điện hạ...”

Đến lúc này, Liễu Hăng vẫn tận lực làm cho ngữ khí lạnh băng tuyệt nhiên, hiện tại trong ngữ thanh, rốt cuộc đã có tình cảm, có đau đớn: “Điện hạ, mấy năm nay, chí khí thiếu niên của chúng ta, đã sớm bị mài sạch. Hiện tại chúng ta biết sợ, cũng biết đau. Ngần ấy năm phiêu bạt di quốc, có nhà mà khó về, đã đủ lăm rồi! Chúng ta không tin hứa hẹn trong phong thư này, cũng không tin lời thề của đám quân thần trong triều đình kia. Chúng ta nguyện ý chết vì nước, nhưng lợi ích của chúng ta phải được bảo đảm.”

“Điện hạ, chúng ta không chịu nổi lại đến một hồi như vậy nữa. Chúng ta muốn làm một tướng sĩ Tân quốc đường đường chính chính, ngang đầu ưỡn

ngực sống trên đời này, mà không phải vì nước quên mình một cách vô ích, cuối cùng lại vẫn trở thành vật hi sinh không thể gấp quang.”

Y cơ hồ là khẩn thiết mà nhìn chăm chăm Tân Húc Phi: “Điện hạ, không phải chúng ta đang tranh vì ngài, chúng ta là vì chính mình. Vì hơn mười vạn người cô linh rời nước xa quê. Không phải chúng ta ham vinh hoa phú quý, chúng ta chỉ muốn một công đạo, một cam đoan. Nếu ngài không đăng cơ, bất kể chiến sự thành bại, chúng ta đều là cái định trong mắt đám người đó. Lúc lợi dụng chúng ta thì ngon ngọt, một khi dùng xong, lập tức trở mặt vô tình. Nếu ngài không tiêu diệt họ, thì nhất định là họ đến ám toán chúng ta.”

Y chợt tiến một bước, hai tay ôm quyền, gập một gối quỳ xuống, ánh mắt từ đầu chí cuối lại vẫn nhìn cố định Tân Húc Phi: “Điện hạ, chúng ta không phải thánh nhân, chúng ta không thể làm được việc bị đánh mà không đánh trả. Chúng ta chỉ cần một công đạo, một sự an tâm. Điện hạ! Chúng ta cầu, bất quá như thế!”

Tướng lĩnh ngồi đầy phòng đều đứng dậy hết, sụp lạy phía trước, đồng thanh nói: “Điện hạ!” Lời đã hết, ý chưa tuyệt, ngần ấy ánh mắt, đều chỉ nhìn Tân Húc Phi.

Tân Húc Phi kinh ngạc ngồi chính giữa, lặng lẽ nhìn mỗi một thủ hạ, nhìn mỗi một đôi mắt chân thành mà tuyệt không lảng tránh. Nhất thời không thể có động tác, không thể trả lời.

Tất cả lạnh băng, tất cả hờ hững, tất cả khó xử, tất cả bức bách, chính là vì một câu hứa hẹn, một quyết định như vậy.

A Hằng, các ngươi luôn miệng nói là vì chính mình, nhưng chẳng lẽ ta lại không nhìn ra các ngươi khổ tâm vì ta.

Các ngươi biết tính tình ta, hiểu như được điểm của ta, sợ ta lại một lần nữa bị bán đứng và phản bội, sợ ta vẫn không biết không thèm tranh thủ gì cho mình, cho nên các ngươi áp bản thân lên để bức bách ta.

Tần Húc Phi chầm chậm đảo mắt nhìn mỗi một huynh đệ thủ túc cùng y từng bước sinh tử đồng mệnh đi đến hôm nay. Chậm rãi đứng lên, thần sắc trong mắt sâu không thấy đáy.

Bất nghĩa cũng thế! Mưu nghịch cũng thế!

Mọi người đối đãi y như thế, vì y như thế, chẳng lẽ y còn có thể đập bàn đứng lên, đại nghĩa lẫm liệt quát mắng tiếng, ta không phải người mưu phản, ta một lòng vì nước, không hề có tư tâm, các ngươi muốn hãm ta vào bất nghĩa?

Thế y mới thật sự là tên khốn kiếp vương bát đản lớn nhất trên đời này.

Y nhìn mọi người, từng chữ chắc như đinh đóng cột: “Ta đáp ứng các ngươi.”

Ngững người quan trọng nhất đối với y trên đời này, đều đã ở trước mặt. Về phần thành bại chê khen, sinh tử vinh nhục, lại còn gì đáng tiếc?

Gió mát trăng thanh, khắp vườn thanh tịch.

“A Hăng! Lần này các ngươi cũng thật quá đáng. Có chuyện gì không nói thẳng với ta, lại cùng nhau liên thủ dọa ta như vậy.”

Băng hữu hai năm không gặp sóng vai chật bước dưới ánh trăng này, Tần Húc Phi rõ cuộc mới có cơ hội thấp giọng oán trách Liễu Hăng.

Liễu Hăng chỉ cười không nói. Hảo băng hữu này của y có đôi khi chính là kẻ cố chấp, không dọa một lần, bức một trận, sao có thể cam đoan y sẽ chuyển biến?

“Các ngươi cũng không đề cập tiền đồ vận mệnh của ta, chỉ nói chuyện của chính các ngươi, cố tình khiến lòng ta khó chịu.”

Liễu Hăng mỉm cười nhìn y một cái. Ôi, thôi đi, năm đó khi mọi người khuyên ngài phản công Tần quốc, đụng phải đinh còn ít sao?

“Kỳ thực, nói thật ra, mọi người nói cũng đều là lời thật. Ngài làm Hoàng đế, chúng ta ai có thể thiếu được vinh hoa phú quý đây.”

Lời nói khéo khí hơi hước này khiến Tân Húc Phi bất giác cười khổ: “Các ngươi nghĩ cũng quá như ý. Bên kia danh phận quân thần sớm định, làm sao có thể dễ dàng dao động. Hơn nữa quân đội bốn quốc kia cũng không phải gà đắt chó ngói, lần này trở về, sinh tử thắng bại còn chưa biết, các ngươi trái lại đã ở nơi này thương lượng chuyện làm Hoàng đế trước.”

“Lập chí cần sớm làm. Thành hay không là một chuyện, nghĩ hay không lại là một chuyện khác. Chúng ta định ra mục tiêu trước, cũng tránh được đến lúc đó cõi kỵ khắp nơi, không dám buông tay chân để làm một phen lớn.”

Liễu Hăng cười nói: “Chúng ta về Tân vệ quốc mà chiến, là việc đường đường chính chính, mà bốn quốc đều sính tâm cơ, kéo chân lẩn nhau, căn bản không có khả năng toàn lực liên thủ. Nhìn năm đó khi Yên thái tổ Yên Ly lên từ thảo莽, lập chí làm hùng chủ thiên hạ, bên cạnh chỉ có hơn ngàn thủ túc, hôm nay Ngô vương quật khởi giữa loạn thế, lúc đầu chẳng qua chỉ là một lăng tử nông thôn nhỏ, tiểu bang phái mười mấy người mà lên. Ngài lại là tay nắm hơn mười vạn hùng binh bách chiến, ở dân gian Tân quốc, vẫn có uy tín cực lớn, làm sao không so được? Về phần người kia...”

Y cười lạnh một tiếng: “Không thể hộ quốc bảo dân, lại khiến bách tính trôi giạt, chỉ cần ngài trở về có thể thành công xua hết quân giặc, dân tâm hướng về ai, có thể nghĩ. Danh phận quân thần gì đó, triều đình sớm tan rã trong nội tranh, khó mà đồng lòng. Chỉ cần trong tay chúng ta nắm đủ binh quyền, họ còn bao nhiêu sức lực để đối phó chúng ta.”

“Đại nghiệp của Yên Ly, được...” Ánh mắt Tân Húc Phi, trong bóng đêm, đen đến lạ thường, sâu không thấy đáy, ngữ khí thoáng quái dị: “Được Phượng Khinh Trần giúp đỡ quá sâu. Thành tựu của Ngô vương, được hậu tộc Tiêu thị trợ giúp cũng lớn. Mà chúng ta nhìn như thế lớn, kỳ thật chẳng còn bằng hữu đồng minh nào.”

Y than nhẹ một tiếng: “Trong nước, người kia tuy triệu ta tương trợ, nhưng ta thật về rồi, y sợ ta lớn mạnh, tất nhiên sẽ cản tay, sẽ không toàn lực hiệp trợ. Mà ở nơi này... Tuy là các ngươi đều ủng hộ ta, nhưng hơn mười vạn người này, ta cũng không thể dẫn về toàn bộ.”

Liễu Hăng gật đầu.

Mấy năm qua Tân Húc Phi vẫn tận sức trong việc làm thế nào để Tân quân cắm rẽ ở Sở quốc, cuộc sống yên ổn, tận lực để Tân quân cùng người Sở quan hệ hòa hợp, có được sự nghiệp và hồn nhân của mình. Hiện giờ, không ít Tân binh đã có cuộc sống của chính mình, gia đình của chính mình.

Lúc này, nếu Tân Húc Phi hạ mệnh lệnh chết, bắt họ từ bỏ hết thảy, về Tân quốc sống những ngày cửu tử nhất sinh, bản thân Tân Húc Phi khẳng định là không đành lòng, hơn nữa những quân sĩ không muốn rời đi đó, cho dù họ miễn cưỡng dẫn đi chinh chiến, cũng khó tránh ảnh hưởng sỹ khí và quân tâm. Bất quá...

“Cũng không cần quá lo lắng, mặc dù có một số con em ở Sở quốc có thể sống cuộc sống bình thường, nhưng phần lớn mọi người vẫn bị người Sở bài xích. Kỳ thật cho dù là những binh sĩ đã cắm rẽ, cùng nữ nhân Sở quốc nói chuyện cười xin, trong lòng vị tất không lo lắng không sợ hãi.”

Liễu Hăng thở dài nói: “Đại bộ phận người Sở chấp nhận họ, chỉ bởi vì trong nhà cần một lao động. Gả cho người, cơm ăn áo mặc, chỉ thế mà thôi. Tân Sở ghét nhau đã lâu, thù hận này không phải vài năm là có thể tiêu trừ. Thời điểm khó khăn, mọi người ôm nhau mà sống còn dễ dàng. Nhưng đợi khi Sở quốc dần dần phồn vinh yên ổn, chờ ảnh hưởng của người Tân chúng ta ở trong triều từ từ yếu đi, chờ những dũng sĩ cường hẵn đó đều chậm rãi già đi, yếu đi, không còn là trụ cột trong nhà, rốt cuộc có thể dựa vào những nǎm toàn tâm nỗ lực này, để người Sở quên thù hận năm đó hay chẳng, vẫn không ai có thể nói rõ.”

Trong mắt Liễu Hăng ẩn ẩn có vẻ buồn rầu: “Trong lòng mọi người kỳ thật

đều bất an, đây nói cho cùng không phải nơi của chính chúng ta, trước mắt dù an nhàn thế nào, đều không bền chắc, chẳng ai biết liệu có ngày thu sau tính sổ đó không. Cho nên, phần lớn binh lính, vẫn không dám đầu nhập quá nhiều tình cảm với Sở quốc, mà các tướng quân chúng ta đây, tuy nói thế gia đại tộc, các phương thế lực có tâm mượn sức, nhưng cũng có đủ loại cỗ ky và không xác định, chẳng ai dám thật sự tiến lên một bước kia.”

Y nhìn về phía Tân Húc Phi, thấp giọng nói: “Đây rốt cuộc không phải nhà chúng ta. Cho nên, ngài thật sự không cần quá áy náy. Lần này về nước, tuy nói lại phải đỗ mồ hôi xương máu, liều chết liều sống, nhưng với chúng ta mà nói, biết đâu là chuyện tốt. Nếu có thể trở về quê hương, một lần nữa trở lại giữa phụ lão thân nhân của chúng ta, không còn bị coi là người ngoài mà bài xích, không còn cả ngày lo lắng đề phòng, sợ hãi tương lai không có kết cục nữa, như vậy nguy hiểm trước mắt này, mọi người đều vẫn cam tâm đi liều. Ta nghĩ, nếu thật sự tuyên bố việc này với toàn quân, cố nhiên sẽ có một số người không muốn rời Sở quốc, nhưng phần lớn *** nhuệ vẫn nhất định sẽ đi cùng chúng ta.”

Tân Húc Phi khẽ gật đầu, buồn bã thở dài. Đích xác, hiện giờ nguy cơ của Tân quốc, cũng là một cơ hội của họ. Chỉ tiếc, vô luận thế nào, y không thể vì loại sự tình này mà cảm thấy may mắn hoặc là hưng phấn.

“Chúng ta trước mắt cần lo lắng, không phải có thể dẫn đi bao nhiêu người, mà là trận này rốt cuộc phải đánh như thế nào. Nhất là, hậu cần tiếp viện của chúng ta, từ đâu mà đến? Hơn nữa, hơn mười vạn người chúng ta... phải từ Sở quốc thoát thân về nước, đầu tiên đã không phải là việc dễ dàng.” Liễu Hằng nhíu mày nói.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 170 : Đuối Về Quê Cũ

Đêm nay, *** quang sáng ngời, nguyệt sắc thanh mĩ, chiếu nhân gian ánh bạc khắp chốn, quang hoa sáng rực.

Dựa một tảng đá, thưởng minh nguyệt, ngắm sương đêm tốt biết mấy,
Phương Khinh Trần lại không được thanh tĩnh.

Chuyện Tân Húc Phi vẫn chưa chính thức công khai tuyên bố, bất quá các chư hầu phương nam đã sớm được tin tức. Vì để đám Liễu Hăng phải thuận lợi từ phương nam về kinh, Phương Khinh Trần đã dặn dò họ từ sớm. Mà những chư hầu quan hệ khá thân cận với Phương Khinh Trần đó, càng nắm rõ tin tức. Dù sao năm đó khi quyết định thỏa hiệp hòa bình cùng Tân Húc Phi, Phương Khinh Trần đã cam đoan sẽ có việc hôm nay, tất cả những hoạt động trong tối mấy năm qua, cũng đều là vì kết quả hôm nay.

Những người này đã biết, những thân tín họ phái ở kinh thành này tự nhiên cũng ít nhiều biết được chút nội tình. Hôm nay vừa nghe nói Liễu Hăng và các tướng lĩnh trọng yếu Tân quốc đã đến phủ Nghị Chính vương họp, đám gia hỏa lấy Trác Tử Vân Lăng Phương cầm đầu, liền hấp tấp không mời tự chạy đến chỗ Phương Khinh Trần tụ hội.

Thời điểm mấu chốt này, Phương Khinh Trần chung quy không tiện đóng cửa tạ khách. Nhiều người, thì không thể không mở tiệc rượu chiêu đãi. Trong hoa viên không thể không treo cao đèn đuốc nến màu, chiếu lâm viên đẹp đẽ sáng rực như ban ngày. Vầng trăng tròn vành vạnh kia, u tối đến độ không nhìn thấy.

“Phương hầu, ngài cảm thấy Tân Húc Phi thật sự sẽ trở về sao?”

“Phương hầu, ngài nói, y quay về sẽ là kết cục gì? Dù nói thế nào thì bên kia cũng là quân đội bốn quốc, sau lưng còn có một đại ca chờ thình lình ám toán y...”

Đối với việc Tân Húc Phi sắp về nước đánh giặc này, họ đều nhịn không được ẩn ẩn lộ ra hưng phấn và chờ mong.

Mọi người đều là võ tướng. Đối với loại khí phách tìm chết, theo nghĩa nên làm, tuy chết tất đi này của Tân Húc Phi, mặc dù họ khó tránh khỏi trong lòng giễu y ngu xuẩn, nhưng cũng là mỗi người bóp cổ tay khâm phục vô hạn.

Mọi người ngươi một ngôn ta một ngữ, nói cực kỳ hưng phấn, một đám người om sòm khiến Phương Khinh Trần đau cả đầu.

Nhin đám người tụ tập trong hoa viên nhà mình này, mỗi người làm bộ làm tịch mà tay cầm chén rượu, tư thế cùng y ngắm trăng, nhưng mỹ túu trong chén kia ngoại trừ bị không cẩn thận vung vãi dưới đất, khát rồi thì xem như nước mà uống cho trơn miệng, chính là ở trong chén đón nước bọt với bụi bặm, mùi cũng bay sạch, tâm tình tốt đẹp của Phương Khinh Trần, thật là bị nhiễu hết trơn.

Trong lòng y không thoái mái, ngữ khí liền nhạt nhẽo: “Y có lý do gì không quay về? Y nếu là một anh hùng, biết rõ quốc gia đang bị giặc ngoài xâm lược, há có cái lý không ngó ngàng. Y nếu là một kiêu hùng, có cơ hội tốt như vậy, về nước bình định loạn cục, tranh vương vị, lại vì cớ gì phải vứt bỏ?”

Phương Khinh Trần thờ ơ nhìn quét mọi người: “Đối lại là các ngươi, gấp phải chuyện thế này, có trở về không?”

Lăng Phương đập bàn hô lớn: “Đương nhiên trở về, mẹ kiếp, dũng cảm đánh một trận với anh hùng hào kiệt thiên hạ, lấy sức một người địch quân bốn quốc. Việc thống khoái hào khí thế này, há có cái lý bỏ qua.”

“Đúng!” Trác Tử Vân một ngụm xử cạn một chén rượu, cười to nói: “Danh tướng anh hùng, sống trên thế gian, chết trên sa trường, nguyên là bốn phận. Cho

dù là bại là vong, thiên thu cũng tuyệt không người nào có thể quên được...”

Phương Khinh Trần cũng không bắc bỏ mắt mặt, quét hưng trí của họ, thong dong nói: “Được rồi được rồi, đừng ở chỗ ta đập bàn tay anh hùng nữa. Đã xác định y sẽ về nước thì các ngươi mau mau về chuẩn bị đi. Hơn mười vạn đại quân kia của y phải động, lương thảo quân nhu, quân mã khí giới, dọc đường thông hành, đều là phiền toái. Vật tư phải điều động trong đây nhiều lắm, tuy rằng ta vẫn đang chuẩn bị, trong tối cũng có điều vận, rốt cuộc số lượng còn chưa đủ, một tháng gần đây, các ngươi phải bận rộn.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau một chút, rốt cuộc có người rầu rĩ nói: “Tần quốc họ đánh nhau, dựa vào cái gì mà bảo chúng ta ra tiền ra lực. Chúng ta không nghĩ cách làm khó họ, đã là tận tình tận nghĩa rồi.”

Phương Khinh Trần cười lạnh: “Chúng ta không hỗ trợ, họ đi được sao? Tần Húc Phi lại chẳng phải kẻ ngốc. Những Tần binh ở Sở quốc này, mỗi người đều là mệnh căn của y. Không ngân không lương, chiến mã cung tên không đủ, y sẽ không để bộ hạ trở về chịu chết. Đồ đạc một ngày chưa kiểm đủ, họ một ngày sẽ không đi. Nếu như kéo dài thời gian, Tần quốc bên kia đại thế đã định, non sông đỗ nát, bốn quốc đứng vững gót chân, các ngươi nghĩ y còn nguyện ý một tấc non sông một tấc máu mà dẫn dắt quân đội đánh về, đánh tàn triệt để nhánh quân đội này, sau đó lại để những người may mắn sống sót ấy bị người nhà ung dung thu thập?”

Phương Khinh Trần thản nhiên nhìn mọi người: “Rời thôn này thì cũng không còn *** này. Họ lần này nếu dứt khoát không quay về, hơn mười vạn người sẽ tiếp tục ở lì Sở quốc chúng ta, ăn của chúng ta, uống của chúng ta. Y vẫn là Nghị Chính vương, vẫn là người đệ nhất trong triều, cao cao tại thượng, vung tay múa chân. Các ngươi đều phải hành lễ với y, nghe mệnh lệnh của y, tiếp tục chịu đựng y hơn hai mươi năm...”

Phương Khinh Trần khéo miệng hàm tiếu: “Đương nhiên, nếu các ngươi không ngại, ta tự nhiên cũng không để ý.”

Y nói một phen này, khiến tướng lĩnh kia đỏ mặt.

Trác Tử Vân hơi chần chừ, rốt cuộc cắn răng nói: “Phương hầu, chúng ta liệu có thể... có thể, ngoài mặt vờ phổi hợp, trợ giúp họ về nước, nhưng âm thầm tập kết quân đội, đem những tốp quân đội nhỏ điều động từ bốn phương tám hướng ấy, nhất nhất phân ra mà diệt. Mà bộ phận chủ lực Tân quân ở kinh thành này, nếu chúng ta có thể thừa dịp...”

Phương Khinh Trần chậm chạp uống một hớp rượu nhỏ, uể oải nói: “Nếu mọi người quả thật hận người Tân quốc đến mức không chịu thả một người sống quay về cố quốc, mà người người nguyện ý rửa nỗi nhục quốc gia hăng hái quên mình, ta khẳng định sẽ không ngăn trở. Tử Vân, việc tiêu diệt chủ lực Tân quân, cứ giao cho quân Trác gia các ngươi cũng được.”

Trác Tử Vân ngân ra, không dám trả lời.

Phương Khinh Trần cười mỉm nhìn mọi người: “Hay là, quân đội nhà nào nguyện ý đứng ra xung phong?”

Mẫn tọa lặng thinh, không ai chịu mở miệng đáp.

Tân quân chỉ cần vừa rút khỏi chính đàm Sở quốc, quan chức quyền lực triều đình sẽ gặp phải cục diện phân phối lại từ đầu, lúc này mọi người đều phải vì gia tộc của mình, thế lực của mình, tranh thủ vị trí tốt nhất, bảo lưu thực lực mạnh nhất, ai chịu đi một mình liều mạng với Tân Húc Phi?

Nếu như muôn quân lực các chư hầu tổ chức cùng một chỗ, đồng lòng đánh Tân quân, chỉ có do Phương Khinh Trần ra mặt thống quân mới có thể tổ hợp lực lượng các phương diện. Nhưng Phương Khinh Trần đã không chịu ra mặt, ai còn có uy vọng bốn sự này. Đường này tự nhiên không thông.

Nếu như đi “đơn đả độc đấu”, cho dù nhà chư hầu nào có thể tự lực đánh thắng Tân Húc Phi, mà còn cuối cùng chiến công hiển hách, quân lực không tổn hại. Nhưng ác trưng liên trường như vậy đánh xuống, ít nhất cũng phải hơn nửa

năm. Người đánh hơn nửa năm vừa về kinh, tất cả vị trí hấp dẫn đều đã có người, chỉ có bản thân người, tôi công đeo cái hư danh anh hùng quốc gia ăn không ngồi chờ...

Tuy nói đánh bại Tân Húc Phi, dẹp sạch Tân quân, quả thật là giấc mộng trong lòng mỗi một tướng quân Sở quốc, nhưng nếu phải trả cái giá quá lớn, mọi người tự nhiên cũng phải đắn đo với lui.

Mọi người đang ngồi lóng túng ngán người, Triệu Vong Trần từ bên ngoài rảo bước đến.

Gã là đệ tử của Phương Khinh Trần, trong phủ của Phương Khinh Trần, gã phải chịu trách nhiệm thủ vệ bảo hộ hầu hạ. Cho nên mọi người đến gặp Phương Khinh Trần, công tác của gã chính là đứng hầu thủ vệ bên ngoài, chỉ huy hạ nhân tiếp đãi, thoát nhìn chính là một quản gia.

Nhưng nếu vắng mặt Phương Khinh Trần, với thân phận, địa vị, quyền thế của gã hiện giờ, đủ để sánh vai cùng bất cứ nhân vật quan trọng nào trong triều, bất kể họp hành gì, thương lượng đại sự cơ mật gì, đều không thể thiếu một chỗ của gã.

Đặc biệt, hai năm nay Phương Khinh Trần vẫn lui trong phủ, không chịu công khai ra mặt quản chuyện. Gã liền nghiêm nhiên thành người phát ngôn của Phương Khinh Trần, đi đến đâu, ai không nể mẩy phần. Được cái thiếu niê này cực biết chừng mực tiến thoái, tuổi trẻ đắc chí lại không thấy mảy may kiêu ngạo. Đối với người khác luôn cười trước nói sau, thái độ khiêm tốn.

Lúc này gã rảo bước đến bên cạnh Phương Khinh Trần, thấp giọng nói: “Thám tử chúng ta phái ngoài phủ Nghị Chính vương truyền tin tức, Tân Húc Phi đã ra khỏi vương phủ, đang đi về hướng hầu phủ bên này, tám chín phần mười là muốn đến gặp sư phụ.”

Fương Khinh Trần chẳng hề nhướng mày, phất tay: “Được rồi được rồi, mọi người tan hết đi, Tân Húc Phi sắp đến, đoán là muốn đến đàm phán với ta đây,

các người dù sao cũng không muốn y vừa đến thì phát hiện chúng ta nơi này
nguyên một đống người đang thương lượng tính kế y như thế nào chứ.”

Mọi người đều biết nặng nhẹ, không một ai dám ở lâu, lập tức đứng dậy cáo
lui, để tránh chạm mặt Tân Húc Phi, toàn rời đi từ cửa sau.

Triệu Vong Trần nhẹ nhàng đưa tay ra hiệu, bọn hạ nhân nhanh chóng tiến lên,
nhanh nhẹn dọn sạch bàn ghế rượu thịt của các vị khách, đèn đuốc khắp viện
cũng triệt một nửa, lại đốt rất nhiều đàn hương, đi lại bốn phía, tan bớt mùi rượu
mùi người quá nhiều kia, nhất thiết phải để Tân Húc Phi không nhìn ra nơi này
lúc trước có một cuộc gặp.

Phương Khinh Trần mỉm cười nhìn Triệu Vong Trần.

Đồ đệ này của y, trải qua mấy năm nay luyện, càng thận trọng cực kỳ,
với những tiểu tiết này, cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua. Bất quá, với an bài của
Triệu Vong Trần, y cũng không tỏ đúng sai, không nêu ý kiến, tự mang ba phần
men say, tự rót tự uống, bình yên chờ địch nhân và tri kỷ của y đến trước cửa sau
của hầu phủ, chúng khách nhân trước sau rời đi. Lăng Phương và Trác Tử Vân
hai người đã hữu ý vô ý kết bạn rồi lại phía sau.

“Tử Vân, ngươi có cảm thấy không, Phương hầu kỳ thật rất săn lòng ủng hộ
Tân Húc Phi về kinh? Cho dù không có những đạo lý đó, ta cảm thấy y vẫn rất
muốn giúp Tân Húc Phi.”

Trác Tử Vân sững sờ một chút, rồi lại rất nhanh chóng thở dài: “Chắc là anh
hùng tiếc anh hùng. Ta đề nghị động thủ với Tân quân, là bởi vì chức trách thân
là võ tướng Sở quốc, nhưng trong lòng ta, kỳ thật cũng bội phục y. Đổi lại ngươi
ta, tuy rằng vẫn coi Tân Húc Phi là địch nhân, ngày ngày nghĩ đối phó y thế nào,
nhưng biết y dứt khoát muốn bảo vệ quê hương của mình, trên tình cảm mà nói, cũng
sẽ muốn giúp y.”

Lăng Phương thở dài gật đầu.

“Ta cảm thấy muôn trợ giúp y, không chỉ bởi y là một tướng quân tài ba, quan trọng hơn là mấy năm nay y ở Sở quốc chúng ta chủ chính, quả thật chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Sở quốc.”

Lăng Phương gật đầu không nói gì. Tuy nói có địch ý với Tân Húc Phi, nhưng bất cứ người Sở nào cũng không thể nhìn lương tâm chỉ trích Tân Húc Phi mấy năm qua chủ chính có sai lầm gì.

Y thực sự toàn tâm toàn ý, đang vì sự yên ổn của quốc gia, phúc lợi của bách tính mà nỗ lực, cuộc sống bình thường của chính mình, cũng cố hết sức không xa hoa, không dùng nhiều một xu của quốc gia, đối đãi thần tử trong triều, cũng tận lực công bình, chưa từng cố ý chèn ép người Sở quốc, bởi vì y là người Tân, thường sẽ bị văn nhân dân gian dùng văn tự thơ ca châm chọc cười nhạo, trong triều cũng sẽ có thần tử Sở quốc gan lớn, cố ý nhăm vào y, kích thích y, nhưng phần lớn thời điểm, đều là nhịn được thì nhịn, chưa từng lấy tư oán mà lỡ công sự, càng cơ hồ chưa từng có hành vi thủ đoạn cố ý trả thù gì.

Mấy năm nay, Sở quốc an bình, từ từ phồn vinh, là có công lao rất lớn của Tân Húc Phi.

“Chỉ tiếc... Y là người Tân quốc.”

Lúc sóng vai ra khỏi hầu phủ, Lăng Phương rốt cuộc thở dài một tiếng: “Biết đâu như vậy là tốt nhất. Y ở lại Sở quốc, chúng ta sớm muộn cũng phải đối phó. Anh hùng như vậy, trên chiến trường chiến bại là vinh quang, nhưng mà chờ y vì quốc gia này, mệt mỏi kiệt lực, lại dùng âm mưu quỷ kế ám toán y... luôn khiến người ta không thoải mái lắm.”

Trác Tử Vân gật đầu, quay đầu lại nhìn hầu phủ rộng lớn, nhẹ nhàng vỗ vai Lăng Phương: “Đúng vậy, tính toán của Phương hầu, đại khái chính là để y nợ chúng ta một món nhân tình lớn. Y thất bại, Tân quốc cho dù không vong, cũng sẽ biến thành nhược quốc, không thể uy hiếp chúng ta nữa, nếu y thành công, ít nhất cũng phải mất khoảng thời gian mười năm, mới có thể làm cho Tân quốc

khôi phục nguyên khí, cũng không có khí lực chấm mứt Sở quốc chúng ta nữa, Tân Sở chưa biết chừng còn có thể trở thành liên bang, như vậy hai bên ngược lại còn có thể làm bằng hữu.”

Lăng Phương lắc đầu, cười khổ. Ôi... Mấy cái chuyện vòng vèo này... Thật là quá phức tạp... Không thích hợp với vũ phu chỉ biết đánh trận như hắn.

Hai người nhìn nhau cười, cũng không nhiều lời nữa, sóng vai tự rời đi dưới ánh trăng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 171 : Cò Kè Mặc Cả

Khi Tân Húc Phi vào hoa viên, Phương Khinh Trần vẫn đang nghênh ngang ngồi đó, chẳng hề động đậy.

Bất quá Tân Húc Phi cũng đã sớm không trông chờ Phương đại hầu gia lẽ phép bao nhiêu với vị khách mình đây. Y thoái mái đi về trước, tùy tiện nhìn quanh quất, lại xác định vị chủ nhân không hợp cách trước mắt này, quả thật là cả một chỗ ngồi cũng chẳng bố trí cho mình, hơn nữa nhìn biểu tình đó, đúng là không hề có một xíu xiú ý tứ mời ngồi.

Tân Húc Phi cũng không để ý, đi thẳng qua, bên đường vừa vặn đi ngang qua một tảng đá to đùng nằm đó cho tăng thêm thú tao nhã. Y tùy ý đá một cái, tảng đá bay thẳng lên, không nghiêng lệch rơi thẳng trước bàn Phương Khinh Trần.

Tảng đá nặng như vậy rơi xuống, tuy rằng không bay lên bao nhiêu tro bụi, cũng vẫn có tiếng vang. Phương Khinh Trần vốn nâng chén chực uống rốt cuộc hơi nhíu mày, buông chén rượu xuống.

Lúc này Tân Húc Phi đã đi đến trước án, lấy tảng đá kia làm ghế, khá thảnh thoι ngồi xuống, khoan thai nhìn dưới trăng sáng đèn hoa, vị nam tử tuấn mỹ trước mắt này lại nhàn nhã khoác hờ một kiện bạch bào, hương rượu khắp người, thoảng có men say.

Phương Khinh Trần lười biếng nhìn y, chờ y mở miệng. Tân Húc Phi cũng cười, đưa tay cầm chén của Phương Khinh Trần, uống một ngụm cạn nửa chén rượu còn dư, lại không chút khách khí tự mình xách bầu rót rượu cho mình.

Phương Khinh Trần vừa tức giận vừa buồn cười. Đây cũng không phải là lần

đầu tiên Tân Húc Phi chưa hỏi tiếng nào đã đoạt chén với rượu của y, vị Vương gia này đối đãi những người Sở khác đều cực khách khí, chỉ mỗi với y là hoàn toàn không nói lẽ phép.

Tân Húc Phi đương nhiên không để bụng vẻ chỉ trích nhàn nhạt trong mắt Phương Khinh Trần. Chẳng lẽ còn có thể chờ người rót rượu cho ta. Hai chúng ta rõ cuộc ai không nói lẽ phép hơn, sợ vẫn thật sự phải chờ bàn bạc.

Y uống liền ba chén, mới cười buông chén: “Ta hôm nay đến đây, vừa là đến chào từ biệt, cũng là đến cầu người.”

Nói là cầu người, ngữ khí vẻ mặt kia lại cực kỳ tự nhiên, cực kỳ phóng khoáng. Phương Khinh Trần nhìn thấy khẽ hử một tiếng: “Không cần khách khí, các người muốn đi, chúng ta tất nhiên là không thể vui hơn. Việc nên giúp, nhất định sẽ giúp.”

Tân Húc Phi mỉm cười: “Ta nghĩ Phương hầu đã hiểu sai rồi. Ta muốn nhờ, không phải yêu cầu Sở quốc cung cấp lương thảo quân nhu tiếp tế cho chúng ta. Những thứ này, dù ta không cầu, ta tin Sở quốc cũng sẽ tận lực chuẩn bị cho. Thế lực của người Tân toàn bộ rời khỏi Sở quốc, đây là việc Sở quốc trên dưới tha thiết ước mơ, vì thế bỏ ra một chút tài lực vật lực, thiết nghĩ các người sẽ tuyệt đối không keo kiệt.”

Phương Khinh Trần híp mắt: “Vương gia ngày càng *** minh lợi hại. Theo ý của người, đúng là tính toán chiêm hết tiện nghi của chúng ta, lại không cần nói một tiếng cảm ơn.”

Tân Húc Phi cười khổ: “Phương hầu... Bằng lương tâm mà nói, hai năm qua, ta chủ chính có tính là tận tâm? Thuộc hạ ta, hơn mười vạn tráng đinh, giúp đồn điền, săn thú, thủ thành, diệt phỉ, thậm chí trợ giúp dân phu thôn quê, huấn luyện tổ chức dân đoàn. Có tính là tận lực? Những tâm huyết *** lực này, toàn dùng tại Sở quốc rồi. Từng chút phồn vinh trước mắt Sở quốc hiện ra này, trong đó chung quy nên có đôi chút công lao của người Tân chúng ta chứ. Hiện tại chúng

ta từ bỏ hết thảy, trở về Tần quốc, Sở quốc chỉ cần cung cấp chút hỗ trợ tương ứng, là có thể không tổn một binh một tốt một lần nữa năm giữ toàn bộ quyền lực, vụ buôn bán như vậy, thật sự có thể xem như Sở quốc các ngươi bị thiệt sao?”

Phương Khinh Trần cười khe khẽ: “Nếu ngươi không muốn, có thể không đi mà. Ta cũng không hề thúc bức ngươi.”

Tần Húc Phi thản nhiên nói: “Phương hầu không cần kích ta. Cố quốc gặp nạn, cứu ta nhất định phải đi cứu. Chỉ là, nếu quân đội của ta không được ủng hộ đầy đủ, cho dù có tâm hơn, ta cũng chẳng dám dẫn họ đi chịu chết phí hoài.”

Phương Khinh Trần cũng bình tĩnh đáp lễ: “Ngươi cũng không cần uy hiếp ta. Ta cũng biết lúc này kéo chân ngươi không có lợi, chỉ cần là chuyện đủ khả năng, Sở quốc trên dưới nhất định sẽ toàn lực cung ứng. Nhưng ngươi cũng đừng trông chờ thừa cơ hội này, bóc lột quá đáng quá. Bản thân chúng ta cũng có quân đội phải nuôi, không thể dốc hết phủ khổ, cung lương cung tiền cho các ngươi.”

Tần Húc Phi cười sang sảng một tiếng: “Ta tin được Phương Khinh Trần ngươi, ngươi cũng nên tin được ta. Ta không phải người không biết tiến thoái đúng mực, Phương hầu nếu có thể chân thành đổi đổi, ta tự nhiên sẽ không yêu cầu nhiều hơn.”

Y biết Phương Khinh Trần là người không thể lừa, có thể được Phương Khinh Trần đồng ý sáng khoái, phương diện hậu cần chi viện không làm khó thêm, tận lực tương trợ đã là đủ, nếu như yêu cầu đồ đạc quá nhiều, sợ sẽ chỉ có thể hoàn toàn ngược lại.

Phương Khinh Trần thấy y có thể một vừa hai phải, tự nhiên trong lòng cũng coi như cao hứng, cười cười hỏi: “Nếu là như thế, Vương gia nói muốn nhờ, lại là chuyện gì?”

Tần Húc Phi bỗng nhiên nghiêm mặt, đứng dậy lui ra sau mấy bước, cực

trịnh trọng hành một lễ với Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần hơi nhíu mày, tuy rằng không vội vàng đứng lên trả lễ, bàn tay lại nhẹ nhàng vỗ hú hú phía dưới, cả người lẩn ghế dời qua một thước, tránh sang bên.

Trời biết đại sự phiền toái ra sao, mới khiến người như Tân Húc Phi trịnh trọng nhở vả như thế. Phương Khinh Trần mới chẳng chịu không dừng bị người kéo xuống nước.

Tân Húc Phi cười cười: “Phương hầu không cần như thế. Việc ta cầu, với ta là vướng bận trong lòng, với Phương hầu lại là việc vặt vãnh không đáng kể.”

Phương Khinh Trần nhướng mày, chờ y nói tiếp.

“Ta lần này hiệu triệu toàn quân về Tân, nhưng trong quân có rất nhiều người đã căm rẽ ở Sở quốc, không muốn cùng ta về nước. Nhưng hiện tại họ ở Sở quốc áo cơm không lo, địa vị không ngại, chẳng qua là bởi người Tân chúng ta nắm giữ đủ quyền thế và lực lượng. Một khi đại quân rời Sở, người Tân hoàn toàn rời khỏi triều đình Sở quốc, chỉ sợ khó tránh khỏi có người muốn lật lại món nợ hai nước giao chiến năm đó.”

Tân Húc Phi hơi thở dài: “Đến lúc đó, những cựu bộ lẻ loi không nước để về, không quân để dựa, không người có thể giúp làm chủ này, khó tránh khỏi phải thành đối tượng cho người Sở phát tiết phẫn nộ thù hận. Ta chỉ cầu Phương hầu ngày khác, có thể trông nom họ nhiều hơn một chút, đừng để họ bị khổ nạn giày vò nữa.”

Y nói phen này cực kỳ thành khẩn, ánh mắt cũng mang theo nhiệt thiết và khẩn cầu. Phương Khinh Trần nghe vậy trái lại bật cười: “Điều này lạ thật, nếu ngươi vung tay hô hào, dẫn mọi người về nước, những người không chịu đi theo ngươi đó, chẳng khác nào hạng người phản chủ bỏ quốc. Người như thế, giết lập uy còn sợ không kịp, ngươi còn phải khom lưng cầu người vì họ?”

Tần Húc Phi lắc đầu: “Họ đều là những dũng sĩ từng vì quốc gia mà đổ mồ hôi xương máu, dù hiện giờ không chịu về Tần, cũng là Tần quốc phụ họ quá sâu, ta phụ họ quá sâu. Họ muốn yên ổn, muốn quý trọng cuộc sống trước mắt, là quyền lực của họ, ta làm sao có thể cưỡng ép bức nhục. Ta chỉ lo lắng không còn ta, họ người đơn thế bạc, không còn chỗ dựa. Cho nên mới muốn cầu Phương hầu một câu hứa hẹn, để được an tâm.”

Phương Khinh Trần lòng thăm than thở. Tên này có thể xem như một anh hùng, xem như một người tốt, nhưng coi sự mềm lòng này? May mắn nay lẩn lộn trong vũng bùn chính trị, cư nhiên vẫn chưa làm bẩn trái tim kia. Tên không hợp thời thế này, về nước đánh giặc còn thô thiển, giờ âm mưu thủ đoạn, lại làm sao đấu thắng được cả đống ca ca đệ đệ, chất tử lớn nhỏ đó! Ôi, quên đi... Hy vọng có tiểu tử Liễu Hăng kia chú ý giúp y, có thể có chút tác dụng đi vậy.

“Phương hầu nếu có thể tận lực bảo toàn họ, ta cả đời này đều sẽ nhận tình của ngươi. Ta ở Tần quốc nếu may mắn thành sự, sinh thời tuyệt không xâm lấn một tấc đất Sở quốc. Chỉ cần trong tay ta còn một ngày quyền bính, Tần quốc sẽ là minh hữu của Sở quốc.”

Cho dù là hứa hẹn khẩn cầu, ngữ khí của Tần Húc Phi cũng là bình thản.

Minh ước, trước nay chỉ là vì để một ngày nào đó xé bỏ mà tồn tại. Hôm nay khi cần có thể nói dễ nghe hơn bất cứ điều gì, ngày mai khi không cần, trở mặt vô tình cũng sẽ không có bất cứ ai kỳ quái. Từng có vô số người, thay mặt hai quốc gia hứa hẹn chuyện trọng như vậy. Nhưng ai cũng biết là lời hứa không đáng một xu. Song đây đã là Tần Húc Phi nói ra, Phương Khinh Trần liền biết, chỉ cần y còn sống, lời hứa này y nhất định sẽ giữ vững.

Cho nên cũng không chần chừ, cười sang sảng một tiếng: “Thành giao. Ta sẽ thiện đãi họ, bảo hộ họ, sau đó lau sáng mắt nhìn hành động của ngươi ở Tần quốc. Nếu ngươi thành công, họ chính là chứng minh tốt nhất để biểu đạt chúng ta Tần Sở bang giao, cũng bảo đảm họ một đời kê cao gối. Nếu ngươi không bại...”

Phương Khinh Trần thản nhiên cười nói: “Nếu như người bại, sự chết sống của những người này, ta tự nhiên cũng không có thời gian quản nữa.”

Tần Húc Phi ngẩn ra, lại cười khổ: “Phương hầu...”

Phương Khinh Trần nhàn nhạt ngắt lời y: “Ta không phải người tốt, càng không phải người lương thiện, ta sẽ không làm chuyện không có lợi. Cho nên, nếu người chết, bại trận, hết thảy đều đừng nhắc lại. Muốn họ sống tốt, thì người phải đánh thắng cục này cho ta.”

Tần Húc Phi ngây ra giây lát, mới thở dài: “Đây xem là khích lệ hay cỗ vũ?”

Phương Khinh Trần thong thả nói: “Đây chỉ là điều kiện đàm phán đơn giản nhất, trực tiếp nhất.”

Tần Húc Phi trầm mặc một hồi, trong mắt chậm rãi lóe sáng: “Được, ta nhất định sẽ thắng.”

Phương Khinh Trần mỉm cười ngưng mắt nhìn y, ánh mắt lại cũng lóe sáng lấp lóe thường: “Ta vẫn sẽ dõi theo ngươi.”

Tần Húc Phi nở một nụ cười, một lần nữa đi đến trước án, rót một chén rượu nữa, lại hai tay đưa tới trước mặt Phương Khinh Trần: “Ta trong mười ngày sẽ rời đi, về sau sợ là không còn cơ hội nào gặp riêng người nữa, tối nay xem như chào từ biệt. Người ta cũng coi như đối địch một trường, tương giao một trường, sau một lần từ biệt, chỉ sợ sẽ không hẹn. Hôm nay cứ lấy một chén rượu nhạt này, khắc ghi đoạn tình cảm vừa địch vừa hữu này của hai ta đi vậy.”

Phương Khinh Trần không nhận chén, lại thoảng kinh ngạc: “Trong mười ngày sẽ lên đường? Người không thể trong mười ngày tập kết xong quân đội rải rác toàn quốc, ta cũng không có bốn sự trong mười ngày, gom góp đủ quân nhu tiếp viện cung cấp toàn quân các ngươi chiến đấu giai đoạn đầu.”

Tần Húc Phi lắc đầu: “Ta không dẫn toàn quân, cứ dẫn theo kinh thành cùng

vài tòa thành phụ cận, rồi cả *** binh đám Liễu Hăng mang về cho ta. Đây là *** nhuệ trong những thuộc hạ *** nhuệ của ta, số lượng hẵn được năm vạn người. Mà lương thảo quân nhu tương ứng, cứ trực tiếp trưng hết ở kinh thành và mấy thành phụ cận, sau đó dọc đường hành quân gấp, những châu huyện đi qua cũng sẽ dưới tình huống không tổn sinh kế của bách tính, trưng thu tiếp tế thêm. Đương nhiên, chuyện này cần ngươi và ta đồng thời đóng dấu, phát công văn, cũng phái khoái mã qua lại truyền báo, để quan viên địa phương sớm chuẩn bị. Quân đội còn lại sẽ do Liễu Hăng phụ trách triệu tập chỉnh biên, sau đó chờ khi các ngươi điều phổi đủ tiếp tế, lại xuất phát đi hội hợp với ta.”

Y an bài như vậy, tự nhiên cũng có đạo lý của y, cứu binh như cứu hỏa, Tần quốc bên kia đã bắt đầu đánh nhau, tình huống nháy mắt vạn biển, viện quân đến sớm một bước, có thể cứu thêm tính mạng rất nhiều người. Nếu y rẽ ra tiêu tốn hơn một tháng tập kết quân đội, điều động vật tư, trời biết Tần quốc bên kia đã mất bao nhiêu đất, bị thương bao nhiêu quân dân.

Dẫn dắt một bộ phận *** nhuệ, lấy tất cả vật tư hiện có, khoái mã lao nhanh, ngày đêm kiêm trình, tiến công chớp nhoáng, từ hậu phương đánh lén những quân đội dị quốc một lòng một dạ đang ở tiến công Tần quốc ấy, dùng tốc độ nhanh nhất, đánh những địch quân hoàn toàn không phòng bị nhánh kỳ binh họ đây trở tay không kịp, cơ hội thành công rất cao, hơn nữa thương vong hẵn cũng có thể giảm đến thấp nhất.

Chiến pháp tiến công chớp nhoáng lấy ít khắc nhiều thế này, vốn là một trong những chiến thuật Tần Húc Phi thích dùng nhất.

Mà Liễu Hăng thì là người đệ nhất dưới trướng Tần Húc Phi, uy tín trong quân sát sau Tần Húc Phi. Lời của y, chẳng khác nào lời Tần Húc Phi, toàn quân trên dưới không người hoài nghi. Bởi vậy, do Liễu Hăng chỉnh đốn triệu tập quân đội rải rác ở Sở quốc làm hậu viễn, là thích hợp nhất. Liễu Hăng tính tình lại tốt, cực có tài cán, mà còn từng chịu ân cứu mạng của Phương Khinh Trần, có chút giao tình với Phương Khinh Trần, để Liễu Hăng lưu lại, chậm rãi liên hệ người Sở quốc, đòi tiền đòi lương đòi tiếp tế vật tư, cũng thuận tiện hơn.

Phương Khinh Trần nghe đến, tuy rằng cảm thấy loại an bài này, quả thật rất hợp với tính tình quyết đoán kịp thời mạnh mẽ vang dội đó của Tân Húc Phi, lại vẫn bất giác lắc đầu: “Ngươi thật là lớn mật, cứ dẫu *** nhuệ rời đi như thế? Người không cân nhắc một chút, nếu như ta sinh tâm xấu xa, động thủ nuốt sạch quân đội Liễu Hăng nơi này thực lực chỉ còn một nửa, các ngươi đâu còn sức đánh trả.”

Tân Húc Phi bất giác cười, theo bản năng muốn đáp rằng ngươi sẽ không làm như vậy. Song vừa chuyển tâm niệm, nhìn Phương Khinh Trần vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu kia, lời đã đến bên miệng y lại nuốt mất.

Kỳ thật trong bản tâm, y có thể có an bài như vậy, không hề cỗ ky mà đem trọng tướng và một nửa thực lực đặt trong lòng bàn tay Phương Khinh Trần, không hề phòng bị đưa lưng cho Phương Khinh Trần, quả thật là trong tư tâm, bỗng dung cảm thấy Phương Khinh Trần sẽ không làm loại chuyện thất tín bội nghĩa, đả thương người sau lưng này.

Bất quá, lời thế này nếu y dám nói ra, chỉ sợ trái lại rước lấy Phương Khinh Trần châm biếm.

Người này, tính tình thật là cỗ quái. Dường như y trước nay đều không thích người khác phân loại y thành người tốt người đáng tin, ngược lại đặc biệt vui lòng lấy các loại phương thức biểu hiện sự “tà ác” của mình. Nếu như ngươi nói với y, y là một tiểu nhân gian trá, y trái lại sẽ rất vui vẻ. Nhưng nếu ngươi dám nói với y, ngươi là người tốt... Y tám chín phần mười sẽ cực kỳ không thống khoái, ghi hận ngươi rất lâu.

Cuối cùng, Tân Húc Phi chỉ thở dài.

“Phương hầu, thứ nhất, ta tin được ngươi. Thứ hai, ta biết ngươi cho dù không phải một người tốt, cũng là một thủ lĩnh yêu quý bách tính, không nỡ để quân sĩ uổng mạng. Năm đó ngươi cùng ta nghị hòa, không phải là không nhẫn tâm chiến họa liên miên sao? Hiện tại mặc dù trong tay Liễu Hăng chỉ nắm giữ

một nửa thực lực quân ta, nhưng bằng tài năng của y và chiến lực Tần quân ta, ta cũng có lòng tin, cho dù là Phương hầu ngươi tự mình ra tay, nếu muốn diệt hết họ, quân binh Sở quốc tử thương sợ cũng không ít hơn vạn người.”

Y cười nhìn Phương Khinh Trần: “Ngươi sẽ thà rằng cùng ta kết thân thù vĩnh viễn không hóa giải, Tần Sở biên hận vĩnh viễn không ngừng, cũng muốn để Sở quốc lại chết một vạn tráng đinh nữa, để hủy diệt nhánh quân đội Liễu Hăng sắp sửa về Tần giao chiến với bốn quốc khác này sao?”

Phương Khinh Trần nhìn y một lúc, mới cười: “Được rồi, ta quả thật sẽ không làm như vậy. Chẳng qua, ngươi chỉ lấy năm vạn quân đội đã dám tùy tiện đột kích đại quân địch quốc, lấy ít đánh đông, lấy một đánh bốn, phải chăng quá mạo hiểm?”

“Đánh trận không phải chỉ trông vào nhiều người là được, quân đội bốn quốc tuy đông, nhưng hiệu lệnh không đồng nhất, lại lục đục lẫn nhau, vị tất không thể nhất nhất đánh bại. Huống chi, ta tin A Hăng, y nhất định có thể kịp thời lĩnh binh đến tiếp ứng ta.”

Tần Húc Phi nhướng mày cười nói: “Trừ Phương Khinh Trần ngươi ra, trong thiên hạ, trên chiến trường, ta lại còn phải sợ người nào.”

Lời này nói hơi cuồng vọng, song thái độ bẽ nghẽ mày kiếm bay lên, mắt sao sáng rực như vậy, lại thật sự khiến người ta nhìn không cách nào chán ghét, đến cả sự kiêu cuồng này cũng khiến người bỗng có chút tán thưởng.

Phương Khinh Trần cố định nhìn y, rất lâu, bỗng nhiên cười nói: “Thiên hạ anh hùng vô số, Tần Húc Phi, ngươi cũng không thể quá kiêu ngạo. Ngươi có biết Yên Vệ Trần Ngô, trong bốn quốc, ít nhất có ba người, có thể làm địch thủ của ngươi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 172 : Lời Không Thích Đáng

Phương Khinh Trần muốn Tân Húc Phi không thể quá kiêu cuồng, ánh mắt Tân Húc Phi chợt động, ý như không tin, lại tuyệt không dám coi thường lời Phương Khinh Trần nói, chỉ trầm giọng hỏi: “Ba người nào?”

“Yên quốc Dung Khiêm, vừa là danh tướng, cũng là danh tướng. Hơn mươi năm trước, y đã vừa nuôi nấng vị vua mồ côi, vừa bình định phản nghịch tứ phương, vừa chỉnh đốn triều cục, vừa chống lại dị quốc xâm lấn, cả đời chưa bại một lần, người này có thể làm địch của ngươi.”

Tân Húc Phi vui vẻ gật đầu: “Người này là hào kiệt đương thời, ta cũng sớm biết kỳ danh. Luận lý chính, ta kém xa y, luận quân lược, ta cũng vị tất nhất định thắng y, chẳng qua, vô luận Yên vương hiện nay hậu đãi quan tâm y như thế nào, cũng tuyệt không dám phái y lĩnh quân...” Y hơi cười khẩy một tiếng: “Để vương tâm thuật, nên là như thế.”

Phương Khinh Trần cười gật đầu, rất tốt, mấy năm nay lịch luyện, cuối cùng đã có chút lý giải với đế vương tâm thuật, không tồi, có tiến bộ.

“Ngô quốc Tiêu thị hậu tộc, kỳ tài dị năng cực đông, mà hoàng hậu Tiêu Thanh Thương, càng là nữ trung hào kiệt, tài lược vô song, uy danh tuy không truyền trên đời, bản lĩnh lại không thua bất cứ anh hùng đương thời nào, người này nếu như lĩnh quân...”

Tân Húc Phi nhíu mày hỏi: “Ngô quốc Tiêu thị hậu tộc có kỳ năng, thiên hạ đều biết, nhưng hoàng hậu Tiêu Thanh Thương này, vây ở hậu cung, chưa từng tham gia chính sự, cũng chưa bao giờ có cử động kinh thế, làm sao...”

Phương Khinh Trần cười khẩy: “Cử động kinh thế? Cử động kinh thế của nàng ta nhiều lắm, chỉ là những công lao đó phần nhiều nhường cho người khác, đầu gió luôn do người khác ra. Người người đều nói Ngô vương là nhân trung long phượng, lên từ thảo莽, chỉ mất mười năm đã có thể lập quốc, xây dựng đại nghiệp kinh thế, người đời kính phục. Nhưng đâu biết nếu như không có Tiêu Thanh Thương, thi cốt Ngô vương sợ đã sớm hóa thành tro.”

Y đưa mắt, nhìn vẻ mặt Tân Húc Phi rất đỗi do dự, bất giác cười nói: “Việc này cực kỳ ẩn mật, ta cũng là tình cờ tra biết chân tình. Tin hay không, tự nhiên ở ngươi.”

Tân Húc Phi cười gật đầu: “Ngươi đã có thể quả quyết như thế, ta tự nhiên tin. Chỉ là Tiêu Thanh Thương kia dù mạnh hơn nữa thì thế nào. Thiết nghĩ... Ngô vương cũng đồng dạng tuyệt đối không dám để nàng ta lĩnh binh xuất chinh đâu?”

Y nhịn không được hừ một tiếng: “Quyền thế ảnh hưởng của Tiêu gia đã đủ lớn. Ngô vương chỉ cần đầu óc còn tinh táo, sẽ không cho người Tiêu gia càng nhiều cơ hội xuất đầu lộ mặt lập công lao nữa. Cho nên, chỉ cần ta không đánh tới kinh thành Ngô quốc, không tồn lợi ích của tộc Tiêu thị, hắn sẽ rất khó đối trận với vị nữ trung hào kiệt kia.”

Phương Khinh Trần cũng gật đầu, xác nhận phán đoán của y: “Người thứ ba này, chính là Vệ quốc...” Y thoảng chầm chừ, ngẫm lại tên khốn Triệu Thần lấy làm gian thần là mục tiêu của nhân sinh kia, đoán những việc tốt đẹp như mở mang bờ cõi là tuyệt không thể dính dáng đến gian thần, làm gian thần, không ở hậu phương kéo chân nói xấu các tướng quân tiền phượng đánh giặc đã là thất trách, còn trông mong y ra trận đánh giặc sao?

Vừa nghĩ như vậy, Phương Khinh Trần bất giác buồn cười, mình là thế nào đây. Lại không dung đem chi tiết của bạn học nhà mình vạch hết ra cho Tân Húc Phi biết: “Vệ quốc người nọ tuy tài cao tuyệt luân, tâm chí lại không ở bình qua, không ở gia quốc, hắn không có uy hiếp với ngươi.” Tân Húc Phi trái lại cực

hiếu kỳ, muốn biết kỳ tài Vệ quốc kia là ai. Nhưng thấy Phương Khinh Trần không chịu nói rõ như vậy, liền biết y không muốn nhiều lời, cũng chẳng truy hỏi nữa.

Cuối cùng, Phương Khinh Trần cười nói: “Trong bốn quốc, Vệ quốc quân lực yếu nhất, có thể nhanh chóng tập trung toàn lực diệt gọn một trận. Quân đội Trần quốc và Ngô quốc đều là quân bách chiến, chiến lực rất mạnh, nhưng hai quốc mưu cầu cũng lớn, kiêu ngạo tự phụ, nóng lòng cầu thành, cái tâm cầu lợi rất nóng, nếu có thể có cơ hội khơi mào ly gián, để quân đội hai quốc tự sinh hiềm khích, tranh chấp lẫn nhau, lại thừa loạn kiếm lợi, cơ hội thủ thắng hẳn cũng không nhỏ. Các tướng quân Yên quốc đều là Dung Khiêm dạy dỗ, tự nhiên không phải kẻ yếu, nhưng quân đội Yên quốc lại vị tất mạnh như trong tưởng tượng của người đời. Dung Khiêm quá lợi hại, lúc y cầm quyền, sớm đã bình định tất cả chiến sự, đánh bại toàn bộ địch nhân. Tính kỹ thì Yên quốc đã bảy tám năm không có chiến sự chính quy. Thời gian bảy tám năm, đủ để binh lính quân đội thay phiên một hai đợt. Cho dù Yên quân huấn luyện tốt hơn, quân đội chưa từng lên chiến trường giết địch, chưa chính thức trải qua khảo nghiệm mưa máu, vĩnh viễn đều có nhược điểm trí mạng, chỉ xem ngươi nắm giữ như thế nào.”

Tần Húc Phi mắt hiện dị sắc nhìn Phương Khinh Trần: “Ngươi đang nhắc nhở ta, hay là đang trợ giúp ta đây?”

Phương Khinh Trần nhún vai: “Vì Sở quốc tương lai có thể có một liên bang cường lực, ta không ngại đem chút tiểu kiến giải của ta chia sẻ với ngươi.” Y mỉm cười đưa tay, nhận cái chén trong tay Tần Húc Phi kia.

Song phương đối thoại lâu như vậy, tay Tần Húc Phi vẫn nâng chén chờ đợi giữa hư không kia chưa hề lấy về.

Đêm đã khuya như thế, một chén rượu này đã bị gió đêm thổi rất lâu, lại vẫn có hơi nóng đốt người.

Chén rượu nho nhỏ nhẹ nhàng quay một vòng giữa mẩy ngón tay Phương Khinh Trần, trên thân chén, hơi ấm của ngón tay Tân Húc Phi lặng lẽ dung vào giữa ngón và bàn tay Phương Khinh Trần, trong chén, rượu vẫn dùng nội lực của Tân Húc Phi làm ấm kia tỏa ra hương khí nhàn nhạt, lặng yên theo gió đêm, phiêu tán tú phương.

Phương Khinh Trần nhìn Tân Húc Phi, mỉm cười, nâng chén, chạm môi, uống cạn.

Tân Húc Phi lắng lặng nhìn mỗi một động tác, mỗi một chút biểu tình của Phương Khinh Trần, trong lòng chợt sinh ra cảm giác cực kỳ dị.

Vừa địch vừa hữu ngần ấy năm, hai người họ dường như đã sớm là người hiểu rõ đối phương nhất, thế nhưng, lại chưa bao giờ chịu đến gần đối phương. Những năm qua, đây đúng là lần đầu tiên, y kính rượu cho người kia, mà người kia, nhận rượu y đưa.

Ngón tay còn tồn lại hơi ấm, rõ ràng là nội lực của bản thân y làm ấm rượu lạnh, thế nhưng loại ấm áp ấy, lại làm cho chính ngón tay và tim y, cũng đều lặng lẽ ấm lên.

Nhin chân mày đôi mắt, cánh môi nụ cười của người nọ dưới ánh trăng, chợt mềm lòng lại động lòng, Tân Húc Phi rốt cuộc nói ra một câu vốn không nên nói, cũng không định nói.

“Phương Khinh Trần, ngươi... ngươi về sau... nên cẩn thận Triệu Vong Trần một chút!”

Phương Khinh Trần đột nhiên ngược mắt, trong mắt nhuệ khí lạnh lẽo, ngữ khí lạnh băng túc sát: “Vương gia đang nói gì?”

Tân Húc Phi cười khổ, người này vừa bị chạm đến nghịch lân là luôn không chút che giấu không hề cố kỵ biểu đạt phẫn nộ và sát ý của y sao. Nhưng bản thân Tân Húc Phi cũng không phải có thể bị ai dễ dàng trấn.

Chuyện xưa năm đó, vốn là ẩn mật lớn nhất của Phương Khinh Trần, bản thân Tân Húc Phi nguyên cũng không muốn nói ra, chỉ là đã nhất thời xúc động, nói lời không nên nói này, y lại không hề làm cái việc hối tiếc vô dụng kia, cũng không định lấp liếm, chỉ thản nhiên nói: “Phương Khinh Trần là nhân vật truyền kỳ nhất thiên hạ, bình sinh lại chỉ nhận một đồ đệ, một thiếu niên con con lưu lạc, vượt long môn, trở thành nhân vật có tư cách xuất túng nhập túng năm khác, thế nhân chỉ nói tiểu tử này mệnh tốt cơ duyên tốt, đáng tiếc, ta lại chưa bao giờ tin trùng hợp, cơ duyên gì đó...”

Y nhìn thẳng đôi mắt tối đen ẩn ẩn có bão táp cuồn cuộn kia của Phương Khinh Trần, mỉm cười, ngữ khí thong dong nói: “Ngươi nhận gã làm đồ đệ, nguyên nhân duy nhất, chỉ bởi vì gã có một ca ca, tên là Triệu Vĩnh Liệt.”

Phương Khinh Trần lạnh lùng nhìn y: “Triệu Vĩnh Liệt cha mẹ đều mất, không còn thân nhân, người thiên hạ đều biết. Nếu không phải như thế, từ sau khi ta quay về, thân quyến của y đã sớm được người có tâm tìm ra, đưa đến trước mặt ta.”

Tân Húc Phi khẽ lắc đầu: “Mẹ ruột Triệu Vĩnh Liệt tính tình cường hẵn đanh đá, cha y từng lén mua ngoại trạch, bị bà ta biết được, chẳng những đánh tới cửa, đốt nhà hủy cửa, kéo ngoại thất kia lên đường làm nhục, mà còn cầm dao tìm kéo, thế phải liều sống chết. Cha y rất sợ, bèn đem ngoại thất đã có bầu gả cho một nông phu thô bỉ xa tít ở quê, để cầu êm chuyện.”

Y tạm thời hơi dời ánh mắt, không giao phong với Phương Khinh Trần, ngữ khí lại trấn tĩnh bình thản: “Sau đó, Triệu Nhị Cẩu ra đời, người cha rõ ràng biết gã là thân sinh cốt nhục, lại bởi vì sợ bà vợ hung h霭 trong nhà, không dám nhận nhau không chịu chiếu cố. Ngược lại là Triệu Vĩnh Liệt, ngẫu nhiên biết được chân tình, niệm nghĩa huynh đệ, sau lưng cha mẹ, trộm dò hỏi, mấy năm như một ngày, âm thầm dạy đệ đệ đọc sách biết chữ, cùng một số võ nghệ thô thiển cường thân kiện thể. Sau đó Tân Sở tranh chấp, y thân tại quân tịch, cáo biệt thân nhân đi xa, vốn còn từng ước hẹn với ấu đệ, năm khác lập công trở về, phải nghĩ biện pháp đón đệ đệ vào kinh, mưu một xuất thân kém kém, giúp gã trở về

gia phả tông môn, ai ngờ...”

Tần Húc Phi thở dài nói: “Ai ngờ ngày y trở về kinh thành, cũng chính là lúc chết. Huynh đệ cựu ước, từ đó hóa thành mây khói tiêu tan. Cố tình khi y tòng quân không cách nào phân thân, cha mẹ y mắc ôn dịch cấp chứng, trong vòng ba ngày nỗi nhau mà chết. Vì thế người đời đều chỉ nói Triệu gia không còn huyết mạch chí thân nữa...”

Tần Húc Phi bình tĩnh mà ngưng mắt nhìn Phương Khinh Trần: “Những ân tình này, ta chỉ là một ngoại nhân, ngẫu nhiên động tâm, cũng có thể điều tra ra, huống chi là ngươi. Người gặp gỡ gã, không phải trùng hợp, là ngươi cố ý đi tìm. Người nhận gã nhập môn, không phải bởi vì nhìn gã thuận mắt, cũng không phải bởi vì gã biểu hiện tốt cỡ nào, chẳng qua là bởi vì... gã là đệ đệ Triệu Vĩnh Liệt.”

Phương Khinh Trần lặng thinh không nói.

Y quả thật vẫn rất hổ thẹn với Triệu Vĩnh Liệt, cho nên trước khi quay về nhân gian, lặng lẽ lợi dụng máy tính, tra xét huyết mạch chí thân của Triệu Vĩnh Liệt, muốn có hồi báo. Y tìm đến Triệu Nhị Cẩu, biết Triệu Nhị Cẩu muốn đi đâu, lúc này mới dự tính hành trình tốc độ của gã, cố ý đến giữa đường chặn gã, tạo một cơ hội ngẫu nhiên tương phùng.

Ngân ấy năm qua, Tần Húc Phi là người duy nhất dò xét ra chân tướng.

Ngay cả đám bạn học Tiểu Lâu đó, còn cả giáo sư Trang mỗi ngày đau đầu vì y, cũng hoàn toàn không biết gì về việc này.

Cư nhiên chưa từng có người hoài nghi sự trùng hợp này, cái duyên sư đồ này. Hoặc giả chưa từng có người như Tần Húc Phi, dụng tâm như thế với việc của y nhỉ. Chẳng qua, đây tuyệt đối không phải hiện tượng tốt...

“Ta biết ngươi thoát nhìn đổi da gã chỉ đứng đứng, trong lòng lại cực tốt, chỉ là gã dù sao không phải Triệu Vĩnh Liệt, mà năm đó... chân tướng của việc năm

đó..."

Phương Khinh Trần từ từ nhướn mày, sát khí dày đặc kia, mãnh liệt kích động tuôn ra, nhưng ngữ khí lại trở nên ưu nhã thong dong: "Năm đó, chân tướng gì?"

Tần Húc Phi đã ý thức được mình bị khí cơ của Phương Khinh Trần bao vây, chỉ có cưỡi khổ.

Năm đó, chân tướng gì?

Kỳ thật chân tướng năm đó, sớm không thể tìm hết. Ngay cả y cũng chỉ là phỏng đoán, mà không thể biết chi tiết, lại không nắm được chứng cứ nào.

Chỉ là phỏng đoán như vậy đã đủ để người trước mắt này nhảy dựng lên giết người diệt khẩu nhỉ.

Phương Khinh Trần cảm thấy phẫn nộ cực độ, nhưng phẫn nộ này lại không chỉ là bởi vì tên kia dám bóc trần chuyện cũ mà y không thích có người nhắc với mình nhất, mà là Tần Húc Phi lại dần đến mức chủ động bóc trần loại sự tình này.

Tên dần độn này, sao lại ngu không ai bằng đến nước này?

Triệu Vong Trần rắp tâm ra sao, liên quan gì tới y? Phương Khinh Trần mình có nguy cơ gì, lại liên can gì y! Năm giữ bí mật đáng sợ nhất dễ dàng chuốc vào thân nhất, lại không biết kín miệng như bưng, mà là nhịn không được tự mình chuốc khổ mở miệng nhắc nhở người e rằng không muốn bị y nhắc nhở nhất.

Thân tại vị trí như họ, đã thấy bao nhiêu sát phạt đẫm máu, trở mặt vô tình, phản bội bán đứng như vậy, sao y vẫn có thể ngược đến mức vì biếu đạt một chút quan tâm, mà không biết tự bảo vệ?

Phương Khinh Trần là ai? Tần Húc Phi lại là ai? Cho dù ẩn ẩn có chút tiếc

nhau, nói cho cùng vẫn là kẻ địch. Cho dù hai quốc bởi vì thế cục trước mắt tất nhiên phải liên thủ hỗ trợ, rốt cuộc trong tối cũng đang tranh chấp phòng bị đối phương. Sao ngươi có thể thắng thắn vô tư, không hề có tâm cơ mà nói ra cơ mật ngươi nắm giữ như thế? Ngu xuẩn!

Phương Khinh Trần vì Tần Húc Phi mà phẫn nộ, càng vì sự thật rằng mình cư nhiên bởi vì Tần Húc Phi mà phẫn nộ này... càng thêm phẫn nộ...

—

Hai tướng này một là tướng trong Tể tướng một là trong tướng quân.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 173 : Đêm Nay Không Ngủ

Phương Khinh Trần vì Tân Húc Phi mà phẫn nộ, cũng vì sự thật rằng mình cư nhiên bởi vì Tân Húc Phi mà khi không phẫn nộ này, càng thêm phẫn nộ.

Y cơ hồ nhìn Tân Húc Phi hăm hăm: “Ngu xuẩn...”

Tân Húc Phi nhướng mày, giữa mi mắt anh khí bùng bùng như kiếng ra khỏi vỏ: “Ta đời này trừ trên chiến trường dường như chưa từng thông minh ra sao. Kỳ thật ngẫu nhiên ngu xuẩn vài lần cũng chẳng hệ trọng là bao. Ta có lẽ không đủ *** minh lợi hại, không đủ thâm trầm dối trá, nhưng ít ra ta chịu lấy chân tâm đối đãi người, cũng dám lấy chân tâm đối đãi người. Cho dù là việc ngốc trong mắt người khác, ta đã làm, thì không hối hận. Được mất tự tại lòng ta, thế nhân thấy ta ngu xuẩn, biết đâu ta còn cần phải cười thế nhân nhìn không thấu. Nhưng Phương Khinh Trần, ngươi thì sao? Ngươi cả đời tự phụ thông minh, nhưng trong mắt ta, ngươi và ta chẳng qua là năm mươi bước cười một trăm bước thôi. Ta coi ngươi là bạn, ta dám thản nhiên thừa nhận, cũng dám biểu đạt sự quan tâm của ta. Ngươi thì? Ngươi có dám thừa nhận, có dám nói rõ, ngươi kỳ thật hy vọng ta chiến thắng, hy vọng ta thành công, ngươi kỳ thật nguyện ý trợ giúp ta?”

Phương Khinh Trần chán nản: “Ta coi ngươi là bạn khi nào?”

Tân Húc Phi hừ một tiếng, chẳng thèm để ý, tự nói: “Mấy năm nay, ngươi luôn đóng cửa trong phủ, mĩ túu tiêu dao, người khác đều nói đây là ngươi tiêu sái tự tại, nhưng ngươi thật dám đặt tay lên ngực nói một câu, ngươi chưa từng có tâm mượn rượu giải sầu không?”

Phương Khinh Trần sắc mặt lạnh tanh, tay chân đồng thời bắt đầu ngứa ngáy. Mà Tân Húc Phi cắn bản chẳng để ý sắc mặt y, hoàn toàn bày ra tư thế lưu manh

rận nhiều không ngứa. Dù sao đã đắc tội y, mà những lời này hiện tại không nói thì về sau căn bản chẳng còn cơ hội nói, thế thì còn lo khỉ gì?

“Những thuộc hạ ngày xưa của ngươi đó, quả thực kính yêu ngươi hết như thân nhân ân nhân, nhưng ngươi luôn cố ý lanh đạm xa lánh họ. Người ta tới cửa tìm ngươi, mười lần có chín lần, ngươi phải cự tuyệt không gấp. Người thật sự là muốn buông tay để mọi người tự mình tôi luyện tiền đồ? Hay là... Người căn bản không muốn đổi mặt với loại yêu quý kính trọng này của người khác với ngươi.”

Phương Khinh Trần nghiến răng nghiến lợi. Y chưa từng muốn giết một người thế này, chưa từng có ai dám chỉ mũi giáo huấn y như thế. Nhưng cõi tình họ Tần này... lại còn không phải là lần đầu tiên, giáo huấn y không kiêng nể gì như vậy!

“Ngươi dốc túi truyền thụ Triệu Vong Trần, ngươi giúp gã từng bước chín chắn thành tân quý triều đường, tay nắm đại quyền. Nhưng âm thầm, ngươi lại không hề thân cận gã, vì sao? Ngươi sợ hãi đệ tử duy nhất của ngươi, chậm rãi kiến lập tình cảm sâu nặng với ngươi, hay là ngươi cảm thấy, mình căn bản không xứng nhận được tình nghĩa chân tâm của bất cứ ai?”

Lực lượng vô cùng mạnh mẽ bắt đầu lặng yên lưu động trong cơ thể Phương Khinh Trần. Y từ từ gập duỗi mười ngón, lạnh lẽo nhìn Tần Húc Phi, họ Tần, ngươi đừng cho là ta không dám giết ngươi. Mọi sự tình đều có một hạn độ, cùng lắm thì đêm nay làm thịt ngươi, ngày mai cùng hơn mười vạn quân đội kia của ngươi đánh đến thiên hôn địa ám, nhật Nguyệt vô quang. Cho dù Sở quốc sẽ dân chúng lầm than thì thế nào? Người thật cho là ta sẽ quan tâm!

“Ta trải qua ngàn ấy chiến sự tranh đấu, lại vẫn miễn cưỡng còn có thể tính là người tốt, cho nên ngươi nói ta ngu xuẩn? Vậy còn ngươi? Người trải qua càng nhiều hơn ta. Mà ngươi rõ ràng không tính là một người xấu triệt để, lại chỉ sợ người khác coi ngươi là người tốt. Người như vậy... không tính là ngu xuẩn?”

Tần Húc Phi đột nhiên lui về sau một bước. Một bước này, tư thái lui còn cực kỳ thong dong tiêu sai, lại đã âm thầm sử ra tất cả chân lực tu vi. Chỉ một bước, y đã rời khỏi vùng sát khí của Phương Khinh Trần bao phủ, toàn thân buông lỏng, thân mình lại nhảy lên, trong nháy mắt đã lui tới chỗ cửa viện, mỉm cười nhìn xa xa dưới ánh trăng, Phương Khinh Trần một tập bạch y cô tuyệt, đôi mắt tối tăm: “Ngươi rõ ràng muốn giết ta, rõ ràng cảm thấy nên giết ta, rõ ràng biết ta đã biết chuyện ngươi không muốn để người khác biết nhất, cuối cùng lại vẫn không giết ta. Ngươi cảm thấy ngươi rốt cuộc là người tốt hay là người xấu, rốt cuộc là thông minh hay là ngu xuẩn?”

Gió đêm mạnh mẽ, gào thét như tên, nháy mắt tập kích đến trước người, mà giờ khắc này, thân ảnh Tần Húc Phi lại đã ở ngoài vài thước. Y bay lên, thuận gió lướt nhanh, trong gió đêm người bay như tiên, lại vẫn không quên đem một chuỗi tiếng cười dài, xa xa truyền vào tai Phương Khinh Trần: “Ngươi đừng lừa mình dối người nói không kịp ra tay, hoặc là ta chạy quá nhanh gì đó? Phương Khinh Trần, nhân vật cõi ngươi, lại không thể quyết đoán kịp thời, lập tức ra tay? Mặc kệ ngươi là niệm thương sinh, hay là nghĩ tình nghĩa, ngươi đã để ta chạy thoát! Thế là đủ để chứng minh lời ta nói!”

Y nói không khách khí, chân lại dùng khinh công đến tận cùng, chạy còn nhanh hơn thỏ, cơ hồ cả khí lực bú sữa cũng đã sử dụng.

Hà, thống khoái! Lời dồn nén trong lòng lâu lăm, lại vẫn không thể nói không tiện nói, hôm nay cuối cùng có thể không hề cõi kỵ thống thống khoái khoái nói ra hết! Ôi, ngu xuẩn thì thế nào, tự do tùy ý không quản gì như vậy, thật là làm người khoái hoạt!

Trong lòng thống khoái, y cười dài không ngừng, nhưng chạy thì vẫn phải chạy cho mau. Y hiểu rõ mình đã chọc tức Phương Khinh Trần ra sao, vị kia tuy nói không phải là người xấu triệt để, xét cho cùng chẳng phải người tốt lành gì, nếu mình đi chậm một bước, sợ là y thật sự sẽ bắt chấp tất cả, bỏ qua đây làm thịt mình cho hả giận rồi nói sau.

Nghe tiếng cười hào sảng của Tần Húc Phi, Triệu Vong Trần vội vàng chạy đến hậu viện, lúc này đã bị biểu tình của Phương Khinh Trần dọa đơ.

Nhin nhìn xung quanh bỗng đứng đại thụ đổ rạp, bàn ghế bát chén nát bấy khắp đất, cùng tảng đá lớn đã tan tành, lăn lóc trái phải này, cộng thêm trên mặt đất băng không nứt ra một cái khe dài ngoằng, Triệu Vong Trần cũng nhịn không được âm thầm rung mình.

Tần Húc Phi kia rốt cuộc đã nói gì, chọc giận sư phụ mọi sự không để ý này của mình đến mức chân khí mất khống chế, lấy vươn ra trút giận?

Lúc này, Triệu Vong Trần thật muốn giống như đám hạ nhân khác, lâm thời vờ mù vờ điếc, làm bộ như chẳng biết gì, đáng tiếc gã là một hảo đồ đệ hiếu thuận nghe lời xuất sắc, hành vi tất phải hợp thân phận.

Vì thế gã vẫn phải kiên trì đến cùng, tiến đến gần, thanh âm cũng hơi run:” Sư phụ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Phương Khinh Trần ánh mắt lạnh băng, chẳng hề nhìn gã, thanh âm xa xôi dường như từ chân trời truyền đến: “Ngươi còn nhớ khi chúng ta mới gặp không?”

Triệu Vong Trần thoáng ngẩn ra, mới nói: “Con cả đời cũng sẽ không quên.”

“Ngươi biết, lúc trước vì sao ta đặt cho ngươi là Vong Trần không?”

Triệu Vong Trần ngạc nhiên lắc đầu: “Xin sư phụ cho biết.”

Phương Khinh Trần nhìn nhìn đồ đệ cung kính này, bỗng nhiên bật cười lắc đầu, quay người rời đi.

“Sư phụ...”

Phương Khinh Trần đầu cũng không quay lại, uể oải khoát tay: “Không việc gì, ta mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi đây. Trong viên này, cứ giao cho ngươi thu

thập vây.”

Không để ý đến đồ đệ ù ù cạc cạc phía sau, y tự mình cười nhẹ.

Cẩn thận Triệu Vong Trần một chút!

Tần Húc Phi ơi Tần Húc Phi. Nói ngươi ngu xuẩn, ngươi thật đúng là ngu xuẩn. Đã nhiều chuyện như vậy, trong lòng ngươi đều hiểu rõ, vậy ngươi cũng nên biết, khuyên bảo như thế không hề có ý nghĩa.

Triệu Vong Trần, gã lại có gì đáng để ta cẩn thận!

Phương Khinh Trần cúi đầu, nhìn tay mình.

Đôi tay này, có thể đoạn vàng tan sắt, xé phăng hổ báo, nhiều năm trước, đôi tay này còn từng xé toang chính ***g ngực y.

Mà hôm nay sau nhiều năm, đôi tay này, lại rốt cuộc vẫn không công đến têng ngữ ngốc cả gan làm loạn đến mức dám xé phăng chân tướng kia.

Lúc phẫn nộ nhất, y cũng bất quá là lấy hoa cỏ đất đá trong vườn để trút giận mà thôi.

Nói trắng ra, ngu xuẩn là ai đây?

Rảo bước đến cửa phòng mình, với tay đóng cửa phòng, trong bóng tối, một mình chầm chậm ngồi xuống.

Vong Trần... Vong Trần!

Tất cả những người thân cận với y, liên quan đến y, nếu có thể buông y ra, quên mất y, phải chẳng sẽ không có nhiều phiền não tai kiếp như vậy nữa?

Phương Khinh Trần, là mầm tai họa, là sao tai họa.

Chỉ là...

Trong bóng đêm, Phương Khinh Trần cười tự giễu.

Mọi người, mọi người, thuộc hạ của y, bằng hữu của y, người y từng yêu, người từng yêu y, nếu đều quên mất y, đều buông y ra, lại sẽ là kết quả gì.

Chỉ sợ Phương đại thiếu gia tự phụ lại tự luyến y đây, phải thẹn quá hóa giận, khuấy cả thiên hạ bay tứ tung, hỗn loạn kinh khủng, mới coi như hết giận nỗi.

Phương Khinh Trần, trong xương cốt chính là người ích kỷ, tàn nhẫn, khắc bạc, lãnh khốc, mà lại còn tự luyến đến cực điểm như vậy. Y có thể xem thường chính mình, vì sao lại không chấp nhận được người khác xem nhẹ y?

Mà tên đàn Tân Húc Phi kia, lại còn nói y là người tốt.

Tên đàn Tân Húc Phi kia, lại phải nhắc nhở y đề phòng người khác.

Phương Khinh Trần cần phòng bị người nào?

Thiên hạ có người nào, có thể uy hiếp được y?

Y phải phòng, chỉ là tặc trong chính lòng y thôi.

Đêm nay, Phương Khinh Trần nhốt mình trong phòng, ngồi một mình hồi lâu, rốt cuộc không ngủ.

Tân Húc Phi im lặng quay về vương phủ, chưa hề thấy Liễu Hăng nghênh đón hỏi han như trong dự liệu, bèn hỏi hạ nhân bên cạnh: “Liễu tướng quân đâu?”

“Liễu tướng quân nói Vương gia đã đi tìm Phương hầu, thì nhất định có thể bàn ổn thỏa. Đêm cũng đã khuya, y không phiền nhiễu Vương gia thêm nữa, tự đi nghỉ ngơi rồi.”

Tân Húc Phi cười một tiếng, tiếng này, lòng tin lớn như vậy là từ đâu tới đây.

Cấp dưới đều đã tín nhiệm y, không cần phiền y lập tức cho hay nguyên do sự việc, y cũng liền thoái mái, sau khi sơ tẩy thay đồ, phất tay bảo hạ nhân lui đi, đóng cửa néo, lại không tức khắc nghỉ ngơi.

Y chậm rãi bước đến bên tường, đưa mắt nhìn một bức họa đi săn trên tường, ngơ ngẩn xuất thần một lúc.

Lúc này mới đưa tay, tháo bức họa kia xuống.

Sau họa đồ, lộ ra một bức họa đồ khác.

Giấy khá mỏng đã ố vàng. Trên giấy rải rác bao nhiêu vết sâu mọt rất nhỏ, ngay cả nét mực trên họa đồ, cũng đều không phải là đặc biệt rõ rệt.

Một bức họa, bị năm tháng đắng đắng ăn mòn đến độ mất hẳn vẻ tươi tắn, lồng lộng treo trong phòng ngủ của Nghị Chính vương Đại Sở quốc, lồng yên nấp sau bức họa đi săn, đã được ba tháng.

Trên tranh chỉ có một bạch y nam tử, đứng trên vách đá dựng đứng, hơi cúi đầu, nhìn dòng sông mênh mông kia cuồn cuộn chảy về đông.

Trăng treo giữa trời, người tại tuyệt phong, kinh đào hãi lanh, muôn vàn phong ba, đều bị y thong dong đạp dưới chân.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, Yên thái tổ anh hùng cái thế, dùng một đời ngắn ngủi kia của y, để nhớ lại bằng hữu.

Y từng tìm diệu thủ bút mực khắp thiên hạ, muốn đem dung nhan vẻ mặt người đã mất kia, bảo tồn làm bạn. Thế mà cầu tìm cả đời, cuối cùng bị y giấu vào thâm cung, lại chỉ được một bức. Những bức họa còn lại, đều bị y đốt thành tro, nói là phong hoa thần thái vẽ không thành, chẳng cần lưu giữ đồ ngụy, khiến thế nhân xem nhẹ phong thái của người nọ.

Mà bức họa duy nhất làm cho y hơi vừa lòng, y cũng nói, vẫn chỉ được bảy phần dung nhan, ba phần thần vận của người nọ mà thôi.

Tần Húc Phi nhìn cỗ định họa đồ, chậm rãi chà tay, dường như muôn nhẹ nhàng vỗ về thân ảnh cô tuyệt kia của người trong tranh một cái, rồi lại sợ giấy đã trải qua năm tháng quá dài lâu, không chịu nổi đụng chạm như vậy, ngón tay kia chung quy dừng lại giữa hư không.

Phương Khinh Trần... Phương Khinh Trần...

Người là ai, người là ai?

Sóng cả trong tranh, minh nguyệt trong tranh, tuyệt phong trên tranh, đều không bằng người nọ bạch y như tuyết, cô cao ngạo thế. Rõ ràng chỉ là một bóng nghiêng dưới trăng, nhưng phong nghi hoa thái kia, rõ rệt sôi nổi trên giấy. Rõ ràng dung nhan đã mờ ảo không thể phân biệt, nhưng y cứ phân phân minh minh biết rõ, người trong tranh này, chính là Phương Khinh Trần.

Cao thiên tuyệt bích, cô cao nhập vân, thanh không hàn nguyệt, cô tuyệt với đồi, dòng sông cuồn cuộn, thờ ơ nhìn vạn năm biến ảo.

Người một tập bạch y, độc lập cao phong kia, khi đứng dưới ánh trăng sáng tỏ lạnh băng, trên sông nước băng hàn đó, bị gió đêm lạnh lẽo kia phất bay vạt áo, trong lòng đang nghĩ gì?

Đêm lạnh như thế, sóng gió như thế, gió mạnh như thế...

Nhân thế thê lương như vậy! Sao không thả người vào trời cao? Lặng yên quy về trăng sáng? Vì sao, y vẫn phải cô đơn ở lại giữa nhân thế như vậy?

Tần Húc Phi ngơ ngẩn nhìn họa đồ, không biết người trong tranh này, thật từng tiêu điêu đứng dưới trăng trên sông như vậy, hay là họa sư thiên hạ, chẳng qua vẽ ra người cô đơn tuyệt nhiên mà đi trong lòng Yên thái tổ kia.

Y vẫn âm thầm cho thủ hạ tìm kiếm các bản đơn trong thiên hạ, các loại sử liệu truyện ký, họa đồ của các nhân vật truyền kỳ. Chính là tra mấy Phương Khinh Trần qua lại trong sách sử. Chỉ là sơ lộ dấu vết, cho nên cũng không nói

rõ với thủ hạ, chỉ để mọi người đi tìm không mục đích mà thôi.

Chuyện Khánh quốc năm đó thật sự quá xa xôi, thiên hạ sát phạt, phân loạn không dứt. Cho dù có họa đồ, cũng không thể lưu đến hôm nay. Tìm tới tìm lui, trong các loại dã sử truyền thuyết, những bức tranh Phương Khinh Trần mọi người chỉ dựa vào chắc hẳn phải vậy mà vẽ ra, Tân Húc Phi cũng đều là vừa nhìn đã ném, chỉ có một bức này, tương truyền là bức họa Yên thái tổ nhiều năm giấu trong cung, về sau Yên quốc nhiều lần loạn ly, mới truyền ra ngoài cung, được Tân Húc Phi lén lút cất giấu trong phòng ngủ.

Tuy rằng không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh, đây thật sự là bức họa năm đó Yên thái tổ giấu, nhưng Tân Húc Phi lại bỗng dung tin tưởng, khẳng định không thể sai.

Và không có bất kỳ lý do gì, nói người chỉ có một bóng nghiêng xa xôi trên tranh này chính là một dạng với Phương Khinh Trần hiện giờ, Tân Húc Phi lại kiên định tin tưởng, sự thật quá khó tin, ngay cả chính y cũng cảm thấy không thể tưởng nổi đó.

Sử sách lưu chuyền, ngàn năm luân hồi, thì ra, Phương Khinh Trần, người vẫn đều đang nhìn.

Một đời lại một đời phản bội, một hồi lại một hồi gạt bỏ, một lần lại một lần cô tuyệt mà đi, một lượt lại một lượt lãnh tâm trả thù.

Nhẫn tâm là họ, hay là người?

Vì sao, cho dù là đã biết được hết thảy, cho tới hôm nay, ta vẫn không cảm thấy, người là một kẻ ác.

Tân Húc Phi lặng lẽ nhìn họa đồ, người trong tranh bạch y cô tuyệt, nghiêng đầu hờ hững nhìn trời, hồng trần bể dâu, thiên cổ biến ảo, chẳng kích nỗi một chút gợn sóng giữa mi mắt y, cho nên cũng liền không thèm trả lời câu hỏi của thế tục phàm nhân này chẳng.

Phương Khinh Trần, ngươi là ai, ngươi là ai?

Đêm nay, Tân Húc Phi cầm đèn, nhìn bức tranh vĩnh viễn sẽ không trả lời y
đó, trắng đêm, chưa từng ngủ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 174 : Tiễn Quân Ngàn Dặm

Phương Khinh Trần vào triều sớm.

Phương Khinh Trần vẫn đóng cửa không ra, vẻ như không hỏi quốc sự, lại phá lệ vào triều sớm.

Người luyện võ, một đêm không ngủ cũng sẽ không đến mức lộ ra vẻ mệt mỏi. Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi hai người trên triều đường bốn mắt nhìn nhau, ẩn ẩn vẫn có chút hương vị bão táp dâng trào, chỉ là rõt cuộc không chân chính phát tác ra.

Kỳ thật triều hội chỉ là một sự tỏ thái độ, một hình thức mà thôi. Về đại sự Tân Húc Phi muốn dẫn tất cả Tân quân rút khỏi Sở quốc, họ không hề chính thức tuyên bố trên triều, mà là sau khi tan triều, đồng loạt tập trung các nhân vật phái thực lực liên quan trong triều ở thiên điện, trước mặt tiểu Hoàng đế, nhất nhất giải thích rõ ràng.

Những người tham dự mật hội, có quá nửa sớm là trong lòng biết rõ, những người khác, tuy thấy kinh ngạc, nhưng có Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần hai người đồng thời áp trận, lại thêm mọi người đều cảm thấy thế lực Tân quốc rút khỏi Sở quốc là một chuyện tốt, cũng vẫn nhất trí ủng hộ. Mà ngay cả tiểu Hoàng đế cũng có chút hưng phấn ẩn ẩn.

Sau mật hội, song phương đồng thời bận đến người ngã ngựa đỗ, tiến hành hoạt động cho Tân quân rời Sở. Các thành các bộ, người Tân cùng tìm kế, mượn danh nghĩa thay quân nọ kia mà rút khỏi, giao nhận quan chức chính vụ với người Sở. Người Sở vừa luống cuống nhận các loại ưu đãi từ trên trời rót xuống này, vừa theo mệnh lệnh cấp trên, mồ hôi như mưa mà điều động vật tư cho Tân

Húc Phi.

Cao tầng biết chuyện đã được thiết lệnh của Phương Khinh Trần, kín miệng như bưng với phía dưới. Người bên dưới mạnh ai nấy làm, bận bịu làm việc, mặc dù có điều nghi hoặc, trong lúc nhất thời lại phần lớn không thể hiểu được là vì cớ gì.

Hành tung của đại quân, tất nhiên là không thể hoàn toàn giấu tai mắt người. Song khi Sở quốc đại loạn, ngọc đá đều cháy, gián điệp các quốc vốn thâm nhập tại Sở cũng không thể may mắn thoát khỏi. Những người ngụy trang thành người Sở bình thường này, tất nhiên là cũng giống người Sở bình thường, thương vong vô số. Để tránh tổn thất không cần thiết, trừ số ít cốt cán lưu làm mầm mống, những người sống sót trong số gián điệp phần lớn đều rút khỏi.

Sở quốc sau loạn lại là suy nhược lâu ngày, đất cằn ngần dặm, không có béo bở gì để mò, trong thời gian ngắn cũng vô lực uy hiếp nước khác. Bởi vậy các quốc đều không quá để tâm đến địa bàn này. Trừ Tần quốc, đều không thể hạ khí lực lớn, một lần nữa khôi phục hoàn thiện hệ thống tình báo ban đầu.

Hiện tại thám tử các quốc căm ở Sở quốc, tất nhiên là nhân thủ không đủ, tin tức truyền lại cũng không đủ linh thông. Tâm mắt chỉ có thể vây trong một vùng, mà không thể kịp thời tra biết đại cục Sở quốc.

Người Tần thành Giáp nói phải thay quân đến thành Ất, Tần binh thành Ất nói phải đến thành Bính giao tiếp... Trong lúc lộn xộn, các bộ Tần quân bắt đầu lưu động, chẳng biết đi đâu đó, lại như từng viên trân châu, im lặng phân tán từ kinh thành Sở quốc hội tụ lên đường biên cảnh Tần quốc, chỉ chờ đợi người xuất phát từ kinh thành, nhặt một đầu dây, xâu chuỗi một đường biên, chính là hoàn mỹ vô khuyết.

Nhóm nhân mã, binh khí, ngựa, khí giới chiến đấu cỡ lớn đầu tiên Tần Húc Phi có thể mang đi, cùng với tiếp tế quân nhu khác, toàn bộ bí mật đúng chỗ, chỉ cần tám ngày. So với kế hoạch của Tần Húc Phi ban đầu, còn sớm hai ngày.

Động tác như vậy, trung gian có chút cọ xát, xung đột nhỏ, tất nhiên là không thể tránh khỏi. Bất quá có Tần Húc Phi và Phương Khinh Trần hai người này toàn lực nắm giữ phối hợp, những sóng gió vặt đó, tất nhiên là đều im lặng bình ổn.

Thà làm chó thái bình, chớ làm người loạn thế.

Mấy năm loạn thế, bách nghiệp suy thoái. Đô thành Sở quốc nguyên khí chưa phục, náo nhiệt tất nhiên là kém xa Yên kinh.

Tà dương ngả về tây, trăng sáng mọc lên phương đông. Tại Yên kinh, lúc này đang là chợ đêm phồn hoa, đường phố huyên náo, chưa đến lúc đêm khuya người mệt. Mà trong Sở kinh, lại đã là một phiến tiêu điều, vạn nhà yên giấc.

Kinh thành Sở Tần cùng trị này, buổi tối vẫn đang phải giới nghiêm.

Giữa bóng đêm, phố dài vắng vẻ. Cuối phố, cửa thành bắc nặng nề lặng yên mở ra, sau cửa thành, quan đạo đá xanh thông đến biên cảnh phương bắc, dưới ánh trăng, lạnh lẽo tĩnh mịch trải dài ra phương xa.

Tần Húc Phi mặc y phục bình thường, quất ngựa đi. Phía sau y, các tướng lĩnh đồng hành cũng cùng một kiểu, ăn mặc rất không gây chú ý. Mà phía sau các tướng lĩnh này, lại là một đoàn người tiễn đưa.

Trừ các huynh đệ Liễu Hăng đóng giữ, các quan viên trọng yếu của Sở quốc, vô luận là xuất phát từ khách khí hay lẽ phép, phần lớn cũng hy sinh giấc ngủ, đến tiễn đưa họ. Tiểu Hoàng đế không tiện ra cung, nhưng cũng phải tổng quản thái giám đến tò vò một chút.

Đương nhiên, Phương Khinh Trần không hề đến.

Thay mặt Phương Khinh Trần là Triệu Vong Trần. Ánh mắt Tần Húc Phi nhàn nhạt quét trên người Triệu Vong Trần một thoáng. Phương Khinh Trần tất nhiên là không rảnh dặn dò đồ đạc đến tiễn đưa. Triệu Vong Trần lại ở chỗ này, rõ ràng là tự mình tâm tư kỹ càng, thái độ xử sự không chịu có mảy may sai lầm,

cho nên chủ động đến đây.

Trái lại Liễu Hăng bên cạnh cười khẽ: “Phương hầu tính tình quả thật cỗ quái, dù là mấy năm nay minh tranh ám đấu như thế nào, cũng nên có chút tình cảm chứ, hôm nay từ biệt, chẳng biết về sau có còn ngày gặp lại không, y lại thật là quá tuyệt quyết.”

“Quên đi, người kia có lúc nào từng nói lẽ phép với ta.” Tân Húc Phi cười nhàn nhạt.

Phương Khinh Trần không đến tiễn y, vốn là chuyện trong dự kiến, cho nên y trái lại không hề có cảm giác thất vọng gì.

Quanh năm các thủ một phương, vừa thoảng tụ, lại là ly biệt. Tân Húc Phi chỉ ngưng mắt nhìn Liễu Hăng, hạ giọng nói: “Chuyện về sau, sẽ phải dựa vào người hết. Ta dẫn *** nhuệ rời đi, trong người Sở quốc, khó tránh khỏi sẽ có mấy kẻ ánh mắt nồng cạn, tìm người gây chuyện. Người không thiểu được phải chịu rất nhiều hạnh họe bức bối.”

Liễu Hăng mỉm cười: “Ở phương nam cũng không phải người người đều khách khách khí với chúng ta, hai năm nay, công phu nén giận, ta sớm đã luyện ra. Có thể nhịn ta đều nhịn, nhịn không được ta sẽ kêu khóc đi tìm vị Phương đại hầu gia kia làm chủ. Người kia lẽ phép không nói lăm, nhưng đạo lý thì vẫn chịu nói. Tóm lại ngài cứ yên tâm, không quá một tháng, ta nhất định có thể lên đường đi hội hợp với ngài.”

Tân Húc Phi gật đầu. Hai người sinh tử chi giao, chân thành đối đãi, dù gánh vác đều là trọng trách cực nặng nề, nhưng lòng tin với nhau lại chưa từng dao động, mấy lời dặn dò bảo trọng cẩn thận nọ kia vô nghĩa, tất nhiên là có thể miễn. Huống chi, chung quanh còn bao nhiêu người Sở đang nhìn như thế, họ công nhiên thấp giọng rì rầm, chung quy cũng không thích hợp.

Bởi vậy, hai người nhìn nhau cười, liền tách ngựa ra, đều tự đi hỏi han tán chuyện với tướng lĩnh quan viên Sở quốc liên can lần sau cùng, nói mấy lời lẽ

phép thừa thãi.

Tần Húc Phi đối đáp với người khác vài câu. Chẵn chừ một thoáng, cuối cùng kéo ngựa đến cạnh Triệu Vong Trần, thấp giọng hỏi: “Sư phụ ngươi vẫn đang uống rượu trong phủ?”

Triệu Vong Trần cung kính nói: “Sư phụ đã nhiều ngày không uống rượu. Sáng sớm hôm nay y đã ra khỏi phủ, lại không hề vào cung, cũng không tìm Vương gia cáo biệt, ta cũng chẳng biết sư phụ đã đi đâu.”

Đối với tâm tư của Phương Khinh Trần, Tần Húc Phi cũng thấy khó mà nắm chắc, thế là lười đoán xem y đã đi đâu. Chỉ là nghe Triệu Vong Trần nói Phương Khinh Trần nhiều ngày không uống rượu, trái lại khiến y thoảng động lòng, không khỏi cười khe khẽ, nghĩ nghĩ, mới nói: “Sư phụ ngươi đối đãi ngươi tuy không ôn nhu thân thiết lắm, nói cho cùng cũng không tệ, tương lai ngươi đừng cô phụ y.”

Triệu Vong Trần hơi ngạc nhiên nhìn Tần Húc Phi, như là cảm thấy ngữ khí của y cực quái dị: “Vương gia, sư phụ với ta có ơn tái tạo, ta một khắc cũng không dám quên, Vương gia lời này, từ đâu mà nói?”

Tần Húc Phi cười khổ. Ôi, chẳng lẽ y còn có thể túm áo tiểu tử này, xách gã lên, lớn tiếng cảnh cáo, lai lịch của tiểu tử ngươi, cùng rất nhiều hành vi không thể để người thấy, ta đều biết tất, cho nên ngươi về sau thành thật chút cho ta?

Được rồi. Nếu y thật dám nhiều chuyện như vậy, cho dù dẫn quân đội đi rồi, Phương Khinh Trần cũng sẽ dẫn người truy sát y.

“Sư phụ ngươi và ta làm kình địch đối thủ gần ấy năm, nhưng ta luôn luôn kính trọng y. Người kia... Người kia tính tình hơi quái, người khác tốt với y một phần, y sẽ báo đáp mười phần, nhưng người khác nếu phụ y một phần, y cũng có thể hồi báo gấp trăm lần.”

Tần Húc Phi bụng mắng mình nhiều chuyện, một mặt lại vẫn cố gắng lần

cuối cùng, hiệu quả khăng định không lớn: “Ngươi có thể vào sư môn, được y chỉ điểm, có thể có thành tích hôm nay, là may mắn, cũng là tạo hóa, ngươi phải quý trọng cho đàng hoàng.”

Triệu Vong Trần ánh mắt thâm sâu nhìn Tân Húc Phi, từ từ nói: “Tại hạ ngu muội, không hiểu thâm ý của Vương gia lăm, xin Vương gia nói rõ?”

Tân Húc Phi lắc đầu, y đã không thể nói nhiều hơn. Lời này có thể nghe vào hay không, chỉ có thể xem chấp niệm trong lòng thiếu niên này sâu chừng nào.

Nói trắng ra, loại quái vật Phương Khinh Trần đó, chẳng lẽ thật sự cần mình lo lắng thay sao? Ngay cả bản thân y cũng không hề thật sự cho rằng, Triệu Vong Trần có thể có uy hiếp thực chất gì với Phương Khinh Trần, chỉ là... không muốn người kia một lần nữa bị cô phụ, chỉ thế mà thôi.

Y không nói nữa, tự giục ngựa mẩy bước, nhàn nhã tán gẫu với tướng lĩnh phía trước.

Triệu Vong Trần ánh mắt sâu thăm yên lặng nhìn y, nhưng rốt cuộc cũng không giục ngựa đến truy hỏi nữa.

Cửa thành đã tới, Tân Húc Phi dừng ngựa quay lại, chắp tay với mọi người: “Mọi người tiễn ta đến đây, ta đã sâu sắc cảm nhận hậu ý. Những hứ lẽ này thôi cũng không cần quá chú trọng, dừng lại từ đây đi.”

Các tướng lĩnh Tân quốc đóng lại, không hề chịu biểu hiện ra vẻ gì là không nỡ, lập tức ghìm ngựa dừng bước. Các quan viên Sở quốc, lại vẫn khách khí mấy câu rằng nhất định phải tiễn thêm mẩy dặm, nhưng Tân Húc Phi căn bản không cho mọi người có cơ hội nói hết lời, ở trên ngựa thi lễ, quay ngựa nhẹ nhàng đánh một roi, cả người lẩn ngựa sao băng chớp giật phi ra cửa thành. Hơn mười tướng lĩnh Tân quân theo sát sau đó, gào thét lao đi băng băng, chỉ còn bụi mù do vó ngựa tung lên, hồi lâu chưa lắng.

Dễ dàng, không có nửa phần lưu luyến không nỡ. Tân Húc Phi rời khỏi đô

thành một quốc y từng năm giữ nhiều năm, rồi khởi thành trì để lại địch nhân lớn nhất, cùng băng hữu tốt nhất, lao đến trú quân ngoài thành, lao đến chiến trường xa tít ở Tân quốc kia, lao đến tương lai sinh tử không biết kia.

Phương bắc kinh thành, trên đỉnh ngọn núi nhìn xuống kinh thành, đón gió đêm, Phương Khinh Trần đã lặng lặng đứng yên rất lâu.

Đứng ở nơi cao nhất này, trong ngoài kinh thành, đều nhìn thấy không sót gì. Ánh mắt y, từng lưu luyến qua lại trên hoàng cung, cũng từng xa xa nhìn phương hướng Đại Tân trú quân ngoài thành. Nhưng mà càng nhiều thời điểm, y kỳ thật chỉ tẻ ngắt không mục đích, nhìn kinh thành lành lạnh đang giới nghiêm kia, và cả non sông đại địa tịch tịch trầm trồm ngoài kinh thành.

Vầng trăng khuyết cô độc sau lưng, ánh bào trăng như tuyết cũng trở nên cô đơn đìu hiu. Y bỗng dừng buồn bực, đưa tay lấy một bầu rượu nhỏ từ trên lưng, đưa đến gần bên môi định uống, rồi lại không dừng nhường mà, buồn bực trở tay, dốc hết mĩ tửu thuần hương kia xuống đất.

Mượn rượu giải sầu?

Tân Húc Phi... Người thật sự dám nói?

Phương Khinh Trần im lặng nghiến răng, ánh mắt căm hận, trong lòng lại âm thầm khen một tiếng rằng mình quả nhiên lòng dạ rộng rãi, cuối cùng lại vẫn để tên này hoàn hoàn chỉnh chỉnh rời đi như thế.

Y chú mục nhìn phương hướng cửa thành. Cự ly quá xa, ngay cả với thị lực của y, muốn phân biệt mấy chục con kiến nhỏ xíu kia, khả năng cũng không cao. Mà doanh địa Tân quân phương xa, tuy rằng cũng trong tầm mắt, nhưng đêm quá khuya, cho dù lúc đại quân xuất phát, chỉ sợ cả bụi mù y cũng không nhìn rõ.

Y cũng chẳng biết mình rốt cuộc có tính là tận mắt nhìn người nọ rời đi hay không. Bất quá, điều này vốn không hề quan trọng.

Phương Khinh Trần thở dài một tiếng, lắc đầu.

Hết thảy, đều đã qua đi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 175 : Nhổ Tận Gốc

Qua đi, đều đã qua đi cả.

Trên đỉnh núi, Phương Khinh Trần lại đem ánh mắt một lần nữa chuyển lên phía trên hoàng cung, bên môi lướt qua ý cười nhạt như tơ liêu.

Tại Sở quốc, thời đại của Tân Húc Phi, đã kết thúc. Người Sở cuối cùng sắp sửa tự mình nắm giữ quốc gia này, hiện tại tâm tư của y cũng nên đặt trên vấn đề mới.

Thế lực của người Tân đã lui toàn bộ khỏi những vị trí quan trọng, non nửa quyền bính còn lại, Liễu Hăng cũng sẽ rất nhanh chóng nhất nhì bàn giao.

Như vậy, triều đình Sở quốc nên đại loạn một trận nhỉ. Các chư hầu phương nam, sợ cũng phải hơi ngồi không yên. Miếng bánh ngọt bự này, phải chia thế nào đây?

Đây thật là một sự tình rất thú vị, rất có tính khiêu chiến với tất cả mọi người.

Tân Húc Phi nói không sai.

Lần trước y tám ngày khởi binh, phân phân loạn loạn chỉ giới hạn trong khu vực kinh thành và lân cận, hơn nữa hành sự bí ẩn, mọi người đều vẫn không rõ là chuyện gì xảy ra. Bởi vậy tuy rằng cũng có rối loạn bất mãn, chung quy khá là nhỏ.

Mà Tân quân còn lại đã giương rõ cờ hiệu cứu Tân, phải từ Sở quốc các nơi tụ tập đến kinh thành. Quan trọng hơn là, họ cần mau chóng thu vét quân nhu lương thảo mới chuẩn bị được, sắp sửa đưa đến Tân quốc.

Vốn loại điều động quân đội, chuẩn bị chiến sự của hơn mươi vạn người này, là thuộc về đại chiến dịch cấp bậc quốc gia. Như Trần Ngô Vệ Yên các quốc, tối thiểu cũng cần khoảng thời gian vài tháng để chuẩn bị, mà Sở quốc bên này, lại phải gom góp hết thảy trong một tháng. Quan lại lớn nhỏ, tự nhiên mệt đến không thăng nổi lồng, tiếng oán than dậy đất. Bách tính không tránh được cũng phải vì chính sách lâm thời tăng lương tăng thuế mà oán giận cả những người Tân muôn rời đi này.

Người Sở vừa nhìn người Tân khẩn cấp tập kết, thoảng hoảng loạn buồn bã mà giao ra hết thảy, thấy cũng dễ bắt nạt, vừa cắn răng xuất huyết nặng, móc tiền móc lương tặng ôn thần, vội vàng giúp những người Tân phải đi này chuẩn bị tiếp tế, thông quan mở đường, mệt đến mồ hôi như mưa. Loại phẫn nộ và dũng khí đó, đều liên tiếp dâng lên. Vì thế việc quan viên Sở quốc làm khó trì hoãn tiền lương của người Tân, bách tính quan binh chửi rủa Tân quân, thậm chí công kích, đều thường phát sinh.

Cũng may Liễu Hăng đã hạ mệnh lệnh chết. Mọi sự ẩn nhẫn làm đầu, nghiêm cấm xung đột vũ lực. Mà Phương Khinh Trần cũng để triều đình phát thánh chỉ, bản thân lại viết thư lời lẽ nghiêm khắc cho chư hầu các phuơng, đối với loại sự kiện này, phải xét xử nghiêm hơn, tuyệt không nhân nhượng, càng không thể dung túng.

Cuối cùng, xung đột lớn nhỏ tuy rằng không dứt, rốt cuộc vẫn chưa gây thành sự cố không thể vẫn hồi.

Trong một tháng, những địch ý người Sở bộc phát với người Tân này, lại cũng không thể hoàn toàn xem như chuyện xấu. Tuy rằng đại bộ phận Tân quân đều nguyện ý đi theo Tân Húc Phi về nước mà anh dũng chiến đấu. Nhưng cũng có tám chín nghìn Tân quân, vốn đã hoặc đang chuẩn bị bàn chuyện hôn nhân với người Sở, thành gia lập nghiệp cắm rẽ từ đây.

Bộ phận này, vốn Tân Húc Phi và Liễu Hăng đều không định bắt buộc họ đi.

Song trong một tháng này, bị người Sở không ngừng công kích tổn hại, khiến mọi người đều triệt để thanh tinh nhện thức được, thù hận máu, muốn dùng mồ hôi để rửa sạch, là khó khăn ra sao.

Người Sở quốc không hề quên thù hận, mà người Tân sau khi mất đi đại quân cùng người phát ngôn thượng tầng, sinh sống rải rác trên đất Sở quốc, vận mệnh tương lai, chỉ sợ lành dữ khó lường.

Bởi vậy đến cuối cùng chân chính quyết tâm chặt đứt vương bận ở lại Sở quốc, chỉ có hơn ba nghìn người. Họ phần lớn đã thân làm cha, trong nhà có trī tử kiều nhi, hoặc là thê tử đã có mang. Bởi vậy dù biết rõ gian nan, cũng chỉ có thể cắn răng lựa chọn lưu lại, đối mặt với địch ý nhất định phải nỗ lực hóa giải.

Sau một tháng, Liễu Hăng đã dần dắt tập kết hoàn tất Tân quân, chính thức rời khỏi Sở kinh, đi về Tân quốc.

Thế lực của người Tân quốc ở Sở quốc, từ đó triệt để biến mất.

—

Trước khi đi, Liễu Hăng đặc ý đến nhà bái phỏng Phương Khinh Trần một lần, bày tỏ cảm tạ với sự ủng hộ và trợ giúp của y.

Thuận tiện cũng hỏi coi Phương Khinh Trần có lời gì bảo mình chuyển cho Tân Húc Phi không.

Phương Khinh Trần không chút khách khí, lạnh lùng hỏi: “Ta nên có lời gì đặc ý phải đi nói với y sao?”

Liễu Hăng cũng không giận, luôn miệng nói mình lỗ mãng, lại nhàn nhã đôi câu, liền đứng dậy cáo từ.

Phương Khinh Trần lanh nhẫn nhìn y đi đến cửa phòng, mới nhàn nhạt hỏi một câu: “Ngươi với y tính tình một trời một vực, sao có thể làm hảo bằng hữu ngần ấy năm?”

Liễu Hăng cười nói: “Ta và điện hạ xưa nay rất hợp nhau, chưa bao giờ cảm thấy tính tình có gì khác biệt cả.”

Phương Khinh Trần cười khẩy một tiếng: “Y làm sao có sự khách khí nhẫn nhịn như ngươi. Nếu đổi lại y ở đây, ta lạnh nhạt như vậy, y đã sớm xuất ngôn vô lẽ rồi.”

Liễu Hăng thấy thần sắc y không tốt, đoán mấy năm nay Phương Khinh Trần sợ là bị điện hạ thăng tính nhà mình chọc giận không ít, tự dung lại hơi buồn cười.

“Điện hạ tính tình phóng khoáng ngay thẳng, nhưng cũng không phải người lỗ mãng vô lẽ, chỉ có với bằng hữu chân chính quan tâm, y mới không giấu được lời, không dẵn được lòng, chứ tuyệt không phải có ý mạo phạm Phương hầu.”

Phương Khinh Trần lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì.

Liễu Hăng chú mục nhìn y đôi chút, bụng nghĩ, thật nói tính tình, sự kiên cường quả quyết, tàn nhẫn thiện đoán của ngươi, cùng thái thượng hoàng Sở quốc nhu như ợc kia mới chính xác một trời một vực ấy, thật không biết các ngươi năm đó làm sao mà kết thành tình nghĩa cựu minh nữa.

Chẳng qua lời này chỉ có thể nghĩ trong bụng, y còn chưa chán sống, lời này quyết không dám nói ra trước mặt Phương Khinh Trần, chỉ chắp tay lần nữa, cười bồi cáo từ.

Phương Khinh Trần cũng không đứng dậy tiễn y, an tọa tại chỗ, nhìn cũng chẳng buồn, trước khi y rời khỏi cửa phòng, cuối cùng hờ hững nói: “Ta đã xem quân báo. Y ở bên kia nhờ đánh bất ngờ, đã thăng hai trận. Bất quá, hiện tại bốn quốc đều đã biết sự lợi hại của nhánh quân đội này. Ba quốc dường như tạm thời gác lại bất đồng, hữu ý vô ý triển khai binh bao vây y, mà Yên quốc vẫn giương cung không bắn cũng đã bắt đầu động thủ. Chỉ bằng nhánh cô quân đó, muốn làm ngươi thăng cuối cùng, ngươi cảm thấy có mấy phần cơ hội.”

Liễu Hăng cười: “Ta ngày mai sẽ khởi binh đi hội hợp với điện hạ. Toàn quân đồng lòng, lại có Phương hầu hiệp trợ, thiết nghĩ cơ hội vẫn rất lớn.”

Phương Khinh Trần hơi chau mày.

“Ta hiệp trợ các ngươi khi nào.”

Liễu Hăng mỉm cười nhìn y, Phương Khinh Trần lạnh lùng cười, cũng không dây dưa đề tài này nhiều, hờ hững nói: “Thay ta nhắc nhở y, đừng quên ước định của chúng ta, muốn người của y ở nơi ta tiếp tục sống tốt, y nhất định phải là người sống đến cuối cùng kia.”

Liễu Hăng cười, thi lễ sâu với Phương Khinh Trần: “Tạ Phương hầu quan tâm, điện hạ tất sẽ không làm Phương hầu thất vọng.”

Quan tâm?

Phương Khinh Trần hơi vô lực mà thở dài. Hiện tại y đã cảm thấy, Liễu Hăng và Tân Húc Phi, quả nhiên nên là hảo bằng hữu. Hai người này đều là một kiểu, luôn có bốn sự đem sự lãnh đậm uy hiếp thanh minh của người khác, toàn bộ lý giải thành mây từ tràn ngập ôn nhu.

Nhin Phương Khinh Trần sắc mặt hậm hực, Liễu Hăng không dám ở lâu nữa, mỉm cười cáo từ mà đi.

Mà ngày kế, khi Liễu Hăng dẫn Tân quân từ các nơi trong cả nước tập kết đến, trùng trùng điệp điệp rời khỏi kinh thành, Phương Khinh Trần cũng không hề đi tiễn.

Tân quân đã xuất phát.

Người Sở chú ý chặt chẽ tốc độ và phương hướng hành quân của họ.

Quân đội của người Tân còn chưa đi khỏi Sở quốc, sau đít họ, người Sở quốc lại đã gấp không chờ được mà bắt đầu ăn mừng.

Dân gian khua chiêng gỗ trống, trong hoàng cung cũng mở yến mấy ngày liền. Bất quá, bầu không khí trong triều đình, lại bỗng dưng trở nên khẩn trương.

Người Tân giao ra tất cả quyền lực, rất nhiều chức vị trọng yếu, trước mắt vẫn chưa kịp phái người tiếp nhận. Cho dù quan viên Sở quốc đã giao nhận chức vị với người Tân, trên đỉnh đầu phần nhiều là danh nghĩa tạm thời làm thay, chức quan chính thức vẫn chưa định.

Các chư hầu phuơng nam, thần tử trong triều, tông thân nội ngoại hoàng thất, còn có những người gọi là danh lưu sỹ thân, đại nho tài tử biết rõ triều đình hiện tại có rất nhiều chức quan trong thiếu nhân thủ gấp, mà nóng lòng muốn thử, đều bắt đầu dốc sức tranh đoạt.

Trên triều đường, mỗi ngày đều đang vì từng chức quan mà tranh cãi đấu sức, trong âm thầm, đám quan viên cũng đang xâu chuỗi các phuơng. Các chư hầu phuơng nam bắt đầu phái hàng loạt thân tín vào kinh, nói là muốn gặp thánh chúc mừng, trên thực tế chính là muốn tìm cơ hội chiếm càng nhiều vị trí trong triều. Mà các cựu thần và văn nhân phuơng bắc cũng đang chạy vạy liên lạc tứ xứ, kiên quyết không chịu để phiền trấn phuơng nam nắm giữ quá nhiều quyền lực trong triều.

Tiểu Hoàng đế cả ngày ngồi trên long ỷ, nghe thần tử phía dưới cãi tới cãi lui, đầu váng mắt hoa, không biết theo ai. Mà Phuơng Khinh Trần thì đóng chặt cửa phủ, ai tới bái phỏng du thuyết cũng chẳng để ý.

Bất quá, tuy rằng y không như đại đa số mọi người chờ đợi, ra năm đại cục, bình định phong ba, rốt cuộc vẫn vào triều tỏ thái độ một phen, cũng thăm cho Triệu Vong Trần chuyển vài câu cúng rắn ra ngoài.

Đại khái ý tứ chính là, mọi người thích tranh thì cứ tranh, thích đấu thì cứ đấu. Muốn đạt được thì phải bỏ ra, tranh đoạt dưới tình huống bình thường, thuần thuộc về tranh tốt, y không can dự, không để ý, nhưng nếu có người dám làm ra chuyện gì quá giới hạn, thì nhất định phải gánh vác toàn bộ sự phẫn nộ

của y.

Bất kể thế nào, dưới sự uy hiếp của Phương Khinh Trần, hỗn loạn của triều đường cuối cùng không phát triển ra sự kiện bạo lực gì. Phần lớn chức vị cũng đều đã có người, sau khi trong triều thông qua, tiểu Hoàng đế không dám lập tức đóng dấu, mà là cho người đưa danh sách đến hầu phủ, cho Phương Khinh Trần xem qua trước.

Nhìn danh sách chức quan dài thượt kia, Phương Khinh Trần lại chỉ hơi chú ý chức vị của Triệu Vong Trần.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 176 : Trời Có Hai Mặt Trời

Đối với chuỗi danh sách chức quan dài thượt đưa cho y “xem qua” kia, Phương Khinh Trần thật sự chỉ định “xem qua” mà thôi.

Cho tới nay, y đều cố hết sức không chủ động can thiệp triều chính. Cho dù ý kiến của y nhất định là chính xác, y cũng không muốn lại lấy thân phận người mở đường, người hướng dẫn, tiếp tục chỉ điểm đường đi cho quốc gia nữa, mà chỉ để người khác vùi đầu làm việc.

Sở quốc là của người Sở, không nên thuộc về loại quái vật danh không hợp thật như y. Thế giới này là của phàm nhân, kẻ ngoại lai như họ không nên tồn tại trên đời, tốt nhất vẫn đừng can dự quá nhiều.

Đám quan viên Sở quốc, phải có suy nghĩ của mình, quyết đoán của mình, đảm đương của mình. Họ phải đổi mặt với phong ba, đổi mặt với lợi hại, đổi mặt với dục vọng của nội tâm, sau đó đi học xung đột và thỏa hiệp, học bài xích và dung hợp, học từng chút sửa chữa sai lầm, tìm kiếm con đường chính xác như thế nào.

Bởi vậy, cho dù y phát hiện có một số chức quan an bài không thỏa đáng, có một số người năng lực vị tất đủ để đảm đương vị này, nhưng mà, chỉ cần không có vấn đề lớn, y cũng không muốn lập tức chỉ ra.

Kết quả trước mắt này, là ý kiến thống nhất thế lực các phuơng cuối cùng thỏa hiệp dung hợp đạt thành, hà tất nhất định phải phá, lại hà tất không cho người khác một chút cơ hội để thử.

Người Tần vội vàng giao ra quyền vị, rất nhiều quan chức thời gian dài

không ai coi. Tần quân lâm thời thu thập đi hàng loạt tiền lương vật phẩm, rất nhiều chức vị hiện tại vừa ngồi xuống là sẽ phải đổi mặt với áp lực cực lớn. Đây đúng là đá mài đao tốt nhất, có thể giúp quốc gia tôi luyện ra nhân tài.

Muốn ngồi không ăn bám nói dễ vậy sao? Nếu ngươi không xứng chức, làm không tốt, thế lực các phương đều đang mắt hổ lom lom dõi theo, chỉ sợ lập tức sẽ có nhân tài mới đẩy ra, tiếp chưởng chức cũ. Cho nên chẳng cần phải quá lo lắng.

Tâm ý đã định, Phương Khinh Trần đối với những an bài quan chức này, trên cơ bản không định có ý kiến, bởi vậy cũng liền không ý kiến. Cho nên y chỉ chú ý nhìn thử Triệu Vong Trần.

Triệu Vong Trần thăng liền ba cấp. Trước mắt đã có thể nắm giữ phòng ngự của cả kinh thành. Mà phòng thủ hoàng cung vốn do gã phụ trách, thì trực tiếp thăng phó thủ ban đầu đảm đương.

Kỳ thật với tư lịch niên kỉ của Triệu Vong Trần, cho dù gã là đồ đệ Phương Khinh Trần, dưới tình huống bình thường, trước mắt cũng không có tư cách tự lực nắm giữ phòng ngự của cả kinh thành.

Song Sở kinh vốn là Tần Sở cùng thủ, lúc này người Tần rời đi, quyền lực chân không trong kinh lưu lại thật sự quá lớn, mà quan viên có quân chức trong kinh, võ tướng đơn thuần kiểu như Lăng Phương đã rời kinh, đến thành trì người Tần triệt phỏng, tiếp chưởng phỏng ngự, vẫn võ kiêm tu như Trác Tử Vân thì đại bộ phận lựa chọn bỏ võ chức, ngược lại mưu cầu vị trí quan trọng của chính sự đường cùng lục bộ.

Cũng không phải trừ Triệu Vong Trần thì không còn ai khác, chỉ là các phương thế lực giằng co, không ai yên tâm về ai. Chức vị phòng ngự kinh thành, mấu chốt đảm bảo an toàn của tính mạng thân gia mọi người trong kinh như vậy, chẳng ai muốn thấy rơi xuống tay quan viên không phải bên ta.

Các phương qua mấy phiên đấu sức, cuối cùng mọi người đã chọn do Triệu

Vong Trần không thuộc phe phái nào, cũng đại diện cho Phương Khinh Trần địa vị cách biệt này, đến tiếp chưởng binh quyền phòng ngự kinh thành.

Phương Khinh Trần từ khi vào kinh tới nay, rất ít can thiệp chính vụ, ít làm khó bất cứ thế lực nào, cũng chưa từng thiên vị phuơng nào, lại thêm uy vọng, uy tín của y, có thể được các phuơng tín nhiệm, cũng chỉ có đệ tử của y.

Huống chi, Triệu Vong Trần làm người quả thật rất thành công. Gã tuy còn trẻ, làm việc lại lão thành cẩn thận, kính trọng khách khí triều thần, bình thường bất kể ai cầu, có thể giúp thì giúp ngay. Bởi vậy quan viên cả triều, không một người nào là không thích gã. Gã lại thích kết bằng hữu rộng rãi, ngay cả nhân vật giang hồ, thương nhân hèn mọn, cũng thường có giao tình với gã. Với binh lính gã cũng thân thiết quan tâm, khi ở trong quân, vẫn cùng ăn uống với binh sĩ cấp thấp nhất, càng được tầng dưới kính yêu.

Có sự ủng hộ nhiều phuơng diện như vậy, gã cuối cùng tiếp chưởng phòng ngự kinh thành, tất nhiên là thuận lý thành chương. Mà bởi vì phòng ngự hoàng cung là do quân đội trước kia, phó thủ trước kia của gã tiếp tục quản lý, vô hình trung, kinh thành, hoàng cung Sở quốc này, đầu mối then chốt quyền lực một quốc, tất cả quân lực cơ bản, cũng đều không chế trong lòng bàn tay gã.

Chức quan của Triệu Vong Trần trước kia tuy rằng cũng không nhỏ, nhưng không có tư cách chưởng phòng ngự kinh đô, cho nên mới lâm thời thăng gã mấy cấp. Gã hiện tại còn nhỏ tuổi, đã là quan cao vị hiển, khó được gã lại vẫn không kiêu không nóng, với ai cũng khách khí hữu lễ, không hề lên mặt.

Phương Khinh Trần thản nhiên đảo qua cả danh sách, ánh mắt quanh quẩn mãi trên tên và chức quan của Triệu Vong Trần, quan viên cung kính đứng bên cạnh, chờ y đáp lời, cẩn thận theo ánh mắt y nhìn lại, thấy y chỉ nhìn chăm chăm ba chữ Triệu Vong Trần, không khỏi thấp thỏm, chỉ sợ vị này phải tị hiềm gì, không chịu để đệ tử của mình đảm nhiệm quan chức quyền cao chức trọng như vậy. Vạn nhất Phương Khinh Trần bác bỏ thật, lại phải tìm người các phuơng diện thế lực đều yên tâm chưởng thành phòng quân vụ thì quá là khó khăn.

Cũng may cuối cùng Phương Khinh Trần vẫn không nói gì, chỉ gật đầu, gấp danh sách lại, đưa trả cho quan viên kia: “Đã là trong triều nghị định, Hoàng thượng cũng đồng ý, ta tự nhiên không có ý kiến.”

Quan viên nọ một thân mồ hôi, vội vàng nhận danh sách, cung kính lui đi.

Ngày hôm sau, thánh chỉ đóng ngự ấn của Hoàng đế, cùng thư bổ nhiệm của Lại bộ liền phi truyền khắp nơi, vô số tân quan nhậm chức, các nơi đều oanh oanh liệt liệt, xắn tay bắt đầu làm.

Nửa tháng sau, tin tức toàn quân Liễu Hăng đã rời Sở cảnh, tiến vào quốc cảnh Tần quốc truyền đến, lại là cả nước vui mừng, mây đen nhiều năm qua vẫn bao phủ trên đầu người Sở, cuối cùng đã tan hết.

Hoạt động chúc mừng lớn nhỏ trong dân gian chưa từng ngừng, trong triều cũng có người đề nghị, phải làm một hồi đại khánh. Về phần lý do, vì ước định Tần Sở đồng minh đã kết cùng Tần Húc Phi trên danh nghĩa, không tiện trực tiếp chia vào Tần quốc mà nói gì, vậy thì chỉ có thể lấy hỉ sự Hoàng đế đại hôn, thái thượng hoàng sinh nhật nọ kia làm cơ.

Rốt cuộc dùng danh nghĩa gì, làm thế nào, trong triều vẫn chưa nghị xong, chư hầu phương nam đã bắt đầu có động tác. Quà mừng, biểu chương, kiến nghị tương ứng, đều nhao nhao đưa lên kinh, đại bộ phận chư hầu đều bày tỏ, thời điểm đại khánh, sẽ tự thân lên kinh gặp quân. Mà một trong các chư hầu lớn nhất phương nam, Trác Lăng Vân, lại đã tự mình mang theo quà mừng tiến công cùng đội ngũ năm trăm người vào kinh gặp quân chúc mừng.

Trác Lăng Vân là nhân vật địa vị cao nhất trong cựu bộ của Phương Khinh Trần, cũng là thế lực lớn nhất phương nam, phen này tự mình vào kinh, lại mang theo lễ trọng, nể mặt triều đình quá không nhỏ.

Tiểu Hoàng đế đích thân mở yến tiếp đai. Cả Phương Khinh Trần mấy ngày liền tránh trong nhà không có việc làm, rốt cuộc cũng cực nể mặt mà lộ diện ở yến hội. Mà để biểu thị lần tiếp đai này quy cách cao, đai ngộ hậu, cả thái

thượng hoàng vẫn nhốt tại thâm cung cũng được mời ra, ngồi trên cùng, làm vật bài trí tôn quý.

Đối với thái độ này của hoàng gia, Phương Khinh Trần thật sự không đồng ý, chỉ là người ta đã đầy lòng nhiệt tình an bài xong xuôi, khách nhân đi vào cửa điện mới phát hiện thêm một chủ nhân y đây, đành phải buồn bực ăn uống mà thôi.

Với Sở Nhược Hồng phía trên, y cũng không nhìn kỹ, mà chỉ rất tùy ý nghĩa hai cái nhàn nhạt.

Đã qua hơn một năm nữa, Sở Nhược Hồng dường như gầy hơn nhiều, tuy rằng vẫn ngây ngây ngô ngô, ngồi bất động, hạ nhân bên cạnh đút gì ăn đó, sắc mặt cuối cùng vẫn tiêu tụy, ngay cả trên đầu, ẩn ẩn cũng đã có chút đốm trắng gai mắt.

Phương Khinh Trần cúi đầu, chuyên tâm nhìn rượu thịt trước bàn mình. Một ngụm rượu nuốt vào, nóng rát, hơi sặc người.

Bên tai nghe tiểu Hoàng đế và Trác Lăng Vân quân thầm hai người, một khách khí, một cung kính ứng đáp. Chỉ cảm thấy tẻ nhạt vô vị, có phần hối hận, mình lại nhảm chán đến mức đáp ứng loại tiệc tùng này.

Tuy nói y với Trác Lăng Vân quan hệ không tồi, nhưng có thể gặp riêng trong phủ sau cung yến, có lý do gì mà nhất định phải chạy đến nơi buồn tẻ vô vị thế này?

Tâm tình của y cực kỳ không xong, lãnh nhẫn nhìn nét cười khắp điện, chỉ cảm thấy hết thảy xa xôi lại buồn cười.

Bên tai nghe tiểu Hoàng đế khen Trác Lăng Vân công tích vì nước trú thủ phương nam, bình định chiến loạn đáng được trọng thưởng. Trác Lăng Vân khen tiểu Hoàng đế nhìn xa trông rộng, tay nắm toàn cục, cuối cùng công huân đuổi người Tần đi càng là trên đời ít có...

Hai bên kẽ đến kẽ đi, chẳng ai chê buồn nôn, Phương Khinh Trần nghe mà da gà da vịt nỗi hết một thân, đành phải cúi đầu chuyên tâm đối phó với rượu thịt, cố gắng coi lời người khác chung quanh thành gió mát qua tai.

Y nơi này muốn trí thân ngoài sự, hoàn toàn không biết người ta khen ta, ta khen người, sau hai ba hiệp, đã nói hết lên người y.

Trác Lăng Vân khiêm tốn nói, mình không có công lao gì, toàn là Phương Khinh Trần dạy tốt, mình chẳng qua là nghe theo ý Phương hầu.

Tiểu Hoàng đế thành tâm thành ý nói, mình tuổi còn nhỏ, chưa làm được chuyện gì, hai năm qua trong kinh nếu không có Phương Khinh Trần chủ trì đại cục, trời biết sẽ biến thành thế nào.

Các thần tử khác trong điện cũng đều luôn miệng khen ngợi Phương Khinh Trần, các loại từ ngữ buồn nôn một mạch dùng cả lên người y, y một người đang yên đang lành, khen thành thần tiên trên trời.

May mà Phương Khinh Trần lúc này tâm tư không ở trên điện, chỉ chuyên tâm ăn uống, người ta nói gì một mực vào tai không vào lòng, bằng không chẳng biết sẽ lạnh thành thế nào nữa.

Chỉ là đột nhiên phát giác bốn phía chợt tĩnh lặng, y cảm thấy hơi không đúng, vừa ngẩng đầu nhìn, thấy tất cả quan viên bốn phía bao gồm Trác Lăng Vân đều đã đứng lên, đang nhìn y với ánh mắt đầy chờ mong.

Phương Khinh Trần nhíu mày suy tư một chút, mang máng nhớ lại vừa rồi dường như có người hô một tiếng: “Phương Khinh Trần nghe chỉ!”

Y thoảng bực bội nhíu mày, lại trò gì đây. Chỉ là đã đến trường hợp này, cũng không phải do y không theo, rầu rĩ đứng lên đi đến chính giữa, y có đặc quyền không cần quyề, chỉ khom lưng cúi đầu là xem như đã chuẩn bị nghe chỉ. Cho dù là như vậy, tiểu Hoàng đế cũng không dám an tọa nhận y cúi đầu, hấp tấp đứng lên, vẻ mặt mang cười, cất cao giọng nói: “Trấn Quốc hầu Phương Khinh Trần,

với quốc có đại huân lao...”

“Các ngươi nói, chuyện gì xảy ra đây?” Hiếm thấy Phương Khinh Trần cũng phải giật ra mặt mà nỗi cáu, hạ nhân Phương hầu phủ sớm đã trốn xa tít, chỉ có Triệu Vong Trần kiên trì đến cùng, thủ trong sảnh, phụ trách yêu cầu của đám chủ nhân khách nhau.

Trong đại sảnh, Phương Khinh Trần nỗi giận dàng dùng đứng phía trên, phía dưới lấp Trác Lăng Vân Trác Tử Vân làm đầu, tụ tập các quan viên văn võ có quan hệ chặt chẽ nhất với Phương Khinh Trần, mà còn tay nắm trọng quyền trong kinh thành trước mắt.

Mọi người bị Phương Khinh Trần răn cho ngoan ngoãn cúi mắt, chỉ có Trác Lăng Vân cậy nhiều năm làm tướng dưới trướng Phương Khinh Trần, quan hệ thân cận, lớn gan đáp một câu: “Phương hầu, chuyện này thật sự không liên quan gì đến chúng ta, huống chi, đây không phải chuyện tốt sao?”

“Chuyện tốt?” Phương Khinh Trần cười lạnh: “Đang yên đang lành, đột nhiên ngay trên yến hội, phải phong ta nhất đẳng công? Đất phong trực tiếp ở ngay phụ cận kinh thành, địa phương tốt nhất phú thứ nhất, có Hoàng đế nhà ai lại bỗng nhiên hào phóng như vậy, các ngươi dám nói các ngươi không giở thủ đoạn ở sau lưng?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 177 : Ai Muốn Làm Vương

Trong phủ Phương Khinh Trần, mọi người hết sức buồn bực mà ngươi nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn ngươi. Ôi, nhất đẳng công! Việc tốt như thế, vì sao còn phải giận dữ quá vậy. Cho dù muốn chơi trò ba từ ba nhường, cũng chỉ cần đánh mặt nói vài câu, thần tuyệt đối không dám nhận là được, gì mà đến mức hung dữ như vậy. Huống chi, lần này mọi người thật là oan uổng, thật sự không một ai giờ trò quỷ gì sau lưng.

Bởi vì... còn chưa kịp...

Phương Khinh Trần lạnh lùng nói: “Trên cung yến, ta không thể làm mạnh, mất mặt Hoàng thượng. Hiện tại các ngươi thay ta đem chỉ nộp về, cứ nói ta đức bậc công mỏng, không dám nhận thưởng này. Nhớ kỹ...”

Tâm mắt y sắc bén như điện, nhìn quét mọi người: “Ta không phải đang chơi trò từ nhường. Các ngươi đừng để Hoàng thượng giáng chỉ cho ta, khuyên ta thụ phong nữa. Các ngươi cũng đừng tạo loại ngôn luận này trong triều trong dân. Các ngươi nếu thật dám dâng tấu gửi công văn, quần thần liên danh cầu ta thụ phong, ta cũng dám trước mặt mọi người ném ý chỉ ra cửa, đến lúc đó, mọi người mất mặt, không thể trách ta.”

Trác Lăng Vân cắn răng, kiên trì nói: “Phương hầu, Sở quốc có thể thống nhất yên ổn, đuổi người Tần đi, lập tân quân, định triều đình, bình chiến loạn, thúc đẩy nông tang, ngài vốn là đệ nhất công thần hoàn toàn xứng đáng, đừng nói là một công vị, ngay cả vương vị, cũng không có gì là không nhận được.”

Trác Tử Vân cũng tiếp lời: “Đúng vậy! Ngay cả Tần Húc Phi cũng phong vương, dựa vào cái gì mà Phương hầu không thể làm nhất đẳng công?”

Phương Khinh Trần giận dữ trừng hắn một cái: “Cái gọi là vương đố của Tân Húc Phi, có thể lấy ra đây so sánh sao? Công lao không công lao cái gì, phong ta làm nhất đẳng công, vậy các ngươi về sau định gọi ta là gì? Phương công?”

Không đợi người khác nói, bản thân y đã rùng mình trước.

Biểu tình của các tướng lĩnh khác cũng thập phần quỷ dị, đoán là mọi người đều đang tưởng tượng, vị hầu gia tuấn lăng anh vũ này, gọi Phương công, sẽ là một chuyện kỳ cục cỡ nào.

“Còn nữa, sau phong nhất đẳng công lại là gì đây? Phong vương, ban cửu tích, hay là nhường ngôi?” Phương Khinh Trần bức bối nói: “Nếu ta không tuyệt ý nghĩ của các ngươi trước, từng việc sau đó, còn có thể thiếp được phiền toái.”

Mọi người đều im lặng.

Kỳ thật người Tân vừa rời Sở cảnh, trong nước đã có người tầm mắt lâu dài bắt đầu phỏng đoán, Phương Khinh Trần rốt cuộc khi nào sẽ bước lên đế vị. Động tác mau chậm chí đã vì đây mà trù tính đủ loại. Chỉ là loại sự tình này, tiến hành trong tối là được, như Phương Khinh Trần không hề cố kỵ, trước mặt mọi người cả hai chữ nhường ngôi cũng nói ra miệng, thật sự khiến người có phần xấu hổ.

Xấu hổ quy về xấu hổ, vẻ mặt mọi người vẫn có chút rực rịch.

Phương Khinh Trần nhìn sắc mặt mọi người, đau đầu một trận.

Y hiểu, những người này xuất phát từ các loại suy tính của riêng mình, thật sự muốn ủng hộ y, nhưng y thật sự không muốn phối hợp.

Người khác không biết, bản thân y lại hiểu rõ, tai nạn của Sở quốc, vốn có một nửa là trách nhiệm của y. Người người đều nói y có đại công với nước, mà chỉ có bản thân y rõ ràng, y bất quá là đang mất bò sửa chuồng, lập công chuộc tội.

Người như y, da mặt phải dày cỡ nào, mới có thể lĩnh công lao bằng trời này, đến nhận mọi người ca công tụng đức, hô to vạn tuế còn có thể cảm thấy hài lòng.

Huống chi, khổ sai lao tâm lao lực không tự do như vậy, băng đâu mà bắt y phải gánh hả? Mấy năm nay, đừng nhìn y ngoài mặt mỗi ngày đóng cửa phủ, ăn uống chơi bời không quản việc, trên thực tế vẫn âm thầm thực thi âm mưu thủ đoạn, lén thúc đẩy nội loạn Tân quốc, thúc đẩy chư quốc xâm Tân, thật sự là một ngày cũng chưa từng sống yên.

Ôi, bây giờ còn cho người ta sống hai ngày thanh tịnh không. Chẳng dễ dàng gì đại công cáo thành, người Tân đều rời khỏi Sở cảnh, y lúc này mới an nhàn được vài ngày...

“Người Tân mới đi vài ngày, các ngươi đã gấp không chờ được mà đi bức bách quân chủ, thật là hảo anh hùng, hảo thủ đoạn...”

Y nơi này ngữ ý không tốt, sắc mặt mọi người cũng tái nhợt, vài người đã luôn miệng nói: “Phương hầu, chúng ta có thể thề, tuyệt chưa từng âm thầm bức bách bệ hạ, chuyện này, thật sự là bệ hạ tự mình tình nguyện.”

Trác Tử Vân cũng nói: “Phương hầu, quả thật bệ hạ tự mình đề cập việc này trước, ta cho bồ câu báo gấp cho đại ca, đại ca mới lâm thời quyết định vào kinh gặp giá trước, đồng thời cũng chúc mừng Phương hầu.”

Triệu Vong Trần cũng vội vàng làm chứng: “Sư phụ, con cũng có thể làm chứng. Gần đây tuy rằng con đã nhận thành phỏng, nhưng hiện tại trong cung đều là bộ hạ cũ của con, có chuyện gì đều sẽ nói cho con biết. Ở đây quả thật không có vị đại nhân nào, gần đây âm thầm cầu kiến thánh giá cả, trái lại Hoàng thượng từng chủ động lén triệu kiến đại thần vài lần.”

Phương Khinh Trần thản nhiên lướt qua gã, không nói gì nữa. Triệu Vong Trần, Trác Tử Vân cùng với mấy chư hầu đại biểu năm giữ binh quyển khác, trong tối đều đã khống chế một số mật điệp, chuyên môn chú ý động hướng của

Hoàng đế. Hiện tại mọi người đều đã nói như vậy, có lẽ không giả.

Triệu Vong Trần chần chừ một chút, mới nhẹ giọng nói: “Sư phụ, con nghĩ, Hoàng thượng chủ động làm như vậy, kỳ thật, kỳ thật có lẽ cũng là đang biểu đạt tâm ý với người, còn có các thần tử trong triều.”

“Tâm ý gì, tâm ý hậu đãi công thần?” Phương Khinh Trần nhướng mày hỏi.

Triệu Vong Trần cúi đầu, nghĩ một hồi mới đáp: “Tâm ý ngài đã làm tốt việc chuẩn bị nhường ngôi, sẽ không tạo thành phiền toái và trở ngại cho bất cứ ai.”

Phương Khinh Trần nhíu mày, khe khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua mọi người: “Thân là thần tử, để quân chủ sinh ra ý nghĩ như vậy, vinh quang lăm sao.”

Trác Lăng Vân cắn răng nói: “Phương hầu, chúng ta cứ nói lời thật đi. Hoàng thượng là người không tồi, nhưng vậy thì thế nào? Y từng có công tích gì, khiến chúng ta có thể phục y?”

Trác Lăng Vân trở nên kích động, trừng to mắt nhìn Phương Khinh Trần: “Phương hầu, chúng ta sẽ không ai đem cơ nghiệp, vinh quang của mình, lại giao cho một đứa trẻ cǎn bản không biết nặng nhẹ nữa. Chuyện năm đó, chúng ta đều không muốn nhìn một lần nữa. Chúng ta không phải ngài, không có loại lòng dạ đó của ngài. Năm đó, là tiên đế phụ ngài, Phương hầu. Hiện tại, chúng ta không cho người phụ ngài nữa, cũng không thể cho phép lại có người như vậy, có cơ hội như vậy để cô phụ bản thân chúng ta nữa.”

Phương Khinh Trần nhíu mày: “Chẳng lẽ các ngươi cứ tin chắc như vậy, đổi lại là ta thì sẽ không phụ các ngươi.”

Trác Lăng Vân cười khổ: “Phương hầu, Hoàng đế dù sao cũng phải có người làm. Cho nên nếu có thể lựa chọn, chúng ta chung quy muốn lựa chọn một người chúng ta tin tưởng đồng thời kính nể tôn trọng. Chúng ta chỉ tin ngài, chỉ phục ngài, chỉ đơn giản như vậy.”

Phương Khinh Trần lắc đầu: “Đem sinh tử vinh nhục giao lên tay người khác, chung quy không an toàn bằng nắm giữ trong tay mình.”

“Nhưng mà, quân thần phân. Trước nay như thế...”

Phương Khinh Trần bình tĩnh ngắt lời hắn: “Ngươi chưa từng nghĩ chuyện, không để bất cứ quân chủ nào, có thể tùy ý bởi vì nghi kỵ nhất thời, mà tùy tiện quyết định sinh tử tồn vong của thần tử nữa sao? Ngươi chưa từng nghĩ chuyện, tận lực bảo vệ tất cả mọi thứ trước mắt, mà không phải trầm mặc giao ra sao?”

Mọi người đều lộ vẻ chấn động ngạc nhiên ra mặt, nhìn Phương Khinh Trần không thốt nên lời. Bảo vệ mọi thứ trước mắt? Không giao ra? Đây là lời nói ngược? Là thử? Hay là...

Chẳng lẽ Phương hầu đang giật dây đám phiên trấn họ đây liệt Sở tự lập?
Không thể chứ!

Họ muốn tôn Phương Khinh Trần lên làm đế, vốn chính là bởi vì nhận định, Tân Húc Phi vừa đi, Phương Khinh Trần một lần nữa nắm giữ triều cương. Với cá tính của y, vì quốc gia đại cục, là tuyệt đối sẽ không khoan dung họ vĩnh viễn cố định xưng vương. Mà đám chư hầu mạnh ai nấy làm bọn họ đây, cuối cùng chỉ sợ chẳng ai đối kháng nổi.

Đã sớm muộn phải giao quyền, cùng với về sau tiện nghi một tiểu Hoàng đế rất có thể lại sẽ lấy oán trả ơn, thế còn không bằng trực tiếp tôn Phương Khinh Trần làm đế, còn có thể làm khai quốc công thần, được cái công theo rồng kia, ngược lại an ổn. Kỳ thật, họ tính toán cũng không sai, đối với những chư hầu này, vài năm trước, theo nguyên ý của Phương Khinh Trần, thật sự phải chậm rãi thu quyền. Chỉ là hiện giờ y trái lại khá có ý, muốn mượn những thế lực cường đại phản tán này, để thử xem có thể làm yếu đi loại sùng cao thần thánh và không thể trái đó của hoàng quyền trong cảm nhận của bách tính.

Muốn thay đổi tập tục lâu dài tới nay, nói dễ hơn làm. Như thế nào mới có thể khiến những thế lực phản tán này an phận thủ thường, không dây dưa nội đấu,

không ý đồ tạo phản tự lập. Như thế nào mới có thể làm cho triều đình có thể hành sử quyền lực hữu hiệu đối với họ, mà lại không quá xâm phạm họ? Các mặt này, có bao nhiêu quy tắc chi tiết cần thương thảo.

Tự nhiên, hiện tại không hề là thời cơ thương thảo những điều đó. Huống chi đối với những quy tắc chi tiết rườm rà tất yếu đó, Phương Khinh Trần người này, trước mắt bản thân cũng còn chưa có ý tưởng tường tận gì. Nhưng y lại xác thực biết, y tuyệt đối không muốn tự mình đi làm Hoàng đế bỏ đi kia.

Bởi vậy y chỉ nhàn nhạt tùy ý giản lược nói một chút, cho đám chư hầu này xơi một viên thuốc an thần trước. Bản thân đang nghĩ cách dưới tiền đề bảo đảm quyền uy của triều đình, tận lực cam đoan lợi ích của tất cả chư hầu phiên trấn không tổn hại quá nhiều. Tương lai tính toán của y là hạt địa của những chư hầu này sẽ không như đất phong của vương hầu, con cháu kế thừa vô tận, mà sẽ lấy sự quản lý và công tích của họ cùng cống hiến đổi với triều đình để quyết định.

Chưa nói được mấy câu, nhìn bộ dáng trợn mắt há mồm, ú ù các cạc của mọi người, y đã tự mất kiên nhẫn trước. Cuối cùng lại nghiêm trọng cảnh cáo một lần, cường điệu một hồi suy nghĩ mình không làm Hoàng đế gì, cũng không định thu quyền một lần nữa, tôn lên một quân chủ cao cao tại thượng, mọi sự một lời mà quyết. Cho nên, ai còn rảnh rỗi muốn làm chuyện nhảm chán là cho y khoác hoàng bào gì đó, thì không trách được y kiêm hạ vô tình.

Lạnh lùng uy hiếp một trận, lại đuổi nhất loạt mọi người ra khỏi phủ, rồi tự gọi Triệu Vong Trần đến hỏi chuyện.

“Phương hầu là ý gì đây?”

“Đây không giống việc Phương hầu có thể làm...”

“Phương hầu luôn trung nghĩa vô song, mọi sự lấy quốc làm trước, sao có thể dung chúng ta...”

Đám người liên can đều hơi bị Phương Khinh Trần dọa. Mọi người vừa đi ra

ngoài, vừa nhịn không được dăm ba kẻ thấp giọng nghị luận.

Trác Tử Vân dè dặt hỏi Trác Lăng Vân: “Đại ca, huynh xem, nếu chúng ta thực sự bỗng nhiên phát động việc khoác hoàng bào, Phương hầu thật sự sẽ theo quốc pháp xử chúng ta tội đại nghịch?”

“Đương nhiên sẽ không.” Trác Lăng Vân cười khổ lắc đầu. Phương Khinh Trần nếu thật nhẫn tâm làm như vậy, lúc này đâu còn liều mạng dùng mõm mép nói hung ác như vậy, tỏ rõ là miệng cọp gan thò.

“Nói thật, nếu như chúng ta thực sự quyết tâm phát động, y trở tay không kịp, cho dù không tình nguyện hơn, để bảo vệ tính mạng đám người tham dự chúng ta, y cũng chỉ đành cõi kiên trì làm Hoàng đế. Chỉ là...”

Hắn khẽ thở dài một tiếng: “Nếu như thật sự giống lời Phương hầu nói, có thể để triều đình chính thức hạ chỉ, giữ được quyền bính của chúng ta, chúng ta cần gì phải...” Hắn hơi hổ thẹn cười: “Chúng ta cần gì phải đánh bạc hết thảy, để ủng lập y.”

Trác Tử Vân suy tư lắc đầu: “Ta vẫn rất khó tưởng tượng Phương hầu sẽ thực tính toán như vậy. Biết đâu y chỉ là vì an tâm chúng ta, tạm thời ổn định chúng ta thôi.”

“Vô luận thế nào, vốn cũng không gấp, chúng ta có thể từ từ chờ xem.” Trác Lăng Vân nói: “Tuy Phương hầu uy vọng công tích vô song, nhưng người Tần dù sao cũng vừa mới rời khỏi, nếu chúng ta hiện tại đã gấp gáp làm chuyện kiểu này, quả thật cũng quá sức khó coi. Vốn tính toán mà chúng ta âm thầm thương lượng, cũng là qua vài năm lại từ từ tính. Trái lại Hoàng thượng thức thời, làm việc này trước một bước, ngược lại khiến Phương hầu tức giận, hại chúng ta phải chịu liên lụy một trận.”

Trác Lăng Vân lại cười khổ lắc đầu: “Quên đi, chúng ta cứ im lặng xem biến trước đã.”

Phương Khinh Trần không thích bị người bài bố, càng không chịu tự thả mình lên lửa mà nướng. Nếu như đám gia hỏa kia thật khoác hoàng bào cho y, thế hoặc là y ngồi trên vị trí phiền toái, hoặc là giết hết mọi người, bản thân cũng thoái ẩn, từ đó không lộ diện nữa mới được.

Tạm thời đuổi những người đó ra cửa, y lập tức triệu Vong Trần đến thư phòng, trực tiếp bảo gã đem tất cả những tư liệu ghi chép hai năm qua quan sát dòm ngó được, về sinh hoạt của tiểu Hoàng đế, cầm hết qua cho y xem.

Nói đến thì hai năm qua tâm tư của y toàn ở trên đại cục, triều chính, âm mưu, chú ý không phải các chính sách biến hóa lớn trong triều, chính cục Tần quốc nội ngoại xao động, thì là hành động của đám Tần Húc Phi kia, thật sự chưa từng quan tâm Hoàng đế bù nhìn nọ bao nhiêu.

Chẳng qua, cửu ngũ chí tôn đáng thương kia, trên cơ bản cũng không có quyền riêng tư gì. Y không để ý, những người Sở người Tần đó, vẫn rất để ý hướng đi của Hoàng đế.

Phương Khinh Trần điều tất cả các hồ sơ liên quan đến tiểu Hoàng đế, vội vàng nhìn một lần, khép lại thở dài.

Hài tử này, hai năm qua, cuộc sống cũng thật sự không thoái mái.

Sở Hi Vanh vốn không phải hoàng tộc địch hệ, chỉ là một tôn thất bình thường. Hoàn toàn là cơ duyên trùng hợp, bị đẩy lên hoàng vị, lại chưa từng được nhận bất cứ giáo dục quân chủ chính thức nào.

Nhưng hai năm qua các loại ứng đối lại chưa từng sai lầm quá lớn, trong bí mật thật không biết đã dùng bao nhiêu tâm tư. Những ngoại thích, hạ nhân kia của hắn trong quá khứ, rồi cả một số thần tử tiền triều lưu lại hiện giờ, hoặc là nho sinh mới đề bạt lên, phàm có cơ hội, luôn nói hắn nghĩ cách nâng cao hoàng quyền, giúp hắn ra đủ loại chủ ý lâm quyền trên cơ bản vô cùng ngây thơ nực cười.

Mà sau khi người Tân rời khỏi Sở quốc, những động tác nhỏ của cỗ thế lực bên cạnh Hoàng đế này, cũng càng ngày càng nhiều.

Có lẽ chư hầu âm thầm tụ tập, muốn dứt khoát lật đổ hắn, tôn Phương Khinh Trần lên, cũng là bởi vì đã phát hiện dòng chảy ngầm này, không muốn có phiền toái nữa, cho nên quyết định lựa chọn cách mệt một lần mà khoe cả đời.

Sở Hi Khanh tuổi còn nhỏ, lại vây khốn trong cung, ngày ngày nghe những lời ngu xuẩn lực hấp dẫn cực mạnh này, lại vẫn có thể thanh tịnh nhìn minh bạch cục diện, không thử bất cứ điều gì không xác đáng, thật là vô cùng hiếm thấy.

Từ sau khi người Tân rút đi, Sở quốc trên dưới vang tiếng hoan hô, hắn lại có thể lập tức ý thức được, thiếu một cỗ lực lượng cường thế như vậy chế hành, mình càng là bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải nguy cơ, cho nên lại tỏ thái độ quyết đoán như thế, để cầu tự bảo vệ.

Phương Khinh Trần thầm than trong lòng.

Hài tử này... kỳ thật... là một nhân tài. Nếu như có thể có cơ duyên tốt, từng được dạy dỗ tốt, có một hai người có thể cậy nhờ tin tưởng, biết đâu...

Phương Khinh Trần than nhẹ, chung quy lắc đầu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 178 : Ta Đã Vô Tâm

Phương Khinh Trần nhẹ nhàng buông hồ sơ, nói với Triệu Vong Trần: “Vong Trần, ngươi cần thận chú ý động thái của đám Lăng Vân cho ta. Rất nhiều chuyện, họ sẽ giấu ta, lại nhất định sẽ không giấu ngươi, chỉ sợ còn muốn tranh thủ sự hợp tác của ngươi. Nếu họ thật muốn âm thầm giở trò mờ ám gì, ngươi nhất định phải thông tin tức cho ta trước tiên.”

Triệu Vong Trần thấp giọng đáp: “Vâng.”

Qua một lúc, gã thoảng thấp thỏm hỏi: “Sư phụ, ngươi đã tò rõ tâm ý, chẳng lẽ họ còn làm trái ý ngươi sao? Dù sao họ đều là cấp dưới của ngươi...”

Phương Khinh Trần cười lạnh một tiếng, lười trả lời. Cấp dưới thì thế nào? Họ biết rõ cấp trên này dù thế nào cũng không nhẫn tâm làm thịt hết mọi người, thế cấp trên y đây cho dù không chịu động, họ không sợ hãi gì, chẳng lẽ sẽ không nghĩ chuyện cõi tôn sao.

Mà có thể không bị đám hỏa kia hoài nghi, tham dự trong quyết sách của họ, còn có thể toàn lực thông tin tức cho mình, vẫn thật sự chỉ có mình Triệu Vong Trần.

Bởi vì chỉ có Phương Khinh Trần mới hiểu được, trong cái gọi là nhân mã Phương hệ, Triệu Vong Trần sợ là người duy nhất, tuyệt đối sẽ không muốn để y làm Hoàng đế.

Triệu Vong Trần do dự một hồi, vẫn nhịn không được, lại hỏi: “Sư phụ cảm thấy họ sắp tới sẽ phát động?”

Phương Khinh Trần rốt cuộc nhịn không được thở dài một tiếng, đưa tay day day trán: “Họ hẳn biết việc này nóng lòng không được, tốt xấu cũng nên chờ một năm hai năm như thế, từ từ sẽ đến. Sợ là sợ có người nhất thời hồ đồ, không thể chờ được, hành sự tùy tiện, thế ta có mưu lược an bài gì, cũng đều chẳng có biện pháp với họ.” Y phất tay, muốn Triệu Vong Trần rời khỏi, lại tự đi cúi đầu xem hồ sơ ghi chép ngôn hành của Hoàng đế trên án, ánh mắt dần dần trở nên sâu thẳm.

Ngày hôm sau, thái dương lại mọc từ phía tây. Phương Khinh Trần cần mẫn một cách bất thường, vào triều nghe chính trị.

Cả triều văn võ vui mừng khôn xiết, đến cả Hoàng đế Sở Hi Vanh này, với sự xuất hiện của y, đã biểu đạt đủ sự tôn trọng và hưng phấn. Về phần đạo ý chỉ phong nhất đẳng công kia, có lẽ đám Trác Lăng Vân đã câu thông đủ với Hoàng đế, không còn ai lấy ra nói nữa.

Kỳ thật, mọi người đều nhận định, Phương Khinh Trần bỗng nhiên tích cực nghe chính như vậy, tất là đang chuẩn bị để tương lai cải thiện hoán nhật. Có ai lại tin tưởng, y kỳ thật chỉ đang sợ hãi nếu mình không có mặt, lại có ai sau lưng làm ra chính lệnh thánh chỉ gì khiến y đau đầu, cho nên mới không thể không vào triều để nhìn chăm chắm.

Sau khi bái triều, y lại vào cung cầu kiến Hoàng đế.

Y muốn vào cung, ai dám ngăn cản. Tới gặp Hoàng đế, mặc lại là bạch y thường phục hay mặc, không hợp quy củ, nhưng ai dám nói y. Ở đây y như vào chỗ không người, vào thăng cửa cung, đẳng kia thái giám thông minh vội vàng chạy đến vài bước, đi báo tin cho Sở Hi Vanh. Tội nghiệp tiểu Hoàng đế này, từ khi vào kinh tới nay, vẫn là lần đầu tiên gặp phải Phương Khinh Trần một mình tiến cung cầu kiến. Vội vàng nhảy dựng lên lao ra nghênh đón. Hắn sợ đi chậm thất lễ với Phương Khinh Trần, lại sợ mình hiện tại một thân trang phục gọn nhẹ này có vẻ không đủ tôn trọng, vừa chạy như bay, vừa để thái giám bên cạnh giúp chỉnh trang mặc đồ. Hiếm có động tác phức tạp độ khó cao như vậy, hắn cuối

cùng lại hoàn thành không sai lầm gì.

Chờ khi hăn chạy đến mức phải hơi thở dốc, nghênh tới Phương Khinh Trần, đã là một thân ăn mặc chính trang khá trang trọng túc mục.

Phương Khinh Trần nhìn thiếu niên này nỗ lực khống chế hô hấp, kiềm chế sự khẩn trương, bộ dáng cẩn thận từng li, tuy là lòng dạ sắt đá, chung quy cũng hơi thương hại. Y tiến lên thi lễ, mỉm cười thỉnh an.

Sở Hi Vanh hơi luống cuống, muốn tránh không nhận, lại không dám tránh, ngẩn ra một chút mới thấp thỏm hỏi: “Phương hầu vào cung, chính là có chuyện gì quan trọng.”

“Không hề có đại sự gì, thần chỉ muốn đến vãn an Hoàng thượng, chuyện phiếm đôi câu.”

Sở Hi Vanh hơi trợn tròn mắt nhìn Phương Khinh Trần. Ta đã vào kinh hai năm, ngươi cũng chưa từng thỉnh an một lần. Ngày hôm qua ta vừa muốn phong ngươi nhất đẳng công, biểu lộ cõi lòng một chút, hôm nay ngươi đã đến chuyện phiếm với ta, chuyện phiếm này rốt cuộc sẽ là gì?

Phương Khinh Trần lại chẳng để ý hăn đang nghĩ gì, chỉ cười nói: “Thần cũng nhiều ngày rồi không vào cung, Hoàng thượng có muốn cùng thần dạo chơi trong ngự hoa viên này một phen.”

Sở Hi Vanh dám nói không sao, chỉ ấp úng gật đầu, cùng y tản bộ tại ngự hoa viên. Tôi nghiệp hăn tự giác thân phận, vừa không dám đi đẳng trước Phương Khinh Trần, cũng chẳng thể rời lại phía sau Phương Khinh Trần, chỉ đành thời thời khắc khắc cẩn thận chú ý, cùng Phương Khinh Trần sóng vai mà đi.

Cung nữ thái giám chung quanh đã sớm thức thời tránh đi rất xa. Phương Khinh Trần nhàn nhã hỏi chuyện ăn uống sinh hoạt, những việc vụn vặt của tiểu Hoàng đế, lại nhàn nhạt hỏi vài câu học nghiệp.

Học nghiệp của Sở Hi Vanh, thật sự không có gì để gắp người. Trước khi làm Hoàng đế không ai dạy hắn, sau khi làm Hoàng đế, triều thần cũng không thật sự giúp hắn an bài sư phụ học vấn đức hạnh không tồi nào đến dạy, hắn cũng chẳng dám thật sự cố gắng học. Bởi vậy lúc này bị Phương Khinh Trần hỏi như thế, mặt không khỏi hơi đỏ.

Nhưng Phương Khinh Trần cũng không truy hỏi, thản nhiên chuyển đề tài, tự đi nói các loại chuyện phiếm, chuyện lạ các đời, dân gian hương tục, trên trời dưới đất, đúng là không thiếu cái lạ. Khiến thiếu niên luôn sống tịch mịch trong cung, không tự chủ được mà dần dần thả lỏng thần kinh căng thẳng, vẻ mặt cũng dần dần trở nên vui vẻ.

Phương Khinh Trần ở trong cung kéo Hoàng đế cùng y tán gẫu không mục đích như vậy hơn một canh giờ, mới cáo từ mà đi.

Liên tiếp nửa tháng, Phương Khinh Trần thái độ khác thường, ngày ngày vào triều. Đáng thương thay y đã nhiều năm chưa từng cần cù vất vả, việc tất tự làm như vậy. Mỗi ngày vào triều xong xuôi, lại cùng mấy chủ sự chính vụ đường xử lý triều chính trọng yếu trong ngày, rồi thỉnh thoảng dạo bước vào cung, cùng tiểu Hoàng đế nói chuyện trời đất vun đắp tình cảm.

Phương đại hầu gia từ lười biếng bỗng nhiên trở nên cẩn mẫn rất dễ giải thích, nhưng đột nhiên quá thân cận với Hoàng đế như vậy, hơn nữa mỗi lần cũng bất quá là thản nhiên chuyện phiếm một số chuyện hay tin lạ, trong ngôn ngữ, hơi có ý dạy dỗ che chở, nhưng cũng không hề nồng hậu, việc này lại không hợp lẽ thường, dẫn phát các loại suy đoán khó bề tưởng tượng của mọi người.

Song người đầu tiên không nhẫn nại được, chung quy phải hỏi ra miệng, không phải những cựu bộ quan hệ khá thân cận với Phương Khinh Trần đó, ngược lại là Hoàng đế trẻ tuổi kia.

“Phương hầu, ngươi... ngươi gần đây thường xuyên vào cung như vậy, rốt

cuộc là... là vì sao?” Khi thiếu niên cố lấy dũng khí hỏi, ngữ khí không khỏi hơi thấp thỏm ấp úng.

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Ta vốn đoán Hoàng thượng cũng sắp sửa nên hỏi rồi, không biết bản thân Hoàng thượng cảm thấy, ta là vì sao đây?”

Sở Hi Vanh mở to mắt nhìn y: “Phương hầu tuy rằng mỗi ngày chỉ tán gẫu với trẫm, nhưng cứ luôn trong lúc lơ đãng, nói đến những chuyện cũ các triều, dân gian sinh kế, có lẽ là có tâm dạy trẫm đạo làm vua. Thế nhưng...”

Trong mắt hắn hơi buồn bã: “Vì sao, Phương hầu chú trọng nói không hề là chõ hay dở trong lý chính của anh chủ minh quân, vết xe đổ của hôn quân dung chủ, ngược lại là điển cố Đông Doanh hải ngoại, bởi vì quân chủ không hề nắm trong tay quyền lợi chí cao, cho nên quyền lợi tranh chiến phong ba, đều không ảnh hưởng đến hoàng tộc, hoàng gia một mạch truyền xuống, đến nay lại hai nghìn năm chưa từng đổi họ. Ngược lại là, những ví dụ mười mấy hai mươi năm không vào triều, không xử lý công việc, nhưng quốc gia trong sự quản lý vận tác của quan viên đã cấu thành hoàn thiện, không hề xuất hiện dao động trong sách sử. Ngược lại là, những truyền văn sơn dã trong quốc gia xa xôi ta chưa từng nghe nói đó, quyền lực của quân chủ bị chế hành mạnh, không thể thích gì làm nấy, vậy mà quốc thể ngược lại từ từ hưng thịnh...”

Ánh mắt thiếu niên càng ưu thương: “Phương hầu, ngươi dùng khẩu khí vui đùa, không chút để ý mà kể những câu chuyện này với trẫm. Rốt cuộc... là có ý gì?”

Phương Khinh Trần hỏi nhàn nhạt: “Bệ hạ đã chú ý đến hết thảy những điều này, còn có thể không rõ tâm ý của ta sao.”

Tiểu Hoàng đế cúi đầu: “Ta không hề nghĩ không thoáng, cũng không cần Phương hầu phí tâm khuyên giải. Ta vốn nghĩ...”

Phương Khinh Trần chú ý đến việc hắn không dùng “trẫm” để tự xưng, bật cười lắc đầu: “Bệ hạ, ta phí tâm kể những chuyện này với ngươi, ngươi nên biết,

ta không hề có tâm tư gì không nên có. Ta vào cung, kỳ thật chỉ là định biểu hiện đủ thân cận với bệ hạ. Như vậy có thể cho các phuơng một tin tức, để họ tôn trọng bệ hạ hơn một chút. Đương nhiên, ta cũng hy vọng có thể khuyên giải bệ hạ, để tâm tư bệ hạ đừng tích tụ quá mức..."

Sở Hi Vanh kinh ngạc nhìn Phương Khinh Trần, ánh mắt dần dần hơi nồng nhiệt: "Phuơng hầu nếu chân chính không có tâm với việc này, như vậy..."

Phuơng Khinh Trần nhíu mày, lại ngắt lời hắn: "Về sau, ta sẽ rời khỏi triều đường từng chút, tận lực giảm bớt ảnh hưởng với triều chính. Quốc gia đại sự, nên quyết giữa bệ hạ và trọng thần tương lai của ngươi. Chỉ là, bệ hạ phải học tin tưởng thần tử của mình, cũng phải hiểu được nắm giữ cân bằng như thế nào. Hiện tại chư hầu thế lực tuy mạnh, nhưng cũng không phải nắm bởi tay một người, chỉ cần quân chủ không có sai lầm lớn, ngai vàng sẽ không dễ dàng dao động, chỉ cần bệ hạ không phụ thần dân, vậy thì ta có thể cam đoan, tất sẽ không dung bất cứ ai phụ bệ hạ."

Tiểu Hoàng đế ngơ ngác nhìn Phương Khinh Trần, căn răng, kiên định tiếp tục chủ đề bị ngắt ngang: "Phuơng hầu đã không còn suy nghĩ khác, Phuơng hầu đã nguyện ý tiếp tục bảo hộ trẫm, bảo hộ hoàng gia, bảo hộ Sở quốc, thế vì sao không thể làm triệt để hơn một chút? Loạn thế hiện nay chẳng lẽ không phải càng cần anh chủ minh quân, bình định thiên hạ, sáng lập vĩ nghiệp bất thế sao? Sở quốc hiện tại, cần nhất không phải chính là..."

Sắc mặt Phương Khinh Trần hơi trầm xuống: "Hoàng đế quá tài ba, trên đời này bớt mấy người vẫn tốt hơn. Anh chủ hào hùng gì đó, càng ưa lấy xâm chiếm quốc thổ người khác làm vui, miệng nói cứu vớt bách tính thiên hạ khỏi khổ nạn, trong xương cốt còn không phải là vì dã tâm làm độc tài. Hiện tại thế lực Sở quốc các phuơng tuy đông, nhưng đã đạt thành một loại cân bằng. Bên cạnh có chư quốc rình rập, những chư hầu này cho dù muốn tranh quyền đoạt lợi, cũng không dám tùy tiện khơi mào nội đấu. Sở quốc hiện tại, không hề là thời điểm cần một Hoàng đế cường lực. Có một triều đình mọi người tán thành đại diện cho đại nghĩa, có ta tạm thời trấn, thì không có gì đáng lo lắng. Hoàng thượng

cũng không cần nghĩ quá xa.”

Tâm tình y không tốt, ngữ khí liền không hay. Tâm ý muốn biểu đạt y tự nhận đã nói rất minh bạch, Hoàng đế có nghe vào hay không, y cũng chẳng thèm phí tâm tư đi quản nữa. Quay người đang định rời đi, lại nghe thấy phía sau vang lên thanh âm cực trầm thấp của thiếu niên: “Phương hầu và thái thượng hoàng thân tình hậu nghĩa, vẫn là giai thoại của Sở quốc. Những năm gần đây, ta mặc dù không hiểu chuyện lầm, nhưng cũng vẫn ngưỡng mộ Phương hầu, hâm mộ thái thượng hoàng. Ta... Ta... Vốn không có ý tưởng gì, là Phương hầu mấy ngày này, cứ tới gặp ta, tận lực muốn khuyên giải ta như vậy, dạy dỗ ta... Ta không hiểu, Phương hầu đã không muốn hoàng vị, cũng không cho phép những người khác dòm ngó, tại sao không chịu làm nhiều hơn vì hoàng gia? Ta chỉ là... Ta chỉ là muốn thử một lần, lại một giai thoại quân thần hiểu nhau, một lần nữa, một lần nữa...”

Thiếu niên do kích động, lời nói cũng hơi không rõ. Phương Khinh Trần cứng đờ người quay lưng về phía hắn, trong lòng lại chỉ cười lạnh lùng.

Thân tình hậu nghĩa, giai thoại Sở quốc?

Sau bán đứng và thương tổn lẫn nhau như thế, mọi người vẫn cho đây là giai thoại.

Họ nhìn thấy thái thượng hoàng điên cuồng hối hận áy náy, thấy hết thảy Phương Khinh Trần làm vì quốc gia sau khi trở lại nhân thế, liền tự cho là đúng mà tò đẹp tất cả, chẳng một ai đi nhìn sự ô uế và dơ bẩn thực chất bên kia.

Y thở dài khe khẽ: “Bệ hạ, ta mệt rồi. Ta không còn sức lực, đi hiểu nhau với ai, sâu nặng với ai, vì ai liều mạng, vì ai... thật lòng đối đãi nữa.”

Thiếu niên nhìn y, hoảng loạn mà ý đồ cố gắng lần cuối: “Nhưng mà, Phương hầu, ta có gì không bằng thái thượng hoàng? Ta cũng giống như y, còn trẻ, cũng cần dạy dỗ, cần trợ giúp. Ta... Ta kiên cường hơn y, hiểu chuyện hơn y, ngươi xem, mấy năm nay, gian nan như vậy, ta cũng đã qua được. Tuy rằng ta không

hiểu nhiều, nhưng tuyệt đối không ngu ngốc, chỉ cần có một lão sư tốt, ta nhất định là học trò tốt nhất, Phương hầu... Ta sẽ tin tưởng ngươi. Ta sẽ không phụ ngươi, ta sẽ..."

"Ngươi thật sự biết, ngươi sẽ làm gì sao?" Phương Khinh Trần quay người, kèm theo ý cười ôn nhu lạ thường, nhìn thiếu niên này, tâm thần phảng phất nhớ đến nhiều năm trước, người trong ngự hoa viên này, kéo y không chịu buông tay kia.

"Nếu ta giúp ngươi trở thành chí tôn chân chính, thế thì để ta nói cho ngươi biết, ngươi sẽ làm gì nhé."

Y nhìn tiểu Hoàng đế, ánh mắt lại rõ ràng xuyên qua hắn, nhìn một người khác ở cuối thời không kia: "Lúc đầu, ngươi sẽ rất cao hứng, rất khoái lạc, rất yêu mến, rất tin cậy ta. Yêu cầu của ta ngươi đều sẽ đáp ứng, nguyện vọng của ta ngươi đều sẽ thỏa mãn, sau đó, năm năm tháng tháng, ngươi đã quen quyền lực chí cao vô thượng kia, ngươi sẽ bắt đầu lo lắng mất đi, sợ hãi bị lật đổ. Bởi vì thứ có được quá tốt, quá đẹp, quá quý giá, cho nên sự lo lắng của ngươi cũng ngày đêm không ngừng giày vò ngươi. Người bắt đầu phòng bị mỗi một người quyền trọng vị cao bên cạnh, trong đây đương nhiên khăng định có ta. Bất cứ một câu vô tâm, một chút biểu tình vô ý của người khác, ngươi đều sẽ suy xét tỉ mỉ, phân tích điên cuồng, người đầu ấp tay gối, con cái của ngươi, hết thảy những người chí thân chí cận chí tín, đều sẽ thành địch nhân của ngươi, ngươi..."

Thiếu niên bị lời nói như nguyền rủa kia của Phương Khinh Trần khiến cho sắc mặt tái nhợt, điên cuồng lắc đầu: "Ta sẽ không, ta sẽ không..."

Phương Khinh Trần cười nhẹ: "Đây là địa vị của quân chủ sai khiến, không một ai thật có thể thoát khỏi vận mệnh như vậy. Chỉ xem ai lý trí mạnh hơn, có thể không chế nghi kỵ như vậy hơn, không đến mức điên cuồng thôi. Cho dù là quân chủ anh minh nhất, cũng từng nghi kỵ phòng bị, thậm chí sử dụng thủ đoạn không công chính đối đãi trọng thần và thân nhân của họ, ngươi làm sao có thể

ngoại lệ.”

Y than nhẹ, đưa tay vỗ vai tiểu Hoàng đế: “Buông tha chính ngươi, cũng buông tha cho ta đi. Không có quyền lực chí cao kia, với ngươi vị tất là bất hạnh. Địa vị chí tôn kia, thật sự tốt như vậy sao? Cung điện cửu tiến cửu xuất, so với bảy tiến bảy xuất, rốt cuộc cao quý thoái mái chỗ nào. Lụa là gấm vóc, không phải luôn ấm hơn vải bông áo đay sát người. Dụng cụ màu vàng, có phải thật sự thuận mắt hơn màu khác. Một khi ngồi trên vị trí đó, ngươi sẽ không tự giác mà đi để ý rất nhiều chuyện, phỏng bị rất nhiều chuyện. Những quy củ từ ăn mặc ở đi lại đến triều đường ứng đối, tôn ti cao thấp, đủ các loại rườm rà đó, hạn chế chẳng những là họ, cũng là ngươi. Như vậy, kỳ thật mệt lắm...”

Y lắc đầu: “Như bây giờ, ngươi còn có thể có một trái tim mềm mại của mình, làm một người có máu có thịt. Ngươi còn có thể dám yêu, dám hận, dám có được một số khoái lạc của người thường. Bởi vì quyền lực không đủ lớn, cho nên ngươi khỏi cần kinh hoàng khiếp sợ, cỏ cây đều là lính, thời thời khắc khắc cảnh giác trùng to mắt, sợ người khác tới cướp đoạt như thế. Bởi vì quyền lực không đủ lớn, cho nên nó sẽ không đáng để ngươi vì thế mà hy sinh hôn nhân của ngươi, nhân sinh của ngươi. Người có thể thử tìm kiếm nữ tử ngươi yêu mến, ngươi có thể yên tâm yêu hating tử của ngươi, mà không phải coi từng hoàng tử còn quấn trong tã lót thành đối thủ tiềm ẩn. Người có thể tín nhiệm huynh đệ, thân tộc của ngươi, mà không cần lo lắng thủ túc tương tàn, cốt nhục tương tranh. Tin ta đi, thất ý trước mắt, qua bao nhiêu năm nữa quay đầu nhìn lại, biết đâu ngược lại là một vận may.”

Thiếu niên kinh ngạc nhìn y, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, vừa thất vọng vừa mất mát, rốt cuộc buồn bã nói: “Ta không tin, Phương hầu, ta không tin... Hoàng đế yếu đuối như ta thế này, sao sẽ là ngươi may mắn kia chứ? Người đã không chịu đòn hết thảy, vì sao lại không chịu giúp ta trợ ta, ta làm Hoàng đế thế này, chẳng bằng làm lão bách tính bình thường...”

Ánh mắt Phương Khinh Trần chợt lạnh, thấp giọng quở: “Làm Hoàng đế không bằng làm một bách tính bình thường? Người thật biết bách tính bình

thường sống cuộc sống ra sao? Người biết nông gia nam nữ, mới bát quá ba mươi tuổi, đã như thế lão nhân xế chiều không? Người biết người thường, cả đời vất vả, được đến chặng qua là áo cơm sơ sài nhất không? Mà người thì cầm y ngọc thực, tiền hô hậu ủng. Thân tộc người nhà, thậm chí tôi tớ ngày xưa, hiện tại đều có chức quan, được lể ngộ. Triều đình chính vụ, người có thể trực tiếp tham dự ý kiến, tuy nói mọi người không phải mọi thứ đều theo người, nhưng cũng không phải không để ý. Cho dù là phiên trấn tọa ủng mấy vạn *** binh, ngàn dặm non sông như Trác Lăng Vân kia, gặp người cũng phải cúi đầu lạy. Lần trước lẽ canh tịch, người nhất thời chợt phát kỳ tưởng, muốn cày thêm một hối, khiến văn võ bá quan đều phải vất vả xuống ruộng cày cấy, cho dù là quyền uy cao quý như Tân Húc Phi, tình nguyện bản thân xấu mặt, cũng chưa từng bắc bối người nửa chữ. Cuộc sống như vậy, người thật cảm thấy sống không bằng chết, không thể chịu được?”

Tiểu Hoàng đế cúi đầu, ảm đạm không nói.

Hắn hiện tại an nhàn tôn vinh, so với năm đó khi chiến loạn phiêu bạt không nơi nương tựa, thật chẳng biết tốt gấp bao nhiêu lần, hắn làm sao không biết, khi kinh thành nội loạn, vô số tôn thất chết thảm, hắn làm sao không biết, khi quốc gia phân loạn, bao nhiêu phượng tử long tôn chết đói trong lưu vong. Hắn làm sao không biết, bách tính bình thường cả đời nằm mơ cũng muốn có một phần mười, thậm chí một phần trăm tôn vinh phú quý như hắn.

Nói gì mà Hoàng đế kiểu này làm không hứng thú, thật bắt hắn hiện tại đi sống cuộc sống của người thường, chỉ sợ ba ngày đã chết đói.

Phương Khinh Trần than nhẹ một tiếng: “Người xem... Lòng người chưa bao giờ đủ được. Nếu một ngày kia người nắm đại quyền, kỳ thật sẽ không hề cảm thấy tốt hơn hiện tại.”

Y quay người, rốt cuộc không dừng lại nữa, phiêu nhiên mà đi.

Tiểu Hoàng đế ngơ ngác nhìn bóng dáng y, bỗng nhiên gào to một tiếng: “Ta

rốt cuộc có điểm nào bằng thái thượng hoàng!"

"Ngươi không hề không bằng y, ngươi tốt hơn y nhiều lắm. Chỉ là, ngươi đến chậm quá. Mà ta, đã mệt rồi."

Lần này Phương Khinh Trần không quay đầu, không dừng bước, hờ hững đáp một câu, nháy mắt đã đi xa.

Tiểu Hoàng đế ngây ra như phỗng, nhìn bóng dáng y càng lúc càng xa, chót thấy trong lòng bi thương đau khổ, trong mắt chua xót, lại rơi lệ.

Phương hầu, vì sao ngươi không tin ta.

Ta sẽ không phụ ngươi, sẽ không nghi ngươi, sẽ không kỵ ngươi, sẽ không tổn thương ngươi! Chỉ cần ngươi có thể giúp ta, chỉ cần ngươi đổi dãi ta, có thể tốt bằng một nửa ngươi đổi dãi thái thượng hoàng...

Ngươi nói những sách sử đó, những cỗ sự đó, những đế vương đó, những quyền vị nghi kỵ, quân thần nghi nhau đó, ta tin, đều là thật.

Nhưng mà ta biết cho dù tương lai ta sẽ thay đổi, cũng sẽ tuyệt không phụ ngươi.

Phương hầu, ngươi chưa bao giờ biết, trong lòng người Sở quốc, ngươi là truyền kỳ như thế nào, ngươi chưa bao giờ biết, tất cả các thiếu niên hoàng tộc, đều hâm mộ cỡ nào, hướng về cỡ nào, câu chuyện ngươi và thái thượng hoàng quân thần hiểu nhau.

Hết thảy ngươi làm vì y, vì Sở quốc.

Phương hầu, ta chỉ muốn làm một tri kỷ khác của ngươi, một quân chủ đáng để ngươi tin tưởng, đáng để ngươi bỏ ra khác. Ta sẽ không như y, ngốc như vậy, điên cuồng như vậy, vô tri như vậy. Ta đã thấy thế giới ngoài cung, ta đã làm bù nhìn chân chính, ta sẽ không coi thứ quý giá nhất là đương nhiên, ta biết cái gì mới đáng quý trọng, đáng bảo hộ nhất...

Nhưng mà, ngươi tại sao không tin ta?

Phương hầu, vì sao ngươi không chịu cướp đi hết thảy của ta, ngươi vẫn nguyện ý dạy ta, bảo hộ ta, khuyên giải ta, lại chẳng chịu toàn lực giúp ta.

Thiếu niên ngơ ngác nhìn phía trước, dù rằng bóng dáng phiêu dật một thân bạch y kia, đã không thể tìm kiếm.

Phương hầu, ngươi có phải là... ngươi có phải là thật sự bị thái thượng hoàng, tổn thương quá nặng. Ngươi có phải đã không dám tin tưởng bất cứ ai nữa, ngươi có phải là... có phải là... một mực hận y...

Phương Khinh Trần đã đi xa tí, chẳng nghe được tiếng lòng của hắn. Cho dù nghe được, y vẫn sẽ không dừng bước, sẽ không quay đầu, sẽ không hướng về một thiếu niên khác đang dùng đôi mắt chờ đợi, khốn khổ ngưng nhìn y, vươn tay ra.

Tim Phương Khinh Trần, sớm từ rất nhiều năm trước, đã không còn trong ngực y nữa rồi.

Cung cầm trùng trùng, ra khỏi một cửa cung, vẫn còn một cửa khác. Phương Khinh Trần nhấc chân bước qua một bậc cửa nữa, lại thấy phía trước có một thái giám, đầu mướt mồ hôi chạy đến, xa xa thấy y liền quỳ thụp xuống, thở hổn hển la lớn: “Phương hầu, thái thượng hoàng...”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 179 : Cảnh Còn Người Mất

Thái giám nọ phục trước mặt cách Phương Khinh Trần hai bước, nói nồng lộn xộn: “Nô tài... Bọn nô tài chăm sóc không chu đáo, để... để thái thượng hoàng đụng đầu.”

Phương Khinh Trần nhíu mày, bất quá thái giám phục dưới đất, tự nhiên không nhìn thấy sắc mặt y, chỉ ở đó mồ hôi ướt đẫm: “Thái thượng hoàng... Thái thượng hoàng nói chuyện rồi...”

Thân thể Phương Khinh Trần hơi cứng đờ không thể nhìn ra.

“Bọn nô tài vừa đỡ thái thượng hoàng dậy, còn chưa kịp đi gọi Ngự y, thái thượng hoàng đã nói chuyện. Ngài đang gọi Phương hầu, hô là mình hại chết Phương hầu, ngài một mực hỏi, bọn nô tài giấu thi thể Phương hầu đi đâu rồi.”

Thái giám càng nói càng hoảng loạn: “Thái thượng hoàng kêu gào rất hỗn loạn, nhưng thần chí lại không hề giống điên cuồng, chỉ là bất kể bọn nô tài giải thích thế nào, ngài đều không tin Phương hầu chưa chết, ngài vẫn nói, ngài đã hại chết Phương hầu, ngài... ngài không ngừng giãy giụa muốn đi đâm tường đâm cột, bây giờ còn đậm vỡ bình hoa bày trong cung, cầm mảnh vỡ đòi cắt mạch cắt cổ... Bọn nô tài sáu bảy người, vẫn hầu như không ngăn được...”

Hắn ngẩng đầu, định cầu hỏi người đệ nhất Sở quốc trên thực tế này, bước tiếp theo họ nên ứng đối như thế nào, trước mắt lại chỉ có trống vắng.

Phương Khinh Trần, sớm đã không thấy tung tích.

Nghe thái giám nói Sở Nhược Hồng đang gọi mình, Phương Khinh Trần liền

không nghe nữa, trực tiếp lướt đến Cam Ninh điện.

Mấy tầng cung viện, thoáng cái đã đến, ngoài Cam Ninh cung, vết chân thưa thớt.

Nơi thái thượng hoàng được tôn sùng, nhưng đồng dạng bị giam cầm này, trước nay vẫn là chỗ quạnh quẽ nhất trong hoàng cung.

Trong Cam Ninh cung, tự thành một thế giới, Thái y trú thủ, cung nhân trực luân phiên. Mà ngoài Cam Ninh cung này, vô luận là thị vệ tuần tra hay cung nhân lui tới, trước nay đều chỉ xa xa tránh đi lại chỗ tường cung tịch mịch kia.

Không một người ngoài nghe được dị thanh trong Cam Ninh cung, trừ Phương Khinh Trần.

Ý võ công thông huyền, nhĩ lực hơn xa người thường. Bởi vậy còn xa tít ngoài Cam Ninh cung, y đã có thể nghe rõ ràng thanh âm khản đặc thê thảm chói tai tột cùng kia.

“Buông trãm ra! Các ngươi buông trãm ra! Ta phải đi tìm Khinh Trần.”

Phương Khinh Trần chân khí chợt đình trệ, như chịu đòn nghiêm trọng, rốt cuộc không thể đê khí, đang bay vút trực tiếp từ không trung ngã xuống, sắc mặt tái nhợt.

Thanh âm điện cuồng mà thê lương kia, khản đặc không lưu loát, gần như không thành tiếng. Song Phương Khinh Trần quá sức quen thuộc thanh âm này, bởi vậy y biết rất *** tường, thanh âm đã đổi giọng, sắc nhọn đến chói tai kia, kỳ thật là thuộc về ai.

Phương Khinh Trần yên lặng nhìn cửa cung phía trước, nhắm mắt, lắng nghe thanh âm nọ ở bên kia cửa, điện cuồng kêu khóc.

“Thả trãm ra! Tất cả cút ngay cho trãm! Các ngươi đã bức ta hại chết Khinh Trần, hiện tại lại đem giấu y, không cho ta đi tìm y? Cút hết! Chỉ có Khinh Trần

mới để ý ta, quan tâm ta. Trẫm không cần các ngươi làm ra vẻ giả mù sa mưa... Thả trẫm ra... Trẫm... Trẫm sẽ đem các ngươi.. Toàn gia sao trảm... Thả trẫm ra..."

Thanh âm kia quen thuộc như thế, phảng phất bao nhiêu năm qua, vẫn khắc trong lòng. Chỉ cần nghe một âm tiết, nửa từ, là y có thể biết, là người kia, đang gọi y.

Nhưng thanh âm kia lại xa lạ như thế, ngắn ấy năm bầu bạn bên nhau, y lại chưa từng nghe hắn bi thương sơ sệt, gào khóc thê lương như vậy.

Chỉ có một ngày kia... Chỉ có khi y rút ra trái tim của mình kia, y từng nghe được người nọ kêu khóc như cuồng. Nhưng mà, lại chỉ một chớp mắt.

Chỉ có một chớp mắt, trái tim đã rời khỏi ***g ngực kia, liền nằm trên chính tay y, ngừng đập. Hồn y về Tiểu Lâu, chưa từng quay đầu xem xét một màn hủy diệt tuyệt vọng ghi lại trong Tiểu Lâu kia, chưa bao giờ nghe lần nữa, kêu gọi vô tận kia.

Chỉ đến bây giờ, y mới nghe được hoàn chỉnh tiếng khóc thét và rên rỉ của hắn, sự tuyệt vọng và khủng hoảng của hắn, sự bất lực và hối hận của hắn.

Phương Khinh Trần từ từ mở mắt, trong ánh mắt, lại là bình tĩnh.

Y từng bước đi về phía trước, không vội không chậm, không dừng bước, cũng không do dự.

"Tại sao các ngươi phải cản ta? Các ngươi lừa trẫm! Lừa trẫm! Khinh Trần chết rồi, y chết rồi! Y đưa tim cho ta, ta lại hại chết y, ta phải đi tìm Khinh Trần, ta phải ở bên Khinh Trần, đừng ngăn ta, ta van cầu các ngươi, đừng ngăn ta..."

Từ phẫn nộ, đến điên cuồng, chuyển tới cầu xin. Người nọ muốn, bất quá là một cái chết, một sự giải thoát, một lần truy tìm, một hy vọng xa vời, có thể gặp nhau.

Là ai phụ ai, là ai hại ai?

Là sự yếu đuối đa nghi của Sở Nhược Hồng cho Phương Khinh Trần một kích cuối cùng, hay là sự lạnh lùng tuyệt tình của Phương Khinh Trần, đã hủy diệt hết thảy của Sở Nhược Hồng.

Fương Khinh Trần nét mặt trầm tĩnh, chỉ như nước lặng. Y bước vào cửa cung, y nhìn thấy trong ngự viên, một vùng hỗn loạn bừa bãi kia.

Người nọ tóc đã rối, áo đã xộc xệch. Trên người lấm chấm màu đỏ tươi, trên trán giữa mớ tóc rối bời che lấp, mơ hồ là vết máu loang lổ. Hai tay hắn túm gắt gao một mảnh gốm sắc nhọn, từng giọt máu tươi chảy xuống giữa những kẽ ngón tay.

Thái y cao tuổi luống cuống đứng trở ra bên cạnh, sáu bảy cung nhân liều mạng ra sức, kẻ thì ôm chân, kẻ thì túm tay, kẻ thì đè vai, kẻ thì ôm hông. Ngần ấy người hợp lực, lại vẫn không thể ngăn cản người kia điên cuồng giãy giụa. Ba thái giám liều mạng bẻ ngón tay hắn, lại thật sự không đoạt nổi mảnh gốm tự hại mình.

Mấy người cứ dây dưa một chỗ, vùng vẫy quay cuồng như vậy, khiến bụi bay mù mịt, máu tươi đầm đìa.

“Thái thượng hoàng à, ngài buông tay, ngài buông tay trước đi! Chuyện này đầu cua tai nheo, bọn nô tài sẽ chậm rãi kể cho ngài, bọn nô tài sẽ kể hết cho ngài!”

“Thái thượng hoàng à, Phương hầu thật sự chưa chết, y chưa chết, lúc trước chết là thế thân thôi. Ngài buông tay trước đi, để nô tài hầu hạ ngài thay đồ trị thương rồi đi gọi Phương hầu tới gặp ngài mà...”

Không ai chú ý tới Phương Khinh Trần đã đến, mà Phương Khinh Trần cũng không lập tức xông lên, giải cứu người muốn tự sát vì y kia.

Y chỉ lảng lặng đứng một bên nhìn sự hỗn loạn này, nhìn thiếu niên tóc tai bù xù máu tươi đầy người kia, không ngừng giãy giụa muốn hủy diệt sinh mệnh mình.

Sở Nhược Hồng đã tỉnh. Cho dù thần trí cảm giác của hắn, dường như còn dừng lại ở rất nhiều năm trước, trên cung điện đẫm máu tươi kia, hắn rốt cuộc vẫn từ trong điên cuồng hỗn độn tỉnh lại rồi.

Thế sự này phải chăng thật sự luôn truyền kỳ buồn cười như vậy, ngắn ấy linh đơn diệu dược, ngắn ấy tâm huyết cố gắng, năm này tháng nọ, toàn bộ không có mảy may tác dụng. Mà chứng điên cuồng si ngốc, mất trí nhớ này, hóa ra cần lại chỉ là một gậy vào đầu vô cùng đơn giản, là có thể chữa khỏi, làm cho hắn tỉnh lại.

Phương Khinh Trần cười hơi lạ, không biết có phải là đang tự giễu, ý cười kia lại lạnh băng như sương.

Y thản nhiên nói: “Thả y ra đi.”

Một tiếng này, ngữ khí cực bình thản, thế nhưng trong hỗn loạn, chúng thái giám cung nữ, lại không ai không nghe rõ ràng, rành mạch. Thanh âm này tuy hờ hững, lại dường như hàm chứa lực lượng không thể làm trái, mọi người thậm chí chưa làm rõ là lệnh ai phát, đã đồng thời buông tay như ma quỷ.

Sở Nhược Hồng vừa được tự do, mảnh gỗm trên tay liền xẹt mạnh qua cổ.

Mà Phương Khinh Trần lại chỉ đứng nguyên tại chỗ, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Nhược Hồng.”

Một tiếng này gọi kỳ thật cực nhẹ, vừa không cao giọng hô to, cũng chưa hề thăm vận nội lực.

Song thiếu niên điên cuồng kia đã nghe thấy.

Hắn đã không kịp thu tay, khí lực giữa mấy ngón tay lại tan mảnh. Mảnh gỗm,

chỉ thêm một vết máu thật sâu trên cổ hắn.

Tay thiếu niên cứng ngắc ngừng trên cổ, hắn khẽ đảo mắt cực chậm, cực chậm, cơ hồ là cứng đờ.

Cuối cùng, hắn đã trông thấy Phương Khinh Trần.

Sau đó, là sự yên lặng hệt như chết chóc, đắng đắng phảng phất trầm năm.

Trong sự trầm mặc khiến người ngạt thở này, thiếu niên cực chậm cực chậm mà đứng vững, cực chậm cực chậm mà buông bàn tay nhuộm máu, mái đầu rối tung, giữa vết máu chói mắt, là đôi mắt u u thâm thâm, cơ hồ không giống người sống, như thể quỷ hồn kia.

Hắn ngoognác nhìn phía trước, nhìn người kia.

Sau đó, hắn gọi khe khẽ: “Khinh Trần!”

Thanh âm nhẹ như vậy, nhẹ như vậy, ngay cả chính hắn có lẽ cũng chẳng nghe rõ.

Song mọi người lại rõ ràng biết hắn gọi là gì, gọi là ai.

Phương Khinh Trần lại chỉ lảng lặng đứng tại chỗ, nhìn hắn, không nói, không động, không chút biểu tình.

Sở Nhược Hồng khẽ khàng vươn tay về phía trước, nắm ngón tay hai ba người liều mạng cũng không vặn ra nổi, nhẹ nhàng buông ra, mảnh gốm nhuộm máu tươi rơi xuống đất mềm, chỉ có một tiếng vang im lìm cực nhẹ cực trầm.

Máu giữa nắm ngón tay nhỏ giọt, hắn hoàn toàn không biết, hắn chỉ tận lực vươn dài cánh tay, xòe rộng năm ngón, cực lực hướng về trước, phảng phất như vậy, là có thể chạm đến người đứng xa xa hơn mười bước kia.

Song người nọ không nhúc nhích, không để ý, không tiến lên, không đáp lại.

“Khinh Trần!” Hắn lại gọi một tiếng, thanh âm hơi đề cao, loạng choạng đi về phía trước.

Vừa rồi bảy tám người cũng không ngăn được sự giãy giụa điên cuồng của hắn, mà hiện tại, mọi người thối lui, hắn lại dùng hết tất cả lực lượng, ngay cả đứng thẳng bước đi, đều đã là gắng gượng.

Hắn một đường tiến lên, một đường lảo đảo, mấy phiên loạng choạng, mấy phiên vấp ngã, máu tươi nhỏ một đường.

Hắn một đường ngơ ngác nhìn thân ảnh kia, gọi cái tên hàng ngàn hàng vạn lần chưa từng ngừng kia.

“Khinh Trần!” Thanh âm của hắn dần dần rõ ràng nhận ra được.

“Khinh Trần!” Hắn gọi, từ yếu ớt mà dần dần rõ ràng.

Hắn không nhìn thấy đất dưới chân, không nhìn thấy máu tươi của mình đang nhỏ giọt, không nhìn thấy vết thương đầy người, không nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của mọi người bốn phía. Trên trời dưới đất, thương voodoo hồng trần, hắn chỉ thấy người nọ, áo trắng như tuyết, đôi mắt như tuyết, thần dung như tuyết, tâm lạnh như tuyết.

“Khinh Trần!” Từng tiếng kêu gọi, không có trả lời, lần lượt tiến lên, không thấy người nọ nhúc nhích. Thanh âm của hắn dần dần thê lương mà tuyệt vọng.

Hắn từng bước đến gần y, hai tay đồng thời vươn đến y, trong mắt lại rõ ràng có ba phần hy vọng, bảy phần sợ hãi.

Hắn hy vọng là gì?

Chính là người nọ nhẹ nhàng chìa tay, nắm tay hắn?

Chính là người nọ mỉm cười, tan hết sương tuyết thiên hạ?

Chính là người nọ mỉm cười mở miệng, như nhiều năm trước ấy, lại nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng, Nhược Hồng.

Hắn sợ hãi lại là gì? Chính là dung nhan như thế bất quá là tro bụi, máu thịt như thế, chỉ là khói bụi. Chính là người đứng sờ sờ trước mặt này, chẳng qua cũng là một giấc mộng vĩnh viễn không tỉnh dậy khác trong ảo cảnh đênh rồ kia của hắn. Ngay sau đó, hắn đã chạm được y.

Máu thịt mềm mại, máu thịt ấm áp, sự tồn tại sờ sờ chân thật.

Hắn ấp úng mở miệng, đột nhiên không thể gọi ra cái tên kia, hắn rất cố gắng rất cố gắng muốn làm cho khéo miệng nhếch lên, nở một nụ cười, lại phát hiện thì ra cơ trên mặt đã không còn chịu nghe theo hắn chỉ huy nữa.

Hắn cực chật cực chật mà đến gần, cực chật cực chật mà dựa lên ***g ngực kia, nhắm mắt, hơi nghiêng đầu, đi tìm nhịp đập của sinh mệnh chỗ ngực trái người nọ.

Đang đập, là tim của y, hay là của hắn. Còn sống, là Phương Khinh Trần, hay là Sở Nhược Hồng?

Hắn cực chật cực chật mà giang hai tay, đột nhiên dùng hết toàn lực ôm chặt thân thể kia. Sau đó, rốt cuộc gọi ra một tiếng kia lần sau cùng: “Khinh Trần!”

Một tiếng này, dùng hết toàn bộ sức lực, toàn bộ tâm thần, toàn bộ cảm giác, toàn bộ yêu và hận của hắn mà gọi ra, hoàng cung trầm mặc nghe được, hoa viên an tĩnh nghe được, những người im lặng đứng xem nghe được, thiên địa vĩnh hằng nghe được... Phương Khinh Trần... Y nghe được.

Phương Khinh Trần đồng dạng cúi đầu cực thong thả, lảng lặng ngưng mắt nhìn hắn, một lát sau, mới nhẹ nhàng vùng ra một bàn tay bị hắn ôm lấy, cực nhu hòa giúp hắn chật rãi vuốt gọn mái tóc rồi bồi ra sau người.

Y vươn năm ngón tay, lần lượt xuyên qua mái tóc đen nhánh của thiếu niên, nhìn từng sợi tóc bạc giữa hỗn loạn kia.

Năm nay, thiếu niên điên cuồng kêu gọi trong lòng y này, mới bấy giờ hai mươi hai hai tuổi.

Đa tình buồn cười, bạc đầu thiếu niên.

Từng chút một, y vuốt xuôi mái tóc giúp hắn. Từng chút một, băng sương trong mắt y dần dần tan đi.

Sau đó, y ngưng mắt, đánh giá hắn.

Đã qua tuổi nhược quán, thế nhưng vóc người lại vẫn như thiếu niên mười sáu mươi bảy tuổi. Dù cẩm y ngọc thực, linh dược hiếm quý như thế nào nữa, cũng vẫn không bảo dưỡng được, cũng vẫn là thân hình tiêu tụy không khoác nổi áo.

Hắn vốn là một thiếu niên tuấn tú, nhưng mà, hiện tại... Sắc mặt vàng vọt gầy rộc, hốc mắt sâu hoắm, thiếu niên phong hoa, không chống nổi vẻ mệt mỏi rã rời kia. Không phải hạ nhân hầu hạ không tận tâm, chỉ là cung vũ hoàng kim này, chẳng thể nào gǎn lại chân tâm vỡ nát rơi đầy dưới đất kia.

Trên trán hắn toàn là máu tươi, có mấy chỗ bầm tím, chẳng biết trừ lúc ban đầu không cẩn thận ngã bị thương, còn điên cuồng đâm đầu mấy lần, lại bị bọn hạ nhân lôi kéo ngăn trở như thế nào, mấy vết thương trên cổ hắn, máu chảy không ngừng, chẳng biết trước khi y đến, hắn đã dùng mảnh gỗ thô ráp kia, điên cuồng cắt mình bao nhiêu lần.

Hắn hoàn toàn không biết, chỉ ngơ ngác nhìn Phương Khinh Trần, chỉ thì thào gọi tên y từng tiếng.

Cái tên cho dù là điên cuồng, cho dù là si mê, cho dù là quên đi hết thảy, cho dù là đầu óc không biết suy nghĩ nữa, chỉ băng bản năng, cũng vĩnh viễn ghi

khắc, vĩnh viễn kêu gọi kia.

Phương Khinh Trần nhẹ nhàng lấy ra một chiếc khăn, giúp hắn lau chùi máu tươi bụi đất trên mặt, cả chiếc khăn tay đều nhuộm đỏ, cũng không thể lau sạch. Phương Khinh Trần tùy tay ném khăn, tiện tay xé ống tay áo trắng như tuyêt của mình, một lần nữa lau giúp, từng chút phết đi máu tươi, từng chút lau sạch bụi bặm, từng chút nhìn dung nhan thiếu niên càng rõ ràng, mà vẻ lạnh băng trên mặt Phương Khinh Trần, rốt cuộc dần dà hóa thành ôn nhu.

Người bốn phía ngơ ngác nhìn, đúng là chẳng ai nhớ, lúc này nên đi lấy khăn mặt, múc nước sạch, lấy bộ đồ mới, dâng thuốc tốt.

Giữa y và hắn, tự thành một thế giới. Không ai có gan quấy rầy, không ai có gan quấy nhiễu, thiên địa tĩnh lặng như thế, cung vũ tịch mịch như thế. Vạn dặm hồng trần, chỉ có một thiếu niên vừa mới từ trong mê loạn trở về, kinh ngạc nhìn người duy nhất trên thế gian, quan trọng nhất kia.

Phương Khinh Trần lau rồi lại lau, bạch y dính bùn đất, nhuộm đỏ sẫm, nhưng mà nhiều máu tươi và bụi đất như vậy, luôn lau không xong, lau không hết.

Cuối cùng y lắc đầu từ bỏ, một lần nữa nhìn mặt mày Sở Nhược Hồng, trong mắt dần dần có chút bi và thương, giữa chân mày chậm rãi dâng lên vẻ ôn nhu và buồn bã không ai thấy rõ.

Sau đó y mỉm cười, mặt trời xua sương, mây tan tuyêt tiêu.

Giờ khắc này, tất cả mọi người cơ hồ bị dung hoa sáng chói của người nọ bức không thể nhìn thẳng.

Cực nhạt cực nhạt, thở dài một tiếng, cực nhẹ cực nhẹ, y chỉ nói hai chữ.

“Thôi vậy!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 180 : Ta Cầm Ta Cứ Lấy

Cực khẽ cực nhạt, Phương Khinh Trần thở dài một tiếng.

“Thôi vậy!”

Nam tử tuyết y cao hoa kia, rốt cuộc dùng một tư thế cực nhẹ cực nhu cực ôn hòa, ôm lại thiếu niên vẫn đang chờ đợi y đáp lại kia.

Máu của thiếu niên, từng giọt từng giọt, nhuộm trên người y, đỏ thẫm tươi đẹp, như anh túc từng đóa nở rộ.

Y cứ như vậy, vươn tay, ôm lấy một người khác. Bình tĩnh để máu me bùn đất trên mình người nọ, vẩy bẩn y sam trắng thuần phiêu dật cao khiết của y.

Tịch dương dần ngả về tây, dung hợp hai bóng dáng cùng một chỗ, kéo rất dài, rất dài. Bóng đen dài thượt dưới đất, ngoằn ngoèo uốn lượn giữa hoa lá cỏ cây, không rời không bỏ, tựa như một thể.

Đám cung nhân ngơ ngác nhìn họ, không nhìn rõ cảnh tượng giờ khắc này, rốt cuộc là mỹ lệ, hay là bi thương.

Y từng lạnh nhạt nhìn người quan trọng nhất trong sinh mệnh, y từng băng máu sương tuyết, không chút động dung mà nhìn sự điên cuồng và kỳ vọng của người khác. Y cũng từng ôn nhu vươn tay ôm, quan tâm chỉnh lại đầu tóc mặt mũi, y từng cười rực rỡ, đoạt hết phong hoa của thiên địa, y cũng từng thở dài hè nhẹ... Cuối cùng, lại chỉ nói hai chữ, “Thôi vậy!”

Một tiếng thở dài, một ngữ nhàn nhạt.

Vô luận là giờ này khắc này, hay là rất nhiều năm về sau, người trong hồng tràn, vẫn chưa từng chân chính lý giải.

Nhân vật thần thoại trong truyền kỳ kia, một tiếng thở dài nọ, là vì cái gì.

Vì sao tiếng thở dài lúc vốn nên là vui mừng này, lại ảm đạm buồn bã, chỉ là nhạt đến mức... Cơ hồ làm cho người ta không phát hiện.

Một lời nói nhẹ như gió kia, “thôi vậy”, lại là vì cái gì?

Ý buông xuống là gì, từ bỏ, lại là gì.

Phương Khinh Trần kéo tay Sở Nhược Hồng, chậm rãi dắt hắn quay về nội điện, nhàn nhạt giao một câu: “Nước và thuốc.”

Mọi người như mộng mới tỉnh, hoảng loạn hành động.

Phương Khinh Trần bình tĩnh kiểm tra bàn tay bị cắt đến máu thịt đầm đìa cùng với mấy vết cắt trên cổ tay Sở Nhược Hồng. Bình tĩnh tự tay nhúng ướt khăn, lau chùi giúp, thay quần áo, thoa thuốc cho hắn.

Sở Nhược Hồng an tĩnh lạ thường, hợp tác lạ thường.

Nếu không phải mắt hắn vẫn nhìn Phương Khinh Trần không hề chớp, nếu không phải bàn tay kia vô luận thế nào cứ phải túm Phương Khinh Trần, mọi người cơ hồ sẽ lầm tưởng hắn vẫn như trước kia, si si ngốc ngốc, không có thần trí, cho nên cũng sẽ không phản kháng bất cứ chuyện gì.

Chờ Phương Khinh Trần một lần nữa giúp Sở Nhược Hồng xử lý xong xuôi những vết thương, thân thể sạch sẽ, giúp hắn thay quần áo mới, đã là hơn một canh giờ sau.

Phương Khinh Trần nhìn sắc trời, thấp giọng phân phó, bảo bưng lên một chén cháo. Y tự mình dùng thìa ngọc khuấy đều cháo kia, múc một muỗng, đưa đến bên môi Sở Nhược Hồng bây giờ vẫn còn hơi ngẩn ngơ.

Hơi nóng của cháo làm Sở Nhược Hồng hơi bất an ngả ra sau một chút. Phương Khinh Trần cười: “Không nóng.” Y lấy thia về, để bên môi thổi thổi, lại đưa qua, ngữ khí như dụ trẻ nhỏ: “Ngoan, húp một miếng!”

Sở Nhược Hồng ngơ ngẩn nhìn y, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: “Ngươi chưa chết?”

Đây là câu đầu tiên hắn nói ngoại trừ hai chữ “Khinh Trần” từ sau khi nhìn thấy Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần cười khẽ, buông bát thia, cầm tay hắn, kề lên ngực mình, để hắn dùng bàn tay đi cảm thụ nhịp đập trái tim mình.

Sở Nhược Hồng vẫn hơi si si ngốc ngốc nhìn y, trong lòng lại không tự giác lặng lẽ đếm từng nhịp đập của sinh mệnh kia, thì thào: “Ngươi còn sống, ngươi còn sống, ngươi còn sống...”

Hắn đột nhiên bổ lên trước, một phen xé ngoại bào của Phương Khinh Trần, thấy bên trong còn có áo giữa áo trong ngăn lại, nóng nảy xé bừa.

Phương Khinh Trần cười khổ một chút, lại không may có ý ngăn cản hành động hồ đồ như vậy, chỉ ngồi yên, mặc hắn xé từng kiện xiêm y của mình, cho đến cuối cùng lộ ra ***g ngực trơn nhẵn, không hề có bất cứ vết thương dữ tợn nào.

Sở Nhược Hồng nhìn ngực trái của y mà ngẩn người, bên tai nghe thanh âm thấp nhu của Phương Khinh Trần: “Ta chưa chết, tim ta còn đây, người ta còn đây.”

Đến lúc này, Sở Nhược Hồng rốt cuộc mới có thể chảy nước mắt. Hắn cúi đầu, lại cố chấp ôm chặt Phương Khinh Trần, lại cố chấp dán sát mặt lên ngực trái của y, mặc cho chất lỏng ẩm áp kia tuôn trào, ướt ***g ngực Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần thở dài khe khẽ.

Một tay nhẹ nhàng ôm hăn, một tay chậm rãi, nhẹ nhàng vỗ vai vỗ lưng hăn như trấn an: “Không cần sợ, đây chẳng qua là một cơn ác mộng. Ta chưa chết, ta vẫn luôn ở đây.”

Ngữ khí của y ôn nhu dị thường, đủ để trấn an lòng người.

Người trong lòng đã hai mươi hai hai, nhưng tâm trí vẫn đình trệ tại thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi. Cố tình hăn lại đã bị hoảng sợ và thương tổn cực lớn, giờ này khắc này, năng lực tự hỏi, chỉ sợ cả hài tử cũng không bằng.

Hăn cần không phải giải thích trật tự rõ ràng, mà chỉ là một người sờ sờ, là sự ấm áp của máu và da thịt, quyến luyến và chạm đến. Chỉ cần người này còn sống, thì trước kia từng phát sinh những gì, kỳ thật không quan trọng như vậy.

Phương Khinh Trần trấn an khuyên giải, nhu hòa mà ôn tồn. Giờ này khắc này, trong lòng y, phải chẳng cũng là mềm mại ôn hòa cùng kiểu?

Hết thảy, trước nay đều không phải ác mộng.

Y có thể trấn an người trong lòng, có thể dùng tấm mạng mỏng ôn nhu che mờ hết thảy. Song lý trí của y lại chưa bao giờ quên nhắc nhở bản thân, hết thảy từng phát sinh chưa từng là một giấc mộng.

Ngày này, hết thảy đã phát sinh trong Cam Ninh cung, cùng hai chữ kia Phương Khinh Trần lúc ấy nhẹ nhàng nói ra, sau ngàn năm sử sách vẫn truyền lưu y nguyên.

Thôi vậy...

Là buông xuôi, là vứt bỏ? Hay là bỏ qua, quên đi, bắt đầu một lần nữa...

Phỏng đoán vô cùng vô tận, nhưng vô luận là đời này hay là đời sau, người trong hồng trần vĩnh viễn không nhìn thấu, không nhìn rõ.

Mọi người có thể biết, vển vẹn là từ sau hôm đó, hết thảy của Sở quốc đều đã bất đồng.

Nhưng ngay cả những cung nhân tận mắt chứng kiến hôm nay, cũng không thể chân chính lý giải một màn hôm nay này rốt cuộc từng có ảnh hưởng lớn như thế nào với tương lai Sở quốc.

Tin tức thái thượng hoàng tinh lại, rất nhanh chóng lưu truyền ra, khiến rất nhiều người theo đó mà thấp thỏm bất an.

Chưa ai thật sự nghĩ tới thái thượng hoàng sẽ còn tinh lại. Mà ngoại trừ Phương Khinh Trần, có lẽ cũng chẳng có ai từng thực sự hy vọng, vị quân chủ từng tôn quý không gì sánh bằng kia, còn có thể tinh lại.

Một thái thượng hoàng thanh tinh, mới ngoài hai mươi, vốn đã khiến người bất an vô cùng. Mà sự quan tâm và chăm sóc của người cầm quyền Sở quốc thực tế, Phương Khinh Trần, dành cho vị thái thượng hoàng này, càng thật sự quá mức lăm.

Liên tiếp mấy ngày, Phương Khinh Trần không thể ra khỏi Cam Ninh điện một bước, cũng chưa từng rời khỏi Sở Nhược Hồng dù một chớp mắt. Đi đứng nằm ngồi, Sở Nhược Hồng nhất định phải dính gắt gao trên người y. Mọi thời điểm, luôn phải có một bàn tay kéo Phương Khinh Trần, mắt luôn phải nhìn thấy Phương Khinh Trần, hắn mới an tâm được.

Phương Khinh Trần chỉ cần thoáng tỏ ý muốn rời khỏi một chút, là Sở Nhược Hồng sẽ kinh hoàng mất khống chế. Mỗi khi uống một chén nước, ăn một miếng cơm, đều phải Phương Khinh Trần tự nếm giúp hắn, ăn cùng hắn, mới chịu thuận theo.

Hắn không tiếp nhận người khác chăm sóc. Thậm chí thái giám cung nữ khác tới gần một chút, hắn sẽ buồn bực hoảng sợ mà phát cáu. Cho nên cuối cùng Phương Khinh Trần đành phải sai bọn hạ nhân đi xa hết, hoàn toàn tự mình tự lực tự làm, chăm sóc hắn.

Sau vài hôm, Sở Nhược Hồng cũng hỏi vài câu về chuyện lúc trước, tự nhiên không nhận được câu trả lời quá tường tận, chỉ mơ hồ biết Sở quốc từng có rất nhiều phân loạn, bất quá sau này đều đã bình ổn, Phương Khinh Trần chưa chết, lúc trước chết chính là thế thân, hắn cũng không truy cứu nhiều nữa.

Hắn không hỏi Phương Khinh Trần vì sao phái thế thân đến, không hỏi Sở quốc rốt cuộc đã trải qua những gì, không hỏi vì sao một thế thân có thể giả giống hệt, giấu được mọi người như vậy, càng không hỏi chính cục Sở quốc hiện tại rốt cuộc thế nào.

Hắn chỉ im lặng tiếp nhận hết thảy hiện tại, không hỏi nhiều, không nghĩ nhiều. Chẳng biết là hắn lúc trước bị hoảng sợ quá mức, đã không còn đủ năng lực tự hỏi, hay kỳ thật ác mộng năm đó vẫn đè sâu trong ngực, cho dù biết hiện tại Phương Khinh Trần sờ sờ ngay trước mắt, hắn vẫn sợ truy hỏi quá nhiều, suy nghĩ quá nhiều, đối diện quá nhiều, biết đâu chân tướng sẽ cực đáng sợ.

Phương Khinh Trần và Sở Nhược Hồng tuy nói chưa hề ra khỏi Cam Ninh điên một bước, nhưng hành chỉ của họ, nhân vật cầm quyền bên ngoài tự nhiên đều nghe ngóng rõ ràng.

Sở Nhược Hồng yếu ớt bất lực, điên cuồng ỷ lại, trái lại rất dễ lý giải. Nhưng mà, Phương Khinh Trần vì sao lại chịu đựng loại ỷ lại này? Vì sao y lại mặc cho một thiếu niên nửa điên khùng vây khốn chặt chẽ y, mặc hắn ta cần ta cứ lấy?

Mọi người chẳng những hoang mang, mà còn kinh hãi. Phương Khinh Trần trước giờ đối đãi Sở Nhược Hồng rất tốt, điểm ấy mọi người đều biết. Nhưng mà... tốt đến bước này? Sau chuyện năm đó? Dưới tình thế như hiện tại? Vì sao?

Không ai có gan chỉ trích gì vào lúc này, chỉ là lo buồn âm thầm trong lòng mỗi người, lại ngày một nghiêm trọng.

Phương Khinh Trần quan tâm và thuận theo Sở Nhược Hồng quá mức, đã làm rối loạn lỗ pháp trật tự trong cung. Chúng quân thần Sở quốc cũng cực kỳ bối rối. Người Tần rời đi chưa lâu, trong triều chưa bình ổn, trên triều đường lại

thiếu một người trấn giữ.

Theo đạo lý mà nói, thái thượng hoàng hết bệnh rồi, tối thiểu từ Hoàng đế đến quần thần trên lỗ tiết cũng đều nên đến bái kiến, chúc mừng, sau đó trong cung mở yến, quốc gia cử hành khánh điển, đại xá thiên hạ, theo lưu trình một chút.

Nhưng hiện tại Sở Nhược Hồng cả ngày túm chết Phương Khinh Trần không buông, với người khác thì hoàn toàn không thèm để ý, ngoảnh mặt làm ngơ. Mà Phương Khinh Trần cũng chỉ im lặng làm bạn, đối với những bối rối này của mọi người, lại như nhìn mà không thấy.

Lúc mọi người vạn loại bất đắc dĩ, phiền não không thôi, rốt cuộc có người cố lấy dũng khí, chưa được sự đồng ý của Phương Khinh Trần, đã vào Cam Ninh cung.

Mà người cả gan làm vậy... lại là đương nhiệm Hoàng đế Sở quốc luôn cẩn thận dè dặt, không chịu đi nhiều một bước, nói nhiều một câu, Sở Hi Vanh.

Làm Hoàng đế, biết thái thượng hoàng đã khỏi bệnh, tự nhiên là nên có chút hành động và biểu thị, nếu không sẽ là hành vi cực thất lễ và cực bất hiếu. Bởi vậy, Cam Ninh cung này, hắn đích xác cũng nên đến.

Đương nhiên, nếu không phải đợt trước Phương Khinh Trần thường đến gặp hắn, làm cho hắn cảm thấy thân cận Phương Khinh Trần hơn một chút, thì chuyến này hắn khẳng định chẳng dám tới.

Nhưng hắn thật sự vô cùng khát vọng lý giải, giữa Phương Khinh Trần và Sở Nhược Hồng, rốt cuộc là sống với nhau như thế nào. Hắn đã nhịn nhiều ngày, thật sự không thể tiếp tục nhẫn耐 nữa, khoanh tay ngồi đợi như vậy nữa.

Song Cam Ninh cung trong ngoài trống vắng, nhất thời cả một thái giám truyền báo cũng không thấy. Sở Hi Vanh hơi ngó ra. Tuy biết hạ nhân Cam Ninh điện luôn ít, mà mấy ngày nay, bởi vì thái thượng hoàng vừa thấy những người

khác là sẽ buồn bực ồn ào, cho nên đám thái giám đều lẩn đi xa tí, lúc này không biết đang làm biếng ở đâu. Nhưng tiểu Hoàng đế ra vào hoàng cung các nơi, vẫn chưa từng đến một điện vũ nào cư nhiên cả một người thông truyền và hầu hạ cũng không tìm thấy.

Tổng quản thái giám duy nhất theo hắn vào Cam Ninh cung bên cạnh thấp giọng nói: “Hoàng thượng, nếu không thì cứ về trước đi, trực tiếp tiến vào thế này, dù sao cũng hơi không ổn...”

Sở Hi Vanh suy nghĩ giây lát, trong mắt thiếu niên lóe lên ánh sáng quật cường: “Không, ta phải vào trong.”

Hắn lại trở nên lớn hơn một cách hiếu thấy, sải bước tiến vào, tổng quản thái giám trắng bệch mặt, bất đắc dĩ theo sát phía sau.

Xuyên qua từng tầng điện vũ, vào thăng tấm điện cuối cùng, vốn Sở Hi Vanh cũng sẽ tuyệt không vô lễ đến mức chưa chào hỏi đã xông thăng vào tấm điện, chỉ là cửa điện kia căn bản không đóng, đứng ở ngoài điện, vừa nhìn là có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Hơn nữa, tình hình này... tình hình này... thật sự là...

Trên long sàng rộng lớn, Phương Khinh Trần tóc tai quần áo hỗn loạn, y phục bị xé toàn bộ, lộ ra cả ***g ngực, Sở Nhược Hồng chỉ một kiện áo trong, cả người nửa đè trên người y, vừa kéo vừa ôm, hai tay còn không thành thật mà thường xuyên sờ loạn trên ngực y...

Lúc này nghe thấy tiếng bước chân, hai người đồng thời nhìn ra ngoài điện, nhìn thấy chính là biểu tình ngạc nhiên của Sở Hi Vanh cùng khuôn mặt trắng bệch của tổng quản thái giám.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 181 : Ly Biệt Sớm Muộn

Tổng quản thái giám cao tuổi ở trong cung nhiều năm, từng hầu hạ ông cha chay mặn không kỵ, lưu giỗng vô số kia của Sở Nhược Hồng, việc phong nguyệt gì mà chưa thấy, nhưng nhìn tình hình này cũng không khỏi sững sốt, sau đó vội vàng cúi đầu.

Trời ơi, thì ra là thế, thì ra là thế... Trời ơi, cái mạng nhỏ của ta thôi khó giữ rồi...

Lão trong lòng run rẩy, ngoài mặt cố tự trấn tĩnh, chỉ lo ở đó mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn lòng. Sở Hi Vanh lại không có cảm giác nguy cơ gì. Mặc dù hắn cũng coi như là con cháu tôn thất phú quý, nhưng từ lúc tuổi nhỏ đã bắt đầu khổ nạn lênh đênh, về sau làm Hoàng đế vẫn cẩn thận ngôn hành, trên đường phong nguyệt vẫn cơ hồ là một tờ giấy trắng, bởi vậy hắn hoàn toàn không nghĩ tới phuơng diện tà ác nào đó, chỉ ẩn ẩn cảm thấy một màn trước mắt có hơi kỳ quái mà thôi.

Bản thân Phuơng Khinh Trần trái lại thoải mái ngồi dậy, tùy tay kéo lại y phục tán loạn một chút, cũng không thể hoàn toàn che khuất ngực.

Vạt áo y hờ hững dở khép, mái tóc dài buông xuống, ánh mắt lại kèm chút ngái ngủ mông lung, bất quá Sở Hi Vanh tất nhiên không nghĩ ngợi linh *** gì, chỉ kinh ngạc nói: “Phuơng hầu, đây... ngươi...”

Phuơng Khinh Trần cười, không mảy may mất tự tại: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Y cười thong dong tự nhiên, Sở Hi Vanh lại không dung hơi đỏ mặt: “Không

có việc gì, ta chỉ là, định đến thăm thái thượng hoàng một chút, ta...”

Hắn ấp úng không biết nên nói gì, Sở Nhược Hồng bên kia lại bỗng nhiên la lên: “Ngươi là ai? Tại sao ngươi mặc y phục của trẫm? Khinh Trần, tại sao ngươi gọi hắn là Hoàng thượng?”

Trong thanh âm của hắn tràn đầy phẫn nộ, mà ánh mắt thì đầy ngập căm thù, khiến Sở Hi Vanh ngẩn ra.

Phương Khinh Trần bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng nói: “Nhược Hồng, hôm qua ta đã nói với ngươi rồi, ngươi hiện tại là thái thượng hoàng. Sở quốc đã lập tân quân. Ngươi quên rồi sao? Vị này là đương kim Thánh thượng Sở quốc, luận bối phận, y là cháu ngươi...”

Sở Nhược Hồng ngơ ngác nhìn Sở Hi Vanh, vẻ mặt dần thấp thỏm lo âu. Không đợi Phương Khinh Trần nói xong, hắn đã kêu lên: “Ta không thích hắn! Khinh Trần. Ngươi đuổi hắn đi! Ta không muốn người khác làm Hoàng đế, Khinh Trần, ngươi quên rồi sao? Là ngươi để ta đăng cơ, ngươi nói ngươi sẽ mãi bảo vệ ta, giúp ta thủ hoàng vị. Ta không thích hắn...”

Phương Khinh Trần lặng thinh, Sở Nhược Hồng đã vùi đầu vào ngực y, chỉ không chịu nhìn, không chịu nghe.

“Khinh Trần.. Ta không thích hắn, ngươi đuổi hắn đi...”

Phương Khinh Trần cười khổ một tiếng, nhìn về phía Sở Hi Vanh: “Bệ hạ, thái thượng hoàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, hiện tại thường nói mấy lời mè sảng, xin đừng để ý. Ý đồ của ngươi đến đây ta hiểu được, chỉ là, qua vài ngày nữa rồi nói đi.”

Sở Hi Vanh nhìn Sở Nhược Hồng bộ dáng điên cuồng, cũng biết lúc này không tiện nán lại nữa, gật đầu, không nói gì, quay người ra khỏi cung. Mà tổng quản thái giám vẫn kinh hồn chưa định, tay chân mềm nhũn đi theo.

Sở Hi Vanh vẫn trầm mặc đi phía trước, tổng quản thái giám run rẩy theo sau. Nhìn bốn phía đều không có ai, nhịn không được thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng, có phải triệu mấy người thân cận vào cung thương nghị một chút không?”

“Thương nghị gì?” Sở Hi Vanh thuận miệng hỏi.

Tổng quản thái giám không dám trả lời.

Thương nghị gì? Phương pháp ứng đối, sách bảo mệnh đó! Thái thượng hoàng tinh rồi, Phương hầu lại sủng ái hắn như vậy, họ lại là... Vị trí của ngài nguy hiểm cỡ nào ngài không biết sao? Huống chi hôm nay chúng ta phá chuyện tốt của hai người như vậy, họa sát thân kia, sớm muộn sẽ phải rơi xuống đầu!

Trên long sàng, phong lưu hay không đều dễ nói, nhưng người phong lưu kia là Phương Khinh Trần, vậy thì làm sao được?

Sở Hi Vanh quay đầu nhìn lão: “Lý tổng quản, đừng tổn công. Sống yên ổn một chút, cũng thay trẫm khuyên những người đó đều yên một chút. Hiện tại mọi người sống đều không tệ, đừng tự tìm phiền phức cho mình. Chúng ta hiện tại có thể tự do hành động, có thể tùy ý triệu thân nhân vào cung hỏi han, đó là bởi vì người khác khoan dung. Nếu chúng ta quá không thành thật, họ tùy thời đều có thể khiến chúng ta biến thành tù phạm chân chính, mà tất cả những người có thể ủng hộ trẫm, đều sẽ trở thành người chết. Cho dù là người già rồi, không muốn sống nữa, trẫm vẫn muốn sống thêm vài năm.”

Lý tổng quản ngắn người, mặc dù biết Hoàng đế luôn thông minh, chỉ là lời lão thành thàm chí có chút lạnh lùng như vậy, thật sự không giống một thiếu niên sẽ nói ra: “Nhưng mà, bệ hạ, tình hình trước mắt này, chỉ sợ Phương hầu cuối cùng tất sẽ nghiêng về thái thượng hoàng, vừa rồi thái thượng hoàng còn nói...”

“Nghiêng thì cứ nghiêng đi. Phương hầu kỳ thật là người rất tốt, cho dù thật muốn bảo thái thượng hoàng phục vị, thiết nghĩ cũng sẽ không ủy khuất trẫm lắm. Hoàng vị này vốn đã là hư danh, lại có gì đáng tiếc nuối. Vốn dĩ, chẳng

phải trãm đã chuẩn bị nhường ngôi rồi sao?” Sở Hi Vanh khẽ thở dài, trong lòng bỗng dưng lại cũng có chút vui mừng. Có thể mấy năm nay, hắn vẫn chưa thực sự cầm quyền, cũng coi như một loại may mắn chẳng. Bởi vì chưa từng nếm mùi vị chí tôn chân chính, cho nên hiện tại, hắn chung quy mới có thể buông xuống.

“Quay về làm một tôn thất áo cơm không lo, tự do tự tại, không bị hạn chế, lại có gì không tốt.”

Lý tổng quản thấp giọng khuyên nhủ: “Nhưng mà, trước nay Thái tử và Hoàng đế bị phế, có ai là có thể được chết già đâu.”

Sở Hi Vanh khẽ cười: “Trãm và họ... không giống nhau. Họ vốn có thể sinh sát tùy tâm, thích gì làm nấy, mà người phế bỏ họ, cũng đã đoạt đi phong quang quyền bính độc nhất vô nhị như vậy của họ, còn ai chịu dễ dàng dừng tay? Thế nhưng... Trãm vốn đã chẳng phải gì, người làm Hoàng đế thay thế trãm, cũng sẽ không có bao nhiêu quyền lực. Họ cần gì phải phí tâm bức hại trãm, hoàng vị này của trãm, không đáng giá như vậy đâu.”

Hắn vẫn đang cười, vẻ tươi cười rốt cuộc lại không che giấu được sự cô đơn bi thương đó: “Chẳng trách, chẳng trách Phương hầu kể những câu chuyện mới nghe lần đầu đó với trãm. Càng là quân vương quyền lực nhỏ, quả nhiên càng an toàn.”

Nếu là Phương Khinh Trần cầm quyền, hắn tin tưởng tính mạng mình không lo. Nếu là Sở Nhược Hồng muốn đổi phó hắn, hắn tin tưởng Phương Khinh Trần tự nhiên sẽ ngăn lại, chỉ là...

Nếu như người nọ nhất định phải ghi hận hắn, tiễn trãm hậu tầu, hắn cũng không xa vọng Phương Khinh Trần sẽ báo thù cho mình.

Chỉ là, sự tình không thể tránh, lại còn có gì cần phải để ý.

Lý tổng quản mấp máy môi, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, không nói nữa.

Trời sập cũng có người cao gánh. Nếu như họ muốn diệt khẩu thật, đầu tiên bị diệt cũng nên là Hoàng đế, mà không phải lão...

“Lý tổng quản, người nói, ta rốt cuộc, có điểm nào... không bằng thái thượng hoàng?”

Lý tổng quản sững sốt.

Nhưng Sở Hi Vanh không chờ lão trả lời, tự lẩm bẩm: “Ta trước kia vẫn luôn nghĩ, Sở Nhược Hồng năm đó rốt cuộc có gì tốt, mới có thể làm cho anh hùng cái thế như Phương hầu, toàn tâm toàn ý vì y trợ y. Thế nhưng, vừa rồi ta đã nhìn thấy, y... y... điên cuồng quá khích, tùy hứng vô tri... Y không bằng ta. Y không bằng ta! Y rốt cuộc tốt điểm nào, vì sao Phương hầu có thể đối đãi y như vậy, lại không chịu giúp ta? Ta rốt cuộc có chỗ nào thua kém thái thượng hoàng?”

Lý tổng quản vốn đã là chim sợ cành cong, giờ này khắc này lại nghe thấy chủ tử nhà mình thất hồn lạc phách lẩm bẩm một mình như vậy, ngay cả “trẫm” cũng quên dùng, nhất thời chỉ oán thầm trong lòng.

Chẳng trách Hoàng thượng vào kinh hai năm, cũng chưa từng sủng hạnh mỹ nhân nào, thì ra không phải quốc sự đa ưu, không hiểu phong nguyệt, mà là, mà là...

Nhớ tới một màn ướt át vừa rồi chứng kiến ở Cam Ninh điện, lại nghĩ sự ưu thương thất ý của Hoàng đế nhà mình, Lý tổng quản lặng lẽ cảm khái một tiếng, huyết thống hoàng gia, quả nhiên một mạch kế thừa.

Sở Hi Vanh tâm tính thiếu niêん, đâu ra nhiều ý nghĩ ái muội như vậy, căn bản không biết đại tổng quản bên cạnh mình đã nghĩ ngợi lung tung đi đằng nào.

Hắn tuy còn trẻ, người lại thông minh, biết thời vụ, biết tiến thoái, chịu nhẫn nại, trước mặt hiện thực, hiểu được khom lưng khuất phục, nhưng hắn cũng có xúc động, cũng có lý tưởng, cũng có kỳ vọng, cũng có nhiệt tình.

Vốn hăn vẫn mạnh mẽ kiềm chế, lại bởi vì Phương Khinh Trần gần đây thiện đãi thân cận, mà khiến hăn nảy sinh một chút hy vọng.

Hy vọng có thể làm quân chủ chân chính một lần, có thể được giúp đỡ tốt nhất, có thể có một đoạn giao thoại quân thần hiểu nhau, có thể không phụ kiếp này, không phụ tổ tông, không phụ Sở quốc.

Song cố lấy toàn bộ dũng khí vươn tay tỏ ý, nhận được lại là cự tuyệt lạnh băng. Lần này cự tuyệt của thần tử với quân chủ, cũng làm hăn mất đi hy vọng cuối cùng thay đổi vận mệnh mình, cùng sức lực cuối cùng.

Bị thất vọng như vậy, vốn đã đủ khiến người buồn bực. Hiện giờ lại tận mắt thấy Phương Khinh Trần quan tâm thuận theo, tận lực che chở một người kém xa hăn như vậy, thật sự khiến lòng hăn không thể cân bằng.

Hăn hối hận mà khẽ nói mấy câu, cuối cùng lại lắc đầu, tự mình giải trừ cho mình: “Ta đâu có chỗ nào không băng y, ta chỉ là, đến chậm... chỉ là... chậm...”

Hăn buồn bã thở dài, chậm chạp bước đi. Về phần đủ loại suy nghĩ oán thầm trong lòng vị tổng quản bên cạnh kia...

Tất nhiên là không liên quan đến hăn.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 182 : Ngàn Hứa Một Lòng

Mấy ngày qua Sở Nhược Hồng vẫn không chịu ngủ, mỗi khi cho dù buồn ngủ lăm rồi, hắn vẫn gượng không chịu lỡ mắt khỏi Phương Khinh Trần. Phương Khinh Trần nhìn mềm lòng, ôn nhu dụ hắn ngủ, hắn chỉ ngây ngốc lắc đầu, lẩm bẩm: “Ta sợ nhắm mắt thì sẽ không thấy ngươi nữa.”

Lời này khiến Phương Khinh Trần cũng hơi khó chịu, đành phải lấy bản thân ra khuyên: “Ngươi không mệt, ta cũng mệt rồi, ngươi thế này, bảo ta làm sao ngủ.”

Sở Nhược Hồng trái lại đối đáp trôi chảy: “Ngươi cứ ngủ đi, ta trông ngươi.”

Phương Khinh Trần bất đắc dĩ, mỗi lần đều chỉ đành kiên nhẫn, chậm rãi khuyên giải hắn, nói đến miệng lưỡi khô rát, vất vả lăm Sở Nhược Hồng mới chịu ngủ, rồi lại tuyệt đối không chịu cho Phương Khinh Trần rời khỏi bên cạnh. Kéo Phương Khinh Trần cùng ngủ thì thôi, bản thân hắn ngủ rất kém, mỗi đêm đều trăn trọc hơn chục lần, hở chút là sẽ hoảng sợ bật dậy, chỉ lo Phương Khinh Trần lại biến mất.

Hắn không ngủ, Phương Khinh Trần không ngủ được. Hắn ngủ, Phương Khinh Trần ở bên cạnh, cũng không dám nhúc nhích một chút, ngay cả hô hấp cũng phải khẽ khàng, để tránh quấy nhiễu đến hắn.

Cho dù như thế, Sở Nhược Hồng chỉ cần ngủ hơi say là sẽ bị ác mộng khốn nhiễu, không ngừng nói mớ “Khinh Trần”, vẻ mặt thông khổ, mồ hôi túa ra. Sau đó vô luận là Phương Khinh Trần gọi hắn dậy, hay là tự mình giãy giụa tỉnh lại, hắn nhất định sẽ nhảy dựng lên, điên cuồng xé xiêm y Phương Khinh Trần, trong sự hoảng loạn, lại xác nhận trên ngực Phương Khinh Trần không nhìn thấy cung

không sờ thấy vết thương gì, lúc này mới có thể thả lỏng, mới có thể có sức lực thuyết phục mình, hết thảy nhiều năm trước hắn chính mắt chứng kiến, chỉ là một cơn ác mộng.

Từng ngày qua đi như vậy, luôn trăn trọc, giấc ngủ này nòi còn chú ý được là ban ngày hay ban đêm. Mọi thời điểm, chỉ cần có thể dỗ Sở Nhược Hồng ngủ một hồi, chính là khó được, cả mấy chuyện như ăn cơm rửa mặt, cũng phần nhiều là ở bên giường qua loa cho xong.

Thế nhưng, dù là như vậy, thời gian Sở Nhược Hồng mỗi ngày có thể chớp mắt, cũng không vượt quá một canh giờ. Phương Khinh Trần ngủ còn ít hơn.

Cho nên không thể trách được, ban ngày ban mặt hai người còn nằm trên giường, mà Phương Khinh Trần sau mấy ngày giày vò, trên mặt rốt cuộc cũng có vẻ buồn ngủ và mệt mỏi.

Thời điểm Sở Hi Vanh vào, chính gặp Sở Nhược Hồng lại bị ác mộng bùng tỉnh, mê loạn muốn xác định lần nữa rằng ngực Phương Khinh Trần không bị thương, lại bị Sở Hi Vanh vừa vặn nhìn thấy.

Sở Hi Vanh không hiểu, Sở Nhược Hồng vô tâm, nhưng Phương Khinh Trần đã đi qua bao nhiêu nhân tình thế thái, làm sao không nhìn rõ ánh mắt tổng quản thái giám kia. Chỉ là y vốn không thèm để ý thanh danh này, bởi vậy cũng lười quan tâm.

Chờ Sở Hi Vanh và tổng quản thái giám kia đi không thấy bóng, Phương Khinh Trần mới buồn cười mà nói với Sở Nhược Hồng: “Xem, thanh danh của ta lại bị ngươi hủy mất rồi. Qua hai ngày, bên ngoài chẳng biết sẽ truyền ra bao nhiêu lời đồn.”

Sở Nhược Hồng bị Sở Hi Vanh kích thích, lúc này lại không để ý tú trong lời Phương Khinh Trần vừa nói một cách hiếm thấy, chỉ nhìn y đầy đáng thương: “Ta không muốn hắn làm Hoàng đế, Khinh Trần, Hoàng đế rõ ràng là ta, Khinh Trần, Khinh Trần. Người giúp ta đuổi hắn.”

Phương Khinh Trần đau đầu, cười khổ: “Hoàng đế này... Nguyên cũng chẳng phải việc gì tốt. Trước kia không phải ngươi luôn nói, làm Hoàng đế vất vả lắm sao? Mấy hôm nay ngươi cũng luôn nói, năm đó chính bởi vì ngươi là Hoàng đế, mới bị họ bức làm sai. Nếu ngươi lúc trước không làm Hoàng đế này thì tốt rồi. Hiện tại ngươi không cần làm nữa...”

“Nhưng mà, để vị là ngươi giúp ta bảo vệ, là ngươi thay ta thủ, hiện tại để một kẻ ta không biết đoạt đi mất, ngươi cũng không để ý tới, như vậy về sau những chuyện khác của ta ngươi cũng sẽ không để ý phải không? Về sau ngay cả ta ngươi cũng sẽ không để ý nữa, ngươi...”

Sở Nhuận Hồng càng nói càng hoảng sợ, đưa tay ôm y gắt gao, ra sức quá mạnh, thậm chí khiến Phương Khinh Trần cảm thấy hơi đau.

“Ngươi đừng ném ta, ngươi đừng bỏ mặc ta, ngươi từng đáp ứng phải bảo vệ ta, phải mãi ở bên.”

Phương Khinh Trần thở dài một tiếng, nhẹ nhàng vỗ về hắn: “Đừng sợ, ta vẫn mãi ở đây. Hoàng vị cần hay không thì liên quan gì? Vô luận ngươi có phải Hoàng đế, ta luôn ở đây.”

Sở Nhuận Hồng trầm mặc một hồi, nhẹ giọng hỏi: “Nếu hắn vẫn là Hoàng đế, có phải ta vẫn là thái thượng hoàng, không thể đi lung tung, không thể thân cận với đại thần, với quốc sự không thể bày tỏ ý kiến gì, phải ngày ngày bị nhốt ở đây, đếm thời gian?”

Hắn dù sao từng làm Hoàng đế vài năm, cho dù là hiện tại hơi mê muội, lực lý giải nhạy bén đó vẫn phải có. Đầu thấy ác cảm và địch ý của hắn với Sở Hi Vanh, trừ đố kỵ, độc chiếm, cũng quả thật có tâm tư sợ hãi và nóng lòng tự bảo tự cứu theo bản năng. Phương Khinh Trần cũng lặng một chút, mới đáp: “Có ta ở đây, sẽ không để ngươi bị gò bó quá nhiều.”

Sở Nhuận Hồng im lặng.

Một lát sau, hắn mới nói: “Có ngươi thì tốt rồi, Khinh Trần. Ngươi nhất thiết, nhất thiết, đừng rời khỏi ta, đừng bỏ mặc ta. Ta sợ lầm, ta cảm thấy, ngươi đã đi rất lâu rất lâu, dài như thế cả trăm năm vậy, ngươi vẫn không có mặt, bất kể ta gọi thế nào, ngươi đều không ở bên. Khinh Trần, đừng ném ta, đừng thương tổn ta...”

Phương Khinh Trần không nói lời nào, chỉ trầm mặc mà lặng lẽ ôm lấy hắn.

Nhược Hồng, ta sẽ vĩnh viễn không thương tổn ngươi...

Y nhắm mắt, bên môi tràn ra nét cười lạnh giá đến mức không có mảy may độ ấm.

Nhược Hồng, ta sẽ vĩnh viễn không thương tổn ngươi.

Câu này, y từng hứa hẹn bao nhiêu lần.

Năm đó, y khổ thủ biên quan, nhận được thánh chỉ hẵn triệu y về kinh.

Hôm đó, y bước vào hoàng cung, lãnh nhẫn nhìn giáp sĩ ẩn phục bốn phía.

Khoảnh khắc đó, y từ từ vào điện, hờ hững ngẩng đầu, nhìn thiêng niêng cao cù long tọa kia.

Chớp mắt đó, trong lòng y vẫn đang lặp lại câu này.

Nhược Hồng, ta sẽ vĩnh viễn không thương tổn ngươi...

Chỉ cần... Ngươi không thương tổn ta.

Nhưng mà cuối cùng ngón tay y cắm vào ngực mình.

Phương Khinh Trần cười khẽ ra tiếng, chậm rãi kéo tay Sở Nhược Hồng, đặt trên ***g ngực trần trụi của y, chỗ trái tim đang đập, vẻ mặt ôn nhu lạ thường:

“Nhược Hồng, ngươi yên tâm, ta sẽ không vứt bỏ ngươi, ta sẽ vĩnh viễn không thương tổn ngươi.”

Y mỉm cười ôn hòa, một lần nữa hứa lời hứa đã hứa nhiều lần, trong lòng lại lạnh băng.

Chỉ cần, ngươi không thương tổn ta.

Người thứ hai có gan tự tiện xông vào Cam Ninh cung quấy rầy họ, là Triệu Vong Trần.

Thời khắc xấu hổ mà khẩn trương thế này, cũng chỉ có truyền nhân duy nhất của Phương Khinh Trần này, nói chuyện làm việc có thể thuận tiện hơn.

Vận khí của gã tốt hơn Sở Hi Vanh nhiều lắm, khi gã vào Cam Ninh cung, Sở Nhược Hồng khó được đang ngủ, mà còn ngủ rất say, lại không hề bị ác mộng bùng tỉnh. Bởi vậy, Triệu Vong Trần cuối cùng có thể có cơ hội không bị quấy rầy mà nói chuyện với Phương Khinh Trần.

“Sư phụ, thứ cho con vô lễ, ngươi quan tâm thái thượng hoàng thiên hạ đều biết, nhưng cả ngày lẫn đêm một khắc không rời thế này, vừa trái lẽ pháp, cũng mất thể thống, triều đình bá quan lòng người hoảng sợ, không biết làm sao, đây...”

Phương Khinh Trần lắc đầu than khẽ: “Là mọi người bảo ngươi truyền lời à?”

Triệu Vong Trần cúi đầu, không nói lời nào.

Phương Khinh Trần nói: “Thay ta chuyển lời đến mọi người, không cần lo lắng. Chuyện không nên làm, ta sẽ không làm. Ta hiện tại quả thật hơi tùy hứng làm xăng, chỉ là...”

Y cúi đầu nhìn Sở Nhược Hồng đang ngủ say, trong mắt có chút thương hại và ôn nhu đậm đà: “Xin họ bao dung nhiều hơn, nhịn một thời gian nữa đi.

Những ngày hoang đường đênh cuồng thế này, không còn mấy hôm...”

Triệu Vong Trần ngẩn ra, thấp giọng nói: “Sư phụ, ý người là...”

Phương Khinh Trần lắc đầu: “Không có gì, ngươi thỉnh họ tin tưởng ta lần này. Ta muốn tận tình tùy hứng một hồi, nhưng chung quy sẽ không mất chừng mực. Không cần bao lâu, hết thảy sẽ có thể khôi phục như thường.”

Triệu Vong Trần cúi đầu, một lát sau mới nói: “Con dù sao cũng là người thấp cổ bé họng, sư phụ tìm một cơ hội trực tiếp nói với họ đi. Con đã bảo họ tụ tập bên ngoài chờ đợi, thái thượng hoàng hiện tại ngủ rồi, sư phụ cứ...”

Phương Khinh Trần cười khổ, cúi đầu nhìn xiêm y mình bị Sở Nhược Hồng đang ngủ vẫn kéo chặt chẽ: “Lúc này ta không đi được, hơi động một chút là y sẽ tỉnh lại, đến lúc đó lại phải làm ầm ĩ một phen. Huống chi...”

Y mỉm cười, ánh mắt như bi như sầu lại như vui mừng: “Kỳ thật ta cũng không hề muốn cách y quá xa.”

“Nhưng mà...”

Phương Khinh Trần không cho gã nói, khoát tay: “Ngươi đi đi.”

Triệu Vong Trần thoảng ảm đạm cúi đầu, thở dài một tiếng: “Sư phụ, con mang theo rất nhiều quần áo để thay, đều đặt ở gian ngoài, về sau nếu còn cần, người lại bảo người ta truyền một lời, con sẽ lập tức đưa tới.”

Phương Khinh Trần trước kia đã bảo thái giám truyền lời, để trong phủ chuẩn bị thêm mấy bộ quần áo đưa vào đây. Trong phủ không biết gì, mỗi lần đưa đến ba bốn bộ, qua nửa buổi một ngày bên kia lại cần. Họ tự nhiên đâu biết y phục của y luôn bị thái thượng hoàng những khi trong ác mộng mê loạn tinh lại xé rách, không khỏi không đoán được mạnh mẽ, rốt cuộc Phương hầu ở Cam Ninh điện làm gì với thái thượng hoàng, lại hao quần áo như vậy?

Triệu Vong Trần tính cẩn thận, cũng không hỏi nhiều như vậy, lần này lại đây,

liền trực tiếp đem theo một hòm lớn mấy chục bộ quần áo hợp thời, trong chốc lát, Phương Khinh Trần không cần lại vì áo quần rách rưới mà phát sầu nữa.

Phương Khinh Trần gật đầu, tỏ vẻ đã biết, Triệu Vong Trần cũng không dám ở lâu nữa, lặng lẽ im tiếng lui ra ngoài.

Phương Khinh Trần lúc này mới cúi đầu nhìn Sở Nhược Hồng, cười nói:
“Đừng làm bộ nữa, dậy đi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 183 : Chim Rời Lồng

Phương Khinh Trần cúi đầu cười nhìn Sở Nhược Hồng: “Đừng làm bộ nữa, dậy đi.”

Sở Nhược Hồng bỗng chốc mở mắt, nhảy dựng lên ôm lấy y: “Khinh Trần, ngươi thật tốt, ngươi không đi.”

Trong thanh âm mang theo sự vui mừng, thân thể hắn lại vẫn do nỗi lo sợ vừa rồi cố nén mà ẩn ẩn run rẩy.

Hắn sợ Khinh Trần rời khỏi tầm mắt dù là một thời một khắc, chỉ sợ rời đi nháy mắt kia, sẽ là biến mất vĩnh viễn.

Tình cảnh thảm thiết năm đó, dấu vết lưu trong lòng hắn quá sâu quá sâu, cho nên hắn chỉ có thể như một hài tử vô lực lại tuyệt vọng mà ngang ngược kéo người quan trọng nhất ở bên cạnh, không chịu buông tay.

Vừa rồi, lúc đầu, hắn tuy rằng đang ngủ, nhưng hắn trước nay không cách nào ngủ say, hơi có động tĩnh sẽ lập tức giật mình, huống chi Triệu Vong Trần ở nơi này nói nhiều như vậy, hắn làm sao còn có thể không tỉnh lại.

Phương Khinh Trần biết thương tổn Sở Nhược Hồng phải chịu trên tình cảm và *** thẫn, cũng hiểu được, loại không kiện toàn trên *** thẫn này, cần trấn an khuyên bảo chỉ dẫn thời gian rất lâu mới có thể chậm rãi khôi phục bình thường, chỉ là...

Chỉ là, thời gian y có thể tùy hứng làm bừa, hết thảy đều không đếm xỉa như vậy, chỉ sợ thật sự chẳng được nhiều.

Y mỉm cười nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, trấn an: “Đồ ngốc, sao ta có thể đi. Ta nói rồi, sẽ không ném ngươi lại đâu.”

Mặc kệ thời gian còn có thể được bao nhiêu, có thể có một ngày ôn nhu thì cứ cho một ngày đi?

Chỉ là trong mắt rõ ràng có tình cảm ôn tồn, trong ngực lại là cả tro tàn hơi ấm sót lại của một phân tình ái ôn nhu cuối cùng cũng sắp dùng hết rồi nhỉ.

Phương Khinh Trần hơi hờ hững nghĩ, có phải năm đó sau khi trái tim kia moi ra, thì thật sự không còn tim, không còn tình nữa? Vô luận đổi bao nhiêu thân thể nữa, trải bao nhiêu luân hồi nữa, trái tim vẫn đang đập này, đều dường như chẳng còn là tim của chính y.

Vốn là, do Sở Nhược Hồng đổi với mọi người ngoài Phương Khinh Trần đều có địch ý, Phương Khinh Trần bèn đuổi đám thái giám cung nữ đi xa. Chỉ là Triệu Vong Trần đến một chuyến như vậy, Phương Khinh Trần cũng cảm thấy mình mấy hôm nay đúng là tùy hứng quá mức, hoàn toàn chưa từng cân nhắc tâm lý cảm thụ của tiểu Hoàng đế và bá quan trong triều. Nhưng muôn y vào lúc này ném Sở Nhược Hồng không quản thì thật sự không ổn, cho nên cuối cùng y đành phải chiết trung, đại bộ phận thời điểm đều cho phép một hai cung nhân cách khá xa mà trông giữ.

Vì thế, dưới thái độ ngầm đồng ý này của y, về nhất cử nhất động, hành sự thường ngày của y và Sở Nhược Hồng, liền thông qua cung nhân mắt thấy hết thảy, càng thêm thuận tiện truyền vào tai tất cả những người có tâm.

Mặc kệ là Hoàng đế cũng vậy, chúng thần cũng thế, sau khi được Triệu Vong Trần truyền lời, đã thoảng yên tâm. Sau đó lại cẩn thận quan sát phân tích hành vi của Phương Khinh Trần, càng an tâm rất nhiều.

Phương Khinh Trần rất sủng ái che chở Sở Nhược Hồng, Sở Nhược Hồng muốn y ngày đêm canh bên cạnh, y liền thật sự thắt lưng không tháo một bước không rời. Sở Nhược Hồng nửa đêm muốn ngắm trăng, y liền cùng hắn trong

ngự viên, thủ suốt đến bình minh. Sở Nhược Hồng muốn ăn thứ hiến lạ cỗ quái gì, y đều lập tức phát hạ mệnh lệnh, trị đám ngự trù váng đầu căng não, ngày ngày lo lắng thái thượng hoàng lại chợt phát kỳ tưởng, muốn thử rau quả hiến lạ không đúng mùa gì.

Sở Nhược Hồng muốn đi loanh quanh, y liền dẫn Sở Nhược Hồng ra khỏi Cam Ninh cung giam cầm nhiều năm kia, đi khắp cả hoàng cung.

Sở Nhược Hồng kiên trì mỗi ngày đến dưới gốc liễu, cạnh hồ nước khi sơ ngộ năm đó, nói đến chuyện năm đó, nói đến việc y vì hắn múa kiếm, khảy đòn, kể chuyện cười, kể chuyện xưa. Vì thế, y múa kiếm ngay dưới gốc liễu kia, gẩy đòn cạnh ao, dưới ánh dương cùng hắn nói cười, trong gió mát kể tất cả những truyền kỳ mỹ lệ cho hắn.

Song không phải tất cả mọi chuyện Phương Khinh Trần đều sẽ hoàn toàn theo Sở Nhược Hồng.

Sở Nhược Hồng từng vài lần đề cập, muốn vào triều xem thử, hoặc là trong lòng hoài niệm, muốn gặp mấy cựu thần trong quá khứ. Phương Khinh Trần lại luôn thản nhiên cười chuyển đề tài.

Đủ thấy, vô luận Phương hầu bảo vệ thái thượng hoàng như thế nào đi nữa, cũng không hề có ý tưởng vì tư tình mà lỡ công sự.

May mà Sở Nhược Hồng xem ra cũng không quá để ý những chính vụ quyền vị này, trên đời này có lẽ trừ Phương Khinh Trần, những việc khác với hắn đều chẳng còn ý nghĩa. Nói hai ba lần, thấy Phương Khinh Trần không để tâm lắm, hắn cũng chẳng nhắc thêm nữa. Chỉ mỗi ngày bám Phương Khinh Trần, liều mạng muốn ôn lại tìm lại quãng thời gian khoái lạc năm đó mất đi.

Cứ thế khoảng thời gian bảy tám ngày vội vàng, lại là nháy mắt đã qua. Sở Nhược Hồng không còn kinh hoàng vô thố, một đêm giật mình mấy bận như khi mới tỉnh nữa.

Hắn có thể rất khoái lạc mà mỉm cười, hắn có thể rất lớn tiếng gọi tên Phương Khinh Trần, hắn luôn cao cao hứng hứng kéo Phương Khinh Trần hồi ức quá khứ, ban đêm cũng có thể ngủ khá an tâm.

Tuy nói vẫn thích kéo áo Phương Khinh Trần không buông, nhưng hắn chung quy đã không dễ dàng bừng tỉnh như vậy, không thường gặp ác mộng nữa.

Chỉ là mỗi đêm trước khi ngủ, hắn nhất định phải kéo Phương Khinh Trần nói hết đống này đến đống khác những lời ngô nghê, chờ đợi, nguyện vọng, mà chỉ cần có thể làm được, Phương Khinh Trần luôn sẽ tận lực làm, luôn sẽ cho Sở Nhược Hồng ngày hôm sau vừa tỉnh giấc liền phát hiện nguyện vọng đã thành thật.

Mà đêm nay, nguyện vọng của hắn là...

“Khinh Trần, ta muốn ra cung.”

“Ra cung?”

“Ừ, trước kia ngươi thường lén dẫn ta ra cung, dẫn ta đẹp thanh bối thuyên, xem cảnh vật phố phường. Người luôn nói, cứ nhốt mãi trong hoàng cung, người cũng sẽ nhốt thành đồ ngốc mất.”

“Sau khi ngươi đăng cơ, ta liền rất ít dẫn ngươi lén chuồn ra ngoài.”

Sở Nhược Hồng hơi buồn bã buông mi mắt, lắc đầu.

“Hiện tại ta đã là thái thượng hoàng. Ta biết, ta sẽ mãi bị nhốt trong hoàng cung, không thể đi lung tung khắp nơi. Nhưng mà ta muốn ra ngoài, ta muốn xem thử, xem đất trời này phải chăng vẫn giống ngày trước, xem quốc gia của ta phải chăng vẫn bình yên vô sự, xem những non non nước đó phải chăng vẫn chưa thay đổi, Khinh Trần...”

Hắn hơi đau xót ngược mắt nhìn Phương Khinh Trần: “Ta hiện tại đã tinh táo, ta biết đã xảy ra chuyện gì, ta cũng biết về sau ta phải quy quy củ củ. Ta biết...

Ngươi thủ ta thế này, chung quy không thể lâu dài. Ngươi vẫn có rất nhiều chuyện quan trọng, là nhất định phải đi làm. Nhưng mà, ta rất muốn đi, rất nhớ trước kia, Khinh Trần, thời điểm đó, ngươi dẫn ta chạy khắp nơi, xem khắp nơi, chúng ta luôn cao hứng như vậy, ưu sầu gì cũng chẳng có. Đó là quãng thời gian vui vẻ nhất đời ta, Khinh Trần..."

Hắn buồn bã khẩn cầu như vậy, Phương Khinh Trần im lặng hồi lâu, nhẹ nhàng nói: "Được, sáng mai chúng ta ra cung. Chẳng qua không cần lén chuồn, mà quang minh chính đại ra ngoài."

Y mỉm cười nói: "Ngươi dường như còn chưa từng quang minh chính đại ra cung đạo chơi nhỉ."

Sở Nhược Hồng hưng phấn gật đầu: "Được, chúng ta cùng nhau ra, cứ tùy hứng một lần này. Ta cam đoan, Khinh Trần, về sau ta sẽ không làm khó ngươi, không ẩn tǎ nữa."

Phương Khinh Trần chỉ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Ngủ đi."

Sở Nhược Hồng ngoan ngoãn gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt, ngoan ngoãn nằm xuống, Phương Khinh Trần thuận thế sóng vai nằm xuống cùng hắn, không bao lâu sau, Sở Nhược Hồng đã rúc vào lòng y, nhắm mắt cọ cọ, rất tự nhiên mà tìm một vị trí cực thoải mái trước ngực y, ngủ rất ngon.

Phương Khinh Trần lắng lắng nhìn hắn một hồi, đưa tay nhẹ nhàng vỗ huyệt ngủ của hắn, chậm rãi đỡ hắn nằm ngay ngắn bên cạnh, đang định dậy, lại thấy áo hơi căng, đã qua nhiều ngày như vậy, Sở Nhược Hồng đã có thể khoái lạc mỉm cười nói chuyện, lại vẫn không quên kéo áo y không buông tay.

Phương Khinh Trần đưa tay kéo, mặt Sở Nhược Hồng trong mộng lại chầm chậm tái nhợt, môi mấp máy, lại thì thào nói mớ: "Khinh Trần, Khinh Trần..."

Phương Khinh Trần động tác hơi ngừng, đợi một lúc, nghĩ thủ pháp điểm huyệt của mình quả quyết không có sai lầm, không thể đánh thức hắn, hạ quyết

tâm, lại thoảng dùng sức kéo tiếp, y phục bị kéo ra hơn một nửa, trong mắt Sở Nhược Hồng lại phút chốc rơi lệ.

Phương Khinh Trần ngắn ra, động tác ngừng lại, lảng lặng ngưng mắt nhìn Sở Nhược Hồng.

Sở Nhược Hồng bị điểm huyệt ngủ, mê man không có tri giác, lại vẫn biết rơi lệ, nước mắt theo khói mắt chảy xuống, chậm rãi ngâm ướt gối.

Cho dù thần trí mê muội, cho dù không thể suy nghĩ, bản năng của thân thể cũng biết nhớ túm chặt người kia, chỉ cần vừa cảm thấy người nọ sắp sửa rời đi, nước mắt bi thương, cho dù lúc thần trí ngủ say, cũng sẽ tự nhiên rơi xuống.

Phương Khinh Trần im lặng thở dài, cực cẩn thận mà cởi áo, yên ắng đứng dậy, thuận tay khoác ngoại bào lên người, liền yên lặng ra khỏi điện vũ, lẩn vào sâu trong bóng tối.

Chẳng biết qua bao lâu, Phương Khinh Trần lại im hơi lặng tiếng từ trong bóng đêm bước vào điện vũ đèn đuốc sáng trưng này, cố sức dưới tình huống không để Sở Nhược Hồng bị quấy nhiễu nhiều lắm, mặc lại xiêm y đang bị hắn túm chặt, lên giường, chìa tay ôm Sở Nhược Hồng vào lòng, lại không giải huyệt đạo cho hắn.

Đêm này, Phương Khinh Trần không hề ngủ, y vẫn lặng lặng nhìn Sở Nhược Hồng, nghe thiếp niên bị y giam cầm thần trí tâm tư kia, lần lượt gọi “Khinh Trần”, nhìn dung nhan tái nhợt hoàn toàn bất đồng với nét cười ban ngày kia.

Nước mắt của Sở Nhược Hồng không ngừng chảy xuống, chảy xuống...
Nước mắt nóng hổi, từng chút nhuộm ướt vạt áo y.

Ngày hôm sau, phương đông đã sáng tỏ, Phương Khinh Trần mới giải huyệt ngủ cho Sở Nhược Hồng.

Đây vẫn là lần đầu tiên từ sau khi tỉnh táo lại, Sở Nhược Hồng ngủ một giấc

đến bình minh, chưa từng có ác mộng, chưa từng bị bùng tỉnh. Dù rằng đây chỉ là dựa vào ngoại lực cưỡng chế.

Song Sở Nhuogn Hồng lại không hề có cảm giác thần thanh khí sảng, thần khí đầy đủ. Hắn cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi, mặt ráp, *** thần mệt lử. Nhưng nghĩ đến hôm nay là ngày cực quan trọng, Phương Khinh Trần sẽ dẫn hắn ra cung, hắn sẽ ra khỏi tường cung này, nhà tù này, ngắm nhìn thiên địa tự do tự tại bên ngoài kia, liền cố xốc lại *** thần, ngẩng đầu cười nhìn Phương Khinh Trần: “Khinh Trần, chúng ta đi thôi!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 184 : Hữu Tâm Vô Tâm

Trực tiếp dẫn thái thượng hoàng xuất cung, đương nhiên rất trái lẽ pháp. Chẳng qua những năm nay chẳng một ai dám đến đàm luận những quy củ cũ rích này với Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần chỉ để lại một câu buổi tối trước khi cửa cung khóa sẽ trở về, liền cùng Sở Nhược Hồng chung một ngựa, trước mặt bao người, thoải mái xuất cung.

Y cũng không cần tùy tùng, chỉ một mình dẫn theo Sở Nhược Hồng, khắp trong kinh thành này, cưỡi ngựa, chỗ nào cũng đi đì dòm dòm.

Hai người họ, vốn đều nên là nhân vật khiến người chú ý. Một là Hoàng đế từng ngự xa hoa cái, tuần tra kinh đô, một là người Sở quốc vạn chúng kính ngưỡng, từng nắm giữ, hiện tại cũng vẫn đang nắm giữ, thực quyền trọng nhất Sở quốc.

Thế mà, kinh thành rộng lớn này, đâu đường cuối ngõ, phồn hoa lướt qua, người có thể nhận được họ, lại gần như không có.

Sở Nhược Hồng bị giam cầm quanh năm, mà Phương Khinh Trần trong hai năm qua vẫn gần như là tự mình cẩm túc trong hậu viện hầu phủ.

Phố xá Sở kinh vẫn đang tiêu điều. Nơi nơi là một cảm giác cũ kỹ u tối.

Tuy nói Sở quốc đã yên ổn hơn hai năm, nhưng kinh thành từng trải qua nội loạn và chiến hỏa này, tuy rằng không phải nơi bị phá hoại nghiêm trọng nhất, cũng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nguyên khí. Những xó xỉnh hẻo lánh, cửa

ngõ đầu tường nhà nghèo, có rất nhiều nơi vẫn đang còn lưu lại những lỗ hổng, vết cắt đao thương chém xuống, rồi cả những vết sém của khói lửa.

Trên cao đầu đại mã, một đường đi tới, Sở Nhược Hồng nhìn tình cảnh hiu quạnh thế này trong mắt, vẻ mặt dần hơi nặng nề, thân giữa kinh hoa mênh mông phồn hoa không còn này, trong lòng cũng uất ức khó mà giãn ra.

Hắn thấp giọng nói: “Khinh Trần, chúng ta ra khỏi thành được không? Ta không muốn nhìn nữa. Ta nhớ người trước kia thích nhất là dẫn ta trèo lên ngọn núi cao nhất bên kia, chúng ta ở đó nhìn xuống trời đất, thong dong tự tại biết mấy.”

Phương Khinh Trần cười nói: “Được.”

Sở Nhược Hồng quay đầu nhìn đông ngó tây một phen: “Những người đi theo thì làm sao? Họ sẽ để chúng ta ra khỏi thành không?”

Phương Khinh Trần bật cười: “Người biết có người đi theo?”

“Ta không nhìn thấy. Bất quá, ta đoán, luôn có người không yên tâm...”

Phương Khinh Trần cười nhìn hắn: “Người yên tâm. Dọc đường ta đã tùy tay ném lại mấy mẩu bạc vụn, mỗi mẩu đều có thể què chân người. Đám gia hỏa nhiều chuyện kia sớm đã ngoài ba con phố, không dám theo qua đây nữa rồi.”

Sở Nhược Hồng hoan hô một tiếng: “Thật tốt quá! Chúng ta ném hết đám bám đuôi này, đi trèo lên ngọn núi cao nhất!”

Phương Khinh Trần mỉm cười nhìn hắn một cái thâm sâu, quay đầu ngựa đi về cổng thành phía bắc.

Lại là ngoài kinh hoa, lại là đỉnh núi cao.

Nhiều ngày trước, trong cái đêm không ai biết đó, Phương Khinh Trần từng một mình đứng ở đây, xa xa tiễn biệt Tân Húc Phi.

Hôm nay, y lại dẫn Sở Nhược Hồng, đến chỗ đỉnh núi dốc đứng cao tuyệt nhất này. Lại gần ngõi xuống bên gốc tùng sừng sững ngàn năm, lót một tấm vải gấm, đem mỹ tửu thức ăn, quả thơm bánh ngọt tùy thân mang đến, nhất nhứt dọn ra.

Nơi này vết chân hi hahn, vượn khỉ khó trèo, không lo có người quấy rầy. Hai người chén vàng đũa ngọc, dao bạc ngà voi, dựa nhau nhàn nhã rót uống.

Gió núi hơi lạnh, phất qua ngọn cây ngút ngàn, kéo theo tiếng xào xác vi vu kia, như sóng tựa thác. Phuong xa chim ca, trên núi vượn hót, ngang đầu nhìn không trung mênh mông vô biên, cúi đầu nhìn hồng trần đại địa dọc ngang, quả thật có sự tự tại tiêu dao không nói nên lời.

Sở Nhược Hồng cầm con dao bạc, cắt quả tươi, chia bánh ngọt, với mỹ tửu, cùng Phương Khinh Trần chia nhau. Dần dần no bụng, chậm rãi hiện ra chút sắc thái uể oải, trong mắt cũng có hai ba phần men say. Hắn học Phương Khinh Trần, lưng dựa đại thụ, thân lại nửa dựa vai Phương Khinh Trần, miệng lẩm bẩm khe khẽ mấy lời chẳng ai nghe rõ.

Phương Khinh Trần mỉm cười tự rót tự uống, mỉm cười nghe hắn lải nhải chuyện phiếm, tâm thần cũng dần dần nhàn hẳn tản thích ý, ngay khoảnh khắc thân tâm thả lỏng nhất này, y bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của Sở Nhược Hồng, cực nhẹ cực nhẹ mà vang lên rõ ràng: “Khinh Trần, ta không muốn làm thái thượng hoàng.”

Phương Khinh Trần chỉ im lặng.

Sở Nhược Hồng vẫn dựa trên người y, thanh âm buồn bực trầm thấp: “Ta không muốn cứ bị người nhốt lại, luôn nơm nớp lo sợ. Ta không muốn cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không thể làm. Ta mới hai mươi mốt tuổi, chẳng lẽ ta cứ phải thế này mãi, bị nhốt trong hoàng cung bốn mươi năm, năm mươi năm? Khinh Trần... Thế thì không bằng chết cho rồi.”

Phương Khinh Trần không nói gì, chỉ chậm rãi giờ chiếc chén vàng, lại uống

một hơi cạn sạch.

“Khinh Trần, giúp ta, được không. Ta biết ta trước kia thật sự đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, nhưng ta sẽ sửa. Khinh Trần, ta đã biết, ta trước kia đã sai. Về sau, ta cũng sẽ không phạm sai lầm như thế nữa. Về sau cái gì ta cũng nghe lời ngươi, chỉ cần...”

Phương Khinh Trần rốt cuộc nhàn nhạt nói: “Nếu ngươi không thích bị nhốt trong cung, ta dẫn ngươi đi.”

Sở Nhược Hồng ngẩn ra: “Đi...”

“Rời khỏi nơi này, ta và ngươi lang bạt chân trời. Quan tâm chi Hoàng đế cũng vậy, thái thượng hoàng cũng thế, ta đoán cũng chẳng có ai dám ngăn cản ta.”

Sở Nhược Hồng ngơ ngác nhìn y, qua một lúc mới nói: “Nhưng mà, ta không biết gì hết... Hơn nữa, hơn nữa, ta... ta đã khiến quốc gia bị rất nhiều thương tổn, ta muốn... ta...”

Hắn bỗng lắp bắp, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Phương Khinh Trần chỉ bình tĩnh nhìn hắn, kiên nhẫn chờ hắn nói tiếp, vẻ mặt ôn hòa y nguyên, chỉ là chút ấm áp còn sót lại sâu trong ánh mắt kia, rõ ràng cực chật, cực chật, lạnh lại.

Áp úng hồi lâu, Sở Nhược Hồng rốt cuộc cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: “Khinh Trần, ngươi thật sự không thể giúp ta phục vị sao? Hiện tại Hoàng đế này chẳng qua là dưới tình hình nguy cấp lúc ấy, bị tùy tiện đẩy ra ổn định đại cục. Hắn...”

Phương Khinh Trần bình tĩnh ngắt lời: “Nhược Hồng, Sở quốc vừa mới từ trong uy hiếp của người Tần bước ra. Quốc gia này hiện tại đã không thể chịu nổi bất cứ biến động và sóng gió nào nữa. Người cũng đã biết lúc trước ngươi làm sai, hiện tại ngươi đừng tùy hứng nữa được không?”

Sở Nhược Hồng im lặng, ngồi ngẩn ra một hồi. Hắn đột nhiên hơi buồn bực, chợt giật chân quay phắt người, chẳng biết là dùng sức quá mức hay là tâm thần không yên, rốt cuộc không biết đã vấp hòn đá nào, nghiêng người khẽ kêu một tiếng, ngã phịch xuống đất một cách thảm hại.

Phương Khinh Trần ngồi bên cạnh, rất tự nhiên mà muốn đưa tay đỡ hắn, song sau khi thân hình hơi động, y chung quy lại vừa không vươn tay, cũng chẳng đứng dậy.

Sở Nhược Hồng ngồi dưới đất, một tay xoa cái chân bị treo, nén đau, quay đầu nhìn Phương Khinh Trần hơi ủy khuất: “Khinh Trần, sao ngươi không đỡ ta?”

Phương Khinh Trần đem trọng lượng thân thể hoàn toàn giao nhờ đại thụ bên cạnh, lặng lẽ nhìn Sở Nhược Hồng một hồi, chợt cười: “Có lẽ là uống nhiều, ta hơi váng đầu.”

Sở Nhược Hồng chậm rãi nghiêng người kề đến Phương Khinh Trần, chậm rãi đưa tay ôm Phương Khinh Trần, ánh mắt yên lặng nhìn y, rất lâu không nói gì.

Khi hắn lại mở miệng, thanh âm như là nói mớ: “Khinh Trần, ngươi là người quan trọng nhất thân cận nhất của ta trên đời này. Trừ ngươi ra, chưa ai từng thật lòng đối tốt với ta. Ta vẫn cảm thấy, cho dù là trời sụp đất nứt, sơn xuyễn chảy ngược, ngươi cũng sẽ không thay đổi, ngươi cũng sẽ không vứt bỏ ta, ngươi chung quy sẽ ở bên cạnh ta. Ngươi vẫn, vẫn là...”

Tay trái chậm rãi xoa ngực Phương Khinh Trần, từ từ dời đến giữa ngực: “Ngươi vẫn là người ta coi còn quan trọng hơn cả tính mạng mình. Nhưng mà, Khinh Trần... Kỳ thật... Tất cả quan tâm bảo vệ của ngươi với ta, thì ra đều là giả, phải không?”

Phương Khinh Trần chỉ cười, vừa không nói chuyện, cũng không động đậy.

Sở Nhược Hồng ngơ ngác nhìn y, chờ đợi rất lâu rất lâu.

Không nghe thấy y đáp lại một câu, không nhìn thấy một chút biểu tình của y.

Hắn buồn bã nở nụ cười, ánh mắt dần dần tuyệt vọng mà bi thương: “Khinh Trần, trong tim ngươi, rốt cuộc đang nghĩ gì? Trên đời này, rốt cuộc có người nào, là ngươi chịu dùng chân tâm đi yêu, chân tâm đi bảo vệ, chân tâm đi bao dung không? Khinh Trần, ta thật muốn... Ta thật muốn xem tim ngươi. Tim ngươi rốt cuộc có phải là màu đỏ? Có phải thật sự vẫn đang đậm?”

Hắn khẽ lẩm bẩm lải nhải, bi thương tuyệt vọng trong mắt, sâu không thấy đáy, ngữ khí lại càng dịu dàng quỷ dị: “Khinh Trần... Người cho ta nhìn một cái, được không.”

Một nút áo, lại một nút áo. Một dây, lại một dây. Sở Nhược Hồng vô cùng nghiêm túc, vô cùng ôn nhu, vô cùng có trật tự, một chút, lại một chút, tháo vạt áo Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần chậm rãi tựa đầu lên đại thụ phía sau, hơi mệt mỏi mà nhắm mắt, cười nhẹ nói: “Được!”

Nhin ***g ngực lõa lồ của Phương Khinh Trần, Sở Nhược Hồng cười khanh khách, trong tiếng cười không hề có một chút vui mừng đắc ý.

Tiếng cười kia cứng nhắc như thể một bộ xương khô không có máu thịt, thanh âm khô khốc do xương cổ họng cạ nhau, ma sát mà ra.

Hắn dùng tay phải, cầm con dao bạc vừa rồi hắn còn dùng để cắt bánh bô trái cây cho Phương Khinh Trần, giơ tay lên, chuẩn xác đâm vào ngực Phương Khinh Trần.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 185 : Con Người Buồn Cười

Dao bạc đâm xuống, xuyên thịt hơn một tấc, dừng lại, máu tươi từ vết thương tràn ra, từ từ chảy xuống, nhuộm đẫm bạch y.

Sở Nhược Hồng mặt thẫn thờ, nhấn dao, cắn chặt răng.

Không phải bởi vì hắn thủ hạ lưu tình, mà là dao bạc làm công cụ, độ sắc bén kém xa dao kiếm giết người.

Lưỡi dao hơi cùn, mũi dao không bén, con dao thế này, muốn đâm vào cơ thể người, cần khí lực cực lớn. Mà Sở Nhược Hồng thân thể suy yếu, bởi vậy một dao này đâm xuống, chỉ được hơn một tấc thì đã hết sức.

Dao cùn cắt vào da thịt, so với dao kiếm bình thường càng đau hơn mấy lần, song thân thể Phương Khinh Trần chưa từng chấn động một chút, sắc mặt không mảy may biến hóa, cả mắt cũng lười mở. Cứ như thế đây không phải là lưỡi dao đâm vào tim, mà chỉ là ruồi muỗi nhẹ không.

Ngược lại là Sở Nhược Hồng, ngơ ngác nhìn huyết sắc uốn lượn trước ngực Phương Khinh Trần, càng lúc càng chói mắt, sắc mặt bẩn thỉu liền càng nhợt nhạt...

“Khinh Trần, ngươi có biết, ta tình nguyện bắn thân chết, cũng chưa bao giờ muốn tổn thương ngươi. Nhưng mà, vì sao ngươi lại phải tổn thương ta đến nước này, vì sao ngươi có thể nhẫn tâm hại ta như vậy? Năm đó cho dù ta làm sai, ngươi có thể uốn nắn ta, trách cứ ta, dạy dỗ ta. Nhưng sao ngươi có thể tuyệt tình như vậy, phái một thế thân, tự moi tim ngay trước mặt ta?”

Hắn bi thảm cười nói: “Khinh Trần, thiên hạ đều nói ngươi là anh hùng, nói ngươi là bị người Ma giáo ám toán. Nhưng ta muốn nghe ngươi chính miệng nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc là thật sự bị người ám toán, hay hết thảy đều là ngươi cố ý an bài? Rốt cuộc ngươi là không tự chủ được, hay ngươi căn bản đã muốn bức điện ta! Khinh Trần, ngươi nói cho ta biết!”

Phương Khinh Trần an tĩnh lạ thường, không ra tiếng, không động dung. Chuyện năm đó, thị phi đúng sai, y không muốn biện giải, cũng không thèm nói thêm nữa.

Sở Nhược Hồng suy sụp ngồi trước người y, cắn răng gắng sức rút dao ra, cảm giác được thân thể máu thịt dưới lưỡi dao hơi run, nhưng vô luận mở to mắt nhìn kỹ thế nào, vẫn không thể tìm ra một chút biểu tình biến hóa trên mặt người kia.

“Khinh Trần, năm đó ngươi moi tim là giả, nhưng tim ta đau lại là thật. Không, không phải đau, nó nát bét cả rồi, nát đến mức cả bụi cũng chẳng còn, ngươi biết không!”

Hắn vươn bàn tay vẩy máu, túm tay phải của Phương Khinh Trần, đâm cuồng dán lên ngực mình: “Ngươi sờ thử xem, ngươi nghe thử xem! Người còn có tim, ta lại không còn tim, ta không còn tim nữa!”

Hắn kêu gào bi thảm, nước mắt rơi xuống, tan trong huyết sắc, nháy mắt đã chẳng thể truy tìm.

“Khinh Trần, ta muốn nhìn một cái, ta muốn nhìn một cái, coi ngươi còn có tim không. Ngươi rốt cuộc còn có tim không.” Hắn cười thảm giơ dao đâm tiếp, rút ra, lại đâm. Máu tươi bắn tóe, rơi lên áo len mặt Sở Nhược Hồng, lấm chấm loang lổ, hắn chỉ cười thảm không dứt, lại chưa từng lau đi một lần.

Lặng lặng cảm giác sự đau nhức do lưỡi dao kia đâm tới lui giữa ***g ngực, Phương Khinh Trần rốt cuộc chầm chậm mở mắt, sắc mặt thậm chí còn mang theo vẻ lười biếng và ửng hồng sau khi vừa uống rượu, không thấy nhợt nhạt,

không thấy phẫn hận, y chỉ thoảng kỳ quái nhìn Sở Nhược Hồng một cái. Ba dao liền, đều là chuẩn xác đâm sát tim, nhưng không hề thương đến tim, không hề thương đến nội tạng khác, thậm chí... cũng không hề cắt đứt mạch máu trí mạng.

Sở Nhược Hồng cười nhẹ: “Thế nào, kỳ quái à? Kỳ quái ta vì sao nắm giữ chứng mực tốt như vậy, kỳ quái ta vì sao có thể nắm chuẩn xác vị trí của trái tim như thế?”

Hắn trở tay, tự xé toang vạt áo ngực trái, lộ ra ***g ngực gầy đét, lại cầm tay Phương Khinh Trần, đè gắt gao trên ngực mình.

“Từ sau khi tỉnh lại, mỗi một ngày, mỗi một ngày, ta đều không ngừng sờ nơi này, tính toán tốc độ tim đập, nhớ vị trí trái tim, mỗi một ngày, mỗi một ngày, ta không ngừng dùng ngón tay cảm giác, một lần lại một lần, mô phỏng trong lòng, dao sượt qua bên cạnh tim, lông tóc vô thương mà móc sống một trái tim, phải dùng góc độ thế nào, bao nhiêu sức lực...”

Hắn thoảng điên cuồng mà cười rộ lên: “Khinh Trần, ngươi biết, ta tỉnh lại bao lâu rồi không... Người biết ta hận ngươi bao lâu rồi không! Người biết, ta lén luyện bao lâu rồi không! Ta chỉ muốn moi tim ngươi ra nhìn một lần, nếu ta không làm được thì chỉ có thể moi chính tim ta.”

Phương Khinh Trần nhìn Sở Nhược Hồng bình tĩnh lạ thường.

Tỉnh lại bao lâu rồi?

Tự nhiên đã một thời gian rất dài rất dài, dài đến mức đã có thể khiến thế nhân sắp im lặng quên bêng thái thượng hoàng ẩn trong Cam Ninh điện kia.

Tỉnh lại bao lâu rồi?

Tự nhiên không thể là hơn mười ngày trước, ngã một cái không đâu, sau khi đụng đầu liền tỉnh lại. Đập đầu một phát, người mất trí nhớ, người điên cuồng,

có thể khôi phục như lúc đầu, tình tiết buồn cười thế này, vốn chỉ tồn tại trong những câu chuyện nhảm chán nghĩ đương nhiên.

Tỉnh lại bao lâu rồi?

Vốn chính là ta... tự tay làm người tỉnh lại nhỉ.

Phương Khinh Trần hơi nhăm mắt, bên môi có nét cười nhàn nhạt.

Nhớ tới hôm ấy, hành động điên cuồng của y trong Cam Ninh cung, y tùy ý thi triển tà thuật, không nhìn phản phệ nguy hiểm, không chút do dự mở rộng tâm linh mình, dung nhập tâm hồn Sở Nhược Hồng.

Nếu không phải Tân Húc Phi ra tay cứu giúp, từ ngày hôm đó, thân thể y và Sở Nhược Hồng, chỉ sơ cuối cùng sớm bị *** thần lực mất khống chế của mình xé nát bấy rồi.

Ngày hôm đó, đi vào tâm linh Sở Nhược Hồng, nhìn hết những thống khổ và yếu đuối, bi thương và tư niệm của hắn.

Như vậy, có phải là... Sở Nhược Hồng kỳ thật cũng đi vào tâm linh Phương Khinh Trần, thấy được, thấy được...

Phương Khinh Trần khe khẽ thở dài trong lòng.

“Khinh Trần, ngày hôm đó, ta đã vào trong lòng ngươi, ta nhìn thấy tuyệt vọng, hắc ám, thống khổ, thù hận vô cùng vô tận. Khinh Trần, ngươi hận ta, ngươi một mực hận ta, ta nghe thấy ngươi đang kêu, Sở Nhược Hồng... Người đang kêu, ta sẽ không tha thứ, sẽ không quay đầu, sẽ không bỏ qua, sẽ không khoan dung. Ta nghe thấy ngươi đang cười, lạnh băng vô tình như vậy, ta ở trong lòng ngươi, nhìn ngươi lạnh lùng nhìn ta, vô luận ta kêu gào thế nào, cầu xin thế nào, đuổi theo thế nào, ngươi cũng không chịu quay đầu lấy một lần.”

Thanh âm của Sở Nhược Hồng, tựa khóc tựa cười, khó mà phân biệt.

“Khinh Trần, ngươi có biết không, *** tường nhìn ngươi mình coi trọng nhất, trong lòng thù hận phẫn nộ mình, là cảm giác như thế nào? Ngươi một mực nói, ngươi phụ ta một phần, ta thương ngươi mười phân, ngươi đã có lỗi với ta, ta sẽ bắt ngươi vĩnh viễn không được khoái hoạt! Khinh Trần, tất cả đều là ngươi trăm phượng ngàn kế mưu đồ. Cái gọi là trung thần chết thảm, chăng qua là ngươi muốn trả thù ta nhất thời xúc động vô tri. Khinh Trần, ngươi... ngươi lòng dạ thật ác độc...”

Phương Khinh Trần chỉ lặng thinh không nói gì. Mấy đời luân chuyển, trong lòng y hóa ra chỉ còn lại tuyệt vọng, hắc ám, thống khổ, thù hận sao? Phương hầu Khinh Trần tiêu sai tự tại kia, hóa ra đã sớm tự vây trong thành sầu, chăng được giải thoát rồi sao?

Ta sẽ không tha thứ, sẽ không quay đầu, sẽ không bỏ qua, sẽ không khoan dung...

Nhưng mà, Nhược Hồng, ngươi không biết, cũng sẽ chẳng có ai biết, ngươi ta không tha thứ, không quay đầu, không bỏ qua, không khoan dung, kỳ thật, chỉ là chính ta.

Ta ngày đó muốn cứu tinh ngươi, ngươi đã tinh, ta lại không thể biết ngay lập tức.

Lúc ấy sự si ngốc mê muội của ngươi, không phải bởi vì bệnh điên chưa khỏi, mà là trong cảm xúc của ta, ngươi đã bị quá nhiều chấn động và thương tổn, ngươi cần khoảng thời gian rất dài, mới có thể chậm rãi bình phục, chậm rãi lý giải, chậm rãi thanh tịnh, chỉ là lúc ấy, ta không hề hay biết...

Sở Nhược Hồng một mực nói, một mực nhìn Phương Khinh Trần, vẫn không nhìn ra một chút biến hóa trên mặt Phương Khinh Trần.

Hắn cắn răng ôm Phương Khinh Trần, đem ngực mình dán lên chỗ trái tim đầy máu của Phương Khinh Trần: “Van cầu ngươi, Khinh Trần, ngươi nói cho ta biết, ta nhìn thấy toàn là giả... Ngươi hãy cho ta biết, ngươi kỳ thật vẫn chịu tha

thứ cho ta, chịu bảo hộ ta, chịu yêu quý ta. Van cầu ngươi, Khinh Trần, van cầu ngươi, hãy cho ta biết, người khác nói với ta đều là giả, ngươi không phải muốn vĩnh viễn nhốt ta trong Cam Ninh cung làm một u hồn, ngươi không định để ta suốt đời suốt kiếp, cứ làm một vật bài trí cao cao tại thượng, ngươi sẽ không bối vì ta hành vi hơi không đúng, lập tức tàn nhẫn hạ sát thủ..."

Phương Khinh Trần rốt cuộc bình tĩnh mở mắt.

Y bình tĩnh nhìn hắn, bình tĩnh mở miệng: "Đủ rồi, Nhược Hồng. Đã chọn một con đường, thì đừng do dự nữa. Người đã xác định mình đúng, thì không nên tìm lý do phản bác mình nữa. Ngần ấy năm, ngươi vẫn yếu đuối do dự như vậy sao?"

Sở Nhược Hồng sắc mặt trắng bệch, buông tay thối lui hai bước, nhìn Phương Khinh Trần cười thảm: "Đúng vậy. Người là anh hùng, ngươi cương nghị quả quyết, ngươi tài ba. Người như ta đây, làm sao có thể so sánh với ngươi chứ? Ta là một kẻ ngốc, ta là một kẻ điên! Ta rõ ràng biết chuyện năm đó, là ngươi hâm hại ta, ta rõ ràng biết, là ngươi vứt bỏ ta, vứt bỏ Sở quốc. Ta rõ ràng biết, ta chịu khổ ngần ấy năm, toàn là trò cười, nhưng mà... Ta... Ta vẫn hy vọng hết thảy đều là giả, hết thảy đều là hiểu lầm..."

Hắn ra sức căm mội, hoàn toàn không phát giác miệng mình đã bị căm chảy máu: "Ngươi biết không... Ta nhớ rõ hết thảy tình hình sau khi ta điên. Ta nhớ, ta cầm kiếm chém người khắp nơi, ta nhớ, ta ôm ngươi gào thét đến nứt toác họng. Ta nhớ ta liều mạng muốn bảo vệ thi thể ngươi, họ đánh gãy xương cốt, bẻ gãy tay ta, ta cũng không chịu buông ngươi ra. Ta... Ta nhớ ta một mình trơ trọi ôm một bộ xương khô sống trong xó xỉnh dơ bẩn nhất hoàng cung, ăn đồ thiu thừa, tiểu tiện ngay trên người... Người biết ta sống những ngày như vậy, có phải cảm thấy rất buồn cười, rất thống khoái, rất cao hứng..."

Hắn cười ha ha, ánh mắt chậm rãi từ trên khuôn mặt không có biểu tình của Phương Khinh Trần, chuyển nhìn ba vết thương dữ tợn trên ngực y kia, chậm rãi gioi dao lần nữa.

“Ta nhớ rõ hết thảy. Ta nhớ người Tần vào cung, ta nhớ người đến. Khoảng thời gian hai năm, người tống cộng chỉ đến thăm ta vài lần. Mỗi lần đến, người đều lạnh băng, không hề có ý quan tâm, có một lần, người thậm chí muốn giết ta... Coi, trí nhớ của ta tốt đến thần kỳ...”

Dao bạc đâm xuống, vào thịt lại chỉ được nửa tấc. Sở Nhược Hồng túm gắt gao chuôi dao, thân dao lại run rẩy không ngừng, cơ trên mặt đều bời vì đau đớn mà vặn vẹo. Nhìn vẻ mặt kia, lại như hắn mới là người chịu dao đó.

Phương Khinh Trần nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu, thản nhiên nói: “Năm đó ta moi tim dọa người, hôm nay người muốn xem tim ta, đây cũng coi như là báo ứng của ta. Chỉ là tay người run thành như thế, muốn giữ tính mạng ta đến cuối cùng người hoàn chỉnh moi ra một trái tim, chỉ sợ không dễ dàng. Tim dính dáng rất nhiều gân mạch huyết quản, bên ngoài lại còn có xương sườn ngắn, không phải dễ moi vậy đâu. Nếu người nhất định muốn xem, ta đề nghị người cắt ngang một đường, sau đó dùng tay xé da thịt, như vậy, người may ra có thể nhìn rõ ràng một chút...”

Ngữ khí của y rất bình tĩnh, còn có chút quan tâm ân cần, hờ hững giúp Sở Nhược Hồng ra chủ ý như vậy.

Sở Nhược Hồng ngây ra như phỗng mà nhìn y, bỗng rút dao lùi lại, kêu thảm ra tiếng: “Phương Khinh Trần, người rốt cuộc còn là người không, người rốt cuộc còn có tim không...”

Hắn gọi điên cuồng thê lương đến vậy, nhưng Phương Khinh Trần cả lông mày cũng không rung rinh: “Có tim không, chờ lát người nhìn rồi, không phải cũng biết.”

Sở Nhược Hồng ngơ ngác nhìn y, đờ đẫn hồi lâu, bỗng cười ầm: “Hay, hay, hay... Hay cho một Phương Khinh Trần! Năm đó ta xem người là người ôn nhu lương thiện đáng tin đáng nhờ nhất thiên hạ, rõ là ngu xuẩn đến buồn cười! Ta bị người bức điên ngẩn ấy năm, chịu khổ nhiều như vậy, bị cả quốc gia của mình

vứt bỏ, toàn là ta tự tìm! Ta nhận thua... Ta nhận thua!”

Hắn nhìn Phương Khinh Trần, tận lực mỉm cười một chút, đưa tay dùng tay áo lau qua quýt vết máu trên mặt, kéo cánh tay phải yếu đuối vô lực của Phương Khinh Trần, nhẹ nhàng bỏ chuôi dao trong tay vào tay Phương Khinh Trần, lại một ngón tay, một ngón tay bắt buộc Phương Khinh Trần cầm lấy, bắn thân lại dùng hai tay túm chặt chẽ nắm tay Phương Khinh Trần bị bắt khép vào, không cho Phương Khinh Trần có cơ hội buông dao.

Hắn chậm rãi ngồi bên cạnh Phương Khinh Trần, chậm rãi tựa đầu lên vai Phương Khinh Trần, khẽ cười: “Phương Khinh Trần, ta quả thật là người yếu đuối buồn cười nhất trên đời này. Cho dù là toàn tâm toàn ý muốn báo thù, kết quả cũng vẫn là một trò cười. Kỳ thật, Khinh Trần, ngươi biết không, mặc kệ ta hận cỡ nào, sự tư niêm, quyền luyến, để ý, không nỡ bỏ của ta đối với ngươi, toàn là thật cả.”

Hắn cầm tay Phương Khinh Trần, mang theo con dao bạc chậm rãi chỉ đến ngực mình, chọc tim mình.

Phương Khinh Trần rốt cuộc nhíu mày, dùng sức giãy đôi chút, song lúc này y thậm chí không thể thoát khỏi đôi tay suy yếu của Sở Nhược Hồng, chỉ có thể thân bất do kỷ bị Sở Nhược Hồng bức bách cầm dao, từng tấc đâm thẳng bên cạnh trái tim Sở Nhược Hồng.

Trên mặt Sở Nhược Hồng, cư nhiên cũng chẳng có biểu tình đau đớn gì: “Thật kỳ quái, muốn moi tim ra, lại không hề đau. Khinh Trần, ngươi xem, ta rốt cuộc cũng học được một chút kiên cường của ngươi rồi, có phải không.” Hắn cực chậm cực chậm mà không chẽ tay Phương Khinh Trần, muốn đem dao kia men theo bốn phía trái tim, từng chút một, cắt xuống thật sâu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 186 : Mấy Năm Ăn Nhẫn

Sở Nhược Hồng nắm tay Phương Khinh Trần, đưa mũi dao vào ngực mình, Phương Khinh Trần chung quy biến sắc, quát khẽ ra tiếng: “Ngươi đừng hồ đồ...”

“Hồ đồ, ta hồ đồ sao? Trò moi tim này, người chơi đầu tiên không phải là ngươi sao?”

Sở Nhược Hồng cười ha ha: “Khinh Trần, ngươi tin không? Rõ ràng biết là ngươi hại ta, bức ta, thương ta, nhưng ta vẫn ngày ngày nhớ ngươi, mong ngươi. Vừa nghĩ làm sao báo thù, vừa năm mơ cũng hy vọng có thể cùng ngươi hòa hảo như lúc ban đầu.”

Sở Nhược Hồng hơi lắc đầu: “Hai năm qua, ngươi biết ta sống như thế nào không? Để tự bảo vệ, ta phải ngày ngày giả làm một kẻ si ngốc, nhưng mà, trong lòng ta mỗi thời mỗi khắc đều điên cuồng gào thét, thật sự không chịu được nữa, ta liền lén ăn loại độc được sẽ làm đầu óc hồ đồ trì độn đó, để thống khổ của bản thân nhẹ bớt, nhẹ bớt chút nữa, như vậy mới không đến mức bị người bên cạnh phát giác.”

Hắn nói rất nhẹ, rất chậm. Một câu một câu, giống như thi thâm giữa tình nhân, rồi lại thê lương là như thế.

“Vài lần đại diễn vén vẹn, ta biết ta có cơ hội có thể nhìn thấy ngươi, nhưng ta cũng biết, ta nhất định không thể giả như không việc gì. Vì thế, ta chỉ có thể tăng lượng độc được kia thêm vài lần, để mình trong cả khánh diễn, thật sự trở thành một kẻ ngốc, mơ mơ hồ hồ, vô tri vô giác, cho dù ngươi đi qua trước mặt, ta cũng không có cảm giác.”

Cảm xúc của Sở Nhược Hồng dần dần lại kích động lên: “Hai năm, ta ngày ngày chờ đợi, chờ người đến cứu ta, chờ có một ngày, người sẽ đến dẫn ta ra khỏi Cam Ninh cung tựa như nhà tù kia. Người sẽ nói cho ta biết, hết thảy đều qua rồi, chúng ta có thể trở lại từ đầu. Nhưng mà, người không hề. Người không hề đến, người vẫn không hề đến. Ngay cả người Tân đi rồi, người cũng không quan tâm ta!”

Trong thanh âm của hắn, đã không nghe ra là khóc hay cười: “Cuối cùng vẫn là ta tự mình diễn một trò hề, lừa người đến. Nhưng mà, người biết không, người biết không! Rõ ràng là diễn kịch, rõ ràng chỉ là muốn dụ dỗ người, nhưng nhìn thấy người ở trước mặt ta, nghe người gọi tên ta, ta vẫn cao hứng như vậy. Ta gọi người, đi về hướng người. Ta sờ ngực người khóc to, đó đều là thật, đều không phải diễn kịch. Người biết không... Vô luận ta có hận người cỡ nào, khi ta rõ ràng nhìn thấy người chưa chết, tin chắc người chưa chết, ta vẫn cao hứng như vậy. Vô luận ta có hận người cỡ nào, ta cũng tình nguyện lúc trước là người trù tính lừa ta, mà không phải thực sự tự sát trước mặt ta.”

Sở Nhược Hồng rốt cuộc lại rơi nước mắt: “Khinh Trần, ta là người buồn cười nhất thiên hạ này. Mấy ngày qua, ta mỗi ngày bám người, không hề xa nhau, ta bức người phải trông ta, chiếu cố ta, người cho là ta đang diễn kịch sao? Không phải! Những điều đó đều là thật. Toàn là thật. Người vừa nói phải rời đi, ta liền sợ đến mức toàn thân run rẩy, người cho điều đó là có thể làm bộ sao! Rõ ràng biết người vô tình, ta vẫn không bỏ được, ta vẫn để ý sự ôn nhu giả dối như vậy. Biết rõ một ngày nào đó phải trở mặt, ta vẫn hy vọng, ngày hôm đó đến càng chậm càng tốt. Ta thậm chí nói với mình, chỉ cần người về sau, có thể toàn tâm toàn ý đổi đai, không vứt bỏ ta, không ném ta nữa, chuyện trước kia, ta sẽ không tính toán, ta sẽ vờ không biết gì, nhưng mà, nhưng mà người không hề...”

Hắn phẫn nộ trợn to mắt, đôi mắt đỏ tươi, khói mắt đã hơi nứt ra: “Người không hề! Ta cầu người hết lần này đến lần khác, người không giúp ta phục vị, người không dẫn ta vào triều, người không cho ta tiếp xúc đại thần, người vẫn bắt ta làm thái thượng hoàng bị giam cầm kia! Làm một con chim bị nhốt trong ***g! Đương nhiên, người sẽ đối xử với con chim đó rất tốt, nhưng mà, vậy

thì thế nào? Ta cuối cùng chẳng qua là một món đồ chơi bị người nhốt nuôi trong ***g, Khinh Trần...”

Hắn ngửa mặt lên trời cười to, đên cuồng kéo tay Phương Khinh Trần, ra sức cắt xuống: “Hôm nay, là cơ hội cuối cùng cho người và cho chính ta, người lại cự tuyệt ta lần nữa! Cho nên, ta muốn xem, người rốt cuộc có trái tim ra sao? Nhưng mà... nhưng mà, đồ ngu ngốc ta đây, thật sự không moi được tim người, ta thật sự không thể kiên trì đến cùng, Khinh Trần, ta không xem được tim người, người... người xem tim ta được không?”

Nước mắt và máu từ khói mắt cùng nhau rơi xuống, từng giọt từng giọt, rỉ qua kẽ ngón tay, dính ướt bàn tay Khinh Trần bị hắn nắm chặt không buông.

Hắn ngữ khí ôn nhu, ánh mắt si mê: “Khinh Trần, người xem, tim ta là màu đỏ, nó biết đẹp, nó đang một mực gọi Khinh Trần, Khinh Trần...”

Phương Khinh Trần sắc mặt trắng bệch, từ lúc Sở Nhược Hồng phát tác đến giờ, sự trấn định y vẫn bảo trì rốt cuộc xuất hiện vết rạn, y nỗ lực giãy giụa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Sở Nhược Hồng, muốn rút tay lại, thế nhưng, nhân vật anh hùng bình thường vạn mã thiêng quân, có thể tung hoành qua lại, lúc này cả động tác đơn giản như vậy, cũng làm cực kỳ cật lực.

“Đủ rồi! Sở Nhược Hồng! Người chưa bao giờ là người giỏi về đàm phán, gọi đồng bạn của người ra đi! Đừng một mình tự chủ trương, tùy hứng làm bừa nữa!”

Phương Khinh Trần vừa kiệt lực âm thầm vận chuyển nội tức gần như mất sạch, vừa cuối cùng mở miệng, lớn tiếng quát!

Sở Nhược Hồng ngân ra, khí lực trên tay hơi yếu, rốt cuộc bị Phương Khinh Trần thừa thế vùng thoát tay phải.

Sở Nhược Hồng cũng không lập tức túm tay y nữa, chỉ dùng vẻ mặt quái dị nhìn Phương Khinh Trần: “Người biết ta có đồng bạn?”

“Không có đồng bạn, chỉ bằng tính tình của ngươi, có thể ẩn nhẫn lâu như vậy? Không có đồng bạn, ngươi giỏi làm bộ hơn, có khả năng thời gian dài giấu giếm được thái giám cung nữ bên cạnh? Không có đồng bạn, độc dược của ngươi ở đâu ra, không có đồng bạn, ngươi làm sao có thể hạ độc ta!”

Phương Khinh Trần chỉ sợ Sở Nhược Hồng lại phát cuồng tự lục, ngữ khí nhanh chóng, kiệt lực phân tán tâm tư của hắn: “Không có đồng bạn, mưu kế này, là ai giúp ngươi nghĩ ra. Bất quá, ta nghĩ ngay cả đồng bạn kia của ngươi, cũng không ngờ được ngươi lại sẽ tùy hứng như thế, nỗi điên đến mức muốn tự sát nhỉ. Người như vậy, có lẽ hiện tại đã ném phăng ước định với hắn!”

Sở Nhược Hồng cúi đầu, ngơ ngác nhìn vết thương trước ngực mình, qua một lúc mới si si cười nói: “Đúng vậy, chúng ta đã ước định rất nhiều chuyện, nhưng trong đó không hề bao gồm tự sát. Người xem, ta thật là ngốc. Có lẽ là bệnh điên chưa khỏi hắn, hoặc là ta đã dùng loại dược đó quá nhiều? Ta vì sao phải tự sát? Vì ngươi? Thật không đáng! Chúng ta còn rất nhiều tính toán rất lâu dài, rất nhiều tương lai rất đáng chờ mong... Hiện tại hết thảy đều đang trong tay chúng ta, ta vì sao lại còn phải tự sát, thật là buồn cười...”

Hắn vừa nói vừa cười nhẹ đôi tiếng, chậm rãi đứng dậy: “Hắn ở ngay dưới chân núi. Võ công của ngươi quá cao, hắn không dám tới gần, không dám nhìn trộm. Chúng ta vốn đã ước định, chờ ta đắc thủ, sẽ làm tín hiệu thông tri hắn lên núi.”

Hắn ngưng mắt nhìn Phương Khinh Trần, trên mặt là nụ cười quỷ dị vui sướng: “Khinh Trần, ngươi muốn gặp hắn thì ta gọi hắn đến. Xem đi, Khinh Trần, kỳ thật ta luôn rất nghe lời ngươi. Tại sao ngươi không chịu tốt với ta một chút.”

“Sư phụ, sao lại biến thành thế này?”

Triệu Vong Trần nhíu chặt đôi mày, rảo bước đến gần Phương Khinh Trần, nửa ngồi nửa quỳ, giúp y điểm huyệt cầm máu, thoa thuốc băng bó.

Động tác của gã nhẹ nhàng mau lẹ, ngữ khí của gã quan tâm ảo não, vẻ mặt gã vừa không vui, vừa đau lòng.

Gã ngẩng đầu, lại khẽ quát Sở Nhược Hồng: “Ngươi bảo muốn nói chuyện đàng hoàng với sư phụ, sau đó ngươi nói chính là thế này sao? Sớm biết ngươi hồ đồ như thế, ta đã không cho phép ngươi.”

Sở Nhược Hồng chỉ ngó ra, im lặng nhìn gã xử lý vết thương cho Phương Khinh Trần, không hề nói gì.

Phương Khinh Trần nhìn Triệu Vong Trần khá hứng thú.

Sự tình đã đến nước này, cũng cùng đường lộ mặt cả rồi, gã lại còn có thể như thường ngày, gọi hai chữ “sư phụ” này thuận miệng đến thế. Vẻ mặt ngữ khí ân cần như thế, không mấy may thấy sơ hở, thật là rất thú vị.

“Đồng bạn của y, quả nhiên là ngươi.”

Triệu Vong Trần cúi đầu, tay không ngừng, miệng nhẹ giọng nhận tội: “Sư phụ thứ tội. Lúc trước sau khi Tân Húc Phi tách người và thái thượng hoàng ra, người nguyên khí đại thương, không có lòng dạ chú ý thái thượng hoàng, là con vẫn chăm sóc thái thượng hoàng. Thái thượng hoàng lúc đầu tuy rằng hỗn loạn ngu si, nhưng sau đó thần trí lại dần dần trở nên thanh minh. Chỉ là con biết tình hình trong nước lúc đó, một thái thượng hoàng thanh tỉnh sẽ không được các phuơng dung, cho nên nhất thời động lòng thương hại, nhắc nhở y tiếp tục bảo trì si ngốc, mới có thể bình yên sống tạm.”

Gã nhẹ nhàng quấn một lớp vải cuối cùng lên vết thương của Phương Khinh Trần: “Sau đó, con là người duy nhất thường xuyên vào cung vấn an thái thượng hoàng, phòng vệ điều phái của Cam Ninh cung cũng đều do con phụ trách, như vậy con rốt cuộc mới có thể giúp thái thượng hoàng che giấu. Con làm yên cảm xúc của thái thượng hoàng, mà một khi phát hiện có thái giám cung nữ nào thoảng phát giác bất thường, con sẽ lập tức đổi người. Bất quá, cho dù như vậy, thái thượng hoàng cũng không cách nào quanh năm suốt tháng giả si ngốc, nhất

là những lúc trên đại điện chạm trán sư phụ, càng dễ mất khống chế, cho nên con mới kiểm thử được sẽ làm người ta tạm thời si ngốc hồn độn, cảm xúc giảm sút cho thái thượng hoàng dùng.”

Phương Khinh Trần mỉm cười nhìn đệ tử trẻ tuổi này, thong dong dùng ngữ khí vô tội như vậy, kể rõ khởi đầu của âm mưu này.

Đúng vậy, lúc đầu, là Triệu Vong Trần phát hiện Sở Nhược Hồng tinh lại đầu tiên. Tiếp theo, trợ giúp, hoặc giả trực tiếp đe dọa Sở Nhược Hồng, để Sở Nhược Hồng y theo ý nguyện của gã mà tiếp tục làm bô.

Trong lời nói của Sở Nhược Hồng, đã sớm tiết lộ chân tướng.

“Van cầu ngươi, hãy cho ta biết, người khác nói với ta đều là giả, ngươi không phải muốn vĩnh viễn nhốt ta trong Cam Ninh cung làm một u hồn, ngươi không định để ta suốt đời suốt kiếp, cứ làm vật bài trí cao cao tại thượng kia, ngươi sẽ không bởi vì ta hơi không đúng, lập tức tàn nhẫn hạ sát thủ...”

Sở Nhược Hồng vừa ra khỏi ác mộng, nhớ rõ rành mạch tất cả khổ nạn giày vò và bi thảm mấy năm qua, nhớ rõ rành mạch hắc ám tuyệt vọng và lãnh khốc sâu trong tâm linh Phương Khinh Trần.

Sau đó... Hắn nghe Triệu Vong Trần phân tích thuyết minh hiện trạng Sở quốc, hắn hiểu quốc gia này quả thật không cần một thái thượng hoàng hai mươi tuổi, làm sao có thể không bị mấy lời kia của Triệu Vong Trần dọa sợ, cam tâm tình nguyện giả si vờ ngốc?

Phương Khinh Trần mỉm cười.

Thủ đoạn như vậy, cũng coi như đã lợi dụng lòng người đến cực hạn. Hiện tại hết thảy đều đã vạch trần, bản thân gã vẫn cứ có thể là người vô tội có lòng tốt, cứu khổ cứu nạn. Điều này cũng đúng là thú vị. Chỉ tiếc, cái gọi là âm mưu cơ mật này, với y mà nói, đã sớm là sáng tỏ, đã sớm là thanh tỉnh.

Cho dù Triệu Vong Trần, cũng chỉ thấy Phương Khinh Trần ngoài mặt đối với Sở Nhược Hồng chẳng hỏi han chi, không chịu tới gần. Gã làm sao có thể biết, từng có rất nhiều đêm khuya tịch mịch, y từng một mình, lặng lẽ lén vào hoàng cung, lặng lẽ đi vào Cam Ninh cung, cách rất xa rất xa, nhìn người vốn nê si ngốc kia.

Sau nghiệp hồn tà thuật, *** thần y bị tổn, kinh mạch đều thương, chờ y lại có thể lén đi, chờ y lại trong bóng đêm, trông cung viện kia... Rất ngẫu nhiên, y đã nhìn thấy gì.

Y nhìn thấy là khuôn mặt bi thương cô tịch kia của Sở Nhược Hồng sau khi Triệu Vong Trần xua hết tất cả hạ nhân. Y nhìn thấy là, bóng dáng Triệu Vong Trần khẽ mật nghị với hắn khi bên cạnh không có người ngoài...

Kỳ thực, khoảnh khắc đó, trong lòng y, thật là vui mừng.

Chung quy, người bị y hại đến sống không bằng chết kia, đã tỉnh lại!

Vì thế y lặng lẽ rời đi, từ đây không còn đến Cam Ninh cung nữa, không còn đi nhìn, đi hỏi hết thảy về Sở Nhược Hồng nữa.

Triệu Vong Trần luôn thích ra vào Cam Ninh điện, mọi người đều cảm thấy gã đang thay sư phụ đi săn sóc thái thượng hoàng, gã cũng mượn đại nghĩa sư đồ để che giấu tất cả âm mưu của mình, mà còn thoải mái, ba ngày hai đầu báo cáo hiện trạng của Sở Nhược Hồng với Phương Khinh Trần.

Mà y chỉ hờ hững nghe, hờ hững nghĩ, rốt cuộc là họ chuẩn bị làm gì đây?
Mỗi khi đoán như vậy, y liền không khỏi lộ ra ý cười.

Món nợ đã nợ, luôn phải trả.

Phương Khinh Trần y đùa bỡn thiên hạ trong tay, kéo một quốc gia vào nước sôi lửa bỏng, thì làm sao y có thể vẫn được mọi người tôn sùng là anh hùng?

Dù sao cũng nên có người nhìn thấy bộ mặt thật của y, dù sao cũng nên có

người, có dũng khí, có đảm lược, dám làm gì đó, để y trả giá cho hết thảy từng qua.

Song trên thế giới này, có tư cách tìm y đòi hết thảy, lại chỉ có hai người.

Sự trả thù của y năm đó, cố nhiên là có nguyên nhân. Nhưng mà, tra tấn Sở Nhược Hồng phải chịu đã vượt qua cái giá hắn nên trả. Mà... Vĩnh Liệt... càng hoàn toàn vô tội.

Cho nên, y không muốn điều tra, nghe lén, càng không có ý ngăn cản. Vô luận kế hoạch trong tối của họ là gì, tự nhiên đều chỉ là nhắm vào y. Y tận lực dạy dỗ Triệu Vong Trần, nhìn gã trưởng thành từng chút, yên lặng chờ đợi kết thúc cuối cùng.

Thế nhưng, khi y lại vào Cam Ninh cung, nhìn Sở Nhược Hồng nói là đột nhiên thức tỉnh kia...

Phương Khinh Trần hơi nhắm mắt, nhớ tới ngày đó, một tiếng “Thôi vậy.” nhẹ như gió kia, trong lòng chung quy chầm chậm dâng lên một chút bi thương.

Triệu Vong Trần xử lý xong xuôi thương thể của Phương Khinh Trần, lại đứng dậy, đi qua cầm máu cho vết thương của Sở Nhược Hồng.

“Ngươi coi ngươi kia, vốn nói với ta sẽ nói chuyện đàng hoàng với y, châm rai thuyết phục y, kết quả chẳng những làm y bị thương, còn biến cả mình thành như vậy, ngươi thật là khiến người không thể bớt lo.”

Sở Nhược Hồng đờ đẫn đứng đó, mặc gã thoa thuốc, ánh mắt chỉ nhìn cố định Phương Khinh Trần: “Người này, tim còn cứng hơn sắt đá, lạnh hơn băng tuyết. Vô luận ta cầu y như thế nào, y đều không chịu. Còn tiếp tục như vậy, ta sẽ bị y bức điên một lần nữa.”

Triệu Vong Trần khẽ nhíu mày, than nhẹ một tiếng, nhìn sang Phương Khinh Trần: “Sư phụ, thứ cho đệ tử mạo phạm. Thái thượng hoàng mới là chân mệnh

thiên tử thừa mệnh trời, mà Hoàng thượng hiện tại, bất quá là người tạm thời
đăng vị trong lúc tình thế cấp bách. Thái thượng hoàng muốn giành lại hoàng vị
vốn không có gì là không ổn, mà với tình nghĩa của sư phụ và thái thượng
hoàng, sao người nhẫn tâm ngồi yên không để ý. Y năm nay bất quá ngoài hai
mươi, người đã thật sự nhẫn tâm, để y bị giam sống bốn năm mươi năm sao?"

Phương Khinh Trần nở nụ cười. Thật là đại nghĩa lẫm liệt, thật là bất bình mà
kêu, thật là nghĩa sĩ trung thần: "Vong Trần, ta trúng độc như thế nào vậy."

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 187 : Ta Không Đáp Ứng

“Vong Trần, ta trúng độc như thế nào vậy.”

Vẻ mặt Triệu Vong Trần chợt buồn bã, cung kính vái Phương Khinh Trần một vái.

“Là đồ nhi ngỗ nghịch, dĩ vãng đã hạ được vô sắc vô vị trong rượu sư phụ uống. Được này uống đơn độc, kỳ thật tổn thương với thân thể cực nhở, sư phụ thân công thông huyền, tất nhiên là không sao. Bất quá nếu như thêm một hai loại kỳ được khác làm thuốc dẫn, hai được dung nhau, sẽ hóa thành kỳ độc, có thể tiêu lực hóa khí, khiến gân cốt mềm nhũn.”

Mấy năm nay gã kết giao giang hồ bằng hữu rộng rãi, hỏi thăm thiên hạ bí tân, ngầm kết Thái y trong cung, tìm kiếm kỳ được trên đời, mọi người đều nói gã thích kết bạn, tính hào爽, có tác phong Mạnh Thường, lại không biết gã muốn tìm, kỳ thật bất quá là tìm kiếm một kỳ độc lương phương có thể chế được Phương Khinh Trần.

Mà giờ này khắc này, Phương Khinh Trần chỉ bình tĩnh mỉm cười, nghe gã cung kính trang nghiêm, giải thích với mình.

“Mấy ngày nay, sư phụ luôn cùng thái thượng hoàng ăn uống chung, ngủ nghỉ đi đứng chung. Thái thượng hoàng chỉ cần có tâm, muốn tìm một cơ hội hạ thuốc dẫn, dẫn phát độc tính, tự nhiên cũng thập phần đơn giản.”

Một độc hạ hai lần, là sợ với võ công và sự cơ cảnh của Phương Khinh Trần, những loại độc đơn giản đó, đều không thể giấu được y. Mà gã mạo hiểm để Sở Nhược Hồng động thủ dẫn độc, không chịu tự mình một tay làm, lại là vì muốn

xem thử, Phương Khinh Trần sau khi bị chính đồ đệ mình cùng người coi trọng nhất liên thủ hạ độc, sẽ là biểu tình kiểu gì.

Song Phương Khinh Trần lại chỉ cười bình tĩnh.

“Vong Trần, ngươi làm ta thất vọng quá. Ngươi lựa chọn hiện tại phát động, thật sự quá mạo hiểm. Cách làm chính xác, nên là ở bên cạnh ta chậm rãi tích tụ thực lực vài năm nữa, chờ địa vị của bản thân ngươi có thể hoàn toàn thoát ly ảnh hưởng của ta mà độc lập, chờ quyền bính trong tay ngươi nắm giữ củng cố hơn nữa, lại tìm cơ hội ra tay.”

Triệu Vong Trần im lặng.

Đâu phải gã không biết, hiện tại ra tay, cơ hội thành công kỳ thật cực nhỏ. Nhưng mà, gã đã không chờ nổi nữa.

Cảnh cáo của Tân Húc Phi lúc chia tay, khiến gã cảnh giác. Kế hoạch của gã, thì ra không bí ẩn như gã tưởng. Cho dù tạm thời không có người khác phát hiện. Một khi Tân quốc khói lửa tiêu hết, Tân Sở giao hảo, kế hoạch của gã, luôn có nguy cơ không kịp thực thi đã bị Tân Húc Phi bóc trần chết yểu. Mà chư hầu các nơi lại rục rịch, muốn làm chuyện khoác hoàng bào kia. Cho dù Phương Khinh Trần không tình nguyện, nhưng chỉ cần y một khi đăng cơ làm đế, quân cờ Sở Nhược Hồng gã dày công bảo hộ hai năm này, cũng sẽ chẳng còn ý nghĩa.

Quan trọng hơn là, Sở Nhược Hồng đã không kiềm chế được nữa. Từ sau khi người Tân rời khỏi, đã âm thầm tìm gã ầm ĩ rất nhiều lần, liên tục truy hỏi gã, khi nào mới có thể công khai sự thật hắn đã thanh tịnh, khi nào thì hắn mới có thể một lần nữa tiếp cận Phương Khinh Trần. Nếu gã vẫn không giúp Sở Nhược Hồng thực hiện nguyện vọng, chỉ sợ chính Sở Nhược Hồng sẽ phá hủy đại sự của gã.

Huống chi, bản thân gã... cũng không nhịn nổi nữa. Ngày ngày đêm đêm, cẩn thận dè dặt, cất giấu tâm tư, hoàn mỹ sắm vai một người căn bản không phải mình. Vất vả trong đây, không đáng để người ngoài nói. Gã biết mình nên ẩn

nhẫn, ẩn nhẫn nữa. Nhưng dù gã giỏi ẩn nhẫn hơn, nói cho cùng vẫn chẳng qua là một thiếu niên vào đời chưa sâu. Sở Nhược Hồng còn có thể mở miệng phát tiết, mà gã mỗi ngày mở mắt nhắm mắt, đều ngóng trông thống thống khoái khoái báo thù rửa hận, ngay cả ngủ cũng chẳng dám ngủ hắc hắc, cả một câu nói mớ cũng sợ.

Sở Nhược Hồng ỷ lại gã, ôn ào gã, cầu gã, mà gã lại phải nhìn người trong cái chết của huynh trưởng mình, đóng một nhân vật tuyệt đối không thể xưng vô tội này, miệng còn không lộ mảy may sơ hở, trấn an hắc.

Còn căn răng chờ đợi vô chừng mực, tiếp tục chịu đựng như vậy, gã sợ mình còn chưa tìm được cơ hội báo thù thì đã như Sở Nhược Hồng, nổi điên trước.

Bởi vậy, nhân hiện tại trong tay gã còn nắm giữ binh lực hoàng cung và hoàng thành, nhân hiện tại gã có thể có cơ hội phát động chính biến, làm việc phế lập, gã rốt cuộc vẫn quyết định động thủ.

Khả năng thành công không lớn? Không hề gì. Gã mưu nhiều, nhưng cầu, kỳ thật có thể không hề nhiều.

Cho nên, gã để Sở Nhược Hồng tỉnh lại, để hắc quấn chặt chẽ Phượng Khinh Trần, làm cho triều thần vì thế hỗn loạn mê mang, làm cho những chuyện mờ ám của các chư hầu tạm thời đều đình chỉ. Gã rất thành công.

Song Sở Nhược Hồng vậy mà chỉ cả ngày bám dính Phượng Khinh Trần, hưởng thụ sự ôn nhu giả dối buồn cười kia, lần lữa không chịu tiến hành động tác bước tiếp theo nữa.

Vì thế, gã thăm viếng Cam Ninh cung. Gã không phải vì đi vãn an hỏi han Phượng Khinh Trần, mà là để nhắc nhở Sở Nhược Hồng. Cho nên, Sở Nhược Hồng mới vờ ngủ, cho nên, sau khi gã đi, mới sợ đến phát run, rồi lại vờ vui sướng vạn phần.

Sở Nhược Hồng biết, cho dù hắc không tình nguyện hơn nữa, ngày ngả bài

chung quy phải đến. Cho nên hắn mới tìm một cơ hội như vậy, dẫn Phương Khinh Trần rời khỏi hoàng cung, né tránh tai mắt truy tung của mọi người, lên ngọn núi cao hoang vắng này, sau một lần cầu xin cuối cùng bị cự tuyệt, dẫn phát kịch độc trong cơ thể Phương Khinh Trần, làm cho toàn thân y gần như tê liệt.

Chẳng qua, Triệu Vong Trần đích xác đã đánh giá thấp trình độ điên cuồng của Sở Nhược Hồng, không ngờ hắn cơ hồ làm ra hành vi tự sát. Nếu như bước kia sai, thì sẽ bước bước đều sai, cho nên hiện tại nhìn thấy vết máu trên ngực Sở Nhược Hồng, cũng vẫn có chút nghĩ lại còn sót.

Thấy Triệu Vong Trần không đáp, Phương Khinh Trần mỉm cười tiếp tục hỏi: “Ngươi nên biết ta không phải một người có thể bị uy hiếp khuất phục, vì sao còn hy vọng ta cúi đầu đáp ứng một cách xa vời.”

Triệu Vong Trần cung kính trả lời: “Đệ tử không dám uy hiếp sư phụ. Đệ tử hạ độc cho người, chỉ là sợ sư phụ kích động đả thương thái thượng hoàng, sau đó lại hối hận áy náy mà thôi. Đệ tử chờ đợi, chẳng qua là thái thượng hoàng có thể đả động lòng người, có thể cảm động sư phụ, từ đây quân thần hiệp lực, chấn hưng Sở quốc, bảo vệ bách tính.”

Phương Khinh Trần nhìn Triệu Vong Trần, cơ hồ có ý tán thưởng. Nếu tay y còn cử động được, y thậm chí sẽ vì đây mà vỗ tay tán thưởng.

Mà bất luận mưu kế của gã rốt cuộc là cao minh hay vụng về, nhưng sự tình đến nước này, gã còn có thể bảo trì thái độ thong dong cung kính kiểu này, trong ngôn ngữ cũng không có lỗ hổng rõ ràng, chẳng thấy mảy may đặc ý bừa bãi, trò hề nguyên hình tất lộ, lại không dễ.

Thiếu niên minh dạ dỗ ra này, có lẽ càng thêm thích hợp với triều đình hơn minh. Đó vốn là nơi khảo kỹ xảo diễn kịch và tính nhẫn nại nhất trên đời này.

“Nếu ta không đáp ứng, các ngươi lại định làm thế nào.”

Triệu Vong Trần sắc mặt tái nhợt, cắn răng nhìn Phương Khinh Trần, ánh mắt cơ hồ là cầu xin: “Sư phụ, cầu người thương xót chúng con một phiến thành tâm, thương xót thái thượng hoàng mấy năm nay chịu tra tấn phi nhân đạo, đừng cố chấp ý mình nữa, được không? Độc trên thân người, thời gian nếu kéo dài, cho dù có thể giải, cũng sẽ lưu lại ẩn họan. Nhẹ thì hành động bất tiện, nặng thì cả đời xương cốt mềm nhũn, tê liệt không khỏi. Sư phụ, hiện giờ việc đã đến nước này, nếu cuối cùng thực sự gây ra việc không nỡ nói như vậy, bảo đệ tử tình lấy gì kham.”

Phương Khinh Trần cơ hồ muốn vỗ tay tán dương. Ôi, coi lời này, dòm biếu tình này, thật là phái diễn kỹ trăm phần trăm!

Y lại vui vẻ cười hỏi: “Như vậy, nếu ta đáp ứng ngươi, ngươi lại làm sao dám tin tưởng ta, làm sao cam đoan hợp tác giữa hai bên chúng ta? Ngươi dù sao cũng sẽ không định để ta mềm nhũn thế này, bị đẩy lên triều đình, đi theo ý ngươi phế đế lập quân chúa?”

“Sư phụ chỉ cần chịu đáp ứng, đệ tử tự nhiên lập tức giúp sư phụ giải độc. Chỉ là độc này hạ suốt một thời gian rất dài, mấy năm qua sư phụ luôn uống rượu, độc lực sớm xâm nhập phế phủ, không phải một viên giải được là có thể loại trừ, cần thời gian dài không ngừng uống thuốc mới có thể chậm rãi trừ sạch. Khi sư đồ quân thần chúng ta dắt tay trị quốc, đệ tử sẽ đem hết toàn lực, cam đoan kịp thời cung ứng giải được sư phụ cần.”

Phương Khinh Trần tựa tiếu phi tiếu nhìn Triệu Vong Trần.

Hài tử này vẫn còn quá trẻ, không biết cái gì là đánh hổ không chết sẽ thành họa. Loại người như mình đây, trừ phi hiện tại cứ để y tắt thở chết ngắc, bằng không há dùng độc được gì đó là có thể tùy tiện không chế được.

Bất quá, lời này, chắc chắn chỉ nói cho Sở Nhược Hồng nghe an tâm thôi.

Phương Khinh Trần thật sự cảm thấy rất thú vị.

Ý hiện tại, hoàn toàn vô lực tự bảo. Nếu như Triệu Vong Trần có thể quyết tuyệt hơn, bớt nói mấy câu vô nghĩa, nhân hiện tại giết chết mình một cách sạch sẽ lưu loát, cũng có thể coi như một nước cờ hay. Mắt thấy cái chết của mình, Sở Nhược Hồng tất nhiên rơi vào trong hỗn loạn, mà lúc này, Triệu Vong Trần chỉ cần đem tất cả sự tình, dễ dàng đẩy lên thân thái thượng hoàng bệnh điên phát tác, thiên hạ lại có ai còn hoài nghi đệ tử thân truyền của Phương hầu này?

Phương Khinh Trần, là quân bài quan trọng nhất cho sự cân bằng của triều đình. Mà Triệu Vong Trần là truyền nhân duy nhất của y. Nếu Phương Khinh Trần y chết bất đắc kỳ tử, nhờ thân phận này, trong triều đình, chỉ cần ứng đối thao tác tốt, Triệu Vong Trần có thể thuận lợi mọi bề, lên thẳng mây xanh, tiền đồ không thể hạn lượng như trước.

Chẳng qua...

Với tâm tư thực tế của Triệu Vong Trần, sợ là vẫn đang hy vọng mình sẽ đáp ứng trợ giúp Sở Nhược Hồng đoạt vị, sau đó kỳ thật vô luận y không biết thân trúng kịch độc, bởi vì sự cầu xin của Sở Nhược Hồng mà chủ động đáp ứng, hay vì ý đồ tìm kiếm giải được, kéo dài thời gian mà đáp ứng, sau khi Sở Nhược Hồng kế vị, đại cục đã định, Triệu Vong Trần đều sẽ lập tức dẫn phát độc tính, trước khi y phản kích, hạ sát thủ trước một bước.

Gã kỳ thật đang cược, cược với tình cảm của Phương Khinh Trần và Sở Nhược Hồng, y sẽ không sau khi tạm thời có giải được áp chế độc tính, có một chút năng lực hành động, lựa chọn phương pháp đồng quy vu tận, phơi trần kế hoạch của họ với thiên hạ, mà là sẽ theo tâm tư gã, kéo dài thời gian, tìm kiếm sách giải độc trước, lại tìm cơ hội trừ đi gã.

Bởi vì nếu như y vạch trần âm mưu của gã... Sở Nhược Hồng sẽ không còn một chút đường sống nào.

Gã đang cược mình kỳ thật không nhẫn tâm để Sở Nhược Hồng chết.

Điểm này, gã vốn cược rất không tồi.

Nếu Sở Nhược Hồng làm đế, mình lại chết, Sở Nhược Hồng không hề có thủ đoạn và trí tuệ để có thể xứng đôi với vị đế vương, tất nhiên phải tìm một chỗ dựa nữa, y lại một người nữa.

Người được chọn này, tự nhiên chỉ có Triệu Vong Trần vẫn giúp hắn trợ hắn, hiến kế cho hắn.

Chỉ là, Triệu Vong Trần hiện giờ, lại không thể như Phương Khinh Trần năm đó.

Phương Khinh Trần năm đó dù quyền khuynh thiên hạ thế nào, các loại thủ đoạn lại chưa bao giờ dùng với Sở Nhược Hồng, cho nên mới để Sở Nhược Hồng có thể thương tổn mình không kiêng nể gì. Mà Triệu Vong Trần sao có thể phạm sai lầm đồng dạng, tâm cơ thủ đoạn của gã, đâu phải Sở Nhược Hồng con cơn có thể ứng phó được.

Một khi nhờ thân phận thân là truyền nhân duy nhất của Phương Khinh Trần được sự ủng hộ của tất cả chư hầu và thanh lưu dân gian, lại hoàn toàn mất quyền Sở Nhược Hồng, Triệu Vong Trần có thể chân chính là trên vạn người, lại vị tất là dưới một người. Nếu như có thể tiến hành thích đáng, hai mươi năm sau, cần cân nhắc nhường ngôi sẽ không phải Sở Hi Vanh hôm nay, mà là Sở Nhược Hồng triều khác. Chỉ là, Sở Nhược Hồng lại không hề có lòng dạ trí tuệ như Sở Hi Vanh, đủ để nhìn rõ hết thảy.

Phương Khinh Trần rốt cuộc khe khẽ thở dài: “An bài của ngươi, cũng không thể nói là không chu đáo. Chỉ tiếc...”

Ánh mắt y thản nhiên đảo qua hai người: “Ta không đáp ứng.”

“Vì sao?”

“Vì sao?”

Sở Nhược Hồng và Triệu Vong Trần đồng thời phát ra tiếng la này. Chỉ là vẻ

mặt Triệu Vong Trần bất quá hơi không vui và thất vọng, mà Sở Nhược Hồng lại là phẫn nộ và hơi điên cuồng.

“Năm đó ta đã đáp ứng Tiêu Viễn Phong, trừ phi tân đế phạm sai lầm lớn, nếu không tuyệt không làm việc phế lập. Ta đã bảo đảm công ủng lập của y, y mới từ bỏ việc tranh bá mà quay qua ủng hộ ta, ta cả đời này, chưa từng thất ngôn bội tín bao giờ.”

Sở Nhược Hồng không chút ngơi lớn tiếng nói ngay: “Ngươi không cần phế hắn! Trên đời này có rất nhiều việc bất trắc, có thể khiến người chết rất hợp lý. Hắn không có con trai, không có huynh đệ, Sở quốc hiện tại cũng chưa lập Thái tử! Nước không thể một ngày không vua, ta lại đã thanh tịnh, mà còn rất trẻ, hắn chết rồi, ủng ta phục vị, là việc đương nhiên, không có tranh nghị gì, ngươi cũng không thất tín với người khác!”

Phương Khinh Trần khẽ nhíu mày nhìn nhìn hắn, ánh mắt hơi phức tạp.

“Ta sẽ không làm loại sự tình này, hơn nữa chỉ cần ta còn sống, ta cũng sẽ không cho phép người khác làm loại sự tình này. Hoàng đế mặc dù tuổi trẻ, nhưng mấy năm qua triều chính quốc sự Sở quốc đều không có phong ba lớn, trong đó có lực y dốc ra, tâm y dùng. Y có đại trí tuệ, cũng có đủ lòng dạ, theo thời gian, y sẽ là một quân chủ tốt. Y chưa từng làm sai việc gì, với Sở quốc, y có công không tội. Y không nên bị hy sinh vô vị...”

“Thế thì ta xứng đáng bị hy sinh, phải không?” Sở Nhược Hồng quát to một tiếng bức đến.

Phương Khinh Trần bình tĩnh nhìn hắn: “Nhược Hồng, ngươi không phải một quân chủ tốt. Ngươi quá phóng túng tình cảm của ngươi, quá coi trọng cảm thụ của chính ngươi. Khi khảo nghiệm đến, ngươi thậm chí cả đấu tranh cũng không định, đã vứt bỏ quốc gia của mình, bách tính của mình, trách nhiệm của mình. Sự thật đã chứng minh, ngươi không thích hợp làm vua. Đừng nói Hoàng đế hiện tại không thất đức, cho dù y phạm sai lầm đủ để bị phế, ta cũng sẽ lập một

người thông minh đầy hứa hẹn khác trong tôn thất đứng đầu, mà không lựa chọn người.”

Sở Nhuược Hồng vành mắt chực nứt ra, nhìn y: “Ta thế này, còn không phải bị người hại, người bức, người...”

Ngữ khí của Phương Khinh Trần không mảy may lên xuống: “Đúng vậy, ta có lỗi, nhưng người cũng có trách nhiệm. Ta tổn thương người, người lại phụ gia quốc bách tính của người. Đến bây giờ, người muôn, cũng chỉ là giành lại quyền thế và địa vị, tuyệt không phải vì bách tính của người mà làm mấy việc. Ta nợ người, là ta nợ người. Ta không thể lấy một quốc gia để trả, Sở quốc không thuộc về ta, cũng không thuộc về người.”

Sở Nhuược Hồng cười thảm như cuồng, ngồi xổm trước mặt y: “Vậy người lấy gì trả! Người lấy gì trả?”

Phương Khinh Trần khe khẽ thở dài một tiếng, hờ hững nhắm mắt, như là không muốn nói thêm một câu, không muốn nhìn hắn lần nào nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 188 : Một Tiếng Thở Dài

Triệu Vong Trần nhíu mày.

Thôi, đã sớm biết Phương Khinh Trần không phải một người có thể bị uy hiếp được. Việc đã đến nước này, cần gì phải dây dưa thêm nữa. Sớm kết thúc hết thảy là được...

Gã nhướng mày, tiến lên một bước, ưỡn ngực, rốt cuộc chuẩn bị lớn tiếng nói ra lai lịch của mình, nói ra cái tên của huynh trưởng mình có lẽ sớm bị Phương Khinh Trần quên mất kia. Song Sở Nhược Hồng lại bỗng cười ầm lên: “Khinh Trần, ngươi thật buồn cười, bày ra bộ dáng giết giảo tùy ý làm gì? Người biết, ta không giết được ngươi.”

Hắn lại cầm lấy con dao bạc, lại nhét vào tay Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần đột nhiên mở mắt, ánh mắt nghiêm nghị, mâu quang sáng ngời lợi hại, lại khiến Triệu Vong Trần vốn đã hạ quyết tâm cuối cùng không dừng trong lòng chấn động, lùi về hai bước.

Song Sở Nhược Hồng bị ánh mắt này bao phủ, ngược lại hoàn toàn như vô sự.

Hắn nhìn Phương Khinh Trần, thanh âm trầm thấp cười: “Khinh Trần, ngươi chỉ có hai lựa chọn. Một là giúp ta phục vị, về sau hết thảy chúng ta bắt đầu lại lần nữa. Hai là ngươi hiện tại tự tay giết ta. Người không có đường thứ ba để đi. Ta sẽ không giết ngươi, ta sẽ chỉ bắt ngươi giết ta.”

Hắn vừa cười, vừa kéo tay Phương Khinh Trần cầm dao tự đâm tim mình lần

nữa.

Phương Khinh Trần nhíu mày, lạnh mắt, trong ánh mắt nhìn về phía Sở Nhược Hồng cơ hồ đã có tức giận.

Một mà hai, hai mà ba sao?

Hành vi tự lục điên cuồng như vậy của Sở Nhược Hồng, cố nhiên là xuất phát từ đau thương tuyệt vọng, nhưng làm sao không phải là hắn biết chắc, như vậy so với trực tiếp một đao đậm Phương Khinh Trần, càng có thể thương tổn đối phương hơn.

Chỉ là, điên cuồng như thế, ngoài dự liệu như thế, lợi dụng sự yêu quý của đối phương như thế, dùng thủ đoạn thương tổn mình để thương tổn đối phương, lại căn bản không phải Sở Nhược Hồng dùng được, thậm chí căn bản không phải hắn có thể nghĩ được.

Đây rõ ràng...

Đây rõ ràng là phong cách hành sự của chính Phương Khinh Trần y.

Một đời lại một đời, y đều cực đoan tùy hứng, tùy ý mà làm như vậy, không chút để ý mà dùng thương tổn chính mình để thương tổn những người y từng để ý đó.

Trong lòng Phương Khinh Trần, cuối cùng thở dài.

Năm đó, y dùng tà thuật để cứu Sở Nhược Hồng, làm tâm linh hai người dung hợp, ý đồ thông qua ảnh hưởng lẫn nhau, mượn sự lãnh tĩnh thanh tĩnh của bản thân, kéo hàn phá vỡ tâm ma.

Tâm linh hai người hợp nhất, Phương Khinh Trần ở sâu trong tâm linh Sở Nhược Hồng, từng bị tâm linh yếu đuối của Sở Nhược Hồng ảnh hưởng đến mức gần tẩu hỏa nhập ma. Mà, Sở Nhược Hồng...

Hiện tại, y mới minh bạch, chỉ sợ lúc ấy khi Sở Nhược Hồng đang bị tâm linh của mình dẫn dắt ra khỏi ma chướng, lại đồng dạng bị tính tình cực đoan tùy hứng điên cuồng kia của mình ảnh hưởng. Cho nên, đối với người mình yêu, lại phụ mình, mới căm thù đến tận xương tủy, rồi lại cố tình hiểu được phải tận lực lợi dụng tình nghĩa của đối phương để thương tổn đối phương.

Phương Khinh Trần *** thần cường đại, tính tình cứng cỏi. Vừa thoát thân khỏi khốn cảnh, là có thể nhanh chóng thoát khỏi sự quấy nhiễu đến từ tâm linh Sở Nhược Hồng.

Mà Sở Nhược Hồng *** thần yếu ớt, ý chí yếu đuối. Vừa trong điên khùng si mê tỉnh lại, tâm thần mê mang, cho nên vẫn không thể hoàn toàn thoát ly tâm tính cực đoan của Phương Khinh Trần, lúc này mới khiến cho hắn có dũng khí, có sự chịu đựng, có thể cùng Triệu Vong Trần hợp mưu, có thể diễn kịch giả điên lâu như vậy, có thể cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành cục này.

Cũng có thể sau khi thất bại, điên cuồng mà lấy tự lực để thương người thương mình như thế.

Thủ đoạn của Phương Khinh Trần, bị dùng trên chính người Phương Khinh Trần, tâm tính của Phương Khinh Trần, thành tựu cục khiến chính Phương Khinh Trần sa xuống.

Đây, có thể tính là báo ứng không?

Nhưng Phương Khinh Trần ngay cả cười khổ cũng cười khổ không ra.

Sở Nhược Hồng, rốt cuộc không phải Phương Khinh Trần, cũng vĩnh viễn không thể thành Phương Khinh Trần được.

Mắt thấy con dao bạc lại đến gần tim Sở Nhược Hồng, Sở Nhược Hồng thì thào nói mè: “Khinh Trần, ngươi là người ta đế ý nhất, yêu nhất, cũng hận nhất trên thế giới này. Nếu ngươi không thể làm cho ta không hận ngươi, vậy thì hủy diệt ta, đừng để ta tiếp tục hận nữa, đừng để ta chịu tra tấn như vậy nữa...”

Phương Khinh Trần cuối cùng khe khẽ thở dài ra tiếng.

Có rất nhiều lời, y vốn không muốn nói, có một số chân tướng, y vốn thà rằng vĩnh viễn không vạch trần.

Y mắng nợ, trả tính mạng thì thôi, tội gì còn không buông tha người khác, tội gì phải hủy diệt niềm vui báo thù rửa hận người khác trăm phương ngàn kế mưu cầu?

Chỉ là... Vô luận thế nào, y không muốn để tay mình cầm dao cắm vào ngực Sở Nhược Hồng.

“Nhược Hồng, ngươi muốn ta xem tim ngươi, ngươi nói ta là người ngươi để ý nhất. Thế thì, ngươi có chịu đặt tay lên ngực cho ta biết, ngươi để ý rốt cuộc là ta, hay là hoàng vị?”

Sở Nhược Hồng ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn y: “Ngươi vẫn đối với chuyện năm đó...”

Phương Khinh Trần than nhẹ lắc đầu.

“Không phải năm đó, là hiện tại, là hơn mười ngày vừa mới qua đi đó. Nhược Hồng, ngươi từng nhiều lần kiểm tra vết thương trên ngực ta, nhưng không hề phát giác điều gì không đúng.”

“Có gì không đúng? Ngươi vốn không hề bị thương, chết trên kim điện vốn là thế thân ngươi phái ra!”

Sở Nhược Hồng cười thầm: “Buồn cười thay ta si ta khờ, rõ ràng cái gì cũng biết, lại vẫn nhịn không được xé áo ngươi ra xem, vẫn sẽ vì không nhìn thấy vết thương mà vui mừng, ta chỉ sợ là cái tên giỏi lừa mình dối người nhất trong thiên hạ này.”

“Còn là người hay quên nhất thiên hạ.”

Phương Khinh Trần thản nhiên nói: “Ta cả đời vì Sở quốc chinh chiến, vào sinh ra tử, vết thương khắp người, người có biết?”

Sở Nhược Hồng sững sốt, nhìn y mù tịt, không rõ y có ý gì. Ánh mắt Triệu Vong Trần lại thoảng động, như có điều hiểu ra.

“Hiển nhiên, người không biết. Những nỗi khổ chinh chiến, nỗi đau bị thương đó, ta chưa bao giờ nói với người. Người ngẫu nhiên hỏi, ta cũng chỉ nói mấy câu nhàn nhạt cho qua. Nhưng mà tối thiểu, có một việc người nên biết. Trước kia khi cung biến, giữa loạn quân, ta một mình che chở người, khổ chiến không lùi, mình đầy thương tích, chỉ trên ***g ngực này, ta đã trúng ba đao, từng đao sâu thay được cả xương. Đương nhiên, ta vẫn chưa từng cho người coi thương của ta, nhưng người nên nhớ, khi đó quần áo của ta rách bướm, người nên nhớ, ba đao kia thương rất nặng, máu chảy ròng ròng khắp nơi. Thái y thậm chí nói, ta khả năng không sống được...”

Sở Nhược Hồng rốt cuộc kêu lên: “Không có thương, ngực người không có thương...”

Phương Khinh Trần mỉm cười nhìn hắn: “Đúng vậy, ngực ta không có thương, nhưng người không phát hiện. Người chỉ nhớ năm đó ta moi tim dọa điên người, cho nên toàn tâm toàn ý, chỉ muốn xem chỗ tim. Người lại không nhớ, năm đó ngực ta từng vì người mà trúng ba đao, nhưng hiện giờ nơi này chẳng có lấy một chút dấu tích. Người vậy mà chưa từng phát hiện...”

Sắc mặt Sở Nhược Hồng từ từ tái nhợt: “Ta... Ta chỉ là... Nhất thời... Không chú ý... Không nghĩ tới... Ta...”

Phương Khinh Trần chỉ cười.

“Nhược Hồng, năm đó, người từng tiến vào lòng ta, trừ vô tình, lạnh lùng, thống hận, người thực sự chưa từng nhìn thấy, nghe thấy gì khác nữa?”

Sở Nhược Hồng sắc mặt trắng bệch, đứng dậy, chậm chạp lùi lại một bước,

thân thể bỗng run rẩy.

Khác, khác...

Nhược Hồng, tin ta, van cầu ngươi, tin ta. Nếu ngươi không tin ta, ta làm sao bảo hộ ngươi?

Chưa bao giờ biết, thanh âm của người ta có thể ưu thương như vậy, bi thống như vậy, bất lực như vậy.

Nhược Hồng, tin tưởng ta, chỉ cần ngươi chịu tin ta, ta sẽ vì ngươi gánh cả một quốc gia, ta có thể vì ngươi mà đối kháng cả thiên địa. Ta chỉ cần, chỉ cần ngươi tin ta, thế thôi.

Hèn mọn như vậy, bất đắc dĩ như vậy, thản thương như vậy.

Thôi thôi thôi, ngươi đã vô tâm thì ta cũng thôi, duyên đã hết, chính là kỳ quyết biệt nhỉ, cũng tốt, cũng tốt, như vậy, coi như là buông ngươi xuống, buông ta ra, từ đây ta rời đi, ngươi ta không ai nợ ai là xong.

Là thất vọng, là than thở, là bất đắc dĩ, hay là từ bỏ?

Vì sao, vì sao? Sở Nhược Hồng, ngươi có thể phụ ta, có thể bỏ ta, có thể không tin ta, nhưng mà, ngươi vì sao phải oan ta, vì sao nhục ta, vì sao phải lấy tội danh như thế, đổ lên ta? Vì sao... Sở Nhược Hồng, ngươi vì sao, đối đãi ta như vậy!

Kích phẫn như thế, bi thương như thế, khổ sở như thế, đau buồn như thế...

Sở Nhược Hồng kêu thảm ôm đầu, không khôn khôn, thế này là thế nào? Đây không phải là thật! Đây không phải là thật! Năm đó chết là thế thân, là tử sĩ Phương Khinh Trần phái tới bức điện hắn! Người đứng trên kim điện, nội tâm đau khổ, trên mặt lại cười ôn nhu, nội tâm kích phẫn, tay lại moi tim bày tỏ đó, không nên là Phương Khinh Trần...

Nhưng mà... Nhưng mà... Rõ ràng chính là sau hết thảy những điều này, thế giới của Phương Khinh Trần, mới chỉ còn lại tuyệt vọng và hắc ám, mới có không tha thứ, không quay đầu, không khoan dung lạnh băng...

Mà trước đó, thanh âm kia rõ ràng một mực chờ đợi, một mực kêu gào, một mực khát vọng...

Nhưng mà, vì sao, vì sao, vì sao hắn đi qua lòng y, lại quên mất tất cả những kêu gào và chờ đợi kia, nhớ được, chỉ có thù hận và tử vong cuối cùng.

Vì sao, vì sao, hắn nhớ kỹ không quên, chết đi là thể thân, moi tim là tử sĩ, vận mệnh bi thảm của mình, toàn là người nọ một tay xếp đặt, lại không chịu nhớ một khắc, sâu trong tâm linh người nọ, hắn từng chứng kiến đau đớn như thế nào!

Trời ơi, trời...

Phương Khinh Trần lại vẫn không buông tha cho hắn, nói từng chữ: “Mấy ngày này, người vẫn kéo ta không buông, cùng ra cùng vào, cùng ăn cùng uống, cùng giường mà ngủ. Thực sự chỉ là không bỏ được sao? Người hãy chỉ trái tim người muốn cho ta xem kia mà nói cho ta biết, không phải người sợ người khác muốn hại thái thượng hoàng đã thanh tịnh người, hết thảy người ăn phải chia với ta, không phải vì để ta thay người thử độc, người không cho ta rời khỏi người một khắc, không phải vì phòng bị thích khách...”

Sở Nhược Hồng kêu to thảm thiết: “Không phải! Không phải! Là Triệu Vong Trần bảo ta dùng người làm lá chắn, có thể phòng ngừa độc dược và ám toán, nhưng mà, ta và người bên nhau, cũng toàn là thật sự không nỡ bỏ người, ta không có tâm địa đó.”

Hắn kêu khàn cả giọng, dùng hết khí lực, nhưng ngữ khí yếu đuối, lại chẳng cách nào che giấu được.

Phương Khinh Trần bình tĩnh nhìn hắn: “Người nói ta nhẫn tâm để người

giam cầm một đời làm con chim trong ***g, nhưng mà, mới vừa rồi, ta đồng ý
dẫn ngươi rời khỏi, thiên địa tiêu dao, tứ hải đập khắp, mà câu trả lời của ngươi
là gì? Là kích phát độc trên người ta? Sở Nhược Hồng, ngươi hãy nói cho ta biết,
ngươi coi trọng nhất, rốt cuộc là gì?”

Sở Nhược Hồng lảo đảo lùi lại, đúng là chỉ sợ gần Phương Khinh Trần quá.

Phương Khinh Trần lại bình tĩnh nhìn cố định hắn: “Sở Nhược Hồng, ngẫm
năm đó, lại nhìn hiện tại. Hết thấy ngươi làm, mục đích trước giờ chưa từng thay
đổi. Đừng lừa mình dối người nữa! Ngươi muốn chết, tự mình tùy tiện tìm một
chỗ cắt cổ, đừng nghĩ chuyện kéo tay ta để tự sát! Vừa lợi dụng ta, tính kế ta,
còn vừa phải hô to, ta là người quan trọng nhất của ngươi. Sở Nhược Hồng,
ngươi làm ta buồn nôn.”

Một câu cuối cùng nói ra, Sở Nhược Hồng như chịu đòn nghiêm trọng, chân
mềm nhũn, quỳ xuống đất, ngơ ngẩn một hồi, bỗng nhiên kêu gào: “Khinh Trần,
Khinh Trần...”

Hắn kêu thảm, cứ bằng tư thế quỳ gối mà bỗn đến Phương Khinh Trần, túm
vạt áo Phương Khinh Trần, hô to: “Khinh Trần, Khinh Trần, tin tưởng ta. Van
cầu ngươi, tin tưởng ta! Phải, hoàng vị rất quan trọng với ta, ta muốn hoàng vị,
ta muốn được lại hết thảy của ta, nhưng mà, lòng ta đối với ngươi, cũng là thật,
ta nhìn thấy ngươi, cao hứng, thương tâm, điên cuồng, đều là thật, ta kéo ngươi,
không chịu buông tay, không muốn rời khỏi, cũng là thật. Khinh Trần, Khinh
Trần, ta là thật...”

Phương Khinh Trần im lặng.

Đúng vậy, cơ mưu là thật, ám toán là thật, bấy rập là thật, nhưng mà, thống
khổ, vui mừng, thương tâm, quyến luyến, cũng đồng dạng là thật. Đáng buồn
biết mấy, hết thảy hết thảy, lại toàn là thật.

Bởi vì là thật, cho nên dù bị điểm huyệt ngủ, ngươi cũng sẽ bởi vì ta rời khỏi
mà rời lệ. Bởi vì là thật, cho nên, cho nên...

Mới càng thêm đả thương người...

Nhược Hồng, ngươi có biết, biết rõ các ngươi muốn giết ta hại ta, biết rõ mọi cục các ngươi bỗ trí đều là mưu tính ta, nhưng mà ngày hôm đó ta vào Cam Ninh điện, nhìn ngươi điên cuồng, nhìn ngươi kêu khóc, nghe ngươi gọi tên ta, nhìn ngươi máu tươi đầy người...

Ta cuối cùng, vẫn mềm lòng.

Vốn ta chẳng qua là muốn lạnh lòng dạ đến xem kịch, đến tính mạng trả sạch nợ, là kết thúc hết thảy. Nhưng mà ta cố tình nhìn ra được, cho dù là diễn kịch, tình của ngươi cũng là thật.

Kỳ thật, ngươi diễn kịch thật là vụng về, mảnh gốm cắt bốn năm đường trên cỗ, lại toàn là thương da thịt, chưa hề cắt động mạch cỗ.

Đồ ngốc, hăng quá hóa dở, tự sát diễn quá mức quá, sơ hở liền đặc biệt rõ ràng.

Chỉ là, ngươi từng bước đi đến như vậy, ngươi từng tiếng gọi ta như vậy, ta mới biết, trái tim vốn tưởng đã là sắt đá, lại vẫn biết đau.

Vốn dĩ, ta chẳng qua muốn trả ngươi một mạng, nhưng mà khoảnh khắc đó, ta quyết định... Thôi vậy, cứ trả ngươi một phần tình nữa thì thế nào?

Sở Nhược Hồng, ngươi có biết, ta biết rõ ngươi muốn giết ta thương ta, khoảnh khắc cuối cùng ôm ngươi vào lòng đó, vẫn một lần nữa mở rộng lòng mình, cho ngươi bước vào...

Thời gian đó, ta vẫn bên ngươi, cũng vẫn bình tĩnh chờ đợi, sát cơ cuối cùng của ngươi. Nhưng mà, những ôn nhu đó, những che chở đó, cũng toàn là thật.

Triệu Vong Trần tối đó tới tìm ta, cũng tới nhắc nhở ngươi. Ta nói với gã, những ngày tùy hứng như vậy sẽ không quá dài, kỳ thật lúc ấy, ta cũng giống như ngươi, đang quý trọng quãng thời gian tùy hứng hồ đồ không kiêng nể gì

này, chỉ là, ngươi luôn phải phát động, mà ta, luôn phải cự tuyệt ngươi.

Sở Nhược Hồng, ngươi có biết, ta luôn tự cho là tuyệt quyết, thế nhưng đêm qua, ngươi bị ta điểm huyệt ngủ, lại vẫn không nỡ mà rời lệ. Ta nhìn ngươi một đêm, ôm ngươi một đêm, ta thậm chí hạ quyết tâm, lại cho ngươi, lại cho chính ta một cơ hội nữa, nếu ngươi thật sự coi trọng ta nhất, ta cũng thật sự buông xuống hết thảy gánh nặng, quên tất cả quá khứ, mãi làm bạn với ngươi, không bao giờ vứt bỏ ngươi, không bao giờ thương tổn ngươi nữa.

Sở Nhược Hồng, vừa rồi khi ta nói dẫn ngươi tú hải tiêu dao, kỳ thật hy vọng biết mấy, ngươi chịu cười gật đầu, thế nhưng ngươi cho ta, chỉ là một chút độc trong lòng kia mà thôi.

Sở Nhược Hồng... Lòng ngươi đối đãi ta là thật, nhưng hoàng vị quyền lực với ngươi càng quan trọng hơn cũng là thật.

Ý ta đối đãi ngươi là thật, ta nợ ngươi, có thể dùng mệnh để trả. Nhưng tôn nghiêm, kiêu ngạo, nguyên tắc của ta, lại chưa bao giờ có thể dùng để giao dịch, cho nên trong lòng ta, bản thân ta quan trọng hơn, kỳ thật cũng là thật.

Đáng tiếc biết mấy.

Ngươi và ta, dùng đều là chân tâm, chỉ là chúng ta đều có người và sự quan trọng hơn phải lựa chọn, cho nên cuối cùng đều không thể không vứt bỏ những chân tâm đó.

Kỳ thật, như vậy cũng tốt. Ta có thể buông xuống, ngươi cuối cùng cũng cần phải buông ra. Ta nợ ngươi, ta đang trả, mà ngươi nợ, ngươi cũng nên đổi mặt. Cơ duyên cuối cùng, hai bên đều đã lỡ mất, cần gì phải dây dưa không buông, khổn khổ giày vò nữa.

Phương Khinh Trần thở dài một tiếng, đứng dậy.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 189 : Lấy Mạng Cùng Liều

Ánh mắt chợt lạnh, Triệu Vong Trần bất giác lại thối lui một bước: “Ngươi có thể đứng?”

“Chẳng những có thể đứng, ta còn có thể đi kia.”

Phương Khinh Trần cười, cất bước về phía trước, bước chân kỳ thật không hề ổn định, chân cũng suy yếu vô lực, nhưng lại đã dễ dàng thoát khỏi Sở Nhược Hồng lúc này còn yếu hơn y.

Trên đời này, lại có độc gì, có thể chân chính độc ngã Phương Khinh Trần y, khiến y chỉ có thể mặc người làm thịt, mà thúc thủ vô sách?

Lúc đầu y bị chẽ, bất quá là y lười đi đổi kháng độc thúc tim kia thôi. Nhưng Sở Nhược Hồng cố tình muốn túm tay y tự sát, khiến y không thể không một lần nữa ngầm vận nội lực để bức độc. Tuy nói trong khoảng thời gian ngắn thế này, hiệu quả có hạn, nhưng muốn miễn cưỡng đứng lên đi lại thì đã có thể.

Y suy yếu mà nỗ lực bước về phía trước ba bước như vậy, Triệu Vong Trần lại lùi bảy tám bước với sắc mặt tái nhợt, ánh mắt như độc xà theo dõi y gắt gao, cuối cùng khản giọng quát ra: “Ngươi... Ngươi có phải đã sớm biết kế hoạch của chúng ta? Ngươi có phải đã sớm biết ta là ai?”

Phương Khinh Trần nhìn Triệu Vong Trần mỉm cười, đệ tử này của mình tâm tư chung quy vẫn không tính là quá trì độn, cuối cùng đã nhận ra.

Triệu Vong Trần bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt bi thảm: “Chẳng trách ngươi trấn định như thế, hóa ra chuyện của chúng ta, trong lòng ngươi minh bạch hơn ai

khác. Người giả hồ đồ, nhìn chúng ta hao hết tâm tư đốm phó người, có phải cảm thấy rất thú vị? Trong mắt người, chúng ta đều buồn cười đáng khinh như thằng hề..."

Phương Khinh Trần thản nhiên nói: "Người nghĩ nhiều quá. Ta nợ huynh trưởng người một mạng, người nếu không muốn báo thù cho huynh, mới là vô tình vô nghĩa, mà khi báo thù, nếu như đồng thời có thể bảo được thậm chí giành một tiền đồ tốt hơn cho mình, lại vì cớ gì mà không giành. Đối những người khác ở vào vị trí của các người, vị tất có thể càng thông thấu, thông minh hơn các người. Về phần ta vì sao lại dung túng cho hết thảy phát sinh, chẳng qua bởi vì đây vốn là báo ứng ta nên chịu."

Y nhẹ nhàng lắc đầu: "Khuyết điểm của người, chỉ ở quá mức cấp tiến, căn cơ chưa ổn, vây cánh không rộng, đã tùy tiện hành sự. Bởi vì cấp tiến, cho nên chỉ có thể đi đạo quý vực, cách cục không khỏi quá thấp. Ngoài mặt người thân trên cao vị, tay nắm binh quyền, nhưng trên thực tế, người thậm chí không dám điều một binh một tốt đến vây giết ta, chỉ có thể cùng y liên thủ dùng loại thủ pháp không tiền đồ này hại người. Bất quá người nói cho cùng vẫn còn trẻ, nhẫn tính không tốt, nại tính không đủ cũng là khó tránh. Hơn nữa có nhiệt huyết xúc động như vậy, vị tất là chuyện xấu, qua giáo huấn này, về sau tận lực sửa lại là được."

Y nói thong dong, chỉ điểm ưu khuyết như vậy, như thể xem Triệu Vong Trần là đồ đệ mà giáo huấn, hoàn toàn không nhìn sắc mặt Triệu Vong Trần dần trăng bệch như giấy.

"Về phần người..."

Phương Khinh Trần bình tĩnh quay đầu nhìn Sở Nhược Hồng.

"Quyền lực đích xác là độc dược khiến người ta nghiện, người từng nếm mùi vị đó, sẽ không bao giờ nguyện ý buông ra nữa. Việc này không có gì là không thể gắp người cả. Nhưng người chỉ nhìn thấy quyền uy và vinh quang của quân

chủ, lại không nhớ trách nhiệm và nghĩa vụ của quân vương. Hôm nay ta và ngươi cùng dạo chơi kinh thành, mắt thấy bao nhiêu cảnh tượng tiêu điều như vậy. Tất cả cảm thán mất mát buồn bã của ngươi, lại đều chỉ vì dẫn ta theo ngươi ra khỏi thành lên núi, đến chỗ yên tĩnh cho ngươi hạ thủ. Ngươi chẳng có mảy may áy náy và đau lòng xuất phát từ chân tâm, cho nên, vô luận ngươi làm thế nào, ta không thể giúp ngươi thực hiện nguyện vọng phục vị. Năm đó, ta đối đãi ngươi quả thật rất quá đáng, nhưng quốc gia này không hề nợ gì ngươi. Bất quá, những lỗi lầm này, cũng không phải toàn ở ngươi. Năm đó, ta quả thật tư tâm quá nặng, không thể dạy ngươi cho tốt..."

Đến đây, ngữ khí của y rốt cuộc mới lại có chút buồn bã, kèm chút ôn nhu: "Về sau, không còn ai bảo vệ ngươi nữa, ngươi nên tự mình học làm người thế nào, xử sự thế nào..."

Sở Nhược Hồng bi thảm thất sắc, giãy giụa muôn đứng lên bỗ về phía y, lại chỉ cảm thấy chột dạ yếu sức, cả đứng cũng không vững: "Ngươi nói gì, Khinh Trần..."

Phương Khinh Trần bình tĩnh lùi lại, chậm rãi lắc đầu, ánh mắt dần dần hóa lạnh: "Sở Nhược Hồng, sẽ không có ai vĩnh viễn chờ ngươi, không có ai một mực trông ngươi. Ngươi và ta đều đã cho đối phương cơ hội cuối cùng, mà hai bên chúng ta đều đã lỡ mất. Hôm nay, bất kể ngươi giết ta hay không, giữa hai ta, đều đã kết thúc. Nợ ngươi, ta đang tận lực trả, nhưng ngươi muốn, ta không cho được. Vậy nên, ta đã buông xuống, hiện tại, ngươi cũng nên học buông ra."

Sở Nhược Hồng kêu gào thảm thiết: "Khinh Trần, không, Khinh Trần, ngươi hãy nghe ta nói..."

Nhưng Phương Khinh Trần đã không nghe nữa, không dừng nữa, y quay người rảo bước rời đi, mỗi một bước chân bước ra, đều cách thiêng niêng vẻ mặt hoảng hốt này xa một chút, xa hơn một chút.

Y vẻ mặt bất động, bước chân không chậm. Y có thể là người ôn nhu đa tình

nhất trên đời này, lại đồng dạng có thể lập tức biến thành ma quỷ lanh khốc vô tình nhất nhân gian.

Văn quân hữu lưỡng ý, cỗ lai tương quyết tuyệt.

Lạp tạp thôi thiêu chi, đương phong đương kì hôi.

Trong lòng ngươi ta, quan trọng nhất đều đã không phải lẫn nhau, dây dưa kéo dài thêm nữa, sẽ chỉ càng đáng cười đáng thương.

Ngươi đã không giết được ta, thế thì buông ta ra đi!

Sự vô tình của ta hôm nay, làm sao không phải vì buông tha ngươi.

Song có người không buông ra được, không buông tha được!

Triệu Vong Trần ưỡn người ngăn trước mặt Phương Khinh Trần: “Ân oán của ngươi và hắn, ngươi cảm thấy đã thanh toán xong xuôi, thế thì với ta?”

Phương Khinh Trần mỉm cười, một tập bạch y nhuộm máu, bị gió mạnh trên đỉnh núi thổi bay phất phới, y thản nhiên buông tay giữa trời xanh mây trắng, ngưng mắt nhìn kẻ thù của y, đệ tử của y, thiếu niên y dạy dỗ này.

Sau đó, y nhún vai cực nhàn nhã: “Mời!”

Triệu Vong Trần cắn răng, phút chốc đỏ mắt.

Tại sao? Tại sao ta tận toàn lực, ngươi vẫn còn tao nhã cao khiết, ra vẻ thần tiên mặc đọa giáng thế? Bằng cái gì mà ngươi có thể đùa bỡn thiên hạ trong tay, lại vẫn cao cao tại thượng, xa tít trong mây như trước, mà đám bụi bặm chúng ta đây, vĩnh viễn chẳng mảy may vấy bẩn ngươi?

Ngươi là anh hùng hào kiệt, ngươi là thế gian truyền kỳ, nhưng thần thoại lưu truyền thiên hạ này của ngươi, lại lấy máu thịt của bao nhiêu phàm phu tục tử làm đá kê chân.

Những người bị ngươi giẫm dưới chân đó! Ai còn nhớ được? Ai còn có thể thấy được!

Thế nhân chỉ nhớ ngươi thân tử mà Sở quốc loạn, ngươi sống lại mà Sở quốc sống, ai còn để ý, người do một bầu trung nghĩa tự vận trên kim điện nhiều năm trước kia. Ai còn để ý?

Ta để ý! Đối với ngươi, y là một hòn đá ngươi có thể mặc ý giẫm đạp xuống bùn, không cần để bụng, nhưng đối với ta, y là ca ca ta, là thủ túc cốt nhục tương liên của ta.

Ngươi có biết thân sinh phụ thân sinh ta mà không dám nhận, ngươi có biết dưỡng phụ coi ta là cái định trong mắt. Ngươi có biết mẫu thân ta hận ta không thể giúp bà vào cửa Triệu gia, ngược lại thành liên lụy. Ngươi có biết, trên thế giới này, ngoại trừ đại ca, chưa từng có ai cho ta sự yêu thương ôn nhu.

Ngươi có từng nhìn thấy! Cái người bị ngươi coi rẻ đó, y lại là nhi tử của người khác, huynh trưởng của người khác, trời của người khác!

Thế nhưng, ngươi đã hại chết y.

Vì âm mưu báo thù thuần túy trút giận kia của ngươi, ngươi đã hại Hoàng đế, hại quốc gia, ngươi hại chết y!

Đối mặt với người tựa như vĩnh viễn không thể chiến thắng, không thể đổi kháng này, Triệu Vong Trần khẽ quát một tiếng, rút bảo kiếm từ trong vỏ kiếm đen kịt.

Kiếm quang chói mắt, lạnh cứng như băng.

Phương Khinh Trần anh hùng cái thế! Trần Quốc hầu cứu quốc hộ dân!

Ngần ấy năm qua, ta ở bên cạnh ngươi, chưa từng nghe ngươi nhắc tới đại ca một câu. Người chưa bao giờ nói với bất cứ ai một tiếng, Vĩnh Liệt là huynh đệ của ta, y vì ta mà chết, ta có lỗi với y, ta nhớ y.

Ngần ấy năm qua, ta đi theo bên cạnh ngươi, nhẫn nhục mang trọng trách, khổn khổ giấu giếm, liều mạng học tập, nhưng ta cũng ngày ngày trông mong, trông mong ngươi lộ ra dù là một tẹo hoài niệm, một chút tinh ngô, một khắc thương tâm.

Nếu như vậy... Nếu như vậy... Ta sẽ có một lý do để có thể không cần báo thù, ta có thể tìm một ngày, đến trước mộ phần đại ca khóc to một hồi, nói cho y biết, ta đã bỏ việc báo thù, bởi vì Phương hầu là người y kính yêu, bởi vì Phương hầu rốt cuộc vẫn nhớ y.

Thế nhưng, ngươi không hề, ngươi không hề...

Phương Khinh Trần, ngươi cao cao tại thượng, như thần như tiên, ngươi có từng cúi đầu, nhìn đám phàm phu tục tử chúng ta đây dù chỉ một thoáng.

Ha ha, thủ đoạn quý vực?

Phương Khinh Trần, ngươi cho rằng, ngày ngày gọi kẻ thù là sư phụ, là chuyện khiến người thoái mái khoái lạc lăm sao. Người cho rằng, mỗi ngày mưu tính làm sao đối phó người dạy dỗ mình bảo hộ mình kia, là chuyện dễ dàng tự tại lăm sao?

Ta mỗi ngày tính kế ngươi, làm sao không phải mỗi thời mỗi khắc đều đang khinh bỉ, cười nhạo chính ta, nhưng mà đối mặt với ngươi, Phương Khinh Trần thiên hạ vô địch, trừ nhẫn nại, thuận theo, tìm kiếm cơ hội, dùng thủ đoạn quý vực này, ta còn có biện pháp gì khác có thể báo thù. Quang minh chính đại tìm ngươi quyết đấu?

Thế ngoại trừ làm cho Triệu gia ta tuyệt hậu, làm cho ngươi cuối cùng trên đời này còn nhớ đại ca cũng chết xuống cửu天堂, còn có ý nghĩa gì.

Phải, ta không đủ ẩn nhẫn, ta phát động rất khinh suất, bởi vì ta dù sao cũng không làm được lãnh tuyệt ngoan tuyệt như ngươi. Cho dù ta đủ ẩn nhẫn, đủ cẩn

thận, kỳ thật kết quả lại có gì bất đồng. Trước mặt ngươi, ta dùng hết thủ đoạn, đều chỉ là một thằng hề con con không đáng kể, chuyện ta tự cho là làm đến áo trời kín mít, ngươi đã sớm nhìn rõ rành rành...

Ngươi là kiêu hùng chân chính, ta không phải. Ta không bằng ngươi, ta ngay cả một ngón chân ngươi cũng chẳng bằng.

Nhưng ta không cần thắng ngươi, mạnh hơn ngươi. Ta cần, chỉ là báo thù thôi!

Kiếm quang chọt lóe sáng, như một dải lụa bạc, một đi không về!

“Không được... Đừng giết y...”

Sở Nhược Hồng thét lên một tiếng thảm thiết, bổ đến.

Bên môi Triệu Vong Trần có nét cười khẩy.

Sở Nhược Hồng, ngươi thật ngu xuẩn.

Ta liên thủ với ngươi, chẳng qua là bởi vì, ta tin ngươi có thể tổn thương y càng sâu hơn ta, mà ngươi lại chưa bao giờ hoài nghi, ta vì sao cam nguyện mạo hiểm, lựa chọn trợ ngươi. Ngươi lại không biết ta muốn giết y.

Mà hiện tại, chân tướng đã như ban ngày, rõ ràng từ lúc đầu thì y đã biết hết, ngươi còn cho rằng y thật sự trúng độc? Ngươi còn cho rằng mục đích của ta hiện tại là giết y? Ngươi còn cho rằng ta giết được y?

Phương Khinh Trần, ta đã bại! Bởi vì ta không phải ngươi. Nhưng ta cũng rất cao hứng, ta chung quy không phải ngươi! Ngươi hãy nhìn một lần, trong đám sâu kiến, cuối cùng cũng có người có thể có dũng khí, vì nhân dân mà cùng ngươi liều mạng, cùng đổ máu!

Cho dù kết quả là...

Kết quả là trường kiếm không hề gặp phải trở ngại, trực tiếp đâm vào ngực Phương Khinh Trần.

Triệu Vong Trần ngẩn ra, mũi kiếm run lên, rốt cuộc dừng lại.

Phương Khinh Trần đưa tay nhón mũi kiếm, cuối cùng lắc đầu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 190 : Một Đิ Không Về

Phương Khinh Trần đưa tay nhón mũi kiêm, thở dài lắc đầu: “Ngươi kiêm kỹ tuy thành, kiêm tâm lại vẫn chưa định, như thế cuối cùng khó đại thành. Kiếm ra cần vô hối, tâm ngưng chí kiên, kiếm ra mới có thể chư địch lui tránh. Sư tử vồ thở, tất hết toàn lực. Người xuất kiếm tuy có tâm liều chết, nhưng ý khiếp sợ trong nội tâm cuối cùng quá mức, cho nên kiếm thế quá nhẹ nhàng. Nếu như thời thời chuẩn bị ứng biến, ngược lại không bằng bất biến.”

Y nhàn nhạt nói như vậy, Triệu Vong Trần lại chỉ thắt hồn lạc phách, ngỡ ngàng không hiểu: “Tại sao, tại sao...”

Mà Sở Nhược Hồng đã bối đến, đưa tay muốn đoạt kiêm xuống: “Các ngươi đừng đánh...”

Phương Khinh Trần đột nhiên nhướng mày, khí túc sát lập tức sinh, kẽ ngón tay thình lình phát lực, hai ngón kẹp mũi kiêm, tức khắc xuyên qua ngực mình!

Triệu Vong Trần chỉ cảm thấy trên tay chợt căng, trường kiêm đã tuột tay, trợ mắt nhìn mũi kiêm từ trước ngực xuyên qua sau lưng Phương Khinh Trần, lại lảo đảo lui ra sau.

Sở Nhược Hồng vốn đã đặt tay trên thân kiêm, chợt phát giác mũi kiêm đâm về phía trước, trong lòng cả kinh, theo bản năng mười ngón siết lại, muốn túm mũi kiêm, lại không thể địch khí lực của Phương Khinh Trần, mười ngón đau nhức, buông tay ra, hai tay đã đầm đìa máu tươi.

Song hắn lại không có lòng dạ bận tâm đau đớn trên tay mình, chỉ ngơ ngác nhìn Phương Khinh Trần bị một kiêm xuyên qua ngực, mặt mày tái mét.

“Khinh Trần...”

Phương Khinh Trần không hề nhìn hắn dư thừa, chỉ tiện tay rút bảo kiếm, tùy tay ném xuống đất, lạnh lùng nhìn về phía Triệu Vong Trần: “Ngươi tâm chí không kiên, vừa gặp việc ngoài ý, kiếm thế liền lỗ mảng không ổn. Không chỉ là kiếm ra vô lực, vừa rồi ngươi rõ ràng đâm đến chỗ yếu hại, cuối cùng tay run, ngược lại né qua. Thương của ta thoát nhìn tuy rằng nghiêm trọng, nhưng không trí mạng. Tu tập thêm vài năm, chờ ngươi tin chắc mình đã có đủ quyết tâm, dũng khí và định lực, lại đến tìm ta đi.”

Chưa dứt lời, y đã tuyệt nhiên quay người đi thẳng.

Triệu Vong Trần mặt mày tái mét, môi mấp máy, đi về trước một bước, chỉ cúi đầu nhìn bảo kiếm máu chảy đầm đìa, lại nhìn vết thương sau lưng Phương Khinh Trần máu tươi không ngừng trào ra, nhưng không thể nói một chữ, cũng không đuổi được một bước.

Sở Nhược Hồng trái lại kêu gào muốn đuổi theo y. Song Phương Khinh Trần rõ ràng đi không hề nhanh, nhưng chỉ trong chốc lát, thân hình đã ẩn vào giữa cây rừng, khó mà gặp lại.

Sở Nhược Hồng tâm hoảng ý loạn, kinh hoàng hô to: “Khinh Trần, Khinh Trần, ngươi đi đâu...”

Núi rừng vắng vẻ, không có tiếng vang.

Triệu Vong Trần ở sau lưng hờ hững mở miệng: “Bất kể y muốn đi đâu, y đều đã không cần ngươi nữa.”

Sở Nhược Hồng quay ngoắt lại nhìn gã, trong mắt là vẻ kinh sợ, gào ầm lên: “Ngươi gạt ta! Khinh Trần sẽ không đi. Y sẽ không bỏ ta lại!”

Sắc mặt hắn tái nhợt như quỷ, ra sức gào lên: “Khinh Trần, Khinh Trần, ngươi về đi! Ta đáp ứng ngươi, ta không tranh gì nữa! Ta không làm Hoàng đế.

Ngươi muôn dẫn ta đi đâu thì chúng ta đi đó có được không, ngươi từng nói, chúng ta cùng nhau, đi khắp tứ hải bát hoang, Khinh Trần..."

Triệu Vong Trần khẽ cười khẩy: "Muộn rồi. Hiện tại mới lui mà cầu tiếp? Phương Khinh Trần loại người ấy, tình nguyện đâm đầu chết, cũng sẽ không chấp nhận loại thỏa hiệp này..."

Sở Nhược Hồng nhìn gã giận dữ: "Ngươi rất cuộc muôn nói gì?"

Triệu Vong Trần cười khẽ không ngừng: "Y đã nói rồi, sẽ không có ai vĩnh viễn chờ ngươi, không có ai một mực trông ngươi. Sở Nhược Hồng, khi ngươi lựa chọn hoàng vị mà vứt bỏ y, y cũng đồng thời vứt bỏ ngươi rồi."

Sở Nhược Hồng vẻ mặt hoảng sợ nhìn gã: "Không phải, ta không định vứt bỏ y! Ta muốn hoàng vị, nhưng ta cũng muốn ta và y bên nhau..."

Triệu Vong Trần lắc đầu cười khẩy: "Lời lừa mình dối ngươi như vậy, ngươi vẫn muôn nói tiếp sao?"

Sở Nhược Hồng ngơ ngác nhìn gã: "Tại sao ngươi đối xử với ta như vậy?"

Hắn từ trong mê muội tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên chính là Triệu Vong Trần, cho tới nay, Triệu Vong Trần đều là lấy tư thái người bảo hộ, quan tâm hắn cực kỳ, nơi chốn suy nghĩ thay hắn, mọi sự ra chủ ý cho hắn, giúp hắn tính toán, chưa bao giờ lời nói lạnh nhạt đả kích hắn như vậy.

"Bởi vì ngươi đã không còn giá trị lợi dụng, cho nên ta không cần thiết tiếp tục ứng phó đồ đần độn chưa từng lớn lên nhà ngươi nữa." Triệu Vong Trần lạnh lùng nói: "Không phải mọi người đều là Phương Khinh Trần, không phải mọi người đều có thể vô điều kiện vô lý do đối tốt với ngươi. Kế hoạch của chúng ta đã thất bại, cái gọi là quan hệ hợp tác cũng không còn tồn tại, ta chẳng cần phải miễn cưỡng ngươi nữa. Hừ, năm đó nếu không phải ngươi tự hủy cây cột chống trời, đại ca ta cũng sẽ không chết."

Sở Nhược Hồng ngơ ngác đứng tại chỗ, ánh mắt dần dần ảm đạm, thân thể lảo đảo, rõ cuộc không đứng được, ngã nhào xuống.

Khinh Trần, Khinh Trần...

Không phải mọi người đều là Phương Khinh Trần, không phải mọi người đều có thể vô điều kiện vô lý do đổi tốt với người.

Hóa ra, bất kể hận như thế nào, oán như thế nào, trong sinh mệnh hai mươi năm qua, chân chính đổi tốt với hắn, chung quy chỉ có mình Phương Khinh Trần.

Sẽ không có ai vĩnh viễn chờ người, không có ai một mực trông người.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy, vô luận phát sinh chuyện gì, vô luận là vật đổi sao đổi, bãibể nương đâu, Phương Khinh Trần vẫn đều ở đó.

Chỉ cần hắn cần, y sẽ xuất hiện như thần tích.

Cho tới nay, hắn đều rất tin tưởng, Phương Khinh Trần sẽ không rời khỏi, sẽ không quay người, từ đấy bỏ rơi hắn.

Cho dù là năm đó hạ chỉ triệu hồi Phương Khinh Trần, hắn cũng cứ tin tưởng Phương Khinh Trần sẽ không quá so đo với hắn, cho dù là năm đó Phương Khinh Trần moi tim mà chết, trong điên cuồng mê loạn, hắn cũng luôn nhớ, Phương Khinh Trần ở ngay bên cạnh hắn, chưa từng bị người cướp đi, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, Phương Khinh Trần rồi có một ngày sẽ trở về. Cho dù là cùng Triệu Vong Trần hợp mưu ám toán Phương Khinh Trần, hắn cũng cứ tin tưởng, cuối cùng nhất định có thể thuyết phục Phương Khinh Trần, cho dù Phương Khinh Trần không cần tính mạng mình, cũng sẽ không nhẫn tâm nhìn hắn tự sát, thế nhưng... thế nhưng...

Y lại thật sự, cứ thế đi mất. Hắn kêu gào y như vậy, y cũng không quay đầu, hắn truy tìm y như vậy, y cũng không dừng bước. Cuối cùng trước khi quay người rời đi, ánh mắt Phương Khinh Trần nhìn hắn, hờ hững hết như đang nhìn

bất cứ vật phẩm không có sinh mệnh nào...

Phương Khinh Trần, sẽ không quay về nữa. Trong thế giới của Sở Nhược Hồng, không còn Phương Khinh Trần nữa!

“Không phải, sẽ không, không có khả năng, Khinh Trần, Khinh Trần...” Hắn lẩm bẩm, thanh âm mê loạn bàng hoàng.

“Là ngươi đã tuyệt một chút niệm tưởng cuối cùng của y, là ngươi làm cho y buông xuống khúc mắc nợ nần ngươi, là ngươi đã cho y sự tự do hiện giờ...”

Triệu Vong Trần tàn nhẫn cười khẽ, có lẽ, y nên cảm ơn ngươi mới phải.

Sở Nhược Hồng nghe mà không thấy, chỉ ngơ ngác dùng đôi tay đang chảy máu, sờ vết thương trên ngực mình, chợt kêu ầm lên: “Khinh Trần, Khinh Trần...”

Hắn kêu từng tiếng, đứt hơi khản giọng, nhưng mà, đã không còn người đáp lại.

Phương Khinh Trần một đường xuống núi, kéo theo vết máu một đường.

Kỳ thật, mấy dao Sở Nhược Hồng đâm không hề sâu, không coi là nghiêm trọng lắm, huống chi sau đó còn cầm máu, thoa thuốc.

Ngược lại một kiếm y tự mình mượn Triệu Vong Trần kia, trực tiếp đâm xuyên thân thể, tuy nói tránh được huyết quản và nội tạng quan trọng, nhưng vẫn bị thương rất nặng.

Y cũng lười cầm máu cho mình, chỉ rảo bước xuống núi. Mỗi một bước đều kéo vết thương rất đỗi đau đớn. Cũng may y vì đối kháng hành động tự sát điên cuồng của Sở Nhược Hồng, vẫn chưa từng ngừng âm thầm vận lực xua độc, lúc này nội lực đã khôi phục quá nửa, vẫn miễn cưỡng có thể trấn được thương thế.

Chỉ là vừa đi đến lưng chừng núi, bước chân liền hơi ngừng.

Giữa núi rừng bốn phía, bóng người chợt hiện, năm sáu hắc y nam tử như quỷ mị hiện thân ra, mỗi người mắt lóe *** quang, vẻ mặt lạnh lẽo túc mục.

Phương Khinh Trần thẫn sắc bất động, chỉ bình tĩnh ngừng lại.

Sáu người thân hình bay vút, nháy mắt đã ẩn ẩn hình thành thế bao vây, bức đến gần, người cầm đầu chợt lướt lên, chỉ chưởng sinh phong, đầu ngón tay tập kích thẳng mệnh môn trước ngực Phương Khinh Trần.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 191 : Nhân Sinh Tự Chọn

Ngón tay hắc y nhân khéo léo điểm hai yếu huyệt trước ngực sau lưng Phương Khinh Trần, chõ kiếm thương xuyên qua, máu tươi lập tức chảy chậm, tiếp đó tự nhiên chính là hai tay không ngừng, động tác lưu loát thoả thuốc băng bó. Hết thảy làm thỏa, hắn mới khoanh tay im lặng lùi về sau, bên cạnh có hai hắc y nhân khác nghênh lên, một người bưng một túi đồ, một người hai tay bưng một kiện cầm bào màu trắng.

Phương Khinh Trần vẫn trầm mặc không nói không động. Mặc cho hắn bài bối, nhận cầm bào, tung ra khoác lên người, vết máu nổi bật trên người, lập tức bị một phiến thuần trắng không vương bụi bặm che khuất.

Y tùy tay nhận túi đồ kia, tiếp tục đi về phía trước không ngừng bước. Từ đầu đến cuối, y chưa từng nói một câu, mà sáu hắc y nhân kia, cũng một mực yên lặng không lên tiếng, chỉ đơn giản tránh ra hai bên, lặng lẽ đưa mắt tiễn Phương Khinh Trần rời đi.

Đỉnh núi phương xa, truyền đến tiếng thét cực thê lương: “Khinh Trần... Khinh Trần...”

Trong số hắc y nhân, có người mắt chợt lóe hàn quang, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Phương Khinh Trần không hề dừng bước, không hề ngoảnh lại.

Cho đến khi bóng dáng Phương Khinh Trần hoàn toàn biến mất ở phương xa, sáu hắc y nhân mới quay người, đi về hướng đỉnh núi.

Sở Nhược Hồng trên đỉnh núi cứ kêu đến đứt hơi khản tiếng, lại vẫn không

chịu dừng.

Triệu Vong Trần tâm phiền ý loạn, rảo bước đến gần: “Đủ rồi, dừng kêu nữa, y sẽ không quan tâm người nữa đâu...”

“Ai nói không quan tâm.” Thanh âm lạnh băng bức người mà đến.

Sở Nhược Hồng còn tự suy sụp ngồi dưới đất, không hề có phản ứng, Triệu Vong Trần trong lòng chợt lạnh, mũi chân chợt điểm, thân đã lui nhanh ba thước, âm thầm đề khí cảnh giới: “Người nào?”

Sáu hắc y nhân, như u linh từ giữa cây rừng hiện thân ra, người cầm đầu lạnh lùng nhìn Triệu Vong Trần một cái: “Không cần khẩn trương, chúng ta là người trong Ánh minh, tới đây chỉ vì giải quyết hậu quả, sẽ không làm khó các người.”

“Ánh minh?”

“Ánh minh. Ánh minh không phải tổ chức nghiêm mật gì, chúng ta đều là kẻ sĩ giang hồ nghịch lữ, cô khách thiên nhai phiêu linh, phần nhiều là người không thân không thuộc, cùng đường bí lối. Chỗ tương đồng của chúng ta, chẳng qua là đều từng nhận ân nghĩa của một người, đáp ứng giúp y làm một số việc.”

Ánh mắt Triệu Vong Trần chợt động: “Phương Khinh Trần?”

“Còn có thể là ai?”

Triệu Vong Trần trong lòng thoáng nghi: “Ta đi theo y nhiều năm như vậy, lại chưa bao giờ biết Ánh minh gì đó.”

“Chuyện của y, người có thể biết được bao nhiêu?” Hắc y thủ lĩnh cười khẩy: “Người thiên hạ lại có thể biết được bao nhiêu. Các người chỉ nói y quanh năm đóng cửa không tiếp khách, uống rượu phóng túng, vô công rồi nghẽ. Lại có ai biết, mấy năm qua, y âm thầm chiêu mộ tất cả mật điệp Sở quốc năm đó, thu nạp kẻ sĩ ưu quốc có tài trong dân gian, sai họ tiếp cận những nhân vật quan trọng các quốc và quyền quý Tần quốc, lấy các loại phương pháp thủ đoạn, kích động

dã tâm của tôn thất Tần quốc, giúp họ ra chủ ý mượn binh nước khác. Lúc này mới khiến Tần quốc phân loạn, thế lực của người Tần rời khỏi Sở quốc.”

Trong lời nói của hắc y thủ lĩnh, ý chế nhạo rất đậm: “Chẳng những phong vân của thiên hạ các quốc này, đều là y một tay thúc đẩy, những năm gần đây nội bộ Sở quốc kỳ thật làm sao không phải họa ngầm trùng trùng. Giữa người Tần người Sở không ngừng đụng chạm, trong chư hầu phương nam cũng thường có纷 tranh, từ xú đều là dựa vào y dốc hết sức áp chế, âm thầm tháo gỡ, mới miễn cưỡng giữ được cục diện thái bình. Những việc trong nước ngoài nước đó, Ánh minh chúng ta đều âm thầm giúp không ít, từng xuất rất nhiều lực, tự nhiên biết được vài phần. Buồn cười kẻ gọi là đệ tử kiêm kẻ thù người đây, cả ngày đi theo bên cạnh, theo dõi để phòng y, lại mở mắt như mù, chẳng nhìn thấy gì hết.”

Triệu Vong Trần sắc mặt xanh xám: “Y bảo các ngươi làm gì?”

Hắc y thủ lĩnh điềm nhiên nói: “Ngươi không cần khẩn trương, chúng ta sẽ không làm gì ngươi đâu. Phương Khinh Trần từng nói, y nợ ngươi một mạng, cũng nợ hắn...” Đưa tay chỉ Sở Nhược Hồng: “Nợ hắn một sự giao lại. Cho nên lần này coi như trả nợ, cầu ân oán thanh toán xong. Chỉ là các ngươi phát động quá sớm, sợ rằng nhiều loại giải quyết đều chưa từng nghĩ tốt. Y cũng không muốn các ngươi vì sính cái nhanh nhất thời, lỡ mất nhân sinh tốt đẹp, cho nên tối hôm qua xác định các ngươi hôm nay sẽ hành động, y liền lén ra khỏi cung, triệu tập chúng ta, an bài chúng ta sau khi cả sự kiện kết thúc thì lộ diện. Hừ, vốn y đã định chết ở chỗ này. Chẳng qua, xem ra các ngươi muốn không phải chỉ là tính mạng y, y đã không cho nổi, thì cũng chỉ đành đi.”

Triệu Vong Trần cắn răng, quát khẽ: “Các ngươi là thuộc hạ của y, sao lại nhìn y chết?”

“Ánh minh không phải thuộc hạ của Phương Khinh Trần. Chúng ta chỉ nợ tình y, cho nên giúp y làm vài chuyện mà thôi. Làm xong thì ân oán sạch hết. Hiện tại nghĩ đến, từ lúc bắt đầu, y chọn lựa để trợ giúp thu nạp vào Ánh minh, đều là những người ân oán rõ ràng, nhưng lanh tâm bạc tình chúng ta đây, lại vẫn

khắc ý không thân cận với chúng ta, chắc hẳn chính là để hôm nay, chúng ta sẽ không ngăn cản y, sau đó cũng không đến mức muộn báo thù thay y..."

Thủ lĩnh này còn chưa nói xong, Sở Nhược Hồng vẫn ngồi đực ra thình lình ngẩng phắt đầu, trong mắt lại có vài phần kỳ vọng: "Các ngươi là người của Khinh Trần? Khinh Trần y hiện tại ở đâu, y đi đâu rồi?"

"Y đi rồi. Y sẽ không ở lại kinh thành nữa, thậm chí khả năng sẽ không ở lại Sở quốc nữa. Người sẽ không tìm được y đâu."

Thanh âm trả lời lạnh băng.

Sở Nhược Hồng ánh mắt mê loạn: "Y đi rồi, tại sao, tại sao..."

"Bởi vì các ngươi!" Hắc y thủ lĩnh lạnh lùng nói với Triệu Vong Trần: "Vốn y còn muốn ở lại một hai năm nữa, đợi cho triều cục hoàn toàn ổn định, quốc gia cũng an định hơn, ngươi căn cơ cũng vững chắc, đến lúc đó bất kể y chết hay ẩn, quốc gia đều không dễ loạn, ngươi cũng có thể dựa vào chính mình để đứng vững gót chân. Nhưng các ngươi quá nóng vội, hiện tại đã gây sự tình đến nước này."

Hắc y thủ lĩnh lại hừ lạnh một tiếng: "Ngươi và y tất không thể tiếp tục làm ra cái gọi là quan hệ sư đồ thân mật cho người thiên hạ coi nữa. Nếu y ở lại, ngươi và y sống chung nhất định sơ hở khắp nơi. Người thiên hạ không phải kẻ ngốc, tự nhiên có thể nhìn ra manh mối, tra ra chân tướng, đến lúc đó, cả Sở quốc đều không thể tha cho ngươi được, huống chi..."

Ánh mắt hắt lại lạnh băng đảo qua Sở Nhược Hồng, trên nét mặt không hề có sự tôn trọng và kính sợ của bách tính bình thường đối với hoàng tộc: "Người này hoàn toàn không có lý trí, không biết tiến thoái, nếu y không đi, người này tất sẽ không ngừng dây dưa. Vạn nhất hắt ở trước mặt người khác, làm ra chuyện tai tiếng, nói ra mấy lời nhảm nhí, thế thì thật thành trò cười cho thiên hạ. Cho nên y đành phải mau chóng rời khỏi, đoạn tuyệt loại khả năng này."

Triệu Vong Trần trầm mặc một hồi, bỗng cười lạnh: “Ngươi dường như biết rất nhiều tai tiếng không thể để người thấy của y.”

Hắc y thủ lĩnh bình tĩnh nói: “Không thể để người thấy, không nhất định là tai tiếng. Cũng có thể chỉ là việc riêng tư của cá nhân. Vì để kế hoạch của bản thân y thuận lợi, để chúng ta không ngăn cản y, mà có thể tận lực giúp y giải quyết. Y đích xác từng lộ ra một ít nội tình với chúng ta, chỉ là y nói không nhiều. Mà chúng ta, cũng không hề định truy căn nguyên.”

Ngữ khí của Triệu Vong Trần kèm chút chê nhạo: “Như vậy, các ngươi định giải quyết hậu quả như thế nào?”

“Ngươi là một người thông minh, cho dù không có chúng ta, ngươi vẫn có thể sống tốt cuộc sống của ngươi. Chỉ là vị tất có thể sống vẻ vang tươi đẹp như vậy, hẵn lại...” Hắc y thủ lĩnh lạnh lùng nhìn sang Sở Nhược Hồng: “Thái thượng hoàng, ngài đối với tương lai của bản thân, có tính toán gì không?”

Sở Nhược Hồng đăm đăm mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt tán loạn, vẻ mặt hoảng hốt: “Tính toán?”

“Phương Khinh Trần đã nói, cho dù y không thể giúp ngươi phục vị, nhưng cũng sẽ không để ngươi chịu nỗi khổ gò bó giam cầm. Chỉ là con đường tương lai đi như thế nào, lại phải hỏi chính ngươi. Nếu ngươi vẫn muốn làm thái thượng hoàng của ngươi, sẽ có người đưa ngươi về cung, chẳng qua, bản thân ngươi phải suy nghĩ cẩn thận. Tuy rằng sẽ không có ai cố ý làm khó ngươi, nhưng Phương Khinh Trần không còn, ngươi muốn ở trong cung được tùy ý khoái hoạt, lại tuyệt đối không thể.”

Hắn cũng coi như rất có kiên nhẫn, giới thiệu rất tường tận: “Ngươi cũng có thể thử ở trong thâm cung lợi dụng thân phận của ngươi, lôi kéo tâm phúc, nắm giữ quyền lực, để cầu phục vị. Ánh minh chúng ta sẽ không giúp ngươi, nhưng nếu ngươi rước lấy họa sát thân, chúng ta có thể cứu ngươi ba lượt, nhưng cũng chỉ ba lượt này. Sau ba lượt, sự sống chết của ngươi không còn liên quan đến

chúng ta nữa. Phương Khinh Trần bảo chúng ta khuyên ngươi một câu, cho dù ngươi muốn ở lại trong hoàng cung, tiếp tục hưởng thụ tôn vinh, cũng đừng động tâm tư tranh đoạt thứ không nên thuộc về ngươi. Với tài trí năng lực của ngươi, thật muốn không biết lượng sức mà đi làm, đừng nói ba lượt, ước định cứu mạng ba mươi lượt cũng không đủ dùng.”

Hắc y thủ lĩnh cũng mặc kệ lời mình nói, thái thượng hoàng tâm tư tán loạn này rõ cuộc có nghe hiểu không, tiếp tục nói: “Nếu ngươi nguyện ý nhận cuộc sống khác, như vậy bị đưa về cung sẽ là một thế thân diện mục tương tự mà rất lâu trước kia Phương Khinh Trần đã thay ngươi an bài. Về sau thế thân này sẽ vờ bệnh giả chết mượn cơ hội thoát thân, từ đó Sở quốc sẽ không còn thái thượng hoàng Sở Nhược Hồng nữa. Mà ngươi, có thể lựa chọn đủ các kiểu nhân sinh. Ngươi có thể lựa chọn làm sĩ tử du học, cũng có thể lựa chọn làm phú hào một phương. Đương nhiên...”

Hắn không chút che giấu sự chê nhạo kia trong ngữ điệu: “Nếu ngươi muốn chọn là nông phu, dùng hai tay mình xuống ruộng kiếm ăn, hoặc là đến bến tàu làm một kẻ khuân vác, dựa vào xác bao để nuôi sống mình, chúng ta cũng sẽ thay ngươi an bài. Chẳng qua loại khổ cực đó, ta đoán ngươi cũng không chịu nổi. Tóm lại, mặc kệ ngươi lựa chọn thân phận nào, chúng ta đều sẽ cung cấp hết thảy cuộc sống đó cần. Kiến nghị của Phương Khinh Trần là, thay ngươi kiếm một thân phận thư sinh xuất thân thư hương vọng tộc, mà đã có công danh tú tài, trong nhà rất có sản nghiệp, hơn nữa đã vì ngươi mà lựa chọn mấy thư viện của danh gia đại nho, có thể cho ngươi cậy nhờ. Tóm lại, lấy có tài phú trung đẳng, địa vị trung đẳng, vừa không quá khiến người chú ý, cuộc sống cũng không đến mức quẫn bách làm chính. Y nói ngươi cần vào dân gian, xem cuộc sống của ngươi bình thường, ngươi cần nắm giữ tài phú gia sản không tính là quá nhiều, học chút kỹ xảo quản lý đơn giản nhất, ngươi cần tu thân dưỡng tính, cùng thầy tốt bạn hiền làm bạn, chậm rãi học làm người.”

Hắc y thủ lĩnh nhìn Sở Nhược Hồng vẫn đang ngây người, cười nhàn nhạt: “Chẳng qua, đây chỉ là đề nghị của y, ngươi cũng có thể không cần nghe.” Hắn vỗ tay, bên cạnh tự nhiên có người tiến lên, đưa một quyển sổ dày cộp cho Sở

Nhược Hồng.

“Nơi này có hơn năm mươi người thân phận bất đồng, họ có bối cảnh, lai lịch, thân gia, thân tộc, chức nghiệp bất đồng, bên trong có tư liệu và thuyết minh cực tỉ mỉ, ngươi có thể tùy tiện lựa chọn thân phận ngươi muốn, cuộc sống ngươi muốn từ đó. Ngươi có thể du học thiên hạ, đạp khắp non sông, ngươi cũng có thể nhàn cư hương dã, phú giáp một phương. Nếu tịch mịch, ngươi có tiền, tất nhiên là khắp thế giới có cả đồng người hầu biết chuyện thức thời cùng nữ tử ôn nhu đa tình. Chờ về sau ngươi chậm rãi mở rộng nhãn giới lòng dạ, biết đâu đại sự hôm nay nhìn phải sống phải chết, ngày khác chẳng qua là một trò cười mà thôi. Đương nhiên, ngươi quen dựa dẫm người khác, lại chưa bao giờ trải qua thời điểm không thể không chân chính độc lập, cho nên dù là cho ngươi thân phận tốt hơn, ngươi cũng có thể gặp phải khó khăn, đụng phải nguy hiểm. Ảnh minh chúng ta sẽ âm thầm trợ giúp, bảo hộ ngươi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, Ảnh minh không phải thuộc hạ của ngươi, không thể mặc ngươi hất hàm sai khiến. Nếu ngươi dám cậy trong tối có Ảnh minh lo liệu, mà cố ý gây chuyện sinh sự, tự tìm phiền toái, vậy thì đừng trách chúng ta mặc kệ sự sống chết của ngươi...”

Sở Nhược Hồng ngơ ngác cúi đầu, mở quyển sổ kia nhìn vài lần, chợt đứng bật dậy, lảo đảo bỗn đến thanh kiếm Phương Khinh Trần ném dưới đất kia, một phen nhặt kiếm lên, kề trên cổ mình, lớn tiếng nói: “Khinh Trần đang ở đâu? Ta muốn gặp y! Các ngươi tìm Khinh Trần đến...”

Hắc y thủ lĩnh lạnh lùng nhìn cánh tay run rẩy của Sở Nhược Hồng: “Ngươi cho là, trước mặt chúng ta, ngươi có khả năng tự sát sao?”

“Cho dù các ngươi võ công cao, ngăn được ta thì thế nào? Nếu ta hạ quyết tâm muốn chết, chung quy cũng có thể chết được. Khinh Trần cho các ngươi tới chiêu cổ ta, Khinh Trần y cũng nhất định không muốn ta chết, phải không? Các ngươi đi thông tri Khinh Trần tới gặp ta, ta xin lỗi y, ta nhận sai với y, ta không bao giờ làm Hoàng đế gì nữa, y muốn đi đâu, ta đều bên y.”

Sở Nhược Hồng ngữ không thành tiếng, trong mắt là sự mong đợi cuối cùng. Khinh Trần không thể nhẫn tâm nhìn hắn đi chết, chỉ cần Khinh Trần chịu trở lại trước mặt hắn, bảo hắn nhận sai xin lỗi như thế nào cũng được. Vô luận thế nào, Khinh Trần chung quy sẽ tha thứ cho hắn, không phải sao? Cũng như lần này, biết rõ có thể sẽ chết trên tay mình, Khinh Trần không phải lăng lẽ hao hết khổ tâm, có an bài vạn toàn này giúp mình sao?

Nhưng mà, hắn y thủ lĩnh kia chỉ lạnh lùng nhường mà cười nhẹ.

“Ta coi như minh bạch, Phương Khinh Trần vì sao toàn tâm toàn ý muốn đi. Y sợ nhất, chỉ sợ chính là dây dưa khó coi thế này nhỉ. Trước kia y đã cùng chúng ta định ra thiết ước, từ hôm nay trở đi, Ánh minh chúng ta không thể tra biết hành tung của y nữa, cũng không thể chủ động thử liên lạc với y. Bất kể phát sinh chuyện gì, Ánh minh đều phải tự mình xử lý. Dù sao mọi người làm xong chuyện y giao, đèn xong khoản tình nợ y, cũng coi như xong việc. Nếu y muốn tìm chúng ta, y sẽ tự mình đến. Nếu y không đến, chúng ta sẽ tuyệt không đi tìm y, hơn nữa cũng không thể tìm được. Cho nên, tuy rằng chúng ta nhận ủy thác của y, phải che chở người, nhưng nếu người nhất định không chết không thể, chúng ta cũng không có biện pháp. Tính mạng là của người, người tự mình muốn chết, thì không tính là chúng ta vi ước phụ ủy thác, chúng ta còn mừng được nhẹ nhõm.”

Sở Nhược Hồng thân thể chấn động mạnh, tay buông lỏng, trường kiếm rơi xuống đất, lấm bầm: “Khinh Trần... Người thật sự cứ vô tình như vậy... Không chịu cho ta một cơ hội quay đầu...”

Hắn y thủ lĩnh thản nhiên nói: “Y bảo ta chuyển lời cho người, y vốn là một người có thể ôn nhu thâm tình nhưng cũng có thể nhẫn tâm tuyệt tình, chỉ cần tâm ý định, thì sẽ không cho bản thân và đối phương bất cứ cơ hội nào để quay đầu. Cho nên, có cơ hội thoát khỏi y, với người mà nói, vị tất không phải vận may.”

Hắn không còn hứng thú nhìn Sở Nhược Hồng nữa, lại quay đầu nhìn sang

Triệu Vong Trần, đưa mấy phong thư.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 192 : Nước Chảy Bèo Trôi

Hắc y thủ lĩnh đưa cho Triệu Vong Trần mấy phong thư: “Đây là y viết cho đám Trác Lăng Vân Tiêu Viễn Phong. Nội dung nói y đã nhận ra mọi người một mực giấu y, âm thầm nghiên cứu việc tôn y làm đế. Y nói y chưa từng có tâm xưng đế mưu nghịch, cũng không muốn lầm lỡ mọi người, cho nên chỉ dành phiêu nhiên rời đi, để tỏ thành tâm.”

Triệu Vong Trần nhận thư, vẻ mặt đờ đẫn.

“Phong thư này có thể giải thích sự mất tích của y, bởi vì động cơ này là việc vô cùng ẩn mật không thể cho người biết, vậy nên thế lực các phương cũng không dám đi tìm y một cách trắng trợn. Cuối cùng công khai tuyên bố, chỉ có thể là Phương hầu công thành lui thân, ẩn dật với đời mà thôi. Đương nhiên, nếu ngươi không yên tâm, có thể mở hết mỗi phong ra xem. Chẳng qua, để phòng ngừa mọi người chưa từ bỏ ý định, vẫn sẽ đi tìm y, cho nên, ngươi tốt nhất ngâm mấy ngày hằng công khai thư. Dù sao y luôn ru rú trong nhà, nhất thời một lúc không lộ mặt, cũng sẽ không có ai quá kỳ quái. Đợi khi thật sự không thể giấu được, ngươi lại lấy thư ra. Người là đồ đệ của y, chỉ cần nói đây là an bài của y, người khác sẽ không thể trách ngươi. Mà thời gian trôi qua càng lâu, khả năng mọi người sẽ liên thủ đi tìm y càng thấp, ngươi cũng sẽ càng an toàn.”

Triệu Vong Trần thấp giọng cười thảm: “Y thật sự đã tính toán hết cả.”

Hắc y thủ lĩnh nhìn gã một cái thâm sâu, mới nói: “Kỳ thật Phương Khinh Trần hôm nay lên núi, đã chuẩn bị lấy tính mạng trả nợ ngươi. Chỉ là y sợ sau khi y chết, ngươi có thể sẽ đem tội danh đẩy cho Sở Nhược Hồng, giết hắn giá họa, cho nên bảo chúng ta âm thầm bảo hộ y. Y cũng sợ ngươi ngu xuẩn mà công khai cái chết của y, nếu như vậy, tiền đồ của chính ngươi sẽ không còn

được bảo đảm. Mấy năm nay, người một đường lên thăng mây xanh, cỗ nhiên có nỗ lực của bản thân, nhưng nhờ bóng y cũng không ít. Người còn nhân tình còn, nếu người thiên hạ biết y đã chết, với người tất sẽ không khoan dung như trước kia nữa. Che giấu tin tử, để thế nhân đều chỉ cho là y phiêu nhiên mà đi, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện một lần nữa, như vậy, sẽ vĩnh viễn không có ai dám dễ dàng trở thành địch nhân của người.”

Triệu Vong Trần không hề cảm thấy vui mừng, ngược lại cười lạnh: “Ta nên cảm tạ y sao?”

Hắc y thủ lĩnh nói nhàn nhạt: “Người cảm tạ y hay không, chắc hẳn y đều không ham.” Miệng nói, tay lại đưa qua một quyển sổ dày cộp.

“Người phát động quá sớm, y bị buộc rời đi cũng quá sớm. Hiện tại triều cục bất ổn, khó nói liệu có phong ba bão bệnh gì không. Nơi này y đã ghi lại các loại tranh chấp biến hóa y cảm thấy khả năng sẽ phát sinh, cùng với phương pháp ứng đối. Nơi này cũng có tính tình sở thích của Tiêu Viễn Phong Trác Lăng Vân những người tay nắm trọng quyền, cùng những sự vụ vụn vặt trước kia sống trong quân với y. Vốn sổ này, y định bỏ ở nơi không hề quá bí mật, chờ người về sau tự mình vào thư phòng lật kiêm ra, hiện tại đương nhiên không chờ được, đành phải để ta trực tiếp giao cho người.”

Hắc y thủ lĩnh lắc đầu, lại đơn giản nhǎn nhủ lời Phương Khinh Trần nói, bảo gã làm sao dùng thân phận trung lập đệ tử Phương Khinh Trần, duy trì sự thân cận tín nhiệm các phương diện, sau đó làm sao lấy quân quyền chế hành chư hầu, lấy chư hầu làm yếu quân quyền, một loạt sách lược yếu điểm cân bằng, thanh âm rốt cuộc mới bắt đầu hơi có ý hòa hoãn.

“Phương Khinh Trần từng nói, người không phải người tốt. Bất quá trên quan trường chính đàm, vừa vặn cũng không cần người tốt thuần túy. Người từng đứng ra vì quốc gia bách tính quỳ xuống cầu xin y, cho nên y tin tưởng tiết tháo của người trên gia quốc đại nghĩa. Y muốn ta nhắc nhở người. Thân tại quan trường, đương nhiên phải thiện dùng quyền mưu. Bất quá, cũng có rất nhiều thời điểm,

phải chân tâm đổi đãi người, mới có thể đổi về chân tâm. Những việc này, có lẽ phải đợi người chậm rãi lớn tuổi, mới có thể tự mình nhận thức được. Mà trước đó, người phải nhớ khống chế dã tâm. Nếu người mưu đồ quá cao, phá vỡ cân bằng của triều cục, cuối cùng không chỉ hại chính người, cũng sẽ hại quốc gia này.”

Hắc y thủ lĩnh trong lòng hơi mỉm cười, đổi với những dặn dò như bà mụ khác tầm thường như vậy của Phương Khinh Trần, rồi cả hiện thực mình không thể không thuật lại một bài trường thiên đại luận như thế, thoảng có một phần bất mãn.

“Cuối cùng, y muốn ta nhắc nhở người, về sau nhất định phải tìm một cơ hội, chế tạo mấy sự trùng hợp, để người khác phát hiện thân thế chân chính của người. Thứ nhất, người có thể quang minh chính đại, nhận tổ quy tông, thứ hai là cựu bộ của y năm đó đối với huynh trưởng người đều thập phần kính trọng, biết người là thân nhân duy nhất, tất sẽ càng thêm yêu quý thừa nhận người.”

Nhin vẻ mặt phức tạp dị thường kia của Triệu Vong Trần, ngữ khí của hắc y thủ lĩnh lại bỗng lạnh lùng: “Đương nhiên, những an bài này đều chỉ là y tự mình một sương tình nguyện, người hoàn toàn có thể không để ý, không tiếp nhận. Cho dù người tiếp nhận an bài của y, người cũng không cần cảm ơn gì y. Những điều này là y trả nợ ca ca người, cho nên người không nợ y. Người vẫn có thể nỗ lực, đi nghiên cứu âm mưu tốt hơn xuất sắc hơn, đi luyện tập võ công thượng thừa hơn, y tùy thời hoan nghênh người tiếp tục đi tìm y báo thù.”

Triệu Vong Trần chậm chậm mở quyển sổ trên tay.

Giấy trắng mực đen, từng trang từng hàng, bút tích điên cuồng tùy ý như vậy, lại tỉ mỉ kỹ càng, ghi lại bao nhiêu những việc linh *** như vậy.

Một quyển dày như vậy, tất không phải một hai ngày có thể viết xong, mà là cần khoảng thời gian cực lâu dài, tiêu phí *** thần cực đại, mới có thể từng chút viết ra như vậy...

Có phải là khi gã ngày ngày hạ độc trong rượu của y, đêm đêm trong lòng trù tính làm sao ám toán y, y đang ở dưới đèn, từng li từng tí, vì gã nhọc lòng, vì gã mà vắt hết óc, suy xét đường lui.

Ngơ ngác đứng rất lâu, Triệu Vong Trần mới hỏi khe khẽ: “Vì sao? Y vì sao phải làm như vậy?”

“Y từng nói, y nợ huynh trưởng ngươi một tính mạng, một phần thâm tình hậu nghĩa.”

“Nhưng mà, ta chưa từng nghe y nói một câu liên quan đến đại ca.” Trong mắt Triệu Vong Trần ẩn ẩn ngắn lệ, ngần ấy năm qua, lần đầu tiên trước mặt người khác, gã không thể khống chế muôn rơi lệ: “Ngần ấy năm, y chưa từng nói một lần, xin lỗi!”

Hắc y thủ lĩnh vẻ mặt cổ quái nhìn gã hồi lâu, mới phì cười ra tiếng: “Y vì sao phải nói xin lỗi? Y nên nói xin lỗi ai? Y nói thêm một tiếng xin lỗi, ngươi cảm thấy lại có ý tứ gì?”

Triệu Vong Trần mở miệng, lại ngây ra.

“Y chưa từng mở miệng nói xin lỗi, nhưng ngươi chẳng lẽ từng mở miệng hỏi y, phải chẳng y có một phần áy náy với đại ca ngươi.”

“Ta...”

“Người như y, tính tình thế nào, ngươi lại không biết? Loại người như y, sẽ đeo lời kiểu đó bên miệng sao? Cho dù là y cảm thấy mình có lỗi với người, lại chịu đi kể rõ đi giải thích với người ta sao? Nói gì? Nói mình lúc trước có bao nhiêu khó xử có bao nhiêu nỗi khổ tâm, hiện tại có bao nhiêu tư niệm hổ thẹn có bao nhiêu thống khổ, đi thỉnh cầu người khác tha thứ cứu chuộc sao?”

Triệu Vong Trần thân thể run rẩy, thất hồn lạc phách lùi lại mấy bước, cho đến khi lưng đụng một gốc đại thụ, mới dừng bước. Trên khuôn mặt trẻ tuổi,

chợt lộ hết vẻ mệt mỏi. Gã một tay chầm chậm ôm gắt gao quyển sổ kia cùng mấy phong thư trong lòng, một tay chầm chậm che mặt, đột nhiên, thanh âm cực thấp cực thấp mà khóc nức nở.

“Ông... Ông đều là giả sao? Những người kính trọng ông, yêu quý ông đó, đều đã bị ông lừa sao? Ông anh hùng tuyệt vời, ông trung quân ái quốc... Ông... Ông đối với những người bất cứ lúc nào cũng chịu chết vì ông đó, có phải là cũng giống với Tiêu tiểu thư, căn bản chẳng thèm để ý, dùng xong là ném phăng, cao hứng lên còn muốn giẫm vài cái! Có phải không!”

Đêm đó, gã phẫn nộ chất vấn, mà y, vươn một bàn tay, cực nhẹ cực nhu võ vai gã, nói... phải...

Tại sao... Tại sao? Tại sao ông không biện giải?

Mấy năm nay, mỗi thời mỗi khắc, từng li từng tí, gã đều nhớ rõ ràng như thế.

Gã nhớ rõ năm đó, tháng đó, ngày đó, gã mới gặp Phương Khinh Trần, người nọ đứng bên khe suối, dương quang trên trời, thủy quang dưới nước, tất cả quang hoa đều đang ngưng tụ rực rỡ trên người trên mặt y.

Gã nhớ rõ, đi theo người nọ, bình sinh lần đầu tiên giục ngựa lao băng băng mấy ngày mấy đêm, hai chữ “Phương hầu” vừa ra, mười dặm liên doanh, ngàn quân cùng hô, chư hầu một phương quỳ gối bái, cơ nghiệp to như vậy, hai tay dâng tặng, anh hùng như thế, phong hoa như thế.

Gã nhớ rõ, lần đầu tiên lên chiến trường, nhìn người nọ bạch bào ngân giáp, trước ngựa không một tướng ra hồn, mấy ngàn *** kỵ nhảy mắt đã đại bại mấy vạn quân địch, vạn mã thiêng quân, hai bờ đại giang, ngàn vạn đôi mắt, chỉ thấy phong thái một người kia...

Gã nhớ rõ, y dạy dỗ gã, thành tựu gã như thế nào, lại chưa bao giờ chịu thân cận với gã.

Phương hầu trong miệng Lăng Phương, Trác Lăng Vân, thương yêu cấp dưới nhất, thích túm tụm với mọi người nhất, hiền lành thân thiết nhất kia, chưa bao giờ là sư phụ uy nghiêm lười nhác hờ hững kia của gã.

Hóa ra, y không thân cận gã, bất quá là muốn để gã lúc động thủ giết y, bớt được một chút thống khổ, bớt được một phần mâu thuẫn.

Những năm gần đây, y rốt cuộc ôm tâm tình như thế nào, dạy dỗ gã, nhìn gã lớn lên từng chút, hóa mạnh từng chút, sau đó nhìn cái ngày hủy diệt tuyệt liệt kia ngày một đến gần, lại ôm tâm ý bình thản thậm chí vui vẻ, lặng yên giúp cái tên lỗ mang tự cho là tâm tư kỹ lưỡng gã, bày ra tất cả phía sau và đường lui?

Vì sao... Vì sao... Ông không cho ta biết...

Một thanh âm nhẹ nhàng, lạnh lùng vang lên trong lòng gã.

Bởi vì khi đó, người không phải đang hỏi, mà là đang lên án. Bởi vì người đã định tội y... Cho nên y...

Y không thể buông tha chính mình, cho nên y cũng không chịu cho người một cái cớ để buông tha y.

Mắt thấy Sở Nhược Hồng si ngốc đờ đẫn, mắt thấy Triệu Vong Trần suy sụp đau đớn, chúng hắc y nhân vẻ mặt lạnh nhạt không gợn sóng như cũ.

Hắc y thủ lĩnh thần nhiên nói: “Sự tình chúng ta đã giải thích rõ ràng, chúng ta cũng không có nhiều thời gian hơn để có thể lãng phí, cho nên, Triệu Vong Trần, Sở Nhược Hồng, các người lựa chọn đi.”

Hắn lạnh lùng nhìn quét hai người, lớn tiếng nói: “Đường ở ngay trước mặt các người, nhưng vận mệnh, vẫn do các người tự mình nắm giữ. Cho nên, lựa chọn đi!”

Lựa chọn đi.

Sở Nhược Hồng, ngươi muốn nhân sinh như thế nào?

Chỉ là, lần này, ngươi nhất định phải tự chịu trách nhiệm cho bản thân ngươi.

Lựa chọn đi.

Triệu Vong Trần, ngươi muốn tương lai như thế nào?

Chỉ là, từ sau đây, tiền đồ toàn cẩn nhờ chính ngươi phần đấu tranh thủ.

Lựa chọn đi... Đường Phương Khinh Trần cho, các ngươi muốn đi lối nào?

Fương Khinh Trần một đường xuống núi, dưới chân núi, tháo bạch mã mình buộc lên cây, trèo lên ngựa, quất ngựa đi.

Trên người có thương, y không thể lao quá nhanh. May mà đây vốn là ngự mã cho quý nhân trong cung, trước nay không có duyên với thần tuấn, điểm đặc sắc lớn nhất chính là bě ngoài đẹp đẽ, cộng thêm ngoan ngoãn nghe lời, cũng chưa từng cạ vết thương của y.

Y đi một mạch đến bến tàu kinh thành, tìm một khách thuyền trung đẳng, ném ra cả đống bạc, chủ thuyền cùng mấy người chèo thuyền lập tức không so đo đây là một vụ phải đi xa ngàn dặm, nhiều ngày không về, hấp tấp báo tin cho người nhà, chuẩn bị vật tư đi xa một chút rồi lập tức lên đường.

Fương Khinh Trần vào ở khoang thuyền lớn nhất tầng dưới kia, trước khi vào cửa dặn dò rằng mình thích yên tĩnh, đừng tới quấy rầy, mà còn tự chuẩn bị đồ ăn rồi, không cần họ đưa, mọi người cứ lái thuyền, càng sớm đến nơi tiễn thương càng nhiều, rồi tự đi vào.

Lúc này tâm tư của y tiêu điều tịch mịch, chỉ muốn mau chóng rời kinh, mà còn càng xa kinh thành càng tốt. Bởi vậy y thuận miệng nói một mục đích thủy lộ xa nhất, rồi chẳng ngó ngàng gì nữa, mặc thân thể mình ngã phịch lên giường. Vết thương bỗng nhiên truyền đến đau đớn kịch liệt, khiến y biết chổ bị thương bởi vì động tác thô bạo này mà toác ra rồi, song y lại lười động một ngón tay

nữa, chỉ im lặng nhắm mắt, thân tâm đều mệt lử, đường như cảm thụ được thân thuyền đang lắc lư lao đi trên mặt nước.

Cứ như vậy đi, ngủ một giấc ngon lành, biết đâu khi tỉnh lại, đã rời xa kinh thành, rời xa quá khứ, rời xa những người và sự từng dung vào trong sinh mệnh thật là sâu.

Lại hoặc là... giấc ngủ này, khi tỉnh lại lần nữa, đã là Tiểu Lâu không chừng...

Một kiếp xuyên ngực kia, rốt cuộc quá nặng. Chỉ cần không xử lý đàng hoàng, tiếp đó hắn chính là nhiễm trùng. Rồi cả độc Triệu Vong Trần quanh năm suốt tháng hạ trong rượu, mình lại luôn uống quá nhiều quá lạm. Đúng rồi, dùng lời Tân Húc Phi mà nói, đây gọi là mượn rượu tiêu sầu, thật đáng chết... Ôi, bất quá, độc dược kia không hề ảnh hưởng đến mỹ vị của rượu, cho nên mình tự nhiên cũng lười đi để ý. Thời gian quá lâu, độc sớm vào xương, y thúc giục nội lực, có thể ép xuống, nhưng làm sao có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chân chính loại trừ nó.

Bất quá, hiện tại, Phương Khinh Trần mới lười vì việc cỏn con này mà hao tổn *** thần.

Chết thì chết, sống thì sống, tùy tiện. Dù sao lần vào đời này, chuyện y phải làm đã làm xong xuôi.

Sở quốc quay về thái bình, có lẽ phồn thịnh như xưa còn cần mười năm nỗ lực, bất quá những việc này người Sở quốc hắn là đã có thể tự mình làm được, không cần y thời khắc trông chờ.

Nợ Triệu Vĩnh Liệt, coi như đã trả cho Triệu Vong Trần. Con đường sau này phải do gã tự mình chọn, kết cục cuối cùng ra sao, mình cũng không cần nhọc lòng thái quá.

Nhược Hồng...

Hắn cuối cùng tỉnh rồi, lần này cho dù chịu chút đả kích nữa, chắc hắn cũng sẽ không điên nữa đâu.

Giúp hắn an bài tự do, giúp hắn an bài cuộc sống tự tại, nhưng có thể an tâm đi qua hay không, đã không phải chuyện mình có khả năng can thiệp.

Họ có thể tốt, cố nhiên là tốt, nếu không tốt... Ôi... Kỳ thật... Ta cũng đâu phải thần tiên.

Phương Khinh Trần mơ màng màng nghĩ như vậy, thân thể dần suy yếu, ý thức cũng dần trở nên hỗn độn.

Là độc còn đang phát tác, hay là máu chảy quá nhiều. Kỳ thật cũng lười đi phân biệt.

Chỉ cảm thấy từ chân mày đến đầu ngón tay, từ phế phủ đến tim, đều mỏi mệt đến cực điểm, tâm tình cũng đặc biệt tiêu điều.

Rốt cuộc vẫn hơi thương tâm nhỉ. Khi con dao bạc của Sở Nhược Hồng đâm vào ngực, lúc Triệu Vong Trần một kiếm chém ra, rốt cuộc vẫn mơ hồ đau nhỉ.

Có thể thong dong mỉm cười, có thể tiêu sái đề nghị với Sở Nhược Hồng phương thức moi tim tốt nhất, có thể bình tĩnh vạch ra sai lầm của Triệu Vong Trần, song sau tất cả những tuyệt tình hờ hững đó, kỳ thật y vẫn có tim. Trái tim kia cũng vẫn là máu thịt làm nên thoi. Cho nên, mới vẫn biết đau.

Vẫn biết nghĩ, thiếu kiên kia, là người y toàn tâm che chở chăm sóc, đệ tử kia, là người y nhiều năm qua khổ tâm bồi dưỡng.

Năm năm tháng tháng, thời thời khắc khắc, từng li từng tí, lại có người nào, thực sự có thể tuyệt tình tuyệt nghĩa, không sinh một chút tình cảm?

Phương Khinh Trần nhắm mắt, thoảng ngẩn ngơ mà nở một nụ cười.

Ngay cả A Hán... Cũng chẳng làm được.

Thật muốn làm được, thế y sẽ chẳng phải một con người, mà là một tảng đá rồi.

Cũng may, rốt cuộc sắp kết thúc rồi. Trở lại nhân thế, hết thảy phải làm, đều đã làm xong rồi nhỉ. Hiện tại sinh tử không quan trọng, có phải là trở về Tiểu Lâu cũng đã không quan trọng.

Cứ thế, nhắm mắt ngủ một giấc đi, khi tỉnh lại, thân tại Tiểu Lâu, có lẽ càng tốt hơn, tốt hơn.

Cứ thế một đường xuôi theo dòng nước, kỳ thật bản thân y cũng đã không biết, mình còn cần đi nơi nào, còn có thể làm gì.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 193 : Muốn Ngừng Không Thể

“Khinh Trần, Khinh Trần, tinh tinh...”

“Khinh Trần! Rời giường đi! Thái dương chiếu tới mông rồi kìa!”

“Hồ ly chếttoi! Cậu dậy cho tôi!”

Phương Khinh Trần không thể nề hà, ôm đầu kêu thảm.

Trời ơi! Nữ nhân ác ma hóa thân này, tại sao nhất định phải lấy quấy nhiễu an bình của người làm vui kia chứ! Giờ đã là lúc nào rồi, cô không thể biết điều một chút, bảo trì an tĩnh một lát, cho dù không thể để ta ngủ an an tĩnh tĩnh, tốt xấu cũng cho ta bảo trì tâm tình tiêu điều tịch mịch hiện tại này lâu một chút chứ?

“Hồ ly khốn kiếp! Mau dọn dẹp mình gọn gàng! Người thật sự nhớ nhung bốn cô nương như vậy, giờ đã muốn được đưa về tay bắt mặt mừng với bốn cô nương hả?”

Trong ngữ khí hung ác của Trương Mẫn Hân, khiến người không tìm ra xíu xiu ý tứ lo lắng và quan tâm. Mà Phương Khinh Trần hiển nhiên càng càng nguyễn ý đem hành vi kiểu này của cô suy nghĩ đến phuơng diện chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Bởi vì mất quá nhiều máu, Phương Khinh Trần hơi suy yếu vô lực. Y nằm nhũn trên giường, chỉ hờ hững nói: “Cho dù ta vốn cực kỳ nguyễn ý trở về, nghĩ đến có cô chờ trong Tiểu Lâu, cũng tình nguyễn giày vò ở hồng trần bể khổ này thêm vài năm nữa.”

“Hừ, cho dù cậu muốn về, cũng phải xem giáo sư có thông qua không chứ?

Cậu coi mấy việc cậu làm đó...”

“Có vấn đề gì, nên làm ta đều làm rồi.” Thanh âm của Phương Khinh Trần càng uể oải không có sức.

Sâu trong Tiểu Lâu, Trương Mẫn Hân khẽ nhíu mày. Cùng mấy người bạn bên cạnh, trao đổi ánh mắt lo lắng.

Thân thể bị thương nặng và mất máu chỉ xếp thứ hai, mỏi mệt và vạn sự đều rời trên *** thần, cách nghĩ tâm nguyện đã xong, sẽ làm Phương Khinh Trần rất tự nhiên bỏ đi kháng cự và nỗ lực. Thân thể đã mất đi ý chí cầm cự, cường hahn hơn nữa, sợ cũng rất khó tiếp tục cầm cự.

Tuy nói đám người Tiểu Lâu họ đây, đổi một thân thể cũng thuận tiện như thay quần áo, nhưng quần áo thay quá chậm, người cũng sẽ nhiễm lạnh cảm mạo... Huống chi... Y hiện tại thế này...

“Sở quốc hiện tại bất quá là thái bình ngoài mặt, loại cân bằng này còn vô cùng mỏng manh. Cậu thế này cũng coi là thay mình thu thập xong xuôi tàn cục?”

Phương Khinh Trần khẽ hừ một tiếng, lại không ý thức được, ngay cả tiếng hừ nhẹ có ý trào phúng này, cũng nhẹ đến mức gần như không thể nghe thấy.

“Cô còn trông mong ta học Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly, vì một quốc gia, cả đời cúc cung tận tụy đến chết mới thôi hay sao. Tiền đồ Sở quốc vốn nên là người Sở quốc tự mình nắm giữ, muốn kẻ ngoại lai ta đây chạy tới làm Chúa cứu thế gì...”

“Vậy mấy đường rút kia cậu lưu lại cho Triệu Vong Trần và Sở Nhược Hồng, quá là tiểu nhân đê tiện, đây cũng coi là trả nợ nần hả?”

Phương Khinh Trần miễn cưỡng chấn tác *** thần một chút, kháng nghị: “Ta mãi đến cuối cùng còn thay họ tính toán khắp nơi, rõ ràng là ta đại nhân đại

nghĩa, lòng dạ độ lượng, thiện lương nhân từ, chưa từng ghi hận...”

“Đừng đừng đừng. Đừng làm tôi ói.”

Trương Mẫn Hân cuống cuồng cắt ngang việc y tự mình khoác lác: “Nếu cậu thật sự là toàn tâm suy nghĩ giúp họ, cho dù âm thầm an bài đường lui, cũng nên làm lặng lẽ không dấu vết. Tỷ như phái người vào khi Triệu Vong Trần cuối cùng trở mặt muốn động thủ với Sở Nhược Hồng, giả như gặp chuyện bất bình cứu Sở Nhược Hồng, sau đó một đường chiết cối, an bài nhân sinh mới cho hắn. Lại tỷ như, sớm phái người kết giao với Triệu Vong Trần, ra chủ ý giúp hắn, nghĩ biện pháp cho hắn, im hơi lặng tiếng, làm cho con đường về sau của Triệu Vong Trần, bởi vì có an bài của cậu mà thuận lợi hơn rất nhiều, mà không phải phái người của Ánh minh, chạy tới hất hàm lên mặt, trực tiếp cho họ biết, chuyện gì cậu cũng biết, chỉ là dung túng họ làm hại cậu, mà cậu còn lặng lẽ thay họ nghĩ hết thảy đường lui. Hừ hừ, Phương Hồ ly, đừng có nói với tôi, như bây giờ, chính là phương pháp tốt nhất cậu có thể nghĩ ra? Cách làm này của cậu, không chỉ đả kích lớn nhất với lương tâm người ta, cũng đã thương tổn cực đại lòng tự tôn của người khác. Họ cả đời này cũng rất khó thoát khỏi bóng ma của cậu, vĩnh viễn không thể quên cậu, nếu nói cậu không phải rắp tâm hiểm ác, ai tin?”

Phương Khinh Trần khẽ cười, không hề trả lời.

Đúng vậy, vốn có thể làm tốt hơn, vốn có thể cho họ thương tổn y một cách đương nhiên, sau đó lại hưởng thụ hết thảy an bài của y, lại bởi vì mù mờ không biết chuyện, cho nên vĩnh viễn chẳng cần bị lương tâm tra tấn.

Nhưng mà, bằng cái gì chứ?

Phương Khinh Trần y trên đầu có mọc sừng, sau lưng lại không hề có cánh trăng.

Cho dù đã tận lực lý giải họ, cũng thừa nhận mình đã phụ họ, trong lòng y rốt cuộc vẫn có ý khí khó bình. Cho nên cuối cùng, sau khi xử lý tốt hết thảy, y khẳng định cũng phải giúp mình trút giận một tẹo.

Đây có tính là ti tiện, có tính là xấu xa, y lại chưa bao giờ để ý. Y là Phương Khinh Trần, y không phải Tiểu Dung. Y không có lòng dạ rộng lớn như vậy, khí lượng rộng rãi như vậy.

“Ê, Phương hồ ly, trả lời coi, tôi đoán đúng không?”

Phương Khinh Trần lười biếng nhắm mắt, thanh âm dần dần yếu ớt: “Cô cảm thấy đúng thì đúng đi!”

Trương Mẫn Hân cắn răng, cái tên khí lượng cực nhỏ này, bị người vạch trần như vậy, lại vẫn không xốc nổi *** thần sức lực để cãi nhau, trạng thái *** thần thế này...

Ngô Vũ vẫn đứng phía sau cô bỗng nhiên thoáng nghiêng người về trước, lớn tiếng nói: “Phương Khinh Trần, cậu làm người thật sự quá thất bại! Coi cậu kia, mấy đời liền, lại không có lấy một chút tiến bộ. Cậu nhìn Tiểu Dung người ta năm đó an bài cho Yên Lãm, đấy mới là chân tâm thành ý, một lòng tốt cho người khác. Năm đó nếu không phải trên pháp trường xảy ra bất ngờ, Yên Lãm sẽ vĩnh viễn không biết chân tướng, cũng sẽ không thống khổ nhiều như vậy.”

“Đừng so ta với cái loại tồn tại không phải người đó.” Phương Khinh Trần tự cho là không làm Tiểu Dung được.

Một ma quý tự tư tự lợi tính tình bốc đồng, đối với thiên sứ và thánh nhân kia, tán thưởng hâm mộ chút là đủ. Phải đi học tập người ta, thế lại là rất không cần thiết, căn bản cũng không có khả năng.

“Y bảo vệ tiểu Hoàng đế kia không giả, nhưng cũng chẳng thể nói là tôn trọng. Cái gì cũng định săn thay người ta, hết thảy chân tướng giấu toàn bộ, không nhất định là cách chính xác. Hơn nữa, cho dù là chân tướng vạch trần thì thế nào? Hiện tại tiểu Hoàng đế kia không phải vẫn sự nghiệp tình yêu lão bà ân nhân không thiếu cái nào, có chỗ nào nói là thống khổ gì đó.” Trương Mẫn Hân cười gằn: “Người ta không quá thống khổ, đó là bởi vì người ta gặp gỡ là Tiểu Dung. Nếu đúng phải là cậu, chỉ bằng phương cách nơi chốn lấy quốc gia làm

trọng, khi tất yếu nhất định sẽ hy sinh cậu ủy khuất cậu của y, đã sớm bị cậu trị đến xương cốt cũng chẳng còn.”

Thật muốn ném phăng mấy tiếng ồn ào đó, ngủ một giấc cho ngon lành mà...

Phương Khinh Trần nhắm mắt. Trong thiên địa đều là hắc ám trùng trùng, dụ người chìm vào giấc ngủ: “Trên đời chỉ có ba loại người, nam nhân, nữ nhân, cùng Hoàng đế. Sở Nhược Hồng và Yên Lãm, trên năng lực có lẽ một trời một vực, nhưng sự coi trọng đối với bản thân quyền lực, vị tất có quá nhiều bất...”

Vốn là muốn vặn lại Trương Mẫn Hân, chỉ là quá mệt, quá mồi, những chê khen đúng sai đó, cũng chẳng còn quan trọng. Một câu, Phương Khinh Trần càng nói càng nhỏ, sau đó chừng như trầm trầm thiếp đi, lời còn chưa hoàn toàn kết thúc, cứ thế im hơi lặng tiếng, không còn đoạn sau.

Tại Tiểu Lâu Phương Khinh Trần không nhìn thấy, Trương Mẫn Hân vẻ mặt lo âu buồn bực, ra sức đập đài khống chế, gầm lên: “Đừng so sánh Sở Nhược Hồng với Yên Lãm! Cậu phải chịu toàn là cậu tự tìm, Tiểu Dung không dung vô tội chịu khổ to! Còn không phải toàn là cậu hại!”

Phương Khinh Trần ngẩn ra, thình lình choàng mở mắt: “Cô nói cái gì?”

Ngô Vũ lớn tiếng ở bên cạnh nặng thêm ngữ khí mà phụ họa: “Tiểu Dung đã xảy ra chuyện!”

Phương Khinh Trần khẽ nhíu mày: “Tiểu Dung có thể xảy ra chuyện gì, tiểu Hoàng đế kia nâng niu y như thể báu vật...”

Tuy nói như thế, y vẫn khom người ngồi dậy trên giường, rất đỗi miên cưỡng chấn tác *** thán, bắt đầu xử lý vết thương một cách cẩu thả.

Sắc mặt vẫn nhợt nhạt, nhưng vẻ mặt y đã không còn uể oải như vậy, mà lộ ra chút chuyên chú.

Trương Mẫn Hân và Ngô Vũ nhìn nhau, đều tự thở phào nhẹ nhõm, thời điểm

nguy hiểm nhất nhìn chung đã qua.

Chỉ là vẻ mặt hai người, lại đều hơi rầu rĩ.

“Tiểu Dung đã xảy ra chuyện. Trạng huống của cậu ấy hiện tại, còn gay go hơn cậu...” Trong thanh âm của Trương Mẫn Hân, rõ cuộc đã có sự lo lắng rõ rệt.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Mệt mỏi và lười nhác sớm biến mất vô tung, Phương Khinh Trần nhíu mày trầm giọng hỏi.

“Còn không phải đều là cậu hại!”

“Ê, sắc nữ, ta với y cách đâu chỉ tám trăm dặm, mấy việc này liên quan gì tới ta?”

Ngô Vũ cười khổ tiếp lời: “Thật muốn nói đến thì quả thật có quan hệ với cậu đó. Nếu không phải cậu gây chuyện thị phi giờ trò gian trá giữa Tiểu Dung và Yên Lâm...” Chưa dứt lời, cô đã tự lắc đầu trước.

Phương Khinh Trần cau mày, trong đầu cuồng cuồng. Hai cái người này! Sao nói cả buổi trời vẫn chưa nói trọng điểm? Tiểu Dung rốt cuộc làm sao?

Y hiện tại tâm trạng vội vàng, cũng lười đi tranh luận với Ngô Vũ, mấy cái gọi là trò gian trá lúc trước y làm đó, kỳ thật độc thủ lớn nhất sau màn là Trương Mẫn Hân, mà không phải bản thân y.

Trương Mẫn Hân lúc này cũng thở dài: “Không chỉ là những trò gian trá đó, còn cả phong phong vũ vũ cậu gây ở Tân quốc, từ sau khi biết Tân Húc Phi thật sự lĩnh binh về nước, Yên Lâm mấy ngày không thể ngủ ngon, sau đó y vẫn quyết định phải xuất binh...”

“Ta biết. Ta từng nhận được phi tín, Yên quân đã đánh hạ hai tòa thành Tân quốc, bất quá, bởi vì vị trí và phương hướng tiến công bốn quốc lựa chọn đều bất đồng, trước mắt Yên quân vẫn chưa thể đổi mặt với quân đội Tân Húc Phi.”

Phương Khinh Trần không hiểu: “Nhưng việc này thì liên quan gì Tiếu Dung? Y hiện tại đâu vào triều, rảnh rang một mình. Dù sao cũng không đến mức, Yên Lãm sẽ vì Tiếu Dung giấu giếm không báo mẩy sự tình, mà trở mặt bức cung, nghiêm hình tra tấn gì đó chứ?”

“Yên Lãm đương nhiên sẽ không, y chỉ là sau khi quyết định, không thể không ngả bài với hai người không hy vọng y phát binh Tân quốc nhất mà thôi.”

Phương Khinh Trần suy tư nói: “Trừ Tiếu Dung ra, người kia nên là vị hoàng hậu y cưới đến từ Tân quốc đó?”

“Đúng vậy. Ngày đó, hai người họ nói chuyện không vui vẻ lắm...”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 194 : Ai Có Thể Mở Lời

Yên Lãm không hề giải thích nhiều với Lạc Xương.

Y chỉ đem tất cả thư tín từ hoàng tử Tân quốc viết cho y, giao toàn bộ cho Lạc Xương xem, sau đó thuyết minh thể cục Tân quốc hiện giờ một cách giản đơn.

Lạc Xương ngơ ngác xem hơn chục phong thư kia, một lần lại một lần, qua rất lâu, rất lâu, mới ngãng đầu, dùng ánh mắt chờ đợi, khẩn nài, bất lực, lảng lặng nhìn trượng phu mình.

Yên Lãm chỉ có thể tận lực bình tĩnh nhìn lại nàng.

Lạc Xương vẫn chờ, chờ mãi, không chờ được nhiều biểu tình, nhiều ngôn ngữ hơn.

Nàng chậm chạp đứng dậy, chậm chạp ngỡ ngàng quay người, đưa lưng về phía y, bước vào nội điện, chân hơi loạng choạng.

Yên Lãm cắn răng, khắc chẽ nỗi xúc động muôn đứng lên, ôm nàng vào lòng, ôn nhu an ủi.

Y là quân chủ Yên quốc. Nguyện vọng muôn Yên quốc càng cường đại huy hoàng hơn, luôn luôn đặt trên hết thảy. Cho nên, dù y năm lần bảy lượt đều không nỡ nói rõ chân tướng với Lạc Xương, nhưng điều này tuyệt không có nghĩa là, y sẽ vì Lạc Xương mà từ bỏ dự định ban đầu.

Mà sau khi đã phái ra đại quân đi tiến công gia quốc nàng, sao y có thể lại đuổi theo, giữ nàng, nói với nàng mấy lời ta đổi với nàng sẽ vĩnh viễn không

thay đổi, ta sẽ vĩnh viễn yêu quý nàng đó.

Nhưng nàng là thê tử của y, là nữ nhân vẫn yêu y kính y một lòng vì y, là mẫu thân của con y mai sau. Cho nên, y vẫn kỳ vọng nàng biết đâu có thể thông cảm, có thể khoan dung, có thể lý giải, có thể chấp nhận.

Ý nghĩ muốn yêu quý nàng, bảo hộ nàng chưa từng thay đổi. Lạc Xương là vợ y, vô luận Tân Yên như thế nào, vô luận triều cục như thế nào, y đều sẽ mãi yêu nàng, bảo vệ nàng, vĩnh viễn không để nàng chịu sự đối đãi không công bằng. Chỉ là những điều này đều không cần nói, cho dù nói rồi, kỳ thật cũng vô dụng.

Nữ tử hoàng tộc rời bỏ quốc gia gả đi dị quốc, tối thiểu có một nửa, hoặc muộn hoặc sớm, không thể không nhìn thẳng đau đớn trong kẽ hở như vậy. Không có bất cứ ai, có thể giúp họ gánh bớt. Cho dù là thân nhân, trượng phu của nàng, chung quy cũng không thể.

Cho nên, Yên Lãm chỉ có thể ngồi một mình ở ngoại điện, lặng lẽ chờ, vô luận Lạc Xương có lựa chọn như thế nào, y cuối cùng đều chấp nhận...

Lạc Xương một mình nán lại nội điện rất lâu, rất lâu.

Một lần nán lại này, chính là ba canh giờ liền.

Mãi khi đêm đã rất khuya, mãi khi cung đăng chậm rãi mang theo chút hơi ấm nhẹ nhẹ chiếu sáng cung cẩm hắc ám mà lạnh băng này, Lạc Xương mới từ nội điện ra đây.

Nàng từ nội điện tối tăm sâu thăm đi đến ngoại điện ánh đèn trải rộng. Sắc mặt trắng bệch như tuyêt, bước chân lờ lững như không có sức.

Yên Lãm nhìn mà kinh hãi, chung quy nhịn không được đứng lên, rảo bước đến gần, đỡ lấy thân mình nàng thoảng lảo đảo, tới gần mới thấy hai mắt nàng sưng đỏ lợi hại. Chẳng biết nàng tại nội điện, rốt cuộc đã áp lực gắt gao để

không thể thắt nghি, im lặng khóc bao lâu rồi.

Lạc Xương dùng đôi mắt không còn chảy được nước mắt nữa, ngóng nhìn trượng phu mình, hồi lâu mới nói: “Thần thiếp có mấy vần đề, muốn hỏi bệ hạ.”

Yên Lãm chú ý tới Lạc Xương lại như hồi mới đại hôn, bắt đầu tự xưng “thần thiếp”, trong lòng khó chịu, nhưng chỉ có thể tận lực để thanh âm nhu hòa hơn một chút, đáp: “Nàng hỏi đi.”

“Nếu Yên quốc không xuất binh, hoàng huynh của ta, phải chăng cũng sẽ cầu trợ quốc gia khác, phải chăng cũng sẽ không chút lưu tâm, để quốc gia khác có đủ lý do, xuất binh giày xéo quốc thổ Đại Tần?”

“Phải.”

“Nếu Yên quốc không xuất binh, Ngô quốc, Trần quốc, Vệ quốc, rồi cả quốc gia khác mà tú hoàng huynh kia của ta khả năng sẽ tìm cầu, phải chăng cũng sẽ xuất binh với Tân quốc, mà Tân quốc cũng sẽ chiến hỏa nơi nơi, tai kiếp trùng trùng như thế?”

“Phải.”

“Trong trường chiến loạn này, phải chăng có một quốc gia cường đại giành thắng lợi trước tiên, sớm tôn vương tử họ muôn nâng đỡ lên vương vị, hoàn thành điều kiện trao đổi thích hợp, là có thể làm cho chiến sự bình ổn.”

“Nếu không có bất ngờ, hẳn là như thế.”

Lần này, Yên Lãm chần chờ một chút mới trả lời.

Quân đội của Tân Húc Phi, xem như là biến số bất ngờ không? Chẳng qua, những tình tiết về chiến sự này, lại không cần giải thích tỉ mỉ với Lạc Xương.

“Như vậy, Yên quốc có phải là quốc gia mạnh nhất kia.”

“Ta hy vọng phải. Hơn nữa ta đã cẩn thận phân tích quân đội và quốc lực các quốc, tin phán đoán của ta, hẳn không phải tự cao tự đại.”

“Quân kỵ của quân đội Yên quốc, có phải sẽ tốt hơn quốc gia khác.”

Yên Lãm ngưng mắt nhìn Lạc Xương vẻ mặt tiều tụy, khe khẽ thở dài một tiếng: “Nàng yên tâm, Yên quân tuy nói không thể hoàn toàn không dụng cây kim sợi chỉ, nhưng sẽ tuyệt không tung binh đồ thành, tuyệt không tùy ý giết chóc bách tính, lăng nhục nữ tử.”

Từ trên quân báo, y cũng đã biết được, Trần Vệ hai quốc trên đường tiến binh thường xuyên có việc đốt giết cướp bóc, nếu như công thành gian nan, tổn thất khá nặng, thì đồ thành giết chóc sau khi thành đổ, càng là tẩm thường, quân kỵ Ngô quân so ra coi như không tồi, bất quá so với Yên quân, quả thật cũng không đủ tự luật. Lời này, Yên Lãm cam đoan, lại vẫn có chút sức lực.

Lạc Xương cười cười yếu ớt: “Như vậy, thần thiếp cũng an tâm.”

Nàng bỗng dùng sức, giãy khỏi Yên Lãm đang đỡ, gập gối quỳ xuống, đập đầu một cái thật mạnh trước Yên Lãm, còn muốn đập nữa, đã bị Yên Lãm hai tay đỡ lấy: “Nàng làm gì đây.”

Lạc Xương buồn bã nói: “Thần thiếp muốn cầu Hoàng thượng vài việc.”

“Nàng nói, nàng nói đi...”

“Cầu Hoàng thượng giáng chỉ cho quân đội, tận lực đừng tàn sát làm hại bách tính, cầu Hoàng thượng phái danh tướng cường binh, nhanh chóng đập tan loạn cục, nhanh chóng công vào kinh thành, nhanh chóng kết thúc hết thảy. Cầu Hoàng thượng đáp ứng thần thiếp, chỉ tôn tứ hoàng huynh đăng cơ là được, đối với người trong tôn thất, đừng sát thương quá nhiều...”

Nàng từng câu cầu trưng phu của mình, mau mau công vào gia quốc mình, công phá kinh thành quốc gia mình, mau mau khống chế tất cả thân nhân của

mình trong tay, từng câu đau xót bất đắc dĩ, bi thương mà vô lực.

Yên Lãm nghe mà lòng bi thảm. Nàng tuy chưa từng nhận được sự bảo vệ của thân nhân ngoài mẫu thân, nói cho cùng những người đó đều có huyết mạch tương đồng với nàng, nàng tuy chưa từng chân chính nhìn qua non sông tốt đẹp kia, nói cho cùng đó là căn của nàng, nguyên của nàng, từng là nhà nàng. Hiện giờ bị buộc nói ra lời như vậy, thật bảo người tình lấy gì kham.

Nhớ tới mình thậm chí từng sinh tâm giết hết tôn thất Tần quốc, Yên Lãm cũng thầm cảm thấy hổ thẹn. Y vươn tay, tận lực dịu dàng mà đỡ nàng dậy, cẩn thận ôm vào lòng, ôn nhu nói: “Những việc này, dù nàng không nói, ta cũng nhất định làm được.”

Lạc Xương chậm chậm gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Nếu là như thế, thần thiếp cũng không còn gì để có thể oán hận bệ hạ nữa.”

Nàng chậm chậm đưa tay, thoảng chầm chừ, cuối cùng vẫn run rẩy ôm lại y. Ngay sau đó, dòng nước mắt âm ấm, nhuộm ướt quần áo y.

Nàng đã không còn mẫu thân, không còn phụ thân, không còn tất cả thân nhân. Hiện tại, lại phải mất cả quốc gia. Trên trời dưới đất, hồng trần thế gian, trừ nam nhân này, cùng với hài tử của y trong bụng nàng, nàng đã không còn gì hết.

Dù đau lòng, dù khổ sở, nhưng mà y là chồng nàng, là trời của nàng. Y là quân của nàng, là phụ thân của con nàng, cuối cùng lựa chọn của nàng, chỉ có thể là ôm chặt, bắt lấy, thế thôi.

Yên Lãm trầm mặc, cảm thụ nàng run rẩy, nàng khóc nức nở, nước mắt nàng...

Thê tử của y là nữ tử lương thiện ôn nhu, dù bị thân nhân bán rẻ, lại chưa bao giờ nghĩ chuyện trả thù thân nhân, mặc dù quốc gia chưa bao giờ bảo hộ công chúa đáng thương nàng, lại vẫn bảo vệ hoài niệm cố quốc, nhưng mà hiện tại

không thể không đối mặt với lựa chọn lanh khốc vô tình như vậy, không, hoặc giả nói, căn bản chẳng có sự lựa chọn.

Trong lòng y cười nhạo trách cứ sự giả nhân giả nghĩa, đối trả buồn cười của mình.

Nói gì mà mặc kệ Lạc Xương lựa chọn thế nào đều có thể chấp nhận, ngươi chưa từng cho thê tử của ngươi, hoàng hậu của ngươi cơ hội lựa chọn chân chính. Một nữ nhân đáng thương không thân không hữu, không gia không quốc, nàng còn có đường lựa chọn sao?

Nói gì mà phù tú hoàng tử đăng cơ, kết thúc chiến sự, là Tân quốc có thể thái bình. Không không không, sau đó, Yên quốc tất nhiên sẽ lấy địa vị mẫu quốc, không ngừng áp bức tất cả tài lực quốc lực Tân quốc.

Nói gì mà Yên quân quân kỵ tốt, không hại bách tính, nhưng quân đội tiến vào cương vực Tân quốc, dù quân kỵ nghiêm minh như thế nào nữa, bách tính đều phải nhận hết thương tổn, chết trên chiến trường là con của bách tính, chồng của bách tính, cha của bách tính. Trút già sản để cung quân là tiền của bách tính, trong chiến hỏa cho một mồi lửa, là nhà của bách tính, xâm lược đất đai một quốc gia, làm sao thật có thể không hại bách tính?

Yên quân, so với Ngô Vệ Trần quân, tốt ở chỗ nào? Đồng dạng là cường đạo, họ cướp rồi giết, giết lại đốt, chúng ta chỉ cướp không giết, liền coi là nhân nghĩa sao.

Nhưng mà, y không thể không đại nghĩa lẫm liệt cam đoan với thê tử như vậy, mà thê tử thông minh kia của y, cuối cùng cũng không thể không lừa mình đối người như vậy.

Đêm hôm đó, Yên Lãm ôn nhu ôm hoàng hậu của y, vào tẩm điện Cam Tuyền cung, song cuối cùng không thật sự ngủ lại.

Lạc Xương mỏi mệt thương tâm quá mức, rất nhanh chóng trầm trồ thiếp

đi. Yên Lãm lặng lẽ ngồi bên giường một lát, cuối cùng đứng dậy rời khỏi Cam Tuyền cung.

Sau khi Yên Lãm rời đi, khói mắt nhăm chặt của Lạc Xương mới lại châm châm trượt xuống một chút nước mắt.

Nàng không ngủ, y biết nàng không ngủ, mà nàng cũng biết y biết nàng không ngủ.

Chỉ là, sau khi đã xảy ra chuyện này, y và nàng đều không biết đối mặt nhau như thế nào, mới lấy vờ ngủ và trốn tránh vụng về như thế để trốn hết thảy.

Có lẽ, họ đều vẫn chỉ là quá trẻ, vẫn có quá nhiều chân tâm, vẫn có quá nhiều điều không nhìn thấu, không buông được, vẫn chưa hoàn toàn học được thủ đoạn sinh hoạt đối trá tàn nhẫn đa biến trong cung đình, cho nên hành sự mới lộ ra ngu xuẩn mà buồn cười như thế.

Lúc này nàng chỉ biết nàng vẫn rất yêu y, mà y cũng nhất định sẽ bảo vệ nàng như dī vāng, chỉ là sau tối nay hết thảy đều đã bất đồng.

Yên Lãm giữa đêm khuya, rảo bước như bay trong hoàng cung. Cung viện lớn như vậy, cung cấm sâu như vậy, âm âm trầm trầm, ép người không thở nổi.

Y biết Lạc Xương không ngủ, y biết Lạc Xương lúc này cần người thân làm bạn, người yêu an ủi nhất.

Nhưng mà, là hung thủ xâm lược Tần quốc, đêm nay y không có tư cách làm bạn với Lạc Xương, không có tư cách an ủi Lạc Xương.

Nhưng mà... sau khi y nhẫn tâm bỏ đi như vậy, hoàng hậu Đại Yên quốc đáng thương kia, tại dị quốc tha hương này, lại có thể đi đâu mà tìm một thân nhân chân chính, bằng hữu chân chính, trút bầu tâm sự, tìm kiếm an ủi?

Là một nam nhân, yếu đuối mà đem thê tử của mình vô trợ ném trong thăm cung lạnh băng, một mình đào tẩu, nhận tri này, khiến Yên Lãm càng thêm thống

khổ phẫn nộ.

Nhưng y có thẹn có đau, lại không thể có hối.

Y là Hoàng đế. Trong loạn thế này, chỉ có không ngừng mở mang bờ cõi, tăng cường quốc lực, y mới có thể bảo hộ bách tính của y, quốc gia của y.

Y không có lỗi, nhưng rốt cuộc vẫn phải đau phải thương phải khổ sở.

Y đi càng lúc càng nhanh, dưới chân nổi gió, đám thái giám nội thị phía sau đều sấp không theo kịp bước chân y. Nhưng lúc này theo trực bên cạnh, không phải Vương tổng quản hầu hạ y nhiều năm, hiểu tâm tính y nhất, mà là Lý tổng quản gần đây mới đề bạt lên, theo đến thở hồng hộc, rất không có nhãn lực mà hỏi một câu: “Hoàng thượng đêm nay muốn nghỉ chỗ vị nương nương nào, để nô tài truyền báo bài giá trước một bước.”

Yên Lãm ngẩn ra dừng bước, nhìn quanh hoàng cung âm trầm lạnh băng, lại sáng rọi hoa lệ này, chỉ cảm thấy trong lòng buồn phẫn đến độ hận không thể phun ra một búng máu, chợt quát một tiếng: “Đêm nay không đi chỗ nào hết! Trầm muốn xuất cung giải sầu.”

“Xuất cung!” Lý tổng quản đầu óc choáng váng. Vị Hoàng thượng này gần đây rảnh rồi thích xuất cung thì thôi, nhưng hiện tại là nửa đêm mà. Đừng nói cửa cung khóa rồi, ngay cả đường phố bên ngoài cũng tối như hũ nút, đi chỗ nào đây?

Nhưng mà, kẻ làm nô tài hắn đầu óc choáng váng, Yên Lãm làm chủ tử này lại sấm rền gió cuốn, tâm tư đã định, quay đầu đi thẳng phòng ngự mã, cũng không để hạ nhân chuẩn bị, tự mình dắt con ngựa nhanh nhất thần tuấn nhất, xoay người lên ngựa, tại hoàng cung đại nội, chạy nghênh ngang, một đường qua các trạm gác, cầm tín phù sát người Hoàng đế, xông thẳng ra mấy cửa cung.

Tội nghiệp đám cung nhân theo hầu phía sau, theo lại không kịp, ngăn lại không dám ngăn thiếp niên quân chủ tích uy rất nặng này, muốn triệu tập thị vệ,

an bài hộ vệ, nhưng căn bản chẳng có thời gian. Hơn nữa, họ cũng không đủ thân phận và lệnh phù, mấy cửa ngoài cung, đã bị thủ vệ tận trách ngăn chết.

Lý tống quản gấp đến độ đầu mướt mồ hôi, vội vã phái người đi tìm Vương tống quản không trong ca trực đến.

Vương tống quản đang trong mơ bị đánh thức nghe hết cả sự kiện, cũng giận không nhẹ.

Từ sau khi Dung tướng lại xuất hiện, Hoàng thượng tuy rằng càng ngày càng thích xuất cung, nhưng chưa bao giờ tùy hứng như vậy. Y luôn rất quan tâm bọn hạ nhân, sẽ không cố ý khó xử thủ hạ như vậy, ngay cả xuất cung, cũng nhất định để người chuẩn bị an toàn mới đi.

Đêm nay đã xảy ra chuyện gì, khiến y mất khống chẽ như vậy, không thể chờ được phải xông ra cung hít thở như vậy?

Vương tống quản nhíu mày không nói, Lý tống quản gấp đến độ quay vòng vòng: “Làm sao đây, làm sao đây? Hoàng thượng đi quá nhanh, chúng ta chưa kịp an bài gì hết, chỉ có hai thị vệ cơ trí hơn một chút theo ra ngoài, nhân thủ không đủ, cũng không tiện truyền báo hành tung của Hoàng thượng, chẳng biết Hoàng thượng đi đâu rồi? Vạn nhất phải có gì...”

“Nào có vạn nhất gì! Đêm nay toàn là bản thân Hoàng thượng tâm huyết dâng trào, loại sự tình này, ông trời cũng chẳng biết được trước, đâu ra vạn nhất gì đó. Người lập tức an bài thị vệ tốt nhất trong cung chạy đến phủ Dung quốc công, nhưng nhớ đừng giống trống khua chiêng. Trước im ắng bố trí nhân thủ ngoài phủ, lại phái người vào hỏi ý Dung quốc công là được. Ngoài ra, lại phái người đi mời Sử thế tử, Hoàng thượng tâm tình không tốt, có Sử thế tử, dù sao cũng có thể giúp khuyên một phần.”

“Dung quốc công?”

“Còn có thể là ai. Hoàng thượng xuất cung, còn có thể đi đâu?” Vương tống

quản bất mãn trừng Lý tổng quản môt cái.

Người mới đề lên, quả nhiên không đủ thông minh, không đáng tin cậy!
Hoàng thượng bất kể là đặc biệt cao hứng hay đặc biệt mất hứng, nơi muốn đi
nhất còn có thể có chỗ thứ hai sao? Chỉ là...

Đại nội thủ lĩnh thái giám tuổi già mà trung thành, ngẩng đầu nhìn phuong xa
ngoài tường cung, chỉ là, đi nơi đó ưu phiền giải hest, hay là ưu càng thêm ưu, lại
không thể nói chính xác.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 195 : Đề Người Thùa Cơ

Yên Lãm đêm khuya xuất cung, vốn là nhất thời tích tụ khó bình, xúc động mà làm. Chờ y một thớt khoái mã đến ngoài phủ quốc công, ngược lại bồi hồi luôn mãi, tiến thoái không được.

Y bình thường ra vào phủ quốc công của Dung Khiêm vốn là chuyện thường, nô bộc lớn nhỏ trong phủ đều nhận được y, trước nay đều không cần thông báo, mặc y ra vào tự nhiên.

Nhưng hiện tại đã là đêm khuya.

Cho dù là Yên quốc kinh thành phồn hoa, chợ đêm náo nhiệt, đến lúc này trên đường cũng sớm im ắng không thấy một bóng người, các nhà các hộ đều đã đóng chặt đại môn.

Chỗ gác cổng phủ quốc công, tất nhiên là ngày đêm có người trông coi. Nếu như y lên gỗ cửa, chắc chắn cũng sẽ có người đáp. Nhưng y yên lành một Hoàng đế, nửa đêm canh ba một mình chạy tới đập cửa nhà thần tử, cũng thật sự không ra thể thống gì, chẳng biết sẽ bị người ta sinh ra phỏng đoán quỷ dị thế nào, truyền bá lời đồn thế nào nữa.

Huống chi, lúc này Dung Khiêm chắc hẳn đã ngủ, mình lại không có đại sự khẩn cấp gì, chỉ vì có chút không thoải mái với hoàng hậu, bèn nửa đêm chạy tới, kéo Dung Khiêm dậy không cho nghỉ ngơi để bồi y, việc này quá không thích hợp.

Yên Lãm nhíu mày, ngồi trên lưng ngựa, ngơ ngác nhìn tường viện cao cao phủ quốc công, nhất thời lại nhớ ra.

Đi vào, tự nhiên là không ồn, là không nê, là không tốt. Nhưng mà không vào, trong bóng đêm sâu thẳm này, bản thân y một chủ nhân của Đại Yên quốc, lại có thể đi đâu?

Một mình trong gió đêm hối lâu, đầu óc nóng lên dần bình tĩnh đôi chút, Yên Lãm âm thầm cảm thấy xấu hổ. Hồ đồ thất thố tùy hứng như vậy, thật không như chuyện mình sẽ làm. Đừng nói ngày mai đám trọng thần Ngự sử trong triều không thể tha cho, ngay cả Phong Trường Thanh, Sử Tịnh Viên luôn dung nhẫn, sợ cũng phải càm ràm một phen.

Không chừng cả Dung Khiêm cũng phải quở trách giáo huấn y.

Ý nghĩ như vậy chuyển đến, Yên Lãm không khỏi hơi ủ rũ, chậm rãi quay đầu ngựa chuẩn bị rời khỏi, đã giục ngựa đi vài bước, vẻ mặt lại trở nên bối rối đau buồn.

Đầy lòng buồn bức xuất cung, phải tiếp tục buồn đầu buồn lòng hối cung như vậy nữa, tất nhiên trong lòng không cam, chỉ là, không về cung, lại có thể làm gì?

Buổi đêm khuya khoắt tĩnh lặng như vậy, tất cả những xa hoa náo nhiệt ban ngày, đều đã hóa thành trầm tích.

Phố dài vắng lặng, ca dài vũ tạ, *** các lầu đài, nhà bách tính, đều đã đóng kín cửa néo, chỉ có mình y cưỡi ngựa, quanh quẩn vô thố giữa con phố vắng lặng này.

Y chậm rãi xuống ngựa, chậm rãi đi đến bên ngoài bức tường lớn phủ quốc công, thò tay nhẹ nhàng kề lên tường, sự lạnh băng gồ ghề đầu ngón tay truyền đến khiến lòng người thoảng mát rượi. Sau đó, y đột nhiên bạt thân mà lên, cao cao phóng qua tường viện.

Vị quốc công của Dung Khiêm, cũng xem như tước vị cao nhất kinh thành ngoại trừ Vương gia. Theo lý mà nói, y thậm chí có tư cách có được tư binh, lực

lượng hộ vệ trong phủ y, nên có thể cường đại vô cùng.

Chẳng qua, từ sau khi thụ phong, Dung Khiêm cảm thấy đã rất gây chú ý, chuyện an bài binh mã võ trang thủ vệ phủ đó, y đâu chịu làm nữa.

Mà Yên Lãm đối với hết thảy chi tiêu tôn vinh phủ quốc công của Dung Khiêm đều thập phần đế ý, nhưng cũng chưa từng nghiêm túc cân nhắc chuyện hộ vệ thay y.

So với quốc công quý thích nhà khác, thân tộc đông đảo, tiền tài bảo vật cũng lăm, cần nhiều thủ vệ, Dung Khiêm lại là một dị loại. Thứ nhất, y không để tâm đến tài vật, thứ hai, phủ quốc công này của y, chỉ có hai chủ nhân, lại đã có mấy trăm hạ nhân, nam tử tráng niên cũng hơn trăm người, có những người hầu này trông coi cửa nẻo trong ngoài, tổ chức tuần đêm đã đủ, vốn chẳng cần hộ vệ chuyên môn. Thứ ba...

Dung Khiêm võ công cao không lường được, năm xưa đã sớm được nhiều người biết, một màn trên pháp trường năm đó, càng khiến thiên hạ khiếp sợ, không ai không biết, không ai không hiểu.

Tuy nói mọi người đều biết, Dung Khiêm hiện tại thân thể không tốt lăm, võ công khả năng hơi suy giảm, nhưng không ai cho rằng, với bản lĩnh như vậy của Dung Khiêm, còn cần hộ vệ gì bảo hộ y.

Cho nên, tòa quốc công phủ này của Dung Khiêm, nhìn như uy nghiêm huy hoàng, trên thực tế, lại là nơi phòng vệ bạc nhược nhất trong cao quan quý giới kinh thành.

Bởi vậy, ngay cả loại cao thủ gà mờ như Yên Lãm, cũng có thể nửa đêm canh ba, im hơi lặng tiếng, yên ắng mà vào.

Yên Lãm cũng biết mình thân là Hoàng đế, nửa đêm canh ba trèo tường leo ngói, là chuyện thật chẳng ra thể thống gì. Nhưng loại tịch mịch đêm lạnh vắng vẻ không chỗ để đi này, thật sự là quá sức cô lãnh. Y bức thiết muốn một phần

an ủi, một chút an bình.

Kỳ thật y không hề muốn đi đánh thức Dung Khiêm, cũng không biết mình vô duyên vô cớ nửa đêm chạy tới tìm Dung Khiêm, có gì để làm.

Y chỉ muốn nhìn người nọ một cái, y chỉ muốn tận khả năng gần người nọ một chút, gần chút nữa.

Biết đâu cảm thấy người kia ở ngay bên cạnh, chỉ cách vài thước, có lẽ biết chỉ cần kêu to một tiếng là người nọ có thể nghe thấy, trong lòng sẽ tự nhiên an định lại, băng hàn và thê lương không dung đến kia sẽ bị từng chút ấm áp xua tan.

Yên Lãm đối với phủ quốc công này, quả thực còn quen thuộc hơn hoàng cung của mình. Bởi vậy dọc đường ngựa quen đường cũ, nhắm thẳng đến chỗ Dung Khiêm ở. Lúc này, y nghĩ, kỳ thật chỉ là ở ngoài phòng Dung Khiêm, lặng lặng thủ một hồi, im lặng đứng một hồi, nhìn ánh nến có thể có, bóng người có thể có trên song cửa nhà người nọ một thoáng.

Sau đó... Biết đâu... Cứ ở dưới ánh trăng sáng tỏ này, giữa gió mát, ngồi ở nơi cực gần người nọ, thời điểm người nọ không biết, lặng lẽ chờ đợi, cho đến khi tâm tư phiền loạn nóng nảy này trầm tĩnh lại, cho đến khi ánh trăng lặn xuống, thái dương mọc lên, trước khi hạ nhân trong phủ thức dậy, lại lặng yên mà đi.

Tâm niệm động, nhìn thấy phía trước đã tới khu viện Dung Khiêm ở, nhưng y không hề dừng bước, chân điềm nhẹ, lại vọt lên tường.

Giờ này khắc này, minh nguyệt đang treo giữa trời, ánh bạc tràn khắp, rải nén nhân gian quang hoa rực rỡ.

Yên Lãm bào gấm đai ngọc, dưới ánh trăng bay vút lên tường, đưa mắt nhìn, lại thấy dưới ánh trăng sáng ngời, trên bức tường của khu viện đối diện, một hắc y nhân như thể quỷ mị, từ dưới ánh trăng đột nhiên hiện thân.

Hai người đều là nửa đêm canh ba trèo tường lén vào, cũng đều không ngờ đến, ở phương hướng đối diện, cùng một thời gian, có một người khác bỗng nhiên chui ra.

Dưới một trời nguyệt sắc, hai người xa xa đối mặt, trong lòng đều kinh. Do khu viện phủ quốc công rộng rãi, tuy nói là đứng đối tượng, cách lại vẫn xa, trong bóng đêm không nhìn rõ diện mục đối phương, mà Yên Lãm lại đã thấy dưới ánh trăng, đôi mắt đối phương kia, lạnh lẽo túc sát, mang theo khí sát phạt lạnh băng vô cùng vô tận trong huyết hỏa luyện ngực!

Trong lòng y chỉ cảm thấy chợt lạnh lại chợt rùng mình. Mở miệng định quát to cảnh báo, song tâm niệm chuyển, lại không lập tức phát ra tiếng.

Hạ nhân phủ quốc công này đông đúc, phần lớn thập phần cảnh tĩnh, phương xa không chừng còn có gia đình tuần đêm, nếu mình quát to, tất nhiên có thể thu hút cả đống người qua đây. Chỉ là trên trên dưới dưới phủ quốc công này, có thể sẽ đều nhìn thấy y đường đường một Hoàng đế, nửa đêm chạy tới leo tường nhà một thần tử. Việc này...

Chẳng qua, sự chần chờ này chỉ là nháy mắt, Yên Lãm lập tức lại ý thức được, hắc y nhân kia thừa đêm mà đến, có khả năng không ôm hảo ý. Tuy y luôn tin nhiệm mười phần với bản lĩnh của Dung Khiêm, nhưng nghĩ đến Dung Khiêm có thể có bất cứ nguy hiểm gì, mình mất mặt thế nào, y đều không thèm để ý.

Cho nên, chỉ nháy mắt, y đã cao giọng quát to: “Người nào?”

Song sự do dự trong nháy mắt này, với hắc y nhân kia mà nói, đã là quá dài!

Loáng cái, y đã từ trên viện đối diện ngoài mấy trượng, lao thẳng tới trước mặt, đưa tay, một cỗ chưởng phong mạnh mẽ tập kích, chưởng phong cắt mặt Yên Lãm đau buốt, một tiếng miến cưỡng quát ra kia, lại bị nội lực của chưởng phong không gì sánh bằng này ngăn chặn, căn bản không thể truyền ra.

Yên Lãm trong lòng rùng mình, biết mình đã gặp phải cao thủ tuyệt thế, mà còn bị y đeo gần, nếu muốn cảnh báo nữa sợ là không dễ, vì thế thân thể bặt mạnh ra sau, chỉ nghĩ kéo rộng khoảng cách, có thể lớn tiếng la lên.

Song võ công của Yên Lãm... Thật sự chẳng thể tính là cao minh.

Tuy nói y từ nhỏ cung mã ky xạ đã luyện không tồi, nội lực khinh công cũng là hồi nhỏ Dung Khiêm tự mình tạo nền tảng cho, trong hoàng cung cũng có không ít cao thủ chịu dốc lòng dạy, nhưng trước nay chưa từng có người nào thật trông mong Hoàng đế có thể luyện thành công phu vạn nhân địch gì đó.

Võ kỹ một đạo, vốn chẳng được một xíu khéo léo, một quân chủ cả ngày nhọc công quốc sự, thời gian phí ở đó có thể thấy. Thật phải đánh nhau, võ công của Yên Lãm sợ là cả Sứ Tịnh Viên cũng chẳng bằng. Lúc này y toàn lực lùi lại, động tác không thể nói là không nhanh, phản ứng không thể nói là không mau. Đáng tiếc người trước mặt này lại là cao thủ đứng đầu chân chính trên ý nghĩa, mà còn là nhân vật giữa vô số núi đào rừng kiếm, địa ngục hỏa hải đi ra.

Người nọ một chưởng ra tay, còn chưa đánh trúng, hóa chưởng thành trảo, động tác cũng không nói là *** diệu tuyệt luân cỡ nào, chỉ là một chữ mau đơn giản, đã tập kích ra.

Võ công thiên hạ, chỉ mau không phá, một thức liền thong dong đè trên vai Yên Lãm, thân Yên Lãm vốn như chim én bay vút lên, lập tức như tảng đá nặng nề rơi xuống, cõi tình khi rơi lên tường, lại nhẹ bỗng chưa từng ra một chút tiếng động.

Hai người kề mặt đối nhau, Yên Lãm chỉ trông thấy trên mặt người nọ đầy những vết thương khủng bố dữ tợn, dung nhan xấu xí, không giống người sống, mà như thể yêu ma quý mị, dù thân thể bị chế, cũng nhện không được phái kinh hô một tiếng.

Nhưng người nọ võ một chưởng, bàn tay nhanh chóng trượt xuống, nắm ngón tay linh hoạt điểm một mạch trên người Yên Lãm, chỉ chốc lát đã chế liền mấy

huyệt đạo của Yên Lãm, lại nhẹ nhàng chẽ uyển mạch, triệt để tan rã tất cả động tác cùng sức lực ra tiếng của Yên Lãm.

Người nọ dưới ánh trăng ánh mắt lành lạnh nhìn Yên Lãm, chợt cười, do vết thương trên mặt, nụ cười này càng lộ vẻ dữ tợn gai mắt: “Xem ra, ngươi nên là Hoàng đế Yên quốc. Thật không ngờ, ngươi một Hoàng đế, lại nửa đêm dùng phương thức này đến tìm một thần tử.”

Yên Lãm vừa kích phẫn vừa ảo não. Mấy năm qua, y chưa bao giờ dám coi thường trách nhiệm của mình, chưa từng dám phóng túng tâm tình mình quá mức, mọi thời điểm, y đều rất chú ý an toàn. Ai biết chỉ hôm nay tùy hứng một hồi như vậy, đã ra loại sự tình này.

Lúc y xuất cung hoàn toàn là nhất thời xúc động, chỉ tùy ý thay hoàng bào, trang sức trên người toàn là cẩm vật trong cung, chỉ cần là người hơi có ánh mắt lịch duyệt, đều có thể dễ dàng nhìn ra y là vua một nước.

Thân là quân chủ Đại Yên quốc, lại ủ ù các cạc để người bắt, mà thời gian địa điểm bị bắt, lại là nửa đêm canh ba, trên bức tường ngoài chỗ Dung Khiêm ở.

Yên Lãm tâm tư bách chuyển, không dừng đở mặt, cực kỳ phẫn nộ mà hung hăn trừng người nọ một cái.

Người nọ hơi nhíu mày.

Cơn giận của thiên tử, máu chảy trôi chảy, chẳng qua cũng không thể chảy đến một kẻ cô gia quả nhân y. Tuy nói võ công của Hoàng đế này thật sự không ra làm sao, nhưng đặc tội như vậy, chỉ sợ vẫn thật là hậu hoạn vô cùng.

Chỉ là, y đâu nghĩ đến, mình nửa đêm tới tìm Dung Khiêm, lại sẽ từ trên bức tường đối diện chui ra một thiếu niên công tử ăn mặc rất hoa lệ rát lóa mắt? Lúc ấy cách quá xa, không có thời gian nhìn kỹ vật súc trên người y, làm sao ngờ được y cư nhiên là Hoàng đế, xử lý bản năng đương nhiên là tiên hạ thủ vi cường thôi.

Lúc này thật là... cưỡi hổ khó xuống...

Trong lúc tâm tư thoảng chuyển, bên hông y một trái một phải, đột nhiên băng không chui ra hai thanh kiếm, im hơi lặng tiếng từ trong bóng đêm cùng đậm đến. Kiếm thế cực sắc bén nhanh chóng, có thể không nỗi một chút kình phong, đủ thấy người xuất kiếm không phải loại cao thủ gà mờ Yên Lãm này so được.

Hai người này lặng yên lén đến gần, thình lình ám toán, cũng coi như cực khó ứng phó. Chỉ là hắc y nhân kia cả mắt cũng không biến một chút, chợt bị đánh lén, chỉ hử lạnh một tiếng, một tay chụp Yên Lãm, xem một người to tướng thành vũ khí trực tiếp vung lên!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 196 : Miệng Cọp Gan Thở

Đường đường thiếu niên Hoàng đế Đại Yên quốc, bị người xem thành tấm mộc vung lên, dùng cái xác máu thịt kia, đón đỡ hai thanh bảo kiếm hàn quang lập lòe tiến sát như độc xà dưới trăng kia.

Hai thanh kiếm kia kiếm quang nhất thời tán loạn, chật vật triệt ra sau, hắc y nhân một tay vẫn chụp Yên Lãm, một tay dễ dàng đột nhập kiếm ảnh, đầu ngón tay bắn nhẹ, liền chế được hai người cầm kiếm nọ. Y thuận thế phẩy tay áo, hai thân thể lớn như thế trước sau ngã khỏi tường viện, phát ra hai tiếng vang “Bịch”, Bịch” nặng nề.

Hoàng cung ra vào thủ tục rườm rà, Yên Lãm lần này xuất cung lại đột nhiên, cho nên chỉ có hai tiểu đội trưởng thị vệ đầu óc cơ linh, động tác nhanh chóng, lại vừa lúc mang theo yêu bài thay ca này, có thể đi qua trùng trùng cửa ngõ, kịp thời theo ra. Họ là ám vệ, cho nên chỉ theo đuôi xa xa, trong lòng vẫn lo ngay ngáy đừng có chuyện nhất thiết đừng có chuyện, kết quả sợ cái gì cố tình sẽ đến cái đó!

Yên Lãm bị chế, hai người lạnh tim nứt mít, rồi lại sợ ném chuột vỡ đồ, không dám hô hoán, chỉ đành ý đồ đánh lén cướp người. Đáng tiếc họ tuy rằng võ công siêu phàm, nhưng so với những cao thủ giang hồ giữa núi đao rừng kiếm lăn lộn sống sót này, trên kinh nghiệm lịch duyệt, quyết đoán kịp thời, lại kém xa lắc, bị hắc y nhân kia dễ dàng nhìn thấu hành tàng.

Hai người liều mạng thu kiếm lùi về, trong nhất thời hơi thở mất điệu, chân khí tán loạn, tất nhiên là bị hắc y nhân thừa trống mà vào, lúc rơi xuống đất, chân khí đi loạn, đều bị chút nội thương, lại bị điểm huyết đạo, nhất thời giãy giụa không nổi.

Giờ này khắc này, gian phòng trong viện bỗng nhiên sáng lên ánh nến. Một thanh âm ôn hòa thản nhiên cười nói: “Có bằng hữu từ phương xa tới, không phải vui thay.”

Nghe thấy Dung Khiêm ra tiếng, biết y đã bị đánh thức, sẽ không bị người đánh lén, Yên Lãm vừa vui mừng vừa thấy xấu hổ. Vẻ mặt phút chốc trở nên phức tạp. Chẳng qua, lúc này hắc y nhân bên cạnh đã không rảnh chú ý y nữa, chỉ hờ lạnh một tiếng, kéo Yên Lãm nhẹ nhàng từ trên tường hạ xuống đất, chưa từng tung một chút bụi bặm.

Đúng lúc nghe thấy một tiếng “Két”, cửa phòng mở rộng, Dung Khiêm khoác một kiện thanh bào bình thường, một tay cầm nến, dưới ánh trăng thanh thanh đậm đậm, mỉm cười chậm bước mà ra.

Ánh nến chiếu ánh trăng, giữa gió đêm lập lòe bất định, chiếu quang ảnh trên mặt y, nhẹ nhàng chớp động.

Nguyệt sắc đậm đậm cười đậm đậm, thanh bào đậm đậm con ngươi đậm đậm, ánh nến ánh trăng như mộng hoa.

Trong bóng đêm khuya khoắt như vậy, hết thảy tĩnh đến mức hệt như một giấc mộng.

Theo y mở cửa mà ra, cầm nến mà đến, mới khiến người giật mình phát giác. Giữa đất trời, thực có nhân vật thanh nhã như thế, cầm đèn chiếu mộng tỉnh.

Yên Lãm miệng không thể nói, thân không thể động, chỉ hai mắt ngo' ngắn nhìn cửa phòng chậm rãi mở ra, rồi không bao giờ chịu chuyển dời nữa.

Lúc này, trong lòng y ngược lại không còn sôt ruột.

Y sợ chỉ là người dạ hành này đánh lén ám toán, Dung Khiêm đã bị kinh động, tự nhiên chẳng cần lo lắng an toàn. Trên đời này người có thể đánh bại Dung Khiêm, y cảm thấy cẩn bản không hề có.

Tuy nói sự hiểu biết của y với võ công thế nhân không sâu lăm, nhưng với Dung Khiêm, lại có lòng tin kỳ lạ, cho dù thân thể Dung Khiêm không tốt, trong lòng y, Dung Khiêm thủy chung đều là vô địch.

Ánh trăng như nước, áo xanh như sen.

Khi người nọ dưới ánh trăng, dùng đôi mắt ôn nhuận nhu hòa phân phân minh minh kia nhìn qua, trong lòng Yên Lãm cũng vừa ngượng vừa thẹn, mặt nóng ran sinh đau như lửa đốt, chỉ cúi đầu muốn kiềm cái lỗ để chui.

Dung tướng trên người y phí bao nhiêu tâm huyết như vậy, dụng tâm dạy dỗ y như vậy, kết quả y vẫn tùy hứng hồ đồ quên mất thân phận và trách nhiệm của mình, trí an nguy bản thân không nhìn, gây ra tình trạng hiện tại, hơn nữa nghĩ đến, để Dung Khiêm chính mắt thấy vẻ khốn quẫn của y, không chừng còn phải bởi vì y mà bị người chế...

Sớm biết như thế, chẳng bằng trực tiếp ở bên ngoài gọi cửa tiến vào đàng hoàng...

Vừa nghĩ đến đây, y căn bản chẳng dám nhìn mắt Dung Khiêm nữa, chỉ sợ sẽ trông thấy sự phẫn nộ chỉ trích không đồng ý, rồi lại có hơi không nỡ không nhìn.

Đang trong lúc do dự, lại nghĩ đến nếu không phải mình lỗ mang láu táu, sợ là người này sẽ yên lặng mò đến ngoài phòng Dung tướng, thi hành ám toán. Đã như thế, trưởng họa mình gây này, ngược lại vẫn có ích với Dung tướng.

Tâm niệm vừa chuyển như vậy, tâm thần liền an định rất nhiều, y lúc này mới có dũng khí ngược mắt, một lần nữa nhìn thẳng Dung Khiêm.

Kiện thanh bào thanh đậm kia, chỉ khoác hờ trên người y, gió đêm vừa thổi, liền phất phơ cực kỳ kịch liệt, vạt áo tay áo đều lộ ra quá rộng, mảnh khảnh chừng như không khoác nổi áo, lại khiến người không đứng xót xa.

Trong lòng khó chịu, cuối cùng Yên Lãm chậm chạp chuyển dời ánh mắt, nhìn mắt Dung Khiêm, lại lập tức ngẩn ra.

Không có phẫn nộ, không có buồn bực, không có lo lắng, không có bất đắc dĩ.

Chỉ thản nhiên như vậy, vẻ mặt bình hòa dị thường, ánh mắt thong dong tự tại, bình tĩnh nhàn y, cũng nhàn hắc y nhân kia.

Yên Lãm ngẩn ra, cảm thấy một tảng đá chậm rãi rơi xuống.

Dung tướng không giận y, cho dù y bị chế, hắn cũng sẽ không làm cho Dung tướng bị người chế.

Chỉ là những thứ buông xuống trong lòng phải chăng quá nhiều, khoảnh khắc này lòng Yên Lãm lại trống vắng, thoảng buồn bã.

Tâm tình của Dung Khiêm, như nhật qua trung thiên, nguyệt phá trường không, tuyệt không bị ngoại vật xúc động quấy nhiễu, trên đời lại có người nào việc nào, có thể uy hiếp được.

Y nào biết được, những tự tại thanh thản, tư thái thong dong hiện tại này của Dung Khiêm, trên cơ bản toàn là giả bộ thôi.

Dung Khiêm tuy rằng võ công đã hủy, nhưng cảm giác linh mẫn vẫn còn, huống chi thân thể y không tốt, ban đêm ngủ cực kém, cho nên vừa có tiếng gió đêm lướt qua, là đã lập tức tỉnh giấc.

Lúc này, hai vị khách nửa đêm không mời tự đến, vừa mới một trái một phải, từ hai bên tường viện chui ra.

Nếu là ngày trước, Dung Khiêm có thể ngay lập tức từ trong phòng lướt ra, hiện thân ra ngoài, căn bản sẽ không cho hai người này cơ hội động thủ.

Nhưng thân thể Dung Khiêm hiện tại rất không xong, chăng những không thể

bay ra, ngay cả động tác bình thường cũng không mau lẹ nổi.

Trong phủ của y không có hộ vệ, y lại không thích khi ngủ có mặt hạ nhân, ban đêm trong viện chỉ có mình y. Trước kia khi ở tại trà lâu, Thanh Cô ngay cách vách, có chuyện gì gọi một tiếng Thanh Cô có thể lập tức chạy đến, bằng nội lực cùng ba chiêu vô địch của nàng, trên cơ bản chẳng có gì cần y lo lắng.

Nhưng hiện tại, khu viện Thanh Cô ở cách y mười vạn tám ngàn dặm, chờ nàng chạy tới, khách không mời mà đến người ta, sơ là chuyện gì cũng làm xong cả rồi. Lúc này Dung Khiêm trừ dựa vào chính mình, thật sự chẳng có biện pháp nào khác.

Đã như vậy, đương nhiên không thể vội vàng ra ngoài, để người ta thấy bộ dáng luống cuống của mình.

Cho nên, y khoác quần áo đàng hoàng, đốt đèn, lại chậm rãi ra đây, cố hết sức làm cho thái độ nhàn nhã thong dong chút. Ai biết vừa mở cửa, vừa nhìn đã thấy Yên Lãm bị một hắc y nhân chụp mạch môn đứng ở đối diện, nếu không phải y định lực hơn người, sợ cả nến cũng phải sẩy tay rơi xuống đất.

Đêm khuya, hắc y nhân kia toàn thân trên dưới đen tuyền một màu, đứng trong viện không hề dễ thấy, nhưng Yên Lãm bên cạnh bào gốm đai ngọc, hoa phục kim quan, nói hoa lệ bao nhiêu thì hoa lệ bấy nhiêu, nói bắt mắt bao nhiêu thì bắt mắt bấy nhiêu. Dung Khiêm vừa nhìn tất nhiên là chỉ nhìn thấy mình y, nhìn riêng mình y. Vừa thấy Yên Lãm đỏ bừng mặt, trong bụng liền nhịn không được nghĩ rằng nghĩ lợi, khẽ chửi bới, bao nhiêu hỏa cũng bùng bùng bốc cả lên.

Tiểu tử ngươi cũng quá đáng lăm! Người yên lành một Hoàng đế, nửa đêm canh ba, quần áo không thay cho đàng hoàng, thị vệ cũng không dẫn nhiều, chạy đến chõ ta làm gì?

Vất vả nuôi dạy ngươi lớn lên, tâm huyết gì cũng dùng hết trên người ngươi, ta dễ dàng lăm sao? Người lại dám không coi tính mạng ngươi là gì như vậy! Y

nơi này nỗi trận lôi đình, mười phần tức giận, nhưng lại có mười một phần lo lắng, mười hai phần không nỡ.

Rõ ràng giận đến mức rất muốn xách tiếu tử kia tẩn cho một trận, nhưng nhìn kỹ khuôn mặt Yên Lãm đỏ đến mức sắp phai tía lên kia, rồi cả ánh mắt khốn quẫn kinh hoàng kia, trong lòng lại âm thầm thấy thương.

Hài tử này, khi nào từng xơi khổ như vậy, ngay cả năm đó pháp trường nguy hiểm tột cùng, y cũng chưa từng bị người chế.

Một Hoàng đế đàng hoàng, lại luôn được coi là anh chủ minh quân, gặp phải loại sự tình này, trong lòng sao có thể dễ chịu được.

Ôi, y dù sao cũng còn trẻ, lại vẫn luôn nỗ lực yêu cầu mình làm hoàn mỹ. Người hoàn mỹ quá, tất nhiên là không tránh khỏi mỗi mệt vất vả, ngẫu nhiên thả lỏng một chút, phạm chút sai lầm, kỳ thật cũng chẳng có gì đáng trách.

Trong lòng buồn bực, sau lưng lại vẫn tự nhiên mà thay Yên Lãm nghĩ qua đây.

Rõ ràng giận Yên Lãm hồ đồ, lại càng hận hắc y nhân kia hơn, dám ở bên ngoài phòng mình bắt Yên Lãm không buông.

Hài tử nhà y, cho dù phạm lỗi nặng hơn nữa, muốn đánh muỗn mắng, tự nhiên đều là chuyện của y, đâu thể nào do người ngoài ức hiếp?

Vừa nghĩ như vậy, hỏa khí càng lợi hại, chỉ là đối tượng này, đã từ Yên Lãm chuyển thành hắc y nhân kia.

Dung Khiêm dù sao không phải Yên Lãm, tâm tư bụng dạ sau mấy đời lịch luyện tất nhiên là hết sức thâm trầm, hơn nữa y hiện tại không thể dùng võ công, trong lòng giận hơn, tự nhiên cũng không dám tùy ý phóng túng cảm xúc biểu lộ ra, bởi vậy trong lòng giận hơn hận hơn sốt ruột hơn, trên mặt trong mắt thủy chung là thản nhiên.

Ánh mắt thong dong đảo qua người Yên Lãm, lại chậm rãi chuyển qua mặt hắc y nhân kia, hơi ngưng lại, Dung Khiêm rốt cuộc gật đầu cười nói: “Ta nghĩ, các hạ cũng nên tới tìm ta rồi.”

Hắc y nhân ánh mắt lạnh lùng, ngữ thanh lạnh lùng: “Ngươi sớm biết ta sẽ tới tìm ngươi?”

Dung Khiêm cười nói: “Mấy năm qua, ngươi đã tìm những người nào, đã làm những chuyện gì, ta đều đã nghe nói. Tin tức ta lại xuất hiện trên đồi đã truyền ra, tính thời gian, không phải ngươi thì là huynh đệ kia của ngươi sẽ đến tìm ta.”

“Đã như vậy, ý đồ của ta chuyến này ngươi tự nhiên đã minh bạch.” Hắc y nhân trầm giọng nói.

Yên Lãm bị y bắt nghe mà đầu óc mơ hồ, trong lòng mù tịt, chỉ mang máng cảm thấy, người này lại không như có ác ý gì, mắt hơi kỳ vọng nhìn Dung Khiêm, chỉ hy vọng Dung Khiêm tối thiểu cho mình một ám chỉ, để y có thể yên tâm hơn.

Nhưng Dung Khiêm lại chỉ nhìn hắc y nhân, rõ ràng đã cảm giác được ánh mắt Yên Lãm, lại không chịu nhìn y thêm.

Địch Nhất đã tìm hết những người có thể tìm, mình nên là một mục tiêu cuối cùng, một tia hy vọng cuối cùng của y. Lúc này, tuyệt không thể để y phát hiện mình quan tâm Yên Lãm quá mức.

Địch Nhất người này đối đai A Hán cực tốt, nhưng những ảnh vệ xuất thân Ma giáo này, sợ không một ai thật sự để tâm đến nhân nghĩa đạo đức. Vì người họ quan tâm, thông thường họ đều sẽ không để ý sự sống chết của người ngoài.

Nếu để Địch Nhất phát hiện cảm tình sâu sắc của y với Yên Lãm, vì một cơ hội cuối cùng có thể cứu A Hán, Địch Nhất nhất định sẽ bất chấp tất cả mà uy hiếp mình, như vậy cuối cùng sẽ hại mọi người.

Tuy nói là vì chuyện A Hán, y rất có hảo cảm với Địch Nhất, cũng rất nhanh chóng tha thứ việc Địch Nhất khi tình huống không rõ ràng, ra tay chế Yên Lãm, nhưng điều này tuyệt không có nghĩa là y dám dùng an nguy của Yên Lãm để đánh cược phẩm hạnh của Địch Nhất.

Chỉ cần thái độ của mình với Yên Lãm coi thường thong dong một chút, với thân phận quá mức tôn quý kia của Yên Lãm, cùng phong cách hành sự thận trọng của Địch Nhất, cơ hội cả sự kiện giải quyết hòa bình, mọi người đều dễ chịu, vẫn rất lớn...

Y nơi này cỗ nhẫn tâm không nhìn ánh mắt lo âu của Yên Lãm, Địch Nhất lại đã phát hiện Yên Lãm bên cạnh huyết khí bốc lên, tình huống hơi không đúng, quay đầu nhìn y một cái, hờ nhẹ một tiếng, ngón tay thoảng dùng lực, một cỗ chân lực tập kích trong cơ thể Yên Lãm, Yên Lãm thân thể lảo đảo, sắc mặt tức thời tái nhợt, nhắm mắt ngất đi.

Địch Nhất vẫn cho vị Hoàng đế này một chút đãi ngộ đặc thù bất đồng với thị vệ, thò tay hơi đỡ, không để y ngã xuống đất, lúc này mới ngẩng đầu nói với Dung Khiêm: “Hiện tại, chúng ta có thể không bị quấy rầy mà nói chuyện đàng hoàng rồi.”

Tuy nói biết rõ Địch Nhất sẽ không thật sự làm hại Yên Lãm, nhưng nhìn Yên Lãm đột nhiên té xiu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trong lòng Dung Khiêm vẫn chợt đau lại chợt kéo căng. Vẻ mặt tuy không đổi, trong lòng lại lẩm nhẩm mấy câu: “A Hán, A Hán. Mọi sự nể mặt A Hán.” Lúc này mới miên cưỡng xua tan sự tức giận trong lòng.

Ánh mắt y thản nhiên nhìn lướt qua hai thị vệ bị điểm huyệt đạo chỗ góc tường, đứng ở cạnh cửa mời khách: “Các hạ có thể vào nhà nói chuyện một chút.”

Địch Nhất cũng không chần chừ, ôm Yên Lãm bất tỉnh vào phòng.

Dung Khiêm chú ý tới y sải bước vào phòng, không hề có thái độ chần chừ

do dự, chỉ là khi đi qua mình, một tay thủy chung hữu ý vô ý đè trên chỗ yếu hại của Yên Lãm, đủ thấy mình quả nhiên là uy danh quá mức, người này quyết không dám buông lỏng cảnh giác.

Dung Khiêm âm thầm cười khổ một tiếng, với tay đóng cửa, chậm rãi bước đến trước bàn đặt nến, lúc này mới ngồi xuống.

Địch Nhất đảo mắt qua bốn phía, xác định không có người khác mai phục, lúc này mới đặt Yên Lãm lên ghế, bản thân ngồi ngay bên cạnh y, ánh mắt nhìn Dung Khiêm: “Các hạ biết ý đồ ta đến chuyến này, ta cũng chỉ muốn nghe các hạ đáp một câu.”

Một năm lại một năm, y đạp khắp chân trời, một lần lại một lần, y đã gặp những nhân vật phong vân của các quốc, một hồi lại một hồi, cắn răng nhẫn nhục, hèn mọn cầu trợ, lại luôn bị cự tuyệt vô tình, một chút lại một chút, tất cả hy vọng dần dần chôn vùi, đến bây giờ, Dung Khiêm là người cuối cùng có thể tìm, một chút cơ hội cuối cùng. Mà khốn khổ cầu xin, nhẫn nại mọi cách của dĩ vãng, cũng đều trong lần lượt giày vò, biến thành chất vấn lạnh lùng thăng thẳng tối nay đây.

Dung Khiêm than nhẹ: “Ngươi đã đi tìm rất nhiều người, nếu có thể giúp ngươi, họ đã sớm giúp rồi.”

“Nhưng họ lại cũng có người từng nói với ta, họ có cách cứu tinh A Hán, chỉ là không cứu mà thôi, họ vẫn cứ kiên trì cho rằng, A Hán sống dở chết dở như vậy, còn tốt hơn là tinh lại. Mặc kệ ta cầu xin như thế nào, họ không thèm để ý, nếu ta dám thử dùng phương pháp khác, họ sẽ không chút lưu tình, dùng A Hán, dùng thê tử của ta, dùng tính mạng Địch Cửu Địch Tam, để uy hiếp ngược lại ta. Họ mỗi người quyền cao chức trọng, thế lực khổng lồ, bản lĩnh hơn người, ta tự nhiên không thể từ bỏ hy vọng vẫn có, cũng chỉ dành ẩn nhẫn đi cầu người kế tiếp mà thôi. Nhưng hiện tại có thể tìm ta đã tìm hết rồi. Trừ ngươi ra, ta không còn người nào để cầu, không còn một chút hy vọng, ta còn gì phải sợ, còn gì phải cố kỵ? Nếu ngươi cũng là một người vô tình rõ ràng có thể giúp, lại khoanh

tay không giúp, nhẫn tâm nhìn đồng bạn hôn mê bất tỉnh, ngươi cho là ta còn chuyện gì không thể làm, không dám làm?”

Thanh âm của Địch Nhất trầm trầm tịch tịch, không hề có quá nhiều phần nộ và kích động, đây không phải uy hiếp, đây chỉ là đang nói rõ quyết tâm và dũng khí của y.

Dung Khiêm âm thầm thở dài, cho dù đối người bình thường, nếm từng lượt đả kích, từng lần cự tuyệt, lòng dạ cũng phải dần dần cứng rắn, cơn giận cũng phải dần dần trở nên không thể ức chế, huống chi là cao thủ xuất thân Ma giáo như Địch Nhất.

Tuyệt một phán hy vọng cuối cùng của y, lại còn chuyện gì là y không thể làm không dám làm đây?

Y cố nén không nhìn Yên Lãm ngất xỉu, không đi nhắc nhở Địch Nhất, sự quan trọng của Yên Lãm với mình. Y chỉ mỉm cười, đứng lên đi đến trước mặt Địch Nhất, vươn tay ra: “Ngươi xem thử thân thể ta.”

Địch Nhất ngẩn ra, nhìn y hơi khó tin, bất cứ cao thủ nào đều không thể giao mệnh môn của mình vào tay người khác dễ dàng như vậy.

Song Dung Khiêm vẫn mỉm cười giơ tay trước mặt y mà chờ đợi, nếu còn do dự, sẽ không khỏi lộ vẻ khiếp đảm chột dạ.

Một tay Địch Nhất vẫn chụp gắt gao Yên Lãm, tay kia thì từ từ giơ lên, toàn thân chân lực tràn đầy, chuẩn bị ứng phó mọi biến cố. Song không hề kinh biến, tay y thuận lợi chế uyển mạch Dung Khiêm, dễ dàng nắm trong tay chổ yếu hại của một kỳ nhân thiên hạ.

Đến cả chính Địch Nhất trong lòng cũng dâng lên kinh đào hãi lăng, không dám tin tưởng đây là thật lầm, miễn cưỡng định thần, ngón tay phát lực, vài sợi chân khí như tơ nhện tiễn vào thân thể Dung Khiêm, nháy mắt chạy một lần.

Dung Khiêm vẫn mặc y làm, bên môi vẫn mang cười, ánh mắt vẫn ôn hòa như cũ, chỉ có sắc mặt đang từ từ nhợt nhạt. Mà vẻ mặt Địch Nhất lại càng lúc càng kinh ngạc khó hiểu, mắt càng lúc càng mở to, mâu quang cực cổ quái nhìn Dung Khiêm, cho đến cuối cùng, chân khí quay mười hai chu thiên, quả thật đã chuyển động một vòng kinh mạch trong cơ thể Dung Khiêm, Địch Nhất rốt cuộc mới không thể khắc chế, đứng bật dậy: “Thân thể ngươi tại sao có thể như vậy?”

Dung Khiêm mỉm cười thu tay, suy yếu đến mức cả đứng cũng không nổi, may mà lúc này chẳng cần cố duy trì nữa, y nỗ lực lui lại vài bước, ngồi xuống, ngũ tạng lục phủ, tứ chi xương cốt, đều từng bị chân khí của Địch Nhất xâm nhập, không đau không đau tột cùng, song trừ sắc mặt thoảng lộ nhợt nhạt, thần sắc căn bản không tìm ra vẻ gì là đau đớn.

Y chỉ hơi vui vẻ chú ý tới, vừa rồi lúc Địch Nhất thất thố đứng bật dậy, rốt cuộc đã buông mệnh môn của Yên Lãm ra.

“Ngươi xem, sống sót chịu tội vụn vặt như ta thế này thoái mái hơn, hay như A Hán, ngủ bình yên, tất cả thống khổ phản bội thương tổn đều không thể ảnh hưởng nữa, là tốt hơn?”

Địch Nhất vẫn kinh ngạc nhìn y, lặng thinh không nói.

Dung Khiêm cười khổ: “Nếu ta thật sự thẫn thông cái thế, có thể làm người chết sống lại xương trắng sinh thịt, thế thì tại sao ta không cứu chính ta? Nếu cả bản thân mà ta cũng không cứu được, ngươi cho là một phế nhân như ta, còn có thể cứu được A Hán không?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 197 : Nhân Sinh Như Mộng

Địch Nhất trợn mắt há mồm nhìn Dung Khiêm, một nhân vật truyền kỳ vô cùng, bản thân thập phần coi trọng, vạn phần phòng bị, đột nhiên biến thành phế nhân trước mắt, loại chênh lệch trên tâm lý này, đả kích bất ngờ quả thật đủ lớn.

Huống chi tình trạng thân thể Dung Khiêm quý dị như vậy. Ngoài mặt hành động không khác người thường, kỳ thật mỗi một gân mạch, mỗi một tấc xương cốt, đều hết sức yếu ớt, không chịu nổi mảy may chấn động. Chỗ chân lực y qua, chỉ cảm thấy trong cơ thể Dung Khiêm nơi nơi đứt quăng, nơi nơi bị trở, lại không hề có kháng lực, như thể châm vào bông nát vây.

Đối người bình thường, sợ là chỉ có thể cả ngày nằm bếp trên giường, còn thống khổ đến mức hận không thể sớm chết đi cho rồi. Nhưng người này còn có thể nói cười tự nhiên, nếu không phải tự bộc lộ, sợ là căn bản chẳng một ai có thể ngờ rằng nhân vật đáng sợ này đã suy yếu đến mức tùy tiện một thiểu niên là có thể đánh ngã.

Địch Nhất cả đời này kiến thức lịch duyệt không ít, vắt hết óc cũng chẳng thể nghĩ minh bạch, có thương tổn ra sao, có thể khiến thân thể người biến thành thế này.

Y đâu biết, rõ ràng là một loại lực lượng cường đại không thuộc nhân gian bộc phát ra giữa cái xác máu thịt phàm nhân này của Dung Khiêm, cơ hồ hoàn toàn phá hủy tất cả gân mạch xương cốt. Tuy rằng sau đó có Phong Kính Tiết mang theo thần dược thời đại này không nên có, miễn miễn cưỡng cưỡng, chắp chắp vá vá đem gân mạch đứt đoạn nhất nhì nối lại, chung quy đã không thể so với người khỏe mạnh.

Cũng may Dung Khiêm có sức chịu đựng với đau đớn vượt xa người thường cùng nghị lực kinh người, trải qua quá trình phục kiện thập phần gian nan, mới miễn cưỡng xem như gần giống người bình thường. Nhưng đây chỉ là bề ngoài, sự vỡ nát bên trong, đau đớn tra tấn, cũng chỉ có bản thân y mới hiểu nhất.

“Sao ngươi lại biến thành như vậy? Ai có thể khiến ngươi trong Tiểu Lâu các ngươi thương thành như thế?”

Dung Khiêm mỉm cười: “Người trong Tiểu Lâu không hề là thần. Chúng ta có được một ít lực lượng cường đại, hiểu được một ít tri thức thế nhân không biết, nhưng cũng chỉ thế mà thôi. A Hán võ công vô địch thiên hạ, còn có thể bởi đủ loại nguyên nhân mà bị thương bị hại, hiện giờ say ngủ không tỉnh. Thế thì, ta trọng thương đến tàn, không thể thi triển võ công nữa, cũng chẳng phải việc đáng ngạc nhiên lắm.”

Địch Nhất im lặng.

Đúng vậy, chỉ nhìn tao ngộ của A Hán là biết, người trong Tiểu Lâu cũng là người, cũng sẽ bị lừa bị thương bị phụ, cũng sẽ không thể làm gì, cũng sẽ thân ở tuyệt cảnh. Tiểu Lâu không phải thần cảnh, mà thế nhân bao gồm mình, lại luôn dùng tâm tính không gì làm không được, đi ảo tưởng nơi thần kỳ kia.

Kỳ thật, người trong Tiểu Lâu, thật sự có bản lĩnh cứu được A Hán sao?

Dung Khiêm chỉ là bị thương nặng, còn chưa dở sống dở chết say ngủ không tỉnh. Nếu cả bản thân mà y cũng chẳng cứu được, thì làm sao có biện pháp đòn đánh thức A Hán?

Nói là Tiểu Lâu nhất định có thể cứu A Hán, phải chẳng chỉ là một ảo tưởng mà mấy người họ, dưới sự tuyệt vọng, tự an ủi mình? Chỉ là, trừ điều đó, họ lại còn có thể làm gì nữa? Mong gì nữa?

Tựa như người sắp chết đuối, dù cho phát hiện tấm gỗ cuối cùng kia không có tác dụng, có thể làm, sợ cũng chỉ là nắm chặt mà thôi.

Dung Khiêm ôn hòa nói: “Các ngươi chấp nhận quá sâu, một lòng muốn A Hán tỉnh lại, mà bất luận mọi người có bản lĩnh làm y tỉnh lại hay không, dù là thật, các ngươi cảm thấy, để y tỉnh lại, đổi mặt với hết thảy, thật sự là tốt sao?”

Địch Nhất thấp giọng nói: “Y không biết chân tướng, mãi đến cuối cùng y còn tưởng là Địch Cửu lại bán đứng y, y...”

Dung Khiêm than nhẹ lắc đầu: “Vậy y tỉnh lại, biết Địch Cửu không bán đứng y, thì thế nào đây? Chẳng lẽ họ có thể tiêu tan hiềm cũ, xem như chưa từng phát sinh chuyện gì, khoái khoái lạc lạc sống bên nhau?”

Địch Nhất không nói gì.

Loại sự tình này, A Hán không làm được, mà Địch Cửu, sợ là căn bản chẳng thèm làm.

“Nếu sau khi tỉnh lại, chẳng qua là một hồi giải thích lạnh băng, một lần ly biệt lạnh băng, y tỉnh lại, thật sự tốt ư? Huống chi...” Dung Khiêm ngưng mắt nhìn y: “Địch Cửu còn có thể sống bao lâu đây?”

Địch Nhất hơi chấn động, nhưng không nói gì. Tình trạng thân thể Địch Cửu, y và Địch Tam trong lòng ít nhiều cũng biết.

“Y không chết, chẳng qua là bởi vì A Hán chưa tỉnh, cho nên gắng gượng không chịu chết mà thôi. Ta tin, chỉ cần A Hán tỉnh lại, hết thảy đều nói rõ ràng rồi, chuyện đầu tiên y làm, chính là cáo từ rời đi, sau đó tìm một xó xỉnh không ai có thể phát hiện, im lặng chờ chết. Mà A Hán, có lẽ không thông việc đời, nhưng kỳ thật không hề ngu, nếu thật sự có tâm, vị tất không thể phát hiện chân tướng.”

Dung Khiêm thở dài thườn thượt: “Ngươi cảm thấy, tận mọi lực lượng để A Hán tỉnh lại, để Địch Cửu không vướng bận mà đi chết, lại để A Hán đổi mặt với cái chết của Địch Cửu, như vậy, với A Hán thực sự tốt sao?”

Địch Nhất trầm mặc rất lâu, mới nhẹ nhàng hỏi: “Các ngươi... Đều biết cả?”

“Chúng ta không hề vô tình như ngươi tưởng. A Hán là bạn chúng ta, trong quy tắc vào đời lịch luyện Tiểu Lâu cho phép, chúng ta luôn tận lực chú ý y. Chúng ta không cứu tinh y, cố nhiên là bởi vì đủ loại nguyên nhân, không thể làm được, cũng là bởi vì chúng ta thực sự cảm thấy, đánh thức y biết đâu ngược lại là một việc tàn nhẫn.”

“Nhưng mà y hiện tại cái gì cũng không biết, cái gì cũng không cách nào cảm giác, chẳng lẽ không phải tàn nhẫn sao!”

“Chân gấu của Giáp là thạch tín của Ất. Ngươi đã thân cận với A Hán thì nên biết, trong mắt người Tiểu Lâu chúng ta, sinh tử chẳng qua là một lịch trình. Thương tồn thân thể, tồn tục sinh mệnh, với chúng ta mà nói đều là chuyện rất bình thường. A Hán chưa bao giờ coi bị thương là gì, A Hán cũng không sợ chết. Ai có thể xác định, cuối tử vong, không phải một cuộc đời mới khiến người kinh hỉ? Nguyệt vọng lớn nhất đời A Hán, chẳng qua là khoái lạc, không bị quấy rầy ngủ ngon thôi. Hiện tại hết thảy với y mà nói, cũng chưa hẳn là họa sự tai kiếp.”

Địch Nhất trầm giọng nói: “Sinh tồn, tử vong, loại chuyện này, xưa nay trí giả triết nhân đều có thể nhìn thông nhìn thấu, không để tâm sinh tử, người trong Tiểu Lâu các ngươi có cách nghĩ như vậy ta cũng không kỳ quái. Nhưng mà, bản thân ta là một tục nhân, đối với người ta quan tâm để ý, ta có thể lựa chọn, cũng là bảo hộ của tục nhân, kiên trì của tục nhân.”

Dung Khiêm cười khổ: “Như vậy, ta quả thật không có năng lực cứu y, ngươi muốn thế nào đây?”

Y nhìn Địch Nhất, thoảng chua xót mà buông tay: “Giết ta?”

Địch Nhất ngược lại ngớ ra vì câu hỏi của y.

Trong dự liệu của y, Dung Khiêm là quyền quý Yên quốc, là người trong Tiểu Lâu, bản lĩnh cao cường, quyền cao thế đại. Mình cho dù dùng hết thủ

đoạn, sợ cũng khó mà chiếm được nửa phần tiện nghi. Chẳng qua đây đã là một cơ hội cuối cùng của A Hán, cho dù liều tính mạng, cứ phải tận một phân lực cuối cùng.

Thế nhưng, cỗ tình Dung Khiêm hiện tại cả một người thường cũng không bằng. Cỗ tình Dung Khiêm chẳng chút che giấu mà tỏ rõ hết thảy, cỗ tình Dung Khiêm cùng những người trong Tiểu Lâu trước kia từng gặp đều bất đồng, không có một chút lạnh lùng, mảy may kiêu ngạo, ôn hòa khẩn thiết nói chuyện với y. Trong ngôn ngữ, cũng có sự quan tâm sâu sắc với A Hán.

Hiện tại, y còn có thể làm sao đây?

Giết Dung Khiêm? Hay là nghiêm hình bức cung?

Y còn đang ngẩn người, Dung Khiêm lại đã cười, thay y phân tích: “Chúng ta chưa bao giờ để tâm chuyện sinh tử, dù người giết ta, ta cũng sẽ không hận người, những người bạn khác cũng sẽ không đặc ý đến tìm người báo thù. Đương nhiên, người phải cẩn thận, đừng tự mình đâm đầu vào tay họ là được. Người cũng có thể thử dùng các loại phương pháp bức bách ta, chỉ là, toàn thân ta đều bị thương. Thứ nhất, không chịu nổi khổ hình, thứ hai, ta có thể mang theo loại thương này chịu đựng đến hiện tại, sợ là nhân gian hình pháp nào đều không thể khiến ta có nhiều cảm giác lắm. Về phần thuật uy bức lợi dụ khác, chỉ sợ cũng vô hiệu. Người trong Tiểu Lâu chúng ta, vào đời chỉ vì lịch luyện, hết thảy người và việc trải qua, đều chỉ là quá trình lịch luyện, chưa bao giờ vì bất cứ người nào, bất cứ việc nào mà thay đổi nguyên tắc của mình, điểm này người cũng nên hiểu.”

Địch Nhất quả thật không thể phủ nhận, năm đó ở cùng A Hán, đã biết nguyên tắc không chịu giết người, không chịu nói dối, không chịu không giữ lời kia của A Hán, dường như chưa bao giờ chịu đổi.

Y nơi này nỗi lòng hỗn loạn, quả thật là không nghĩ ra có biện pháp nào có thể đối phó Dung Khiêm.

Nếu Dung Khiêm đủ cường đại, y còn có thể thử không từ thủ đoạn, cố tình Dung Khiêm lại suy yếu như thế, ngôn ngữ thái độ hòa khí thong dong như vậy, ngay cả y cũng không tiện trở mặt vô tình.

Về phần lợi dụng Yên Lãm bên cạnh để uy hiếp Dung Khiêm, ý nghĩ này y lại chưa từng nghĩ tới.

Người trong Tiếu Lâu tình cảm đậm mạc, rất khó chân chính đầu nhập đi để ý một người. Mà gọi là thân phận cao quý của vua chúa vương tướng, với họ mà nói, lại có gì bất đồng với dân lao động? Bắt được Yên Lãm chỉ là một việc bất ngờ, tự dừng chọc phải một Hoàng đế đã là chuyện khiến người cực đau đầu, cũng chẳng cần thiết rước thêm càng nhiều phiền toái nữa.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì thân phận Yên Lãm quý trọng quá mức, cho dù là gan lớn mật như Địch Nhất, đối với việc phải chăng cần mạo hiểm tày trời, lợi dụng con tin như thế, cũng không thể lập tức hạ quyết tâm.

Nếu thật muốn tìm người uy hiếp Dung Khiêm, cá nhân y trái lại cho rằng, thôn cô bình thường từng cứu Dung Khiêm, gọi nhau huynh muội, mà vẫn ở trong phủ quốc công kia, biết đâu hữu hiệu hơn, phiền toái cũng ít hơn một chút.

Y tự nhiên không biết, Dung Khiêm vẫn đề tâm chu toàn với y, sợ nhất chính là để y tra ra tầm quan trọng của Yên Lãm với mình.

Cho nên, y vừa không dám quá coi trọng Yên Lãm, cũng không dám biểu hiện quá hờ hững với Yên Lãm, từ đầu đến cuối chỉ rất tùy ý mà nhìn Yên Lãm vài lần.

Thái độ Dung Khiêm đối đãi y tốt hơn nhiều đám Phương Khinh Trần, cố nhiên là bởi vì Dung Khiêm tính tình ôn hòa, cũng là bởi vì lúc này, thật sự không dám chọc giận y.

Dung Khiêm vừa tận lực biểu hiện sự quan tâm với A Hán để động lòng, vừa cố ý cho thấy bí mật lớn nhất của thân thể mình, để chấn động Địch Nhất, lại

nhắc tới sinh tử của Địch Cửu để khuấy tung tâm tình Địch Nhất, cũng là muôn cho nỗi lòng y hồn loạn, không thể suy xét lý tính hơn.

Lúc này thấy vẻ mặt Địch Nhất chần chờ bất định, trong lòng Dung Khiêm âm thầm thở phào, nhẹ nhàng nói: “Đừng lãng phí thời gian làm chuyện vô vị nữa. Những năm gần đây, ngươi đi khắp thiên hạ, cầu hết mọi người, mà Địch Tam vì A Hán cũng tìm khắp kỳ được linh phượng, nguy hiểm vô số, kết thù vô số. Trong nhân thế này nếu thật sự có biện pháp có thể cứu A Hán thì đã sớm bị các ngươi tìm ra rồi. Đã là đến bây giờ vẫn không được, các ngươi cũng đã tận lực, khỏi cần miên cưỡng mình nữa. Về đi thôi, bồi A Hán thêm, cũng bồi thê tử ngươi thêm, đừng...”

Thanh âm thoảng ngừng, ngữ kèm than thở: “Đừng để Địch Cửu những năm tháng cuối cùng quá mức cô đơn.”

Địch Nhất cười khổ một tiếng: “Ta lại có mặt mũi nào để về đây. Không cứu được A Hán, về nhìn y chết dần sao? Địch Cửu cũng chẳng hiềm lạ có người làm bạn hay không, huống chi...” Y lạnh lùng lướt qua Yên Lãm ngắt xỉu: “Ta đã đắc tội Hoàng đế Đại Yên quốc, nói đi là có thể đi dễ dàng như vậy sao.”

Dung Khiêm cười: “Chuyện của y, có thể giao hết cho ta, dù sao không đến mức lưu lại ẩn hoạn gì cho ngươi là được. Chỉ là sau khi y tỉnh lại, khó tránh khỏi sẽ nổi trận lôi đình, tìm khắp toàn thành, tất cả những người lai lịch không rõ, thân mang võ công, hoặc là không có hộ tịch kinh thành, sợ đều phải bị kiểm tra truy hỏi. Để tránh phiền toái, ngươi nên sớm rời kinh, mau chóng thoát thân là tốt.”

Y nói thành khẩn thán nhiên, toàn là thái độ tính toán cho Địch Nhất, ngữ khí thong dong thăng thắn, cứ như thể chưa từng nghĩ, Địch Nhất có khả năng không buông tha cho Yên Lãm, ngược lại khiến Địch Nhất hơi ngắn ra. Lúc này nếu như nói, mình còn định tiếp tục túm Hoàng đế Yên quốc xui xẻo đụng phải này không buông, dường như hơi không thỏa đáng.

Đang chần chờ, Dung Khiêm chợt hơi chau mày đứng dậy, Địch Nhất phản ứng thoảng chậm, nhưng cũng lập tức nhảy lên, lướt thẳng ra. Cơ hồ trong một hai nhịp thở, y đã một trái một phải, kẹp hai thị vệ quay lại phòng. Mà Dung Khiêm cũng lập tức nhẹ nhàng thổi tắt nến.

Lại qua một lát, ngoài cửa viện mới truyền đến tiếng bước chân rõ ràng mà gấp rút.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 198 : Không Kịp Phòng Bị

Dung Khiêm do ban đêm bên cạnh không cần hạ nhân canh, cho nên cửa viện luôn không đóng, tiện cho hạ nhân ra vào sau hùng đông. Lúc này chỉ tùy tiện đây, cửa ngõ hờ khép đã mở ra.

Quản gia thở phì phò chạy vào, cũng không dám lập tức tiến vào, ở ngoài phòng gọi to: “Bẩm báo quốc công, trong cung đến vài thị vệ, nói là trong cung có chuyện phải truyền bá cho quốc công.”

Qua một lúc, trong phòng mới sáng lên ánh đèn. Thanh âm bình yên của Dung Khiêm truyền đến: “Mời khách vào phòng dâng trà, ta lập tức ra đây.”

Quản gia đáp một tiếng, quay người định đi. Dung Khiêm lại thản nhiên thêm một câu: “Nửa đêm canh ba, khỏi phải phá mộng của người ta nữa, không cần phái người khác vào hầu hạ đâu.”

Quản gia đáp một tiếng, lúc này mới lui ra ngoài.

Dung Khiêm mỉm cười nhìn sang Dịch Nhất: “Sợ là trong cung phái người đến tìm Hoàng thượng. Đến cũng tất nhiên không chỉ hai ba, ngoài phủ có lẽ tối thiểu có mấy đội đang thủ. Nếu ta không đi xã giao, họ tức khắc có thể tra ra không đúng, đến lúc đó kiên quyết xông vào, chỉ sợ phiền toái không nhỏ.”

Địch Nhất trầm mặc không nói gì. Bằng bốn sự của y, nếu làm toàn lực, muốn lao ra ngoài không phải không thể. Nhưng nếu như súng cái dũng của thất phu, đi đối địch với một nước, dù sao cũng thật sự quá ngu xuẩn, khó tránh khỏi sẽ liên lụy đâm A Hán.

Năm đó Ma giáo hùng mạnh ra sao, còn không phải bị các quốc liên thủ, đàm áp đến mức chỉ có thể rụt đầu một chõ.

Dung Khiêm mỉm cười, thoái mái thắt lại y bào: “Ta đi ổn định họ trước nhé. Nếu các hạ tin được ta, nên sớm thoát thân thì hơn, nếu như không tin, ngươi cũng có thể lén theo sau ta, nếu ta nói ra nửa câu không nên nói, ngươi có thể lập tức ra tay.”

Y cũng không chờ Địch Nhất nói, thong thả đi qua bên cạnh, đẩy cửa mà ra.

Từ nội tâm mà nói, y trái lại tình nguyện Địch Nhất đi theo mình. Chỉ cần tách Địch Nhất khỏi Yên Lãm, mình dù sao cũng có biện pháp khác triệt để giải quyết uy hiếp.

Thật sự không xong thì tìm một lý do bảo hạ nhân mời tiểu thư ra, lại quát phá thân phận Địch Nhất và chõ ẩn thân trước mặt mấy thị vệ trong cung. Có Thanh Cô và bọn thị vệ liên thủ, rồi thêm mình ở bên chỉ điểm, lại cho người kinh động đội thị vệ vây bên ngoài, dù là ảnh vệ xuất thân Ma giáo, sợ cũng khó mà thoát thân.

Dù có lỗi với A Hán, cũng phải qua ải trước mắt rồi nói sau.

Song y một đường ra khỏi phòng, chậm bước ra viện, Địch Nhất bước ra ngoài vài bước, nhưng rõ cuộc dừng chân, không đi theo nữa.

Dung Khiêm trong lòng thất vọng, cõi tình cả nhịp bước cũng không dám hơi sai một chút, vẫn nhìn như thong dong mà ra khỏi viện.

Đường đường quốc công, ở chính sảnh tiếp đãi mấy đội trưởng thị vệ trong cung, tất nhiên là khiến mấy người được sủng mà sợ, cuống quýt thi lễ.

Dung Khiêm nhàn nhã hỏi vài câu, trả lời của đám thị vệ cũng có hạn. Họ cũng là lâm thời nhận được mệnh lệnh mới ra cung đến phủ quốc công tìm Hoàng thượng. Chỉ là hỏi chõ cổng chính, Hoàng thượng không hề vào phủ, họ

thập phần lo lắng, cho nên mới kinh động Dung Khiêm.

Bởi vì nói là chuyện Hoàng đế nửa đêm chuồn ra cung không thỏa đáng kiểu này, Dung Khiêm tất nhiên không để hạ nhân nào ở đây, lúc này liền thoái mái nói: “Các ngươi khỏi cần lo lắng. Hoàng thượng chỉ không ra vào từ cửa chính thôi, kỳ thật đã lặng yên vào phủ, ở trong phòng ta cùng ta trò chuyện uống rượu, không cần thận uống hơi nhiều, đã say ngã rồi.”

Mấy thị vệ trong lòng buông lỏng, thần sắc lại có chút bất đắc dĩ. May mà vị quốc công gia này có thể vẻ mặt tự nhiên như vậy, đem việc Hoàng đế nửa đêm trèo tường nhà thần tử nói nhẹ nhàng tùy ý như thế, như là không thể bình thường hơn ấy.

Một thủ lĩnh cấp vị cao nhất trong đó đứng dậy thi lễ: “Đã là như thế, xin cho bọn thuộc hạ đi vãn an bệ hạ một chút...”

Dung Khiêm cười nói: “Hoàng thượng tuổi trẻ, làm việc hơi tùy hứng. Y nửa đêm tới tìm ta, ta chính là sợ kinh động hạ nhân, truyền việc này ra, mới ở trong phòng mình bồi y uống rượu. Hiện giờ y say rồi, chỉ đành tòng quyên nghỉ ngơi trong phòng ngủ của ta, ta nào có đạo lý dẫn các ngươi vào phòng ngủ của mình tham quan. Nếu để hạ nhân trong phủ nhìn thấy, còn ra thể thống gì nữa. Vạn nhất để người đoán được sự thật, với thanh danh của Hoàng thượng, thật sự là rất có ngại.”

Mấy thị vệ vẫn hối xứng phai, liền tạ ơn Dung Khiêm nhắc nhở.

“Các ngươi yên tâm, chuyện này ta sẽ tận lực che giấu, các ngươi cũng không cần đợi lâu, ra ẩn thân chờ bên ngoài phủ, ta cố hết sức nghĩ cách giải rượu cho Hoàng thượng. Có thể không lỡ buổi lâm triều là tốt nhất, nếu thật sự không có biện pháp, lỡ giờ, các ngươi cũng truyền một lời về cung, bảo Lý tổng quản tuyên bố thân thể Hoàng thượng không khỏe, lâm triều tạm dừng một ngày. Tóm lại chờ Hoàng thượng tỉnh rượu, ta lại lặng lẽ đưa y ra, các ngươi lập tức hộ y hồi cung là được.”

Bằng thân phận Dung Khiêm và quan hệ thân cận với Yên Lãm, những thị vệ bảo hộ bên cạnh Yên Lãm này ai có thể không tin phục lời y, tất nhiên là theo tiếng lingo mهن.

Dung Khiêm thoảng suy tư rồi lại nói: “Còn nữa, phái người đến phủ Sử thế tử. Ta đoán Lý tổng quản nhất định sẽ mời Sử thế tử đến đây, các ngươi nửa đường ngăn y lại, bảo y đừng qua đây. Nửa đêm canh ba, người đến càng nhiều, động tĩnh càng lớn, việc này truyền ra, đám Ngự sử ngôn quan, hoàng thân trọng thần ai tha được cho Hoàng thượng.”

Mấy thị vệ càng bội phục sự thận trọng của y, vui lòng phục tùng mà thi lễ rút lui.

Đuối xong xuôi bọn thị vệ, bản thân Dung Khiêm lại âm thầm cười khổ.

Tuy nói Địch Nhất không ra cùng, y cũng chẳng dám vạch trần việc Địch Nhất, nhưng cho dù có thể an bài đám thị vệ hoàng cung này liên thủ đối phó Địch Nhất thì thế nào? Chỉ cần Yên Lãm còn nằm trong tay Địch Nhất, y không dám mạo bất cứ nguy hiểm nào, tùy ý dẫn phát tranh đấu.

Huống chi việc này thật làm lớn, thật sự là ai cũng không thể xuống đài, ai cũng đừng mong kết thúc.

Yên Lãm nửa đêm xuất cung đã rất không ra gì, y xuất cung còn để người bắt được, quả thực quá lố lăng. Thật truyền ra, chẳng những Phong Trường Thanh, Sử Tịnh Viên toàn bộ phải lĩnh tội bị phạt, Yên Lãm về sau cũng đừng mong tùy tiện ra cung một bước nữa, sẽ còn rất nhiều thị vệ cung nhân đầu rơi xuống đất, cộng thêm giang hồ bang phái cả Yên quốc sẽ bị quét sạch một lần máu tanh vô cùng, tránh cũng không được.

Đừng nói nể mặt A Hán, chưa đến vạn bất đắc dĩ Dung Khiêm chưa muốn trở mặt với Địch Nhất, dù là nghĩ cho Yên Lãm, loại sự tình này cũng là có thể không ồn ào thì nhất định phải che gắt gao.

Chỉ là, hoàng cung đâu này, miễn cưỡng ứng phó được, vị khách không mời trong phòng mình kia phải làm sao đây?

Dung Khiêm nhíu mày lững thững ra khỏi sảnh, thanh âm cực nhẹ nói với quản sự thủ ở ngoài sảnh: “Đi mời tiểu thư đến thủ ngoài viện của ta, nhớ nói với muội ấy, chỉ mời một mình muội ấy đến, đừng lên tiếng kinh động người, cũng đừng vào viện, chỉ chờ bên ngoài, có việc ta sẽ tự gọi. Còn nữa, việc này không được lầm miệng với bất cứ ai.”

Với nội lực của Thanh Cô, cách cả tòa viện cũng có thể nghe rõ bất cứ một câu tùy ý nào của y, mà lại có thể hít thở cực nhẹ cực chậm, cộng thêm chỉ cần chú ý đề khí, là thân có thể nhẹ nhàng phiêu dật. Chỉ cần có mình thu hút lực chú ý của Địch Nhất, y cũng rất khó nhận ra Thanh Cô đến gần.

Có một cao thủ như vậy ở bên ngoài, tùy thời có thể nghe được ám thị hô hoán của y, dù sao cũng tiện hơn rất nhiều. Tuy nói động thủ là sách hạ hạ, nhưng lúc vạn bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể chọn cách này. Với nội lực ngay sau A Hán của Thanh Cô, lại thêm chiêu thuật mình dạy, tuy vị tất có thể thắng Địch Nhất, duy trì bất bại vẫn có thể làm được.

Quản sự vâng vâng dạ dạ, đi ngay không dám ngừng một khắc, Dung Khiêm tâm phiền ý loạn lại vẫn phải vờ trấn định thong dong quay về phòng mình.

Vừa vào phòng, lại là phòng ốc vắng vẻ. Trên mặt đất năm sấp hai thị vệ bị điểm ngất, Yên Lãm vẫn như trước lúc y rời khỏi, tư thế hơi xiêu vẹo ngã trên ghế. Trên án ánh nến sáng ngời, mà đã không thấy bóng dáng Địch Nhất.

Dung Khiêm chau mày, cao giọng gọi: “Địch Nhất!”

Phòng vắng ngắt, không ai trả lời y.

Dung Khiêm im lặng để cảm giác bản thân lên cao nhất, hết sức chăm chú tìm kiếm động tĩnh bốn phía, bọ kêu muỗi bay, cành lá lay động, đều ở trong cảm ứng của y, nhưng mà không hề có hơi thở, nhiệt độ của bất cứ người ngoài

nào.

Địch Nhất, đúng là đã biến mất.

Ảnh vệ Tu La giáo vì cứu bạn, mấy năm bôn ba, cố chấp vô cùng, lại cứ thế im ắng đi mất.

Dung Khiêm nhíu mày ra khỏi phòng, chậm rãi đi dọc một vòng quanh viện, cuối cùng xác định Địch Nhất quả thật đã rời đi, không hề nín thở bể khí trốn trong góc nào.

Mình đã là hy vọng duy nhất, cơ hội cuối cùng của người nọ, y thật sự có thể đi dứt khoát như vậy, đơn giản như vậy...

Trong lòng Dung Khiêm hơi ẩn lo, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm. Vừa lúc cảm giác được ngoài viện có gió mạnh khác thường đang từ xa xa mà đến, không khỏi cười, nói nhỏ: “Thanh nhi, đừng lo lắng. Ta giờ không sao đâu, vừa có một bắng hữu trên giang hồ đến, hiện tại đã rời khỏi rồi. Muội không cần canh ngoài viện nữa, chẳng qua, ta sợ y quay lại lần nữa, phiền muội ở phụ cận tìm một chỗ cao giúp ta trông một đêm. Không cần chú ý toàn phủ, chỉ cần xa xa nhìn viện này, chỉ cần có bất cứ người ngoài nào vào đây, muội đều thay ta ngăn một chút là được.”

Ngoài tường truyền đến tiếng đáp khẽ khắn trương của Thanh Cô, sau đó hơi mù mờ hỏi: “Muội nên trông ở đâu?”

“Cứ tìm tòa lầu nhỏ của hoa viên cao nhất trong phủ kia là được, đêm nay ánh trăng rất sáng, muội ở chỗ cao, có thể nhìn rõ.”

Thanh Cô đáp một tiếng, liền vội vàng đi.

Dung Khiêm âm thầm hơi áy náy. Vì một câu này của y, cô nương chất phác chưa từng trải qua mưa gió giang hồ này, sợ là phải nhìn chăm chắm trong viện bên đây cả một đêm không dám chớp mắt.

Lúc trước dại nàng võ công vốn là để nàng có nhiều sức lực bảo vệ bản thân hơn, hiện giờ lại phải lợi dụng nàng để bảo hộ mình và người mình quan tâm, bỗng dưng làm cho nữ tử không biết nhân thế hung hiểm như vậy sa vào trong phong ba giang hồ...

Trong lòng khó chịu, nhưng y lại không chịu gọi Thanh Cô trở về. Cho dù có lỗi với Thanh Cô, vì an nguy của Yên Lãm, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

Tuy nói Địch Nhất đi rồi, nhưng ai biết y lúc nào sẽ quay lại. Mình vừa không thể công khai sự kiện, vừa không thể dùng võ công ngăn địch, không bảo hộ chu đáo Yên Lãm thì làm sao an tâm?

Y lắc đầu buồn bã thở dài, quay người về phòng. Cúi đầu cẩn thận kiểm tra trạng thái Yên Lãm một thoáng, biết y chỉ là bị nội lực của Địch Nhất xung kích ngất đi, không hề đáng ngại, hơn nữa Địch Nhất cũng coi như hiền hậu, biết mình không thể dùng võ công, lúc gần đi đã giúp Yên Lãm giải khai huyệt đạo.

Chỉ là chẳng biết Yên Lãm lúc nào tỉnh lại, sau khi tỉnh mình lại nên nói với y thế nào, mới có thể miễn cưỡng giải thích rõ ràng chuyện này đây?

Dung Khiêm đăm chiêu ủ dột ngồi bên cạnh Yên Lãm, nghiêng đầu nhìn Yên Lãm.

Ôi, vừa phải bưng bít chuyện này, vừa phải bình ổn nghi tâm oán khí của tiểu gia hỏa này, vừa phải tận lực bảo toàn Địch Nhất, vừa phải...

Càng nghĩ càng đau đầu, càng nghĩ càng phẫn nộ, dựa vào cái gì mà chuyện này phải rời xuống đầu ta chứ, dựa vào cái gì mà tên khốn này không ngoan ngoãn ở trong cung của mình, nửa đêm canh ba lại phải đến tìm ta rầy rà...

Võn Địch Nhất có gì đáng sợ, nhưng ngươi lại chạy vô tay người ta, hại ta nơm nớp lo sợ, còn phải làm bộ chẳng thèm để ý chuyện gì. Trời ơi, đêm nay ta chí ít đoán mệnh hai ba năm.

Dung Khiêm càng nghĩ càng giận, trừng Yên Lãm mà mắt bắt đầu bốc hỏa, đứng dậy, đi hai vòng quanh Yên Lãm, chợt cười lạnh một tiếng, vươn tay, không nhẹ không nặng đập cái bõp lên mặt Yên Lãm. Đánh hai cái, nghĩ mặt Hoàng đế không thể đánh sưng phù, không tiện dùng toàn lực, bèn ác độc mà nhe răng cười một tiếng, nhầm ngực Yên Lãm ra sức đấm hai quyền.

Đánh tiểu hài không nghe lời thật là sảng khoái, thật là thống khoái! Đã lâu chưa được trút giận thế này.

Vài năm trước lúc giận, còn từng tẩn mông nó kia. Đáng tiếc thay, hiện tại tiểu thí hài đã trưởng thành, Hoàng đế làm lâu, càng ngày càng uy phong, vừa phải cân nhắc thể diện của nó, vừa phải lo lắng tự tôn của nó, không thể như ngày trước nữa, trừng mắt vừa đánh vừa răn.

Hiếm khi có cơ hội này bù lại tiếc nuối...

Dung Khiêm xắn áo xoa tay, tẩn Yên Lãm hơn mười cái. Lượng công việc này với y mà nói có hơi nhiều, không khỏi bắt đầu vã mồ hôi thở dốc, bởi vì động tác thân thể hơi lớn, vạt áo trên người tùy tiện thắt lại cũng lỏng ra, thanh sam lỏng lẻo, trong lòng rất đỗi cao hứng nên cũng lười thắt lại.

Có thể không hề cố kỵ đánh Hoàng đế như vậy, thật là thống khoái. Dù sao y chẳng sợ đánh sưng đánh bầm, chờ Yên Lãm tỉnh lại, cứ nói là bị người dạ hành kia ném xuống đất, đụng phải đá là được, chắc tiểu tử khốn này cũng sẽ không phát hiện ra sơ hở gì đâu.

Dung Khiêm đánh rất thống khoái, dù sao với thân thể y hiện tại, cho dù là toàn lực mấy quyền liền, cũng không cách nào chân chính đánh người bị thương. Chẳng qua Yên Lãm bị Địch Nhất tùy tay ném lên ghế, xiêu vẹo ngồi trên ghế, không thật sự ngồi ổn, bị Dung Khiêm đánh mấy phát, trọng tâm chêch đi, lại trực tiếp trượt xuống đất.

Dung Khiêm cũng không nghĩ nhiều, theo bản năng đưa tay kéo, muốn ngăn y rớt xuống đất. Nhưng y quên mất tình hình thân thể mình. Bình thường đi lại

sinh hoạt giả người thường còn được. Khi không kịp phòng bị, không kịp tụ lực, muốn kéo một tráng tiểu tử gần hai mươi tuổi, thân thể hơn trăm cân? Độ khó của việc này cũng quá là cao!

Vì thế Dung Khiêm chẳng những không thể kéo Yên Lãm dậy, bản thân ngược lại bị trọng lượng của Yên Lãm lôi đi, đứng không vững, theo Yên Lãm cùng nhau ngã nhào.

Yên Lãm vốn ngã không nặng, nhưng hai người đồng thời mất thăng bằng, Dung Khiêm trọng lượng từng ấy đè trên người, trọng lượng hai người cùng nhau đè xuống. Đầu Dung Khiêm còn nặng nề đụng trán Yên Lãm, đầu Yên Lãm chịu cú va chạm này cũng ngửa ra sau, lại nặng nề đụng đầu xuống đất.

Dung Khiêm còn đang hơi chật vật mà vừa khẽ chửi bới Yên Lãm là cẩn nguyên gây họa, vừa buông tay đang kéo Yên Lãm đi xoa trán mình, đã thấy Yên Lãm chợt mở mắt, đang nhìn thăng mình, một tay liền không khỏi cương giữa không trung, bình sinh hiếm khi thất thố cười gượng trước mặt Yên Lãm: “Tỉnh sớm quá ha.”

Yên Lãm trong bóng đêm chỉ cảm thấy gáy đau nhức, liền tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy mặt Dung Khiêm gần ngay trước mắt, hai người miệng đối miệng, mũi đối mũi, mắt to trừng mắt nhỏ. Cố tình Dung Khiêm mồ hôi đầy đầu, hơi thở dốc, quần áo lỏng lẻo, tóc cũng tán loạn, có vài sợi buông thăng lên mặt Yên Lãm, tình hình này, tình hình này...

Tình hình này đã đủ chết, cố tình cả người Dung Khiêm còn đè gắt gao trên người mình, tuy nói thân thể y vài năm nay càng thêm gầy yếu, không nặng lăm, nhưng cảm giác này thật sự là...

Yên Lãm ngẩn ngơ nhìn Dung Khiêm, nhìn trên mặt người nọ vốn có sự phẫn nộ buồn bực cực sinh động, nhưng chỉ một khắc sau khi bị y nhìn thăng đã cứng đờ toàn bộ, sau đó giây lát biến thành vẻ tươi cười, nhạt nhẽo nói: “Tỉnh sớm quá ha...”

Yên Lãm không biết mình nên cười, hay là nên làm bất cứ biểu tình gì khác. Y chưa từng nghĩ, Dung Khiêm ở trước mặt y, biểu tình sẽ có biến hóa gượng gạo vô thô cứng nhắc như thế, y chưa bao giờ biết, Dung Khiêm trước mặt y, lại cũng sẽ hoàn toàn phá công, rốt cuộc không thể bày ra vẻ tươi cười thong dong ôn hòa, vạn năm không đổi kia...

Y không dám cười, lại thấy tâm tình thoả mái lạ thường, y không biết mình có thể nói gì, lại biết mình có lẽ tinh thật là quá sớm, nhưng mà tinh lại đúng lúc thế này, thật sự quá may mắn, cũng quá thú vị!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 199 : Chân Tình Chân Tính

Dung Khiêm dù sao cũng là người *** thân trải mấy đời, sau sự thất thố vạn năm khó được một lần, lại vẫn có thể rất nhanh chóng khôi phục trấn định, thong dong đứng lên.

Tuy nói y đầu mướt mồ hôi, đầu tóc tản ra quần áo lỏng lẻo, còn đè trên mình người ta, tay chân cùng dùng mà đứng lên như vậy, tư thế vô luận ra sao cũng không ưu nhã nổi, nhưng tâm thái điều chỉnh cực tốt, dù chật vật thế nào vẻ mặt đều thập phần trấn định.

Y chậm chạp đứng dậy, vội vàng ngồi xuống cái ghế gần nhất, thuận tay lau mồ hôi, cười nói: “Ngươi đã tỉnh, còn không mau đứng dậy.”

Yên Lãm thấy y nháy mắt đã biến về nguyên dạng, trong lòng thấp thoáng thất vọng, chỉ là không dám lộ mảy may trên mặt mà thôi. Y cựa mình đứng lên, chỉ cảm thấy ngực bụng rất đau đớn, bất giác hơi chau mày.

Dung Khiêm nhìn như thập phần ân cần hỏi: “Người nọ sau khi làm ngươi hôn mê đã ném xuống đất, khí lực quá lớn, có từng đụng đá bị thương?”

Trên người Yên Lãm tuy đau, lại sợ y lo lắng cho mình, lắc đầu nói: “Ta không bị thương.”

Dung Khiêm cười thăm trong lòng, trên mặt lại vẫn là nhất phái thong dong ôn hòa, thoái mái nói: “Thế thì ta an tâm rồi.”

Vừa nói vừa thở dốc nặng nề, ôi, hiện tại loại việc thể lực đánh người này, đã không thích hợp cho mình làm.

Yên Lãm chưa từng thấy y lộ ra vẻ mệt mỏi như vậy, trong lòng hơi lo, tiếc đến, thấy trên bàn bày ấm chén trà, vội tay rót một chén trà nguội đưa qua: “Dung tướng, ngươi làm sao vậy?”

Dung Khiêm thoái mái nhận sự hầu hạ của Hoàng đế, đón trà uống một hớp to, cảm thấy khoan khoái hơn nhiều, cười nói: “Ta và người nọ đấu một trận, người nọ vốn là cao thủ đứng đầu, ta lại sợ y làm ngươi bị thương nên bó tay bó chân, tuy nói cuối cùng vẫn đuổi được y đi, ta cũng mệt mỏi quá chừng. Dù sao hiện tại thân thể đã không bằng trước.”

Y nơi này mắt cũng không chớp mà nói bừa, chẳng hề cảm thấy mình đang nói dối. Không sai à nha, ta đã cùng Địch Nhất đấu một trận. Chẳng qua là đấu trí không đấu lực thôi. Vì ngươi bó tay bó chân, nơi nơi bị chế, cộng thêm hiện tại quá mệt, thân thể không bằng trước kia, coi đi, chẳng có lấy một chữ nói dóc.

“Thế vừa rồi...” Nhớ tới tình huống quỷ dị vừa rồi, Yên Lãm cảm thấy mặt hơi nóng.

“Ta chẳng dễ dàng gì đuổi được ngươi nọ, đưa hết ba người các ngươi vào phòng, lại giúp ngươi giải huyệt, thấy ngươi ngất, sợ là nhất thời chưa tỉnh được, cho nên định đỡ ngươi lên giường nghỉ ngơi, ai ngờ thật sự là đã thoát lực, mới đỡ ngươi dậy, cư nhiên hơi choáng váng, ngược lại cùng nhau ngã váng cả đầu óc.”

Dung Khiêm cười nhìn Yên Lãm nói: “May mà không có người khác nhìn thấy. Bằng không anh danh một đời này của ta, phải hủy trong chốc lát.”

Trong lòng căng thẳng, Yên Lãm vội nói: “Dung tướng không bị thương chứ?”

Trong bụng Dung Khiêm tuy bức y rước phiền toái cho mình. Nhưng thấy y rõ ràng ngực vô cùng đau đớn, trái lại một lòng quan tâm mình, cuối cùng mềm lòng, vừa âm thầm than thở mình lòng dạ chẳng đủ cứng rắn, lại vừa không thể không tiếp tục lừa gạt.

“Không việc gì. Chỉ hơi thoát lực, nghỉ ngơi một chút là được.”

Yên Lãm lại vẫn không thể hoàn toàn yên tâm, nhưng bản thân không hiểu y thuật, không dám kéo Dung Khiêm tự mình giờ trò kiểm tra một phen, chân tay luống cuống đứng bên cạnh y một lát, càng nhìn thần thái y thoảng nhợt nhạt suy yếu càng không yên tâm, mở miệng định hỏi y phải chăng thực sự không sao lần nữa, lại thấy như vậy ngờ ngẩn quá mức, ngây ra một hồi, rốt cuộc chăng nói gì.

Dung Khiêm trái lại bị vị gọi là minh quân Đại Yên quốc trẻ tuổi này đăm đăm mắt trừng mình cả buổi trời, trừng đến mắt tự tại, cũng may hơi thở vừa rồi hơi hỗn loạn lúc này dần bình ổn, ôn nhu cười nói: “Đừng lo lắng, ta không phải tốt lắm đây sao?”

Yên Lãm nhìn sắc mặt Dung Khiêm đúng là dần dần khôi phục hồng hào, lúc này mới thoảng yên tâm, bắt đầu có tâm tư nghĩ chuyện khác: “Hắn y nhân kia là lai lịch gì, Dung tướng dường như biết y?”

“Y là người trong Ma giáo, là thân tín của tiền nhiệm giáo chủ Ma giáo.”

Dung Khiêm thở dài: “Ngươi cũng biết, ta và tiền nhiệm giáo chủ Ma giáo có chút giao tình, năm đó dưới sự ra sức ủng hộ của ta, Yên quốc cũng là quốc gia hợp tác với Ma giáo sớm nhất. Nhưng mà về sau Ma giáo phát sinh biến loạn, giáo chủ đổi vị, tiền nhiệm giáo chủ giao hảo với ta trọng thương bỏ chạy, đến nay chưa từng khôi phục. Mấy thân tín thuộc hạ của y, mấy năm như một ngày, tìm kiếm kỳ nhân dị sĩ, linh dược danh y khắp thiên hạ, muôn cứu chữa cho y.”

Lời này Dung Khiêm nói cũng xem như nửa thật nửa giả, hết thảy tình huống đều phù hợp với tình hình của Ma giáo trong truyền thuyết giang hồ, và quan hệ của Dung Khiêm với Ma giáo mà Yên Lãm biết. Yên Lãm nghe tất nhiên không nghi ngờ gì.

“Thế y đến tìm Dung tướng cũng là vì việc này.”

“Đúng vậy, y hy vọng nhờ quyền thế địa vị của ta, dùng linh dược danh y của

hoàng cung cứu giúp tiền giáo chủ, cũng trợ tiền giáo chủ phục vị. Chỉ là trong lúc vô ý đụng phải người, dưới tình huống không rõ đã sinh ra xung đột. Ta lúc ấy cũng là quá mức nóng vội muốn cứu người ra, y lại sợ đã đắc tội Hoàng đế mà dễ dàng buông tay, ngược lại hậu hoạn vô cùng, hai bên không thể thỏa thuận, một lời không hợp, lúc này mới tranh đấu với ta. Chẳng qua, thứ nhất, ta sợ làm người bị thương, thứ hai, dù sao ta cùng với giáo chủ của y còn có chút tình cố nhân, cho nên không nhẫn tâm thật sự hạ độc thủ, cuối cùng chỉ bức y đi rồi thôi.”

Nhớ tới mình bị Địch Nhất chẽ huyệt đạo, dùng làm đao kiếm như vậy, sắc mặt Yên Lãm liền không khỏi âm trầm: “Những giang hồ thảo莽 này, hở ra là sinh dũng tư đấu, tư hình giết người, với quốc với dân có hại vô ích, ta tất không thể bỏ qua cho họ.”

Dung Khiêm bật cười: “Hoàng thượng định không bỏ qua như thế nào?”

Yên Lãm bực mình. Mặc y quyền cao chức trọng, thật muốn trả thù Địch Nhất, lại đâu có dễ dàng? Loại cao thủ đứng đầu đó, không điều động hàng loạt nhân thủ thì làm sao tróc nã được. Thật muốn gióng trống khua chiêng hành sự, thì tất nhiên phải nói rõ chân tướng, báo thù trút giận cố nhiên quan trọng, nếu như vì thế không công để mình ném cái thóp to tướng cho cả triều văn võ, vậy chẳng phải là tự tìm phiền toái?

Cho dù âm thầm điều người, cũng rất khó giấu được Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên. Nếu phải giải thích ngọn nguồn, sợ là hai người cực thân cận này cũng phải phát tác một phen thật to với mình trước, từ đây quản đầu quản chân.

Y rầu rĩ ngồi xuống, hồi lâu mới nói: “Dung tướng kỳ thật không muốn ta truy cứu y nhỉ?”

Dung Khiêm cười nói: “Ta quả thật còn niệm chút giao tình với cố nhân, không nỡ bức bách y quá mức, Hoàng thượng nếu có thể nể mặt một chút, không so đo việc này nữa, tự nhiên là tốt. Nếu như nhất định phải truy cứu, ta cũng sẽ

không can dự.”

Yên Lãm thở dài. Thê nhân chỉ nói Hoàng đế tốt, nào biết Hoàng đế không tự do. Phải giữ gìn tôn nghiêm thể diện của Hoàng đế, còn phải giữ sự tự do hữu hạn trước mắt này. Vụ thiêt này, tạm thời lại chỉ có thể xơi chắc. Lúc này Dung Khiêm cười cầu tình, ngược lại cho y một lý do xuống thang. Không phải bởi vì bản thân y không thể làm, mà là nể mặt Dung Khiêm, mới nhẹ nhàng buông tha việc này...

Suy nghĩ như vậy, trong lòng thật sự phẫn buồn bất bình. Nhưng lại không thể không cắn răng nhịn sự khó chịu này.

Vì thế từ đó về sau, Hoàng đế Đại Yên quốc liền có một loại chán ghét thâm căn cố đế với nhân vật võ lâm.

Trong lúc y chấp chính, Yên quốc với việc đàn áp quét sạch nhân vật giang hồ, cơ hồ là tận hết sức lực. Y cũng từng liên tiếp phái người âm thầm tiếp xúc với Ma giáo, hỏi thăm hết thảy trạng huống của tiền giáo chủ, xưng là nguyện ý trợ Ma giáo bình định dư hoạn.

Có điều đáng tiếc là, người trong Ma giáo không hề như Yên Lãm tưởng, toàn tâm toàn ý muốn chém tận giết tuyệt tiền giáo chủ, đối với việc bên quan Yên quốc tỏ ý tốt, chẳng qua là ứng phó ngoài miệng.

Nếu không phải bởi vì Ma giáo thế lực quá lớn, ở chư quốc đều có căn cơ, Yên quốc sức môt quốc không thể quét bình toàn bộ. Chỉ sợ triều đình Yên quốc chưa chắc có thể tiếp tục hòa khí sống chung với Ma giáo.

Sau đó bất quá hai mươi năm, Yên quốc liền thành quốc gia thiên hạ biết tiếng, nhân vật võ lâm, đại hào giang hồ không muốn dừng lại nhất, môn phái bang hội thế lực trong nước hoàn toàn suy bại. Nhưng trị an dân gian Yên quốc, lực khống chế của quan phủ lại đang lên cao rõ rệt, người thiên hạ không thể không thừa nhận, hiệp dùng võ phạm cấm, nếu nhìn từ góc độ quan phủ cai quản thần dân, cấm tiệt những võ lực dân gian này, quả thật là cực có đạo lý.

Vì thế, mọi người không khỏi lại cho quân chủ Yên quốc thêm một quầng sáng “tầm nhìn cao xa”, nhưng nào biết được, Yên Lãm trong lúc chấp chính, vẫn kiên trì chính sách dốc sức đàn áp giang hồ nhân sĩ, mục đích chủ yếu nhất, thuần túy là cho bản thân y trút giận. Mà người chân chính đắc tội y kia, lại chẳng chịu chạy vào cảnh nội Yên quốc để tự mình chuỗc khổ.

Đương nhiên, hết thảy những điều này, đều đã là chuyện về sau.

Cái đêm trăng sáng trên cao, gió đêm ôn nhu trước mặt này, Yên Lãm nghi vấn trong lòng đã giải, mà cũng chỉ có thể không cam tâm không tình nguyện chấp nhận tạm thời kiềm chế hậu quả trả thù không đáng này. Mà Dung Khiêm rõ cuộc có cơ hội cười hỏi: “Hoàng thượng sao lại nửa đêm chỉ dẫn hai thị vệ tới tìm ta?”

Đây là y còn nể mặt Hoàng đế, chưa chỉ ra chuyện không đi đại môn lại trèo tường này.

Yên Lãm sớm biết vấn đề này trốn không thoát, song vừa bị truy vấn lên đầu, mặt vẫn nóng ran đỏ bừng: “Ta, ta, ta tâm tình không tốt lắm, muốn tối gắp Dung tướng một chút, ta...”

Khó được y một vị Hoàng đế, nói chuyện lại lắp bắp đứt quãng chẳng ra làm sao.

Dung Khiêm đanh mặt nhíu mày, dáng vẻ không vui nhìn y chăm chắm.

Yên Lãm chột dạ, cúi đầu không dám nhìn thằng y, qua một lúc mới nói: “Ta sai rồi, về sau sẽ không làm chuyện như vậy nữa.”

Trong lòng y vừa ngượng vừa thẹn, lần này vì sự tùy hứng của mình, gây ra bao nhiêu hung hiểm, nếu không phải có Dung tướng cứu giúp, trời biết phản đồ Ma giáo gì đó kia sẽ làm gì mình, mà Yên quốc lại sẽ gặp phải chấn động và rối loạn như thế nào.

Dung Khiêm nhìn dáng vẻ thành thành thật thật cúi đầu nhận sai này của y, nhớ tới sự trầm ổn rộng lượng trong quyết đoán quốc sự của y, bất giác cười thầm, ôn nhu nói: “Hoàng thượng, về sau nếu lại có chuyện gì phiền lòng, muốn gặp ta, không cần vội vàng quá mức, nửa đêm xuất cung dù sao không ổn, cho người truyền một lời, ta vào cung tán gẫu với Hoàng thượng, cũng không sao...”

Yên Lãm không nói lời nào, chỉ là đầu càng lúc càng cúi thấp.

Dung Khiêm thản nhiên nói: “Nếu như thật sự quá kích động, nhất định muốn xuất cung thì xuất cung cũng được. Ngay cả đến ban đêm, ngươi nguyện ý trực tiếp từ trên tường nhảy xuống, cũng không phải đại sự gì. Người vốn chẳng phải người ngoài, ra ra vào vào không cần phải thông báo, đêm khuya như thế đừng nhiều mộng đẹp của hạ nhân quá nhiều, cũng là công đức.”

Yên Lãm ngẩn ra, ngạc nhiên ngẩng đầu.

Dung Khiêm nhìn bộ dáng ngây ngốc của y thật là buồn cười, cực muốn đưa tay vỗ vỗ đầu y, âm thầm dốc sức nhịn xuống, miệng cười nói: “Ngươi là Hoàng đế, đâu phải tù phạm, dựa vào cái gì mà không thể ngẫu nhiên tùy hứng một lần kia chứ? Phạm lỗi không sao cả, là người luôn phải phạm lỗi lầm, ngươi còn trẻ, thậm trầm nội liêm quá mức, nơi nơi cần thận dè dặt, vị tất là chuyện tốt...” Yên Lãm ngơ ngác nhìn y, vẫn không thể nói gì.

Y vẫn cảm thấy, Dung tướng xưa nay quan tâm y, song yêu cầu với y cũng luôn cực cao, cực nghiêm khắc. Nhưng lần này y làm ra chuyện lỗ mãng như vậy, Dung tướng chẳng những không trách cứ, ngược lại ẩn ẩn ủng hộ y về sau tiếp tục tùy hứng làm bậy...

Sự thật này khiến Yên Lãm hơi không dám tin tưởng. Ngay cả lấy sự khoan dung của Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên với y, sơ cũng sẽ không nói ra lời như vậy.

Dung Khiêm nhìn dáng vẻ này của y, trong lòng vừa buồn cười vừa có phần xót xa.

Nói đến thì cũng là Hoàng đế một quốc rồi, lại nơi nơi bị đủ loại lỗ pháp trách nhiệm trói tay trói chân, sống không có mảy may khoái ý thoái mái.

Mà y biến thành như vậy, mình kỳ thật nê chịu một phần trách nhiệm cực lớn.

Trước kia chỉ muốn dạy ra một Hoàng đế tốt, cho y áp lực quá nhiều quá lớn, đến bây giờ tinh ngộ sai lầm, muốn dưới quẳng sáng quân chủ, tận lực cho y một chút tự do hữu hạn, để y có thể thoảng khoái ý thoái mái một chút, để y ngoài quốc gia cũng có thể sống vì bản thân y, lại đã là toàn bộ nỗ lực Dung Khiêm trước mắt có thể. Chỉ là, muốn làm được điểm này, sợ rằng rất khó rất khó.

Cuối cùng vẫn nhẫn không được đứng lên, đưa tay nhẹ nhàng đặt trên vai Yên Lãm, ánh mắt nhu hòa ngưng nhìn y: “Về sau, nhà ta, ngươi muốn đến lúc nào thì đến. Có đại sự gì, ta đều giúp ngươi giấu giếm gánh vác, không cho đám cỏ hủ trong triều kia tìm ngươi rầy rà. Nếu ngươi nhớ ta lại không tiện đến, cứ cho người truyền một lời, trước kia trong cung ta cũng thường vào ra, hiện tại không phải không thể đi nữa. Chỉ là có một điểm, nếu ngươi đến, hộ vệ dù sao cũng phải dẫn đầu. Tùy hứng một chút không sao, nhưng an toàn không thể coi thường.”

Y vừa cười vừa giúp Yên Lãm cẩn thận phủ bụi đất dính trên mặt do vừa nãy bị ngã: “Dù không vì ngươi khác, vì để ta yên tâm đôi chút, bên cạnh thêm mấy hộ vệ gò bó, ngươi cứ chịu đựng thêm một chút đi.”

Yên Lãm ngạc nhiên Dung Khiêm rất lâu, mới chậm chạp cúi mắt, chỉ sợ còn nhìn thẳng đôi mắt ôn nhu kia, mình sẽ không khống chế được cảm xúc nữa, chỉ khẽ gọi một tiếng: “Dung tướng!” Nhất thời chẳng biết có thể nói gì nữa.

Dung Khiêm mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Được rồi, ngươi nói cho ta biết, đang yên đang lành, sao đêm nay tâm tình không tốt như vậy, lại gấp rút xuất cung tìm ta như thế, để ta coi, có biện pháp nào chia sẻ giùm bệ hạ của ta không.”

Yên Lãm vốn tâm tình mềm mại, đang tự xuất thần, bên tai chợt nghe lời này,

lại như băng sương đập vào mặt, trong lòng chợt lạnh, một lát sau mới nói:
“Dung tướng, ta không nghe lời ngươi. Ta đã truyền chỉ, mệnh đại quân công
Tần.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 200 : Đạo Dụng Bình

Dung Khiêm vẻ mặt hơi ngưng, âm thầm thở dài, song cũng không hề cảm thấy quá bất ngờ.

Tuy rằng Tân Húc Phi đã về Tân, mà còn đánh thắng mấy trận, nhưng y dãnh dắt dù sao chỉ là một nhánh cõi quân, không hề có đủ lực uy hiếp, có thể làm quân đội các quốc do dự không tiến. Trên thực tế ngay cả bản thân y cũng không thể hoàn toàn khẳng định, Tân Húc Phi thật sự có thể mạnh đến mức trong liệt thế nghịch cảnh, lấy sức một người địch quân bốn quốc.

Hiện tại mấy quốc khác đều đang công thành chiếm đất, chỉ Yên quân vẫn vây ở biên quan, áp lực Yên Lãm gấp phải có thể nghĩ. Mà y vốn cũng chưa từng nghĩ chuyện muôn Yên Lãm thời điểm cân nhắc loại đại sự quân quốc này, cho ra quyết định chỉ bằng tình cảm và tín nhiệm với y mà không suy xét gì khác.

Người phóng túng tình cảm cá nhân như vậy, không phải một quân chủ đủ tư cách.

Cho nên, sau khi nói đến việc Tân quốc với Yên Lãm, y đã đưa ra khả năng Tân Húc Phi quay binh Tân quốc, nhưng không tận lực lợi dụng uy vọng địa vị của mình để gây ảnh hưởng với Yên Lãm. Bản thân y căn bản đã không làm, Yên Lãm cuối cùng vẫn phủ quyết ý kiến của y là đương nhiên.

Yên Lãm thấy Dung Khiêm trầm mặc không nói gì, trong lòng lại thấp thỏm, thấp giọng nói: “Vô luận thế nào, ta vẫn muốn đánh trận này. Tối thiểu, chúng ta có thể mượn đây luyện binh đàng hoàng. Quân đội Yên quốc đã rất nhiều năm chưa từng trải qua chiến sự lớn, mắt thấy trong số binh lính người cũ đi hết, người mới không có kinh nghiệm, còn tiếp tục hướng thái bình như vậy, không

quá mươi năm, Yên quốc sẽ chẳng còn quân nǎng chiến.”

Vẻ mặt Dung Khiêm hơi biến.

Y trái lại không nghĩ tới, Yên Lãm còn có phiên khố tâm canh nhắc này. Nếu không so đo được mất quá nhiều, chỉ nhìn từ góc độ cọ xát quân đội, trận chiến này quả thật vị tất là sai.

“Hơn nữa, vô luận Tân Húc Phi mạnh thế nào, nếu Yên quốc chúng ta trên dưới, cả dũng khí đánh một trận cũng không có, thì quân tâm sĩ khí ở đâu? Tướng sĩ trong quân, còn có thể tôn trọng quân chủ ta đây sao? Triều đình lại còn có tư cách gì hiệu lệnh thiên hạ?”

Dung Khiêm mỉm cười: “Bệ hạ, ngài là quân chủ, trên quân quốc đại sự cho ra quyết định, là quyền lực của ngài. Bệ hạ không cần giải thích khai báo gì với ta.”

Yên Lãm trầm mặc. Từ sau khi vừa rồi y bị Dung Khiêm đè trên người tỉnh lại, hai người đã có hành động thân mật dị thường như vậy, tuy nói chưa từng khắc ý, nhưng bầu không khí giữa hai bên lại thoải mái tự tại hơn xa lúc bình thường, chí ít khi Dung Khiêm xưng hô y, không tự giác dùng một chuỗi “ngươi”. Cho dù sau đó ngẫu nhiên nói một tiếng “Hoàng thượng” cũng mang chút hài hước.

Lúc ấy kỳ thật cũng không cảm thấy, xưng hô như vậy, lời nói như vậy có gì đặc biệt, chỉ là để tài hiện tại vừa chuyển lên quốc sự, Dung Khiêm giống như trước đây, khi thong dong mỉm cười lại xưng hô y là “bệ hạ”, tuy nói những quan tâm khoan dung đó vẫn như trước, sự thân mật tự tại lúc ban đầu rất cuộc vẫn nhạt đi.

Trong lòng Yên Lãm hơi khó chịu, rồi lại không biết làm sao mới có thể tìm về sự thoải mái nhàn nhã vừa rồi, một lát sau mới nói: “Ta không phải sinh dũng ham đấu... Thời gian này, ta khẩn cấp tìm đọc hết thảy tình báo về những trận điển hình của Tân Húc Phi trước mắt có thể tìm được. Tìm Trường Thanh và cả

một số tướng lĩnh trong kinh cùng nhau nghiên cứu. Tân Húc Phi người này dũng hán vô cùng. Thích dùng kỳ binh, thường lấy khinh ky khoái mã, tập kích như chớp, công địch chưa chuẩn bị, lại lấy thế công cường hán vô cùng tan rã thế địch. Nhưng loại chiến thuật này, nếu gặp phải tướng lĩnh đóng vững đánh chắc, tuyệt không mạo hiểm tiến quân tùy tiện, lại rất khó được lợi.”

Dung Khiêm cười, vui vẻ nói: “Hoàng thượng với binh pháp cũng rõ như lòng bàn tay.”

Yên Lãm bất giác xấu hổ: “Ta thật không dám nói là biết binh, chỉ là Trưởng Thanh cùng vài vị tướng quân, sau khi ở trong cung lật xem mờ tình báo như núi, kết luận mọi người thương nghị ra, phương hướng công kích của Yên quốc chúng ta, vừa lúc tương phản với phương hướng Tân Húc Phi từ Sở quốc mà đến, Tân Húc Phi sau mấy phiên dây dưa với Trần quân, lại cùng Ngô Vệ hai quốc xung đột, chí ít trong khoảng thời gian ngắn, không thể lo đến chúng ta. Chúng ta thừa cơ hội này, tận khả năng công thành chiếm đất...”

Y thở dài một tiếng mới nói: “Ta đã hạ lệnh, lần này không tham công, không cầu nhanh, chỉ ôm sách lược mượn chiến sĩ luyện binh, mượn đám binh vô tích sự thủ hạ Tân vương để tướng sĩ chúng ta tăng thêm kinh nghiệm chiến đấu là được. Mỗi một bước đều phải đóng vững đánh chắc, không thể chia binh, không được tùy tiện tiến, không thể cho địch nhân cơ hội tiêu diệt từng bộ phận. Mỗi khi hạ một thành, đều phải toàn lực củng cố sau đó lại từ từ tiến lên, vạn nhất gặp phải quân đội Tân Húc Phi, dựa thành thủ vững làm chủ, chỉ có khi quân lực đã hơn gấp ba quân đội Tân Húc Phi, mới có thể xuất thành chính diện tác chiến, mà nhất định phải chuẩn bị tốt để tùy thời lui về, một khi Tân quân bại trốn, không thể truy kích quá, để tránh trúng kế...”

Nghe Yên Lãm nói một chuỗi như vậy, Dung Khiêm liền biết, đây là y không cầu có công, chỉ cầu không lỗi. Nếu thật có thể như vậy, nơi nơi tập kết đại quân, thời thời dựa thành tác chiến, không tùy tiện tiến, không tham công, thế trừ cuộc chiến tiêu hao cứng đối cứng cần nhờ kỳ binh mưu kế, được tiện nghi gì lại không dễ dàng.

Chỉ là cách làm như thế, Yên quân tối đa chỉ lâm thời chiếm lĩnh vài thành trì, cũng vơ vét những thành trì này một phen thôi, muốn lung lay Tần quốc từ gốc rễ, quá khó khăn.

Ôi, Yên Lãm có thể coi trọng năng lực của Tần Húc Phi, cố nén dã tâm và tham niêm như thế, sử dụng loại chiến thuật thoát nhìn cực kỳ khiếp nhược này, lại cũng là lực tự chủ rất mạnh.

Dung Khiêm gật đầu nói: “Đấu pháp kiểu này, xem như nắm tử huyệt của Tần Húc Phi. Người này trên chiến trường tuy có bốn sự mười phần, nhưng có một nhược điểm cực lớn, đó là quá yêu quý binh tốt. Đây là đại kỵ của người làm tướng. Nhân thủ của y vốn có hạn, giao chiến với ba quốc tổn thất tất lớn, cho dù cuối cùng có thể đối trận với Yên quân chúng ta, chỉ cần quân ta đóng vững đánh chắc, trên quân lực lại có ưu thế, cho dù y dũng hăng làm sao nữa, chỉ chú ý tổn thất khi đánh nhau, cũng đủ để y do dự lùi bước.”

Y cười nhìn về phía Yên Lãm: “Bệ hạ nói gì mà không biết binh, kỳ thật lấy quân mấy lần, chậm rãi qua, chính là chính đạo. Nói trắng ra, dùng kỳ đạo quý thuật gì? Có thể lấy nhiều đánh ít, có lý do gì không làm?”

Yên Lãm nghe y nói binh pháp cao nhất thành nhiều đánh ít, cuối cùng nhịn không được mỉm cười.

Nhin thần sắc Yên Lãm cuối cùng không còn trầm trọng như thế, Dung Khiêm lại thở dài: “Bệ hạ nghĩ tự nhiên là chu toàn, chỉ là, tiền phuơng đánh lên, lại vị tất như ý.”

Yên Lãm gật đầu: “Ta cũng vẫn đang lo lắng điểm này.”

Nói trắng ra, không tham công, không liều lĩnh, đóng vững đánh chắc, lấy chính khắc kỵ. Đạo lý này ai cũng biết cả, nhưng từ xưa đến nay, lại vẫn cố tình có ngần ấy danh tướng anh hào, trúng kế bị phục, bại vong thảm. Còn không phải là lòng người dễ đổi, lúc thật sự đổi mặt với đủ loại hấp dẫn, ai có thể khắc chế được mình? Thắng lợi rõ ràng ở ngay trước mắt, ai còn dám được tính khí mà

thận trọng từng bước?

Tướng lĩnh trong quân ai mà không nóng lòng lập công, cho dù Hoàng đế giao trọng trách hơn, thật sự lên chiến trường, đánh thắng mấy trận, ai còn nhớ được nhiều như vậy.

Nếu Tân Húc Phi có thể xây dựng cục diện thích đáng, dẫn dụ thêm...

Yên Lãm vừa tự hỏi vừa nói: “Cho nên ta định phái Trưởng Thanh đi khao thưởng ba quân, sau đó để y đi theo quân. Bình thường không cần can thiệp quân vụ, nhưng nếu như phát hiện các tướng lĩnh có manh mẫn nóng lòng lập công, tiến quân sốt ruột, thì lộ ra mật chỉ của ta, tiếp nhiệm chức giám quân. Y ở trong quân nhiều năm, uy tín cực cao, lại được ta thân cận tin trọng nhất, do y ra mặt, nên là thích hợp nhất.”

Dung Khiêm bật cười: “Bệ hạ không lo lắng Trưởng Thanh cuối cùng cũng nóng lòng lập công?”

Yên Lãm cười nói: “Trưởng Thanh xưa nay ốn trong, mà địa vị trong quân trong triều đã cực cao, không cần mượn công tiến thân. Hơn nữa y đi gần Dung tướng người nhất, biết Dung tướng người cực kỳ coi trọng Tân Húc Phi. Thế y sẽ quyết không dám xem thường người này, lúc này hẳn là có thể tin được nhất, hơn nữa ta nghĩ Dung tướng dù sao cũng sẽ giúp ta tận lực làm sự tình càng thêm an toàn chứ.”

Dung Khiêm nhìn bộ dáng hiểu ý mà cười đó của y, chỉ đành thở dài: “Thôi, để y rời kinh đến bên này tụ họp với ta đi, ta cũng nhiều năm rồi không tán chuyện binh pháp chiến sự với y.”

Yên Lãm vui vẻ nói: “Có lời ấy của Dung tướng, ta lại thêm ba phần sức lực, trận chiến này cho dù không thể đại thắng, chung quy không đến mức để Tân Húc Phi chiếm tiện nghi là được.”

Dung Khiêm chỉ âm thầm cười khổ một tiếng. Ôi, hiện tại y có thể làm, cũng

chỉ còn động não và mê...

Y lắc đầu, lại vội thu hồi tâm tư tán loạn, hỏi: “Bệ hạ hôm nay chính là vì chuyện này mà phiền lòng?”

Yên Lãm vẻ mặt buồn bã, một lát sau mới nói: “Ta hôm nay đem sự tình nói cho Lạc Xương biết, ta biết rõ nàng nhất định sẽ đau đớn khổ sở, nhưng mà, từ lúc bắt đầu trù tính việc này cho đến bây giờ, ta chưa từng hối hận do dự, ta chưa từng nghĩ phải vì nàng mà vứt bỏ cơ hội này, ta...”

Ngữ khí của y dần dần sỗ ruột lo lắng, vẻ mặt cũng trở nên bi thương.

Dung Khiêm thở dài. Chuyện này y không thể khuyên nhủ, không thể trấn an, y không thể nói Yên Lãm là đúng, cũng chẳng cách nào nói Yên Lãm là sai. Lúc trách nhiệm của trượng phu mâu thuẫn với trách nhiệm của quân chủ, càng là người thật lòng, càng là phu thê tình cảm, sợ là càng bị giày vò cực khổ.

“Nhân sinh tám chín phần mười là việc không như ý, nàng cũng là người đáng thương, ngươi về sau tận lực đổi đổi tốt một chút đi.” Dung Khiêm ảo nã vì khuyên giải an ủi của mình yếu ớt vô lực như thế.

Phát hiện mình với sự phiền não của Yên Lãm kỳ thật không thể dành cho trợ giúp thực chất gì, loại cảm giác này thật sự không tốt lắm.

Yên Lãm cười nhẹ một tiếng, hơi thở lương: “Ta tự nhiên sẽ tận lực đổi tốt với nàng, sau khi vì quốc gia mà hy sinh bán đứng vũ nhục nàng lại đổi tốt với nàng? Dung tướng, ta có phải là một ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa.”

Ôi, thanh quan khó quyết việc nhà, cõi tình đây còn là một Hoàng đế tự mình chui vào sừng trâu.

Dung Khiêm trợn mắt, cũng lười ôn nhu an ủi nữa, đưa tay vỗ vỗ y, cười nói: “Sau khi về cung, cẩn thận đem sử sách để vương hậu phi bốn biển các nước lật xem một lần, coi những quân chủ đó cùng thê tử chung sống thế nào, gấp phải

chuyện cùng loại, họ lại chọn lựa thế nào, sau đó người sẽ phát hiện, không so không biết, vừa so với họ, người chính là một tình thánh, là trượng phu tốt đế nhất thiên hạ.”

Cho dù là tâm tình không tốt hơn, bị Dung Khiêm trêu ghẹo như vậy, Yên Lãm cuối cùng cũng không kiềm được nở nụ cười, trong lòng lại thập phần cảm khái: “Dung tướng, người lâu lăm rồi không đùa với ta như vậy.”

Dung Khiêm lườm y một cái: “Đùa về đùa, Hoàng thượng của ta, coi hiện tại là giờ nào rồi?”

Yên Lãm chỉ thoảng ngắn ra, lập tức tỉnh ngộ: “Ôi chao, sắp vào triều rồi.”

Y xưa nay có trách nhiệm, đêm nay tuy nói lầm việc bất ngờ, y cũng hoàn toàn chưa từng nghĩ phải bãi triều, lúc này được Dung Khiêm nhắc nhở, co giò chạy ra ngoài.

Dung Khiêm cười nói: “Đừng vội đừng vội, người vội vội vàng vàng như vậy, sợ không đánh thức hết mọi người khắp phủ của ta hay sao. Cởi hết áo choàng ngoại bào dễ gây chú ý này, khoác kiện xiêm y mộc mạc của ta, tháo kim quan xuống, lấy mũ của ta che đầu, ta dẫn ngươi chuồn ra theo cửa hông, tận lực đừng để hạ nhân nhận ra ngươi.”

Yên Lãm cúi đầu nhìn nhìn một thân trang phục hoa quý chóí mắt, đi đến đâu cũng gây chú ý của mình, mặt lại nóng bừng, nhưng không dám chần chừ, vội vàng bắt đầu cởi ra.

Dung Khiêm tự đi vào phòng trong, cầm một kiện ngoại bào, một cái mũ ra đây. Vốn là rất muốn tự tay giữ y phục ra khoác cho Yên Lãm, nhưng hiện tại chỉ có một tay, làm gì cũng không tiện, đành cười cười đưa cho Yên Lãm: “Phiền Hoàng thượng tự thay quần áo đi, nơi này không có ai hầu hạ đâu.” Nói rồi hơi lo lắng hỏi: “Ngươi biết thay không?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 201 : Thân Cực Như Sơ

Dung Khiêm cầm ngoại bào và mũ, hơi lo lắng hỏi: “Ngươi biết thay không?”

Yên Lãm vừa thẹn vừa cáu, một phen đoạt lấy xiêm y tự mặc cho mình. Dung Khiêm vóc người cao ráo, mặc vào vạt áo hơi dài, hơi quét đất. Vì thế Dung Khiêm ở bên cạnh cười meo meo nhắc nhỏ: “Hoàng thượng lát đi nhớ cẩn thận chút, đừng giẫm góc áo mà ngã.”

Yên Lãm giận đến mức mặt mày thoắt đỏ thoắt xanh, trong lòng muôn hung hận trừng y một cái, nhưng đúng là cả đám sắc nô khí như vậy cũng chẳng lên nổi. Cố tình trên đầu cũng ra lõi theo.

Thì ra y phục tuy là y có thể tự mặc bình thường, nhưng kim quan này vừa tháo xuống, tóc liền tản ra, muôn chải lại cũng chẳng phải một Hoàng đế vụng về có thể làm được.

Dung Khiêm ở bên cạnh dù bận vẫn ung dung, mãi khi thấy mặt Yên Lãm sắp đỏ đến nhổ máu, lúc này mới nén cười đầy y ngồi xuống, cầm lược giúp y chải vài đường, chụp mũ lên đầu: “Nhìn xem, ngươi còn chẳng bằng người một tay ta đây.”

Lúc này không cần Dung Khiêm nhắc nhở, Yên Lãm đã vội vàng kéo mũ xuống, ngăn nửa khuôn mặt đỏ tía, đứng dậy rầu rĩ nói: “Đi thôi.”

Rồi lại cúi đầu nhìn hai thị vệ huyệt đạo chưa giải, đang còn ngất xỉu không tỉnh kia.

Dung Khiêm cười nói: “Yên tâm đi, ta sẽ dặn họ nói nồng thận trọng.” Vừa nói vừa cầm nến đưa Yên Lãm ra khỏi phòng.

Đêm dài đãng đãng đã sắp đến cuối, khi cửa phòng mở, lại vẫn có một luồng gió lạnh tự nhiên kéo đến, ánh nến phiêu dao, yếu ớt đến mức cơ hồ tắt lui.

Dung Khiêm nhíu mày nhìn ngọn nến, lại không biết làm sao, y chỉ còn một tay, dù là muốn che chút gió cho ánh nến nhỏ bé như vậy, cũng đã chẳng làm được.

Yên Lãm ở bên cạnh một tay nhận nến, một tay che ngọn lửa, cỗ găng không nhìn cánh tay tàn khuyết kia của Dung Khiêm, cỗ găng không để trên mặt trong mắt mình lộ ra vẻ bi thương, chỉ thấp giọng nói: “Để ta.”

Dung Khiêm mỉm cười nhìn y một cái, nhẹ nhàng gật đầu, chậm bước về phía trước. Yên Lãm đi theo phía sau y, vị trí hơi kém nửa bước, lặng lẽ theo sát bước chân y, im lặng cầm nến, xua tan tăm tối phía trước cho y.

Đêm dài sắp hết, chân trời minh Nguyệt ngả về tây. Dưới chút ánh nến nhân gian này, hai người làm bạn, cùng băng qua trùng trùng cửa ngõ, đi vào từng hồi lang. Trên đường cũng gặp phải một hai lần gia đình tuần đêm, chỉ là Yên Lãm tận lực ẩn chở bóng mờ phía sau Dung Khiêm, quần áo đang mặc mũ đang đội đều là của Dung Khiêm, không một ai nhìn rõ khuôn mặt y, xa xa thấy Dung Khiêm phất tay, quát một tiếng: “Các ngươi tránh xa chút.”

Hạ nhân nào còn dám đa sự nhìn nhiều, tất nhiên là nhao nhao lui đi.

Dung Khiêm đưa Yên Lãm thăng đến chỗ cửa hông, bảo hạ nhân trông cửa tránh đi xa xa, bản thân tự mình đi mở cửa, mới cùng Yên Lãm đi ra cửa hông ba bốn bước, liền thấy đầu đường cuối phố, đầu tường trên cây, nháy mắt chui ra vô số bóng người, nhao nhao xúm lại đây, lại là đám thị vệ đáng thương đôi mắt trông mong canh ở bên ngoài, hít gió tây bắc suốt một đêm rốt cuộc khổ tận cam lai, mong được Hoàng đế hiện thân.

Nhin nhin sắc trời, đoán canh giờ một chút, Yên Lãm cũng không dám chậm trễ nhiều, quay đầu cáo biệt một tiếng với Dung Khiêm, vội vàng lên con ngựa thị vệ dắt đến, hấp tấp chạy về cung.

Dung Khiêm ở ngoài ngõ nhỏ xa xa tiễn, nhìn thiêu niêun vừa còn khốn quẫn vô cùng trong phòng y kia, tiền hô hậu ủng như vậy, xa xa hướng về nơi hoa quý nhất nghiêm ngặt nhất cao quý nhất thế gian, vẻ mặt dần dần ảm đạm.

Hôm nay, Yên Lãm đã cho Lạc Xương biết việc phát binh Tần quốc, cũng cho y biết.

Song bất kể là với y hay với Lạc Xương, lựa chọn của Yên Lãm, đều là sau khi phát ý chỉ, quân đội động thủ rồi, lại cho biết.

Y sợ Lạc Xương trước đó biết chuyện tạo thành khốn nhiễu cho y, thế thì phải chăng y cũng sợ mình như vậy?

Dung Khiêm khẽ thở dài một tiếng.

Nếu sự trở về của y chỉ làm hài tử kia không dừng tăng thêm phiền não, nhiều thêm bao cỗ ky, vậy thì có phải là...

Y lắc đầu, không để mình nghĩ tiếp nữa, quay người về phủ.

Y không biết là Yên Lãm đang cưỡi ngựa một đường đón gió lạnh, khoác trăng sao, đi về hoàng cung tâm tình cũng tiêu điều ảm đạm một kiểu.

Dung tướng rốt cuộc vẫn không nói gì nhiều hơn.

Về Tần Húc Phi, về trường chiến sự này, về lo lắng và cỗ ky không nguyên do lại thập phần khẳng định kia của y, rốt cuộc vẫn không nói rõ.

Biết rõ y đã hạ chỉ tiến binh, biết rõ quân đội Yên quốc đang huyết chiến tại tiền phương, nội tình không muốn để người biết kia vẫn chẳng muốn tiết lộ.

Dung tướng tự nhiên là sẽ không hại ta lỡ ta, nhưng vì sao người nhất định không thể cho ta biết, người không xem trọng nội tình chân chính của một trận chiến này?

Y sắc mặt âm trầm giục ngựa, băng qua từng phố dài vắng vẻ.

Mặt trăng đã ngả về tây, sắc trời lại vẫn âm trầm như cũ, bách tính trong thành phần lớn còn đang ngủ say trong mộng đẹp bình yên, chỉ có quân chủ cùng các quan lớn, phải vất vả chuẩn bị lâm triều.

Mãi khi tiếng ca vũ, ti trúc quản huyền phía trước truyền đến, Yên Lãm mới ngạc nhiên ngẩng đầu trông một tòa lâu cao ánh đèn huy hoàng phuơng xa: “Đó là nơi nào, sao lại náo nhiệt như vậy?”

“Nơi đó là Bách Hoa lâu, thanh lâu kỹ viện, ban đêm mới là náo nhiệt, ca múa suốt đêm, cuồng hoan tìm say, vốn chính là chuyện thường.”

Bách Hoa lâu?

Yên Lãm ngẩn ra, bỗng nhiên nhớ tới danh kỵ đầu bài Bách Hoa kia, nhớ tới trò chơi tương thân của nữ tử nọ và Dung Khiêm, nhớ tới sự chung tình không hiểu của hoa khôi kia với Dung Khiêm, nhớ tới cuộc trò chuyện dài trong xe thơm ở đầu đường kia, chợt hơi ngây dại.

Trong lòng Dung tướng, y rốt cuộc là gì đây? Là như Âm Âm nói, người sẽ được y vĩnh viễn che chở dưới cánh sao?

Tựa như, tựa như y cũng từng hạ quyết tâm phải vĩnh viễn bảo hộ Lạc Xương. Thế nhưng, nên giấu, nên làm, lại chưa bao giờ bởi Lạc Xương mà thay đổi.

Tựa như, Dung tướng đối đãi y luôn ôn nhu như vậy, luôn khoan dung như vậy, nhưng chuyện không chịu nói với y, nhất định không nói nhiều một chữ. Tỷ như, nội tình việc Tân Húc Phi, tỷ như... tỷ như chuyện phản đồ Ma giáo đêm

nay... Chắc chắn không phải đơn giản như Dung tướng nói, nhưng mà ẩn tình trong đó, cũng sẽ vĩnh viễn không cho y biết. Dung tướng đổi đãi y, cùng y đổi đãi Lạc Xương, lại có gì bất đồng đây?

Nhớ tới người nọ luôn mỉm cười ôn hòa, luôn là vẻ mặt thong dong, nhớ tới đêm nay khi bị hắc y nhân chế, dưới ánh trăng chứng kiến, mâu quang bình tĩnh đậm đặc đến mức không thấy mảy may gợn sóng của Dung Khiêm...

Yên Lãm bỗng nhiên cắn răng, khe khẽ đưa tay vỗ vỗ trường sam trên người mình.

Trong quần áo y mặc, còn có hơi thở của Dung tướng nhỉ, tóc y đêm nay, là Dung Khiêm dùng một tay còn sót lại giúp y chải...

Chỉ là, vậy thì thế nào, vậy thì thế nào.

Không dừng, Yên Lãm lòng bỗng bi thương, nhất thời chỉ cảm thấy đờ đẫn vô hạn.

Chúng thị vệ thấy y dừng ngựa, xa xa nhìn thanh lâu nổi danh nhất kinh thành, vẻ mặt dần dần phức tạp, tim đấm thị vệ liền treo cao cao.

Ôi trời ơi, những việc bất ngờ hôm nay quá nhiều rồi, Hoàng thượng ngài đừng thêm loạn nữa, mắt thấy thời điểm lâm triều sắp đến, ngài chung quy sẽ không đột nhiên có hứng thú, muốn chạy tới Bách Hoa lâu làm khách chứ?

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 202 : Diệu Kế Cẩm Nang

Mắt thấy Yên Lãm trù trừ không tiến, bọn thị vệ sắc mặt tái nhợt ngơ ngác nhìn nhau ta ta nhìn nhìn người, cuối cùng có người gan lớn ho một tiếng, thấp giọng gọi khẽ: “Công tử.”

Yên Lãm phục hồi *** thẩn, thẩn nhiên nói: “Đi nhanh đi, thời gian sắp không còn kịp rồi.”

Y lúc này mới tiếp tục giục ngựa đi, bóng dáng đoàn người dần dần dung vào nơi sâu nhất trong tăm tối.

Yên Lãm đi rồi, Dung Khiêm quay người vào phủ, lại còn phải thay ai đó khắc phục hậu quả.

Việc đầu tiên chính là lên cao lâu trong hoa viên gọi Thanh Cô xuống.

“Dung đại ca, đã xảy ra chuyện gì? Huynh phân phó muội như vậy, muội lại không biết gì hết, thật là sắp bị hù chết rồi.”

Thanh Cô vẫn còn nơm nớp kéo căng thủ ở đó, nhìn thấy y xuất hiện, rốt cuộc mới dám buông lỏng.

Nhìn sắc mặt Thanh Cô tái nhợt, trong lòng Dung Khiêm thập phần áy náy.

Y ở trong gian phòng ấm áp, an ủi trêu ghẹo Yên Lãm, lại để nữ tử chất phác một lòng quan tâm y sâu trên cao lâu này, không biết gánh bao nhiêu tâm tư.

Y cũng chỉ đành ôn nhu an ủi, phí không biết bao nhiêu ngôn ngữ thời gian, mới làm cho Thanh Cô tin tưởng, hiện tại thật sự đã không việc gì.

Nhưng Thanh Cô lần này bị dọa, không chịu về khu viện ban đầu nữa, tuy nói không dám yêu cầu ở cách vách Dung Khiêm như quá khứ, nhưng kiên trì phải ở ngoài viện của Dung Khiêm.

“Không được, về sau ban đêm muội không thể ở cách xa Dung đại ca như vậy.”

Dung Khiêm đau đầu.

Ôi, Thanh Cô vẫn là nữ nhi chưa xuất giá, dù là huynh muội ruột cũng phải tránh hiềm, huống chi họ chỉ là huynh muội kết nghĩa? Nhưng mắt thấy nếu như y không chịu, Thanh Cô có thể trực tiếp dựng gian nhà tranh ngoài viện y rồi đặt cái giường là coi như xong.

Không thể nề hà, Dung Khiêm cuối cùng chỉ đành đáp: “Được được được, đều theo muội. Trời vừa sáng, ta sẽ bảo quản gia sai nhân thủ, mau chóng vạch ra một nơi ở mé kia tường của hoa viên bên kia kẽ sát viện này? Dựng một viện nhỏ độc lập cho muội, được không? Những xa hoa ưu nhã đó đều mặc kệ. Ta sẽ bắt họ mau chóng hoàn công. Chẳng qua giữa viện của muội và ta, không thể mở cửa hông thông nhau.”

Thanh Cô tính toán vị trí cự ly một chút, nghĩ bằng nội lực của mình, trong khoảng cách này, nếu Dung Khiêm có việc, chỉ cần gọi to một tiếng, nàng có thể lập tức nghe thấy, kịp thời chạy đến, lần này đã an tâm.

Cửa ấy à... Không có thì thôi. Dù sao tường này với nàng mà nói cũng chẳng cao.

Dung Khiêm vốn cũng là người thoái mái, đã đáp ứng thì không rỗi răm trong lòng nữa. Địch Nhất mặc dù đã đi, nhưng vị tất chịu rời đi nhẹ nhàng như vậy, tương lai ai biết liệu có đoạn sau không? Có Thanh Cô bảo hộ bên cạnh, cũng luôn tốt hơn đôi chút.

Huống chi, về sau tiểu Hoàng để lại chơi trò nửa đêm tới cửa này cho y, có

đại bảo tiêu này, cũng không sợ nguy hiểm lăm.

Chẳng qua, dường như... trong phủ cũng nên thêm vài hộ vệ...

Trấn an Thanh Cô xong, Dung Khiêm một đường suy tính quay về phòng mình. Đã lộ hết vẻ mệt mỏi, y lại vẫn không thể nghỉ ngơi. Trong gian phòng kia của y, còn hai người sống to tướng kìa.

Lúc này hai thị vệ kia đã tự giải huyệt đạo tinh lại rồi. Mới mở mắt, trước mặt chính là Dung Khiêm mặt cười tุม tím, uy bức lợi dụ nện một chặp, dọa hai người biết chuyện này toàn thân run bắn, nhiều lần lấy đầu đâm bảo, việc này tuyệt không tiết lộ ra ngoài, cho dù với Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên cũng tuyệt đối không nói.

Dung Khiêm nghĩ hai người này cũng không dám khຸ thi tâm phi, dù sao sự tình này nếu truyền ra ngoài, Yên Lãm thật sự có thể lấy đầu hai vị này làm cầu đá lăm.

Đuối hai thị vệ này đi rồi, Dung Khiêm còn phải triệu quản gia đến, ra vẻ thanh thản, phân phó một câu, để quản gia tự đi tìm đám hạ nhân đêm qua ngẫu nhiên trông thấy hoặc nghe qua mấy việc khó hiểu, cảnh cáo họ chớ lầm miệng.

Một trường phong ba, lúc này mới lặng yên tiêu di vô hình.

Trong một khoảng thời gian sau đó, ngoài mặt, phủ quốc công hết thảy như thường. Dịch Nhất chưa từng tái xuất hiện, Yên Lãm ngẫu nhiên vẫn sẽ đến phủ đi lại ngó nghiêng, nhàn nhã cùng Dung Khiêm dạo chơi, uống rượu tán gẫu. Dương nhiên đều là vào ban ngày, dưới sự bảo vệ minh ám của một đám hộ vệ mà đến.

Mà trong lúc này, Phong Trường Thanh cũng có đến một lần. Dung Khiêm trong tiểu viện của mình, bày sa bàn vĩ đại, treo bản đồ quan phòng của Tần quốc, hai người đóng cửa viện, mật đàm bảy tám ngày.

Chờ khi Dung Khiêm tiễn Phong Trường Thanh ra phủ, hai người đều mỉm cười cực kỳ.

Trước khi đi, Dung Khiêm đưa cho Phong Trường Thanh một cái túi gấm con con, dặn dò đến trong quân lại mở ra. Phong Trường Thanh thập phần kinh hỉ: “Thì ra Dung tướng sớm có kỳ sách chiến thắng diệu kế phá địch tặng cho, sớm biết thế ta cũng chẳng cần lo lắng như vậy.”

Dung Khiêm hữu khí vô lực trừng hắn một cái: “Ngươi cho đây là loại diệu kế cẩm nang trong thoại bản tiểu thuyết đó hả? Ta lại chẳng phải thần tiên. Đây chẳng qua là một gợi ý trọng yếu lúc sống chết trước mắt, ta cho ngươi biết, là thời cơ lui binh nghị hòa.”

Phong Trường Thanh ngân ra: “Lui binh nghị hòa?”

“Ù. Ngươi đến trong quân lại xem. Hiện tại ngươi xem rồi, tất nhiên nhịn không được nói với Hoàng thượng, y vừa nghe lại phải đến hỏi ta, ta lại không thể cho y biết nội tình, cuối cùng vẫn để y không đâu phiền muộn một hồi.”

Dung Khiêm hơi buồn bực thở dài: “Tóm lại ngươi nhớ kỹ, một khi xuất hiện tình huống như ta nói trong cẩm nang, bất luận chiến cuộc lúc đó quân ta chiếm ưu thế cỡ nào, có cơ hội thủ thắng cỡ nào, ngươi đều lập tức chỉnh binh lùi lại, cứ thành tử thủ, đại quân không được tùy tiện ra một bước, sau đó phái người đàm hòa.”

Phong Trường Thanh ngạc nhiên nói: “Ta há có quyền lực đàm hòa, sao Hoàng thượng có thể đáp ứng, hơn nữa Tần quân chưa chắc đồng ý.”

“Ngươi chỉ cần bày tỏ thành ý đàm hòa là được, quyết định chân chính có thể giao cho Hoàng thượng hạ, chỉ cần quân báo khẩn cấp của ngươi vừa đến, ta sẽ phụ trách dốc hết sức khuyên phục Hoàng thượng, về phần Tần quân bên kia, ngươi yên tâm, chỉ cần tình huống trong cẩm nang của ta xuất hiện, ngươi muốn đàm hòa, họ nhất định sẽ đồng ý.”

“Nhưng mà...”

“Đừng có nhưng mà! Việc này liên quan đến sinh tử của toàn quân, an toàn của cả quốc. Trường Thanh, ngươi phải nhớ lấy, lần này đến trong quân, mọi sự do ngươi tự quyết, nhưng nhắc nhở trong cẩm nang của ta, ngươi nhất định phải tuân thủ chặt chẽ, nếu không tướng sĩ Đại Yên ta, khó có ngày quy quốc phản hương nữa.”

Dung Khiêm vẻ mặt vô cùng trịnh trọng, ánh mắt nhìn vững hắn.

Phong Trường Thanh trầm mặc một hồi, rốt cuộc gật đầu: “Dung tướng, ngài là người ta kính trọng tin phục nhất. Ngài đã nói nghiêm trọng như vậy, thế thì ta cũng cam đoan với ngài, chỉ cần ta còn một hơi, thì nhất định thủ nghiêm kẽ của cẩm nang.”

Dung Khiêm lúc này mới gật đầu, phất tay tạm biệt hắn. Chỉ là lần này không lẽ phép đứng ngoài cửa nhìn chăm chú bóng dáng Phong Trường Thanh biến mất nữa, mà là khẩn cấp quay người cắm đầu về phòng ngủ bù.

Sau mấy ngày mấy đêm liền không ngủ không nghỉ, người thừa khỏe mạnh cũng chẳng chịu nổi, huống chi y kỳ thật là một kẻ bệnh nặng thoát nhìn rất khỏe mạnh.

Thế nhưng, giờ này khắc này, *** thần mỏi mệt vô cùng, thân thể các nơi lại đều ẩn ẩn làm đau, khiến y căn bản không thể ngủ.

Cuối cùng, y lại vẫn chỉ có thể thần trí minh mẫn chịu đựng, hai ba ngày liền đều không thể ngủ bình thường, chỉ ngẫu nhiên chợp mắt một lúc rồi lại lập tức đau đớn tỉnh giấc.

Y chưa bao giờ kêu đau, nếu có người ở bên, dù ngủ không được, cũng chỉ nhắm mắt làm bộ ngủ yên, hạ nhân trong phủ đều chỉ nói y nguyên do là mấy ngày hôm trước cùng Phong tướng quân luận binh, không nghỉ ngơi tốt, cho nên khá mệt mỏi.

Ngay cả Thanh Cô cũng không thể nhìn ra, lúc y vẫn nói nói cười cười hoặc an bình ngủ say, kỳ thật vẫn đang chịu đựng nỗi khổ ốm đau phát tác.

Mà lúc này, Phong Trường Thanh đã từ biệt thánh giá, đi xa tít trong quân.

Sau khi tiễn Phong Trường Thanh, Yên Lãm nhớ tới tin tức phủ quốc công truyền đến, biết Dung Khiêm vì cùng Phong Trường Thanh bàn việc Tần Yên giao chiến mà mệt mỏi cực kỳ, trong lòng cũng khá bất an, vốn định đi thăm Dung Khiêm, lại sợ mình một Hoàng đế vừa đến, Dung Khiêm vốn đã đủ mệt lử còn phải xốc *** thần ứng phó y, năm lần bảy lượt do dự, chung quy chỉ phái người đưa hàng loạt thuốc hay dưỡng thân bổ thận đến phủ quốc công, bản thân thì vẫn vây trong cung, âm thầm bận lòng mà thôi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 203 : Tịnh Mã Đồng Hành

Giữa lùm cỏ, một con thỏ nhỏ màu xám mới cẩn thận ló đầu, kinh phong lập tức phá không mà đến, thỏ kia chưa kịp kêu một tiếng, đã bị mũi tên mạnh mẽ nẹt xuyên qua người, ngã ra xa mấy bước.

Phía trước vang lên một tràng hoan hô, không lâu sau liền có khoái mã tung bụi mà đến, kỵ sĩ trên ngựa thập phần cường tráng ở trên lưng ngựa khom lưng thò tay, cả tên kèm thỏ cùng nhau nhặt lên, giơ lên cao cao, giục ngựa quay đầu hô: “Công tử thân tiễn!”

Phương xa mấy chục步 ngựa vây quanh một vị quý công tử cầm y tiễn tụ, bạch mã cầm cung, cùng nhau hô lên: “Công tử tiễn pháp như thần.”

Trong tiếng hoan hô như nước, Yên Lãm rùng mình, thoảng nghiêng đầu nhìn Dung Khiêm vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu bên cạnh, càng bối rối, trách mắng mọi người: “Được rồi được rồi, bắn một con thỏ đã thiên hạ đệ nhất, các ngươi không sợ mất mặt, ta vẫn sợ xấu hổ đây?”

Mọi người đều là thị vệ bảo hộ bên cạnh y nhiều năm, biết tính tình y, nhìn dáng vẻ của y là biết cùng đi săn với Dung Khiêm, tâm tình cực tốt, vốn cũng không phải giận thật, tự nhiên chẳng sợ lăm.

Mọi người hi hi ha mà mắt ngươi nhìn mắt ta. Vạn tuế gia ngài là thiên hạ đệ nhất nhân, một tên bắn ra, chúng ta dám nói đó không phải là thiên hạ đệ nhất tiễn sao?

Nhin mọi người miệng vâng dạ, vẻ mặt lại khá là không đồng ý, Yên Lãm âm thầm chán nản: “Được lăm, Trường Thanh đến trong quân, hôm nay Tịnh Viên

lại không đến, là chẳng còn ai quản thúc phải không? Lời ta nói các ngươi cũng không để trong lòng nữa.”

Mấy thị vệ dẫn đầu cười ha ha nói luôn miệng: “Công tử lại nói đùa, chúng ta lấy thông lĩnh và thế tử làm chỗ dựa lúc nào.”

Lời này lại là thật, hôm nay mọi người đều tỏ ra khá thoái mái, chỗ dựa rõ ràng là Dung Khiêm.

Đám người họ ba ngày hai đầu bảo vệ Yên Lãm xuất cung, đã sớm nhìn hiểu cả, dù là bình thường thiên uy khó lường, lúc ở bên Dung Khiêm, Yên Lãm trái lại cực hiểm khi thật sự phát hỏa. Huống chi vứt bỏ tục vật, lén được phù sinh nửa ngày nhàn nhã ra ngoài đi săn. Ánh dương tuyệt như vậy, gió tuyệt như vậy... người tuyệt như vậy, ai còn thật sự lo lắng Hoàng đế lão tử cáu kỉnh.

Dung Khiêm ở bên cười nhẹ nói: “Còn ồn ào nữa, ta thấy mọi người sẽ trực tiếp xách hai ba con nhỏ nhép về báo cáo, nói cho trong cung biết, đây là toàn bộ chiến lợi phẩm của vạn tuế gia trước khi xuất môn hùng tâm bừng bừng.”

Ánh mắt Yên Lãm hung tợn đảo qua mọi người: “Không lăng phí thời gian với các ngươi nữa...” Hai chân hung hăng kẹp bụng ngựa, bạch mã nhanh chân lao về phía trước.

Chúng thị vệ cũng đều tự cầm cung tên, hô quát giục ngựa chạy theo.

Thật sự mà nói, Yên Lãm muốn không lỡ buổi lâm triều mỗi ngày, lén ra đây săn một lần, lại không phải dễ dàng như vậy. Yên kinh phụ cận dân cư đông đúc, đồng ruộng cả thò cũng khó tìm một con, càng đừng nói những con mồi lớn như sói hổ ly gấu đen nọ kia. Muốn đi săn, chỉ có khoái mã nửa ngày, đến trường săn chuyên môn của hoàng gia.

Nơi đó, mấy ngọn đại sơn chạy dài tương liên, cùng với đồng cỏ rùng cây trong vòng vài dặm dưới chân núi, đều bị vạch làm cẩm địa. Tiều phu thợ săn đều không thể vào. Bách tính phải rời khỏi ngoài năm dặm trường săn, mới có

thể an cư.

Nơi gọi là “trường săn hoàng gia” này, lại không phải cho Yên Lãm chuyên dụng. Mà là nơi để con em quyền quý học tập cung mã kỵ xạ. Quyền quý trong kinh bình thường đều có thể đến săn thú, trái lại bản thân Yên Lãm thì không có thời gian đến. Nhưng hàng năm vào lúc xuân tế thu tự, y dẫn đầu, bày đủ nghi thức, dưới sự tiền hô hậu ủng dẫn các thần tử đến đây vây săn một lần, sau đó bày tế đàn, lấy con mồi tế dâng trời, để biểu đạt thành tâm, mệt gần chết. Việc đó và đi săn thật sự căn bản là hai chuyện khác nhau.

Lần này, vẫn là Dung Khiêm thấy y mỗi ngày tâm sự trùng trùng, áp lực quá lớn, ngày ngày ngóng trông quân báo tiền tuyến, nhưng càng nhìn tin tức hết thảy thuận lợi, vẫn chưa chính diện đánh với quân đội Tần Húc Phi, lại càng lo lắng trận sau hết thảy liệu có thể thuận lợi như trong dự liệu. Không nỡ để y cả ngày phát sầu sوت ruột như vậy, muốn xem làm sao để y thả lỏng đôi chút.

Nhưng mà, bình thường cũng hay ở trong phủ tán gẫu một chút, ngẫu nhiên ra ngoài nhìn ngó, Yên kinh chỉ lớn như vậy, lầu đài vũ tạ có thể để hai người thân phận đặc thù này an tâm tìm niềm vui giết thời giờ, thật sự không nhiều.

Huống chi, vô luận hảo ca hảo vũ hảo cảnh trí gì, Yên Lãm cũng không có tâm tình xem lăm, nhưng trước mặt Dung Khiêm, lại phải nỗ lực làm bộ rất vui vẻ khoái hoạt, thật sự khiến lòng Dung Khiêm không thoái mái.

Con người mà cả ngày lo trước nỗi lo của thiên hạ, nào còn thời gian vui vẻ nữa. Hoàng đế hạng công tác này tuy rằng vất vả, nhưng không thể mới làm mấy năm đã biến mình thành một tiểu lão đầu già cỗi.

Cho nên hôm qua Dung Khiêm đề nghị đi săn, dưới ánh dương khoái mã giương cung, xua hươu bắn hổ, dù sao cũng sẽ làm người trẻ tuổi sôi trào nhiệt huyết nhỉ? Chung quy có thể tạm thời làm cho Yên Lãm quên đi phiền não trước mắt, áp lực trong lòng nhỉ?

Với Yên Lãm mà nói, hiếm khi gặp Dung Khiêm chủ động đề nghị muốn làm

gì, tất nhiên là vô luận thế nào đều phải phụng bồi. Huống chi bản thân y dù sao cũng là tâm tính thiếu niên, nghĩ sự tùy ý khi phóng ngựa đi săn, lập tức ẩn ẩn hưng phấn khoái hoạt.

Chỉ là Yên Lãm sớm bị loại phô trương chính thức thiên tử đi săn đó dọa sợ, cho nên lần này chỉ lặng lẽ an bài một chút, kiêm một công văn con em quyền quý bình thường đi săn, lâm triều vừa kết thúc, liền hấp tấp thay quần áo, chuồn êm ra cung, hội hợp với Dung Khiêm rồi cùng nhau ra khỏi thành.

Tuy rằng mọi người đều cưỡi khoái mã, khi đến trường săn cũng đã là giữa trưa. Vì thế chỉ có khoảng thời gian nửa ngày để đi săn, trời vừa tối là phải mau chóng quay về, băng không lỡ buổi lâm triều ngày mai, lại là một đại sự.

Do thời gian cấp bách, cho nên Yên Lãm mới càng muốn nắm chắc khoái lạc trước mắt. Rời xa trân thể ôn ào, phóng ngựa trong rừng trên cỏ, nhìn ưng bay thỏ chạy, rất nhiều ưu phiền không vui, tất cả đều tiêu tan. Giờ này khắc này, y chỉ muốn giục ngựa lao đi, đọ cùng phong vân, giường cung cài tên, quyết chiến với hổ lang.

Nhớ tới ấu thời Dung Khiêm ôm y cưỡi ngựa, đỡ tay y kéo cung, trong lòng vừa thấy vui mừng lại thấy ôn nhu, càng muốn bắn thêm mấy con mồi cho Dung Khiêm coi, kỵ xạ năm đó y dạy, mình chưa một khắc nào quên mất.

Y nơi này phóng ngựa lao băng băng, nhìn phía trước vừa lúc có một đám sơn dương bị kinh mà thần tốc chạy trốn, không chút nghĩ ngợi thò tay rút tên giường cung, mọi người phía sau quát liên tục, mấy chục cây cung mạnh đồng thời kéo hết cỡ, mấy chục mũi tên nhọn từ đấy cắt qua trường không, gào thét mà đi.

Đợi khi Dung Khiêm chậm chạp dỗ ngựa, nhàn nhàn nhã nhã dạo bước đến bên cạnh mọi người, mỗi người tối thiểu đều bắn hơn mười tên. Phía trước thê thê thảm thảm, ngã một đống sơn dương. Yên Lãm giục ngựa, vòng quanh đống sơn dương kia một vòng, sắc mặt lại âm trầm.

Có thị vệ thống kê số lượng, thu tên của mọi người lại, cười giục ngựa qua đây, hai tay dâng tên vàng của Yên Lãm: “Chúng ta nói công tử tiễn pháp như thắn, công tử cứ nói chúng ta nịnh hót, nhìn xem, đây không phải là chứng minh. Công tử bắn mười ba tên, mũi nào cũng trúng, chúng ta trong mười tên, có thể trúng hai ba tên là không tồi rồi.”

Yên Lãm lạnh mặt, một phen đoạt tên vàng, trách mắng: “Các ngươi giả hay không, khi quân cũng quá trắng trợn? Từng kẻ toàn là cao thủ Trường Thành chọn lựa kỹ lưỡng, bắn một đám dê cũng không trúng?”

Mọi người đồng thời cúi đầu: “Tiểu nhân vô năng.”

Người người ngoan ngoãn, cúi đầu nghe răn, khiến Yên Lãm buồn bức xanh xám mặt.

Dung Khiêm nhịn không được cười to: “Cho dù họ từng người vốn đều là cao thủ, theo Hoàng thượng cùng bắn tên, cũng chỉ đành biến thành người kém cỏi.”

Yên Lãm cười khổ trừng mọi người: “Ta lòng dạ hẹp hòi như vậy?”

“Công tử ngài lòng dạ rộng lớn, xử sự công chính, đám tiểu nhân xưa nay kính ngưỡng.” Mọi người đua nhau nói. Ngữ khí này thật không thể nói là không thành. Chỉ là “kính ngưỡng” quy về “kính ngưỡng”, ai không nhìn ra Yên Lãm đang một lòng muốn biểu hiện bản lĩnh trước mặt Dung tướng. Lúc này, ai dám tỏ ra có bốn sự hơn Hoàng thượng?

Yên Lãm quát khẽ: “Lần sau không vậy nữa, lần sau thấy con mồi, các ngươi phải làm toàn lực cho ta.”

Mọi người nhìn nhau một cái, hứa hẹn luôn miệng.

Dung Khiêm ở bên cạnh Yên Lãm cười nhẹ: “Gọi là làm toàn lực, chính là lần này Hoàng thượng bắn trúng mười ba tên, họ chỉ bắn trúng ba tên, lần tới Hoàng thượng bắn mười ba tên, họ bắn trúng mười tên. Dù sao cũng phải may

mắn thế nào mà ít hơn Hoàng thượng một chút như thế, rồi lại không ít hơn quá nhiều là được. Năm giữ chừng mực này, độ khó đặc biệt cao đó.”

Yên Lãm nghe vậy càng nổi nóng, trong lòng lại hết cách. Loại sự tình này, sợ không phải lấy quyền uy Hoàng đế là có thể bức ra được đâu? Người ta không chịu lộ bản lĩnh thật, y cũng chẳng có chứng cứ gì, dù sao đâu thể bằng chắc hẳn phải vậy rồi định tội cho người ta chứ?

Y giận đến mức trợn mắt nhìn mọi người một cái, phất tay: “Thôi thôi thôi, ta xem như minh bạch rồi, đi theo ta, các ngươi cũng không thể tận hứng thật. Các ngươi tự đi chơi việc mình, sau khi trời tối đến nộp con mồi, con mồi nhiều nhất có trọng thưởng, săn được ít nhất...” Y cười lạnh một tiếng: “Tự nhiên là phải phạt nặng.”

Chúng hộ vệ đều ngẩn ra, nói đến thì có thể buông gánh nặng, thi triển kỳ năng, mạnh tay săn chim trời cá nước, tự nhiên là việc cực tận hứng thống khoái, nhưng mọi người vốn là bảo vệ Yên Lãm mà đến, há có thể tùy ý bỏ đi.

Yên Lãm phất tay đuổi người: “Cút cút cút, cút hết cho ta, nhìn các ngươi về mặt tươi cười giả dối, ra tay bắn giả là ta bực rồi, có Dung tướng ở đây, an toàn của ta còn cần các ngươi lo lắng hay sao?”

Dung Khiêm ở bên khẽ nhíu mày, âm thầm cười khổ một tiếng.

Chúng hộ vệ nghe lại cực kỳ tin phục, đúng vậy, có Dung tướng, an nguy của bệ hạ tất nhiên là không thành vấn đề, lúc này còn ở trước mặt Hoàng thượng ngứa mắt y, thì quá không thức thời, mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhất tề thi lễ với Yên Lãm, liền ầm ầm tản ra bốn phía.

Cách rất xa, đã nghe có người hô to gọi nhỏ.

“Trọng thưởng hôm nay, ta lấy chắc rồi.”

“Hỏi cung của ta rồi hãy nói!”

“Ngươi kiềm chế chút đi, đừng để phần thưởng chưa cầm, cuối cùng bị phạt thì hay.”

“Ha ha, chúng ta dưới tay thấy chân chướng, coi cuối cùng ai được thưởng, ai bị phạt!”

Mấy chục thớt ngựa tú tán vào giữa cây rừng, rất nhanh chóng không phân rõ ai ở nơi nào, chỉ xa xa truyền đến tiếng kình phong, cùng dã thú hoảng loạn gầm thét, xem ra mọi người đang vội vàng đại hiến thân thủ.

Yên Lâm vốn rất giận, nghe những động tĩnh này, vẻ mặt lại hơi thất vọng: “Đi theo ta, thật sự là gò bó hỏng cả họ.”

Dung Khiêm mỉm cười: “Ngươi cũng không cần thấy mất tự tại. Bất cứ chuyện gì, có mất thì có được. Đi theo quân chủ, tự nhiên phải có rất nhiều quy củ hạn chế, nhưng có thể nhận được sẽ chỉ càng nhiều hơn. Ngươi chưa bao giờ phụ lòng người bên cạnh ngươi.”

“Phải không...” Yên Lâm than nhẹ, trong lòng tiếp một câu: “Chỉ trừ ngươi thôi.”

Chẳng qua lời này y lại không hề nói ra, chỉ chậm rãi cùng Dung Khiêm giục ngựa về phía trước, dọc đường cũng thấy một số miêu cẩu thỏ kinh hoàng bỏ chạy, lại uể oải chẳng có bao nhiêu tâm tư giương cung bắn tên.

Y chỉ nghiêng tai lắng nghe, bốn phương tám hướng, tiếng tên nhọn xé gió, tiếng dã thú kêu thảm dần đi xa, dần nhỏ không thể nghe, xác thực biết đam thị vệ này, chỉ sợ thân thủ bất cứ một ai cũng trên mình, bất giác cười khổ: “Dung tướng, có phải ta rất vô dụng?”

Dung Khiêm thản nhiên cười nói: “Họ là những hộ vệ tốt nhất chọn lựa ra từ cả Đại Yên quốc. Sở trường lớn nhất của họ chính là võ kỹ, vô luận quyền thuật hay đạo kỹ xạ, giỏi hơn ngươi đều là đúng lý. Nếu võ nghệ của ngươi bảo vệ ngay cả ngươi được bảo vệ cũng không bằng, thế họ còn tư cách gì đứng bên

cạnh người đây?”

“Nhưng mà...” Yên Lãm muốn nói lại thôi.

Trong lòng mỗi một nam tử, đều có một giắc mộng nhiệt huyết nhỉ. Muốn phóng ngựa chiến trường, muốn dương kiếm thiêng hạ, nhưng mà bản thân y biết rất rõ, luận binh pháp y kém xa Phong Trường Thanh, luận võ công, ôi... Quên đi. Y tối đa coi như một kẻ gà mờ lục nghệ *** thông, am hiểu cung mã, thân thủ linh hoạt thôi.

“Quân chủ không cần là quân thần danh tướng. Quân chủ không cần là thiên hạ đệ nhất cao thủ, quân chủ cũng không cần là năng thần cán lại. Có thể không đố kỹ tài năng của thuộc hạ. Có thể phát hiện cũng tán thành trọng dụng những người có tài năng đó, đồng thời thật lòng vì họ mà cao hứng, vì họ mà kiêu ngạo, đã là quân chủ tài ba nhất.”

Dung Khiêm cười nói: “Quân chủ cũng là người mà, là người thì không cần hoàn mỹ, không cần chu đáo mọi mặt...”

Nhưng mà... Dung tướng... Người lại hoàn mỹ như vậy. Mỗi một lần đứng trước mặt người, ta đều thống hận bản thân ta không đủ tốt, ta đều cảm thấy ta đã cô phụ khổ tâm của người, ta có lỗi với sự dạy bảo của người, loại tâm tình này cho dù là người chắc cũng rất khó hiểu được.

Yên Lãm thở dài một tiếng trong lòng, không chịu đem tích tụ thật sâu này nói ra miệng, chỉ khẽ cười cười, chẳng nhiều lời nữa, tiếp tục giục ngựa về phía trước.

Dung Khiêm nhìn mặt mày y vẫn có vẻ ưu sầu chưa giải, bất giác thoảng ngạc nhiên. Yên Lãm còn trẻ, khó tránh hơi tranh cường háo thắng, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng không thống khoái lắm là tự nhiên, chỉ là nếu cả chuyện đạo lý rõ ràng thế này cũng chẳng chịu tiêu tan, vẫn cứ để ý thân thủ đâm thị vệ tốt hơn mình, thì không giống tính tình y lắm.

Dung Khiêm chỉ chuyên tâm suy nghĩ Yên Lãm ưu phiền vì chuyện gì, lại hoàn toàn không nghĩ tới, mình mới là ngọn nguồn ưu phiền của y.

“Sao ngươi vẫn đăm chiêu ủ dột thế?”

Yên Lãm nào dám nói thẳng, chỉ đành nói: “Ngươi xem, vào trường săn cũng lâu vậy rồi, nhìn thấy không phải mèo con thì là thỏ con, thỉnh thoảng thấy một đám dê, mấy con hươu, hai ba con ngựa, thật là chẵng thú vị gì hết, những hổ báo gấu đen sư tử đó đi đâu hết rồi?”

Dung Khiêm âm thầm buồn cười. Trường săn này là cho quý nhân dùng đi săn, ở kinh giao gượng nhốt được, kỳ thật chính là mấy động vật ngoan ngoãn nhân công nuôi thả thôi. Ai dám thật sự để hổ báo gấu lớn hoành hành trong này? Bị thương đám quý nhân thì làm sao?

Gặp phải đợt cắn tẽ trời, gặp Hoàng thượng muốn đi săn, người dưới đương nhiên hấp tấp thả một số mảnh thú bình thường nuôi trong ***g ra ngoài cho thêm vẻ, thêm chút kích thích. Lúc ấy người trong rừng còn hơn thú nhiều lăm, cho dù lão hổ hung mãnh hơn, đối mặt với hàng loạt thị vệ trang bị tận răng, cũng chỉ có phần dâng tặng da hổ. Còn như bình thường... Ha ha, ở đâu có.

Dung Khiêm đương nhiên sẽ không vạch trần loại thủ đoạn nhỏ này của người dưới. Thật muốn chỉnh đốn trường săn, nuôi thêm mãnh thú, khổ còn không phải tiểu lại làm sai ở trường săn, rồi cả bách tính sống lân cận.

Cho nên lúc này trong lòng tuy buồn cười, miệng lại chỉ thản nhiên trấn an: “Trường săn này những mấy chục dặm cơ mà, đâu dễ dàng gặp mãnh thú như vậy. Hoàng thượng an tâm một chút, chúng ta chậm rãi tìm là được.”

Yên Lãm vẫn hồ nghi: “Ta nhớ trước kia lúc săn lớn chính thức, con mồi nhiều lăm mà, không giống hiện tại, đụng phải toàn là mấy vật nhỏ ngoan ngoãn.”

“Ngươi trước kia là săn lớn chính thức, bốn phương tám hướng đều có người

xua đuổi con mồi chạy qua chỗ ngươi, tất cả dã thú đều đến trước mặt cho ngươi thêm hưng trí thôi. Ngươi vẫn thật sự cho là vận khí tốt, đi đến đâu dã thú theo ngươi đến đó à?” Dung Khiêm buồn cười.

Yên Lãm giật mình, bất giác cười khổ: “Ngươi làm Hoàng đế, luôn bị lừa bịp như vậy nhỉ.”

Dung Khiêm cười nói: “Trên những việc nhỏ nhặt này, nếu tính toán quá rõ ràng, cũng chẳng còn lạc thú gì. Chỉ cần trên đại sự không phạm hồ đồ, không mắc mưu là được.”

Yên Lãm lặng thinh không nói gì, chỉ cùng Dung Khiêm cười ngựa song song.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 204 : Lãm Lãm Khiêm Khiêm

Trời cao đất rộng, núi thăm rùng rậm. Yên Lãm và Dung Khiêm cưỡi ngựa đồng hành.

Chỗ gió thổi đến, chỉ nghe tiếng lá cây, tiếng chim thú côn trùng kêu vang, bốn phía chẳng còn bóng người nào nữa.

Chỉ có hai người họ, hai con ngựa, vẫn làm bạn tiến bước.

Rất lâu, Yên Lãm mới nói khe khẽ: “Dung tướng, ngươi sẽ mãi ở bên cạnh ta, trông ta, không cho ta có cơ hội phạm sai bị lừa trên đại sự, phải không?”

Dung Khiêm mỉm cười, cũng nhẹ giọng nói: “Nếu ngươi vẫn không chê ta quá đà sự.”

Yên Lãm mắt sáng rỡ nhìn y một cái, muốn nói gì đó rồi lại thôi, chỉ bỗng dưng cười rõ, vẻ mặt thoảng thong thả xuất thần. Khó được gặp phải vài con hươu đang nghênh ngang đi qua trước mặt, y lại như đều không nhìn thấy.

Dung Khiêm ở bên nhìn mà buồn cười: “Hoàng thượng, thời gian không còn sớm. Người thật sự định chỉ xách hai con thỏ hồi cung, cho các phi tử tán thưởng phong công vĩ nghiệp của ngươi?”

Yên Lãm đỏ mặt, vội vàng làm ra vẻ nỗi giận đùng đùng giục ngựa về phía trước, vừa thập phần khoa trương nhìn đông ngó tây, miệng vừa căm hận nói: “Ta không tin, hôm nay không bắn hai con báo ba con gấu thì ta sẽ không hồi cung!”

Hử, hai con báo ba con gấu? Đừng nói hiện tại trong trường săn không có,

ngay cả trong mấy cái ***g chuyên nhốt mảnh thú của ty hành liệp kia, chẳng biết có số này không nữa?

Dung Khiêm trong lòng âm thầm buồn cười. Nếu tất cả lời hứa đều nhất định phải thực hiện, Hoàng thượng miệng vàng răng ngọc của chúng ta chỉ dành ở trường săn này săn đến sang năm rồi lại nói.

Ý trong bụng chờ xem nào nhiệt, trên mặt chỉ cười mỉm nói: “Được, ta sẽ ở đây phất cờ hò reo, nhìn Hoàng thượng đại hiển thần uy.”

“Dung tướng ngươi thật sự đừng xem thường ta. Đừng quên, ta là ngươi dạy ra, tuy không dám nói là cao thủ gì, đối phó mấy con mảnh thú vẫn không thành vấn đề. Nhớ lúc nhỏ, ngươi dẫn ta đi săn, mới một canh giờ đã săn được...”

Yên Lâm vốn nhớ lại chuyện xưa, vẻ mặt tươi cười, mới nói được một nửa lại bỗng nhiên im bặt, chỉ im lặng cúi đầu, hai tay vô ý thức vuốt ngựa. Ánh mắt không dám càng không nỡ nhìn Dung Khiêm nữa, chỉ sợ vừa ngược mắt là sẽ thấy tay áo pháp phới trong gió mạnh, không có chỗ dựa kia.

Cho tới nay, luôn nỗ lực đừng biểu hiện ra quá nhiều để ý, cho tới nay, luôn liều mạng yêu cầu mình coi như người kia không tàn tật, chỉ sợ một chút thương xót không nỡ, đều sẽ khiến người nọ đau buồn khó堪.

Thế nhưng, cứ luôn trong lúc không chú ý, lòng liền đau buốt thấu xương, dùng hết tất cả tự chủ, cũng chẳng thể vờ vô sự nữa.

Đôi tay từng vĩnh viễn che chở y kia, không thể một tay cầm trái cây, một tay chậm rãi bối quả gọt vỏ, lại bỏ vào tay y nữa.

Không thể nhẹ nhàng tung một kiện y sam, kèm một chút ý cười, nhu hòa khoác lên người y nữa.

Thậm chí không thể vì y mà đốt một ngọn nến trong bóng đêm, che chở ánh sáng nhỏ nhoi kia đừng bị gió thổi tắt...

Từng li từng tí, tất cả những chi tiết vụn vặt đều là bất tiện, đều là thiếu hụt, đều là tiếc nuối, đều là buồn bã.

Mà hôm nay, người từng phong quang vô hạn, tiên pháp như thần trên trường săn kia, hiện giờ lại chỉ có thể thúc ngựa chậm rì rì, khoanh tay đứng nhìn người khác diễu võ dương oai, tận hứng săn bắn...

Yên Lãm âm thầm cắn răng, bỗng nhiên cảm thấy mình thật vô tâm vô phế. Trước đó, lại chưa từng ý thức được, đuổi hươu săn bắn trước mặt Dung Khiêm như vậy, là một chuyện tàn nhẫn biết mấy.

Dung tướng thuần túy là vì giải ưu cho y, mới đề nghị đi săn, nhưng lúc ấy sao y lại chỉ nghĩ đến mình có thể thõng khoái chơi một chút, mình có thể cùng Dung tướng sóng vai phóng ngựa mà hưng phấn thoải mái, lại hoàn toàn quên mất với Dung tướng chỉ còn một tay mà nói, săn bắn là sẽ đau đớn nhường nào?

Chỉ vừa thấy biểu tình của y, Dung Khiêm liền có nỗi kích động muốn trọn trắng mắt kiêm đưa tay cốc đầu y, đầu óc tiểu hài tử này làm sao lớn thế? Đang yên đang lành lại bắt đầu rúc vào sừng trâu.

Ôi, đáng tiếc, hài tử lớn rồi, không thể đánh cũng không tiện mắng.

Dung Khiêm oán trách trong lòng, vừa chìa tay chậm rãi cầm cung tên treo trên ngựa lên. Vốn thứ này thuần là dùng bài trí. Y vốn sớm chắc chắn mình không cần bắn tên, chỉ cần xem nào nhiệt là được, nhưng ai biết tên này lại thích nghĩ ngợi lung tung như vậy.

Ôi, chỉ từ kinh thành khoái mã đến trường săn, y đã mệt đến mức hông mỏi lưng đau chân thì rút gân, bây giờ còn phải nỗ lực biểu hiện ta đây hùng phong không kém năm đó, ôi, lúc đó trong đầu ta căn cân nào nói sai thế, lại chủ động đề nghị đi săn?

Trong lòng y thầm kêu khổ, chậm rãi dùng tay áo phải cuốn chặt chẽ cung, tay trái bằng lực cánh tay hiện có thử kéo một chút, hừ, không ngoài sở liệu, kéo

không ra...

Ôi, may mà đây vẫn là loại cung nhât thạch nhẹ nhât thuần túy bày cho đẹp mắt!

Trong lòng Dung Khiêm than thở một tiếng, miệng lại cười sang sảng: “Hoàng thượng, ngươi đã nói là đệ tử thân truyền của ta, coi hiện giờ đã được mấy phần bốn sự của ta.”

Yên Lãm đang cúi đầu ảo não nghe vậy chợt ngẩn người ngึng đầu, đã thấy Dung Khiêm thong thả giơ tay giương cung, y cư nhiên chỉ dùng phần tay áo từ khuỷu tay phải trở xuống buộc chặt cần cung, cố định cung thủ, tay trái từ từ kéo cung, lúc này ngựa của hai người vẫn đang lao đi, Dung Khiêm không hề cố gắng làm cho thân thể bình ổn hơn, thậm chí dường như chẳng hề có động tác ngắm, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng buông tay, trường tiễn như gió táp điện xẹt bắn về phương xa.

Yên Lãm lại chỉ ngơ ngác nhìn mặt mày Dung Khiêm dưới ánh dương phát sáng rực rỡ, chỉ cảm thấy tư thế giương cung thong dong như vậy, hào quang chói mắt đến mức khiến người gần như không dám nhìn thẳng.

Xa xa, phảng phất nghe một tiếng chim kêu, lại dường như có tiếng thứ gì đó từ không trung rơi xuống đất. Song y không ngึng đầu nhìn quanh tìm kiếm con mồi bị bắn trúng, chỉ ngơ ngẩn nhìn Dung Khiêm như mê muội.

Đây là Dung Khiêm, đây mới là Dung Khiêm!

Là Dung Khiêm mặc kệ thân tàn tật ra sao, cũng chưa bao giờ lấy làm hổ thẹn, tự ti tự bi.

Hai tay kiện toàn thì thế nào? Người kiện toàn nào, sáng rọi được bằng một nửa y!

Chuyện có thể làm, y sẽ luôn tận lực mà làm, tuyệt không có ý hối tiếc tự

thương, tự ngộ cả đời, chuyện không thể làm được, y có thể thông thong dong, không chút để ý mà nhận sự trợ giúp của người khác, tư thái tiêu sái, vẻ mặt tự tại, vô luận người thi người nhận, lại có thể có bao nhiêu người còn dư lực đi chú ý tàn tật của y.

Người như vậy, há lại có thể lấy tàn tật để nhìn, mà thương xót đau buồn vì người tàn tật, cũng ngu xuẩn vụng về biểu đạt loại tình cảm nông cạn này ra, chẳng qua là loại người ngu xuẩn như mình, căn bản không thể hiểu lòng dạ và chí tiết của y mà thôi.

Chỉ là, Dung tướng, Dung tướng... Dù ngươi không để ý, ta cũng không thể không để ý. Dù ngươi không lấy tàn tật làm khổ, ta lại vĩnh viễn không thể quên, năm đó là ta hạ lệnh...

Trong lòng y cảm hoài một trận, đau xót một trận, vui mừng một trận, lại kính yêu một trận, thật là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cuối cùng lại chỉ đưa mắt cười sang sảng. Trong lòng đã thăm hạ quyết tâm, cho dù một đời canh cánh, một kiếp hổ thẹn, cũng không thể lộ ra vẻ nữa.

Sự phiền não đau khổ của y, sẽ chỉ càng tăng thêm gánh nặng cho Dung tướng thôi. Dựa vào cái gì mà y mệt Dung tướng đến nước này, lại vẫn bắt Dung tướng vì y mà nhọc lòng khuyên giải. Cho nên y chỉ vui vẻ nói: “Dung tướng anh phong, không kém năm đó đâu.”

Yên Lãm nơi này lòng đầy kính nể, nhưng y nào hay, Dung Khiêm là có khổ tự mình biết thôi. Cây cung nhẹ kia chỉ dám dùng để bắn chim sẻ ở gần, đừng nói là mãnh thú, ngay cả một con thỏ cũng sợ lực đạo không đủ, một tên bắn ra không chết thì quá là mất mặt, còn tự đứng bại lộ sự thật.

Dù là như vậy, Dung Khiêm sau khi thả cung tên, tay trái ẩn vào trong tay áo, liền một mực run rẩy kịch liệt.

Không phải bản thân y đau đớn run rẩy, mà là ngón tay hoàn toàn không chịu ý chí khống chế, tự nhiên run rẩy dữ dội.

Không phải y không có lực lượng, mà là thân thể này đã không thể chịu đựng bất cứ lực lượng hơi mạnh nào. Cho dù chẳng qua là kéo một cây cung nhẹ nhất thạch, lực cánh tay ngón tay này, vẫn khiến cả tay trái đau thấu xương cốt. Nhất là năm ngón tay, cơ hồ đã không phải của bản thân y, chỉ một mực không chịu khống chế mà run rẩy như thế.

May mà là Dung Khiêm loại quái vật Tiểu Lâu có thể không coi đau đớn trên thân thể là gì này, âm thầm đau thành như vậy, vẻ mặt lại vẫn thản nhiên thông dong: “Ta vẫn muốn coi, Hoàng thượng rốt cuộc đã học mấy phần bốn sự của ta.”

Yên Lãm chấn tác *** thần, cười nói: “Được! Dung tướng ngươi cứ lau mắt mà chờ đi! Ta chung quy không đến mức khiến sư phụ ngươi quá mất mặt!”

Y quát to một tiếng, hai chân kẹp ngựa, lập tức giục ngựa lao băng băng, hai tay nhanh chóng lấp cung tên, ánh mắt như điện tìm kiếm chung quanh, chỉ ngóng trông mục tiêu nào mau mau chui ra, y được tức khắc ra tay.

Thấy trên mặt Yên Lãm đã mất hết khí âm trầm, lại khôi phục sức sống nhiệt huyết, Dung Khiêm lúc này mới thở phào, mỉm cười giục ngựa, không xa không gần theo sát phía sau Yên Lãm.

Tay trái vẫn đang đau buốt, trong lòng không khỏi oán trách, ôi, băng cái gì mà tiểu hài cũng lớn như thế rồi, y vẫn phải nỡ chốn phí công lo lắng cho nó? Là mình mệnh quá lao lực, hay là tên này quá không để người bớt lo?

Chỉ là bụng oán trách quy về oán trách, mắt nhìn thân ảnh đón gió lao băng băng phía trước, nét mỉm cười bên môi y cuối cùng vẫn càng lúc càng nhu hòa ấm áp.

Yên Lãm trái lại toàn tâm toàn ý muốn nỗ lực biểu hiện trước mặt Dung Khiêm. Thế nhưng vận khí không tốt, dọc đường vẫn chưa gặp mảnh thú gì, chẳng qua lại bắn ba con thỏ nhép, hai con mèo con, cộng thêm bốn con dê, hai con hươu mà thôi. Từng chậu nước lạnh hắt xuống, tâm hùng hực thế nào nữa

cũng không chịu nổi.

Đến cuối cùng Yên Lãm chẳng còn cả nhiệt tình rút tên. Bắn trúng cũng không đi lấy con mồi, chỉ buồn bực đi một mạch về phía trước, cố gắng tìm kiếm mãnh thú nên xuất hiện, lại cố tình không thu hoạch được gì, dần dần thấp thỏm nôn nóng, lại nghe Dung Khiêm bên cạnh khẽ “Ồ” một tiếng.

Yên Lãm ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn, lại thấy Dung Khiêm đang ngưng mắt nhìn một nơi phía trước, y nhìn theo ánh mắt Dung Khiêm, chỉ thấy giữa một dải cỏ cây xanh biếc, một con hồ ly màu trắng đang dùng ánh mắt “hồ nghi”, xa xa nhìn bên này.

Hồ ly kia toàn thân trắng như tuyết, làm người ta vừa nhìn đã thích. Ngay cả Yên Lãm cũng bất giác thấp giọng nói: “Đẹp thật.”

“Đúng vậy… Rất đẹp… Hồ ly…” Trong thanh âm của Dung Khiêm có chút ý cười không nói nên lời, lại nhớ tới Phương Khinh Trần tự luyến giảo hoạt, cũng ngày ngày mặc một thân màu trắng, bị họ cả ngày gọi là hồ ly kia.

Yên Lãm đâu biết liên tưởng của Dung Khiêm, Dung Khiêm đã thích, y tự nhiên chẳng để ý hồ ly có phải mãnh thú y muốn tìm không. Lập tức lấy tốc độ cực nhanh giương cung cài tên, không đợi Dung Khiêm có cơ hội mở miệng ngăn trở, y đã bắn một tên.

Ai ngờ hồ ly kia nhìn thì im lặng nằm giữa bụi cỏ không hề nhúc nhích, lại thập phần nhẹ nhàng mau lẹ, lúc này như biết nguy hiểm, nhảy vọt qua bên cạnh, mũi tên nhọn như điện kia liền sượt qua lông.

Đây cũng là Yên Lãm thật sự quá tham. Luận võ công, tuy y không phải cao thủ, công phu kỵ xạ lại thật sự không tồi. Bình thường săn bắn, tuy không phải bách phát bách trúng, mười phát trúng chín cũng có thể. Chỉ là giờ này, thích bộ lông trắng như tuyết cực kỳ đẹp của hồ ly kia, có tâm bắn cho Dung Khiêm làm khăn quàng cổ, rất sợ bị thương da lông hồ ly, cho nên chỉ bắn mắt hồ ly.

Săn bắn chỉ bắn mắt vật kiểu này, chính là phương thức xạ thủ cao nhất mới lựa chọn, bốn sự của Yên Lãm còn chưa đến bước này. Chỉ bắn mắt mà không bắn thân, mục tiêu liền nhỏ đi nhiều, nếu hổ ly động tác linh hoạt, trốn đi tự nhiên cũng dễ dàng hơn nhiều.

Một tên bắn không trúng, hổ ly nọ hoảng sợ, quay người lao thẳng vào giữa khoảng rừng rậm kia mà trốn.

Yên Lãm khẩn trương, giục ngựa điên cuồng đuổi theo, vừa đuổi vừa giương cung trên khoái mã, mấy phiên muôn bắn lại mấy phiên do dự, bắn hổ từ phía sau, cho dù bắn trúng, bộ lông kia cũng có lỗ hổng, không hoàn mỹ nữa.

Trong lòng đã muôn tặng cho Dung Khiêm, tự nhiên nên là tốt nhất, đâu chịu để con mồi cuối cùng không hoàn mỹ. Bởi vậy sau cùng vẫn cắn răng buông cung, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm hổ ly lao trốn không ngừng, toàn tâm toàn ý muôn đuổi kịp, thật sự không xong thì trắc trở thêm chút nữa bắt sống cũng tốt.

Tuy biết rõ Dung Khiêm ở ngay bên cạnh, hổ ly này sơ là có thể lập tức bắt được, nhưng thủy chung không chịu mở miệng gọi Dung Khiêm giúp, đầy lòng chỉ muôn đắc thủ bằng bốn sự của mình, lại đưa cho Dung Khiêm, mới là một phần tâm ý, mới tính là một phần lễ vật, đâu chịu bảo Dung Khiêm làm hộ.

Lúc này, y đâu còn nhớ được ý định ban đầu là muôn tìm dã thú để săn, lúc này đầy lòng khắp mắt, đều chỉ còn lại con hổ ly nho nhỏ này. Nhưng y không biết, ngay tại thời điểm y hết sức chuyên chú muôn săn hổ, Dung Khiêm y tưởng vẫn đi theo phía sau, lại không hề đến cùng.

Nhay mắt vòng qua một eo núi, xung quanh cây cối nhiều d่าน, hổ ly kia động tác linh hoạt, thân hình lại khéo léo, cỏ dại ven rừng lại dày, nó vòng vài vòng, lại cắm đầu vào khu rừng rậm bên cạnh, trong nháy mắt Yên Lãm đã không tìm ra bóng dáng nhỏ xíu trắng như tuyết kia.

Yên Lãm thoảng ngỡ ngàng giục ngựa quay một vòng tại chỗ, ngưng thần

nhìn quanh bốn phía, cực lực muốn tìm kiếm chỗ hờ ly nho nhỏ đang ở, lại nghe phía sau vang lên tiếng gió mạnh, đột nhiên quay đầu, lại thấy tên lén xé gió, mũi lạnh như sao, đang đối thẳng ngực y mà bắn vút tới!

Yên Lãm giục ngựa đuổi theo hờ ly, Dung Khiêm cũng tự phóng ngựa theo mấy bước, nhưng bỗng nhiên vẻ mặt hơi biến, cầm cương dừng ngựa, đợi ngựa của Yên Lãm vòng qua eo núi, không nhìn thấy bên này, y mới lạnh lùng quát: “Ra đây!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 205 : Oai Của Một Tên

“Quả nhiên vẫn bị ngươi phát hiện.”

Sau một tiếng thở dài nhàn nhạt, Địch Nhất bóng dáng màu đen như u linh từ sau một tảng đá lớn phía xa chợt hiện ra.

Dung Khiêm cười khổ: “Ngươi quả nhiên chưa từng từ bỏ.”

“Ta chỉ không biết, nếu từ bỏ ở chỗ ngươi, ta còn có thể làm gì nữa?” Địch Nhất vẻ mặt rất đỗi cô đơn.

Y đã kiên trì lâu lắm rồi, lâu đến mức quên mất phải làm sao bỏ đi.

“Mấy ngày gần đây, ngươi vẫn ở quanh ta?”

“Chỉ có thể nói là ở nơi cách ngươi không xa. Ta mỗi ngày quanh quẩn lân cận phủ quốc công, quan sát tất cả những người ra vào, ghi nhớ mỗi một câu nói liên quan đến ngươi. Trong phủ ngươi đã thêm rất nhiều thị vệ, nghĩa muội ngươi lại đến ở bên cạnh viện của ngươi. Võ công của nàng hình như không kém, ta sợ lộ ra hình tích, cho nên sau đó cũng không dám rình chỗ ngươi ở nữa. Chỉ là mỗi lần ngươi ra khỏi phủ, ta đều sẽ đi theo xa xa. Ta biết ngươi bản lĩnh cao cường, cho nên mỗi lần đều cách rất xa, cẩn thận vạn phần, chỉ sợ bị ngươi phát hiện.”

Địch Nhất thoảng ảo não. Chẳng dễ dàng gì ẩn phục ngắn ấy ngày, giấu được tai mắt Dung Khiêm, rõ cuộc vẫn không thể giấu đến cùng.

Dung Khiêm khẽ thở dài: “Ngươi như vậy, đã muốn giám thị ta, lại không thể chân chính tới gần, dù thời thời canh ngoài phủ, nơi nơi đi theo ta, rõ cuộc cũng

chẳng nhìn rõ gì, chẳng nghe thấy gì, tội gì chứ?”

“Ta chẳng qua muốn xem, người như ngươi, rốt cuộc sẽ để tâm đến cái gì, rốt cuộc có cái gì mới có thể làm ngươi động dung thôi.” Địch Nhất thản nhiên nói, ánh mắt lại xa xa nhìn phuong hướng Yên Lãm một người một ngựa biến mất.

Hóa ra, sớm từ cái đêm rất nhiều ngày trước, y đã bỏ lỡ cơ hội hiếp bức tốt nhất.

Mấy ngày này, Dung Khiêm cơ hồ mỗi lần ra ngoài, đều là vì làm bạn với tiểu Hoàng đế Yên quốc kia. Cho dù cách rất xa, y không nhìn rõ vẻ mặt Dung Khiêm, không nghe thấy ngôn ngữ của Dung Khiêm. Nhưng y luôn cảm giác được, khi họ bầu bạn bên nhau, cả gió lướt qua bên cạnh họ, cũng dường như là ôn nhu.

Cho dù cự ly xa đến mức diện mạo mơ hồ, lại vẫn có thể tưởng tượng vẻ tươi cười nhẹ nhẹ trên mặt, chút ôn tình trong mắt Dung Khiêm. Có lẽ, đối với người trong Tiểu Lâu thiên tính đậm đặc mà nói, đây đã là tình cảm rất khó được!

Trong lòng Địch Nhất thật sự hơi hối hận. Đêm hôm đó sao y lại để Dung Khiêm lừa gạt? Đem con bài tốt nhất đâm đầu vào tay, ném phăng không dùng!

Nhưng y rốt cuộc không tìm được cơ hội xuống tay. Yên Lãm mặc dù vẫn thường xuất cung, hộ vệ bên cạnh trước nay chưa từng ít.

Dung Khiêm vừa nói chuyện với Địch Nhất, vừa đem tâm thần xa xa tập trung vào Yên Lãm trong khu rừng đằng xa, tuy nói khoảng cách cực xa xôi, nhưng thanh âm bên kia lại chưa từng rời khỏi cảm giác của y.

Lúc này thấy Địch Nhất nhìn xa, vẻ mặt thoảng quái dị, Dung Khiêm mắt cũng âm trầm, trầm giọng nói: “Ngươi đừng đụng vào y.”

Tâm thần Địch Nhất thoảng chấn động, cười nói: “Ngươi quả nhiên cực kỳ quan tâm y.”

Dung Khiêm chỉ lạnh lùng nhìn nhìn, lặp lại: “Đừng đụng vào y.”

Địch Nhất cười lạnh: “Nếu ta nhất định phải đụng vào y thì thế nào, hôm nay chính là y tự mình đuổi hết hộ vệ đi, thật là thời cơ tốt để ta động thủ. Chẳng lẽ ngươi hiện tại còn có thể ngăn được ta?”

Dung Khiêm nhường mày, trên khuôn mặt xưa nay ôn hòa chợt hiện anh phong, tay áo phải tùy ý quấn lại như cá voi hút nước kéo trường cung, tay trái nắm ngón câu lên, liền có một vệt *** mang gác trên cung, mũi tên xa xa chỉ Địch Nhất, ngữ khí lại lạnh nhạt thong dong y nguyên: “Ngươi có thể thử xem!”

Địch Nhất thoạt tiên ngẩn ra, tức thì bật cười nói: “Ngươi cho ta là con chim nhỏ vừa lúc xúi quấy bay lân cận ngươi kia...”

Chưa dứt lời, một mũi tên như thần vật phè hồn đã nghênh diện tập kích.

Người kéo cung cài tên lại căn bản suy yếu vô lực kia rõ ràng còn ở phương xa, vũ tiễn của cung nhẹ nhất thạch con con kia, chớp mắt trước còn ở chân trời, nhưng sau nháy mắt đã đến trước mặt.

Địch Nhất trong lòng phát lạnh, dùng hết toàn bộ nội khí khinh công, lấy tốc độ nhanh nhất đời này bay vút qua bên, ẩn ẩn chỉ cảm thấy kình phong nứt thịt sinh hàn, trên gò má bị tiễn phong ẩn ẩn sượt qua, lập tức cắt ra một vệt huyết quang.

Thế lướt của y cực nhanh cực mạnh, biết rõ đã né được mũi tên này, lại cũng không thể lập tức dừng thân hình, lướt thẳng ra một trượng có thừa, mới nghe phía sau truyền đến một tiếng “Soạt”, chú mục nhìn lại, chỉ thấy hơn mười mẩu đá vụn bắn ra bốn phía. Vũ tiễn cung nhẹ bắn ra kia, mũi tên đã cắm sâu vào đá, đuôi tên còn rung mạnh không ngừng.

“Nể tình A Hán, tên thứ nhất, ta không đả thương ngươi.”

Dung Khiêm thong thong dong cài mũi tên thứ hai: “Ngươi vẫn cảm

thấy ta không có sức lực ngăn cản ngươi sao?”

Địch Nhất trồ mắt nhìn y, nhìn mồ hôi túa ra đẫm trán y, nhìn cánh tay kéo cung không kiềm được run rẩy kia.

Nhưng mà, Địch Nhất cảm giác được, mồ hôi lạnh cũng lặng yên ngấm qua ngực mình. Người kia, rõ ràng nét mặt tái nhợt, đầu mướt mồ hôi, nhưng ánh mắt bình tĩnh thong dong lại kiên định đến mức không thể dao động kia, hoàn toàn khiến người chẳng cảm thấy mảy may chật vật, đôi tay kia rõ ràng run rẩy không ra sao, nhưng Địch Nhất lại cứ biết, cứ tin tưởng, một khi trưởng tiễn rời cung, thì nhất định có thể trúng mục tiêu.

“Ngươi điên rồi? Sao ngươi dám dùng nội lực, băng thân thể của ngươi...”

Dung Khiêm thản nhiên nói: “Ta phế chỉ là thân thể, không phải võ công. Ta không động võ, chỉ bởi vì thân thể này đã không chịu nổi lực lượng cường đại chấn động. Nhưng nếu có người bức ta quá đáng, ta cũng sẽ chẳng nhìn được nhiều như vậy.”

Địch Nhất nhìn y không dám tin: “Người nào bức ngươi, ta chẳng qua muốn cầu ngươi cứu băng hữu của chính ngươi một chút, ta chẳng qua muốn thử dùng ngươi ngươi quan tâm để làm ngươi quan tâm A Hán nhiều hơn chút nữa, huống hồ ta cũng chỉ nghĩ chút thôi...”

Sát khí hàn ý không dung sinh ra trên tiễn phong nơi xa, khiến lời Địch Nhất đang nói không cách nào tiếp tục.

“Ta không cho phép bất cứ ai làm hại y...” Dung Khiêm mỉm cười, trong mắt lại không có mảy may ý cười: “Nghĩ cũng không được phép.”

Địch Nhất ngạc nhiên nhìn Dung Khiêm.

Người trong Tiểu Lâu, quả nhiên một kẻ quá khích điên cuồng lại cực đoan hơn một kẻ. A Hán ham ngủ, Phương Khinh Trần tùy hứng, đều là một kiểu! Mà

người thoát nhìn ôn hòa nhất, mọi sự dễ thương lượng này, trong xương cốt lại không ngoại lệ, cư nhiên cũng chỉ vì, chỉ vì...

Y lăng lăng nhìn Dung Khiêm, nhìn nam tử nho nhã này, hiếm khi anh từ giương cung cài tên như thiên thần, chợt thở dài thườn thượt: “Thân thể ngươi, chịu được mấy tên như vậy? Một tên cậy mạnh hôm nay, trở về ít nhất phải chịu đau đớn giày vò hơn một tháng.”

Dung Khiêm cũng không mạnh miệng che giấu: “Ta tối đa chỉ có thể bắn ba lượt. Sau ba lượt, thân thể này sợ là sẽ phế. Cho nên, dù ngươi đã làm nhiều như vậy vì A Hán, ta cũng chỉ dám cho ngươi một cơ hội. Nếu ngươi lại có bất cứ tâm tư mưu tính gì với y, dưới tên của ta tuyệt đối sẽ không khoan dung.”

Địch Nhất ngân ra, hơi động dung, âm đậm không nói gì.

Vừa rồi tránh né, tốc độ đã là cực hạn của y. Song nghe ngữ khí của Dung Khiêm, y có thể tránh thoát, lại không phải bỗn sự của y, mà là Dung Khiêm thủ hạ lưu tình.

Nhưng nhìn người nọ thần thái thong dong, ngữ khí thản nhiên, Địch Nhất lại không mấy may hoài nghi tính chân thật của câu này.

Lẽ ra với thân phận quyền lực địa vị của Dung Khiêm, y hoàn toàn có thể như những người Tiêu Lâu khác, dùng sức một quốc, dùng an nguy của Địch Tam, Địch Cửu và A Hán để uy hiếp bức bách. Thế nhưng, Dung Khiêm thân thể suy yếu thương bệnh đến nước này, lại chỉ chọn dùng thực lực của chính mình để cảnh cáo y.

Dung Khiêm dốc hết toàn lực, chẳng qua chỉ có thể bắn ba tên. Nhưng nguyên cớ vì A Hán, không công lăng phí một tên này, thương tổn cực đại thân thể mình, chỉ để uy hiếp y...

Giữa thần dung bình thần kia của y, một tên thong dong biểu hiện quyết tâm và thành ý, làm cho Địch Nhất không thể không động dung.

Địch Nhất trầm mặc một hồi, mới nhẹ nhàng nói: “Ngươi làm như vậy, có đáng không?”

Dung Khiêm mỉm cười: “Ngươi vì A Hán làm như vậy, lại có đáng không?”

Địch Nhất lắc đầu.

“Ta không phải hỏi ngươi vì Yên Lãm có đáng không, ta chỉ hỏi ngươi, vì không thương tổn ta, rồi lại để ta tin tưởng thành ý và thực lực của ngươi, ngươi làm như vậy, đáng không?”

Dung Khiêm hơi ngẩn ra, chăm chú nhìn Địch Nhất một hồi, trong lòng than thở. Những người xuất thân ảnh vệ này, luôn không dám tin thiện ý thế nhân đối đãi họ, vậy mà có thể được một phân thật tâm, là chịu đền đáp gấp trăm lần.

“Yên Lãm với ta mà nói, là người cực quan trọng. Nhưng ngươi là bằng hữu của A Hán, hết thảy ngươi làm vì y, ta không phải không biết, cũng không phải không cảm kích.”

Dung Khiêm than khẽ: “Tin ta đi, ta không ra tay cứu y, không phải bởi vì ta vô tình nhẫn tâm, ta thật sự là không có biện pháp.”

Y không có biện pháp giải thích quy tắc kỳ dị của Tiểu Lâu với thế nhân, không có biện pháp đi nhẫn tâm đánh thức A Hán để *** thần của A Hán chịu đựng thương tổn lớn, cho nên y chỉ có thể ngồi nhìn bằng hữu chân tâm vẹn vẹn của A Hán đời này, lần lượt cố gắng phí công như vậy.

Địch Nhất im lặng, chỉ cười cười thoảng thê lương bất đắc dĩ: “Kỳ thật ta...”

Dung Khiêm đột nhiên biến sắc, quay đầu liếc nhìn phuong hướng Yên Lãm khoái mã lao đi xa xa, không còn lòng dạ nghe Địch Nhất nói gì nữa, một tay quay đầu ngựa, với tay một roi hung hahn quất xuống.

Tai mắt của Địch Nhất hơi kém hơn Dung Khiêm, đợi Dung Khiêm khoái mã phóng đi, lúc này mới phát giác động tĩnh thấp thoáng phuong xa, vẻ mặt cũng

thoáng biến, hai tay chợt chấn, như đại bàng giương cánh lao khỏi đất bằng, ngự phong mà đi, tốc độ lại không kém tuấn mã của Dung Khiêm!

Mắt thấy một tên tập kích đến, Yên Lãm phản ứng cực kỳ nhạy bén, thân thể nhanh chóng phục trên yên né qua, song lưng còn chưa kịp dậy, phía trước lại là mấy tên chia nhau tập kích!

Yên Lãm vồ kỹ không tính là cao minh, kỵ xạ lại là luyện từ nhỏ, thân mau lẹ vô cùng, nhẹ nhàng lưu loát trượt sang bên, nhìn như sắp rơi xuống ngựa, kỳ thật cả người treo nghiêng một bên ngựa, mượn thân ngựa bảo vệ thân thể mình, đồng thời giục ngựa lao nhanh, chạy đến mấy gốc đại thụ gần bên.

Bạch mã chạy mấy bước, trong tiếng hí thảm thiết đã trúng mấy tên, không gượng nổi nữa xuống. Nhưng mượn mấy bước này giúp, Yên Lãm đã từ sau ngựa lăn một vòng tại chỗ, hết sức mau lẹ trốn ra sau một gốc đại thụ.

“Soạt” “Soạt” liên tiếp, hơn mười mũi tên góc độ bất đồng cắm vào thân cây che chắn thân hình y.

Yên Lãm một tay rút kiếm bên hông, từ từ điều hòa hô hấp, trấn định tâm thần, cẩn thận đảm bảo toàn thân đều nấp sau cây, không cho tiễn thủ chỗ tối có cơ hội đắc thủ, lớn tiếng quát: “Người nào?”

Không ai trả lời y, chỉ là sau tảng đá, dưới tảng cây đối diện, nhảy ra hai nam tử toàn thân hắc y, hai tay giương cung cài tên, từng bước áp sát. Yên Lãm nấp cực tốt, ngay cả góc áo cũng chưa từng lộ khỏi gốc cây, muốn dùng cung tên tập kích nữa đã bất tiện. Hai người nhìn nhau, cùng bỏ cung tên, trở tay rút trường đao, một trái một phải, chia nhau bối ra sau gốc cây.

Trong giây lát, bóng người giữa cây rừng động tác mau lẹ, tung hoành giao nhau, tiếng kim thiết giao kích không ngừng.

Hai người ở ngoài sáng, không biết có mấy người trong tối. Yên Lãm không dám thoát ly cây rừng, chỉ mượn những nhánh cây, không ngừng nhanh chóng

lướt tránh lui, phòng ám tiễn, tránh trường đao.

Hai hắc y nhân kia trường đao chiêu chiêu tàn độc, kiệt lực muôn bức Yên Lãm ra khỏi rừng, lại không thể như ý.

Ra ngoài dự kiến của họ, công tử ca trẻ tuổi thoát nhìn chưa trải mưa gió này, lại có thân thủ không tồi, phán đoán chuẩn xác cùng nghị lực ngoan cường, dám lấy một địch hai.

Sau hơn mươi chiêu, hai hắc y nhân đã hơi mất kiên nhẫn, một người trong đó quát to một tiếng: “Con mồi khó nhăn, đại ca! Lão tú!”

Chưa dứt lời, ngoài rừng lại có hai người hiện thân. Một người như hai người trước, thêm đao cầm cung, người kia lại là thân hình cao lớn, ánh mắt lạnh lẽo, tay không cung tên, không thêm binh khí. Hắn chỉ đứng ngoài rừng, thấp giọng quát: “Lão tú, bức người ra đây, ta thật muốn xem, vị thiếu gia này có thể có thân thủ tốt cỡ nào.”

Người nọ bên cạnh đáp một tiếng, ném cung tên, rút đao bỗ vào rừng.

Bất quá hơn chục hơi, Yên Lãm đã bị bức lảo lui ra khỏi cây rừng.

Lúc này đầu tóc đã rối bù, quần áo lỏng lẻo, một thân bụi đất, chất vật dị thường, nhưng tay y vẫn nắm gắt gao bảo kiếm, sắc mặt tuy là trắng bệch, trong mắt lại toàn là vẻ ngoan tuyệt, trường kiếm che trước ngực, môn hộ không loạn, chiêu thức không tán.

Thật luận võ công, y bất quá tương đương với bất cứ ai trong ba người này thôi. Lúc này lấy một địch ba, y lại không đủ kinh nghiệm giao thủ chém giết, bên cạnh còn có một cao thủ rõ ràng lợi hại hơn như hổ rình mồi, cục diện như vậy, dù giãy giụa đấu đá như thế nào, cũng là có tử vô sinh. Nhưng cỗ tình tính y lại kiên nghị quả quyết, biết rõ cục diện bất lợi, lại vẫn có thể trấn định phán đoán cục diện, bình tĩnh ra sức tác chiến, để cầu một đường sinh cơ.

Cho dù chật vật nguy hiểm hơn, ánh mắt biểu tình đều không có một chút hoảng hốt và sợ hãi. Tạp niệm duy nhất trong lòng chỉ là...

Dung tướng đâu, Dung tướng y ở đâu, y không phải rõ ràng ở ngay sau ta sao?

Vì sao y không xuất hiện, chẳng lẽ y cũng xảy ra chuyện...

Trong lòng mơ hồ nhớ Dung Khiêm, lại không dám thật sự phân tâm suy nghĩ, nhất định phải hết sức chuyên chú trên sát cục trước mắt. Thoáng cái đã chặn liền hơn mười đao, cổ tay đau nhức, không tự chủ được lùi về sau, hô hấp dồn dập, hạ bàn không ổn, trong mắt chỉ thấy bóng người lộn xộn, hàn quang chói mắt, bên tai nghe thấy tiếng kình phong, tiếng đao kiếm giao kích, gào thét quát mắng vang không ngừng.

Y không nghe thấy gió vang trong rừng, không nghe thấy chim hót thú gầm, thậm chí không nghe thấy tiếng khoái mã lao băng băng phuơng xa, mồ hôi từ trên trán ồ ạt lăn xuống, toàn thân đều đã ướt đẫm mồ hôi, tầm mắt cũng hơi mơ hồ không rõ, mỗi một chút cảm giác, mỗi một phần *** thần của y, đều đang nhạy bén mà cảm ứng nguy cơ bốn phía, lại không biết ba người vây công và cả kẻ đầu lĩnh lạnh lùng đứng bên kia, đều đã nhíu mày ngẩng đầu trông phuơng hướng tiếng vó ngựa truyền đến kia.

“Yên Lãm...”

Thanh âm quen thuộc kia kèm theo sự lo âu nôn nóng cơ hồ chưa bao giờ có, xa xa truyền đến, tim chợt nhảy dựng và nóng lên, Yên Lãm lại thoáng ngắn ra, mới phản ứng được y đang gọi mình.

Không phải “Hoàng thượng”, không phải “bệ hạ”. Người nọ cấp bách mà lo âu, trong lúc nóng lòng đã gọi ra tên thật của y, cái tên mà cả bản thân cũng sớm đã xa lạ vô cùng kia.

Y là Yên Lãm, chỉ là Yên Lãm, không phải Hoàng đế, không phải bệ hạ,

không phải bất cứ ai dưới quầng sáng danh vị, y chỉ là người Dung Khiêm một tay giáo dục trưởng thành kia.

Song giờ này khắc này Yên Lãm thậm chí không có thời gian *** lực ngangs đầu đi tìm người đang khoái mã đến gần kia. Kình phong kéo tới, y theo bản năng vung kiếm ngăn. Nhưng giờ này khắc này, y đã sức cùng lực kiệt! Đối thủ của y mắt thấy có người tiếp cận, lại muốn tốc chiến tốc thắng, đao xuất toàn lực!

Đao kiếm giao nhau, Yên Lãm chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, trường kiếm rời tay bay đi, lòng và gan bàn tay vỡ toang, máu tươi chảy ra, đau không chịu nổi. Hai thanh đao khác kia lại một trái một phải, không cho y chút cơ hội thở dốc, từ đỉnh đầu bỗ xuỗng!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 206 : Nghịch Thiên Mà Làm

Trên người Dung Khiêm cơ hồ mỗi một xương cốt, mỗi một gân mạch đều đang ẩn ẩn làm đau, thân thể suy yếu này, căn bản không chịu nổi lực lượng cường đại.

Nếu không phải nhận thấy được Địch Nhất cực có khả năng ra tay với Yên Lãm, cõi tình lúc này lại là thời cơ tốt nhất để Địch Nhất hạ thủ, Dung Khiêm sẽ tuyệt không lựa chọn ra tay uy hiếp Địch Nhất.

Vốn định sau khi khuyên lui Địch Nhất, tìm cớ xuống ngựa nghỉ ngơi, chậm rãi bình phục thân thể bị lực lượng cường đại chấn động. Nhưng mà lúc này tiếng sát phạt phương xa truyền đến, lại khiến y không thể khống giục ngựa lao băng băng.

Thân thể vốn đã đau đớn vô cùng, lúc bất chấp hết thảy mà lao đi như thế, cơ hồ chấn tan ra. Song Dung Khiêm thậm chí không cảm thấy đau đớn.

Mỗi một điểm cảm giác, mỗi một điểm linh giác, mỗi một điểm *** thần y, đều ngưng tụ ở phương xa.

Nơi đó, có tiếng ngựa hí thảm, có binh khí giao kích, có hò quát trầm thấp, song chỉ độc không có tiếng Yên Lãm!

Trừ lúc ban đầu, Yên Lãm quát một tiếng “Người nào?” thì không còn tiếng động gì khác.

Không có kêu thảm, không có gào thét, không có cao giọng kêu cứu, cũng không có tức giận chất vấn.

Càng là như thế, tin tức chiến đấu nơi đó, mới càng ép người không thở nổi.

Hài tử quật cường kiêu ngạo kia, dù là bị thương chí tử, phải chăng cũng không chịu vô trợ kêu thảm, tuy là thân lâm tuyệt cảnh, phải chăng cũng không thèm than khóc xin tha?

Dung Khiêm âm thầm cắn răng, trong lòng đên cuồng quái niệm Yên Lãm, đoán tình hình Yên Lãm, mong Yên Lãm có thể không việc gì, hy vọng mình có thể kịp thời chạy đến, giờ khắc này y nghĩ, chỉ là Yên Lãm, chỉ có Yên Lãm.

Y chỉ muốn tận mọi sức lực, chạy đến bên cạnh Yên Lãm, lại thậm chí chưa từng nghĩ tới, cho dù y đến hiện trường, với tình trạng thân thể y hiện tại, còn có thể làm gì, còn có khả năng làm gì?

Y không cảm giác được đau buốt thấu xương tủy khắp toàn thân trên dưới, y không hay sắc mặt mình chẳng biết là bởi vì đau thương hay bởi vì lo âu mà tái nhợt không giống người sống. Y không biết trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, mồ hôi lạnh đã tầng tầng ướt đẫm quần áo. Y không biết, tay trái kéo cương kia, bởi vì run rẩy kịch liệt, gần như cắn bản chẳng thể khống chế ngựa bình thường.

Địch Nhất vẫn đề khí bay vút song song cùng tuấn mã, nhíu mày ngóng nhìn y sắc mặt tái nhợt, nhìn thân thể căn bản không bị ý chí khống chế mà run rẩy kia, vẻ mặt ẩn có lo âu, cuối cùng thấp giọng nói: “Dung Khiêm...”

Dung Khiêm hơi nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo, túc sát trầm mục.

Địch Nhất rùng mình, chỉ cảm thấy khắp trời đất đều là khí sát phạt đập vào mặt. Chân khí chợt nghẽn, vội vàng hạ xuống đất, miệng lập tức nói: “Không phải ta an bài.”

Dung Khiêm không nhìn y thêm, không nói thêm một chữ nào nữa, tự giục ngựa lao về phía trước.

Địch Nhất kinh ngạc nhìn bụi mù khoái mǎ tung lên. Nghĩ sự uy nghi sát phạt khi vừa rồi Dung Khiêm lạnh lùng ngoái nhìn, vẫn còn thấy lòng kinh hãi. Ảnh vệ từ trong địa ngục đi ra như y đây, ai mà không đảm phách như thiết? Nào có ai sợ chết sợ khó? Dù là bị người hiểu lầm, cũng luôn luôn không thèm giải thích. Nhưng chỉ bị người nọ nhìn một cái là không giữ được tâm thần, chỉ cảm thấy thiên hạ chẳng còn chuyện nào ngu xuẩn đáng sợ hơn chọc người nọ nổi giận thật sự.

Đây mới là lực lượng chân chính, uy nghi chân chính, cường đại chân chính của người trong Tiêu Lâu sao?

Địch Nhất ngây người thoảng chốc, thần sắc lại chuyển dứt khoát, lại đề khí phi thân đuổi theo.

Dung Khiêm giục ngựa như bay, qua ngã rẽ cuối cùng phía trước, rốt cuộc trông thấy Yên Lãm.

Cách rất xa, chỉ thấy người y dùng hết tâm huyết che chở lớn lên kia, hiện giờ tóc tai tán loạn, áo quần xộc xệch, toàn thân bùn đất nhếch nhác, vẫn cực lực vung kiếm độc kháng ba người liên thủ vây công.

Dung Khiêm tim mật nứt hết, buột miệng hô to: “Yên Lãm!”

Y gọi ra, lại hoàn toàn không phát giác, ngân ấy năm qua, y lần đầu tiên gọi thăng tên Yên Lãm.

Một khắc sau, y thấy trường kiếm của Yên Lãm bị đánh bay ra ngoài, không trung như có huyết quang chợt hiện, nếu không phải thị lực hơn người, cách xa như vậy, y tuyệt đối không nhìn thấy máu tươi nhỏ giọt chỗ gan bàn tay.

Màu đỏ tươi như vậy, đủ để phỏng rát mắt y.

Lửa giận như kinh đào hãi lăng, đủ để cắn nuốt hết thê gian!

Hài tử bao nhiêu năm tâm niệm, bao nhiêu năm dốc hết tâm huyết,

bao nhiêu quan tâm, bao nhiêu tâm tư, bao nhiêu vướng bận, trong lòng trong tay y, che chở lớn lên, giáo dục trưởng thành, kẻ nào có thể đụng? Kẻ nào có thể hại? Kẻ nào dám làm y chật vật như thế, kẻ nào dám khiến y bị thương đổ máu!

Dung Khiêm chưa bao giờ là thánh nhân, y chỉ là một tên bao che khuyết điểm đến cực điểm, y không biết mình khoảnh khắc này, ngay cả mắt cũng đỏ.

Y không cho phép bất cứ ai làm hại Yên Lãm, cho dù là nghĩ một chút, cũng sẽ khiến y cảm thấy tức giận. Mà hiện tại, ở ngay trước mắt y...

Một cây đao chém bay trường kiếm của Yên Lãm, chấn bị thương tay phải của Yên Lãm, hai cây đao khác đã là đoạt hồn phệ phách, lạnh lẽo vô tình trái phải tập kích chỗ yếu hại của Yên Lãm.

Trong lòng Dung Khiêm như bị độc hỏa thiêu đốt, vừa giận vừa đau, nhưng ánh mắt y lại bình tĩnh kỳ. Y vừa giục ngựa tiếp tục lao về trước, vừa lớn tiếng quát: “Chim én xuyên mây, chân trái đá nghiêng ba phân, tay phải chêch năm phân, tiểu cầm nã thủ!”

Không chút nghĩ ngợi, Yên Lãm thân trong khốn cục theo chỉ lệnh của y nhảy lên, lăng không quay vòng, cước đá chưởng bối!

Trường đao bên trái, vừa lúc bị y một cước đá văng, một đao bên phải lại bị y may mắn thế nào mà né qua, cơ hồ chính như đưa cổ tay lên tay cho y bắt vậy.

Hai người đều không thể không thu đao đổi thức, thoảng lui một bước, nhìn nhau một cái, vẻ mặt khá hoảng sợ. Hán tử vừa nãy một đao chém rơi trường kiếm của Yên Lãm héo lớn một tiếng, cũng vung đao sải bước áp sát, lại là cục diện ba đánh một, mà lúc này Yên Lãm đã mất bảo kiếm, chỉ đành tay không miễn cưỡng tránh né, tình thế đã nguy như chông trứng.

Dung Khiêm cố nhiên ánh mắt như điện, phán đoán chuẩn xác, nhưng hắc y thủ lĩnh một mực băng quan kia vừa thấy Dung Khiêm hiện thân, trong mắt đã bốc lên sát khí, lại thấy Dung Khiêm xa xa một lời, liền giúp Yên Lãm tránh

thoát đại nạn, lòng càng kinh.

Hắn biết mình phải giết dường như là một quý nhân, bên người khả năng dẫn theo không ít cao thủ hộ vệ, bất quá lúc này hắn là đều bị đuổi đi rồi. Trường săn phạm vi mấy chục dặm này, vài người xâm nhập núi cao rừng rậm các nơi tìm kiếm con mồi như vậy, nhất thời một chốc sẽ không về, nhưng nếu như để cao thủ này chạy đến cứu, thoảng kéo dài thời gian, thế họ sẽ cực có khả năng sắp thành lại bại.

Người này hờ lạnh một tiếng, giậm chân lướt lên, lại lao thẳng tới Dung Khiêm đang giục ngựa đến, ăn phải quấn lấy người này, để y không có cơ hội chỉ điểm quý công tử kia nữa.

Thiếu niên kia chỉ đang hấp hối giãy giụa mà thôi, chỉ cần ngăn được cường việt này, chẳng mấy chốc y sẽ thân tử đương trường.

Phán đoán này không thể nghi ngờ là cực chuẩn xác, mà Dung Khiêm đang giục ngựa lao đến, mắt thấy đã càng lúc càng gần Yên Lãm, chợt thấy người nọ nghênh diện lướt đến, ánh mắt lại bình tĩnh vô cùng.

Vốn với nhận thức của y với võ công, cho dù Yên Lãm võ nghệ bình bình, chỉ cần có y chỉ điểm, cũng đủ để hóa mục nát thành thần kỳ, chuyển bại thành thắng. Nhưng nếu y bị quấn chặt, thế thì Yên Lãm dưới ba thanh trường đao vây giết, tuyệt đối không cầm cự được mấy hiệp. Huống chi, thủ lĩnh kia võ công rõ ràng hơn xa ba đồng đảng, mà thân thể mình căn bản đã không có khả năng giao thủ chém giết với bất cứ ai.

Vào thời khắc cơ hồ khiến người tuyệt vọng sụp đổ này, tâm thần Dung Khiêm lại sáng tỏ bình tĩnh lạ thường. Cả cục diện, tất cả biến số, tất cả khả năng, trong lòng đều rõ ràng. Không kích động, không lo âu, không hoảng loạn. Thân thể vốn bởi vì đau đớn mà không ngừng run rẩy bình ổn như kỳ tích, y nhẹ nhàng chìa tay lấy cung, nắm ngón tay vô cùng trầm ổn, bên tai chợt truyền đến một tiếng quát: “Đừng làm chuyện ngu xuẩn!”

Lại là Địch Nhất đã đuổi đến, không biết im lặng ẩn thân ở chỗ nào phụ cận y, mà dùng “truyền âm nhập mật” bức thanh âm thành một đường, truyền vào tai một mình y.

Dung Khiêm lại chỉ cười.

Chuyện ngu xuẩn?

Không không không, y trước nay chưa bao giờ làm chuyện ngu xuẩn.

“Ta giúp ngươi cứu y, ngươi giúp ta cứu A Hán!” Thanh âm kia thậm chí trở nên cấp bách.

Cho dù là thời điểm khẩn cấp như thế, Dung Khiêm vẫn có thể cảm nhận được, câu này kỳ thật không hề chỉ là giao dịch đơn thuần, có lẽ cũng có một ít quan tâm mà cả bản thân Địch Nhất chưa chắc đã biết ở trong đó.

Chỉ là, chính bởi vì ngươi có một phần chân tâm này với A Hán, thậm chí cũng sẽ có một chút quan tâm với ta như vậy, cho nên ta mới không thể lừa ngươi, không thể lợi dụng ngươi.

Yên Lãm là người cực quan trọng của ta, mà A Hán lại là bạn học ngàn năm bão bạn.

Ta há có đạo lý vì một người, mà thương tổn một người khác?

Không phải y không hiểu tùy cơ ứng biến, không phải y không biết sự cấp tòng quyền, chỉ là, có việc nên làm, có việc không nên làm. Có thủ đoạn, chung quy không thể sử dụng với bằng hữu.

Đã là chuyện không làm được, y cần gì phải lừa gạt một người thật tâm đỗi đai A Hán, mà còn chịu quan tâm y.

Huống chi, nếu y không giữ lời, đáp ứng rồi lại không làm, với tính tình âm ngoan của người xuất thân ánh vệ như Địch Nhất, há chịu dễ dàng buông tay.

Thất vọng sau đại hỉ, đủ khiến y bất chấp tất cả thương tổn Yên Lãm để báo thù mình.

Cho dù Yên Lãm là Hoàng đế, bị loại cao thủ đứng đầu này dây dưa, cũng là nguy cơ khắp chốn. Mà y, làm sao chịu lưu lại bất cứ ẩn hoạn và nguy hiểm gì cho Yên Lãm.

Y mỉm cười, tên đã lên dây.

Từ khi Dung Khiêm giục ngựa xuất hiện, lớn tiếng chỉ điểm Yên Lãm, đến lúc thủ lĩnh thích khách kia nghênh diện bay vút đến, lại đến Địch Nhất nói, kỳ thật chỉ là thời gian nói mấy câu, mà y đã vô cùng lưu loát một cung cài ba tên.

Hắc y thủ lĩnh nọ thoảng có dị sắc nhìn nam tử bạch mã thanh sam này. Một người thoát nhìn cực nho nhã văn nhược như vậy, lại dùng đôi tay tàn khuyết giương cung cài tên, mà còn là ba mũi tên?

Hừ, đùa gì chứ? Cái gọi là ba tên cùng bắn, độ chính xác và lực đạo mũi nào không phải kém đến thảm thương. Người nọ coi mình là thần tiên, hay thật coi những truyền thuyết thần thoại đó là sự thật?

Người nọ hừ lạnh một tiếng, trong lòng tính toán khoẳng cách, chỉ cần lên xuống hai lần nữa là hắn có thể bổ đến trước ngựa, sau đó trực tiếp tống cái tên thoát nhìn tiêu sái thong dong đến mức chừng như không giống người kia bay khỏi ngựa.

Dung Khiêm lạnh lùng nhìn phía trước.

Yên Lãm đã bị bức lăn lộn dưới đất tránh né đao phong, hai tay trong lúc hỗn loạn ném cát đất dưới đất tung lên từ phía để ảnh hưởng tầm mắt của địch nhân. Nhưng cho dù chật vật thê lương như vậy, cũng chỉ là giây giuộc sau cùng, nếu không có gì bất ngờ, chỉ sau hai ba hơi, y sẽ không còn đường tránh, chắc chắn phải trúng đao.

Mà gần đó, hắc y thủ lĩnh kia thân hình đã như điện, nháy mắt có thể bức đến trước mắt.

Bên tai nghe Địch Nhất vẫn đang quát: “Dung Khiêm, chỉ cần ngươi chịu giúp A Hán...”

Sau đó y mỉm cười, không còn hứng thú nghe tiếp nữa, đầu ngón tay buông lỏng, tên đã rời cung.

Hắc y thủ lĩnh kia tuy rất khinh thường việc y một cung đồng thời gắn ba tên, nhưng cũng không dám coi khinh y quá mức, lập tức ngưng thần định khí, từ không trung hạ xuống đất, để mượn lực nhảy lên né tránh.

Song hắn thậm chí không thể thấy rõ thế tới của ba mũi tên, chỉ cảm thấy kình phong gào thét sượt qua mình. Ba tên, lại không một mũi nào bắn trúng mình.

Hắn mới định cười khẩy, sớm nói tham nhiều vô dụng, đồng thời bắn ba tên, làm sao có thể...

Vừa mới nghĩ, phía sau đã truyền đến một tiếng kêu thảm cực vang dội, hắn thoát đầu chấn động, sau mới đột nhiên kinh ngạc. Đây không phải một tiếng kêu thảm, mà là ba tiếng kêu thảm đồng thời phát ra, thoát nghe như thể một tiếng, mà chói tai kinh người.

Hắn hoảng sợ quay người nhìn lại, nhất thời tay chân lạnh băng.

Đám người xa xa vừa còn cầm đao đuổi chém Yên Lãm khắp nơi, hiện giờ đã là toàn bộ khí đoan thân vong.

Lão nhị bị kinh khí cường đại trên tênh kéo bay ra mấy thước, cả người kèm tênh ghim trên một gốc đại thụ. Phía sau hắn, từng mảng lớn vỏ cây bị kinh khí trên tênh chấn vỡ cả, lộ ra thân cây màu trắng, cả trên thân cây cũng có vết nứt rõ rệt.

Lão tam bị kình tiễn ghim chết dưới đất. Kình tiễn thế đi quá nhanh, lực đao quá mạnh, chỉ lộ ra một đuôi tên thấp thoáng trên ngực hắn.

Mà lão tử tử trạng thảm nhất. Cả mũi tên từ trước ngực xuyên qua, tiễn khí hùng mạnh, băng không nổ ra một lỗ lớn giữa ngực hắn.

Không cần tra xét gì nhiều hơn nữa, chỉ xa xa thoáng nhìn là hắn có thể xác định, ba huynh đệ của mình đã chết triệt để.

Rõ ràng họ vẫn đang chiến đấu, di động thần tốc nhanh chóng, mà quý công tử kia lại cố ý tung bụi đất, khiến cho tầm mắt mơ hồ, dưới tình huống như vậy, muốn nhắm họ là chuyện cực khó khăn, huống chi còn là đồng thời bắn ba người, huống chi ba tên đồng thời bắn ra lại có lực đao đáng sợ như thế?

Thích khách này sắc mặt xanh mét, kinh ngạc nhìn thi thể huynh đệ, thậm chí không kịp phản nộ thù hận, chỉ cảm thấy lạnh lòng. Mà ngược cũng vào giờ khắc này, cảm giác được một cỗ hàn ý lạnh lẽo thấu xương.

Hắn hít một hơi thật sâu, quay người cực chậm cực chậm, chỉ sợ bất cứ động tác khá lớn nào, sẽ kích thích đến người có thể bắn ra thần tiễn khủng bố như thế.

Người nọ phía sau, bạch mã thần tuấn, thanh sam tao nhã, lấy tay áo kéo cung, nắm ngón gác kiếm, mũi tên sắc bén, nhắm thẳng ngực hắn.

Gió nhẹ chậm rãi phất thanh sam người nọ tung bay, góc tay áo hơi giương lên, dưới ánh dương, tư thái giương cung kéo tên trên ngựa, lại đem nho nhã và anh vũ dung hợp một cách khó tin.

“Ngươi là ai? Tại sao hành thích?” Thanh âm kia lại là bình hòa ôn nhuận.

Thích khách cười lạnh một tiếng, không lùi mà tiến, lực lượng toàn thân tụ vào hai chân, đột nhiên nhảy lên, lấy tốc độ nhanh nhất bình sinh, lao thẳng đến Dung Khiêm!

Họ hành thích rõ ràng là một công tử quý giời, loại con cháu quyền quý này, bị thiệt quá như vậy, sao có thể buông tha hắn? Huống chi, huynh đệ hắn vừa chết ngay trước mắt, lúc này nếu chịu nhược nhận thua, chẳng qua là sau đó bó tay mặc người xé thịt mà thôi, chỉ có dốc sức liều một trận, mới là sinh lộ duy nhất.

Võ công của hắn hơn xa mấy huynh đệ, kiến thức kinh nghiệm cũng hơn người. Trong lòng biết với thuật thần tiễn của Dung Khiêm, nếu mình quay người chạy trốn, khoảng cách càng kéo ra, càng không công làm bia ngắm cho y, chẳng bằng thừa trước mặt hai người khoảng cách cực gần, giành tiền lén tấn công.

Loại vũ khí cự ly xa như cung tên này, dùng để công kích ba huynh đệ nơi xa, có thể phát huy lực sát thương nhất, nhưng chắc gì hữu hiệu với bản thân mình đang ở gần!

Ôm cách nghĩ như vậy, hắn dốc hết toàn lực mà đánh, vốn là lựa chọn chính xác, nhưng sự cường đại của Dung Khiêm, lại đã vượt xa tít tắp nhận tri của hắn.

Rõ ràng cự ly giữa hai bên gần đến mức hô hấp có thể tới, rõ ràng y căn bản không nên có thời gian bắn tên, song cứ như thế thần tích, trường tiễn cuối cùng thế vượt sấm sét thoát khỏi dây cung.

Đây là một tên cuối cùng Dung Khiêm có thể bắn, cũng là cơ hội cuối cùng của bản thân. Y không dám giữ lại một chút nào, đem *** khí thần ngưng hết trên một tên này!

Cự ly chỉ bất quá ba thước, bất quá là thế cao thủ bỗ đến, nhưng mũi tên này của y lại đột phá quy tắc thời gian, hạn chế không gian, một khắc trước phảng phất còn trên dây cung, một khắc sau lại đã đến ngực thích khách kia.

Thích khách nọ ở giữa không trung quát chói tai như sấm, nội lực bá đạo khổ tu mấy chục năm, tụ trên hai quyền cuồng mãnh vô cùng, bất thình lình đánh xuống, vừa vặn đập lên mũi tên, vừa vặn đụng lực thần ma Dung Khiêm ngưng

trên tên.

Một tiếng nổ rền chợt nỗi, như sấm sét chấn động tâm can.

Thích khách miệng phun trào máu tươi, khớp xương hai tay nát bét, lại chưa từng ngăn được mảy may thế của tên, trường tiễn lanh khốc xuyên qua ngực, thân hình to như vậy vô lực từ không trung ngã xuống. Hắn lại chưa chết ngay, mặt đầy máu tươi, trợn trừng mắt, dáng vẻ như quỷ quái nhìn Dung Khiêm, vươn tay phải, lại bởi vì xương tay nát bét không cách nào dùng tay chỉ Dung Khiêm, thanh âm khàn khàn vỡ vụn: “Ngươi... Ngươi không phải người...”

Thanh âm chợt im bặt, cánh tay giữa không trung chỉ Dung Khiêm, rốt cuộc buông rơi xuống.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 207 : Mình Nhũn Như Bông

Dung Khiêm căn bản chẳng buồn nhìn thích khách kia thêm lần nào nữa, chỉ xa xa trông Yên Lãm kiệt sức đang chậm chạp ngồi dậy từ giữa đám bụi mù, dường như không thể động đậy ở phương xa, nhẹ nhàng nói: “Xin ngươi ở lại lúc nữa, chờ đám hộ vệ đến rồi hãy đi.”

Ý thật sự lo lắng còn có thích khách khác sẽ xuất hiện, mà mình lại đã không còn sức lực làm bất cứ chuyện gì nữa.

Sau một hồi trầm mặc, Địch Nhất mới khẽ trả lời: “Hiện tại, ngươi lại cầu ta?”

“Vừa rồi nếu ta không đáp ứng cứu A Hán, ngươi sẽ tuyệt không ra tay. Mà hiện tại, ta khẳng định đã không thể cứu được bất cứ ai. Với ngươi mà nói, ta đã không còn giá trị lợi dụng, ngươi cũng khỏi cần phải có nhiều tạp niệm nghĩ ngợi hơn. Ta biết ngươi là người tốt... Đây xem như thỉnh cầu cuối cùng của ta, ngươi chung quy không nhẫn tâm không đáp ứng chứ?”

Địch Nhất không nói không rằng, chẳng hề đáp gì.

Dung Khiêm lại như không còn để ý phản ứng của y nữa, chỉ xa xa nhìn Yên Lãm ở phương xa.

Yên Lãm lúc này đã miễn cưỡng khôi phục một chút *** thần, ngồi dưới đất thở phì phò. Vừa rồi sống chết trước mắt, y cố cầm cự một hơi, không cảm thấy khẩn trương và mỏi mệt. Hiện tại thoái mái rồi, lại rõ ràng đã thoát lực, nhất thời đúng là cả đứng dậy cũng không nổi.

Xa xa, y đường như hướng về bên này mà gọi hai tiếng, còn hữu khí vô lực vẫy tay, hiển nhiên là muốn gọi mình qua, nhưng mà...

Dung Khiêm khe khẽ thở dài. Hiện tại, y không dám động đậy thừa một chút, chỉ sợ bất cứ động tác rất nhỏ nào, sẽ khiến thân thể này hoàn toàn tan thành.

Y chỉ bình tĩnh nhìn mấy thi thể, ẩn đường hơi nhíu. Mãi đến bây giờ, y mới có thời gian đi phân tích cả sự kiện ám sát.

Rốt cuộc là ai muốn giết Yên Lãm?

Hiện tại triều cục Yên quốc rất ổn định, cuộc sống của bách tính rất tốt, trong nước không có quyền thần đủ để dao động hoàng quyền. Mà tôn thất cũng bị bỏ đó. Yên Lãm không có con trai, không có anh em ruột, nếu y chết, chẳng có người thừa kế rõ ràng.Ưương tộc tôn thất có quyền kế thừa hoàng vị khác, không một người nào là trong tay chân chính cầm quyền, cũng chẳng thể cam đoan quyền kế thừa của ai nhất định ưu tiên hơn những người khác. Nếu Yên Lãm chết, không nhìn ra có bất cứ ai có thể được lợi rõ ràng.

Hơn nữa, đường lối võ công của mấy thích khách này, rõ ràng là chiêu số giang hồ bình thường. Trừ thủ lĩnh kia có thể xem là cao thủ, ba người khác đều chỉ bình bình mà thôi. Muốn giết Hoàng đế Yên quốc, chỉ dùng loại trận trượng vật này sao? Cả sự kiện này, thật sự là quá kỳ quái.

Nếu như có thể, vừa rồi lưu lại người sống, vẫn tiện để truy tra. Chỉ là tình huống của y hiện tại rất đặc thù.

Lúc ấy y chỉ có thể bắn hai lần, mà những nhân vật giang hồ này, dũng mãnh độc ác, cho dù là lúc hấp hối, cũng có thể liều chết một kích. Nếu không một kích tất giết, thủ hạ lưu tình chỉ để họ tạm thời mất đi năng lực hành động, y không dám mạo hiểm.

Cố tình Yên Lãm lại thiếu kinh nghiệm giang hồ, mình lại không còn năng lực chiêu cố. Cho nên chỉ đành tình nguyện về sau truy tra phiền toái hơn, hạ độc

thủ trước, giết rồi nói sau.

Trong lòng Dung Khiêm có phần bất đắc dĩ, trông Yên Lãm phương xa gọi:
“Yên Lãm, ngươi qua đây.”

Lần này lại là tự mình có ý thức, không muốn gọi Hoàng đế, không muốn gọi bệ hạ, chỉ muốn gọi tên y.

Trong thiên địa, chỉ có y giáp mặt gọi thằng tên quân chủ Đại Yên, trên đời này, chỉ có y trực tiếp gọi người kia như vậy, Yên Lãm!

Yên Lãm!

Tên này trên đời chỉ có y gọi, chỉ có y có thể gọi.

Song cả thanh âm cũng không dám hơi lớn, giống như dù là thanh âm hơi lớn, đều có thể chấn tan thân thể hiện tại thoạt nhìn còn hoàn hảo.

Yên Lãm phuong xa vừa kinh ngạc vừa khó hiểu. Lại vẫn nỗ lực đứng lên, hai chân vẫn đang run rẩy, miễn cưỡng đi đến chỗ y.

Y đi không hề nhanh. Mà Dung Khiêm chỉ ngưng mắt nhìn, nhìn thiếu niêm quân chủ kia, từng bước gian nan đến gần, trong lòng tính toán thời gian.

Nhanh một chút, nhanh chút nữa, ta sợ là, không chờ được...

Y thấp thoáng nghe thấy tiếng huyết dịch trong cơ thể gào thét chạy chồm, tiếng mỗi một xương cốt vang lách cách. Y không biết, sự hoàn hảo thế này có thể duy trì đến khi nào, y không dám thoảng động đậy, không dám hơi cao giọng.

Thân thể y, sớm từ nhiều năm trước, đã bị *** thân lực cường đại của y hoàn toàn phá hủy. Xương cốt gân mạch đứt sạch, sau đó là dựa vào y thuật và được vượt thời đại kia của Phong Kính Tiết, miễn cưỡng một lần nữa chắp vá lại. Chỉ là thân thể ép buộc dán dính khâu lại này, không thể chịu nổi bất cứ động tác

mãnh liệt, lực lượng cự đại gì nữa.

Cũng như người bình thường, xương cốt gãy có thể nối lại, đao chém trên người có thể khâu lại vậy, nhưng thầy thuốc nhất định sẽ dặn dò người bệnh, về sau đừng vận động quá kịch liệt, nếu không xương cốt sẽ gãy một lần nữa, vết thương sẽ rách toang lần nữa.

Cho nên, Dung Khiêm chưa từng mất đi võ công, y mất đi chỉ là thân thể khỏe mạnh có thể tự do sử dụng võ công. Mỗi một lần y dùng lực hơi lớn, vận động hơi lớn, gánh vác hơi nặng, là thân thể sẽ dùng đau đớn để kháng nghị.

Ngay cả bắn một con chim nhỏ cũng khiến cánh tay đau cả buổi, huống chi như thế này, toàn thân tụ lực, bắn loại thần tiễn không như ra từ tay phàm nhân này.

Lần này, y xem như đã triệt để hủy hoại thân thể mình. Bất đồng với lần trước là, lần này, y không còn dư lực chạy đi trước khi thương thế phát tác, phải để Yên Lãm nhìn thảm trạng của mình.

Song lúc này y thậm chí không có nhiều sức lực hơn để cảm thán thân thể mình, chỉ là nhìn Yên Lãm đầu tóc quần áo tán loạn, một thân tro bụi bùn lầy như vậy, trên tay còn có máu tươi, vất vả đi về phía y, trong lòng bắt đầu chậm rãi cảm thấy sợ hãi.

Càng là tình huống nguy hiểm, y càng trấn định thong dong, vừa rồi Yên Lãm gian nan né tránh giữa ánh đao như vậy, tâm tình y ngược lại bình tĩnh sáng tỏ, chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ làm sao hóa giải nguy cơ, không còn nghĩ gì khác.

Mãi đến hiện tại, y mới bắt đầu cảm thấy nghĩ mà sợ, mãi đến hiện tại, nhìn Yên Lãm thê lương đi về phía mình như thế, y mới bắt đầu mơ hồ run rẩy.

Y biết, đây không phải do đau đớn, thuần túy chỉ là phẫn nộ và sợ hãi. Trời ạ, vừa rồi Yên Lãm lại ở vào cục diện nguy hiểm như thế.

Nếu y đến muộn một bước, nếu y phát ra chỉ điểm muộn nửa phân, nếu thân thể y căn bản không cho phép y bắn mũi tên thứ ba nữa, nếu...

Nếu Yên Lãm bị giết, hoặc bị thương nặng...

Chỉ là ý nghĩ này, suy nghĩ một chút, đã khiến y cảm thấy không thể chịu được.

Cho dù biết Yên Lãm không chết, ngoại trừ quá mệt mỏi, ngoại trừ gan bàn tay nứt ra thì không bị tổn thương khác, nhưng y vẫn cảm thấy sợ hãi, kể đó tự trách.

Nếu không phải y quá dung túng Yên Lãm tùy tiện xuất cung, Yên Lãm sẽ không sa vào trong nguy hiểm. Nếu không phải y luôn che giấu chân tướng thân thể mình không tốt, không thể động võ, Yên Lãm sẽ không để hộ vệ rời đi hết, nếu...

Trong lúc tâm tư hỗn loạn, Yên Lãm đã dần đến gần, vừa nãy cách xa, y lại quá mệt, đầu mướt mồ hôi, ngay cả trên lông mi trên tóc cũng có mồ hôi nhỏ giọt, tầm mắt chịu ảnh hưởng cực lớn, cho nên y không hề thấy rõ tình hình Dung Khiêm. Lúc này đến gần, y mới phát hiện sắc mặt Dung Khiêm nhợt nhạt lạ thường, mồ hôi trên mặt lại còn nhiều hơn y, bất giác hoảng sợ. Vốn ngay cả chân cũng hơi lết không nổi, lúc này lại lập tức chạy như bay đến: “Dung tướng! Người làm sao vậy?”

Dung Khiêm tuy là mồ hôi đầm đìa, thoạt nhìn lại không lộ mảy may chật vật một cách lạ thường. Y không lập tức trả lời, chỉ yên lặng ngưng mắt nhìn Yên Lãm, nhìn khuôn mặt vốn toàn là tro bụi, mệt mỏi gần chết lại đột nhiên chỉ còn quan tâm và lo lắng, trong lòng bỗng thở dài một tiếng. Thật sự, có rất nhiều lời rất nhiều lời muốn nói với y.

Làm sao tra rõ sự kiện ám sát lần này, làm sao trừ tận gốc ẩn hoạn địch nhân trong triều trong cung hoặc là trong hoàng tộc, làm sao tận lực không gây nên đại phong ba mà thanh lọc triều đình một lần nữa, làm sao tăng cường hộ vệ, làm

sao tự kiểm điểm tất cả sai lầm lần này phạm.

Rất nhiều rất nhiều chuyện, y muốn dặn dò, rất nhiều rất nhiều chuyện, y không thể yên tâm.

Nhưng chỉ ngưng mắt nhìn y, nói cực khẽ cực khẽ: “Đừng sợ, ta chỉ quá mệt, thương thân, cần nghỉ ngơi một thời gian.”

Yên Lãm mở to mắt nhìn y, vẻ lo âu sot ruột trên mặt chen lẫn càng nhiều hoảng hốt, thậm chí còn có chút sợ hãi, thanh âm cũng hơi run rẩy: “Dung tướng, xảy ra chuyện gì, vừa nãy còn đang tốt mà?”

Mắt y vội vàng đánh giá Dung Khiêm từ trên xuống dưới, không trông thấy vết thương nào, trừ mồ hôi và mỏi mệt thì chẳng có gì là không ổn, nhưng sự sợ hãi và hoảng loạn tự dừng trào ra trong lòng kia lại cơ hồ hoàn toàn nhẫn chìm y.

Dung Khiêm chỉ mỉm cười, trong mắt là tình cảm sâu sắc không che giấu chút nào: “Ta có một hảo hữu, hiện giờ ở trong trường danh thần Triệu Quốc Lư Đông Ly, y là thần y xuất sắc nhất thiên hạ. Người phái người mời y đến chữa cho ta, hết thảy đều sẽ tốt lên.”

Y có rất nhiều rất nhiều lời muốn giao, song y lại không có nhiều thời gian hơn, nhiều *** lực hơn, y có thể lựa chọn, chỉ là giờ khắc này, tận lực giảm thương tổn của Yên Lãm, sự sợ hãi của Yên Lãm đến nhỏ nhất mà thôi.

“Dung tướng!” Sau một tiếng hô to, vẻ sợ hãi và đau đớn trong mắt Yên Lãm đã đạt tới cực điểm, y không thể kiềm được vươn tay, vội vàng chụp đến Dung Khiêm.

Có lẽ là muốn túm Dung Khiêm lớn tiếng hỏi y chuyện gì đây, có lẽ chỉ là muốn xác định người kia ở ngay trước mắt, bình yên vô sự, sẽ không biến mất, nhưng ngón tay y còn chưa chạm tới góc áo Dung Khiêm, cả người Dung Khiêm đã từ trên ngựa trượt xuống.

Yên Lãm chăng chút nghĩ ngợi đưa tay đỡ lấy, song y thực sự quá mệt quá mệt, bản thân cũng đứng không vững, đâu còn ôm được Dung Khiêm, hai người cùng nhau ngã nhào. Khoảnh khắc ngã xuống ấy, điều duy nhất y nhớ, chính là hơi điều chỉnh tư thế, để thân thể mình ở bên dưới chạm đất trước, mà điều duy nhất nghe được, chỉ là thanh âm mỏng manh đến độ gần như không thể nghe thấy bên tai kia: “Đừng sợ!”

Nhưng y sợ, y sợ đến phát run, y sợ hãi đến mức trên mặt cơ hồ không còn nhân sắc.

Thiếu niên vừa rồi dưới cương đao thích khách còn dũng nghị không sợ, lúc này cả thanh âm cũng khàn khàn: “Dung tướng, ngươi sao vây...”

Song Dung Khiêm không trả lời y nữa.

Yên Lãm với tay ôm Dung Khiêm, chỉ cảm thấy thân thể kia nhẹ bỗng lả thường, mềm nhũn lạ thường, y muốn đứng dậy, lại sợ làm Dung Khiêm bị thương, cẩn thận dùng tay ôm Dung Khiêm, đem y bình bình dời đi trước, vừa mới phát lực muốn đỡ thân thể Dung Khiêm lên, chợt nghe thấy một chuỗi thanh âm khủng bố đến cực điểm.

Đó là tiếng xương cốt vỡ vụn, từng chuỗi từng chuỗi, vang không thôi, phảng phất không ngừng nghỉ, dường như có thể vang thăng đến cuối thế giới.

Thân thể Dung Khiêm dưới lực đạo của Yên Lãm, bởi vì xương cốt gãy, không thể duy trì tư thái bình thường cho thân thể, cho nên thân thể lấy góc độ kỳ dị mà vặn vẹo.

“Dung tướng...”

Thanh âm của Yên Lãm thê thảm mà hoảng sợ. Quân chủ tuổi trẻ mà lấy anh danh truyền khắp tứ phương này, bây giờ tiếng hô hoán cơ hồ là đang kêu khóc.

Y hoảng sợ mà cẩn thận đặt Dung Khiêm xuống đất, không dám động vào

nữa. Giống như chỉ cần không đụng tới y, không dùng sức, thì sẽ không động đến xương cốt đang nát vụn kia. Song tiếng xương cốt vỡ vụn nặng nề kia lại vẫn đang vang, một mực vang lên.

Trời ơi, một người có bao nhiêu xương cốt có thể nứt, có thể gãy?

Yên Lãm chân tay luống cuống, cơ hồ là lộn nhào mà nửa nhổm dậy, hơi phục trên người Dung Khiêm, dùng tay chống đất, không dám để mình đụng Dung Khiêm một mảy may, chỉ biết gọi từng tiếng: “Dung tướng, Dung tướng...”

Không biết đấm đá vụn gỗ ghê đã cắm sâu vào trong vết thương trên tay, không biết thanh âm của mình vỡ vụn run rẩy chăng ra làm sao, không biết mình đứt hơi khản tiếng gọi bao lâu, không biết cuối cùng khi mở miệng gọi người kia, cổ họng ngòn ngọt, nhỏ giọt chính là máu tươi.

Hết thảy y đều không biết, song Dung Khiêm lại biết.

Y đã không thể động đậy một mảy may, trên cảm giác, đường như mỗi một xương cốt đều đang chậm rãi vỡ nát, mỗi một gân mạch đều đang đứt từng chút, huyết dịch chảy ngược mọi nơi. Chân khí tán loạn tứ xứ, song y chẳng hôn mê nổi.

Tinh thần lực cường đại quá mức, khiến y không thể tự nhiên trốn tránh bất cứ đau đớn nào. Y chỉ có thể tinh táo đổi diện, chịu đựng.

Chẳng qua, không biết là hạnh hay bất hạnh, lúc này y thậm chí không thể đi để ý đau đớn của mình.

Yên Lãm một mực gọi y, gọi rất nhiều rất nhiều tiếng...

Cố gắng nhìn y, muốn đưa tay nhẹ nhàng vỗ về y, lại không động đậy nổi dù là một ngón tay, muốn nhẹ nhàng nói vài câu để y yên tâm, nhưng không có sức lực để phát ra một chút thanh âm.

Y chỉ nhìn người kia, lại biết rằng cả sức lực để mở mắt như vậy mình cũng rất nhanh chóng không còn nữa.

Y không thể động, không thể nói, thậm chí sẽ không thể nhìn... Song y tỉnh táo, vẫn tỉnh táo.

Chỉ có thể nhìn Yên Lãm, cảm thụ sự lo âu của y, cũng lo âu mà muôn nói với y rất nhiều chuyện.

Yên Lãm, đừng lo lắng cho ta, đã bảo ta không sao mà. Người phải lập tức triệu hộ vệ đến, bảo đảm sự an toàn của mình mới được.

Yên Lãm, về sau, ta không thể cùng người đi lại nơi nơi để giải khuây, người... bớt xuất cung đi nha?

Yên Lãm, về sau, đừng tùy tiện đuôi hộ vệ đi nữa, mọi sự an toàn làm chính.

Yên Lãm, sự kiện hành thích lần này, độc thủ sau lưng nhất định phải điều tra rõ ràng, nhớ tra minh bạch rồi thì đến nói cho ta biết, đừng để ta mãi lo lắng. Ta không hôn mê, không ngủ, ta đang một mực chờ đây...

Tại sao còn phải gọi? Đồ ngốc, người làm ta đau đớn quá.

Chút phong ba như vậy cũng không qua được, một chút việc nhỏ đã sơ như thế, đừng có nói với người ta người là ta dạy ra đó, ta không mất mặt nổi đâu.

Đồ ngốc, còn gọi nữa cố họng người sẽ nứt ra mất, giọng cũng hủy luôn, chẳng lẽ Hoàng đế phải ngày ngày khàn giọng vào triều nghị sự sao?

Đừng ngốc nữa, Yên Lãm, đừng gọi nữa, đừng sợ, đừng lo lắng, ta không sao...

Y dần dần vô lực cầm cự mở mắt, dần dần vô lực, dùng hai tai đi cảm giác thế giới.

Thiên địa tĩnh lặng, y nhìn miệng Yên Lãm mở mở khép khép, lại không nghe rõ lầm từng tiếng hô hoán kia.

Không biết Địch Nhất có phải là vẫn còn ở đây?

Người này bề ngoài tuy lạnh, vẫn có chút nghĩa khí ôn nhu. Y hắn sẽ lặng lẽ tránh ở bên cạnh, thay mình trông nom Yên Lãm an toàn, cho đến khi đám hộ vệ đến.

Biểu tình của Yên Lãm dần dần mơ hồ, y nỗ lực muốn mở to mắt.

Lần này, thân thể không biết phải bị phế bao lâu, không biết Kính Tiết lúc nào mới có thể chạy đến cứu. Nhân hiện tại, nhìn y nhiều thêm một cái thì cứ hay một cái đi.

Thời điểm cuối cùng, y tận lực để ánh mắt mình ôn hòa bình tĩnh, hy vọng có thể thoáng trấn an cảm xúc kinh hoàng của Yên Lãm.

Đừng sợ, Yên Lãm, ta không việc gì, ta chỉ mệt thôi.

Đừng sợ, Yên Lãm, ngươi không sao rồi, ta sẽ không để ai thương tổn ngươi.

Đừng sợ, Yên Lãm, hết thảy đều sẽ tốt lên...

Dù cố gắng như thế nào, cũng không thể chống được hắc ám dần dần đè xuống kia, mắt y, rốt cuộc chẳng thể mở ra nữa.

Không nhìn thấy gì hết, nhưng y vẫn có thể tưởng tượng được vẻ mặt lo âu mà sợ hãi của Yên Lãm.

Trong thế giới tăm tối, mỗi một điểm huyết mạch giày vò, mỗi một chút đau đớn rút gân hấp túy, đều càng trở nên rõ rệt.

Song y nghĩ, chỉ là hài tử lo lắng đến mức không biết làm thế nào kia.

Nhớ rất lâu rất lâu về trước, y ôm cô nhi nhỏ xíu khóc oe oe, cha mẹ đều mất kia, nhẹ nhàng an ủi từng tiếng.

Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ ngươi.

Đừng sợ, có ta ở đây, chuyện gì cũng không nghiêm trọng.

Đừng sợ, có ta ở đây...

Không dừng, y ở trong đau đớn không thể diễn tả đó khe khẽ mỉm cười.

Yên Lãm, đừng sợ, ta ở đây.

Yên Lãm, đừng sợ, ta mãi ở đây.

Y ở trong lòng, cực khẽ cực khẽ mà nói như vậy, song thiếu niên gào từng tiếng đến mức yết hầu chảy máu kia, lại không nghe thấy một chút âm thanh của y, không nhìn thấy ánh mắt ôn nhu thâm tình của y lúc này.

Yên Lãm, đừng sợ, có ta ở đây!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 208 : Biết Vật Chẳng Làm

Địch Nhất vẫn ẩn trong chỗ tối.

Y nhìn Dung Khiêm ngã xuống, nhìn Yên Lãm điên cuồng kêu gào, nhìn thiếu niên mặc kệ là đêm tối bị tập kích hay trường săn hành thích đều không mất trấn định kia, hiện tại hoảng hốt thất thố như thể một hài tử vô trợ. Y nghe tiếng hô hoán kia vỡ vụn kinh khủng, nhìn máu tươi của yết hầu bị xé không chịu khống chế rơi lên áo lê trán Dung Khiêm, nhìn mà đau lòng.

Song y vẫn nhẫn nại chờ đợi. Cho đến khi những hộ vệ rải rác tứ phương kia, cao hứng phấn chấn mang theo con mồi quay lại tìm kiếm quân chủ của họ.

Y nhìn họ chợt trông thấy cục diện như vậy, không ai không biến sắc. Y nhìn mấy hộ vệ muốn di chuyển hoặc xem xét thân thể Dung Khiêm, kết quả chỉ hơi dùng sức, liền nghe thấy tiếng khủng bố do xương cốt phát ra và nhìn thấy góc độ vặn vẹo quỷ dị của tứ chi sau khi chịu lực, mỗi người mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Lúc này Yên Lãm thân thể mỏi mệt vô lực, *** thần bị chấn động nặng nề, nhất thời kiệt sức rã rời, khiến y tạm thời vô lực nắm giữ đại cục và ra lệnh.

Mấy thị vệ trưởng thành khát cao thương lượng qua vài câu, một người phi ngựa rời đi, không lâu sau liền từ trong nha môn ty hành liệp thường trú ngoài trường săn, dẫn một cỗ xe ngựa rộng rãi hoa lệ lại đây.

Cũng may đến trường săn này du săn đều là con em quyền quý, trong nha môn ty hành liệp thường niên có chuẩn bị xe tốt ngựa tốt.

Cỗ xe rộng lớn thoải mái này, đám hộ vệ lại dày công lót mây lớp chăn bông,

để phòng thân thể bị chấn, lại chắp ván gỗ làm giường, cẩn thận nhét từ từ dưới thân Dung Khiêm, rồi lại chuyển Dung Khiêm vào trong xe. Chỉ vận chuyển cự ly ngắn như vậy, mỗi người đều vô cùng cẩn thận, một chút sức cũng không dám dùng nhiều, nhưng vẫn láng máng nghe được vài tiếng vang giòn.

Mọi người nơm nớp lo sợ, đưa mắt nhìn nhau.

Lực lượng ra sao mới có thể tàn phá thân thể người đến nồng nỗi này, mà lại phải thế phách gì, mới có thể sau khi bị thương nghiêm trọng khủng bố như vậy, vẫn có thể sống sót?

Y.. Y còn có thể sống sót không?

Từ đầu đến cuối, Yên Lâm đôi mắt đỏ ngầu, yết hầu khàn khàn, một mực theo bên cạnh Dung Khiêm, không hề từ bỏ. Kêu gào y từng tiếng, vô luận người bên cạnh khuyên thế nào cũng không chịu để ý.

Y không biết hạ lệnh, đám hộ vệ chỉ dành tự quyết định, chuyển mấy thi thể dưới đất lên ngựa, cùng chở đi.

Vì phòng ngừa Dung Khiêm chịu càng nhiều chấn động hơn. Dù là mỗi người lòng như lửa đốt, họ cũng không dám nóng lòng đi gấp, chỉ chậm rãi, cẩn thận, để xe ngựa dưới sự bảo vệ của một chúng thị vệ khoái mã, đi xa xa.

Địch Nhất lúc này mới chậm rãi hiện thân, xa xa nhìn phương hướng bụi mù biến mất.

Y thậm chí thấp thoáng có ý nghĩ muốn đi theo, nhìn kết quả cuối cùng, nhưng sau cùng lại chỉ lắc đầu, quay người bay vút đi.

Lần ám sát này, ảnh hưởng quá lớn. Sau đó lực lượng cả quốc gia hoạt động toàn bộ, tìm kiếm chân tướng. Khi truy nã đồng đảng thích khách, truy lùng trong ngoài kinh thành, tất cả những người vùng ngoài hộ tịch không rõ, lâm thời xuất hiện ở phụ cận kinh thành, còn cả người biết võ công, đều sẽ có phiền toái

rất lớn. Nếu y không mau chóng rời xa Yên kinh, rời xa Yên quốc, chỉ sợ phải bị vạ lây.

Địch Nhất trầm mặc lao vút một mạch, trong lòng lại cứ không thể xóa đi, vẻ tươi cười hờ hững, tư thái thong dong cầm cung bắn tên của Dung Khiêm vừa nãy, không dung cảm thấy một loại hối ý nặng trĩu.

Nếu lúc ấy, y có thể kịp thời ra tay...

Cho dù y lúc ấy muốn dùng chuyện của A Hán để trao đổi, nhưng sau tên thứ hai bắn chết ba người của Dung Khiêm, y nên hiểu được quyết tâm của Dung Khiêm. Nếu y có thể ra tay giết chết thủ lĩnh kia, Dung Khiêm không cần ra tên thứ ba nữa, như vậy thân thể Dung Khiêm cũng sẽ không sụp đổ đến nước này.

Chỉ là...

Địch Nhất thở dài một tiếng.

Chỉ là lúc ấy làm sao y có thể chịu vứt bỏ dù là bất cứ hy vọng nhỏ nhoi nào. Dung Khiêm đã là người cuối cùng y có thể tìm kiếm, có thể cầu trợ...

Nếu bởi vì nhất thời không đành lòng mà ra tay, cuối cùng lại đoạn tuyệt tất cả hy vọng để A Hán tỉnh lại, vô luận thế nào y cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Thế nhưng, hiện tại sự tình đến nước này, buồn bực bất an vẫn không thể xóa đi trong lòng, rốt cuộc lại là vì cớ gì?

Y là ánh vệ xuất thân Ma giáo, chưa bao giờ biết nhân nghĩa đạo đức gì, vì người mình quan tâm, dù thiên hạ máu chảy thành sông lại liên quan gì tới y, nhưng tại sao Dung Khiêm chẳng qua trò chuyện hai lần, lại khiến lòng y khó mà bình yên như thế.

Nếu trước đó có thể biết, người nọ lại sẽ kiên quyết như thế, nếu trước đó có thể xác nhận, người nọ thật sự có thể không chút do dự làm đến trình độ này, nếu

trước đó minh bạch, người nọ lại thà rằng lựa chọn tự hủy mình cũng không cứu A Hán...

Biết đâu... Địch Nhất lại thở dài. Thôi, thôi...

Nếu, nếu, thế gian ở đâu ra nếu gì đó. Chuyện đã xảy ra, ai có thể đảo ngược nữa.

Y lắc đầu, cố gắng áp chế sự áy náy không dung tuôn lên kia.

Dung Khiêm cuối cùng dặn dò Yên Lãm đi tìm Triệu quốc Phong Kính Tiết đến cứu, đủ thấy cái gọi là các bên không thể giúp đỡ lẫn nhau của người trong Tiểu Lâu, căn bản là nói hươu nói vượn, dùng để lừa gạt xua đuổi họ. Chỉ là thật sự không thể hiểu được, Phong Kính Tiết đã có thể cứu Dung Khiêm, vì sao họ lại không thể cứu A Hán?

Địch Nhất đưa mắt trông phuong xa, vẻ mặt càng trở nên cô đơn thê lương.

Chung quy không cách nào nghĩ ra, chung quy không còn chỗ nào để đi, người nào để cầu nữa. Việc duy nhất có thể làm, chỉ là quay lại chỗ an thân nho nhỏ kia của họ, trong khoảng thời gian cuối cùng này, bầu bạn với họ thôi...

Địch Nhất thở dài thườn thượt, đột nhiên gia tốc, toàn lực lao đi.

Lúc này người nản lòng thoái chí là y, tuyệt đối không thể ngờ sau khi trở về, Địch Cửu sẽ dùng người trong Tiểu Lâu có lẽ có kia lừa y đi, chờ sau khi y tỉnh ngộ, quay đầu chạy về, Địch Cửu lại đã đưa A Hán ngủ say lâu lăm lăm rồi, dứt khoát xông đến Tiểu Lâu ngàn năm qua thầm lặng khó lường nhất, không ai có thể xâm phạm nửa bước kia.

Phong Kính Tiết cũng đồng dạng không thể ngờ, y đang ngồi trong nhà, phiền toái tày trời lại từ trên trời rớt xuống.

Tiếng trống canh đã gõ qua canh ba, y và Lư Đông Ly lại vẫn chưa xong việc. Hai người đang cùng nhau khêu đèn dạ Đàm, tham thảo thời sự, bàn bạc

sách lược, Phong Kính Tiết lại bỗng bắt được chút tiếng vang khác lạ ngoài viện, nhíu mày ngẩng đầu.

“Khách nửa đêm đến, không biết có gì phải làm?”

Phong Kính Tiết cười sang sảng một tiếng. Tiếng cười này thật là trong sáng thong dong, không hề thấy hung ác cường lệ như thế nào, song hắc y nhân giấu đầu lòi đuôi ngoài viện kia lại thấy ngực như trúng cự thạch, kêu lên một tiếng đau đớn, lại bị tiếng cười nhàn nhạt này chấn chân khí tan rã, vô lực từ không trung rơi xuống.

Khó trách hắn mò đến bên cạnh khu viện của Lư Đông Ly dễ dàng như vậy. Thì ra Lư Đông Ly có cao thủ đứng đầu như thế bảo hộ bên cạnh, nào còn cần hộ vệ gì khác.

Trong lòng hắn đang kinh hoảng, chỉ thấy hàn quang chợt lóe, một thanh cương đao sáng như tuyết đã bỗ xuồng đầu.

Người nọ xoay người lăn trốn dưới đất, luôn miệng hô to: “Đừng hiểu lầm, ta không có ác ý! Ta là Hoàng đế Đại Yên quốc phái tới. Có việc muộn nhờ...”

“Tiểu Đao dừng tay.” Sau một tiếng quát khẽ, phòng chính chợt sáng ánh đèn, cửa phòng mở ra, Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly sóng vai đi ra đây.

Tiểu Đao buồn bực thu đao. Ôi, chẳng dễ dàng gì mới đến một thích khách không có mắt, kết quả là lại vẫn không có đất cho gã dụng võ.

Vốn Phong Kính Tiết chỉ cho là thích khách mật thám người bị đụng chạm lợi ích nào phái tới, ai ngờ đối phương mở miệng lại là Hoàng đế Đại Yên quốc. Triệu quốc này và Yên quốc cách nhau quá xa, Lư Đông Ly có quan hệ với Yên quốc khi nào thế? Sao y không hề biết?

Lư Đông Ly cũng kinh ngạc như vậy. Hai người dắt tay nhau ra khỏi phòng, Phong Kính Tiết hỏi: “Hoàng đế Yên quốc các ngươi cho ngươi đến tìm Lư

Đông Ly?”

“Phải. A, không, kỳ thật không phải...”

Người dạ hành nọ chật vật từ dưới đất đứng dậy, lại đại lẽ bái xuống.

“Ta đúng là đến tìm Lư đại nhân, nhưng mục đích lại là muốn cầu kiến một vị thần y đệ nhất thiên hạ dưới trướng Lư đại nhân.”

Sắc mặt Phong Kính Tiết đã đen như đít nòi.

Lư Đông Ly ngẩn ra, nhìn Phong Kính Tiết một cái. Y biết y thuật của Phong Kính Tiết rất tốt. Nhưng y cũng vẫn biết y thuật người kia chưa bao giờ vang danh trên đời. Thế danh hào thần y đệ nhất thiên hạ này, là từ trên trời rơi xuống hay sao?

Hắc y nhân kia lại là người khôn lanh, giỏi nhìn chân mà khéo mắt nhất. Vừa thấy ánh mắt y, lập tức biết linh sơn ở ngay trước mắt, tiến lên mấy bước, lại đại lẽ sụp lạy, cung kính nói: “Tiểu nhân phụng mệnh Hoàng đế Đại Yên quốc, đặc biệt mời tiên sinh đến Yên, trị liệu thương thế cho Dung quốc công Đại Yên ta, nếu đáp ứng, Đại Yên quốc trên dưới, không ai không cảm kích rơi nước mắt, tất dốc sức báo đáp.”

Lư Đông Ly nghe vậy nhíu mày, khẽ quát: “Ngươi nói ngươi là nhận mệnh của Hoàng đế Yên quốc mà đến, có tín vật chứng minh?”

Người nọ ngẩn ra, muốn bảo một mực thám lấy ra chứng minh thân phận, lại là làm khó hăn.

Phong Kính Tiết cũng trầm mặt, trầm giọng: “Không cần hỏi nữa, y nói chính là thật.”

Còn cần phải hỏi sao? Trừ Tiểu Dung tự mình chỉ điểm, ai có thể trực tiếp tìm được y!

Vừa nghĩ đến Dung Khiêm lại biến thành phải cầu cứu y lần thứ hai, Phong Kính Tiết liền hận đến nỗi rằng nghĩ lợi: “Y bị thương như thế nào, thương thế ra sao?”

Mật thám kia đầu mướt mồ hôi: “Tiểu nhân chỉ phụng mệnh đến mời tiên sinh, tình hình cụ thể khác, nhất loạt không biết.”

Phong Kính Tiết mặt trầm như nước: “Y bị thương lúc nào, người cũng không biết?”

“Mệnh lệnh là sáng nay đến, dùng bồ câu đưa tin ngàn dặm truyền thư. Bồ câu hắn là Dung quốc công vừa bị thương liền thả ra, Yên kinh cách đây hơn hai ngàn dặm, bồ câu trong ba ngày là đến được. Chúng ta từ sáng nay đã dốc toàn lực tìm các phương pháp cầu kiến Lư đại nhân, nhưng vẫn không thể được phép thông truyền, lúc này mới làm hạ sách này... Tiên sinh, cứu người như cứu hỏa, ngài có thể khởi hành sớm một khắc, Dung quốc công có thể bớt một khắc đau đớn.”

Sắc mặt Phong Kính Tiết cực kỳ khó coi. Với tính nết của Dung Khiêm, lại bị bức đến mức phải cầu cứu y, đủ thấy thương thế đã nghiêm trọng đến mức độ nào, cố tình hiện tại còn chậm trễ mất mấy ngày! Phong Kính Tiết buồn bực đến mức thật muốn chém người.

Tên khốn kiếp này! Không hiểu tình trạng của mình thế nào sao? Làm sao dám không chăm sóc mình đàng hoàng!

Phong Kính Tiết quả thực hận Dung Khiêm không ở ngay trước mặt, để có thể túm lấy hung hăn mắng cho một trận.

Lư Đông Ly tuy rằng không hề biết gì, nhưng nhìn vẻ mặt Phong Kính Tiết, nghe họ đối thoại đôi câu đã hiểu được, Phong Kính Tiết cực kỳ quan tâm Dung Khiêm. Y cũng không hỏi nhiều, lập tức nói: “Cứu người như cứu hỏa, người mau đi đi.”

Phong Kính Tiết khẽ thở dài: “Dung Khiêm là bằng hữu của ta...” Y ngừng lại một chút, lại nói: “Hảo bằng hữu!”

Lư Đông Ly cười gật đầu.

Dung Khiêm là quyền quý Yên quốc cũng thế, là dân lao động cũng thế, chỉ cần y là bằng hữu của Kính Tiết, thì nên là người Lư Đông Ly cũng quan tâm. Về phần Kính Tiết trước kia chưa từng nhắc tới Yên quốc, nhắc tới Dung Khiêm, những điều này đều không quan trọng, đều không cần hỏi. Quan trọng là, cứu người.

Phong Kính Tiết nhìn y thở dài: “Chuyến này đi, e rằng phải lâu lắm.”

Lư Đông Ly mỉm cười: “Ta chờ ngươi trở về.”

Phong Kính Tiết buồn bức cực kỳ.

Vốn kế hoạch ngày mai là phải theo Đông Ly đi đánh mấy chưởng ngại vật trên đường thanh lọc lại trị, từng trận đều ác liệt. Mà hiện giờ, chỉ có thể ném cho mình Đông Ly. Ban đầu cũng còn định, qua vài ngày phải đi tuần tra quân vụ một chút, thuận tiện tâm sự với tướng lĩnh các phương, trao đổi ý kiến, tò rõ lập trường một chút, hiện tại...

Lư Đông Ly nhìn y mặt y, vừa cảm động vừa buồn cười: “Ta cứ khiếu ngươi không yên tâm như vậy sao?”

Phong Kính Tiết cười.

Đương nhiên, dù không có y, chuyện nên làm, Lư Đông Ly vẫn có thể làm tốt như thế. Chỉ là mình chung quy muốn thủ bên cạnh, có thể giúp một phần thì hay một phần, chung quy không muốn ở nơi xa xôi, nhìn những việc lộn xộn mệt mỏi và đắc tội với người như núi, chỉ rơi xuống đầu mình y.

Nhưng trong lòng oán niệm bộc phát hơn, y cuối cùng không thể bỏ mặc Dung Khiêm không ngó ngàng, thế là vừa âm thầm nghiên răng thở dài vừa hỏi

tiếp: “Yên vương chỉ phái các ngươi đến mời ta sao?”

Mật điệp kia vội cung kính nói: “Không, bệ hạ muốn tìm tiên sinh cứu chữa cho Dung quốc công trong thời gian nhanh nhất, cho nên dùng bồ câu đưa tin để chúng ta vốn ở ngay Triệu quốc hành động trước. Nhưng cùng lúc đó, đặc sứ nước ta đã mang theo quốc thư và hậu lẽ của bệ hạ, ngày đêm kiêm trình, chạy đến Triệu quốc.”

Phong Kính Tiết gật đầu: “Ta và các ngươi đêm nay sẽ lên đường ngay, nhưng đặc sứ này vẫn phải đến cho ta. Việc diện quân cầu kiến, phải làm thật thịnh đại long trọng cho ta, trọng trọng cảm tạ Lư đại nhân tiến cử thần y trị thương cho Dung quốc công, tỏ rõ với mọi người, Yên quốc sẽ vĩnh viễn ghi nhớ phân tình cảm này.”

Lư Đông Ly ở bên nhịn không được nói: “Không cần thiết...”

Phong Kính Tiết trừng y một cái, tức giận ngắt ngang: “Đương nhiên có cần thiết, ta xuất lực cho Yên quốc, Yên quốc tốt xấu cũng phải hồi báo một chút, trên đời này nào có đạo lý làm không công.”

Mật điệp bên cạnh nghe nói Phong Kính Tiết chịu lập tức khởi hành, đã vui mừng khôn xiết, vốn Yên quốc đã cơ hồ là giá nào cũng chịu trả, huống chi Phong Kính Tiết chỉ cần hư danh phô trương thế này mà thôi, không đợi Lư Đông Ly nói tiếp, hắn đã luôn miệng: “Cần thiết, cần thiết! Đây toàn là một chút tâm ý của Đại Yên quốc ta, Lư đại nhân đừng chối từ.”

Tiểu Dao bên cạnh có phần hưng phấn nói: “Phong công tử, tôi đi cùng cậu...”

“Không cần! Ngươi ở lại, bảo vệ đại nhân đàng hoàng cho ta!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 209 : Ngàn Dặm Đi Vội

Tiểu Đao và Vương Đại Bảo vốn ở dị quốc tìm kiếm tăm tích Lư Đông Ly, về sau nghe nói Lư Đông Ly làm việc lại ở Triệu quốc, bèn vạn dặm về nước đến tìm, sau khi sụp lạy khóc lóc, liền ở lại bên cạnh Lư Đông Ly, luôn phiên hộ vệ sát bên.

Hai người họ là những người Phong Kính Tiết tin cậy nhất, y không dám để Tiểu Đao đi theo y.

Phong Kính Tiết lấy từ trong lòng ra tín vật của mình, giao cho Tiểu Đao, dặn dò gã ngay trong đêm ra ngoài triệu tập bao nhiêu cao thủ giang hồ giao tình thân hậu với mình đến bảo vệ bên cạnh Lư Đông Ly.

Thế lực ẩn của y trong võ lâm vốn rất mạnh, không ít cao thủ đều âm thầm nghe lệnh y. Từ năm đó bị Triệu vương hung ác tính kế một lần, y không dám kiêu ngạo nữa, luôn để những cao thủ đó, im lặng ở lại lân cận Lư Đông Ly, lúc cần tùy thời có thể gọi về.

Nhớ năm đó thỏ khôn chưa chết, triều đình đã muốn hầm chó giấu cung, hại y cờ sai một chiêu, nhận hết khổ sở. Lư Đông Ly thì không như y, có thể chết đi sống lại, về sinh tử an nguy của Lư Đông Ly, y quyết không dám lơ là một chút.

Lư Đông Ly thấy y an bài như thế, biết tâm tư y, khẽ cười nói: “Ngươi yên tâm, ta hôm nay, đã không phải ta năm đó.”

Y hiện tại, không còn mù mờ vô thố, chỉ biết để bằng hữu giúp y an bài hết thảy, gánh vác hết thảy nữa.

Uyển Trinh và Anh Nhược đã an trí ở phương xa, mối quan hệ của người nhà tông tộc với y cũng khắc ý chỉ bảo trì lạnh lùng xa cách. Cựu tướng bộ hạ, hiện giờ đã các cứ một phương, các hữu thế lực.

Y hiện tại, còn gì e ngại, còn sợ gì liên lụy?

Dù là công kích giết chóc nhiều hơn, bị cả nước chê trách, y cũng dám đứng ra đối kháng. Dù là quân vương hạ chiếu, thánh chỉ đường hoàng, y cũng dám nghịch chỉ kháng mệnh, phán thân đọ sức.

Mạng của y, là của bản thân, là của thê thiêng, là... của Kính Tiết!

Không ai có thể cướp đi, không có đạo đức luân lý, quân thần thiên luân gì, có thể khiến y nghe lệnh chịu chết.

Đã may mắn có thể sống lại một lần, thì nên cùng bằng hữu quan trọng nhất đời này, sống vai dắt tay, sống thật phẩn khích tận hứng. Trong thiên địa, đâu còn gì thật sự có thể câu thúc họ, ràng buộc được họ?

Phong Kính Tiết nhìn vẻ mặt y, cũng cười: “Không phải ta không yên tâm về ngươi. Ta chỉ mong, ta có thể yên tâm hơn một chút.”

Hai người nhìn nhau cười, đều không nói gì nữa. Phong Kính Tiết cũng không thu dọn chuẩn bị, chỉ nói với mật điệp kia: “Chúng ta đi.”

Mật điệp kia lại còn khách khí hành lễ với Lư Đông Ly lần nữa, nói lời cáo từ, mới cùng Phong Kính Tiết trực tiếp từ trên tường bay vút đi.

Tiểu Đao hơi tròn mắt: “Y cứ đi như vậy à? Quần áo đâu? Ngân phiếu đâu? Công văn thông quan đâu? Rồi cả ngàn ấy việc nén do y làm, đều không cần giao lại?”

“Không phải còn ta sao?” Lư Đông Ly cười nói: “Những việc đó đều là chúng ta cùng nhau thương lượng làm, y vắng mặt, có ta làm là được.”

Nụ cười qua đi, y liền quay vào phòng, không hề lãng phí thời gian gì để lưu luyến buồn bã.

Kính Tiết đi vắng, ngày mai ngày kia, rồi cả rất nhiều rất nhiều chuyện về sau, đều phải càng dụng tâm mà làm càng tốt hơn, như vậy mới có thể để Kính Tiết thân tại dị quốc có thể được yên tâm, chuyên tâm làm chuyện của bản thân.

Trở về phòng, ngay ánh nến, đem rất nhiều công văn hồ sơ ban ngày Phong Kính Tiết đã nghiên cứu tới lui, lấy ra xem lại lần nữa.

Tiểu Đao đoán đêm nay, đại nhân khẳng định lại không ngủ được, thở dài, thành thành thật thật canh ngoài cửa. Chỉ thỉnh thoảng nhìn ánh nến trước cửa sổ, bóng người trên song xuất thần.

May được nửa đêm canh ba, không dung đến một người, vị Phong công tử này liền chạy đến dị quốc tha hương chẳng biết bao lâu, Lư đại nhân lại vẫn có thể lập tức định tâm thần để xem công văn ghi chép tư liệu, ôi...

Hai người họ, ngày thường sống chung thân mật hữu ái như một người, nhưng một khi xa cách, lại chưa từng dây dưa lưu luyến dư thừa, lòng tin với nhau đều lớn đến lạ thường như vậy...

Chân tướng... Chân tướng là...

Nhớ tới nhiều năm trước, một trường tử vong thảm thiết trong Định Viễn quan kia, Tiểu Đao vẻ mặt thẫn thờ, cuối cùng lại thở dài thườn thượt.

Mật điệp Yên quốc cùng Phong Kính Tiết ngày đêm đi gấp, khá phải trọn tròn mắt.

Thế lực của họ ở Triệu quốc không hề mạnh, bình thường bên trên cả chút sai khiến cơ bản nhất cũng rất ít có. Nhưng hai hôm nay, lại nhận liền hơn mươi bồ câu đưa thư, bảo họ tận mọi lực lượng tìm kiếm thần y bên cạnh Lư Đông Ly, song thần y này tên gì đều không nói rõ. Trong thư chỉ thúc giục, bất kể họ dùng

thủ đoạn gì, phương pháp gì, chỉ cần đạt thành một mục tiêu này, chính là lập công lớn, quốc gia sẽ trọng thưởng, nếu không làm được, không chỉ họ, cả từng tầng thượng cấp trên đầu họ, trực tiếp truy cứu đến quan trên cao nhất kinh thành, toàn bộ phải bị trọng tội.

Vì đạt thành một mục đích này, họ có quyền lực có thể ưng thuận các loại hứa hẹn, triều đình Yên quốc ở hậu phương nhất định sẽ tận lực làm cho được. Để đạt thành một mục đích này, họ có thể bại lộ cả tổ chức, thậm chí hy sinh toàn bộ căn cứ tổ chức ở Triệu quốc.

Bên trên trọng lượng dặn dò như vậy, họ tất nhiên là dốc hết toàn lực. Họ không có đủ thế lực để có thể lập tức thông báo chốt, gấp được Lư Đông Ly, nhưng trong một ngày trì hoãn này, để có thể an bài thẩn y từ Triệu quốc chạy về Yên quốc nhanh nhất, họ đã đem bạc rắc khắp nơi như đất, sắp xếp đến mức tốt nhất.

Kết quả an bài của họ cái gì cũng không dùng đến.

Chẳng thấy Phong Kính Tiết phát ra tin tức như thế nào, dù sao thông qua qua cửa một mạch, mỗi khi đến một nơi đều có người lập tức đưa khoái mã tốt nhất, lương khô thuận tiện nhất. Dừng chân? Ấy là không cần nhắc. Phong Kính Tiết cứ không ngủ không nghỉ đi gấp, chờ khi *** lực không thể chèo chống được nữa, khoái mã chờ họ phía trước tự nhiên sẽ biến thành xe ngựa nhanh nhất. Họ tự tại ngủ nghỉ bỗng *** thẩn trong xe, mà bên ngoài tự nhiên có người luân phiên đánh xe thay họ.

Ngàn dặm lao nhanh, chỉ ba bốn ngày, họ đã đến bờ biển, tiếp đó bỏ ngựa lên thuyền. Lúc đầu là lên hải thuyền của quân đội Triệu quốc, chưa đi bao xa, lại tìm được đội tàu Tiêu gia Ngô quốc. Phong Kính Tiết đưa ra tín vật của Tiêu Thanh Thương, để con thuyền nhanh nhất của họ, bỏ việc buôn bán dang dở, toàn tốc đưa y đi Yên quốc.

Cuối cùng, thủ lĩnh mật điệp Yên quốc kia có thể làm, bất quá là một mạch

chạy theo Phong Kính Tiết, sau đó thỉnh thoảng thả hai con bồ câu truyền lời cho Yên quốc bên kia.

Nhân vật như thế, chẳng trách được Dung quốc công dân làm hảo hữu tri kỷ!

Thủ lĩnh mật điệp rất đỗi cảm thán. Cho dù họ đã vào quốc cảnh Yên quốc, sức cả một nước, cũng không thể làm cho vị thần y này chạy nhanh hơn hiện tại.

Phong Kính Tiết lại không mảy may nghĩ đến, những an bài do mình chỉ cầu mau chóng chạy đến, khiến lòng người ta bị chấn động quá như vậy. Thân ở trên thuyền, đạp gió rẽ sóng, vượt biển mà đi, y lại nóng lòng như lửa, chỉ ngầm phỏng đoán, Dung Khiêm rốt cuộc là bị thương ra sao, thương thế rốt cuộc như thế nào, tâm thần khó mà bình ổn.

Mãi đến lúc này, Tiểu Lâu vẫn lâu ngày không thấy gọi rốt cuộc mới vang lên: “Kính Tiết!”

Phong Kính Tiết nổi trận lôi đình: “Trương Mẫn Hân! Mấy người làm gì thế? Tiểu Dung bị thương nặng như vậy mà mấy người cư nhiên đến bây giờ mới chui ra?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 210 : Luân Phiên Ra Trận

“Việc này có thể trách bọn tôi sao.”

Trương Mẫn Hân rất ủy khuất: “Quy củ cậu đâu phải không biết. Bọn tôi có thể nói bát quái khắp nơi, nhưng không thể đem chuyện liên quan đến người khác, nói cho người biết trước. Nếu Tiểu Dung không cầu cứu cậu, bọn tôi ngược lại có thể đem sự tình trực tiếp cho cậu biết trước, nhưng cậu ta đã thông qua Yên Lãm cầu cậu tương trợ, cả sự kiện liền có quan hệ trực tiếp với cậu, bọn tôi ngược lại không thể vi quy liên hệ với cậu.”

Phong Kính Tiết lại đang nghiến răng. Tiểu Dung...

Trương Mẫn Hân bất đắc dĩ nói: “Lần này, nếu không phải Khinh Trần vội vã tìm cậu trò chuyện, bọn tôi vẫn phải tiếp tục tránh hiềm nghi kìa.”

Phong Kính Tiết kỳ quái: “Khinh Trần, y lại tìm ta làm gì?”

“Làm gì? Đương nhiên là thương lượng với ngươi xem xử lý Tiểu Dung thế nào!”

Thanh âm của Phương Khinh Trần quả thực là lửa giận ngút trời: “Ngươi đến Yên quốc, đừng cứu y! Trực tiếp trị chết người cho xong. Ta sắp bị tên ngu ngốc này tức chết rồi. Trên đời này còn có thể tìm ra được tên nào điên cuồng hơn y sao?”

Phong Kính Tiết liếc xéo, điên cuồng? Hừ, hai phần tử cực đoan phương thức biểu đạt không giống nhau các ngươi, rốt cuộc ai điên cuồng hơn, còn phải bàn lại.

“Tuy Tiểu Dung bị thương, ngươi cũng không cần giận thành như vậy chứ? Còn nữa, ngươi trung khí không đủ, hơi thở quá yếu, lại là chuyện gì đây?”

Phương Khinh Trần tất nhiên là lười cho y biết, mình cũng đang bị trọng thương, vừa rồi nếu không phải Trương Mẫn Hân và Ngô Vũ ép buộc đánh thức, chưa biết chừng đang ngủ thì đã quay về Tiểu Lâu rồi.

Lúc này tất cả hỏa khí của y đều đã bị Dung Khiêm dấy lên, căn bản không rảnh nói chút việc vặt của mình: “Tóm lại ngươi không hiểu đâu, Tiểu Dung bị thương không phải vấn đề, chọc giận người chính là nguyên nhân y bị thương. Quả thực chẳng ra làm sao! Chuyện hoàn toàn có thể tránh, cõi tình tự mình không nghĩ thoảng, đúng là một kẻ cuồng tự ngược mà.”

Dù sao cũng tốt hơn chán đồ cuồng ngược đai nhà ngươi?

Phong Kính Tiết nén nỗi kích động muôn bác bỏ y: “Y có lựa chọn của y, chúng ta nên tôn trọng.”

“Tôn trọng cái đầu! Lư Đông Ly muốn tự sát, ngươi cũng tôn trọng lựa chọn của y hay sao?”

“Ê ê. Sao lại nói lên người Đông Ly rồi? Đang yên đang lành, ngươi có hỏa khí đừng trút lên người ta.”

Từ sau khi nghe Trương Mẫn Hân nói rõ ngọn nguồn cả sự kiện, Phương Khinh Trần liền nhìn gì cũng ngứa mắt: “Tóm lại, ngươi đừng chữa trị, cứ giết chết y là được. Loại người này, ngươi vất vả chữa cho, chẳng cần bao lâu, y lại có thể tự làm thân mình bung bét. Cho dù ngươi là thần tiên, ngươi cũng không thể ngày ngày che chở y. Loại người này, tự cho là khổ nạn của toàn thiên hạ đều nê do mình y gánh vác, thánh nhân thánh đến ngu ngốc tiêu chuẩn!”

Phong Kính Tiết sờ sờ mũi, cười khổ: “Không có đạo lý này, chúng ta cấm chỉ tự giết hại nhau.”

“Chúng ta còn cấm chỉ cầu trợ minh xác và chủ động tương trợ lẫn nhau kìa? Y chẳng phải tìm người cứu mạng như thường, người chẳng phải ném phăng Lư Đông Ly chạy nhanh chạy chậm như thường. Người không giống Thanh Thương Triệu Thần. Người là vi quy vào đời, căn bản chẳng cần để ý quy củ nữa.”

Phong Kính Tiết thở dài: “Cho dù ta không chữa cho y cũng không được! Y bây giờ còn đang chịu phạt! Tinh thần của y bị trói buộc trong thân thể, nếu ta không cứu, để y chết, *** thần thể của y cũng chẳng thể quay về Tiểu Lâu. Ngược lại phải ở trong thân thể đã chết, bị vây khốn suốt, cảm thụ thân thể thối rữa tiêu tan dần từng chút. Hai cái này cái nào khủng bố hơn? Cho nên, trên lý luận mà nói, Tiểu Dung hiện tại hẳn là người sợ chết nhất trên đời, bởi vì nếu y chết, thì thật sự còn đáng sợ hơn xuống địa ngục.”

Phương Khinh Trần nghiến răng nghiến lợi một hồi mới nói: “Trương Mẫn Hân, cô không thể nói thử với giáo sư, tình huống của Tiểu Dung đặc thù, sửa đổi xử phạt một chút cũng được.”

“Làm ơn đi, phạt cậu ta là cục thời không, đâu phải nhà trường. Cho dù nhà trường không truy cứu chuyện cậu ta vi quy sử dụng lực lượng cũng không được đâu. Khi nào thì nội quy trường học có thể lớn hơn chính lệnh của chính phủ.”

Phương Khinh Trần thở dài: “Cô tìm giáo sư hỏi thử, biết đâu có thể tìm ra biện pháp giết chết y lại không cần bị nhốt trong thân thể.”

Phong Kính Tiết nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc vì sao mà người muốn chỉnh chết y như vậy? Cho dù y trở về Tiểu Lâu, biết người tính kế y như vậy, có thể tha cho người?”

“Đành phải vậy thôi, còn để y tiếp tục thánh nhân như vậy, ta phải bị y tức chết tươi mất. Sớm biết y ngu xuẩn đến nước này thì lúc trước ta không nên âm thầm thúc đẩy y gặp lại Yên Lãm.”

Có thể là cảm giác được sự tình ít nhiều dính dáng đến mình, cho nên Phương Khinh Trần càng hồn hển.

Phong Kính Tiết thở dài, từ bỏ tiếp tục dây dưa với Phương Khinh Trần, trực tiếp hỏi: “Trương Mẫn Hân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Trương Mẫn Hân cười khổ: “Tôi có thể đem sự tình nói hết cho Khinh Trần, là bởi vì chuyện này không có quan hệ trực tiếp với cậu ấy, với nhân sinh hướng đi bình thường của cậu ấy trong hiện thực mà nói, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì. Nhưng Tiểu Dung đã cầu cứu cậu, cậu đã bị trực tiếp cuốn vào sự kiện, theo quy củ, những chi tiết không thể cho người ta biết đó, bọn tôi không thể nhiều lời. Tóm lại, việc này có ẩn tình khác, dù sao thì Khinh Trần đã tức điên rồi.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Được rồi, Khinh Trần, nếu ngươi không yên tâm về Tiểu Dung thì cũng bớt thời giờ đi thăm y là được.”

“Phi, ta đi thăm y làm gì! Ta lại chẳng phải đại phu, ta lại chẳng chữa được cho y. Hừ, bản thân ta cũng chỉ còn sót một hơi, không chịu nổi bị y chọc giận nữa đâu. Thật phải đến Yên quốc, ta hoặc sẽ làm thịt y, hoặc sẽ trước mặt y làm thịt cái tên Yên Lãm chuyên môn rước phiền phức kia, vậy là thế giới từ đây liền thanh tịnh.”

Phương Khinh Trần nói rất phẫn hận, mặc dù là lời lúc giận dữ, lại vẫn khiến Phong Kính Tiết lặng lẽ rung mình. Tên này luôn là kẻ nói được làm được, ngoan tuyệt đệ nhất thiên hạ. Ông trời phù hộ, tên này đời này đừng có cơ hội đi Yên quốc mới tốt.

“Thôi mặc kệ, Trương Mẫn Hân, cô giúp ta nối với Tiểu Dung, ta không mắng y một trận thì không tiêu được hơi ác khí này!” Phương Khinh Trần giận dữ quát to một tiếng.

Phong Kính Tiết tâm thần chợt động, còn định truy hỏi vì sao Phương Khinh Trần giận đến nước ấy nhưng vẫn hơi thở không ổn, trung khí không đủ, bất quá, nghĩ nghĩ, vẫn thôi đi. Làm gì nhất định vào lúc người ta nổi nóng mà thêm loạn? Dù sao y vẫn còn *** thần đi khắp thế giới tìm người mắng như vậy, có lẽ cũng không có trở ngại gì.

Y thở dài, cuối cùng mặc cho cái tên ù ù cạc cạc chui ra phát tác một trận, lại ù ù cạc cạc chạy đi mắng người kết thúc cuộc trò chuyện không đầu không đuôi này, nhíu mày sa vào trầm tư.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Khinh Trần đâu phải người không kiềm nén được tính nết như vậy?

Chuyện gì có thể choc giận y đến nồng nỗi này?

Ôi, Tiểu Dung... Người cũng thật có bản lĩnh đó!

Không để ý sự buồn bức của Phong Kính Tiết, Phương Khinh Trần trực tiếp chờ mạch kín trong đầu nối thông, mắng ngay một trận ập đầu ập mặt: “Tiểu Dung. Người đầu óc có bệnh! Muốn tìm chết có cả tá biện pháp, có đến mức làm mình sống dở chết dở như vậy không?”

Trả lời của Dung Khiêm tự nhiên là yếu ớt vô lực: “Ta đây chẳng phải không còn cách nào sao? Tình hình lúc đó nếu ta không ra tay...”

“Nếu người không ra tay là trời sập phải không? Địch Nhất một cao thủ như vậy ở ngay bên cạnh, người cũng không biết phải lợi dụng! Yên Lãm không có người là chết chắc hay sao? Không biết người cả ngày suy nghĩ cái quỷ gì, thoát nhìn dáng vẻ thông minh, kỳ thật trên đời này chẳng tìm được đồ ngu nào ngu hơn người nữa!”

Dung Khiêm lại còn có thể cười khẽ đôi tiếng: “Ta không nỡ lừa Địch Nhất. Mấy năm nay, y cũng quá khó khăn. Huống chi, loại người này dễ lừa sao? Thất vọng sau khi mắt thấy hy vọng đạt thành sẽ làm y thi ra thủ đoạn trả thù đáng sợ nhất, người đừng quên y là ai.”

Phương Khinh Trần cười khẩy không thôi: “Trước cứ lợi dụng rồi hãy nói, sau chuyện lại tìm một cái cớ diệt ẩn họan không phải là xong. Với quyền thế địa vị của người, có gì mà không làm được.”

Dung Khiêm oán thầm trong lòng. Thôi đi, ngươi cũng chỉ giỏi ác độc ngoài miệng, chuyện tới trước mắt, ngươi làm không chừng còn be bét hơn ta kia.

Y tự nhiên cũng biết Phương Khinh Trần là có lòng tốt, dù sao lúc này nỗi mạch *** thần không ngừng trò chuyện, sóng *** thần cường đại có thể ngăn cách cảm giác của y với thân thể, để y thoảng thư hoãn một chút từ trong đau đớn vô biên vô hạn.

Lúc trước may mắn chính là cuối tháng, thân thể y tan tành không bao lâu, Trương Mẫn Hân lập tức nỗi tin tức với y, giáo huấn một trận lại một trận, mãi cho đến khi dùng hết thời gian trong tháng. Sau đó rất nhanh chóng chính là đầu tháng, lại có thời gian thông tấn, họ đại khái là năm tốc độ Kính Tiết chạy đến, luân phiên một ngày mang y một giờ, cho y mỗi ngày có thể thở một hơi, hôm nay không phải lại đến phiên Phương Khinh Trần chửi rủa y một trận.

“Thật không biết tiểu tử thối kia có gì tốt, đáng để ngươi moi tim đổi da như vậy. Hắn thì tính là thứ quái gì? Cả ngày nghi thần nghi quỷ, đoán này kỵ nọ, ngày ngày tính tới tính lui, cứ như thể toàn thế giới đều bạc da hàn! Người đối với hắn phàm là một phân không thành, nửa điểm giữ lại, đủ để hắn âm thầm kết thành tâm bệnh. Cái thứ nhỏ mọn này, ngươi tặng ta cũng chẳng thèm.”

Dung Khiêm nén giận nói: “Y là Hoàng đế! Y tự có lập trường và chỗ khó của y.”

“Hoàng đế, ta phi!” Lúc này bản thân Phương Khinh Trần thật sự rất rất không thống khoái, nghe hai chữ Hoàng đế là cău. Vốn đã có mười hai vạn phần bất mãn với Yên Lãm, hiện tại lập tức chuyển thành hai mươi vạn phần.

Trong lòng Dung Khiêm âm thầm may mắn, may mà đổi tượng Phương Khinh Trần lựa chọn mô phỏng không phải Yên Lãm, bằng không theo tính nết trong mắt không thể dự đoán nửa hạt cát của vị này, Yên Lãm chẳng biết sẽ bị y giày vò chỉnh trị thành thế nào?

Trương Mẫn Hân một mực dự thính rõ cuộc nhịn không được nói: “Tiểu

Dung, cậu và Khinh Trần thật sự là đều cực đoan quá đáng. Cậu nhọc lòng thái quá, cậu ta nhẫn tâm thái quá. Cậu quá khoan dung, cậu ta quá tuyệt tình. Cậu quá ưa nghĩ thay người khác, cậu ta quá tự quan tâm mình. Nếu có thể dung hợp một chút, cuộc sống hai người đều sẽ khá hơn rất nhiều.”

Dung Khiêm âm thầm kinh ngạc, sắc nữ này sao vậy? Ngữ khí lại buồn bã như thế, quả thực không hề như Trương Mẫn Hân. Bình thường mà nói, lúc này, cô nàng không phải nên hô to gọi nhỏ, nào là tình yêu mỹ lệ vô tư xúc động, nào là các cậu còn chưa chịu đổi mặt với hiện thực sao... Mấy lời khiến người buồn bực đến hộc máu này mới đúng à?

Song Trương Mẫn Hân lại chỉ thở dài một tiếng nữa: “Tiểu Dung, cậu không hiểu, kỳ thật, bọn tôi chẳng ai cảm thấy Yên Lãm đáng để cậu đổi dãi như vậy, cậu... cậu...”

Cô nhịn nhịn, cuối cùng lại thở dài một tiếng.

Dung Khiêm càng thêm kỳ quái, người này không kêu gào nhảy nhót, ca ngợi tình yêu thiên địa kinh quy thần khóc này, ngược lại uất ức như thế, đây vẫn là đồng nhân nữ điên cuồng kia sao?

Phương Khinh Trần ở bên chen vào, hờ lạnh nói: “Chúng ta gấp chết lại có ích gì, tên đàn này tự mình cảm thấy đáng, cho nên rời xuống kết cục gì đều là đáng kiếp.”

Dung Khiêm cười khổ, đáng kiếp, chắc thế, đại khái là đúng.

Lúc trước y ra tay cứu Yên Lãm, khiến thân thể tan tành, thảm không nói nổi. Sau đó vẫn an ủi mình đó là nhất thời xúc động, nếu có cơ hội quay lại, khẳng định sẽ không nóng đầu như vậy, hẽ rảnh rang vô sự là âm thầm mắng Yên Lãm cho hả giận.

Song lần này y có đủ thời gian cân nhắc, lựa chọn dưới tình huống tuyệt đối tỉnh táo, bên cạnh còn có Địch Nhất có thể thử cầu cứu, chỉ cần y chịu vi phạm

nguyên tắc của mình là được. Thế thì cuối cùng y làm vẫn là quyết định buồn cười chẳng khác chi năm đó, mà từ đầu chí cuối tâm linh đều bình tĩnh, cho nên hiện tại ngày đêm nhận hết giày vò, nhưng cư nhiên cả sức lực và *** thần để mắng Yên Lãm cũng không có.

Lần này, y không lừa được mình. Đây không phải bị kích động, đây không phải sai lầm nhất thời, đây là quyết định bản thân y rõ ràng ràng, vì mình mà làm.

Đáng kiếp sao? Đương nhiên.

Đáng giá sao? Ai để ý đâu?

Thì ra bất kể quay lại bao nhiêu lần, bất kể có bao nhiêu oán niệm không cam, y luôn không thể chân chính ngồi nhìn Yên Lãm chịu bất cứ thương tổn gì.

Chỉ là...

Dường như thật sự quá buồn cười, quá ngu xuẩn nhỉ!

Dung Khiêm âm thầm thở than như vậy, nghe Phương Khinh Trần như mưa rền gió dữ mà ra sức trách mắng, trong lòng rất đỗi bội phục bốn sự của Phương Khinh Trần. Thời gian dài như vậy, mấy chữ mắng người chẳng thấy đổi một chút, tạo nghệ mắng người cao thâm như vậy, mình thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Lúc này, nghe đồng bạn mắng mình như vậy, rất có cảm giác thân thiết. Kỳ thật ngẫm lại việc ngốc mình làm, cả bản thân y cũng muốn hung hăn mắng mình một trận.

Song thời gian liên lạc dù sao chỉ có một giờ ngắn ngủi, chớp mắt đã qua. Phương Khinh Trần mắng đến cuối cùng, cũng ý thức được đã đến giờ, trong lúc cấp bách chỉ giao một câu: “Kính Tiết rất nhanh chóng sẽ đến, người chịu đựng...”

Một câu chưa xong, thông tần dở dang, đau đớn như dời non lấp biển lại tập kích.

Dung Khiêm nghĩ cái tên mặt ác mà lòng mềm kia, mắng đến cuối cùng vẫn nhịn không được cho biết hành tung của Phong Kính Tiết một chút, bất giác cười thầm. Nhớ Phương Khinh Trần mắng người tuy mắng đến cao sơn lưu thủy hể hả vô cùng, nhưng rõ ràng hơi thở lại dần dần mỏng manh, song bị y răn cho không có cơ hội nói chen, cho dù muốn hỏi cũng chẳng tìm thấy cơ hội, trong lòng lại thấp thoáng hơi lo lắng.

Song đau đớn của thân thể kịch liệt như thế, dù là *** thần cường đại như y, dần dần cũng hơi sụp đổ mê loạn, rốt cuộc không còn sức đi suy tư tình hình của Phương Khinh Trần.

Trong hắc ám mê loạn này, y đau đến mức cả năng lực suy nghĩ bình thường cũng dần dần đánh mất, chỉ có một ý nghĩ, một mực chìm nổi trong lòng.

Yên Lãm đang ở đâu?

Tại sao y không có mặt?

Tại sao... y... vẫn cứ, không ở bên cạnh ta?

Tại sao?

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 211 : Không Dung Tự Vướng Bận

Kỳ thật lúc đầu Yên Lãm vẫn bầu bạn bên cạnh Dung Khiêm. Trên đường về kinh, vẫn trông bên cạnh y, vẫn gọi y, song Dung Khiêm lại không thể nghe được nữa.

Y mắt sạch năm cảm giác, ngoài đau đớn khó mà chịu được của thân thể, bên ngoài không thể mảy may cảm giác, đúng là hoàn toàn bị nhốt trong nhà giam tăm tối vắng lặng này, trải qua mỗi giây như một năm.

Cho nên lúc thông tấn Tiểu Lâu nỗi tiếp lần đầu tiên sau khi y bị thương, Trương Mẫn Hân vừa có thể chửi rủa y thậm tệ, y cảm kích rót nước mắt.

Y càng may mắn hơn không phải trong khoảng thời gian này khỏi cần cảm thụ đau đớn của thân thể nữa, mà là bên tai không được “thanh tịnh” nữa. Dù thế nào, nghe tiếng mắng thao thao bất tuyệt kia của Trương Mẫn Hân, cũng dễ chịu hơn chán sự yên tĩnh trống không ấy.

Trong lòng vừa nghĩ, y vừa ừ ừ à à lo lắng Yên Lãm, trên cơ bản không có thành ý gì mà ứng phó sự phẫn nộ của Trương Mẫn Hân.

Người khôn khéo như Trương Mẫn Hân, há lại không phát hiện được y căn bản không tập trung, vừa tức vừa hận vừa chẳng thể làm gì. Tuy nói rất muốn dứt khoát chặt đứt thông tấn, để tên này trực tiếp cảm thụ thống khổ của thân thể, nhưng ngón tay đặt trên nút không chế, không sao nhẫn tâm thật sự ấn xuống.

Cuối cùng bất giác than thở: “Tiểu Dung, thật không hiểu cậu rốt cuộc đang nghĩ gì nữa. Cậu vì tiểu tử kia không màng sống chết thì thôi, tại sao còn phải

bảo y đi tìm Kính Tiết? Hiện tại quy tắc hạn chế, bọn tôi đều không thể trực tiếp thông báo chuyện của cậu cho Kính Tiết biết. Chỉ cần cậu không nói chuyện Kính Tiết, không trực tiếp kéo Kính Tiết vào trong cuộc sống của cậu, bọn tôi có thể coi sự tình như bát quái mà kể cho Kính Tiết nghe. Dù sao cậu ta cũng là vi quy vào đời, chẳng cần thủ quy củ, vừa nghe tình huống của cậu là lập tức có thể lên đường đến tìm, trong đây sẽ bớt được thời gian sơn trường thủy viễn truyền tin tức. Cậu có thể bớt phải chịu tội bao nhiêu!”

“Nếu ta không nói rõ với Yên Lãm, ta vừa bị thương, Kính Tiết liền tự mình hối hả chạy đến ích gì? Y tuy là y thuật đệ nhất thiên hạ, nhưng không hề có tiếng tăm, Yên Lãm sẽ để một người lai lịch không rõ chữa bệnh cho ta sao? Trung gian trắc trắc trở trở, xung đột tranh chấp, gây ra cả đống phiền toái, làm không tốt thời gian ngược lại trì hoãn càng lâu. Cho dù Kính Tiết cuối cùng có bản lĩnh lấy được tín nhiệm của y, chữa bệnh cho ta, bản thân Yên Lãm lại phải hối hận vì sự nghi ngờ của y đã làm lỡ thời gian trị thương cho ta, hè tất chứ?” Dung Khiêm cười nói.

“Cậu... Cậu...” Trương Mẫn Hân giận đến giật chân: “Cái cớ kém cỏi như vậy mà cậu cũng không biết xấu hổ nói với tôi! Bằng công phu của Kính Tiết, cậu ta muốn gặp cậu, cần được sự cho phép của tiểu Hoàng đế nhà cậu trước sao? Hả? Rồi cả nghĩa muội kia không phải vẫn canh bên cạnh cậu đó sao? Nàng ta không biết Kính Tiết à? Chỉ cần Thanh Cô mở miệng nói Kính Tiết chính là người lần trước chữa cho cậu, tiểu Hoàng đế kia của cậu sợ không chạy tới quỳ xuống cầu Kính Tiết chữa cho cậu! Lấy tín nhiệm cái quỷ!”

Ồ... Dung Khiêm không còn lời nào. Cái cớ này quả thật đủ kém cỏi.

“Đồ đần độn nhà cậu, cái gì cũng cân nhắc thay y! Vì y bớt một chút bất lực tự trách, cậu liền chịu tội suông bao ngày. Cậu có biết là, cậu... cậu...”

Cô giận đến thở hồng hộc. Nhất thời lại không thể nói tiếp.

Dung Khiêm ngẩn ra: “Ta biết cái gì?”

“Cậu... Ôi... Quy tắc chết tiệt này... Tóm lại, Tiểu Dung, cậu là kẻ ngu ngốc đênh nhất trên đời. Hiện tại so ra, A Hán cũng còn thông minh hơn cậu.”

Mắt thấy thời gian biếu thị đã chỉ đến vài giây cuối cùng, Trương Mẫn Hân oán hận thở dài: “Tiểu Dung cậu chờ, bọn tôi...”

Thông tần chợt im bặt, đau đớn kịch liệt xâm nhập, Dung Khiêm âm thầm cười khố.

Kẻ ngu ngốc?

Hừm, việc này còn cần vị đồng nhân nữ kia nhắc nhở sao? Bản thân mình đã sớm có giác ngộ rồi. Cho nên mới hết lần này đến lần khác tự mình chuốc khổ.

Nghiêm khắc mà nói, thương thế lần này không hề nghiêm trọng hơn lần trước, nhưng mà, thể chất của y hiện tại lại đã kém năm đó rất nhiều.

Cho nên, năm đó y vẫn có thể thần trí minh mẫn nhìn trời nhìn đất nhìn thế giới, thần thái tự nhiên tán dóc với Thanh Cô. Song hiện tại, cả mở mắt y cũng đã không thể làm được.

Toàn bộ *** thần của Dung Khiêm đã dùng để nén chịu đau đớn, cho nên vừa rồi cảm giác với bên ngoài mới dần dần gần như là không.

Nhưng tính bền của con người thật là không gì sánh bằng, hơn nữa y là người trong Tiểu Lâu, sự cường hẵn của *** thần lực, cũng là người thường khó mà tưởng tượng.

Năm đó dù sao y cũng từng nếm chịu đau đớn đồng dạng, hơn nữa vẫn quanh năm chịu các loại ốm đau tra tấn, sức thích ứng phương diện này cực mạnh. Giai đoạn thần thể kịch liệt chuyển xấu ban đầu qua đi, lại có thông tần của Tiểu Lâu có thể để y tạm thở được một hơi, y dần dần cũng có thể vừa chịu đựng, vừa phân thần kiệt lực đi cảm nhận ngoài thân.

Chỉ là, đợi lúc hơi có hiệu quả, đã qua một khoảng thời gian rất dài.

Chờ y rốt cuộc có thể nỗ lực dùng hai tai cảm nhận thế giới bên ngoài lần nữa, chỉ biết mình đã quay về kinh thành, vào hoàng cung rồi...

Ừm, được rồi, Yên Lãm không yên tâm về y, muốn giữ y trong cung, ở lại nơi gần nhất bên mình nhất là hợp lý thôi. Nhưng vì sao y mang máng nghe bốn phía có người đang nói, nơi này là Thanh Hoa cung?

Làm ơn đi, Thanh Hoa cung ấy hả, đây là nơi Hoàng đế ở, đừng nói đại thần, ngay cả hậu cung tần phi, cũng chỉ có hoàng hậu mới có thể không có chỉ chủ động tiến vào.

Hoàng cung lớn như vậy, có cả tá những cung điện lâu các có thể cho ngoại thần ở. Bình thường lúc quốc sự bế bộn, các trọng thần thỉnh thoảng ở trong cung một hai ngày cũng không phải chuyện gì to tát.

Nhưng mà vì sao tiểu tử này phải an trí ta tại nơi bản thân ở. Cho dù muốn gần ta một chút, cũng không cần phải bất chấp thể thống như vậy chứ?

Đây không phải túm ta bỏ lên lửa mà nướng sao? Tương lai chẳng biết phải bị người chỉ trích thế nào đây?

Vừa nghĩ tới mình ở chính là phòng của Yên Lãm, năm chính là giường của Yên Lãm, Dung Khiêm chẳng có một chút cảm động ôn tình, đầy tâm đầy ý toàn là buồn bực ảo não.

Kỳ thật giường của Hoàng đế không phải là chưa từng ngủ, năm đó khi Yên Lãm còn nhỏ, y ôm ấp để lý chính, một thời một khắc cũng không dám rời khỏi, chỉ sợ để người có tâm mưu tính hại tử này. Cùng ăn cùng uống, cùng giường mà ngủ, đó là vừa làm cha vừa làm mẹ vừa làm lão sư, cực vất vả mà nuôi nấng tiểu hài trưởng thành. Nhưng hiện giờ dù sao thời thế cũng đổi dời rồi.

Hài tử ấu nhược vô lực kia đã lớn thành một vĩ nam tử, đã có thể gánh cả một quốc gia, có một số chừng mực quy tắc, vẫn không thể vượt qua quá mức.

Dung Khiêm thoảng rãu rĩ mà nghĩ, do trong lòng quá giận, lại quên béng đau đớn trên người.

Chỉ phiền não, phiền não, rất phiền não.

Phiền não mình bị tiểu tử này ném vào hoàn cảnh như thế, chờ tương lai khỏi rồi, chẳng biết phải làm sao đối mặt với sự phê bình chỉ trích của triều thần.

Phiền não một đống người bốn phía vội vội vàng vàng, luồng cuồng tay chân, sờ loạn ấn loạn trên người y, tuy nói mỗi người đều tận lực cẩn thận không dùng sức lực, mà rõ ràng là đang kiểm tra thương thế giúp y, nhưng thầy thuốc thời đại này đâu từng gặp thương thế kiểu này. Trên cơ bản một đám lão đầu, sơ tới mức tay đặt trên mạch y cũng không ngừng run lẩy bẩy. Bị Yên Lãm hỏi đến, chỉ dám dập đầu thỉnh tội. Người này nói, thương này không ai chữa được. Người kia nói, thương này không phải phàm nhân có thể chịu đựng. Mỗi kẻ nói nghiêm trọng hơn một kẻ. Y không nhìn thấy, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng, Yên Lãm nghe những lời này rồi sẽ là biểu tình gì.

Ta nói các ngươi không có bốn sự thì không có bốn sự đi, có đến mức kinh hãi ngạc nhiên như vậy không?

Thương thế này năm đó ta đâu phải chưa chịu, cho dù Kính Tiết không đến cứu, ta cũng không chết được, chỉ là vẫn tàn phế thôi. Chờ mấy ngày nữa, *** thần khá hơn, biết đâu ta có thể mở mắt, thậm chí có thể nói chuyện. Bây giờ người luyện võ đánh nhau ai mà chưa gãy xương vài lần? Chẳng qua ta một lần gãy xương đổi nhiều thế thôi. Cũng đâu phải thật sự xương cốt toàn thân đều nát, các ngươi cần coi ta là quái vật không? Loại thái độ này, nhận định như vậy, các ngươi không sợ họa Hoàng thượng của các ngươi?

Ngẫm lại Yên Lãm lúc nghe đám Thái y nói mình hoàn toàn không cứu được là tâm tình gì, lại sẽ là biểu tình ra sao, Dung Khiêm càng thêm oán thầm với sự vô năng của Thái y.

Bên tai quả nhiên truyền đến tiếng gầm khàn khàn của Yên Lãm, y điên

cuồng gào to như vậy, phẫn nộ chất vấn là nội dung gì, Dung Khiêm nhất thời lại không nghe rõ, ý nghĩ duy nhất chỉ là, họng y bị thương quá nặng, nếu như còn không chữa...

Quả nhiên bốn phía lại là tiếng các Ngự y luôn miệng khô khuyễn, người này muốn thăm họng y, người kia đã chuẩn bị kê đơn bốc thuốc.

Song không có gì bất ngờ, có thể nghe thấy chỉ là tiếng kêu to điên cuồng: “Cút ngay, trẫm không cần các ngươi xen vào, thân thể Dung tướng cũng như vậy rồi, các ngươi còn chỉ biết nịnh nọt trẫm.”

“Nịnh nọt cái gì, khám bệnh cho ngươi là bốn phận của người ta được không?”

Nếu không phải không thể động, không thể nói, Dung Khiêm thật hận không thể ngồi bật dậy, mắng tiểu tử không biết quý trọng mình này, thân thể tốt lành, bản thân cũng chẳng biết yêu quý, còn trông mong người khác để tâm thay hay sao. Sớm biết ngươi giày vò mình như vậy, ta tội gì vì cứu ngươi mà hành hạ mình thế này.

Song mặc kệ y phẫn nộ như thế nào, vội vàng như thế nào, dùng hết toàn lực muốn thử hé mí mắt, phát ra một chút âm thanh như thế nào, chung quy lại không làm được.

Dốc hết toàn lực đấu tranh với thân thể phế vật đáng ghét đáng hận như vậy rất lâu, Dung Khiêm không thể không thừa nhận thất bại.

Tinh thần cường đại hơn, bị trói buộc trong thân thể rách nát như thế, chung quy chẳng làm được gì hết.

Y bất đắc dĩ từ bỏ đấu tranh, thần trí vừa khốn khổ đối kháng đau đớn, vừa vẫn nỗ lực cảm nhận hết thảy ngoài thân.

Bốn phía tĩnh lặng lạ thường, chỉ có một thanh âm khàn khàn đang kêu từng

câu bên tai: “Dung tướng, ta đã phi thư đi Triệu quốc. Ta cũng đã phái người đón Thanh cô nương và An Vô Kỵ vào cung, Dung tướng, tại sao, tại sao sự tình lại biến thành thế này, ta vốn định... Ta vốn định...”

Y cứ lặp đi lặp lại “Ta vốn định...”, nhưng lại cứ không nói tiếp nữa.

Dung Khiêm có thể cảm giác được tay y cẩn thận nắm tay mình, nhiệt lượng da thịt, độ ấm bàn tay rõ ràng như thế, thân thiết như thế, nhưng ngay cả hơi dùng sức nắm chặt người mà mình nhiều năm qua vẫn muốn nắm thật chặt này cũng không dám.

Hiện tại thân thể Dung Khiêm, đã không chịu được bất cứ sức mạnh gì.

Dung Khiêm có thể cảm giác được một chút chất lỏng nóng hổi rơi lên mặt, lên trán, nóng hổi, khiến người cực không thoải mái.

Y hơi mê muội nghĩ, trời ơi, nam nhi không dễ rời lê, huống chi người còn là một Hoàng đế, bên cạnh có mặt hạ nhân xui xẻo hay không, sẽ không bị dọa đến té xỉu chứ? Đại tiểu hài này ngẫu nhiên một hai lần tâm linh yếu đuối, về sau nếu khôi phục bình thường, trong lòng không tự tại, muốn giết người diệt khẩu, chẳng phải là lỗi của ta?

Còn nữa, tiểu tử này dùng tay trái nắm tay ta, tay phải đâu? Vết thương trên gan bàn tay phải có xử lý chưa, không phải vẫn tùy hứng chẳng chịu để người chữa trị cho mình chứ?

Tên khốn kiếp này, người chờ đó cho ta, nếu ta biết người thật dám một mực không trị thương, chờ ta khỏe, xem ta có thể tha cho người không?

Người kia một mực nói bên tai y.

Y một mực ở nơi sâu trong thân thể, nghiến răng nghiến lợi mà nghe.

Thanh âm cấp thiết như vậy, bi thương như vậy, đau đớn như vậy, cứ một mực nghe như vậy, kỳ thật còn khiến y cảm thấy không thể chịu đựng hơn cả

đau đớn.

Kỳ thật, người kia rốt cuộc đang nói gì, y cũng không tha thiết đi lý giải đi phân tích lăm, sự phẫn nộ của y, chỉ là bởi vì người kia cứ nói suối, nói suối, dùng yết hầu khàn khàn, bị thương, thậm chí đang xuất huyết ấy, nói suối với y không chịu ngừng, giống như nói, gọi như thế, mình sẽ tỉnh lại, sẽ khỏe lên vậy.

Dung Khiêm nghe mà buồn bực hết sức, ngay cả đau đớn của thân thể cũng chẳng nhìn được nữa.

Con người ta làm sao có thể không yêu quý mình như vậy, giọng của Hoàng đế tốt xấu gì cũng coi như là một trong những thể diện của quốc gia. Có đôi khi, Dung Khiêm thậm chí nghĩ ngợi vớ vẩn, chất lỏng nóng rực ngẫu nhiên bắn lên mặt len người mình kia là nước mắt hay là... hay là dòng máu nóng trong cổ họng kia...

Mỗi khi nghĩ đến điều này, y liền hận không thể một cước đá Yên Lãm văng tí tắp. Ta khỏe lăm, nếu ngươi không ở nơi này ồn ào, ta sẽ thoải mái hơn nhiều, ngươi có còn để người ta nghỉ ngơi không, ngươi còn cho phép người ta ngủ không...

Lúc này, suy nghĩ của y đơn thuần như vậy, sự phẫn nộ của y đơn thuần như vậy. Y thậm chí không cẩn thận suy nghĩ, câu nói Yên Lãm nhiều lần nhắc tới, lại nhiều lần không thể nói hết kia: “Ta vốn định...” rốt cuộc là có ý gì.

Song y không thể ngờ, sau đó Yên Lãm thật sự biến mất. Không còn đến thăm y nữa, không còn đến bên cạnh y nữa, không còn nói với y dù là một câu, một chữ nào nữa.

Mà hết thảy những điều này, y mê muội nghĩ, có phải là bắt đầu từ khoảnh khắc Thanh Cô và An Vô Ky xông vào kia...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 212 : Hai Mắt Vừa Mở

Đối với Thanh Cô mà nói, hết thảy tựa như một cơn ác mộng mãi không tỉnh lại.

Từ lúc trong cung truyền lời nói Dung quốc công bị thương nặng, triệu nàng vào cung thăm, thế giới này dường như không còn là chân thật nữa.

Đi theo thái giám, rẽ rẽ vòng vòng, đi giữa hoàng cung hùng vĩ hoa quý, uy nghiêm áp bách, thôn cô nho nhỏ vốn nhát gan sợ sệt này lại chẳng nhìn thấy gì, chẳng lo được gì, chỉ luôn miệng lo lắng hỏi thái giám dẫn đường tình huống của Dung Khiêm, lại vì câu trả lời vĩnh viễn một hỏi ba không biết kia mà bốc lên lửa giận.

Nàng thậm chí không nhìn thấy An Vô Kỵ giơ tay chào hỏi, không nghe thấy An Vô Kỵ lớn tiếng gọi tên nàng.

An Vô Kỵ nhìn nàng bộ dáng thất hồn lạc phách, vội vàng tiến lên, một phen kéo nàng: “Thanh cô nương.”

Thanh Cô lúc này mới thoáng tỉnh lại, nhìn thấy người quen thuộc thân cận nhất trong sinh mệnh trừ Dung Khiêm này, đến đây mới hiểu được phải thương tâm rơi lệ: “Họ nói Dung đại ca đã xảy ra chuyện, nói y bị thương rất nặng, chuyện gì xảy ra đây? Y rõ ràng sáng sớm mới ra ngoài, y rõ ràng rất cao hứng rất có *** thần nói phải ra ngoài du ngoạn một ngày, sao mới một ngày thì đã...”

Nàng mở to mắt, nhìn người quen thuộc duy nhất, vô thố hỏi từng tiếng, giống như An Vô Kỵ có thể giải đáp tất cả nghi nan của nàng.

An Vô Kỵ chỉ thở dài.

Hắn làm sao không phải cũng chẳng biết gì hết, bị người một đao ý chỉ gọi vào cung. Lúc này bản thân cũng đang đầy lòng hỗn loạn, nhưng vẫn ôn nhu an ủi Thanh Cô: “Cô đừng nóng vội. Thái giám chỉ truyền chỉ mà thôi, không chừng tin tức có sai sót? Chúng ta cứ vào trước, gặp Hoàng thượng và Dung tướng rồi nói sau.”

Nơi này dù sao cũng đã đến Thanh Hoa cung Hoàng đế ở, hắn chung quy không thể nhìn Thanh Cô thất thố quá mức, về sau đưa tới phiền toái.

Thanh Cô có người đáng tin, cuối cùng không còn kinh hoàng vô thố nữa, tự nhiên mà mặc hắn kéo tay, đi thẳng một mạch.

Hai người bình thường đánh nhau quá nhiều lần, thân thể “trực tiếp tiếp xúc” cũng quá nhiều, hai bên đều đã quen với sự tồn tại của đối phương. Thời điểm khẩn yếu này, tất nhiên chẳng ai nghĩ đến vấn đề nam nữ thụ thụ bất thân này.

An Vô Kỵ kéo Thanh Cô đi một mạch vào trong, lòng cũng đang ước đoán, Dung tướng bị thương, nhưng Hoàng đế an trí Dung tướng ở Thanh Hoa cung?

Ừm, đây là Hoàng thượng nhất thời nóng lòng váng đầu, hay là...

An Vô Kỵ không khỏi nhíu mày. Lúc này, hắn vẫn hoàn toàn chưa biết, thương thế của Dung Khiêm rốt cuộc nặng đến mức độ nào, cho nên còn có tâm tư phỏng đoán cân nhắc chuyện vớ vẩn này.

Ngay cả khi hắn cùng Thanh Cô sóng vai rảo bước vào tấm điện Thanh Hoa cung, thấy Dung Khiêm an tĩnh nằm trên long sàng, sắc mặt xanh trăng, thân thể hơi phù, không nói không động, hắn cũng vẫn chưa hoàn toàn ý thức được.

Trong tấm điện quỳ một vùng toàn Thái y, mỗi người dập đầu đến toác đầu chảy máu. Các thái giám cung nữ bốn phía sắc mặt tái nhợt câm như hến, mà Yên Lãm thì vẫn ngồi bên giường, đưa lưng về phía đại môn.

An Vô Ky từ trên bầu không khí phán đoán ra tình huống, nhưng vẫn chưa biết Dung Khiêm rốt cuộc bị thương thế nào. Thanh Cô lại đã vừa buồn vừa đau vừa sợ hô to một tiếng, ra sức giãy thoát khỏi tay An Vô Ky, lao thẳng đến trước giường: “Dung đại ca!”

Năm đó khi Dung Khiêm lần đầu tiên trọng thương, là Thanh Cô ngày đêm chăm sóc, Thanh Cô hiểu rõ hơn bất cứ ai, tình huống xương cốt gân mạch gãy nát nứt toác, toàn thân không thể nhúc nhích đó. Nàng cơ hồ vừa nhìn đã nhận ra đây là chuyện xưa tái diễn, nhất thời nứt hết tim mật!

Thanh Cô bỗng đến bên giường, mong ngóng y có thể cho nàng một ánh mắt, một câu nói cười, để tâm thần nàng yên ổn, để nàng không phải sợ hãi thế này, hoang mang thế này.

Song chẳng có gì hết. Dung Khiêm không động đậy, không mở mắt, không mở miệng.

Thanh Cô toàn thân run rẩy, tái nhợt mặt nhìn Dung Khiêm chăm chăm... Không, không nên là như vậy...

Nàng sẽ vĩnh viễn không quên, cái ngày thiên tuyệt địa diệt đó, nàng một lòng muốn chết, lại cố tình gặp phải y.

Khi đó y một thân thương tích, nằm giữa bùn lầy, ngay cả một con chó hoang cũng dám bắt nạt, thế nhưng y nhìn nàng, ánh mắt lóe sáng như sao, từ đó thay đổi cuộc đời nàng.

Nhưng mà vì sao, vì sao lần này y không mở mắt, y không nói lời nào, y không cười trêu đùa nàng, cười quở trách nàng, vì sao...

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Yên Lãm đầy giận dữ: “Tại sao có thể như vậy?”

Giờ khắc này nàng hoàn toàn quên mất người này là Hoàng đế nàng sợ nhất,

ánh mắt nàng phẫn nộ y như một con sư tử cái!

Yên Lãm vẫn như khúc gỗ ngồi ngay đơ trước giường, lúc này lại cũng đang đứng lên dùng ngữ khí phẫn nộ khó hiểu đồng dạng, lớn tiếng quát hỏi Thanh Cô lời như thế: “Tại sao có thể như vậy?”

Y căm tức Thanh Cô, căm tức người nên thân cận nhất với Dung tướng này.

Thân thể của Dung tướng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hai người trợn mắt nhìn nhau, thiên lôi đối địa hỏa, mắt thấy sắp bùng nổ, An Vô Kỵ vội vàng tiến lên thi lễ nói: “Bệ hạ, Thanh Cô là một thôn cô thô bỉ, không biết lễ nghi, bệ hạ đừng so đo với nàng ta.”

Lúc này, Yên Lãm đâu còn tâm tình đi so đo lễ nghi không lễ nghi gì đó? Y chỉ ngắt từng chữ mà lặp lại: “Tại sao có thể như vậy?”

An Vô Kỵ đau đầu, kiên trì nói: “Bệ hạ có thể nói cho ty chức biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ty chức mới có thể hiểu được, nên giải tỏa nghi vấn cho bệ hạ như thế nào.”

“Trẫm và Dung tướng đến trường săn đi săn, lọt vào thích khách công kích, Dung tướng vì cứu trẫm, bắn hai tên, rồi thình lình ngã xuống đất bất tỉnh, mà toàn thân rất nhiều xương cốt còn gãy đoạn vỡ vụn...” Hô hấp của Yên Lãm trở nên dồn dập, cho dù chỉ là đơn giản thuật lại qua loa chuyện phát sinh, vẫn khiến y cảm thấy không thể chịu được.

An Vô Kỵ cắn răng, quay đầu nhìn Dung Khiêm nằm trên giường, im hơi lặng tiếng, ánh mắt dần dần nặng nề.

Giấy rốt cuộc không gói được lửa. Có lời nói dối nào có thể vĩnh viễn không bị vạch trần đâu, cho dù là lời nói dối thiện ý, đến cuối cùng tạo thành, cũng có thể là kết quả đáng buồn chẳng thể nào đảo ngược.

Hắn thở dài, rốt cuộc bắt đầu kể rõ, không giấu giếm chút nào, phơi bày hết

thẩy.

Lúc đầu thân thể Dung Khiêm yếu ớt vô lực thế nào, mà Dung Khiêm lại làm sao thông qua phục kiện trường kỳ buồn tẻ và gian nan thống khổ đến mức khiến người phát cuồng, chậm rãi để thân thể khôi phục đến nhìn như bình thường, thậm chí ngay cả sự không đành và buồn bực mình chỉ bởi vì bàng quan đã sinh ra, cũng từng vì thế lớn tiếng phản đối cách làm quá vội vàng này của Dung Khiêm, hắn cũng thản nhiên nói ra như thế.

Hắn nói, lúc ấy Dung Khiêm chỉ khẽ mỉm cười, không chút để ý mà qua quýt hắn, sau đó lại tiếp tục khu khu cõi chấp...

An Vô Ky đau thương nói: “Cho nên bệ hạ, ngài nhìn thấy Dung tướng hết thảy trạng huống bình thường, trừ thân thể nhìn như thoảng suy yếu thì không còn vấn đề, kỳ thật toàn là giả. Thân thể y bề ngoài hoàn chỉnh, bên trong vỡ nát, toàn là dựa vào lực ý chí khó tin của bản thân y, mới có thể kiên trì hành động như thường. Thân thể y như vậy, đâu còn chịu được tụ tập nội lực toàn thân bắn tên?”

Yên Lãm một mực yên lặng nghe, nỗ lực ức chế run rẩy, rồi lại không thể ngừng được. Hai nắm tay không tự giác nắm chặt, rồi lại ngỡ ngàng buông ra, lại nắm chặt...

Thật sự không thể tiếp tục nhẫn耐 nữa, y quát to hỏi ra một tiếng: “Tại sao? Tại sao y phải... Y phải...”

“Tại sao?”

An Vô Ky cố nén phẫn nộ sinh ra dưới đáy lòng, vẻ mặt chỉ là đau thương: “Vì bệ hạ ngài. Tất cả mọi cố gắng của Dung tướng, chẳng qua là để lúc bệ hạ nhìn thấy y, không cần quá thương tâm vì y.”

An Vô Ky ngưng mắt nhìn Yên Lãm hai mắt thất thần: “Bệ hạ, không phải ngài trùng hợp gặp được Dung tướng, mà là Dung tướng vẫn thủ bên cạnh ngài.

Từ rất rất lâu về trước, y đã quyết định phải một lần nữa trở lại trước mặt ngài. Y vất vả như vậy, vất vả như vậy, chẳng qua... chẳng qua là vì muốn lúc gặp lại, chỉ làm ngài cao hứng, lại không khiến ngài có một chút khó chịu. Y..."

An Vô Kỵ rốt cuộc thở dài một tiếng, không nói tiếp nữa.

Không phải bởi vì Yên Lãm là quân chủ của hắn, cũng không phải bởi vì nhìn vẻ tuyệt vọng bi thống biếu lộ từng chút trong mắt Yên Lãm, hắn cảm thấy không đành lòng.

Hắn không nói tiếp nữa, chẳng qua là bởi vì Dung Khiêm. Tuy rằng Dung Khiêm mất hết thần trí, hắn chung quy không muốn ở trước mặt y, kích thích Yên Lãm quá mức.

Yên Lãm ngơ ngác đứng đó, không nói không động, trong đôi mắt chỉ dư hắc ám vô biên vô hạn kia.

An Vô Kỵ trầm mặc, nhưng thanh âm của Thanh Cô, lại vang lên rất nhẹ rất nhẹ.

Từ sau khi Yên Lãm nói rõ chuyện thích khách, Thanh Cô liền không giận dữ trùng y nữa, mà chỉ im lặng gục đầu xuống, nghiêng người ngồi ở bên giường, nhìn Dung Khiêm.

Nàng làm sao có thể trách móc Hoàng đế? Loại ý nghĩ này, Thanh Cô một thôn cõi, nghĩ cũng sẽ chẳng nghĩ.

Y là Hoàng đế, là Hoàng đế tốt, cho bách tính sống cuộc sống tốt đẹp. Hoàng đế gặp nạn, mọi người đều nén tận lực cứu giúp, đổi lại nàng cũng sẽ như vậy, huống chi Dung đại ca là một người tốt, đại trung thần.

Cho nên, nàng không tìm thấy lý do để có thể phát tiết sự phẫn nộ của nàng với Yên Lãm.

Nhưng mà, ngơ ngác nhìn Dung Khiêm nhắm mắt bất động, nàng lại không

thể không hận. Nghe An Vô Ky thuật lại chuyện xưa từng chút, nàng lại không thể không khóc sở.

Không đáng. Cho dù người này là Hoàng đế, cũng không đáng? Không đáng đế Dung đại ca huynh vì y mà chịu khổ như vậy đâu!

Nàng gục đầu, nhìn Dung Khiêm, chỉ nhìn Dung Khiêm. Các loại thương tâm, không muốn, phẫn nộ trong ***g ngực... Không chồ để đi, chỉ chậm rãi hóa thành câu chuyện xưa trong miệng nàng.

Nàng nói đến cuộc gặp sau mưa gió kia, nói đến người sống không bằng chết kia, là cứu sống người không thể lưu luyến nàng như thế nào.

Nàng nói đến trong túp lều con kia, y và nàng sống nương tựa nhau như thế nào. Nói đến một đêm lại một đêm đó, y đau đến không ngủ được, lại vẫn trung khí mười phần mà mắng nàng, cười nàng, dạy nàng.

Những năm tháng đã đi xa đó, như nước tái diễn trong tự thuật của nàng. Những ngày gian khổ mà tịch mịch đó, y nắm liệt giường không thể động đây, nàng ngày ngày đêm đêm bảo vệ chăm sóc y. Nhìn thân thể y tàn khuyết mà đau đớn như thế nào, nghe y nói cười thoải mái thong dong như thế nào, cách tán gẫu giảm đau, cách mắng người giảm đau của y, y vừa đau đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vừa dạy nàng biết chữ, dạy nàng phân biệt thảo dược, dạy nàng chửi mắng đánh nhau với thôn nhân, dạy nàng buôn bán tự lập tự cường...

Nàng vừa nói vừa rơi lệ, cuối cùng nghẹn ngào đến mức ngữ không thành tiếng: “Nhưng mà, năm đó y vẫn rất có *** thần, đau nữa khổ nữa, y cũng sẽ cười, y cũng sẽ nhìn ta, ánh mắt sáng như vậy sáng như vậy...”

Nàng không nói tiếp được, phục lên giường mà khóc nức nở. Người trên đời, đều tưởng nàng cứu y, chỉ có nàng hiểu được, luôn luôn là y đang cứu nàng.

Dung đại ca, không có ánh mắt huynh nhìn ta, không có thanh âm của huynh dạy ta, lại bảo ta làm sao có thể tiếp tục tro mắt nhìn khổ nạn của huynh nữa?

Lúc đầu nàng nói, Yên Lãm yên lặng lắng nghe, ánh mắt bi thương, bởi vì quá kích động, lại phải cố nén kích động, cơ mặt đều đang thấp thoáng co rút.

Từng li từng tí đó, những khổ nạn tra tấn đó, những nói cười thong dong đó, những tiêu sai tự tại đó, y vẫn... đều không biết.

Y từng phái người điều tra hết thảy năm đó, tự cho là đã hiểu rõ sự giày vò khi Dung Khiêm hồi đó bị thương nặng nǎm liệt giường, thế nhưng y đâu lại thật sự hiểu rõ?

Âm lạnh thê khổ trong đó, thất thường gian nan trong đó, cũng chỉ có thôn cõi nhỏ vẫn trông nom y, che chở y này, mới chân chính hiểu được, chân chính nhớ rõ.

Buồn cười là, y lại vẫn tự cho rằng mình cái gì cũng hiểu, y còn vẫn tự cho rằng mình rất rõ ràng.

Là y sơ sót, hay là y kỳ thực chưa từng thật sự dụng tâm đi nghĩ, phân tích, phán đoán.

Tất cả suy nghĩ, tất cả so đo của y, không ngoài Dung Khiêm đối đãi y có điều giữ lại, không ngoài Dung Khiêm vẫn có rất nhiều chuyện giấu y, không ngoài Dung Khiêm mơ hồ đến mức khiến người không có cảm giác an toàn như vậy, lại chưa từng, chưa từng chân chính mở mắt ra, nhìn chân tướng của sự thật...

Hết thảy ở ngay trước mắt, nhưng y lại không nhìn thấy, y không nhìn thấy?

Thanh Cô khóc từng tiếng, hỏi từng tiếng, lại không thể hỏi trời, không thể hỏi đất, không thể hỏi Hoàng đế cao quý kia, cũng không thể hỏi Dung đại ca sẽ không đáp lời nàng,

“Dung đại ca, vì sao thương của huynh cũng giống quá khứ, huynh lại không thể mở mắt nhìn ta, huynh lại không thể nói chuyện với ta...”

“Thanh cô nương, cô đừng sốt ruột, thân thể Dung tướng mấy năm qua tổn thương quá nghiêm trọng, cho nên thương thế tuy như năm đó, y lại yếu hơn năm đó nhiều lắm, khả năng là phải hôn mê mấy ngày, bất kể thương thế nào, đau thế nào, ta biết, chờ y tỉnh rồi, vẫn sẽ cười bình chân như vại, vẫn sẽ đùa giỡn với cô, không cho là đúng mà trêu ghẹo cô, ta biết, y nhất định là như vậy...”

An Vô Kỵ sững sốt nhìn sang Yên Lãm, không thể ngờ lúc này, Hoàng đế lại sẽ mở miệng an ủi Thanh Cô, hơn nữa ngữ khí còn hết sức ôn nhu như vậy. Khi nói đến cuối cùng, y thậm chí còn cố gắng muốn làm khóc môi nhếch lên trên một chút, dường như muốn dùng chút ý cười để làm dịu bầu không khí bi thương này.

Nhưng trong đôi mắt kia, nỗi bi thống tuyệt vọng vô cùng vô tận ấy lại rõ ràng đang gào thét điên cuồng, cơ hồ phải tràn ra nhấn chìm cả thế giới.

An Vô Kỵ thân là thủ lĩnh mật điệp, đã thấy nhiều những âm lanh xấu xa bán đứng phản bội của thế gian, lúc này lại cũng thấy lạnh thấu xương, rốt cuộc không muốn nhìn thẳng.

Hắn cắn răng dời mắt, lại thấy Dung Khiêm nằm trên giường nhân thể không biết, Thanh Cô phục bên giường khóc lóc không thôi. Trong lòng tự dung thấy phiền giận, rất nhiều chuyện, Thanh Cô không hiểu, hắn lại không thể không rõ, Thanh Cô không biết truy hỏi, hắn rốt cuộc lại không nhịn được!

“Bệ hạ đi săn, chẳng lẽ không dẫn theo hộ vệ? Sao đến mức cần Dung tướng tự mình ra tay?”

Nét cười gượng ra cương lại bên môi Yên Lãm, sau đó chậm rãi mở rộng, Yên Lãm chậm rãi cười thảm ra tiếng, y lắc đầu cực chậm: “Đều là lỗi của ta, ta...”

Y bỗng nhiên đưa tay bưng môi, ho khan kịch liệt. Mấy Thái y quỳ dưới đất sắc mặt chợt biến thảm, ngẩng đầu, kinh hoàng đưa mắt nhìn nhau.

Rất lâu sau, Yên Lãm chậm chập buông tay, trên mặt vây mà trống rỗng không có biểu cảm, ngữ khí cũng bình tĩnh cực kỳ: “Dung tướng trước khi hôn mê, đã chỉ điểm trâm cầu cứu người nào. Đặc sứ trâm cũng đã phái ra, rất nhanh chóng sẽ có thần y tốt nhất vào cung, các ngươi không cần sốt ruột.”

Y quay đầu nhìn Thanh Cô lần nữa, ngữ khí rất nhu hòa: “Thanh cô nương cô ở lại trong cung chăm sóc Dung tướng đi, có gì cần cứ việc phân phó cung nhân là được.”

Thanh Cô ngạc nhiên Dung Khiêm, không ngẩng đầu, không đáp lời, thậm chí nàng rốt cuộc có nghe Yên Lãm nói hay không, người khác cũng chẳng thể nói rõ.

Yên Lãm cũng không để bụng, lại nói với An Vô Ky: “Trâm biết ngươi và Thanh cô nương giao tình rất tốt, nàng lại không còn thân hữu chỗ dựa khác, cho phép ngươi mỗi ngày có thể ở lại trong cung một canh giờ, bồi họ nhiều hơn.”

Với thân phận thân là nam tử, mà chức quan khá thấp của An Vô Ky, có thể có đại ngộ như vậy, thật sự là ngoại lệ rất lớn. An Vô Ky lúc này lên tiếng cảm tạ.

Yên Lãm cũng không đáp hắn, chỉ nói với thanh âm nhẹ tênh mà mơ hồ: “Các ngươi trông Dung tướng đi, ta... Trâm... Còn rất nhiều chuyện... Đi trước...”

Y bước hai bước về phía trước, chợt chần chừ, quay người ngóng nhìn Dung Khiêm, do dự một hồi, nhẹ nhàng chìa tay, cẩn thận muốn chạm y như vậy, đầu ngón tay lại đột nhiên ngừng trước khi chạm đến góc áo Dung Khiêm, sau đó y kiên quyết buông tay, quay người rảo bước rời khỏi.

Y cứ thế hờ hững đi qua bên cạnh An Vô Ky, khoảnh khắc đó trên mặt y không hỉ không bi, ngay cả thương đau bi khổ cũng chẳng còn nhìn thấy.

An Vô Ky kinh ngạc nhìn y thoát trông không hề lưu luyến mà sải bước rời

khỏi tấm cung như vậy, khi bước qua bậc cửa, chợt sẩy chân ngã nhào.

Thanh Hoa cung trong ngoài nơi nơi đều là cung nhân hầu hạ, người người động tác linh mẫn mau lẹ, tự có hạ nhân đỡ y: “Bệ hạ cẩn thận...”

Yên Lãm không đáp, chỉ tùy ý đẩy người nọ ra, tự đi về phía trước.

Cung nhân vừa rồi đỡ tay Yên Lãm tránh cho y ngã nhào, trước là ngã ra, sau là cung kính cúi đầu, trong lúc vô ý nhìn bàn tay mình, bỗng thất thanh hô: “Máu... Bệ hạ...”

Song Yên Lãm không dừng bước, không quay đầu.

Mấy Thái y nhìn nhau thất sắc, cuối cùng dứt khoát đuổi theo.

An Vô Ky nhíu chặt đôi mày, nghĩ tình hình Yên Lãm che miệng ho khan vừa rồi, sợ là lại ho ra một búng máu trong tim. Vừa nghĩ đến đây, rốt cuộc không khỏi hơi mềm lòng. Lúc này mới nghĩ đến, vừa rồi khi nói chuyện, giọng Yên Lãm khản cực kỳ, rõ ràng là bị thương, mà mình và Thanh Cô, lại căn bản vô tâm không chú ý... Y kỳ thật, chắc cũng bị thương rất nặng nhỉ?

An Vô Ky thở dài, quay người đi đến trước giường, cúi đầu nhìn Dung Khiêm hôn mê, mi vũ lộ vẻ lo âu thật sâu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 213 : Người Đi Nơi Nào

Lúc này không một ai biết, Dung Khiêm không phải thật sự là nhân sự không biết, y chỉ thoát nhìn như là hôn mê mà thôi. Ý thức của y vẫn ở nơi sâu trong thân thể, vô cùng thanh tịnh mà chịu đựng đau đớn, cảm nhận hết thảy.

Y chỉ có thể nghe Thanh Cô phẫn nộ chất vấn, nghe An Vô Ky khắc ý kể lại chuyện ngày xưa, nghe Yên Lãm thanh âm khản đặc truy hỏi...

Y nghe mà lòng như lửa đốt, nén đau, trong lòng nghiên răng nghiên lợi. Nếu như có thể nhảy dựng lên, y chắc chắn sẽ xông tới hung hăn đập mông An Vô Ky một cước.

Thanh nhi là không hiểu chuyện, nhện không được. Nhưng tiểu tử ngươi không phải cố tình đây sao? Ta cần ngươi tới bênh vực kẻ yếu khỉ gì? Hiện tại là lúc mấu chốt, tiểu tử ngươi không phải thuần túy thêm loạn cho người!

Y cũng như vậy rồi, ngươi lại còn kích thích y, thật khiến một Hoàng đế bị bệnh, bị thương thì làm sao? Những quốc gia đại sự đó, ngươi có thể xử lý thay y được sao...

Y...

Song y sốt ruột nữa nôn nóng nữa, cũng vẫn không thể động một ngón tay để bày tỏ ý nguyện của mình, cũng vẫn không thể mở mắt ra, cũng vẫn không nhìn thấy gì hết.

Không nhìn thấy biểu tình của Yên Lãm giờ khắc này, không nhìn thấy ánh mắt Yên Lãm giờ khắc này, chính bởi không nhìn thấy, cho nên trong tưởng

tượng, sự đau thương của Yên Lãm, càng khiến y nôn nóng bất an.

Phải thương tâm như thế nào, trong thanh âm của y mới có nỗi ưu thương như vậy, phải hối hận như thế nào, run rẩy kịch liệt kia, mới có thể làm cho đôi tai đã mất linh mãn của mình, cũng bắt được tiếng bội sức va nhau.

Nhưng mà, hết thảy, đâu phải lỗi của y?

Là mình thích cảnh thái bình giả tạo quá mức, là mình một sương tình nguyễn nghĩ, không muốn y thương tâm, cho nên không cho y biết chân tướng. Là mình suy xét hết thảy quá đơn giản, hoàn toàn không nghĩ đến sẽ có một ngày, mình còn có lúc bị bức không thể không động thủ?

Y vốn chẳng hề hay biết gì, tại sao phải do y chịu đựng hết thảy kia chứ?

Giờ khắc này, Dung Khiêm mới biết được biết vậy chẳng làm là gì.

Vậy thì, trừ bị nhốt trong thân thể suy yếu chỉ còn sót một hơi, tự mình sốt ruột, y chẳng làm được gì cả.

Nghe Yên Lãm lại vẫn có thể dùng thanh âm nhu hòa an ủi Thanh Cô, đột nhiên trong lòng xót xa. Cơ hồ hy vọng thời gian đảo ngược, người nợ vẫn là hài nhi nhỏ xíu, đáng yêu như tuyết ngọc. Như vậy, mình mới có thể chìa tay ôm y vào lòng, dịu dàng nói cho y biết: “Nếu thương tâm thì cứ khóc ra, đừng lo lắng, tất cả không phải lỗi của ngươi. Kỳ thật ta khỏe lắm, ta không sao, ta chỉ cần nghỉ ngơi thêm vài ngày.”

Nhưng mà, y đã trưởng thành. Mà mình căn bản cũng không động đậy nổi.

Y đã quen đem tất cả trách nhiệm gánh hết lên vai mình, mà tính tình như vậy, lại là mình một tay tạo thành.

Bao nhiêu lần không dung tú niêm bộ dáng của y trong quá khứ, hoài niêm sự thân mật và trao đổi tùy ý như vậy, nhưng mà, hào rộng rõ ràng ngay trước mắt...

Yên Lãm hiện tại, thương và đau nhiều hơn nữa, cũng chỉ giấu trong lòng. Khiến mình tâm lực quá mệt mỏi, lại không chịu biểu lộ một chút xíu. Mà bản thân thì ngay cả sức lực khuyên giải an ủi y cũng đã chẳng còn.

Dung Khiêm trong bóng tối nghe người nọ ho từng tiếng, ho kịch liệt như thế, tê tâm liệt phế như thế, giống như trái tim nát vụn kia cũng phải ho văng ra luôn vậy.

Cảm giác vô lực, làm lòng y chợt trầm tịch nặng nề.

Cho dù đối mặt với thương tổn thể xác đáng sợ nhất trên đời, y cũng có thể để *** thản mỉm cười chịu đựng, cười hì hì đối mặt, không chút để ý mà nghĩ ngợi lung tung, tự lấy làm vui. Song người nọ chịu khổ ngay bên cạnh, bản thân không nhìn thấy, nhưng mà rõ ràng có thể cảm giác được y run rẩy.

Y ở ngay bên cạnh mình, ngay gang tấc, đau đén ngũ tạng đều thiêu đốt, tim như dao cắt, song thậm chí không thể vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vai y, cho y một ánh mắt an bình, cười nói một tiếng: “Tiểu tử ngốc, ngươi cho là chút thương vật đó có thể làm khó ta sao?”

Trừ chịu đựng, lắng nghe, cảm thụ, y chẳng thể làm gì cả.

Y nghe Yên Lãm cuối cùng bình thản giao lại, nghe bước chân Yên Lãm đi xa, nghe tiếng vang cực lớn khi Yên Lãm suýt thì vấp ngã, nghe... nghe cung nhân tình lình có phần kinh hoàng kêu to “Máu... Bệ hạ...”

Y chỉ có thể nghe, chỉ có thể nghe...

Nếu *** thản của y có thực thể, biết đâu đáng người nho nhỏ kia, sẽ lặng yên cuộn tròn trong thân thể, bởi vì đau nhức khoảnh khắc này đột nhiên kéo đến mà nhúi chặt chân mà.

Yên Lãm cứ thế rời đi, hơn nữa cũng chưa từng xuất hiện lại.

Mấy ngày liền, *** thần Dung Khiêm đều bởi vì thân thể đau đớn kịch liệt mà chẳng cách nào ngủ yên, chỉ có thể không thời khắc nào không tỉnh táo mà cảm thụ, nhẫn耐.

Trong Thanh Hoa cung vẫn có Thái y trông nom, cung nữ thái giám cũng luân phiên chăm sóc y, cho y ăn uống, châm cứu giúp y, cố gắng giữ cho y còn một hơi thở không tuyệt.

Thanh Cô năm đó từng chăm sóc y, rất có kinh nghiệm đối với việc xử lý thân thể tàn tạ như thế, biết làm sao có thể tận lực tránh nặng thêm thương thế của y, ngày ngày lau người cho y, cũng thường nói chuyện với y, cố gắng gọi y.

Kỳ thật y cực muốn đáp lại Thanh Cô, mỗi lần nghe Thanh Cô gọi y từng tiếng, lần lượt nén chịu thất vọng, dần dần thanh âm kèm theo nghẹn ngào, y liền cực độ muốn mở mắt nhìn nàng, muốn dù là động một ngón tay, ra hiệu cho nàng một chút, nhưng mà hết thảy cố gắng đều là uống công.

Y có thể hy vọng, chỉ có thể là Phong Kính Tiết mau mau chạy đến, cứu y ra khỏi bóng tối này đi!

May mà còn có An Vô Ky mỗi ngày đều sẽ vào cung một canh giờ, vẫn bồi Thanh Cô, ôn nhu an ủi, khuyên giải nàng, những việc trước kia không có. Mà trong hoàn cảnh xa lạ, được sự giúp đỡ của một người bạn quen thuộc, có thể làm Thanh Cô hơi trầm tĩnh lại. Có khi thậm chí sẽ bất tri bất giác dựa lên người An Vô Ky mà khóc nức nở.

Mỗi khi vào lúc ấy, Dung Khiêm liền len lén mỉm cười.

Có lẽ, đây là lợi ích duy nhất lần bị thương này mang đến nhỉ.

Nếu không có biến cố này, Thanh Cô vĩnh viễn đều là cợt cái trong mắt An Vô Ky, nàng vĩnh viễn sẽ không bộc lộ tư thái nhu nhược vô trợ trước mặt An Vô Ky như vậy. Mà An Vô Ky cũng vĩnh viễn không có dũng khí vươn tay, thử che chở nữ tử dung mạo chẳng có gì đáng nói nhưng tâm địa thuần mĩ tự nhiên

này.

Hai người này bình thường ở chung, kỳ thật đã thân cận hơn xa người bình thường, cần chỉ là một chất xúc tác thế thôi. Mà hiện tại dường như, ừm, hết thảy nước chảy thành sông, đây có tính là công đức của ta không?

Dung Khiêm tìm vui trong khổ mà nghĩ vậy.

Mấy ngày nay, y thân tại hoàng cung, vây trong bóng tối, với hết thảy bên ngoài, chỉ có thể từ tiếng động nghe được mà cảm giác, thứ nhất, y phải liều mạng chú ý động tĩnh bên ngoài, phân tán *** lực để giảm bớt cảm thụ với đau đớn, thứ hai, ở thế giới bên ngoài, quả thật có người y cực quan tâm cực để ý, khiến y không thể không từ trong hết thảy âm thanh phân tích phán đoán tin tức của người nọ.

Song về Yên Lãm, y chẳng biết gì hết.

Mấy ngày này, có cả tá Thái y chẩn trị cho y, cả tá cung nhân dốc lòng hầu hạ, cả tá đại thần quyền quý vẫn an và hậu lễ. Nhưng mà, Yên Lãm lại chưa từng đến một lần nữa.

Thanh Cô không quan tâm Hoàng đế, An Vô Ky lại từng hỏi vài lần, hạ nhân trong cung nào dám đề cập hành tung của Hoàng đế, chỉ một mực đáp không biết. Không một ai ở bên cạnh y thảo luận hết thảy về Yên Lãm, mà ngay cả đám Thái y cũng chẳng hó hé gì.

Dung Khiêm trong bóng tối nôn nóng vô cùng.

Lúc ban đầu, Yên Lãm rời khỏi, y kỳ thật có chút vui vẻ. Không cần đối mặt, chung quy có thể chậm rãi bình tĩnh trở lại nhỉ. Không cần cứ trơ mắt nhìn bộ dáng của mình hiện tại, may ra y sẽ không phải thời khắc chịu thống khổ giày vò như vậy.

Hơn nữa, y là Hoàng đế, lúc này tất nhiên còn có rất nhiều rất nhiều chuyện

phải đi làm. Nếu như cả ngày chỉ biết canh ở đầu giường mình, khóc lóc rời lê, thế cũng quá khiến người thất vọng, quá khiến người dạy dỗ này mất mặt.

Thế nhưng, vì sao nhiều ngày liền, thậm chí chẳng đến thăm y một chút?

Kỳ thật yêu cầu của y đơn giản như vậy, không cần mài tròn y, không cần vì y mà khóc lóc thất thanh, vì y mà mặt mày ủ ê, chỉ cần mở miệng nói mấy câu với y, để y biết họng rốt cuộc có chữa khỏi hay chưa chứ. Chỉ cần nhẹ nhàng chìa tay, chỉnh quần áo giúp y một chút, nắm đôi tay vô lực của y một chút, để y biết thương trên tay rốt cuộc có xử lý hay chưa chứ?

Đồ ngốc, đồ khốn, ngươi chạy đi đâu rồi?!

Ta biết ngươi là Hoàng đế, ngươi có quốc gia đại sự, ngươi còn phải truy tra thích khách, ngươi còn một hoàng hậu mang thai phải chăm sóc. Ngươi rất rât bận, nhưng mà, đến trong ta một thoáng, ngồi bên cạnh ta một lúc, nói mấy câu, không cần phải rỗi rãi quá chứ?

Tôi thiểu hãy nói cho ta biết, tiền tuyến có chiến sự không, chúng ta có giao đấu với Tân quân chưa, thắng bại ra sao? Đây là trận đại chiến đầu tiên từ sau khi ngươi tự chấp chính, thành bại liên quan uy tín của ngươi trong triều, liên quan đến sự khăng định của ngươi với bản thân, cũng liên quan phúc lợi của rất nhiều bách tính Đại Yên quốc, ta lo lắng lắm, ngươi biết không?

Tôi thiểu hãy cho ta biết, chuyện thích khách truy tra thế nào? Rốt cuộc là ai muốn giết ngươi, muốn hại ngươi, ẩn hoạn có trừ tận gốc chưa, ngươi chuẩn bị dùng thủ đoạn gì để xử lý nguy cơ trước mắt? Ngươi có biết ta lo lắng lắm không, ngươi có biết ta lo âu ngươi sau màn một lần không thành, lại động thủ lần nữa không?

Yên Lãm, ngươi đến thăm ta, ngươi đến nói cho ta biết, dù là ngươi cho rằng ta hôn mê, như Thanh Cô, ở bên cạnh trò chuyện với ta một chút, gọi ta vài tiếng, để ta an tâm, được không?

Yên Lãm, ta rất lo lắng, rất lo lắng, thương của ngươi rốt cuộc có chữa chưa, mấy ngày nay, ngươi không về Thanh Hoa cung, rốt cuộc có nghỉ ngơi đàng hoàng không, sau sự kiện thích khách, an toàn trong cung, hộ vệ của ngươi, có tăng mạnh lần nữa chưa, cả sự việc, ngươi rốt cuộc xử lý như thế nào?

Yên Lãm, ta thật sự, thật sự, rất lo lắng về ngươi.

Mỗi một ngày, mỗi một ngày, ta đều đang đợi ngươi, đêm thời gian, từng chút một, ta đang ngóng trông ngươi.

Yên Lãm, ngươi đến thăm ta, được không?

Ta... Muốn... Ngươi đến thăm ta... Chỉ thế thôi!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 214 : Ưng Thán Đa Tình

Ra ngoài dự đoán của Dung Khiêm chính là, trong mấy ngày này, Yên Lãm kỳ thật không làm gì cả.

Y chỉ một mình, trốn vào ngự thư phòng, đuổi tất cả cung nhân đi, người nào cũng chẳng gặp, một bước cũng chẳng chịu ra.

Y hạ ý chỉ, trừ cung nhân đưa đồ ăn, không được có bất cứ ai tiến vào, trừ phi có tin tức Dung Khiêm thương thế biến hóa, nếu không bất cứ ai cũng không thể quấy rầy.

Hết thảy hỗn loạn bên ngoài, y không đếm xỉa không giao.

Quốc gia trọng thần, hậu cung phi tần, luân phiên đến cầu kiến, lại không được đáp một chút.

Một ngày ba bữa trái lại đúng hạn đưa vào, nhưng lần tiếp theo khi đưa cơm, thức ăn lần trước luôn bị bưng ra nguyên xi.

Minh phi tự phụ bình thường rất được y lễ ngộ yêu sủng, rồi cả hai đại thần tự cho là địa vị rất cao, đều từng ý đồ xông vào ngự thư phòng, kết quả lại bị Yên Lãm lấy đồ đặc ném chạy ra.

Phi tử hoa dung thất sắc bại lui, các đại thần xoa chồ đau do bị đánh mà cùp đuôi.

Song cuối cùng vẫn có người không tin tà không thể nhịn được nữa, một lần nữa xông vào.

Lần này, người đến tự nhiên là Sử Tịnh Viên.

Vốn Sử Tịnh Viên đã sớm nêu đến. Nhưng tin tức Hoàng đế gấp chuyện, Dung quốc công bị thương nặng, làm cho trong triều hỗn loạn. Mà từ sau khi Phong Trường Thanh vào trong quân, Sử Tịnh Viên liền tiếp chưởng một nửa phòng vệ trong cung, bản thân y lại là người Hoàng đế tin trọng sát bên, lần này xảy ra chuyện, sổ tấu buộc tội y lập tức chui ra như đắp núi lấp biển.

Hộ vệ ngày đó cùng đi đều đã bị cách chức tạm giam, mà bản thân y là người bậc nhất phụ trách hộ vệ an toàn của Hoàng thượng, tuy rằng rất muốn theo bên cạnh Yên Lãm, nhưng cũng đành phải ở trong nhà chờ tội trước.

Nhưng đợi mấy hôm, chẳng đợi được một câu trong cung, phái người hỏi thăm tin tức, nghe nói Yên Lãm chán nản thất thường đến nước ấy, y nào còn để ý được nên đợi tội gì, tránh hiềm gì, trực tiếp xông vào trong cung.

Y thân phận quý trọng, lại vốn thân thiết với Yên Lãm, thời điểm mấu chốt này, mọi người gặp y như gặp cứu ***, trong ngoài cung ai lại ngăn cản, đúng là mặc y xông lên, mạnh mẽ xô bung đại môn ngự thư phòng đóng chặt, rảo bước tiến vào.

“Ra ngoài. Cút ra ngoài.” Thanh âm khàn khàn mà hơi không lưu loát, từ trong góc tăm tối nhất ngự thư phòng truyền đến.

Ngự thư phòng rộng đến thần kỳ.

Nếu không phải có thanh âm này chỉ dẫn, trong cung điện bốn phía cửa sổ đóng chặt, chỉ có chút ánh sáng ít ỏi từ ngoài cửa chiếu vào, y thật sự chẳng dễ dàng tìm được vị trí của Yên Lãm.

Sử Tịnh Viên nhìn người ẩn trong bóng tối kia, cả giận nói: “Bệ hạ vẫn không trị thương...”

“Ra ngoài...” Thanh âm phẫn nộ vang dội, hoàn toàn không để ý cỗ họng đau

đớn nứt ra.

“Ta có thể ra ngoài, nhưng Hoàng thượng khi nào thì ra ngoài đây?” Sử Tịnh Viên cười lạnh hỏi.

“Không cần ngươi lo...”

“Ta không lo...” Sử Tịnh Viên trợn tròn mắt: “Ta không lo? Ta không lo, ngươi liền chết thối trong thư phòng này hay sao!”

Y phẫn nộ đến mức không đếm xỉa lẽ nghi quân thần gì nữa: “Yên Lãm. Người khiến ta quá thất vọng! Coi ngươi đang làm gì? Bị đả kích, liền nhốt mình trong bóng tối, không làm gì hết rồi cứ thế từ từ rửa nát? Đây không phải là người ngươi trước nay coi khinh nhất, chuyện ngươi xem thường nhất sao?”

Yên Lãm trong bóng tối, lặng lẽ im tiếng.

Thanh âm của Sử Tịnh Viên trầm tĩnh lại: “Ta biết hiện tại ngươi đau ngươi hối. Nhưng năm đó sau khi pháp trường kinh biến, đâu phải ngươi không đau không hối. Thế nhưng ngươi có thể lập tức đứng lên, làm tốt mọi thứ một quân chủ nên làm. Vì sao lần này ngươi lại không thể.”

“Năm đó, năm đó, Dung tướng muốn ta làm một Hoàng đế tốt...” Thanh âm của Yên Lãm trong bóng tối phiêu dao.

“Thế hiện giờ thì sao... Chẳng lẽ Dung tướng chưa từng...”

“Y bảo ta đừng sốt ruột, đừng lo lắng, ta biết y muốn ta an tâm chờ y chậm rãi khỏe lên, nhưng mà...”

Yên Lãm bỗng chốc cười thảm: “Nhưng mà y kỳ thật không biết, y kỳ thật không biết gì hết...”

Sử Tịnh Viên ngẩn ra: “Không biết cái gì...” Y vừa nói vừa sải một bước về phía trước.

“Đừng qua đây!” Một nghiên mực nỗi tiếng giá trị xa xỉ đập vỡ bên chân Sử Tịnh Viên.

Sử Tịnh Viên xám mặt dừng lại: “Hoàng thượng, ta biết ngươi khổ sở, ngươi thương tâm. Nhưng mà, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Thế giới sẽ không ngừng lại đó chờ ngươi ổn lại. Triều chính ngươi không để ý, quân báo ngươi không xem. Người biết quân đội tiền phượng rốt cuộc thế nào không? Người biết nam nhi Đại Yên chúng ta trên mảnh đất dị quốc đã rơi bao nhiêu máu không? Hiện tại mấy vị các thần chính sự đường đang nỗ lực chủ trì, nhưng mà việc nhỏ họ có thể quyết định, đại sự ngươi không mở miệng, ai có thể quyết định?”

Sử Tịnh Viên càng nói càng cáu kỉnh: “Rồi cả mấy thích khách kia! Thi thể mặc dù đang được dùng băng bảo tồn trong cung, nhưng Hoàng thượng ngươi không mở miệng, người khác không thể tra nghiệm. Không tra ra thân phận của họ, thì làm sao điều tra chân tướng trong đó? Hộ vệ của ngươi ngày đó đều cách chức chờ tội, ngươi vẫn không giao gì, sinh tử của mấy chục người họ, sẽ treo lơ lửng như vậy! Người cứ nhốt mình trong cung không ra, bên ngoài đã dấy lên bao đồn đai, các thần tử không thấy ngươi, đã sinh ra bao nhiêu phỏng đoán đáng sợ? Ngoại phiến đã có vài vị Vương gia dâng tấu muốn vào kinh thăm hỏi, một đồng tôn thất trong kinh cũng đều không ngồi yên nổi, hiện tại bốn phương tám hướng đều đang bốc lửa, ngươi lại còn trốn ở chỗ này chẳng làm gì hết?”

Yên Lãm trầm mặc, không nói lời nào.

Sử Tịnh Viên thở dài, thanh âm dịu lại: “Còn nhớ chứ, trước kia ngươi từng nói, ngươi đời này bội phục thái tổ nhất, không phải ông mở mang bờ cõi, thiên hạ vô địch, mà là, sau khi mất Phương Khinh Trần, ông còn có thể đứng lên, tiếp tục làm mọi thứ một để vương nên làm. So với những quân chủ cả đời sa vào đau thương cá nhân, lại coi gia quốc bách tính nhẹ như lông hồng, thái tổ có trách nhiệm, có dũng khí, có đảm đương như thế nào! Trong thân thể ngươi đang chảy dòng máu của thái tổ...”

“Thái tổ mất Phương Khinh Trần, dù là làm ra nhiều hơn những công tích vĩ đại, chỉ sợ cũng là sống như chết. Ông tuy làm nên sự nghiệp anh hùng này, biết đâu trong lòng, kỳ thật cũng hận không thể sau khi Phương Khinh Trần chết, cứ thế nhốt mình đến chết...”

Nghe y ngữ ra bất tường như thế, Sử Tịnh Viên bất giác giận dữ, rốt cuộc bất chấp cảm xúc của y, rảo bước bức đến, lớn tiếng quát: “Dung tướng bị thương nặng, sinh tử chưa biết, ngươi lại trốn ở chỗ này tính toán như thế! Dù Dung tướng quả thật bất trắc...”

Còn chưa dứt lời, một vật đã bay đến trước mặt.

Sử Tịnh Viên nhìn chuẩn thế tới, cười lạnh một tiếng, lại không né tránh.

Đồ chẵn giấy lạnh băng nặng nề kia đập lên trán y, tức khắc máu tươi bắn tóe. Sử Tịnh Viên căn răng nói cho hết: “Ngươi như thế này, y cho dù chết, cũng sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Yên Lãm phẫn nộ hét lớn một tiếng: “Câm miệng! Dung tướng không có bất trắc, y sẽ khỏe lại, y đã đáp ứng, y nói với ta...”

Y ở sâu trong bóng tối nhìn hăm hăm băng hữu từ trong quang minh đi đến, muốn thử dẫn y ra khỏi tăm tối này.

Không phải không biết chân tâm chí ý của y, chỉ là y không phải người kia, có thể dẫn mình ra khỏi tăm tối vô biên này.

Không phải muốn đả thương y, chỉ là không thể nghe được bất cứ ai đem một chữ chết liên hệ cùng chỗ với Dung Khiêm.

Sử Tịnh Viên yên lặng nhìn y. Yên Lãm trốn trong góc tăm tối nhất thư phòng, bốn phía cửa sổ đều đóng chặt, điện vũ rộng lớn lạnh lẽo như vậy, trừ cánh cửa y đi vào kia, chẳng còn chỗ nào có thể cho quang minh tiến vào.

Thậm chí không nhìn rõ khuôn mặt y, chỉ có thể thấy rõ đôi mắt y, trong bóng

tối sáng đến kỳ dị, như một con cô lang bị thương, bị buộc vào tuyệt địa.

Sử Tịnh Viên cắn răng, trong lòng thở dài.

Yên Lãm, ai bảo ngươi là Hoàng đế. Dù đau thương chí tử, ngươi cũng không có quyền lực như bách tính bình dân, phóng túng sự thống khổ của mình.

Y chậm rãi mềm giọng nói: “Đã biết Dung tướng nhất định sẽ khỏe lại, Hoàng thượng, sao ngươi lại nhẫn tâm giống như bây giờ, để y thương tâm thất vọng...”

“Thương tâm... Thất vọng...”

Yên Lãm trong bóng tối chỉ cười thảm, tiếng như khấp huyễn.

Yết hầu của y vẫn chưa từng trị liệu, hiện tại thương thế đã càng thêm nghiêm trọng, chỉ cần vừa nói chuyện, sâu trong yết hầu liền đau không thể chịu. Trong tiếng cười thảm, miệng y thấp thoáng đã cảm giác được vị máu tươi mặn chát.

“Ta biết ngươi muốn nói gì. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta quả thật không minh bạch. Nhưng ta không cần minh bạch, ta chỉ biết, ta không thể để ngươi thế này nữa!”

Sử Tịnh Viên ngang nhiên tiếp tục bước về phía trước, trong bóng tối lại là một vật ném đến, tiếng kình phong xé gió rất mạnh, Sử Tịnh Viên nhìn kỹ, lần này đánh tới, lại là vỏ của một thanh đoản kiếm.

Vỏ kiếm cứng rắn, đâm trúng ngực, ẩn ẩn đau nhức.

Sử Tịnh Viên giật dữ hóa cười, chân cũng không ngừng nữa, chỉ từng bước bức đến: “Đã có vỏ, tất nhiên có kiếm. Hoàng thượng ném ra, sao không phải kiếm.”

“Tịnh Viên, đừng ép ta.” Người từng là thiếu niên anh chủ kia, trong bóng tối

có phần yếu đuối hoảng sợ mà nói.

Sử Tịnh Viên hờ lạnh một tiếng.

Yên Lãm, Yên Lãm! Lúc này, ta không bức ngươi, lại có ai đến? Bao nhiêu năm mưa gió cùng nhau đi tới, ta muốn coi, lúc ngươi thương tâm điên cuồng, có thật sự đem mũi bảo kiếm kia nhắm ngực ta mà ném?

Y cắn răng, bắt buộc mình nhìn thẳng mắt Yên Lãm.

“Sử thế tử, các ngươi, các người đang...” Thanh âm yếu đuối mà sững sốt, vang trong ngự thư phòng giương cung bạt kiếm này một cách không thích đáng.

Sử Tịnh Viên cả kinh, dừng bước quay đầu, đã thấy Lạc Xương vẻ mặt ngạc nhiên đứng ở ngoài cửa.

Sử Tịnh Viên lúc này lòng đầy lửa giận, nếu là thái giám hoặc đại thần nào đến ngăn y, sợ là sớm bị y đuổi ra ngoài, nhưng đối mặt với Lạc Xương, y lại không cách nào phát tác, chỉ đành kiềm chế hành lễ: “Hoàng hậu sao lại qua đây.”

“Ta, ta nghe nói... Ta...” Lạc Xương hiển nhiên cũng bị cảnh bừa bãi trong ngự thư phòng và tình hình hắc ám lạnh lẽo dọa sợ, quanh co một hồi mới nói: “Ta đến thăm Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng hiện tại...”

Sử Tịnh Viên đang định mau chóng đuổi Lạc Xương đi, lại thấy phía sau Lạc Xương có người đang cố gắng nháy mắt với mình. Y nhíu mày, chần chừ một chút, rốt cuộc nói: “Đã như vậy, hoàng hậu xin cứ tự nhiên, vi thần tạm thời cáo lui.”

Y lại quay đầu phẫn nộ nhìn đôi mắt Yên Lãm, bấy giờ mới rảo bước ra ngoài.

Lạc Xương lại ngơ ngác đứng ngoài cửa, ngây người một hồi, mới chậm rãi đi vào.

Yên Lãm với nàng ngũ khí lại không hung ác như với Sử Tịnh Viên: “Ngươi đừng vào đây.”

“Ta... Ta không vào, Sử thể tử sẽ đến.” Lạc Xương nhẹ giọng đáp.

Yên Lãm ngăn ra, lại không nói nên lời, vừa rồi nếu không phải Lạc Xương xuất hiện, Sử Tịnh Viên thật phải bức qua đây kéo y. Chẳng lẽ y thật sự có thể ném kiêm qua hay sao.

“Ta... Ta đã biết toàn bộ. Ta vừa rồi... Ta vừa rồi... Đi thăm Dung tướng.” Thanh âm của Lạc Xương tuy nhẹ, Yên Lãm nghe tới lại như sấm sét.

“Dung tướng bên kia, có chút biến hóa.”

Yên Lãm cả kinh: “Biến hóa gì?”

“Lúc ta đến, Thanh cô nương đang chăm sóc y. Thanh cô nương nói, Dung tướng thoát nhìn tuy rằng vẫn hôn mê, nhưng đôi khi có thể thấy mí mắt y dường như đang vùng ra. Chỉ là chưa chân chính mở ra. Có đôi khi, cũng có thể phát hiện ngón tay y hơi động rất nhẹ, Thanh cô nương nói, Dung tướng vẫn đang cố gắng, cố gắng muốn tỉnh lại, cho nên nàng ấy cũng phải cố gắng, không thể quá chán nản, không thể khóc mỗi ngày, bằng không Dung tướng tỉnh lại, nhất định sẽ mắng nàng, khóc thương tâm quá, làm ồn y...”

Yên Lãm chuyên tâm nghe, chờ khi y phát hiện Lạc Xương vừa nói vừa đến gần, Lạc Xương đã bước lại rất gần y.

“Ngươi đừng tới gần ta.”

Lạc Xương dịu dàng nói: “Ta không gần ngài. Nhưng mà, thân thể ta nặng, đứng mệt lắm, ta chỉ lên một chút, ngồi trên chiếc ghế bên kia, được không?”

Yên Lãm trầm mặc một hồi, mới nhẹ nhàng nói: “Được.”

Lạc Xương lúc này mới tiến lên mấy bước nữa. Vừa ngồi xuống, sau đó thanh âm dịu dàng kể lại toàn bộ quá trình nàng đi thăm Dung Khiêm.

Mà Yên Lãm chỉ không nói không rắng lảng nghe.

Mấy ngày nay, y không dám đến gần người nọ một bước, không dám nghe ai nhắc tới người nọ một chữ, nhưng mà chỉ có bản thân y mới biết, kỳ thật trái tim này khát vọng nghe được tin tức của người nọ như phát điên.

Lúc này Lạc Xương lại bắt được tâm tư của y, cho nên y rốt cuộc không lập tức đuổi nàng ra như với những người khác, chờ sau khi Lạc Xương nói hết mới bảo nàng đi.

Nhưng mà...

Sử Tịnh Viên vừa ra khỏi ngự thư phòng, đã bị người một phen kéo qua bên.

“Sử thế tử, ngài lỗ mang quá.”

Sử Tịnh Viên trừng đỗi phuơng: “Vương tổng quản, ta đang muốn hỏi ngươi là ý gì đây? Ta mắt thấy có thể kéo Hoàng thượng ra đây rồi.”

“Sử thế tử! Cho dù ngài và Hoàng thượng kết giao từ hồi đế chỏm, tình cảm không phải tầm thường, nhưng ngài ấy vẫn là quân, ngài vẫn là thần. Loại chuyện cứng đỗi cứng này, chúng ta làm thần tử, làm nô tài, không nên làm, cũng không thể làm! Huống chi, Hoàng thượng tính tình cương cường như vậy, hai người tính cứng không chịu chuyển biến đụng nhau, cho dù ngài có thể cỗ lôi Hoàng thượng ra thì thế nào? Ngài ấy chẳng lẽ không biết quay lại sao? Vạn nhất gây ra lưỡng bại câu thương, thế thì làm sao kết thúc. Trái lại lấy nhu thắng cương thỏa đáng hơn.”

“Nếu ta không thể, hoàng hậu chẳng lẽ có thể lôi Hoàng thượng ra sao?” Sử Tịnh Viên nhíu mày, Minh phi nương nương xông vào ngự thư phòng, chính là

bị bộ dáng hung ác của Yên Lãm, dọa cho trở về bị bệnh một trận.

“Hoàng hậu là ta đặc ý đi mời đến. Người là quốc mẫu, là hoàng hậu, cùng Hoàng thượng... Cùng Hoàng thượng là phu thê. Có rất nhiều chuyện, người có thể làm, chúng ta không thể làm, tỷ như...” Vương tổng quản thanh âm cơ hồ nhẹ không thể nghe: “Hạ được cho Hoàng thượng.”

Sử Tịnh Viên giật mình không nhẹ: “Cái gì?”

Vương tổng quản vẻ mặt đau khổ thở dài: “Sử thế tử à, ngài chỉ nhớ quốc gia đại sự trước mắt, muốn Hoàng thượng không chán nản, ta lại chỉ cần Hoàng thượng ngủ một giấc ngon lành! Ngài có biết, mấy ngày nay, y không ăn không uống không ngủ, còn tiếp tục giày vò như vậy nữa, thân thể này sẽ xong luôn. Dù là trời sập, cũng phải nghĩ cách để Hoàng thượng nghỉ ngơi trước đã! Quốc sự gì, cũng gác lại trước rồi nói sau.”

Sử Tịnh Viên gật đầu: “Ta hiểu được, tuy nói ta dùng quốc sự buộc y, nhưng làm sao không biết y trước mắt cần nhất chính là nghỉ ngơi.”

“Nhưng mà, Dung tướng một ngày chưa dậy, Hoàng thượng sẽ một ngày chưa nghỉ ngơi. Dù chúng ta có thể khuyên y bức y, có thể làm cho bản thân y nguyễn ý ngủ, y cũng không ngủ được. Ta... Ta chỉ đành trộm đi tìm Thái y, phổi an tức hương có thể cho người bất tri bất giác ngủ say. Chỉ là, chỉ là.. Ta một nô tài, làm sao dám hạ được Hoàng thượng? Huống chi, được kia kèm hương khí, ta đem vào, cũng không thể gạt được Hoàng thượng. Chỉ có để nữ tử mang vào, xen lẫn trong hương nữ nhân dùng, Hoàng thượng mới không thể phát hiện. Cho nên ta mới đi cầu hoàng hậu ra mặt, lại dạy hoàng hậu ứng đối như thế nào. Ngay cả Hoàng thượng, cũng sẽ không lập tức đuổi người ra.”

Sử Tịnh Viên nhìn hướng đại môn thư phòng, mi Vũ ẩn vể lo âu.

“Sử thế tử không cần lo lắng. Hoàng thượng thật sự đổi đãi hoàng hậu như thân nhân. Cho dù hoàng hậu làm chút chuyện không thỏa, cũng là bảo vệ giữa phu thê, ngoại thất cho dù biết, cũng không dám tùy tiện nghị luận quốc mẫu.

Hoàng hậu tâm địa thiện lương, vẫn rất quan tâm Hoàng thượng, tuy nói mấy ngày nay có chút xa lánh Hoàng thượng, cũng chưa tự mình tới thăm Hoàng thượng, nhưng mỗi ngày đều phái người hỏi thăm tình hình bên này, buổi tối lo lắng không ngủ được. Những việc này, ta đều nắm rõ. Từ khi chuyện tấn công Tần quốc nói toạc ra, Hoàng thượng vẫn thập phần có lỗi với hoàng hậu, cho nên dù thế nào cũng phải nể mặt hoàng hậu vài phần, hơn nữa hoàng hậu còn hoài long thai, Hoàng thượng chung quy không dám ném đồ về hoàng hậu... Chỉ cần không mạnh mẽ đuổi người, để hoàng hậu nán lại bên cạnh một hồi, dược sẽ có hiệu lực..."

Vương tổng quản phân tích tỉ mỉ, đúng là từng việc đều đã cân nhắc chu đáo.

Mà giống như để chứng minh lời hắn nói, trong ngự thư phòng truyền đến tiếng Lạc Xương gọi: "Vương tổng quản!"

Vương tổng quản trước mắt sáng ngời, cả chào Sứ Tịnh Viên cũng quên béng, quay người chạy thẳng hướng thư phòng.

Sứ Tịnh Viên cũng thấy thở phào nhẹ nhõm một hơi, theo hắn cùng vào ngự thư phòng.

Nhin lướt qua điện vũ to lớn hắc ám âm trầm, Vương tổng quản thở dài phất tay: "Mở toàn bộ cửa sổ ra."

Lập tức có một đám thái giám nhanh chóng chạy bốn phía, mở hết tất cả cửa sổ bốn phương cung điện, để quang minh không còn bị chướng ngại mà xua tan tất cả hắc ám.

Lúc này, trong góc phòng, Yên Lâm nằm dựa lên ghế, đã an tĩnh ngủ say. Lạc Xương cũng đã buồn ngủ đến mức cơ hồ không mở mắt ra được, nhưng mà nàng vẫn miên cưỡng đứng dậy, khe khẽ đi sang chỗ y, thuận tay tháo áo choàng phía sau, muôn nhẹ nhàng khoác lên cho y. Đúng lúc bốn phía quang hoa chiếu rọi, cả điện đột nhiên sáng ngời, Lạc Xương bỗng kinh hô một tiếng, áo choàng trượt khỏi tay.

Sử Tịnh Viên trong lòng cả kinh, nhảy về phía trước: “Chuyện gì?”

Ý thân có võ công, bộ pháp nhanh chóng, nháy mắt đã vọt tới phụ cận, thấy rõ tình hình, toàn thân lại chấn động, thân hình vốn lao nhanh, như bị đinh ghim xuống đất, rốt cuộc không thể động đậy nữa.

Vương tổng quản phía sau đuổi nhanh đuổi chậm chạy đến, miệng cũng hỏi: “Sao vậy?”

Lạc Xương toàn thân run rẩy, đưa tay che miệng, cố gắng muốn ức chế, lại vẫn không kiềm được tiếng khóc: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, y... y còn chưa đến tuổi nhược quán...”

Vương tổng quản lúc này đã lao thăng đến phụ cận, cúi đầu nhìn Yên Lãm, dung nhan an tĩnh dựa lên ghế mà ngủ.

Thời gian mới chặng qua vài ngày, khuôn mặt thiếu niên anh lang kia đã tiêu tụy hiện ra thương nhan.

Vương tổng quản kinh ngạc nhìn thiếu niên nhiều năm qua do mình hầu hạ chăm sóc này, bất giác lão lệ tung hoành.

Năm này, Yên Lãm còn chưa mãn mươi chín.

Năm này, Yên Lãm tự nhốt mình trong ngự thư phòng, mấy ngày mấy đêm.

Năm này... Mái tóc đen kia của Yên Lãm... Bỗng nhiên hóa bạc.

Chút ít màu đen, chen lẫn giữa vô số sợi bạc, ngược lại so với bạc trắng cả đầu, càng khiến người nhìn mà đau lòng, thê lương đầy trước mắt.

Chỉ than đa tình, sớm sinh tóc bạc, trắng đầu thiếu niên.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 215 : Thà Răng Chẳng Gặp

Dưới tác dụng bắt buộc của dược vật, Yên Lãm ngủ một ngày một đêm.

Thân thể đã mỏi mệt đến cực hạn rốt cuộc được cơ hội nghỉ ngơi, nhưng *** thân lo âu bất an, lại vẫn không được giải thoát.

Trong giấc mơ, y không ngừng nói mớ, vẻ mặt hoặc bi hoặc đau, có khi thậm chí sê vươn tay, vô trợ muối bắt lấy chút gì đó giữa hư không, thân thể bất an quay cuồng.

Nhin y đang trong mơ, *** thân vẫn không thể thoát khỏi tra tấn, Lạc Xương không khỏi xót xa. Chìa tay cầm khăn, cẩn thận giúp Yên Lãm lau mồ hôi lạnh chảy ra trên trán trong ác mộng.

Tuy nói là vì việc công Tân, giữa hai người đã sinh ngăn cách, nhưng hai người dù sao cũng làm phu thê lâu như vậy rồi, nàng lại rất được y quan tâm chăm sóc, tình cảm như thế dù sao vẫn có.

Lúc này, Lạc Xương trông nom bên cạnh y, nhìn tình hình y như vậy, khiến người không thể không khó chịu.

Yên Lãm bỗng vươn tay, đè bàn tay đang ôn nhu lau trên trán y kia, khẽ gọi: “Dung tướng...”

Y chầm chậm mở mắt ra, ánh mắt suy yếu phiêu渺 mà lờ mờ. “Dung tướng...”

Giờ khắc này, thanh âm của y nhu nhược như thể một hài tử trĩ linh, ánh mắt mê mang giống như hoàn toàn không nhìn rõ thế giới này. Y chỉ là một hài tử

yếu đuối, khoảnh khắc này, đơn thuần mà khẩn cầu kêu gọi thân nhân đáp lại.

Lạc Xương ngơ ngẫn nghe, ngơ ngẫn nhìn ánh mắt y, trong lòng đau xót, suýt nữa rơi lệ: “Bệ hạ, là ta.”

Yên Lãm lắng nghe, một lát sau mới chậm rãi hiểu được, ánh mắt một lần nữa có tiêu cự, mê mang vốn có lại dần dần biến thành mờ mịt.

Y chầm chậm ngồi dậy, đánh giá bốn phía một chút: “Chuyện gì xảy ra đây?”

“Ta cũng không biết. Vốn ta đang ở ngự thư phòng nói chuyện với Hoàng thượng, đang nói, Hoàng thượng không đáp nữa, ta bèn đến gần nhìn thử, mới phát hiện Hoàng thượng nhắm mắt, gọi thế nào cũng không đáp.”

Lạc Xương yên tâm, chiếu lời Vương tổng quản dạy, nói tiếp một hơi: “Ta sợ quá tức khắc triệu Thái y đến xem, Thái y nói Hoàng thượng duyên cớ là mệt mỏi quá mức, quá lâu không ngủ, cho nên *** thần hơi buông lỏng, liền bất tri bất giác thiếp đi. Việc này cũng không cần đại trị ra sao, chỉ cần nghỉ ngơi tốt, *** thần tự nhiên có thể khôi phục.”

Ngủ?

Yên Lãm hơi thất thần.

Y lại ngủ.

Dung tướng sinh tử chưa biết. Y lại còn có thể ngủ được.

Rõ ràng lo âu như vậy, đau đớn như vậy, lại vẫn không ngăn cản được thân thể tự nhiên tìm kiếm cơ hội ngủ say nghỉ sao.

Lạc Xương cẩn thận đánh giá Yên Lãm thần sắc đờ đẫn, thấp giọng nói: “Hoàng thượng có thể ngủ, dù sao vẫn là chuyện tốt, như Thanh cô nương, mới thật là khiến người nóng lòng.”

Yên Lãm ngẩn ra: “Thanh cô nương?”

“Đúng vậy, khi ta đi thăm Dung tướng, thấy Thanh cô nương tiêu tụy gầy yếu kinh khủng. Hai vành mắt đen thui lõm sâu, rất đáng sợ. Ta hỏi cung nhân Thanh Hoa cung, giống như Hoàng thượng, Thanh cô nương cũng là từ sau khi Dung tướng hôn mê, vẫn chưa từng ngủ. Hơn nữa nàng ấy còn phải bận trên bận dưới, tự mình vất vả chăm sóc Dung tướng. Theo Thái y Thanh Hoa cung nói, chiếu tình hình này tiếp tục, không đợi Dung tướng khỏe lại, Thanh cô nương sẽ ngã bệnh.”

Yên Lãm nhíu mày: “Sao không ai khuyên?”

“Khuyên rồi, ai khuyên nàng ấy cũng không nghe, cả ta khuyên cũng vô ích.”

Yên Lãm nhíu mày không nói gì.

Lạc Xương thấp giọng nói: “Thanh cô nương là thân nhân duy nhất của Dung tướng, nếu như có mệnh hệ gì, dù Dung tướng tỉnh lại, chúng ta làm sao ăn nói với y?”

Yên Lãm cắn răng không nói lời nào.

Dung tướng cả đời, đều là vì y. Vì y đoạn thân tuyệt hưu, vì y chưa từng có ý nghĩ cưới vợ sinh con, dù cho quyền khuynh thiên hạ, lại thủy chung cô đơn một mình, hiện giờ bên cạnh chỉ còn một nghĩa muội như vậy.

Y đã cực có lỗi với Dung tướng, nếu như còn để Thanh Cô xảy ra chuyện, không cần chờ Dung tướng tỉnh lại, bản thân y quả thực có thể đâm đầu chết ngay đầu giường Dung tướng tạ tội cho xong.

Lạc Xương cẩn thận đánh giá vẻ mặt y, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, ngài đi thăm Thanh cô nương, khuyên nhủ nàng ấy được không?”

Yên Lãm ngẩn ra: “Ta?”

“Ta nghe nói, Thanh cô nương thập phần kính sợ Hoàng thượng, lời của Hoàng thượng, nàng ấy chung quy không đến mức không nghe.”

Yên Lâm im lặng. Y là Hoàng thượng, mà Thanh Cô sợ “Hoàng thượng”, đây là điều y đã biết từ sớm. Lấy thân phận của y, nếu đi khuyên bảo, may ra sẽ hữu dụng, chỉ là...

Chỉ là lúc này, Thanh Cô khăng định sẽ không rời khỏi bên cạnh Dung tướng, nếu như đi gặp nàng, sẽ là đi gặp... Y nhíu chặt chân mày, nhất thời lại không thể quyết đoán.

Người ngày xưa y tư niệm nhất muôn thân cận nhất, hiện giờ lại chỉ mới nghĩ chuyện đến gần đi thăm, đã khiến từ trong đáy lòng sinh ra một loại sợ hãi.

Lạc Xương than nhẹ một tiếng: “Thôi, Hoàng thượng mấy ngày nay cũng mệt rồi, vẫn nghỉ cho khỏe đi. Ta cứ mặt dày đi khuyên nhủ nàng ấy lần nữa vậy, ta tốt xấu cũng là hoàng hậu, Thanh cô nương chung quy phải nể mặt vài phần.”

Nàng chậm rãi đứng dậy cáo lui, cũng không chờ Yên Lâm gật đầu, liền quay người chậm bước rời đi, chỉ lặng lẽ chuyên tâm lắng nghe động tĩnh phía sau, quả nhiên mới ra cửa điện, chợt nghe tiếng bước chân vang phía sau, Yên Lâm rảo bước ra đây: “Ta đi!”

Yên Lâm chỉ gượng gạo nói hai chữ, liền vượt qua nàng, đi một mạch về phía trước.

Lạc Xương thở dài thư thái, mới đi theo.

Hai người một đường đi đến Thanh Hoa cung, tự có cung nữ thái giám hầu hạ đi theo ở bên. Không ai chú ý phía sau có hai người đang lặng lẽ ngóng nhìn bóng dáng Yên Lâm.

“Thanh Hoa cung bên kia an bài thỏa đáng chưa?”

“Người trong tẩm cung ta đều đã phái người dặn dò lui đi, Thanh cô nương

cũng trực tiếp dùng an tức hương thiếp đi mới dìu ra tránh né, hắn là không có vấn đề.”

“Với Thanh cô nương cũng dùng được?”

“Không dùng được không được, Thanh cô nương trông bên cạnh Dung tướng, nói gì cũng không chịu đi. Hơn nữa mấy ngày nay nàng cũng quá mệt mỏi sốt ruột, tuy rằng lúc thật sự hết cảm cự được, nàng cũng từng bắt buộc mình ngủ hơn nửa canh giờ, để có thể tiếp tục chăm sóc Dung tướng, nhưng trong chút thời gian đó, nàng căn bản chẳng ngủ yên. Còn như vậy mấy ngày nữa, nàng thật sự sẽ ngã quy. Cho nên dùng an tức hương để nàng nghỉ ngơi, với thân thể nàng cũng có lợi ích.”

Vương tổng quản là đại nội tổng quản thái giám, tai mắt linh nhạy, bất kể là chuyện trong cung nào, chỉ cần muốn biết, hết thảy chi tiết, tự nhiên có thể rõ như lòng bàn tay.

Sử Tịnh Viên gật đầu: “Thanh cô nương chẳng qua là một nữ tử nông thôn, đại sự trước mắt còn có thể hiểu được nặng nhẹ. Thật không biết Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, đóng kín cửa tự trách đến chết. Với quốc với dân, với Dung tướng, lại có ích lợi gì đâu?”

Với mối quan hệ của y và Yên Lãm, trước mặt Vương tổng quản thoải mái oán trách Yên Lãm vài câu cũng chẳng tính là chuyện gì to tát. Vương tổng quản không cho là vô lễ, thở dài gật đầu: “Trong lòng bệ hạ xưa nay cực coi trọng Dung tướng, lần này Dung tướng lại là vì ngài mà trọng thương, bệ hạ áy náy khổ sở, nguyên cũng là đúng lý, chỉ là...”

Chỉ là, phản ứng lần này quá kịch liệt, quá quái dị nhỉ.

Lúc này, cả ngày canh trước giường bệnh, không ăn không uống, mọi sự phớt lờ không hỏi, trái lại là biểu hiện bình thường. Nhưng y nhiều ngày như vậy, chưa từng đi thăm Dung Khiêm một lần nào...

Ôi, tâm bệnh vẫn cần tâm được chữa. Tháo chuông vẫn cần người buộc chuông. Tuy rằng không rõ khúc mắc của Hoàng thượng rốt cuộc là gì, nhưng y đã sơ đến mức không dám tiếp cận Dung tướng. Bất kể là lừa là bức, buộc y đi đổi mặt với Dung tướng, dù sao cũng sẽ khó hơn một chút nhỉ?

Sử Tịnh Viên nhìn hướng Thanh Hoa cung, thở dài thườn thượt.

Lúc Yên Lãm bước vào Thanh Hoa cung, thái giám cung nữ dọc đường theo đuôi, tự nhiên dừng lại ngoài cung.

Hạ nhân trong cung thấy Hoàng đế hoàng hậu cùng nhau đến, cũng nhao nhao hành lễ. Tuy nói mỗi người thấy Yên Lãm chỉ trong mấy hôm tóc đã bạc quá nửa, mặt đều lộ vẻ kinh sợ, rốt cuộc chẳng ai dám lên tiếng.

Hai người một đường xuyên qua trùng trùng điện vũ, bước vào tẩm cung, chỉ cảm thấy bốn phía lặng ngắt, chẳng nhìn thấy một người.

Tẩm cung của Hoàng đế rất lớn, trung gian lại có hai ba gián cách, Yên Lãm chỉ nói cung nhân đều đang hầu hạ trước giường Dung Khiêm, không hề để ý. Chờ khi đến phòng trong, lại thấy trên long sàng chỉ có Dung Khiêm thủy chung mê man nằm an tĩnh, bên cạnh không thấy một ai, chân bất giác khụng lại.

Song mấy ngày không gặp, trong lòng lại từng nhớ mong trăm ngàn bận, lần này xa xa nhìn bóng dáng người nọ, nhất thời không dời nổi tầm mắt.

Y cứ thế cách xa vài bước, ngơ ngác nhìn Dung Khiêm, hai nắm tay nắm chặt, cố gắng tranh đấu cùng dục vọng điên cuồng muốn bồ đến, muốn tham lam nhìn rõ người kia, muốn bắt cháp hết thảy mà lớn tiếng kêu gọi người kia trong lòng mình, rất lâu sau, mới có thể trắng bệch mặt dời tầm mắt, khó khăn hỏi: “Chuyện gì xảy ra đây?”

“Hoàng thượng, nơi này không có một người không phận sự, ta cũng có thể lập tức tránh đi. Ngài có gì muốn nói thì cứ việc nói với Dung tướng. Dung tướng tuy rằng không nghe thấy, nhưng ngài trông nom bên cạnh, ở bên tai gọi y,

với việc y tinh lại, nhất định có lợi. Dù là có chuyện gì, trong lòng ngài nhớ kỹ, nhưng lại vô luận thế nào đều không dám không thể nói, hiện tại vừa lúc Dung tướng không nghe thấy, ngài ở bên cạnh y nói một câu, trong lòng cũng thoái mái đôi chút.”

Yên Lãm vừa kinh vừa giận trùng Lạc Xương một cái, quay người rảo bước ra ngoài.

Lạc Xương đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích: “Cửa điện bên ngoài đã khóa rồi, Hoàng thượng ngài không ra được đâu.”

Yên Lãm nhìn nàng không dám tin: “Ngươi dám...”

“Ta không có gì mà không dám.” Lạc Xương dũng cảm đối mặt, lại còn lớn tiếng hơn cả y: “Chẳng lẽ muôn ta nhìn ngài tự nhốt mình trong thư phòng đến chết sao?”

Nàng đưa tay vỗ về cái bụng đã nhô lên rõ ràng: “Chẳng lẽ... Ngài muốn con ta... Vừa sinh ra đã không có phụ thân?”

Yên Lãm như bị giáng một gậy vào đầu, lửa giận gì cũng không thể phát tác, chỉ đành rầu rĩ nhẹn, tiện tay chộp một cái ghế xông ra ngoài.

“Hoàng thượng thật muôn phá cửa, bên ngoài tự nhiên cũng chẳng có ai dám thật sự ngăn cản. Chỉ là phá cửa động tĩnh quá lớn, Thái y lại từng nói, cho dù là người bệnh hôn mê, cũng không thể bị quấy nhiễu quá lớn. Mấy ngày này, dù là trọng thần triều đình, hoàng thân quốc thích đến thăm Dung tướng, đều ở bên ngoài, bỏ lẽ vật xuống, hỏi vài câu rồi đi, quyết không cho phép vào quấy rầy, nếu như Hoàng thượng ở trong này phá cửa kinh thiên động địa, làm Dung tướng suy yếu bị thương...”

Yên Lãm xanh xám mặt, một tay giáng mạnh ghế xuống đất, lại lập tức nghĩ đến Dung Khiêm không chịu được quấy nhiễu lớn tiếng, vội dùng tay kia chặn lại, cẩn thận buông ghế xuống nhẹ nhàng, sắc mặt cuối cùng lại cực phẫn nộ:

“Ngươi quá lớn mật, thật cho là ta không thể làm gì ngươi?”

“Hoàng thượng lại có gì không thể làm, không dám làm đâu?” Lạc Xương bỗng chốc rơi lệ: “Ngài ngay cả Tần quốc cũng đã phát binh tấn công, ta chỉ là một công chúa Tần quốc hèn mọn, lại còn dám trông cậy gì.”

Tuy là trước đó đã học thuộc, nhưng thật sự nói đến việc này, Lạc Xương rốt cuộc thương tâm xúc động, đau buồn khó nén.

Lời này vốn đã trực tiếp đánh lên việc Yên Lãm áy náy nhất với Lạc Xương, lại thấy Lạc Xương rơi lệ, Yên Lãm càng đau thẹn, dù là buồn phẫn khó chịu nữa, cuối cùng không thể giận lây một nữ nhân quan tâm mình như thế. Chỉ đành buồn bã thở dài một tiếng, vô lực ngồi phịch xuống.

Lạc Xương thở phào, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Hoàng thượng đã đến đây, thì cứ qua thăm Dung tướng đi?”

Yên Lãm vẻ mặt đau thương, lắc đầu, cúi mắt lặng lẽ nhìn nền nhà mà ngẩn người.

Lạc Xương trong lòng khổ sở: “Hoàng thượng rõ ràng muốn nhìn Dung tướng như vậy. Tại sao...”

“Ta không thể nhìn y, ta không thể đến gần y...” Yên Lãm thanh âm khàn khàn khõ khõc.

Lạc Xương chậm rãi ở trước giường Dung Khiêm cúi người ngưng mắt nhìn y: “Dung tướng sắc mặt không tốt, mấy ngày nay dường như gầy đi rất nhiều. Cũng chẳng biết họ chăm sóc như thế nào nữa. Không biết vị thần y kia lúc nào mới có thể chạy đến, nghe nói lâu dài theo một tư thế nằm trên giường, mình sẽ lở loét, nhưng mà thân thể Dung tướng hiện tại, lại không thể đổi dời. Dung tướng...”

“Đủ rồi, ta sẽ không qua, ta sẽ không nhìn y, ta sẽ không tới gần y!”

Thanh âm ẩn phẫn nộ này, không biết là để cự tuyệt Lạc Xương, hay để nhắc nhở bản thân y.

“Chẳng biết người hôn mê có còn tri giác hay không. Nghe nói người cho dù hôn mê, có người để ý một mực bồi bên cạnh, gọi bên tai y, là có thể tỉnh nhanh hơn một chút. Dung tướng nếu biết Hoàng thượng lạnh nhạt như vậy, không chịu đến gần y một bước, nhất định...”

“Đừng nói nữa!”

Yên Lãm phẫn nộ đứng bật dậy.

“Ngươi căn bản không hiểu, ta mới là căn nguyên hết thảy tai nạn của y, ta không gần y, sẽ chỉ có lợi cho y. Rời đi thật xa ta, y có thể sống cuộc sống thái bình yên vui. Ta sẽ không lại gần y nữa, chờ thần y chữa khỏi cho y, ta sẽ đưa y đi đất phong, vốn... vẫn nên... từ đây... vĩnh viễn không gặp lại...”

Lạc Xương kinh hãi nhìn y, thình lình xông đến túm lấy y, kéo thẳng đến bên cạnh Dung Khiêm.

Yên Lãm không thể ngờ một nữ nhân mang thai còn có tốc độ như vậy, sức lực như vậy, nhất thời lại do dự có dùng sức giãy giụa hay không, thoảng chốc không tự chủ được, bị nàng kéo đến trước giường.

Lạc Xương đưa tay chỉ Dung Khiêm nói: “Hoàng thượng, ngài đang nói gì thế! Người này là sư phụ ngài, là trưởng bối của ngài, là người nuôi ngài dạy ngài bảo vệ ngài! Tâm huyết cả đời y đều bỏ trên người ngài, ngài đối đãi y như phụ như mẫu như sư như huynh, ngày ngày đêm đêm trân trọng đặt trong lòng, những điều này người khác không biết, chẳng lẽ ta lại không minh bạch? Hiện tại ngài rốt cuộc bị sao thế? Y bị thương thế này, ngài rõ ràng vô cùng đau đớn, ngày đêm giày vò mình, lại không chịu nhìn y một cái, còn nói gì mà chờ y khỏe rồi sẽ cả đời không gặp, Hoàng thượng, ngài như vậy, là không làm mình thất vọng, hay không làm y thất vọng?”

Yên Lãm căn răng dời mắt, cố gắng không cho mình nhìn thăng Dung Khiêm, thân thể run rẩy, dùng một chút lý trí cuối cùng, kiềm chế nỗi kích động muôn điên cuồng hất Lạc Xương ra, thấp giọng cười thầm: “Như phụ như mẫu như sư như huynh? Trân trọng để trong lòng? Ta đổi đãi y chỉ có nghi kỵ, giấu giếm và thử. Y cả đời tâm huyết, cả đời tâm huyết... chỉ dạy ra thứ như ta đây.”

“Hoàng thượng...”

“Lạc Xương, thả ta ra đi, không cần khuyên nữa.”

Thanh âm của Yên Lãm mệt mỏi vô lực, nản lòng thoái chí.

“Vô ích thôi. Dung tướng cả đời này, toàn là bị ta hại. Y dốc hết nửa đời, dạy ta nuôi ta, ta lại xử y cực hình. Năm đó y vì cứu ta, đã đứt đoạn gân cốt, hôm nay y lại vì ta mà sống không bằng chết. Ngần ấy giáo huấn, còn chưa đủ sao? Ta chỉ là muốn buông tha y, ta chỉ là muốn cho y tự do tự tại, không bao giờ phải bị ta liên lụy nữa.”

Lạc Xương kinh ngạc nhìn y: “Hoàng thượng, ngài không nên gánh hết tất cả trách nhiệm lên vai mình, chuyện năm đó tuy ta không rõ ràng lắm, nhưng ám sát lần này, làm sao có thể trách được ngài...”

Thân thể Yên Lãm bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, sắc mặt trong khoảnh khắc, chẳng còn một chút huyết sắc.

Lạc Xương nhìn mà kinh hãi: “Hoàng thượng, chuyện thật sự không liên quan đến ngài, ai có thể lường trước được, trường săn lại sẽ có thích khách...”

“Thích khách...” Thanh âm của Yên Lãm cũng vỡ vụn run rẩy, răng y vang lặp cập, toàn thân run rẩy hết như lá rụng trong gió.

“Thích khách kia... Thích khách... Thích khách...”

Lạc Xương vừa sợ vừa kinh: “Hoàng thượng, ngài sao vậy?”

“Thích khách kia...” Yên Lãm nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ bất lực lả thường, đau khổ lả thường, khủng hoảng lả thường.

Lạc Xương cũng phải kinh hoảng theo: “Hoàng thượng, ngài muốn nói gì?”

Yên Lãm nhắm mắt, cuối cùng vô lực nói ra một tiếng.

“Ta biết sẽ có thích khách.”

“Cái gì?” Lạc Xương không thể tin tưởng tai mình, không dám tin tưởng mắt mình.

Nàng không tin, quân chủ trẻ tuổi mình nhìn ấy, bị thông đến mức chừng như cả sức lực chèo chống đứng thẳng cũng chẳng có, bất cứ lúc nào đều có thể quỵ xuống trước giường mà khóc rống thất thanh, nàng càng thêm không thể lý giải câu nói vừa rồi mình nghe thấy kia, rõ cuộc là có ý gì.

Nàng cơ hồ cho đây là một giấc mộng, chỉ là ảo giác ngẫu nhiên phát ra, nhưng mà ngay sau đó, nàng nghe thấy thanh âm thê lương của người nọ sau khi lòng đau thành tro: “Thích khách là ta an bài.”

Lạc Xương chấn động toàn thân, thình lình lùi lại. Nàng dùng sức quá mạnh, lại hoàn toàn không biết phía sau mình chính là giường, đập mạnh lên thành giường, nhất thời đau vô cùng, thế nhưng nàng lại không biết kêu đau.

Mà Yên Lãm cuối cùng đã nói ra ẩn mật lớn nhất trong lòng này, nói ra bí mật ngay cả băng hữu thân thiết nhất, trưởng giả tôn kính nhất, thê tử thân cận nhất cũng không biết, trong lòng chợt buông lỏng rồi lại trống rỗng, tựa như tội phạm tử hình, nản lòng thoái chí từ bỏ hết thảy, chỉ chuẩn bị đối mặt với thảm phán cuối cùng.

Giờ khắc này, trong lòng hai người đều chấn động vô cùng, chẳng ai nhìn thấy Dung Khiêm vẫn hôn mê bất tỉnh trên giường, nắm ngón tay phải từng hơi căng lại chợt buông lỏng.

Ngần ấy ngày trôi qua, y vô luận cõi găng thế nào, tối đa chỉ làm cho mí mắt hơi mấp máy, ngón tay hơi giật một hai cái, khó được giờ khắc này, chấn động cực lớn, khiến y có được lực lượng gấp mấy lần, lại làm cho năm đầu ngón tay phải đều hơi động đậy.

Đây đã là động tác lớn nhất y có thể khiến thân thể làm ra, nhưng mà hai người vén vẹn bên cạnh, lại chưa ai từng thấy.

Chẳng ai biết, y vẫn chưa từng chân chính hôn mê.

Y vẫn tỉnh táo, nghe mỗi một câu, nghe tất cả đau và thương, tất cả áy náy và mâu thuẫn của Yên Lãm, nghe cuối cùng hài tử y bỏ hết thảy để bảo hộ kia vạch ra chân tướng vô tình nhất.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 216 : Tình Lấy Gì Kham

Dung Khiêm cảm thấy mỏi mệt thật sâu.

Mỗi mệt đến mức chẳng còn sức lực đấu tranh với thân thể yếu đuối này, mỏi mệt đến mức thậm chí cũng chẳng cảm giác được thân thể phải chăng còn đang trong thống khổ giày vò.

Ý thức của y trong bóng tối chầm chậm trầm xuống, trầm xuống, hết thảy ngoài thân, dần dần từ rõ ràng mà hóa mơ hồ.

Vẫn một mực hy vọng, chờ đợi, nhưng mà đợi được lại là người nọ thanh âm khàn khàn nói ra lời tuyệt đối không tưởng được.

“Đủ rồi, ta sẽ không qua, ta sẽ không nhìn y, ta sẽ không tới gần y.”

Lúc đầu ngạc nhiên, tiếp đó bật cười, hài tử này lại cảm thấy hết thảy đều là lỗi của mình, lại bắt đầu rúc vào sừng trâu.

Quả nhiên, sau đó Yên Lâm nói ra, chính là lời ngu xuẩn khiến y muôn đập đầu tiếu tử này, đập cho tỉnh lại.

“Ta sẽ không đến gần y nữa, chờ thần y chữa khỏi cho y, ta sẽ đưa y đi đất phong. Vốn... từ đây... vẫn nên... vĩnh viễn không gặp lại...”

Trong lòng y vừa tức giận vừa buồn cười, còn đang cân nhắc chờ Kính Tiết chữa khỏi cho mình, có sức lực rồi, phải làm sao dùng bạo lực cho cái đầu gỗ này thông suốt.

Song rất nhanh chóng, y nghe được người nọ cắn răng vang thành tiếng, hồi

lâu mới thốt ra một câu kia.

“Ta biết sẽ có thích khách.”

Sau khi ngắn ra...

Dung Khiêm rốt cuộc bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện.

Nhớ lại siêu cấp đồng nhân nữ Trương Mẫn Hân kia, với cảnh ngộ của y, không hưng phấn gào thét, ngược lại phẫn nộ thở than, bọn tôi chẳng ai cảm thấy Yên Lãm đáng để cậu đối đãi như vậy. Nhớ lại sự phẫn nộ quá mức kịch liệt kia của Phương Khinh Trần, cũng nhớ lại... Yên Lãm từng một mực ở bên cạnh, lặp đi lặp lại...

“Ta vốn định...”

Từng chuỗi manh mối lơ đãng, đã sớm lặng yên liên hệ một chỗ, nhưng Dung Khiêm tự khoe khoang thông minh, lại vẫn không đi suy đoán, chân tướng đáng sợ kéo theo phía sau những đâu mối đó.

Có lẽ, chỉ là không muốn nghĩ thô thiển. Bốn thích khách võ công không hề xuất sắc ra sao, lại dám đến hành thích Hoàng đế? Bản thân chuyện này không hợp tình lý cỡ nào.

Song y có thể không nghĩ, không hỏi, không truy cứu, lại không ngăn được người kia, khe khẽ nói bên cạnh y: “Thích khách là ta an bài.”

Tâm thần Dung Khiêm chật rã, chật rã, trầm xuống.

Mệt lử, thê lương.

Mấy đời mấy kiếp, mấy phiên ly hợp. Mỗi một đời, y luôn cười nói, là ta không tốt. Thế mà hiện tại y đã không còn sức lực để mỉm cười nữa, không còn sức lực để tìm vui trong khổ nữa, không còn sức lực... tiếp tục cho mình lý do để nỗ lực, kiên trì.

Y thật sự mệt rồi.

Ngân ấy đời luân chuyển không ngừng, ngân ấy đời dốc hết tâm huyết, đổi lấy rốt cuộc là gì đây.

Kỳ thật, chẳng qua là một cuộc mô phỏng, một trò chơi sao, tại sao nhất định phải để ý?

Y thoảng mê mang nghĩ.

Y chìm thăng xuồng nơi sâu nhất trong tăm tối kia. Loáng thoáng, người nọ vẫn đang nói chuyện, phảng phất đang nói rất nhiều lý do, rất nhiều nguyên nhân, thế nhưng y phát hiện, ngay cả sức lực lǎng nghe mình cũng đã chǎng còn.

Nhưng mà, kỳ thật...

Kỳ thật, khởi nguyên của hết thảy, vậy mà lại bởi vì Địch Nhất.

Làm một quân chủ, Yên Lãm trước kia vẫn rất kỵ cái gọi là thế lực giang hồ, nhân vật võ lâm tự do ngoài quản hạt của triều đình. Mà đêm hôm đó, kích thích và nhục nhã Địch Nhất cho y, càng thật sự là quá lớn.

Một nhân vật thảo莽, sau khi nhận ra y là Hoàng đế, vẫn chẳng ngó ngàng gì mà quăng y dùng như đao kiếm, không hề kính sợ, không hề tôn trọng chút nào.

Cho dù là người thường chịu nỗi nhục nhã này, cũng khó tránh canh cánh trong lòng, huống chi Yên Lãm là Hoàng đế? Một Hoàng đế tuổi trẻ khí thịnh.

Khi y phát hiện cả sinh mệnh mình cũng có thể bị người giang hồ tùy ý cướp đoạt, ngay cả tôn nghiêm của mình cũng có thể bị người giang hồ tùy ý giảm đẹp, khi y làm quân chủ, tận mắt chứng kiến những giang hồ hào cường này, có thể coi khinh uy nghiêm đế vương, pháp luật quốc gia đến nồng nỗi nào, y làm sao còn có thể nén được hơi này, y làm sao có thể không làm gì hết.

Vô luận là xuất phát từ trách nhiệm của người thân là quân chủ, hay xuất phát từ tâm bão thù của một thiếu niên, y đều gấp rút muốn dùng thủ đoạn lôi đình, đòn áp thế lực giang hồ trong Yên quốc từ đây không còn lực lượng đối kháng quốc pháp luật điều nữa.

Chỉ là, nói mới dễ dàng làm sao?

Bá quan trong triều, mọi việc tất nhiên là cẩu ối. Nếu như không có nguyên nhân, y đã muốn vì thanh trừ bệnh ngoài da trong mắt họ mà gây chiến, bá quan chắc chắn phản đối kịch liệt, cho là làm điều thừa thãi, hao tài tốn của.

Mà bách tính, hoặc nhiều hoặc ít, luôn có mộng hiệp khách, luôn hướng về những nhân vật anh hùng đi tới đi lui, thay họ chủ trì công đạo, trở thành anh hùng trong mộng của họ. Nếu không đầu không đuôi đã muốn quét sạch quần hùng, sự phản đối và đồng tình ủng hộ nhân vật võ lâm trong dân gian, cũng sẽ sóng sau cao hơn sóng trước.

Yên Lãm nói cho cùng vẫn còn trẻ, bị nhục lớn như vậy, không khỏi hơi cấp thiết, tất nhiên khó kiềm nổi tính khí, lại chậm rãi tìm kiếm cơ hội.

Thế nhưng, sự kiện Địch Nhất kia, lại là tuyệt đối không thể công khai!

Biện pháp dứt khoát nhất, công hiệu nhanh nhất kia, tự nhiên là giá họa.

Để nhân vật giang hồ phạm một tội lỗi tà trời, sau đó bắt kể y đòn áp võ lâm nhân sĩ như thế nào, trong triều trong dân đều không thể chỉ trích gì. Mà còn lỗi gì, có thể tội ác tà trời, khiến người giận sôi hơn hành thích Hoàng thượng?

Y lại không dám cho người giả hành thích. Đã muốn giá họa, thích khách tất là phải chết, thân phận của thích khách tất là phải điều tra rõ, mà liên lụy cũng là không thể tránh được. Cho dù có người chịu làm tử sĩ bối cục này, y cũng không nỡ để người trung thành đến mức săn lòng chết vì y, kể cả người nhà họ, đều vì mình không nén giận được, không muốn kiên nhẫn chờ đợi thời cơ mà hy sinh vô vị.

Càng đừng nói, chỉ có không biết chuyện, mới có thể đánh thật. Cho dù là để tử sĩ hành thích, đối phương biết y là Hoàng đế, thì làm sao có thể thăng tiến không lùi không hề cố kỵ mà ra tay thật, như vậy khó tránh khỏi sẽ lưu lại sơ hở. Đến lúc đó tra rõ, vạn nhất không thể gạt được người sáng suốt, chẳng phải là biến khéo thành vụng.

Ôm ý nghĩ như vậy, y chỉ lén lút phái hai người tin cậy nhất, lặng lẽ tiếp xúc với mấy giang hồ lăng khách xui xẻo, dùng số tiền lớn thu mua đối phương hành thích. Vụ hành thích này, ở trong cung tự nhiên là không được. Vừa lúc y và Dung Khiêm ra ngoài đi săn, cho nên địa điểm liền định tại trường săn.

Việc này vốn đã không thể công khai, lại liên quan đến vấn đề an toàn của bản thân, cho dù y tự nhận an bài đến ngàn thỏa đáng, vạn thỏa đáng, người khác cũng sẽ tuyệt không đồng ý. Bởi vậy, cả sự kiện chưa dám lộ một chút tiếng gió. Trừ hai người nhận lệnh trực tiếp xử lý việc này, ngay cả với Sử Tịnh Viên, y cũng không đề cập nửa chữ.

Mà hai thuộc hạ được y phái đi liên lạc sát thủ, chỉ biết mình cần đi tìm mấy người giang hồ võ công kỳ thật chẳng ra làm sao, ngày hôm ấy đến trường săn hoàng gia hành thích một công tử ca trẻ tuổi mặc quần áo kiểu dáng màu sắc gì mà thôi. Về phần tại sao phải tìm, rồi cả, quan trọng hơn, bị hành thích sẽ là ai, họ căn bản không hay biết gì.

Họ chỉ mù quáng làm theo chỉ thị của Yên Lãm, miệng ngậm chặt, chuyện không nên hỏi thì không hỏi, không nên nói thì không nói, liên hệ an bài thích khách xong xuôi, lập tức rời xa kinh thành đi “làm việc”.

Vốn chờ khi họ trở về, ván đã đóng thuyền. Cho dù không vì trung thành với Yên Lãm, dù là vì đầu mình và người nhà, họ cũng không dám nói ra sự tình.

Mà mấy sát thủ kia, càng là đáng thương. Họ đến chết cũng sẽ không có cơ hội làm rõ, mình thích sát rốt cuộc là ai.

Loại sự tình này, với Dung Khiêm, Yên Lãm càng là đánh chết cũng không

dám nói. Loại chuyện lấp mìn để bày bẫy rập này, Dung Khiêm làm sao có thể tán đồng.

Huống chi đêm đó lúc xung đột với Địch Nhất, Dung Khiêm có mặt. Nếu như biết chuyện, khó tránh phải cảm thấy y nhở mọn quá mức, cực đoan quá mức?

Nghĩ đến ánh mắt không tán đồng, thậm chí hơi trách cứ đó của Dung tướng, Yên Lãm liền chột dạ khiếp đảm, tất nhiên là phải một mực giấu đến cùng.

Yên Lãm dùng ngôn ngữ hơi lộn xộn, chậm rãi kể lại một lần cả sự kiện cho Lạc Xương. Cùng với nói là y tín nhiệm Lạc Xương, chẳng bằng nói là bản thân nội tâm hối hận đã lâu, rất cần một người đến thẩm phán.

Lạc Xương kinh hãi ngạc nhiên.

Là một nữ tử hoàng tộc, nàng có thể lý giải ý tưởng bức thiết muốn quét sạch hết thảy võ lực dân gian của Yên Lãm. Chỉ là...

Chỉ là, đường đường quân chủ, dùng ra loại thủ đoạn quỷ vực này, thật sự quá mất thân phận, chẳng trách y kín miệng như bưng, thân như Sứ Tịnh Viên, kính như Dung Khiêm, tất cả đều không biết.

Nhưng mà...

“Bệ hạ, ngài, ngài sao có thể? Bất quá là một số giang hồ thảo莽, đâu đáng để ngài dùng chính mình đi làm mồi câu? Người thiên kim, không ngồi gần mái hiên. Ngài thân là quân chủ, dù là chuyện tùy trời, cũng không nên lấy thân mạo hiểm!”

“Căn bản không có gì nguy hiểm.” Yên Lãm thấp giọng nói: “Ta vì dụ thích khách ra, quả thật đã cố ý tìm lý do đuổi hết những hộ vệ không biết chuyện. Nhưng dù chỉ còn mình ta, kỳ thật cũng không có gì nguy hiểm. Thích khách là ta đặc ý chọn, đó chẳng qua là mấy giang hồ lăng nhâ, võ công không hề đặc

biệt xuất sắc. Hơn nữa, lúc trước khi mua hung hành thích, ta đã bổ sung một yêu cầu, không thể thương đến khuôn mặt, lý do là cố chủ muốn xem biểu tình của đối thủ sau khi chết một cách rõ ràng. Ngày đó, ta thân mặc kim ti giáp đao thương bất nhập, trong tay áo còn cột tụ tiễn liên nỗ ty năng công đặc chế... Ta... Họ sẽ không công kích đầu ta, sẽ chỉ đánh chõ yếu hại của thân thể, nhưng trên người ta có kim ti giáp, kỳ thật căn bản chẳng cần lo lắng bị thương. Mà khi chém giết gần người, chỉ cần ta tìm được cơ hội bắn liên nỗ, họ tuyệt không có cơ hội chạy trốn né tránh. Hơn nữa... hơn nữa..."

Ngữ thanh của Yên Lãm rốt cuộc khẽ run.

Hơn nữa, Dung Khiêm hăng vẫn sẽ ở bên cạnh y.

Trong cảm nhận của y, Dung Khiêm trước nay không gì không làm được, năm đó lúc trên hình trường thân bị lăng trì, y một khi ra tay, còn kinh thiên động địa, quét sạch tam quân, huống chi hiện giờ, chỉ là thân thể hơi ôm yếu mà thôi, huống chi hiện giờ, y tối đa chẳng qua phải ứng phó mấy tiểu mao tặc không nhập lưu.

Ngay cả cao thủ như Địch Nhất, Dung Khiêm cũng có thể dễ dàng đánh bại bức lui, mấy người kia lại có thể tạo thành phiền toái gì? Y còn có nguy hiểm gì cần sợ hãi?

Y vẫn nghĩ đương nhiên như vậy, cho đến khi sự thật tàn khốc đánh y xuống địa ngục vĩnh viễn không được siêu thoát.

Lạc Xương im lặng, cuối cùng, chỉ thở một tiếng rõ dài.

Nói như thế, tuy Yên Lãm trách nhiệm khó thoát, cũng không phải... Chỉ là... Nàng chần chừ hỏi: "Bệ hạ đã chuẩn bị tốt tất cả, vì sao lại không bắn ám khí tụ tiễn, để đến mức phải nhọc Dung tướng..."

Yên Lãm lặng thinh. Mặt mày, chỉ là vẻ mỏi mệt.

Y vốn là một thiếu niên chưa kịp nhược quán, lúc này nhìn lại như là lão nhân đã trải thế thái vô tận.

Lạc Xương do dự hỏi: “Lúc ấy, chưa có kịp?”

Yên Lãm không đáp.

Chưa kịp sao...

Vốn y không ngờ Dung Khiêm lại tách rời khỏi mình. Y không ngờ rằng mình thật sự cần cô thân triển đấu với đám thích khách.

Nhưng cho dù là lúc triển đấu, tính toán ban đầu cũng vẫn cứ là, phải nhẫn lúc thích khách đánh trúng chỗ yếu hại của y, tự cho là đạt được, buông lời phòng ngự, lại thình lình bắn liên nổ tụ tiễn, như vậy quyết không có đạo lý không trúng.

Nhưng mà, trước khi thích khách có khả năng đánh trúng y, Dung Khiêm lại đã ra tay.

Có lẽ, y có thể nói với mình, y là chưa kịp. Mà hết thảy những điều này, đều chỉ là một sự hiểu lầm.

Đúng vậy, y không biết tình trạng thật sự của thân thể Dung Khiêm, Dung Khiêm cũng không biết tính toán ban đầu của y mà thôi. Một hiểu lầm đơn giản cỡ nào, vô tội cỡ nào.

Thế nhưng, lý do như vậy, không thể khiến y tha thứ cho bản thân.

Vì sao nhất định phải bố trí cục như vậy? Vì sao y phải để thích khách có cơ hội động thủ trong lúc Dung Khiêm theo mình? Vì sao thời điểm cuối cùng đó, khoảnh khắc điện xẹt đó, y không giành bắn liên nổ trước.

Vì sao. Vì sao. Vì sao!

Mấy ngày nay, y tự nhốt mình trong bóng tối, hỏi mình từng lần, vì sao.

Vì sao nhiều tâm cơ như vậy, vì sao nhiều mưu tính như vậy, vì sao nhiều giấu giếm như vậy.

Ánh mắt Dung Khiêm luôn mỉm cười, vẻ mặt Dung Khiêm vĩnh viễn bình hòa. Cho dù là bất ngờ tương phùng, y cũng như không có nhiều kích động hơn, không có nhiều cảm hoài hơn.

Dung Khiêm luôn tâm tình bình tĩnh, Dung Khiêm luôn thần thái thong dong, cho dù là mình trái với ý kiến của y mà công Tần, y chẳng qua cười nhàn nhạt, cho dù mình bị kẻ phản nghịch Ma giáo kia chế, trong mắt y cũng không thấy dao động chút nào.

Dung Khiêm luôn tốt với y, Dung Khiêm luôn che chở y, chỉ là Dung Khiêm có rất nhiều chuyện cũng luôn không cho y biết, Dung Khiêm có rất nhiều quyết định luôn trực tiếp tự mình quyết định, mà không hề chân chính hỏi ý kiến của y, dù đó là vì tốt cho y.

Dung tướng, ta đã trưởng thành, ngươi có từng thật sự nhìn thấy.

Dung tướng, ta đã không còn là hài tử, ngươi có từng thật sự hiểu được.

Dung tướng, ta muốn đã không chỉ là che chở, là bao dung, nhưng mà ngươi không hiểu, hay là không để ý?

Ta biết ngươi đối tốt với ta, nhưng mà bảo hộ như vậy, rốt cuộc là vì cái gì, ta ở trong lòng ngươi, rốt cuộc là gì.

Muốn ngươi đừng vĩnh viễn mỉm cười ôn hòa... Ngươi cười với ta, với người khác cũng đồng dạng là mỉm cười như vậy. Ta nhớ nhiều năm trước, khi pháp trưởng kinh biến, ngươi biểu tình tức giận, ngươi như vậy khiến người sợ hãi, khiến người chấn động, lại khiến người cảm thấy ngươi bất đồng với bình thường như thế.

Muốn ngươi đừng vĩnh viễn chỉ bình tĩnh tiếp nhận, thông đồng đối diện, ta thà rằng ngươi như năm đó, nếu ta làm không đúng, ngươi cứ đưa tay ra sức đánh ta.

Muốn thấy càng nhiều, muốn được càng nhiều, muốn xác định càng nhiều.

Với tất cả những điều ngươi giữ lại đều canh cánh trong lòng, với hết thảy không xác định đều thấp thỏm trong lòng, hơn nữa, luôn không dừng ghi nhớ kỹ, lời của nữ tử thanh lâu chợt gặp trên phố kia.

Họ rất hiểu làm sao xác định trong lòng người khác, mình rốt cuộc chiếm địa vị thế nào.

Nàng nói... “Nói trắng ra, chẳng qua là xây dựng các loại cục diện, coi thử đối phương rốt cuộc chịu trả cái giá bao nhiêu vì ngươi, khi ngươi gấp phải bất hạnh, y rốt cuộc sẽ có biểu hiện như thế nào, cũng mượn đây xác định trọng lượng của mình trong lòng y, để tranh thủ lợi ích lớn hơn nữa cho mình.”

Nhớ lúc ấy, với nữ tử rất thiện tâm cơ như vậy, y không hề để tâm.

Thế nhưng hóa ra những lời đó lại như ma chú, ghi khắc chặt chẽ trong lòng, một thời một khắc cũng chưa từng quên.

Yên Lãm, Yên Lãm, ngươi đâu từng trong sạch, ngươi vô tội chỗ nào. Ngươi tự cho là không hề chủ động muốn mưu tính y, thế nhưng lúc bản thân ngươi còn chưa biết, lòng ngươi lại đang lặng lẽ bố trí, đang mong đợi?

Ngươi không cho y biết, thật sự chỉ là sợ y trách cứ ngươi sao?

Ngươi đồng hành săn bắn với y, thật sự chỉ vì cho thích khách cơ hội hành thích tốt hơn sao?

Ngươi không kịp thời ra tay phóng liên nổ, thật sự chỉ là không kịp sao?

Ngươi lúc ấy không nghĩ, không có kế hoạch, thật sự chỉ là trùng hợp, chỉ là

hiểu lầm, chỉ là âm sai dương thác sao?

Ngày qua ngày, mỗi một thời, mỗi một khắc, y cứ lần lượt hỏi mình, không ngừng nghỉ, không khoan dung, không tha thứ. Y ở trong bóng tối, mổ xé tim mình, nhẫn tâm tìm kiếm, dò xét.

Cả sự kiện, phải chăng là y khắc ý mưu tính, cố ý an bài, mà lúc ấy chần chờ không ra tay, phải chăng chỉ bởi vì... Y cố ý muốn đe mình nguy hiểm hơn.

Vì thế, y rốt cuộc xác thực tin tưởng, đúng vậy.

Là y vô cùng tư niệm bộ dáng thất thố vì y của Dung Khiêm nhiều năm trước, là y hy vọng nhìn thấy biểu tình càng nhiều, càng vội vàng, càng quan tâm của Dung Khiêm.

Y nhớ, khi Dung Khiêm phóng ngựa đến, xa xa gọi tên y.

Yên Lãm!

Không phải bệ hạ, không phải Hoàng thượng, là Yên Lãm.

Bao lâu, bao lâu, chưa từng nghe y gọi tên mình như vậy.

Lúc ấy, trong lòng dâng lên là cảm giác ra sao?

Song y không thỏa mãn như thế, y cũng như nữ tử thanh lâu tham lam kia, ti tiện mượn cục diện bên ngoài bất lợi với mình, muốn vụng trộm nhìn lén người khác.

Sau đó, Dung Khiêm vì y giương cung, sau đó, Dung Khiêm dùng thanh âm dịu dàng như vậy mà gọi y, Dung Khiêm một thân mõ hôi, vẻ mặt tái nhợt, lại dùng ánh mắt ôn nhu, ngữ điệu dịu dàng trước nay chưa có kia, cẩn thận trấn an y.

Y đã chiếm được rất nhiều, y đã xác nhận rất nhiều. Nhưng mà y mất đi, lại

đã là gánh nặng không thể thừa nhận.

Tất cả ôn nhu, tất cả bảo vệ, tất cả bao dung, đều không chịu nổi đòn hỏi thăm lam không đáy như vậy. Không nhìn thấy đau xót của y, không nhìn thấy sự mỏi mệt của y, không nhìn thấy vì một lần nữa mỉm cười đứng trước mặt mình, y đã bỏ ra bao nhiêu, không nhìn thấy y vì không để mình đau xót vì y, đã kiềm chế bao nhiêu.

Y nhìn thấy, chỉ là mình đạt được không đủ, chỉ là người nọ với y vẫn có giữ lại. Y tham lam không cho phép sự bảo vệ, chân tâm của người khác với y, có một chút xíu không triệt để.

Người ích kỷ, tàn nhẫn, đê tiện, đáng xấu hổ như vậy, vì sao trời cao trừng phạt thương tổn, lại không phải là y?

Không tự tay hủy diệt sự tốt đẹp, sẽ không biết mình từng có hạnh phúc như thế nào. Không tự tay xé toang chân tướng, sẽ không biết mình từng là cái thú buồn cười cỡ nào, giả nhân giả nghĩa cỡ nào.

Y biết y không còn tư cách tiếp cận người kia nữa, y không còn tư cách vươn tay hướng đến người kia, cầu xin một chút xíu ôn nhu nữa, y hiện giờ, duy nhất có thể làm, chẳng qua là tận lực để bản thân đáng sợ như thế, cách người kia xa một chút, xa một chút nữa.

Chỉ là tâm tư phức tạp như thế, lại bảo y làm sao phân thuyết được rõ ràng, huống chi y cũng không muốn giải thích tâm ý của mình với bất cứ ai.

Cho nên, y vẫn trầm mặc không nói gì.

Lạc Xương một mực chờ đợi, đôi mắt sáng ngóng nhìn y, dần dần hơi sáng tỏ.

Dường như có thể lý giải, nghe nói dân gian có rất nhiều hài tử bất hảo, để được cha mẹ trưởng bối quan tâm chú ý, thường sẽ cố ý gây họa.

Chỉ là, không một ai từng nghĩ, thủ đoạn vặt vãnh chăng hề có ác ý thế này, nếu như một mai gây thành đại họa, lại bảo người tình lấy gì kham.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 217 : Phong Lộ Trung Tiêu

Lạc Xương khe khẽ thở dài một tiếng, đang nghĩ nên trấn an Yên Lãm thế nào, lại nghe cửa điện gian ngoài mở ầm ra, một người vọt vào như gió lốc: “Các người đang làm gì?”

Người tới, tự nhiên là Thanh Cô.

Vương tổng quản không biết Thanh Cô thân nội lực thiên hạ ít có, lượng được kia hạ lại quá nhẹ. Cho nên nàng tinh phải sớm hơn Vương tổng quản dự liệu nhiều.

Nàng vừa tỉnh, phát hiện mình lại bị đưa khỏi bên cạnh Dung Khiêm, lập tức muốn đi thăm Dung Khiêm. Thái giám cung nữ bên cạnh tất nhiên dốc hết sức ngăn trở, nhưng họ càng ngăn, Thanh Cô càng lo lắng, cuối cùng lại quyết tâm xông vào, mà những người đó đâu ngăn được nàng.

Nàng xông thẳng đến trước cửa tẩm cung, nhìn khóa trên đại môn, đưa tay kéo một phát, khóa sắt kia liền bị nàng kéo xuống như thể làm bằng giấy, nàng một tay đẩy cửa, vọt ngay vào.

Nàng lo lắng cho Dung Khiêm, lòng như lửa đốt, xông thẳng vào nội thất, nhìn Lạc Xương và Yên Lãm đứng bên giường Dung Khiêm, đang định nói giận, lại đột nhiên ngây ra, thình lình dừng bước, đưa tay chỉ Yên Lãm, thát thanh nói: “Tóc ngài sao vậy?”

Yên Lãm cũng bị ánh mắt khiếp sợ, ngữ khí sững sốt của nàng dọa giật mình, không rõ cho nên đưa tay sờ thử, chẳng thấy tóc có vấn đề gì, lại tùy tay kéo một túm tóc phía sau ra trước mắt nhìn nhìn, hơi ngẩn ra, rồi lại cười hờ hững.

Thì ra là thế!

Trong mấy ngày, tóc trắng như tuyết, mà bản thân y lại không hay biết.

Thanh Cô ngơ ngác nhìn y, nhìn vẻ mệt mỏi thật sâu trên trán y, nhìn mái đầu bạc trắng, mặc dù nàng không hề hiểu gì, lại tự dung cảm giác được một loại bi thương thật sâu.

Yên Lâm ngược lại nhìn nàng cười: “Không sao, đây không phải đại sự gì. Kỳ thật... Thế này, cũng tốt...”

Nếu tóc bạc này là vì Dung tướng mà đến, lại vẫn là một chuyện tốt nhỉ.

Chờ thần y chưa khỏi cho Dung tướng, xa xa tiễn y đi, tối thiểu còn có thể lưu lại một niệm tưởng.

Ta chí ít còn có thể nhìn tóc mình nghĩ, ta cuối cùng cũng vì y mà làm đôi chút, ta cuối cùng cũng từng vì y mà bạc trắng đầu thiếu niên!

Y thoảng thê lương mà nghĩ như vậy, lại biết sợ rằng cả quyền tự do giữ lại mái tóc bạc như thế cũng không có.

Y là Hoàng đế Đại Yên quốc, y nhất định phải đối mặt với thần dân, bách tính của y. Nếu như tuổi còn trẻ mà tóc trắng xóa, sẽ rước lấy bao nhiêu miệng tiếng ngò vực, thấp thỏm lo âu.

Y than thở im tiếng, khe khẽ lắc đầu: “Thanh cô nương cô đừng lo lắng, ta chỉ đến thăm Dung tướng. Hiện tại phải đi ngay rồi.”

Y đưa mắt nhìn Lạc Xương, dấn đầu đi ra ngoài.

Cuối cùng, chẳng có dũng khí quay đầu nhìn Dung Khiêm lần nữa.

Thanh Cô vẫn ngơ ngác nhìn y. Không rõ một thiếu niên để vương ý khí phẫn chấn như vậy, sao mới vài ngày không gặp, như đã thành một lão nhân tiêu tụy.

Long bào rộng thùng thình, thân hình không khỏi liền có vẻ gầy yếu. Thấp thoáng lại hơi giống Dung đại ca. Dung đại ca hai năm nay gầy đến lợi hại, y phục nào mặc vào cũng hơi có cảm giác gầy gò. Mà người này, lại như trong hai ba hôm, nhanh chóng gầy rộc.

Nàng bỗng hơi mềm lòng, ấp úng nói: “Kỳ thật, nếu ngài muốn, có thể thường đến thăm Dung đại ca. Dung đại ca rất quan tâm ngài, nếu ngài có thể bồi y, may ra y tỉnh nhanh hơn.”

Yên Lãm xót xa trong lòng. Không không không, ta vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không lại gần y nữa.

Y cố nén đau đớn, nỗ lực cười cười: “Thanh cô nương, cảm ơn cô. Chỉ là, ta bận lǎm, sợ rằng không có thời gian để qua đây, cô biết, ta là...” Y rốt cuộc cười thảm một tiếng: “Ta là Hoàng thượng.”

Thanh Cô cúi đầu, không nói gì nữa.

Yên Lãm chậm chạp đi ra ngoài, Lạc Xương nhìn y bước chân lơ lửng, vẻ mặt mê loạn, cũng chỉ dành lo lắng theo ra.

Ngoài Thanh Hoa cung, Sử Tịnh Viên đã lắng lặng đợi rất lâu rất lâu.

Xa xa nhìn hổn hển thần sắc nghiêm nghị, Yên Lãm cũng bất giác không ngờ.

Y chậm rãi đến gần, hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Được rồi, ta nhận thua. Ta sẽ làm việc đàng hoàng, ta sẽ trị quốc đàng hoàng, ta sẽ làm tốt hết thảy một Hoàng đế trên bốn phương nên làm. Tịnh Viên, ngươi có vừa lòng.”

Sử Tịnh Viên trong lòng rầu rĩ, lại không dám lộ ra vẻ yếu đuối vào khoảnh khắc này, chỉ cắn răng gật đầu: “Như thế, chính là may mắn của Đại Yên.”

Yên Lãm khe khẽ thở dài một tiếng.

Y không khuất phục, Sứ Tịnh Viên, Vương tổng quản, Lạc Xương, những người thân cận bên cạnh y này, sẽ không ai buông tha y. Huống chi, đã quyết định phải trả người nợ sự tự do, thì y phải nỗ lực làm tốt hết thảy, nỗ lực sống tiếp thật tốt, chí ít phải nhìn như là tốt, nỗ lực làm tốt bốn phận, để lúc người nợ rời đi, có thể bớt một chút vướng bận và lo lắng.

Y thấp giọng nói: “Tịnh Viên, ta luôn nói đời này bội phục thái tổ nhất, năm đó Phương Khinh Trần mất, ông trông xác mười ngày, bặt kiểm mà lên, chấn phục tứ phương. Ta chỉ nói ông tính tình kiên cường, không gì đánh sụp được, hiện giờ mới biết, mười ngày chờ đợi, mười ngày giàn vò kia, rốt cuộc là mùi vị gì. Năm đó, ông có thể đi ra, với thiên hạ là đại hạnh, với bản thân... Có lẽ năm đó bên cạnh ông cũng có bằng hữu, thân nhân như các ngươi, vô luận thế nào không chịu để ông từ bỏ, vô luận thế nào đều phải kéo ông ra.”

Nghe ngữ khí thê lương của y, sắc mặt Sứ Tịnh Viên cũng bất giác ảm đạm.

Yên Lãm ngược lại cười cười, dù rằng vẻ tươi cười cũng có chút mệt: “Được rồi, mọi chuyện, chúng ta làm từng vụ thôi. Đầu tiên, là việc thanh tra thích khách...”

Lạc Xương ở bên cạnh nghe vậy rốt cuộc hơi lo lắng, thấp giọng nói: “Hoàng thượng.”

“Chuyện ta làm, nên tự mình chịu trách nhiệm. Sự tình gì, cũng nên có ngày vạch trần.” Yên Lãm nói nhàn nhạt.

Yên Lãm rời khỏi Lạc Xương, dẫn Sứ Tịnh Viên đi đóng cửa mật đàm. Về phần hai người đã nói những gì, người ngoài không hề biết, chỉ là đám nội thị ở gần nghe thấy trong phòng bịch bịch liên tiếp, như là đã ném rất nhiều thứ, sau đó Sử thế tử sắc mặt xám xám đi ra, vút đi như gió.

Yên Lãm và Sử thế tử lại vì chuyện gì mà phát cáu, bọn hạ nhân tất nhiên là không rõ. Có điều, may mà Sử thế tử tuy giận, chuyện nên làm lại không chậm trễ.

Việc thanh tra thích khách rất nhanh chóng bắt đầu. Thân phận của thích khách nháy mắt đã điều tra rõ, hóa ra là mấy lăng khê giang hồ xuất thân môn phái bất đồng, do cậy võ công làm xăng làm bậy, mùi hôi hợp nhau, cho nên kết làm nghĩa huynh đệ. Bình thường chúng cậy võ công, thường xuyên trộm cướp, hoặc là trợ quyền giúp người. Đánh nhau, thậm chí nhận việc giết người mưu sinh.

Về phần lý do họ ám sát Yên Lãm, lại là nghèo quá phát điên, biết có quý công tử săn ở trường săn, liền định hạ thủ đánh cướp bắt cóc, sách nhiễu tiền tài.

Dù sao thích khách này đã sớm chết queo, Yên Lãm lại phổi hợp thế nào nói như thế nào, thân phận bối cảnh của thích khách tra ra, quả thật không hề có nghi vấn, lý do này liền để triều thần tiếp nhận. Hơn nữa triều đình trên dưới toàn là thở phào một hơi, lấy một loại tâm thái may mắn tiếp nhận sự thật này.

Trường hành thích này không liên quan đến âm mưu, đoạt quyền, triều đình tránh được một cuộc rung chuyển, các quý tộc vương cung tránh được một trường đại họa, quốc gia tránh được một trường đại ngục. Về phần đám giang hồ thảo莽 này, ai còn để ý chúng sau khi chết liệu có bị nghiền xương thành tro?

Yên Lãm hạ chiếu tội mình, rất độ lượng mà ôm toàn bộ trách nhiệm lên người. Là y không nên tùy tiện xuất cung đi săn. Là y không nên hạ mệnh lệnh để hộ vệ tú tán săn thú. Cho nên lúc ấy tính mạng chúng hộ vệ, được y dốc sức giữ lại. Chỉ giáng cấp, phạt bổng, một người đánh hai mươi bản là xong. Vì thế, tất cả hộ vệ đều cảm kích mà may mắn lĩnh phạt tạ ơn.

Yên Lãm để thái giám nhuộm đen tóc mình, chấn tác *** thần, một lần nữa vào triều.

Họng y bị thương quá lâu, tuy rằng lúc thiếp đi dưới được lực, các Thái y cũng đổ cho chút thuốc, nói cho cùng đã để lỡ việc trị liệu. Sau đó chẩn trị tận tâm nữa, lại không thể hoàn toàn khôi phục. Tuy nói giọng y hiện tại đã không phải khàn khàn trúc trắc khó nghe như thế, nhưng thanh âm lại rất trầm thấp, nếu

như thoảng đề cao giọng nói chuyện, yết hầu sê đau đến gay gắt.

May mà y là Hoàng đế, thanh âm trầm thấp như vậy chủ trì triều vụ, không hề làm người sinh nghi, ngược lại khiến thần tử cảm thấy, Hoàng đế thôi triều mấy ngày, uy thế càng nặng, hỉ nộ khó phân, ngay cả nói chuyện cũng có một loại cảm giác áp bách không hiểu.

Yên Lãm trên triều hội nói lên việc trường săn, thương của Dung Khiêm, rất đỗi phẫn nộ thần thương, mà đối với đủ loại ác tích dân gian vỡ phong tràn lan, vỡ giả không phục quản thúc, tùy ý cậy nghệ hành hung, ghét cay ghét đắng.

Lúc này Hoàng đế đang nổi nóng, lại thêm Dung Khiêm bị thương nặng đến nồng nỗi ấy, với địa vị của Dung Khiêm tại Yên quốc, bị thương tổn thế này, triều đình không tỏ thái độ thích hợp là không thể được.

Cơ hồ không có trở ngại gì, sau triều nghị, chính sách quốc gia toàn lực đàn áp lực lượng giang hồ đã định ra, các loại thủ đoạn liên tiếp sau đó, mượn lực lượng quốc gia hùng mạnh thi hành ra, nhân vật giang hồ cả Yên quốc bị ép không thở nổi. Các đại môn phái không phải giải tán thì là để triều đình dùng, việc này tất nhiên là chuyện về sau, khỏi cần thuật rõ.

Mà trong mấy ngày Yên Lãm xử lý triều vụ này, Dung Khiêm cuối cùng đã mở mắt.

Khi đó, Thanh Cô mỏi mệt cực kỳ, không tự chủ được nằm bên giường y nghỉ ngơi, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác cực kỳ dị, ngẩng phắt đầu ngưng mắt nhìn Dung Khiêm, đã thấy người nọ đang lẳng lặng nhìn mình với đôi mắt sâu thẳm.

Tức khắc, Thanh Cô kích động đến mức cơ hồ không thốt nên lời, kinh ngạc nhìn Dung Khiêm, hoàn toàn bất giác rời lệ, rất lâu mới có thể kêu ra tiếng: “Dung đại ca, huynh tỉnh rồi?”

Dung Khiêm chớp mắt rất chậm rất chậm, xem như cho một câu trả lời khắng

định đối với sự thật rõ ràng như vậy.

Thanh Cô vừa thấy vui mừng, lại thấy hoang mang.

Bằng sự hiểu biết của nàng với Dung Khiêm, dù là thương thế nặng hơn, khi tỉnh lại, ánh mắt y cũng nên là trong trẻo bức người, nhìn nàng vui mừng, còn nên dùng ánh mắt cười nhạo hài hước mà nhìn nàng mới phải.

Song lần này ánh mắt Dung Khiêm lại nhu hòa lạ thường, dù là nhìn dáng vẻ nàng ngơ ngơ ngác ngác như vậy, phản ứng cũng là bình tĩnh.

Nhu hòa quá mức như vậy, lại như bẻ gãy tất cả mũi nhọn hào quang, lại không giống Dung Khiêm ngày trước, dù bị thương nặng kinh khủng, vĩnh viễn có thể nói cười như thường.

Thanh Cô sững sốt một hồi, mới chậm chậm cúi người đến trước mặt Dung Khiêm, nhẹ giọng hỏi: “Dung đại ca, có phải huynh đặc biệt không thoái mái?”

Mà Dung Khiêm, chỉ có thể tận lực cho nàng một ánh mắt ôn hòa để trấn an mà thôi.

Chắc thế, thương nặng như vậy, đương nhiên chỗ nào cũng không thoái mái. Bất quá, không thoái mái nhất, kỳ thật vẫn là trong lòng nhỉ.

Ánh mắt Thanh Cô lo lắng như vậy, rõ ràng biết nàng lo lắng điều gì, nhưng y không có khí lực cũng không có tâm tư, để mình chấn tác lên, để trong mắt mình lộ ra hào quang, lộ ra ý cười, lộ ra hài hước...

Y mệt rồi, mệt lắm rồi, chỉ thế thôi.

Vốn đã mệt như vậy, mỏi mệt đến mức chẳng còn khí lực gì để đi đấu tranh nữa. Sâu trong tăm tối, tuy rằng Yên Lãm vẫn đang nói chuyện bên cạnh, nhưng kỳ thật y căn bản chưa từng thật sự nghe rõ.

Thật sự là quá mệt mỏi, mệt đến mức cho dù là Yên Lãm lại một đi không

đến, y cũng chẳng tìm về được tâm tình chờ đợi, mong ngóng đó nữa.

Song y có thể mở mắt ra, lại vẫn bởi vì trong tăm tối đó, y rốt cuộc nghe rõ ràng Thanh Cô kinh hô một tiếng.

“Tóc ngài sao vậy?”

Tóc Yên Lãm làm sao?

Cho dù đã không nghĩ, tiếng kinh hô kia vẫn rõ ràng lặp lại từng lần sâu trong *** thần.

Tóc Yên Lãm làm sao?

Yên Lãm... Làm sao?

Y thật là quá đa sự, quá vô vị, quá hết thuốc chữa.

Y nỗ lực muốn mở mắt ra như vậy, chẳng qua là bởi vì y muốn nhìn một thoáng, người kia... rốt cuộc làm sao?

Thế nhưng, y lại biết rõ ràng, người kia hẳn là sẽ không đến thăm y.

Ôi, thì ra Trương Mẫn Hân cũng vậy, Phượng Khinh Trần cũng vậy, mọi người mắng y như thế đều rất chính xác, rất nên, ngay cả chính y cũng rất muốn mắng bản thân một trận đây.

Tin tức tốt rằng Dung Khiêm tinh lại, lập tức truyền khắp hoàng cung.

Đương nhiên, Dung Khiêm vẫn cực suy yếu, ngay cả thời gian mở mắt tinh táo cũng cực ít, hơn nữa ban đầu y vẫn không có sức lực nói chuyện, về sau mới chậm rãi có thể dùng thanh âm mỏng manh phát ra một hai âm, để biểu đạt một chút ý tứ.

Song vô luận thế nào, y có thể tinh lại, luôn là một việc tốt.

Trong triều trong cung, các nhân vật lớn lớn nhỏ nhỏ như nước chảy đến đây thăm hỏi.

Có thiết lệnh của Yên Lãm, không người nào thật sự dám vào quấy rầy Dung Khiêm, đều lưu lại lẽ vật và danh thiếp bên ngoài, rồi lại ngoan ngoãn rời đi.

Chỉ là trong số người đến, không có Yên Lãm.

Sau khi biết Dung Khiêm tỉnh lại, Yên Lãm từng vô số lần chần chờ ngoài Thanh Hoa cung, song bước chân run rẩy của y thủy chung không thể bước vào một bước.

Dung tướng tỉnh, đây là chuyện rất tốt, nhưng mà vừa nghĩ đến phải đối mặt với ánh mắt Dung Khiêm, không dưng co rúm sợ hãi, y không dám phóng túng tình cảm của mình, phóng túng lòng tham của mình nữa. Y chỉ nỗ lực khắc chế khát vọng trong lòng, rõ ràng năm mơ cũng muốn trông bên cạnh người nọ, nhưng y có thể làm, chỉ là tại đêm gió lùa qua áo đó, ở ngoài Thanh Hoa cung, chờ đợi đêm này qua đêm nọ.

Trong trường hợp đó, y rốt cuộc cũng không thể hạ quyết tâm, vô luận thế nào đều không đi gặp Dung Khiêm.

Y triệu Thái y, mỗi ngày bốn năm lần hỏi tình hình Dung Khiêm, thương thế của y, thời gian thanh tỉnh, y mỗi ngày có thể uống bao nhiêu nước, thuốc y dùng là phương thuốc gì, ánh mắt y thế nào, vẻ mặt y thế nào, hết thảy hết thảy, hỏi cực tì mỉ. Song hỏi nhiều nhất lại là.

“Dung tướng có nhắc tới trẫm không?”

Y nghĩ là, nếu Dung tướng hỏi y, vậy thì vô luận sơ sệt như thế nào, hãi hùng như thế nào, y đều nhất định phải cố lấy dũng khí đi gặp.

Vờ như không việc gì, cho Dung tướng biết y rất an toàn, y không bị thương, y tốt lắm, chuyện thích khách cũng chưa mang đến rung chuyển gì cho triều cục.

Vô luận thế nào, y không thể để Dung tướng trong lúc bị thương nặng, còn phải phí tâm vướng bận về y.

Nhưng mà, Dung Khiêm chưa từng hỏi y, một lần cũng chưa từng.

Y không biết, Dung Khiêm vì y mới mệt lử thân và tâm ngàn năm không đổi, y cũng không biết, Dung Khiêm vẫn là vì y, mới chiến thắng sự yếu đuối của thân thể như kỳ tích mà mở mắt ra.

Y không biết mỗi một ngày lúc mở mắt, người nọ lặng lặng đánh giá hết thảy, lúc nhắm mắt, người nọ lặng lặng lắng nghe hết thảy. Một mực chờ y, dù rằng biết y hẵn sẽ không đến, nhưng vẫn ôm một loại tâm tình kỳ dị mà chờ đợi.

Y chờ đợi, nhưng vừa không nói, cũng không hỏi. Dù rằng y đã có thể nỗ lực phát ra thanh âm ngắn, lại chưa một lần nào nhắc tới Yên Lãm.

Dù rằng y một mực chờ Yên Lãm, một mực, một mực, chờ...

Vì thế, Yên Lãm đêm này qua đêm khác trông ngoài Thanh Hoa cung, không dám tới gần y một bước.

Không có cung nhân nào dám chuyện phiếm thị phi về Hoàng đế, cho nên, Dung Khiêm cũng vẫn không biết.

Lúc này, Phong Kính Tiết từ Triệu quốc ngày đêm kiêm trình mà đến, rốt cuộc mới phong trần mệt mỏi chạy tới Yên kinh.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 218 : Thần Y Giá Lâm

Lúc Phong Kính Tiết gặp Yên Lãm, một thân bạch y sớm đã thành màu vàng đất, trên người trên mặt, ngay cả trên tóc cũng toàn là bụi đất lem nhem. Hình dung như vậy, phong thái gì cũng bị che sạch, nhìn qua trái lại rất có khí độ cái hối y làm hỏa phu trong quân, múa may muôi corm năm đó.

Y dọc đường đuổi nhanh đuổi chậm, khoái mã lao đi, đúng là một khắc cũng chưa từng dừng, đến Yên kinh, lại lập tức bị sứ giả trong cung thông báo đi gấp giá. Những lễ nghi quy củ đó y tất nhiên là phớt lờ hết, chẳng những không chịu tắm gội, thậm chí cả quần áo cũng không thèm thay một kiện, đã trực tiếp vào cung.

Kỳ thật, theo tính tình của Phong Kính Tiết, dù là phong trần đầy người, một thân mỏi mệt, cũng có thể như mặc cẩm bào chõ khóm hoa, vẫn lộ rõ thong dong tiêu sái, nói cười tự tại, khiến người chỉ biết khâm phục sự tiêu sái của y. Nhưng lần này tâm tình bức dọc cực độ, chính là thời điểm nhìn ai cũng không thuận mắt.

Yên Lãm đường đường Hoàng đế Đại Yên quốc này, trong mắt y kỳ thật chẳng qua là một tiểu hài tử chưa lớn còn thích ra vẻ u buồn giờ trò thâm trầm ưa nghĩ ngợi lung tung thôi. Cho nên gặp mặt, y vái chào lạnh băng, ngay cả khách khí cũng chẳng buồn nói nhiều một câu.

Chân tướng việc Tiểu Dung bị thương y không rõ, nhưng nghe câu chuyện của Trương Mẫn Hân và Phương Khinh Trần là có thể biết, vụ việc này tuyệt đối chẳng thoát được can hệ với tiểu Hoàng đế này. Chỉ băng điểm này, y làm sao có thể khách khí quá với Yên Lãm.

Yên Lãm lại là mong sao mong trăng mãi mới mong được y đến.

Từ khi Phong Kính Tiết vào quốc cảnh Yên quốc, y liền hạ lệnh mỗi ngày đều phải có bảy tám lần bồ câu bay vào cung, để y tùy thời nắm giữ hành tung của Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết người chưa vào kinh, y đã nhận được tin tức, vội vàng phái người ra khỏi thành nghênh đón. Bản thân bên này cũng gấp gáp tan triều, đích thân đặc ý từ trong cung đến đón.

Kết quả đổi phuong một giới thảo dân, nhưng ngay cả sắc mặt dễ coi cũng lười cho y.

Vốn nói Hoàng thượng muôn tìm danh y nào đến giúp ai xem bệnh, trước nay đều một chữ “triệu” là xong. Đích thân đón như vậy, nếu luận lẽ pháp, đã là cực kỳ không hợp. Song đổi phuong cố tình còn đĩnh đạc một khuôn mặt khó ngửi, như thế Hoàng đế nợ y tám trăm lượng bạc vậy, chẳng có chút tự giác được đế vương lẽ ngộ, nên được sủng mà sợ.

Hành vi vô lễ như thế, quả thực bất kính quá mức, khiến đám thái giám nghi trượng địa vị khá cao trong cung nhìn mà mỗi người gân xanh nổi đầy trán. Chỉ là từ lúc Hoàng đế muốn đích thân đón, đám nội thị “trung tâm trực gián” đều đã xúi quẩy to, lúc này mắt thấy Hoàng đế hai mắt tỏa sáng coi người ta là cứu ***, ai lại chán sống, đám lăm mõm nữa.

Phong Kính Tiết cũng không rảnh khách sáo tán dóc với Yên Lãm, nói những lời hình thức nhảm chán đó. Mở miệng trực tiếp hỏi ngay: “Dung Khiêm ở đâu?”

Yên Lãm lúc đầu thấy y vô lễ như vậy, cũng chưa từng để bụng, chỉ là lúc này nghe y không khách khí gọi thẳng tên Dung Khiêm như thế, trong lòng lại rất không thoải mái. Chỉ là Dung Khiêm lúc ấy cấp bách dặn dò không rõ, người ta và Dung tướng rõt cuộc là quan hệ gì. Y căn bản không minh bạch. Vào lúc mấu chốt này, đâu tiện so đo loại sự tình này, chỉ tức khắc nói: “Trẫm dẫn tiên sinh đi.”

Phong Kính Tiết ngông nghênh gật đầu, không chút để ý nhận Hoàng đế phục vụ dẫn đường, một mạch nhắm thẳng đến Thanh Hoa cung.

Y mĩy đời này trải qua vài lần xuất tướng nhập tướng, năm đó cái đời làm Ngự y kia, ra vào cung đình càng là sự thể bình thường, lúc này đưa mắt nhìn nhìn bối cục cung điện, lập tức có thể đoán được nơi Tiểu Dung hiện tại “ngủ lại” rõ ràng là tẩm cung của chính Hoàng đế. Phong Kính Tiết đảo mắt, không khỏi liền hơi nghĩ ngợi vớ vẩn.

Tiểu Dung bị thương ở lại trong cung thì thôi, tại sao lại ở trong phòng của chính Hoàng đế? Thế trong khoảng thời gian này, tiểu Hoàng đế này lại ở chỗ nào? Chẳng lẽ... Kết cục nguyên thị Trương Mẫn Hân vẫn tâm niệm niêm quả nhiên đã thành thật?

Phi phi phi, ôi, thật là, ba ngày hai đầu nghe đồng nhân nữ kia rú lên bên tai, vừa không cẩn thận là bị tẩy não ngay.

Thương thế của Tiểu Dung tuy rằng nặng, nhưng với loại nhân vật Tiểu Lâu như Phong Kính Tiết mà nói, thật sự chẳng coi là chuyện gì to tát.

Vấn đề của y sở dĩ tương đối nghiêm trọng, chỉ bởi vì y không thể đổi thân thể, cho nên Phong Kính Tiết cũng săn lòng buông xuống hết thảy đến cứu giúp. Nhưng sâu trong nội tâm, y thật sự vẫn rất khó coi chuyện này quá nghiêm trọng, bởi vậy lúc này y còn rảnh rỗi đoán mò.

Yên Lãm nào biết vị thần y mình gửi gắm kỳ vọng cao phía sau này đang có ý nghĩ quỷ dị gì, chỉ càng gần Thanh Hoa cung, liền càng thấy tâm khiếp, chân nhện không được phải chần chừ, rồi lại không dám chậm trễ thời gian cứu chữa Dung Khiêm dù chỉ là một mảy may.

Y không thể không âm thầm nắm tay cắn răng, cố lấy dũng khí. Vô luận thế nào, luôn phải gặp mặt Dung tướng một lần. Cứ tránh mãi không gặp thì quá sức không hợp tình lý, quá sức khiến người sinh nghi, cho dù Dung tướng miệng không nói, trong lòng sợ cũng ít nhiều phải so đo.

Cứ mượn cớ này... Xa xa nhìn một cái cũng được, về sau lại lấy cớ triều chính bận quá, tận lực không đến gần y nữa là được.

Trời biết, ở sâu trong nội tâm, khát vọng đến gần y, khát vọng nhìn y, khát vọng biết hết thảy về y, cũng gần như điên cuồng, mà mãi đến hiện tại, mới tìm được đủ lý do, để mình có dũng khí bước vào Thanh Hoa cung.

Yên Lãm dẫn Phong Kính Tiết, một hai đại thái giám và hai ba Thái y, cùng nhau vào nội điện, Thanh Cô trông nom trước giường Dung Khiêm quay đầu nhìn qua, thoát tiên chần chờ một thoáng, lại cẩn thận đánh giá Phong Kính Tiết trên dưới vài lần, rõ cuộc mừng rỡ đứng dậy, chạy vội tới, vui mừng nói: “Phong công tử, huynh đã đến! Giờ thì Dung đại ca được cứu rồi!”

Phong Kính Tiết cảm niệm nàng nàng đỗi đài Dung Khiêm cực tốt, với nàng lại khách khí có lẽ phép hơn với Hoàng đế nhiều, y mỉm cười gật đầu: “Lâu rồi không gặp.” Ánh mắt lại đã ngưng đến Dung Khiêm trên giường, chân mày lóe đăng nhảy lên, sâu trong mắt bắt đầu nổi lên vẻ giận dữ hết sức.

Dung Khiêm lúc này cũng đã chú mục nhìn qua.

Ngay cả ánh mắt y cũng là vô lực. Tầm mắt tựa như cực kỳ thờ ơ mà đảo qua người Yên Lãm, lúc này mới ngưng định trên mặt Phong Kính Tiết, trong mắt cuối cùng chậm rãi lộ ra ý ấm áp.

Yên Lãm không tiếc vạn dặm xa xôi mời Phong Kính Tiết đến, chẳng qua là bởi vì một câu của Dung Khiêm, kỳ thật trong lòng không phải không nghi ngờ. Nhưng lúc này thấy Thanh Cô vui mừng như thế, lại nhìn ánh mắt Dung Khiêm, cuối cùng lòng vẫn buông xuổng quá nửa.

Xem ra, người này quả là có thể gửi gắm.

Lại nghĩ tới ánh mắt bình thản của Dung Khiêm nhìn về phía mình, không khỏi hơi buồn bã, chỉ là, đây dường như cũng là y nên chịu thôi. Lâu như vậy, thậm chí chưa từng đến thăm hỏi Dung tướng một lần, Dung tướng hơi lạnh nhạt

với y cũng là nên, như vậy thì tốt... Chỉ có thật sự coi nhẹ y, Dung tướng mới có thể không bị y liên lụy nữa.

Nhưng y nào biết, lúc này một nửa tâm tư Dung Khiêm đang vì Phong Kính
Tiết đến mà vui mừng, một nửa tâm tư khác lại đang mê mê mang mang nghĩ.

Tóc làm sao?

Tóc tốt lắm mà, đâu thấy có vấn đề gì?

Rốt cuộc Thanh Cô ngày đó kinh hô là vì sao? Chung quy không phải bởi
Yên Lãm hôm ấy thay đổi kiểu tóc khá khoa trương đó chứ?

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 219 : Thuật Quý Thần

Dung Khiêm thân thể suy yếu, *** thần không tốt là phải, người bên ngoài tất nhiên không nhìn ra tâm tư của y đã chạy đến chân trời, lúc này hoàn toàn không tập trung, nhưng đâu giấu được Phong Kính Tiết.

Phong Kính Tiết hờ lạnh một tiếng, rảo bước về phía trước, đi đến bên giường, thò tay móc từ trong lòng ra một cái lọ nhỏ, đem một lọ nước thuốc, trực tiếp đổ vào miệng Dung Khiêm.

Động tác của y quá nhanh, mấy Thái y thái giám không kịp chen tay ngăn cản, người người sắc mặt đều trở nên cổ quái.

Thần y vươn ở đâu chui ra đây?

Quý nhân trong hoàng cung, sao có thể tùy tiện uống mấy thứ thuốc lai lịch không rõ. Hoàng thượng mời vị này tới là xem bệnh cho Dung quốc công, đâu phải chỉ đến cho thuốc?

Theo lý mà nói, Phong Kính Tiết cho dù một mình chẩn đoán bệnh tình, có kêt luận, cũng phải cùng mấy Thái y họ thương lượng hội chẩn, sau khi được họ cho phép, mọi người cùng nhau đưa ra được án y phương của mình, lại cùng họ thương lượng xác định dùng phương thuốc của ai, rồi lại trình báo lên, do quý nhân phụ trách việc này cho phép, mới được dưới sự giám sát nghiêm ngặt mà sắc thuốc, để người ném thuốc, xác định không có độc, sau đó mới có thể cho Dung quốc công dùng!

Có lợi ích mọi người đều hưởng, vạn nhất trị liệu vô hiệu thì pháp không thể trách số đông, đây mới là đạo nau thân của Thái y trong hoàng cung.

Mọi người đối với hành vi trước mặt Hoàng đế còn dám tự chủ trương kiểu này của Phong Kính Tiết, đều rất không chấp nhận.

Tình huống của Dung quốc công gay go đến nước này, đâu còn chữa được. Loại người này, thuần túy là ếch ngồi đáy giếng, không biết bản thân được mấy cân mẩy lạng đã vọng tưởng xuất đầu, sớm muộn tự rước lấy họa, mệnh không lâu dài.

Rất đáng tiếc, sự thật lập tức đập tan việc mấy người này tự cho là đúng. Tác dụng của dược hiệu, lại nhanh thần kỳ.

Trên khuôn mặt từ khi bị thương đến nay vẫn nhợt nhạt của Dung Khiêm, dần dần đã có huyết sắc, y khẽ cười cười, nhẹ nhàng nói: “Ngươi đến chậm quá.”

Tuy nói thanh âm của y cực nhẹ, nhưng đã đủ để mọi người trong điện này kinh hỉ vô cùng.

Mấy ngày nay, Dung Khiêm tuy có thể miễn cưỡng phát âm, nhưng thường phải cố gắng cả buổi, mới có thể nói ra một hai chữ âm tiết, bởi vì không có sức lực, phát âm cũng không chuẩn lắm, thường còn cần người khác đoán. Hiện tại y lại có khí lực nói một câu hoàn chỉnh rồi.

Trong mắt Thanh Cô ngắn lẻ mừng. Trên mặt Yên Lãm cũng lộ vẻ hưng phấn. Mà các Thái y, tự nhiên là mặt mà thất bại.

Đó là linh đan diệu dược gì, sao có thể có kỳ hiệu như thế? Đây... Đây... Không hợp lẽ thường! Càng chết người là, Hoàng thượng sẽ nhìn đám Thái y từng phán chắc Dung quốc công đã không thể cứu họ đây thế nào...

Họ đâu biết, một lọ nước thuốc nhỏ xíu này, căn bản là thứ vượt khỏi thời đại. Năm đó Phong Kính Tiết mang ra một đống thần dược y ở trong Tiểu Lâu tự mình hí hoáy tạo ra, vốn là để cứu chữa Lư Đông Ly, kết quả Lư Đông Ly không làm sao dùng tới, quá nửa đều lãng phí trên người Dung Khiêm.

Tiểu tử ngươi rõ ràng là thân bất tử, có hồn bất diệt, đang yên đang lành, làm gì chỉnh mình đến ngươi không ra ngươi quỷ không ra quỷ. Muốn chết cũng chết không triệt để, liên lụy người khác thay ngươi nhọc lòng vất vả. “Vì ngươi, chuyện băng trời ta cũng bỏ xuống, vội nhanh vội chậm, mệt chết mệt sống. ngươi còn chê ta chậm?”

Dung Khiêm vô lực cười cười.

Khụ, đúng vậy, trợ thủ giúp đỡ Lư Đông Ly đó là chuyện băng trời, đem so sánh, bạn học y đây chịu khổ chịu nạn, có tính là gì đâu.

Tuy nói trước mặt đám Yên Lãm, lời này không thật sự nói ra, thế nhưng chỉ nhìn ánh mắt y Phong Kính Tiết có thể không hiểu ý tứ, lập tức cười lạnh một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai y: “Yên tâm, có ta ở đây, ngươi thương gì cũng không thành vấn đề.”

Khí lực y dùng tuy không lớn, nhưng lúc này Dung Khiêm đâu chịu được mấy cái vỗ nhìn tựa ôn nhu như vậy của y, lập tức đau đớn mức cả mồ hôi lạnh cũng túa ra đầy trán.

Thanh Cô sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, tiến lên hai bước, lại không dám nói lăm.

Thanh âm của Yên Lãm hơi cứng đờ: “Phong tiên sinh xin cẩn thận, Dung tướng bị thương nặng, không chịu nổi bất cứ một chút sức lực nào.”

Phong Kính Tiết dùng ánh mắt nhìn đồ ngờ ngẩn mà nhìn Hoàng đế một nước: “Ta là y giả, há có thể có đạo lý không nhìn ra. Vừa rồi ta chẳng qua là xem xét thử tình hình bị thương mà thôi.”

Yên Lãm đen mặt. Đập người xương cốt gãy như vậy, đây là kiểm tra tình hình bị thương?

Phong Kính Tiết ngữ khí rất coi thường: “Hoàng thượng trước nay tôn quý,

tất nhiên chưa từng bị thương gì. Nếu có nghi vấn, ngài không ngại đến hỏi thử những thị vệ tập võ đó, gãy xương nối xương, khớp xương bị trật, muốn chữa khỏi, phải nắn lại, có phải đều sẽ rất đau? Dù sao cũng không thể bởi vì sợ đau mà không chữa chứ!”

Yên Lãm đời này chưa từng bị người mỉa mai không khách khí như thế, sắc gần chết, cỗ tình vẫn không dám nổi giận, nhất thời đúng là chẳng thể đáp gì.

Dung Khiêm cuối cùng không nhìn được nữa, khẽ ho một tiếng. Cho dù mấy ngày nay, trong lòng y cũng hơi giận dỗi Yên Lãm, nhưng Yên Lãm dù sao vẫn là hài tử y tự mình che chở lớn lên, không tốt nữa cũng chẳng thể do người khác ức hiếp ngay trước mặt y như vậy.

Cho dù người kia là bạn học. Cho dù vị bạn học này không hề thật sự làm gì y, nhưng ức hiếp chính là ức hiếp!

Phong Kính Tiết nhường mà trùng y, ôi, cái tên bao che khuyết điểm thành tính này.

Lòng y không thoái mái, ngữ khí tự nhiên cũng không tốt: “Mọi người ra ngoài hết, ta chữa bệnh không thích có người ở bên cạnh dòm ngó. Còn nữa, nối xương tiếp gân không tránh khỏi phải đau, các ngươi nếu nghe thấy tiếng kêu thảm rên rỉ gì, đều đừng quá để ý. Nếu ai dám đà sự xông vào, ta bị kinh, chỉ cần hơi run tay, y sẽ phải tàn phế cả đời.”

Y nơi này chưa dứt lời, sắc mặt Yên Lãm đã tái nhợt như giấy, Thanh Cô sợ tới mức mặt xanh môi trắng, hai người nhất thời đều không nói nên lời, mấy Thái y vẫn đang hô: “Điếc này không hợp quy củ...”

May mà Dung Khiêm đã thở dài, nhẹ giọng nói: “Ra ngoài hết đi, ta không sao. Người này y thuật rất tốt, nhưng tính khí cực thối, không thích giữ quy củ nhất. Nói nhiều quá, y thật có thể phất tay áo đi thẳng, y đi rồi, các ngươi ai phụ trách chữa cho ta.”

Một phen nói chuyện dài như vậy, y nói cực kỳ mệt phí sức.

Chỉ là thái độ này vừa tỏ, chẳng những Thái y không dám gánh trách nhiệm này, cả Yên Lãm cũng không có gan phản đối gì nữa, Thanh Cô trái lại bạo gan hỏi: “Phong công tử, trị thương thật sự sẽ rất đau sao?”

Phong Kính Tiết trong bụng thở dài. Ôi, cô nương này, rõ là thành thực. Sao lại không nhìn ra mình hiện tại đang có ý mượn tư trả thù?

Trị thương xương cốt đương nhiên là đau, nhưng năm đó không phải cũng chữa như vậy. Cả quá trình, Tiểu Dung vẫn có sức lực nói cười với y như thường. Chẳng qua. Ờ...

Hiện giờ tâm tình mình không sảng khoái, thủ đoạn chữa bệnh dã man hung ác một chút, cũng là có thể tha thứ thôi. Hơn nữa thân thể Tiểu Dung, quả thật đã không bằng trước. Cho nên... Nếu như... Hừ, cũng rất bình thường đúng không.

“Thanh cô nương. Trước nay thuốc đắng dã tật, lương y liền khó tránh khỏi đau người. Kỳ thật cô trông nom tên này đã lâu như vậy, cũng nên biết y da dày thịt béo, căn bản không sợ đau. Năm đó khi ta trị thương cho y, chẳng phải cô canh ngoài cửa sao?”

Thái độ của Phong Kính Tiết với Thanh Cô, cùng thái độ với Yên Lãm, hoàn toàn là một trời một vực, lúc này mỉm cười phải gọi là hòa ái, giải thích an ủi phải gọi là kiên nhẫn, mặt đầy ánh dương xán lạn, Thanh Cô lúc này mới thoảng yên tâm.

Nàng từng có kinh nghiệm năm đó, có lòng tin với Phong Kính Tiết hơn xa người khác, trọng trọng thi lễ với Phong Kính Tiết: “Dung đại ca xin nhờ Phong công tử.” Sau đó lui ra ngoài đầu tiên.

Yên Lãm thoảng chần chờ, cũng lui theo. Hai người họ đều đã lui ra, ai còn dám không thức thời nán lại nữa, nhao nhao tránh lui, chỉ trong nháy mắt, cả nội điện liền quạnh quẽ.

Thấy bốn phía không còn người vô can, Phong Kính Tiết mới dùng ánh mắt không hảo ý nhìn chăm chăm Dung Khiêm. Chậm rãi bẻ ngón tay rắc rắc, học biểu tình dữ tợn của ác ôn trên phim: “Đừng sợ, ta nhất định sẽ làm người rất sảng khoái, rất sảng khoái.”

Yên Lãm và mọi người tuy nói đều đã rời khỏi nội điện, nhưng quyết không có khả năng rời đi.

Y chỉ ngơ ngẩn trống trước cửa, nhìn đại môn đóng chặt, vẻ mặt lo âu.

Nội thị bên cạnh bưng ghế tới, dâng trà nước, nhưng y căn bản không có lòng dạ để ý, chỉ hỏi Thanh Cô: “Thanh cô nương, cô biết người này.”

“Phải, y là hảo bằng hữu của Dung đại ca. Năm đó Dung đại ca bị thương rất nặng, ngày ngày nằm bẹp trên giường, chẳng làm được chuyện gì. Ta dùng tất cả tiền bạc, mời đại phu đến xem một lần, đại phu cũng nói Dung đại ca phải tàn phế một đời, hoàn toàn không thể cứu. Thế nhưng, ngày đó Phong công tử bỗng nhiên xuất hiện, chỉ nán lại bên Dung đại ca nửa ngày, sau đó Dung đại ca chậm rãi có thể đi đứng động đậy, còn có chút khí lực, có thể làm ít việc.”

Thanh Cô mắt đầy hy vọng nhìn đại môn nội điện, khi nói đến chuyện xưa, thanh âm khá cảm hoài kích động.

“Chỉ cần nửa ngày, đã làm thương của Dung tướng có chuyển biến rõ ràng như vậy?” Yên Lãm rất kinh ngạc, tuy rằng không hiểu y, nhưng thường thức bình thường vẫn nắm được, gân cốt đứt đoạn, chẳng phải cần thời gian dài cẩn thận trị liệu mới hợp lý sao?

Thanh Cô vui vẻ nói: “Đúng vậy, Phong công tử thật là giỏi.” Nàng không có loại tri thức và tầm mắt này như Yên Lãm, tin tưởng truyền kỳ, tin tưởng kịch, tin tưởng tất cả thần y làm người chết sống lại xương trắng sinh thịt trong những câu chuyện của người kể chuyện, bởi vậy chỉ biết vui mừng, không thấy kinh ngạc.

Yên Lãm tuy thấy kinh hãi không hiểu, lại vẫn cao hứng cho Dung Khiêm. Mà bất luận hợp tình lý không, chỉ cần y thuật của người này thật sự có thể trị liệu cho Dung tướng là được. Xem thái độ y và Dung tướng nói chuyện nhìn nhau, họ hẵn là bằng hữu cực thân mật, chỉ là trước kia lại chưa bao giờ nghe Dung tướng đề cập có quen biết một hảo bằng hữu y thuật quán tuyệt thiên hạ như vậy.

Yên Lãm trong lòng chua chát, ôi, chuyện của Dung tướng, y rốt cuộc có bao nhiêu điều không biết đây?

Mà Thanh Cô nào biết nỗi lòng phức tạp của y, vẫn đang nói cảm tưởng của mình với Phong Kính Tiết: “Phong công tử là người tốt. Chẳng những y thuật tốt, tính tình cũng tốt lắm, xử sự nhã nhặn có lễ, còn rất hào phóng...”

Năm đó Phong Kính Tiết phong hoa như ngọc, lại ôn hòa mỉm cười với nữ tử tàn tật xấu xí ngay cả thôn phu bình thường cũng không chịu nhìn thẳng là nàng, thái độ dễ thân. Y không tiếc ngàn dặm bôn ba đến, cứu Dung Khiêm, không chút kẽ công mà đi ngay, chỉ để lại một khoản tiền rất lớn, thành tiền vốn cho nàng và Dung Khiêm mở trà quán, thay đổi vận mệnh.

Thanh Cô cảm kích nhất, một là Phong Kính Tiết cứu Dung Khiêm, hai là Phong Kính Tiết không dẫn Dung Khiêm đi, chỉ bằng hai điều này, đã đủ để nàng cả đời coi Phong Kính Tiết là hảo nhân ân nhân.

Nàng nơi này thuận miệng nói đến chuyện cũ, Yên Lãm cũng cười cười. Bằng hữu của Dung tướng, vốn nên là nhân vật loại ấy mới đúng.

Y đã suy nghĩ chuyện nên cảm tạ vị thần y này như thế nào. Vị thần y này tính tình cổ quái, không tuân thế tục quy củ, chắc chắn không thích y hạ chỉ “ban” thường. Thế...

“Thanh cô nương, cô có biết tên Phong công tử. Trẫm nhất định phải cảm ơn y đàng hoàng.”

“Phong công tử à? Y từng nói, y là hảo bằng hữu Phong Kính Tiết của Dung đại ca.”

Thanh Cô người nói vô tình, Yên Lãm lại nghe mà trong lòng chấn động, buột miệng nói: “Phong Kính Tiết. Cô nói y là Phong Kính Tiết?!”

Thanh Cô kinh ngạc nhìn y: “Đúng vậy, chẳng lẽ Hoàng thượng mời y đến chữa bệnh cho Dung đại ca, lại không biết y là ai sao?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 220 : Ngày Xưa Thời Nay

Bởi vì Phong Kính Tiết là dùng tên giả sống lại, Dung Khiêm lại không phải người đặc biệt thích bát quái, bình thường thời gian hai người tán gẫu cũng không nhiều, cho nên tình huống cụ thể của Phong Kính Tiết bên kia, y không hề đặc biệt rõ ràng.

Bởi vì không xác định thân phận và tên Phong Kính Tiết hiện tại công khai rõ cuộc là thế nào, để tránh tính sai, lúc ấy chỉ điểm Yên Lãm đi tìm y, Dung Khiêm căn bản không cho biết đổi phương tên gì.

Mật thám Yên quốc nửa đêm thăm Lư phủ, chỉ biết phải tìm một người y thuật rất cao bên cạnh Lư Đông Ly mà thôi. Bất quá, sau khi xác nhận thân phận Phong Kính Tiết, vẫn từng phi thư báo cáo thân phận hiện giờ của Phong Kính Tiết cho Yên Lãm.

Phong Kính Tiết hiện giờ đương nhiên không phải Phong Kính Tiết, nhưng y cũng không giả mạo nói mình là Khúc Đạo Viễn nữa. Y hiện tại đổi thành giả mạo huynh đệ của mình.

Việc này cũng là không có biện pháp. Triệu vương bên kia vẫn chưa công khai tỏ vẻ nghi ngờ gì với thân phận “Khúc Đạo Viễn” của y, nhưng Tiểu Đao và Vương Đại Bảo vẫn ở dị quốc tìm kiếm tăm tích Lư Đông Ly, lại đã nghe nói chuyện Lư Đông Ly tái xuất hiện ở Triệu quốc, vạn dặm xa xôi về nước tới tìm.

Gặp lại, hai người cúi đầu bái liền, cao giọng khóc lớn. Sau đó hai người vẫn ở lại bên cạnh Lư Đông Ly, luân phiên hộ vệ sát bên.

Lòng trung của hai người này với Lư Đông Ly, Phong Kính Tiết tin được

nhất. An bài như vậy y cũng an tâm nhất.

Nhưng mà, bản thân Phong Kính Tiết lại không cách nào biểu lộ thân phận với họ. Hai người này năm đó từng tận mắt chứng kiến tường tận tình hình Phong Kính Tiết bị giết, y không thể dùng mấy lời thế thân giả chết này để lừa bịp. Hơn nữa không phải mỗi người đều có thể như Lư Đông Ly, tùy tiện là có thể tiếp nhận giải thích khùng bối thần tiên hạ phàm kia của y, sau đó tuyệt không hỏi nhiều một câu nào nữa. Mặc dù là người thân cận, y vẫn không thể vì sính cái nhanh nhất thời, mạo hiểm biểu lộ thân phận.

Mà hai người này hộ vệ bên cạnh, tất nhiên là không rời trái phải Lư Đông Ly. Phong Kính Tiết bản thân y sợ Lư Đông Ly bị người ám toán, cho nên cũng ngày ngày ở chung một chỗ với Lư Đông Ly.

Đương nhiên, gọi là ở chung một chỗ, kỳ thật chỉ là ở chung một viện. Ngoài mặt, hai người đừng nói phòng, ngay cả nhà cũng tách biệt.

Song hiện giờ Triệu vương buông tay để Lư Đông Ly làm chuyện y muốn làm nhất nhưng vẫn không dám làm: Thanh lý lại trị, cải cách quân chế. Nói đến tự nhiên đều là đại sự có ích với nước với dân. Nhưng đại sự này, chẳng biết đụng chạm thế lực rắc rối khó gỡ của bao nhiêu người, ảnh hưởng ích lợi bao nhiêu người đã được, lại dẫn đến kháng nghị của bao nhiêu người cứng nhắc bảo thủ.

Đây là kế mượn đao giết người, hoàn toàn là thả người nướng trên núi đao biển lửa. Từ xưa đến nay, người làm đao trong tay Hoàng đế này, vô luận thành bại, hiếm được chết già.

Triệu vương tất nhiên cảm thấy đây là kế nhất tiễn song điêu rất diệu, cõi tình Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết lại đúng ngay ý nguyện, mượn quyền lực và phương tiện trước mắt, mượn uy vọng của Lư Đông Ly tại dân gian sĩ lâm hiện giờ, mạnh tay mà làm. Tất cả áp lực trở lực, hai người đều có thể nhìn nhau cười, ngược lại coi là động lực.

Vô số đêm chong đèn dạ đàm, cùng luận thời sự, cùng thương sách lược. Mệt mỏi rồi, không phải cứ dựa bàn ngủ thì là đơn giản một nhà cùng buồng, một giường ngủ chung.

Kết quả việc hai người họ cả ngày bận đến đầu óc rồi mù chính là, trên cơ bản, một gian nhà khác trong viện của Phong Kính Tiết, thuận là bài trí.

Vì thế Phong Kính Tiết cả ngày thời khắc khắc lượn lờ trước mắt hai người Tiểu Đao và Vương Đại Bảo kia.

Nếu như lúc nào cũng phải khắc ý đóng kịch, thế thì quá mệt. Phong Kính Tiết sao có thể để mình tìm loại phiền toái đó. Kết quả là ngôn hành cử chỉ, tính tình hành động của y, thậm chí hình thức cư xử với Lư Đông Ly, làm cho Tiểu Đao và Vương Đại Bảo hai người này nhìn càng ngày càng quen mắt, càng ngày càng quen mắt, đương nhiên nhịn không được phải truy hỏi.

Phong Kính Tiết bị họ bức khó chịu, liền xưng mình là người Phong Kính Tiết ấu thời thất lạc, sau khi thành niên mới gặp lại, sau đó vẫn âm thầm thay Phong Kính Tiết lo liệu thế lực ẩn mật, kế thừa hết thảy chí nguyện của Phong Kính Tiết, là... Khụ, huynh đệ.

Khí chất thần thái của y chẳng khác gì Phong Kính Tiết, bản lĩnh năng lực đều không kém Phong Kính Tiết, và quả thật tay nắm thế lực Phong Kính Tiết lưu lại, mà nói đến chuyện của Phong Kính Tiết, không gì không biết, rồi thêm thân mật với Lư Đông Ly như thế, mà Lư Đông Ly với y lại tín nhiệm như thế, hệt như năm đó đối đãi Phong Kính Tiết vậy, vì thế hai người này rất thuận lý thành chương tiếp nhận cách giải thích này.

Sau đó Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly thương lượng một hồi, cảm thấy y còn mang hào của Khúc Đạo Viễn, cũng quả thật không ổn. Mọi người sớm muộn sẽ liên hệ y và Khúc Đạo Viễn chân chính cùng nơi. Mà cách giải thích huynh đệ này rất nói được, cũng có trợ giúp cực lớn đối với việc thân phận mới của Phong Kính Tiết được thế nhân thừa nhận và tôn trọng.

Vì thế, tin tức này liền chính thức công bố ra ngoài.

Tự nhiên, đối với chuyện làm đệ đệ của mình này, trong lòng Phong Kính Tiết ít nhiều vẫn cảm thấy hơi quý dị. Bởi vậy y khiêm tốn xưng mình chỉ là người kế thừa di chí của huynh trưởng, xuất thân hành sự của mình trước kia, có rất nhiều chỗ không tiện nói ra, cho nên chỉ ẩn sau Lư ĐÔng Ly, với bên ngoài đều chỉ bảo mọi người lấy “Phong công tử” mà xưng hô y, lại không xưng tên mình.

Kỳ thật lúc bắt đầu rất nhiều người còn gọi y là “Phong nhị công tử”, làm toàn thân y nổi từng lớp da gà, trong tối ngoài sáng kiên quyết không chịu, vậy là thế nhân cuối cùng lại lấy ba chữ Phong công tử để gọi Phong Kính Tiết, mà đối với mối quan hệ thân mật dị thường của Phong Kính Tiết và Lư ĐÔng Ly, lấy tư thái thuần túy thường để tán đồng, chẳng những không có bất cứ đồn đãi ác ngữ không thỏa đáng gì, ngược lại được người thiên hạ coi là phần tiếp của giai thoại Phong Lư năm đó mà tiếp nhận.

Triệu quốc trưởng phong ba kia tuy rằng quá lớn, nhưng đối với người ngoài cuộc Yên Lãm này mà nói, Phong Kính Tiết cũng vậy, Lư ĐÔng Ly cũng thế, chẳng qua coi là cỗ sự mà nghe một chút, ngẫu nhiên cảm hoài than một tiếng, đồng thời lấy đó làm cảnh giác là được. Tình hình cụ thể y lại không được biết, với người thân cận, Phong Kính Tiết hiện tại tự xưng Phong Tuấn Tiết, nhưng thám tử Yên quốc không thể tìm hiểu ra trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Lúc này nghe Thanh Cô một lời nói toạc thiên cơ, Yên Lãm không khỏi kinh ngạc.

Phong Kính Tiết?

Theo thời gian mà tính, năm đó khi Dung tướng bị thương nặng được cứu chữa, Phong Kính Tiết đã chết nhiều năm. Người này sao lại tự xưng là Phong Kính Tiết?

Y nơi này đang ngạc nhiên không hiểu, Vương tổng quản bên cạnh thấp

giọng nói: “Có lẽ chỉ là tên tương tự, hài âm gần nhau.”

Yên Lãm gật đầu, khó tránh dùng ánh mắt hỏi dò mà nhìn về phía Thanh Cô.

Thanh Cô lúc ấy đang theo Dung Khiêm học chữ, Phong Kính Tiết là đại ân nhân trong mắt nàng, tên kia nàng tất nhiên từng khẩn cầu Dung Khiêm dạy tì mỉ để ghi nhớ trong lòng. Lúc này thấy Yên Lãm nhìn qua, lắp bắp nói: “Dung... Dung đại ca nói, tên Phong công tử, là lối ý phong trung kính trúc, cực nhã trí.”

Vương tổng quản xấu hổ: “Có lẽ chỉ là nhất thời xưng đùa?”

“Dùng tên huynh trưởng đã mất để xưng đùa?” Yên Lãm nhíu mày.

“Hoặc là Phong Kính Tiết năm đó chỉ giả chết, do Thanh cô nương không phải người Triệu quốc, y không phòng bị, mới tùy ý nói rõ thân phận.”

Họ lại không biết tình hình cụ thể việc Phong Kính Tiết bị chém, chẳng qua nghe nói từ trong những vở kịch câu chuyện dị quốc phương xa truyền lưu tới, cho nên lúc này thuận miệng nói đến cũng không thấy không ổn, đâu biết kỳ thật miễn cưỡng coi như chó ngáp phải ruồi.

Yên Lãm nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Thôi, phải và không phải, đều không quan trọng. Vốn là việc không liên quan đến Yên quốc chúng ta, không nên thám thính việc riêng tư của người ta quá mức. Y đã là bằng hữu Dung tướng tin được, chúng ta cứ tin y là được.”

Vương tổng quản gật đầu nói: “Bệ hạ nói phải lăm. Dung tướng chính là kỳ nhân đương thời, kết giao tự nhiên cũng là bằng hữu tài ba. Năm đó cả giáo chủ Ma giáo, không phải cũng có giao tình với Dung tướng?”

Nhắc tới Ma giáo, liền không khỏi làm Yên Lãm nhớ tới Địch Nhất, tiếp đó nhớ tới việc hành thích ở trường săn, vẻ mặt buồn rầu trầm tịch.

Thanh Cô nghe mà chẳng hiểu gì: “Hoàng thượng, mọi người đang nói gì, Phong công tử y...”

Mới nói được một nửa, liền nghe thấy trong điện truyền đến một tiếng kêu thảm cao vút.

Thanh Cô “A” một tiếng, mặt mày thất sắc, quay người muôn xông vào điện, lại bị Yên Lãm một phen kéo chặt.

Yên Lãm đưa tay kéo Thanh Cô, bắn thân lại không thể không cắn chặt răng, mới có thể khống chế được nỗi kích động muôn bất chấp tất cả mà xông vào. Thế cho nên, một câu ngắn ngủi, y cũng nói hết sức gian nan: “Đừng, đừng vào, không thể quấy nhiễu Phong...”

Y không thể nói tiếp bình thường, dứt khoát không nói, chỉ nhìn cửa điện ngẩn người, tức khắc đỏ hoe mắt.

Y không thể tin Dung Khiêm lại kêu thảm, y không dám tiếp nhận Dung Khiêm lại kêu thảm, nỗi khổ lăng trì năm đó, người nọ còn nói cười đáp lại, nỗi đau nát xương ở trường săn, người nọ còn vẻ mặt như thường, phải là đau đớn ra sao, mới có thể bức được người nọ kêu thảm ra tiếng.

Y không dám động đậy, chỉ sợ vừa động, thân mình sẽ không chịu khống chế mà lao vào, y không dám nói gì, chỉ sợ nói nhiều quá, sẽ không thể ức chế mà điện cuồng gọi tên người nọ.

Y chỉ đành liều mạng kiềm chế, ngẩn ngơ nhìn cửa điện không thể làm gì.

Vương tổng quản bên cạnh đang kêu: “Bệ hạ, bệ hạ...” Thanh âm hoảng hốt mà kinh sợ.

Thanh Cô vẻ mặt kinh hoàng, luôn miệng hô: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, ngài sao thế?” Y không biết rằng mình cắn quá dùng sức, khói môi đã rướm ra huyết sắc, y không biết mình liều mạng nắm tay, khớp ngón tay phát ra tiếng rắc rắc khiến người chấn động.

Y cũng không biết, mình đã dọa những người bên cạnh ra sao. Y chỉ ngo

ngác nhìn cửa điện, mê loạn nghĩ.

Y rốt cuộc đau nhường nào, đau nhường nào...

Vì sao, mình vô lực gánh bớt một mảy may cho y.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 221 : Nhân Gian Vô Thần

Song trên thực tế, tình hình nội điện lại hoàn toàn bất đồng với tưởng tượng của người bên ngoài.

Dung Khiêm bị Phong Kính Tiết bức rất đỗi buồn bức mà kêu thảm một tiếng, lập tức ngậm miệng, cảm thấy mặt đã quăng mất ngoài mười vạn tám ngàn dặm.

Phong Kính Tiết rất không vừa lòng lắc đầu lia lịa: “Không được, không được, độ thê thảm hoàn toàn không đủ, khuyết thiếu cảm giác chân thật, làm bộ làm tịch, bình thường mà nói, căn bản chẳng thể gạt được người. Nào, thử một lần nữa, nhớ phải kêu thảm một chút, khổ một chút, bi một chút, bất lực một chút, thê lương một chút...”

“Có phải ngươi nhảm chán quá.” Dung Khiêm buồn bức hết sức, không biết làm sao.

Phong Kính Tiết bắt nạt Dung Khiêm lúc này *** thần suy yếu mỏi mệt, không nghe thấy tiếng động bên ngoài, vừa âm thầm cười nhạo Hoàng đế ngốc đến mức bị một tiếng kêu thảm giả đến không thể giả hơn dọa gần chết kia, vừa cười nói: “Nhảm chán gì, ta chẳng qua là muốn dọa Hoàng đế kia nhà ngươi chút thôi.”

Dung Khiêm hung tợn trùng y một cái. Như thế mà còn không gọi là nhảm chán?

Ôi, trước mặt Yên Lãm, bất kể y là trung thần hay gian thần, y đều là một cường giả, chưa từng chân chính mất khống chế thất thố. Hiện giờ bị tên này bức

cho thể diện trong ngoài đều mất hết, ôi ôi ôi, Dung tướng được rất nhiều người kính như thần thánh, chẳng qua là một phàm nhân sợ đau thoi.

“Ngươi tội gì làm khó một tiểu hài.”

Phong Kính Tiết liếc xéo: “Trong mắt cha mẹ, hài tử vĩnh viễn không lớn nỗi. Làm ơn đi, Hoàng đế Yên quốc nhà ngươi cũng gần hai mươi rồi. Y sắp làm cha, ngươi còn coi y là tiểu hài. Hơn nữa, ngươi cho là ta vui lòng tra tấn y, ta đây không phải là vì cứu y.”

Phong Kính Tiết cười lạnh: “Hừ hừ, hừ hừ, ngươi nên nghĩ cho rõ, nếu y không chịu chút báo ứng, chịu chút khổ trong tay ta, thì nên đến phiên Khinh Trần nhịn không được chạy tới. Ngươi thử nghĩ, nếu đổi Khinh Trần ra tay, tiểu hài vĩnh viễn không trưởng thành này nhà ngươi, sẽ có kết cục gì.”

Dung Khiêm rùng mình, nhất thời thật sự không dám tiếp lời. Chỉ bằng thủ đoạn kịch liệt kia của Phương Khinh Trần, vạn nhất y thật sự nhiều chuyện đến mức chạy tới Yên quốc. Thế hậu quả...

Không dừng, trên đầu liền vã ra một tầng mồ hôi lạnh, bên tai còn nghe Phong Kính Tiết cười vô cùng tà ác: “Nào nào nào, kêu hai tiếng nữa nghe chơi.”

Dung Khiêm thở rõ dài: “Ngươi muốn giày vò y, hay là muốn giày vò ta đây? Ta thấy ngươi thuần túy là muốn cho ta mất mặt.”

Phong Kính Tiết rề rà ngồi xuống: “Ngươi có từng nghĩ, giữa các ngươi biến thành lộn xộn như vậy, cực có khả năng chính bởi vì ngươi chưa bao giờ phạm lỗi, chưa bao giờ thất thoát?”

Dung Khiêm ngẩn ra: “Cái gì?”

“Là ngươi thì luôn phải phạm sai lầm, là ngươi thì luôn phải có tình cảnh quẫn bách, là ngươi luôn phải có khó khâm, là ngươi luôn phải có một số việc

đặc biệt để ý, hoặc đặc biệt chán ghét. Ta phạm lỗi bị Đông Ly bắt được không chỉ một hai lần, Khinh Trần từng bị nhốt, từng trọng thương, chúng ta đều từng có kích nộ, từng có thất vọng, từng có bất đắc dĩ, từng có phẫn nộ. Hơn nữa săn lòng biểu hiện những cảm xúc này. Nhưng người thì..."

Phong Kính Tiết lắc đầu: "Tiểu Dung à, người luôn như là thành công, người luôn như là trấn định, người luôn như vạn sự không chú ý, vạn vật không bận lòng. Trong mắt người khác, có cái gì với người mà nói là đặc thù, có cái gì là khiến người để ý?"

Phong Kính Tiết nhịn không được thở dài.

"Tiểu Dung, người là người, mà trong nhân thế này, chúng ta đều nên làm một người đàng hoàng chứ không phải... Ôi, người cũng chẳng phải là đang làm thánh nhân nữa, người thành thần luôn rồi. Phàm nhân đổi mặt với thần xa không thể đụng, sẽ có cảm giác vô lực và không xác định sâu nhường nào? Nếu có một ngày, thần muốn bay lên trời, phàm nhân có thể làm gì đây?"

Dung Khiêm lặng thinh, rất lâu mới nhẹ nhàng nói: "Ta chỉ là muốn làm tốt nhất cho họ, ta chỉ là không muốn tạo thành khốn nhiễu cho y..."

Phong Kính Tiết bật cười lắc đầu: "Nhưng mà, biết đâu đây mới là khốn nhiễu lớn nhất của người khác."

Dung Khiêm qua một lúc mới nói: "Kính Tiết, có phải người đã biết hết?"

"Quy củ người biết rõ mà, người đã chỉ tên ta để ta đến chữa bệnh cho người, thì họ sẽ không dám tiết lộ nội tình cho ta nghe. Chẳng qua, chỉ nhìn bộ dáng hồn hển kia của Phương Hồ ly là biết ngay cả sự kiện không thoát được can hệ với Hoàng đế kia nhà người. Hơn nữa, tình hình các người cư xử với nhau, ta trước kia cũng từng nghe nói, ít nhiều có thể đoán ra mấu chốt vấn đề."

Phong Kính Tiết cười nói: "Đương sự người đây hiện tại đã ở ngay trước mặt ta, vậy người nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người cư nhiên biến mình thành

thế này?”

Dung Khiêm cười khổ: “Kỳ thật những nội tình ấy, ta cũng không nắm rõ lắm, tóm lại...” Y lắc đầu, không nói tiếp nữa.

Ngày đó y chợt nghe chân tình, tâm thần đều mệt lử, *** thần vẫn khổ sở chèo chống rốt cuộc từ bỏ.

Một đời lại một đời, y đã quen bị người y bảo vệ nghi ky, bị người y dạy dỗ thương tổn, bị người y nuôi nấng phản bội. Một đời lại một đời, y lần lượt nói không để ý, song tâm tình chân chính kỳ thật chỉ có bản thân y mới biết.

Y đối đãi Yên Lãm không hề giữ gì, lại cơ hồ chưa bao giờ để ý, Yên Lãm phải chẳng sẽ có hồi báo, cũng chưa bao giờ nghiêm túc thiết tưởng, tình cảm của Yên Lãm với y là như thế nào.

Cùng với nói là trì độn mơ hồ, chẳng bằng nói, y kỳ thật chỉ là sơ.

Không muôn so đo, không muôn yêu cầu, chẳng qua là bởi vì không muôn thất vọng nữa.

Cho nên, chợt nghe Yên Lãm nói là thích khách mình phái, ý nghĩ đâu tiên của y, tự nhiên chính là, đây là một lần thử nhầm vào y.

Mà lần thử này không phải không có lý do. Yên Lãm vẫn canh cánh trong lòng những chuyện mình giấu giếm đó, những điều này trong lòng y rất rõ ràng. Làm Hoàng đế, chung quy không thể chấp nhận người khác có điều giữ lại.

Với Yên Lãm mà nói, y có thể lý giải, đây có lẽ là đương nhiên. Chỉ là, y chẳng còn sức lực, mỉm cười, không chút để ý mà xem như hết thảy chưa từng xảy ra nữa.

Một đời lại một đời, bị phụ bị bỏ bị thương, đời này, vẫn cẩn thận nắm giữ tình cảm và quan hệ với Yên Lãm như thế, đến cuối cùng vẫn mất khống chế, y vẫn không thể không để bụng việc Yên Lãm thử y, không thể không để ý việc

Yên Lãm không tín nhiệm.

Vì thế, y chìm xuống trong bóng tối, người ngoài thân còn đang nói chuyện, y nghe thấy, nhưng không thể chân chính lý giải.

Vốn khi một người đau đớn tột cùng, thì sẽ chẳng có lý trí phân tích vẫn đề một cách bình thường. Bên cạnh người bệnh thống khổ, người nói với y đơn giản, cõi lên, đừng sợ, sẽ qua thôi, y có thể nghe hiểu, người muốn nói chuyện quá phức tạp, y sẽ không thể lý giải.

Trước kia, Dung Khiêm có thể lý giải tiếp nhận hết thảy ngoài thân một cách bình thường, là y vẫn kiên trì dùng *** thần lực cường đại khổ sở đối kháng đau đớn của thân thể, mà khi đó, y mỏi mệt vô lực bỏ đi loại kiên trì này, hơn nữa lúc ấy tâm tình Yên Lãm hỗn loạn, thời điểm giải thích lộn xộn lung tung, giọng lại vẫn chưa khá, thanh âm cực kỳ trầm thấp, Dung Khiêm nghe được đứt quãng, lại không cõi gắng phân tích lý giải nữa, cho nên lúc ấy quả thật y không thể làm rõ là chuyện gì xảy ra.

Chỉ là, mấy ngày nay mở mắt ra đối mặt với thế giới này một lần nữa, cả ngày nằm trên giường không thể động đậy, vừa không thể nói chuyện, vừa không thể làm việc khác giết thời gian, y rốt cuộc bắt đầu chậm rãi hồi tưởng.

Những lời lúc ấy từng ở trong bóng tối thấp thoáng nghe thấy, đứt quãng được y sắp xếp lại. Chỉ là lúc ấy Yên Lãm nói lộn xộn, bản thân y nghe lại không tập trung, hiện tại có cõi gắng suy nghĩ như thế nào nữa, cũng chỉ mang máng biết, dường như sự kiện kia không hề nhầm vào y, dường như là một sự hiểu lầm, càng nhiều hơn thì vô luận thế nào cũng chẳng nghĩ ra.

Mấy ngày nay, y không nhắc tới Yên Lãm, không truy hỏi cũng không yêu cầu gấp Yên Lãm, không phải bởi vì ghi hận, nhiều hơn vẫn là, sau khi trải qua lần hiểu lầm tâm thần mệt lử, thân tâm đều thương đó, bản thân y cũng mang máng cảm thấy, tình cảm của mình với Yên Lãm có biến hóa rất nhỏ, rốt cuộc là gì, lại không thể nói rõ.

Tâm tư của bản thân y rất đỗi hỗn loạn, dù sao lúc ấy vẫn không thể nói chuyện, không thể biểu đạt, nên cũng tạm thời lựa chọn trốn tránh.

Lúc này nghe Phong Kính Tiết hỏi chân tướng, y thật sự chỉ có thể cười khổ. Chân tướng? Ôi, y làm sao mà biết chân tướng là gì?

Phong Kính Tiết thấy y trưng ra bộ dáng này, thật là dở khóc dở cười. Người còn là ưu học sinh kìa, vậy mà cả chuyện của mình cũng không làm rõ được, quả là đồ ngốc.

Dung Khiêm nhẹ giọng nói: “Ta chỉ biết trong đó đường như có hiểu lầm, tình hình cụ thể chờ ta hỏi lại tỉ mỉ đi.”

“Hiểu lầm? Đoạn cầu huyết nhất nhảm chán nhất trên đời này, nhưng tất cả các câu chuyện cũ rích đều ắt không thể thiếu chính là hiểu lầm. Hiểu lầm thứ này, nói trắng ra chẳng phải là câu thông không tốt sao, Tiểu Dung, người phải tự kiểm điểm đi.”

Phong Kính Tiết rất đỗi tự đắc cười nói: “Ngươi xem, giữa ta với Đông Ly chưa từng có hiểu lầm.”

Nhin dáng vẻ khoe khoang mặt dày hớn hở này của y, Dung Khiêm liền cảm thấy chướng mắt. Chẳng trách Phương Hồ ly không có việc gì cũng thích đỏ mắt với tên này, coi bộ dáng đắc ý vênh váo này, đích xác khiến người thật muối tẩm y một trận.

Nhin vẻ mặt Dung Khiêm, Phong Kính Tiết cũng biết mình khoe khoang hơi bị quá lố, cười hì hì xua tay: “Được rồi, ngừng tán nhảm, *** thần của ngươi hiện tại toàn là dựa vào ta dùng được lực cõi đè lên, chờ được hiệu qua, ngươi vẫn phải ngắc ngoài úp sấp, chúng ta mau nắm chặt thời gian thôi.”

Dung Khiêm ngẩn ra: “Được lực qua thì không thể dùng được mới sao?”

“Ta nói Tiểu Dung, ưu học sinh, làm ơn đi! Gia hỏa nhà ngươi bình thường

cũng bổ sung chút tri thức ngoại khóa được không? Cưỡng tâm châm tuy rằng có thể cứu người, nhưng châm nhiều cũng có hại với thân thể, đây là thường thức.”

Phong Kính Tiết nói vẻ khinh thường: “Vật cực tất phản, dị thường là yêu. Tất cả dược vật trong khoảng thời gian ngắn, mạnh mẽ đê tụ *** thần, khăng định đều có hại.”

“Hả? Có hại ngươi còn cho ta uống!”

“Thùa lời, ta không hiện chút thủ đoạn, tiểu Hoàng đế kia có thể nghe lời như vậy, mặc ta chạy tới chạy lui sao? Không đuổi người đi, chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng sao? Không để người không phận sự tránh đi, ngươi còn trông mong ta theo quy củ trong hoàng cung, để một đống người theo dõi việc ta chữa bệnh cho ngươi.”

Đối với “đạo sinh tồn” của đám Ngự y trong hoàng cung này, Phong Kính Tiết không phải không hiểu, mà là hiểu rất rõ.

Phong Kính Tiết cười lạnh nói: “Huống chi, ta còn một việc quan trọng muốn hỏi ngươi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 222 : Người Trở Về Đi

Nhin Phong Kính Tiết tư thế nghiêm túc trịnh trọng lạ thường như vậy, Dung Khiêm cũng hơi khẩn trương.

“Chuyện gì?”

“Tiểu Dung, thương thế của ngươi, ta đã xem xét. Ngươi cũng biết, năng lực chữa bệnh của ta tuy rằng vượt thời đại này, nhưng giới hạn trong điều kiện khách quan, có thể làm, kỳ thật không hề nhiều lắm. Năm đó ta đã không có năng lực hoàn toàn chữa khỏi cho ngươi, huống chi hiện tại...”

Phong Kính Tiết nghiêm mặt nói: “Ta có thể làm tốt nhất, chẳng qua là giúp ngươi sau trị liệu và phục kiện dài dòng, rốt cuộc có thể đi lại, có thể tự do làm một số động tác đơn giản mà không phí sức. Ngươi đừng cảm thấy đây là tình hình như trước kia. Lần này, tình huống của ngươi sẽ rất bất đồng...”

Phong Kính Tiết nhíu mày nói: “Những đau đớn của thân thể ngươi sẽ nặng hơn ít nhất là gấp đôi trước kia, mức độ suy yếu cũng như vậy. Hơn nữa, cho dù ta có thể để ngươi miễn cưỡng sống sót, thân thể này của ngươi cũng không thể trường thọ.”

Dung Khiêm cười khổ: “Ta có thể sống bao lâu?”

“Bình thường mà nói, có thể sống thêm nửa năm coi như mệnh ngươi tốt. Bất quá, có thần y ta đây, chỉ cần về sau ngươi không bị thương tổn nữa, chỉ cần ngươi chiếu quy củ của ta, không chế việc ăn uống, kiên trì phục kiện, sống hơn hai mươi năm, chung quy nên là có thể.”

Dung Khiêm thở dài: “Theo thọ mệnh của thời đại này mà nói, nếu như ta có thể sống thêm hai mươi năm, thì cũng không tính là đoán mệnh. Về phần đau, với *** thần lực của ta, không phải không thể chịu. Chỉ là ta còn đang bị phạt, năm mươi năm không được rời khỏi thân xác này, nếu sau khi chết còn phải bị nhốt gần ba mươi năm nữa. Thế cũng quá...”

Phong Kính Tiết thở dài lắc đầu: “Đừng nói là sau khi chết bị nhốt, ngay cả sống sót chịu đau, cũng không phải người muôn nhẫn là qua đơn giản như vậy. Đau đớn với người mà nói có lẽ không đáng sợ, nhưng đáng sợ là, người vĩnh viễn không biết, đau đớn này lúc này mới là cuối. Loại khổ này, e rằng chỉ có về sau chân chính đỗi mặt, người mới hiểu được.”

Phong Kính Tiết ngừng một chút, cuối cùng nói đến chính đề: “Cho nên, làm thầy thuốc, ta cảm thấy, trị liệu như vậy, vô luận là quá trình trị liệu, hay là kết quả sau trị liệu, với bệnh nhân đều chỉ là tra tấn tàn nhẫn. Bởi vậy, ý kiến của cá nhân ta là, khuyên người từ bỏ việc trị liệu.”

Dung Khiêm trợn mắt há mồm: “Người bảo ta chờ chết?”

“Chính xác mà nói, ta là cho người chết nhanh.” Phong Kính Tiết cười nói: “Sớm chết sớm siêu sinh.”

Nếu không phải bởi vì thân thể không động đậy được, Dung Khiêm khẳng định phải đánh qua một quyền: “Người biết rõ ta không có biện pháp siêu sinh!”

Phong Kính Tiết cười rất chi là tà ác: “Vấn đề của người bọn ta từng nghiên cứu, Trương Mẫn Hân cũng đã hỏi giáo sư. Tuy rằng *** thần của người bị trói buộc trong thân xác, nếu thật sự thân thể hoàn toàn hủy diệt, *** thần không thể bảo tồn, đích xác có thể quay về.”

Dung Khiêm chỉ hơi ngó ra, rất nhanh chóng tinh ngộ: “Người định đốt ta thành tro. Mơ đi.”

Phong Kính Tiết trừng y: “Sao người không nhìn được tấm lòng người tốt

thể? Người trước kia luôn phàn nàn, nói gì mà bị nhốt trong một thân thể tả tơi chẳng động đậy được, chúng ta đã giúp người nghĩ ra một biện pháp thoát thân, người lại không nghe.”

Dung Khiêm chán nản: “Thiêu sống đến mức cả một mẩu vụn cũng không thừa, đây còn là hảo tâm?”

Phong Kính Tiết cười nói: “Không sao, ta hạ thuốc tê cường lực cho người, cam đoan người cả quá trình không đau đớn.”

“Người... Người là cái thứ đồ không có y đức.” Dung Khiêm nghiến răng nghiến lợi.

“Ôi...” Phong Kính Tiết làm bộ trí giả mà lắc đầu liên tục: “Xem ra người tình nguyện tiếp tục sống sót để tự chuốc khổ. Thế ta cứ phiền toái một chút, tiếp nhận trị liệu cho người vậy.”

Phong Kính Tiết lộ ra biểu tình suy tư.

Dung Khiêm còn tưởng y đang cân nhắc vấn đề trị liệu, ai ngờ chỉ chớp mắt, tên này lại lộ ra vẻ tươi cười như ác ma: “Tiểu Dung, người coi, nếu ta nói với tiểu Hoàng để nhà ngươi cần y cắt thịt chữa thương, y liệu có rất thông khoái mà cắt một tảng lớn cho ta.”

Dung Khiêm vô cùng xác định, Phong Kính Tiết không phải đến chỉnh Yên Lãm, tên này rõ ràng là muốn chỉnh trị y mà.

Nhin biểu tình của Dung Khiêm như thể phải nhảy dựng lên bóp người, Phong Kính Tiết liền buôn cười. Khó được tên này không thể động đậy, không thừa cơ hội này bắt nạt một phen thì thật sự quá có lỗi với việc mình một đường bôn ba.

“Người đừng trừng ta, cõi nhân không phải đều tin điều này sao? Nếu ngươi muốn, nếu y cảm thấy mình có thể có cơ hội giúp ngươi như vậy, trong lòng nhất

định sẽ dễ chịu hơn nhiều. Để Hoàng đế có cơ hội biểu hiện đôi chút hiếu tâm và quan ái của y với ngươi, không chừng còn là thiên cổ mỹ Đàm trên sách sử đó.”

Dung Khiêm nghĩ rằng: “Ngươi nghĩ cũng đừng hòng, nơi này là hoàng cung, cho dù y nguyện ý, cũng không thể hơn quy củ. Nếu ngươi dám nói lời như vậy, thần tử cả triều có thể nhảy dựng lên xé tươi ngươi.”

Phong Kính Tiết thở dài rất thất vọng, suy tư một chút lại nói: “Biết đâu y sẽ nguyện ý phối hợp với ta mà lén tiến hành.”

“Phong Kính Tiết!” Dung Khiêm nghĩ rằng nghĩ lợi quát.

Phong Kính Tiết cười to: “Được rồi được rồi, ngươi không muốn thì thôi. Ta không phải giúp y tương lai không đến mức lưu lạc vào tay Phương Hồ ly đáng sợ đây sao? Rõ là chẳng biết người tốt.”

Dung Khiêm chán nản, trong lòng bắt đầu tự kiểm điểm, mình bảo Yên Lãm cầu cứu tên khốn kiếp này, rốt cuộc có phải là một quyết định sáng suốt. Không chừng tên này vẫn ghi hận việc mình hại y tạm thời rời khỏi Lư Đông Ly, cho nên trăm phương nghìn kế lấy đả kích mình làm vui.

Phong Kính Tiết cười nói: “Được rồi được rồi, không chọc ngươi nữa, ta nói thật với ngươi, nếu ngươi không chịu tự thiêu...” Khi nói đến hai chữ tự thiêu, ngữ điệu rất đỗi cổ quái, cười nhẹ một tiếng, mới tiếp tục nói: “Cũng không phải là không có biện pháp giải quyết khổ nạn vô tận này. Chỉ cần ngươi quay về Tiểu Lâu, lợi dụng khoa kỹ trị liệu của Tiểu Lâu, thân thể này tàn tạ kinh khủng nữa, cũng chẳng coi là chuyện gì to tát.”

“Ta như bây giờ, làm sao quay về được?” Dung Khiêm cười khổ.

“Hiện tại đương nhiên không thể trở về, ít nhất ta phải chữa mấy tháng cho ngươi, để trạng thái thân thể ngươi đỡ hơn một chút, ngươi mới chịu được đường dài bôn ba. Cho dù như vậy, tốc độ không thể quá nhanh, dọc đường cũng phải cẩn thận chăm sóc thân thể. Bất quá, chỉ cần có thể về Tiểu Lâu, tự nhiên hết

thảm họa đều không còn, khổ nạn gì cũng qua, chỉ là..." Phong Kính Tiết ngưng mắt nhìn y, trầm giọng nói: "Trong chúng ta, ngươi là người vi quy nghiêm trọng nhất. Người đã chọc đến cục quản lý thời không, vượt khỏi trường học, trực tiếp phán phạt ngươi. Chỉ cần vừa quay về, ngươi sẽ bị cấm túc lập tức, trong một trăm năm, ngươi muốn quay lại nhân gian, cho dù chỉ là muốn lén trở về tận mắt nhìn một lần, cũng tuyệt đối không khả thi."

Dung Khiêm im lặng.

Phong Kính Tiết nhẹ giọng nói: "Tiểu Dung, trở về đi. Cố lưu lại thân thể rách nát ở nhân gian chịu khổ, có ý nghĩa gì đâu? Người hiện tại, rốt cuộc còn có thể làm gì nữa?"

Dung Khiêm nói khẽ: "Năm đó ta nói cùng trở về với ngươi, mà ngươi khuyên ta lưu lại."

"Năm đó ngươi có rất nhiều điều không bỏ xuống được, cho nên ta khuyên ngươi lưu lại. Hiện tại, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ngươi vẫn không bỏ xuống được sao?"

Dung Khiêm trầm mặc một lúc, mới nói: "Tân Yên có lẽ đã giao binh, ta rất lo lắng."

Phong Kính Tiết cười lạnh ngắt lời y: "Lo lắng thì thế nào, ngươi có thể thao túng đại cục sao? Nếu Hoàng đế kia chân chính coi trọng ý kiến của ngươi, trận này căn bản sẽ chẳng đánh."

"Lập trường của y..."

"Đứng ở lập trường của y, y tự nhiên là không sai. Nhưng ngươi có tự kiểm điểm mình chút nào chưa? Người có từng chấp nhận mạnh mẽ tỏ rõ thái độ, ngươi có từng ngoan cố thử thuyết phục y tới lui. Người không có. Chuyện tùy trời, ngươi cũng nhẹ như không, ngươi chưa bao giờ quá kịch liệt mà tỏ rõ ý nguyện, vì thế người khác cứ cho rằng ngươi không để ý lầm, đã như vậy, người

ngoài chẳng để ý tới ý kiến của ngươi là đương nhiên thôi.”

Dung Khiêm thở dài: “Ta không muốn khiến y sinh ra cảm giác bị bắt buộc chấp nhận. Hơn nữa, ta bất đồng với các thần tử khác trong triều, ta từng có quyền uy danh vọng quá trọng, nếu như biểu hiện quá sốt ruột kiên trì với chính vụ, sẽ là một loại dao động đối với hoàng quyển.”

Phong Kính Tiết hờ lạnh một tiếng: “Hoặc là ngươi cứ đừng quản, hoặc là ngươi cứ buông ra hết thảy, nghiêm túc đi quản một lần. Trái phải lắc lư như vậy, nhất định ngươi cái gì cũng muốn làm, lại chẳng làm được gì hết. Tại quốc gia này, thoát nhìn ngươi địa vị tôn sùng, nhưng trên thực tế, trừ tình cảm đặc thù của tiểu Hoàng đế với ngươi, ngươi còn lại gì, ngươi lại còn có thể làm gì? Trừ bị nhốt tại hoàng cung, vây trong hoàng thành, chịu nhụ mõ quyền luyến của một tiểu hài không lớn lên, sinh mệnh của ngươi còn ý nghĩa gì khác? Ngay cả như vậy, ngươi vẫn không chịu trở về sao?”

Dung Khiêm ngơ ngẩn không nói gì.

Từ khi y một lần nữa công khai xuất hiện, thụ phong vị quốc công, nhìn như hưởng hết tôn vinh, kỳ thật địa vị có rất nhiều chỗ khó kham xấu hổ. Trước kia không nghĩ loại sự tình này, hiện giờ bị Phong Kính Tiết vạch trần chẳng chút lưu tình, thật là thập phần đả thương người. Sự tồn tại của y, quả thật đã không còn trợ giúp gì với quốc gia này, mà với Yên Lãm... E rằng, ngược lại là một loại liên lụy.

Y cười cười cay đắng: “Không phải còn mấy tháng sao? Người cứ chữa cho ta miễn cưỡng có thể đi lại trước đi, nếu không có sự tình gì phát sinh, ta sẽ...”

Y thở dài một tiếng, rốt cuộc cảm thấy từ sau khi uống thuốc, *** thần bỗng nhiên tràn đầy, đang lấy tốc độ không gì sánh bằng mà mỏi mệt suy yếu lại, thật muốn nhắm mắt ngủ một giấc, nhưng vẫn nói với thanh âm trầm thấp: “Mặt và chân Thanh Cô, thật sự không thể chữa sao?”

Phong Kính Tiết cười khổ: “Năm đó ta đã trả lời ngươi rồi.”

“Thế họng Yên Lãm thì sao.”

Hôm nay Yên Lãm tuy rằng chỉ nói hai ba câu, nhưng Dung Khiêm đã nghe ra thanh âm kia quá trầm, sợ là đã lỡ việc trị liệu lâu lăm rồi. Bằng đám đại phu trong cung kia, ai biết có thể chữa khỏi hay không.

Phong Kính Tiết thở dài thườn thượt: “Tiểu Dung, ngươi chính là nhọc lòng quá nhiều, mới làm mình mệt như thế. Họng Yên Lãm không phải bệnh gì nặng, nếu y có tâm chữa, ngay cả người trong cung không chữa khỏi, tìm kiếm danh y thiên hạ cũng chẳng phải việc khó. Chỉ là, y chắc gì nguyện ý chữa trị. Rất nhiều thời điểm, mọi người sẽ săn lòng chữa chút đau thương, chữa chút niệm tưởng cho mình. Tựa như Phương hồ ly, y trúng độc, lại không hề nhắc một lần với ta, sợ là cũng chẳng có ý định để ta trị liệu.”

Dung Khiêm cuối cùng nỗ lực chấn tác *** thần mỏi mệt một chút: “Hồ ly kia... Y lại làm sao thế?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 223 : Ai Có Thể Buông Tay

“Còn không phải tính nết kịch liệt quyết tuyệt kia gây ra.” Phong Kính Tiết đem tiền căn hậu quả kinh biến ở Sở quốc Trương Mẫn Hân lén bát quái với y, tận lực ngắn gọn nói lại một lần với Dung Khiêm.

“Một kiếp ngay ngực Khinh Trần kia, nói là Triệu Vong Trần đậm, kỳ thật là y tự mình phát lực đậm xuyên mình. Mà độc dược mạn tính Triệu Vong Trần hạ cho y, cũng là y tự mình dung túng mình trúng độc, đúng là một kẻ cuồng tự ngược.”

Làm một y giả, đối với tất cả những tên không biết yêu quý mình, Phong Kính Tiết đều thập phần phản cảm.

“Kiếm thương của y vẫn chưa khỏi hẵn, cho nên thường xuyên đau đớn. Cho dù chữa, bởi vì thương thế quá nặng, lưu lại chút di chứng cũng là không thể tránh khỏi. Về sau phàm là thời tiết mưa gió, chỉ sợ y đều khó tránh sẽ khó chịu. Bởi vì là độc mạn tính trúng một thời gian dài, sau khi dùng dăng vào xương, thập phần phiền toái, rất khó bằng công lực bức ra hết được, phát tác cũng không đúng giờ. Nhưng y từ đầu đến cuối, không chịu nói với ta một chữ. May mà ta thế này cũng coi như một người ngoài cuộc, Trương Mẫn Hân mới có thể yên tâm nói bát quái với ta.”

Phong Kính Tiết oán hận nói: “Ngươi nói, đồ ngu ngốc này, không phải tự mình muốn giữ lại đau thương này làm niệm tưởng sao?”

Dung Khiêm không ngờ trên người Phương Khinh Trần lại phát sinh biến cố lớn như vậy, nhất thời kinh ngạc không nói gì. Hồ ly kia vì Sở Nhược Hồng mà vào đời một lần nữa, kết quả cuối cùng lại là như thế, trong lòng lại sẽ là mùi vị

thê lương ra sao.

Một người bị thương mang độc, tự mình trực xuất bản thân, lại còn phân tâm bất bình phẫn nộ cho cảnh ngộ của y, ngược lại là y, vẫn sa vào trong phiền não của bản thân, trong khoảng thời gian này, căn bản chưa từng để ý những chuyện bạn bè gặp được.

Trong lòng Dung Khiêm ẩn lo âu: “Khinh Trần hiện tại đang ở đâu? Y một mình mang thương rời đi, hơn nữa theo tâm tính y, khẳng định cũng không muốn xuất hiện trước mặt bất cứ cỗ nhân nào. Y hiện tại lưu lạc nơi đâu?”

Nhin bầu không khí trở nên nặng nề, Phong Kính Tiết vội vàng cười nói: “Yên tâm yên tâm, Khinh Trần gần đây bận lắm. Tạm thời không rảnh chạy đến bất bình cho ngươi, kiêm chuyện với Yên Lâm đâu.”

Dung Khiêm nhíu mày không hiểu: “Bận? Y bây giờ còn chuyện gì để bận, y...”

Y chợt động tâm thần, buột miệng nói: “Y đến Tân quốc?!”

Phong Kính Tiết vô tội buông tay: “Đây là ngươi tự mình đoán được, ta vô can.”

Phương Khinh Trần đã đến Tân quốc, thì khó tránh khỏi phải cuốn vào trong cuộc chiến Tân Yên, Dung Khiêm cũng coi như một trong những đương sự, theo quy củ những tình báo liên quan này không thích hợp tiết lộ cho y.

Dung Khiêm hận không thể ôm đầu than khóc: “Ta sợ chính là việc này đây! Nếu y ra tay lo chuyện bao đồng, Yên quân đâu còn kiếm lợi được. Lúc này, ta làm sao yên tâm đi được.”

Phong Kính Tiết vừa tức giận vừa buồn cười: “Không buông được thì đừng buông. Khỏi cần kiểm cớ.”

“Buông? Người cũng thế, Phương hồ ly cũng thế, ai là thật có thể buông

được, chúng ta thôi đừng ai chê cười ai nữa.”

Dung Khiêm thở dài: “Đang yên đang lành, sao y lại đến Tân quốc? Theo tính nết y, đã xảy ra loại chuyện đó, nên nản lòng thoái chí, không gặp bất cứ một người quen nào mới đúng. Y lại chẳng phải ông Phật trách trời thương dân, cho dù là bên ngoài hồng thủy đào thiên, dân chúng làm than, lại liên quan gì đến y?”

“Ngô Vũ nói y đi Tân quốc cũng là âm sai dương thác, mạc danh kỳ diệu mà đi, không phải cố ý. Bất quá, đại sắc nữ Trương Mẫn Hân kia nói, cho dù ngoài mặt là ngẫu nhiên, trong tiềm thức khẳng định là theo bản năng. Mọi sự kiện đều có tính tất yếu của nó. Bất quá tình hình cụ thể ta cũng không rõ lắm.”

Phong Kính Tiết toát mồ hôi: “Lúc hai nữ nhân cùng nhau nói bát quái với ngươi, ngươi có thể trông chờ lời họ nói được bao nhiêu khách quan.”

Dung Khiêm cảm thấy mí mắt dần dần nặng trĩu, *** thần càng lúc càng mỏi mệt, lấm bẩm: “Tần Húc Phi nếu thành công, biết đâu chính là Hoàng đế Tân quốc. Đây không phải là chuyện tốt... Luận đề của Khinh Trần, không nên tiếp tục nữa... Y...”

Ánh mắt Phong Kính Tiết dần dần nhu hòa, im lặng nhìn y nhấp mắt, im lặng nhìn y từ từ thiếp đi.

Hậu quả của việc sử dụng được lực mạnh mẽ nâng cao *** thần chính là được hiệu qua đi, sự mỏi mệt như dời non lấp biển, sẽ nhấn chìm hoàn toàn ý thức của người ta.

Dược Phong Kính Tiết dùng vượt xa thời đại này, cho dù với *** thần cường đại của Dung Khiêm, cũng chẳng cách nào chống lại ảnh hưởng của dược lực, từ đó bước vào giấc ngủ say.

Đây cũng là lần đầu tiên từ khi bị thương tới nay, y có thể cho *** thần thoát khỏi thống khổ vô cùng vô tận, yên tĩnh ngủ một giấc.

Mãi khi Dung Khiêm mất đi ý thức, Phong Kính Tiết vẫn cười đùa với y, ánh mắt mới từ từ trở nên nặng nề.

Một đời lại một đời, bất kể thất bại bị thương như thế nào, Tiểu Dung vĩnh viễn là người không thèm để ý nhất, vân đạm phong khinh nhất trong số họ. Luôn mỉm cười, luôn không để tâm, luôn chấn tác lần nữa, thế nhưng, khi Trương Mẫn Hân và Ngô Vũ đều có kỳ vọng cực tốt với tương lai của Phương Khinh Trần, ý nghĩ đầu tiên của y lại là luận đế của Khinh Trần không nên tiếp tục. Có quan hệ quá chặt chẽ với Hoàng đế, bất kể Hoàng đế kia là người như thế nào, đều không phải chuyện tốt...

Nếu không phải giờ khắc này tâm thần mỏi mệt mà buông lỏng, có lẽ y thậm chí sẽ không buột miệng nói ra lời như vậy.

Người một đời lại một đời, toàn tâm toàn ý bảo vệ những thiếu niên Hoàng đế đó, cuối cùng thừa nhận chắc chắn như thế, dính tới Hoàng đế, không phải chuyện tốt?

Phải có tâm tình thế nào, nhận thức thế nào, mới có cảm thán như vậy, kết luận như vậy.

Phong Kính Tiết xót xa trong lòng.

Năm đó Tiểu Dung bị thương, trong gian nhà tranh con con ở nông thôn kinh giao, thấy mình, biết kẻ khổ, biết than thở, biết phiền muộn, biết nỗi giận, biết hết cách. Mà hiện giờ, nếu không lấy Yên Lãm ra đâm y vài phát, cơ hồ rất khó nhìn thấy cảm xúc của y dao động rõ ràng. Cảm xúc của y quá ôn hòa bình tĩnh, tĩnh như nước giếng, vĩnh viễn không gợn sóng nổi. Kỳ thật... Cũng chẳng qua là nước tù.

Một người đang yên đang lành, sao lại biến thành như vậy?!

Trong lòng càng nghĩ càng giận, mặc kệ Tiểu Dung nói hiểu lầm gì đó, y đã âm thầm cực kỳ ghét Yên Lãm.

Y nhường mày, quay người sải bước đi ra, một tay đẩy cửa điện.

Y ở nội điện trị thương cho Dung Khiêm đã một khoảng thời gian rất dài, mỗi người đều cho rằng y đang thi triển diệu thủ, tiếp gân nối cốt, lại không biết y chẳng qua là vừa gặp gỡ, ngay lập tức lợi dụng được lực chấn tác *** thần Dung Khiêm, câu thông đàng hoàng một chút, thuận tiện để Dung Khiêm có thể ngủ một giấc ngon lành.

Lúc này, để *** thần y có thể nghỉ ngơi dù chỉ là một đêm, cũng cho Dung Khiêm trợ giúp lớn hơn so với tất cả các thần kỹ y thuật.

Yên Lãm và Thanh Cô bên ngoài chờ nóng lòng vô cùng. Quý nhân trong cung, trọng thần trong triều, cũng đều đã nghe được tin tức.

Trong cung từ Lạc Xương trở xuống, mấy quý phi đều sai hạ nhân bên cạnh đến hỏi thăm tiến độ trị liệu, ngoại thần phần lớn không thể tùy tiện vào cung, chỉ ở ngoài cung loanh quanh nghe ngóng. Mặc kệ là thật tâm hay ra vẻ, cơ hồ tất cả mọi người đều đang dùng thái độ tích cực của mình để biểu hiện sự quan tâm với Dung Khiêm.

Sử Tịnh Viên là người thân cận Yên Lãm. Hoàng cung đại nội xưa nay ra vào không trở ngại, lúc này cũng đã chạy đến Thanh Hoa cung, chỉ là đồng dạng không vào cửa được, đành phải cùng Yên Lãm thủ bên ngoài.

Lúc này thấy Phong Kính Tiết rảo bước ra, mọi người đều dùng ánh mắt cấp bách nhìn về y. Nếu không phải trước quân có quy củ, sợ là lập tức phải có vài thanh âm đồng thanh truy hỏi. Chỉ có Thanh Cô là không hiểu quy củ, lập tức lên đón hỏi: “Phong công tử, thương của Dung đại ca thế nào?”

Phong Kính Tiết bình tĩnh đem phân tích thương thế y đã nói với Dung Khiêm, thêm mắm dặm muối lặp lại một lần, di chứng đau thương, kết quả giảm thọ khả năng dẫn đến, y đều đề cao hai lần rồi thuật lại.

Thanh Cô nghe mà bi thương, sớm nhịn không được nước mắt như mưa.

Mọi người ở đây không ai không thán sắc nặng nề. Mà Yên Lãm, chỉ một mực trầm mặc nghe. Y là người bình tĩnh, chí ít thoát nhìn, y thủy chung nỗ lực bảo trì trấn định và lý trí. Mọi người ở đây đều có thể dễ dàng từ mặt mà y nhìn ra sự kích động và thống khổ trong nội tâm y, đồng dạng có thể nhìn thấy, ngay cả như vậy, y vẫn nỗ lực khống chế mình đừng gầm lên, đừng gào thét, đừng bởi vì cảm xúc kích động mà làm ra hành vi mất khống chế không lý trí lại vô bổ gì. Y nỗ lực như vậy, dường như điều này đã dùng hết tất cả sức lực của y, thế cho nên mồ hôi lạnh ướt đẫm quần áo, y lại không hay biết.

Thương thế của Dung Khiêm dùng ánh mắt thời đại này mà nhìn, trên cơ bản là căn bản chẳng có sinh cơ. Y vẫn cứ duy trì hy vọng, vẫn một sương tình nguyễn nghĩ đủ loại vẫn đề sau khi thương thế của Dung Khiêm khỏi, trên cơ bản quá là khờ khạo. Đem tất cả hy vọng gửi trên một người gọi là thần y chưa từng gặp mặt, kỳ thật không phải y không biết loại ý tưởng này của mình quá khờ dại lạc quan, chỉ là không dám nghĩ sâu, không muốn nghiên cứu kỹ, không chịu để mình đối mặt với hiện thực mà cho ra phán đoán chính xác thôi.

Nhưng mà, hiện tại, hiện thực vô tình vẫn ập lên đầu như vậy.

Thần y chỉ là thần y, không phải thần tiên. Không ai có thể thổi một hơi, đã làm Dung tướng hoàn hoàn toàn khỏe lại.

Yên Lãm còn đang miễn cưỡng kiềm chế mình đừng phát tác, nỗ lực chuyển động đầu óc cứng đờ, cố gắng để mình thử lý giải tiếp nhận lời Phong Kính Tiết nói, Sử Tịnh Viên bên cạnh đã hơi không nhịn được.

“Dung tướng nói ngươi là đại phu giỏi nhất, trước khi hôn mê, y đã gửi gắm hết hy vọng trên ngươi ngươi.”

“Ta quả thật đúng mà.” Phong Kính Tiết không chút xấu hổ nói: “Ta ít nhất có thể giúp y miễn cưỡng sống tiếp, ta ít nhất có thể giúp y có thể động đậy nói chuyện...”

Y lạnh lùng nhìn quét mấy Ngụy y bên cạnh: “Ngươi cảm thấy hiện tại còn có

danh y nào, đối mặt với thương thế như vậy, dám làm ra cam đoan như ta?”

Y không chút kiêng nể hủy diệt hy vọng của Yên Lãm, đả kích lòng tin của Yên Lãm. Dù sao y chẳng sợ gì hết, cho dù y không có bản lĩnh lập tức chữa cho Dung Khiêm nhảy nhót được thì thế nào? Y là người duy nhất có thể làm cho Dung Khiêm sống sót, chỉ bằng điểm này, cho dù y bỗ đến đập bẹp mũi Yên Lãm, Yên Lãm cũng chỉ có thể ôm mũi nói với các đại thần, ta đi đường không cẩn thận đụng phải tường.

Yên Lãm hít sâu một hơi, mới chậm rãi nói: “Thật sự không có một chút biện pháp nào sao? Thật sự chỉ có thể để Dung tướng ngày ngày chịu khổ mà sống tiếp như vậy sao?”

“Có.” Phong Kính Tiết thản nhiên nói.

Ánh mắt Yên Lãm hơi sáng lên, nhìn cố định y.

Bất kể kỳ tài dị bảo, linh đan diệu dược gì, y đều nguyện dốc sức cả Yên quốc đi tìm kiếm.

“Để ta dẫn y đi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 224 : Làm Sao Vĩnh Quyết

Yên Lãm ngẩn ra, trong lòng bỗng cộp một tiếng, rốt cuộc thắt thanh nói:
“Ngươi muốn dẫn y đi đâu?”

Phong Kính Tiết cố ý nặng thêm bệnh tình của Dung Khiêm mà giải thích với họ, chính là vì mục đích này. Mặc kệ Dung Khiêm có nguyện ý hay chăng, bản thân y không nhìn được! Làm y giả, nhìn người bệnh chuốc khổ vô vị, thật sự là một chuyện không thể chịu đựng. Hơn nữa y thật sự không nhìn ra ở Yên quốc này, Dung Khiêm còn có gì để nhất định phải tiếp tục lưu lại.

Yên quốc quốc thể hưng thịnh, triều chính ổn định, Yên vương mặc dù còn hơi trẻ, nhưng cũng đủ trầm ổn giỏi giang. Về sau đương nhiên vẫn sẽ có thất bại, có phong ba, song con người ta chung quy phải lớn lên, chung quy phải độc lập đối mặt hết thảy, giải quyết hết thảy, không có lý do gì nhất định cần tốn nhiều chuyện Dung Khiêm này cứ trống nom che chở mãi.

Nếu bản thân Dung Khiêm không thể quyết đoán thì cứ giúp y quyết định sự tình trước một bước. Chí ít phải để trong lòng đám gia hỏa này minh bạch có loại khả năng này. Cho dù hiện tại không đáp ứng, tương lai nhìn Dung Khiêm khổ trạng cố gắng khôi phục từng chút, chỉ cần còn một tẹo lương tâm chưa mất, chỉ cần còn chưa phải ích kỷ đến cực điểm, tự nhiên biết nên lựa chọn thế nào.

“Dẫn y đi sư môn của ta.” Phong Kính Tiết thản nhiên nói: “Y thuật linh dược của ta đều đến từ nơi đó, thương ta chữa không khỏi, sư môn của ta có thể chữa.”

“Tốt quá, ta phái người hộ tống Dung tướng...”

Phong Kính Tiết lạnh lùng ngắt lời y: “Sư môn ta chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài, cũng chưa bao giờ cho người ngoài vào. Bất cứ kẻ nào tiến vào phạm vi sư môn ta, đều vĩnh viễn không có cơ hội ra ngoài một lần nữa.”

Sử Tịnh Viên cười lạnh: “Vậy ngươi lại là từ đâu tới?”

Phong Kính Tiết thản nhiên nói: “Những điều này là bí mật của sư môn ta, không cần cho người ngoài biết.”

Đoán không ai có thể nghĩ đến, trong hoàng cung Đại Yên, trước mặt Hoàng đế Đại Yên quốc, còn có người có thể kiêu ngạo vô lễ như vậy. Sử Tịnh Viên trắng bệch mặt vì giận.

Yên Lãm thấp giọng nói: “Dung tướng nếu đến sư môn ngươi nơi đó, há không phải cũng chẳng thể trở ra.”

“Y biết sư thừa lai lịch của ta, cũng biết cẩm ky của sư môn ta. Tự nhiên minh bạch đi rồi thì không thể ra. Nhưng không đi, y vĩnh viễn chẳng thể chữa khỏi hoàn toàn. Hơn nữa, sư môn ta tuy nói cách tuyệt vời đời, nhưng không phải nhà tù, ngươi không ở trong đó, không biết huyền ảo bên trong, ở sư môn của ta, có rất nhiều tự do khoái lạc, có điều, người bên ngoài không hiểu thôi.”

Yên Lãm ảm đạm không nói gì.

Thanh Cô lại đã khóc khẽ: “Thế ta cũng vĩnh viễn không được gặp Dung đại ca nữa.”

Đối với Thanh Cô, Phong Kính Tiết thập phần có lỗi, chỉ có thể nhẹ giọng nói: “Đó là biện pháp duy nhất để chữa khỏi cho y.”

Thanh Cô chỉ rơi lệ, yên lặng không nói gì. Nàng lại không biết lúc này Hoàng đế Đại Yên quốc cao cao tại thượng kia hâm mộ nàng cỡ nào.

Nàng có thể khóc không hề cố kỹ, nàng có thể thản nhiên biểu lộ không muốn và bi thương. Mà y lại chẳng làm được gì hết.

Vốn dự định là chờ Dung Khiêm khỏi, tiễn y đến đất phong xa tít, vĩnh viễn không gặp lại. Nhưng cho dù không gặp lại nữa, chí ít có thể biết Dung Khiêm đang ở nơi nào, sống thế nào. Chí ít có thể thường nghe nói tin tức về y. Chí ít có thể trông đến phương hướng y ở, tư niệm hoài tưởng, đoán y đang làm gì.

Thế nhưng, sư môn thần bí Phong Kính Tiết nói kia, lại là chốn nào? Từ đây một lần từ biệt thành vĩnh quyết, vĩnh viễn vĩnh viễn không biết y ở đâu, vĩnh viễn vĩnh viễn không biết y sống có tốt chẳng, vĩnh viễn vĩnh viễn không thể biết mảy may tin tức về y nữa.

Cuộc sống về sau, không còn kinh hỉ, không còn chờ mong, không còn hy vọng, mỉm chục năm tuế nguyệt, lại phải vượt qua như thế nào.

Sắc mặt tái nhợt, y chỉ có thể tận lực bình ổn hỏi: “Dung tướng có băng lòng đi không?”

Phong Kính Tiết nhàn nhạt nói: “Ta vừa rồi đã đề cập, y chưa nói không băng lòng.”

Mặt Yên Lãm càng trắng nhợt không thấy một chút huyết sắc, nhất thời trầm mặc chẳng thể nói gì.

Sử Tịnh Viên biết tình cảm sâu sắc của y với Dung Khiêm, cũng từng chính mắt nhìn thấy, mấy năm Dung Khiêm thất tung kia, y vượt qua như thế nào. Hiện giờ nếu thật để người mặc danh kỳ diệu chui ra này dẫn Dung Khiêm đi, thế cuộc sống của Yên Lãm về sau, sợ là so với mấy năm đó, càng thêm thê lương cô tịch.

Trong lòng y khó chịu, ngữ khí liền không khách khí lắm: “Ta không tin có thể có quy củ vĩnh viễn không đổi, với lực cả Đại Yên quốc, muốn cái gì mà không cho nổi, không cho được? Làm sao không cầu được môn phái ngươi phá lệ một lần.”

Phong Kính Tiết cười khẩy: “Đại Yên quốc giỏi lăm sao? Nếu không phải Dung Khiêm là bằng hữu của ta, dù các ngươi cả nước cầu xin, quyên thế tài phú chất lên trời, ta cũng lười từ Triệu quốc chạy tới.”

“Cho dù môn phái các ngươi quy củ cổ quái, cũng không có quyền lực chữa khỏi cho người rồi giam người không thả. Với sự hùng mạnh của Yên quốc, đại quân đến, trò hề nhảy nhót nào mà không phải sụp đổ tan tành.”

Phong Kính Tiết cười rộ: “Đại quân đến? Đại quân Yên quốc còn chẳng làm gì được một Tân quốc chia năm xẻ bảy lung lay sắp đổ, lại tỏ uy phong với ta.”

Sử Tịnh Viên sắc mặt âm trầm: “Quốc gia chiến tranh, há là những môn phái giang hồ, bộ tộc ẩn dật các ngươi có thể hiểu được. Lực lượng của một quốc gia rốt cuộc mạnh cỡ nào, các ngươi căn bản không tưởng tượng nổi.”

Phong Kính Tiết bật cười nói: “Các ngươi vị cao quyền trọng, mọi việc đều quen thói lấy thế ép người, đâu biết trên đời này không phải mọi người và việc đều cúi đầu trước quyền thế, đều khuất phục trước bạo lực. Có bản lĩnh thì ngươi cứ thử xem, cho dù là dốc quốc lực bức bách, cũng chẳng thể làm cho sư môn ta thoảng sợ hãi để ý, dù là mười vạn đại quân, ta bảo đảm các ngươi có đi không về.”

Y nói trái lại là lời thật, đáng tiếc, theo tư duy của người bình thường mà phán đoán, khẳng định coi đây là lời khoác lác nhất trong lịch sử. Sử Tịnh Viên cũng bị y chọc giận đến mức không giận lại cười: “Khẩu khí lớn lầm! Trên đời này đâu ra sự tồn tại vượt qua hết thảy lực lượng như thế, cho dù với sự mạnh mẽ của Ma giáo, còn không phải bị chư quốc liên thủ, bức phải co cụm một vùng, cuối cùng vẫn thỏa hiệp cầu trợ các quốc, mới có thể được cơ thở dốc. Không sợ ta dốc hết quốc lực, mười vạn đại quân...”

Y cười khẩy liên tục: “Trừ phi sư môn của ngươi, là Tiểu Lâu trong truyền thuyết!”

Phong Kính Tiết không kinh sợ, chỉ lạnh lùng cười: “Thích nghĩ thế

nào đều tùy các ngươi. Dù sao nênnói ta đều đã nói rồi, không thể nói, các ngươi hỏi nữa cũng chỉ lãng phí thời gian. Cho dù muốn đưa y về sư môn của ta, ít nhất cũng phải chờ thân thể y khá hơn, có thể chịu được đường xa lặn lội mới có thể khởi hành, các ngươi còn thời gian mấy tháng để có thể suy nghĩ.”

Y lười nói thêm, quay đầu vào nội điện, rầm một tiếng đóng sập đại môn trước mặt Hoàng đế.

Sau một hồi vắng lặng không hiểu, Thanh Cô mới ấp úng hỏi: “Hoàng thượng, Dung đại ca thật sự không thể không đi cùng y sao?”

Yên Lãm lúc này còn đang mong có người có thể an lòng mình đây, nhưng lại không thể không cố đẽ *** thẫn an ủi Thanh Cô: “Y nói cho dù phải đi, cũng phải chờ mấy tháng. Biết đâu đến lúc đó thương thế của Dung tướng sẽ có chuyển biến tốt. Hơn nữa, chuyện lớn như vậy, chúng ta cũng phải hỏi ý kiến của chính Dung tướng mới được.”

Thanh Cô kinh ngạc gật đầu, kinh ngạc nhìn cửa điện, ngơ ngác ngó ra.

Đám Yên Lãm và Vương tổng quản đưa mắt nhìn nhau, mọi người chưa bao giờ có kinh nghiệm giao tiếp với người vô lễ như Phong Kính Tiết, nhất thời chẳng ai biết nên làm thế nào.

Người ta đã tỏ rõ là không muốn để ý họ, họ lại e sợ Phong Kính Tiết còn ở bên trong tiếp tục trị liệu, nhớ tới cảnh cáo của Phong Kính Tiết lúc đầu, lại không ai dám tùy tiện quấy rầy, nhưng cứ không minh bạch mà đứng ngây ra đây thế này, không biết phải chờ tới khi nào, nói cho cùng cũng chẳng ra làm sao.

Thân phận Yên Lãm không giống Thanh Cô, y có các loại cỗ ky, cũng bị rất nhiều quy củ hạn chế, cuối cùng vẫn có chút hâm mộ nhìn Thanh Cô toàn tâm toàn ý thủ bên ngoài một cái, thấp giọng dặn dò thái giám Ngự y bên ngoài không ai được phép đi, bên trong vô luận có gọi có phân phó gì đều phải làm cho tốt, lúc này mới thoáng ảm đạm cùng đám Vương tổng quản Sử Tịnh Viên đồng

thời rời đi.

Dung Khiêm không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy khi tỉnh lại, ***
thần bao lâu nay vẫn mỏi mệt cực kỳ, quả đã khôi phục một chút sức sống. Mà
Phong Kính Tiết cũng không biết có phải vẫn trông nom bên cạnh, vừa nhận ra y
tỉnh dậy, tức thời mỉm cười: “Chào buổi sáng!”

Dung Khiêm mỉm cười đáp lại, thấp giọng hỏi: “Ngươi lúc nào thì bắt đầu
chính thức trị liệu cho ta?”

Phong Kính Tiết cười nhàn nhạt: “Nếu ngươi muốn, bất cứ lúc nào cũng có
thể bắt đầu. Nhưng ta vẫn phải tuyên bố một lần cuối cùng, thương tình và bệnh
tình quá nặng, quá trình trị liệu đều gian nan thống khổ, vô luận với bản thân
người bị thương, hay là bằng hữu thân nhân yêu thương y, đều giống nhau. Phần
lớn thời điểm, người được trị liệu thường sẽ chịu hết đau đớn và không chút tôn
nghiêm, mà khi những người yêu ngươi đứng nhìn, cũng sẽ chịu tra tấn rất lớn.
Tiểu Dung, ta hy vọng ngươi thận trọng cân nhắc chuyện này lần nữa, ngươi vẫn
kiên trì cự tuyệt đề nghị ban đầu của ta, không chịu chọn phương thức xong hết
mọi chuyện sao?”

Dung Khiêm không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn Phong Kính Tiết một cái, ánh mắt
thâm trầm yên lặng như vậy, khiến trong lòng Phong Kính Tiết không dừng lại
hơi rầu rĩ.

Thôi thôi thôi, người bàng quan luôn có thể vung tay múa chân không chút
để ý, chân chính thân ở trong cục, ai có thể thật sự buông xuồng, y lại có bao
nhiều tư cách, có thể giáo huấn Tiểu Dung.

Y cười khổ một tiếng: “Được, ngươi đã quyết định chủ ý, thế thì chúng ta sẽ
bắt đầu từ hôm nay...”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 225 : Làm Bạn Không Rời

Làm sao mới có thể trị liệu thương hoạn trầm trọng như thế, làm sao mới có thể hồi thiên cải mệnh?

Trong những truyền kỳ cổ sự phong phú vô kể đó, mọi người nói thần y kỳ thuật đến huyền diệu vô cùng, khiến người tẩm tắc xưng kỲ. Song trong nhà nếu chưa từng có người bệnh hoạn chân chính trầm trọng vô cùng, nếu chưa từng tự mình bầu bạn người trọng thương như vậy, trị liệu mấy tháng như một ngày, mọi người sẽ vĩnh viễn không thật sự hiểu được, loại cảm thụ thống khổ này.

Xương cốt toàn thân Dung Khiêm gây không biết bao nhiêu, nhưng Phong Kính Tiết đầu tiên cần ra tay xử lý, lại là thương thế của nội phủ.

Xương sườn của Dung Khiêm cũng gây rất nhiều chấn, tuy rằng mấy ngày này y được trông nom cực kỳ cẩn thận, nội phủ hoặc nhiều hoặc ít đều bị xương cốt gãy hơi ép đâm bị thương, cũng bởi vì khí huyết suy yếu mà suy nhược.

Đây là chứng bệnh y thuật thời đại này hoàn toàn không thể trị liệu. Nhưng Phong Kính Tiết dám trực tiếp khai đao, phanh máu thịt, mổ bụng xử lý.

Nội phủ tụ máu, có thể dùng phương thức cổ quái rút ra, nhưng có lúc đụng phải cục máu bầm khó trừ, thì không thể không dùng phương thức càng bá đạo hơn. Nhìn máu bầm đen thui từ dưới dao mổ ra, lại bị hút sạch, có đôi khi trong đó thậm chí còn kèm theo dịch mật dịch dạ dày và dịch thể khác, sau đó nhìn Phong Kính Tiết dùng kim khâu, từ từ khâu lại nội phủ bị mổ, quả thực có thể dọa ngất người.

Mỗi một lần giải phẫu, Phong Kính Tiết đều dùng được làm cho Dung Khiêm

hoàn toàn ngất đi trước, đồng thời nghiêm khắc cấm chỉ Thanh Cô đứng bên. Bất quá, y quả thật cần mẩy cung nhân gan lớn, tay chân mau lẹ trợ giúp. Đôi khi cũng không hề phản đối Yên Lãm ở bên cạnh quan sát.

Sau vài lần, cung nhân dưới sự chỉ điểm của Phong Kính Tiết phụ trách giúp y giải phẫu, đều lén nói với những người quan hệ thân mật, nếu là thân nhân mình, bị thương thành như vậy, phải trải qua trị liệu khủng bố như thế, họ tình nguyện thân nhân thống khoái chết đi cho rồi.

Thế mà, Yên Lãm lại không hề nói gì. Mỗi một lần đều duy trì như kỳ tích, mỗi một lần đều mặt mày tái mét, ánh mắt thê thảm, song y chưa một lần nào gầm rú, bi thương, mất khống chế.

Y không đào tẩu, không tránh né, thậm chí không cho phép ánh mắt mình thoảng rời khỏi tình cảnh tàn khốc kia.

Mỗi một lần, đều là sau khi Dung Khiêm hôn mê mới đến, lại rời đi trước khi Dung Khiêm tỉnh lại, mỗi một lần y đều kéo lê bước chân nặng nề, thân thể lảo đảo chực ngã.

Song y không rơi lệ, không khóc lóc. Y thậm chí còn phảm mỉm cười nói với Thanh Cô vẫn canh ngoài cửa, hết thảy thuận lợi, Phong công tử y thuật rất tốt, thương thế của Dung tướng vẫn đang chuyển biến tốt.

Y không biết, rất nhiều thời điểm, ánh mắt kỳ lạ kia của Phong Kính Tiết, đều ở phía sau lặng yên ngưng nhìn y, dần dần vẻ lạnh lùng trong đôi mắt kia liền yên lặng tan hết.

Song không phải y giấu giếm là Thanh Cô không thể đoán ra việc trị liệu của Dung Khiêm có rất nhiều đau khổ, tất cả những người sáng mắt đều thấy rõ ràng.

Giải phẫu mổ bụng, thập phần tổn thương nguyên khí. Thân thể Dung Khiêm vốn đã yếu, nhưng thương thế của nội phủ lại không thể khống mau chóng xử lý.

Cuộc đại giải phẫu như vậy, cho dù Phong Kính Tiết kỹ thuật cao siêu hơn, động tác thuần thục hơn, nhanh chóng hơn, cũng chỉ có thể hạ thấp thương tổn đến nhỏ nhất mà thôi.

Kế tiếp những gân mạch cốt thương toàn thân đó, Phong Kính Tiết cũng không thể một lần xử lý xong xuôi. Xương cốt gãy đoạn, gân mạch vỡ vụn, phải từng tắc phanh thịt, tìm xương cốt, lôi gân mạch ra, lại một lần nữa dùng kỳ được dị thuật, khâu vá tu bổ từng chút. Thương trên người Dung Khiêm quá nhiều quá nặng, mà thân thể y đã quá suy yếu, không chịu được giải phẫu quá lớn quá thường xuyên, cho nên chỉ có thể từng bước chậm rãi.

Mỗi lần giải phẫu đều có thương tổn nhất định với thân thể, nhưng một lần hai lần lại không thể một hơi chữa khỏi ngay, cho nên chỉ đành không ngừng lặp lại, chỉ đành chờ thể lực của Dung Khiêm thoảng khôi phục đôi chút, lại lập tức động thủ.

Cách mỗi bốn năm ngày, Phong Kính Tiết sẽ làm một lần giải phẫu nối xương tiếp gân cho Dung Khiêm.

Phong Kính Tiết cho Dung Khiêm uống hàng loạt dược vật, chẳng những có dược do bản thân mang đến, cũng có dược y kê đơn, liệt danh mục, viết rõ phương pháp, để Thái y viện pha chế.

Thân thể Dung Khiêm cũng quá suy yếu, lượng thuốc quá nhiều quá lớn, đủ loại tác dụng phụ là không thể tránh khỏi. Trên người rất nhanh chóng xuất hiện nhiều chỗ sưng phù, trên da đầy những huyệt ban, toàn thân nóng bừng, yết hầu hoàn toàn mất tiếng.

Phong Kính Tiết mỗi ngày đều dùng châm tại huyệt vị toàn thân Dung Khiêm, nhưng tuy châm kỹ cao siêu, lực đạo thích hợp, sau vô số lần châm cứu, trên huyệt vị các nơi của Dung Khiêm, rốt cuộc hiện ra rất nhiều mảng cứng, có lúc Phong Kính Tiết cũng phải đau đầu không biết nên châm thế nào mới được.

An Vô Kỵ, Sử Tịnh Viên, thậm chí Lạc Xương, vốn đều thường đến thăm

Dung Khiêm, song sau khi nhìn thấy quá trình trị liệu như vậy, tình hình trị liệu như vậy, cơ hồ mỗi người da đầu ngứa ran, không dám cõng không đành đến tận mắt chứng kiến nữa.

Ngay cả Thanh Cô năm đó từng tự lực chăm sóc Dung Khiêm lâu như vậy, hiện giờ cũng sắp không duy trì được.

Được Dung Khiêm tỏ ý, An Vô Ky luôn tìm các loại lý do dùng các loại phương thức kéo Thanh Cô ra ngoài thả lỏng. Mà cơ hồ, mỗi một lần rời khỏi tầm nghe nhìn của Dung Khiêm, Thanh Cô sẽ không thể khống chế mà khóc đến đứt ruột đứt gan trong lòng An Vô Ky, nước mắt luôn ướt đẫm áo An Vô Ky.

Song ra ngoài dự kiến của mọi người, Yên Lãm có lẽ nên thống khổ nhất, suy sụp sớm nhất, lại thủy chung tiếp tục kiên trì.

Y vốn vẫn sợ hãi tiếp cận Dung Khiêm, đối mặt với Dung Khiêm, thế nhưng trong quá trình trị liệu thống khổ như thế, y lại vẫn kiên trì, mỗi ngày vào triều bình thường, xử lý công vụ bình thường, sau đó toàn bộ thời gian ở lại Thanh Hoa cung. Lúc Dung Khiêm giải phẫu, y đứng bên, lúc Dung Khiêm tinh táo, y vẫn trông nom, vẫn nhìn tất cả biện pháp trị liệu của Phong Kính Tiết.

Lúc đầu Dung Khiêm cực kỳ lạnh đạm với y, vài lần muốn đuổi y đi. Nhưng mà, bất kể Dung Khiêm lạnh nhạt đuổi người, hay phẫn nộ quở mắng, y đều chỉ mỉm cười nghe, nhất định không xé dịch một bước.

Trong quá trình khôi phục dài lâu mà đơn điệu kia của Dung Khiêm, Yên Lãm kiên trì cùng Dung Khiêm trò chuyện, kiên trì mỉm cười nói đủ các chuyện đã qua trong quá khứ, mỉm cười kể rất nhiều dị văn mới lạ hiện giờ, mỉm cười đem tin tức trong triều, truyền kỳ phố phường, chậm rãi nói đến.

Cho dù Dung Khiêm không để ý, cho dù Dung Khiêm liếc xéo, y cũng chỉ chậm rãi nói, vẻ mặt yên lặng ôn nhu thẩn kỳ.

Mãi đến cuối cùng, Dung Khiêm rốt cuộc từ bỏ ý đồ đuổi y đi, mãi đến cuối

cùng, Dung Khiêm rốt cuộc có thể im lặng mà mệt mỏi nghe y nói chuyện, ngẫu nhiên nở nụ cười nhẹ nhàng, thỉnh thoảng nhỏ giọng tiếp mấy câu.

Cho dù là người bàng quan cả quá trình cũng không cách nào tưởng tượng, Dung Khiêm rốt cuộc là lấy dũng khí và nghị lực như thế nào để kiên trì, vượt qua quá trình trị liệu đáng sợ này, đồng thời còn có thể lấy mỉm cười và ôn nhu đối mặt với người bầu bạn. Cho tới nay, chưa bao giờ nổi nóng, không giận lây, không phát cuồng, không từ bỏ. Cũng căn bản chẳng thể hiểu được, Yên Lãm lại là lấy tâm tình như thế nào, vẻ mặt mỉm cười thủy chung nắm tay y, trông nom y, bầu bạn y, từ từ vượt qua hết thảy.

Phong Kính Tiết vẫn trầm mặc bàng quan hết thảy, không ngăn cản, cũng không hở ra là cố ý đả kích Yên Lãm nữa.

Lúc giải phẫu, trong Thanh Hoa cung tràn ngập mùi thuốc khử trùng và rượu trắng gay mũi. Song khi giải phẫu kết thúc, băng bó hoàn tất, Dung Khiêm bắt đầu hồi sức, Phong Kính Tiết liền mệnh lệnh mở hết tất cả cửa sổ trong Thanh Hoa cung, thông gió thoáng khí. Lại cho cung nhân bày hoa tươi khắp nơi trong ngoài điện các.

Y không cho phép tòa cung điện này, có bầu không khí tử khí nặng nề, bị thương thống khổ gì tồn tại.

Song tất cả quang minh và mỹ lệ, vẫn làm người xót xa.

Đôi khi, Lạc Xương và Sứ Tịnh Viên yên lặng đến Thanh Hoa cung thăm hỏi Yên Lãm và Dung Khiêm, rồi lại không đành lòng đi vào, chỉ ở trong viên xa xa trông qua, ngẫu nhiên có thể xa xa thấy Yên Lãm dù Dung Khiêm ngồi bên cửa sổ, ánh dương xán lạn lặng yên mạ từng lớp ánh vàng lên người hai bên, nhẹ nhàng hòa tan một chỗ, bên cạnh có rất nhiều hoa tươi, tươi đẹp long lanh.

Cảnh tượng đẹp đẽ như thế, lại chung quy khiến người chỉ thấy thê lương vô cùng.

Dưới ánh dương, họ luôn mỉm cười với nhau, nhiều ốm đau như vậy, nhiều thương tổn như vậy, cũng không thể hủy diệt dũng khí và sức lực để họ tươi cười.

Song Sử Tịnh Viên chỉ đành buôn bã thở dài: “Ta đến nay, mới biết được, cười với sinh tử là gì.”

Mà Lạc Xương, lại cứ cảm thấy cả khí lực để nói chuyện cũng không có, chỉ đành che mặt nén lệ, lặng lẽ rời khỏi.

Ngay cả cung nữ hầu hạ, nhìn tình hình này, cũng không khỏi lén rơi lệ. Thật là chẳng ai có thể hiểu được, Yên Lãm cần phải có dũng khí lớn bao nhiêu, nghị lực mạnh bao nhiêu, mới có thể kiên trì đến bây giờ, y lại thời thời trông nom bên cạnh Dung Khiêm, lấy biểu tình mỉm cười ôn hòa như vậy, cùng Dung Khiêm nói cười nhìn như không chút để ý.

Sau đó, Dung Khiêm rốt cuộc đã hối hận.

Cuối cùng, có một ngày, nhân lúc Yên Lãm vào triều, y nhẹ nhàng nói với Phong Kính Tiết: “Có lẽ, lúc trước ta nên nghe lời ngươi.”

Phong Kính Tiết thở dài: “Muộn rồi.”

Dung Khiêm im lặng.

Tất cả những thống khổ của việc trị liệu, với quái vật *** thần cường đại như y mà nói, đều không phải không thể chịu được, song nhìn Yên Lãm khổ sở chèo chống một cách kiên cường, lại đủ để đập tan tất cả thành che tâm lý của y.

Yên Lãm không chế rất tốt, không có mảy may dấu hiệu suy sụp, đây mới là chỗ chân chính khiến Dung Khiêm cảm thấy đau lòng. Trong lòng y, Yên Lãm có hùng tài vĩ lược, trầm ổn thông tuệ gì đó hơn nữa, chung quy vẫn là một hài tử chưa mãn hai mươi tuổi, chưa kịp nhược quán. Khổ sở cầm cự, thống khổ sau kiên cường, yếu ớt lúc cứng cỏi như vậy, cùng với đấu tranh bên bờ sụp đổ, mới

khiến y cảm thấy không thể chịu được.

Y thậm chí cảm thấy, đề nghị một mồi lửa kết thúc hết thảy kia của Phong Kính Tiết, biết đâu vốn là chính xác.

Dù sao, đau thương mãnh liệt hơn trong khoảnh khắc, sợ cũng rất khó địch nổi tra tấn giày vò từng chút trong dòng năm tháng dài lâu.

Nhưng mà, hiện tại, y đã không có khả năng từ bỏ nữa.

Khi Yên Lãm vẫn chịu đựng kiên trì đến bây giờ, lại cho y một kết quả hủy diệt hết thảy sinh cơ, điều này đủ để hoàn toàn hủy diệt thiếu niên khố sờ duy trì này.

“Kính Tiết, ngươi nói đúng, bao lâu nay, ta luôn quá cố chấp mà bảo hộ người mình để ý, ta không muốn để người bảo vệ ta, nhất là y, trơ mắt nhìn ta ốm đau suy yếu, lại chẳng có cách nào giảm bớt thống khổ của ta mà chịu đựng tra tấn, cho nên trước kia vẫn khăng khăng giấu giếm tình trạng thân thể, kết quả thương thế phát tác, hại y không hề chuẩn bị tâm lý, kinh đau đến nước này.”

Y thoảng thảm đạm cười cười: “Có lẽ, ta căn bản không nêu trách cứ gì y. Vô luận cuộc hành thích này là bởi vì hiểu lầm như thế nào, vô luận chủ tâm của y là gì, y đều bởi vì hoàn toàn không hay biết gì, mới vô tội bị ta liên lụy, bị ta làm hại. Mà vì trùng phạt việc ta tự cho là đúng, trời cao muốn ta tận mắt nhìn người ta quan tâm nhất, cũng cực quan tâm ta, vì ta đau triệt nội tâm, nhưng vận mệnh đã đi đến bước này...”

Y ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt nhìn Phong Kính Tiết: “Như vậy, ta và y, đều không thể từ bỏ nữa.”

Cho nên, Kính Tiết, chữa khỏi cho ta, tận hết thảy sức lực của ngươi.

Vô luận quá trình như thế nào, vô luận kết cục như thế nào, ta và y, đều không tránh.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 226 : Được Lợi Bệnh

Son phấn nhẹ, mặt mày như họa, lụa mỏng ôm người, dáng điệu thưốt tha.

Một đội cung nữ xinh đẹp, thân khoác ánh dương, nhẹ nhàng băng qua hồi lang, vượt qua khóm hoa, đi đến cạnh hồ nước biếc, uyển chuyển quỳ gối.

Cung nữ dẫn đầu hai tay nâng cao khay ngọc đựng bát ngọc bích, ôn nhu nói: “Bệ hạ, thuốc của giờ mùi đã sắc xong.”

Mười ngón thuôn thuôi, tay ngọc óng ánh, khẽ bưng mỹ ngọc, vốn nêu là bức tranh cực mỹ lệ. Đáng tiếc, mùi thuốc nồng nặc quá mức, phá hết tất cả những đẹp đẽ.

Dung Khiêm không hề có tâm tình thương hương tiếc ngọc, oán hận trùng cung nữ vô tội kia một cái, hơi giận dỗi quay mặt đi, chẳng thèm để ý.

Hai canh giờ một bát thuốc to đùng đắng muôn chết, năm rộng tháng dài, ngay cả ông Phật kiên nhẫn cũng phải sụp đổ.

Yên Lãm thở dài, nhận bát thuốc, cười bồi đưa đến trước mặt Dung Khiêm.

Dung Khiêm chỉ làm như không thấy, hai mắt trông trời trông đất trông mây trắng gió mát, trông hoa hoa cỏ cỏ, nhất định không nhìn thấy bát thuốc trước mắt.

“Dung tướng, ngươi...” Yên Lãm suýt nữa buột miệng thốt ra mấy từ ngoan, nghe lời này nọ, nhịn nhịn mới nói: “Dung tướng, ngươi có thương, thì phải uống thuốc.”

“Uống uống uống, uống hơn một tháng rồi cũng đâu thấy hiệu quả gì.”

Rất rõ ràng Dung Khiêm đây là đang đổi trăng thay đèn. Y từ năm bẹp trên giường không thể nhúc nhích, đến bây giờ đã có thể ngồi xe lăn để Hoàng đế Đại Yên quốc đẩy đi dạo quanh hoa viên, thậm chí có thể dùng bàn tay không có bao nhiêu sức lực, hái vài đóa hoa cỏ nhỏ, dù thế nào cũng phải thừa nhận là công lao trị liệu của Phong Kính Tiết. Bất quá, cá nhân Dung Khiêm cực độ hoài nghi, ngoài giải phẫu liên tiếp của Phong Kính Tiết, cùng được vật vượt thời đại chất thành đống, những thứ trung được sắc bằng cỏ cây này, rốt cuộc được bao nhiêu hiệu quả.

Hơn nữa, cái tên Phong Kính Tiết phong lưu thành tính kia, lại tìm lý do kém cỏi gì đây. Nói là xử nữ phân phương, giai nhân phương hoa gì gì đó, có thể phát huy được lực tốt hơn, vì thế chẳng những quy định y một ngày phải uống sáu bát thuốc to, mỗi bát đều chiếu theo thời gian bất đồng mà dùng nghiêm ngặt, hơn nữa từ hái được thảo đến sắc thuốc thành thang đưa đến trước mặt, toàn bộ quá trình đều phải qua tay những thiếu nữ xinh đẹp. Đặc biệt cung nữ đưa thuốc, phải là những thiếu nữ xinh đẹp nhất trong cung, mà còn phải ăn mặc đặc biệt mát mẻ, đặc biệt hấp dẫn, còn phải xếp thành đội ngũ chỉnh tề, dựa theo tư thế chỉnh tề mà dâng thuốc.

Y trăm phần trăm tin chắc tên Phong Kính Tiết này bản tính phát tác, mới trăng trợn giày vò. Còn không phải vì bản thân nhìn bổ mắt. Hơn nữa y cũng không thể không vô cùng vô cùng hoài nghi, tên này là đang chỉnh ác mình gấp bội.

Mỗi hai canh giờ uống thuốc một lần. Nói cách khác, cho dù y chẳng dễ dàng gì thiếp đi, cũng phải bị đánh thức kéo đến uống thuốc. Hơn nữa, mỗi một bát thuốc, đều đắng đến khó tin. Ngay cả người tính tình như Dung Khiêm cũng cảm thấy khó mà nuốt trôi, uống bát thuốc, còn thảm hơn chịu ba bốn đao.

Cho nên Dung Khiêm mọi sự tốt tính, ngay cả trị liệu đáng sợ cũng có thể mỉm cười chịu đựng đối với việc uống bài trung được này của Phong Kính Tiết,

thủy chung vô cùng bài xích, đến bây giờ cơ hồ mỗi lần để y uống thuốc, đều phải người bên cạnh hao hết lời lẽ. Thanh Cô trái lại dễ xử lý, mỗi bận Dung Khiêm không uống thuốc, liền sốt ruột đến mức nước mắt lưng tròng, Dung Khiêm chẳng còn cách nào, đành phải bịt mũi uống hết. Yên Lãm không có loại ưu thế của nữ nhi này, muốn khóc cũng chẳng khóc được, vì khuyên Dung Khiêm uống thuốc, có lần nào không phải bồi hết cẩn thận, hao hết đầu óc.

“Dung tướng, thuốc cũng không phải đặc biệt nhiều, nhắm mắt là uống xong, hơn nữa, cũng không đáng lăm...”

Dung Khiêm buồn cười: “Không đáng, ngươi uống một ngụm cho ta coi.”

Mặt Yên Lãm lập tức cứng đờ. Trước kia để lừa Dung Khiêm uống thuốc, y thật sự từng uống một lần, mới một ngụm, mùi vị khủng bố kia đã khiến y khổ muộn chết, trước mặt Dung Khiêm, lại không dám phun ra, dùng hết sức mạnh toàn thân nuốt xuống, còn phải nở một nụ cười cứng ngắc: “Kỳ thật thực sự không đáng lăm...”

Y ho một tiếng: “Dung tướng, ngươi là người lớn, sợ đáng không uống thuốc là chuyện rất mất mặt.”

Dung Khiêm tựa tiếu phi tiếu nhìn y: “Không sao, ta không quan tâm.”

“Dung tướng, Giang Nam bên kia tiến công rất nhiều hoa quả tươi, cực kỳ ngọt thơm, Lạc Xương đã bảo trù phòng thử làm rất nhiều kẹo giải đắng... Nghe nói kinh thành đạo này có mấy đào kép rất khá, xướng niệm tác đả đều cực xuất chúng, để hôm nào gọi họ vào cung, ta bồi Dung tướng xem coi rốt cuộc ra làm sao... Tịnh Viên nói gần đây đang phái người tìm kiếm người ảo thuật tạp kỹ có kỹ xảo độc nhất, biết đâu có thể giúp ngươi giải sầu...”

Y nơi này ngọng nghịu nói, mồ hôi túa ra đầy đầu, Dung Khiêm nhìn vừa buồn cười, vừa cảm khái.

Rất nhiều năm trước, hài tử kia khi chợt cảm phong hàn, thân thể không

khỏe, luôn ăn vạ lăn lộn không chịu uống thuốc, mình cũng luôn ôm y vừa dụ vừa lừa, hứa vô số lời hứa, bao nhiêu món ngon chất thành núi, đáp ứng dẫn y xem ảo thuật, đạo kinh thành, cưỡi ngựa bắn tên, cuối cùng còn uống bớt giúp y một nửa trước, cam đoan vô số lần không đắng, mới có thể dụ được y uống hết.

Hiện giờ thời thế đổi dời, hết thảy lại đã đảo ngược.

Y tự cảm khái muôn vàn, Yên Lãm làm sao không phải kia chứ.

Dung tướng trong lòng y, trước nay không gì không làm được, ai lại nghĩ đến cũng có một ngày sẽ giận dỗi không chịu uống thuốc như hài tử.

Mình năm đó vẫn ỷ lại y, được y che chở, hiện tại lại phải học biện pháp y lừa gạt mình năm đó, lời nói thành khẩn khuyên giải an ủi, hao hết tâm tư khuyên y, khuyên bảo vụng về như dụ con thế này, khi nói ra, trong lòng hơi chua xót, nhưng cũng hơi ngọt ngào.

Nếu thương của Dung tướng không phải nặng như vậy, chỉ là chút bệnh vặt, bầu bạn giữa khóm hoa dưới ánh dương, nhỏ nhẹ khuyên bảo uống thuốc, nhìn y hiếm khi tùy hứng hồ đồ như thế này, biết đâu sẽ là điều tốt đẹp mà cả đời cũng chẳng thể quên được.

Y nói cả buổi, thấy Dung Khiêm không bị tác động, đáng thương thay tay vẫn đang cầm bát thuốc, ngón tay cũng phỏng đỏ. Cuối cùng chỉ đành cười khổ một tiếng, giơ tay lên, chuẩn bị dùng hành động để tỏ vẻ.

“Được rồi.” Dung Khiêm cười dài nói: “Cầm qua đây đi. Sao ngươi luôn ngốc như vậy, bảo uống là uống thật. Thuốc ba phần độc, không bệnh không tai uống thuốc gì.”

Yên Lãm như được đại xá, vội cười bồi, đưa bát thuốc đến bên môi Dung Khiêm. Dung Khiêm tuy thích ồn ào không uống thuốc, lúc thật muốn uống, trái lại cũng không hề sợ đắng lăm, nhắm mắt theo tay y uống một hơi hết sạch.

Nói trăng ra, y rảnh rang vô sự thích làm ồn như vậy, cùng với nói là không muốn uống thuốc, chẳng bằng nói là cực thích nhìn Yên Lãm bộ dáng cẩn thận dè dặt, vụng về buồn cười khuyên bảo y.

Đợi y uống xong, Yên Lãm nhẹ nhàng thả bát ngọc lại chiếc khay ngọc trong tay cung nữ, phất tay, các cung nữ lặng lẽ lui hết xuống.

Ôi, nữ tử trong cung, ai không chờ mong quân vương coi trọng. Bình thường các cung nữ hận chê trong thân phận, đâu thể có cơ hội trang điểm lộng lẫy quá như thế, càng đừng nói có thể đi đến trước mắt Yên Lãm. Bất quá sau hơn một tháng, những tâm tư nêu có không nên có đó, mọi người đều đã chẳng còn.

Lúc này trong mắt Yên Lãm chỉ có một Dung quốc công. Cho dù họ ăn mặc đẹp đẽ hơn, dáng người thoát tha hơn, y căn bản cũng chẳng nhìn thấy.

Dung quốc công luôn đức cao vọng trọng như hài tử tùy hứng xấu chơi không chịu uống thuốc, Hoàng thượng luôn uy nghiêm bình tĩnh, vụng về ngọng nghịu mà khổ sở khuyên bảo, cảnh tượng như vậy không phải không khiến người kinh ngạc, bất quá thấy nhiều rồi, những cung nữ thái giám được điều đến hầu hạ gần bên trong ngoài Thanh Hoa cung này, chẳng ai còn phản ứng gì nữa.

Với Yên Lãm mà nói, nhìn người vĩnh viễn sẽ không bị đánh ngã trong cảm nhận kia, hiện giờ cả uống miếng thuốc cũng cần người khác giúp, trong lòng luôn khó chịu.

Chỉ là hơn một tháng qua, y đã nhìn bệnh trạng suy yếu của Dung Khiêm rất nhiều. Nếu không thể làm cho lòng mình trở nên kiên cường hơn. Nếu không có lực lượng từ bỏ quá nhiều cảm khái ưu thương, mà nỗ lực đem bất cứ một chút tiến bộ và thành quả nhỏ nhặt nào, đều đối đãi như hỉ sự băng trời. Thế thì y căn bản không có khả năng một mực ở bên cạnh Dung Khiêm kiên trì đến hiện tại.

Lúc này y thò tay vào trong tay áo, nhẹ nhàng móc ra một cái hộp ngọc, mở ra, lại là một viên kẹo nhỏ xíu, có màu sắc lóng lánh, chạm thành một đóa hoa nhỏ, cười bối đưa đến bên môi Dung Khiêm.

Uống thuốc phải cho kẹo, thật sự đã đổi đai như tiểu hài tử, song Dung Khiêm chỉ mỉm cười nhìn y một cái, liền ngậm vào miệng.

Không cần thiết vì mặt mũi mà khó dễ với miệng, thuốc này thật sự đãng quá chừng.

Y ngậm kẹo, giọng hơi hàm hồ hỏi: “Y vẫn không cho ta coi phương thuốc, nhưng ngươi nhất định là đã coi. Ngươi thành thật cho ta biết, y rốt cuộc có thêm hoàng liên, thêm bao nhiêu?”

Yên Lãm không dám đáp. Há chỉ là bỏ thêm, Phong Kính Tiết hăng hái thêm hoàng liên trong thuốc, khiến người ta không khỏi hoài nghi y có thù oán với hoàng liên.

Y cũng từng lén hỏi Phong Kính Tiết, có cần thiết thêm nhiều hoàng liên như vậy không. Phong Kính Tiết lập tức chẳng chút khách khí một câu chặn họng: “Hoàng thương không tin được ta thì ta hiện tại đi luôn.” Dọa Yên Lãm câm như hến, chẳng dám có bất cứ ý kiến gì với phương án dâ liệu của Phong Kính Tiết nữa.

Sau nhiều lần cân nhắc, mặc dù y cũng rất cho rằng Dung Khiêm khả năng đang bị Phong Kính Tiết chỉnh ác, nhưng rốt cuộc không có dũng khí đến mạo hiểm ngăn cản. Để thương thế của Dung Khiêm có thể tốt lên, y ngược lại còn phải giúp Phong Kính Tiết, phụ trách đúng giờ khuyên bảo Dung Khiêm uống cho hết số thuốc đã thêm cả đống hoàng liên. Mỗi lần nhìn Dung Khiêm không thể nề hà uống thuốc, trong lòng Yên Lãm kỳ thật cũng buồn muôn hộc máu.

Tuy y không nói, Dung Khiêm làm sao không nhìn ra, trong lòng rất bất mãn. Kính Tiết... Ngươi cũng ác quá đó? Thêm nhiều hoàng liên như vậy làm gì? Cho dù ta hiện tại hành động không tiện, cái kia... Tràng vị kia lười biếng, với bản lĩnh của ngươi, thật không tìm ra thuốc thay thế sao?

May mà y là người trong Tiểu Lâu, lực nhẫn nại siêu cường, đổi người thường, còn không chết tươi vì đãng.

Dung Khiêm âm thầm nghĩ rằng. Không phải chỉ lỡ thời gian người bồi Lư Đông Ly thôi sao, có đến mức ghi hận ta như vậy không. Ở Yên quốc, người đâu phải không uy phong, không tự tại, ngay cả Hoàng đế cũng bị người tùy tiện vung tay múa chân quát tháo ầm ĩ, người còn muốn thế nào nữa hả?

Lúc này Yên Lãm cũng nhịn không được chấn chấn chù chù hỏi: “Dung tướng, vị Phong công tử kia rốt cuộc là người thế nào?”

Dung Khiêm tất nhiên nghe tiếng mà hiểu ý, nhường mày hỏi: “Y lại gây chuyện?”

Yên Lãm đau đầu mà gật đầu lia lịa.

Phong Kính Tiết là đại phu tốt, nhưng là sao rước họa. Nửa tháng đầu tiên, y cả ngày trông nom bên cạnh Dung Khiêm, bận thi châm dùng được giải phẫu, trừ thái độ khá ác liệt thì còn chưa hiện ra thói xấu gì khác.

Thế nhưng sau đó tình hình thân thể Dung Khiêm ổn định, y không ngày ngày trông nom bên cạnh nữa, thường xuyên tự mình lượn lờ khắp nơi, kéo thái giám theo y bài bạc, kêu cung nữ bồi y uống rượu, rảnh rang vô sự thì liên lạc cảm tình với nữ quan xinh đẹp trong cung, thật là... Không “ác” không làm.

Yên Lãm chẳng dám quản y, người khác cũng giận mà không dám nói, y ở trong cung ôn ào một trận như vậy, dường như lại cảm thấy nhảm chán, thế là trực tiếp ôn ào ra ngoài cung.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 227 : Đầy Vườn Xuân Sắc

Phong Kính Tiết vốn đã tuấn lãng đẹp đẽ, lúc xuất cung đi chơi, còn đặc ý chọn một con ngựa đẹp nhất trong cung cưỡi đi.

Ngựa kia toàn thân trắng như tuyết, thần tuấn đạo thường... Đích xác đê khí, đích xác đẹp đẽ. Nhưng ngựa đẹp nhất trong cung, dùng gót chân mà nghĩ cũng biết, đương nhiên là tọa kỵ của chính Yên Lãm!

Nhưng vị đại gia này không chút khách khí kéo đi cưỡi, hô một tiếng cũng lười. Thái giám coi ngựa trái lại cố gắng ngăn cản, còn phái người cấp báo Yên Lãm.

Kết quả, Yên Lãm còn đang thương triều, chưa nghe được tin tức, Vương tổng quản phụ trách sự vụ toàn cung đã cưỡi khổ phái người đến nói, Phong công tử đã thích, con ngựa này cứ tặng công tử.

Phong Kính Tiết cảm ơn cũng chẳng được một câu đã cưỡi ngựa đi mất không nói, còn lấy luôn một bộ yên ngựa hoàng kim. Lại tìm thợ may tốt nhất kinh thành may cho mình hơn chục bộ quần áo.

Y là khách quý của Yên quốc, đi đến nơi nào tự nhiên đều có quản sự trong cung phải theo chăm sóc, trợ thủ, nghe phân phó, y muốn tiêu tiền thì tính tiền thay y.

Vì thế y cả ngày liền tóc đen áo trắng, ngựa trắng yên vàng rêu rao qua lại trên phố chợ Yên kinh, ra vào đều là những nơi túy sinh mộng tử, tiêu tiền như nước, chẳng biết đã chọc bao nhiêu người đỏ mắt.

Tửu lâu tốt nhất đắt nhất Yên kinh, không đến mười hôm, từ chưởng quầy đến tiểu nhị người người đều cực thân thuộc với Phong công tử.

Thanh lâu nổi danh nhất, hoa khôi nổi danh nhất Yên kinh, không đến nửa tháng, tất cả đều đã thêm một tri kỷ lương hưu.

Có loại coi tiền như rác lớn nhất trên đời này như Hoàng đế đứng phía sau, Phong Kính Tiết tiêu tiền đương nhiên không đau lòng, thường xuyên ăn uống tiệc tùng dạo chơi thanh lâu, còn ưa một hơi dẫn bảy tám mỹ nữ ra ngoài tản bộ mua sắm, từ phố đông mua đến phố tây, hiệu tơ lụa, tiệm son phấn, quầy trang sức, đó đâu phải mua, dứt khoát chính là càn quét một lần. Các mỹ nhân cười đến trăm hoa đua nở, nịnh hót hầu hạ Phong công tử bay thăng lên trời. Đáng thương các quản sự tính tiền phía sau, moi hết ngân phiếu khắp người vẫn chưa đủ, viết bao giấy nợ, còn phải bảo người phi ngựa về cung lấy bạc.

Chỉ tiêu tiền thì cũng thôi, Yên Lãm Hoàng đế này còn chưa đến mức bị y ăn uống tiệc tùng, tiêu tiền như nước đến mức giật gấu vá vai. Nhưng Phong Kính Tiết thật sự là rêu rao thái quá.

Có người không biết căn nguyên về y, coi y là kẻ ném tiền qua cửa sổ, bày cục muốn gạt tiền tài, hoặc là bố cục tiên nhân mỹ nhân, hoặc là lừa y đi đánh bạc.

Kết quả, tiểu mỹ nhân sẽ không dừng ngả qua y, tất cả tiền đánh cuộc sẽ bị y thăng sạch, nếu đâm vô lại lưu manh còn dám không biết sống chết quay lén. Như vậy... sau một canh giờ, một đống xúi quẩy mặt mũi bầm giập, rên rỉ kêu than sẽ bị ném ở cửa nha môn.

Trước kia Yên Lãm ba ngày hai đầu ra cung, mọi người đều thần kinh khẩn trương đến cực điểm, mỗi ngày lo liệu trị an Yên kinh, trong kinh thành cũng đã bị giày vò đến mức cơ hồ có thể đêm không cần đóng cửa, thừa lại mấy tên côn đồ lọt lưới như vậy, còn đều bị ném ở cửa nha môn.

Lão bách tính trái lại rất cao hứng, nhưng thể diện của kinh triệu doãn, thật sự

hơi không dẽ coi. Ai chẳng biết mấy ngày này Hoàng đế đang càn quét thế lực
võ lâm, cố tình Yên kinh cửa nhà này, lại thoảng chốc có nhiều bang phái lưu
mạnh như vậy... Ôi chiến tích... Ôi bình hạch cuối năm...

Chẳng qua, những kẻ không lên được mặt đài này, vốn chẳng tính là gì. Kinh
triệu doãn tối đa cũng oán thầm hai câu trong bụng, tuyệt đối không dám thật sự
phát ra oán ngôn gì.

Nhưng mà, Phong Kính Tiết vẫn thật sự có tài, cầm kỳ thư họa không gì
không giỏi, việc ngâm gió ngợi trăng không làm khó được y. Có thể thường rượu
ngon, cũng có thể pha trà ngon, khi hứng đến, thổi hảo khúc xướng hảo điệu,
người vừa được cái mĩ ngoài dẽ coi, ra tay lại hào phóng hù chết người, ra vào
thanh lâu chưa bao lâu, liền rước lấy chẳng biết bao nhiêu mỹ nhân ái mộ.

Những danh kỹ hoa khôi đó, phần nhiều lấy biết được Phong công tử, cùng
luận giao làm vinh quang, khi vô sự nhắc đến y, cũng thường quý mến, thường
có người thề thốt thành khẩn, nhân vật như Phong công tử, dù không xu dính túi,
các nàng cũng nguyện dốc túi kết giao.

Lời này nói ra, lại là những nơi phong nguyệt kinh thành tán dương một thời,
trở thành mĩ đàm.

Mỹ đàm đúng là mĩ đàm, nhưng những danh kỹ hoa khôi đó, ai không có
một đống thần dân dưới váy. Những kẻ ngưỡng mộ đó, tất nhiên người người vô
cùng ghen ghét Phong Kính Tiết. Mà Phong Kính Tiết hành sự lại đặc biệt kiêu
ngạo, không hề thu liêm, lúc này mới non nửa tháng, vì chuyện tranh giành tình
nhân, chẳng biết đã gây ra bao nhiêu phong ba.

Kinh thành vốn là nơi con em quan lại trẻ hư nhiều nhất, người trẻ tuổi tìm
vui, ai không thích tìm một tiểu mỹ nhân tri kỷ trong thanh lâu, tuổi trẻ khí thịnh,
ai lại không thích so lắn nhau, kết quả bị Phong Kính Tiết tẩn, cơ hồ đều là
những kẻ có bối cảnh.

Lúc đầu đánh mấy phú thương phuơng nam, hào khách đất bắc thì thôi. Sau

đó liền chui ra công tử của Thượng thư, tiểu cữu tử của đại học sĩ, thậm chí còn có huynh đệ của Tể tướng, mà hiện tại...

Yên Lãm vẻ mặt đau khổ nói: “Sáng sớm hôm nay, thập nhị hoàng thúc mặt mũi bầm giập chạy tới tìm ta chủ trì công đạo...”

Nói đến thì thập nhị hoàng thúc kia, không phải thúc thúc ruột của Yên Lãm, trung gian đã cách một tầng. Bối phận tuy cao, tuổi còn nhỏ hơn Yên Lãm. Tuy rằng vị kia địa vị không phải đặc biệt tôn quý, nói cho cùng cũng là hoàng tử long tôn, huyết mạch vương tộc, bị người đánh như vậy, quả thật thể diện có phần không hay.

Hơn nữa, theo thế này mà tiếp tục phát triển... Hoàng thân quốc thích bị đánh tiếp theo, lại nên là ai đây. Ngày nào đó nếu thật sự khiến người người tức giận, một đống thúc thúc bá bá chạy tới ồn ào với y, Yên Lãm cũng phải nhức đầu.

Nghe Yên Lãm chậm rãi giảng thuật những việc này, Dung Khiêm vui ơi là vui: “Vị quận vương gia kia làm sao chọc tới y thế?”

“Thập nhị hoàng thúc đi Bách Hoa lâu tìm vui, vốn là muốn Âm Âm cô nương đến bồi rượu, ai ngờ Âm Âm có khách, lại không đến...” Yên Lãm thở dài. Quyền quý đi thanh lâu, cướp cô nương người ta đã định là chuyện thường, thông thường mà nói, trong thanh lâu, cũng thà rằng chậm trễ khách bình thường, không dám đắc tội quyền quý.

Đáng tiếc, tối qua Âm Âm trái lại muốn đi xã giao, nhưng Phong Kính Tiết uống hứng khởi lại không chịu thả. Vị quận vương gia tôn quý kia đâu chịu nổi sự lạnh nhạt thế này, đương nhiên dẫn hạ nhân đánh tới cửa, kết quả có thể nghĩ.

Dung Khiêm bật cười: “Ngươi xem, y tuy kiêu ngạo càn quấy, chừng mực lại nắm rõ. Y mặc dù có ý gây chuyện, không chịu thu liêm, cố ý chọc giận người khác, nhưng chưa bao giờ ra tay trước, luôn phải người ngoài ầm ĩ, bản thân y chiếm đủ lý, lại hung tợn giáo huấn người, dù kiện cáo đến trước ngực, y cũng chẳng đuổi lý.”

Yên Lãm thở dài, bây giờ đâu thể mọi chuyện nói đạo lý... Nói trắng ra, còn không phải là y cậy mình có việc cầu y, cho nên có gió giương buồm hết cỡ mà thôi.

Dung Khiêm chỉ cười nhẹ. Phong Kính Tiết vốn là tính nết tùy tiện tùy ý. Trước khi quen biết Lư Đông Ly, yêu nhất chính là tận tình hưởng thụ nhân sinh, mỹ túu giai nhân, chỉ cầu tận hứng. Hiện giờ vì giúp Lư Đông Ly, cả ngày bận đến chân không chạm đất, chẳng biết bao lâu rồi không làm xăng làm bậy như vậy. Hiện tại đã đến Yên quốc, ngoại trừ chăm sóc mình thì chẳng còn việc gì khác, sao có thể không thừa cơ hội này, biến vốn thêm lợi mà tìm về hết tất cả những niềm vui.

Về phần loại rêu rao gây chuyện quá đáng này, ờ... Chẳng qua là thích cho Yên Lãm chút phiền toái. Yên Lãm càng khó xử, y càng cao hứng. Cứ để một đám người vây quanh Yên Lãm kêu khóc kẽ lể đi, coi vị Hoàng đế này, vừa âm thầm hận đến nghiến răng, còn vừa phải vặt hết óc gỡ tội giúp y. Đây quả thật cũng là một thú vui không tồi.

Loại chuyện này, cứ mặc Phong Kính Tiết ồn ào đi vậy, Dung Khiêm thật sự không dám quản nhiều. Bản thân Phong Kính Tiết đã có rất nhiều ý kiến với Yên Lãm, để y trút giận cũng tốt. Hơn nữa, Yên Lãm hôm nay chịu thêm chút khổ, may ra sẽ tránh được đại tai đại nạn mai kia. Nhớ tới lần trước Phong Kính Tiết dùng Phương Khinh Trần để uy hiếp y, Dung Khiêm liền âm thầm phát rét. Ôi, thà rằng tin tưởng có, không thể tin không có, loại ma quỷ Phương hồ ly này, chỉ mong Yên Lãm cả đời cũng đừng có cơ hội gặp.

Dù sao bây giờ muốn tìm mấy kẻ không nê đánh trong số con em quyền quý thật sự không dễ dàng. Phong Kính Tiết lại biết chừng mực, cho dù đánh người thoát nhìn thảm hơn, cũng sẽ không chân chính thương cân động cốt, huống chi, chỉ cần y ra tay, đối phương khẳng định cũng có chỗ quá đáng.

Loại sự tình này, cũng coi như lạc thú vặt, nhạc đệm nhẹ trong cuộc sống, không cần quá chú trọng. Trọng thần nào thật sự không biết xấu hổ mà vì chuyện

con em đến kẽ viện tranh giành tình nhân, đến ấm ức với Yên Lãm? Về phần những hoàng thân bảy tám đời xa tít mù ấy, Yên Lãm chẳng qua không thể không kiên trì nghe họ kể lể bất mãn, nhịn một chút rồi cũng qua, chẳng coi là phiền não gì lớn.

Cho nên kỳ thật Dung Khiêm cũng không đồng tình Yên Lãm như thế nào.

Nhin bộ dáng vui trên tai họa mà cười khẽ không ngừng của Dung Khiêm, Yên Lãm liền biết không thể trông mong y, cũng chẳng dám oán giận gì, chỉ cười khổ đắng Dung Khiêm chậm rãi đi trong ngự viên.

Thôi thôi, chẳng qua là mỉa trọng thần trong triều, có thù không dám nói rõ, quanh co dùng các loại cớ gây phiền phức, chẳng qua là một đống thúc thúc bá bá, thúc công bá gia, thường chạy tới khóc khóc kêu kêu, dây dưa không ngừng.

Ngần ấy năm qua, những chuyện băng trời, Dung tướng đều gánh thay y, một chút phiền toái nhỏ nhặt như vậy, chẳng lẽ y lại không ứng phó được.

Âm thầm hạ quyết tâm như vậy, y cũng chẳng nói nhiều về những việc này nữa, chỉ thuận miệng tìm chút chuyện phiếm nói cười với Dung Khiêm.

Bên cạnh hoa liễu rợp bóng, sóng biếc khẽ chảy, ngẫu nhiên có cá nhảy trên sóng, hạc kêu giữa hoa, lại có gió mát phả vào mặt, mùi hoa kéo đến, Dung Khiêm cười nói: “Nên thường ra đây đi lại một chút thì tốt, tâm tình cũng khoan khoái hơn nhiều. Trên đời này nơi nơi đều là cảnh đẹp, sao có thể ngày ngày rú trong phòng.”

Yên Lãm im lặng cúi đầu, ngờ ngẩn nhìn Dung Khiêm, thân thể một tháng qua càng thêm gầy giơ xương này.

Đi lại một chút, bị người đẩy thế này, cũng coi như đi lại một chút sao?

Trên đời quả thật nơi nơi là cảnh đẹp, thế nhưng hiện giờ y có thể nhìn thấy, chẳng qua là một góc con con trong hoàng cung mà thôi.

Y lẩn lazaar không đáp, Dung Khiêm cười nói: “Nếu mệt rồi thì dừng lại nghỉ ngơi một chút, Hoàng đế bệ hạ của ta, hầu hạ người lại chẳng phải sở trường của ngươi.”

Yên Lãm vẫn trầm mặc.

Dung Khiêm hơi quay đầu, nhìn y cười: “Không cần quá lo lắng, ta không phải đang khỏe lên đây sao, trước nay bệnh đi như kéo tơ, huống chi ta bị thương nặng như vậy, khôi phục tự nhiên phải rất chậm, ngươi khỏi cần quá nóng ruột.”

Yên Lãm nhẹ nhàng nói: “Thương của Dung tướng, còn đau không?”

Dung Khiêm cười nói: “Nói không đau là gạt người. Chẳng qua, ta hiện tại có thể ngồi dậy, có thể ra khỏi phòng, có khí lực nói cười, còn có thể...” Y đưa tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Yên Lãm.

“Còn có thể thế này...”

Yên Lãm chậm rãi ngồi xổng bên cạnh Dung Khiêm, mặt đối mặt nhìn y, nhẹ nhàng hỏi: “Dung tướng có chuyện gì luôn không thèm để ý, chịu khổ nặng hơn cũng luôn mỉm cười, rất nhiều thời điểm ta cũng chẳng biết thương của ngươi rốt cuộc ra sao rồi? Lúc ngươi nói cười với ta, ta cứ phỏng đoán, có phải ngươi một mặt đang chịu đựng đau đớn cực đại, Dung tướng ngươi...”

Y hỏi cực cẩn thận: “Ngươi bình thường khi nào thì đau khá kịch liệt, chỗ bị thương nào đau khá kịch liệt...”

Dung Khiêm cười có phần xấu hổ. Vấn đề này quá khó đáp. Bởi vì y căn bản không thể nói rõ.

Nếu y hỏi mình, khi nào thì không đau kịch liệt như vậy, những chỗ nào trên người đau không quá kịch liệt, may ra còn có thể tìm được một hai nơi để đáp...

Chỉ là, thật sự đã thành quen.

Những đau đớn vĩnh viễn không ngừng không nghỉ đó, rồi cả chứng viêm liên tiếp trong thân thể, thật sự đã thành thói quen, cũng liền chẳng để ý nữa.

Đau thì cứ mặc nó đau, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, sống khoái lạc và sống bi thương, luôn phải tiếp tục sống như nhau, tại sao không chọn khoái lạc kia chứ.

Y có thể vừa đau vừa mỉm cười, y có thể vừa đau vừa ôn hòa ngưng mắt nhìn người bên cạnh, y có thể vừa đau vừa hưởng thụ cuộc sống, thật sự không phải gượng ép, không phải diễn kịch, không phải giả bộ, y chỉ là... đã quen.

Y không trả lời, Yên Lãm cũng không truy hỏi nữa, chỉ thình lình chuyển đề tài về lại trên người Phong Kính Tiết: “Phong công tử là một kỳ nhân, ta từng muốn tra kỹ lai lịch thân phận của y, cũng từng muốn mời chào y đến Yên quốc.”

Dung Khiêm cười nói: “May mà ngươi không làm, bằng không thật là uống khí lực.”

Yên Lãm cũng cười nhẹ một tiếng. Kỳ thật y vẫn hơi hoài nghi, Phong công tử này chính là Phong Kính Tiết, chỉ là không hề có chứng cứ. Y cũng biết Phong Kính Tiết Triệu quốc là một người cực có tài hoa, cho nên quả từng sinh lòng lung lạc, chỉ là sau khi mắt thấy một loạt hành vi của Phong Kính Tiết, liền xua tan ý nghĩ này.

Loại cuồng sinh này cho dù có tài hoa hơn, y cũng chẳng dám thu vào triều đình. Nếu không chỉ đi hóa giải mâu thuẫn, giải quyết phân tranh, trấn an cảm xúc của thần tử, đã đủ mệt chết y.

Mà về việc điều tra thân phận Phong Kính Tiết, sau nhiều lần suy ngẫm vẫn ngừng lại. Thông thường mà nói, loại kỳ nhân này đều không muốn có người ở sau lưng tra mình, y không dám mạo hiểm khiến Phong Kính Tiết không vui, hơn nữa, Phong Kính Tiết là hảo hữu của Dung Khiêm, xuất phát từ sự tôn trọng với Dung Khiêm, y cũng không tiện làm chuyện như vậy.

Mặc kệ Phong công tử này có phải là Phong Kính Tiết không, mặc kệ sau lưng y có cỗ sự gì, nói trăng ra, đều không liên quan lăm với Yên quốc, y có tài cũng được, có oán cũng thế, có oan có thù, tái thế làm người cũng vậy, đó đều là việc Triệu vương phải phiền não. Làm Yên vương, y coi đây là truyền kỳ kịch nam rồi thôi.

Mà hiện tại, y nhắc đến Phong Kính Tiết, kỳ thật chỉ là vì dẫn ra câu sau.

“Phong công tử từng đề cập sư môn của y, là nơi thần bí khó lường nhất thiên hạ, nơi đó có y thuật khó bẽ tưởng tượng nhất trên đời, cũng có quy củ lạ lùng nhất, y từng nói, nếu ngươi đến sư môn y, nhất định có thể triệt để chữa khỏi tất cả thương tích, chẳng những thân thể khỏe mạnh, hơn nữa có thể khôi phục hết võ công, đây rốt cuộc có phải là thật?”

Dung Khiêm khe khẽ thở dài một tiếng: “Đúng vậy, y là hảo bằng hữu của ta, xuất thân lai lịch ta cũng rõ ràng, sư môn của y quả thật là nơi lực lượng thần kỳ như thế, chỉ là ta cũng từng có lời hứa với sư môn y, không thể tiết lộ bí mật của họ với người đời.”

“Không sao, không thể nói thì đừng nói.” Yên Lãm nhẹ nhàng nói: “Ta đã minh bạch, trên đời có rất nhiều chuyện không thể nói, không nên cưỡng cầu thái quá.”

Y cúi đầu khom người, chậm chậm đem đầu mình, cực nhẹ cực cẩn thận mà dựa lên gối Dung Khiêm, sau đó khe khẽ nhắm mắt, không nói cũng không động.

Tư thái yếu ớt mà nhu mô như vậy, khiến lòng Dung Khiêm chợt mềm lại chợt đau buồn, nhẹ nhàng chìa tay, cực nhu hòa mà chậm rãi vuốt tóc y, xoa vầng trán và mặt mày y.

Yên Lãm nhắm mắt, lắng lặng cảm thụ sự mềm mại của ngón tay, sự ấm áp của đầu ngón tay, rốt cuộc bình tĩnh nói: “Dung tướng, qua hai tháng nữa, ngươi cứ đi cùng y đi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 228 : Người Nào Chí Trọng

Dung Khiêm ngón tay khụng lại, vẻ mặt hơi ngưng, cúi đầu nhìn thật sâu vào mắt y.

Yên Lãm ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhìn lại Dung Khiêm, thậm chí còn nở nụ cười: “Ta đã lén hỏi Phong công tử, y nói ngươi tối thiểu còn cần tĩnh dưỡng hai tháng mới có thể chịu được lặn lội đường xa, hơn nữa...”

Ánh mắt y dần dần nhu hòa, thanh âm cũng dần dần thấp xuống: “Qua hai tháng nữa, ta sẽ mãn hai mươi.”

Dung Khiêm im lặng.

Ngần ấy gánh nặng, ngần ấy áp lực, ngần ấy trắc trở, đã trải đã lịch đã gánh, người thiên hạ còn ai nhớ được, thiếu niên này kỳ thật còn chưa mãn hai mươi tuổi.

“Hai mươi tuổi, nên đội mũ.” Yên Lãm ngưng mắt nhìn Dung Khiêm, thấp giọng nói: “Dung tướng, ngươi có thể làm lễ đội mũ cho ta không?”

Nam tử hai mươi đội mũ, do trưởng bối ban tên, đại biểu cho y đã trưởng thành.

Đây là điển lễ hạng nhất quan trọng nhất trong đời họ.

Người chủ trì lễ đội mũ cho hài tử, luôn là tôn trưởng thân cận nhất. Chỉ là lễ đội mũ của Yên Lãm, vốn trong triều trong cung đều tính toán bỏ mặc.

Yên Lãm mươi sáu tuổi đã tự chấp chính, ai dám nói y còn là một hài tử chưa

trưởng thành, ai lại dám không lấy thái độ người lớn đối đãi y.

Y cha mẹ đều mất, Dung Khiêm kính trọng thân cận nhất lại mất tích, thế thì còn ai có tư cách đội mũ ban tên cho y đây?

Trong hoàng tộc trái lại còn không ít trưởng bối, nhưng Yên Lãm luôn cực đê phòng những thân thích này, quyết không chịu tùy tiện để người nào bỗng dưng có được loại vinh quang đội mũ giúp Hoàng đế này.

Về chuyện lễ đội mũ, Lễ bộ từng dâng tấu xin ý kiến vài lần, thấy mỗi bận Yên Lãm đều điểm nhiên như không, ngoảnh mặt làm ngơ, tự nhiên cũng thức thời không nhắc nhiều nữa.

Mà từ sau khi Dung Khiêm quay về, ngay sau đó liền xảy ra một chuỗi biến cố. Việc lễ đội mũ này, Yên Lãm vốn chưa từng đề cập, giờ khắc này bỗng nhiên nói đến, Dung Khiêm lại hơi ngẩn ra.

Yên Lãm chỉ mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa lạ thường.

Loại ôn nhuận nhu hòa này, căn bản không thuộc về thiếu niên vốn nêu nhuệ khí phẫn chấn.

“Dung tướng đừng lo lắng lễ đội mũ của thiên tử rườm rà quá mức. Chúng ta không cần để ý đám cổ hủ Lễ bộ kia, cứ ở ngay trong cung, tìm người thân cận nhất tụ một chút, coi như làm gia lễ là được, hết thảy giản lược. Với thân thể ngươi, cũng nên ứng phó được.”

“Yên Lãm!” Thanh âm của Dung Khiêm nhẹ như gió.

Từ khi bắt đầu một lần nữa chấp nhận Yên Lãm ngày ngày bầu bạn bên cạnh, y liền không còn như trước kia, vĩnh viễn cẩn thủ lễ nghi. Lúc không có người, y càng thích gọi thằng tên Yên Lãm hơn, mà không phải gọi từng tiếng “Hoàng thượng”, “bệ hạ”.

Thân thể y không tốt, cho nên cũng khỏi cần phải hành lễ, trái lại có thể

đương nhiên hưởng thụ Yên Lãm hầu hạ, tự nhiên sai bảo Yên Lãm làm này làm kia, nhìn Hoàng đế chưa từng hầu hạ người khác chân tay vụng về dâng trà đưa thuốc, đẩy xe gọt quả.

Trong khoảng thời gian này, Yên Lãm vụng về bị phỏng nước nóng bao nhiêu lần, sẩy tay dùng dao bạc cắt tay bao nhiêu lần, dọa đám thái giám cung nữ kêu than ầm ĩ vô số lần. Mà đến bây giờ, mọi người đều đã tập mài thành quen với hết thảy. Mà Yên Lãm tay chân cũng dần dần linh hoạt.

Y có thể xoa bóp đám lưng cho Dung Khiêm, lực độ vừa phải mà một mặt có thể làm cho cơ thể không đến mức do trưởng kỳ không thể vận động rồi cứng đờ, lại không đến mức thương tới xương cốt yếu ớt.

Y có thể thuần thực tao nhã dùng dao gọt một vòng sạch toàn bộ vỏ trái cây, miếng vỏ dài ngoằng xoắn ốc hạ xuống, chạm đất mà không đứt.

Y có thể giúp Dung Khiêm chỉnh lại quần áo, tay chân gọn gàng đến mức không như một người trước nay chỉ nhận người khác hầu hạ, y cũng có thể giúp Dung Khiêm chải đầu buộc tóc... Chỉ là...

Hiện tại, y muốn, lại là trên điển lễ cực quan trọng trong nhân sinh, để Dung Khiêm tự tay giúp mình buộc tóc, thêm kim quan, cho y một cái tên, một cái tên chỉ thuộc về y và người kia.

“Dung tướng, là ngươi nuôi nấng ta, dạy dỗ ta, chỉ dẫn ta, bảo hộ ta, trừ ngươi ra, ta không biết, còn ai có thể đội mũ cho ta, trừ ngươi ra, ta không biết, còn nên mời ai đến xem nghi thức trưởng thành cuối cùng của ta.”

Y nhìn đối phương, trong mắt rốt cuộc đã có kỳ nguyện: “Ta muốn ngươi biết, hài tử ngươi giáo dục đã trưởng thành, ta muốn ngươi cho ta một tên tự. Sau đó...”

Y cười, vẻ mặt lại không có một chút miễn cưỡng: “Ta tiễn ngươi đi trị thương.”

Giờ khắc này, y chân thành cực kỳ.

Thật sự, không hề miễn cưỡng, không hề mâu thuẫn.

Cho dù không có ngày đó, quyết tâm vĩnh viễn không gặp lại, cho dù chưa từng lo lắng mình tiếp tục liên lụy Dung tướng, cũng chưa từng nghĩ phải giữ Dung Khiêm lại.

Từ sau khi y tận mắt nhìn Phong Kính Tiết làm sao xé toang máu thịt, làm sao nỗi gân tiếp cốt, y liền không còn một chút ý nghĩ, muốn giữ Dung Khiêm.

Tất cả khổ nạn, y đều nhìn trong mắt, tất cả gian nan, y đều ở bên cạnh cùng Dung Khiêm trải qua. Phàm là có một chút nhân tính, cũng nên biết lựa chọn nào mới tốt nhất cho Dung Khiêm.

Không, kỳ thật, trước nay chưa từng có lựa chọn nhỉ!

Chỉ cần hết thấy Phong công tử nói đều là thật, thế thì, cứ như vậy đi.

Buông tay ra, tiễn y đến nơi xa xăm kia, từ đó vĩnh viễn không thể gặp lại, từ đó không thể nghe được một chút tin tức của y nữa, nhưng ít ra biết y ở nơi chân trời góc bể kia, sống rất tốt, không bị đau thương làm khổ nữa, không cần lo lắng vì mình nữa.

Yên Lãm trước kia, còn rất nhiều chỗ ấu trĩ tùy hứng nông cạn, mà hiện tại, hắn có thể sửa chữa rất nhiều rồi.

Yên Lãm trước kia, luôn miệng nói Dung tướng là người quan trọng nhất của ta, thế nhưng trong lòng chắc vẫn yêu bản thân hơn, cho nên mới vì cảm thụ của mình, nghi ngờ của mình, đau khổ của mình, những lo lắng của mình, mà nghĩ ngợi lung tung, nghi ky không đâu.

Mà hiện tại, y đã không còn đeo mẩy lời thề thốt đó trong miệng nữa, y đã hiểu được, đại đa số thời điểm, đặt cảm thụ của Dung Khiêm trên được mất của mình.

Chỉ là, vẫn có một chút ích kỷ nho nhỏ nhỉ.

Cứ luôn nghĩ, khi ly biệt cuối cùng, có thể lưu lại càng nhiều thứ hơn.

Giọng khàn khàn trầm thấp kia, mái tóc bạc y vĩnh viễn không thể để người phát hiện kia, những vết phỏng vết cắt trên tay y thủy chung kiên trì không chịu bôi thuốc xóa sẹo, nhiều như vậy, nhiều như vậy... Thế nhưng, y vẫn muốn một điển lẽ suốt đời không quên, một cái... tên người kia cho y!

Y kỳ thật vẫn rất tham lam, chỉ là... Chỉ là, đây là lần cuối cùng. Cứ dung cho y, tùy hứng lần cuối cùng này đi.

Nhưng mà, Dung Khiêm lại vẫn trầm mặc không trả lời y.

Có rất nhiều chuyện, y không đề cập, y không nói, không có nghĩa là thật sự đã qua.

Y nhớ rõ thanh âm vỡ vụn kia nói “vĩnh viễn không gặp lại”, y nhớ rõ người kia suy sụp thừa nhận, “Thích khách là ta an bài.”

Song hơn một tháng qua Yên Lãm lại vẫn bầu bạn bên cạnh y, cùng y chịu đựng qua tất cả giải phẫu, tất cả tra tấn, tất cả giày vò.

Thiếu niên kia, làm sao néi chịu nỗi sợ hãi đầy lòng, tiếp tục đứng bên cạnh y.

Hài tử này, làm sao che giấu sự chán ghét bản thân đầy bụng, mỉm cười với y, nói chuyện với y tựa như không có gì phát sinh. Tận mọi năng lực, để y trên con đường bình phục dài dòng mà đơn điệu đó, không thấy cô đơn.

Song hắn y kỳ thật chưa bao giờ quên, lời thề vĩnh viễn không gặp lại của bản thân kia? Hắn y kỳ thật luôn luôn cảm thấy, bản thân mới là căn nguyên lần lượt nhọc mình!

Phải thế nào mới có thể mỉm cười như vậy, bình tĩnh như thế mà nói “Ta tiễn ngươi đi trị thương...” Mà yêu cầu duy nhất, chỉ là một lẽ đội mũ, một cái tên.

Nhưng mà, Yên Lâm.

Ta chỉ có một tay, làm sao trang trọng buộc tóc đội mũ cho ngươi, mỉm cười chứng minh với người thiên hạ, hài tử của ta đã trưởng thành.

Ta từ đó vĩnh viễn không được gặp lại, cho dù lưu lại một cái tên cho ngươi, trên trời dưới đất còn người nào có thể dùng nó thản nhiên gọi ngươi?

Ngươi cố gắng muốn cho ta biết ngươi đã trưởng thành như vậy, để ta không phải lo lắng cho ngươi nữa, ngươi cố gắng muốn cho chính mình biết như vậy, ngươi đã trưởng thành, từ đây không được quá ý lại ta nữa...

Chỉ là, ngắn ấy năm tháng, ngắn ấy chuyện đã qua, những ràng buộc dây dưa đó, há có thể cắt đứt dễ dàng như thế.

Nhin vẻ ưu thương trong mắt Dung Khiêm, Yên Lâm chỉ mỉm cười.

Dung tướng à, tất cả khổ nạn của ngươi đời này, duyên cớ đều chỉ vì lo lắng. Đến hiện giờ, lại vẫn phải nhọc lòng vì ta.

Bất quá là một lẽ đội mũ, ngươi cần gì quá coi trọng.

Cần gì uy nghi thiên tử túc mục uy nghiêm. Ta muốn, chăng qua người kia là ngươi.

Chỉ cần là ngươi là được, cho dù tay chân chậm một chút, chải tóc bị rối, rơi kim quan lại thế nào, người kia là ngươi, là đủ rồi.

Ta muốn một cái tên, chỉ thuộc về ngươi và ta. Là ngươi tự mình đặt, ngươi cũng từng trên lẽ đội mũ của ta, mỉm cười gọi ta như vậy. Từ đó vĩnh quyết, có lẽ tên này chăng còn tác dụng nữa, có lẽ sẽ chăng còn ai có tư cách gọi ta như vậy. Nhưng mà, có làm sao đâu?

Những khi đêm khuya tĩnh lặng, những khi ta nhớ người, ta có thể khe khẽ gọi tên chính mình, cho ta biết, đây là ở nơi xa xôi, người đang gọi ta! Dung tướng, kỳ thật thực sự không sao đâu, rất nhiều chuyện, nghĩ thông suốt là không cần chú ý thái quá.

Y đưa tay, cực chậm cực chậm mà cầm tay Dung Khiêm, ngưng mắt nhìn, cười dịu dàng.

Thú vị biết bao, trước kia luôn là y vì đủ các loại chuyện mà canh cánh trong lòng, không thể tiêu tan, một lần lại một lần, luôn là Dung tướng khuyên giải y. Hiện tại, lại đến phiên y khuyên giải Dung tướng, coi... Đây có phải chứng minh là ta thật sự trưởng thành rồi?

Họ cứ như thế yên lặng nhau bên nước biếc, giữa hoa tươi, Yên Lãm không hề cố kỵ gập một gối nửa quỳ bên chiếc xe lăn của Dung Khiêm, nửa người cẩn thận dựa bên gối Dung Khiêm.

Giờ này khắc này, đất trời yên tĩnh lạ thường...

Chỉ trừ một tiếng cười sang sảng từ xa xa mà đến kia.

“Đang nói chuyện gì thế? Thân thiết như vậy?”

Nhin thấy tình hình quân thắn bên nhau quỷ dị như thế, không mau mau tránh đi, còn cười to đi tới như vậy, trừ Phong Kính Tiết chưa bao giờ để mắt đến Hoàng đế kia thì còn ai vào đây.

Đối với cái tên có việc hay không cũng thích kiêm chuyện cho mình này, Yên Lãm khá cố kỵ, vội vàng đứng dậy, mặt lại không dung hơi đỏ ửng.

Phong Kính Tiết đi đến phụ cận, thấy vẻ mặt Dung Khiêm không đúng, trong lòng lập tức hiểu kỹ, vội vàng chẳng chút khách khí trực tiếp đuổi người: “Hoàng thượng rảnh ghê đó, cả ngày có thời gian bồi Dung Khiêm, quốc sự đều không cần nhọc lòng à?”

Dung Khiêm lườm y một cái: “Ngươi cũng rảnh lắm, cả ngày ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, gây chuyện sinh sự...”

Ê, có tiểu nhân đang mách lẻo... Phong Kính Tiết hung tợn trừng Yên Lãm một cái, cười lạnh nói: “Ta chẳng qua cảm thấy Hoàng thượng đã rảnh như vậy, tại sao cả ngày cứ lượn quanh nơi này, lại không biết bớt chút thời gian đi thăm hoàng hậu?”

Yên Lãm ngân ra: “Lạc Xương?”

Ngay cả Dung Khiêm cũng hơi sững sốt: “Hoàng hậu?”

Phong Kính Tiết lạnh lùng đảo qua hai người: “Hoàng hậu từng đến Thanh Hoa cung thăm vài lần, cả người ngoài như ta đây cũng nhìn ra thân mình nàng ấy không ổn, Hoàng đế bệ hạ không phát giác à?”

Yên Lãm hơi chấn động: “Không ổn? Chưa nghe Thái y báo lại...”

“Thái y nếu hữu dụng, ngươi còn cần phải mời ta đến sao?” Phong Kính Tiết không đồng ý.

“Mười sáu mười bảy tuổi đã phải sinh con, ngươi không biết việc này guy hiểm cỡ nào sao? Ngươi biết nàng cả ngày nôn mửa, không ăn được gì không? Ngươi biết hạ thân nàng sưng phù, đi cũng không ổn không? Ngươi biết hai chân nàng luôn rút gân, đau không chịu nổi không? Ngươi biết nàng lúc này cần trượng phu quan tâm hỗ trợ nhất không?”

Y lạnh lùng nhìn sắc mặt Yên Lãm dần dần tái nhợt: “Ngươi biết mình đã bao lâu chưa thăm thê tử mang thai chờ sinh kia không? Ngươi biết có một nữ nhân lén chịu giày vò, lại vẫn chẳng để Thái y đến cho ngươi thêm nhiều ưu phiền không...”

Trong lòng Yên Lãm xấu hổ bất an, biết mình thời gian này thật sự đã hoàn toàn lơ là Lạc Xương. Nếu không phải người này nhắc nhở. Thực sự...

Y cũng không chờ Phong Kính Tiết nói hết, chỉ vái thật sâu: “Đa tạ Phong công tử nhắc nhở.” Quay đầu lại nói với Dung Khiêm: “Dung tướng, ta đi thăm Lạc Xương...” Thấy Dung Khiêm gật đầu, mới vội vã rời đi.

Nhin người chướng mắt đi rồi, Phong Kính Tiết lúc này mới cười hỏi Dung Khiêm: “Vừa nãy nói gì thế, không khí nặng nề như vậy... Người trừng ta làm gì?”

Dung Khiêm hung tợn nhìn y đầy giận dữ: “Người chính là vì hỏi chuyện nhảm chán kiểu này, cho nên cố ý ở đây nói hươu nói vượn, làm người nghe kinh sợ?”

“Trời đất chứng giám! Ta nói toàn là lời rất thật. Bà mẹ mười sáu mươi bảy tuổi, hiện tại lại là hậu kỳ mang thai, đương nhiên rất vất vả. Bản thân nàng thân thể cũng còn chưa phát dục hoàn toàn đã mang bé cứng, mẫu thân và hài tử cùng nhau lớn lên, cùng nhau tranh đoạt dinh dưỡng, vốn là chuyện cực kỳ phiền toái. Hơn nữa nàng lại là quý nữ hoàng tộc, từ nhỏ đại môn không ra nhị môn không bước, căn bản thiếu rèn luyện. Ta thấy thân mình nàng nhỏ teo, ôi... Đến cuối cùng lúc sinh nở, tám chín phần mười là sẽ khó sinh.”

Phong Kính Tiết xưa nay thương hương tiếc ngọc, cực kỳ không nhìn được nữ nhân chịu khổ. Hơn nữa từ sau khi thấy chuyện giữa Lư Đông Ly và Tô Uyển Trinh, càng thêm không thích nam nhân lạnh nhạt bạc đãi hy sinh thê tử mình vì bất cứ lý do gì. Điểm này, ngay cả với Lư Đông Ly y cũng có ý kiến như vậy.

Bởi vậy, y rốt cuộc nhịn không được hù một tiếng: “Thê tử cũng như vậy rồi, trưng phu lại suốt một tháng trời không ngó ngàng một lần. Người cảm thấy việc này rất nên?”

Dung Khiêm nhíu mày: “Nếu thật là như thế...” Y ngẩng đầu nhìn Phong Kính Tiết: “Người dù sao tạm thời cũng chưa đi...”

Phong Kính Tiết mắt trợn trắng: “Tiểu Dung, ta biết ngươi đang nghĩ gì. Nhưng mà, nàng là hoàng hậu.”

Y trở tay chỉ chỉ mũi mình: “Ta là nam nhân. Hoàng hậu sinh tiểu hài, có thể để nam nhân đỡ đẻ không? Người đây là muôn mạng nàng.”

Dung Khiêm cười khổ: “Người ở bên ngoài chỉ điểm chút cũng được.”

“Ta có thể cân nhắc một chút, tiền đề là...” Phong Kính Tiết cười meo meo hỏi: “Trước cho ta biết, các ngươi vừa rồi đang nói gì thế?”

Dung Khiêm chán nản, qua một lúc mới thở dài nói: “Y nói, chờ ta có thể đi lại, tiền ta về Tiểu Lâu trị thương.”

Ánh mắt Phong Kính Tiết hơi động, bên môi chậm rãi lộ ra ý cười: “Được, y nhìn chung không làm ta thất vọng. Đời này, người sủng y hộ y, cuối cùng cũng không dạy lầm người nữa.”

Dung Khiêm thở dài: “Người đang thử y?”

“Đương nhiên.”

Phong Kính Tiết dĩnh đặc ngồi xuống đối diện Dung Khiêm, thuận tiện giúp kiểm tra thân thể.

“Ta chỉ là cho y một cơ hội để ta có thể tha thứ. Nếu y cuối cùng vẫn không chịu thả ngươi đi, chỉ có thể chứng minh, tất cả bảo vệ của y với ngươi đều là giả dối, y yêu nhất chỉ có bản thân, y chỉ đang lợi dụng ngươi để đạt được thỏa mãn trên tình cảm bản thân. Biết rõ vĩnh viễn không gặp lại, y còn chịu thả ngươi đi, lúc này mới có thể chứng minh, y thực sự coi ngươi còn quan trọng hơn bản thân.”

“Lòng y rất khó chịu...”

Ngữ khí của Dung Khiêm rất nặng nề, Phong Kính Tiết lại đáp thò ơ như không: “Dù sao tóc cũng bạc rồi, cũng chẳng quan tâm chuyện khó chịu thêm chút nữa.”

Dung Khiêm chấn động, kinh ngạc nhìn y: “Tóc y bạc rồi?”

“Đương nhiên. Ta chưa tận mắt thấy, bất quá tóc y mỗi ngày đều dùng thuốc nhuộm, phàm là từng dùng thuốc thì không thể giấu được mũi ta. Nếu không phải màu có vấn đề, tuổi còn trẻ y nhuộm tóc làm gì.”

Dung Khiêm kinh ngạc không nói gì.

Tiếng kinh hô kia của Thanh Cô, vẫn là một tâm bệnh của y. Nhưng không biết vì sao, y lại thủy chung không chịu chính diện hỏi Thanh Cô, nếu không phải Phong Kính Tiết vạch trần, e rằng đến cuối cùng rời đi, y cũng chẳng biết tóc Yên Lãm khả năng đã...

Phong Kính Tiết vẫn thản nhiên nói: “Đúng rồi, có rảnh thì ngươi cũng nói với y, an tức hương tuy tốt, không thể dùng mỗi ngày. Cho dù được lực nhẹ hơn, năm rông tháng dài cũng phải trúng độc.”

“An tức hương lại là chuyện gì đây?”

“Một loại dược hương gây ngủ. Trên người y vị thuốc này ngày càng rõ ràng, đủ thấy mỗi ngày đều đang dùng, hơn nữa lượng dùng càng ngày càng lớn.”

“Y vậy mà...” Dung Khiêm ngay cả nói chuyện cũng hơi khó khăn.

“Ngươi cho y là thần tiên, mỗi ngày vào triều bình thường, xử lý quốc sự chính xác, thời gian còn lại toàn bộ thấp thỏm trông nom bên cạnh ngươi, còn có thể ngủ ngon? Ngươi cảm thấy phải như không việc gì, trông ngươi cười, cùng ngươi tán gẫu, là chuyện rất dễ dàng? Ngươi cho rằng, ngày ngày nhìn ngươi như vậy, y còn có thể...”

Phong Kính Tiết thở dài nói: “Nhưng không ngủ được lại không có *** lực, vừa không thể lý chính, cũng chẳng có biện pháp cố duy trì không lộ sơ hở trước mặt ngươi. Ngươi nói, nếu như y không dùng thuốc, còn có thể có biện pháp nào.”

Phong Kính Tiết cười nhạo: “Cũng chẳng biết hai người các ngươi là chuyện gì đây, trước kia y coi ngươi là thần tiên, cảm thấy ngươi vĩnh viễn không có cực hạn, hiện tại... Người cũng cho rằng y không có cực hạn sao?”

Dung Khiêm ngơ ngác nói: “Ngươi đến bây giờ mới cho ta biết?”

Phong Kính Tiết không chút chột dạ nói: “Nếu y cuối cùng không chịu thả ngươi đi, nếu y không thông qua khảo nghiệm của ta, tại sao ta phải nói cho ngươi. Biết rõ nói rồi lòng ngươi sẽ không thoả mái.”

Dung Khiêm ảm đạm không nói gì, rất lâu sau mới lẩm bẩm: “Đều là lỗi của ta.”

“Vốn đều là lỗi của ngươi.”

Trong ngữ khí của Phong Kính Tiết bỗng nhiên có thêm ý lạnh lẽo: “Giữa các ngươi, ngăn ấy hiểu lầm, ngăn ấy khúc chiết. Thế nhưng, hết thảy rốt cuộc là làm sao mà đến? Là ai nghĩ quá nhiều, là ai băn khoăn quá nhiều, là ai ngờ vực quá nhiều. Người kia, thật là Yên Lãm sao?”

Dung Khiêm ngẩn ra: “Kính Tiết, ngươi...”

“Ta cái gì mà ta? Ta nói sai à?” Phong Kính Tiết cười lạnh lùng: “Ngân ấy năm ngươi sủng y, che chở y, giúp đỡ y nhưng mà ngươi có từng đối đãi y như người ngang hàng, ngươi có từng cho y đủ tôn trọng. Năm đó ngươi từng bước bức y đến tuyệt địa, bức y ra tay đối phó ngươi, nhìn như hết thảy đều an bài vì y, nhưng có từng để y có một chút xíu đường lựa chọn. Đáng thương thay y cuối cùng biết được chân tướng, chỉ biết hối hận, thật là thiện lương quá mức, đổi lại ta, không ghi hận chuyện ngươi tùy ý điều khiển nhân sinh của y như vậy mới là lạ...”

“Ta là vì y...”

“Vì tốt cho y đúng không? Cho nên thay y quyết định, cho nên bức y không

còn một chút đường lui. Để một Hoàng đế thành tài, thật sự chỉ có một con đường như vậy sao? Người làm như thế, rốt cuộc là quá yêu y, hay là quá yêu chính người?”

Phong Kính Tiết lạnh lùng nhìn y: “Người đã trải qua quá nhiều, không muốn bị thương một lần nữa, bị vứt bỏ một lần nữa. Vì thế, người liền buộc y vứt bỏ người, người... Thế là người sẽ có thể tự cho là đúng mà nghĩ, đây vốn là an bài của bản thân người. Người chớ hề để ý, nỗi thống khổ của y sau khi chân tướng vạch trần...”

Dung Khiêm rốt cuộc miễn cưỡng cao giọng biện hộ: “Nếu không phải phát sinh việc bất ngờ ở pháp trường, chân tướng vĩnh viễn sẽ không...”

“Vĩnh viễn đừng nói vĩnh viễn gì đó, trên đời này nào có bức tường gió không lùa. Phong Trường Thanh, mây đại tướng thủ hạ của người, rồi cả mây vị lão sư của Yên Lãm, ngần ấy người biết chuyện, người có thể cam đoan mọi người đều giữ kín suốt đời, người có thể cam đoan mọi người cả đời không uống say, không nói mơ... Tiểu Dung...”

Thanh âm của Phong Kính Tiết trở nên nặng nề.

“Người quá tự cho là đúng.”

Y dừng một chút, hạ thấp thanh âm, tiếp tục không chút khách khí nói: “Người trọng thương chưa lành, không thể động võ, vì sao không dám cho y biết, vì sao không thể để y biết? Không muốn để y thương tâm? Nhưng mà, loại sự tình này, có thể giấu suốt đời suốt kiếp sao? Đã sớm muộn phải thương tâm, vì sao nhất định phải giấu giếm, mà còn là giấu giếm lâu như vậy?”

Trong mắt Phong Kính Tiết ẩn vẻ giận dữ: “Sau khi các người gặp lại, vốn có khoảng thời gian dài như vậy, có vô số cơ hội, người có thể chậm rãi, tận lực không đả kích y mà cho biết chân tướng, nhưng người không hề. Người coi y là gì? Là mèo con chó con người nuôi, chỉ cần trốn dưới cánh người, không cần biết gì hết sao? Hoặc là người cẩn bản không dám để y biết, người không muốn

y biết ngươi yếu đuối vô lực, ngươi không muốn y biết ngươi cũng có một ngày yếu ớt vô năng. Ngươi quá quen sắm vai thần tiên toàn trí toàn năng trước mặt y, ngươi không thể chấp nhận có một ngày y phát hiện ngươi e rằng không còn trợ giúp, không còn tác dụng với y nữa. Tiểu Dung, ngươi yêu, rõ cuộc là ai?"

Y dần dần không kiềm được thanh âm: "Chí thân chí ái là gì? Không phải trời sập ta chấn, đất sụt ta lo, mà là vĩnh viễn sóng vai đồng hành, vĩnh viễn chân thành đối đãi. Có phiền não gì thì không hề cố kỵ nói ra, khỏi cần lo lắng làm đổi phương khó xử, có phúc cùng hưởng, khi có nạn cũng nhất định phải kéo đổi phương cùng gánh, không cần hổ thẹn vì liên lụy đổi phương. Có thể cãi nhau, có thể phân tranh, thậm chí có thể vung quyền với nhau, nhưng không nên có giấu giếm, cho dù tự cho là đúng mà lừa gạt với thiện ý. Đây mới là người một nhà chân chính."

Dung Khiêm ngơ ngác nói: "Ngươi cũng chưa từng cho Lư Đông Ly biết chân tướng ngươi sống lại, mỗi người đều có nỗi niềm khó nói, đều có nỗi khổ không thể nói ra."

"Công khai cho đổi phương biết, ngươi có một bí mật, chỉ là bởi vì một số nỗi khổ tâm mà không thể nói, cũng là một loại thăng thắn. Tiểu Dung, ngươi làm được không? Về cuộc chiến Tân Yên, ngươi đã nhúng tay, nhưng nơi nơi giữ lại, ngươi muốn ngăn cản, lại không chịu tận lực. Người có nỗi khổ tâm, vì sao không thể thăng thắn nói với y, xin y lý giải ngươi, tin tưởng ngươi, đừng ép hỏi ngươi, làm khó ngươi. Cuối cùng, ngươi lựa chọn lại là vờ như không có chuyện gì cả, nơi chốn lảng tránh, chẳng chịu đổi mặt. Tiểu Dung, đổi lại ai khác, đổi mặt với thái độ kiểu này của ngươi, đều sẽ thấp thỏm bất an, lo được lo mất."

Phong Kính Tiết cuối cùng khe khẽ thở dài một tiếng: "Ngươi lúc giả hôn mê đã nghe được chân tướng, lại không nghe minh bạch. Thế nhưng, ngươi vẫn không truy cứu nữa, thậm chí bao lâu nay tận lực vờ như chẳng có chuyện gì. Người cố gắng sống chung với Yên Lãm, cố gắng đổi đãi tự nhiên hơn tùy ý hơn. Nhưng mà, Tiểu Dung, tự hỏi lòng mình, ngươi thật sự không quan tâm,

không muốn biết sao? Người lảng tránh như vậy, rốt cuộc là vì thông cảm cho y, hay là vì bảo hộ chính người.”

Ánh mắt y trầm tĩnh, nhìn bức Dung Khiêm: “Tiểu Dung, ngươi nói cho ta biết, ngươi như vậy... Người yêu hơn, rốt cuộc là Yên Lãm, hay là bản thân ngươi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 229 : Cầu Gả Cầu Cưới

Xa xa, nhìn Yên Lãm đẫy Dung Khiêm chậm rãi loanh quanh trong hoa viên, Thanh Cô đứng ngẩn ra một lúc, từ từ quay người tránh ra, càng lúc càng xa.

“Thanh cô nương!”

Thanh Cô nghe thấy một tiếng này cực kỳ quen thuộc, theo tiếng ngẳng đầu, đã thấy An Vô Ky mặt mày lo âu đứng trước mặt mình: “Cô sao thế, thoát nhìn mơ mơ hồ hồ, ta gọi mấy tiếng cô mới nghe thấy.”

Thì ra Thanh Cô hồn vía lên mây, mê mê mang mang, bất tri bất giác đã chậm bước ra khỏi Thanh Hoa cung rất xa. An Vô Ky qua đây thăm Dung Khiêm, trên đường vừa vặn trông thấy, vội vàng gọi nàng lại, trong lòng không khỏi lo lắng.

Thanh Cô vẫn ngây ngốc, ngơ ngẩn nhìn hắn hồi lâu, trong mắt mới bỗng có chút ánh sáng, vội vàng tiến lên hai bước, đứng gần như sát rạt An Vô Ky: “An đại nhân...”

An Vô Ky rùng mình, vội vàng lui về sau hai bước. Tuy nói mấy ngày này hắn đã gặp nhiều bộ dáng nhu nhược vô trợ của Thanh Cô, cũng không có nghĩa là hắn thật sự quên hết thảm cảnh bị cô nương này đánh bò lê dưới đất ngày trước.

Nha đầu này, chưa bao giờ gọi hắn là An đại nhân, đột nhiên khách khí như vậy, nhất định có cỗ quái.

Thanh Cô nhìn hắn, mỉm cười muôn nói lại thôi, cuối cùng vẫn cắn răng, bắt

chấp khó khăn mà nói ra: “Ngươi cưới ta đi!”

An Vô Ky ù ù cạc cạc đưa tay sờ sờ tai, rất muốn xác nhận mình phải chăng đã sinh ra ảo thính.

Mặt Thanh Cô đã đỏ bừng như lửa đốt, nàng cúi đầu, cũng không dám nhìn mắt An Vô Ky lầm: “Ta... Ta biết, ta không xứng với ngươi, nhưng mà, ta... Dung đại ca... Ta...” An Vô Ky nhìn nàng lầm bẩm, chỉ thiểu khóc thành tiếng, rốt cuộc vẫn mềm lòng, thở dài, nhẹ giọng nói: “Đừng gấp, chậm rãi nói xem.”

Nghe ngữ khí của hắn ôn nhu, không hề có ý coi thường, Thanh Cô mới trấn định đôi chút: “Phong công tử nói, phải dẫn Dung đại ca quay về sư môn của mình, mới có thể chữa khỏi cho y. Nhưng sau khi trở về, Dung đại ca sẽ không thể đến gặp chúng ta nữa. Ta muốn y có thể yên tâm mà đi, không cần vướng bận, không cần lo lắng...”

Trong thanh âm của Thanh Cô tràn đầy nỗi bi thương và không muốn: “Dung đại ca không yên tâm quá nhiều chuyện, không yên tâm Hoàng thượng, không yên tâm quốc gia này, cũng không yên tâm ta...”

Nàng nhìn An Vô Ky hết sức tội nghiệp: “Cho nên, ngươi nói cho Dung đại ca biết, ngươi muốn cưới ta, ngươi sẽ chăm sóc ta, để y yên tâm một chút, được không?”

An Vô Ky khe khẽ thở dài một tiếng.

Thanh Cô thấy hắn thở dài, lại hiểu lầm ý hắn, vội vội vàng nói: “Ngươi yên tâm, sau khi Dung đại ca đi, ta sẽ... Ta... Ta có thể nuôi sống bản thân, chăm sóc bản thân. Ngươi không cần nhọc lòng về ta, ngươi lại cưới thê tử khác hợp tâm ý là được. Nếu người khác hiểu lầm, ta có thể giúp giải thích, ta... Ta thực sự sẽ không bám ngươi. Ta chỉ muốn xin ngươi giúp ta để Dung đại ca yên tâm hơn một chút. Ta...”

An Vô Ky lúc đầu nghe thế trong lòng tội nghiệp, dần dần lại cười. Vẻ mặt

cô quái nhìn Thanh Cô: “Thật sự hết thảy có thể tùy tiện ta...”

Ánh mắt kia giống như chó sói đối mặt với thỏ non, trái lại dọa Thanh Cô cũng phải lùi một bước, sau đó mới miễn cưỡng cô lấy dũng khí, gật đầu.

An Vô Kỵ cơ hồ hai mắt tỏa sáng, đầu óc gian manh hỏi: “Vậy nội công tâm pháp và chiêu thức ảo diệu của cô có phải cũng có thể dạy cho ta...”

Thanh Cô ngẩn ra. Nàng thật sự không biết công phu mình học quý giá như vậy, đáng để người khác đỏ mắt như vậy, nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy, giỏi đánh người có thể tính là bốn sự gì, nếu muốn hỏi sở trường của nàng là gì, nàng nhớ tới đầu tiên, chỉ có pha trà.

Nàng ngây người một hồi mới nói: “Dung đại ca từng nói, không được đem công phu dạy cho người ngoài. Bất quá, nếu ngươi cưới ta rồi, hẳn không còn là người ngoài, hơn nữa, ngươi cũng không phải người xấu. Nhưng... Ta vẫn phải hỏi Dung đại ca trước đã?”

An Vô Kỵ ngược lại phì cười, trong lòng hơi vui mừng. Nha đầu này thoát nhìn ngốc nghếch, cũng không phải hồ đồ thật. Mẫu chốt lớn, vẫn biết nắm chắc.

“Đồ ngốc, chuyện công phu ta đã sớm hỏi Dung tướng. Nội lực chiêu thức kia của cô trên cơ bản chính là Dung tướng lượng thân định chế cho cô, người ngoài học vô dụng, chỉ sợ ngược lại có hại, ta vừa rồi nói, cũng là đùa cô thôi.”

“Thế, thế, ngươi... Ngươi có thể đáp ứng ta không...” Thanh Cô nỗ lực muốn chứng tỏ quyết tâm của mình: “Ta thật sự, thật sự sẽ không quản ngươi...”

An Vô Kỵ vừa giận vừa buồn cười: “Thanh nhi...”

Thanh Cô sững sốt, An Vô Kỵ luôn gọi nàng là “Thanh cô nương”, sao đột nhiên đổi cách xưng hô.

“Cô cho ta là ai?” An Vô Kỵ đanh mặt hỏi.

“Ta, ta...” Thanh Cô ấp úng, không biết nên đáp gì.

“Cô cảm thấy ta là loại người đứng núi này trông núi nọ, tùy tiện có thể bỏ một hai thê tử chơi một chút, không có trách nhiệm như vậy sao...”

“Không, không, ta không phải ý này, ta là...”

An Vô Ky chỉ cười: “Bằng hữu nếu thật sự có nạn, ta không thể không giúp. Nếu cô nhất định kiên trì, ta cũng không thể không đáp ứng. Chỉ là, có cần thiết không? Cho dù cô bỏ được Dung tướng, chỉ sợ Hoàng thượng cũng không bỏ được.”

Hắn càng biết nhân tình thế thái hơn Thanh Cô, đã sớm nhìn ra tình cảm kỳ lạ mà nồng hậu đó của Yên Lâm với Dung Khiêm. Vị vua một nước từ nhỏ đã mất cha mẹ này, sâu trong nội tâm coi Dung Khiêm như cột trụ tình cảm để dựa dẫm. Mà người thân là Hoàng đế, chú ý cảm xúc của mình, vĩnh viễn vượt qua chú ý thân thể người khác.

Y lấy ám áp và sức mạnh từ trên người Dung Khiêm, y không thể chịu được sự mất mát khi Dung Khiêm vĩnh viễn rời đi.

Song Thanh Cô lại lắc đầu.

Nàng không hiểu rõ lòng người như An Vô Ky, nhưng nàng có trực giác đơn thuần nhất đơn giản nhất của mình.

“Hoàng thượng nhất định sẽ để Dung đại ca đi. Ngài còn nỗ lực khuyên Dung đại ca đi. Ngài sẽ tận mọi sức lực, làm mọi chuyện đến mức tốt nhất, để Dung đại ca có thể yên tâm mà đi.”

Thanh Cô nói rất khăng định: “Ta nhìn thấy hết thảy ngài làm vì Dung đại ca, lúc ta không kiên trì được, ngài vẫn đang cố gắng, chuyện ta không làm được, ngài vẫn luôn làm đến tốt nhất. Ta không hiểu gì cả, nhưng ta biết, ngài chịu vì Dung đại ca làm đến bước này, thì nhất định sẽ không ngồi nhìn Dung đại ca bị

thương đau tra tấn, ta chung quy cảm thấy...”

Nàng nỗ lực hồi tưởng, vừa rồi khi thấy Yên Lãm đẩy Dung Khiêm dạo bước giữa hoa, vẻ mặt ôn nhu thần kỳ kia, nét cười thủy chung nhàn nhạt bên môi kia.

“Ta chung quy cảm thấy, có lẽ ngài vẫn đang tìm cơ hội khuyên Dung đại ca đi. Có lẽ, ngay hôm nay, ngay vừa rồi, ngài đã nói...”

An Vô Ky âm thầm bật cười, tiểu thôn nữ này, thật cho rằng người thiên hạ đều lương thiện như nàng, trong lòng chỉ biết chứa người khác như vậy.

“Được được được, chúng ta đi hỏi thử Dung tướng, nếu như Hoàng thượng đã nhắc tới việc này, ta sẽ đề nghị thông gia với y.”

Hắn hết sức thoả mái, kéo Thanh Cô đi ngay.

Vốn Thanh Cô cũng sớm quen bị hắn kéo xuyên qua cung điện một cách bá đạo như vậy, chỉ là lúc này nhớ tới phải đi nói chuyện thông gia với Dung Khiêm, tự dung thấy chột dạ khiếp đảm, cả đầu cũng không dám ngẩng, chỉ đỏ mặt để hắn kéo chạy nhanh như gió.

Một đường vào Thanh Hoa cung, xa xa thấy Dung Khiêm và Phong Kính Tiết dường như đang nói chuyện. Cảm xúc của An Vô Ky và Thanh Cô đều có chút kích động thấp thỏm. Trong nhất thời không ai phát giác vẻ mặt Dung Khiêm và Phong Kính Tiết lúc này đều hơi không đúng.

An Vô Ky rảo bước lên, hành lễ chào hỏi hai người, lúc này mới nói: “Nghe Thanh cô nương nói vừa rồi Hoàng thượng đang ở đây bồi Dung tướng mà. Sao hôm nay Hoàng thượng đi sớm quá vậy?”

Dung Khiêm thản nhiên hỏi: “Người tìm Hoàng thượng có việc?”

“Không có việc gì, chỉ muốn hỏi một chút. Có phải Hoàng thượng từng đề cập với Dung tướng chuyện tiễn Dung tướng theo Phong công tử đi trị thương?”

Dung Khiêm hơi nhướng mày: “Làm sao người biết Hoàng thượng sẽ nói với ta việc này?”

An Vô Ky trái lại giật mình.

“Hoàng thượng thật sự...”

Hắn vậy mà thật sự nhìn lầm Hoàng đế kia? Ngược lại là Thanh Cô, thoát nhìn chẳng hiểu gì, lại có thể không bị bất cứ thành kiến vào trước là chủ nào ảnh hưởng, chỉ thẳng đúng như nhìn thấy chân tướng.

Hắn sững sốt một lúc, mãi khi cảm giác Thanh Cô ở phía sau lặng lẽ kéo kéo vật áo mình, mới hồi phục *** thần, không biết vì sao lại cười sang sảng một tiếng, tự dung cảm thấy tâm tình sảng khoái.

“Dung tướng...”

Thanh Cô xấu hổ liều mạng muốn rụt lại, An Vô Ky kéo nàng đứng cùng một chỗ sóng vai với mình, thản nhiên nói: “Ta muốn cưới em kết nghĩa của ngài, mong ngài đáp ứng!”

Dung Khiêm chợt nhướng mày, trong mắt lóe qua một luồng dị thải. Sau đó lại chỉ hơi híp mắt, nhìn cố định hắn một lúc, chợt nói: “Thanh nhi, muội ra ngoài đi quanh một chút.”

Thanh Cô vốn xấu hổ đến mức không ngẩng nổi đầu, nghe lời này lại vẫn hơi lo lắng: “Dung đại ca...”

Dung Khiêm cũng không nhiều lời, chỉ nhìn Phong Kính Tiết một cái.

Phong Kính Tiết cười nói: “Thanh cô nương, ta với cô đi loanh quanh một chút đi.”

“Nhưng mà...” Thanh Cô ấp úng, còn muốn nói gì nữa.

Phong Kính Tiết cười nói: “Loại sự tình này, nữ nhi tránh đi vẫn tốt hơn. Yên tâm đi, họ hai nam nhân... sẽ tự bàn ồn thỏa.”

Thanh Cô lo lắng nhìn An Vô Kỵ, thấy hắn đưa mắt ý bảo mình an tâm, mới hơi thấp thỏm để Phong Kính Tiết khuyên đi.

Dung Khiêm lúc này mới bình tĩnh hỏi: “Ngươi nói thật đi, ngươi đột nhiên cầu thân, có phải là để ta có thể an tâm rồi đi.”

An Vô Kỵ gật đầu: “Một phiến tâm tư vì ngài của nha đầu ngốc kia, vốn không thể gạt được ngươi.”

“Thế thì...” Dung Khiêm vẻ mặt bất động, thản nhiên nói: “Ta không đáp ứng.”

“Vì sao?” An Vô Kỵ ngạc nhiên.

“Ngươi cưới muội ấy, phải là vì muội ấy, mà không phải vì ta. Muội ấy gả cho ngươi, cũng phải là vì ngươi, mà không phải vì ta.”

“Điều này có gì khác biệt? Nha đầu kia là người cố chấp, nếu không phải có chuyện này của ngài làm chất dẩn, nàng cả đời cũng chẳng nghĩ tới chuyện phả gả. Mà với tính tình của ta, đã cưới nàng, tự nhiên sẽ đổi đai tốt cả đời. Ngài không phải vẫn có ý tác hợp chúng ta sao. Chẳng lẽ ngài lại đột nhiên cảm thấy, ta sẽ khi phụ nàng hay sao?”

An Vô Kỵ nói giọng trêu ghẹo.

“Vô Kỵ...”

Dung Khiêm hơi lắc đầu: “Ta vui lòng nhìn các ngươi cùng một chỗ, cũng hy vọng các ngươi có thể có một kết quả tốt. Nhưng ta tuyệt đối không muốn mình trở thành chất dẩn trong hôn nhân của các ngươi. Tình cảm mãnh liệt nhất thời qua lại đều dễ dàng, nhưng sống chung tin nhau gần nhau lâu dài, lại tuyệt không phải chuyện dễ. Hôm nay ngươi có thể tâm không khúc mắc, không có nghĩa là

ngươi vĩnh viễn không để ý, không quan tâm. Ta không muốn giữa các ngươi có bất cứ ẩn hoạn gì. Ta không muốn ngươi luôn cảm thấy thê tử ngươi coi trọng một người khác hơn ngươi.”

An Vô Kỵ cười lắc đầu: “Dung tướng, ta đã sớm biết giữa Thanh nhi và ngài không phải tình yêu nam nữ. Ngài bất quá là người chí thân chí cận chí tín chí trọng duy nhất trên đời này của nàng mà thôi. Dung tướng bản thân ngài có lẽ không cảm thấy, nhưng ta lại *** tường biết, ngài là một người cực đặc biệt. Bất cứ ai sống với ngài một thời gian hơi dài, sẽ không cầm nổi lòng bị ngài hấp dẫn, bất tri bất giác sinh ra cái tâm quan tâm tôn trọng thân cận với ngài. Có phân tình cảm này, không chỉ là Hoàng thượng và Thanh Cô, như ta, như Phong tướng quân, cũng đều là một kiểu. Có lẽ chúng ta và ngài không phải đặc biệt thân cận, cho nên loại tình cảm này không rõ ràng kịch liệt như họ, nhưng phân tâm ý này cũng chân thành như nhau. Đem tâm so tâm, ta có thể lý giải tâm ý của Thanh nhi với ngài. Ta thực sự sẽ không để ý.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 230 : Trân Trọng Đừng Khi

Chuyện đã nói đến đây, Dung Khiêm chăm chú nhìn An Vô Kỵ: “Vậy ngươi thật sự nguyện ý cưới một con cọp mẹ ngươi ghét nhất.”

An Vô Kỵ đỏ mặt: “Dung tướng, ngài đừng túm chặt không buông mấy lời giận dỗi của ta trước kia chứ. Ta thừa nhận lúc đó ta bị nàng đánh hơi thẹn quá hóa giận, nhưng kỳ thật, gần ấy năm qua, nữ nhân chân chính có thể làm bẩn thân ta thân cận đôi chút, cũng chỉ có mình nàng.”

An Vô Kỵ cười khổ. Thật sự bàn đến, hắn ngoài hai mươi còn chưa lấy vợ sinh con, có thể nói là cực kỳ bất hiếu. Chỉ là hắn cha mẹ đều mất, trong nhà cũng chẳng có thân thích trưởng bối thân cận gì, cho nên chẳng ai nhọc lòng vất vả vì hắn. Trước kia hắn thân ở dị quốc, thân là mật thám, vốn là người không thể gặp quang. Trừ một cái xác là thật, còn lại đều giả tất, làm sao có thể thành gia gì, lập nghiệp gì.

Vốn năm đó bản thân hắn cũng chưa từng cảm thấy như vậy có gì không ổn. Chỉ nghĩ tương lai một khi trở về cố quốc, có thể lập tức sọt lớn sàng lọc danh môn mỹ nữ, lấy về nhà mà sống qua ngày. Ai biết người đã về, hắn lại phát hiện mình không làm được.

Vắt hết óc, dùng hết tâm cơ bao nhiêu năm, cả ngày cùng người đấu tâm nhẫn, so tính kế, hắn đã là thói quen khó sửa, bản tính khó dời. Nhìn thấy mỹ nữ, ý nghĩ đầu tiên chính là phải cẩn thận phòng bị, ở chung với người khác hòa thuận thân thiết hơn, trong xương cốt cũng luôn đề phòng đối phương có mưu đồ khác, đi trên đường tiếp cận một người lạ trong vòng ba thước, sẽ không tự chủ được đề phòng đối phương thình lình đả thương người.

Người như hắn, cô độc vẫn tốt hơn. Cưới một người làm mình ngủ không yên về đặt cạnh gối làm gì? Hắn ăn no, muốn giải quyết “vấn đề sinh lý”, tự nhiên có thanh lâu kỹ viện.

Giờ này khắc này, mặc dù là vì Thanh Cô nhở vả, hắn mới nhớ tới, mới mở miệng với Dung Khiêm, song hắn lại đã hết sức trịnh trọng, hết sức nghiêm túc.

“Dung tướng, vốn ta quả thật chưa từng nghĩ việc lấy vợ. Nhưng hôm nay khi nàng đề cập, ta lại không hề có tâm tư phản đối, ngược lại ẩn ẩn cảm thấy, nếu như bỏ lỡ nàng, có lẽ cả đời này ta sẽ không tìm được một nữ nhân có thể làm vợ mình. Thanh nhi là một người ngốc nghếch, nàng căn bản không biết tính toán cho mình, cũng không giỏi cư xử với người. Gặp gỡ ngài, là vận khí của nàng, quen biết ta, lại là vận mệnh an bài. Sau ta và ngài, ta không cho rằng, nàng sẽ có cơ hội thân cận với nam tử khác. Ta cũng không cảm thấy, còn có nam nhân khác, có thể hiểu được chỗ tốt của nàng.”

Hắn nhìn Dung Khiêm cười nói: “Có lẽ bản thân Thanh nhi vẫn chưa hiểu tâm tư của mình lắm, nhưng nếu không phải thật sự thân cận ta, tin tưởng ta, với tính nàng, quyết chẳng dám mở miệng cầu ta cưới nàng. Mà người như ta, nếu không phải trong lòng chân chính chấp nhận. Cho dù là vì Dung tướng ngài, ta chưa chắc chịu cưới. Thanh nhi là người thành thật. Nếu trong lòng đã chấp nhận một người, thì sẽ toàn tâm toàn ý tốt với người đó. Ta thấy nàng đối đãi ngài như vậy, cũng phải hâm mộ. Ta cũng hy vọng, một ngày kia, nếu ta gặp nạn, cũng có thể có một người như nàng, có thể không rời không bỏ trong nom bên cạnh ta như vậy. Cho nên, ngài thật sự không cần lo lắng.”

Dung Khiêm rốt cuộc thoái mái gật đầu: “Ta vốn chỉ sợ người thông minh thái quá, ngược lại nghĩ quá nhiều. Người đã thông thấu như vậy, ta tự nhiên có thể yên tâm về ngươi. Nhưng ta cũng hy vọng Thanh nhi có thể hiểu được. Muội ấy luôn tự ti, không dám nghĩ chuyện nam nữ, cho nên tại phuơng diện này, quá là ngốc nghếch, ta không muốn muội ấy cứ cho rằng, mình là vì ta, mới gả cho ngươi. Muội ấy nóng lòng thành thân, có lẽ là vì ta, nhưng muội ấy lựa chọn ngươi, lại nhất định là bởi vì ngươi. Chỉ là điểm này bản thân muội ấy còn chưa

ý thức được..."

Y cười cười, nhìn An Vô Kỵ: "Vấn đề này, nếu như ngươi có thể dựa vào mình giải quyết, ta sẽ gả muội ấy cho ngươi."

An Vô Kỵ cười nói: "Nàng đã không dám nghĩ, không biết nghĩ, cần gì phải bức nàng quá mức. Thật nói quá nhiều, làm quá nhiều, nàng ngược lại phải vừa hoảng vừa sợ. Sau khi thành thân, năm rộng tháng dài, ta hoàn toàn có thể dùng hành động thực tế, làm nàng chậm rãi hiểu được."

Dung Khiêm quả quyết lắc đầu: "Phu thê là phải một đời nâng đỡ, một đời bên nhau. Không thể có quá nhiều hiểu lầm, mơ hồ, nhất là lúc bắt đầu. Người hiện tại tự tin như thế, tương lai muội ấy lại có thể bởi vì ảo giác nhất thời, mà làm ra việc ngốc tự cho là tốt với ngươi. Không phải ta phản đối hôn sự của các ngươi, ta chỉ hy vọng, trước khi quyết định, bản thân các ngươi nhất định phải chân chính hiểu được tâm ý của mình."

Nói đến đây, An Vô Kỵ tự nhiên biết, muốn mau chóng thành thân là không có khả năng, ngược lại mình còn thân chịu trách nhiệm trọng đại làm cho tiểu thôn cô ngốc nghênh kia mở mắt hiểu được tình yêu nam nữ, bất giác đau cả đầu, mặt mày đau khổ nói: "Dung tướng à, ta còn tưởng, ngài sẽ rất cao hứng giục hai ta thành thân ngay chứ..."

Thần sắc Dung Khiêm cũng thoảng chua xót: "Nếu là trước kia, ta chỉ sợ sẽ gãy không thể chờ mà thúc ép các ngươi thành thân, muốn nhân lúc Thanh niên hờ đồ, đâm lao phải theo lao, cứ định sự tình trước rồi từ từ phân giải sau. Nhưng hiện tại ta đã nghĩ thông rất nhiều chuyện. Giữa người với người, càng là yêu nhau trọng nhau, càng nên chân thành đối đãi. Càng muốn sống chung lâu dài, càng không thể có chỗ nào mơ hồ mập mờ. Rất nhiều thời điểm, một chút hiểu lầm nhỏ xíu, lại có thể tạo thành tai nạn có tính hủy diệt. Rất nhiều thời điểm, tự cho là đúng mà vì tốt cho người khác, e rằng cuối cùng sẽ chỉ hại người hại mình."

An Vô Kỵ hơi nhíu mày, thấp giọng hỏi: “Dung tướng, giữa ngài với Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Dung Khiêm chỉ cười, thần sắc thoảng mệt mệt: “Vô Kỵ, *** thần ta hơi không tốt, muốn yên lặng một chút, ngươi đi tìm Thanh nhi đi.”

An Vô Kỵ chần chờ một chút, mở miệng muốn nói gì đó, lại cảm thấy đầu óc trống rỗng, không nghĩ ra lời gì. Ôi, việc này, Dung tướng và Hoàng đế... giữa họ... quả thật không dung được người khác bình luận một chút nào. Miễn cưỡng phân thuyết, trái lại gượng ép dư thừa.

Hắn ngây ra một chút, cũng bất giác cười khổ một tiếng, liền thi lễ lui đi.

Dung Khiêm một mình ngồi giữa hoa, lặng rất lâu rất lâu. Vẻ mặt từ mê mang chua xót, dần chuyển thanh minh kiên định, rốt cuộc cao giọng gọi: “Người tới!”

Thái giám cung nữ thủ xa xa hai bên lập tức chạy tới bốn năm người.

Ánh mắt Dung Khiêm nhàn nhạt đảo qua, tìm được quản sự trong số họ, tùy tay vẫy: “Ngươi lại đây.”

Quản sự thái giám vội bước đến thi lễ.

“Hoàng thượng lúc này hắn là ở Cam Tuyền cung?” Dung Khiêm hỏi không chút để ý.

Quy củ trong cung, hành tung của Hoàng đế vốn phải bí mật, chỉ là ở Thanh Hoa cung, điều này đã sớm bị phá lệ. Bất kể Yên Lãm đang ở đâu, luôn sẽ có người đúng lúc báo cho Thanh Hoa cung, hơn nữa Yên Lãm đã sớm hạ lệnh, người của Dung Khiêm bên này nếu như có việc, có thể tùy thời tùy chỗ cầu kiến y, không bị ngăn trở.

Chỉ là, bao lâu nay, đây vẫn là lần đầu tiên Dung Khiêm dùng loại đặc quyền biết chuyện này.

Quản sự lập tức khom người trả lời: “Vừa nghe được tin tức, Hoàng thượng quả là đang ở lại Cam Tuyền cung.”

“Ngươi đến canh ngoài Cam Tuyền cung, nếu Hoàng thượng ra thì bảo ta có việc muỗn tìm.”

Quản sự đáp một tiếng, liền định hành lễ lui ra, Dung Khiêm lại nhàn nhạt thêm một câu: “Chỉ canh ngoài cung là được, đừng vào Cam Tuyền cung quấy rầy Hoàng thượng và hoàng hậu.”

Quản sự thái giám cung kính đáp, lúc này mới rảo bước rời đi.

Dung Khiêm để mọi người chậm rãi đẩy y quay về nội điện Thanh Hoa cung, vốn nghĩ, phải an tâm lại, chậm rãi chờ Yên Lãm qua đây. Nào ngờ y vừa vào cửa điện chưa được nửa khắc, sau lưng Yên Lãm đã đến. Vừa vào cửa vội nói luôn: “Dung tướng tìm ta có việc gì gấp?”

Từ khi vào ở Thanh Hoa cung đến nay, đây là lần đầu tiên Dung Khiêm chủ động tìm Yên Lãm. Cho nên Yên Lãm chạy một mạch đến đây, thái dương cũng ẩn ẩn có mồ hôi.

Nhưng Dung Khiêm ngược lại nhíu mày: “Ta đã nói không được vào Cam Tuyền cung quấy nhiễu các ngươi mà.”

Lạc Xương coi như bị mình liên lụy, lúc mang thai sắp sinh còn bị trượng phu vắng vẻ chênh mảng, khó được trượng phu đến thăm hỏi, lại bị mình quấy nhiễu, cho dù là Dung Khiêm cũng phải thấy thẹn trong lòng.

Yên Lãm vội phân trần: “Làm sao có ai dám trái lời Dung tướng. Ta vào Cam Tuyền cung, Lạc Xương lại ngủ mất. Ta bảo cung nữ không được đánh thức nàng, tự ngồi bên ngoài một hồi, nghĩ mấy ngày nay thật sự rất thẹn với nàng, trong lòng chỉ cảm thấy rầu rĩ khó chịu, bèn ra ngoài đi lại, lúc này mới nghe được tin tức.”

Dung Khiêm nhìn đại thái dương bên ngoài: “Ngủ?”

“Ta đã hỏi cung nữ, Lạc Xương gần đây vẫn thèm ngủ, dễ mệt mỏi, theo Thái y nói, phụ nữ có thai phần nhiều là như thế.”

Dung Khiêm gật đầu, lúc này mới tiêu tan.

Yên Lãm bước lại gần: “Dung tướng tìm ta, ăn là có chuyện rồi.”

Dung Khiêm ngẩng đầu ngưng mắt nhìn y, ánh mắt cực bình tĩnh, rồi lại sâu thẳm không nói nên lời, khiến trong lòng Yên Lãm hoảng hốt không hiểu.

Dung Khiêm cao giọng: “Mọi người lui xuống.”

Vài cung nhân trong nội điện nhanh chóng ra khỏi điện, ngay cả cung nhân ngoài điện cũng cấp tốc tản đi xa xa. Chẳng ai dám đến nghe nửa câu không nên nghe.

Nhin y thế này, lòng Yên Lãm càng hoảng, thắt thanh nói: “Dung tướng...”

Dung Khiêm lại chỉ dùng ánh mắt thản nhiên xuyên qua cửa sổ, nhìn muôn vàn cảnh đẹp trong hoa viên bên ngoài.

“Lúc trước thương thế phát tác, ta nằm thoi thóp, mọi người đều cho rằng ta vẫn hôn mê bất tỉnh, kỳ thật... Thần trí của ta ngẫu nhiên cũng thanh tỉnh. Chỉ là lúc ấy ta rất yếu, cả mắt cũng không mở được, thoát nhìn như là người hôn mê.”

Yên Lãm kinh ngạc nhìn y, theo ngữ thanh bình thản của y, sắc mặt từ từ tái nhợt.

Ánh mắt Dung Khiêm từ từ chuyển lên người Yên Lãm, nhẹ nhàng nói: “Ngày đó ngươi và hoàng hậu đến thăm ta, ở bên giường nói rất nhiều chuyện, lúc ấy thần trí của ta tuy có chút mê loạn, song vẫn có cảm giác.”

Tuy đã dự liệu được Dung Khiêm sẽ nói gì, khi chính tai nghe thấy lời này,

Yên Lãm vẫn như chịu đòn nghiêm trọng mà lùi lại hai bước, trên mặt gần như không có nhân sắc, chỉ cảm thấy như giữa trời đông giá rét, bị người dùng nước tuyết lạnh ngắt, giội thẳng xuống đầu, hơi lạnh thấu xương, đóng băng cả thân thể đều như chăng còng tri giác.

Y biết, y biết, y vậy mà biết hết.

Tất cả bất kham, tất cả xốc nỗi, tất cả hoang đường buồn cười, nồng cạn vô tri, vong ân phụ nghĩa, khắc nghiệt bạc tình, hết thảy hết thảy, toàn bộ trò hề, hóa ra... Y đều biết hết.

Y yên lặng nhìn Dung Khiêm, không biết qua bao lâu, mới nghe thấy thanh âm của mình từ nơi xa tít truyền đến: “Ngươi... Vẫn đều biết!”

“Không, ta không biết.” Dung Khiêm lắc đầu cực chậm cũng cực nhẹ. “Lúc ấy ta quá yếu, *** thần quá mỏi mệt, chỉ đứt quãng nghe được mấy câu, căn bản chưa từng hiểu được nguyên nhân, nhưng mà hiện tại, ta muốn biết...”

Thanh âm của Yên Lãm thảm đạm mà yếu ớt, nhẹ đến mức phảng phất một cơn gió, có thể thổi tan hoàn toàn.

“Chỉ cần biết, người khởi xướng hết thảy là ta thì được rồi, những nguyên nhân đó, quan trọng không?”

“Với ta mà nói, rất quan trọng, bởi vì... Ngươi rất quan trọng.” Dung Khiêm nhìn y với ánh mắt trầm tĩnh: “Hoàng hậu có đến thăm ta vài lần, nếu ta muốn, cho dù nàng muốn giấu giếm giúp ngươi, ta cũng có thể từ miệng nàng moi ra lời thật. Nhưng ta chưa từng nghĩ phải làm như vậy. Ta không muốn dùng bất cứ tâm cơ mưu tính gì với ngươi nữa, cho dù là xuất phát từ thiện ý cũng không nên. Cùng với vòng vèo truy tra, ta càng mong muốn trực tiếp từ nơi ngươi biết được chân tướng.”

Y chậm rãi vươn tay về phía Yên Lãm, Yên Lãm lại như bị điện giật, hoảng hốt lùi bốn năm bước liền, ngay cả để y đụng đến mình một chút cũng không

dám.

Dung Khiêm vẻ mặt bình tĩnh mặc cho tay mình lơ lửng giữa không trung, chờ đợi.

“Yên Lãm, ngươi phải nói cho ta biết chân tướng, vô luận kinh khủng thế nào, ngu xuẩn thế nào, hoang đường buồn cười thế nào. Ngươi và ta, đều đã làm sai rất nhiều chuyện, hiện tại, là lúc nên sửa chữa.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 231 : Chẳng Qua Như Thế

Dung Khiêm ngưng mắt nhìn thiểu niên yên lặng run rẩy kia, chờ đợi y chậm rãi trấn định lại, chờ y cố lấy đủ dũng khí để đối mặt với mình, chờ y biểu hiện ra đủ đàm đương, đối mặt với tất cả sai lầm đã qua.

Yên Lãm, ta đang nỗ lực học tập tin tưởng ngươi, cho nên, ngươi cũng phải học tin tưởng ta.

Nói cho ta biết, để chúng ta đều không tránh nữa, để chúng ta có thể cùng nhau đối mặt.

Trong nội điện tĩnh lặng thần kỳ.

Chỉ có Yên Lãm vẫn đang nói.

Trong điện vũ trống trải, thanh âm của một mình y, cô quạnh, trầm thấp, chậm chạp, ngược lại khiến cả thế giới, cũng thêm phần vắng lặng.

Mà Dung Khiêm vẫn chỉ im lặng nghe.

Cả thế giới như đều yên tĩnh, gió ngoài cửa sổ ngưng trệ, chim chóc trên ngọn cây phảng phất cũng biết điều mà ngừng hót. Giữa đất trời chỉ còn lại tiếng một mình Yên Lãm.

Y chậm rãi tự thuật rất lâu, khô khan, cơ hồ hơi máy móc, tự thuật chân tướng lúc ấy.

Y nói rất lộn xộn, hỗn loạn cực kỳ, rõ ràng không hề dài, cũng chẳng phải chuyện quá phức tạp, trải qua thời gian dài như vậy, y vẫn không thể tự thuật

bình thường có trật tự.

Không có trắc trở mạo hiểm gì, cũng không có quá nhiều cảm xúc gì pháp phồng. Y thậm chí không biết giúp mình biện bạch giải thích một chút trong quá trình kể lại, cũng chẳng biết phải biểu đạt sự hối hận càng sâu sắc hơn. Y chỉ đờ đẫn tự thuật sự thật.

Kỳ thật, trong lòng y vẫn nghĩ, làm sao đem sự thật nói cho Dung Khiêm biết. Đã làm chuyện xấu xa ác liệt như vậy, y không thể chấp nhận, mình thủy chung cứ như một người vô tội, tiếp tục nhận sự bảo vệ và tán thành của Dung Khiêm, y cũng chưa từng cảm thấy, mình còn có tư cách, tránh hết thảy hậu quả do đây mà đến.

Chỉ là, tình trạng thân thể Dung Khiêm hiện giờ, khiến y không dám may lỗ măng, không muốn có bất cứ chuyện gì, ảnh hưởng tâm thái bình tĩnh của Dung Khiêm khi dưỡng thương. Vì thế liền một ngày kéo một ngày, mỗi ngày còn phải làm như vô sự mà bầu bạn nói cười với Dung Khiêm, giống như chưa từng có cô phụ, chưa từng có thương tổn, chưa từng có ngò vực, chưa từng có thử.

Nhưng y biết, vết thương sâu hoắm nọ, vẫn đều ở đó, dữ tợn duỗi thân, trong bóng tối chờ đợi khoảnh khắc lại bị xé rách kia.

Y không biết chỉ là, khoảnh khắc này lại đến sớm như vậy, sớm đến mức y thậm chí chẳng có cơ hội chuẩn bị gì cả.

Nhưng mà, chỉ cần Dung Khiêm mở miệng hỏi, thì y không thể nói dối nửa chữ. Chỉ từng câu, đem sự thật nói ra như vậy.

Cho đến khi nói ra một chữ cuối cùng, y im lặng, hơi chết lặng mà ngơ ngác nhìn Dung Khiêm, trong lòng lại là trống rỗng.

Cảm giác này quen thuộc như vậy. Lúc trước trên trường săn, thấy thương thế của Dung Khiêm phát tác, vẫn điên cuồng kêu gào y, nhưng trong lòng kỳ thật

cũng là thế này, trống rỗng, chết lặng, không có năng lực suy xét, cũng không có năng lực cảm thụ. Y chỉ biết mình một mực kêu, nhưng thậm chí chẳng biết mình đang kêu cái gì.

Y trên xe ngựa, thủ bên cạnh Dung Khiêm, trừ tiếp tục kêu gào từng tiếng, vẫn không biết làm gì, không thể nghĩ gì.

Thấp thoáng, y cũng phát giác tình huống của mình không đúng, rút ra kiém trên người, đưa tay nắm mũi kiém, mũi kiém sắc bén cắt vào lòng bàn tay, mong mỏi có thể thoát khỏi loại chết lặng hoảng sợ đó. Nhưng rõ ràng máu tươi đã chảy bên cạnh Dung Khiêm, y lại vẫn vô tri vô giác.

Cho đến sau đó, vào Thanh Hoa cung rồi, ngơ ngác trông Dung Khiêm, y mới chậm rãi có năng lực suy tư, chậm rãi hiểu được nhận biết và phân tích, chậm rãi bắt đầu hiểu được ảo não và hoang mang, y mới biết trông Dung Khiêm, lần lượt nói mấy lời không đâu ra đâu...

Mà hiện tại, sự trống rỗng và chết lặng của ngày hôm đó, lại một lần nữa lặng yên chiếm lĩnh thân và tâm y.

Nói xong hết thảy, y chỉ có thể ngơ ngẩn đứng đó, như thể một tảng đá cứng ngắc, không thể mảy may nhúc nhích.

Dung Khiêm yên lặng ngưng mắt nhìn y, đôi mắt tối tăm thâm trầm đến mức khiến người khi không phát run. Sau đó, Dung Khiêm nhẹ nhàng nói: “Ngươi qua đây!”

Gọi thấp như vậy, Yên Lãm chắc gì nghe rõ, cho dù nghe rõ, lúc này tâm tư chết lặng trống rỗng kia của y, cũng chắc gì có thể hiểu được. Song người nọ dùng con ngươi đen sẫm như vậy mà nhìn y, y liền như bị mê hoặc, từng bước đến gần, đi thẳng đến trước mặt Dung Khiêm.

Dung Khiêm bất chợt mỉm cười, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay: “Khom lưng!”

Yên Lãm ngơ ngác khom lưng, dù rằng trong lòng vẫn chẳng biết mình nghe thấy gì, nhưng thân thể lại như tự nhiên mà vậy, không biết phải làm trái người kia.

Dung Khiêm nhẹ nhàng giơ tay, rất chậm cũng rất vô lực mà vỗ một phát trên mặt Yên Lãm... Hoặc là... Cái này... Miễn cưỡng... Có thể xem như một bạt tai đi?

“Tiểu tử ngốc, tỉnh lại chưa?”

Yên Lãm chầm chậm chớp chớp mắt, tâm tư và thần trí rốt cuộc dần dần trở về, chỉ là vẻ mặt vẫn hơi ngây ngây ngơ ngơ.

Vốn trong lòng y, sau khi biết chân tướng, Dung Khiêm có bất cứ biểu hiện phẫn nộ gì cũng là nên thôi, nhưng một cái tát nhẹ không như vậy, lại thêm ngữ khí mang ý cười, cuối cùng khiến y hơi nghẹt thở.

Dung Khiêm nhìn dáng vẻ ngốc nghếch, phản ứng chậm một nhịp của y, trong lòng buồn cười: “Ngươi đừng đắc ý, ta hiện tại tuy không có sức lực, nhưng món nợ này tự nhiên phải ghi lại với ngươi, chờ thương khóc, phải tẩn ngươi một trận cho hả giận.”

Yên Lãm ngơ ngác nhìn vẻ tươi cười không kèm một chút bóng mờ nào kia, ngơ ngác nghe thanh âm thoảng giật, lại có càng nhiều cưng chiều kia, trong tâm linh sững sờ đình trệ, lúc này mới chân chính có thể một lần nữa sinh ra các loại cảm thụ, các loại cảm xúc.

Mãi đến lúc này, Yên Lãm vẫn dùng ngữ khí khô khốc giảng thuật hết thảy, thanh âm mới không ồn: “Dung tướng, tại sao ngươi không giận ta? Tại sao, vô luận ta đã làm gì, ngươi luôn không giận ta.”

Dung Khiêm trừng y một cái, nhẹ nhàng đưa tay ra sức cốc đầu y một phát: “Ai nói ta không giận, ta giận đến mức muốn dùng gậy lớn hung hăn nện mông ngươi đây, đáng tiếc ta hiện tại chẳng làm được, nếu không ngươi cho là ngươi

còn có thể an an toàn đứng ở đây.”

Nghĩ đến Dung Khiêm bị thương tới mức cả sức lực hơi lớn cũng không dùng được, lòng Yên Lãm lại khó chịu, sắc mặt càng khó coi.

Dung Khiêm lườm y một cái: “Trứng ra vẻ mặt gì đó, chuyện ngươi làm, chẳng lẽ còn không nên đánh?”

Yên Lãm ảm đạm cúi đầu: “Ta tự nhiên là nên đánh.”

Dung Khiêm buồn cười nhìn y: “Như vậy, ngươi có biết ngươi sai ở đâu?”

“Ta không nên gạt Dung tướng làm việc quý vục kiểu này, càng không nên...”

Dung Khiêm giận đến mức trong lòng trợn trăng mắt, thật muốn xách cây gậy đập đầu y một trận: “Ngươi đáng giận nhất chính là đến bây giờ, còn chưa hiểu được, mình sai chỗ nào? Ngươi là Hoàng đế, rất nhiều thời điểm, vì một số mục đích, dùng chút quyền mưu thủ đoạn, thuật âm quỷ, đều là không thể tránh né. Nhưng ngươi sai là sai ở chỗ, dám tự mình mạo hiểm?”

Vốn còn chưa giận lắm, vừa nói như vậy, trong lòng lại thật sự nô khí bùng bùng, y trừng Yên Lãm, cả giận nói: “Không phải là muốn tìm cái cớ động thủ với võ lâm nhân sĩ sao? Không phải là muốn gán một tội danh cho người giang hồ sao? Thủ đoạn gì không thể dùng, nhất định phải lấy tính mạng mình ra đùa giỡn! Nói gì mà chuẩn bị chu toàn, nói gì mà có bảo giáp có liên nõ? Ngươi thật cho mình là chân mệnh thiên tử, cho nên có trời cao bảo vệ, không cần sợ gì hết? Ngươi không biết trên đời này có chuyện bất trắc, có từ vạn nhất này sao? Thân phận của ngươi quý trọng biết bao, một thân kéo theo lớn lao biết bao, sao ngươi lại dám không nhìn không tiếc mà làm bừa như vậy?”

Yên Lãm ngoognhìn Dung Khiêm, Dung Khiêm càng tức giận, trong lòng y càng chua xót.

“Dung tướng, tại sao ngươi đến bây giờ, vẫn chỉ vì ta tổn hại an toàn của mình mà giận?” “Ngươi không để ý an toàn của mình, ta không nên giận sao?” Dung Khiêm chán nản, ngẩng đầu ngược nhìn Yên Lãm để nói chuyện thế này thật sự khiến người không thoải mái. Y bức mình thò tay túm vạt áo Yên Lãm, ra sức kéo một phát.

Yên Lãm thuận theo gập một gối quỳ xuống bên xe lăn, để y có thể thuận tiện nhìn thẳng mình.

Dung Khiêm đưa tay cốc đầu y một cái rõ mạnh: “Chỉ cần là người quan tâm ngươi đều phải giận, đều phải giận đến mức muốn tẩn ngươi. Nhưng mà, cát rồi, giận rồi, đánh rồi, cũng liền thôi. Người biết thân nhân là gì không? Đó là chém đứt xương cốt còn liền gân, dù tức giận phẫn hận nhiều hơn, cũng không thể gỡ...”

Y đưa tay định cốc nữa, lại cảm thấy đầu tiểu tử này còn cứng hơn tay mình, quá uổng phí khí lực, dường như chỉ có thể tự chuốc khổ, bèn sửa cốc thành vò, rất xấu bụng mà vò xù đầu Yên Lãm, cảm thụ sự mềm mại của mái tóc đen nhánh giữa mấy ngón tay, bên môi y vẫn mang cười, ánh mắt lại thoáng sâu thẳm: “Tiểu tử ngươi, cứ ngóng trông ta cát giận ngươi cả đời như vậy sao?”

Yên Lãm chỉ cảm thấy không dung cũng có một bàn tay đang xoa bóp tim mình, sắc mặt thảm đạm, chậm rãi lắc đầu: “Dung tướng, ngươi không hiểu đâu...”

Dung Khiêm thở dài: “Ta thấy ngươi không hiểu là ngươi mới đúng!”

“Ngươi không hiểu đâu, ta...” Yên Lãm nhắm mắt, qua một lúc, mới có thể có dũng khí và sức mạnh để nói cho hết.

“Lúc ấy ta hoàn toàn có thể phát nỗ tiễn trước khi ngươi ra tay, thế nhưng, ta không ra tay, ta cố ý...”

“Ngươi đương nhiên là cố ý.” Dung Khiêm cười khổ. “Không phải ngươi sợ

ta mắng ngươi sao.”

Yên Lãm ngẩn người, mở mắt.

Dung Khiêm không biết làm thế nào: “Lúc ấy ta đã chạy đến, nếu ngươi ở trước mặt ta bắn chiếc nỏ trong tay áo không nên xuất hiện, ta lập tức có thể phát hiện khác thường, sau đó truy cứu, ngươi làm sao giấu giếm được. Chỉ bằng ngươi làm việc ngốc nghếch thế này, nếu ta biết, có thể tha được cho ngươi.”

Yên Lãm lảng lảng nhìn Dung Khiêm, mở miệng, nhưng hồi lâu mới biết phát ra tiếng: “Ta, ta chỉ là vì việc này...”

“Ngươi cảm thấy ngươi là vì cái gì? Vì thử ta, hăm hại ta?” Dung Khiêm vừa giận vừa buồn cười: “Nếu là thử, ngay từ đầu bối cục, nên là nhầm vào ta mới phải. Mà khoảnh khắc cuối cùng kia, nguy cơ ngay trước mắt, hết thảy phản ứng của ngươi, đều chẳng qua là dựa vào bản năng bảo hộ mình mà làm ra, chõ nào từng qua tính kế. Bảo hộ sinh mệnh mình không bị uy hiếp, bảo hộ mình đừng bị vạch trần, bị mắng, bị đánh, bị giáo huấn mà thôi. Ám nỗi kia của ngươi, tự nhiên là thoảng chốc không thể ra tay.”

Nhin Yên Lãm bộ dáng vẫn hơi ngớ ra, y lắc đầu cười nói: “Một ngươi, tâm tư biến hóa trong lúc điện quang hỏa thạch, dựa vào càng nhiều chính là trực giác, là bản năng, mà không phải mưu tính. Ngược lại là bản thân ngươi sau đó, nghĩ quá nhiều quá tạp nham, nhất định phải nghĩ mình đến phuong diện người xấu đệ nhất thiên hạ.”

“Nhưng mà... Lúc ấy ta...” Yên Lãm thì thào nhưng mà cả buổi, cũng chẳng nhưng mà ra một nguyên cớ. Những ngày đó, y tự nhốt mình trong bóng tối, trằn trọc suy nghĩ, càng nghĩ càng đâm đầu vào bể tắc, càng nghĩ càng thấy mình ti tiện độc ác đến cực hạn, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, khúc mắc y canh cánh trong lòng, trong mắt Dung Khiêm lại là một việc con con không thể đơn giản hơn.

Chẳng qua là một hài tử cả gan làm xăng, giấu người nhà làm chút chuyện

xấu, sợ bị quở trách, cho nên thời khắc nguy ngập, quyết tâm giấu đến cùng, chỉ thế mà thôi.

Nhưng mà, Dung tướng... Người vì thế lại nhận hết tra tấn, sống không bằng chết!

“Vốn cả sự kiện này, trừ người quá hồ đồ, quá không yêu quý mình, cũng chẳng có vấn đề gì lớn, kết quả biến thành như vậy, người cảm thấy, vấn đề là gì?” Dung Khiêm trầm giọng hỏi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 232 : Lòng Người Lòng Ta

“Vốn cả sự kiện này, trừ người quá hờ đồ, quá không yêu quý mình, cũng chẳng có vấn đề gì lớn, kết quả biến thành như vậy, người cảm thấy, vấn đề là gì?” Dung Khiêm trầm giọng hỏi.

“Bởi vì ta...” Yên Lãm cảm thấy, hết thảy tự nhiên đều là bởi vì mình không tốt, song hiện giờ bị Dung Khiêm phân tích một thoáng như vậy, ngược lại nhìn y chẳng biết nên nói gì.

Dung Khiêm thở dài: “Bởi vì, chúng ta đều quá để ý đối phuơng, lại dùng sai phuơng thức. Chúng ta đều đang cố gắng bảo vệ nhau, lại chưa bao giờ nghĩ chuyện câu thông và lý giải. Chúng ta đều đang nghĩ đương nhiên rồi làm ra quyết định, lại chưa từng thật sự đi hỏi ý kiến đối phuơng.”

Yên Lãm hơi chấn động: “Dung tướng...”

“Trong lòng người vẫn để ý việc đêm đó bị nhục, lại không chịu lộ ra một chút trước mặt ta. Ta rõ ràng biết thân thể mình không tốt, nhưng cũng chẳng chịu tiết lộ một câu cho người. Chúng ta đối đãi nhau tự nhiên là tốt, chỉ là phuơng thức tốt này ngay từ đầu đã sai lầm.”

Dung Khiêm than nhẹ: “Ta có thể trách gì người. Ta chưa bao giờ thăng thắn với người, thì làm sao có thể trách cứ chuyện người giấu ta mấy tính toán nhỏ. Nói trắng ra, chuyện này, chẳng qua là âm sai dương thác, chúng ta đều không lý giải rõ ràng tình huống của đối phuơng mà thôi, đây cũng coi như một cảnh báo nhỏ ông trời cho chúng ta.”

“Nhưng mà, việc âm sai dương thác này, lại hủy người...”

Dung Khiêm nhường mày: “Ngươi cảm thấy, ta có thể bị đau đớn hủy hoại?”

Yên Lãm tự biết lỡ lời, vội vàng lắc đầu.

“Ta chỉ là bị thương nặng một hồi, lại nhận rõ sai lầm của bản thân, hơn nữa đang thử bù đắp và sửa chữa. Ta mất đi, thật sự nhiều hơn ta đạt được sao?”

Dung Khiêm cười nói: “Ta đã mất đi cái gì, thân thể khỏe mạnh? Nói trắng ra, thân thể này đã sớm không khỏe mạnh. Hiện tại chẳng qua là gay go hơn một chút mà thôi. Ta không thể dùng võ công nữa? Ta lại chẳng cần đi mãi võ muu sinh, cũng không cần mượn võ tự bảo vệ mình, với địa vị của ta giờ này ngày này, chỉ cần chú ý an toàn của mình một chút, căn bản chẳng có cơ hội động võ.”

Y ngưng mắt nhìn Yên Lãm cười hỏi: “Ngươi vì sao đối tốt với ta? Ngươi vì sao quan tâm ta, kính trọng ta? Chẳng lẽ là bởi vì thân thể ta tốt hơn người khác, chẳng lẽ là bởi vì võ công của ta giỏi, có thể giúp ngươi giết người?”

Yên Lãm chỉ cảm thấy trong mắt chua xót, trong lòng không thể nói là mùi vị gì, ấp úng muốn trả lời, thanh âm lại nhỏ đến mức cả bản thân cũng chẳng nghe thấy.

Dung Khiêm lại như có thể minh bạch điều y muốn nói hơn cả y: “Ngươi đối tốt với ta, bởi vì ta là người chí thân của ngươi. Khi ta quyền khuynh thiên hạ, tung hoành vô địch, ngươi kính ta yêu ta. Khi ta rời khỏi triều đình, yếu đuối lâm bệnh, ngươi càng quan tâm hơn, lo lắng hơn, nhưng tấm lòng kính ta yêu ta, chưa bao giờ thay đổi. Ta đối tốt với ngươi, bởi vì ngươi là hài tử ta giáo dục trưởng thành. Ngươi là danh quân một thời, thiên hạ ca tụng, ta tự nhiên vui mừng khoái hoạt, yêu ngươi hộ ngươi. Ngươi là một thiếu niên lỗ mãng, tùy hứng sinh khí phách, hồ đồ rước họa, ta giận, nỗi nóng, mắng ngươi, đánh ngươi, nhưng mà, đánh rồi, mắng xong, tâm tư bảo vệ ngươi, cũng sẽ không thay đổi.”

Yên Lãm lắng nghe, chợt chậm rãi thấp giọng, trán tựa bên cạnh tay vịn xe lăn, lâu lăm không động đậy.

Dung Khiêm cười nhẹ: “Còn chưa nghĩ thông?” Nhẹ nhàng vuơn tay, chậm

rãi vỗ vai y:

“Cỗ nhân luôn nói, vô tâm làm ác, tuy ác không phạt. Lời này tuy có chút bất công, nhưng không phải hoàn toàn không có đạo lý. Dũng cảm gánh vác trách nhiệm cỗ nhiên là đúng, nhưng mọi sự đều kéo hết trách nhiệm lên người mình thì hơi cỗ chấp. Người thật sự là tâm tư quá nặng, chỉ là người biến thành thế này, lại vẫn là lỗi lầm của ta. Chuyện của ta năm đó, đã cho người quá nhiều bóng ma áp lực, cho nên mọi việc người luôn thích tự trách tự khảo. Kỳ thật... Nói đến thì năm đó cách hành sự của ta không phải hoàn toàn không có lỗi lầm. Người vẫn chưa từng trách ta, oán ta, cái tâm kính yêu ta nhiều năm không đổi, trái lại tạo hóa của ta. Kỳ thật...”

Y ngưng mắt nhìn Yên Lãm, ánh mắt ôn nhu: “Kỳ thật người đổi đai ta, khoan dung hơn ta đổi đai người nhiều lắm.”

Yên Lãm ngạc nhiên ngẩng đầu, bởi vì giật mình, mắt cũng mở to.

Dung Khiêm thở dài: “Những người biết chân tướng năm đó, đều chỉ nói ta một phen khổ tâm vì người, thế nhưng phen khổ tâm này, lại liên lụy người bị bao nhiêu năm thống khổ tra tấn giày vò, mà lúc ấy, người còn là một hài tử.”

“Dung tướng, người là vì tốt cho ta.”

“Vì tốt cho người, thế nên hoàn toàn chẳng đểm xia ý kiến của người cách nghĩ của người, vì tốt cho người, cho nên chuyên quyền độc đoán an bài hết thảy, vì tốt cho người, cho nên từng bước một, bức người không thể không đau đớn hạ sát thủ với ta... Yên Lãm, sau khi biết chân tướng, người chưa hề nghĩ chuyện phải oán hận ta, mà chỉ một mực trách cứ mình, cái tâm người đổi đai ta, làm sao không so được cái tâm ta đổi đai người.”

Yên Lãm cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật, không phải chưa từng oán, chỉ là...”

Chỉ là, tất cả oán hận, chẳng bằng một phần vạn vướng bận, tất cả bất mãn,

chẳng thể so được một phân môt hào tư niêm...

“Coi, chúng ta đều giống nhau. Cho dù là với người chúng ta thân cận nhất yêu quý nhất, đôi khi cũng sẽ có một chút cảm xúc mặt trái, phải oán, phải trách, phải hiểu lầm, phải trách cứ. Nhưng mà cuối cùng chúng ta đều không phóng túng bản thân lạc đường trong loại cảm xúc sai lầm này, chúng ta càng hiểu được bảo vệ, càng quý trọng tình nghĩa, càng để ý lẫn nhau.”

Dung Khiêm cười khẽ: “Ngươi ngẫu nhiên có một chút bất mãn, có một chút oán trách với ta, vốn không có gì là kỳ quái. Người với người chung sống thời gian dài, dù là thân như phu thê phụ tử, cũng sẽ có mâu thuẫn tranh chấp. Nhưng mà, thân nhân chân chính, sẽ tuyệt không vì một chút tâm tư u ám ngẫu nhiên sinh ra này, mà đi thương tổn lẫn nhau. Sẽ càng không như ngươi, ngốc đến mức cứ cho rằng, ngươi đang thương tổn ta!”

Yên Lãm lặng lẽ nhìn Dung Khiêm: “Chẳng lẽ, Dung tướng, ngươi đối với ta cũng từng...”

“Năm đó tại sao ta đánh ngươi đến kêu cha gọi mẹ, còn không phải bởi vì giận ngươi. Lần này tại sao rõ ràng đứt quãng nghe được một số sự thật, lại vẫn chẳng hề mở miệng hỏi ngươi? Còn không phải ta cũng có khúc mắc, ta cũng canh cánh trong lòng?” Dung Khiêm nở nụ cười có phần tự giễu.

“Ngươi xem, ta cũng giống như ngươi, phải tùy hứng, phải phạm sai lầm, phải hổ đồ. Nhưng ta đã vượt qua khúc mắc, đồng thời đang cố gắng sửa chữa. Yên Lãm, ngươi thì sao? Ngươi sẽ không để ta thất vọng, phải không?”

Yên Lãm lặng lẽ nhìn y, đột nhiên chìa tay nắm chặt cánh tay Dung Khiêm đang nhẹ nhàng vỗ vai y kia, y nắm chặt như vậy, làm Dung Khiêm đã cảm giác được đau đớn trên cánh tay. Nhưng mà y chỉ mỉm cười nói: “Trước kia, chúng ta cư xử với nhau cẩn thận thái quá, đều chỉ muốn bày ra một mặt tốt nhất, lại che giấu tất cả những phiền não không đủ cẩn thận. Đây là thái độ của khách chủ với nhau, đâu phải phương thức chí thân cư xử. Yên Lãm, về sau...”

Ngữ khí dịu dàng, y nói: “Về sau, ta sẽ không dùng lý do vì tốt cho ngươi như vậy để giấu giếm ngươi bất cứ chuyện gì nữa. Nếu có mấy việc, ta bởi vì một ít khổ tâm, không thể cho ngươi biết, như vậy ta cũng nhất định thản nhiên nói thẳng, mà tuyệt không viện cớ thoái thác. Nếu ngươi với một số việc của ta, không rõ, không hiểu, có nghi ngờ, cũng đừng giấu trong lòng, trực tiếp cho ta biết, được không? Chúng ta không cần quá khắc ý thỏa hiệp, khắc ý ôn nhu sống chung, những khi thật sự có ý niệm xung đột rõ ràng, cho dù đóng cửa, thông thống khoái khoái tranh cãi một phen, cũng tốt hơn là cố nén không tự tại trong lòng, tận lực làm ra vẻ tươi cười, Yên Lãm, ngươi có đáp ứng ta không...”

“Ta đáp ứng!” Thanh âm của Yên Lãm hàm hồ gần như có phần không thể phân biệt.

Dung Khiêm cũng không lưu tâm sự nghẹn ngào trong thanh âm của y, không để ý vẻ lóng lánh lập lòe quá mức trong mắt kia, chỉ cười khẽ: “Còn không buông tay, tay ta lại phải gãy một lần nữa mất.”

Yên Lãm cả kinh, cuồng cuồng buông tay.

Dung Khiêm mỉm cười nói: “Xem, đây chính là tiến bộ, đổi lại trước kia, dù đau hơn, nhìn ngươi kích động như vậy, ta cũng nhất định chịu đựng không nói gì.”

Yên Lãm đỏ mặt, nhẹ nhàng nói: “Ta trước kia, có phải thường làm việc ngốc thế này, không dung cho ngươi thêm rất nhiều khổ sở?”

“Khổ sở là gì?” Dung Khiêm mỉm cười. “Ngươi không ở bên cạnh ta, ngươi không thắc thố vì ta, mới là khổ sở. Ngươi...” Y chìa tay, chậm rãi vuốt mái tóc Yên Lãm bị y vò rối.

“Ngươi tự tìm phiền não, không chịu buông tha bản thân, mới là khổ sở của ta, ngươi tự bức mình đến nồng nỗi này, mới là khổ sở của ta...”

Nghe ngữ khí của y khác thường, Yên Lãm thoát tiên ngắn ra, lập tức sáng

tỏ: “Dung tướng ngươi biết rồi?”

Dung Khiêm than khẽ: “Tại sao cứ dùng thuốc nhuộm tóc, tóc ngươi sao rồi?”

Yên Lãm vốn định đáp không có gì, chỉ bạc thêm vài cọng tóc, chỉ là nhìn ánh mắt Dung Khiêm trầm tĩnh như vậy, bỗng nhiên mềm lòng, lại quyết không nỡ lừa y: “Chỉ là bạc hơn một nửa, ta sợ rước lấy cả triều chê trách, cho nên đã nhuộm. Đây vốn chẳng phải chuyện gì to tát, cũng không ngại gì.”

Dung Khiêm cười vui vẻ: “Ngươi không hứ từ an ủi ta, ta cao hứng lắm. Chỉ cần bản thân ngươi có thể buông mình ra, không rối rắm buồn rầu nữa, tóc đen hay trắng, ta đều không so đo. Nếu ngươi không muốn ta nhìn, ta cũng sẽ không bức ngươi nhất định phải gội sạch nước thuốc, chỉ là... về sau ngươi không được dùng an tức hương nữa.”

Yên Lãm không muốn truy hỏi Dung Khiêm tại sao biết chuyện an tức hương, cũng không muốn giải thích, đủ các chỗ bị bất đắc dĩ phải sử dụng an tức hương, chỉ nhẹ giọng đáp: “Được!”

“Được. Thế về sau, ngươi cứ ở lại Thanh Hoa cung, ta phải trông nom ngươi đàng hoàng, mỗi ngày không ngủ đủ ba canh giờ, ngay cả lâm triều cũng có thể bớt.”

Yên Lãm kinh hãi, quả thực có phần không thể tin. Dung tướng vẫn dạy y làm một danh quân, không thể chậm trễ quốc sự, đây là yêu cầu tối thiểu.

Dung Khiêm bị bộ dáng ngốc nghếch này của y chọc cười: “Làm thần tử Đại Yên quốc, ta muốn một danh quân, thế nhưng làm sư phụ ngươi... Đồ ngốc, ta càng đau lòng hài tử của ta. Ta muốn bảo hộ quốc gia này, những bách tính này, thế nhưng người ta càng muốn bảo hộ hơn... Là ngươi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 233 : Đêm Dài Không Ngủ

Yên Lãm về ở Thanh Hoa cung, quả thật đã gây nên một hồi phê bình.

Vốn Thanh Hoa cung là nơi bản thân Yên Lãm nêu ở, nhưng hiện tại cư ngụ bên trong lại là Dung Khiêm.

Hoàng đế và thần tử ở cùng, đã đủ phá hỏng quy củ. Huống chi Dung Khiêm quy định, Yên Lãm nhất định phải ngủ đủ dưới mí mắt mình.

Với thân thể Dung Khiêm hiện tại, di động không tiện, tai mắt cũng khó tránh không linh mẫn bằng trước kia. Muốn “giám sát” Yên Lãm, tự nhiên tốt nhất là để y ngủ ngay bên cạnh.

Vốn rằng, Thanh Hoa cung một nơi lớn như vậy, muốn kê thêm cái sập bên long sàng cũng không khó. Vấn đề là, nếu như thêm giường thật, hai người nêu ngủ như thế nào? Nếu như Dung Khiêm tu hú săn tổ, độc bá long sàng, ngược lại để Hoàng đế Yên Lãm này bồi ở sập bên, tai Yên Lãm chắc sẽ bị những người trong triều đó om sòm điếc luôn. Mà Yên Lãm cũng kiên quyết không chịu để Dung Khiêm khuất ở bên bồi y.

Cũng may long sàng trong nội điện vô cùng rộng rãi, cho nên Dung Khiêm vung tay, dứt khoát bớt những phiền toái đó, trực tiếp để Yên Lãm ngủ chung giường với y.

Hoàng đế ngẫu nhiên cùng thần tử cố hữu ngủ chung một giường, cũng là giai thoại mỹ Đàm. Nhưng ngày ngày ở cùng nơi thế này thì quá không ra làm sao. Trong cung ngoài cung, triều thần tông thân, khó tránh đều có chút nghị luận.

Chỉ là Dung Khiêm có bệnh, đóng cửa không gặp khách, Yên Lãm cả ngày bận bù đầu bù cổ, trừ xử lý quốc vụ chính thức, trên cơ bản chẳng có thời gian câu thông gì khác với đám thần tử hoàng thân. Mọi người bất mãn hơn nữa, chung quy không thể ngay trên triều đường đề cập vấn đề Hoàng đế buổi tối ngủ chung một giường với ai, rốt cuộc chẳng một ai tìm được cơ hội kháng nghị với Yên Lãm.

Liền có người lén đi tìm Sử Tịnh Viên, hoặc là Vương tổng quản, ám thị hai người bình thường thân cận nhất với Yên Lãm này, tiến thêm chút lời trung.

Hai vị này đương nhiên chỉ là mặt tươi cười, miệng hàm hàm hồ hồ, đuổi mọi người đi, đâu thật sự chịu đi lầm miệng một câu.

Mắt thấy Yên Lãm và Dung Khiêm lại đều có thể vứt bỏ đủ loại cỗ kỵ, hoàn toàn phớt lờ triều nghị thanh luận, tùy ý làm xăng như vậy, Sử Tịnh Viên và Vương tổng quản hai người này, trong lòng kỳ thật đều âm thầm có chút vui mừng. Mặc kệ là minh quân cũng vậy, lương tướng cũng thế, chung quy là con người. Có thể không còn nơi nơi ẩn nhẫn, mọi sự cỗ kỵ nữa, mặc lòng tùy hứng một hồi, lại có gì không tốt.

Về phần thể thống gì đó, quy củ gì đó trong miệng thể nhân, trong lòng họ đâu thể vượt được thân thể Yên Lãm.

Nhưng mà, bệnh mất ngủ của Yên Lãm, không phải thật sự đến bên cạnh Dung Khiêm, là có thể lập tức khá lên.

Dung Khiêm nói cho cùng không phải thần tiên. Mà một phen trường đàm, tuy có thể hóa giải rất nhiều khúc mắc, nhưng đã trải qua ngần ấy chuyện, đâu thể nháy mắt tan hết tích tụ. Những đau thương từng có, vốn cần đủ thời gian để chậm rãi tiêu trừ.

Tâm bệnh lớn nhất được Dung Khiêm tháo ra, quả thật có trợ giúp rất lớn với giấc ngủ của Yên Lãm. Nhưng y vẫn mất ngủ, dù mỏi mệt hơn cũng chẳng cách nào ngủ được. Lúc ban đầu y còn theo bản năng che giấu, song chút kỵ xảo đó

của y muốn giấu được Dung Khiêm, nói dẽ hơn làm.

Dung Khiêm cũng không chủ động vạch trần y, chỉ làm như không hề phát hiện gì mà tự đi ngủ, chẳng qua đang ngủ, liền khe khẽ rên rỉ.

Yên Lãm cả kinh bật dậy, cúi người nhìn Dung Khiêm: “Dung tướng, có phải thương lại đau đớn...”

Còn chưa nói xong đã khụng lại.

Ánh mắt Dung Khiêm, thanh tịnh chẳng buồn ngủ chút nào, hơi trách cứ nhìn y.

Yên Lãm hơi sợ hãi cúi đầu, không biết nên nói gì.

Dung Khiêm thở dài khe khẽ: “Ta rên rỉ không chỉ là vì thử ngươi, cũng bởi vì ta quả là rất đau.”

Yên Lãm lại ngẩn ra, lo âu nhìn y.

“Không phải ta không chịu được loại đau nhức này, không phải ta không thể vờ như không hề có chuyện gì, chỉ là ta từng nói sẽ không lừa ngươi giấu ngươi nữa, về tình trạng thân thể ta, yếu đuối hơn, kinh khủng hơn, ta cũng sẽ biểu lộ cho ngươi thấy. Nhưng, ngươi thì...” Dung Khiêm thở dài.

“Lời ngươi từng đáp ứng ta, cũng chỉ là nói ngoài miệng thôi sao?”

Yên Lãm thấp giọng nói: “Là ta không tốt, không phải ta muốn giấu ngươi, chỉ là không muốn vì ta, quấy nhiễu khiến ngươi cũng mất ngủ.”

Dung Khiêm nổi giận: “Ngươi có việc, không đến nhiễu ta, lại đi tìm ai?”

Lời này nói vừa hơi ngang ngược, vừa hoàn toàn đương nhiên, Yên Lãm nghe mà ngây người, lại cảm thấy trong lòng nóng bừng, trong ngực lại nóng đến mức khiến y không thốt nên lời.

Dung Khiêm than khẽ: “Ngươi thành thật nói cho ta biết, bệnh mất ngủ của ngươi, có phải là tồn tại đã lâu?”

Yên Lãm nhẹ giọng nói: “Ta luôn ngủ rất ít, đã thành quen, cũng chẳng còn là trở ngại gì lớn. Chỉ mấy ngày gần đây, cả đêm một khắc cũng không ngủ được, cho nên không thể không mượn dùng được vật.”

“Rốt cuộc đã bao lâu?”

Yên Lãm trầm mặc một hồi, mở miệng, cuối cùng thấp giọng nói: “Chắc nêu sáu bảy năm rồi!”

Dung Khiêm chậm chập nhắm mắt.

Chỉ sợ... không chỉ sáu bảy năm đâu.

Y nhớ, rất lâu rất lâu về trước, khi y từng bước bức hài nhi nhỏ xíu kia, dần dần mất đi ngây thơ nhiệt tình trong mắt, từng ngày trở nên lạnh lùng kiên cường, Yên Lãm đã có một khoảng thời gian, luôn không ngủ được.

Y cũng từng lén giở y án, hỏi tỉ mỉ bệnh tình, âm thăm sốt ruột sầu lo, chỉ là sau đó nghe Thái y hồi báo rằng bệnh của Hoàng đế dần dần đã chuyển tốt, liền yên tâm, chậm rãi lãng quên việc này.

Hóa ra, bệnh mất ngủ của y, kỳ thật vẫn chưa từng khỏi.

“Năm đó, là ta hại ngươi mắc bệnh?”

“Không phải...” Yên Lãm buột miệng phân trần.

Dung Khiêm chỉ trầm tĩnh nhìn cố định y.

Yên Lãm liền cúi đầu, qua một lúc mới nói: “Năm đó, trong lòng ta oán hận Dung tướng, rồi lại không nỡ bỏ, không buông được, càng ngày càng nôn nóng, dần dần hơi ngủ không yên. Sau đó vì bệnh của ta vẫn không tốt, đã phạt mấy

Thái y, trong cung trong triều có chút xôn xao, một số thần tử âm thầm quy phục ta cũng hơi hỗn loạn. Khi đó ta còn nhỏ tuổi, hiếu thể diện, lại tùy hứng, sợ vì bệnh của ta, làm những người đó cảm thấy ta là người xốc nổi bất định, không thể cậy nhờ, cho nên miễn cưỡng vờ là mọi sự đều tốt, tâm tính an định. Ta bắt đầu làm ra vẻ bệnh tình đã khá lên. Kỳ thật bệnh của ta vốn cũng không phải đại sự gì, chính là buổi tối phải mất một thời gian rất dài mới có thể ngủ, sau khi ngủ, lại rất tỉnh ngủ, hơi có động tĩnh là sẽ giật mình, sau khi tỉnh, lại không cách nào ngủ nhanh như vậy mà thôi.”

Dung Khiêm thở dài: “Ta vẫn tưởng người đã khỏi bệnh.”

“Ta một người không ngủ được, hạ nhân cả điện chẳng ai được sống yên, trong Thái y viện từ trên xuống dưới không một người có thể an bình. Hơn nữa ta chỉ là ngủ ít, chẳng phải bệnh gì nặng, ta cũng chưa hề để tâm. Muốn giả ngủ không khó, chẳng qua là lúc tỉnh đừng mở mắt, đừng nói chuyện, đừng lộn xộn, vờ đang một mực ngủ say là được.”

Yên Lãm tận lực nói sự tình thật hời hợt. Vốn chứng mất ngủ của y chính là thiếu thời tâm tình tích tụ quá sâu gây nên, nhưng vẫn để lỡ việc trị liệu, bệnh tình thủy chung chưa từng khá lên.

Mà biến cố pháp trường năm đó, Dung Khiêm phiêu nhiên đi mất, Yên Lãm sau khi hỏi ra sự thật từ Phong Trường Thanh, bệnh tình này càng nghiêm trọng gay go, quá nửa đêm đều là trăn trọc khó yên, chỉ có khoảng thời gian cực ngắn, mới có thể có được giấc ngủ cực kén. Mà chỉ cần hơi có việc phiền lòng, thì thường là trăng đêm không thể ngủ.

Sở dĩ y có thể không biểu lộ ra vẻ mệt mỏi rõ ràng, thứ nhất là y còn trẻ, thân thể tốt, căn bản cứng, ngủ không đủ lâu dài như vậy, cũng có thể chịu được. Dù rằng đây là đang tiêu hao sự khỏe mạnh của tương lai. Thứ hai, thuận túy là bởi vì tính tình y cương liệt kiên cường, khổ sở như vậy, chỉ một mình nhẫn耐 mà thôi.

Chỉ là đến biến cố trường săn hiện giờ, Dung Khiêm sống không bằng chết, bệnh tình của Yên Lãm mới chính thức gay go không thể vẫn hồi, bất kể thân thể mỏi mệt như thế nào, bất kể tâm linh biết rõ nhất định phải ngủ như thế nào, *** thần lại luôn hâm trong tuyệt vọng sâu thẳm, lặp đi lặp lại tự mình phân tích và tra tấn, một khắc cũng không thể cho mình an bình.

Thế nhưng, khi ngần ấy quốc sự chính vụ bức trước mắt, Dung Khiêm đang dưỡng thương cũng cần y ủng hộ an ủi, lại tuyệt đối không thể lộ ra điều gì sơ hở, vạn kiểu bất đắc dĩ, mới đành để Thái y dùng được, cưỡng ép gây ngủ.

Thanh âm của Dung Khiêm trầm xuống: “Những năm gần đây vẫn không có ai biết sao?”

“Tịnh Viên hồi nhỏ luôn đi đứng cùng ta, có đôi khi luyện công tập võ mệt mỏi, ngủ cùng giường, sợ là ít nhiều từng phát hiện. Vương tổng quản nhiều năm chăm sóc sinh hoạt của ta, trong lòng khả năng cũng biết sơ sơ, chẳng qua, phàm là hỏi, ta một mực không thừa nhận, họ cũng chẳng có chứng cứ. Năm rộng tháng dài, ta không lộ ra sơ hở gì rõ ràng, hơn nữa thời gian dài, ta giả ngủ cực thành thực, họ cũng dần dần hết nghi.”

Dung Khiêm cũng phát giác, Yên Lãm giả ngủ quả thật rất thành công. Y có thể suốt thời gian rất dài không hề nhúc nhích, đồng thời bảo trì hô hấp thông thả bình hòa, nếu không phải mình linh giác hơn xa người thường, khi đêm khuya tĩnh lặng, hai người cách nhau gần như thế, y thậm chí có thể phán đoán được tốc độ tim Yên Lãm đậm, sợ cũng chẳng thể nhìn ra chân tướng.

Ngụy trang cơ hồ hoàn mỹ như thế, tất là năm rộng tháng dài luyện ra. Dung Khiêm cũng là bằng đây mới xác định, chứng mất ngủ của Yên Lãm, kỳ thật có lịch sử cực kỳ dài lâu.

Y thở dài khe khẽ: “Vẫn không có ai phát hiện sao? Ngay cả hoàng hậu cũng không biết?”

Sắc mặt Yên Lãm ửng đỏ, chần chờ một chút. Dù sao loại việc riêng giữa phu

thê này, thật sự khá không tiện nói ra. Chỉ là trong lòng y lại cảm thấy thật không thể cự tuyệt không đáp bất cứ vấn đề gì của Dung Khiêm: “Kỳ thật ta vốn ngủ rất kém, khi ngủ bên cạnh nếu có biến động gì, thì càng không dễ dàng ngủ nữa. Ban đầu khi ở bên Lạc Xương, kỳ thật ta vẫn chưa từng thật sự ngủ, chỉ là sợ nàng nghĩ nhiều, cho nên luôn giả ngủ. Nhưng sau đó, từ từ quen nàng ở bên cạnh, biết nàng cũng giống Tịnh Viên, Vương tổng quản, đều là người đối đãi ta cực tốt, có thể thả lỏng rất nhiều. Ở bên cạnh nàng, cũng có thể thoảng ngủ một hồi. Chỉ là ở chỗ mấy phi tử khác, ta còn chưa thể thả lỏng tự tại như vậy. Bất quá, vẫn chưa có ai phát hiện bệnh của ta. Họ đều vẫn là nữ tử trẻ tuổi, cũng chưa từng thân mật với nam tử, ta che giấu lại rất cẩn thận, đâu thể bị nhìn ra được.”

Dung Khiêm im lặng. Người chưa từng mất ngủ, rất khó tưởng tượng ra được sự thống khổ khi đêm này qua đêm khác, vĩnh viễn không ngừng nghỉ như vậy. Rõ ràng thân thể đã mỏi mệt tột cùng, rõ ràng mỗi một phân cơ thể, mỗi một huyết mạch đều đang kêu gào khát vọng nghỉ ngơi dù chỉ là một chớp mắt, nhưng *** thần nhất định không chịu thả lỏng, quả thực có thể khiến người đau đớn không muốn sống.

Ngay cả bản thân Dung Khiêm, nếu không phải từng bị thương nặng như vậy, bị thương đau tra tấn, ngày đêm không thể ngủ, sợ cũng chẳng cách nào chân chính thể hội mùi vị này.

Mà thiếu niên phong quang huy hoàng, trên vạn người này, năm năm tháng tháng, vô số đêm một mình cắn răng chịu đựng nội tâm giày vò, *** thần tra tấn. Từng gánh từng chịu thõng khổ vĩnh viễn vô bờ bến như vậy, lại vẫn phải vò như không việc gì, quật cường không chịu tỏ ra yếu ớt trước người thiên hạ, quật cường không muốn phụ kỳ vọng của mình, quật cường không nỡ để tất cả những người yêu quý y phải lo lắng vì y.

“Dung tướng...” Yên Lâm bên cạnh đang khẽ khàng gọi, *** thần Dung Khiêm lại ngơ ngẩn, không thể trả lời.

Vẫn luôn, những người biết sự thật của việc xưa bên cạnh mình, cứ luôn nói Yên Lãm với y không đủ quan tâm, không đủ để ý, cho nên mới không nhìn ra tình trạng thân thể y. Nhưng bản thân y thì sao? Trong những năm tháng dài dòng như thế, tự cho là cẩn thận bảo hộ chăm sóc, chẳng phải y cũng không biết thống khổ Yên Lãm âm thầm phải chịu sao?

Không trải qua loại sự tình này, sẽ không lý giải loại hối hận này, không hiểu ra phân tâm tình này, sẽ không minh bạch phân đau buồn này, với Yên Lãm có bao nhiêu phân đau lòng, với bản thân liền có trách cứ càng sâu thập bội. Đem tâm này, so với tâm người, mới càng thêm minh bạch, từ lúc mình bị thương đến nay, Yên Lãm tiến hành tra tấn thương tổn bản thân như thế nào.

Trong lòng Dung Khiêm đau không chịu nổi, sắc mặt cũng từ từ tái nhợt.

Yên Lãm thấy thân sắc Dung Khiêm không đúng, trong lòng hơi lo sợ, chìa tay lau trán y: “Dung tướng, có phải là không thoải mái...”

Dung Khiêm đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay Yên Lãm, chỉ mở mắt nhìn cố định y.

Trong nội điện trống trải thanh tịch, tất cả cung nhân đều bởi vì Dung Khiêm không thích có người bên cạnh mà canh ngoài điện, trong điện cả ánh nến cũng không có, chỉ là màn che bốn phía, treo rất nhiều dạ minh châu, tản ra ánh sáng thanh u, chiếu nơi này như thần tiên ảo cảnh.

Yên Lãm chỉ cảm thấy đôi mắt Dung Khiêm sâu thẳm không thấy đáy, làm tâm thần y đều chìm vào trong đó, không thể cung không muốn giãy, chỉ cảm thấy tay Dung Khiêm nhẹ nhàng kéo, tuy rằng tay căn bản yếu đuối vô lực, nhưng thân thể Yên Lãm nhõm lên một nửa lại không tự chủ được thuận thế nằm sấp xuống.

Ngay sau đó, cảm giác cánh tay kia nhẹ nhàng vòng quanh mình, sau đó dần dần bắt đầu dùng sức.

Yên Lãm yên lặng nằm trên ngực Dung Khiêm, một tay lặng lẽ chống giường, không dám thật sự đè trọng lượng nửa thân trên lên người Dung Khiêm. Chỉ yên lặng cảm giác, Dung tướng thương bệnh trong người, nỗ lực như vậy, nỗ lực như vậy, muốn dùng cánh tay đã không thể ra nhiều sức kia, ôm y càng chặt hơn trong lòng. Không dừng, hốc mắt liền nóng lên.

Trong lòng y có phần sợ hãi. Người lớn thế này rồi, nếu mà nửa đêm òa khóc trong lòng Dung tướng, thật là thể diện cả đời đều mất sạch. Chỉ là, loại tình cảm ấm áp kích động trong lòng ấy, vô luận thế nào cũng không ức chế được.

Bao nhiêu năm trước, cơ hồ chính là kiếp trước, vô số đêm, cũng là tại Thanh Hoa cung này, cũng là trên long sàng này, cũng là ***g ngực này, cánh tay này, vẫn che chở y, trông y, cho y sự ấm áp, xua hết vắng lặng.

Chỉ là về sau, lớn dần từng chút, sự ngây thơ ấu thời, liền bị tình đời phong sương nhuộm hết.

Nguyên tưởng rằng ấm áp ấu thời vĩnh viễn quay quanh y năm ấy, không bao giờ có thể có được nữa, nhưng hóa ra phân tâm ý kia, phân yêu thương kia, vẫn luôn ở ngay bên cạnh, trước nay chưa từng rời khỏi.

Trong lòng Yên Lãm yên lặng ôn nhu, thật muốn không nói gì hết, không làm gì hết, cứ mặc cho thời gian lặng lặng chảy xuôi đi như thế. Nhưng mắt càng lúc càng chua xót ấm áp khiến y hơi hốt hoảng, vì sợ mình thật sự vô dụng òa khóc thành tiếng, không thể không nghĩ cách nói chuyện dời đi lực chú ý.

“Dung tướng, ngươi thật sự không cần quá lo lắng cho ta, ta cũng là do mấy ngày này tâm sự nặng nề, cho nên bệnh tình hơi nghiêm trọng. Người đã giúp ta khuây khỏa, ta tự nhiên sẽ chậm rãi khá lên. Cũng chỉ là ngủ hơi ít hơn người bình thường, không phải chuyện gì to tát, bên cạnh nếu có người làm cho ta an tâm như Tịnh Viên, Vương tổng quản, Lạc Xương, ta ngủ kỳ thật cũng rất nhanh.”

“Như vậy, ta thì sao?”

“A...” Yên Lãm nhất thời đầu óc trống rỗng, không biết mình đã nghe thấy gì.

Thanh âm của Dung Khiêm ôn hòa trầm thấp: “Ở bên cạnh ta thì sao? Người cảm thấy thế nào?”

Yên Lãm trầm mặc không nói gì.

Dung Khiêm nhẹ nhàng giục: “Yên Lãm!”

Yên Lãm rầu rĩ, thanh âm thấp đến mức cả Dung Khiêm cũng thiếu điều không nghe thấy.

“Ban đêm ngủ trên cùng một giường với ngươi, ta vừa kích động vừa khẩn trương, ngón tay không dám lộn xộn một chút, nói chuyện cũng sợ thanh âm hơi lớn, đừng nói bệnh của ta còn chưa khỏi, cho dù hoàn toàn không có bệnh, ta thấy cũng chẳng ngủ được đâu.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 234 : Ngày Xuân Âm Áp

Ngày hôm sau, Dung Khiêm khẩn cấp oán trách Phong Kính Tiết.

“Ê, Kính Tiết, là ngươi nói bệnh trạng của Yên Lãm nhiều hơn vẫn là tâm bệnh, trước giờ tâm bệnh vẫn cần tâm được chữa, hiệu quả của việc ta ra mặt trị liệu hơn xa típ tắp thần y ngươi khai phương thuốc gì. Nhưng hiện tại y ở bên cạnh ta lại đặc biệt cẩn thận dè dặt, khẩn trương đến mức toàn thân đều luôn kéo căng, làm sao có thể ngủ ngon? Ta ép y ở lại Thanh Hoa cung, vốn là muốn y không thể không nghỉ ngơi đàng hoàng, nhưng phương pháp như bây giờ, lại hại y bệnh tình càng thêm nghiêm trọng.”

Phong Kính Tiết lắc đầu cười khẽ hồi lâu, mới cười nói: “Tiểu Dung, ngươi có biết những người từng có tình yêu kịch liệt nhất sâu sắc nhất, sau cuộc sống phu thê năm rộn ràng tháng dài, sẽ chung sống như thế nào?”

Dung Khiêm buồn bực, so sánh gì đây.

“Cho dù năm đó khi yêu đương thăm thiết nhất, vừa thấy đối phương là tim đập không thôi, máu mũi giàn giụa, làm phu thê nhiều năm đều nhạt đi cả. Năm tay đối phương cũng giống như nắm tay mình, không còn cảm giác. Ngày ngày nghe người bên gối ngáy o o, cũng giống như không hề nghe thấy, ngủ thoái mái tự tại như thường. Thoạt nhìn rất là đậm đặc, nhưng một khi mất đi người bầu bạn lâu dài như vậy, mới cảm thấy thế giới trống rỗng, quạnh quẽ lạ thường, không ai làm ồn, ban đêm ngay cả ngủ cũng không ngon.”

Phong Kính Tiết cười vỗ vỗ Dung Khiêm: “Vấn đề của ngươi chính là làm sao đưa Yên Lãm từ giai đoạn vừa trông thấy ngươi thì tim đập thình thịch, máu mũi như suối, dẫn dắt đến giai đoạn khe nhỏ sông dài, cứu nhau lúc hoạn nạn.”

Dung Khiêm thuận tay cầm nắp chén trà trên bàn, nhắm ngay mũi Phong Kính Tiết mà ném.

Phong Kính Tiết dễ dàng một tay đón lấy, cười nói: “Có *** thần đánh người nha, không tồi không tồi, hiện tượng tốt, đều là công lao vất vả trị liệu của ta.”

Dung Khiêm bị y chọc giận ngã ngửa. Phong Kính Tiết lại đã phất tay áo, quay người ra ngoài, tự đi tìm cung nữ xinh đẹp tán dóc bồi đắp tình cảm.

Phong Kính Tiết đã khoanh tay đứng nhìn, Dung Khiêm chỉ dành tự lực cánh sinh, tự mình nghĩ cách.

Y không hề vội vội vàng vàng đuổi Yên Lãm ra ngủ ngoài Thanh Hoa cung, ngược lại bảo Yên Lãm dọn hết thảy công sự trong ngự thư phòng đến Thanh Hoa cung, nhưng cũng không hề không yên tâm đến mức thật sự cẩm túc Yên Lãm bên cạnh, mọi sự đều phải theo dõi.

Yên Lãm mỗi ngày triều hội chưa bao giờ lỡ, mỗi ngày đều đi bầu bạn với Lạc Xương một hồi, mà còn bắt đầu tích cực tiếp kiến đại thần, hội kiến tông thân. Ngẫu nhiên trong cung sẽ làm vài yến hội nhỏ, cùng các tần phi cách ba bốn ngày cũng có thể gặp mặt hồi.

Sau khi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Dung Khiêm thậm chí vẫn gạt phăng chúng nghị, kiên định ủng hộ Yên Lãm thường xuất cung đi lại thăm thú. Chỉ cần chuẩn bị đủ trên mặt phòng vệ an toàn là được.

Yên Lãm ban đầu cũng không muốn rời Dung Khiêm quá lâu, càng cảm thấy lúc này ra cung giải sầu, rất là vô tâm vô phế, song Dung Khiêm chỉ cười giáo huấn y.

“Người sống trên đời, ai có thể không gặp rủi ro, ai có thể không đụng tai họa. Nhưng dù sao cũng không thể phóng túng mình cả ngày vùi đầu ủ rũ trong tai nạn, thế chẳng phải tự mình tìm không thoái mái cho mình sao. Chúng ta phải làm, là tận lực tiếp tục sống tốt.”

Yên Lãm im lặng một hồi, liền gật đầu tiếp nhận ý kiến của Dung Khiêm. Vô luận thế nào, cuộc sống chung quy phải tiếp tục. Tận lực để mình sống thật tốt, đã là bảo vệ lớn nhất với nhau. Nếu như giống họ ngày trước, mọi việc đều quan tâm thái quá, để ý thái quá, ngược lại trở thành gánh nặng của nhau.

Y tận lực làm cho cuộc sống của mình khôi phục bình thường, xử lý triều chính, câu thông với đại thần, quan ái người nhà. Khi ở lại Thanh Hoa cung, cũng không phải cả ngày mắt không chớp, toàn tâm toàn ý trông nom Dung Khiêm, mà là phải phân ra hơn một nửa thời gian *** lực xử lý chính vụ quốc sự.

Mà rất nhiều thời điểm, Dung Khiêm chỉ mỉm cười, nhìn y, trông y, chờ y.

Rất thích nhìn dáng vẻ dưới đèn ngưng mắt, hết sức chuyên chú phê duyệt tấu chương của thiếu niên này. Ngay cả ngẫu nhiên nhíu mày, buồn bực ưu tư, cư nhiên cũng làm người ta nhìn rất là thuận mắt.

Rất thích, cứ thế lắng lặng trông bên cạnh, cho dù hai bên không nói lấy một câu, nhưng y biết, bởi vì có y, Yên Lãm mới có tâm thần yên định, dốc lòng quan tâm mảnh đất hai người đều rất yêu này như vậy.

Rất thích, cứ thế bình tĩnh chờ đợi. Bình thường Yên Lãm phê duyệt tấu chương một lúc, sẽ bỏ xuống nghỉ một chút, đứng lên duỗi thân một thoảng, thả lỏng thân mình một thoảng, cùng y cười nói mấy câu, có khi đẩy y dạo một vòng bên ngoài rồi quay về làm việc tiếp.

Cả Yên Quốc, chính vụ quan trọng nhất, liền giản giản đơn đơn như vậy, chất trên bàn, Dung Khiêm trước giờ cũng không lật xem. Chỉ là Yên Lãm lại ngẫu nhiên sẽ vào những lúc tạm nghỉ, đẩy Dung Khiêm đến trước cửa sổ, dưới ánh dương, tự tay pha một ly trà cho y, nửa dựa y mà ngồi xuống, tùy tay lấy một xấp tấu chương, chậm rãi đọc cho y nghe.

Thông thường mà nói, trừ phi Yên Lãm thật sự không quyết định được, Dung Khiêm đều không hay trực tiếp biểu đạt ý kiến của mình lắm. Phần lớn thời

điểm, y chỉ mỉm cười nghe, nghe đủ loại chính vụ trên mảnh đất này, nghe Yên Lãm chậm rãi giải thích xử trí quyết đoán của mình, có đôi khi cảm thấy Yên Lãm làm rất tốt, mỉm cười vui vẻ nhìn y một cái. Miệng kỳ thật không hề nói nhiều mấy lời khích lệ gì đó, song ánh mắt sáng ngời như vậy, làm cho điện vũ rộng lớn này cũng trở nên huy hoàng xán lạn.

Có khi cảm thấy Yên Lãm làm sai, hoặc làm không tốt, y sẽ hơi nhíu mày, thế là sắc mặt Yên Lãm cũng trầm xuống, nhíu mày, vắt óc nghĩ chỗ không đủ của mình, nếu như có thể nghĩ được, sẽ không khỏi hai mắt lóe sáng nhảy dựng lên, khoa tay mút chân chạy tới ngự án bên kia, một lần nữa phê chỉ thị. Thoạt nhìn giống một thiếu niên xốc nỗi kích động, còn hơn xa một đế vương thâm trầm đầy hứa hẹn.

Có khi vắt óc mãi không được, không khỏi thất bại, y cũng sẽ quấn lấy Dung Khiêm hỏi không ngừng. Dung Khiêm bị y bám dính đến hết cách, cười nhẹ nhắc y vài câu, khi Yên Lãm tâm phục, sẽ cười đến mặt mày sáng rực, nhưng cũng sẽ có lúc không ủng hộ không đồng ý, liền chẳng hề cố kỵ, tuyệt chẳng nể mặt Dung Khiêm mà thấp giọng tranh chấp.

Đại bộ phận tranh cãi, cuối cùng phần nhiều là chấm dứt bằng thắng lợi của Dung Khiêm, nhưng ngẫu nhiên cũng có vài lần để Yên Lãm thắng, Yên Lãm liền không khỏi đặc ý dương dương, ngày kể nhất định phải khoe khoang với đám Sử Tịnh Viên bảy tám bận.

Rất nhiều biến hóa đương sự không hề cảm thấy, nhưng những người sáng mắt bên cạnh lại nhìn rõ ràng rành.

Trước kia khi nhìn Yên Lãm và Dung Khiêm bên nhau, dưới ánh dương mỉm cười tán gẫu, luôn không dung làm người ta có cảm giác xót xa thê lương. Mà hiện tại, xa xa nhìn họ cùng ngồi giữa hoa, thân kề nhau, cúi đầu, rất đỗi chăm chú mà chia nhau ăn bánh, lại chỉ có một loại thoái mái hoan khoái đậm đà, khiến bên môi người ta bất giác im lặng lộ ra nét cười.

Trước kia, Yên Lãm bất kể trong lòng có bao nhiêu ưu phiền, ở trước mặt Dung Khiêm, đều cố gắng mỉm cười, chỉ sợ có một chút ảnh hưởng không tốt với Dung Khiêm.

Mà hiện tại, có chính vụ ủy quyết không được, hoặc trong triều khó chịu, hoặc chính là tự dựng sinh ra cảm khái thiêng niêng, y đều sẽ không hề cố kỵ kể cho Dung Khiêm.

Có khi Dung Khiêm sẽ khuyên y vài câu, nhưng càng nhiều thời điểm, chỉ mỉm cười trên tai họa, khiến Yên Lãm luôn phải giật chân phát tác một trận.

Trước kia, mặc kệ Dung Khiêm có bao nhiêu không khỏe, ở trước mặt Yên Lãm, đều tận lực không lộ ra. Nay cả thân như thiêu như đốt, vẫn có thể cười nhẹ như không.

Song hiện tại y chưa từng khắc ý cố nén đau đớn, chưa từng dụng tâm khắc chẽ rên rỉ. Y không ngại biểu hiện sự yếu đuối vô lực của mình. Y không ngại để Yên Lãm nhìn thấy tình huống khi y đau đớn nhất.

Không giấu giếm, không che đậy, không cố ra vẻ cười vui. Nhưng vẫn khoái lạc, kiên cường sống tiếp, thậm chí không chịu để lạc thú trong cuộc sống vì thế mà giảm bớt một phần một hào. Y đem thương đau hoàn toàn bày ra cho Yên Lãm thấy, để thiêng niêng ưu tâm kia biết rõ ràng, y rất thương, rất đau, song thương đau này không hề đủ để đánh sụp y, chân tướng của sự thật, không hề khủng bố, đáng sợ như trong tưởng tượng. Có đôi khi, che giấu bởi vì hảo tâm, mang đến nghi ngờ thương tổn lo lắng, e rằng càng đáng sợ hơn bản thân thương thế.

Y thích ánh dương, thích hoa tươi, thích gió mát, thích nói cười với người, thích hết thảy người và việc tốt đẹp.

Yên Lãm mỗi lần ra cung, luôn sẽ đem những câu chuyện mới mẻ nghe được ở dân gian phố phường kể tỉ mỉ cho y nghe, luôn sẽ mua vài món đồ chơi mới mẻ, trái cây tươi ngon, trở về cùng y hưởng thụ.

Trong cung thỉnh thoảng cử hành tiểu yến, chỉ một vài người thân cận nhất tụ lại một chỗ, Dung Khiêm cũng rất vui lòng tham gia, cùng mọi người nói cười như vô sự.

Yên Lãm cũng bắt đầu thả lỏng việc gác cửa Thanh Hoa cung, cho phép một số cựu bộ thuộc hạ năm đó tình nghĩa rất sâu với Dung Khiêm vào cung thăm viếng. Những cựu thuộc này đều thật lòng quan tâm Dung Khiêm, cùng Dung Khiêm ôn lại đôi câu chuyện cũ năm ấy, đây đó đều rất đỗi cảm khái, nói chút tình hoài hôm nay, mọi người cũng tự có cảm hoài.

Thân mình Lạc Xương càng ngày càng nặng, khá ít đi quanh trong cung, ngẫu nhiên cũng tới thăm hỏi Dung Khiêm.

Dung Khiêm rất thích nghe nữ tử nhu uyển này, ngồi bên cạnh, vừa vô ý thức vỗ về bụng, vừa nói liên miên rằng hài nhi trong bụng bướng bỉnh như thế nào, đá nàng quậy nàng như thế nào.

Dung Khiêm kiếp trước tuy từng cưới vợ, nhưng vẫn chưa từng sinh con, nghe một nữ tử vẻ mặt ôn nhu nói chuyện hài tử sắp sửa giáng thế như vậy, với Dung Khiêm mà nói, là một loại cảm thụ cực mới lạ.

Nhưng mà, y thật sự thích.

Thích hài tử rất nhanh chóng sẽ ra đời, cốt nhục của Yên Lãm kia.

Thích nghe những câu chuyện trong nhà, cốt nhục chân tình này.

Y cũng biết, Lạc Xương nói những lời này, không phải bởi vì trong lòng Lạc Xương chỉ biết quan tâm hài tử, mà là bởi vì Lạc Xương và Yên Lãm đều rất tin, mình sẽ tự nhiên nảy sinh tình yêu với hài tử kia, rất minh bạch, buổi chiều an bình này, nói cười nhẹ tênh như vậy, sẽ làm y có cảm giác ấm áp yên tĩnh như thế nào.

Có đôi khi Dung Khiêm cũng sẽ hưng trí bùng bừng cùng Yên Lãm thảo luận

hài tử sinh ra nên đặt tên gì, sau đó rất đỗi phiền não mà lật sách, tìm đủ các kiểu chữ, mà vì đều tự cố chấp ý mình rồi tranh tới tranh lui.

Có khi Lạc Xương đụng phải hai người tùy hứng tranh chấp như con nít, không khỏi buồn cười, khẽ nói mấy câu, sau khi hài tử ra đời, Hoàng thượng chính là phụ thân rồi, Dung tướng... Việc này, chính là...

Nàng dừng một chút, thình lình không thể nói tiếp, theo vai vế mà nói, Dung Khiêm cũng nên tính là gia gia thật rồi.

Tuy chưa nói hết, Dung Khiêm đã ở bên cạnh xụ mặt buồn bực, ôi, gia gia. Mình có già đến vậy không? Rõ ràng ta còn coi như đang tuổi nhi lập mà.

Yên Lãm ở bên cạnh khẽ cười, khắp đầu óc đang nghĩ làm sao để hài tử của mình khi vừa học được từ đầu tiên, quay qua Dung Khiêm gọi Dung gia gia, mình sẽ ở bên thường thức biểu tình buồn bực bất đắc dĩ của Dung Khiêm.

Biến hóa chính là như vậy, chưa để ý đã xảy ra. Yên Lãm đổi mặt với Dung Khiêm, không còn nơi nơi thận trọng, thời thời cẩn thận như vậy nữa.

Y có thể bỏ Dung Khiêm một mình bên cạnh, tự mình chuyên tâm xử lý chính vụ hơn nửa ngày trời, y đồng dạng có thể ném công văn chồng chất đầy bàn, bồi Dung Khiêm đi uống trà tán gẫu. Hết thảy phải coi tâm tình như thế nào.

Vốn mỗi khi ngủ cùng giường với Dung Khiêm, tim y sẽ đậm như gỗ trống, hiện tại lại có thể coi bên cạnh đâu đâu cũng là hơi thở của Dung Khiêm, thành việc tâm thường tự nhiên nhất, bình yên ngủ giữa phân ấm áp ấy.

Chẳng qua, bệnh mất ngủ của Yên Lãm đã là chứng bệnh khó chữa nhiều năm, không dễ dàng trừ tận gốc như vậy. Cho dù y hiện tại có thể ngủ, nhưng muôn như Dung Khiêm nói, một ngày không ngủ đủ ba canh giờ không cho phép ra khỏi Thanh Hoa cung, thế thì y mỗi ngày đều đừng mong ra ngoài.

Kỳ thật, y mỗi ngày có thể ngủ hai canh giờ đã rất không tệ. Hai canh giờ này, một nửa là ngủ bình thường trên giường, một nửa khác lại là ban ngày, những giấc ngủ vụn vặt có thể có được khi ở bên cạnh Dung Khiêm.

Tinh thần của y, sớm hoàn toàn thả lỏng bên cạnh Dung Khiêm, do thả lỏng, liền không nhớ phải đối kháng một cách tự nhiên với thân thể mỏi mệt. Có đôi khi y và Dung Khiêm nói chuyện, đang nói thì mắt chậm rãi híp lại, bắt đầu mệt mỏi, bất tri bất giác liền có một giấc ngắn ngủi.

Có đôi khi, đang đấm lưng xoa bóp giúp Dung Khiêm, dần dần thanh âm nói chuyện nhỏ xuống, có lúc tựa lên vai y, có lúc nằm trên đùi y, chậm rãi dựa lên người Dung Khiêm mà ngủ.

Dáng vẻ không hề phòng bị mà thiếp đi như vậy, hoàn toàn giống như một hài tử ngây thơ. Ngẫu nhiên khi đang xử lý công vụ, bởi vì Dung Khiêm ở bên cạnh, tuy rằng không nói chuyện, không tán gẫu, nhưng cảm giác tồn tại rõ ràng ấm áp này, sẽ làm thân tâm người ta không dừng buông lỏng, y cũng có thể bất tri bất giác dựa bàn ngủ một lúc.

Chỉ là, Dung Khiêm không hy vọng y dựa bàn ngủ, mà tình nguyện y dựa lên người mình.

Bởi vì Yên Lãm hiếm khi ngủ, mà ngủ cực tinh, vừa bị kinh động là sẽ tỉnh dậy.

Dung Khiêm rất quý trọng mỗi một chút thời gian y có thể ngủ bình yên, nhưng lại luôn lo lắng, không ngó ngàng gì mà ngủ như vậy, nhiễm lạnh sinh bệnh, tổn hại thân thể.

Dung Khiêm không dám khoác thêm quần áo giúp y, cho dù động tác nhẹ nhàng hơn, cũng sẽ đánh thức y, cho nên càng tình nguyện y dựa mình mà ngủ hơn, ít nhất hai người kề nhau, hơi thở độ ấm hai bên hòa hợp, sẽ có rất nhiều ấm áp.

Thân thể Dung Khiêm không hề thích hợp để thời gian dài cho người khác dựa ngủ, vô luận dựa lên vai hay là nằm trên đùi y, thời gian hơi dài đều là áp lực với xương cốt đã nối lại nhưng vẫn yếu ớt như cũ kia, song chỉ cần Yên Lãm ngủ bên người, thế thì cho đến trước khi Yên Lãm tỉnh lại, y đều có thể an tĩnh mà thanh thản chờ đợi, cho dù cơ thể đều đã mỏi nhừ tê rần, cũng không phát ra một chút thanh âm, không nhúc nhích một thoảng.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua. Dưới trị liệu của Phong Kính Tiết, thân thể Dung Khiêm chuyển biến mặc dù vẫn chậm chạp, nhưng quả thật là đang không ngừng tốt lên. Mà khúc mắc tháo hết, chung sống tự nhiên thoải mái với Yên Lãm, cũng có trợ giúp rất lớn với sự khỏe mạnh của Dung Khiêm.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 235 : Gió Tây Vắng Lặng

Chậm rãi, thân thể Dung Khiêm dần dần khôi phục.

Y đã có thể rời xe lăn, dưới sự giúp đỡ cẩn thận của Yên Lãm, thử tự mình đi vài bước, chỉ là thời gian không thể quá dài mà thôi.

Yên Lãm cố gắng để cuộc sống của Dung Khiêm phong phú đa dạng hơn, mà không cần chỉ làm một bệnh nhân bế tắc.

Du viên, ngắm hoa, mời Sứ Tịnh Viên, Lạc Xương, An Vô Ky, Thanh Cô, những người thân cận nhất này, thường tụ tập, để cựu bộ của Dung Khiêm thường đến tán gẫu ôn chuyện với y, thỉnh thoảng triệu chút tạp kỹ, mọi người cùng nhau thưởng thức, quốc sự phàm có nghi nan, liền thản nhiên thỉnh giáo Dung Khiêm, ngoài ra y thậm chí còn lén dẫn Dung Khiêm chuồn khỏi cung.

Bởi vì sợ Phong Kính Tiết không chịu, sợ Thanh Cô lo lắng, sợ Sứ Tịnh Viên ngăn cản, Yên Lãm nghĩ ra đủ các biện pháp, phái dẫn ngần ấy người đi hết, bắn thân triệu mươi mấy thị vệ tâm phúc, hung ác hạ lệnh mọi người nhất định phải giữ bí mật, sau đó mới lặng lẽ dẫn Dung Khiêm chuồn ra ngoài như thể ăn trộm.

Y nơi này ngàn cẩn thận vạn cẩn thận, nhưng nào biết được, từ sau khi phát sinh biến cố trường săn, cấp phòng bị bên cạnh y đã tăng lên mấy lần, động tác lớn như vậy, Vương tổng quản và Sứ Tịnh Viên tự nhiên trong lòng đều biết. Chỉ là mọi người đều không nhẫn tâm phá tan lạc thú như vậy của họ, sau khi đã trải qua khổ nạn thế này, còn có thể có dũng khí đi tới, còn có dũng khí đi tranh thủ mỗi một chút khoái lạc trong sinh mệnh, ai lại thật sự không biết tốt xấu đi phá.

Hai người chẳng những giả đò không biết, còn lặng lẽ thông tri Thanh Cô và

Phong Kính Tiết, để hai người thường ở bên cạnh Dung Khiêm này, rất phối hợp mà chuẩn bị đi.

Yên Lãm dẫn theo Dung Khiêm ở ngoài cung thống thống khoái khoái, chơi hơn một giờ, dạo qua phố chợ, hưởng thụ thức ngon, nghe tiếng rao hàng trên phố, người qua đường thô bỉ mắng nhau, đều cảm thấy thân thiết khoái hoạt.

Họ ngồi xe ngựa, thấy chỗ nào náo nhiệt thì đi chỗ đó. Nhìn tạp kỹ đầu đường kia, Dung Khiêm nếu có hưng trí, cũng sẽ bảo Yên Lãm đỡ y ra đó đi đi dòm dòm. Khi hưng trí lên, gấp gì mua đó, thương lượng lúc về bị mọi người phê phán thì cầm ra lấy lòng.

Hơi mệt, liền nghỉ lại ngay tảng lát bên đường, tùy ý gọi mấy thứ rượu thịt, vừa cười vừa uống. Nhìn thấy có ca nữ đàn hát thanh tú xinh đẹp kia đi mời chào các bàn, Yên Lãm cao cao hứng hứng chọn mấy điệu hát dân gian trợ hứng, hào phóng thưởng đĩnh bạc lớn.

Đang khoái hoạt, bất chợt nghe thấy dưới tảng lát náo nhiệt vang trời, Yên Lãm thò đầu dòm thử, lại là Phong Kính Tiết ngựa trắng yên vàng, đang rêu rao qua phố. Dọc đường đi tới, trên cao lầu hai bên bay xuống vô số khăn màu hàn bao, trên đầu phố có mấy nữ tử gan lớn nhiệt tình, lại dám ném trái cây về phía Phong Kính Tiết.

Yên Lãm vội vàng rụt đầu vào, kinh hồn táng đảm nhìn chằm chằm chân cầu thang, chỉ sợ cái tên ăn khắp tất cả đại tẩu lầu kinh thành này quyết định từ đó chui ra.

Dẫn người bệnh chuồn ra đây chơi, nếu để đại phu bắt quả tang thì phiền phức to.

Dung Khiêm nhìn mà buồn cười: “Được rồi, ngươi thật sự cho rằng mấy mánh này của ngươi có thể giấu được người? Hoàng cung nếu thật có thể giấu hết tai mắt người khác mà ra vào dễ dàng như vậy, thế Sứ Tịnh Viên và Vương tổng quản thật sự có thể lấp chêt tạ tội thiên hạ.”

Yên Lãm buồn bực xụ mặt: “Trong lòng ta không phải không rõ, chỉ là họ làm bộ không biết, ta liền coi như họ không biết, thỉnh thoảng lén lút quậy một lần, không phải cũng thú vị sao, ngươi vạch trần nhanh như vậy làm gì?” Y một tay chống cằm, vô hạn ưu thương cảm hoài mà than thở: “Không tự do ôi không tự do...”

Dung Khiêm nhìn dáng điệu làm bộ làm tịch này, thấy cực kỳ vui vẻ, cười đến mức phải vịn bàn thở: “Ngươi, ngươi...” Cuối cùng ho khan liên tục, mới dọa Yên Lãm sợ quá vội chạy đến đầm lững xoa ngực cho y.

Bọn thị vệ bên cạnh cũng nhìn mà trong lòng buồn cười, chỉ là trên mặt vẫn phải giả bộ nghiêm túc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn lòng, để bày tỏ không hề có ý chê cười Hoàng đế. Chẳng qua mỗi người giả đều chẳng chuyên nghiệp như vậy.

Hoàng thượng tâm tình tốt, căn bản không cần lo lắng thật sự bị trách tội, đám người họ đây đương nhiên trong lòng cũng thoải mái theo. Dù sao trong thiên hạ, có thể làm cho Hoàng thượng buông cái giá quân chủ, dáng vẻ trầm ổn, làm tùy hứng như một thiếu niên bình thường, tùy ý bày ra tính tình thật, cũng chỉ được mình Dung tướng thôi.

Yên Lãm và Dung Khiêm dạo quanh một vòng trong thành, mãi khi sắc trời dần tối, mới quay về hoàng cung.

Xe ngựa vừa từ cửa hông vào cung, Yên Lãm hơi vén màn xe, đã thấy Sử Tịnh Viên chờ mình phía trước, sắc mặt tựa tiếu phi tiếu.

Yên Lãm cười khan mà nhỏ giọng nói: “Tịnh Viên, ta đã mua không ít lễ vật cho ngươi.”

Sử Tịnh Viên vừa tức giận vừa buồn cười vì phuơng thức lấy lòng vụng về này, nhìn y một cái vẻ không đồng ý, thật sự rất muốn giáo huấn y hai câu, chẳng qua cố kỵ trong xe còn có mặt Dung Khiêm, rõ cuộc không tiện vô lễ lăm.

Với mối quan hệ của y và Yên Lãm, ngẫu nhiên lỗ mảng một chút vốn cũng chẳng sao, nhưng với Dung Khiêm lại không dám mạo phạm, chỉ đành trước đến gần xe ngựa, thấp giọng hỏi: “Sao còn chưa xuống xe?”

Yên Lãm cũng không chờ y nói hết câu, trực tiếp xốc toàn bộ màn xe lên cho y nhìn.

Trong xe ngựa Dung Khiêm có lẽ là đi chơi cả buổi như vậy, thân thể *** thân đều hơi không duy trì được, đang nửa dựa lên vai Yên Lãm, nhắm mắt ngủ yên.

Yên Lãm đưa tay lên môi ra hiệu, ý bảo Sử Tịnh Viên đừng cao giọng: “Dung tướng mệt rồi, để y ngủ một lúc lại xuống xe nhé.”

Sử Tịnh Viên nhìn chăm chăm cõi xe ngựa, nhất thời lại không thể nói gì.

Trước kia chưa bao giờ nhìn thấy tình hình như vậy, Dung Khiêm lại dựa Yên Lãm mà ngủ thế này.

Người vĩnh viễn cường đại, vĩnh viễn đều chống một khoảng trời cho Yên Lãm kia, an tâm lộ ra sự yếu ớt của mình như thế, đương nhiên mà chấp nhận sự bảo hộ của người nhiều năm qua được y che chở chăm sóc kia như thế.

Y cuối cùng đã chịu thua nhận hài tử kia trưởng thành rồi sao, y cuối cùng không còn đơn thuần dùng ánh mắt trưởng giả nhìn xuống để nhìn Yên Lãm nữa, mà lấy tâm tư ngang hàng đối đãi rồi sao?

Bởi vì là người bàng quan, đối với vẫn đề cư xử giữa Yên Lãm và Dung Khiêm, Sử Tịnh Viên thấy có lẽ còn rõ hơn Yên Lãm và Dung Khiêm, cho nên giờ khắc này càng thêm cảm khái.

Y kinh ngạc đứng một hồi, rốt cuộc thật sự không nhẫn tâm quấy nhiễu Dung Khiêm, không nhẫn tâm phá sự ấm áp giờ khắc này. Đang định cười lui đi, lại nghe phía sau có người gọi một tiếng: “Bệ hạ!”

Một tiếng này kêu rất vang, Dung Khiêm bị kinh ngึng đầu lên, ánh mắt còn hơi mông lung, thần sắc thoảng mơ hồ, ngờ ngác giống như chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì, dáng vẻ mơ hồ thế này, Sử Tịnh Viên chưa từng trông thấy, nhìn lại dễ thân lạ thường.

Trái lại Yên Lãm thời gian này ở chung ngủ chung với Dung Khiêm, hai bên hoàn toàn không che giấu nhau. Những tình hình này đã thấy nhiều, biết Dung tướng hoàn mỹ trong mắt người ngoài, khi lơ đãng cũng thường có vẻ mơ hồ ngốc nghếch, sớm đã thành thói quen. Hơi oán giận nhìn Vương tổng quản đang rảo bước đến, nhưng cũng biết vị lão tổng quản này không hề thấy rõ tình hình bên này, thật sự không thể trách.

Vương tổng quản chạy đến trước mắt thi lễ: “Bệ hạ, Bình bộ Thượng thư cùng ba vị tướng công chính sự đường khẩn cấp tiến cung cầu kiến.”

Yên Lãm hơi chấn động. Ánh mắt Dung Khiêm hơi mờ màng kia cũng lập tức tỉnh táo, nhẹ giọng nói: “Tất có chuyện quan trọng, mau đi đi.”

Yên Lãm gật đầu, không hề chần chờ nhảy xuống xe cùng Vương tổng quản rảo bước đi.

Sử Tịnh Viên ở trước xe nói: “Ta đưa Dung tướng về Thanh Hoa cung.”

Dung Khiêm chỉ mỉm cười gật đầu, trong mắt lại ẩn vẻ lo âu.

Trong triều tam tướng và Bình bộ Thượng thư cùng vào cung, có lẽ chính là chuyện quan trọng liên quan quân vụ, quân vụ lớn nhất Yên quốc hiện giờ còn có thể là gì đây?

Dung Khiêm lặng lẽ thở dài trong lòng.

Về đến Thanh Hoa cung chưa bao lâu, Yên Lãm đã quay lại, vẻ mặt ngưng trọng dị thường, sau khi vào điện cũng không nói gì nhiều. Trực tiếp lấy từ trong tay áo ra một tờ quân báo: “Mới từ Tân quốc sáu trăm dặm khẩn cấp chuyển về.”

Dung Khiêm im lặng nhận lấy, mở ra lồng lồng xem hết, sau đó từ từ khép lại, nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng, ta biết, ngươi vẫn rất để ý việc lúc trước ta ngăn cản ngươi xuất binh Tân quốc, lại thủy chung không đưa ra một giải thích hợp lý.”

Yên Lãm hơi cười khổ: “Dung tướng, cho dù muốn nói quốc sự với ta, ngươi cũng có thể gọi ta là Yên Lãm, lỗi trước kia ta sẽ không tái phạm, ngươi không cần mọi sự phân quá rõ.”

Dung Khiêm nở một nụ cười, cũng không kiên trì, chỉ thản nhiên nói: “Hiện tại, ta có thể cho ngươi biết nguyên nhân rồi.”

Yên Lãm ngồi xuống bên cạnh y: “Dung tướng, ta biết trước kia ngươi không nói, là bởi vì ngươi có nỗi khổ tâm, là ta quá tùy hứng, mới canh cánh trong lòng vì chuyện thế này, ngươi không cần vì chuyện trước mắt mà miễn cưỡng mình, nếu như không tiện, không nói cũng không hề gì, ta sẽ tuyệt không vì loại sự tình này mà nghĩ ngợi lung tung nữa.”

Dung Khiêm lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Ta lúc trước nhận định Tân Húc Phi nhất định sẽ về Tân quốc, là bởi vì Phương Khinh Trần.”

“Phương Khinh Trần?”

“Phải, ngươi không biết, ta và Phương Khinh Trần là bằng hữu tư giao cực tốt.”

Yên Lãm cười cười, cũng không nói gì. Phong công tử y đạo vô song, Phương Khinh Trần danh động thiên hạ. Dung tướng luôn có mĩ bắng hữu ngoài dự đoán của người ta, hơn nữa, mỗi lần nếu không phải thời điểm quan trọng, dính dáng đến những người đó, Dung tướng sẽ vĩnh viễn không nhiều lời về giao tình với những người này.

Trong đây, tất nhiên cũng là có nội tình, có cõi sự. Chỉ là, nếu Dung tướng không nói, y liền hạ quyết tâm, cả nghĩ cũng không nghĩ nhiều về những việc

này nữa.

“Bởi vì sự hiểu biết với Phương Khinh Trần, cho nên ta phán đoán, hỗn loạn của Tân quốc, có quá nửa là Phương Khinh Trần đang một tay thúc đẩy.”

Yên Lãm hơi chấn động: “Y đã không chế được những vương tử vương thúc ý đồ mưu vị đó?”

Dung Khiêm lắc đầu.

“Không phải khống chế, chỉ là thuận thế mà làm, đẩy sóng trợ sóng, lửa cháy thêm dầu, vào lúc mấu chốt lặng lẽ đẩy đầu thuyền một cái mà thôi. Mục đích của y chỉ là làm cho những người đó càng thêm bành trướng dã tâm, đồng thời khiến những người này cầu cứu thế lực dị quốc. Y muốn cho Tân quốc đại loạn, để Tân Húc Phi quay quân cứu quốc, vậy thì Sở quốc sẽ có thể giải thoát khỏi áp lực của Tân quân.”

Yên Lãm im lặng hồi tưởng, trong vài năm Tân quốc đã bạo phát đủ loại loạn cục, quả thật quá nhiều quá tới tấp, lại ngầm tất cả các quốc gia bởi vì việc này mà bị cuốn vào đó, trong lòng thầm sợ: “Phương Khinh Trần vậy mà có thể một tay mưu tính nhiều quốc gia như vậy?”

“Cũng không thể nói là mưu tính đâu.” Dung Khiêm thở dài một tiếng.
“Những vương tử hoàng tôn Tân quốc này, sớm muộn phải đoạt quyền. Các nước láng giềng bao gồm chúng ta, cũng sớm muộn sẽ mượn cơ hội như vậy tiến vào Tân quốc, mưu đoạt lãnh thổ. Phương Khinh Trần không thể từ không sinh có, cũng không thể chỉ bằng mưu đồ cá nhân mà ảnh hưởng thiên hạ. Y chỉ thuận thế mà làm, lợi dụng lòng người, khéo thi thủ đoạn, khiến tất cả những mâu thuẫn này trong thời gian ngắn bộc lộ mãnh liệt, thủ lợi từ đó.”

Dung Khiêm lắc đầu: “Bởi vì biết chuyện này là y đang thúc đẩy, cho nên ta rất không muốn để người bị y lợi dụng. Nhưng ta lúc ấy không thể nói rõ nguyên nhân chân chính với người, thứ nhất, chuyện này dù sao chỉ là phỏng đoán của ta, chưa hề có chứng cứ chân thật, ta nói miệng không bằng chứng. Thứ hai, ta

và y nói cho cùng tư giao quá sâu, ta cũng không nhẫn tâm cho mọi người biết hành vi của y. Nếu như lỡ một phen khổ tâm muốn cứu Sở quốc của y, thế thì quá có lỗi với y. Ta suy đi nghĩ lại, Phương Khinh Trần tuy nói ý tại lợi dụng chư quốc tấn công Tần quốc, nhưng chỉ cần vận tác thích đáng, chúng ta chưa chắc không thể đắc lợi từ đó. Bởi vậy về sau ngươi kiên trì muốn xuất binh, ta không thật sự ngăn trở. Mà hiện tại, nguyện vọng của Phương Khinh Trần đã đạt thành, cho dù ta nói rõ chân tướng, cũng sẽ không trở ngại y nữa. Cho nên ta đã không còn cố kỵ.”

Tuy Dung Khiêm đã chính miệng tháo gỡ bí ẩn, Yên Lâm lại không có cảm giác gì là đặc biệt thoái mái. Dù sao câu đố lúc trước từng làm y canh cánh trong lòng này, khoảng thời gian qua y sớm nhẹ nhàng buông xuồng, chẳng còn chú ý nữa.

Lúc này nghe Dung Khiêm nói đến đoạn nguyên nhân này, cũng chỉ rất dõi cảm thán: “Tuy nói hết thảy đều là Phương Khinh Trần đang âm thầm điều khiển, nhưng Tần Húc Phi này thật sự là một nhân kiệt, trong cục diện gian nan như thế, lại vẫn...”

Dung Khiêm cười khổ nhìn quân báo trong tay, cũng thở dài một tiếng: “Đúng vậy, y lại vẫn khiến thế cục Tần quốc biến đổi đến tận đây.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 236 : Tân Bình Tân Dũng

Không trung mây đen trải rộng, thường có sấm chớp xé toang thiên địa, mưa như trút nước, như kinh đào nô lăng, từ phía chân trời trút xuống.

Mưa gió kinh người như thế, lại vẫn lờ mờ có mây người đang trên đường núi chật hẹp lầy lội乱象 choạng tiến bước. Giữa bùn lầy, vũ khí khôi giáp sáng loáng, vàng bạc châu báu chói lọi, tùy ý vứt tứ xứ. Thậm chí ngay cả lương khô đồ ăn nước uống cứu mạng, cũng rơi vãi rất nhiều dưới đất, nằm giữa bùn lầy, mà chủ nhân của chúng, chẳng có sức lực khom lưng nhặt nữa.

Người đi đường mỗi bước một ngã, mệt mỏi cực kỳ, ngã giữa vũng bùn, mặc người giãm đạp, cũng không bao giờ còn nhúc nhích nữa. Số ít người cưỡi ngựa bị người đăng trước cản đường, thỉnh thoảng lớn tiếng quát tháo thậm chí vung roi xua đuổi, nhưng mà những người lảo đảo đờ đẫn đi trước đó, một số không phản ứng, một số thậm chí đỏ mắt nhảy dựng lên, hợp lực lôi người trên ngựa xuống.

Thương binh kêu khóc cầu xin mong được một chút giúp đỡ, nhưng phần lớn không người trả lời, không ngừng có ngựa bị thương hoặc cạn sức bị chủ nhân vứt bỏ, cũng bị tro bụi ném bên đường như thế.

Mưa lớn thế này, Tân binh sẽ không đuổi tới chứ? Yêu ma làm thế nào cũng không chết kia, sẽ không đến giết họ chứ?

Không phải nói Tân binh đều không thể đánh nhau ư? Không phải nói đánh vào Tân quốc muốn mỹ nữ có mỹ nữ, muốn tiền có tiền, mọi người tùy tiện cướp đoạt, cùng nhau phát tài ư? Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy...

“Tần Húc Phi... Căn bản là yêu ma.” Thiên tướng Vệ quốc Vệ Lăng cưỡi ngựa, yên lặng đi theo nhánh bại binh tán loạn áp trận cuối cùng này, dọc đường trong lòng suy nghĩ lặp đi lặp lại cũng là câu này.

Người thiên hạ đều biết Tần quốc tam điện hạ Tần Húc Phi vũ dũng thiện chiến, quân tốt bên dưới cũng là hán tốt bách chiến. Nhưng mà không ai ngờ được, y lại đến nhanh như vậy, khủng bố như vậy, đáng sợ như vậy.

Ngày mươi ba tháng tư, Trần quân khổ chiến mấy ngày liền, đánh tan Tần quân, khó khăn đoạt được thành Uy Viễn, Tần Húc Phi chợt dẫn kỳ bộ công kích từ phía sau, dễ dàng đánh tan Trần quân, là chiến dịch chém vạn thủ cấp.

Ngày mươi bảy tháng tư, Tần Húc Phi cùng chủ lực Trần quân hội chiến ở bình nguyên, lấy hai vạn kỵ binh phá mười vạn Trần binh, tứ phương kinh hãi.

Ngày hai mươi ba tháng tư, Trần vương thu gom tất cả chiến lực Trần quân tại đất Tần, bày trận quyết chiến với Tần Húc Phi ngoài Ngụy Thành. Chiến thế vừa lên, phục binh bốn phía ra cả, lấy ưu thế binh lực vây khốn Trần quân, lực cầu bắt sống Tần Húc Phi. Há biết Tần Húc Phi lại lấy thân trung quân làm mồi, dụ *** nhuệ Trần quân ra hết, Trần vương chí đắc ý mãn, quan trận trước quân. Trần quân lại sớm tuyển năm trăm tử sĩ, từ cánh bên xung kích trận doanh phòng vệ của Trần quân. Năm trăm *** nhuệ phá tan phòng hộ vạn người, Trần vương trọng thương. Sau đó Trần quân không chiến tự bại, dẫn binh lui xa hơn mươi dặm. Tục truyền năm trăm tử sĩ ngày đó, cuối cùng sống sót không đến ba mươi người. Nhưng cả quá trình xung phong, không một ai lùi lại, không một ai khiếp chiến. Rất nhiều người sau khi chết thi thể vẫn không rời khỏi ngựa, khi sĩ tốt nhặt xác mới phát hiện, rất nhiều chiến sĩ, chỉ lo bị thương ngã ngựa, không thể tiếp tục xung trận, bèn dùng dây thừng cột chặt hai chân mình lên ngựa, cho dù chết trận sa trường, ngựa vẫn mang theo thi thể họ, tiếp tục xung kích trận địa địch.

Trần quân vốn vẫn có mấy vạn binh lực, còn có thể đánh một trận, nhưng Trần vương bị thương nặng, toàn quân bất an, càng sợ trong nước sinh loạn, rất

nhanh chóng dẫn toàn binh rời khỏi Tân cảnh, ngán ngẩm mà về.

Kể từ đó, Trần quân vốn có thể triển chiến một phen với nhánh quân đội *** nhuệ duy nhất của Tân quốc trên tay Tân Húc Phi này dễ dàng lui sạch, quân đội Tân Húc Phi dọc đường liền thông hành không trở ngại, lao đi như bay, gấp rút tiếp viện những chỗ nguy cấp các phuong.

Sau đó, quân báo các phuong, liền như tuyết rơi phi truyền đến.

Ngày hai tháng năm, Tân Húc Phi giải vây Vệ quân U Châu.

Ngày chín tháng năm, Tân Húc Phi sai bộ tướng Kỳ Sĩ Kiệt dẫn ba nghìn tướng sĩ, lực cự Ngô quân vạn người, hai bên khố chiến ba ngày, chưa phân thắng bại, sau Tân Húc Phi chủ lực sắp đến, Ngô quân mới lui.

Ngày mười bảy tháng năm, Tân Húc Phi phá Ngô tướng ba vạn nhân mã dưới núi Cù.

Ngày hai mươi sáu tháng năm, Tân Húc Phi trọng tướng Liễu Hăng đánh tan một bộ tả quân Vệ quân ở Định Châu.

Ngày năm tháng sáu, Tân Húc Phi tại sông Hồ Khiếu bắt giữ Vệ quốc Đại tướng Thuần Vu Xung, phá hai vạn Vệ quân.

Ngày mươi hai tháng sáu, Tân Húc Phi dưới chân núi Định Quân dẫn tám nghìn khoái mã *** kỵ giao chiến cùng ba vạn Ngô quân, qua lại xung kích bảy lần, đánh tan hơn chục lần Ngô quân bao vây, rốt cuộc tìm được chuẩn xác vị trí chủ tướng trung quân, diễu võ dương oai, giữa vạn quân, ba tên tru sát một đời danh tướng từng lực trợ Ngô vương kiến quốc. Ngô quân chủ lực sợ hãi, tránh lui ba mươi dặm, mới miễn cưỡng cầm doanh trại.

Ngày mươi sáu tháng sáu... Ác mộng của Vệ Lăng buông xuồng.

Hắn phân thuộc hữu quân Vệ quốc, ngày mươi bốn tháng sáu, hữu quân công hạ Dĩnh Thành. Đại tướng quân mang một vạn hai nghìn *** nhuệ, tiếp tục đánh

tới kinh thành, mà hắn được công việc béo bở, thành một trong tám nghìn người đóng giữ mà dọn dẹp vơ vét tài phú Dĩnh Thành.

Lúc đang trăng trọn cướp bóc trong thành, hắn vẫn là lão thần nơi nơi. Tân Húc Phi lợi hại hơn, cũng chẳng biết thuật phân thân, bốn ngày trước đội ngũ của y còn ngạnh chiến ngoài tám trăm dặm, đâu đã giết được đến đây.

Nên cướp thì cướp, nên lấy thì lấy, nên lanh lẹ phát tiết phải đi tìm đại cô nương tiểu tức phụ, sau đó vỗ mông bỏ thành đi hội hợp với đại bộ đội. Hợp binh rồi, người đông thế mạnh, với chút binh lực trong tay Tân Húc Phi đó, khẳng định không dám dễ dàng đến công, mà Đại tướng quân hữu quân họ, cũng sẽ tuyệt đối không ngu đến mức chủ động đi cứng đối cứng với Tân Húc Phi.

Nhưng mà, tảng sáng hôm đó thám tử đến báo, đã phát hiện quân đội Tân Húc Phi.

Tân Húc Phi khi mới về Tân quốc, dị quân đột khởi, liên tục thắng lợi, từ đó về sau, quân đội các quốc các bộ, bất kể thân ở phương nào, đều tung hàng loạt thám báo ra bốn phương tám hướng, tùy thời tra xét động tĩnh các phương. Tân Húc Phi còn muôn dựa vào kỳ binh tập kích, phục binh chợt hiện, loại chiến thuật này, căn bản đã không khả thi.

Liên tục bốn năm tốp thám báo phi ngựa đến báo, quân đội bốn ngày trước còn khổ chiến ngoài mấy trăm dặm kia, đã sắp sửa đi đến trước mắt! Nhưng mà, nhánh quân đội đang đến này... Không tới nghìn người.

Không dám tin, lại không thể không tin.

Sau trận chiến với quân đội *** nhuệ Ngô quốc bốn ngày trước, Tân quân tám ngàn người vừa thương vừa mệt, mà Tân Húc Phi lại có thể gom ra tám chín trăm chiến sĩ dũng hán còn dư lực, tự mình suất lĩnh, bốn ngày đi vội tám trăm dặm, phi tập Dĩnh Thành! Các tướng lĩnh Vệ quân thoát đầu tâm thần chấn động, sau đó người người hai mắt tỏa sáng. Chỉ có chín trăm người thôi, mà bản thân họ có những tám ngàn người! Tin tức thám báo truyền đến, đã chứng minh

nhánh kỵ binh này mởi mệt bất kham cõi nào, hơn nữa trong chín trăm người này, có Tần Húc Phi! Chủ tướng của Tần quốc! Chiến thần của Tần quân! Tam điện hạ của người Tần!

Vệ Lăng vẻ mặt sợ sệt, co rúm người, giữa mưa gió giục ngựa ngơ ngác tiến lên. Trong lòng mê mang nghĩ, nếu lúc trước không chọn ra khỏi thành đánh một trận, mà cứ thành thủ vững, chặn chết đoàn quân đi gấp này dưới thành kiên, kiệt quệ một chút nhuệ khí chiến ý cuối cùng của họ, chờ tất cả mệt tích lũy bộc phát ra toàn bộ, lại...

Vệ Lăng co rúm người. Hiện tại mới biết hối hận, chỉ là buồn cười. Lúc trước công lao to lớn kia bày ngay trước mắt, đã đủ che mắt mọi người.

Ai có thể tin tưởng, trên đời lại có ma quý như vậy. Ai có thể tin tưởng, trên đời lại có quân đội như vậy?

Họ đĩnh đạc ồn ào liệt đội ở ngoài thành, người người hưng phấn không thôi, chỉ mong đi trước, thậm chí chưa liệt ồn đội ngũ, chỉ muốn đi tróc nã người có thể đổi lấy công lao bằng trời kia. Mà cô quân mởi mệt không đủ ngàn số kia, đối mặt với binh lực khổng lồ toàn thành xuất động, lại không hề chớp mắt đụng ngay chính diện, phát động xung phong!

Tiếng chǎng qua mấy trăm chiến mã cùng lên cùng xuống, lại như có vạn mã thiên quân đang xung phong, chín trăm yết hầu phát ra cùng một tiếng hò hét, lại như lôi đình trên trời chấn động lòng người.

Đó là những sĩ binh như thế nào. Tên đâm vào thân thể, thuận tay nhổ ra, kéo theo một mảng máu thịt lớn, cũng không ảnh hưởng việc họ hung mãnh vung đao chém giết. Trúng đao thương, máu chảy đầy mặt, họ lại có thể không thèm lau, kêu gào hò hét khiến Vệ quân công kích đắc thủ lạnh hết tim mật, tay chân thất thố.

Mưa tên đánh không tan, rùng thương ngăn không được, vài lần xung phong gấp, lại khiến cả trận doanh Vệ quân lỏng lẻo.

Nhưng mà, đáng sợ nhất, vẫn là Tân Húc Phi!

Vệ Lăng giữa mưa gió không dừng run rẩy.

Chiến dịch này, tất cả người Vệ quốc, chắc đều không quên được ma thán kia.

Ô chuy mã mạnh mẽ, bách hoa chiến bào đỏ thẫm, kim quan huy hoàng lóa mắt. Trước nay chưa từng thấy chủ tướng nào, ăn mặc nổi bật dễ thấy như vậy.

Trừ trong tiểu thuyết diễn nghĩa, trên đời này chỗ nào thật sự lưu hành cái dũng của đấu tướng. Các chủ tướng thích an an toàn toàn đứng ở trung quân hơn, chỉ huy nếu định, ai chịu mặc quá dễ thấy, dẫn ám tiễn của địch nhân thư sát.

Thế mà, vương tử hoàng tôn có huyết mạch tôn quý kia, cỗ tình chính là dễ thấy như vậy, hung hăn xung sát ở trước nhất như vậy, trong tay cầm, lại là một thanh phuong thiên họa kích! Phương thiên họa kích, lực lớn thế trầm, phong nhuệ nơi nơi, uy lực cực lớn, nhưng quá phức tạp, quá khó học, quá khó ***, quá khó khống chế tự nhiên. Trừ phi thực có cái dũng vạn phu không bằng, có người nào thực sự dám sử dụng.

Loại binh khí này, cơ hồ đã thất truyền chôn vùi, thành truyền kỳ thuần túy. Thế mà, trên chiến trường hôm nay, họ lại trông thấy một cây kích, một cây kích mang đến ác mộng!

Không ai quên được, chỗ một phiến đỏ thẫm kia đến, huyết sắc liền tràn ngập đất trời, đoạn thể tàn chi tung bay, bao nhiêu tiếng kêu thảm thiết, đồng thời vang lên.

Không ai quên được, vô số mưa tên bắn ra, chẳng thể xuyên qua lưu quang kích ảnh, vô số binh lính liều chết hướng về phía trước, trong nháy mắt liền thi cốt không toàn.

Không ai có thể giao thủ một hồi dưới tay yêu ma kia, không ai có thể ngăn được khoái mã của y thoáng chốc.

Tần quân giống như ma quỷ, đi theo chủ tướng của họ, không sợ tử thương, không sợ nguy hiểm, chỉ cần mây đỏ kia bay đến đâu, họ liền xông đến đó, tất cả núi đao mưa tên, cũng không bằng quyết tâm và đám phách đi theo người nọ. Trước nay tướng là đám của binh, có tướng lĩnh như ma quỷ thế kia, liền có sĩ binh điên cuồng như vậy, lấy chiến lực mạnh mẽ không gì bằng của Tần Húc Phi làm chỗ dựa, chưa đủ ngàn kỵ binh, liền như một mũi dùi, dễ dàng dùi thẳng vào bụng Vệ quân.

Những tướng lĩnh đồng bào hưng phấn một lòng muốn bắt sống chủ soái Tần quân đó, từng bước từng bước bị cây trường kích kia khều trước ngực. Chủ tướng chủ trì đại cục kia còn chưa kịp hạ lệnh, bất kể đồng thời ngộ thương bao nhiêu Vệ quân, dùng cung mạnh nỏ cứng ngắm bắn Tần binh trong hỗn chiến, liền bị một mũi trường tiễn của Tần Húc Phi xuyên qua ngực, ngã xuống ngực.

Ma quỷ hồng bào kim quan, tay cầm phương thiên họa kích kia, lại giết thủng đám phách Vệ quân, chưa đợi đội ngũ không phải người kia xông đến, Vệ binh xa xa trông thấy một dải lửa đỏ nở, đã quay đầu chạy trốn. Trận đánh đến cuối cùng, rất nhiều người thà rằng nhảy xuống thành hào, cũng không dám đụng tới ma kích đáng sợ kia.

Họ có tám ngàn nhân mã, họ lấy khỏe đợi mệt, cuối cùng lại bị giết tan tác, bị đội quân mỏi mệt không đủ chín trăm đánh bỏ chạy tứ tán?

Vệ Lăng xanh mặt, hai mắt đờ đẫn nhìn phía trước.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 237 : Thật Là Bất Hạnh

Giờ này khắc này kỳ thật trong lòng Vệ Lăng trừ hối hận cũng có phần oán hận.

Tại sao khi đó tất cả tướng lĩnh đều bị sự vũ dũng của Tân Húc Phi dọa mất mật? Tại sao lúc ấy không một ai có thể kịp thời đứng ra chủ trì đại cục, đoạt công to này, để mọi người cuối cùng đều thảm hại như thế!

Vệ Lăng đi theo sau đội ngũ đào vong hai trăm người này, chán nản không thôi.

Biết đâu... Nếu... Nếu như... Lúc ấy... Trương Khôn bọn họ...

Ôi ôi ôi, ai có thể lường trước được, miếng thịt mỡ to tướng Tân quốc này, bỗng nhiên biến thành một cục xương khó nhăn như vậy? Ai biết đám con em thế gia quý tộc họ, chẳng dễ dàng gì lách được những lão nhân đó, tranh được cơ hội cướp đoạt quân công dễ như trở bàn tay, bỏ thêm túi tiền, lại sẽ hâm bản thân vào tuyệt cảnh?

Nhánh đội ngũ đào vong này, nghiêng ngả lảo đảo, chật vật không hiểu. Họ thân tại trung bộ Tân quốc, muốn trốn về nước từ đây, là tuyệt không khả thi. Cũng chỉ có thể này, lẩn đường nhỏ đi ngõ tắt, ý đồ đi tìm nhân mã chủ lực khác đang tập kích kinh thành.

Chỉ là, nhánh quân đội tan tác họ, thật sự có thể cầm cự đến ngày tìm được chủ lực sao?

Vệ Lăng không dám nghĩ nhiều.

Trước mắt chỉ có thể trốn được một khắc thì hay một khắc.

Lúc này, bên tai lại truyền đến thanh âm yếu ớt của thân binh: “Tướng quân, lương khô của chúng ta đều đã ăn hết, giờ...”

Vệ Lăng nhìn nhìn thân binh duy nhất còn giữ được mạng theo bên cạnh này, trầm giọng nói: “Đừng lo. Thật sự không xong, đêm nay sẽ ăn một chầu thịt ngựa nữa.”

Nói ra hai chữ “thịt ngựa”, Vệ Lăng chỉ cảm thấy dạ dày quay cuồng, vết b榜 rộp ở khoe miệng cũng dường như đau khác thường. Đêm đầu tiên trốn ra đây họ cũng chỉ có thịt ngựa để ăn, mùi tanh tươi đó thật là khiến người khổ không muốn sống. Hơn nữa thịt ngựa tính nóng, ăn vào bụng, ngày hôm sau bên miệng hắn liền nổi hai cái mụn to, trong hô hấp cũng dường như có lửa bốc lên.

Vệ Lăng miễn cưỡng xốc lại *** thǎn. Chẳng biết là muốn an ủi thân binh hay cố gắng cố động mình: “Ta đoán đi qua đoạn đường khá hoang vắng này, phía trước hắn sẽ có người. Chỉ cần có thôn xóm có người ở, chúng ta có thể cướp được lương thực.”

Ánh mắt thân binh hoảng sợ bất lực: “Đụng phải bách tính còn tốt, vạn nhất đụng trúng Tân binh...”

“Không sao. Tân quốc trừ nhân mã của Tân Húc Phi, Tân binh khác đều không có tác dụng gì, vẫn bị chúng ta đánh chạy trốn khắp nơi, đâu ra sức lực chặn đường truy kích chúng ta. Về phần người của Tân Húc Phi... Chút nhân mã bọn họ, đoạt được Dĩnh Thành đã là rất miễn cưỡng, nào còn phân được nhân thủ truy sát chúng ta. Chờ chúng ta hội hợp với đại quân...”

Vệ Lăng còn đang đứt quãng, tận lực muốn nói mấy lời yên ủi lòng người, chợt nghe phía trước ồ lên: “Có người, phía trước có người! Trời ơi, cuối cùng có thể kiếm được đồ ăn rồi...”

Phía trước rối tung beng, tiếng rút dao khỏi vỏ, tiếng chạy hỗn loạn, tiếng hô

quát, tiếng đe dọa vang khắp.

Những sĩ binh mỏi mệt cực kỳ, bước đi cõng xiêu vẹo đó *** thần đều chấn động, lại đều có thể rút binh khí lao về phía trước. Vệ binh phía sau không thấy rõ tình hình phía trước, nhưng cũng kích động ủa thăng lên.

Lúc trước trận tiền tan tác, chẳng ai mang lương khô trên người. Có thể chạy một mạch đến đây, mọi người dựa vào chính là đốt giết cướp bóc, một đường cướp giết bách tính Tân quốc. Hiện tại đồ ăn cạn sạch, lòng người mỏi mệt, có thể thấy lão bách tính Tân quốc, chính là thấy được sinh cơ và hy vọng của họ.

Ngay cả Vệ Lăng cũng hơi phẫn chấn *** thần, giục ngựa muôn lên trước, đáng tiếc đường phía trước đã bị bộ binh chặn kín, hắn cũng biết lúc này mọi người nản lòng thoái chí, *** thần mỏi mệt, nếu còn muôn ra vẻ đe dọa, không chừng sẽ gây binh biến, cho nên không khiển trách, chỉ kiên nhẫn chờ phía sau. Dù sao thật sự cướp được gì, chung quy chẳng thể thiếu hắn một phần.

Tiếng kêu thảm nỗi lên...

Không phải tiếng kêu thảm cầu tha của bách tính Tân quốc dọc đường nghe quen này, mà là đám Vệ quân bổ lên kêu thảm không dứt.

Vệ Lăng ở phía sau, không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ trông thấy vô số người bay cao, rất nhiều đoạn thể tàn chi, đầm đìa máu tươi trên không trung rơi vãi tứ phương.

Vệ Lăng chấn động toàn thân, thiếu điều trượt khỏi ngựa. Tình hình này quá quen thuộc, ngày đó dưới Dinh Thành, nơi Tân Húc Phi đi qua, chính là như thế, thần uy vô địch, hoảng sợ không hiểu!

Tân Húc Phi! Ma thần kia! Y cư nhiên mọc cánh, bay đến phía trước chặn đường họ sao?

Giờ khắc này, hắn cơ hồ muốn cầm cương phóng ngựa, quay người chạy

trốn, nhưng mà đám bại binh vừa mới mãnh lực xông lên, lúc này cũng như thủy triều rút xuống phía dưới, hai bên tách ra, trước mắt rộng mở sáng tỏ, Vệ Lăng nhìn rõ mồn một tình hình phía trước, mà bản thân hắn cũng bị hoàn toàn bại lộ dưới tầm nhìn của người khác.

Chỗ trống trải phía trước, có mười mấy bách tính Tân quốc run rẩy dồn lại một chỗ. Họ dùng lá đại thụ cùng cây bụi bện lại, làm thành cái ô lâm thời, che mưa trên đầu. Mười mấy người, có lão nhân, có phụ nhân, có trai tử, cũng có mấy thanh tráng, đều co cụm lại, tụ một chỗ tránh mưa, bên cạnh đặt những bọc đồ lớn nhỏ, thoát nhìn như là một đám người chạy nạn.

Những người đó nhìn Vệ quân bên này, ánh mắt hơi kinh, nhưng không hề e ngại, hơi hoảng, nhưng không hề hoảng sợ.

Mà giữa họ và Vệ quân, chỉ đứng một người.

Dưới cơn mưa tầm tã, người nọ một thân bạch y dán sát trên người, mái tóc đen cũng đã sớm lộn xộn kinh khủng. Nhưng mà y chỉ thong thả khoanh tay đứng như vậy, lại cho người ta một cảm giác cực nhàn nhã tiêu sái.

Ánh nhìn đầu tiên xác định người nọ không phải Tân Húc Phi, Vệ Lăng mới không lập tức đào tẩu. Thế nhưng, nhìn bốn phía người nọ đoạn thể tàn chi, tình cảnh thảm thương, nhìn máu loãng đầy đất, nháy mắt bị mưa xối hết, lại vẫn không tự giác phải nuốt khan một ngụm nước bọt.

Vừa rồi chỉ trong nháy mắt, người này, ít nhất đã giết mười mấy người...

Loại thủ đoạn này, loại tốc độ này...

Hắn dùng ánh mắt quét qua những Vệ quân khác, gương mặt mọi người đều kinh sợ mà mê mang.

Vệ Lăng thở dài trong lòng.

Hơn hai trăm người, nếu cùng quây lên, hắn sẽ có cơ hội giết người này, chỉ

tiếc, hiện tại mọi người còn chẳng bằng cả lúc đối diện với Tân binh, tất cả dũng khí đã sớm biến mất. Thời điểm mệt mỏi kiệt sức thế này, trông chờ cổ vũ sĩ khí nỗi lên, quá là khó.

“Các ngươi là bại quân Vệ quốc?” Thanh âm của người nọ xuyên qua trùng trùng màn mưa, rõ rệt lọt vào tai.

Vệ Lăng cực lực mở to mắt, nhưng thế mưa quá mạnh, ánh hưởng tầm mắt, hắn vẫn không nhìn rõ mặt mũi người nọ, chỉ cảm thấy tư thế khoanh tay thong thả mà đứng như vậy, quả thật tiêu sai đẹp đẽ tột cùng, ngay cả bạo vũ ngợp trời cũng chẳng may tổn hại một xíu phong thái của người nọ.

“Ngươi là ai?” Vệ Lăng không đáp mà hỏi ngược.

“Là ai đánh bại ngươi? Tân Húc Phi à?” Người nọ dường như đồng dạng không có thói quen trả lời.

Vệ Lăng nhíu mày. Người này gọi thẳng tên Tân Húc Phi, tất nhiên không phải người trong Tân quân, cho dù là quân đội trực thuộc Tân vương cũng chẳng dám trên xưng hô có điều thất lễ với Tân Húc Phi có huyết thống hoàng tộc.

“Ngươi không phải người Tân?”

Người nọ cười nhẹ: “Thật là mắt mờ, hỏi cái gì cũng không ai thèm để ý.”

Y ở giữa đại vũ dù bộn vần thong dong nhìn Vệ Lăng: “Có thể đào tẩu từ trong tay Tân Húc Phi, xem như vận may của ngươi, nhưng... gấp phải ta, lại thật sự là quá bất hạnh.”

Y vừa nói, vừa chậm rãi bước về trước.

Trong lòng Vệ Lăng không dung rùng mình, trở tay rút trường kiếm, xa xa chỉ đến người nọ, quát lớn một tiếng: “Còn ngây ra làm gì? Chờ hắn giết sạch từng người sao! Mọi người toàn lực bắt hắn!”

Chúng binh lính lúc này mới như mộng vừa tỉnh, cố lẩy dũng khí vung đao xông lên, Vệ Lăng cũng cắn răng từ trên ngựa nhảy bổ đến. Mặc kệ người nọ là lai lịch gì, cũng chỉ có một mình, họ nỡ nào hơn hai trăm người liên thủ lại, cho dù là quân đội mỏi mệt, không thể nào không đánh lại một người? Hừ hừ, trừ phi... Trừ phi hắn cũng là loại yêu ma không thuộc nhân gian như Tân Húc Phi...

Song Vệ Lăng không biết, trên đời này, yêu ma đáng sợ, thật sự chưa bao giờ chỉ có một.

Mà cư nhiên gặp phải người này, nhánh quân tan tác này, đích xác là thực sự bất hạnh quá sức...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 238 : Như Đì Trên Băng Mỏng

Khi Liễu Hăng dẫn quân đội bản bộ hành quân cấp tốc đuổi đến Dĩnh Thành chi viện, Tân Húc Phi không hề ra khỏi thành nghênh đón.

Lúc này, y còn đang ngủ.

Sau một cuộc đại chiến, hành quân gấp bốn ngày bốn đêm, tiếp theo lại là một cuộc đại chiến, cho dù cơ thể băng sắt đá, cuối cùng cũng không cầm cự nổi.

Tân quân sõngh sót, bản thân sau đó hồi tưởng cũng cảm thấy không thể tin tưởng họ sau bốn ngày hành quân gấp còn có thể khắc địch một trận.

Kỳ thật Tân Húc Phi chẳng qua là có nỗi khổ tự mình biết. Lúc ấy bốn ngày phi gấp không ngừng, người người mỏi mệt kinh khủng, nếu như thời điểm đó để mọi người nghỉ ngơi, mọi người đều sẽ hoàn toàn nằm luôn, chí ít phải một hai ngày mới có thể khôi phục.

Thời điểm đó, một khi mặc cho mệt nhọc bộc phát ra, thì chỉ có thể mặc địch nhân xé thịt. Bởi vậy y đành mạnh mẽ kích khởi nhiệt huyết dũng khí của các quân sĩ, dùng bản thân làm gương cho binh sĩ, khổ chiến sát phạt, để dẫn dắt mọi người một tiếng trống *** thán hăng hái, đánh hạ Dĩnh Thành.

Họ thăng rất hiểm. Vệ quân nếu ý chí đủ kiên cường, cho dù đánh không lại, nhưng nhiều người, chỉ cần chậm rãi kéo dài, kiên trì không lùi, cũng có thể kéo chết nhánh quân đội họ.

Biết rõ là mạo hiểm, nhưng Tân Húc Phi không có lựa chọn nào khác. Y chỉ có mạnh tay đánh cuộc, chỉ có đem toàn bộ tiền cược đặt trên nhánh Vệ quân

tranh quyền đoạt lợi không ngừng, cướp đoạt vơ vét vô độ, không có thiết huyết chí phách ngoan cường đối địch với họ kia.

Lần này, y lại thắng cuộc.

Sau khi liên tục bị áp chế, tử thương vô số, cộng thêm chủ tướng bị giết, nhánh Vệ quân nhân số gấp chục lần họ này, bị sát khí hung hăn của họ chấn nhiếp phải bỏ chạy tứ tán.

Tần Húc Phi toàn thân buông lỏng, đâu còn khí lực truy kích quân bỏ chạy, vây quét tứ phía. Y cơ hồ ngay cả sức lực hạ lệnh tổ chức dân phu trong thành đến dọn dẹp chiến trường cũng chẳng còn, chỉ lập tức hạ lệnh vào thành.

Khi đánh giặc, Tần quân dũng hán vô song, không sợ mệt mỏi, không sợ tử vong. Nhưng trận này vừa đánh xong, tất cả mỏi mệt thương đau đều kích phát ra, có người trực tiếp từ trên ngựa ngất xỉu ngã nhào xuống dưới, có người vẫn còn có thể bảo trì thanh tinh, nhưng hai chân lại cứng đờ, chẳng thể xuống ngựa.

Dù là người miễn cưỡng xuống ngựa rồi, đứng cũng không vững.

Sau khi vào thành, y điều một trăm người phụ trách phòng thành. Ngay một trăm người này, cũng là khó lòng miễn cưỡng đứng thẳng, vẫn phải luân ban ngủ mới có thể cầm cự.

Mà những người khác, đều chẳng thèm quản gì đi nghỉ ngơi luôn.

Lúc này, nếu lại có quân đội đến công, chắc có thể chẳng tốn hơi sức đã đoạt được Dĩnh Thành. May mắn là, lúc này Vệ quân mất sạch dũng khí, chỉ biết bỏ chạy, lại không một ai có gan quay đầu.

Liễu Hăng dẫn theo kỵ binh bắn bộ, vội vàng chạy đến, cũng vẫn muộn mất hai ngày mới tới nơi. Mà y nhìn thấy, vẫn là một cảnh tượng thê lương.

Một tòa thành thị phồn vinh tốt lành, nơi nơi đều là phòng ốc đổ nát. Cảnh tượng thê thảm sau hỏa, nhà nhà hộ hộ đều có tiếng khóc. Mỗi con đường, đều

có bách tính chết lặng ngỡ ngàng, hai mắt đờ đẫn.

Ngay thảm cảnh thế này, vẫn là công lao quân đội họ kịp thời chạy đến đuổi người Vệ. Bằng không thì cả tòa Dĩnh Thành này, cuối cùng chỉ sợ s敬畏 như mây thành trì khác Vệ quân đi qua, biến thành một tòa thành chết.

Các binh sĩ đi theo Tần Húc Phi còn chưa khôi phục lại, rất nhiều người đến nay vẫn đang nắm chặt mỗi một phân thời gian nhàn rỗi để ngủ, mà hoàn toàn lơ là việc tri thương cho mình.

Các sĩ binh thưa thớt canh giữ các nơi, miễn cưỡng đứng thăng, hành lễ với y. Mỗi người thần sắc tiêu tụy, mỗi người gầy rạc đi, rất nhiều người thương trên mình vẫn chưa được xử lý tốt.

Liễu Hăng nhìn mà xót xa: “Người ta dẫn đến sẽ lập tức đổi phòng với các ngươi, mọi người toàn bộ đi nghỉ ngơi...”

Mọi người mặt lộ vẻ vui mừng, thi lễ bái tạ.

“Điện hạ đang ở đâu?”

“Điện hạ còn đang ngủ, ta dẫn tướng quân đi...”

“Còn đang ngủ?” Liễu Hăng khẽ nhíu mày.

“Từ lúc vào thành, đám làm binh chúng ta đây còn có thể luân phiên nghỉ một chút, điện hạ thì cả thở cũng chưa được, đã phải an bài phòng vệ trống rỗng trong thành, trấn an bách tính trong thành, ở trong thành triệu tập tìm kiếm đại phu, lại phải thử kiếm lương thảo trong thành, bận bịu rất lâu, mới có thời gian nghỉ ngơi một chút, cho nên đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại...”

Liễu Hăng yên lặng gật đầu, cũng không nói gì, theo sĩ binh đi thăng đến phủ Thái thú bị đánh cướp rỗng tuếch, ngoài phòng ngủ phía sau, trông thấy hai sĩ binh vẫn cố xốc *** thần trống trước cửa, nhẹ nhàng phất tay, để người mình mang đến đổi phòng với họ, bản thân mới cẩn thận đẩy cửa đi vào.

Trong phòng Tân Húc Phi vẫn đang ngủ yên, dường như hoàn toàn không biết hảo hữu đã đến.

Liễu Hăng chậm rãi đi đến bên giường, nhìn khuôn mặt Tân Húc Phi gầy rộc thấy rõ.

Mấy ngày nay, quá bận quá mệt, y đã gầy đến đặc biệt lợi hại, cả khuôn mặt đường nét sâu hơn rất nhiều, ngũ quan sâu như dao gọt búa vót.

Liễu Hăng chậm rãi ngồi xuống, nhìn khuôn mặt Tân Húc Phi đầy những râu ria không có thời gian xử lý kia, nhìn bốn năm vết thương tùy tiện băng bó trên người Tân Húc Phi, trong lòng khó chịu.

Khoảng thời gian này, họ thật là quá khó khăn.

Thoạt nhìn là thắng trận liên trường, luôn là cái danh lẫy ít thắng nhiều, vũ dũng thiện chiến, đủ để thiên hạ ca ngợi, song Liễu Hăng biết rất rõ, đây không phải hiện tượng gì tốt.

Từng trận lẫy ít đánh đông, chỉ có thể chứng minh, tại cấp độ chiến lược đại địa, họ vẫn bị vây hạ phong. Từng lần lẫy ít thắng nhiều, nói trắng ra, toàn là cậy ky binh mau lẹ, cậy võ công của Tân Húc Phi, cùng chí phách nhánh quân đội thân bách chiến này mà ra.

Song trước nay kỳ không thắng chính, kỳ kế ngẫu nhiên làm một lần, hoặc có thể xưng thiện, nhưng làm sao có thể luôn là loại đấu pháp này?

Vận khí tốt hơn, trên chiếu bạc, cũng luôn có ngày thất thủ. Mà cách đánh cuộc của họ hiện tại, là chỉ cần thua một lần, sẽ vạn kiếp bất phục.

Một nhánh quân đội đàng hoàng, sao có thể luôn để chủ soái đi xông pha chiến đấu? Nhưng mà, đây không phải bởi vì tham công, không phải bởi vì muốn khoe khoang vũ dũng, mà chỉ bởi vì bất đắc dĩ.

Bốn quốc ô ạt tiến công Tần quốc, tổng cộng hơn tám mươi vạn binh mã, mà trong tay họ, tính toán hết cũng mới hơn mười vạn người.

Trừ Yên quốc, các quốc đều chia binh tiến công, mỗi khi qua một chỗ, thường đốt giết cướp bóc, họ tuy rằng muốn đóng vững đánh chắc, chậm rãi tiến lên, từng bước đuổi đi những quân đội dị quốc này, nhưng biết rõ bách tính khổ không chịu nổi, lại thật sự không thể an tâm chậm rãi toan tính.

Đành phải đem *** nhuệ phân binh đột kích, đành phải không ngừng lấy ít đánh nhiều, đi cản trở quân đội các phương. Nếu không phải nhánh quân đội họ đây quả thật đủ cường hẵn, các tướng lĩnh mỗi người xuất sắc, với chiến pháp được ăn cả ngã về không này, họ đã sớm bị quân địch vây diệt truy đánh, mỗi người đập tan.

Nhân thủ của họ quá ít, mà còn rất khó được bổ sung. Thanh tráng Tần quốc bản địa cơ hồ đều bị Tần vương trưng vào quân đội cả. Tần vương trái lại rất chịu để quân đội hiệp thủ hợp tác với Tần Húc Phi, thậm chí sát nhập. Chẳng qua, lúc này...

Bản thân Tần Húc Phi nào dám để tướng lĩnh tâm phúc của Tần vương mang binh tiến vào trong quân của mình.

Không dám trông mong họ hỗ trợ, chỉ cần không bị họ kéo chân, chỉ cần họ có thể cung cấp đủ lương thảo quân nhu, Tần Húc Phi đã rất thỏa mãn.

Song ngay cả việc này Tần Húc Phi cũng không thể được. Quân nhu lương thảo các nơi vẫn không theo kịp, rất nhiều thời điểm bởi vì vấn đề lương thảo, Tần Húc Phi không thể không từ bỏ chiến lược toàn quân tập tiến, mà chỉ có thể lựa chọn số ít *** binh khoái mã đánh úp.

Dù sao từ sau khi Tần Húc Phi thắng trận liên tục, tác phong của quân đội các quốc càng thêm tàn bạo điên cuồng. Trước kia họ chiếm lĩnh một vùng, chỉ cướp bóc, mà hiện tại cơ hồ chính là đồ thành. Lấy đi hết thảy có thể lấy, không lấy được thì thiêu hủy toàn bộ. Trên mảnh đất Tần quốc, thực hành vườn không nhà

trống với quân đội Tần quốc. Tần Húc Phi một đường công tới, không ngừng đoạt lại thành trì bị các quốc chiếm, nhưng chẳng thể gom đủ lương thảo. Không phải bách tính sống sót không muốn cho, mà là họ đã một nghèo hai trăng, để có thể cho những thương binh chiến đến trọng thương hôn mê, khó mà đưa nước cơm vào miệng, có thêm một phân cơ hội sống sót, những nữ nhân trẻ tuổi thậm chí nén nhục nhã, nhẫn tâm bỏ xuống con ruột còn đang bú mẹ, vắt sữa của mình cho họ uống, nhưng chẳng cách nào từ trong lu gạo thấy đáy của nhà mình, tìm thêm được một muối gạo trăng cho nhánh quân đội này.

Những thành trì chưa bị chiếm lĩnh, những khu vực còn ở dưới sự khống chế của Tần vương, lương thực cổ nhiên là có, nhưng muốn thông qua phong tỏa của các quốc, đưa đến cho Tần Húc Phi bên này, tự nhiên là khó càng thêm khó, huống chi cho dù có cơ hội làm được, Tần vương liệu có nguyện ý bỏ ra hàng loạt quân lực, hy sinh lớn đến thế, để đưa lương thực cho tam đệ mình sơ nhất?

Vô luận thế nào, Tần Húc Phi không dám trông mong vào đây. May mà hiện tại tiền tuyến căng thẳng, cho dù Tần vương muốn kéo chân, khiến họ tiêu hao càng nhiều thực lực, cũng không dám công khai. Lương thảo không tốt, Tần Húc Phi liền dám rút kiếm giết người, y giết người, Tần vương cũng sẽ không ra mặt đòi công đạo gì cho quan viên bị giết.

Sau khi giận chém vài quan viên địa phương, họ cuối cùng đã có hậu cần đứt quãng bảo đảm, nhưng vẫn là giật gấu vá vai, các loại không đủ.

Cho nên, một lần lại một lần, họ bị bức không thể không lấy chút ít quân lực đi đánh cuộc chiến tranh gian khổ nhất. Các quân sĩ có thể gượng đến tình trạng này, không chỉ bởi vì họ là *** binh bách chiến vô số lần trên chiến trường lịch luyện ra, cũng bởi vì chủ soái của họ, tướng quân của họ, làm đến mức khiến họ không có gì để có thể oán giận.

Mỗi một chiến dịch, chủ soái luôn xông lên trước nhất, nguy hiểm lớn nhất, chủ soái luôn đảm đương nhiều nhất. Thế cục bức Tần Húc Phi không thể không lần lượt tự mình lên chiến trường, từ đầu đến cuối, gánh vác toàn bộ áp lực của

việc công kích chính diện.

Trong từng lần thắng lợi khó tin, trong từng hồi chinh chiến quá nặng, y hoàn toàn là lấy vũ dũng và uy tín cá nhân, bảo trì sức ngưng tụ và sức chiến đấu của quân đội.

Tiểu binh không hiểu đạo lý chủ soái không nên xông pha chiến đấu gì đó, họ càng nhiều hơn chỉ là lấy hành vi của chủ soái để phán đoán mình bán mạng có đáng hay không, có nên hay không mà thôi...

Chỉ là, người mạnh hơn cũng chỉ là người, mà không phải thần. Lực chung quy có lúc kiệt, liên tục kéo căng mà duy trì như vậy...

Liễu Hăng thở dài thườn thượt, lại chỉ cảm thấy bất lực.

Chinh chiến một khắc không ngừng, bốn ba một khắc không ngừng như vậy, gánh nặng với cá nhân và với cả quân đội đều quá lớn, nhưng họ lại không thể không làm.

Quân đội Tần quốc hiện tại, sao lại vô năng như thế, vô dụng như thế? Cho dù năm đó *** nhuệ cả quốc đều bị ngăn ngoài biên giới, trong Sở quốc, nhưng vài năm qua Tần vương vẫn chiêu mộ tráng đinh, tại sao không thể luyện được một chút binh ra dáng?

Vì sao chỉ cần quân đội dị quốc vừa đánh, không phải bỏ thành mà đi thì là chạy trốn tán loạn, sao cả cầm cự thêm vài ngày, chia sẻ chút áp lực cho họ cũng không làm được!

Nhánh quân đội họ, chạy khắp tứ phương, cứu vong nơi nơi, đúng là một khắc nghỉ ngơi cũng không thể được.

Lúc này Tần Húc Phi vì sao chỉ lấy tám trăm kỵ bôn tập bốn ngày đến công Dĩnh Thành, còn không phải lúc trước khi đang tác chiến với đại quân Ngô quốc *** nhuệ thiện chiến nhất, lại thu được công văn báo nguy của Dĩnh Thành, rằng

nếu không có quân đến viện, chỉ mấy ngày Dĩnh Thành tất phá, mà theo nguyên tắc hành sự của Vệ quân hiện giờ, nếu như phá thành, tất nhiên trong năm ba hôm, cướp bóc sạch cả thành, lại tàn sát thiêu hủy. Đây chính là gần mươi vạn bách tính gặp tai ương.

Cho nên Tân Húc Phi vừa mới đánh bại Ngô quân, ngay trên chiến trường quát to: “Có còn chiến sĩ có thể chiến đấu, có còn người dám chết?”

Những quân sĩ dũng hăng đó, giãy giụa đứng dậy giữa vũng máu, đứng thẳng tắp trước mặt y.

Tân Húc Phi căn răng, đỏ mắt, chọn tới chọn lui, mới chỉ có thể chọn chưa đầy chín trăm sĩ tốt miễn cường không trọng thương, mà đủ cường hăng kiên định, do y đích thân dẫn dắt đi vội bốn ngày, phá thằng một thành.

Thoạt nhìn, y đã tính chuẩn hết thảy, tính chuẩn Vệ quân sau khi phá thành, tất sẽ phân ra quân đội chủ lực lớn nhất đi tới kinh thành, tính chuẩn Vệ quân biết họ chỉ có tám trăm người, mà còn thập phần mỏi mệt, tất sẽ toàn quân xuất thành ứng chiến, tính chuẩn dùng bắn thân y làm mồi, không ai kháng cự được sự hấp dẫn này.

Đúng vậy, lại là một thằng lợi như kỳ tích, lại là một giai thoại đủ để lưu truyền hậu thế, nhưng vậy thì thế nào? Chẳng lẽ cứ mạo hiểm hết lần này đến lần khác như vậy?

Cứ thế, một lần lại một lần, dẫn những dũng sĩ vì quốc gia chảy hết mồ hôi xương máu đó, đến khổ chiến, đến chịu chết, nhìn họ bị núi đào rùng kiếp của địch nhân chém đến máu thịt mơ hồ, nhìn họ bị đá bị cây của địch nhân lăn đánh đến tứ chi không trọn vẹn.

Ngày đó lấy thuật tử sĩ tuyệt sát, bức Trần quân bỏ việc công Tân, toàn quân lui về nước, nhưng năm trăm dũng sĩ kia, sống sót bất quá hai ba mươi người.

Hôm nay lấy chín trăm kỹ kiến công kinh thế, nhưng cuối cùng còn sót cũng

chỉ được hai trăm hai mươi bảy người mà thôi!

Một lần lại một lần, Tân Húc Phi tự tay đưa họ đi chết, trong lòng suy nghĩ lại là gì đây?

Gánh nặng đè trĩu như vậy, y còn có thể cầm cự được bao lâu?

Liễu Hăng chỉ cảm thấy lòng bi thống, ngồi bên giường Tân Húc Phi mà ngẩn người, ngoài cửa lại vang lên tiếng truyền báo thấp giọng: “Liễu tướng quân, có quân báo...”

Liễu Hăng đứng dậy, mở cửa nhận quân báo, mở ra thoáng nhìn, thoát đầu sảng sốt, sau là giận dữ hừ khẽ một tiếng.

Phía sau truyền đến một tiếng gọi suy yếu nhưng rõ ràng: “A Hăng, chuyện gì thế?”

Liễu Hăng quay người: “Ngài sớm tỉnh rồi?”

Tân Húc Phi nở một nụ cười, không nói gì. Y trải sa trường lâu năm, tự có một năng lực cảm giác kỳ dị, ngay cả trong mơ, y cũng đang theo bản năng cảm nhận bên ngoài. Biết có bằng hữu hơi thở quen thuộc đến bên cạnh, y có thể tiếp tục ngủ say như thường, nhưng chỉ cần bên ngoài phát sinh bất cứ một chút biến cố nhỏ nhặt nào, y sẽ có thể lập tức cảm ứng, tức thời tỉnh lại.

Đối với một vị tướng lĩnh mà nói, đây chắc cũng coi như một thói quen tốt, chí ít không sợ bị đánh úp cướp trại, không sợ bị ám sát.

Liễu Hăng bước đến gần, đưa quân báo qua: “Thật không hiểu, chúng ta mới bị nhốt ngoài biên giới vài năm, quân đội trong nước sao lại vô năng đến mức này, việc này ngài không thể quản nữa. Bằng không ngài không bị địch nhân giết chết, cũng phải bị người nhà mệt chết tươi.”

Tân Húc Phi yên lặng tiếp nhận, mở ra nhìn thoáng, cười khổ một tiếng, đang định nói gì đó, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân cấp bách.

“Chuyện gì?” Tân Húc Phi cao giọng hỏi.

“Báo, Giang Ninh đạo tổng quản cấp tín cầu viện.”

“Báo, thành Vĩnh Định phi thư cấp báo...”

“Báo, Tĩnh Thủy quan đã bị Yên quân vây khốn, chủ tướng phái tâm phúc phá vây mà ra, đến quân ta cầu viện, lúc này đã chờ ở ngoài thành...”

“Báo...”

Liễu Hăng dần dần xám mặt, nghiến răng nghiến lợi, căm hận nói:
“Đám bất lực này.”

Tân Húc Phi nhắm mắt, một lát sau mới thở dài một tiếng.

“Tĩnh Thủy quan, Vĩnh Định thành, một tây một bắc, nhưng đều là lá chắn của kinh thành. Giang Ninh đạo nối thăng thủy vận trong kinh... Nếu như phá hết, họ sẽ có thể huy quân bức thăng kinh sư. A Hăng, đó là nơi gốc rễ của quốc gia, tông miếu tổ tông ở đó, ta làm sao có thể không quản.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 239 : Sở Nhân Phương Thị

Kỳ Sĩ Kiệt lĩnh binh tiến lên giữa một trời mưa gió.

Người người vừa lạnh vừa mệt, kiệt sức rã rời, thế nhưng không một ai từng nghĩ chuyện phải dừng lại.

Tần Húc Phi lấy chút ít binh lực đánh Vệ quân tan tác bốn phía, nhưng căn bản không có lực lượng truy nã vây bắt. Mà đám Vệ quân đào vong đó dọc đường tất nhiên sẽ lấp đốt giết cướp bóc làm thủ đoạn bối cẩn sinh tồn.

Quân đội đến sau họ đây, phải gánh vác nhiệm vụ dọn dẹp, sớm một ngày đánh bại một tốp tàn quân, may ra sẽ có thể cứu thêm tính mạng của rất nhiều bách tính hương dã.

Hương thôn dân cư bị tàn sát hết, nhà đỗ tro tàn sau khi bị phỏng hỏa thiêu hủy... Tình hình tàn khốc như vậy, họ đã nhìn thấy vô số lần, trong lòng nóng như lửa đốt.

Cho dù có được quân đội cường hẵn nhất thiên hạ thì thế nào, cho dù chiến thắng liên tiếp, chưa từng thất bại thì thế nào? Họ dốc hết toàn lực, chẳng qua chỉ làm cho tai nạn giảm bớt một chút mà thôi. Bảo vệ quá nửa bách tính Dĩnh Thành, rồi lại di họa những người đáng thương hương dã thôn cư này.

Kỳ Sĩ Kiệt giục ngựa tiến lên, sắc mặt trầm túc, cho đến khi phía trước có trinh sát đến báo: “Tướng quân, chúng ta đã phát hiện mấy nạn dân.”

Kỳ Sĩ Kiệt thoảng kỳ quái. Loại việc thường quy này, đâu còn cần trinh sát phía trước đặc ý đến báo.

“Chỉ dẫn họ đến phụ cận Dĩnh Thành tạm thời an thân là được.”

“Tướng quân, họ nói, họ từng gặp nhánh binh tàn Vệ quốc chúng ta đang truy tìm kia, hơn nữa...” Thanh âm của thám báo cũng hơi quái dị: “Họ nói, dám binh tàn Vệ quốc đó, đã bị người của họ giết sạch.”

Kỳ Sĩ Kiệt cả kinh: “Họ có bao nhiêu người?”

“Chúng ta gặp phải chỉ có hai người, tự xưng là ra dò đường. Họ nói, họ một nhóm không đến hai mươi người, bởi vì trời mưa, lại không quen đường vùng này. Những người khác đều đang tạm thời nghỉ lại trong một thôn đã bị người Vệ đốt hủy phân nửa.”

Không đến hai mươi nạn dân, giết chết hơn hai trăm tàn binh Vệ quốc? Kỳ Sĩ Kiệt nhíu mày vung tay: “Dẫn người qua đây. Ta hỏi một chút!”

Hai nam nhân bị dẫn đến tuy rằng cũng gầy đét như que củi, tuy rằng vẻ mặt ít nhiều có phần hoảng loạn lo lắng, nhưng không hề có vẻ khủng hoảng và kinh sợ cực độ của nạn dân bình thường.

Hai người luống cuống tay chân quỳ rạp dưới đất dập đầu trước tướng quân cao cao tại thượng kia, trên mặt ít nhiều vẫn có vẻ vui mừng. Rốt cuộc có thể gặp được quân đội trực thuộc tam điện hạ của họ, chiến thần của họ, làm cho những lão bách tính một đường lưu vong lâu lăm rồi này, cảm thấy an toàn và được nương nhờ.

Kỳ Sĩ Kiệt nghe khẩu âm họ nói chuyện, thuận miệng lại hỏi vài câu gia hương quê quán, phong thổ nhân tình, xác định họ quả nhiên là bách tính Tân quốc, nhưng cũng không dám hoàn toàn yên tâm. Dù sao trong thế giới hỗn loạn sát phạt này, vì cầu sinh, không phải không có người Tân quốc hiệu lực cho quân đội dị quốc.

Hắn nhàn nhạt truy hỏi vài câu, hai người này đã cuống quýt phân trần.

“Không phải chúng tôi giết, là Phương công tử dọc đường hộ tống chúng tôi.”

“Phương công tử?”

“Chúng tôi cũng chỉ biết y họ Phương, hơn nữa, y hẳn là người Sở quốc.”

Người Sở quốc? Phương?

Kỳ Sĩ Kiệt ngẩn ra, trong lòng nỗi lên chút ý tưởng hoang đường, lại vội vàng quét đi cho mình. “Sao các ngươi lại đồng hành với người Sở quốc.”

“Chúng tôi chạy nạn đến cảnh nội Sở quốc... Quân đội Sở quốc cũng không ngăn chúng tôi lăm.”

Kỳ Sĩ Kiệt càng thấy khó hiểu: “Các ngươi cũng đã đến Sở quốc, tại sao lại quay về?”

Hai người vẻ mặt thê lương, thảm đạm nói: “Không phải quốc gia của mình, căn bản không dung được chúng tôi sinh tồn.”

Một nhóm hơn hai mươi người họ, vốn tưởng chẳng dễ dàng gì trốn khỏi chiến trường, chạy đến một nơi coi như an bình, có thể sống những ngày an sinh. Nhưng không ngờ, bất kể họ chạy đến đâu, chỉ cần bị lão bách tính Sở quốc phát hiện, nhất định sẽ tụ tập một đống người, cầm gậy gộc truy đuổi đánh giết. Tội nghiệp họ sau khi vào Sở quốc, cũng là một ngày ba lần kinh, chạy trốn không ngừng, chẳng khác mấy lúc chạy nạn trong nước.

Kỳ Sĩ Kiệt thoảng cười khổ, không nói gì.

Tần Sở tuy rằng trên danh nghĩa là liên bang, nhưng thực chất bên trong là quan hệ gì, mọi người đều rõ ràng. Tần quân ở lại Sở quốc, bởi vì rời xa khu vực lúc trước Tần Sở chiến hỏa mạnh nhất, tụ họp một chỗ, hơn nữa có Phương Khinh Trần dặn dò lo liệu, cho nên dân bản địa vẫn chưa làm gì họ.

Mà trên biên cảnh Tân Sở, nhà ai không có thân nhân từng chết trong chinh chiến. Những bách tính Tân quốc chạy nạn đến, vô lực bảo vệ mình cũng không được quan phủ bảo đảm này, tất nhiên sẽ phải chịu đựng hận ý đầy ngập của người Sở quốc. “Chúng tôi chạy đến kiệt sức rã rời, những người đồng hành tử thương mất năm sáu...” Thanh âm của nạn dân nọ cũng nghẹn ngào. Không nghĩ tới những người trên chiến trường chạy thoát ra đây, lại bị bách tính bình thường như họ đánh chết. Những người Sở quốc ấy, mắt đỏ ngầu, đến cả hài tử đã không còn sức lực, chạy không mau cũng chẳng chịu buông tha.

“Sau đó, chúng tôi rõ cuộc bị hơn trăm lão bách tính Sở quốc bao vây, mắt thấy phải bị gãy của họ đánh chết, Phương công tử kia bỗng nhiên xuất hiện. Y chỉ một mình đã đuổi tan hơn trăm người, cứu tính mạng chúng tôi. Y hỏi lai lịch chúng tôi, khuyến cáo đừng nán lại cảnh nội Sở quốc nữa, bằng không y cứu được một lần, không cứu được một đời, sau đó liền đi mất...”

Nạn dân kia nóng lòng nói rõ sự tình, rất nhiều chi tiết không liên quan nặng nhẹ, cũng liền nhẹ nhàng lược bỏ.

Ánh mắt Phương công tử nọ có chút kiêu ngạo có chút ưu thương, vị Phương công tử nọ sau khi hỏi rõ họ là người Tân quốc, đột nhiên thở dài, đột nhiên xuất thần, rồi cả ngữ khí vi diệu khi nói chuyện, vẻ mặt ảm đạm không hiểu, hết thảy, lúc ấy những người có mắt có lẽ đều có thể cảm nhận được, chỉ là trong ngôn từ, lại không cách nào phân thuyết rõ ràng.

“Sau đó, chúng tôi tụ lại thương nghị, cuối cùng nghĩ, dù sao cũng là chết, chết tại dị quốc tha hương này còn không bằng chết trên quốc thổ của mình, cho nên cuối cùng chúng tôi lại cùng nhau lên đường về nước, nào ngờ trên đường lại gặp gỡ vị Phương công tử kia, có điều lần này y té xỉu trên đường.”

“Té xỉu?” Kỳ Sĩ Kiệt ngạc nhiên. “Võ công của y đã cao như vậy, còn có người có thể đả thương y hay sao?”

“Không phải bị thương, đường như là phát bệnh. Người y nóng đến lợi hại,

mê man chẳng cách nào gọi tỉnh. Y là ân nhân của chúng tôi, chúng tôi không thể bỏ mặc, lại không dám nán nã mãi ở cảnh nội Sở quốc, cho nên đành phải mang theo y tiếp tục chạy trốn. Qua vài hôm y mới tỉnh lại, mà khi đó chúng tôi đã qua đường biên cảnh, về tới Đại Tân..."

Hai người kia lấp ba lấp bắp nói hồi lâu, không ngoài là họ khổ cầu y cứu mạng, mà y tuy rằng không muốn, cuối cùng vẫn ở lại, đáp ứng theo họ cùng vượt qua khu chiến loạn, đến nơi an ổn không có chiến tranh ở hậu phương rồi lại đi.

Phương công tử lợi hại thế nào, từ giữa loạn binh du ký các quốc, rồi cả những loạn phỉ cường đạo kia, bảo vệ họ an toàn. Mỗi khi lương cạn nước hết, vị Phương công tử kia, tùy tiện lên một ngọn núi nào đi một vòng, là có thể bắt giết dã thú, bảo mệnh cho mọi người.

Chẳng qua vị Phương công tử kia tính tình không tốt, không thích nói chuyện với người ta lăm, dọc đường, chứng kiến thảm trạng các nơi, ánh mắt càng ngày càng âm trầm, biểu tình càng ngày càng lạnh lùng, mọi người dù cảm kích y hơn, cũng chẳng có gan kết thân, đến bây giờ vẫn chưa ai biết rõ y tên gì.

Kỳ Sĩ Kiệt càng nghe càng tò mò, lại hỏi tỉ mỉ vài câu, liền lệnh hai nạn dân này dẫn đường, chỉ là đồng thời cũng đưa mắt ra hiệu cho thân binh thủ hạ.

Thủ hạ của hắn đều là *** binh cường tướng, trong núi đào rừng kiếm lăn lộn ra, tất nhiên người người lanh lợi, lập tức chia ra hai tốp nhân mã, một nhóm chiếu phương hướng hai nạn dân này trước đó chỉ điểm đi tìm kiếm, coi thi thể hai trăm danh Vệ quân bị giết kia có còn đó không, lấy đây nghiệm chứng lời nạn dân nói có phải là thật. Một đội khác khoái mã chạy đi liên hệ với mấy lô quân đội truy tìm Vệ quân, bảo họ lập tức chạy đến phối hợp, vạn nhất đây là một cái bẫy, phía sau có người mình tiếp ứng, mọi người cũng đều vững lòng.

Sau khi an bài như vậy, Kỳ Sĩ Kiệt yên tâm lớn mật dẫn nhân mã, theo nạn dân đi về phía trước, không bao lâu đã đến một thôn trang tan hoang bị đốt chỉ

còn hai ba gian phòng hoàn chỉnh.

Mười mấy nạn dân nhao nhao ra khỏi phòng, nhìn thấy quân đội nước mình, vẻ mặt lại vẫn hoảng sợ chết lặng, cho đến khi hai người dẫn đường trước nhất kia lớn tiếng tuyên bố, đây là quân đội trực thuộc tam điện hạ, trên mặt mọi người mới lộ ra vẻ vui mừng.

Họ dọc đường đào vong trong nước, quân đội Tân quốc cũng thường đụng phải, nhưng không ai để ý sự cầu cứu của họ, có quân đội thậm chí còn đòi lương thực tài vật, nói là cần quân tư kháng địch, khiến sau đó, họ không ngừng phải trốn quân binh dị quốc, trông thấy quân đội nước mình cũng kinh hồn bạt vía.

Có điều, họ cũng từng nghe người ta nói, nhánh quân đội tam điện hạ dẫn về nước kia, lại không hề bóc lột lão bách tính, còn bảo hộ chăm sóc thêm, mà Phương công tử giống như cũng rất tán đồng cách nói này. Phương công tử là thần hộ mệnh, chủ tâm cốt của mọi người, tự nhiên y nói cái gì chính là cái đó.

Lúc này thấy nhiều Tân quân như vậy, hơn nữa phần lớn vẻ mặt hòa khí, mọi người tất nhiên rất yên lòng, cảm thấy nỗi khổ lệnh đênh bao lâu nay, cuối cùng đã có hy vọng kết thúc.

Kỳ Sĩ Kiệt đến hỏi chỗ vị Phương công tử kia đang ở, sớm có người dẫn hắn đến bên ngoài một gian phòng: “Phương công tử hơi không thoải mái, đang nghỉ ngơi bên trong.”

Trong thanh âm này ẩn ẩn chút sầu lo, thân thể vị Phương công tử kia dường như không tốt lắm, thường phát bệnh, lại không chịu nói rõ bệnh tình với người ta, chỉ là mỗi lần không thoải mái, liền một mình tránh xa mọi người, mọi người tuy lo lắng, lại chẳng dám vi phạm ý của y, tiếp cận y.

Kỳ Sĩ Kiệt gật đầu, một tay ấn kiềm phòng bị, một tay đẩy cửa phòng, bước vào trong.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 240 : Đạo Đãi Khách

Gian phòng không hề lớn, bên trong bàn ghế lật tung, cũng chẳng có ai sắp xếp.

Những thứ thoảng đáng giá đều sớm bị cướp đi, sát tường chỉ có một cái giường con, trên giường ngay cả đệm chăn cũng không có.

Người nọ khép áo năm nghiêng trên giường, không biết vì sao mà thân ảnh phảng phất có chút linh đình.

Y đưa lưng ra bên ngoài, mặt hướng về vách tường. Nhưng căn bản không cần nhìn mặt y, Kỳ Sĩ Kiệt đã thốt thanh kinh hô: “Phương Khinh Trần!”

Người nọ nhíu mày, đứng dậy quay đầu, nhìn thấy Kỳ Sĩ Kiệt đang trợn mắt há mồm, cuối cùng thở dài: “Rốt cuộc vẫn bị các ngươi đụng phải.”

Đối với việc mình ù ù cạc cạc chạy đến Tần quốc này, Phương Khinh Trần trừ buồn bực cũng vẫn là buồn bực y nguyên.

Thật là cực nhảm chán cũng cực buồn cười. Vốn y thuê một con thuyền, mặc y ngủ đến trời đất tối tăm, để thuyền phu cứ đi về trước là được. Dọc đường, y chỉ ngày ngày rúc trong khoang thuyền, đòi cực mới tùy tiện ăn chút gì đó.

Do kiêng thương trước ngực nghiêm trọng, kịch độc mạn tính trên người lại thường phát tác, y thường hơi mê man thiêm thiếp, không hề cảm thấy thời gian trôi qua như thế nào, cũng chẳng rõ mình đã đến đâu. Vạn dặm non sông, ngàn dặm sóng nước, tùy tiện hồ đồ, sóng nước trôi qua trước mắt. Sau đó bất tri bất giác, thuyền đã chạy đến gần bờ biển cảnh.

Không có văn điệp thông quan, thuyền phu tuyệt đối chẳng dám tiếp tục xuôi thuyền đến “ngoại quốc”, Phương Khinh Trần bất đắc dĩ, đành phải xuống thuyền, tự mình không mục đích tùy tiện đi quanh.

Thân thể y cơ sở thật sự quá tốt, kiêm thương nghiêm trọng như vậy, vẫn chưa nghiêm túc trị liệu, chậm rãi, vậy mà cũng dần dần khỏe lên, chẳng qua những khi hơi có mưa gió, sẽ làm đau từng cơn mà thôi.

Nhưng độc trúng trên người lại khá đáng ghét, ba ngày hai đầu phát tác một lần, bất quá y cũng chẳng coi là gì. Dù sao hoàn toàn chẳng biết bước tiếp theo phải đi đâu, căn bản không đề nổi tâm tư đi lo lắng tương lai, độc phát thì cứ chờ nó qua. Cứ thế tùy tiện đi đi nghỉ nghỉ, cố tình vừa không cẩn thận liền gặp hơn trăm người vây quanh mười mấy người không may hô đánh hô giết.

Y mặc dù chẳng phải người tốt lành gì, bất quá đụng phải việc kiểu này, dù sao cũng không tiện trực tiếp làm bộ không nhìn thấy, đành phải thuận tay quản một chút, kết quả thuận miệng hỏi, mới biết những người này lại là nạn dân Tần quốc.

Từ khi ở kinh thành trở mặt với Sở Nhược Hồng và Triệu Vong Trần đến bây giờ, y vẫn không thể sống chung với người, càng thích một mình cô linh hơn. Nhưng giờ này khắc này, gặp những nạn dân người Tần này, tâm tình lại thật sự hơi phức tạp vi diệu.

Song y không muốn tìm phiền toái cho mình nữa, cho nên tùy tiện ném vài câu cảnh báo rồi đi. Ai ngờ đến giữa đường, đột nhiên độc lại phát. Lần này, cố tình tâm tình lại ảm đạm lạnh băng, ngay cả vận công đối kháng cũng không xốc nổi *** thǎn đi làm cho đàng hoàng. Kết quả chính là... Y vừa không cẩn thận, bất tri bất giác liền ngất đi.

Chờ khi y tỉnh lại, cư nhiên đã đến cảnh nội Tần quốc. Lúc ấy thật là dở khóc dở cười, nửa cười nửa mếu. Không dung hơi tức giận, cố tình lúc này, vừa vặn còn chui ra một đám binh lính Trần quốc xui xẻo, quát đánh quát cướp những

nạn dân này đụng trúng y, nếu không thua cơ hạ độc thủ trút giận, thế y sẽ chẳng phải Phương Khinh Trần nữa.

Thật đáng tiếc, một người biểu hiện quá dũng cảm, quá cường đại, quá giỏi giang, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt lành, nhất là khi một đống già trẻ lớn bé hai mắt tỏa sáng quỳ trước mặt dập đầu với người, cảm giác buồn bực thất bại đó có thể khiến người phát cuồng.

Cuối cùng rốt cuộc là vì sao mà đáp ứng một đường bảo hộ họ?

Là bởi vì quá rảnh quá vô sự, hay bởi vì lương tâm còn sót lại kia hổ thẹn với bách tính Tần quốc, hay là...

Đối với động cơ mình bảo hộ những người này một đường tiến bước, Phương Khinh Trần tùy tiện nghĩ một hai lần không ra nguyên cớ, cũng lười tốn nhiều tâm tư nữa.

Dọc đường, y tùy tay thu thập không ít tán binh tan tác, ánh mắt những nạn dân bên cạnh này nhìn y, quả thực đang coi y là thần tiên. Chỉ là, thần tiên nào lại như y, ba ngày hai đầu phát bệnh một hồi?

Mỗi lần độc tính phát tác, y đều thích thanh thanh tĩnh tĩnh, tránh xa tầm mắt người khác. Khó được lúc này rốt cuộc có thể tìm thấy một thôn, rốt cuộc có một gian phòng ra dáng một cái giường ra dáng, đóng cửa, cuối cùng có thể cho y an tĩnh một chút.

Vốn độc phát đã rất không dễ chịu, còn phải đồng thời chịu đựng ánh mắt quan tâm lo lắng sốt ruột lo âu của một đống người, đó quả thực là tra tấn hai tầng.

Y nơi này độc thể phát tác lợi hại, người còn hơi xây xâm xâm, mơ hồ nghe thấy động tĩnh của đại đội nhân mã vào thôn, nhưng bản năng cho biết không hề nguy hiểm, cho nên cũng lười nhúc nhích, mãi khi lúc này bên tai nghe thấy một tiếng hô: “Phương Khinh Trần!”

Bao lâu nay, lần đầu tiên nghe thấy trong hiện thực có người gọi tên y, tâm thần hơi động, lúc này mới không thể nề hà mà đề *** thần.

Kỳ thật từ khi y che chở đám nạn dân này, một đường đi sâu vào quốc cảnh Tần quốc, trong lòng đã mơ hồ biết, cuối cùng sợ là khó tránh phải đụng trúng người của Tần Húc Phi, cũng không có ý nghĩ cõi ý tránh né. Chỉ là thật sự trông thấy Kỳ Sĩ Kiệt, y vẫn không dừng thở dài.

Y ở bên cạnh thở dài, Kỳ Sĩ Kiệt còn ở bên kia trợn mắt há mồm. Họ cũng đều từng nghe nói tin tức Phương Khinh Trần mất tích, thế nhưng, vô luận nghĩ như thế nào, hắn cũng không thể hiểu, Phương Khinh Trần lại sẽ thế này, hơi thở lương hơi chật vật, một mình xuất hiện sâu trong quốc cảnh Tần quốc họ?

Hắn trợn tròn mắt hồi lâu, mới nhớ chuyện chắp tay thi lễ sâu: “Mạt tướng bái kiến Phương hầu!”

Tần quân trên dưới, vô luận có tâm tính phức tạp như thế nào với Phương Khinh Trần, lại không có bất cứ ai dám thất lễ với y.

Dù sao quan tước Sở quốc trên người họ đều chưa bỏ, cho nên hắn dùng lễ cấp dưới với Phương Khinh Trần, cũng có thể nói được.

Phương Khinh Trần đứng dậy: “Được rồi, các ngươi đã đến, thế đám người này cứ giao cho các ngươi, không còn việc gì của ta nữa.”

Nhin dáng điệu y như vậy, lại như trút được gánh nặng mau chóng rời đi, Kỳ Sĩ Kiệt cuống quít tiến lên một bước: “Phương hầu đã đến Tần, dù sao cũng nên đi gặp gỡ điện hạ, để chúng ta tận nghĩa làm chủ một chút.”

Phương Khinh Trần cười nhàn nhạt: “Binh hung chiến nguy, những hư tình khách sáo này miễn được thì miễn, ta sẽ không thêm phiền toái cho y nữa.”

Nói gì thế. Người chạy đến Tần quốc, lại không gặp điện hạ, vãy vãy tay đi mất, đây mới là thêm phiền toái thật sự! Thả người đi rồi, ta trở về làm sao báo

cáo? Biết có một cường nhân địch bạn khó phân như ngươi đột nhiên xuất hiện ở lân cận, đêm nay trọng tướng trong quân sỹ là chẳng ai ngủ ngon nổi đâu?

Kỳ Sĩ Kiệt râu rẽ nghĩ trong lòng, trên mặt vẫn thật sự không dám biểu hiện ra, chỉ cẩn thận ngăn trước cửa, cung kính nói: “Điện hạ vỗn kính Phương hầu, nếu biết Phương hầu đến Tần, ta lại không thể mời đến một chuyến, tất không thể tha. Phương hầu ngài cứ thông cảm nỗi khổ của tiểu tướng bé nhỏ ta đây, cứ đi gấp điện hạ trước đi.”

Phương Khinh Trần bật cười: “Nếu ta nhất định không đi, ngươi định thế nào?” Y tựa tiểu phi tiểu nhìn Kỳ Sĩ Kiệt: “Cố bắt ta đi?”

Kỳ Sĩ Kiệt lúc này đầu mướt mồ hôi.

Cố bắt?

Bên cạnh hắn chỉ dẫn theo một ngàn binh mã, có thể bắt được Phương Khinh Trần? Hơn nữa, Phương Khinh Trần là thân phận gì? Cho dù là có thể bắt, hắn cũng phải dám bắt, hắn cũng phải không biết xấu hổ mà bắt!

Những tướng lĩnh Tần quân họ đây, với Phương Khinh Trần đều là vừa hận vừa kính, vừa sợ vừa hâm mộ. Tâm tư muốn giết y cố nhiên không phải không có, nhưng mấy năm qua họ ở Sở quốc, toàn quân trên dưới, trong minh ám, lại không thể không nói là được Phương Khinh Trần chiếu ứng nhiều. Lần này về nước chinh chiến, lại được y tương trợ khá nhiều.

Họ bây giờ mới về nước vài ngày? Nếu như hắn thật sự muốn lấy đồng lăng ít, lúc này hạ lệnh toàn quân liên thủ ức hiếp mình y, trong lòng những bộ hạ này chẳng biết sẽ nghĩ như thế nào.

Huống chi, sau lưng Phương Khinh Trần là cả Đại Sở quốc, Tần quốc hiện tại đã vỡ nát, đâu còn khí lực mạo hiểm đi trêu chọc một cường địch nữa. Phương Khinh Trần rõ cuộc là vì sao mà đến Tần quốc, y có mục đích gì, một tảng chân tình này chưa nghĩ rõ, sao dám tùy tiện động thủ.

Động thủ là không dám, nhưng muốn hăn nhẹ nhàng thả Phương Khinh Trần trước mắt như vậy, thế hăn lại càng không dám. Nghĩ tới nghĩ lui, hăn chỉ có rầu rĩ quyết liều, thi lễ thật sâu với Phương Khinh Trần, ngửa mặt nói: “Phương hầu minh giám, cái ý trọng nhau của điện hạ với Phương hầu, Phương hầu thiết nghĩ sớm biết rõ. Từ sau khi được tin Phương hầu mất tích, điện hạ ngày đêm khó yên, chỉ là trước mắt chiến cuộc hung hiểm, quốc thể nguy gian, vô lực phân thân tự mình tra xét tăm tích Phương hầu. Điện hạ mỗi khi nhớ tới Phương hầu, luôn ảm đạm thần thương, bận lòng khó quên, hiện giờ điện hạ vừa mới công phá Dĩnh Thành, thân tâm đều mệt, thân bị trọng thương, lúc này nếu Phương hầu có thể từ trên trời giáng xuống, tất là niềm vui bất ngờ, có trợ giúp cực lớn với việc khôi phục của điện hạ, cầu Phương hầu niệm tình trường tương giao này...”

Phương Khinh Trần rốt cuộc nhíu mày ngắt lời: “Y làm sao mà bị trọng thương?”

Kỳ Sĩ Kiệt cúi mắt, ảm đạm nói: “Điện hạ chỉ lấy sức trăm kỵ công phá Dĩnh Thành, nhiều lần xung sát, đánh tan Vệ quân hơn tám ngàn người, há có cái lý không bị thương.”

Phương Khinh Trần hừ mạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Cư nhiên lại để Nguyên soái của mình đích thân đi xông pha chiến đấu, đán tướng quân các ngươi thật uy phong, thật có bản lĩnh, thật vẻ vang...”

Kỳ Sĩ Kiệt chẳng dám chọc giận y, cúi đầu không nói gì, chỉ oán thầm trong lòng.

Ngươi dùng hơn mười vạn binh mã, dưới tình huống hậu viện không đủ, lương thảo không tốt, bổ đi bốn phía, cứu người nơi nơi, đồng thời đối kháng cường địch bốn phương tám hướng thử xem? Cho dù là Phương hầu ngươi, sợ cũng chẳng có bốn sự có thể an tọa soái trưởng, vung tay múa chân đâu.

Phương Khinh Trần mặc dù biết rõ trong bụng hăn khăng định không có lời

hay, cũng lười so đo: “Ngươi chặn cửa như vậy, lại bảo ta đi gấp y như thế nào?”

Kỳ Sĩ Kiệt ngẩng phắt đầu, vui vẻ nói: “Phương hầu đáp ứng rồi?”

Phương Khinh Trần trừng hắn một cái, trách mắng: “Ta không đáp ứng, ngươi có thể thả ta đi sao?”

Kỳ Sĩ Kiệt đâu còn để ý thái độ ác liệt của y, vội vàng cười hì hì nhường đường, gật đầu, cúi người, khom lưng chắp tay, cung kính theo Phương Khinh Trần đi ra ngoài.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 241 : Bó Tay Bó Chân

Kỳ Sĩ Kiệt luôn miệng hạ lệnh hồi quân Dĩnh Thành. Một ngàn binh sĩ vây Phương Khinh Trần ở chính giữa mà tiến lên, tiền hô hậu ứng, giám thị khống chế. Họ hoàn toàn chuyên tâm, hồi trinh thăng tấp, tốc độ tiến bước tất nhiên là cực nhanh, tảng sáng ngày kế, đoàn người đã chạy về Dĩnh Thành.

Liễu Hăng sớm nhận được tin tức Kỳ Sĩ Kiệt phái người khoái mã truyền về, trên thành lâu, trạm gác thời thời khắc khắc trông động tĩnh bên này, vừa phát hiện đội ngàn người này về đến, Liễu Hăng liền dẫn chư tướng vẫn chính trang chờ đợi, trường diện long trọng ra đón.

Thời điểm binh hung chiến nguy, thương mệt gần chết này, họ vẫn bày ra cách cục chính thức như thế để nghênh đón Phương Khinh Trần, không thể nói là không coi trọng Phương Khinh Trần.

Nhưng Phương Khinh Trần nhàn nhạt đảo ánh mắt qua mọi người, chỉ không khỏi khẽ nhíu mày.

Trong những người ra nghênh đón, không tìm thấy bóng dáng Tân Húc Phi.

Với tính tình của Tân Húc Phi, tuyệt đối sẽ không lao sư động chúng nghênh đón y như vậy, nhưng đã thật sự đón, thì nhất định sẽ đích thân ra đón. Hiện tại cục diện này, có thể chứng minh, y đã không có năng lực làm chủ, cũng không có năng lực ra khỏi thành.

Với sự kiên cường và nghị lực của Tân Húc Phi, phải thương nặng cỡ nào, mới có thể khiến y bỏ quyền chỉ huy, thậm chí cố tự giãy giụa ra khỏi thành cũng không làm được?

Trong lòng buồn bực, cả khán giả cơ bản nhất cũng không thèm nói, Liễu Hăng đối diện còn đang khách khí chào y, y đã trực tiếp hỏi ngay: “Tần Húc Phi ở đâu?”

Lời này rất không khách khí, Tần quân ở đây bất phân binh tướng người người liếc xéo.

Trước kia khi ở Sở quốc, bất kể Tần Húc Phi và Phương Khinh Trần hai người đều giấu giếm tâm cơ gì, bí mật đánh đến bể đầu chảy máu cũng vậy, gương thương múa kiếm cũng thế, trước mặt mọi người, khách khí ngoài mặt vẫn làm không sai chút nào. Vừa thấy mặt là người gọi Phương hầu, ta kêu Vương gia. Chuyện trên thể diện, không ai xảy ra sai lầm.

Hiện giờ trước mặt tất cả Tần quân, y gọi thẳng tên Tần Húc Phi như vậy. Mọi người tất nhiên khá ngạc nhiên, trong lòng ai có thể thoải mái được.

Cũng may Liễu Hăng tu dưỡng tốt, chí ít không biểu hiện ra vẻ bất mãn rõ ràng gì, chỉ cười khổ một tiếng: “Phương hầu đến chậm, sáng sớm hôm qua, điện hạ đã dẫn binh đi về kinh thành.”

Phương Khinh Trần ngẩn ra: “Y bị thương nặng như vậy, làm sao có thể lĩnh binh.”

“Điện hạ bị trúng tên hai chỗ, do có khôi giáp bảo vệ, vào thịt không sâu, không hề đáng ngại. Có ba chỗ đao thương khác, cũng chỉ là thương ở da thịt chưa hề ảnh hưởng hành động, không coi là nghiêm trọng.”

Phương Khinh Trần thản sắc bất động, chỉ nghĩa khoe mắt ra sau. Nhưng Kỳ Sĩ Kiệt biết cơ, lúc này sớm chẳng biết đã rụt vào đống người nào, đâu dám thò đầu ra. Nhất thời Phương Khinh Trần đúng là cả bóng cũng không tìm ra.

Phương Khinh Trần trong lòng ấm ức. Bị sao đây? Y cả đời tự phụ thông minh, vậy mà lại bị cái tên như thế, dùng lời nói dối vụng về như vậy lừa bịp?

Liễu Hăng nào biết tâm tư y, chỉ cười hỏi han: “Mời Phương hầu vào thành ổn định trước đã. Qua mấy ngày, chờ chúng ta sau này lương thảo đủ hết, cũng phải khởi hành đi hội hợp với điện hạ, Phương hầu có thể đồng hành với chúng ta.”

Phương Khinh Trần thở dài trong bụng. Ôi, cũng đến tình trạng này rồi, muốn tùy tiện thoát thân nữa đã là không thể được. Y chỉ đành gật đầu, giục nhẹ đồng hành với Liễu Hăng, thuận miệng thản nhiên hỏi: “Các ngươi không phải mới đánh hạ Dĩnh Thành à? Hiện tại cần nhất chính là tu chỉnh, sao y đã dẫn binh lên kinh?”

Dọc đường đồng hành với Kỳ Sĩ Kiệt hướng về Dĩnh Thành, y đã hỏi rất nhiều cục thế chiến trường, Kỳ Sĩ Kiệt không dám giấu giếm, có thể nói đều đã nói cả. Bởi vậy Phương Khinh Trần cực kỳ rõ ràng, hiện tại nhánh quân đội này khốn đốn mỏi mệt cỡ nào, Tân Húc Phi tối thiểu nên nghỉ ngơi chừng mươi ngày, lại đi cân nhắc vấn đề đem binh tiến công.

“Mấy chỗ yếu đạo quan phòng thông về kinh thành, đang bị quân đội các quốc phân biệt vây công, thế cục thập phần nguy cấp, để bảo kinh sư, điện hạ chỉ đành xuất binh.” Ngữ khí của Liễu Hăng cũng tự buồn bực. Nghĩ đến Tân Húc Phi vừa thương vừa mệt còn không thể không cố duy trì, đem tất cả *** nhuệ hiện có trong tay đi cứu viện, trong lòng y liền thấy phẫn nộ sầu lo.

Phương Khinh Trần chán nản: “Y luôn là kẻ đầu óc cỗ chấp thì thôi, sao các ngươi cũng đần ra cùng y? Cơ hội tốt như vậy không mau chóng lợi dụng, ngược lại mệt chết mệt sống, chạy đi liều mạng làm gì?”

Liễu Hăng im lặng một lát, rốt cuộc nói: “Đó là kinh thành.”

“Ngươi cũng biết đó là kinh thành? Ai cũng biết các ngươi vẫn khai chiến từ phía, hiện tại mệt mỏi gần chết. Lúc này xuất binh cứu viện chậm, dù là thiên kinh địa nghĩa, cũng chẳng ai trách được các ngươi. Các ngươi không thể an安稳 nghỉ lại Dĩnh Thành mươi đến hai mươi ngày trước, lại rề rà dẫn binh một

đường du sơn ngoạn thủy đuối đến kinh thành sao?”

Phương Khinh Trần dùng ánh mắt nhìn đồ đan mà nhìn Liễu Hăng. Tân Húc Phi ngu xuẩn đã đành, nhưng Liễu Hăng ngươi không phải người thông minh sao? May mà ta lúc trước còn trông chờ sau khi các ngươi về nước, ngươi có thể gõ Tân Húc Phi sáng ra, sao cả ngươi cũng cùng ngốc đến nồng nỗi này?

Lúc này trong lòng y là hai tầng không thống khoái, miệng nói ra tự nhiên cực kỳ không nể mặt Liễu Hăng.

“Chờ khi các ngươi đến, kinh thành cũng nên bị ngươi ta đánh hạ rồi, sau đó các ngươi lại phản công, tốt biết mấy. Khi đó hoàng cung khẳng định đã gặp nạn, con em hoàng gia cơ bản đã tuẫn quốc, đại công đoạt về kinh sư là của các ngươi, trọng trách một lần nữa bình định Đại Tân, điện hạ các ngươi cũng là làm nhân không nhượng. Lại bảo các đại thần dâng mấy phong thư, lão bách tính hô hoán thỉnh nguyện một chút, vị trí kia còn có thể là của người khác sao? Dễ dàng thượng vị, hai tay còn thanh thanh bạch bạch chẳng cần dính bẩn. Hơn nữa vương vị vừa định, tất cả những người đu đưa bất định, đều chỉ có thể quyết tâm toàn lực giúp y, hơn xa các ngươi nơi chốn cản tay như bây giờ cả ngàn lần. Vô luận là với Tân quốc hay với các ngươi, đây đều là cơ hội rất tốt, các ngươi lại bỏ qua uổng phí như thế?”

Chúng tướng sắc mặt đều cứng đờ. Loại chủ ý này, ngươi này lại dám công nhiên nói ra. May mà hiện tại là chúng tướng cùng nhau vây quanh y tiến lên, giọng y lại không cao, không đến mức để tiểu binh ở bên nghe được, nếu không một khi lan truyền ra, mỹ danh trung dung của điện hạ nhà chúng ta đều bị ngươi bôi nhọ ráo.

Liễu Hăng á khẩu, nhất thời không thể tiếp lời.

Loại chuyện này, sao có thể nói rõ.

Ngồi yên không cứu kinh thành, sau đó lại toàn quân phản công, Tân vương nếu còn chưa chết cũng thừa loạn giết chết, lại tuyên bố đại vương bị hại, hiệu

triệu tất cả người Tân báo thù, thủ đoạn như vậy không phải quá khó nghĩ đến, chỉ là...

Chỉ là, Phương Khinh Trần dù sao cũng là người ngoài, cho nên mới có thể nói thoải mái như vậy. Kinh thành là thành trì phú thứ nhất, dân cư đông nhất Tân quốc. Cố thành ngàn năm, một khi bị quân địch công phá, đồ thành cướp bóc, sinh linh đồ thán, bao nhiêu bách tính như vậy, họ làm sao có thể nhẫn tâm.

Thái miếu, hoàng lăng, cũng đều ở phụ cận kinh thành. Vạn nhất những người này lòng tham không thể dằn xuống, phá miếu đào mộ, hòng mưu tài vật, thế Tân Húc Phi thân tại hoàng tộc, cho dù rút kiếm tự vẫn, cũng chẳng thể xóa đi nỗi nhục nhã như vậy.

Nếu địch nhân treo Tân vương trên tường thành, bắt họ từ bỏ công thành, họ phải làm sao? Trung hiếu tiết tháo, bút sử như sắt. Tuy nói trong lòng hận Tân vương muốn chết, nhưng nếu không phải bất đắc dĩ, ai cũng không thể thật sự công khai làm người trí quân chủ của mình vào chỗ chết kia.

Đương nhiên, Liễu Hăng rất minh bạch, thật đến thời điểm đó, chỉ cần an bài một tướng lĩnh giả kích động hoặc thất thủ, một tên bắn chết Tân vương. Sau đó để Tân Húc Phi khóc lóc rơi lệ, hô to phải treo cổ đâm tường, tự vận tạ tội, cuối cùng là toàn quân quỳ cầu, người người lấy đại nghĩa trách, mới miễn cưỡng lau lệ, vì nước sống tạm, liền đem tướng lĩnh bắn tên xử tử cho xong, thế là được.

Chẳng qua, Liễu Hăng biết rõ, việc khôn khéo thế này, cho dù là chém đầu, Tân Húc Phi cũng không làm được. Bất kể sau đó có thể được bao nhiêu lợi ích, y chẳng cách nào hy sinh tướng lĩnh thuộc hạ của mình như thế.

Chính bởi vì loại ngu đần này, nhánh quân đội này mới có thể trong những năm tháng này ngưng tụ mãi không tan, phong nhuệ như lúc ban đầu. Song cũng vẫn là loại ngu đần này, hiện giờ thành chướng ngại vật trên đường “tiến lên” của họ.

Liễu Hăng trừ thở dài cũng chỉ có thở dài. Phương Khinh Trần nói họ ngu,

nói họ xuẩn, thật sự là rất đúng.

Phương Khinh Trần hiển nhiên cũng cảm thấy thảo luận cơ hội kiểu này làm sao nắm chắc với đám cổ chấp này, chỉ thuần lăng phí *** lực. Thuận miệng nói mấy câu kia, trút qua qua một hơi ác khí trong lòng, liền lười đàm luận vẫn để này nữa, đổi giọng lại hỏi: “Y dẫn theo bao nhiêu người?”

“Ba vạn.” Đây đã là tất cả *** nhuệ họ có thể lâm thời triệu tập dưới tình huống khẩn cấp.

Lần này Phương Khinh Trần thật sự nhíu mày, nhìn Dĩnh Thành đồ sộ phía trước: “Các ngươi trú quân nơi này hẳn là còn hai vạn chứ?”

“Lương thảo không đủ, khi hành quân gấp chạy đi cứu viện, không thể đồng thời xoay sở lương thảo, cho nên chỉ có thể có bao nhiêu lương ra bấy nhiêu người. Ta ở chỗ này, phụ trách mau chóng xoay lương, đồng thời chiêu mộ quân đội phân tán các nơi khác, mau chóng tập kết.”

“Xoay lương còn cần ngươi tự mình đi?! Quan viên địa phương làm ăn gì thế!”

Liễu Hăng cười khổ: “Thứ nhất, Vệ quốc, Ngô quốc, Trần quốc, phân ba phương hướng liên tục đánh sâu vào quốc cảnh, những nơi đi qua đều không chừa ngọn cỏ, vườn không nhà trống, cho dù chúng ta đánh lùi họ, đoạt lại thành, lương thực rốt cuộc vẫn rất khó gom góp. Thứ hai, những quan viên đó cũng có chỗ khổ của họ, cho dù có lương, họ cũng phải nghĩ những lão bách tính đói bụng đó trước, thứ ba...”

Thứ ba, giữa Tân vương và Tân Húc Phi rốt cuộc có khúc mắc... Cho dù là trong lúc nguy cấp thế này, ngẫm lại tính tình của vị cấp trên âm độc ác nghiệt kia, đám quan viên phía dưới cũng khó tránh có rất nhiều người phải cân nhắc một chút, toàn tâm toàn ý giúp đỡ Tân Húc Phi, tương lai rốt cuộc có thể có kết cục tốt không.

Y lắc đầu, không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ nói: “Kỳ thật cũng không phải do ta trù lương, chỉ là do ta đến tạ trấn giục lương, lại không ngừng phái binh đốc thúc quan viên địa phương, như vậy họ làm việc mới dụng tâm.”

Phương Khinh Trần cười lạnh: “Các ngươi lấy một nhánh cô quân đối kháng binh lực bốn quốc, đã là ngu xuẩn tột cùng, lại còn phải phân ra nhiều tâm lực như vậy để phí tâm chuyện tiếp tế. Ngần ấy năm chinh chiến, không lẽ ngươi còn chưa học được lật thủ giết người.”

Liễu Hăng cắn răng không nói gì. Không phải họ chưa giết người, chỉ là... Có lẽ... Giết còn chưa đủ nhiều...

“Các ngươi rốt cuộc tính toán thế nào? Họ đã vươn không nhà trống với các ngươi, các ngươi vì sao không ăn miếng trả miếng. Địa lợi là ở các ngươi bên này, lòng người là ở các ngươi bên này. Hơn mười vạn đại quân họ cũng phải ăn phải uống, sau khi xâm nhập cảnh nội Tân quốc, nếu các ngươi muốn quấy rầy lương đạo, hẳn không hề khó.”

Liễu Hăng không thể nề hà: “Chúng ta đã phân ra trọng binh chặt đứt lương đạo của họ, chính bởi vì như thế, hiện tại nhân thủ chúng ta có thể dùng mới không đủ, đến nỗi không thể toàn quân cứu viện kinh thành. Nhưng họ mỗi khi chiếm một vùng, liền cướp bóc đoạt lương tại chỗ...”

Phương Khinh Trần nhìn Liễu Hăng, ánh mắt kia lại như đang nhìn đồ đần một cách trắng trợn: “Ta nói là, bản thân các ngươi thì sao? Vì sao không vươn không nhà trống trước họ một bước. Lương thực có thể mang đi thì mang đi, không mang được thì đốt hết, một mẩu gỗ cũng không lưu lại cho họ, chẳng cần nửa tháng, họ phải tự mình đói chết mình.”

“Nhưng mà, làm vậy cũng sẽ đói chết vô số bách tính...”

Phương Khinh Trần điềm nhiên nói: “Các ngươi không đốt không cướp, chờ họ công phá thành, chẳng phải vẫn sẽ đốt sẽ cướp. Các ngươi hâm mình vào khốn cảnh, chẳng qua có thể để lão bách tính được thêm một hai ngày cơm no

mà thôi."

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 242 : Tâm Ngoan Thủ Lạt

“Các ngươi không đốt không cướp, chờ họ công phá thành, chẳng phải vẫn sẽ đốt sẽ cướp. Lão bách tính chẳng qua có thể thêm một hai ngày cơm no mà thôi.”

Ngữ khí lạnh băng vô tình kiểu đó của Phương Khinh Trần, khiến chúng tướng bên cạnh phần lớn nhíu mày. Liễu Hăng im lặng hồi lâu, cuối cùng khẽ thở than: “Nếu chúng ta có thể nắm trong tay toàn cục, có lẽ ta thật sự sẽ tính toán như ngài nói. Nhưng mà, chỉ có địa phương chúng ta chiếm lĩnh đoạt lại, chính lệnh của chúng ta mới có thể thông suốt, những nơi ở hậu phương, trước mắt vẫn chưa bị công kích, hoặc đang bị công kích ấy, vẫn phụng thánh chỉ trong kinh. Họ có thể gửi thư cầu cứu chúng ta, nhưng chúng ta lại không thể hạ mệnh lệnh cho họ...”

Liễu Hăng ngữ khí chua xót. Bất kể Tân Húc Phi ở dân gian Tân quốc uy tín cao bao nhiêu, không có vị trí tối cao chính thống kia, rất nhiều chuyện căn bản chẳng thể tùy tâm sở dục. Không thể không hoàn toàn bại lộ điều xấu hổ của nhánh quân đội họ trước mặt Phương Khinh Trần người Sở này, Liễu Hăng không thể không cảm thấy hơi khuất nhục.

Phương Khinh Trần cuối cùng hừ mạnh một tiếng.

Không nghĩ cách đối phó vị hảo huynh đệ kia của ai đó trước, tất nhiên nơi nơi cản tay. Cứ tiếp tục mệt mỏi như vậy, xảy ra đại loạn gì, sợ rằng chỉ là chuyện sớm muộn.

Y lạnh lùng nói: “Các ngươi đã không chịu vứt bỏ kinh thành, thế biết rõ kinh thành có khả năng bị công kích, sao các ngươi còn phân tán quân đội đến vậy,

thời điểm nguy ngập, mới có thể gom ra ba vạn người?”

Liễu Hăng lắc đầu: “Chúng ta chỉ không nghĩ tới, quân đội các nơi lại tan tác nhanh như vậy. Mấy năm qua, quân đội trong nước nhân số không hề ít, huấn luyện cũng nên không kém. Cho dù chưa từng thấy máu, chưa có lịch luyện gì cao, mà khuyết thiếu tướng tài, nhưng cứ dựa vào thành cao hiểm trở, tử thủ không ra, cũng nên chống đỡ được mấy ngày. Cửa khẩu các nơi, hắn không bị công phá dễ dàng như vậy. Chúng ta vẫn đang du chiến các phương, thu hút chiến lực quân đội các quốc, giúp họ chia sẻ áp lực, chính là trông chờ họ có thể đương đầu một thời gian, để chúng ta có thể thở thêm, lại từ từ tính toán, thế nhưng...”

“Thế nhưng họ khiếp nhược vô năng vượt khỏi tưởng tượng của các ngươi?” Bên môi Phương Khinh Trần lướt qua chút ý cười châm biếm. “Người ta muốn bảo tồn thực lực, đương nhiên không chịu liều mạng, rồi lại nằm mơ cung muốn liều sạch toàn bộ thực lực của các ngươi. Chẳng lẽ hắn còn chịu cho các ngươi thành công thần, lại cho hắn từ từ tính toán hay sao. Vì thế cho dù là binh tướng vốn không hề vô năng, cũng sẽ đột nhiên biến thành vô năng. Hủy nửa Tần quốc, hắn vẫn là người đứng đầu nửa Tần quốc, so với mối nguy hiểm mất đi vương vị, đây lại tính là gì.”

Liễu Hăng cắn răng, vẻ mặt có phần đau đớn. Không phải họ không hoài nghi, chỉ là dù hoài nghi, cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

Quốc gia nguy nan, bách tính sinh tử, có một số người có thể lui, có thể đi, có thể bất chấp đại cục, họ lại thật sự không làm được... Cho dù là khi về Tần, họ đã có quyết tâm và giác ngộ thay thiên đổi nhật, nhưng chung quy không thể bỏ mặc ngoại địch tàn sát bừa bãi, ngược lại tự mình nội đấu ngươi chết ta sống trước chử!

Họ không làm được.

Phương Khinh Trần thở dài, đột nhiên không muốn lấy ngữ khí không tốt mà

tiếp tục bức bách như vậy nữa.

“Thời gian này, các ngươi giao chiến với các quốc, cảm thấy chiến lực của họ thế nào?”

Ý hỏi như vậy, lại là có ý giúp đỡ tham tán quân cơ. Liễu Hăng *** thần chấn động, mỉm cười nói: “Trần quân dũng hán thiện chiến, thực lực mạnh nhất. Cũng may người Trần dân phong dũng mãnh, khó tránh quá hiếu chiến. Nếu không phải Trần vương thích công lớn, ngự giá thân chinh, điện hạ không thể tranh thủ phục binh làm y bị thương nặng, đánh trúng điểm yếu của họ, khiến họ vì trong nước không đến mức sinh loạn mà cấp tốc lui binh. Một lộ quân mã này, chúng ta thắng coi như ung dung.”

Phương Khinh Trần gật đầu: “Có thể khiến Trần quân rút đi toàn bộ nhanh như vậy, sách lược đối phó người Trần của các ngươi, vẫn thập phần chính xác.”

Nghe ngữ khí ngông nghênh đánh giá kiểu này, Liễu Hăng lại chỉ nở một nụ cười: “Lão binh trong Ngô quân đều có kinh nghiệm sa trường, chiến lực cũng mạnh, song tân binh trong quân đội lịch luyện còn chưa đủ, bấy giờ mới bị chúng ta nhìn ra sơ hở, đánh thắng mấy trận liền. Tướng lĩnh của họ thập phần xuất sắc, nhất là chủ soái Ngô Đạt của họ lần này, có thể xưng là hữu dũng hữu mưu. Đại chiến mấy lần với chúng ta, đều giằng co không nhường, ngay cả khi bị vây hạ phong, cũng là tuy bại không loạn, tuy lui không thất. Bất quá, lần trước khi quyết chiến, điện hạ tìm đúng cơ hội, ba tên bắn chết Ngô Đạt, Ngô quân mất chủ soái này, tuy nói sẽ không lui binh, nhưng tất sẽ tiến thoái thất cứ, chiến lực giảm mạnh...”

Phương Khinh Trần nhíu mày lắc đầu: “Đây đã là may mắn hành hiểm đắc thắng.”

Liễu Hăng không lời để biện, tiếp tục nói: “Về phần Vệ quân... Đám ô hợp, không chịu nổi một kích mà thôi. Chỉ bằng việc điện hạ có thể lấy chín trăm kỵ phá thành tám ngàn, là biết Vệ quân năng lực thế nào. Nhưng ngay cả quốc gia

như vậy, cũng dám đến ức hiếp Đại Tân ta!”

Phương Khinh Trần thản nhiên nói: “Vệ vương theo ba quốc kia xuất binh, chẳng qua cậy nhiều người bắt nạt ít người, muốn đục nước béo cò, chia một bát canh thôi.” Y vừa thuận miệng nói, vừa hờ hững nghĩ, quân lực Vệ quốc yếu như vậy, chẳng biết có liên quan gì tới gian thần Vệ quốc ham an nhàn nhất lịch sử kia không nhỉ?

Quốc gia có loại gian thần ham ăn biếng làm, ưa thích phung phí này, đâu còn tiền kiến thiết quân đội ra dáng.

Y uể oải thu lại suy nghĩ lộn xộn, cuối cùng đã hỏi tới trọng điểm: “Thế... Yên quân thì.”

Liễu Hăng nhíu chặt đôi mày: “Phương hướng công kích của Yên quân vừa lúc ngược phương hướng tiến quân của chúng ta, đến bây giờ, chúng ta còn chưa có cơ hội chính thức đánh với Yên quân, bất quá...”

Ngữ khí của Liễu Hăng trở nên trầm trọng: “Coi từ trong quân báo, họ vẫn đóng vững đánh chắc, không chịu nóng vội. Vệ Ngô Trần ba quốc đều từng phân binh tiến nhanh, để chúng ta có cơ hội tiêu diệt từng phần, nhưng Yên quân mỗi một lần đều là toàn quân đột kích, mỗi khi đánh hạ một thành, cũng không tiếp tục tiến lên, mà là trước vơ vét sạch trong thành, quét sạch lực lượng phản kháng, xác định không có bất cứ hậu hoạn gì, lại chậm rãi bức tiến về phía trước. Tốc độ công kích của họ cực chậm, nhưng cực ổn, cực định, đến bây giờ, chúng ta vẫn chưa tìm được khe hở nào.”

Liễu Hăng buồn bực ra mặt. Cho dù là danh tướng thiên tài, khi binh lực nắm ở liệt thế, gặp phải đối thủ có thể khắc chế tâm ma, bình tĩnh cầu ẩn như vậy, cũng phải thúc thủ vô sách.

“May mà họ mặc dù cũng cướp bóc, nhưng không hề đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần bách tính không phải công khai đứng ra phản kháng, họ bình thường không giết người...”

Cho nên, họ mới tạm thời để Yên quân ra sau, tập trung *** lực đối phó ba quốc gia khác trước.

“Yên quân...” Phương Khinh Trần ngữ khí hơi khác lạ, ngừng một chút mới nói: “Ngươi cảm thấy, nếu các ngươi đối trận với Yên quân. Thắng bại thế nào?”

“Không biết, có điều, rất nhanh chóng sẽ biết ngay thôi...” Liễu Hăng trông phương hướng kinh thành, cười khổ nói: “Tính hành trình, qua hai ba ngày nữa, điện hạ sẽ chạm trán với Yên quân.”

Phương Khinh Trần chợt chau mày: “Là Yên quân bức thăng kinh sư?”

“Yên quân công Tĩnh Thủy quan, Ngô quân đánh Vĩnh Định thành, Vệ quân đột kích Giang Ninh đạo, ba chỗ này đều thông thăng kinh thành...”

Phương Khinh Trần biến sắc, ngắt lời Liễu Hăng: “Yên quân luôn đóng vững đánh chắc, tiến quân thập phần thong thả, vì sao đột nhiên đã có thể uy hiếp đến kinh thành? Ngô quân vừa mới chết chủ soái chưa bao lâu, vì sao có thể lập tức chỉnh binh đánh thành Vĩnh Định, Vệ quân đã không chịu nổi một kích, sau nhiều lần chiến bại, sao còn có thể quả đoán dũng quyết đột kích Giang Ninh đạo như vậy...”

Liễu Hăng thân sắc chấn động, sắc mặt bất chợt hơi trắng bệch.

Lúc này đoàn người đã vào thành, đến phủ Thái thú lâm thời sung làm đại bản doanh. Không chờ Liễu Hăng nghênh khách, Phương Khinh Trần đã nhảy xuống ngựa, rảo bước vào: “Ta muốn xem tất cả quân báo. Trình tự tốc độ quân đội các quốc đột kích, tất cả các thành trì bị họ công chiếm, tất cả quá trình công thủ, tất cả tư liệu thủ tướng quân đội, và tất cả địa đồ trên tay các ngươi...”

Y nói rất nhanh, phân phó luôn miệng, ngữ khí cực kỳ tự nhiên, thậm chí hơi bá đạo. Người chung quanh không phục, còn định mở lời kháng nghị, Liễu Hăng đã nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Mau, làm theo lời y, y muốn cái gì, đều lập tức lấy đến!”

Y vừa nói vừa phi thân xuống ngựa, người thân thủ luôn mạnh mẽ, khi hạ đất thân thể lại hơi lảo đảo suýt ngã, nhưng y lập tức đứng vững, rảo bước theo Phương Khinh Trần vào phủ.

Gió mạnh gào thét, chiến kỵ nhuộm máu bị thổi tung bay phần phật. Tân Húc Phi nhìn quân địch như thủy triều đầy khắp núi đồi phía trước, vẻ mặt hờ hững, không thấy buồn vui.

Trường kích bên tay phải, chỉ nghiêng mặt đất, trên kích không ngừng có máu tươi nhỏ giọt. Một thân giáp vàng, lần lượt bị máu tươi nhiễm bẩn, màu đỏ tươi ban đầu hiện tại lộ ra sắc đen sẫm.

Một thớt ngựa như sấm sét vọt tới trước mặt, tướng lĩnh trên ngựa lảo đảo, suýt rơi khỏi ngựa, thanh âm khàn khàn: “Điện hạ, chín đội nhân mã phân đường xung kích, đã có tám đội không còn, chỉ một đội xung sát ra.”

Tân Húc Phi mặt không biểu tình gật đầu, không hề nhìn nhiều mũi tên nhọn cắm trên vai tướng lĩnh này cùng vết đao khủng bố chém tấm che ngực, lạnh lùng nói: “Băng bó, chỉnh quân, tái chiến!”

Chúng tướng bốn phía đáp một tiếng như sấm rền, dù rằng không ai trên người không có trọng thương, không ai mặt mà không lộ vẻ mệt mỏi, nhưng khi giục ngựa rút kiếm, hô hào liệt trận, vẫn chỉnh tề mau lẹ!

Từ sáng sớm đến bây giờ, họ đã kịch chiến sáu canh giờ. Mà chiến đấu như vậy, đã giăng co bốn ngày.

Ba vạn binh mã của họ, đã thiệt mất một vạn người! Song chiến tích như vậy đã đủ khiến họ kiêu ngạo.

Quân đội mệt mỏi liên tục chiến đấu, còn chưa kịp nghỉ ngơi phục nguyên, đã ngày đêm hành quân gấp, ý đồ cứu viện kinh thành. Song lại ở giữa đường, trên vùng đất chưa bị chiếm đóng, đâm thẳng vào giữa trùng vây của ba mươi vạn quân địch như vậy!

Họ đang chạy điên cuồng, đang hành quân gấp, căn bản không có khả năng phái ra hàng loạt trinh sát, sau đó ngồi chờ tin tức gì. Quân tình biến hóa, vẫn dựa vào quân báo của binh mã bản địa phi truyền, liên tục lao đi, qua quan qua trạm, họ lại ở nơi người nhà khống chế, im hơi lặng tiếng, bị kẻ địch từ trên trời rơi xuống chặn ngay đầu?

Ba mươi vạn nhân mã, mà còn phần nhiều là *** binh, nước nào cũng không thể có khoản lớn như vậy. Nhìn cờ xí trận doanh kia, rõ ràng là quân đội ba quốc Ngô Yên Vệ hợp vây.

Quân đội ba quốc gia bất đồng, ba lộ tuyến tiến binh bất đồng, lại sẽ có ba mươi vạn người tập kết một chỗ.

Ba nhánh quân đội rõ ràng đều ở các vị trí bất đồng ngoài mấy trăm dặm công kích thành trì Tân quốc, lại cùng thời gian, mỗi nhánh quân đội chí ít băng qua ba bốn thành trì trạm gác, chặn trên con đường họ tất qua, mai phục họ, điều này đã chứng minh gì??

Sự thật như vậy, đủ để khiến tất cả các hán tử một phiến nhiệt huyết, vứt bỏ cuộc sống an nhàn, hồi quân cứu quốc, tâm lạnh thành băng.

Đã sớm biết, Tân vương có tâm nghi kỵ ghen ghét họ, đã sớm có chuẩn bị với đủ loại kiềm chế lợi dụng của Tân vương.

Song ai có thể ngờ, bán đứng trắng trợn này sẽ đến nhanh như vậy, ác như vậy, tuyệt như vậy.

Khi vô số quân đội dị quốc còn đang tung hoành qua lại trên quốc thổ, tùy ý sát hại bách tính, quân vương của họ lại có thể đưa một nhánh quân đội có thể bảo hộ quốc gia cuối cùng này, dâng ra như vậy.

Tội nghiệp họ khoảnh khắc trước khi bước vào cạm bẫy kia, còn vướng bận thế cục kinh thành, lo lắng tồn vong của ngai vàng, bất chấp mệt mỏi giục ngựa như bay, muốn mau chóng chạy đến cứu viện thành trì quan tạp sa vào nguy cục.

Mà nghênh đón họ, lại là phản bội vô tình như thế!

Như muốn phát tiết hết những bất bình không cam không phục đầy lòng, vô số thân binh tướng lĩnh hộ ủng bên cạnh Tần Húc Phi, theo gót y giết về trận doanh địch quân vô cùng vô tận, lít nha lít nhít phía trước.

“Giết!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 243 : Ngoan Cố Chống Cự

Ba mươi vạn người.

Ba mươi vạn binh mã, cho dù có Tân vương phóng túng, muốn tránh tai mắng Tân Húc Phi, mai phục nhánh quân đội này, kỳ thật địa điểm phục kích có thể lựa chọn, cũng không hề nhiều.

Trạm dịch cũ chính là một nơi tốt như vậy.

Nơi đồi núi cằn cỗi này, người ở rất thưa thớt, địa thế nhấp nhô, dễ dàng ăn sâu. Nơi đây cây rừng không hề rậm rạp, thích hợp vây quét, cũng thích hợp tập kích. Nó ở trên con đường Tân Húc Phi về kinh cứu viện tất qua, khoảng cách khá gần quân đội ba quốc các phương, quan trọng hơn là, nơi này có một chỗ đồn điền tích lương.

Trong hộ tướng thô sơ lè tè, là kho lúa gần như bỏ trống, còn có binh doanh gần như không người.

Đây vốn là nơi Tân binh đồn điền luyện binh thay quân, bất quá từ khi khai chiến tới nay, cơ hồ tất cả binh sĩ đều đã bị điều đi, quân điền chung quanh cũng đã hoang vu. Cho nên trạm dịch dùng tích lương đóng quân cũng trống rỗng.

Bất quá, Tân Húc Phi dẫn dắt binh mã tới trạm dịch, nhất định sẽ nghỉ chân bồi cấp. Lương thảo họ có thể mang theo tùy thân cực ít, mà nơi này không phải tất cả lương tồn đều đã bị dọn sạch.

Chờ họ người xuống ngựa, ngựa tháo yên, liên quân lén vào, chẳng phải là dễ như thái rau. Đây chỉ là ba vạn nhân mã kiệt quệ bị đả kích gấp bội, còn không

lập tức tan tành, do họ tùy ý truy sát?

Dọc đường lèn đến, Tân quốc quan tạp các nơi, nhận vương mệnh, đều mở rộng cửa ngõ với họ. Mỗi người cấp bách như thế, hợp tác như thế, sao có thể không khiến Ngô Yên Vệ coi thường người Tân quốc. Binh rần rần một kẽ, tướng rần rần một ống, có Tân vương như vậy, tự nhiên cũng sẽ có đám Thái thú, tướng quân bỏ mặc gia quốc, chỉ lo tính mạng vinh hoa bản thân như vậy.

Phục nấp giữa cỏ cây, trong khe núi, nghe từng đợt vó ngựa như sấm, hò hét vội vàng, bước vào vòng vây, binh tướng ba quốc đều nhịn không được vui mừng ra mặt.

Chỉ đợi hơn trăm binh sĩ đóng giữ trạm dịch kia, lấy giao tiếp liên lạc làm danh, mở cửa doanh, rút ra ngoài doanh, chính là tín hiệu phát động công kích. Quân địch Tân quân đối trận, lại không dừng hiện ra vẻ chấn động kinh sợ.

Mấy ngày nay giao chiến, chính là mấy ngày ác mộng chưa từng chấm dứt của họ.

Khi hơn trăm binh lính trạm dịch kia, sau khi binh mã Tân Húc Phi tiến vào trạm dịch, chẳng những không rời khỏi, ngược lại lập tức đóng chặt các cửa, dựa tường phòng hộ, cầm cung cài tên, lâm liệt với bên ngoài, chư tướng các quốc tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không hề để bụng.

Biết rõ giữa sơn dã có hơn mười vạn đại quân như hổ rình mồi, rõ ràng có vương mệnh thánh chỉ, những người này lại vẫn lựa chọn đồng sinh cộng tử với quân đội Tân Húc Phi. Biết không thể đưa tin tức, liền giả ý chu toàn với liên quân, nhưng sau khi Tân Húc Phi đến, ngăn lên phòng tuyến đầu tiên cho những người mỏi mệt.

Trong một quốc gia, chung quy cũng nên có mấy người tâm huyết. Chỉ là giờ này khắc này, tâm huyết của hơn trăm người họ, đã vô lực xoay chuyển toàn cục. Tuy rằng liên quân đi vội mà đến, vẫn chưa mang theo khí giới công thành cỡ lớn, tường đất mỏng manh cao không đủ sáu thước này, cũng chẳng phải chướng

ngại gì. Ngay cả dựa tường cự thủ lại thế nào? Ngay cả thêm hơn trăm cung tiễn thủ lại thế nào? Chẳng qua kéo thời gian diệt vong thêm nửa buổi một ngày mà thôi.

Thế mà, ai có thể dự đoán được, rõ ràng là biến cố kinh thiên như vậy, rõ ràng là cảnh thê tuyệt như vậy. Tân Húc Phi như kẻ điên kia, lại lựa chọn tấn công!

Tầng tầng bao vây, tầng tầng địch quân, mà y lại dẫn nhân mã của mình, lao ra trạm dịch, một bước không lùi xung kích chính diện!

Một đường xông pha chiến đấu, những nơi đi qua, liên quân băng tiêu tuyet tan, thương vong vô số. Nếu không phải bởi vì nhân số liên quân thật sự quá nhiều, ba vạn nhân mã Tân quân cũng không thể nhẹ nhàng linh động như phân đội nhỏ chín trăm người, chỉ sợ đã sớm bị họ xé toác, phá vây mà đi.

Nhưng cho dù như vậy, thế công như mưa rền gió dữ kia của Tân Húc Phi vẫn xung kích liên quân trận doanh đại loạn, lùi lại không ngừng, vài lần trận hình gần như tán loạn, nếu không phải phó soái Ngô quân quyết đoán kịp thời, hạ lệnh đội quân pháp ở phía sau dùng trường cung đại đao, bắn chết chém ngã mấy trăm binh sĩ khiếp đảm rút lui, khiến toàn quân không thể không ra sức đón đánh, thế hợp kích của họ sợ là đã sớm bị Tân Húc Phi đánh tan.

Giết từ sớm đến tối, Tân quân chia làm ba sóng, chưa từng ngừng nghỉ xuất kích mọi nơi, mà Tân Húc Phi lại một mực chém giết trước trận, chỉ bằng sức của mình y, đã hoặc chém giết trước trận, hoặc trường cung tập kích, chém bảy tám viên đại tướng, đến sau đó trọng tướng các quốc đều hưu ý vô ý lẩn xa tít, chỉ lấy cờ hiệu trống trận chỉ huy chiến sự mà thôi.

Đã là liên quân, tự nhiên khó mà đồng lòng. Tướng không có tâm liều chết, sĩ há có ý quên mình, chém giết tới đêm như thế, Tân quân lùi về hạ trại, liên quân tuy đồng, nhưng cũng kiệt sức, vô lực truy kích, chỉ dành tạm thời hạ trại giằng co nhau mà thôi.

Sau khi chủ tướng ba quốc hiệp thương, triệt bỏ một chỗ hổng của vòng vây trạm địch, nguyên tướng dưới áp lực của trọng binh trùng vây này, Tần quân chắc chắn thừa đêm rút đi, một đường trốn chạy, họ liền có thể tỏa nhuệ khí, bám đuôi truy sát, ai ngờ Tần quân nghỉ một đêm, ngày hôm sau lại chủ động tấn công, chiến pháp điên cuồng cường hẵn mà hoàn toàn không hợp lẽ thường thế này, khiến chúng binh tướng ngây người.

Công phạt đồ sát một phía trong dữ liệu căn bản chưa từng xuất hiện, tấc bước tấc máu, giằng co không xong, chiến đấu kịch liệt thê lương đến cực điểm, từ từ tiêu mòn đấu chí, dũng khí và đam phách của liên quân.

Xa xa nhìn Tần quân lướt nhanh như gió áp sát, phó soái Ngô quân Hứa Phong Trọng phụ trách chỉ huy cả chiến dịch sắc mặt âm trầm. Chúng tướng bên cạnh vẻ mặt cũng phần lớn khó coi, có không ít người mặt bị thương, trán mướt mồ hôi, vẻ mặt lo âu buồn bực.

“Phó soái, đánh mấy ngày, chúng ta đã thiệt mất gần năm vạn người, cứng đ đổi cứng thế này, chúng ta rất có hại! Ra người nhiều nhất là chúng ta, ra lực nhiều nhất là chúng ta, vẫn ngăn trước nhất là chúng ta, thương vong nặng nề nhất vẫn là chúng ta! Còn tiếp tục thế này, cho dù có thể giết Tần Húc Phi, chúng ta tổn thất lớn như thế...”

Sắc mặt Hứa Phong Trọng cũng rất khó coi. Quân đội Tần Húc Phi, hiện tại đã tử chiến đến cùng, không còn đường lui. Ba vạn cô quân, bị ba mươi vạn người chặn đường, nếu lập tức táng đám bỏ chạy, để họ thừa thế đánh lén, tất nhiên quân tâm mất sạch, vô lực chống địch. Mà đã vào bẫy, thì nên biết lùi lại không đường. Những quan tạp thành trì hậu phương đã đi qua ấy, lúc họ qua đã chưa từng cảnh báo, nếu họ ý đồ lui lại, tất nhiên sẽ đóng chặt cửa thành, không để nhánh quân đội này vào.

Trừ cỗ ngăn tử chiến, họ đã không còn đường lui. Rất hiển nhiên, cho dù là thân lâm tuyệt cảnh, Tần Húc Phi cũng sẽ không phạm chiến thuật sai lầm họ chờ mong.

Nói là ba quốc liên quân, nhưng Vệ quân không thể trọng dụng, vì sợ họ bị Tần quân xông loạn trận cước, đành phải an bài ở phía sau. Yên quân tuy nói thập phần *** nhuệ, nhưng bởi vì tiến binh thong thả, đường sá xa xôi, có thể kịp thời chạy đến tham gia chiến sự chỉ có năm vạn nhân mã, ngăn cản chủ lực Tần quân, tự nhiên là Ngô quân họ.

Chỗ trung quân, chúng tướng còn đang nhao nhao phát biếu, tiền phuong Tần quân lại đã xông vào trong trận của Ngô quân, ngay tức khắc, tiếng kêu thảm gào thét không dứt. Vô số bóng dáng ngã xuống giữa máu tươi tung tóe. Nháy mắt đã để Tần quân hướng sâu vào trận doanh, giết vào mây trượng.

Chúng tướng nhìn mà đỏ cả mắt.

“Phó soái! Còn đánh tiếp, Tần Húc Phi trốn không thoát, nhưng *** nhuệ của chúng ta cũng đều chết hết!”

“Không bằng cứ tránh ra một đường, để đám Vệ quân phía sau kia đi liều mạng.”

“Chỉ bằng Vệ quân? Chỗng được Tần Húc Phi?”

“Chỗng được hay không, chung quy cũng có thể tiêu hao mấy ngàn nhân mã của Tần Húc Phi! Ngay cả để Tần Húc Phi xông qua thì thế nào? Họ hiện tại là đấu thú vây, cho nên mới hung mãnh dị thường, chờ họ lao khỏi trùng vây, cỗ khí thế này suy thoái, lại đánh một trận với Vệ quân, hai bên đều tiêu hao thực lực cực lớn, chúng ta lại toàn quân truy kích, còn sợ không thể đắc thủ?”

“Chúng ta tránh ra, để họ một đường trốn đến kinh thành, đi cùng ca ca không có gan kia chó cắn chó, tiêu hao hết quân lực cuối cùng của Tần quốc, chung quy còn hơn chúng ta bồi tính mạng binh sĩ nhà mình, để Vệ quốc và Yên quốc lấy tiện nghi.”

“Đúng vậy, phó soái, chúng ta lui một bước đi...”

“Không thể lui! Một bước cũng không thể lui!”

Tiếng quát lớn nghiêm nghị chợt đến khiến mọi người đều kinh ngạc.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một vị tướng lĩnh Yên quốc, toàn thân giáp vị, mặt mày nghiêm nghị giục ngựa ngay ngoài mươi mốt bước.

Ba quốc liên quân, để tỏ thành ý, tướng lĩnh tầng trên cùng các quốc đều có thể tự do qua lại trận doanh của nhau, bất quá đây cũng chỉ là một lễ ngộ trên hình thế, trên thực tế tướng lĩnh các quốc vẫn tự tụ một chỗ, rất ít giao cửa nhau. Không một ai ngờ tới, thời điểm binh hung chiến nguy, Tần quân ở phía trước phát động tập kích cuồng mãnh như thế, tướng quân Yên quân lại không thủ trước trận mình, chạy đến trung quân Ngô quân bên này.

Vốn theo quy củ, hẵn đến khoảng cách này, thân binh phía dưới nêu lớn tiếng truyền bá, đáng tiếc lúc này tâm tư của mọi người đều bị Tần quân xung trận kịch liệt phía trước thu hút, chẳng những các tướng quân không hề phát hiện có người ngoài đến, ngay cả thân binh phản ứng cũng chậm.

Lúc này chúng tướng phục hồi *** thầm, đều hơi đỏ mặt, dù sao trong câu chuyện vừa rồi, cũng không khách khí với Yên quốc lắm. Hứa Phong Trọng vội ho một tiếng: “Phong tướng quân.”

Phong Trường Thanh ở trên ngựa chắp tay: “Hứa soái, tuyệt đối không lui được. Một khi tránh ra, nhánh quân đội này chúng ta có thể tiêu diệt, nhưng Tần Húc Phi cũng rất có thể mượn loạn thoát thân! Hai quân giao chiến, thủ trọng khí thế, hiện tại chúng ta có ưu thế mang tính áp đảo như vậy, còn phải bị Tần quân bức nhường đường tránh lui, thế đấu chí chiến ý của sĩ tốt, sẽ lập tức tan thành mây khói. Vốn Tần quân nhiều ngày cường công, đã làm cho quân sĩ run sợ, nếu chúng ta tránh lui nữa, chỉ sợ sẽ lưu lại trong lòng toàn quân binh lính ẩn tượng Tần Húc Phi là không thể chiến thắng, về sau muốn chém giết người này nữa, càng là ngàn nan vạn nan.”

Hứa Phong Trọng định trả lời, lại thấy sự hỗn loạn của tiền trận đã là một

sóng tiếp một sóng, khó có thể ngăn chặn, cau mày phất tay. Bốn năm tướng lĩnh, lớn tiếng hô quát lĩnh nhẫn mã bản bộ tiến lên tiếp viện.

Hứa Phong Trọng thở dài một tiếng: “Phong tướng quân, lần này ba quốc liên thủ, hợp lực mai phục, đều là ngài bôn tẩu nhiều mặt, chu toàn tứ xứ, mới có thể đạt thành, chúng ta cũng thập phần cảm kích bội phục ngài, chỉ là cục diện trước mắt ngài cũng thấy rõ đó, không phải chúng ta không tận lực, thật sự là...” Hắn cắn răng, oán hận nói: “Chủ soái quân ta đã hy sinh, trước trước sau sau cũng có sáu bảy vạn binh sĩ chết vào tay người Tần, có thể làm chúng ta đều làm rồi, Đại Ngô ta tự nhận đã tận lực. Phong tướng quân, ngài dù sao cũng không thể để chúng ta liều hết một chút nguyên khí cuối cùng chứ.”

Phong Trường Thanh thản nhiên nói: “Lần này có thể khiến Tần quân tổn thất nặng nề, quý quân vốn là công đầu, hiện giờ cần nghỉ ngơi chỉnh đốn cũng là nên. Chờ đợi công kích này của Tần quân hơi hoãn, sẽ do Yên quân chúng ta tiếp nhận, phụ trách phòng ngự trận đầu, Hứa soái nghĩ như thế nào?”

Vẻ mặt Hứa Phong Trọng hơi biến: “Lời này quả thật...”

Phong Trường Thanh cười khổ: “Quân ta bởi vì tiến quân quá chậm, cách nhau quá xa, quân lực có thể tham gia trận này không nhiều, nhưng cũng tuyệt không phải hạng người sợ khó tị hiềm. Quý quân đã tận lực chống đỡ năm ngày, cũng nên đến phiên Yên quân chúng ta xung phong.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 244 : Có Kế Thoát Thân

Yên quân chịu toàn lực xuất đầu, Hứa Phong Trọng tự nhiên cao hứng. Chẳng qua, nghĩ đến họ dù sao chỉ có năm vạn người, Hứa Phong Trọng chần chừ một chút, vẫn hỏi: “Chúng ta phải chăng cũng nên để Vệ quân tiến lên. Đến bây giờ họ vẫn chưa từng chân chính giao thủ với người Tần, cũng là thời điểm để họ ra chút sức rồi.”

Phong Trường Thanh thở dài lắc đầu: “Vệ quân chiến lực như thế nào, ngài và ta trong lòng đều biết. Để họ tham gia, là mượn thế họ, đâu thể thật sự dựa vào sức họ. Nếu như để họ tiến lên, chỉ sợ thành sự không đủ, bại sự có thừa. Vẫn nên để họ ở hậu trận đi, vạn nhất Yên quân chúng ta thực sự bị Tần quân xé rách, người của họ ở phía sau ùa lên, giúp chúng ta bối khuyết, chung quy nên là có thể.”

Hứa Phong Trọng gật đầu. Trông chờ Vệ quân xông pha chiến đấu, hắn cũng rất không yên tâm.

Tần quân xung sát hơn một giờ, mới đình chỉ thế công kích, lùi về nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Tuy rằng họ nhân số ít, nằm vào liệt thế tuyệt đối, nhưng khi công như chùy phá nang, như hổ xuống núi, Ngô quân dốc hết toàn lực, cũng chỉ ngăn cản một cách khó khăn. Khi lui thì thét dài mà đi, vững như núi cao, *** binh trọng tướng đoạn hậu, nhất là Tần Húc Phi một cây kích, tung hoành tùy ý, thu mạng người như cắt cỏ, Ngô quân đúng là không dám truy kích nửa bước.

Mãi khi Tần quân lui ra ngoài tầm bắn của công tiễn, Ngô quân vẫn tận lực chống đỡ mới thả lỏng, nháy mắt lại có không ít người tay chân mềm nhũn ngã

phịch xuống đất, tình cảnh hỗn độn.

Xa xa, các tướng lĩnh Tần quân nhìn nhau cười, lòng biết liều mạng chém giết mấy hôm nay đã đạt thành hiệu quả họ muôn. Tâm phòng của Ngô quân, đã đến bên bờ sụp đổ.

Một người đến gần Tân Húc Phi, thấp giọng nói: “Điện hạ, thời cơ đã đến, trận tiếp theo khi xung phong, chúng ta sẽ có thể hành động.”

Nhưng Tân Húc Phi nghe mà không thấy, ánh mắt chỉ trông phuơng xa, vẻ mặt thẫn thờ.

Tướng lĩnh này hơi ngẩn ra, thoảng đề cao thanh âm: “Điện hạ...”

Tân Húc Phi phục hồi *** thần, mỉm cười, vẻ tươi cười lại xa xăm. “Ngươi vừa rồi đang nói thời cơ đã đến...”

Tướng lĩnh không đáp, chỉ là vẻ ưu sầu trong mắt rất sâu, ngưng mắt nhìn y.

Tân Húc Phi cười cười ảm đạm: “Không có gì, ta vừa rồi, chỉ đang nghĩ. Hoàng... Người kia, rốt cuộc vì sao lại liên thủ cùng Vệ Ngô Yên lúc này. Không lẽ y cho rằng, chỉ cần ta chết, ba quốc này sẽ triệt binh?”

Tướng lĩnh này hừ mạnh một tiếng: “Cách nghĩ của súc sinh, chúng ta làm sao hiểu được.”

Tân Húc Phi cười khổ một thoáng, trông về phuơng hướng kinh thành xa xa.

Cho dù là hận không thể cho y chết, người kia cũng không thể cam lòng lấy hoàng vị của mình để chôn cùng đâu.

Ngoài năm trăm dặm, kinh thành Đại Tần.

Sâu trong hoàng cung, quân chủ Đại Tần quốc cũng đã ba ngày không chợp mắt. Hốc mắt sâu hoắm, vẻ mặt tiêu tụy, người năm nay còn chưa mãn năm

mươi, nhìn lại già nua mõi mệt như lão nhân hơn sáu mươi tuổi. “Quân báo mới nhất như thế nào?”

“Quân báo mới nhất sáng nay tới, bên kia còn đang triển chiến.” Định Quốc hầu Liễu Văn Đào thấp giọng đáp.

“Quân đội của chúng ta thế nào?”

“Quân đội các bộ đều đã tập kết xong xuôi, toàn quân chuẩn bị chiến, các vị tướng quân chỉ chờ bệ hạ một tiếng chiếu mệnh, là có thể phẫn thân vì nước giết địch!”

Tần vương gật đầu, vẻ mặt rốt cuộc có chút thoải mái: “Tính thời gian, họ cũng nên xuất phát rồi. Theo như trẫm đoán, Tần Húc Phi tối đa chỉ cầm cự được hai ba ngày. Đợi khi liên quân đại thắng, toàn quân lời lồng, quân đội của chúng ta vừa lúc đuổi tới, kỳ binh xông ra, là có thể quét sạch đám ác lang này.”

Liễu Văn Đào trầm giọng nói: “Vâng. Vì thần sau khi xuất cung, sẽ lập tức đi truyền lệnh thay bệ hạ.”

Tần vương thản nhiên nói: “Cũng không cần quá gấp. Chuyện trong quân, trẫm sẽ tự phân công mấy vị tướng quân đi làm, trong triều lại cần người thay trẫm chỉnh đốn. Việc này vừa xong, cái đám nhảy ra nói chuyện giúp Phong Trường Thanh, xúi trẫm kết minh liên thủ với ba quốc, cắt thành nhường đất mua bình an đó, người nhất nhất bới hết ra, một lưới bắt hết cho ta.”

Liễu Văn Đào cúi mắt, khẽ đáp: “Vi thần tuân chỉ.”

Tần vương cười lạnh: “Phong Trường Thanh kia thật cho trẫm là con nít lên ba, thật cho rằng mua được triều thần của trẫm, dâng mấy bản tấu, tiến cung mật tấu, khóc rống một phen, nói gì mà Tần Húc Phi là cái họa tâm phúc, cái hại của người này, hơn cả mười quốc, nói gì mà thà rằng cắt đất cho nước bạn, không thể thoái vị cho nghịch tặc, là trẫm sẽ hổ đồ chỉ nghĩ đổi phó nội ưu, lại tiện nghi đám ngoại hoạn bọn chúng sao?” Liễu Văn Đào cười nói: “Bệ hạ chẳng qua là

tương kế tựu kế, mượn sức ba quốc trừ đi Tân Húc Phi, lại chuyển tay tiêu diệt quân đội ba quốc kia thôi. Nực cười Phong Trường Thanh kia còn tự cho là đắc kế.”

Tân vương cười lạnh.

Mấy năm qua, y làm sao không phải đang liều mạng luyện binh, tuy nói quân đội kém xa nhánh cường binh trên tay Tân Húc Phi kia, cũng chưa đến mức thực sự thảm hại khiếp nhược đến độ gập chiến tất bại. Y sở dĩ hạ lệnh các bộ khắc ý giữ lại thực lực, tuyệt không liều mạng với quân địch, vạn nhất quân địch công thành hung mãnh, tình nguyện bỏ thành mà đi, sau đó lại để Tân Húc Phi cướp thành về lần nữa, chính là vì ngày này.

Đánh một chuỗi trận này, quân đội Tân Húc Phi mệt nhoài, chiến lực Tân quốc vốn có lại cơ hồ không chịu tổn thương gì. Y đợi, chính là cơ hội hiện giờ, có thể nhất cử được nhiều, đem Tân Húc Phi chướng mắt, rồi cả ngoại địch cả gan xâm nhập quốc gia của y, hết thảy quét một phát sạch sẽ!

Theo sự hiểu biết của y với đệ đệ chiến thần kia, có lương thảo sung túc y chuẩn bị sẵn sàng ở trạm dịch cũ cùng tiễn chi làm hậu thuẫn, ba vạn kỵ binh *** nhuệ năng chinh thiện chiến, kỵ xạ đều *** kia, đến khi toàn quân bị diệt, ít nhất cũng có thể liều mất hơn mười vạn người của đối phương.

Giết hết hơn mười vạn người *** nhuệ thiện chiến nhất ba quốc gia kia.

Một nửa nhân mã còn lại kia, cũng sẽ bị chém giết đến không còn *** nhuệ, đánh lâu kiệt sức, mình lại lĩnh hết Tân quân lén đến đánh, khiến toàn quân bị diệt sạch!

Nếu nói có một dạng nào, Tân vương tự thấy mạnh hơn Tân Húc Phi, đó là y có thể nhìn chuẩn lòng người, đó là y có thể ác, y có thể nhẫn. Y có thể vứt bỏ phân nửa Tân quốc mặc nước khác giày xéo, chỉ vì giết một người. Y có thể để quân đội của mình kéo cờ nghe gió mà chuồn, mặc người thỏa mạ, chỉ vì có thể làm một nhóm người khác lơ là.

Càng coi khinh trãm một chút, càng không phòng bị trãm một chút... Cả vốn lẩn lời, trãm cuối cùng sẽ thu về đủ.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Trừ Tân Húc Phi, tiêu diệt quân đội ba quốc này, mười năm sau, y cuối cùng có thể kê cao gối...

Cơ hội tốt như vậy đưa đến trước mặt, y có lý do gì mà không bắt lấy.

Tân vương mỉm cười, bất chợt lại thở dài thườn thượt: “Vân Đào, những năm gần đây, trãm đối đãi Liễu gia các ngươi cũng coi như là chân thành chứ. Đợi sau khi Tân Húc Phi bại vong, việc giải quyết hậu quả này, trãm sẽ dựa cả vào ngươi.”

Liễu Vân Đào cúi đầu, vô cùng thuần thục mà quỳ rạp xuống đất: “Bệ hạ yên tâm, nghịch tặc Tân Húc Phi kia vừa chết, khuyên tử không còn hy vọng, không dám có hai lòng nữa. Chỉ cần bệ hạ một tờ thư tay, vi thần tất thân đến chiêu hàng, nếu không thể thuyết phục nghịch tử này, vi thần sẽ đâm đầu chết trong quân doanh. Thiết nghĩ nghịch tử kia cũng không dám gánh cái danh bất hiếu thiên cổ này.”

Tân vương cười thản nhiên, gật đầu.

Vô luận thế nào, trải qua sự thống khổ bị bốn quốc gia liên thủ công kích, mặc người xâm lược, không thể không cầu viện kẻ thù lần này, trong lòng Tân vương bức thiết nhất, chính là thành lập một nhánh quân đội mạnh nhất.

Tuy rằng muôn ba vạn *** binh chôn cùng Tân Húc Phi, nhưng chỉ cần Tân Húc Phi chết trận, nhánh cường binh bách chiến kia của Tân Húc Phi, hơn mười vạn người còn lại, tự nhiên sẽ do Liễu Hăng nắm trong tay.

Liễu Hăng uy danh trong quân đứng sau Tân Húc Phi, lại không giống Tân Húc Phi có huyết thống hoàng gia, không thể uy hiếp đến hoàng quyền của y. Loại danh tướng này, chính là quốc chủ anh minh y cần nhất.

Liễu Hăng không có đủ thân phận địa vị để cát cứ một phuong, phụ mẫu huynh đệ Liễu Hăng lại đều ở hết trong kinh thành, là chết không có chõ chôn, hay vinh hoa phú quý hưởng không hết, toàn ở một ý niệm của bản thân y.

Liễu Hăng đã không còn hy vọng, Liễu Hăng rất có tâm trung nghĩa báo quốc, đối mặt với non sông đổ nát, đối mặt với hai mươi vạn địch quân còn lại vẫn đang túc ngược tung hoành trên một nửa quốc thổ Tân quốc kia, đối mặt với hảo ý của quốc quân, trừ dẫn người đến đầu, còn có thể có đường thứ hai để đi sao? Tân vương cười tự đắc.

Y tin tưởng, mình sẽ không nhìn lầm người.

Y từng phán định với tính nết của Tân Húc Phi, tất nhiên sẽ không huy quân quay đầu tiến công cố thổ mình, cho nên nhốt ngoài biên giới. Y đã thắng.

Y đặc biệt an bài thủ quân trạm địch, chọn những người chịu đủ bài xích, nhiệt huyết tuổi trẻ kia, chính là chắc chắn chuyện tối trước mắt, họ sẽ không nghe thánh chỉ, cho Tân Húc Phi vào, để nhánh quân đội mỏi mệt kia được đủ tiếp tế, có chiến lực càng mạnh hơn, thay y giết thêm nhiều quân địch. Y cũng đã thắng.

Liễu Hăng...

Người năm đó đã có thể do trung nghĩa mà bỏ nước theo Tân Húc Phi, hôm nay người cũng tất nhiên sẽ không do Tân Húc Phi mà bỏ nước.

Trẫm, sẽ không nhìn lầm ngươi. Trẫm cũng tuyệt đối không so hiềm cũ.

“Liễu khanh, nếu Liễu Hăng chịu đến đâu, y chính là vạn hộ hầu, Đại nguyên soái tam quân của Đại Tân ta! Trẫm tất dốc lòng đối đãi, tuyệt không nghi kỵ, từ nay về sau, có Đại Tân một ngày, sẽ có công hầu tước lộc của Liễu gia ngươi, muôn đời không dứt!”

Y cười trên mặt Tân vương, là từ đáy lòng tràn ra, muốn che giấu cũng không

được.

Y chưa từng mảy may nghĩ tới, nếu như Tân Húc Phi có thể thoát thân không chết, bàn tính như ý của mình, phải chăng vẫn có thể đánh vang dội như thế.

Mắt thấy Tân Húc Phi trông phương xa xuất thần, tướng lĩnh ở bên cạnh khuyên bảo nhíu mày, nhịn rồi lại nhịn, rốt cuộc vẫn nhịn không được: “Điện hạ, đừng chậm trễ nữa, chúng ta... Đổi giáp vị đi!”

Tân Húc Phi trầm mặc không nói.

Ngay từ đầu, y đã biết đây là một tử cục.

Vô luận có thể giết bao nhiêu binh mã liên quân, nhánh quân đội họ đều sẽ bị diệt ở đây.

Thân vào cạm bẫy, lùi lại không đường. Đừng nói quan tạp thành trì hậu phuong không có khả năng để họ vào, ngay cả liên quân này, sợ cũng đã sớm bùa phục tại hậu phuong. Nếu quay người bỏ chạy, toàn quân không còn dấu chí đam khí, bị ba mươi vạn liên quân này căn chặt truy kích, lại đụng đầu vào mai phục của địch nhân, càng là hữu tử vô sinh.

Điều duy nhất y có thể làm, chỉ là bảo toàn bản thân y.

Mấy ngày liền, y cuồng mãnh tiến công, chẳng qua vì muốn in dấu bóng ma dũng hán vô địch trong lòng quân địch, chính vì làm cho lực chú ý của tất cả liên quân, đều sẽ bị bóng dáng áo choàng đỏ rực, kim quan kim giáp kia thu hút.

Mà đồng thời, y phái ra tốp quân nhỏ đột kích mọi nơi, cũng là để quân địch dần dần tập mãi thành quen với những tiểu đội nhân mã hướng nơi khác công lược mà ra này.

Tất cả an bài, đều là vì kế thoát thân giờ khắc này.

Trong sát phạt điên cuồng của mấy vạn người, quân địch rất khó thấy rõ một

tướng lĩnh toàn thân máu tươi diện mạo ra sao. Mà cách ăn mặc quá dễ thấy, quá chói mắt kia của mình, sẽ tự nhiên khiến cho tất cả trọng binh, tất cả chủ lực của liên quân, đều tập trung lại, ứng phó mình lĩnh quân xung kích.

Lúc này, áp lực của tiểu đội nhân mã xung sát bốn phía tất nhiên giảm mạnh.

Vì mục đích này, xung sát bốn ngày, y tự tay chôn vùi một vạn đệ tử, vì mục đích này, mỗi ngày y ít nhất phái bảy tám đội người, đột kích bốn phía.

Chỉ có dùng máu tươi và sinh mệnh của mọi người, xây dựng các loại giả tượng, làm liên quân lơ là cảnh giác, cuối cùng mới có thể để tướng lĩnh khác giả dạng y, thu hút chủ lực liên quân, mà y thì có thể tự lĩnh thân binh, xen lẩn trong bảy tám đội ngũ đồng thời đột kích các phương, phá vây mà đi.

Với vũ dũng của y, cơ hội dẫn tiểu đội *** nhuệ chạy đi cực lớn, đến lúc đó trốn vào núi rừng, ẩn vào đường vắng, chậm rãi lại nghĩ cách quay đầu hội hợp với chủ lực của Liễu Hăng là được.

Làm Nguyên soái, đối mặt với nghịch cảnh như thế, y bình tĩnh tính toán hết thảy, bình tĩnh cân nhắc hết thảy. Bảo toàn bản thân y, đây là lựa chọn tốt nhất, cũng là lựa chọn duy nhất.

Song khi thời cơ rốt cuộc đã đến, ngay cả sức lực để đưa tay cởi áo choàng y cũng không có.

Nơi này có ba vạn người, mỗi người thân như thủ túc. Họ cùng y viễn chinh dị quốc, cùng y bị quốc gia của mình vứt bỏ, cùng y từ bỏ hết thảy, trở về đỗ mồ hôi xương máu, bỏ tính mạng. Mà y, bình tĩnh đưa mọi người đi chết, chỉ vì bản thân sống sót.

Y ngơ ngẩn nhìn phía trước không nói gì như vậy, đã làm cho vài tướng lĩnh bên cạnh sốt ruột.

Lại như vậy! Rõ ràng biết cái gì là nên làm nhất, cố tình chuyện đến trước

mắt, lại dây dây dưa dưa rồi!

Ngày hôm qua Ngô quân đã bị họ đánh cho có phần tảng đắm, xa xa vừa nhìn thấy hồng bào kim giáp là trận doanh cũng hơi tán loạn, ngày hôm qua điện hạ đã nên nghĩ cách phá vây rồi! Nhưng y cõi tình phải tìm đủ loại lý do, kéo dài mãi tới hôm nay.

Không thể để y kéo dài nữa, còn lần lửa, hậu hoạn vô cùng.

“Điện hạ... Ngài còn chần chờ gì? Ngài muốn cùng chết với chúng ta như vậy sao? Ngài cùng chết với chúng ta, lại có ích gì?”

“Điện hạ! Liễu tướng quân tuy được ba quân kính yêu, nhưng ngài mới là chủ soái của chúng ta! Ngài còn sống, nhánh quân đội chúng ta chỉ thiệt mất ba vạn người mà thôi, ngài chết, quân tâm sẽ tan, quân không thành quân, Liễu tướng quân y, vị tất có thể trấn được cục diện...”

“Điện hạ...”

“Điện hạ...”

Mỗi người đều đang cố gắng khuyên bảo, Tần Húc Phi chỉ trầm mặc nghe, lặng lẽ nhìn chư tướng bốn phía.

Không ai trên người không mang theo hơn năm vết thương, không ai trên người còn có khôi giáp hoàn chỉnh, thế nhưng ánh mắt mọi người vẫn kiên định mà lo âu.

Y im lặng nhìn tất cả Tần quân chung quanh. Những dung nhan mỏi mệt, thân ảnh mỏi mệt đó. Khổ chiến liên tiếp bốn ngày, tên cơ hồ sắp bắn hết, đao thương cũng đều chém cùn cả. Rất nhiều ngựa đã vô lực xung phong, tay cầm đao của rất nhiều người, đều loang lổ máu tươi, song mọi người chỉ thấp giọng nói chuyện, bình tĩnh xử lý vết thương, trầm mặc tận lực tranh thủ trong khoảng thời gian ngắn để thân thể được nghỉ ngơi đủ, nhằm chuẩn bị đợt xung phong

tiếp theo.

Mọi người đều biết, lần này, chỉ sợ là thật sự không thắng được, chỉ sợ là thật sự không thể sáng tạo kỳ tích nữa.

Song không ai suy sụp, không ai mê muội, không ai chân nhũn ngã dưới đất không chịu đứng lên, không ai như Ngô quân đối diện, khóc rống thất thanh.

Tần Húc Phi chỉ cảm thấy lòng đau như giảo, gan mật thành tro!

Đạo lý y đều minh bạch! Không minh bạch, y sẽ không vì mình thoát thân mà đưa một vạn người đi chết! Y mệnh lệnh tay cầm dây cương của mình, cởi áo choàng của mình, thế nhưng cánh tay y lại cứng đờ, vô luận thế nào đều không nhấc nổi.

Nếu y có mặt, nhánh quân đội này, tối thiểu còn có thể duy trì ba bốn ngày nữa, nếu y hiện tại đào tẩu...

Biết y đi rồi, quân tâm vừa lợi, mọi người nơi này, ngày mai đều sẽ chết.

Y cứng đờ không có động tác, chúng tướng bên cạnh nghiến răng nghiến lợi.

“Điện hạ...” Mấy người đồng thời kêu lên. Nhìn dáng vẻ ấy, Tần Húc Phi còn không nhúc nhích, mọi người phải liên thủ dùng vũ lực lột y giáp của y mất.

“Tần Húc Phi! Người là tên khốn kiếp!”

Chư tướng quay đầu, trừng mắt nhìn người mạo phạm điện hạ nhà mình.

Vị thủ tướng trạm dịch kia, người ngoài lựa chọn cùng đi chết với họ kia, không chút khách khí dùng kiếm chỉ Tần Húc Phi!

“Ba vạn người! Người một mạng, bồi được ba vạn tính mạng sao? Bồi được tính mạng của ta sao? Tưởng mình chết, là có thể xong chuyện sao? Mạng của ngươi, không quý giá như vậy đâu! Người hại chúng ta toi mạng, thì phải có

trách nhiệm báo thù cho chúng ta! Thì phải có trách nhiệm chiếu cố gia đình chúng ta! Nếu ngươi dám chết ở đây, ta dù biến thành lê quỷ, cũng phải ăn thịt ngươi, uống máu ngươi!”

Chúng tướng nhất thời trợn tròn mắt, nhìn nhìn vị thủ tướng kia, lại nhìn nhìn Tân Húc Phi, trong lòng một nửa muốn đánh người cả gan mắng điện hạ này một trận, một nửa muốn cùng hắn chung tay đánh điện hạ một trận, trái phải khó xử, há hốc mõm hồi lâu...

Trong tạm dịch nho nhỏ, bỗng nhiên truyền ra một tràng cười.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 245 : Khí Khái Anh Hùng

Trong bức tường phòng hộ trạm dịch, không biết là ai bỗng nhiên bật cười trước, sau đó dễ dàng cảm nhiễm người khác.

Trong tuyệt cảnh thế này, vẫn ôm tâm tình nặng nề như vậy, song giờ này khắc này, họ rốt cuộc lại bật cười.

Điện hạ dông dài, đổi lại tân nhân giương cung bạt kiếm, kỳ thật rõ là quá buồn cười.

Có gì ghê gớm? Không phải là chết sao? Đại trượng phu chết thì chết, cần gì thê thê thảm thảm rầu rầu rĩ rĩ, ngươi không nỡ bỏ ta, ta không nỡ bỏ ngươi, làm mấy cái vẻ tiểu nhi nữ này!

Chư tướng rào rào bỏ đi tú tán, người thì chuẩn bị ngựa, người thì chỉnh yên, không đếm xỉa đến Tân Húc Phi nữa, chỉ tự đi chuẩn bị sẵn sàng cho xung phong. Đi ngang qua vị thủ tướng trạm dịch không nắm được đầu óc kia, có người cho hắn một cái ôm mạnh, cũng có người cho vai hắn một quyền.

“Được rồi, đừng có đứng ngẩn ra, làm việc đi nào!”

Thật buông ra rồi, cũng liền thoải mái. Bầu không khí thản nhiên không sợ, thậm chí là thoải mái khoái ý đó, cũng khuếch tán ra, ảnh hưởng tất cả binh sĩ.

Thật giống như đám mây xám xịt đều đã xua tan, trong trạm dịch, khi cho ngựa uống nước, có người thậm chí bắt đầu khe khẽ ngâm nga sơn ca thổi dao quê nhà.

Đại trượng phu, chết thì chết, cần gì thê thê thảm thảm rầu rầu!

Thình lình chõi tường trạm dịch, lính gác đang nhìn bên ngoài chợt ơ một tiếng: “Họ đang làm gì thế?”

Mọi người vội leo tường chú mục nhìn ra ngoài, lại thấy Ngô quân tiến phương trước trận nhao nhao lùi về, mà Yên quân ở bên thì đại đội tiến lên, dựng khiên lớn, chống thương dài, rõ ràng là hai quân đang thay đổi phòng tuyến.

Một loại bất an ẩn ẩn bắt đầu lưu động giữa tướng lĩnh.

Vào lúc mấu chốt này, Yên quân vẫn ở bên sườn bảo tồn thực lực, lại thay quân với Ngô quân? Có phải là nghĩ họ đã không thể duy trì, cho nên chạy tới tranh công.

Yên quân giao thủ với họ còn chưa nhiều, với hồng bào kim giáp kia cũng chưa sợ hãi mấy. Lần này thay quân, hiệu quả khổ chiến bốn ngày của họ đã giảm mất một nửa.

Mọi người khó tránh khỏi âm thầm đáng tiếc. Điện hạ, thật sự nên đi từ hôm qua...

“Mẹ kiếp, có gì ghê gớm? Chúng ta lại giết chúng một trận nữa, để chúng cũng nếm thử lợi hại!”

Chúng tướng thân ở tử cảnh, mọi sự buông ra, đám sắc ngược lại càng lúc càng mạnh, đối mặt với Yên quân thực lực gấp hai lần ruồi, mà vẫn lấy khỏe chờ mệt, lúc này *** thần sung túc, họ lại thoái mái như đang nói một đám ruồi bợ, chỉ ngưng thần chú ý biến hóa trận hình của Yên quân.

Đáng tiếc toàn quân đều đã rất mỏi mệt, băng không nhân cơ hội hai quân thay quân, trực tiếp tiến lên xung sát, thu hoạch tất nhiên cực lớn. Mà hiện giờ, mọi người lại đành phải trợ mắt nhìn quân đội Yên Ngô, thay quân hoàn tất trước.

Vốn tướng Yên quân này cũng sẽ giống Ngô quân, chỉ nghiêm trận chờ đợi

họ xung phong lần tiếp theo, không ngờ là, một đội trăm người vây quanh một viên trọng tướng xông ra trận, xa xa nhìn bên này, lớn tiếng quát: “Tần Húc Phi! Đừng cậy nơi hiềm yếu cố chống nữa! Tức khắc dẫn binh xin hàng, còn có thể giữ được một mạng!”

Chúng tướng giận dữ. Đám liên quân này, ý đồng hiệp ít, còn bị họ giết lui mấy ngày liền, hiện tại ở đâu ra lá gan, nhảy ra vung tay múa chân, đánh rầm thổi như vậy.

Tần Húc Phi cũng hơi nhướng mày, bỗng bật cười.

Từ khi về nước đến nay, cơ hồ mỗi một trận chiến, y đều dựa vào sự vũ dũng của mình, chém mấy trọng tướng quân địch. Hiện tại phàm là trên chiến trường có mặt y, đám Đại tướng quân kia đều đã học ngoan ngoãn, không ai dám mặc phục sức quá hoa lệ quá dễ thấy, sợ để y tìm được đối tượng ra tay. Không thể ngờ hiện tại lại còn có người dám trực tiếp gạt mọi người mà ra như vậy.

Y tiện tay dắt ngựa, dẫn năm nghìn nhân mã ra khỏi trạm dịch triển khai trận thế, sau đó một người một ngựa, thong thong dong dong rẽ đám người mà ra.

Một nam một bắc, hai nhánh đại quân, hơn mười vạn nhân mã, lại không dừng lặng ngắt.

Mọi người, đều toàn thân ngóng nhìn nam tử hồng bào kim giáp này, cứ thế một người, thản nhiên tiến về phía trước, nhàn nhã dừng ngựa khi ở chỗ cách Yên quân hai tiến.

Sau đó, Tần Húc Phi nhìn phía trước mà cười: “Muốn cho ta xin hàng, phải xem ngươi có bốn sự này hay không.”

Y nhẹ nhàng đưa tay, lấy điêu cung trên ngựa, vừa kéo, lại như cả nhìn cũng không thèm nhìn nhiều, tiện tay đã bắn một tên ra ngoài.

Phong Trường Thanh dám vượt đám đông mà ra, tất nhiên là âm thầm chuẩn

bị đů. Nơi này Tân Húc Phi với tay đễn điêu cung, nơi đó bốn phía hắn đã là lít nha lít nhít, trùng trùng điệp điệp, dựng lên vô số khiên lớn da trâu.

Khiên này vốn là chuyên vì phòng loại cường cung tật tiễn này của Tân Húc Phi mà tạo, song chỗ dây cung sấm sét vang lên, khiên da đầu sóng ngọn gió nứt toác tứ tán! Quân sĩ cầm khiên kêu thảm một tiếng, thất khiếu đổ máu, ngã quy khỏi ngựa.

Tiễn thế không dứt, bắn thẳng vào tấm khiên da thứ hai, khiên nứt ra tám mảnh, quân sĩ cầm khiên trong tiếng kêu thảm, xương cánh tay chấn gãy, cũng ngã nhào khỏi ngựa.

Tiễn khí như sấm, thế đi không dứt, khiên thứ ba nứt thành ba mảnh, người cầm khiên cánh tay trật khớp, bàn tay máu tươi đầm đìa, người lảo đảo, vẫn không thể ổn định, lại ngã xuống.

Sát khí trên tên vẫn cực thịnh, tấm khiên thứ tư trái phải nứt đôi, quân sĩ cầm khiên hổ khẩu hai tay chấn rách, sắc mặt tái nhợt, lại miễn cưỡng khống chế thân hình, không rơi khỏi ngựa.

Tên vẫn không ngừng, khiên thứ năm thứ sáu bị kình tiễn bắn ra cái lỗ to tướng, hơn trăm quân sĩ, cứ thế tro mắt nhìn, giữa điện quang hỏa thạch, một tên này xuyên liền sáu khiên, kéo ba người ngã khỏi ngựa, bắn thẳng đến chủ tướng của họ!

Phong Trường Thanh sớm tập trung toàn thân, đem kình khí một thân ngưng hết trên hai tay, trông thấy mũi tên, lưỡi nứt xuân lôi, hét lớn một tiếng, trường thương hướng về trước thoáng nghênh thoáng hất... Đến nước này rồi, hắn lại vẫn không dám chính diện chặn một tên của Tân Húc Phi, mà là mượn lực đánh lực, dựa thế hất ra, gỡ kình khí trên tên sang bên cạnh.

Tiễn thế đến đây rốt cuộc nghiêng nghiêng, bay nghiêng ra ngoài một trượng, mới hết lực mà rơi, nhưng cũng cắm sâu xuống đất, tiễn vũ còn đang rung không ngừng.

Bốn phía là tiếng kinh thán, lại là mây vạn người sau một chớp mắt nín thở bê khí kia, đồng thời hô hấp thật sâu.

Một tiếng than thở này, chẳng biết là kinh cái oai một tên của Tân Húc Phi, hay là thở phào nhẹ nhõm cho Phong Trường Thanh, dù sao Phong Trường Thanh là người đầu tiên bao lâu nay, bị Tân Húc Phi thần cung thư sát, lại lông tóc vô thương!

Phong Trường Thanh cười sang sảng một tiếng, vung tay, thân binh cầm khiên bốn phía tản ra, y cầm thương chỉ Tân Húc Phi: “Cho dù ngươi có cái dũng bất thế, cái mạt của nỏ mạnh, cũng không đủ xuyên lụa! Tân Húc Phi! Người lúc này không hàng, lại chờ khi nào?”

Bốn phía hơn trăm thân vệ, tề giọng hét lớn: “Tân Húc Phi, mau hàng!”

Năm vạn Yên quân phía sau theo tiếng cung quát, “Mau hàng!”

Tiếng hô quát thế này, rung trời động đất, thanh thế vô cùng, Ngô binh từng bị Tân Húc Phi giết mất mệt, *** thần cũng phấn chấn theo.

Vừa rồi một tên kia, Phong Trường Thanh lại không trầy một mẩu da giấy. Thì ra ngay cả loại ma quỷ Tân Húc Phi này, cũng có chuyện y không làm được! Mắt thấy Yên quân tiếng quát như sấm, họ cũng cao giọng hò hét theo.

Tân quân không ai không giận dữ, ào ào cầm binh khí liệt trận, chúng tướng nghiến răng nghiến lợi, giục ngựa đến bên cạnh Tân Húc Phi: “Điện hạ, chúng ta xung...”

Tân Húc Phi khoát tay: “Chúng ta vừa xung sát một canh giờ, hiện tại nghỉ ngơi chưa đủ, lúc này xung kích, chính là trúng kế họ...”

Y đưa mắt nhìn nhìn Phong Trường Thanh phuơng xa, cao giọng cười: “Người tới có dám cùng kẻ nỏ mạnh hết đà ta đây đấu tướng?”

Một tiếng cười này, réo rắt trào dâng, tiếng hò hét của mây vạn người trên

chiến trường, đều không đè được.

Một câu này, hữu dụng hơn mấy ngàn tiếng “câm mồm”, cả chiến trường chợt nghiêm túc, mọi người đều tự nhiên ngưng kêu gào, lặng lẽ nhìn chăm chắm Phong Trường Thanh.

Phong Trường Thanh âm thầm kêu khổ trong lòng. Mọi người bị khí thế của Tân Húc Phi đè quá lâu, nǎm mơ cũng muốn có người có thể đứng ra, chính diện đánh bại Tân Húc Phi, để mọi người hả giận. Thế nhưng, hắn còn chưa ngu đến mức thật sự đi đơn đả độc đấu với Tân Húc Phi.

Tuy rằng đã tỏa phong mang của y, tuy rằng Tân Húc Phi mấy ngày liền khổ chiến, giờ này cũng đang lúc kiệt sức rã rời, nhưng bản thân hắn sau khi đánh bay tên kia, hai tay đến bây giờ còn đang tê rần.

Trong lòng buồn bực, trên mặt hắn lại không lộ mảy may, cũng cười sang sảng nói: “Bản tướng quen là thuật vạn người địch, làm gì học người, chỉ sinh cái dũng thất phu thế này.”

Tân Húc Phi cũng không nỗi giận, cười ha ha, nhẹ nhàng giơ cung cài tên, bốn phía Phong Trường Thanh lập tức khiên dựng như rừng. Nhưng Tân Húc Phi lại không bắn tên, chỉ kéo dây cung hư hư, thét dài xuyên mây: “Hay cho vạn người địch.” Tiện tay lại treo cung tên lên ngựa, quay đầu ngựa, thản nhiên đi về bản trận.

Yên quân như lâm đại địch vô cùng xấu hổ buông khiên, trên mặt Phong Trường Thanh cũng hơi ngượng, thầm nói một tiếng hổ thẹn, tự dắt ngựa về trận.

Tuy nói lần này nhân người gặp nguy, ra mặt khiêu khích, đích xác chứng minh Tân Húc Phi không phải không gì không thể, cổ vũ sĩ khí một chút, nhưng bản thân dường như đã mất mặt to, một phen giao phong này, cũng chẳng biết ai thắng ai thua.

Trở về bản trận, Phong Trường Thanh quay đầu trông Tân Húc Phi, trong

lòng cuối cùng thở dài.

Có thể lấy cái dũng một người, khiến ba vạn người đi chết như đi tiệc, trăm chiến mà không nói lui, lâm tuyệt cảnh mà quân tâm không loạn. Bản lĩnh thế này, thật mà luận, Đại Yên một quốc, có thể trên binh pháp võ công đường đường chính chính so với người này, sợ rằng cũng chỉ có Dung tướng khi chưa bị thương. Thật là đáng tiếc... Cái tội phi chiến, hổ tướng như thế!

Tần Húc Phi, cho dù cuối cùng ta vẫn không thể không giết ngươi, cả đời này, ta đều sẽ kính ngươi là một anh hùng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 246 : Viện Bình Nơi Nào

“Đồ rùa rút đầu, chỉ biết trốn dưới khiên nói chuyện.”

“Miệng đầy lời khoác lác, vừa nói muốn dưới tay gắp chân chương, liền chỉ biết giảo từ tránh né.”

“Mở miệng ngậm miệng chiêu hàng, điện hạ chúng ta vừa kéo cung liền trốn bắt như thỏ.”

“May mà điện hạ không so đo với hắn, mới thi chút thủ đoạn đã bị đùa bỡn nhát gan trò hề gì cũng ra hết...”

Nghe thuộc hạ căm giận quát mắng, Tân Húc Phi chỉ âm thầm cười khổ. Đứng nhìn y trước trận hai quân, trước mặt mấy chục vạn người biểu diễn rất đỗi thong dong, kỳ thật là có khổ tự mình biết.

Một tên kia y đã bắn đủ cật lực, đủ vất vả.

Cho dù là lúc y toàn thịnh, toàn lực một tên, cũng bất quá như thế, huống chi lúc này, quả thật là bách chiến mệt nhoài.

Vốn là vì lập uy, cho nên cố đề chân lực, mạnh mẽ bắn ra một tên quá sức, sau khi bắn xong, ngực khó chịu, hơi thở không thuận, cố tình đổi phuong còn phòng chu đáo chặt chẽ như vậy, quả thật làm một tên y bồi chân nguyên như thế bắn ra không công lãng phí.

Sau đó y tùy ý kéo cung lại giương mà không bắn, người ngoài chỉ nói y hù dọa Phong Trường Thanh, nhưng nào biết được, y thật sự chẳng còn khí lực bắn thêm một tên nữa.

Tên thế này bắn thêm lần nữa, y phải lập tức nội thương phát tác, chân khí rẽ lối, lúc binh hung chiến nguy, loại tranh khí phách này, y lại quả quyết không dám làm.

Song một tên toàn lực này thất thủ, cảm giác muôn giết địch lại bất lực, là khiến lòng người nặng nề như thế, y không thể không thừa nhận bản thân y thật sự cũng đã đến cực hạn, thật sự cũng đã...

Tâm tư đang phân loạn, chợt thấy đại địa chấn động kịch liệt, y chợt ghìm ngựa quay đầu, trông liên quân phía sau, chỉ thấy bụi mù cuồn cuộn, nhất thời chẳng biết có bao nhiêu người bao nhiêu ngựa đang lao đến như bay.

Chúng tướng không ai không hoảng sợ.

“Mẹ kiếp, còn đến? Chúng rốt cuộc đâu ra lăm nhăm mã như vậy?”

“Sợ gì! Đến nhiều đến ít, đều bất quá là liều mạng!”

“Điện hạ, nếu không, ngài...”

Tần Húc Phi căn bản không để ý người bên cạnh đang nói gì, chỉ trông xa xa, mặt trầm như nước.

Tần quân nào cũng sẽ không đi trông chờ đây là quân đội của chính họ. Tần vương sẽ không phái người cứu họ, mà nhân mã của Liễu Hăng, không có khả năng đến nhanh như vậy. Họ tin tức không thông, lương thảo cực thiểu, thì làm sao có thể hiện tại đã xuất binh viễn hành đến đây.

Song lúc này liên quân bên kia cũng đang hỗn loạn, người người quay đầu trông phương xa.

“Người ở đâu đến?”

“Là nhân mã của ai?”

“Chuyện gì đây?”

“Trinh sát đâu, thám tử đâu, sao không hồi báo?”

Ba quốc xuất binh, tổng cộng sáu mươi vạn người, ba mươi lăm vạn người đã tụ tập chỗ này, hai mươi lăm vạn người còn lại, đang vận chuyển lương thảo, đang trú thủ thành trì Tân Quốc giành được. Đường sá xa xôi, trách nhiệm trọng đại, sao lại có ai đột nhiên bớt ra tiếp viện?

Bởi vì là liên quân, không một ai nắm giữ được toàn cục, trông thấy biến cố, nghĩ đến trước một bước chính là, hai quốc khác phải chăng âm thầm điều binh. Mà Yên Ngô đem chuyện hậu trận giao hết cho Vệ quân, bao gồm thám mã trinh sát, cũng là Vệ quân phụ trách, lúc này lại không thấy Vệ quân có người đến thông báo quân tình, ngược lại là có tiểu binh bị xua đến, hỏi nhân mã đang đến phía sau phải chăng là hai nhà họ phái, khiến Phong Trường Thanh và Hứa Phong Trọng thất khiếu bốc khói.

Vệ quân cảm thấy rất oan uổng, họ quả thật là ù ù cạc cạc. Sao từ trên trời giáng xuống một nhánh quân đội như vậy? Chúng ta không phải còn mai phục năm vạn binh mã ở phía sau à? Tại sao binh mã mai phục bên kia, không báo một tin nói có người đến?

Đợi khi Ngô quân và Yên quân phân biệt phái người trả lời rằng không hề điều binh đến, Vệ quân mới nhớ chuyện phải liệt trận ứng biến, nhưng đã không kịp!

Hăng hà sa số thiết ky gào thét như sấm, xung sát mà đến! Xa xa nhân mã chưa tới, kinh tiễn đã tập kích như mưa.

Bốn phương tám hướng, không biết bao nhiêu người đang hô to: “Các huynh đệ giết thôi! Một kẻ cũng không buông tha! Chúng đã trúng kế rồi!”

“Các huynh đệ, thời điểm lập công tới rồi! Chúng đã bị thủ hạ của tam điện hạ giết đến kiệt sức, chúng ta chỉ cần vừa bao vây, nội ứng ngoại hợp, chúng sẽ

xong luôn!”

“Hoàng thượng vạn tuế! Tam điện hạ thiên tuế!”

“Tam điện hạ, chúng ta đến đây!”

“Tam điện hạ đã vất vả! Chuyện còn lại, cứ giao cho hai mươi vạn người chúng ta đây!”

“Hoàng thượng vạn tuế! Tam điện hạ thần uy! Hoàng thượng vạn tuế! Tam điện hạ thần uy!”

Tiếng kêu ầm vang bốn phương tám hướng không ngừng, trước mắt đã có không biết mấy vạn người xung sát đến, phương xa còn có vô số bụi mù tràn ngập, không biết còn bao nhiêu đại quân đang ra sức chạy đến bên này.

Nhánh Tần quân chợt đến này dũng hăng phi thường, trong nháy mắt đã xung kích khiến trận hình Vệ quân tán loạn, tử thương vô số.

Trúng kế?

Tần vương?

Hai mươi vạn đại quân?

Binh binh tướng tướng Vệ quốc, hoàn toàn vắng đầu, chỉ nghĩ mau mau triệt binh bảo tồn thực lực, nhưng khi bị trọng binh của địch nhân xung kích, quay đầu tán loạn triệt lui chạy trốn, đưa lưng cho kỵ binh của người ta, đây chẳng phải là tự tìm chết.

Trong nháy mắt, mươi vạn Vệ quân đã chạy tán loạn tứ phía, cũng thật hại khổ Yên quân và Ngô quân.

Yên quân và Ngô quân đều dự đoán được Vệ quân tất bại, nhưng ai có thể nghĩ đến, Vệ quân lại bại nhanh như vậy, triệt để như vậy, buồn cười như vậy.

Mười vạn người vừa lui như vậy, liền lui vào trận doanh của họ, phá tan tành trận hình của họ, tan không thành quân, không thể tổ chức phòng thủ phản kích hữu hiệu.

Yên quân Ngô quân đều là quân đội *** nhuệ thiện chiến, lúc này xông đến dù là Tân quân, họ vị tất sợ hãi quá mức, cõi tình xông đến làm phiền là quân đội bạn.

Họ trong tay có đao, không thể chém, tay có tên, không thể bắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn đội ngũ của mình bị xông loạn xông rời. Trong lúc nhất thời người đạp ngựa, ngựa đạp người, ngựa hất tung người, gào thét rung trời, người tự giẫm đạp nhau mà chết trái lại còn nhiều hơn bị quân địch giết.

Hiệu quả tốt như vậy, ngay cả nhánh Tân quân chợt đến phía sau kia cũng không ngờ, nhưng họ lập tức nắm chắc cơ hội, toàn lực đánh lén tập kích từ phía sau Vệ quân, chém giết thật là thống khoái.

Không có quân bạn giỏi giang hỗ trợ, bất quá đám địch nhân vô năng này, còn đáng yêu hơn quân bạn nhiều lắm.

Các tướng soái nhánh Tân quân này âm thầm yêu chết tướng soái Vệ quân, các tướng lĩnh Ngô quốc và Yên quốc lại hận đám “tướng quân” Vệ quốc đến nỗi răn.

Hứa Phong Trọng giận đến mức chửng như phải hộc máu. Đám phế vật này!

Bất đồng với Trần Ngô Yên, Vệ quốc lần này từ khi bắt đầu đã ôm tâm tư kiềm chút lợi. Cho rằng lần này xuất binh, bốn quốc đối phó một Tân quốc hấp hối, khẳng định là dễ như trở bàn tay. Dọc đường có thể đốt giết cướp bóc, thuận tay phát tài, còn lượm được thêm vô số quân công, vì thế nguyên một đống con em quyền quý vô dụng đã liều mạng chen chúc trong quân đội, muốn thừa cơ hội này phát tài lập công, mà tướng lĩnh dẫn binh chân chính, ngược lại đều bị dồn xuống dưới. Hiện tại trong quân Vệ quốc, tướng quân chân chính có năng lực vốn chẳng được mấy, còn phần lớn bị Tân Húc Phi trên vài lần chiến trường

trước kia trước sau thu thập, hiện giờ chính là một đống quần là áo lượt dẫn một nhánh phế binh vô dụng...

Tuy nói vốn cũng không hy vọng họ có thể có bao nhiêu tác dụng. Thế nhưng, hiện tại, hiện tại...

Mà trong trận Yên quốc, chúng tướng nhiều hơn là suy xét cục diện trước mắt.

“Phong tướng quân, đây...”

“Đây bất quá là phô trương thanh thế mà thôi!” Phong Trường Thanh gầm lên một tiếng: “Tự mình lấy phương pháp xem bụi mà nhìn! Quân đội kỷ luật nghiêm minh khi tiến quân, bụi mù lén từng đường. Nhưng các ngươi xem bụi mù phương xa kia, rõ ràng là hỗn loạn, đây nào phải quân đội. Cũng chỉ là mấy con ngựa kéo nhánh cây chạy loạn qua lại thôi, đám người Vệ không kiến thức này...”

Đáng tiếc, chưa quát được mấy tiếng, phía sau lại hò giết điếc cả tai, Phong Trường Thanh cười khổ quay đầu, quả nhiên, Tân Húc Phi không thể ngốc đến mức bỏ qua cơ hội tốt như vậy, đã là một ngựa dẫn đầu, lĩnh toàn quân giết qua đây.

Phong Trường Thanh dùng sức vung tay: “Việc đã đến nước này, hoảng cũng vô dụng, quân đội Tân Húc Phi nghỉ ngơi còn chưa đến nửa canh giờ, miễn cưỡng xung sát, nhuệ khí cầm cự không được bao lâu. Tiền quân thủ ổn trận doanh cho ta. Người lùi một bước chém. Hậu quân ổn định trận cước, không thể bị Vệ quân xông loạn. Đội quân pháp, đội cung tiễn bảo vệ sát sao, lớn tiếng quát Vệ quân quay người kháng địch, bằng không thì khỏi cần lưu tình, phàm người dám xông vào trận quân ta, giết không tha... Chỉ cần ức chế được luồng gió Vệ quân tháo chạy này, hết thảy sẽ có cơ hội vẫn chuyển...”

Hắn cười lạnh chỉ xa xa: “Đám Tân quân đột nhiên chui ra kia khẩu hiệu tuy hô rất vang, nhân mã lại không nhiều... Bằng mấy người như vậy, bằng chút thủ

đoạn quý quyết như vậy, chỉ cần chúng ta và Ngô quân thủ ổn, chông đỡ được trận này, vẫn có thể xoay chuyển lại cục diện.”

Phong Trường Thanh đến thời điểm thế này, trái lại còn có thể bảo trì thanh minh bình tĩnh, thế nhưng trận hình Ngô quân bên kia, lại đã không thể chèo chổng. Những chuyện khác còn tạm, nhưng lửa mạnh và khói đặc xông thẳng lên trời ở phương xa, lại khiến họ kinh hãi.

Hậu doanh! Quân lương!

Quân lương của họ, không hề dồi dào bao nhiêu so với Tân Húc Phi. Tuyến tiếp viện từ bản quốc đến rất dài, lại thêm Tân Húc Phi phái binh nhiều lần quấy rối phá hoại, quân lương của họ không thể trông mong chi viện trong nước, chỉ có thể vơ vét lão bách tính tại chỗ.

Tiền quân của họ đang giao phong với Tân Húc Phi, quân lương chủ yếu đều bỏ ở hậu doanh bên kia, hiện giờ một phen đại hỏa thiêu cháy, nếu như không có lương thực, cho dù có thể giết Tân Húc Phi, bản thân họ cũng phải đói chết.

Trên đường lui binh, đất đai đã cướp đoạt một lần, còn có thể nạo được bao nhiêu đồ?

Trong hỗn loạn, Hứa Phong Trọng cắn răng hạ lệnh, toàn quân lùi về, che chở hậu doanh! Bất kể Vệ binh hay Yên quân, phàm cản lại, nhất loạt giết không tha!

Ngô quân vừa loạn vừa nhượng, Yên quân nhất thời một mình khó chống.

Yên quân bởi vì công ổn, đường tiếp tế lại có trọng binh bảo vệ, áp lực tiếp viện không lớn. Cho dù lương thảo nơi này bị đốt, cũng chẳng nóng ruột. Nhưng dưới cục diện hỗn loạn thế này, một nhà chỉ lo thân mình, cẩn bản không có tác dụng gì nhiều.

Ngô quân quân tâm đã tan, Vệ quân tan không thành quân, Yên quân thủ ổn hơn nữa, bị đại quân Tân Húc Phi xung kích, cũng rung chuyển từng trận.

Lúc này, trong nhánh Tân quân phía sau kia, đột nhiên chia ra một nhánh phân đội nhỏ, như một mũi dùi, cắm thẳng vào trong Vệ quân, phân gió rượt sóng, dần dần áp sát Yên quân.

Trái phải chiến kỳ chợt phân, lộ ra bạch bào tướng quân vẫn ẩn giữa loạn quân kia.

Phong Trường Thanh xa xa chỉ thấy người nọ bạch mã ngân thương, từ sau cờ hiện ra thân hình, lập tức trở thành tồn tại chói mắt trên chiến trường giống như Tân Húc Phi.

Cách quá xa, không nhìn rõ diện mạo, chỉ thấy người nọ nhẹ nhàng đưa tay, lấy cung cài tên, tư thế lại tương đồng với Tân Húc Phi.

Phong Trường Thanh chỉ cảm thấy buồn cười. Đám tướng lĩnh Tân quân này, có phải đều quá hâm mộ Tân Húc Phi, cho nên có việc hay không cũng yêu bắt chước y? Hắn lại chưa từng nghe nói, trong tướng lĩnh Tân quân, còn có Tân Húc Phi thứ hai!

Song một tiếng cười còn chưa kịp ra khỏi môi, bóng tên kia đã như điện quang bức thăng trước mắt, thần tốc mạnh mẽ, sấm gió gào thét!

Thân binh thuẫn vệ bên cạnh Phong Trường Thanh, đều chỉ toàn tâm toàn ý, phòng bị Tân Húc Phi bên kia, ai có thể ngờ được, phía sau lại không dung chui ra tiễn thủ thứ hai khủng bố như Tân Húc Phi?

Thuẫn vệ phản ứng không kịp, Phong Trường Thanh lại thân thủ mau lẹ, quát to một tiếng, hoành thương ngăn trước ngực, nhưng một tên kia bắn tới, trường thương lại gãy đôi, mà thế tên không ngừng!

Phong Trường Thanh chỉ cảm thấy ngực như trúng đòn nghiêm trọng, kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu, căm xuồng ngựa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 247 : Tên Khốn Kiếp Người

Ngực Phong Trường Thanh đau nhức, khí cơ toàn thân đều bị nội lực bám trên mũi tên xông đến bạo loạn, kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu, căm xuống ngựa.

Hắn ngã xuống đất, hai khúc thương gãy ném một bên, chật vật kinh khủng. Sợ loạn quân tâm, hắn vội vàng hít sâu một hơi, còn định ra sức nhảy lên, lại chỉ cảm thấy tứ chi xương cốt đều đau cực kỳ, hai chân nhũn ra, nhất thời không đứng nổi.

Bốn phía là tiếng quát hoảng sợ của vô số binh sĩ, bốn năm đôi tay đồng thời vươn ra, dù hắn đứng lên, bên tai lại nghe nỗi tiếng kình phong, tùy theo một tiếng vang rǎng rắc, Phong Trường Thanh miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn, lại chỉ thấy đại kỳ chữ Yên trên đỉnh đầu đã bị gãy, rầm rầm rơi xuống.

Phong Trường Thanh một tay ôm ngực, sắc mặt trăng bêch.

Giữa đám người, dõi mắt trông về phía xa, lại thấy bạch bào tướng quân kia đã nhàn nhã cất cung, tiện tay sử ngón thương, một đường đánh về phía trước, cũng chẳng biết đầu tiên là muốn giết Yên quân, hay đi hội hợp với quân đội Tân Húc Phi.

Lúc này bên cạnh có thân binh đưa mũi tên vừa rồi qua: “Tướng quân.”

Phong Trường Thanh hít thở chưa đều, trong lúc hô hấp ***g ngực vẫn đau nhức, chỉ miễn cưỡng che giấu, nhận mũi tên, chú mục nhìn, quả nhiên mũi tên này đã bỏ đầu. Chỗ đầu mũi tên còn dùng một tấm lụa đỏ mềm mại quấn tròn mấy lớp. Chẳng trách mình vừa rồi ngực trúng tên, lại có thể giữ không chết.

Chỉ là, một tên hung ác như thế, rồi lại cố ý thủ hạ lưu tình, vì sao?

Trên tấm lụa hình như có nét mực, Phong Trưởng Thanh tùy tay xé ra, vừa mở ra nhìn, ánh mắt lập tức trầm xuống, vẻ mặt mẩy phiên biến hóa, rốt cuộc dứt khoát truyền lệnh: “Lui binh! Không cần triển chiến với Tân quân nữa, lập tức chỉnh đội lui binh, hội hợp với Ngô quân!”

“Thế Vệ quân...”

Phong Trưởng Thanh xanh xám mặt cắn răng: “Mặc xác chúng đi chết.”

Xa xa, nhìn phía trước chiến kỳ Đại Tân tung bay, người chợt hiện sau cờ, bạch mã ngân thương bạch bào ngân giáp, tạo hình này nhìn quen mắt quá mức, Tân Húc Phi suýt nữa trượt khỏi ngựa. Đám tướng lĩnh bên cạnh kia cũng không tự chủ được mà ngẩn đầu nhìn trời. Việc này, thái dương chưa mọc phía tây đó chứ?

Trấn Quốc hầu Sở quốc lại sẽ từ trong trận doanh Tân quân chui ra, nhìn giá thức kia, hình như còn là chủ tướng, đây đây đây... Chuyện gì xảy ra đây?

“Là người của chúng ta sao?”

“Là... Là... Là y??”

Tân Húc Phi lại chỉ cười dài một tiếng, chẳng biết là vui sướng hay kinh ngạc, vung kích lại từ trong đống người mở một đường máu: “Đoán mò cái gì! Chúng ta trực tiếp đến hỏi y là được!”

Cùng thời gian, Phương Khinh Trần cũng nhàn nhã cất cung tên, đưa mắt lướt qua vô số can qua sát phạt, vô số núi xác biển máu, xa xa trông thấy Tân Húc Phi.

Nhìn chõ giao chiến kịch liệt nhất trước trận kia, máu bẩn nhuộm đầy, lại vẫn hồng bào kim giáp dễ thấy hết sức, Phương Khinh Trần hơi nhíu mày.

May mà đám Trương Mẫn Hân kia có việc hay không cũng thích nói y tự luyến, thực nên mời họ qua đây, dòm thân trang phục này của Tần Húc Phi. Đây quả thực chính là đang chiêu cáo thiên hạ, ta là chủ tướng! Ta là đại nhân vật! Mau mau qua giết ta đi. Mau mau bắn ám tiễn tới ta đi... Thật là không biết sống chết đến cực điểm.

Đương nhiên, lúc đang bất mãn Tần Húc Phi, Phương Khinh Trần đối với một thân trang phục bạc lòe lòe trắng lấp lánh này của mình hiện tại, không hề phản ứng gì hết.

Y cười nhẹ một tiếng, giục ngựa phóng về phía trước, nhánh Tần quân tiên phong theo sát phía sau này, xa xa trông thấy thân ảnh Tần Húc Phi giục ngựa xung phong, càng kích động vui sướng, nhất tè hét lớn mà phẩy thân về phía trước.

Lúc này cả chiến trường đã hỗn loạn, Vệ quân, Yên quân, Ngô quân, phần lớn không còn lòng dạ tranh sát, chỉ cầu mau chóng rút đi, mà hai nhánh Tần quân Tần Húc Phi và Phương Khinh Trần tự lĩnh một trước một sau, chỉ như tên rẽ nước, thầm tốc đột phá về chính giữa hội hợp.

Cả hai đều là người võ nghệ cao cường, thân vệ suất lĩnh bên cạnh cũng là *** nhuệ trong số *** nhuệ trong quân. Lúc này giết thật hứng khởi, quân đội hậu doanh hoàn toàn không theo kịp, chỉ có thể trợ mắt nhìn hai tiểu đội giữa địch nhân bạt ngàn sơn dã, giết ra hai đường máu, thầm tốc tiếp cận.

Giết giết giết, thân vệ theo bên cạnh cũng không đuổi kịp tốc độ của hai người này, cõi tình hai vị này chẳng biết là không phát hiện hay căn bản không thèm để ý, đến cuối cùng đều thành độc thân cô kỵ, vẫn chỉ lo xông về phía trước, một đường giết đến chõ nhau, chẳng ai chịu chậm một chút.

Tướng lĩnh phía sau hai người đều vã mồ hôi lạnh đầy mình.

Hai vị này! Vốn trong xương cốt đã đều là cậy nghệ làm bừa, tùy hứng sính khí phách, thiên tính thích mạo hiểm, hiện tại lòng hiếu thắng vừa lên, trong mắt

trừ đối phương thì chẳng còn người khác!

Gấp cái gì! Hai quân hội hợp đã thành định cục, chậm một lúc thì có làm sao! Cũng lúc này rồi, hai người lại ẫu tả như vậy, vạn nhất để quân địch đồng tâm hiệp lực, vây chêt cô kỵ hai người các ngươi dùng chiến thuật biến người tiêu diệt, đó chính là trò hoạt kê lớn nhất thiên hạ!

Các tướng lĩnh liều mạng chỉ huy nhân mã bắn bộ, trong loạn quân tǎ hữu xung đột, tận lực đánh tan trận hình liên quân, làm cho liên quân không thể định tâm toàn lực đối phó hai vị chủ tướng bốc đồng kia.

Cũng may lúc này binh Ngô Vệ đều không thể có loại tâm tư này, Phong Trường Thanh trái lại từng rất muốn toàn lực vây chêt hai tên không biết sống chêt này, nhưng nhìn Tân quân binh tướng liều mạng như vậy, trong lòng tính toán trăn trở vài lần, chung quy biết không thể đắc thủ, trong bụng oán hận rầu rĩ thở dài một tiếng, nén đau từ bỏ cơ hội nhìn như vô cùng mê người này, chỉ lệnh chúng tướng toàn lực chỉnh quân lùi về, không được để trận hình tan rã, không được cho Tân quân càng nhiều cơ hội để thừa.

Liên quân tán loạn kinh khủng, đều tự cầu sinh, hơn ba mươi vạn nhân mã, lại để Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần một đường như vào chỗ không người, hệt như tia chớp, xé ra con đường máu tươi và thi thể trải liền, hội hợp ở chính giữa loạn quân.

Tuy là hai người võ nghệ *** sâu, giữa biển người đông nghịt buông tay chém giết, cũng đã dốc hết toàn lực, lúc đầu song phương chỉ cầu hội hợp, xa xa nhìn cố định thân ảnh đối phương, liền giục ngựa xung kích, lúc hưng phấn lại không hề thấy mỏi mệt, giờ khắc này hai người hai ngựa song song, thân thể mới cảm thấy hơi ăn không tiêu.

Tân Húc Phi giết từ sớm đến tối, thể lực sớm cạn kiệt, lúc này tay nặng nề vô cùng, cơ hồ không cầm được phuơng thiêng họa kích của mình, nhưng giữa mi vũ lại là vẻ dâng trào, cười nói: “Tại sao là ngươi?”

Một thân bạch bào ngân giáp của Phương Khinh Trần, cũng sớm thành một mảnh huyết sắc, chân mà y giương lên, kèm chút bất kham và ngạo khí uể oải: “Tại sao không là ta?”

Y tiện tay xoay ngân thương, đánh bay một Yên quân bên cạnh Tân Húc Phi đang giơ đao bổ đến giữa không trung, nhường mà y cười khẩy: “Không còn sức lực chứ gì?”

Tân Húc Phi hừ một tiếng, trường kích quét ngang, quét ngã vòng người lớn: “Lại phải xem là ai không còn sức lực trước!”

Hai người lúc này mới chính thức nghiêm túc nhìn bốn phía, lại thấy bốn phía toàn là quân địch lít nha lít nhít, không nhìn thấy cuối, mà bên cạnh trừ lẩn nhau thì chẳng còn ai khác.

Cố tình trong lòng lại không kinh không sợ không lo không nhiễu, trái lại cảm thấy hưng phấn và khoái ý không nói nên lời.

Tân Húc Phi vốn có một bụng nghi vấn muốn hỏi, lúc này lại cảm thấy nửa câu cũng lười nói ra, chỉ nghĩ có thể cùng Phương Khinh Trần giục ngựa sóng vai như vậy, hiệp lực chiến một trận, thật là việc vui bình sinh chưa có, những việc nhàn tạp bên ngoài, đều gác hết.

Vốn những loạn binh bốn phía đó thấy họ thế cô, khó tránh khỏi cũng có ý nhân người đông thế mạnh, muốn tranh công lớn, nhưng không ai ở giữa chỉ huy phối hợp tác chiến, chỉ giơ binh khí xông lên một cách lộn xộn, chẳng qua là đám ô hợp.

Hai người một thương một kích, tung hoành thi triển. Hai đạo hàn quang cùng dung cùng liên, phối hợp đúng là thiên y vô phùng, ẩn ẩn hình thành một tấm chắn không thể vượt qua, đủ để treo cổ hủy diệt bất cứ sinh mệnh nào ý đồ xâm nhập.

Trong giây lát, trước ngựa hai người đã là thây nằm khắp chốn, bốn phương

tám hướng lại bỗng chốc vang lên vô số tiếng hoan hô. Hai người đều sững sốt, đưa mắt nhìn bốn phía, lại thấy Tân quân đã xung sát đến gần, người người nhìn họ kích động mà lớn tiếng hoan hô, tiếng hoan hô này, như núi hô biển gầm, chấn động lòng người, trong nháy mắt, Tân quân còn ở hậu phượng xa xa, cũng đều tề giọng hò hét hoan hô.

Hai người nhìn nhau một cái chẳng hiểu gì, ồn ào gì thế? Chúng ta bây giờ còn chưa thắng mà. Có đến mức cao hứng thành như vậy không?

Hai người họ hoàn toàn không tự cảm thấy, càng không hiểu được. Cảm thụ trong lòng vô số Tân quân khi xa xa nhìn hai người họ.

Nhin Tân Húc Phi kim giáp hồng bào trên chiến trường này, sáng lóa khiến người không thể chuyển mắt, nhìn Phương Khinh Trần bạch mã ngân giáp, bị máu tươi nhuộm thâm từng chút, như tia chớp, xuyên qua quá nửa chiến trường, mãi khi cùng điện hạ của họ song mã kề nhau, không còn tách ra nữa.

Nhin một thương một kích kia, lực lượng triển hiện như ma thần, nhìn vạn mã thiên quân của địch nhân kia, trước ngựa hai người họ, lại chỉ như sâu kiến, không còn màu sắc.

Lúc này, dâng lên trong lòng Tân quân, là kiêu ngạo, là hưng phấn, là kích động, là thoái mái sau mấy ngày kịch chiến, là thư thái sau mấy ngày hành quân gấp!

Sau khi bỏ ra tất cả nỗ lực, khoái ý thành quả đạt được, hoàn toàn bung ra vào khoảnh khắc này.

Họ tùy ý hô to, cao giọng kêu khóc, dùng tiếng hô từ trong ngực phát ra kia để biểu đạt tâm tình như vậy.

Loại cảm thụ này, Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi hai người nhất thời còn chưa lĩnh hội được, nhưng Yên quân, Ngô quân, Vệ quân bốn phía, lại đặc biệt minh bạch.

Xa xa nhìn hai chiến thần khủng bố thoáng mờ mịt, đám loạn binh vốn đang ý đồ quây lên, lúc này đã hơi khiếp đảm kinh tâm vì thương vong thảm thiết mà nhanh chóng của đồng bạn, lại nghe Tân quân reo hò như vậy, người người đều cảm thấy mất sạch *** thần, họ chưa từng có được chiến thần làm họ kiêu ngạo như vậy, họ cũng chẳng có dũng khí có thể đi theo chủ tướng, trăm chết không hối như thế.

Quân tâm đã loạn, không ai ý đồ tiến công hai người họ nữa, mà Tân Húc Phi vẫn không quên ra tay chém giết những binh tướng bất hạnh đi qua bên cạnh. Phương Khinh Trần nhìn ra nguy cơ đã qua, lại dù bận vẫn ung dung, tùy tiện vung ngón thương vài cái tỏ tư thế rồi thôi, nhất là với Yên quân chạy trốn, thả đi càng cực rõ ràng, cả tay cũng lười nâng một chút.

Sau một lát, hai nhánh Tân quân, rốt cuộc hoàn toàn hội tụ một chỗ. Trận đánh bất ngờ này, thắng cục đã là đại định.

Trận hỗn chiến này, Vệ quân chết lại bốn vạn có dư, Ngô quân thương vong cũng gần hai vạn, chỉ có Yên quân, tuy rằng hai mặt thù địch, nhưng trận hình chưa loạn, tổn thương bất quá mấy nghìn người.

Họ thắng đúng là đã thắng, nhưng kỳ thật chẳng qua là thắng thảm. Bình mã của Tân Húc Phi thì không cần nói, Tân quân Phương Khinh Trần dẫn theo cũng là mấy ngày mấy đêm bôn tập mà đến, lúc này mỗi người đều gượng thân thể mỏi mệt mà miễn cưỡng cõng đáng, cả khí lực bám đuôi truy kích loạn quân bại trốn cũng không có, chỉ hò hét rõ to mà thôi.

Nhân số của họ, ít hơn xa liên quân. Nếu Vệ quân thủ hậu trận có thể ổn định trận cước, nếu Ngô quân không do lương thảo loạn lòng, nếu Yên quân có thể kiên trì đến cuối cùng, chỉ sợ cả người Phương Khinh Trần dẫn đến, sau cùng vẫn phải bị vây chết ở đây.

Liên quân mất hơn một giờ, mới hoàn toàn rút đi.

Mà quân đội của Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi đến đây mới có thể tập

kết một chỗ, kiêm kê nhân số một chút. Chúng tưởng tự nhiên mà vậy, tất cả đều tập kết chung quanh Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần.

Mọi người mỉm cười chào hỏi nhau, tận lực muốn làm ra vẻ cao hứng sau chiến thắng, chỉ là, nhìn thấy bên cạnh thiếu mất vô số đồng bào, vẻ nặng nề trên mặt, vô luận thế nào cũng không giấu được.

Nhánh nhân mã Phương Khinh Trần lĩnh đến này, đương nhiên đều là thủ hạ của Tân Húc Phi, tuy nói dọc đường kỷ luật nghiêm minh, đều nghe an bài của Phương Khinh Trần, giờ này khắc này, lại không ai đợi mệnh lệnh của Phương Khinh Trần nữa, nhao nhao xuống ngựa quỳ sụp trước ngựa Tân Húc Phi, người người vỗ mặt kích động.

Kỳ Sĩ Kiệt run giọng nói: “Điện hạ, may mà ngài bình yên vô sự, chúng ta một đường chạy tới...” Hán tử kiên cường xung sát giữa hơn mươi vạn đại quân, đến nay một thân thương tích còn chưa băng bó, chỉ nói một câu ngắn như vậy, thanh âm liền nghẹn ngào, nhất thời chẳng thể tiếp tục nữa.

Kỳ thật không cần hắn nói, Tân Húc Phi cũng có thể nghĩ được, mấy ngày nay họ hành quân gấp đến cứu viện, sầu lo thế nào, nôn nóng thế nào, trong lòng cảm động, miệng lại chỉ cười nói: “Nam tử hán đại trượng phu, có chuyện gì đứng lên mà nói...”

Y an ủi Kỳ Sĩ Kiệt đôi câu, rồi lại đưa mắt nhìn về phía Phương Khinh Trần nhàn nhã khoanh tay ở bên, vẻ mặt còn có một phần do dự, như muốn mở lời, song cuối cùng chỉ nở nụ cười, thân thể lại dường như hơi loạng choạng.

Phương Khinh Trần nhún vai, hừ một tiếng: “Không sao, ngươi có thể ngất rồi.”

Y bên này còn chưa dứt lời, Tân Húc Phi đã lảo đảo, trực tiếp từ trên ngựa ngã nhào xuống.

Bốn phía vang lên tiếng kinh hô, vô số đôi tay vươn qua đỡ y, nhưng Tân

Húc Phi đã mệt lử đến độ không mở nổi mắt, bên tai cuối cùng nghe thấy, chỉ là một tiếng cười nhẹ: “Đừng lo, y chẳng qua là quá mệt.”

Phương Khinh Trần lãnh nhẫn nhìn Tân Húc Phi ngã khỏi ngựa, Tân tướng bốn phía sắc mặt tái nhợt, y thì cả lông mi cũng không rung rinh.

Băng tính nết này của Tân Húc Phi, mấy ngày nay khổ chiến, khẳng định trận trận gương cho binh sĩ, trận trận xung phong lên đầu, một mình cỗ ngăn công kích hùng mạnh nhất của liên quân. Đừng nói y là phàm nhân, cho dù là người trong Tiểu Lâu, ngày qua ngày gắng gượng như vậy, cũng phải ăn không tiêu.

Y có thể duy trì mãi đến bây giờ, chẳng qua bởi vì y biết, chỉ cần y một ngày còn có thể phóng ngựa hoành kích, quân tâm của y sẽ không loạn, binh sĩ của y có thể sống thêm một ngày.

Nếu không có nhánh viện binh này của mình, Tân Húc Phi có lẽ còn có thể cầm cự ba bốn ngày một cách thần kỳ, như chiến thần, thần dũng vô địch như thường. Song giờ này khắc này, nguy cơ vừa đi, thân tâm vẫn kéo căng buông lỏng, y đương nhiên là phải không cầm cự được nữa.

Phương Khinh Trần có phần không đồng ý mà lắc đầu, trong lòng oán thầm: “Cũng đã ngoài mạnh trong rõng tuếch như vậy, vừa rồi còn dám sinh cường với ta, quả là không biết sống chết...” Nguyên là muốn mắng Tân Húc Phi, không ngờ trong lòng mới trào phúng một nửa, bỗng nhiên lại cảm thấy ngực mình khó chịu một cơn, đầu óc choáng váng, trước mắt biến thành màu đen, hô hấp khi không gấp gáp, mà trên trán trên mặt, bỗng nhiên nóng lạ thường.

Y lúc này mới nhớ ra, mình cũng bốn ngày bốn đêm không ngủ không nghỉ. Gần đây thân thể vẫn không tốt lắm, lại điên cuồng vượt mức như vậy, nếu muốn cựu thương và kịch độc kia không đồng thời thừa cơ phát tác, làm sao có thể.

Muốn nói ngoài mạnh trong rõng, y và Tân Húc Phi thật sự chẳng ai có tư cách chê cười ai.

Cắn răng, y bỗng dừng chửi nhỏ một tiếng: “Tần Húc Phi, tên khốn kiếp
ngươi!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 248 : Bất Quân Bất Thần

Trên người Tân Húc Phi tuy rằng lớn lớn nhỏ nhỏ không ít thương, nhưng đều không trở ngại lăm, y chỉ là mệt mỏi suy yếu quá mức, nhất thời thể lực không thể chèo chống mà thôi. Chờ sau đó khi Tân quân thu dọn chiến trường, chỉnh quân nghỉ ngơi, y cũng được nghỉ ngơi một hơi.

Tuy nói chúng tướng đều khuyên y nghỉ ngơi, nhưng lúc này trong lòng y vạn ngàn nghi vấn, thì làm sao an tâm được.

Y có rất nhiều lời muốn hỏi Phương Khinh Trần, bất quá Phương đại công tử người ta lại không rảnh rỗi xã giao với y, chỉ nói mấy hôm không ngủ, thật sự rất mệt, toàn quân trên dưới còn đang bận rộn, y đã tự lo đi nghỉ ngơi.

Y không chịu bất cứ ai tiết chế, tất nhiên là chẳng ai quản được y, Tân Húc Phi đầy bụng nghi hoặc, chỉ đành đến hỏi Kỳ Sĩ Kiệt.

Kỳ Sĩ Kiệt đem chuyện gấp gỡ Phương Khinh Trần như thế nào, Phương Khinh Trần lại tra biết tình hình chiến đấu có khác thường như thế nào, cuối cùng Liễu Hăng quyết đoán giao quân đội cho Phương Khinh Trần chỉ huy như thế nào nhất nhất nói ra, Tân Húc Phi nghe mà cảm thấy rất quý dị.

Liễu Hăng lại có thể kiểm đi nghiêm, đem quân đội của mình hoàn toàn giao cho người Sở Phương Khinh Trần này, mà Phương Khinh Trần lại thật sự có thể chỉ huy nhánh quân đội này như thường, các tướng lĩnh thủ hạ của y, lại đều chịu nghe Phương Khinh Trần hiệu lệnh?

Tuy nói đại đa số tướng sĩ trong Tân quân đều âm thầm bội phục kính trọng Phương Khinh Trần, cho nên giờ này bệnh cấp kiếp thầy loạn, tốt xấu cũng coi

như tìm được một danh y, nhưng mà...

“Vì sao là y đến? Liễu tướng quân đâu?”

“Liễu tướng quân...”

Kỳ Sĩ Kiệt nhìn sắc mặt Tần Húc Phi không giấu được mệt mỏi, thật sự không muốn y hiện tại nhọc lòng, không khỏi thoảng chầm chờ, cân nhắc nặng nhẹ, vẫn không thể không nói đúng sự thật.

“Liễu tướng quân đem quân đội có thể điều động trên tay cho hết Phương hầu, bản thân tọa trấn Dĩnh Thành, phân công tín sứ ra ngoài, khẩn cấp triệu tập quân đội tập kết các nơi. Liễu tướng quân... Liễu tướng quân cũng hạ lệnh mọi người lúc đến, thuận tiện đưa cả quan lớn, danh lưu sĩ thân, các nhân vật quan trọng của môn phiệt đại tộc địa phương vào hết trong quân, đến Dĩnh Thành hội họp.”

Tần Húc Phi sững sốt một chút, trong lòng lập tức trăm vị lẩn lộn.

A Hăng, là muốn giết người.

Kỳ Sĩ Kiệt thấp giọng nói: “Chúng ta lúc trước, thật là quá dễ nói chuyện! Làm những người này trù trừ lưỡng lự, sợ hãi rụt rè. Bên này không toàn tâm toàn ý ứng phó chúng ta, bên kia vô luận thế nào cũng không dám đắc tội vị đó. Chúng ta ở phía trước liều chết liều sống, họ ở phía sau làm việc lại còn không chịu tận tâm tận lực. Hiện tại vị đó đã làm đến bước này, chúng ta còn cho họ đường sống gì?”

Liễu Hăng đã giận cực, rốt cuộc phải thi thủ đoạn lôi đình, đem những khu vực do họ nắm giữ trước mắt, hoàn toàn đặt vào trong tay. Mọi người, hoặc là người quyết một lòng đứng trong trận doanh của họ, hoặc là cứ làm quỷ dưới đao kia. Những việc này làm ra, chính là ngay cả ngoài mặt, cũng không chịu làm thần tử của Tần vương nữa.

Nhưng mấy việc này, vốn nên do Tân Húc Phi y làm. Tội danh này, vốn cũng nên do Tân Húc Phi y gánh. Bởi vì sự sai lầm do dự của y, hiện tại lại đè toàn bộ cho Liễu Hăng khắc phục thay. Những việc này trừ y thì chỉ có Liễu Hăng, mới có thân phận địa vị này để làm, cũng khó trách không thể phân thân tới cứu viện, lại phải toàn quyền phó thác cho Phương Khinh Trần.

Tân Húc Phi chỉ cảm thấy ***g ngực khó chịu, lại nhíu mày hỏi: “Những việc đó, tiến hành nhanh hơn, cũng phải qua mấy ngày mới có thể lắng bụi. Các ngươi một đường đến đây, lại là quân lương từ đâu ra?”

Kỳ Sĩ Kiệt cúi đầu nói nhỏ: “Chúng ta đã giết một đám chiến mã.”

Tân Húc Phi cắn răng.

Đối với những kỵ binh họ đây mà nói, chiến mã dưới khổ không chỉ là tọa kỵ, càng là bạn, là tri kỷ, là tay chân và tứ chi mình... Kỵ binh không còn chiến mã, còn có thể chiến đấu sao?

Nhưng Kỳ Sĩ Kiệt lại ngẩng đầu.

“Ngoài ra, chúng ta cướp.”

Tân Húc Phi cả người chấn động.

“Đọc đường, những nơi có thể đi tắt chúng ta đều đi, quan tạp thành trì không đi tắt được, chúng ta cũng không vòng. Phương hầu mỗi lần đều phái một nhánh tiểu đội, giả dạng quân đội tụt lại phía sau kêu mở cửa thành, sau đó thình lình tập kích, không cho họ cơ hội châm khói báo động đưa tin cho nơi khác. Những quan tạp này vốn chẳng có bao nhiêu quân đội, căn bản lại không phòng bị, cho nên mỗi một trận chiến đều bị chúng ta thần tốc đoạt được, sau đó, Phương hầu liền mệnh lệnh...”

Tân Húc Phi thần sắc thảm đạm, nhàn nhạt tiếp lời: “Vì không cho tin tức tiết lộ ra ngoài, quan viên chủ sự, giết toàn bộ, thủ binh trực tiếp đánh tan sập xếp

trong quân đội của chính chúng ta, làm sĩ binh vận chuyển và bộc tòng. Đóng chặt thành trì, trong mười ngày không cho bách tính tự do ra vào, sau đó, ở trong thành..."

Kỳ Sĩ Kiệt gật đầu. "Điện hạ và Phương hầu quả nhiên là anh hùng hiếu nhau."

Tần Húc Phi cười khổ: "Hiếu nhau cái gì. Nếu luận kiên cường quyết đoán, ta kém xa y."

Kỳ Sĩ Kiệt ngừng một chút, mới lại miễn cưỡng an ủi Tần Húc Phi: "Phương hầu y... y nói... rẽ cỏ vỏ cây, ăn vài ngày, sẽ không chết người."

Tần Húc Phi khẽ cười thảm.

Ý vốn có một nhánh quân đội mạnh nhất Tần quốc, thế nhưng hiện tại trong nhánh quân đội này *** nhuệ đã tổn thất một nửa. Ý vốn định phải cứu hộ bách tính Tần quốc, nhưng hôm nay vì cứu y, trên đường họ vơ vét sạch sẽ lương thảo, ai biết sẽ có bao nhiêu bách tính bởi vậy mà chết đói.

Chỉ vì y nhất thời không nỡ, lại hại bao nhiêu người.

Kỳ Sĩ Kiệt thấp giọng nói: "Điện hạ, bách tính tuy rằng sẽ hơi khổ, nhưng nếu hết thảy thuận lợi, chịu qua mấy ngày này, Liễu tướng quân phía sau có thể an bài đưa lương đến. Nếu lúc ấy không thi thủ đoạn lôi đình này, chỉ sợ cục diện càng không thể vẫn hồi, đến lúc đó quốc thổ Đại Tần ta đều phải sa vào tay giặc ngoài, bách tính há có thể an bình."

Tần Húc Phi cười khổ lắc đầu: "Ta không trách ai cả, ta chỉ hận bản thân ta, những việc này, đã sớm nên do ta làm."

Kỳ Sĩ Kiệt nhẹ giọng nói: "Điện hạ, ngài xưa nay là đám phách anh hùng, tâm tính hào kiệt, đâu nhẫn tâm khắc nghiệt với bách tính."

"Anh hùng hào kiệt?" Tần Húc Phi cười khẩy một tiếng, nhàn nhạt tự giễu:

“Ta thì tính là anh hùng gì, cẩu hùng mà thôi.”

Kỳ Sĩ Kiệt cắn răng nói: “Điện hạ, người kia làm việc ác liệt, chúng ta không một ai có thể ngờ được, làm sao có thể tính hết là lỗi của ngài? Chúng ta liều hết tất cả chạy đến như vậy, là vì cứu ngài, cũng không chỉ là vì cứu ngài, nếu không còn ngài, nhánh quân đội chúng ta đây cũng sẽ bị hủy, quốc gia kia chẳng biết sẽ luân lạc đến nước nào!”

Tần Húc Phi chỉ im lặng. Những anh hùng hào kiệt trên sách sử đó, phải chẳng đều từng trải qua hôm nay? Để quốc gia để bách tính để quân đội hy sinh vì mình, lại luôn có thể tìm ra lý do đường hoàng chính đại như thế.

Mà hiện tại, y cũng sắp trở thành một trong những người đó.

Tần Húc Phi không thể dung túng mình nghĩ tiếp nữa, chỉ miễn cưỡng xốc lại *** thần, lắc đầu hỏi: “Các ngươi dọc đường qua đây, quân tình như thế nào?”

Kỳ Sĩ Kiệt đơn giản cho hay Phương Khinh Trần an bài họ vòng qua sau năm vạn Vệ quân đang mai phục kia như thế nào, mê hoặc địch như thế nào, đốt lương như thế nào, Tần Húc Phi nhíu mày: “Yên quân lương đạo chưa đoạn, không nên lo lắng lương thảo bị hủy, lại vì sao mà rối loạn trận thế.”

“Phương hầu bắn một tên cho chủ tướng Yên quân, tên có phong thư, nhắc nhở họ, từ khi giao chiến tới nay, nhân mã bản bộ của Tân vương, một mực bảo tồn thực lực. Trước mắt dưới tay Tân vương, ít nhất có hai mươi vạn tướng sĩ, đang cấp tốc chạy đến phía sau, chờ ngự ông đắc lợi. Đoán Yên tướng kia đã tin, cho nên không dám liều mạng với chúng ta, chỉ hao thực lực.”

Tần Húc Phi thoạt đầu ngẩn ra, trong lòng lập tức thông suốt. Ý tưởng của đại ca nhà mình tuy rằng quá ti tiện, quá như ý, nhìn từ góc độ kia lại không thể không nói là tính toán hay. Chẳng trách y lại bất chấp hậu quả bán đứng mình, hóa ra là trông chờ an bài phía sau một tay như vậy.

“Phương Khinh Trần lại làm sao mà biết được?”

Kỳ Sĩ Kiệt xấu hổ cười: “Ngày đó ở Dĩnh Thành, sau khi hỏi qua tất cả chi tiết chiến sự của chúng ta, xem xong toàn bộ quân báo địa đồ, Phương hầu liền nói ra phán đoán này. Chúng ta cũng hỏi y làm sao mà biết, y lúc ấy...”

Phương Khinh Trần lúc ấy không chút khách khí liếc mọi người một cái, sảng khoái đáp: “Đoán!”

Nhin vẻ mặt Kỳ Sĩ Kiệt, Tân Húc Phi có thể đoán ra chuyện gì xảy ra, thở dài: “Ta thật sự kém y xa lắm.”

Kỳ Sĩ Kiệt có phần trợn tròn mắt. Về nhánh kỳ binh kia của Tân vương, phán đoán của Phương Khinh Trần lúc ấy, đám tướng lĩnh họ, bao gồm Liễu Hăng, đều chỉ bán tín bán nghi, chỉ là dưới vạn loại bất đắc dĩ, chỉ có thể đem một tia hy vọng, gửi gắm trên phỏng đoán của Phương Khinh Trần. Cố tình chủ tướng Yên quân lại tin, tin đến mức lập tức triệt binh, mà điện hạ nhà mình chẳng qua nghe vài câu, lại lập tức suy tính ra tiền căn hậu quả đồng dạng.

Đã nói đến Phương Khinh Trần, Tân Húc Phi chung quy hơi không nhịn được: “Chúng ta hiện tại bận đến chân không chạm đất, y thì hay, cái gì cũng ném phăng không quản, tự đi ngủ yên.”

Kỳ Sĩ Kiệt nghe câu này là oán giận, trong giọng nói lại không có một chút ý tứ oán trách, tuy là tâm tình nặng nề, cũng âm thầm hơi buồn cười. Chỉ là không dám thật bác bỏ y, thấp giọng nói: “Phương hầu nguyên là đã sớm giao rất nhiều chuyện, chỉ là thân thể y không tốt, không thể duy trì lâu dài, vốn cũng nên nghỉ ngơi.”

Kỳ Sĩ Kiệt nhịn không được gãi đầu: “Những lời này, Phương hầu nguyên cũng muốn ta chuyển lại điện hạ. Phương hầu nói, điện hạ cứ an tâm ở đây chỉnh quân trước, để quân đội nghỉ ngơi đàng hoàng một lúc rồi nói sau, mặc liên quân ba quốc kia đi cùng đại quân đến từ kinh thành đấu tối tăm trời đất, chúng ta cứ việc xem näo nhiệt, Vệ quân mai phục phía sau ta cũng khỏi cần để ý nhiều, một đám ô hợp đó, không có liên quân hỗ trợ, không dấy nổi sóng đâu. Chúng ta cứ

nghỉ ngơi ở đây, chờ Liễu tướng quân bên kia ổn định đại cục, dẫn nhân mã đến hội hợp, thuận tiện lấy danh nghĩa Tần vương bất nghĩa chiêu hàng các trạm gác dọc đường đi qua, phàm người dám không hàng, lập tức công thành. Tần vương đã điều toàn bộ quân đội đi, muốn dùng những trạm gác trống rỗng này kéo chân điện hạ, hiện giờ lại vừa vặn tiện nghi chúng ta. Quân tâm không ở bên y, dân tâm không ở bên y, các trạm gác lại rỗng tuếch, chẳng được bao nhiêu binh lực, căn bản không thể ngăn được người của chúng ta. Chờ đội ngũ của Liễu tướng quân tới rồi, nếu như thuận tiện, liền nhất cử diệt toán Vệ quân kia, nếu như không tiện, chúng ta lại phái binh tiền hậu hô ứng một chút. Hành động còn lại, thì chờ sau khi hai quân chúng ta hội hợp lại quyết định.”

Tần Húc Phi gật đầu, không nói gì. Phương Khinh Trần an bài... rất tốt.

Liễu Hăng nơi đó đã không còn kỵ binh, toàn là bộ binh, tốc độ tự nhiên sẽ không nhanh. Phải quét sạch lực lượng không an định, phải ổn định đại cục, càng phải qua lại một đoạn thời gian rất dài, thế cũng là khó tránh.

Quân đội mình dẫn theo bị tổn thương nặng như vậy, tất nhiên phải chậm rãi nghỉ ngơi, tất nhiên vô lực cùng binh kinh thành trước sau hô ứng...

Mà quân đội ba quốc lui bước kia, lại tất nhiên sẽ chính diện chém giết một trường với hai mươi vạn quân mã kinh thành kia. Ba vạn người họ đây chưa hết, tương ứng, thực lực của liên quân cũng còn đó. Phương Khinh Trần đã cảnh báo đối phương, hiện tại liên quân đã có chuẩn bị, sẽ không bị đánh lén nữa, mà trái lại sẽ chủ động đột tập Tần quân từ kinh thành tới. Kết quả ai thắng ai thua, trong lòng Tần Húc Phi không phải không nắm được.

Thực lực? Bảo tồn binh lực, chính là bảo tồn thực lực? Trò cười! Chỉ có người chưa từng đánh trận, mới tính kế như thế. Người bảo tồn hai mươi vạn binh mã, tướng là có thể trọng dụng sao? Không có sĩ khí, không có tinh huyết, không có mục tiêu, không có tự tin, quân đội như vậy, lúc xuôi gió xuôi nước may ra còn có thể hô to gọi nhỏ, múa thương chém giết, vừa vào nghịch cảnh, vừa đụng đột biến, có thể dùng như tay, ngoan cường không lùi?

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 249 : Cự Người Ngàn Dặm

Trong lòng Tân Húc Phi trăm vị lỗn lộn.

Liên quân một đường cướp bóc mà đến, hiện tại quân lương không còn, lại phát hiện trúng phục, đã không cách nào men đường cũ quay về. Hồng nhặt quả bóp mềm, đánh tan hai mươi vạn liên quân kia, thực lực của chính liên quân cũng sẽ bị tổn nghiêm trọng, tuyệt đối không quay đầu liều mạng với quân đội thủ hạ của Tân Húc Phi y.

Nhánh liên quân kia, sẽ chuyển đường, sẽ đi kinh thành, đến tòa kinh thành *** nhuệ ra hết, chính là trống rỗng dễ khi kia.

Bao lâu nay, y không nhẫn tâm làm, hoặc là không thể quyết đoán, Phương Khinh Trần lại là chẳng hề chớp mắt, nhẹ nhàng, không dấu vết tiến hành cục diện đến bước này.

Như thế có lợi cho y, còn không để y bị người chỉ trích một chút. Người này... quả thật là...

Tân Húc Phi cũng không thể nói rõ trong lòng là cảm thụ gì, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Người nói thân thể y không khỏe, những nạn dân đó cũng từng nói thân thể y vẫn luôn không tốt, rõ cuộc là chuyện gì xảy ra đây?”

“Những điều này, ta cũng chỉ nghe nạn dân nói, chưa từng thật sự tận mắt thấy Phương hầu phát bệnh, vẫn không rõ lắm.”

Tân Húc Phi nhíu mày, nghĩ nghĩ bèn đứng dậy: “Ta đi thăm y.”

“Phương hầu nói, khi y nghỉ ngơi, không cho phép ai quấy rầy.” Kỳ Sĩ Kiệt

nhịn nhịn, vẫn cẩn thận nhắc nhở: “Đây là Phương hầu dặn dò riêng ta, chắc hẳn lời này cũng là nói cho điện hạ nghe.”

Tần Húc Phi nghe lời này, trái lại càng lo lắng hơn: “Ta cẩn thận một chút, không ôn ào y là được.”

Còn chưa dứt lời, y đã tự đứng dậy đi ra ngoài.

Kỳ Sĩ Kiệt nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn không hề không thức thời đuổi theo ngăn cản.

Khó được hiện tại toàn quân mỏi mệt như thế, ngoài phòng Phương Khinh Trần lại vẫn có hai vệ binh đứng gác. Thấy Tần Húc Phi qua đây, tất nhiên cung kính thi lễ, rồi lại cẩn thận nói: “Điện hạ, Phương hầu trước khi nghỉ ngơi đã nói, y có bệnh ngủ mơ giết người, không được y gọi, không cho bắt cứ ai vào. Nếu không xảy ra chuyện gì, thì không thể trách được y.”

Tần Húc Phi bật cười. Năm đó y coi Phương Khinh Trần là đại địch bình sinh, từng hao hết tâm cơ tra xét hết thảy tư liệu về Phương Khinh Trần, sao chưa bao giờ biết vị này lại có sở thích ngủ mơ giết người.

“Không sao, ta cũng đâu phải người nào muốn giết là giết được.”

Hai vệ binh nhìn nhau, vẻ mặt đau khổ nói: “Phương hầu còn nói, nếu bắt cứ ai vào quấy nhiễu mộng đẹp, y đều xin đầu chúng ta.”

Tần Húc Phi càng buồn cười: “Việc này càng không sao, ta lập tức điều các ngươi đi nơi khác làm việc là được. Quân đội mấy vạn người, thiết nghĩ y cũng chẳng có chỗ nào để tìm các ngươi.”

Hai vệ binh không cách nào ngăn cản nữa, chỉ đành trơ mắt mặc Tần Húc Phi đẩy cửa vào, lại nhìn y tiện tay đóng cửa.

May mà Tần Húc Phi cũng là quân tử. Nhìn nhìn Phương Khinh Trần đang ngủ yên trên giường, như là hoàn toàn chưa hề phát hiện mình vào, chỉ ho một

tiếng trước, để nhắc nhở Phương Khinh Trần rằng y đã vào.

Theo lý thuyết, với thân thủ công phu như vậy của Phương Khinh Trần, dù ngủ say hơn, nghe động tĩnh như thế, cũng nên tức khắc tỉnh dậy. Ai ngờ y lại vẫn ngủ say như cũ, chẳng có lấy một chút động tĩnh.

Tần Húc Phi hơi nhíu mày, rảo bước đến bên giường, lúc này mới thấy mặt Phương Khinh Trần đỏ bừng, thật là hãi người, trong lòng cả kinh, đưa tay định sờ trán Phương Khinh Trần.

Ai ngờ Phương Khinh Trần vốn nhắm mắt chẳng biết là ngủ hay hôn mê thình lình khoát tay, đúng là kỳ chuẩn vô cùng mà chụp được cổ tay Tần Húc Phi, phát lực ném ra ngoài.

Đổi lại người khác, đã sớm bị ném đụng vỡ đại môn, nhưng Tần Húc Phi há là dễ dàng bị người ném ra như vậy, khuỷu tay hơi trầm, trung bình tần trầm ổn, lại là nửa bước cũng chưa hề nhúc nhích.

Phương Khinh Trần phản ứng kỳ quái, ném một lần không thành, tức khắc lại chọt kéo chọt chụp vào trong, vốn y đang mơ mơ hồ hồ như vậy, cũng không thể kéo Tần Húc Phi nhúc nhích, nhưng Tần Húc Phi nhìn sắc mặt y không đúng, lo lắng thân thể y, tuy là trầm cánh tay đối kháng, lại chẳng dám phát lực, lúc đầu ném thì còn thôi, hiện giờ kéo vào vừa lúc là lực đạo tương phản, Tần Húc Phi không kịp phòng, lại bị y kéo trầm xuống, ngã nhào lên giường.

Phương Khinh Trần nhanh chóng giơ tay trái, lại một chưởng đến trước ngực y, thật sự vừa chuẩn vừa ác, Tần Húc Phi kịp thời đưa tay ngăn trước ngực, đỡ một chưởng này rồi thuận tiện thình lình nắm tay trái của Phương Khinh Trần, còn chưa kịp thở, trong lòng chọt sinh báo động, nhắc gối phải hung hăn đè xuống dưới, lấy sai biệt rất nhỏ, đè chân trái Phương Khinh Trần đang đánh tới háng y.

Trong điện quang hỏa thạch, y liên tục biến chiêu mấy lần, còn may là ứng đối cấp tốc, nếu vừa rồi hơi có sai lầm, không phải mất mạng cũng là cả đời tàn

khuyết, chẳng thể làm nam nhân được nữa. Lúc này Tân Húc Phi đâu còn dám buông tay, tay chân toàn bộ hung hăn đè trên người Phương Khinh Trần, chẳng dám thả lỏng một khắc, trong lúc hồn hển, hoàn toàn không phát giác bộ dáng này của hai người quý dị bất nhã cỡ nào, lại không dám cao giọng để người bên ngoài nghe thấy, chỉ đè thấp giọng gầm lên: “Phương Khinh Trần! Người làm gì thế!”

Dùng lời đâm bạn học Tiểu Lâu mà nói, Phương Khinh Trần là kẻ sĩ diện chết mà chịu tội sống tiêu chuẩn.

Vốn lúc chiến sự vừa kết thúc, y đã rất không thoái mái, chỉ là y lại không chịu như Tân Húc Phi, thả lỏng bản thân, bày ra sự yếu ớt của mình trước mặt mọi người, mà vẫn quật cường chịu đựng, không chịu lộ ra.

Nhin Tân Húc Phi ngã ngựa, y lại vẫn ngồi ngay ngắn trên ngựa, không nhúc nhích một chút, kỳ thật chỉ là cảm thấy người nhũn ra, có ngựa vẫn tốt hơn đi bộ, thật sự phải tự mình đi lại khắp chốn, chen chúc với một đống người, y khẳng định sẽ lộ ra sơ hở.

Vì thế, toàn quân trên dưới còn đang bận rộn không ngừng, y lại tìm nơi nghỉ ngơi trước tiên. Vì sợ bị người phá, cũng từng nhiều lần cảnh báo Kỳ Sĩ Kiệt và vệ binh thủ vệ, may mà da mặt y đủ dày, cả chuyện ngủ mơ giết người này cũng có thể lấy ra làm cớ.

Vừa đóng cửa phòng, nằm dài lên giường, thân tâm thả lỏng, liền mặc cho loại mệt yếu đuối hỗn loạn mơ màng kia cùng với đau đớn cơ hồ đã thành quen bao phủ mình.

Mơ mơ màng màng chẳng biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên cảm giác bên cạnh có người, y đương nhiên giơ tay một phen chụp lấy ném ra ngoài.

Lúc này, thần trí của y cũng chưa thanh tỉnh, chỉ là một loại bản năng tự mình bảo vệ và thói quen cự người ngoài ngàn dặm, làm thân thể y tự nhiên muốn ném văng người lúc này tiếp cận.

Ném một phát, lại ném bất động, người vẫn chưa tỉnh, chỉ dựa vào bản năng của cao thủ đứng đầu mà tự nhiên biến hóa kinh lực, thậm chí tay chân kiêm dùng mà công ra.

Đầu tiên là tất cả thế công đều bị cường lực ngăn được, tiếp theo bên tai vang lên một tiếng gầm: “Phương Khinh Trần, ngươi làm gì thế?”

Thanh âm kia vang dội quá sức, Phương Khinh Trần chấn động, thần trí rốt cuộc miễn cưỡng kéo trở về quá nửa, lúc này mới cảm thấy trên người đè một vật nặng trịch, hai tay còn bị hung hăn chụp lại.

Ý mở mắt, chớp chớp, rất nỗ lực muốn thử lý giải tình hình quỷ dị trước mắt, nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Tân Húc Phi, chậm rãi dùng ánh mắt dẩn dắt Tân Húc Phi cúi đầu nhìn rõ ràng tư thế kề sát kỳ lạ của hai người: “Hoặc giả nê do ta hỏi ngươi chứ, Tân Húc Phi, ngươi làm gì thế?”

Tân Húc Phi lúc này rốt cuộc cũng phát hiện, bộ dáng hung tợn đè trên người Phương Khinh Trần thế này bất lịch sự cỡ nào, vội vàng nhảy dựng lên, mặt chớp đơ chớp trắng: “Đang yên đang lành, ngươi ra tay với ta làm gì?”

Phương Khinh Trần lúc này đầu vẫn còn choáng váng từng cơn, ngực cũng đau đến kịch liệt, hận không thể mau mau đuổi cái tên không dừng chui ra này đi, tự mình nhắm mắt, quan tâm chi là ngủ hay ngất, chí ít để thế giới thanh tịnh một chút trước đã.

Ý đưa tay vỗ vỗ trán, làm ra vẻ ngủ say mới tỉnh: “Ta đã nhắc nhở binh sĩ bên ngoài, ta có bệnh ngủ mơ giết người, ngươi vốn không nên vào khi ta đang ngủ.”

Tân Húc Phi nhíu mày, nhìn dáng vẻ vỗ trán của y, nhẹ giọng hỏi: “Có phải ngươi bệnh đến hơi hõ đồ rồi không?”

Phương Khinh Trần giật dữ trùng y một cái: “Ai bệnh?”

Tân Húc Phi không nói gì. Mặt thì đỏ như có lửa đang đốt, người thì nóng

bừng bừng, sự thật rõ ràng như vậy, nếu ai đó còn cố muốn chống chế, y còn có thể nói gì đây?

Quái vật này, sợ người ngoài tin y là người tốt, cũng sợ để người nhìn thấy mảy may yếu ớt và mỏi mệt của mình. Nghe Kỳ Sĩ Kiệt nói, y một đường che chở nạn dân chạy trốn, nhưng mỗi lần phát bệnh, đều không cho phép người ta tới gần, ngay cả ngủ cũng cô linh một thân trốn tránh xa tí mọt người, sợ cung chỉ lo để người trông thấy sự suy yếu và vô lực của y thôi.

Tần Húc Phi không dừng chợt mềm lòng lại chợt rầu rĩ, thấp giọng hỏi:
“Ngươi... Bệnh căn hạ xuống như thế nào đây?”

Phương Khinh Trần chán nản: “Ta không bệnh, chỉ là mấy ngày nay quá mệt...”

Nhịn không được lại trùng y một cái, nếu không phải vì cứu cái tên nhàn chán nhà ngươi, ta có đến mức khiến mình đến nồng nỗi này không?

Tần Húc Phi thật sự rất muốn lý luận một phen, nhưng thấy thần sắc y tiều tụy, cuối cùng vẫn cố né xuống.

Biết rõ người này sinh mạnh, mình truy hỏi nhiều nữa, y khẳng định cũng phải chối phăng đến cùng. Bắt y lãng phí *** lực ứng phó mình như vậy, ngược lại sẽ khiến thân thể mỏi mệt càng không được nghỉ ngơi.

Y nhịn nhịn, thở dài: “Được, cứ coi như ngươi mệt, vậy ngươi cứ nghỉ ngơi đàng hoàng trước đi, ta tạm thời không quấy rầy ngươi.”

Y gật đầu với Phương Khinh Trần, lại thật sự thảng thắn gọn gàng quay người ra ngoài.

Phương Khinh Trần cũng không ngờ, tên cố chấp này, lúc này lại dễ nói chuyện như vậy, ngược lại hơi ngắn ra. Ngơ ngác nhìn cánh cửa mở ra lại đóng kia, qua một lúc mới không dừng thở dài, nhắm mắt nằm xuống tiếp.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 250 : Vừa Đấm Vừa Xoa

Trước mặt Phương Khinh Trần, Tân Húc Phi tuy là ôn tồn, không cứng rắn, nhưng đã tận mắt thấy tình hình của Phương Khinh Trần, y tự nhiên không thể thật sự làm như không biết gì hết, vừa ra ngoài liền gọi thuộc hạ, bảo họ mau chóng đi tìm đại phu.

Vốn trong quân đội nên có y quan, nhưng hai nhánh nhân mã này đều là hành quân gấp đến đây, nhân viên hậu cần đều chưa đuổi kịp. Hiện tại chung quanh mây vạn sĩ binh, người có thể xem bệnh lại chẳng có lấy một. Ngoại thương trên người các tướng sĩ, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu tích lũy, dùng thuốc trị thương có sẵn tự mình xử lý cũng tàm tạm, nghi nan tạp chứng này của Phương Khinh Trần, lại không một ai có thể chẩn đoán.

Lúc này muốn đi dân gian tìm kiếm y giả, lại là nói dễ hơn làm. Trong phạm vi trăm dặm nơi này, đều đã qua chiến hỏa, binh hoang mã loạn, bách tính trôi giạt, hỗn loạn một vùng, mà Tân Húc Phi còn muốn dưới tình huống gian nan thế này, tung lưới tứ phía, sàng lọc tỉ mỉ, quyết tâm phải lập tức tìm ra một hai thầy thuốc tốt.

Mấy tướng lĩnh cảm thấy khó hiểu, lén hỏi Tân Húc Phi, biết được là liên quan đến bệnh của Phương Khinh Trần, không ai đưa ý kiến phản đối gì nữa.

Mọi người cũng đều được Tân Húc Phi nhắc nhở, khi chạm trán Phương Khinh Trần, nhất thiết đừng lộ ra vẻ gì là quan tâm để ý, trong lòng biết thân thể Phương Khinh Trần không tốt là được, miệng thì đừng nói dù một câu.

May mà Phương Khinh Trần phần lớn thời gian đều một mình trốn trong phòng, không tiếp xúc với người bên ngoài, ngẫu nhiên ra đây đi vài bước, gặp

người luôn lạnh lùng, cả chào hỏi một tiếng cũng thiểu.

Y vô lễ như vậy, rõ ràng chính là tồn tâm phải đắc tội người, cỗ tình Tần quân trên dưới đều cảm kích chuyện y cứu Tần Húc Phi, cứu hai vạn huynh đệ này, vô luận y vô lễ thế nào, mọi người đều không so đo.

Lúc này Phương Khinh Trần đúng là vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ.

Y làm ra vẻ ngang tàng như vậy, chẳng qua là để nhanh chóng thoát thân. Vốn sau khi mơ mơ màng màng ngủ cả ngày, y rốt cuộc có thể miễn cưỡng xốc *** thần, rất cố gắng dùng nội lực ép độc thể phát tác quay về lần nữa. Ngay lập tức vờ như vô sự, đề xuất với Tần Húc Phi chuyện phải đi.

Tần Húc Phi đã thoát hiểm, y còn ở lại nơi này làm gì?

Nếu như chưa biết Phương Khinh Trần có bệnh, Tần Húc Phi dù không nỡ, cũng sẽ không giữ. Y vốn cũng không có ý để Phương Khinh Trần dính dáng vào nội tranh của Tần quốc, cục diện mình gặp phải gian nan như vậy, dựa vào cái gì mà cố muôn kéo Phương Khinh Trần cùng mình đối mặt kia chứ?

Chỉ là, đã biết thân thể Phương Khinh Trần có vấn đề, lại sớm biết Phương Khinh Trần là người không biết phải đối tốt với mình, Tần Húc Phi làm sao còn dám thả y đi, bèn tìm ra đủ loại lý do để giữ lại.

Đấu võ mồm y đương nhiên đấu không lại Phương Khinh Trần. Từng lý do bị Phương Khinh Trần nhất nhát bác bỏ, y á khẩu, bèn dứt khoát đậm bàn dùng sức mạnh, trực tiếp hạ lệnh, không cho Phương Khinh Trần rời khỏi doanh địa Tần quân!

Phương Khinh Trần hơi nhớn nhác. Mấy vạn binh mã nơi này, toàn là *** binh Tần Húc Phi nhiều năm dẫn dắt. Thật phải cỗ đánh, tuy rằng y võ nghệ cao cường, vẫn không có bỗn sự lao ra. Đương nhiên họ vô luận thế nào cũng sẽ không cứng rắn với y. Vấn đề là y vô luận thế nào đều không thể thật sự đánh nhau với họ.

Việc khác không nói, y vừa múa thương, phía sau nếu ai đó kêu la vạch chõ đoán của y, để mọi người đều biết y có thương tích trong người còn phát bệnh, hiện tại là vì không xem bệnh muốn chạy trốn... Thế thì quá là mất mặt.

Không cam tâm không tình nguyện bị nhốt lại, Phương Khinh Trần bắt đầu thập phần hối hận về hành vi nhiều chuyện chạy đi cứu người của mình. Đôi đai người càng lanh đạm ngạo mạn, quả thực chính là lấy đắc tội người làm vui.

Bản ý của y chỉ sợ chính là chủ định muốn gây mê thuẫn, để Tân Húc Phi khó xử, nhưng đám Tân tướng chả ai thèm so đo với y, mọi người với Tân Húc Phi cũng còn nỗi giận, tranh luận, nhưng với y thì người người nhường nhịn mười phần, lui xa mấy dặm, mặc y ra vẻ cáo kỉnh.

Sách lược lấy nhu thăng cương này, khiến Phương Khinh Trần có cảm giác buồn bực như một quyền đánh vào bông, bao nhiêu sức lực cũng không dùng được.

Qua qua lại lại, nháy mắt đã giăng co mẩy ngày, người Tân Húc Phi phái ra, cuối cùng đã tìm được hai đại phu ở dân gian nghe nói khá có tiếng.

Chẳng qua, nếu muốn để Phương Khinh Trần ngoan ngoãn nghe lời, nhận chẩn trị, lại là một chuyện cực phiền toái.

Sau khi hai đại phu bị trực tiếp ném văng khỏi phòng, bốn năm vệ binh bị đá bay khỏi cửa, bảy tám tướng lĩnh khuyên giải bị Phương Khinh Trần không chút khách khí đuổi ra, Tân Húc Phi rốt cuộc đứng ra.

Y không hề như mọi người nghĩ, kiềm néo ngon ngọt khuyên bảo, mà là một phen đầy cửa phòng Phương Khinh Trần, lạnh lùng nói: “Phương Khinh Trần, ngươi có hai lựa chọn. Thứ nhất, ngoan ngoãn nhận chẩn trị, đừng làm khó đại phu. Thứ hai, ta trói ngươi lại, sau đó lại để đại phu chẩn trị cho ngươi, nếu ngươi không ngại mất mặt trước mấy vạn người, ta rất sẵn lòng thành toàn ngươi.”

Mọi người đều ngạc nhiên, Tân Húc Phi lại là mắt không nhìn xéo, chẳng thèm nhìn biểu tình của mọi người, chỉ dùng ánh mắt hung ác nhìn chòng chọc Phương Khinh Trần: “Ngươi chọn loại nào?”

Phương Khinh Trần giận đến mức sắp không thốt được lời nào. Sống đã mấy đời, y còn chưa từng bị người uy hiếp không lưu đường sống thế này, càng khiến y ảo não phẫn hận chính là, trừ khuất phục, y thật sự chẳng thể có lựa chọn khác.

Tân Húc Phi loại người này, bình thường tuy dễ nói chuyện, tính nết lại cực cỗ chấp, một khi quyết định thì tuyệt không sửa đổi. Lời này đã ra khỏi miệng thì không phải hư ngôn đe dọa, mà là nói được làm được. Nếu mình sinh mạnh, tên này thật có thể gọi người trói gô mình lại.

Cuối cùng y không thể không cắn răng nhịn cơn giận này, không thể không mất mặt bị người uy hiếp, không thể không để hai kẻ gọi là đại phu đang run lẩy bẩy kia, bắt mạch cho mình, thậm chí không thể chịu đựng để hai nhân vật nhảm chán kia kéo áo y, nhìn vết thương trên ngực.

May mà Tân Húc Phi khá biết chừng mực, Phương Khinh Trần đã chịu nhận trị liệu, y tuyệt không để một đám người ở bên dòm. Đây là chú ý thể diện của Phương Khinh Trần, đương nhiên càng là suy nghĩ giúp cái mạng nhỏ của đám thủ hạ, ai muốn thật sự nhìn thấy vẻ chật vật của Phương Khinh Trần, ai biết ngày nào đó liệu có bị cái tên tính nết cực đoan này làm thịt diệt khẩu hay không.

Về phần đáng vẻ nghiến răng nghiến lợi, hận không thể bỏ đến xé tươi y kia của Phương Khinh Trần, y nỗ lực nhìn mà không thấy.

Bản thân y tự mình dẫn dắt mọi người rời khỏi, nhưng cũng không đi xa, để đám binh sĩ vây quanh chỗ Phương Khinh Trần, thoái mái hạ lệnh, nếu Phương Khinh Trần còn dám đuổi đại phu ra, thì trực tiếp động thủ khỏi phải khách khí.

Kỳ Sĩ Kiệt ở bên nghe mà đầu mướt mồ hôi lạnh: “Điện hạ, động thủ thật hả?”

Tần Húc Phi nhướng mày: “Ngươi cảm thấy ta chỉ đang hù dọa y?”

Kỳ Sĩ Kiệt lau mồ hôi như mưa: “Việc này, nói chút thôi, muốn động võ với Phương hầu thật, sợ là không ổn đâu.”

“Chẳng lẽ là ta muốn động võ với y, ai bảo y không biết tự yêu mình như thế.” Tần Húc Phi nghiến răng, trong lòng không dung phẫn nộ.

“Nhưng mà... Nhưng mà, đắc tội Phương hầu như vậy, tương lai, sợ là không còn ngày yên bình.”

Tần Húc Phi lại bất giác cười, vẻ mặt hơi xa xăm: “Đây chính là điều ta kỳ vọng.”

Kỳ Sĩ Kiệt nhịn không được đưa tay lau mồ hôi: “Việc này, ngộ nhỡ Phương hầu dứt khoát ra tay giết đại phu thì sao? Chúng ta chẳng dễ dàng gì mới tìm được hai vị đại phu này, hiện tại nếu muốn tìm người khác nữa sợ là...”

“Y sẽ không đâu, người này...” Tần Húc Phi thở dài một tiếng, lắc đầu: “Hung ác chẳng qua để ngoài miệng thôi.”

Y chú mục nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt kia, nghĩ lần này thật sự xem như đã đắc tội thảm với Phương Khinh Trần. Người này ngoài mặt là đại anh hùng đại hào kiệt, trong xương cốt lại là cái tên trừng mắt tất báo, tùy hứng quá khích cực độ, tương lai sợ thật sự một đời khó có an bình. Chẳng qua, ngần ấy năm qua, thỉnh thoảng lại đi đắc tội Phương Khinh Trần một lần, chọc vị Phương hầu người Sở kính như thần linh kia nỗi giận, đã thành một loại lạc thú ăn không thể thiếu trong cuộc sống của y, có lẽ cũng thành quen rồi.

Thà rằng người này ôm hận trong lòng, tương lai đến dǎn vặt báo thù, cũng không muốn y cứ như vậy, chẳng thèm hé răng, chỉ một mình cô đơn cách ly với cả thế giới, im lặng giày vỏ bẩn thân.

Tần Húc Phi một mực canh bên ngoài, đợi hai đại phu ra, liền trực tiếp hỏi

nguyên nhân bệnh tật của Phương Khinh Trần.

“Vị Phương công tử này không lâu trước kia, ngực từng chịu một kiếp cực nặng, hơn nữa rất rõ ràng là chưa từng nghiêm túc trị liệu xử lý. Trước mắt kiếp thương tuy khỏi, nhưng lưu lại rất nhiều phiền toái, thời tiết hơi khác là chỗ bị thương sẽ phải phát tác, thân thể nếu như mỏi mệt, cũng sẽ dẫn phát thương cũ.”

“Trên người Phương công tử dường như luôn có một loại độc khá dai, dây đưa không đi, rốt cuộc là loại độc nào, chúng ta lại không thể xác định, trước mắt chỉ có thể miễn cưỡng phán đoán ra độc tính đại khái mà thôi.”

Tần Húc Phi hơi nhíu mày: “Độc kia có lo ngại tính mạng?”

“Thương đến tính mạng thì không đâu, chỉ là, thương thân lại luôn khó tránh. Trên người mang độc như vậy, vốn nên điều dưỡng thân thể dàng hoàng mới phải, nhưng Phương công tử dường như không chú ý nghỉ ngơi lăm. Người càng suy yếu, độc tính càng dễ dàng phát tác, mỗi lần phát tác, lại sẽ tạo thành thương tổn cực lớn cho thân thể.”

Tần Húc Phi sắc mặt âm trầm, lại hỏi: “Kiếm thương kia còn có thể chữa không?”

“Nếu là lúc trước khi vừa bị thương, trị liệu đàng hoàng, đương nhiên không sao, hiện giờ kiếm thương đã liền miệng hoàn toàn, thì làm sao trị liệu?”

“Độc có thể loại trừ?”

“Chúng ta cũng không thể tra biết chuẩn xác là loại độc nào, với độc tính chỉ có một phỏng đoán đại khái, không dám dùng được lung tung. Huống chi, Phương công tử trúng độc tối thiểu đã hơn một năm, khoảng thời gian dài như vậy, sợ là độc đã vào tủy, làm sao xua được. Kể duy nhất bây giờ, chỉ là điều dưỡng thân mình cho tốt, tận lực bảo trì thân thể y cường kiện, đừng để thân thể quá mỏi mệt, đừng để thân thể bị thương, cố hết sức để thương tổn khi độc phát giảm đến nhỏ nhất.”

Đại phu hơi thấp thỏm đem quan điểm của họ nhất nhất nói rõ, Tân Húc Phi chỉ trầm mặc gật đầu, đối với hai vị đại phu này lại không hề khiển trách hay bất mãn gì.

Dù sao bây giờ không phải tùy tay là có thể quơ được một thần y, hai người này chỉ là đại phu khá có danh tiếng ở dân gian, đối mặt với loại bệnh nhân cường hẵn, hỉ nộ vô thường như Phương Khinh Trần, có thể chẩn rõ bệnh tình đến nước này, đã rất không tồi rồi.

Kỳ Sĩ Kiệt ở bên kinh ngạc nói: “Ngực có kiêm thương nghiêm trọng? Võ công của ai có thể trọng thương Phương hầu, còn trúng độc đã hơn một năm? Thế chẳng phải là, khi chúng ta còn ở Sở quốc, thì đã có người hạ độc cho y?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 251 : Không Biết Yêu Quý

Kỳ Sĩ Kiệt ở bên kinh ngạc nói: “Ngực có kiềm thương nghiêm trọng? Võ công của ai có thể trọng thương Phương hầu, y còn trúng độc đã hơn một năm? Thế chẳng phải là, khi chúng ta còn ở Sở quốc, thì đã có người hạ độc cho y?”

Tần Húc Phi lắc đầu, thấp giọng nói: “Đây là việc riêng của bản thân y, người không cần nói nhiều hỏi nhiều, cũng đừng lăm miệng trước mặt y, cẩn thận y trở mặt vô tình.”

Kỳ Sĩ Kiệt rùng mình, vô cùng cảm tạ Tần Húc Phi đã nhắc nhở.

Bản thân Tần Húc Phi lại chỉ trầm mặc xuất thần.

Võ công của ai có thể trọng thương Phương Khinh Trần?

Có lẽ, muốn đả thương y, căn bản chẳng cần võ công.

Ai có thể hạ độc y suốt một năm, y lại không biết?

Hay là, y chỉ một mực giả vờ không biết thôi.

Độc kia... sẽ là hạ ở đâu... sẽ là hạ ở đâu, thuận tiện nhất?

Là rượu mệt vò lại mệt vò kia nỉ.

Từng chén uống xuống mỹ tửu kịch độc kia, tiếp tục bình tĩnh mà nghiêm khắc dạy dỗ đệ tử của y, cự người ngoài ngàn dặm mà kháng cự sự nhắc nhở và quan tâm của bất cứ ai.

Đối với chuyện của Phương Khinh Trần, y biết nhiều hơn xa người khác

tưởng tượng, cho nên từ lúc trước nghe nói Phương Khinh Trần mất tích, đã ẩn ẩn hơi đoán được chân tình, lúc này tự nhiên không giật mình khó hiểu như Kỳ Sĩ Kiệt.

Nhớ tới mình lúc trước mạo hiểm chọc giận Phương Khinh Trần mà nhắc nhở, nhớ tới lời nói bóng gió hoàn toàn vô dụng kia với Triệu Vong Trần khi mình rời Sở, chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề khó chịu không nói thành lời.

Y vẫn luôn nhìn rõ ràng hơn bất cứ ai, nhưng lại chẳng làm được gì hết. Hoặc là, y kỳ thật không hề chân chính cố gắng làm gì vì người nọ, cố gắng thử ngăn cản gì đó cho người nọ?

Mấy lời yếu xiù, một cơn gió là thổi tan vô tung đó, có ích lợi gì đâu?

Vì sao năm đó y không lớn tiếng vạch trần chân tướng, vì sao ngày đó y lại chưa từng trực tiếp ra tay, đánh tỉnh Triệu Vong Trần kia chứ?

Chung quy là, chưa từng thật sự tận tâm, chưa hề thật sự để tâm đến người nọ thôi.

Y căn răng, nỗ lực xua đi buồn bã trong lòng, nhàn nhạt phân phó hai đại phu: “Bất kể thế nào, cứ kê ít thuốc, giúp y điều trị thân thể một chút trước đi.”

Đây là một giấc mộng cực an bình, cực thanh thản, cũng cực dài.

Trong mộng luôn có một luồng ấm áp, tầng tầng lớp lớp, rả rích dày đặc, lặng yên xua tan hết thảy giá lạnh. Do ấm áp kia, cho nên hắc ám không kém quang minh, cho nên một thân một mình, cũng không thấy cô đơn tịch mịch.

Ấm áp như vậy, từng tầng vây quanh y, từng chút nhập da nhập xương, nhập phế phủ. Cảm giác ấm áp dào dạt thế này, cảm giác được quan tâm, được bảo vệ, được trông nom thế này, như đã từng quen biết...

Phảng phất rất lâu rất lâu về trước, đã từng có ấm áp như vậy, khoái lạc như vậy, song...

Song, chỉ cần y bắt đầu quyến luyến ấm áp này, bắt đầu trầm mê điều tốt đẹp này. Hết thảy liền...

Trong lòng Phương Khinh Trần đột nhiên hóa lạnh, sự uể oải thanh thản, ôn hòa biếng nhác trong giấc mơ lúc ban đầu, biến cả thành phong mang và phòng bị. Thân tâm vốn thả lỏng đột nhiên kéo căng. Luồng ấm áp vốn lặng yên mà vào, từ từ xua hết sương giá trong cơ thể kia, giờ khắc này, lại là trong cơ thể chân khí như kinh đào nô lăng, gào thét phản phệ.

Bên tai truyền đến một tiếng rên, có thứ gì đó ấm áp, bắn vài giọt lên cổ y, dường như có thứ cực nặng nề, bất bình lình đè xuống, chỉ là, nặng nề như vậy, cũng vẫn là ấm áp. Thứ ấm áp chết tiệt khiến người phẫn nộ này.

Phương Khinh Trần choàng mở mắt ngồi dậy, không chút khách khí đá văng Tân Húc Phi đang vô lực nằm trên người y. Vì sao mỗi một lần y ngủ, luôn bị người này quấy rầy, vì sao lúc này y tỉnh lại, cái tên nhảm chán này, lại nằm trên người y, làm mấy chuyện quỷ dị?

Tân Húc Phi một tay che miệng, miễn cưỡng nuốt xuống một ngụm máu tươi lần nữa, chỉ cảm thấy nội tức trong cơ thể tán loạn mọi nơi, tứ chi xương cốt đau vô cùng, nếu không phải tính y từ nhỏ kiên nhẫn cường hẵn, chỉ sợ lúc trở tay không kịp, bị xô ra ngoài này, cả đứng cũng đừng mong đứng vững.

Ngay cả như thế, lúc này trong lòng y nghĩ lại không phải đau thương của mình, chỉ âm thầm tiếc nuối.

Chỉ kém một chút, là có thể dò ra Phương Khinh Trần trúng độc rốt cuộc sâu chừng nào, đáng tiếc người này tỉnh quá nhanh, phản kích cũng quá mãnh liệt, nếu không phải bản thân y nội lực coi như thâm hậu, chỉ sợ lập tức phải táng mệnh đương trường.

Y nơi này ảo não không thôi, tâm tình Phương Khinh Trần cũng tuyệt đối không thể nói là vui vẻ, lãnh nhẫn nhìn y, lạnh giọng hỏi: “Ngươi đã giờ trò gì

trong thuốc của ta?”

Với bản lĩnh của y, cho dù hơi ngất đi, cũng không thể mặc người chạy lên giường mình, giờ trò với y, tùy tiện hí hoáy, thậm chí bị chân lực của đối phương xâm nhập kinh mạch lâu như vậy mà không cảm giác. Nếu nói Tân Húc Phi không hạ được, thật là quỷ cõng chăng tin.

Tân Húc Phi nỗ lực áp chế nội tức hỗn loạn, mới có thể thấp giọng nói: “Ta chỉ bảo đại phu bỗn thêm mấy vị thuốc sẽ dụ phát độc lực gấp bội trong thuốc điều trị thân thể của ngươi, vốn nghĩ nếu như có thể kích phát độc lực, ta dùng nội khí tra xét, ngươi sức một người không bức được, hợp sức hai người chúng ta, có lẽ có thể thành công.”

Y tự nhiên là một phen hảo ý, dù là cao thủ tuyệt đỉnh, nếu không phải người chí thân chí cận, cũng tuyệt không thể liều hao tổn chân khí như vậy, đi trừ độc cho người ngoài như thế. Huống chi, y là vì một người hoàn toàn không chịu nhận tình cảm, không muốn hợp tác, khổ tâm làm như vậy, chăng những là liều chân nguyên võ công, thậm chí có thể nói là đã áp tính mạng lên.

Tính khí của Phương Khinh Trần, võ công của Phương Khinh Trần, y đều rành mạch. Nếu vừa rồi Phương Khinh Trần khi phản kích chân khí mãnh liệt hơn hai thành, tính mạng y sẽ phải giao lại nơi này.

Đáng tiếc, biết y một phen khổ tâm như thế, Phương Khinh Trần không có mảy may cảm động, có chỉ là phẫn nộ.

Trên đời này, sao có người có thể lăm chuyện đến nước này. Mà mình, lại không hề phòng bị mặc mưu như vậy?

Cùng với nói y tức giận Tân Húc Phi nhảm chán nhiều chuyện, chăng bằng nói y vì việc mình không bố trí phòng vệ trước mặt Tân Húc Phi mà kinh sợ không hiểu.

Y là Phương Khinh Trần, chưa từng có ai có thể dễ dàng hạ được y. Lúc trước

Triệu Vong Trần hao hết tâm tư, tìm loại được vô sắc vô vị kia, mỗi lần đều chỉ hạ một chút cực nhỏ trong rượu, chậm rãi tích thiểu thành đa, mới có thể tạo thành độc hại.

Song ngay cả độc lực rất nhỏ như vậy, y kỳ thật cũng lập tức phát hiện.

Hiện tại thì hay, chăng qua là được hai đại phu dân gian giở chút cử động vụng về, chăng qua là do Tân Húc Phi tự tay bưng đến, rất hung ác mà trừng y, nhất định phải tận mắt thấy y uống xong mới chịu buông tha, thế là y thật sự chăng hề phát hiện một ngụm uống sạch, cho dù sau đó độc tính bỗng nhiên phát tác lợi hại, y cư nhiên cũng không sinh nghi, chỉ cho rằng hai đại phu kia y thuật quá kém thô.

Y vậy mà chưa bao giờ hoài nghi Tân Húc Phi mảy may, y vậy mà từ thân đến tâm đều hoàn toàn không có phòng bị với cái tên rõ ràng chăng tính là thân cận này.

Sự thật này khiến Phương Khinh Trần phẫn nộ như cuồng, nếu nơi này không phải doanh trướng Tân quân, nếu không phải một chút lý trí còn sót, cho y biết, hiện tại ra tay đánh nhau với Tân Húc Phi tuyệt đối không có lợi, nếu chiểu tính nết của y mà phát tác, chỉ sợ nửa cái mạng còn lại của Tân Húc Phi, phải giao lại nơi này.

Dù rằng như thế, y cũng không ức chế được phẫn nộ trong lòng, tức giận quát: “Tại sao ngươi cứ thích xen vào chuyện của ta như thế?”

Tân Húc Phi ngưng mắt nhìn y: “Thế ngươi vì sao cũng luôn xen vào chuyện của ta?”

Phương Khinh Trần ngẩn ra, trầm mặc trong nháy mắt cực ngắn, mới nhanh chóng nói: “Ta cứu ngươi, là vì Sở quốc, nếu để cường quốc khác thôn tính Tân quốc, quốc lực sẽ càng thêm hùng mạnh, Sở quốc có cả dải cương thổ giáp giới Tân quốc, cũng sẽ bại lộ dưới uy hiếp.”

Đạo lý này dường như cũng rất nói được, chỉ là trong mắt Tân Húc Phi nhìn thấy lại là, đôi mắt phảng phất không chút để ý kia của Phương Khinh Trần vừa rồi đã cúi xuống.

Lời đúng lý hợp tình như vậy, vì sao lại không muốn nhìn thẳng y mà nói.

Y bất giác nở nụ cười, dù là đau đớn do chân khí tán loạn trong ngực, cũng chẳng cảm thấy: “Ngươi nói là vì Sở quốc, thì cứ cho là vì Sở quốc đi, nhưng bất kể nguyên nhân của ngươi là gì, ngươi đã cứu ta, đều là sự thật.”

“Kỳ thật ta cũng chỉ cứu quân đội của ngươi, không phải cứu ngươi. Với bản lĩnh của ngươi, nếu như chỉ cầu chính mình thoát thân, là không ai có thể vây khốn được.”

Tân Húc Phi cười lắc đầu: “Phương Khinh Trần, ngươi từng xuất binh trợ ta hai lần. Một lần, ngươi cứu A Hăng, một lần, ngươi cứu vô số thủ túc huynh đệ, thuộc hạ đồng bạn của ta. Không sai, hai lần này, ngươi đều không phải cứu mạng ta. Thế nhưng, ngươi nên biết, đây so với ngươi tự tay cứu ta, càng khiến ta cảm kích hơn.”

Phương Khinh Trần hừ lạnh một tiếng.

Tân Húc Phi cũng không cho là đúng, chỉ thong dong nói: “Nhưng ta không muốn ngươi bị thương tổn, ta muốn ngươi có thể sống tốt hơn, hết thảy không phải vì cảm kích, không phải vì báo ân, chỉ bởi vì ngươi là Phương Khinh Trần, ngươi là người ta cực coi trọng, cho nên ta không thể nhìn ngươi không yêu quý mình như vậy, chà đẹp thân thể mình như vậy...”

Y nói một hơi thật thồng khoái, mặt Phương Khinh Trần lại càng lúc càng trầm.

Người này rõ cuộc là ai của y, đâu ra rảnh rỗi thảm thoái, cả ngày vung tay mút chân với y.

Lại là không yêu quý, lại là chà đạp...

Người này sao cứ tùy tiện tìm hai từ, đều có thể khiến mình nổi trận lôi đình?

Phương Khinh Trần bỗng cắn răng, cười cười cơ hồ có chút ác ý.

Người cực coi trọng à?

Loại coi trọng nào đây, quan tâm là coi trọng, thù hận cũng là coi trọng nhỉ?

Tần Húc Phi, trong mắt ngươi, ta là ai? Người chưa từng trông thấy bộ mặt thật của ta, ngươi chưa từng thật sự minh bạch ta? Nếu ngươi biết, trường binh họa liên miên của Tần quốc, vạn dặm tai kiếp, tử thương vô tận, khổ nạn vô số này, đều là ta một tay thao túng, ngươi lại sẽ cho ta loại coi trọng nào đây?

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 252 : Tư Tình Tư Nghị

Phương Khinh Trần vốn là người cực quá khích tùy hứng, lúc này không dung bị hảo ý của Tân Húc Phi chọc giận, trong lòng lại dâng lên một loại xúc động, muốn nói cho Tân Húc Phi biết chân tướng, sau đó lạnh lùng mà tà ác, xem Tân Húc Phi sẽ có lựa chọn như thế nào, xem tên nhảm chán nhiều chuyện này, phải chăng vẫn có thể thản nhiên như vậy, lớn tiếng nói ngươi là người ta cực coi trọng?

Ý nghĩ này vừa dâng lên, liền như ma quỷ xoay quanh không đi, y cơ hồ ác ý mà điên cuồng muốn thấy sự thống khổ và phẫn nộ của Tân Húc Phi, về phần bản thân y đang bị nhốt trong đại quân của Tân Húc Phi, sẽ có kết cục gì, y lại chăng mảy may bận tâm.

Y nhìn Tân Húc Phi, hơi cười khẩy, ánh mắt kỳ dị kia khiến thân tâm Tân Húc Phi không dung phát rét.

“Kỳ thật, ta...”

“Điện hạ, quân tình khẩn cấp...” Ngoài cửa Kỳ Sĩ Kiệt lớn tiếng la lên, làm câu nói kinh thiên Phương Khinh Trần vốn cực có khả năng buột miệng thốt ra cuối cùng chăng có cơ hội nói.

Tân Húc Phi nhìn Phương Khinh Trần một cái, bỗng thở dài lắc đầu, mở cửa bước ra.

Phương Khinh Trần yên lặng ngồi nguyên dạng, nhớ tới sự mất khống chế đáng sợ kia của mình vừa rồi, nhịn không được đưa tay vỗ trán, khẽ thở dài một tiếng.

Sao thế này? Tân Húc Phi thì tính là ai? Lại đáng để y cực đoan điên cuồng như vậy, sinh ra ý nghĩ tổn người không lợi mình này.

Bao lâu nay, người có thể khiến y điên cuồng như vậy, làm việc tùy ý như vậy, bốc đồng bất cần mình cũng muốn thương tổn như vậy, dường như luôn luôn chỉ có...

Y lắc đầu, rồi lại cười nhẹ một tiếng, tiếng cười có phần thảm đạm.

—

Tân Húc Phi vừa ra khỏi cửa, Kỳ Sĩ Kiệt đã tiến đến trước mặt, thấp giọng nói: “Vừa mới nhận được tin tức, kinh thành bị chiêm rồi.”

Tân Húc Phi sắc mặt bất biến, chỉ gật đầu.

Đây là chuyện trong dự liệu. Liên quân Ngô Yên Vệ ba quốc kịp thời hồi binh, đón đầu hai mươi vạn đại quân Tân vương phái tới ra sức đánh một phen. Tân quân trở tay không kịp, tử thương nặng nề, đại bại tháo chạy. Sau đó nhánh liên quân kia quả nhiên công về kinh thành. Dọc đường những nơi đi qua, Tân quân đều tan tác không thành quân.

Những việc này Tân Húc Phi đều biết. Mà quân đội của họ lại không đi cứu viện nữa.

Họ nghỉ ngơi ba ngày, mới phái một nhánh nhân mã, không nhanh không chậm theo xa xa phía sau liên quân, thu nạp tiếp ứng những Tân quân tán loạn đó. Ngẫu nhiên phát hiện có tốp nhỏ liên quân đang tác chiến với tốp nhỏ Tân quân chưa tán loạn, họ cũng không nóng lòng hiện thân, mà ẩn trong chỗ tối, chờ nhìn tướng lĩnh Tân quân bên kia chết trận, binh sĩ sa vào hiểm tất chết, bấy giờ mới ra tay cứu giúp.

Rất nhiều chuyện, không hề cao thâm cỡ nào, phức tạp cỡ nào. Người không làm, không phải ngu xuẩn đến mức không biết nên làm như thế nào, mà chỉ là

xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, lựa chọn không làm. Mà lòng người một khi lạnh và cứng, muốn đi làm, lại có thể có bao nhiêu khó khăn.

Cứ như vậy, sau một khoảng thời gian, họ chính biên thu nạp hơn hai vạn Tân quân. Hơn hai vạn Tân quân đã mất đi “tướng lĩnh cao cấp”. Những tướng lĩnh cao tầng đó, không phải chết trên chiến trường thì là sau khi bị thương được họ cứu, chẳng bao lâu liền im ắng “thương thế phát tác” rồi chết.

Đồng dạng đều là người Tân, những sĩ binh tầng thấp nhất nghe lệnh mà đi còn lại này không hề có lỗi gì, mà bảo toàn thêm một người, cũng có thể bảo tồn thêm một phần nguyên khí cho quốc gia.

Lúc này, uy vọng thanh danh của Tân Húc Phi trong người Tân, mới cuối cùng cho họ được lợi ích cực lớn.

Tuy rằng vốn là quân đội phụ thuộc Tân vương, nhưng đám binh sĩ cũng ngưỡng mộ y như thế, khi hoang mang lo sợ, nghĩ đến đầu tiên tự nhiên chính là đến cậy nhờ y, chẳng những là người được binh mã Tân Húc Phi phái ra cứu, rất nhiều Tân binh bị đánh tan, nhất là những người tuổi trẻ nhiệt huyết, có tâm báo quốc đó, hầu như cấp tốc không kịp chờ mà một đường hỏi thăm chủ động đến nương tựa.

Những quân binh đến đầu này, từ trên tố chất huấn luyện mà nói, tất nhiên là còn kém xa lão binh thủ hạ của Tân Húc Phi, nhưng cũng đều quyết một lòng, chịu cho y dùng.

Dưới sự dẫn dắt của lão binh, họ đang nhanh chóng trở nên thuần thục.

Thời điểm quân lực trên tay Tân vương không chẽ từng bước tổn thất gần hết, thời điểm liên quân Ngô Yên Vệ cùng quân đội Tân vương liều mạng mà lần lượt bị thương vong, họ lại đang bù đắp tổn thất, mở rộng thực lực, dần dần đây tiêu mà kia trưởng.

Tân Húc Phi an tọa nơi này, chờ quân đội của y nghỉ ngơi khôi phục nguyên

khí, chờ hậu cần tiếp tế gom góp từ phương dần dần đưa đến, chờ tiểu đội nhân mã phái ra bốn phía giúp y dẫn về từng đội bại quân tú tán của Tân vương đó để về mình dùng, chờ...

Chờ quân đội dị quốc phương xa tấn công thành trì Đại Tân y, giết chóc quân đội Đại Tân y, cướp bóc bách tính Đại Tân y...

Chờ đến hôm nay, tin tức kinh thành bị chiếm.

“Y... Sống hay chết?”

“Hiện tại tin tức trong kinh thành, chúng ta không thăm dò được. Chẳng qua, chắc y dù sao cũng sẽ không dũng cảm đến mức chịu tuẫn quốc đâm, mà liên quân nếu như bắt được, thiết nghĩ sẽ không để y chết dễ dàng như vậy.”

Kỳ Sĩ Kiệt ngữ khí phẫn nộ, hiển nhiên có phần tiếc nuối.

“Thân nhân của Liễu tướng quân thì sao? Có kịp thời chạy ra khỏi kinh thành không?”

Kỳ Sĩ Kiệt thở dài một tiếng: “Chúng ta hiện tại, trừ kinh thành thất thủ thì chẳng biết gì nữa.”

Tần Húc Phi cắn răng, mới hỏi: “Họ có đồ thành không?”

“Hiện tại thì vẫn chưa, bất quá, không biết về sau liệu có hay không.” Ngữ khí của Kỳ Sĩ Kiệt rõ cuộc trở nên nặng nề.

Tần Húc Phi im lặng, gật đầu, không nói gì nữa.

Kỳ Sĩ Kiệt chầm chừ một chút lại nói: “Điện hạ, còn một chuyện, liên quan đến Phương hầu.”

Tần Húc Phi chú mục nhìn sang hắn.

“Thám tử chúng ta phái ra các phương thăm dò tin tức, đã nghe nói rất nhiều tin tức lời đồn liên quan đến Phương hầu, hiện tại dường như nơi nơi đều đang truyền âm lên.”

Tần Húc Phi nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Phương Khinh Trần rất đỗi buồn bực, vì sao mỗi lần khi mình nằm trên giường, muốn ngủ một giấc ngon lành, ai đó luôn phải rất không lẽ phép xông vào.

Rõ ràng là hoàng tử vương tôn, sao cả lẽ phép đơn giản như gõ cửa cũng không biết thế?

Ý chính là người đã bị hạ được, dù phát độc tính, vừa rồi có thể kịp thời tỉnh táo lại, chỉ bởi vì lý trí đủ cường đại, ý chí đủ kiên định. Hiện tại y cần nghỉ ngơi, cần thời gian khí lực, chậm rãi áp chế cỗ độc tính này cho đàng hoàng, thật sự không có khí lực ứng phó nhân sĩ nhàn chán đâu.

Song Tần Húc Phi hoàn toàn không nhìn vẻ mặt y, chẳng chút khách khí trực tiếp đẩy cửa tiến vào, tối đa cũng là vì nghĩ cho thể diện của y, trở tay đóng cửa giúp, không để người thứ ba nhìn thấy bộ dáng hơi mơ hồ hờ hờ, muốn dậy lại không dậy nổi hiện tại của Phương hầu anh minh thần võ.

“Có chuyện, ta phải nói cho ngươi biết.”

Phương Khinh Trần đưa tay vỗ trán, thật muốn rên rỉ nói, cho dù trời sập, ta hiện tại cũng không muốn biết đâu.

“Ta đã rải tin tức ngươi đang ở trong quân ta, hiện tại nơi nơi đều đang truyền rằng Sở quốc Phương hầu trong quân Đại Tần ta, mọi người đều tin Sở quốc sẽ toàn lực ủng hộ chúng ta.” Tần Húc Phi trầm giọng nói.

Phương Khinh Trần nhướng mày, đã là nơi nơi đều đang truyền, thế khăng

định là nhiều ngày trước đã bắt đầu rải tin tức ra ngoài. Nhiều ngày trước đã tung tin, thế vì sao người mãi đến bây giờ, lựa chọn thời điểm y đang cực kỳ khó chịu này, đến nói với y?

Y tựa tiếu phi tiếu nhìn Tân Húc Phi: “Ngươi cũng là vừa nãy mới nghe được từ miệng Kỳ Sĩ Kiệt chứ gì? Tin tức là Liễu Hăng cố ý rải ra, đúng không.”

Tướng quân thoát nhìn ôn văn nho nhã kia rất không tồi đâu, trước mặt y khách khách khí khí, vừa quay người là thọc y một dao, trò này đủ ác đó. Đây chính là công khai muốn kéo Sở quốc xuống nước, cho dù Sở quốc không xuất lực, tối thiểu cũng phải mượn tên tuổi chiêu bài của Phương Khinh Trần y, mượn thế Sở quốc, định dân tâm quân tâm Tân quốc đang hỗn loạn, lạnh đâm phách chí khí của liên quân.

Bởi vì độc tính phát tác, Phương Khinh Trần hơi váng đầu, sắc mặt ửng đỏ lạ thường, ánh mắt cũng hơi mông lung, song suy nghĩ lại vẫn rõ ràng như thế. Nhìn dáng vẻ của y, Tân Húc Phi cũng chẳng biết nên cao hứng hay là nên lo lắng: “Tuy nói là A Hăng làm, nhưng y vốn chính là đang trù tính cho ta. Tập đoàn chúng ta vốn là một chỉnh thể, mà ta là thủ lĩnh, tự nhiên xem như ta làm.”

Đứng ở lập trường của Liễu Hăng, tận mọi sức lực để thế cục càng có lợi cho họ, vốn là bốn phận. Đáng tiếc y căn bản không rõ sự cực đoan trong xương cốt Phương Khinh Trần người này đã đến trình độ nào. Liễu Hăng sợ là còn nghĩ, Phương Khinh Trần đã chịu ra tay tương trợ, thế sau đó cho dù tức giận, chắc cũng không đến mức trở mặt đâu.

Phương Khinh Trần cười nhẹ: “Ngươi sợ cái gì, sợ ta làm thịt Liễu Hăng?”

Có thể không sợ sao? Tân Húc Phi lén lút nói thăm trong bụng, người này điên cuồng bốc đồng cỡ nào, người khác không biết, y lại rất rõ. Liễu Hăng dám ở sau lưng làm ra chuyện thế này, lợi dụng y, tính kế y như vậy, trời biết y có thể làm ra chuyện gì.

Kỳ thật, theo bản ý của Tân Húc Phi, cho dù Phương Khinh Trần cực dễ nói

chuyện, y cũng sẽ không muốn lợi dụng lực lượng phía sau Phương Khinh Trần như vậy.

Vô luận Phương Khinh Trần có thừa nhận hay không, y đều biết rõ, giữa y và Phương Khinh Trần quả là có chút ý tiếc nhau trọng nhau này, song đây thuần thuộc tư tình tư nghị, chưa bao giờ có một tẹo quan hệ với quốc gia đại sự.

Mà dưới bất cứ tình huống nào, họ đều sẽ không vận dụng lực lượng phía sau mình, để phục vụ cho chút tư tâm này.

Liễu Hăng cũng biết tính y, đoán y không chịu lợi dụng Phương Khinh Trần, cho nên mới lặng lẽ tự làm việc, cho dù đắc tội người ta, cũng là chuyện của Liễu Hăng, chung quy không đến mức để y làm kẻ ác, khiến y khó xử là được.

Ý nghĩ trách móc Liễu Hăng, y tự nhiên là nghĩ cũng chưa từng. Rất nhiều chuyện, y chưa từng nói rõ với Liễu Hăng, rất nhiều tâm ý, y cũng chưa từng trực tiếp bày tỏ với Liễu Hăng. Bản thân y đã không trước đó ngăn chặn lời đồn xuất hiện, thì làm sao có thể đem sai lầm đổ lên người một lòng trù tính cho y.

Cho nên, y chỉ nghĩ làm sao ôm trách nhiệm lên người mình. Y chỉ hy vọng Phương Khinh Trần tốt nhất đừng nổi giận thật, dù nổi giận, tốt nhất đừng nhầm Liễu Hăng. Chỉ đáng tiếc, cho dù là lúc độc tính phát tác, Phương Khinh Trần cũng chưa bao giờ là dễ lừa.

Fương Khinh Trần nở một nụ cười, hơi bất đắc dĩ day day cái đầu đang choáng váng từng đợt, khoác áo đứng lên: “Ta phải viết một phong thư.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 253 : Như Nghiên Như Mài

Tần Húc Phi nhìn sắc mặt y càng lúc càng đỏ đến lợi hại, bất giác nhíu mày, bắt đầu hối hận vì mình đã giở trò trong dược. Một phen hảo tâm này, sợ là lại phải hại người ta chịu một hồi tra tấn: “Cũng không vội nhất thời, nếu ngươi và ta hợp lực, có lẽ thật sự có thể đem độc...”

Phương Khinh Trần lạnh lùng nhìn y một cái, làm lời y nói bất đắc dĩ ngừng lại, qua một lúc mới khe khẽ thở dài: “Ngươi là kiêu ngạo đến mức không muốn cũng không thèm tiếp nhận sự quan tâm trợ giúp của bất cứ ai, hay chỉ là, kỳ thật ngươi căn bản không muốn chữa khỏi cho bản thân ngươi?”

Phương Khinh Trần tức khắc mắt như sương tuyet, cơ hồ hơi lạnh lẽo túc sát mà nhìn y.

Do độc phát, mặt y đỏ bừng như lửa đốt, nhưng ánh mắt lại lạnh như sương phong băng tảo.

Y vốn là dung nhan tuấn mỹ, mâu quang thanh hoa, giờ này khắc này, hai loại hỏa và băng cực đoan đồng thời xuất hiện trên người y, dung sắc càng mỹ, mà mâu quang càng thanh, trái lại khiến Tần Húc Phi nhất thời ngơ ngẩn, chỉ là trong lòng lại không dung bi thương: “Thương của ngươi, không chỉ là mình Triệu Vong Trần nhỉ. Nếu như chỉ có Triệu Vong Trần, ngươi sẽ không hoàn toàn chẳng yêu quý thân mình như vậy, ngươi sẽ không khắc ý chẳng muốn chữa khỏi cho bản thân như vậy, phải chứ...”

“Tần Húc Phi!” Phương Khinh Trần ngữ ý lạnh băng: “Nếu ngươi không muốn một ngày kia ta tìm Liễu Hăng tính sổ, tốt nhất hãy nhớ kỹ, với việc riêng của người khác, chớ can thiệp quá nhiều.”

Tần Húc Phi im lặng, chỉ chậm rãi giúp Phương Khinh Trần trải giấy trên án, đưa tay cầm một miếng mực nhũ vàng, tiện nước trong, chậm rãi mài trong nghiên mực cho y: “Chờ mực mài xong, còn một chút thời gian, ngươi cho dù không thích ta nhúng tay, ít nhất có thể tự mình thử áp chế độc.”

Phương Khinh Trần lại phớt lờ y, chỉ tự ngồi xuống trước án. Độc phát thì thế nào, những đau đớn trong ngực đó, những vô lực sâu trong thân thể đó, những hô hấp gian nan đó, đầu óc choáng váng kia, thân thể có phần trì trệ kia, lại có gì không tốt?

Hết thảy hết thảy, đều đang nhắc nhở y. Thì ra mình vẫn đang lấy thân thể này, sống giữa nhân thế, thì ra hết thảy từng phát sinh, không phải chỉ là mộng ảo không hoa, không hề là một trò chơi.

Để hết thảy đau đớn và bất tiện của thân thể này nhắc nhở y những thống khổ vô trợ bất đắc dĩ và bi thương của bao nhiêu người, đôi tay sạch sẽ thon dài đẹp đẽ này, từng trở tay phong vân, lật tay yên vũ, hủy diệt hạnh phúc yên vui của bao nhiêu người, hết thảy lại có gì không tốt?

Y khe khẽ cười lạnh một tiếng, chìa tay cầm bút. Song hơi ngước mắt nhìn trên nghiên mực phía trước, cái tay kia ổn định mà có quy luật, từ từ mài mực cho y.

Một tay như vậy, rộng lớn, cầm dao cầm thương cầm trường kích, trong quân vạn mã sinh anh hào, hiện giờ lại chỉ nhẹ nhàng mà bình tĩnh, mài mực cho y như thế.

Người này, mấy năm nay cho dù lang bạt kỳ hồ, rốt cuộc vẫn là vương tử hoàng tôn. Chỉ sợ cả đời này, còn chưa từng làm việc giúp người ta thế này đâu.

Nhưng làm giúp y, lại tự nhiên thong dong như vậy, hoàn toàn chẳng có vẻ gì là gượng ép không tự tại.

May được vị vương tử Đại Tần, Thống soái đại quân này, ủy khuất mình như

vậy, chẳng lẽ chỉ là vì sợ y giận lây Liễu Hăng?

Cho dù là lúc tâm tư thê lương như tuyết, y lại vẫn hơi nhếch khóe môi.

Bởi vì y lúc này đang cúi đầu nhìn giấy bút trên án, Tân Húc Phi lại không nhìn thấy vẻ mặt y, chỉ là nhìn mực đã mài được, bèn cười lui mấy bước, không nhìn Phương Khinh Trần viết gì để tránh hiềm nghi.

Kỳ thật, cần gì phải nhìn nhiều. Đem tâm so tâm, y cũng có thể đoán ra được.

Tự nhiên là dặn dò mọi người của Sở quốc, không cần để ý mấy lời đồn đãi này, cũng khỏi phải đoán y đang ở đâu. Phải làm gì? Sở quốc hiện tại phải làm, chính là bảo vệ vững vàng biên giới, kiến thiết quốc gia từng tan hoang cho tốt, không thể vì bất cứ ai, bất cứ chuyện gì, mà ra quyết định có thể tổn hại quốc lực. Cho dù là trong quân Đại Tân có người phái thuyết khách, cũng không cần để ý ba hoa thiên địa trong miệng những người đó, hoặc là ác ý áp chế.

Trong lòng Tân Húc Phi sáng tỏ, nhưng cũng bình tĩnh.

Là người thượng vị với quốc gia, với bách tính, với quân đội đều có trách nhiệm, làm ra quyết định như vậy vốn là đương nhiên. Đổi lại bản thân, y cũng sẽ tuyệt không hao tổn lợi ích của Tân quốc hoặc Tân quân, mà đi trợ giúp Phương Khinh Trần.

Cho nên y chỉ im lặng đứng bên nhìn, nhìn Phương Khinh Trần viết thư trên bàn.

Đã thấy nhiều Phương Khinh Trần bạch mã ngân thương, phong hoa trước trận, đã thấy nhiều Phương Khinh Trần bạch y thành thơi, uống rượu dưới trăng, lại chưa bao giờ thấy dáng vẻ phát công văn thư trước án.

Phương hầu Đại Sở năm đó khi ngày đêm vất vả, giúp Hoàng đế tuổi nhở kia xử lý vô số quốc sự rườm rà, là khôn khéo ra sao, giỏi giang ra sao, lại là phong thái ra sao, kỳ thật đã xa tít không thể biết.

Vô luận thế nào, chắc sẽ không phải là như thế này đâu nhỉ. Bởi vì y phục chỉ tùy ý khoác trên người, cho nên lộ ra thân thể hơi gầy yếu, bởi vì độc thể vẫn chưa áp chế, cho nên sắc mặt luôn ửng hồng khác thường, đến bây giờ chắc vẫn đang đau đầu từng cơn.

Cho nên, một tay viết thư, một tay còn đỡ trán. Loại suy yếu và khốn đốn như vậy, lại thật sự không hề che giấu mà trực tiếp phơi bày trước mặt y như vậy.

Khiến lòng y không dành đồng thời lại có một loại vui mừng không thể nói rõ.

Phương Khinh Trần lại không biết biến hóa tâm tình của Tân Húc Phi phía sau, đầu choáng váng từng cơn, ngực đau từng cơn, ***g ngực buồn nôn, *** thâm không phấn chấn, lại còn phải phí tâm phí lực, cân nhắc từ ngữ, đắn đo hạ bút, đâu còn thời gian đi mắt nhìn sáu lộ, tai nghe tám phương.

Nếu là người khác ở bên cạnh, cho dù y không thoải mái hơn, cũng phải vờ như vô sự, chỉ là đối với Tân Húc Phi, y đã sớm vô lực.

Người này vốn không hiểu lẽ phép giới hạn giữa người với người, luôn đúng lý hợp tình can thiệp chuyện riêng tư của y, mà còn hoàn toàn không áy náy bất an chút nào. Nếu đối với người này, y còn phải tự tìm phiền toái cố làm như vô sự, chỉ sợ người này có thể lập tức hoàn toàn không hiểu lẽ phép trực tiếp chỉ ra cho người, chẳng bằng cứ đơn giản thả lỏng một hồi cho rồi.

Y cơ hồ ôm một loại tâm tư bất đắc dĩ và từ bỏ, mặc cho sự suy yếu của mình bày ra trước mặt Tân Húc Phi, vội vàng viết xong thư, tiện tay dán lại, thoảng trầm ngâm, Tân Húc Phi đã nói: “Ta biết người ở Tân quốc, hắn là cũng có nhân thủ. Bất quá, hiện tại nơi nơi đều hỗn loạn, muốn liên lạc cựu bộ chắc gì dễ dàng như vậy, nếu người tin được ta, ta phải người truyền thư giúp người, cam đoan đưa đến trong thời gian ngắn nhất.”

Phương Khinh Trần bất giác cười, nếu tin được?

Y chưa bao giờ nghĩ, thì ra Tân Húc Phi là có thể không tin được. Cho dù là vừa rồi bị chọc giận đến mức cơ hồ buột miệng nói ra chân tướng, cho dù là trong thân thể mình, hiện tại còn bị độc tính Tân Húc Phi ban nãy hạ được dụ phát giày vò, cho dù năm đó, rất lâu rất lâu về trước... Là người trước mắt này đối địch với y, bố trí một phong thư ngụy, đốt sợi dây dẫn nổ kia, y cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Tân Húc Phi không thể tin.

Chỉ là, để người Tân quốc đem một phong thư tuyệt đối đừng xuất binh trợ giúp Tân quốc giao cho người Sở, việc này lại quá quỷ dị, quá thú vị.

Y chợt nở nụ cười, tiện tay đưa phong thư qua: “Nếu như Liễu Hăng có tâm, hắn có thể chặn phong thư này.”

“Thủ hạ của ta, y phần lớn có thể chỉ huy, chuyện của ta, cũng chưa bao giờ giấu y. Nếu y có tâm, thật muốn chặn phong thư này, tự nhiên là chặn được. Nhưng y sẽ tuyệt đối không làm như vậy.”

Tân Húc Phi cười, ánh mắt cũng ấm áp: “A Hăng là hảo bằng hữu, hảo huynh đệ của ta, chuyện ta không chú ý tới, y sẽ thay ta thiết tưởng, chuyện ta không tiện làm không thể làm, y sẽ ra mặt làm thay. Nhưng chỉ cần chuyện ta hạ quyết định, ta tỏ thái độ, cho dù không đồng ý, y cũng sẽ tuyệt không làm trái ta. Y chưa bao giờ làm ta khó xử, cho dù y giận, cũng chỉ lựa chọn đóng cửa ồn ào một trận với ta, mà tuyệt không phải ở sau lưng kéo chân, hoặc là bằng mặt không bằng lòng. Cho nên, ta chưa bao giờ cần lo lắng y, càng vĩnh viễn sẽ không nghi kỵ y.”

Phương Khinh Trần dùng khuỷu tay chống bàn, thoảng vô lực đờ trán, nhìn Tân Húc Phi nhẹ nhàng nở một nụ cười: “Y là một hảo bằng hữu. Hy vọng người vĩnh viễn nhớ được tâm tình quý trọng bằng hữu hôm nay.”

Độc tính quả nhiên phát tác lợi hại hơn trước kia, Phương Khinh Trần lại bắt đầu buồn ngủ.

Mắt hơi khép, trong lúc ngắn ngủ, quá khứ rất lâu đời, cũng từng có người

nói với y như vậy nhỉ.

Tần Húc Phi lặng lặng nhìn y, không nói tiếng nào.

Người nọ dáng vẻ trước án nghiêng đầu đỡ trán, hơi khép mắt, loại phảng phất và mê ly đó, nét tươi cười như có như không bên môi kia.

Y đang nghĩ gì? Khoảnh khắc này, có phải *** thần của y đã bay đến quá khứ vô cùng vô cùng xa xăm. Nhớ tới một số người và việc tương tự, nhớ tới rất nhiều rất nhiều năm trước, từng có một vị nhân trung anh kiệt, vương giả của thiên hạ, từng dùng ngữ khí ấm áp cùng kiểu, ánh mắt lóe sáng cùng kiểu, nói với người. Khinh Trần, là bằng hữu của ta, huynh đệ của ta...

Tần Húc Phi xót xa trong lòng, bỗng nhiên không đành lòng nghĩ tiếp.

Y chỉ cúi đầu, nhìn phong thư trong tay, ánh mắt hơi động, nhẹ nhàng nói: “Ngươi vẫn viết thư cho Triệu Vong Trần?”

Phương Khinh Trần uể oải đáp: “Nó là đồ đệ duy nhất của ta, do nó đem ý tứ của ta truyền đạt cho các phuơng, lại có lá thư ta tự tay viết làm chứng, chẳng phải là tốt nhất.”

Tần Húc Phi im lặng. Đương nhiên... là tốt nhất. Thiếu niên kia, là đệ tử của Phương Khinh Trần, được hưởng nhiều đặc quyền như vậy, nhiều ưu đãi như vậy. Mà sau khi Phương Khinh Trần phiêu nhiên ẩn xa, chỉ cần Phương Khinh Trần chỉ chịu liên lạc với gã, chỉ chịu lựa chọn gã làm người phát ngôn, thế thì chỉ cần gã không phạm sai lầm lớn, địa vị của gã sẽ vĩnh viễn không dao động, chỉ cần gã còn chịu cố gắng, còn muốn tiến lên, con đường tiến bước, sẽ nhất định quang minh huy hoàng.

Tần Húc Phi thở dài một tiếng, có mấy lời đã đến bên miệng, nghĩ tới lui, rốt cuộc vẫn nhịn đi.

Quyết định của người nọ, chỉ cần không tổn hại đến bản thân nữa, thế thì cho

dù y không chấp nhận hơn, chí ít cũng phải tôn trọng.

Chỉ là trong lòng, rốt cuộc vẫn có chút không cam bất bình và không phục.

Trong phòng lập tức tĩnh lặng, Tân Húc Phi là trong lòng nhất thời không lời để biểu đạt tâm tình phức tạp lúc này, mà Phương Khinh Trần lại là uể oải không đề nổi một xíu *** thần để nói chuyện.

Người này tại sao còn đứng Ý ra không đi, trời ơi, không nhìn ra y cần nghỉ ngơi, cần ngủ một giấc đàng hoàng cỡ nào sao?

“Điện hạ.” Sau cửa lại đúng lúc truyền đến tiếng Kỳ Sĩ Kiệt gọi.

Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi đồng thời đều sững sốt, không có khả năng lại là quân tình khẩn cấp chứ?

Tân Húc Phi cao giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Điện hạ, có người... truyền chỉ đến đây.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 254 : Ai Là Người Tốt

“Điện hạ, có người... truyền chỉ đến đây.”

Ngữ khí của Kỳ Sĩ Kiệt cực quỷ dị.

“Cái gì?” Tân Húc Phi ngạc nhiên.

Phương Khinh Trần cũng chấn tác *** thầm một chút: “Truyền chỉ?”

“Là kinh thành tới, người kia, ý chỉ của người kia...”

Tân Húc Phi quả thực ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời. Người kia lại sẽ hạ chỉ với y? Cũng đến tình trạng này rồi, người kia lại còn không biết xấu hổ hạ chỉ cho y? Da mặt người này rõt cuộc là sinh thế nào đây?

Phương Khinh Trần cười nhẹ: “Đi thôi đi thôi, đi xem trong thánh chỉ nói gì?”

Tân Húc Phi chú mục nhìn y: “Người...”

“Huynh đệ các ngươi đánh nhau, chẳng liên quan đến ta, Tân quốc tranh chiến, càng chẳng liên quan đến ta. Ta chỉ muốn ngủ an an tĩnh tĩnh. Tân Húc Phi, nếu ngươi còn dám xông vào quấy rầy, ta khó cam đoan Liễu Hăng có mạng có thể an an toàn toàn sống đến già.”

Phương Khinh Trần một tay chống bàn, hơi xiêu vẹo đứng dậy, phất tay với Tân Húc Phi, tự đi đến giường của y.

Tâm tình thật là tốt, khó được Liễu Hăng có thóp đưa lên tay, khó được y rốt

cuộc đã tìm ra một chuyện có thể uy hiếp Tân Húc Phi. Về sau, hắn sẽ không bao giờ cần lo lắng cái tên nhảm chán lại bá đạo này hở ra là cậy thế ép người nữa.

Tân Húc Phi nhìn y không coi ai ra gì mà tự lên giường ngủ, nhất thời thật là dở khóc dở cười.

Phương Khinh Trần từ khi vào Tân doanh đến nay, vô luận họp quyết nghị gì, vĩnh viễn không đến, cũng không đề xuất kiến nghị hoặc kế sách trước mặt mọi người, song trong âm thầm, những chuyện nên làm, an bài nên có, lời nên giao, việc nào chuyện nào không phải đã sớm dùng phương thức của y, âm thầm để Liễu Hăng an bài tốt, không chút để ý mà cho Kỳ Sĩ Kiệt truyền lời đâu?

Luôn không chịu làm công khai, luôn không chịu tỏ rõ thái độ, luôn như là không chút để ý, hoàn toàn không đểm xỉa. Đi giúp người khác chuyện bằng trời, rồi lại đơn giản như chỉ tùy tay hái một đóa hoa vậy.

Luôn tình nguyện trở mặt với người, cũng không chịu nhận hảo ý của người khác. Luôn sợ bị người cho là người tốt, bị người thật lòng đổi đai như vậy, song...

Tân Húc Phi cười khổ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ngươi nghỉ ngơi đi, trước khi độc tính áp chế, ta sẽ không đến quấy rầy ngươi nữa. Nếu như có hứng thú với thánh chỉ, ngày mai ta lại nói cho ngươi biết. Về độc trên người ngươi, nếu ngươi thật sự không muốn, ta cũng không can thiệp quá nhiều, chỉ là về sau, độc thế thương thế phát tác, ngươi ít nhất phải xử lý một chút, đừng cứ đơn giản mặc chúng tổn hại thân thể như vậy, ngươi...”

Nói vài câu, thấy Phương Khinh Trần rất vô thú mà quay người vào tường, bản thân nghĩ lại một chút, cũng cảm thấy phiên lải nhải này của mình rất là buồn cười, chỉ đành ngượng ngùng cười cười, đi đến cửa phòng.

Vừa đến trước cửa phòng, mới định đưa tay kéo cửa, bên tai chợt nghe thấy một thanh âm trầm thấp đến mức phảng phất là từ thế giới xa xôi kia truyền đến.

“Kỳ thật, ta không phải người tốt gì. Chỉ là người khác đều không tin.”

Tần Húc Phi dừng tay trên cửa, không nói nǎng động đậy.

Kỳ thật, Phương Khinh Trần có lẽ thật sự không phải người tốt gì? Tuy rằng y cứu mình, tuy rằng y cứu Liễu Hăng, tuy rằng y cứu Tần quân. Nhưng mà, ngăn ấy hồng trần cựu sự phân loạn trấn trặc, Phương Khinh Trần quyết tuyệt cực đoan tùy hứng điên cuồng kia, đích xác không phải người tốt nhỉ!

Y không phải người tốt, nhưng y là Phương Khinh Trần, y là Phương Khinh Trần trong lòng Tần Húc Phi coi trọng nhất, cũng là Phương Khinh Trần Tần Húc Phi đời này kiếp này đều không thể quên.

“Tần Húc Phi, ngươi không cần phí tâm nhiều như vậy vì ta. Ta giúp ngươi, chẳng qua cũng bởi duyên mà thôi, huống chi giúp ngươi quả thật có lợi cho Sở quốc. Tin ta đi, kỳ thật ngươi hề hiểu ta chân chính là người thế nào đâu.”

Thanh âm của Phương Khinh Trần xa xôi trầm thấp, không biết là thô lộ khi thanh tịnh, hay là nói mê trong hỗn loạn do độc phát.

Tần Húc Phi vẫn không quay đầu, chỉ chậm rãi thăng tấp lưng: “Ta hiểu ngươi, Phương Khinh Trần. Tin ta, lý giải của ta với ngươi, có lẽ đã vượt qua tưởng tượng của ngươi.”

Y kéo cửa phòng, rảo bước ra ngoài.

Phương Khinh Trần khe khẽ cười cười, có phần vô lực kéo chăn cho mình.

Thật là quá mệt mỏi, chẳng còn sức lực để tranh luận với loại ngang ngược này, cứ mặc y tự cho là đúng đi vậy.

Y nhắm mắt, mặc cơn mê loạn vựng trầm kia nháy mắt bao phủ mình.

Trong mộng cảnh chập chờn, một phiến hắc ám, không có quang minh, không có người, chỉ có một thanh âm, kiên định như vậy, một mực vang, một

mực vang.

Phương Khinh Trần, tin ta...

Ta lý giải ngươi...

Lý giải sao? Thật là trò cười.

Phương Khinh Trần chân chính, chân tướng chân chính, phàm nhân thế gian này, có ai có thể lý giải đây?

Khinh Trần, tin ta...

Mấy đời mấy kiếp, có bao nhiêu người từng nói lời đồng dạng với y?

Tin sao, tin chử, nhưng mà, sau tin là gì đây?

Phương Khinh Trần trong mộng khe khẽ phì cười.

Sau khi tỉnh lại, mộng cảnh không thể nhớ, y chỉ mang máng nhớ được, hình như mình đã có một giấc mơ rất buồn cười, rất buồn cười, cho nên trong giấc mơ, y dường như một mực cười, cười đến khi tỉnh dậy.

—

Đánh vào kinh thành, cầm tù Tần vương, song Phong Trường Thanh lại không hề khoái ý.

Trong tòa kinh thành từng phồn vinh hưng thịnh, giàu có hoa mỹ này, hiện giờ lại là một phiến hoang bại lạnh lẽo, hẵn giục ngựa trên phố, vẻ mặt cứng đờ.

Không biết chỗ góc đường nào, có nữ nhân thét chói tai thê lương, có đám nam nhân đắc ý cười to, thanh âm có chút *** loạn láo xược, xa xa truyền đến.

Phong Trường Thanh nhắm mắt, từ từ thở ra một hơi, chậm rãi thả lỏng dây cương đột ngột nắm chặt kia, tiếp tục băng qua phố.

Không phải hắn không thể quản, nhưng hắn chung quy không quản được gì.

Muốn bảo trì sĩ khí, muốn để binh tốt anh dũng giành lên trước, chung quy phải cho họ được lợi lộc, lợi lộc đến từ vùng đất bị chinh phục.

Một đường công phạt, mặc dù cũng coi như thuận lợi, nhưng ba quốc đều tổn thất không ít người. Mà khi tấn công kinh thành, phản kháng điên cuồng cuối cùng của Tân quân, càng khiến liên quân thương vong nặng nề. Dưới tình huống như vậy, nếu không phải Tân Húc Phi uy hiếp xa xa, hắn thậm chí rất khó thuyết phục Ngô Vệ không đồ thành.

Về phần không đụng cây kim sợi chỉ? Hắn chưa từng nghĩ. Nơi này không phải Yên quốc, họ vốn là vì cướp bóc mà đến, tướng quân chăm chỉ trung thành chính trực của Yên quốc kia, trên vùng đất Tân quốc này, lại là ma quỷ mang đến giết chóc và tai nạn.

Là một tướng lĩnh, thân trải sa trường nhiều năm như vậy, hắn hiểu biết hết thảy, lý giải hết thảy, cũng có thể bình tĩnh nhận hết thảy. Chỉ là cứ thế tận mắt nhìn, chính tai nghe, rốt cuộc trong lòng vẫn buồn bức bối bất an, nặng trĩu.

Không dung, hắn lại nghĩ tới Dung tướng. Dung tướng vẫn không tán thành xuất binh Tân quốc, có phải cũng bởi vì y thủy chung không mong muốn như thế này, dùng máu tươi và sức sống của bách tính một quốc gia, để tẩm bổ một quốc gia khác.

Phong Trường Thanh lập tức lại xua tan ý nghĩ này. Người không diệt người, người sẽ diệt người, người cơ trí thông minh như Dung tướng, thì há có thể không rõ nói suông nhân nghĩa là chuyện buồn cười cỡ nào.

Nhớ tới những điều này, nhớ tới vì việc chinh Tân, Dung tướng thường xuyên lộ ra vẻ mâu thuẫn bất đắc dĩ đó, bản thân Phong Trường Thanh lại hơi do dự và hổ thẹn.

Ngày đó trước khi vào trong quân, Dung tướng và hắn cùng nhau suy diễn đú

loại chiến cuộc có thể, đề xuất rất nhiều kiến nghị cho hắn, nhưng hắn rốt cuộc không thể làm đến tốt nhất.

Dung Khiêm đã sớm dặn dò hắn, đánh vững đóng chắc, nếu Tân Húc Phi thật sự quá mạnh, không cần cỗ ngăn, chi bằng cùng chư quốc liên thủ, và lợi dụng tâm ý ác độc của Tân vương với vị tam đệ này một chút, chỉ là, quân chư quốc có thể liên mà không thể vững, Tân vương người này có thể nhờ mà không thể tin, mọi sự lưu thêm đường lui.

Mà hắn tuy rằng liên hợp Ngô Vệ hai quân thành công, lại không ngờ Vệ quân vô năng đến nước này, tuy rằng đã đạt thành hiệp nghị với Tân vương, lại không phòng bị được Tân vương ngầm phục đường xoay.

Bên trong cẩm nang Dung Khiêm trước đó cho hắn, khẩn thiết dặn dò nhắc nhở, nếu Sở quốc Phương Khinh Trần xuất hiện trên chiến trường, hơn nữa lấy thân phận vốn có đưa ra bất cứ cảnh cáo gì với hắn, hắn đều phải thà rằng tin có, hơn nữa một khi Phương Khinh Trần tỏ rõ muôn giúp Tân Húc Phi, thì họ nhất định phải ngừng chiến sự, tận lực lựa chọn nghị hòa.

Bởi vậy sau khi nhận một tên đưa tin kia của Phương Khinh Trần, hắn tức khắc tỉnh ngộ lui binh. May mà phản ứng mau lẹ, bằng không đánh một trận với hai mươi vạn Tân binh kia, Yên quân cực có khả năng sẽ trả cái giá đớn.

Thế nhưng, nói đến phải tận tốc nghị hòa lui binh, mãi đến bây giờ, hắn vẫn không đủ sức.

Lúc sinh tử giao phong với quân đội Tân vương, đương nhiên không thể nhìn đến nghị hòa gì, chẳng có chỗ đi nghị. Đợi sau khi trả cái giá không nhẹ, rốt cuộc đánh tan Tân quân, thuận lợi đoạt được lương thảo của phần lớn Tân quân, hắn cũng vẫn không thể đề xuất chuyện đàm hòa.

Trả cái giá như thế, không được đủ lợi ích, Ngô Vệ làm sao có thể lui binh? Họ không lui thì Yên quân làm sao lui. Huống hồ...

Kinh thành vàng bạc mỹ nữ, phỏng thủ hưng không ở ngay phía trước, có thể thuận thế lập công lao lớn, phát tài to, cơ hội tốt như vậy, hắn làm sao có thể thuyết phục quân đội của mình bỏ qua.

Mà hiện tại, họ đã ở trong kinh thành này, đã đem bá quan vương tộc Tân quốc tập trung nhốt hết trong hoàng cung, họ đã có đủ lợi thế đàm hòa và nhàn rỗi để cò kè mặc cả, song hắn vẫn không thể đưa ra thỉnh cầu đàm hòa.

Chủ soái Yên quân không hề là hắn, chủ soái Yên quân còn ở phía sau dẫn hơn mươi vạn Yên quân, từng chút thong thả nhưng cũng vững vàng, thong dong mà không kích vào đâu được, tiếp tục xâm nhập sâu vào Tân quốc. Hắn chỉ dẫn năm vạn Yên quân này, trang bị gọn nhẹ, đến phối hợp Ngô Vệ hai quốc phục kích Tân Húc Phi mà thôi. Hắn có thể chỉ huy, chẳng qua là quân đội trong tay trước mắt.

Thân là giám quân, hắn có tư cách ảnh hưởng quyết nghị của chủ soái, mà bí chỉ tùy nghi hành sự Yên Lãm cho, cũng bảo hắn khi tất yếu, có thể mất quyền chủ soái, tự quyết định. Nhưng loại đặc quyền này, không đến vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không dùng, cũng không thể tự tiện quyết định.

Hắn đã ngay lập tức dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin tức trong tay về nước, đưa ra đề nghị nghị hòa, chờ đợi Yên Lãm quyết định, mà bản thân thì tận khả năng dùng quyền lực trong tay mình, trong lúc này, tránh xung đột chính diện với quân đội Tân Húc Phi.

Cũng may quân đội Tân Húc Phi không hề nóng lòng khai chiến với họ, đoạt lại kinh thành, mà là thủ trên tuyến Dĩnh Thành, thong dong hợp nhất tán quân các phương, trấn an bách tính loạn ly, ổn định củng cố tất cả lãnh địa dưới sự quản lý phía sau. Bởi vậy, phương diện này, áp lực của hắn cũng không lớn.

Song trong kinh thành này, Phong Trường Thanh lại càng ngày càng như ngồi trên chông. Không cần Tân Húc Phi đến chiến, cứ như bây giờ, trong kinh thành Tân quốc này, Yên quân nán thêm một ngày thì sẽ thêm một phần nguy hiểm bại

vong.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 255 : Lựa Chọn Của Quân

Phong Trường Thanh hiện tại lo lắng nhất, là nhánh quân đội hắn dắn dắt này, sẽ hủy ở Tần.

Lần này xuất binh, vốn với tâm tư của Yên Lãm, có một phần rất quan trọng, chính là vì luyện binh, vì có thể để tân binh Yên quốc qua sa trường một chuyễn, lấy cái giá khá nhỏ mà trưởng thành.

Binh cường, quốc mới có thể an.

Nhưng hiện tại, nhánh quân đội lấy máu tươi của kẻ tử nạn bồi dưỡng nên này, sắp thành cái gì rồi?

Liên quân ba nhà đánh hạ kinh thành, đánh hạ thành trì giàu có nhất Tần quốc này, các tướng lĩnh tầng trên tranh công tranh lao, tranh là ai phá thành đầu tiên, là ai vào cung đầu tiên, Tần vương rốt cuộc tính là tù binh của ai, cũng đã không thể nói rõ. Mà binh sĩ bên dưới, nơi nơi cướp tiền cướp đồ cướp nữ nhân, giữa các bên tự nhiên cũng xung đột không ngừng.

Trước kia Yên quân cho dù đánh vào thành trì, cũng sẽ cướp bóc, nhưng đều tiến hành có tổ chức, không một ai có thể muốn làm gì thì làm. Chỉ cần bách tính không phản kháng, thì không thể giết người, mà kẻ gian *** nữ tử, nhất định quân pháp xử trí. Vốn quy củ của Yên quân vẫn như thế, đám binh sĩ vẫn chưa cảm thấy thế nào, nhưng hiện tại nhìn quân đội Vệ Ngô hai quốc tùy ý làm càn như thế, dần dần quân tâm cũng pháp phồng, có nhiều bất mãn.

Nhin Vệ quân trắng trợn đốt giết cướp bóc khắp nơi, không từ bất cứ việc xấu nào, nhìn Ngô quân vốn còn coi như chú ý đại cục cũng bắt đầu thiếu kiên nhẫn,

sợ ra tay chậm, thứ có thể cướp đều bị Vệ quân cướp đi, do không chịu bị thiệt, cũng bắt đầu cướp bóc tứ xứ, thậm chí cùng Vệ quân đánh đến toác đầu chảy máu, khiến mấy tướng lĩnh cao cấp đàm áp tứ xứ mà hiệu quả không tốt, ánh mắt Yên quân cũng dần dần đỏ lên.

Cùng là rời khỏi quê hương đánh sống đánh chết, dựa vào cái gì người ta nơi nơi phát tài, họ lại chốn chốn bó tay bó chân? Dựa vào cái gì người ta có thể ôm nữ nhân Tần quốc thỏa sức phát tiết, họ lại phải chịu tầng tầng quản thúc?

Sau khi năm vạn Vệ quân khác lông tóc không tổn cũng đến kinh thành, loại bất mãn và oán ngôn này, Phong Trường Thanh đã gần như không đàm áp được.

Năm vạn Vệ quân này, vốn là mai phục trên đường Tân Húc Phi rút lui, đã sớm trở thành cô binh. Nhưng ra ngoài dự liệu của mọi người, họ lại vẫn không bị Tân Húc Phi phái quân vây giết. Họ chỉ điên cuồng đuổi theo liên quân, bỏ chạy về phương hướng kinh thành, mà Tân Húc Phi chỉ phái quân đội theo sau nhàn nhã truy kích, bức nhánh Vệ quân này chỉ dám bỏ chạy không ngừng một khắc, không có thời gian dừng lại họa hại bách tính ven đường mà thôi.

Hiện giờ, trong kinh thành bỗng nhiên là Vệ quân người đông thế mạnh nhất, vì thế đảm sắc của những người đó càng mạnh. Phong Trường Thanh đã để Yên quân một lui hai lui, tài vật vốn nên là Yên quân được, nếu có quân đội nhà khác đi tranh đoạt, đều tận lực buông tay, không đi tranh chấp, mà đoạn đường vốn về Yên quân phụ trách, nếu có quân đội nhà khác đến đánh cướp, Yên quân cũng phải nhẫn nại, không xung đột.

Song cho dù vạn loại ủy khuất mình, người ta cũng chỉ coi người là người ít binh ít sợ họ, càng được thể lấn lên đầu. Cho dù Yên quân người không chịu động thủ, Ngô quân Vệ quân người ta vì ai cướp được tài vật và nữ nhân trước, có ngày nào không đánh mươi mấy hai mươi trận.

Trong vũng nước đục này, Yên quân chỉ lo thân mình, lại còn có thể kiên trì bao lâu. Mà có một số việc, một khi không khống chế được, có một cái bắt đầu,

thì sẽ không có cuối.

Nếu cuộc chinh chiến này, hẵn lại huấn luyện ra một nhánh Vệ quân dãy về, mang về một đám lang sói đã cướp bóc lợi lộc đỏ mắt, hẵn thật sự có thể tự sát tại trước mặt Yên Lãm và Dung tướng.

Còn tiếp tục phát triển như vậy, không cần Tân quân đến công, chỉ sợ...

Phong Trường Thanh thở dài thườn thượt. Hắn cơ hồ có phần chờ mong Tân Húc Phi mau mau phát binh tiến công kinh thành. Thế cục trước mắt, chỉ có nguy cơ, mới có thể làm cho đám người đầu óc choáng váng này tỉnh táo lại. Mới có thể làm cho đội ngũ của mình cũng tỉnh táo lại, nhớ mình nên là một nhánh quân đội tác chiến, mà không phải một đám thổ phỉ đến cướp bóc.

Thật đáng tiếc, Tân tam điện hạ người ta vội vàng chỉnh đốn thành trì, củng cố thế lực, bày ra dáng vẻ tính toán muôn cùng họ trưởng kỳ tác chiến, chậm rãi hao tổn.

Phong Trường Thanh mỗi ngày trừ nhiều lần nhẫn mạnh quân kỵ, áp chế bất mãn trong Yên quân, chính là không ngừng giục ngựa tuần tra các nơi, bất cứ nơi nào, chỉ cần phát sinh Vệ quân Ngô quân tranh đấu công sát, hắn sẽ lập tức đàn áp, tận mọi lực lượng, kéo chậm nội loạn nhất định sẽ bùng nổ thêm một ngày thì hay một ngày.

Hắn cũng từng bằng thế cục trước mắt, vài lần trường đàm cùng tướng lĩnh cao cấp hai nhà, thế nhưng không có hiệu quả gì. Vệ quân vốn chẳng có nhân vật xuất sắc gì chỉ huy, Ngô quân đã mất chủ soái, mà phó soái Hứa Phong Trọng hiện tại, trầm ổn có thừa, cơ biến không đủ. Thế cục trước mắt ẩn trùng trùng nguy cơ, thế nhưng mọi người lại vẫn chỉ an với hiện trạng, chỉ nhận định Tân Húc Phi cũng tổn thất nặng nề, không mất mấy tháng thì không hồi phục được nguyên khí, cho nên chẳng cần lo lắng gì.

Nói không chừng, Tân Húc Phi thỏa mãn cục diện trước mắt, tình nguyện cùng họ nam bắc chia nhau trị kia? Cho dù Tân Húc Phi đánh đến, cũng là

chuyện mấy tháng sau, đến lúc đó cho dù đánh không thắng cũng không hề gì, có thể áp tất cả hoàng tộc và văn võ bá quan, mang theo tất cả tài vật đánh cướp được này lui về nước, coi như đã phát tài to, lộ mặt vẻ vang một hồi.

Mà hiện tại làm sao ứng phó Tân Húc Phi? Biện pháp Ngô Vệ hai quốc nghĩ ra, càng thật sự khiến Phong Trường Thanh không còn lời nào để nói.

Hứa Phong Trọng Ngô quốc buộc Tân vương hạ chỉ cho Tân Húc Phi, nói mọi người đều là bạn tốt, tất cả chiến đấu đều là hiếu lầm, bảo Tân Húc Phi bãi binh ngừng chiến, từ đây can qua hóa ngọc bạch.

Đây là hắn muốn công khai vạch trần việc Tân Húc Phi vi chỉ kháng mệnh, gán cho y cái danh phản thần nghịch tặc. Song Tân Húc Phi trước mặt toàn quân xé đôi thánh chỉ, cao giọng cười to: “Vương có thể hàng, mà thần không thể hàng! Nam nhi Đại Tân ta, là trung với thiên hạ của độc phu, hay là gia quốc của bách tính?”

Ba quân tướng sĩ tề giọng hò hét: “Bảo vệ quốc gia, thề chết không lùi!”

Thanh thế kinh thiên, cơ hồ dọa sứ giả truyền chỉ vỡ mật.

Mà Vệ quân thì phái sứ giả đi đàm hòa với Tân Húc Phi, tuyên bố từ đây đình chiến, mọi người chia đôi Tân quốc, không công phạt nhau, tự lấy cái mình cần.

Tân Húc Phi đuổi sứ giả khỏi doanh thì thôi, còn phái quân mã một đường dùng roi đuổi sứ giả về, một đường lớn tiếng tuyên truyền ngôn luận của sứ giả với bách tính ven đường, cũng lớn tiếng truyền tụng câu trả lời của Tân Húc Phi.

“Nhưng một hơi vẫn còn, há có chuyện để một tấc đất thuộc về nước khác, một mạng vẫn còn, há có thể để một người chịu nhục dị quốc!”

Hai phiên thử nghiệm này, không công để Tân Húc Phi thừa cơ xây dựng thanh thế, đại thu quân tâm dân tâm.

Những bách tính đã bị tàn sát cướp bóc tàn khốc, ăn no đau khổ, khổ hận sâu nặng, nghe nói Tần vương chẳng những tự mình đầu hàng làm tù binh, còn muốn bắt đại tướng mạnh nhất dưới tay cũng đầu hàng, quân chủ này, uy thế tôn nghiêm cuối cùng trong lòng người Tần, rốt cuộc hoàn toàn tiêu vong. Mà Tần Húc Phi, chiến thần của Tần quốc, huyết mạch vương tộc duy nhất có cơ hội đuổi quân đội dị quốc kia, nhiều phiên tỏ thái độ, khí thế thà chết cũng phải đánh đến cùng với kẻ địch kia, lập tức làm y trở thành hy vọng và quang minh của tất cả bách tính.

Nạn dân các phương lũ lượt bỏ chạy về lãnh địa Tần Húc Phi không chẽ, thanh tráng nam tử còn sót thì nhao nhao đi đầu quân, nhanh chóng đổ vào dòng máu mới cho quân đội tổn thất nặng nề kia của Tần Húc Phi.

Cục diện của liên quân ngày càng sa sút, mà thanh thế của Tần Húc Phi lại ngày một hưng thịnh. Hiện tại nơi nơi đều đang lan truyền, Sở quốc Phương Khinh Trần đã chính thức ra mặt trợ giúp Tần Húc Phi, nơi nơi đều có người nói, không bao lâu sau quân đội Sở quốc sẽ đến tham chiến. Liên quân nghe điều này, lòng người càng thấp thỏm, người người đều chỉ muốn mau chóng cướp đoạt, mau chóng bỏ chạy, mà không lòng dạ nào chiến đấu nữa.

Phong Trường Thanh rốt cuộc không thể không thừa nhận sự thật, minh hữu của mình thật sự không đủ mưu. Trong lòng cũng âm thầm từ bỏ một tia hy vọng hiệp thủ đồng lòng cuối cùng với họ. Song hắn lại vẫn không thể bỏ chạy, không thể bỏ kinh thành Tần quốc, không thể bỏ rất nhiều con tin trong vương cung Tần quốc. Sau khi đã trả giá nhiều như vậy, để miếng thịt béo lớn nhất lại cho Ngô Vệ hai quốc, dũng khí không đủ tự mình rời đi, vô luận là với quân tâm hay với uy nghiêm quốc gia, đều tổn hại quá lớn.

Cuộc sống thế này, có thể bức người hộc máu. Phong Trường Thanh mỗi ngày đều nhịn không được đứng ở đầu thành nhìn ra xa, ngóng trông có thể nhanh chóng nhận được tin tức đến từ Yên kinh.

Không biết mật tín mình gửi về kinh rốt cuộc sẽ có hồi âm như thế nào.

Trong lòng hắn, thật sự không dám ôm quá nhiều kỳ vọng.

Đàm hòa với Tần Húc Phi?

Bệ hạ thật sự sẽ đồng ý sao?

Bệ hạ còn trẻ, khát vọng kiến công lập nghiệp như thế, trước mắt Yên quân không hề bị tổn thất lớn, y thật chịu từ bỏ như vậy?

Dung tướng... Y có thể thuyết phục bệ hạ không.

Tuy nói Dung tướng ở trong lòng bệ hạ địa vị cực cao, chỉ là, bệ hạ rốt cuộc đã là một Hoàng đế thành thực đầy hứa hẹn, lúc trước y đã có thể bắt chấp ý kiến của Dung tướng lựa chọn xuất binh, hiện tại chắc gì nhất định nghe theo Dung tướng?

Suy nghĩ do dự như vậy, trong lòng Phong Trường Thanh càng thấp thỏm. Nhớ tới kinh thành, càng cảm thấy vướng bận, mơ hồ nghe nói trong kinh xảy ra đại sự cực nghiêm trọng, đáng tiếc hắn vẫn tác chiến ở Tần quốc, không thể tra biết rõ ràng.

Hắn chỉ có thể cách mõi hai ba ngày, viết rõ toàn bộ các loại hiện trạng ẩn hoạn trước mắt, lại cho khoái mã đưa đến trong quân hậu phương, lấy bồ câu truyền về kinh thành.

Biết đâu, một loạt tin tức bất lợi này sẽ có chút trợ giúp với việc Dung tướng thuyết phục bệ hạ?

Trong lòng thoảng bất đắc dĩ mà nghĩ, nhưng hắn cũng thật sự không biết, hồi âm của Yên Lãm rốt cuộc sẽ là gì, trả lời có thể trợ giúp hắn quyết định con đường đi tới kia, lại có thể chạy đến trước khi kinh thành nội loạn bộc phát và Tần Húc Phi phát động công tập chính thức hay không.

Giờ này khắc này, hắn tâm sự trùng trùng, sa sầm mặt, từ từ giục ngựa, băng qua phố dài yên tĩnh trống vắng kia, nhìn nhà nhà đóng chặt cửa, nhìn từng đội

Ngô binh và Vệ binh, điên cuồng lỗ mãng dùng chuôi đao gỗ ầm ĩ ở các cửa ngõ khắp nơi, ý đồ xông vào, nghe bốn phương tám hướng, rất nhiều nơi truyền đến tiếng kêu gào và than khóc, hắn cắn răng, cố gắng hít sâu, cố gắng nhìn thẳng phía trước, tiếp tục đi tới.

Một đợt vó ngựa dồn dập bỗng nhiên từ xa đến gần, một thớt khoái mã từ ngã rẽ phía trước nghênh thẳng đến trước mặt, Yên tướng trên ngựa, trên mặt có vẻ hưng phấn, thanh âm lại đè cực thấp: “Tướng quân, nhận được thư, từ kinh thành tới!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 256 : Mọi Sự Sẵn Sàng

Sau khi quân đội Tân Húc Phi lui giữ thành Vĩnh Định hai tháng, Liễu Hăng mới dẫn nhân mã đến hội hợp.

Hai tháng này, Tân Húc Phi đang nghỉ ngơi, đang huấn luyện, đang trấn an bách tính, đang thu binh mở rộng, mà ở phía sau y, Liễu Hăng thì đang chỉnh đốn, đang giết người.

Vì không để Tân Húc Phi bị người đâm dao sau lưng nữa, không để người rẽ rà cản trở họ nữa, Liễu Hăng đã vứt bỏ hết thảy ôn tồn lẽ độ bên ngoài, đã bất chấp làm việc cấp bách không nhìn hết thảy như thế, sẽ làm mình tương lai đối mặt với phong bình và miêng tiếng như thế nào, y muốn, chỉ là mau chóng thay Tân Húc Phi ổn định cục diện.

Đại chém đại giết, đầu người lăn đều. Nhiều máu tươi như vậy, đủ để đem giáo huấn này, khắc vũng vàng trong lòng mỗi một người ý đồ hai mặt lấy lòng hoặc là bằng mặt không bằng lòng.

Mà trong thành, lão binh bách chiến từ Sở quốc đánh về, tán quân trên chiến trường hợp nhất, rồi cả những thanh niên ôm một bầu nhiệt huyết đến đầu chiến thân trong lòng họ, hồn tạp một chỗ. Lão binh không hề giấu giếm, tận tâm tận lực truyền kinh nghiệm, đại chiến ngay trước mắt, các tân binh không cần giám sát thường phạt khác, huấn luyện cũng cố gắng một cách liều mạng. Dần dần hòa hợp, dần dần không phân đây kia, một lò sắt thép hồn tạp này, rèn luyện đã lâu, mặc dù còn chưa phải *** cương bách luyện, nhưng cũng đã có thể trọng dụng.

Mà hôm nay, Liễu Hăng rốt cuộc dẫn quân đội hậu phương, đến hội binh với Tân Húc Phi.

Tần Húc Phi cũng không bày ra nghi thức thịnh đại để hoan nghênh y, chỉ dẫn theo bảy tám tướng lĩnh, tự mình ra đón. Hai bên gặp lại ở ngoài thành, nhìn nhau cười, rồi lại thầm ôm cảm khái.

Không cần Liễu Hăng bẩm báo hiện trạng hậu phương nữa. Chỉ nhìn y rõt cuộc có thể yên tâm dẫn người đến, là Tần Húc Phi biết hậu phương của mình tất nhiên đã không gì phá nỗi. Bất kể là dân gian hay quan trường, tất cả các thế lực trung với Tần vương, hoặc là chưa quyết định, nên đều đã bị Liễu Hăng gần như hoàn toàn quét sạch.

Mới sau hai tháng không gặp, lại đều cảm thấy đối phương gầy đi rất nhiều. Song không ai nói gì, chỉ là ánh mắt ấm áp nhìn nhau cười, liền giục ngựa sóng vai đi vào trong thành.

Trong thành Vĩnh Định hiện tại, tập kết mười mươi vạn quân đội. Tự nhiên, đây không phải toàn bộ thực lực dưới tay Tần Húc Phi. Dưới sự an bài của Liễu Hăng, quá nửa quân đội chính thống của Tần Húc Phi, vẫn đang phân tán đóng tại các khu dưới sự quản trị của Tần Húc Phi, cam đoan hậu phương của y tiếp tục vững như bàn thạch.

“Kinh thành bị chiếm đóng đã rất lâu.” Tần Húc Phi thấp giọng nói.

Liễu Hăng chỉ trầm mặc nghe.

Kỳ thật cũng không tính là quá lâu, mới nửa tháng. Chỉ là với mỗi một người Tần mà nói, nửa tháng này, lại là mỗi ngày dài như một năm.

“Họ đặc ý không được bao lâu nữa đâu. Chúng ta chỉ cần tiếp tục lây tinh chế động, chờ họ tự đấu đá, lại nhất cử tập kích.” Liễu Hăng nhẹ giọng nói: “Ngày này, sẽ không quá xa.”

Tần Húc Phi trong lòng nặng nề.

Thân là chủ soái, y sớm biết mình không thể tùy tiện tranh khí phách gì nữa.

Song đối mặt với Liễu Hăng, y không thể không vì mình chẳng có thành tựu gì mà xấu hổ.

Liễu Hăng nhẹ giọng khuyên nhủ: “Ngài đã tận lực rồi.”

Nhưng mà, ta không thể làm tốt hơn. Tân Húc Phi lắc đầu. “A Hăng, gia đình ngươi...”

Liễu Hăng khe khẽ thở dài một tiếng: “Nhà ta tuy phá, thân nhân lại vẫn còn đó.” Y cố gắng để mình nở một nụ cười: “So với những người cửa nát nhà tan đó, ta đã may mắn lắm rồi. Yên tâm đi, phụ thân ta là quan lớn như vậy, sẽ không ai chịu tùy tiện giết chết đâu, còn phải giữ họ lại, chậm rãi cò kè mặc cả với chúng ta kìa.”

Tân Húc Phi cay đắng nói: “A Hăng, ngươi khổ sở trong lòng, ở trước mặt ta, không cần cười.”

Liễu Hăng lại chỉ ngưng mắt nhìn y, nhẹ giọng hỏi: “Điện hạ, lúc trước ngài cố ý cứu viện kinh sư, có phải cũng có một phần tâm tư, muốn cứu gia đình ta?”

Tân Húc Phi lắc đầu: “Nếu nói một chút tâm tư như vậy cũng không có, tự nhiên là giả. Nhưng dùng mẩy vạn nhân mã như thế, đi chém giết một trận, cuối cùng vẫn là vì kinh thành, vì tôn nghiêm quốc gia, cũng vì vài phần tư tâm thân là con cháu Tân gia của ta, không đến mức toàn vì ngươi đâu.”

Liễu Hăng nói nhỏ: “Cha anh ta những năm gần đây, vẫn dốc sức tương trợ người kia. Có thể coi như là kẻ địch của ngài...”

“Họ chỉ là thần tử Đại Tân, hiệu trung cho quân chủ, cũng không có lỗi gì lớn. A Hăng, đó là thân nhân của ngươi, ngươi quan tâm họ, ta cũng muốn quan tâm, ngươi không cần vì ta mà miễn cưỡng gạt bỏ tình cốt nhục như vậy.”

Liễu Hăng trong lòng khó chịu, vừa cảm động vì sự thông cảm của Tân Húc Phi, lại vướng bận người nhà đang ở hang hổ, chỉ thấy ***g ngực nặng nề như

đè cự thạch. Chẳng qua y cũng là người kiên cường quả quyết, biết hiện tại không phải thời điểm có thể cho y lộ ra thương cảm yếu ớt, chỉ căn rǎng gượng cười chuyển đề tài: “Phương hầu có khỏe không?”

Y nói đến Phương Khinh Trần, Tân Húc Phi liền đau đầu một trận.

Thời gian này, Phương Khinh Trần trái lại chưa từng đề xuất chuyện phải đi nữa, nhưng cũng thủy chung không chịu tham gia vào quyết sách thượng tầng của Tần quân. Bản thân Tân Húc Phi thì thôi, vốn cũng không muốn liên lụy Phương Khinh Trần, nhưng đám Tân tướng khác đặt một cao thủ đứng đầu, danh tướng tuyệt đại như vậy ở đó, ai không muốn kéo y xuống nước. Chỉ tiếc vô luận nịnh nọt cũng thế, tỏ lòng cũng thế, đủ loại thủ đoạn lôi kéo đều dùng hết, người người nói đến khô cả miệng, Phương Khinh Trần lại nhất loạt coi như gió thoảng qua tai. Cuối cùng vẫn là Tân Húc Phi phát hiện sự mờ ám của những thuộc hạ này, đám người này mới coi như chịu an sinh.

Đã giữ không đi, lại không giúp đỡ không làm việc, Phương Khinh Trần đương nhiên là rảnh đến sợ. Chỉ cần thương độc không phát tác, y cũng thường đi loanh quanh dòm ngó, lãnh nhẫn coi người khác bận trên bận dưới, mồ hôi đầy người, y lại nhàn nhàn nhã nhã, như thể dạo chơi mùa xuân, rảnh rỗi quá còn thường chỉ trỏ, nói người này chỗ nào không tốt, người nọ nơi nào không ổn, đúng là đứng nói thì đâu biết đau lưng.

Mọi người mặc dù giận, nhưng niệm y đã cứu Tân Húc Phi, tất nhiên cũng không so đo với y, y lại cứ muốn so đo.

So đo không có thức ngon, không có đồ đẹp, không có rượu ngon, không có mỹ nữ xinh đẹp hầu hạ, đủ loại sinh hoạt không như ý, bối móc kêu người Tần họ đai khách vô lễ.

Hiện tại tiếp viện của Tần quân khó khăn như vậy, vô luận là Tân Húc Phi hay các tướng lĩnh cao cấp, đều ăn lương thô cùng binh lính. Nhưng Phương hầu người ta ở xa tới là khách, lại có ân với mọi người, cho nên đối mặt với những

châm chọc khiêu khích như vậy, mọi người đều đỏ mặt tía tai, lại chẳng thể làm sao.

Tần Húc Phi đầu to như đấu, chỉ đành an bài chút rượu ngon, mấy mâm thức ngon những người này cố gắng vơ vét, chẳng dễ dàng gì mới kiếm được, cung ứng hết cho Phương Khinh Trần.

Rượu ngon thức ngon đến tay, Phương đại hầu gia nếu như tự mình đóng cửa ăn thì thôi, dù sao mọi người nhắm mắt làm ngơ. Nhưng y mỗi ngày cứ thích mang theo mỹ tửu đầy một bầu, lượn lờ khắp thế giới, người khác càng bận rộn, càng vất vả, y càng thích ở lân cận, lười biếng, nhàn tản, phơi nắng uống rượu, thật là khiến người hận đến nỗi răng.

Tần Húc Phi không biết đã âm thầm mất bao nhiêu lời lẽ, thay Phương Khinh Trần đền bao nhiêu không phải, trong lòng hiểu Phương Khinh Trần rõ ràng là muốn làm khổ y, cười khổ đúng là cười khổ, nhưng cũng hoàn toàn không để ý, thậm chí vui vẻ chịu đựng.

Nếu nói bất mãn lớn nhất của y, lại không phải Phương Khinh Trần dưới tình huống khó khăn thế này còn muốn cầu hưởng thụ, rồi còn không biết tiết chế rêu rao khắp nơi như thế, mà là Phương Khinh Trần do chuyện lần trước bị y hạ được, không chịu uống thuốc nữa, bất kể y khuyên bảo như thế nào, cam đoan tuyệt đối không hề giở trò như thế nào, Phương Khinh Trần đều làm như không nghe.

Nhưng hiện tại Tần Húc Phi cũng không dám đập bàn nói mấy lời hung hăng rằng ngươi dám không uống thì ta sẽ làm sao làm sao ngươi nữa, trừ phi y có thể nhớ Phương Khinh Trần suốt đời suốt kiếp, bằng không loại cao thủ đứng đầu này thoát thân rồi, quay đầu khăng định sẽ tìm Liễu Hăng tính sổ, phiền toái đó cũng quá là lớn...

Lúc này nghe Liễu Hăng nhắc tới, y liền không khỏi cười khổ: “Ngươi còn nói nữa, chính vì ngươi làm liều, đã hại thảm ta.”

Ngữ khí của lời này, toàn là oán giận thầm giữa băng hữu, tuyệt không phải ý bất mãn của cấp trên với cấp dưới, Liễu Hăng nghe vậy cũng chỉ cười: “Ta đã đắc tội quá lớn với y, cho nên hôm nay mới chuẩn bị muốn chính thức đi nhận tội với y đây.”

“Quên đi, ngươi cứ trốn y xa một chút đi, để tránh y làm ngươi khó xử.” Tân Húc Phi thở dài: “Ngươi đó, muốn thi chút thủ đoạn vốn cũng không sao, chỉ là tội gì đắc tội người đó. Nếu y thật sự nhẫn tâm trở mặt với ngươi, ta lại tự xử thế nào?”

Liễu Hăng bật cười: “Ngài lo quá rồi, sở dĩ ta dám làm như thế, chính là biết, y dù oán giận ta hơn, nể mặt ngài, cũng không đến mức trả thù ta quá đáng. Về phần thỉnh thoảng bị y chỉnh ác một chút, để y trút giận, vốn cũng chẳng sao, ngài không cần khó xử.”

Tân Húc Phi dở khóc dở cười: “A Hăng, ngươi đề cao ta quá đó.” Băng tính nết cực đoan kia của Phương Khinh Trần, có thể nể mặt y được bao?

Liễu Hăng lại chỉ mỉm cười: “Điện hạ của ta, ngài cũng quá coi thường bản thân rồi. Ta dám làm những chuyện này, không phải bởi vì ta không sợ chết, mà bởi vì ta biết ta khẳng định không chết được.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 257 : Mộng Đẹp Say Sưa

“Điện hạ của ta, ngài cũng quá coi thường bản thân rồi. Ta dám làm những chuyện này, không phải bởi vì ta không sợ chết, mà bởi vì ta biết ta khăng định không chết được.”

Liễu Hăng mỉm cười, ngữ khí cực kỳ chắc chắn. Tân Húc Phi là người trong cuộc mê, y lại ở bên nhìn rõ mồn một.

Phương Khinh Trần cố nhiên không phải người dễ đối phó, nhưng những năm gần đây, tâm tư Tân Húc Phi phí vì y, sự coi trọng và tôn trọng với y, y cũng tuyệt đối không phải vô cảm vô giác.

Y có thể xác định, Phương Khinh Trần đến Tân quốc, tuyệt không phải trùng hợp như vẫn nói, cho nên y dám giao quân đội *** nhuệ nhất trên tay cho Phương Khinh Trần, y dám tin tưởng các loại phán đoán của Phương Khinh Trần, y cũng dám đi đắc tội Phương Khinh Trần, dám âm thầm tung tin đồn.

Hết thảy những điều này, đều tuyệt không phải đang mạo hiểm.

Vô luận thế nào, nể tình Tân Húc Phi, Phương Khinh Trần dù oán giận hơn, cũng sẽ quyết không làm gì y, đáng tiếc bản thân Tân Húc Phi lại không hề có chút tự tin và tự giác về phương diện này.

Liễu Hăng nghĩ đến liền cảm thấy thú vị, vì thế cũng không chịu đánh thức Tân Húc Phi, chỉ ở bên cạnh nhìn điện hạ của mình mơ mơ hồ hồ, nhọc lòng lo lắng thay y như vậy: “Được rồi, chờ vào thành rồi, ta sẽ đi tìm y nhận lỗi, muốn đánh muộn phạt đều do y.”

“Y tạm thời không tiện gặp người, ngươi đừng đi thì hơn.”

Tần Húc Phi nhớ trước khi ra khỏi thành, thấy sắc mặt Phương Khinh Trần lại có chút ửng hồng quái dị, sợ là gần đây uống hơi nhiều rượu, lại dãn độc kia phát tác.

Ôi, theo tính nết của Phương Khinh Trần, giờ này khắc này tất nhiên phải đóng cửa lại tự mình vận công áp độc.

Từ lần trước y vào khi Phương Khinh Trần độc phát, suýt nữa vớ vẫn bị đá thành chung thân tàn tật, y đã hạ mệnh lệnh chết, nếu Phương Khinh Trần tự mình đóng cửa ở trong phòng không ra, ngoại trừ y không ai được tự tiện vào phòng Phương Khinh Trần. Có chuyện gì, chỉ cho phép ở ngoài cửa gỗ cửa gọi, nếu bên trong không đáp, cũng không cho vào.

Chỉ là, căn nguyên việc này y lại không dám nói rõ, dù sao cũng không thể nói cho toàn quân biết, Phương hầu anh minh thần võ chỉ cần vừa phát bệnh là sẽ hô đồ tùy tiện đánh người chứ, cho nên đành phải lập lờ cho qua. Kết quả, về bệnh ngủ mơ giết người của Phương hầu, trong quân đội lại càng ngày càng truyền lợi hại.

Lúc này, y đương nhiên không dám để Liễu Hăng đi gặp Phương Khinh Trần, Liễu Hăng nghe mà kỳ quái: “Sao không tiện gặp người?”

Tần Húc Phi cười khổ: “Tính ra, lúc này, y hẳn là đang ngủ.”

Những lúc Phương Khinh Trần vận công bức độc xong, bình thường đều sẽ hơi mệt, vì vậy thông thường cũng sẽ thuận thế đánh một giấc.

Liễu Hăng ngạc nhiên: “Truyền thuyết ngủ mơ giết người kia, lại là thật?”

Tần Húc Phi vỗ trán cười khổ: “Trời ơi, mấy lời đồn đai trên đời này sao truyền nhanh quá vậy, ngay cả ngươi cũng biết.”

Liễu Hăng khá hưng phấn hiếu kỳ: “Ngủ mơ giết người, ta mới chỉ nghe

người kể chuyện kể thôi, thật muốn đi kiến thức...”

“Được rồi được rồi, ta đi thăm y trước, nếu y tỉnh, ta sẽ cho y biết người tìm y nhận lỗi. Nếu y chưa tỉnh thì người cứ trốn xa một chút đi. Hai người các người, ai đả thương ai ta cũng không hy vọng đâu.”

Câu cuối cùng này, rõ ràng là giữ thể diện cho Liễu Hăng. Với võ công của y, chỗ nào có thể có cơ hội gì đả thương Phương Khinh Trần.

Liễu Hăng nhìn dáng vẻ phiền não bất đắc dĩ này, trong lòng buồn cười, chỉ là ngoài mặt có chút không cam tâm không tình nguyện mà đáp ứng.

Mọi người đều là đồng bào nhiều năm, không cần thừa lời khách sáo, sau khi về thành, đám tướng lĩnh theo Liễu Hăng lặn lội vất vả đến đây đều tự về phòng, thống thống khoái khoái tắm rửa đi ngủ.

Mà Tân Húc Phi đã đáp ứng Liễu Hăng, tự nhiên phải đích thân đi tìm Phương Khinh Trần.

Từ sau khi bệnh ngủ mơ giết người của Phương Khinh Trần truyền ra, cả thân binh trông cửa cho y, Tân Húc Phi cũng sớm điều đi.

Hiện tại, cửa phòng Phương Khinh Trần trái lại vắng ngắt, chẳng một người trở ngại.

Tân Húc Phi nhìn cánh cửa đóng chặt, thò tay lặng lẽ thử một lần, quả nhiên không đóng, bất giác cười rồi lại thở dài.

Nói đến thì thời gian này y bận đến chân không chạm đất, Phương Khinh Trần thì cả ngày rảnh đến phát chán, hiếm khi đụng đầu bên ngoài, Phương Khinh Trần cũng là mắt không phải mắt, mũi không phải mũi, hoàn toàn chẳng thèm đếm xỉa y.

Bởi vì lo cho thể diện của Phương Khinh Trần, không tiện tranh cãi với Phương Khinh Trần trước mặt người khác, cũng chỉ dành mặc y mắt mọc trên

đầu hổng hách đi qua, nếu thật có chuyện gì muốn thương nghị với Phương Khinh Trần, thì luôn tự mình đến phòng Phương Khinh Trần.

Có mấy lần Phương Khinh Trần cài cửa không muốn để ý, bị y tùy ý thô nội lực, trực tiếp chấn gãy cửa, số lần nhiều, Phương Khinh Trần cũng đành chịu, chỉ đành dứt khoát không cài then cho rồi. Chẳng qua, ngẫu nhiên cũng nô khí đầy bụng, không thể nhịn được nữa chất vấn y: “Tại sao ngươi cứ phải nhầm lúc ta ngủ chạy vào phòng ta thế, thân là hoàng tử, ngươi chưa từng học lẽ phép cơ bản nhất à?”

Tần Húc Phi nghe vậy cũng rất bất đắc dĩ, nếu Phương hầu ngươi chịu trò chuyện xã giao bình thường thường với ta, ta có đến mức phải ba ngày hai đầu chạy vào phòng ngươi, nhìn ngươi ngông nghênh năm dài, ngay cả người cũng chẳng thèm nhöm như vậy không? Rốt cuộc ai mới không có lẽ phép cơ bản nhất.

Ngẫm những việc này, cũng thật không biết là buồn cười hay bất đắc dĩ, y tiện tay đẩy cửa phòng, theo thói quen với tay đóng cửa, đứng trước cửa chờ Phương Khinh Trần phản ứng.

Song cả gian phòng im ắng không một tiếng động, người đang bình yên ngủ trên giường kia chẳng hề nhúc nhích một thoáng.

Tần Húc Phi rùng mình, chẳng lẽ Phương Khinh Trần không ngăn chặn độc tính thành công, lại như lần trước, thiêm thiếp mơ hồ. Trong lòng quýnh lên, sải bước tiến đến, chỉ là có kinh nghiệm lần trước, lần này không dám quá lỗ mãng, tiếp cận phải cẩn thận từng tí, âm thầm một mực đề khí ứng biến.

Y lại chẳng muốn bị Phương Khinh Trần mơ hồ đánh chết đánh thương, thế quả thật là oan không có chỗ kêu.

Song đến khi đứng bên giường Phương Khinh Trần, Phương Khinh Trần cũng không có động tác công kích gì. Tần Húc Phi cúi đầu thoáng nhìn, liền sửng sốt.

Trên mặt Phương Khinh Trần không hề có vẻ ứng hồng khác thường như khi độc phát, vẻ mặt yên lặng bình hòa cực kỳ, hô hấp cũng ổn định thong thả, chỉ là trên trán ẩn ẩn có chút mồ hôi, thuyết minh không lâu trước y còn đang vất vả trấn áp độc tính.

Tần Húc Phi sững sốt một hồi, mới có thể hiểu được, Phương Khinh Trần không có gì không ổn, y chỉ quá mệt, cho nên ngủ hơi say.

Y ngơ ngác đứng bên giường Phương Khinh Trần, nhìn dáng vẻ an bình không bố trí phòng vệ khi ngủ say của người này, nhìn mồ hôi trên trán y, quả thực có phần không dám tin đây là thật.

Với võ công của Phương Khinh Trần, dù cho mệt hơn mỏi hơn, chim kêu hoa rơi cũng có thể lập tức cảnh giác, huống chi một người trực tiếp lấn đến bên giường.

Nhưng hiện tại, y lại vẫn không hề phát giác, không hề phản ứng.

Qua một lúc, ánh mắt Tần Húc Phi bỗng ấm áp nhu hòa.

Mình không phải cũng như vậy sao, khổ hơn mệt hơn mỏi hơn, chỉ cần một chút tiếng động rất nhỏ, là có thể lập tức cảnh giác, nhưng khi đang nghỉ ngơi, Liễu Hăng đến bên cạnh, trông y lâu như vậy, y lại hoàn toàn không hay biết.

Thân thể con người kỳ quái biết bao. Cho dù thần trí sa vào giấc ngủ say, thân thể lại vẫn sẽ tự nhiên phân biệt, người nào có thể tin tưởng, người nào có thể dựa vào, người nào có thể cho mình không hề cố kỵ mà chìm vào mộng cảnh.

Y tùy tay kéo ghế qua, ngồi xuống đầu giường, lặng lẽ trông bên cạnh Phương Khinh Trần.

Nhin mồ hôi trên trán Phương Khinh Trần, rồi cả mớ tóc trên trán bị mồ hôi ngấm hơi ướt sũng kia, muốn lau giúp một chút, lại sợ đánh thức y, cuối cùng

đành phải thôi.

Gian phòng nho nhỏ, trầm tĩnh an tường. Huyên náo ngoài phòng, phân tranh ngoài phòng, thiên địa ngoài phòng, phảng phất đều đã xa xôi đến mức như là chuyện của một thế giới khác.

Tân Húc Phi cứ như vậy, lặng lặng ngồi bên cạnh Phương Khinh Trần, lặng lặng ngừng mắt nhìn y, nhìn y một mộng say sưa an bình như vậy, lặng lặng mỉm cười.

Nơi này rất an toàn. Có danh tiếng Phương Khinh Trần ngủ mơ giết người bên ngoài, y có thể hoàn toàn yên tâm, trong gian phòng này, sẽ không có người ngoài nào đến rình, đến quấy rầy.

Tuy nói Phương Khinh Trần không hề cần y bảo hộ, tuy nói y vốn cũng chẳng có việc gì gấp gáp phải lập tức câu thông khi Phương Khinh Trần vừa tỉnh dậy, nhưng không thể nói nguyên nhân là gì, lúc này y lại không muốn đi.

Dần dần, chỉ cảm thấy cả ngón tay cũng mềm nhũn đến mức không muốn động một chút. Đột nhiên, cũng muốn phải giống như y, trầm trầm thiếp đi an bình như thế.

Thời gian này, Tân Húc Phi kỳ thật vẫn rất mệt, lao tâm lao lực, mỗi ngày đều ngủ không đủ hai canh giờ, nhưng cũng không thể biểu hiện ra sự mệt mỏi trước mặt người khác. Chẳng qua thân thể giống như đã quen. Trên thực tế, y thậm chí sắp quên mình cũng là con người, quên thân thể mình cũng có cực hạn, nên biết mỏi mệt.

Chậm rãi, hô hấp của y và hô hấp của Phương Khinh Trần, dung hòa mà đồng bộ, chậm rãi, thân thể y bắt đầu dựa thành giường, dần dần nhắm mắt.

Thân thể người, có phải thật sự vĩnh viễn sẽ chỉ ở bên cạnh người mình tin tưởng nhất, mới chịu tự nhiên thả lỏng, tự nhiên mặc bản năng nắm mình trong tay?

Y hơi mê loạn nghĩ, sau đó, chậm chập chìm vào trong bóng tối an bình thoái mái kia.

Phương Khinh Trần ngủ một giấc rất dài rất thoái mái rất yên tĩnh, từ khi một thân phiêu bạt đến nay, y đã rất lâu chưa được thoái mái như vậy, cứ bình yên ngủ đến khi tự nhiên tỉnh dậy.

Không có kinh mộng không hiểu kia, không có những mê loạn không hiểu đó, không có loại trống rỗng và mất mát đó, thiên địa bình yên, thế giới ấm áp, hết thảy đều yên tĩnh mà tốt đẹp.

Y uể oải ngáp một cái, híp mắt chậm rãi ngồi dậy. Thật là rất lâu rồi chưa được khoan khoái thế này, từ chi xương cốt đều biếng nhác, vừa định vươn vai, khóc mắt quét đến một người, suýt nữa khiến y trực tiếp nhảy dựng khỏi giường.

Tần Húc Phi xuất hiện trong phòng bên giường y, việc này không phải chuyện gì to tát, y sớm đã thành thói quen.

Thế nhưng, Tần Húc Phi xuất hiện trong gang tấc bên cạnh, y lại vẫn ngủ say, không hề cảm ứng, hơn nữa ngay cả sau khi tỉnh dậy cũng chưa lập tức phát hiện, như thể người này ở bên cạnh quá sức tự nhiên, quá sức hợp lý như không khí, như nước, cho nên bất kể là thân hay tâm, đều chẳng có một chút cảnh giác.

Phương Khinh Trần ngơ ngác nhìn Tần Húc Phi, rõ cuộc đã hiểu được là chuyện gì xảy ra, rõ cuộc cảm thấy phẫn nộ và buồn bực, y căn răng, trực tiếp ngồi thẳng dậy, chờ Tần Húc Phi phản ứng lại để tính sổ.

Ai ngờ y đợi cả buổi, Tần Húc Phi vẫn nửa dựa bên giường, dáng vẻ mộng đẹp say sưa.

Phương Khinh Trần chán nản, người là cao thủ tuyệt đỉnh gì đây, sao có thể trì độn đến nước này? Người bên cạnh có động tác lớn như vậy, cả giường cũng

chấn động, lại vẫn không có lấy một chút cảm giác.

Loại ngu ngốc này, ngày nào đó đang ngủ bị thích khách một đao kết liễu, chắc cũng chẳng phải chuyện gì ngạc nhiên.

Lúc này y lại quên béng, nói đến thì tính cảnh giác của mình và vị này, dường như cũng chính là tám lạng nửa cân, chẳng ai có thể cao minh hơn ai.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 258 : Làm Bạn Với Người

Phương Khinh Trần trừng Tân Húc Phi cả buổi chẳng biết là tức giận hay buồn cười, nhưng người ta dựa giường thiếp đi, rất là an nhàn, Phương đại hầu gia người cho dù trừng lối mắt, y cũng vẫn không biết.

Phương Khinh Trần lẩm bẩm một tiếng cực nhẹ cũng cực hàm hồ, nhịn không được đưa tay, chẳng biết là muốn đẩy để gọi dậy, hay là một chưởng đẩy Tân Húc Phi văng xa. Song tay hơi động chung quy lại không vươn ra.

Thời gian này mặc dù y không hề thân cận với Tân Húc Phi, thoạt nhìn cũng chưa từng quản chuyện không đâu trong Tân quân, nhưng Tân Húc Phi vẫn bận đến mức không có thời gian mà ngủ, y cũng biết được. Lúc này nhìn Tân Húc Phi ngủ thoái mái như thế, nhíu mày hồi lâu, rõ cuộc bắt đầu bởi phục loại phi nhân loại này.

Nào có người ở trên giường mình không thể ngủ một giấc ngon lành, lại chạy đến bên giường người ta, dựa thành giường ngủ ngon?

Phương Khinh Trần thở dài rất không hiểu, muốn đứng dậy, nhưng nhất thời không biết mình đứng lên rồi thì nên làm gì?

Ngóż ra một lúc, lại nằm xuống, tùy ý lấy tay gối đầu, cũng không nhìn Tân Húc Phi, chỉ ngơ ngẩn nhìn đinh giường, trong đầu lại trống rỗng.

Cứ thế ngơ ngác ngẩn người, cũng không biết Tân Húc Phi tỉnh lại lúc nào. Chỉ là bên tai nghe thấy một tiếng chào hỏi kèm chút mơ hồ và mệt mỏi sau khi đại mộng mới tỉnh: “Người dậy rồi à.”

Phương Khinh Trần nhướng mày. Ai mới là kẻ hồ đồ, vừa mới tỉnh giấc kia?

Phương Khinh Trần uể oải nghiêng đầu nhìn Tân Húc Phi một cái.

Khả năng là bởi vì mình dựa giường mà ngủ trước mặt Phương Khinh Trần, cho nên Tân Húc Phi hơi xấu hổ, người lại vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vẻ mặt vẫn còn hơi mơ màng.

Xem ra, y vẫn không biết mình vừa nãy ngủ say sưa... Còn tưởng là Phương Khinh Trần vừa mới dậy, mà động tĩnh khi y tỉnh lại đã đánh thức mình đây.

Phương Khinh Trần ở trong lòng kéo Tân Húc Phi và động vật tham ngủ nào đó lại một chỗ mà so sánh, đương nhiên vẫn không may có ý thuận tiện kiểm điểm mình một chút, chỉ dùng ánh mắt như nhìn đồ đan, lạnh lùng nhìn bức y: “Đang yên đang lành, ngươi chạy vào phòng ta ngủ làm gì?”

Tân Húc Phi lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt ngưng trên người Phương Khinh Trần, nhất thời lại không lập tức đáp lời.

Mấy ngày nay thời tiết vốn hơi hanh, Phương Khinh Trần bất quá khoác một lớp chăn mỏng, áo trong khi ngủ cũng chỉ khép hờ, chưa hề buộc chặt. Vừa rồi một phen ngồi dậy, chăn bị y xốc lên, áo trong cũng hơi lỏng lẻo, lại lộ ra quá nửa ***g ngực, cổ tình Phương Khinh Trần còn dùng hai tay gối đầu, cứ bồng tư thế này uể oải ngắn người, làm xiêm y phanh càng rộng hơn.

Ánh mắt Tân Húc Phi thoảng dừng một lúc trên người Phương Khinh Trần, cho đến khi nghe thấy Phương Khinh Trần hơi mất kiên nhẫn hừ khẽ, lúc này mới xấu hổ nói: “A Hăng đã đến, muốn nhận tội với ngươi.”

Phương Khinh Trần cũng không quá để ý tư thế của mình, cùng ánh mắt vừa rồi thoảng ngừng lại của Tân Húc Phi.

Không phải không biết, tình huống của hai bên, hình như có phần ám muội quá mức. Dù sao cổ nhân cực trọng lễ pháp quy củ, phòng ngủ gấp gỡ, y quan

không chỉnh, hoàn toàn không để tâm thế này, dù là bằng hữu thế giao tốt nhất cũng cực ít.

Tuy Phương Khinh Trần vốn không phải người câu nệ, cũng chưa đến mức tùy ý bất kham đến độ hoàn toàn không để ý lẽ pháp như Phong Kính Tiết. Cho dù mấy đời luân chuyển, ở chung với người chí cận, cũng chỉ là hai đời trước khi ở bên nữ vương Khánh quốc, thuần lấy thân phu thê, mới không để ý mấy việc này.

Cho dù là sau đó cùng Yên Ly, cùng Sở Nhược Hồng, như hình với bóng, sớm chiều làm bạn, tình hình ở chung như thế này, cũng không phải quá nhiều.

Thế nhưng bất cứ chuyện gì cũng không chịu được một mà hai, hai mà ba, dần dần thành quen.

Tần Húc Phi luôn không hề cố kỵ can thiệp việc riêng tư của y, tiến vào không gian sinh hoạt cá nhân của y. Số lần thật sự quá nhiều, y muốn so đo, muốn nghiêm túc, muốn nơi chốn chú ý, đều đã chẳng còn sức lực, cuối cùng chỉ đành bỏ mặc, chẳng thèm để ý nữa mà thôi.

Lúc này nghe Tần Húc Phi nói Liễu Hăng đến, thoảng suy nghĩ, cuối cùng vẫn đứng dậy. Im lặng chịu thiệt thòi lớn không phải phong cách của y, đã phải gặp Liễu Hăng, thì nên nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, gặp một lần bên ngoài. Dù sao không đến nỗi ngoài Tần Húc Phi, lại kiểm một người ba ngày hai đầu chạy loạn trong ngoài phòng y chứ.

Vừa nghĩ đến loại đặc quyền Tần Húc Phi cậy cường thế mà được hưởng này, Phương Khinh Trần liền nhẹn không được nghĩ rắng thăm hậu, nhưng thật sự không thể làm gì được y, rốt cuộc chỉ đành ẩn nhẫn. Lúc này đứng lên, thoái mái mặc thường phục trước mặt Tần Húc Phi, trong lòng chỉ âm thầm tính toán tính sổ với Liễu Hăng như thế nào.

Liễu Hăng, tướng thư sinh hòa nhã kia, sự âm độc lợi hại trong xương cốt lại hơn xa Tần Húc Phi ngang ngược như trâu này, nhìn việc lại cực chuẩn, lần này

dám lợi dụng y như vậy, hắn đã liệu định y giận hơn tức hơn, cũng không thi ra thủ đoạn trả thù lợi hại mấy.

Vừa nghĩ đến đây, Phương Khinh Trần càng buồn bức muối hộc máu. Lần này, y thật sự chẳng thi được độc thủ gì, tối đa bất quá là có thể lấy chút tiện nghi từ đầu lưỡi thôi. Mấy đời mấy kiếp, y đâu từng chịu ngâm bồ hòn như vậy.

Râu ria chỉnh y quan, mới cùng Tân Húc Phi đi ra ngoài.

Tân Húc Phi thấy vẻ mặt y cực không tốt, trong lòng vẫn hơi thấp thỏm, vài lần bám đề tài, muốn nói mấy lời an ủi, bị y lãnh nhẫn đảo qua, chỉ đành ngượng ngùng ngậm miệng.

Hai người cùng đi một mạch đến phòng nghị sự, mới đến giữa đường, Kỳ Sĩ Kiệt đã vội vàng đến đón: “Điện hạ đến vừa lúc, Liễu tướng quân còn vừa bảo ta tức khắc đến mời điện hạ đây.”

“Lại xảy ra chuyện gì nữa?”

“Vừa được báo, tiền đồn quân ta bắt được một mật thám Yên quân, bất quá, nhìn tình huống dường như là hắn tự mình đâm đầu vào mạng gác của chúng ta. Người nọ tự xưng đem theo mật tín của Phong Trường Thanh, muốn tự giao cho điện hạ, tướng lĩnh tiền đồn không dám tự ý, bèn có người áp đến đây.”

Vẻ mặt Tân Húc Phi thoảng biến, nhìn Phương Khinh Trần một cái.

Phương Khinh Trần lười biếng giương tay: “Các ngươi có công sự, chắc là cũng không rảnh bàn việc tư với ta, cứ bận chuyện của ngươi đi.” Quay người tự bỏ đi.

Tân Húc Phi cao giọng nói: “Đối phương đã có cử động như thế, thiết nghĩ tất có đại sự, ngươi cũng cùng ta...”

Không đợi y nói xong, Phương Khinh Trần đâu cũng chẳng thèm quay, phất tay tỏ vẻ lười để ý, tiện tay lấy bầu rượu bên hông, vừa uống vừa đi xa.

Tần Húc Phi cười khổ một tiếng, chỉ đành quay đầu cùng đi với Kỳ Sĩ Kiệt.

Không có Tần Húc Phi ở bên lải nhải, Phương Khinh Trần cũng thật tự tại, tùy ý lượn lờ khắp nơi trong thành, đi một chút, bèn một mình chậm rãi bước lên thành lâu, đứng trên cao trông ra xa. Nhìn non xa nước gần, nhìn mảnh đất đã bị liên quân chà đạp giục tàn, nhìn hàng dải điền viên ruộng nương đen sì bởi vì bị khẩn cấp thu gặt cướp đi, cùng với cướp không được bèn phóng hỏa đốt trại kia, nhìn những bách tính Tần quốc ánh mắt thẫn thờ, động tác cứng đờ, vẻ mặt chết lặng, dung nhan tiêu tụy xa xa kia.

Ý một mực, chỉ lặng lặng nhìn, lặng lặng uống từng ngụm rượu, cho đến khi gioi cao bầu, cũng không thể dốc ra một giọt mỹ tửu nào nữa, bèn cười nhẹ một tiếng, tiện tay ném đi.

Bầu rượu nho nhỏ kia, từ chỗ rất cao trên thành lâu, nhẹ nhàng rơi xuống, một lát sau, dưới thành mới truyền đến một tiếng vang thấp thoáng.

Phương Khinh Trần chợt nghiêng người, trực tiếp ngồi lên lỗ chậu mai của tường thành, cả người hoàn toàn bộc lộ ở ngoài thành, hai tay hơi biếng nhác chống tường thành phía sau. Hơi nghiêng người ra sau, khẽ híp mắt, để gió mạnh trên đầu thành, thoái ý say trong cơ thể mình, dần dần tuôn lên.

Ánh mắt y vừa sáng rực, rồi lại thoáng mê mông nhìn dưới thành.

Máu trên tường thành sớm đã khô, thi thể dưới thành cũng đã được chôn cất. Qua mười năm hai mươi năm nữa, mọi người sẽ dần dần quên mất, ở nơi này, từng chảy vô số máu tươi, từng hủy diệt vô tận sinh mệnh nhỉ.

Ý lặng lặng nhìn dưới thành, thành hào rộng mà sâu kia, những đinh sắt, trúc nhọn bố trí dọc thành kia, nếu như từ nơi cao thế này rơi xuống, nhất định ngã không men say, kèm chút điên cuồng. Ý thoáng mê loạn mà nghĩ.

Tiếp đó, một khắc sau, có người ngồi bên cạnh, tư thế liều lĩnh mà không ra

làm sao cùng một kiểu với y. Giống như y, chẳng kiêng nể gì ngồi trên tường thành quay ra ngoài, để cả thân thể bộc lộ ngoài thành. Sau đó hít một hơi thật sâu: “Trước kia chưa từng thử ngồi cách này, cảm giác lại tự tại quá.”

Phương Khinh Trần thoảng có men say nghiêng mắt nhìn y, cười khe khẽ: “Tam hoàng tử điện hạ, Đại nguyên soái ba quân, Dực vương gia Đại Sở quốc, ngồi trên tường thành như con nít, sẽ làm tất cả bách tính và binh sĩ của ngươi đều bị đả kích sâu lầm.”

Tần Húc Phi không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn y, khẽ nở một nụ cười.

Trời biết, khi vừa trèo lên thành lâu, thấy tư thế không chút đế ý, ngồi trên tường thành quay ra ngoài này của Phương Khinh Trần, tim y đập nhanh cỡ nào.

Thân ảnh uể oải, đưa lưng về phía y kia, cô độc tịch mịch đến mức khiến người đau lòng.

Trên thành lâu, gió lớn như vậy thổi qua, thân mình người nọ phảng phất như một chiếc lá không có trọng lượng. Y cơ hồ sinh ra một loại ảo giác, người luôn dùng ánh mắt lạnh băng nhìn thế gian, luôn dùng ngữ điệu châm chọc đối mặt với thế sự này, e rằng một khắc sau, sẽ nhẹ nhàng đẩy hai tay, sau đó liền như vậy, không hề cố kỵ, cũng không gì lưu luyến mà nhảy từ chỗ cao nhất trên thành này xuống.

Song Tần Húc Phi căn răng, nhịn xuống nỗi kích động muốn một bước nhảy qua, hung tợn kéo người nọ xuống. Y chỉ hô hấp thật sâu, nỗ lực bình ổn cảm xúc trong lòng, sau đó rảo bước đi qua, hoàn toàn như vô sự mà đến bên cạnh Phương Khinh Trần, học y ngồi trên tường thành.

Không phải không nghe thấy tiếng rất nhiều binh sĩ hít một hơi sau, không phải không nhìn thấy dưới thành có một số bách tính binh sĩ đáng vẻ ngạc nhiên ngẩng đầu. Chỉ là lúc này lại đành phải vậy.

Hai người sóng vai ngồi một chỗ, ở cùng một độ cao, nhìn trời và đất, người

và sự, để gió mạnh đồng dạng, phất tung quần áo đầu tóc nhau, sau đó chỉ im lặng nhìn y.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 259 : Thắng Thua Khó Định

Phương Khinh Trần vừa một giắc tỉnh lại, mặc dù vì ra gặp Liễu Hăng, tùy ý mặc kiện ngoại sam, tóc lại chưa cố định hăn hoi, chỉ tùy tiện buộc bằng một sợi dây, lúc này ở trên thành để gió thổi nửa ngày, sợi dây kia cũng chẳng biết đã bay đi đâu, tóc bị gió mạnh thổi phiêu tán, vừa mới trong khoảng thời gian ngắn uống hết một bầu rượu, ý say kia cũng bị gió thổi ra, trên mặt lại ửng hồng kèm chút men say, ánh mắt chẳng biết là mê mang hay sáng người, ẩn nấp giữa mái tóc đen nhánh thỉnh thoảng phất qua, khiến người nhìn càng không rõ.

“Ngươi say rồi.”

Phương Khinh Trần hơi buồn bực mà khẽ lè lè một tiếng. Tân Húc Phi ngồi sát như vậy mà cũng chẳng nghe rõ y đang nói gì, chỉ là nhìn vẻ mặt y dường như có hơi không thoải mái.

Đúng vậy, Phương hầu ngàn chén không say, cư nhiên uống một bầu rượu nhỏ tẹo đã có ý say, thật sự hơi mất mặt.

Chỉ là, say người rốt cuộc là rượu hay lòng, rốt cuộc là rượu ta cho ngươi quá mạnh, hay là lòng ngươi kỳ thật cứ muốn túy lúy một hồi.

Tân Húc Phi nhẫn耐, khắc chế mình đừng đi ý đồ thăm dò bí mật của nội tâm Phương Khinh Trần, đừng đi đụng chạm nỗi đau ngầm trong lòng Phương Khinh Trần một cách quá đáng, chỉ dành tận lực nhẫn qua đau đớn thấp thoáng trong lòng kia, làm như vô sự, tự nói chính sự: “Phong Trường Thanh gửi thư nói, Yên quốc muốn nghị hòa với bên ta, hy vọng chúng ta có thể đưa ra người có đủ sức nặng, tiếp xúc với y, nếu chúng ta không yên tâm, y cũng có thể phái trọng tướng đến phạm vi thế lực của chúng ta để đàm phán cùng chúng ta, chỉ

cần đạt thành hòa nghị, Yên quốc nguyện rút lui toàn quân, cùng Đại Tần vĩnh viễn kết minh hữu bang.”

Khi nói đến câu vĩnh viễn kết minh hữu bang cuối cùng kia, y vẫn nhịn không được cười khẩy một tiếng.

Phương Khinh Trần nhàn nhạt nói: “Ta chưa bao giờ quản quyết sách của các ngươi.”

“Đây là đại sự, cho nên ta vẫn muốn nghe thử ý kiến của ngươi.”

Tần Húc Phi cười cười: “Nếu như ngươi không muốn quan tâm thì thôi vậy.”

Tóc áo Phương Khinh Trần giữa gió mạnh tung bay phần phật, uể oải nhắm mắt hỏi: “Quyết định của chính các ngươi thì sao?”

“Cách nhìn của mọi người không đồng nhất. Có người nói đây là quý kế của liên quân. Có người nói không cần để ý, cũng có người đề nghị đem phong thư này trực tiếp tiết lộ cho Vệ quân và Ngô quân, để liên quân ba quốc tự mình nội chiến trước...”

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Không có ai nguyện ý thử đàm một chút.”

“A Hăng hơi muốn đàm, chỉ là các tướng lĩnh phần lớn không đồng ý, có mấy người còn trực tiếp đập bàn.” Tần Húc Phi cười khổ.

Những thành viên nòng cốt dưới tay y, hầu như đều là võ nhân thuần túy, nhiệt huyết, kích động, dũng cảm, không sợ, coi lấy chiến tranh bảo vệ quốc gia làm vinh, cho rằng sau khi bị người ta đánh hạ kinh thành, còn nhịn nhục đàm phán chăng khác chi đầu hàng. Cho nên hiện tại mọi người có cảm xúc phản đối kịch liệt như vậy, cũng chăng có gì là lạ.

Phương Khinh Trần cười khe khẽ: “Sai không ở họ, sai ở nhân tài dưới tay ngươi quá đơn nhất. Đương nhiên, đây cũng là ngươi trước kia tầm mắt không đủ lâu dài, lập chí không đủ cao xa tạo thành. Về sau ngươi nên khai quật trọng

dụng nhân tài các phương diện cho đàng hoàng, cũng phải trấn an những trọng tướng theo ngươi nhiều năm này cho tốt..."

Ý tứ của lời này, đã là đem Tân Húc Phi đặt trên vị trí Tân vương tương lai, Tân Húc Phi chỉ hơi ngớ ra, liền nói: "Những việc này còn xa..."

"Không xa nữa đâu, Yên quốc lựa chọn ngươi làm đối tượng đàm hòa, đã là đặt ngươi trên vị trí ngang hàng với Yên vương. Lúc này, người sáng mắt đều biết, chân chính có lực lượng làm chủ quốc gia này, trước mắt cũng chỉ còn lại ngươi."

Tân Húc Phi trầm mặc một thoáng, vẻ mặt không hề vui mừng, chỉ thở dài không hiểu.

Nhưng Phương Khinh Trần căn bản không để ý vẻ mặt y, chỉ nói nhàn nhạt: "Bản thân ngươi thì sao, ngươi có quan điểm thế nào với chuyện này?"

"Người Yên quốc cũng như Vệ quốc Ngô quốc, đều là cường đạo uống máu người ăn thịt người. Muốn để họ đàm hòa lui binh, không cắt thịt chích máu, trả đủ giá, thì tuyệt không khả thi."

Phương Khinh Trần bình tĩnh gật đầu: "Ngươi vừa không nỡ bỏ, cũng không cam tâm. Huống chi, hiện giờ thanh vọng của ngươi tốt như vậy, nếu như lựa chọn nghị hòa, sẽ là đả kích cực lớn với thanh danh của ngươi, cũng cho người khác có cớ công kích ngươi. Lão bách tính không hiểu gì cả, tương lai khi đối mặt với khốn quẫn bần khổ, họ chỉ biết oán trách chủ quân ngươi đầu hàng, đem lợi ích của ngươi Tần, chắp tay đưa cho Yên quốc. Mà nếu ngươi không đàm hòa, toàn lực liều mạng, cơ hội thành công vẫn là rất lớn. Đương nhiên, người chết sẽ rất nhiều, nhiều vô cùng. Bất quá, chiến tranh thảm thiết hơn nữa, cũng chẳng thể trách lên đầu ngươi, lão bách tính còn cúng bái ngươi như cứu *** anh hùng, cho dù cửa nát nhà tan, ở đâu mười không còn môt, họ cũng sẽ cho rằng, là bởi vì ngươi huyết chiến không lùi, mới giúp họ không trở thành nô lệ mất nước."

“Nhưng mà, nếu vậy, nguyên khí quốc gia sẽ tổn hại hết.” Tân Húc Phi ngữ khí u buồn.

Thế cục trước mắt, y tự nhiên nhìn rất rõ. Liên quân ba quốc, Vệ quốc không đáng nhắc tới, Ngô quốc cũng đã gây hết phong mang, lực lượng tổn mạnh, chỉ có Yên quốc, sau nhiều phen huyết chiến liên tục, chủ lực trên cơ bản không chịu tổn thất gì. Họ ở kinh thành còn gần bốn vạn *** nhuệ, hậu phương có hơn mười vạn đại quân tiếp ứng. Nhưng thực lực như vậy, nếu phải liều mạng, không phải y không có lòng tin chiến thắng.

Sợ chỉ là, đánh đến cuối cùng, đánh cho cả Tân quốc đất cằn ngần dặm, sinh cơ mất hết, vô số bách tính phải vì huyết chiến liên miên này mà trả giá bằng sinh mệnh, đánh đến cuối cùng, đánh cho những huynh đệ thủ túc theo y mất gần hết, sót chăng mấy người. Nếu như vậy, cho dù đánh thắng thì thế nào? Một quốc gia tan hoang kinh khủng, bần cùng cơ khổ, bóng người mù mịt, một nhánh quân đội mười không còn một, *** nhuệ mất hết?

Quốc gia như vậy, phải dùng bao nhiêu thời gian, bao nhiêu sức lực, mới có thể từ trong khổ nạn đi ra, mà trong loạn thế này, lại có mấy quốc gia, sẽ nhân từ thiện lương ngồi chờ người chậm rãi thoát khỏi khổ nạn, một lần nữa hùng mạnh lên.

Mấy ngày nay, y luôn tự nhốt mình trong phòng, lặng lẽ lật xem tất cả các sách trận vong, từng cái tên kia, chính là từng sinh mệnh sống sờ sờ. Những người đó, theo y gần ấy năm, gần ấy lênh đênh, gần ấy khổ nạn, gần ấy giao tranh, đến cuối cùng, y đưa từng người đi chết, mà tương lai, y lại phải đưa bao người đi về hướng tử vong đây?

Nhin vẻ buồn rầu của y, Phương Khinh Trần chỉ cười nhàn nhạt: “Ngươi kỳ thật đã sớm nhìn rõ, lại cần gì ta nói chi nữa. Chỉ xem cuối cùng ngươi để ý, rốt cuộc là được mất của Tân quốc, hay là được mất của bản thân ngươi mà thôi.”

Tân Húc Phi cười khổ: “Có lẽ ta chỉ là người trong cuộc mê, cho nên rất

muốn biết ngươi là một người ngoài cuộc, có quan điểm gì.”

“Bất kể là hòa hay chiến, đều phải xem cuối cùng mới quyết định được. Hiện tại Yên quốc cũng chỉ biếu đạt họ có ý đàm hòa. Người vì sao không thử đàm, xem thử đường đáy của họ rốt cuộc ở đâu? Nếu điều kiện cuối cùng là ngươi hoàn toàn không thể chấp nhận, tái chiến cũng chưa muộn.”

“Về phần đem việc này tiết lộ cho Ngô Vệ hai quân, khiến họ nội đấu, kế này ngươi hoàn toàn không suy xét sao?”

Phương Khinh Trần cười khẩy: “Cho dù không có việc này, liên quân sớm muộn sẽ nội chiến. Thêm chút lửa này hay không, cũng chẳng phải việc gì quan trọng.”

“Ngươi cũng không cho rằng, việc này có khả năng là âm mưu của Yên quốc?”

“Âm mưu này có thể cho y cái gì? Người phái tới đàm hòa cũng săn lòng bước vào phạm vi thế lực của ngươi, mà quyết định cuối cùng còn chưa ra, cho dù có âm mưu, chung quy phải chờ y lộ ra đầu mối lại nghĩ đổi sách sau đi.”

Phương Khinh Trần nói nhàn nhạt: “Nguyên nhân Yên quốc muốn đàm hòa, hẳn cũng không khác ngươi lắm. Muốn thắng là có thể, nhưng tối đa chẳng qua là thắng thắn, chiến đấu thuần túy tiêu hao mạng người và máu tươi thế này không hề có ý nghĩa, cho dù được thắng lợi trên danh nghĩa, cũng chẳng thể đèn bù được tổn thất thực tế. Nếu có thể nhờ đàm hòa, được đủ lợi ích, đạt được song thắng, ngược lại tốt hơn.”

“Song thắng?” Sắc mặt Tân Húc Phi hơi âm trầm: “Vô luận kết cục thế nào, Tân quốc đều là bên thua.”

Phương Khinh Trần cười nhẹ: “Tân quốc là bên thua, nhưng ngươi biết đâu là bên thắng.”

Lời này cực kỳ tru tâm, nhưng Tân Húc Phi lại không thể phủ nhận. Sự tình còn tiếp tục phát triển như vậy, mình quả thật sẽ trở thành người đắc lợi cuối cùng. Trầm mặc một hồi, y chỉ đành thở dài: “Ngươi luôn phải đâm ta mấy câu, mới có thể khoái hoạt à?”

Phương Khinh Trần thong dong không nói. Thật đáng tiếc, bất kể bị đâm chõ đau như thế nào, người này cũng bất quá cắn răng kiềm chế, ngược lại sẽ vì mấy việc nhỏ nhặt như y chữa bệnh hay không, uống thuốc hay không kiểu này mà nỗi trận lôi đình, nặng nhẹ bất phân đến mức này, thật sự khiến người quá bất đắc dĩ.

Tân Húc Phi cũng không nói nữa, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh y, cùng nhau nhìn mảnh đất sau tai kiếp này, lặng lẽ nhìn kỹ những vết thương đầy rẫy trước mắt này.

Thời gian không biết đã qua bao lâu, Phương Khinh Trần mới nhẹ giọng nói: “Họ đều đang đợi ngươi, đi đi!”

Tân Húc Phi nhẹ giọng hỏi: “Thế ngươi?”

“Ta ngồi thêm lúc nữa, tự nhiên quay về.”

“Ngươi...” Tân Húc Phi chần chừ chừ không chuyển động.

Phương Khinh Trần bật cười: “Ngươi không cho rằng, ta sẽ từ nơi này nhảy xuống chứ.”

Tân Húc Phi không dám nói mình thực sự có loại ảo giác này, chỉ đành cười khổ, nhảy xuống tường thành: “Vậy ta đi trước đây.”

Phương Khinh Trần cũng không để ý đến y, không quay đầu. Vẫn uể oải ngồi đón gió như vậy.

Tân Húc Phi đi vài bước, nhịn không được quay đầu lại, nhìn Phương Khinh Trần mái tóc bị gió thổi gào thét tung bay, cùng y phục làm thân hình lộ vẻ cô

đơn gầy gò kia, dừng bước ngơ ngẩn một hồi, mới rảo bước xuống thành.

Dưới thành, Liễu Hăng vẫn đang im lặng chờ đợi, thấy y đến liền mỉm cười: “Y đã nói rõ ý kiến.”

“Y vẫn là khuynh hướng ủng hộ đàm hòa.”

“Ta đã biết, y thoạt nhìn lãnh đạm, thật phát sinh đại sự, chưa bao giờ thật sự khoanh tay đứng nhìn.”

Tần Húc Phi thở dài khẽ khàng: “Dù là bình thường, y đâu từng chân chính đứng nhìn.”

Y ngẩng đầu trông lên phía trên, từ góc độ trong thành, không nhìn thấy người một thân bạch y, ngồi bên kia tường thành, trông ra bên ngoài đó.

Người kia luôn mọi sự không lưu tâm, mọi sự không để ý, nhìn như cái gì cũng chẳng chịu lưu ý, chẳng muốn quản, ngược lại thích chỉ trỏ, chê bai chuyện người khác làm không ra gì. Song khi y châm chọc khiêu khích, chế nhạo hạ thấp, làm sao không phải đang không chút để ý mà đánh thức chư tướng tất cả sai lầm, chỉ điểm họ phương thức tốt nhất...

Đám tướng lĩnh dưới tay y kia, tuy không dám nói là những người tài giỏi nhất kiệt xuất nhất, nhưng gần ấy năm trong quân, đâu thật sự ngu ngốc vô năng đến mức chỉ biết dùng phương pháp vụng về nhất đi xử lý vấn đề.

Nói trắng ra, còn không phải những người một lòng muốn y chỉ điểm đó, nhìn ra chân tướng Phương Khinh Trần mặt lạnh tâm nóng, sau đó một truyền mười, mười truyền... mọi người đều học cõi ý phạm sai lầm trước mặt y, mượn nhắc nhở của y, học được phương pháp tốt nhất thôi.

Mà Phương Khinh Trần đâu thực sự mắc mưu, thực sự tin là thật, không nhìn được sự vụng về của chư tướng. Y cũng bất quá là cần phải có một lý do, thuyết phục bản thân dùng phương thức của y để cho trợ giúp, cần phải có một giả

tượng, để y có thể đã trợ giúp mình rất nhiều, còn lừa mình dối người kiên trì nói rằng đây chẳng qua là đang châm chọc đả kích những tướng lĩnh vô năng đó.

Vừa nghĩ đến điều này, Tân Húc Phi bất giác khẽ cười lắc đầu, ôi, cái tên miệng cứng lòng mềm này.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 260 : Châm Ngòi Ly Gián

Giữa Tần Yên, chung quy đã bắt đầu cuộc đàm hòa bí mật, gian nan. Vừa ôn ào vừa lảng nhăng, vừa đàm vừa thỏa hiệp, chậm rãi từng chút một, đã moi ra đường đáy của đối phương.

Người Tần tặc đất không nhượng, mà người Yên rốt cuộc không dây dưa nhiều trên việc cắt nhượng đất nữa. Sau tranh luận dài dòng nhùng nhăng, điều kiện cuối cùng người Yên đưa ra, là khoản vàng bạc, tiền tài, nữ tử, đinh khẩu cực lớn.

Người Yên nói: Yên Tần vốn là thông gia, lần này xuất binh, thuận túy là vì vương tử Tần quốc nhờ vả, đến đây bình loạn cục, thanh quân trắc, hoàn hoàn toàn toàn là vì lợi ích của Tần quốc mà dâng sinh mệnh binh sĩ Yên quốc. Hiện giờ lui binh, muốn đòi Tần quốc một chút quân phí, một ít trợ cấp cho người tử nạn, đây hoàn toàn là đúng lý chứ?

Hai bên đã phải giả tươi cười đến đàm hòa, Kỳ Sĩ Kiệt và Liễu Hăng phụ trách đàm phán cũng chỉ đành bịt mũi, ngoài cười trong không cười mà cố nuốt lời đổi trắng thay đen như vậy vào bụng.

Hòa nghị cầm đến, chỉ nhìn con số vàng bạc sự tử rộng miệng phía kia, đã đủ để các tướng lĩnh cao cấp Tần quân nghèo đến mức cả ngày chỉ có thể ăn cải mặn lương thô này nỗi trận lôi đình, chỉ cầu đánh một trận.

Song Tần Húc Phi một mình đóng cửa tự hỏi một ngày một đêm, câu trả lời cuối cùng là, vô luận nữ tử nam đinh, đều là bách tính Tần quốc, cũng giống như đất đai, không thể đưa cho người Yên. Y tình nguyện gia tăng quân phí bồi thường lên mấy phần, để bồi thường cho Yên quân. Nhưng Tần quốc hiện giờ

cùng khổ khốn đốn, cho dù đền tiền, cũng phải chia mấy năm chậm rãi trả đều, mà Yên quốc bởi vì đã biểu thị thành ý, chẳng những phải lui binh, còn phải giúp Tần quốc làm cho quân đội Ngô Vệ tan tác, đồng thời cam đoan kinh thành không bị tàn sát, tù binh không bị mang đi hoặc sát hại.

Tin tức sau khi hồi báo cho Phong Trường Thanh, rất nhanh chóng được hồi âm.

Yên quân có thể đáp ứng điều kiện của Tần Húc Phi, nhưng Tần quốc phải cam đoan không để Yên quốc mang tội danh phản minh bội hứa. Nói cách khác, Yên quân cho dù triệt quân, cho dù sau lưng đâm dao Ngô quân Vệ quân, cũng phải là phong phong quang quang, đường đường chính chính, Tần quân không được cản trở, không được vạch trần.

Ngoài ra, tất cả bối thường của Tần quân đã phải chia nhiều năm mới có thể trả hết, vậy phải có một bảo chứng, trên hợp nghị chính thức, phải có Tần Húc Phi ký tên đóng dấu, còn cần nhân vật trọng yếu của nước thứ ba (Phương Khinh Trần) đóng dấu làm nhân chứng và bảo chứng. Mà Phong Trường Thanh để biểu đạt thành ý, cũng sẵn lòng mượn lý do tuần tra quan tạp, rời Tần kinh, đến chỗ giao giới thế lực hai bên, tự mình mở thánh chỉ toàn quyền nghị hòa của Yên vương cho người Tần coi.

Tiền đề vẫn chính là, Tần Húc Phi có thể cùng Phương Khinh Trần đích thân đi gặp mình.

“Tam điện hạ, Phương hầu, Phong mỗ trong lòng thật là ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay được gặp, thật là tam sinh hữu hạnh.”

Vào một ngày trời trong gió lặng, ở nơi giao giới thế lực hai bên, trong từ đường đổ nát của một thôn trang con con không còn người ở, Tần Húc Phi, Phương Khinh Trần, Phong Trường Thanh, ba người đến từ ba quốc gia, từ lúc chào đời đến nay lần đầu tiên, ra vẻ hữu hảo gặp mặt.

Trước khi gặp mặt, Tân quân trước đó đã phái hàng loạt nhân mã, qua lại dọn dẹp bốn năm lần trong phạm vi mấy chục dặm nơi này, xác định không có phục binh ám toán gì mới đồng ý để Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần đi. Về phần Phong Trường Thanh, trái lại bớt lo, căn bản không phái người điều tra. Thứ nhất hắn không phải chủ soái, mạng không đủ giá trị, đối phương không nên để mắt. Thứ hai, dù sao đối mặt với hai đại cao thủ, người ta muốn giết hắn bắt hắn đều là một tay có thể giải quyết ngay vấn đề, đâu cần mai phục khác, vì thế còn không bằng cứ phóng khoáng một chút cho rồi. Thứ ba căn cứ nội dung trong mật tín Dung tướng cho biết, đối với hòa nghị, Phương Khinh Trần sẽ chỉ dốc sức hiệp trợ, tuyệt không có đạo lý ra tay phá hoại, cho nên hắn cũng liền yên tâm lớn mật làm ra khí phái dũng giả thăng thắn vô tư. Hơn nữa còn có thể thuận tiện làm mấy động tác nhỏ.

Lúc này ba bên đối mặt. Hắn đầu tiên thập phần kính cẩn, chấp lễ ngoại thần gặp quân chủ nước khác với Tân Húc Phi. Sau đó với Phương Khinh Trần, tuy rằng chỉ là chắp tay bình bình, nhưng vẻ thân cận vui sướng trên mặt kia lại rõ ràng như thế, chỗ nào như là đối với một vị địch nhân từng một tên bắn hắn rơi ngựa cực kỳ mất mặt, trái lại phải làm người ta cho rằng hai người họ là lão hữu cữu biệt trùng phùng, thật là cảm giác như gội trong gió xuân.

Ba người đi vào từ đường, phân biệt ngồi xuống, Phong Trường Thanh lại mỉm cười hàn huyên, tình chân ý thiết.

“Phương hầu, Yên Sở mặc dù xa cách ngàn dặm, nhưng uy danh của ngài, há là núi sông có thể cách trở. Yên quốc chúng ta từ trên xuống dưới, đều thập phần kính nể ngài.”

Mấy tướng lĩnh Tân quân đi theo, trên mặt ít nhiều đều có dị sắc, chỉ Tân Húc Phi vẻ mặt tự nhiên, bình tĩnh thong dong, vừa uống trà, vừa mỉm cười coi Phong Trường Thanh khắc ý phụng nghênh Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần với Phong Trường Thanh tất nhiên là sắc mặt không thể đẹp. Người Yên quốc này cũng quá là nhảm chán, đã được bồi thường như

nguyễn, vì sao còn phải nhất định kéo y xuống nước, đây không phải được tiện nghi còn khoe mẽ sao?

Vốn y đến đã có phần không cam tâm không tình nguyện. Chỉ cần y vừa ra mặt, vừa thêm một con dấu trên văn kiện hòa nghị, vậy thì không chỉ là đại biểu cho bản thân y, mà là đại biểu cả Sở quốc làm một phuơng công chứng tham gia trong việc này, một khi Tân quốc đổi ý, Sở quốc cũng phải gánh vác trách nhiệm trên đạo nghĩa.

Từ trên tình cảm cá nhân mà nói, cho dù là cá nhân y, cũng lười ra mặt gánh thay Tân quốc, càng đừng nói vì Tân quốc mà liên lụy Sở quốc.

Mà với bản ý của Tân Húc Phi, cũng không muốn để y gánh vác liên lụy, nhưng việc này trọng đại quá mức, cho nên cuối cùng Tân Húc Phi vẫn chỉ đành không thể nề hà mà tìm y thương lượng, để y tự mình quyết định có nên can dự không.

Mà Phuơng Khinh Trần không hề do dự quá lâu, vẫn băng lòng.

“Phuơng hầu văn võ toàn tài, trung nghĩa vô song, thiên hạ ai mà không biết, ai mà không hiểu. Năm đó biến cố triều Sở, chủ ta nghe nói mà lòng đau thán thương, Dung tướng cũng gõ nhịp mà than, rượu ngon tế xa, chỉ nói thiên hạ từ đây không còn anh hùng, đời này kiếp này vậy mà không có duyên gặp Phuơng hầu một lần, thật là rất tiếc.”

Không cần phải nói, nghe Phong Trường Thanh nghênh ngang bịa đặt phản ứng của Tiểu Dung như vậy, sắc mặt Phuơng Khinh Trần đã đen như đít nồi.

“Đến mức được Phuơng hầu trùng hiện nhân gian, vung tay hô một tiếng, Đại Sở một quốc, vô luận cao thấp, sĩ tộc sơn dân, không ai không theo, nhấc tay đỡ càn khôn, thớt ngựa hoành thương, bày mưu lập kế, chỉ mấy tháng mà Sở quốc đại định, cử động chống trời như vậy, chẳng những xưa nay chưa có, chỉ sợ về sau cũng không còn.”

Các tướng lĩnh Tần quân đứng sau họ mặt đều hơi xanh. Chuyện cũ năm xưa như vậy, đối với người Tần mà nói, tuyệt đối không phải hồi ức gì dễ chịu.

Phong Trường Thanh vẫn đang cực lực thổi phồng, nhiều lần nói Yên quân trên dưới quý mến Phương Khinh Trần cỡ nào, Yên vương với Phương Khinh Trần thân giao đã lâu như thế nào, năm lần bảy lượt mời Phương Khinh Trần đến Yên quốc làm khách, lại bao lần nhắc tới nhắc lui Dung quốc công với Phương Khinh Trần là coi trọng cỡ nào, để ý cỡ nào, muốn có cơ hội gặp mặt trường đàm cỡ nào.

Fương Khinh Trần nghe mà trong lòng bức bối, thế nhưng y có thể ngạo mạn vô lễ với thủ hạ của Tần Húc Phi, nể mặt Dung Khiêm, lại không thể không khoan dung Phong Trường Thanh một phần, nếu không y sớm đập văng con ruồi nhặng này ra khỏi phòng.

Mặc dù bức bối, lòng y cũng rõ ràng, Phong Trường Thanh là có tâm ly gián châm ngòi, vì thế Phương Khinh Trần ngược lại không chịu như tâm ý hắn, trên mặt thậm chí không biểu hiện ra ý gì là mắt kiên nhẫn, chỉ thản nhiên giống như chẳng hề nghe thấy gì vậy.

Tần Húc Phi cũng thủy chung thả như thường, không may mắn bởi vì việc Phong Trường Thanh với Phương Khinh Trần tôn sùng quá đáng khắc ý thân cận mà có ý bất mãn đố kỵ gì.

Trong mắt y, Phương Khinh Trần vốn kinh tài tuyệt diêm, đáng để các quốc bỏ vốn lôi kéo kết giao. Không đến bỏ vốn kết giao đều là đồ ngốc. Về phần chút ác ý châm ngòi ly gián đó trong lời nói giữa vẻ mặt Phong Trường Thanh, y lại bất động như núi.

Nếu chút kỵ xảo này đã có thể khiến y không kiềm chế nổi mà nghi kỵ để bụng, thì y thật sự không đáng được Phương Khinh Trần nhiều lần cứu giúp, trong lòng tương giao.

Phong Trường Thanh vốn cũng không phải người da mặt đặc biệt dày, tuy là

vì lợi ích của Yên quốc, được cơ hội này, dù sao phải thử đâm cái gai giữa hai người Tần Húc Phi và Phương Khinh Trần, nhưng hôm nay thấy thủ đoạn vô dụng, chẳng còn cách nào mặt dày mà dạn nhiều lời nữa, cười gượng đôi tiếng, liền quay về chính đề.

Hắn đem ý chỉ Yên vương viết rõ trao toàn quyền đàm hòa cho mình, giao cho Tần Húc Phi xem xét, mà còn đồng ý để Tần Húc Phi cầm đi giữ làm bằng. Sau đó ba người trên hòa nghị một kiểu ba phần phân biệt đóng dấu, tự lưu một phần làm bằng.

Cũng may Phương Khinh Trần mặc dù đã rời Sở quốc, ấn giám đại biểu cho thân phận tôn vinh và quyền lực bản thân lại vẫn mang theo bên người. Không phải bởi vì y còn muốn về Sở quốc cầm quyền, mà là lúc ấy y sợ sau khi mình rời khỏi, Triệu Vong Trần nghĩ sai một niệm, lợi dụng con dấu của y, ngụy tạo văn kiện thư tín gì để mưu lợi, cho nên, những tín vật liên quan đến quyền uy cá nhân, y không để lại Sở quốc một cái, lúc này lại rất có sẵn.

Đương nhiên, một phần gọi là người trung gian, người bảo lãnh nên giữ kia của mình, y vừa quay đầu đã trực tiếp ném cho Tần Húc Phi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 261 : Nội Ứng Ngoại Hợp

Sau khi thương lượng quyết nghị sách lược hành động tương lai một chút, Tân Húc Phi và Phong Trường Thanh mỉm cười, vẫy tay cáo biệt như là bạn bè thân thiết rồi tự bận việc mình.

Trên đường quay về, Tân Húc Phi rốt cuộc mới phun ra một hơi khó chịu trong ***g ngực kia. Sự tình lá mặt lá trái, người khiêm ta cung thế này, tuy rằng y hiện tại đã không phải là không thể làm, nhưng thủy chung vẫn chẳng thể chân chính thích ứng.

Cũng đến lúc này, y rốt cuộc mới có cơ hội, nhẹ giọng thành khẩn cảm ơn Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần tất nhiên là khịt mũi coi thường lòng biết ơn của y: “Ngươi không cần cảm ơn. Ta chẳng qua đã phiền vì mỗi ngày bị mấy việc rối rắm này của các ngươi vướng víu, mượn đây mau chóng thoát thân thôi.”

Tân Húc Phi đã quen bị y lạnh nhạt châm chọc, chỉ cười cười, không hề nói gì nhiều.

Chỉ là vì nhanh chóng thoát thân?

Tuy nói y hạ lệnh không được để Phương Khinh Trần rời khỏi, nhưng hiện tại đã qua hơn hai tháng, toàn quân trên dưới lại không một người nào thật sự dám coi y là tù phạm. Nếu như y quyết tâm muốn đi, chỉ cần không phải lúc vừa vặn độc phát, với võ công của y, vào một đêm tối trời gió cao nào mà không đi được.

Cho dù người kia thật sự như lời bản thân nói, là muốn đi mà không đi được,

người kia lại là người có thể bị hiếp bức, bị gò bó, sẽ chịu bị bức bối bất đắc dĩ, mà trái lòng kéo cả mình lẫn Sở quốc đồng thời vào cuộc sao?

Chỉ là, bản thân Phương Khinh Trần đã thà chết không thừa nhận, y cũng chẳng vạch ra, chỉ mỉm cười cùng Phương Khinh Trần cười ngựa song song, nhẹ giọng nói: “Bất kể thế nào, lần nghị hòa này phần nhiều là nhờ uy danh của ngươi và Sở quốc, bằng không thì trận này chẳng biết còn phải đánh bao nhiêu năm, ta cảm ơn ngươi vốn cũng là nên.”

“Yên quân không muốn liều chết đến cùng với ngươi, là sợ quân binh trên tay ngươi. Ngươi lấy đây tự ngạo là đủ rồi, không cần kéo ta vào nữa.”

Tần Húc Phi cười lắc đầu: “Lúc trước trên chiến trường, là ngươi tự tay một tên bắn Phong Trường Thanh ngã ngựa. Hiện tại nơi nơi lại đều đang lan truyền ngươi bắt cứ lúc nào cũng có thể triệu đại quân Sở quốc tham chiến. Mà ngươi chịu cùng ta đến trước bàn nghị hòa này, làm nhân chứng của hòa ước này, chính là đã tỏ thái độ cực kỳ rõ ràng. Chứng thực với Yên quốc những đồn đãi đó. Nếu không phải cân nhắc đến tầng này, chỉ bằng một nhánh tàn binh trên tay ta, Yên quân hiện tại thực lực chưa tổn, binh lực chiếm ưu, làm sao chịu dễ dàng nghị hòa với ta.”

Tần Húc Phi không biết là, trong kinh thành Yên quốc ngoài ngàn dặm, Dung Khiêm thật sự đã mượn lý do cả Sở quốc sau lưng Phương Khinh Trần cực có khả năng tham chiến này, cuối cùng thuyết phục Yên Lẩm thấy tốt thì tiếp thu, đồng ý tận lực tranh thủ chút lợi ích sau nghị hòa.

Fương Khinh Trần hờ nhẹ một tiếng: “Ngươi nên đi cảm ơn Liễu Hăng đi, là lời đồn của y rải quá tốt.” Y lạnh lùng nhìn Tần Húc Phi một cái. “Những người Yên ấy luôn miệng nói ngưỡng mộ ta đã lâu. Đáng tiếc căn bản đâu biết, ta quyết không thể thật sự vì bất cứ một người Tần nào, mà đi hy sinh tính mạng bất cứ người Sở nào.”

Fương Khinh Trần nói cực khôn khéo khí, Tần Húc Phi tự nhiên cũng

không giận. Tận khả năng bảo hộ lợi ích của quốc gia mình và bách tính, cũng là nguyên tắc của chính y.

Chỉ là, kỳ thật hai người họ đều đã bởi vì đổi phuong mà trái với nguyên tắc của mình.

Phương Khinh Trần xuất hiện ở Tân quốc, đã mạo nguy hiểm kéo Sở quốc vào chiến hỏa. Mà Phương Khinh Trần đã ở Tân quốc, trong chiến hỏa này, Tân Húc Phi thật sự nêu an bài một cơ hội để y trọng thương thậm chí chết trong tay liên quân.

Nếu như vậy, lại phái một kẻ miệng lưỡi khôn khéo, biết dùng tình cảm đả động, hiểu lấy lợi hại, y vị tất không thể thật sự liên Sở kháng Yên. Nếu như thành công, tối thiểu khoản bồi thường quá lớn này, cũng có thể bớt bảy phần. Dù sao Sở quốc không hề có thực lực cường hẵn như Yên quốc, có thể khiến y không thể không phô trương thanh thế, mới ký kết được một phần hòa ước bất bình đẳng này.

Thân là vương giả, vì lợi ích quốc gia mình, vốn không phải nên không từ thủ đoạn sao? Chỉ sợ quân chủ Yên quốc cũng đã cân nhắc đến khả năng này, mới có thể quyết định nghị hòa sảng khoái như vậy.

Chỉ là, tự nhiên, y kỳ thật chưa từng có tâm tư phương diện này. Mà người thông minh quả quyết như Phương Khinh Trần, nếu không phải từ đầu đến cuối, đều biết chắc Tân Húc Phi y không có khả năng có ý nghĩ như vậy với mình, cũng có thể ước thúc thủ hạ, không thể có cách làm như vậy, ngay từ đầu làm sao chịu mạo hiểm ở lại bên cạnh y.

Nghĩ đến đây, trong ngực Tân Húc Phi vô cớ ấm áp, bất giác mỉm cười. Nghiêng đầu nhìn Phương Khinh Trần uể oải giục ngựa bên cạnh y, ánh mắt sáng ngời.

Người này luôn dùng ngữ khí và thái độ cực coi thường, quở trách y ngu xuẩn, ngớ ngẩn, buồn cười, câu nệ.

Nhưng nếu y không phải là Tân Húc Phi buồn cười mà câu nệ, không có trí tuệ mà ngu xuẩn kia, Phương Khinh Trần thông minh, tùy hứng, ngông cuồng này, còn nhìn như uể oải, chẳng chút để ý, lại thủy chung không nhanh không chậm, giục ngựa sóng vai, đi trên cùng một con đường với y thế này không?

Phương xa có gió mát chậm chậm thổi đến, vó ngựa mọi người gấp dần, Tân Húc Phi mỉm cười trong gió, nhẹ nhàng hỏi: “Khinh Trần, hành động công kích kinh thành, ngươi cùng ta, được không?”

Đây là lần đầu tiên lấy hai chữ “Khinh Trần” để gọi người kia, rồi lại nói tự nhiên thoái mái như thế, chẳng có mảy may câu nệ và không tự nhiên, giống như đã từng gọi y vô số tiếng “Khinh Trần” “Khinh Trần” “Khinh Trần”.

Y thái độ rất tự nhiên, ngữ khí rất bình hòa, Phương Khinh Trần thậm chí không thể lập tức phát giác xưng hô của y đã thay đổi, hơi ngớ ra mới nói: “Có Yên quân âm thầm hỗ trợ, chuyện mười phần chắc chắn thế này, ngươi còn phải kéo ta cùng bán mạng làm gì?”

Tân Húc Phi chỉ cười: “Ngươi không cần ra tay, chỉ ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng được.”

Phương Khinh Trần lạnh lùng nhìn lượt y: “Ngươi lại chẳng phải mỹ nữ, ta có gì đáng nhìn.”

Y tiện tay quất một roi, ngựa bị đau, lập tức lao băng băng về phía trước, chỉ để lại một trận bụi mù cuồn cuộn, khiến đám người phía sau trở tay không kịp phải ho sặc sụa không ngừng.

Tân Húc Phi lắc đầu như than như cười, cũng vung roi phóng ngựa, mau chóng đuổi theo.

Đám người phía sau vừa mới thở ra, lại bị bụi đất Tân Húc Phi kéo theo khiến ho Khan kịch liệt một trận, nhìn nhau cười khổ, đều là dám bực mà không dám nói.

Tin tức Tân Húc Phi đem binh tiến công, một đường công kích đến kinh thành, rốt cuộc làm liên quân ba quốc cả ngày nội chiến ở kinh thành trở nên hoảng loạn.

Cho dù không tính mười lăm vạn Yên quân đơn độc ở biên cảnh đang chậm rãi tiến bước kia, nội địa Tân quốc, quân lực liên quân ba quốc, vẫn đang ở trên quân lực của Tân Húc Phi, mà địa bàn chiếm được, vừa có thành trì họ vốn công thành chiếm đất mà đến, cũng có thành trì quan tạp lân cận sau khi chiếm lĩnh kinh thành, mượn ý chỉ Tân vương, cùng đại đội binh mã, thuận tiện bức hàng, có thể xem như ngang bằng Tân Húc Phi.

Chỉ là nay không bằng xưa, Tân quân thế như hồng, dũng hán dị thường, mà liên quân ba quốc trong tranh đấu nội bộ hơn hai tháng qua, lại hao hết toàn bộ một chút thân thiện ăn ý lúc đầu đã chẳng được bao nhiêu kia.

Liên quân ba nhà, lệnh ra bất nhất, loạn xà ngầu, đều tự muốn bảo vệ mình, đều tự muốn giám thị đối phương, căn bản không thể hỗ trợ lẫn nhau.

Hứa Phong Trọng và Phong Trường Thanh sau khi khẩn cấp thương nghị, hai người đều quyết định không thể ở lại kinh thành, ngồi chờ Tân Húc Phi một đường công đến. Cho nên Ngô Yên hai quân đều dẫn trọng binh, đi tiền phương chi viện quan tạp thành phòng của mình, mỗi một chỗ đều mượn sức thành quan, tận lực tiêu hao thực lực Tân quân, thật sự thủ không được cũng khỏi cần cõi thủ, lấy tốc độ nhanh nhất lùi đến thành trì quan tạp tiếp theo, tiếp tục thủ thành, mài mòn dần binh mã Tân quân.

Vệ quân mặc dù không thể trọng dụng, nhưng hiện giờ họ nhân số nhiều nhất, dưới sự phối hợp của hai nhà, giúp thủ thành vẫn có thể. Sau hiệp thương, tướng lĩnh Vệ quân cuối cùng chỉ đành không cam tâm không tình nguyện dẫn đại đội nhân mã ra khỏi thành.

Kinh thành phú thứ, ý nghĩa phi phàm này, tất nhiên chẳng ai chịu từ bỏ. Ba

nha đều để lại rất nhiều nhân mã tọa trấn, một khi quan tạp tiễn phuơng không ngăn được, không thủ được, một đường lui về kinh thành, mượn thành kiên tường cao, cũng có thể địch mười vạn *** binh, huống chi bách tính, hoàng thất tông thân, văn võ bá quan khắp thành này, đều là con tin cực kỳ có giá trị.

Ngay cả như thế, Phong Trường Thanh và Hứa Phong Trọng vẫn sợ Vệ quân không thể trọng dụng, lại đều tự điều từ bản bộ rất nhiều nhân mã hiệp trợ Vệ quân, coi như là dụng tâm lương khố.

Cẩn thận mưu tính như vậy, nếu không phải Tân Yên đã lén kết minh, một đường cố công đến, quân đội Tân Húc Phi nhất định tổn thất nặng nề, cuối cùng dưới kinh thành tiến thoái không được, trái phải đều khó.

Đương nhiên, kết quả quyết chiến thực tế, lại khá bất đồng...

Quan tạp Vệ quân bảo vệ, vốn dưới sự trợ giúp của *** nhuệ Ngô Yên hai quốc phái tới, đều có thể bảo vệ vững vàng. Nhưng đến buổi đêm trăng mờ gió cao, cửa thành chẳng biết lại bị người nào mở ra từ bên trong.

Tân quân hò hét mà vào, Vệ quân thẫn hồn còn chưa quay lại đã bị giết tan tác không thành quân, liên lụy nhân mã Ngô quân phái tới hỗ trợ cũng tử thương nặng nề, Yên quân tất nhiên biết cơ mau chóng, sớm trốn mất tăm, không có mấy người bị sa chân.

Tân quân thay quần áo của Vệ quân bị bắt, ngay sau đó một đường đi vội, gấp quan kiểm quan, lừa được thì lừa, không lừa được thì tập kích bất ngờ, mỗi lần tập kích cũng không cần phí cái giá quá lớn là có thể đánh hạ, đúng là liên tục cướp quan đoạt trại.

Đợi khi chủ lực Ngô quân tiền phuơng khố sở kháng kích phát hiện hậu phuơng đã không thích hợp, Hứa Phong Trọng căn răng bỏ thành, thản tốc tập kích hậu phuơng, chỉ cầu có thể mau chóng trở về kinh thành, mượn sự hùng ổn của kinh thành, bảo *** nhuệ bản quân, hơn nữa bằng sự hiểu biết của hắn với năng lực của Yên quân, tin tưởng trên đường quay về, hắn có thể cùng Phong

Trường Thanh cũng đang chạy về kinh hợp binh thành công, đến lúc đó, không phải là không thể chính diện liều mạng với Tần Húc Phi.

Đương nhiên, hắn không thể đợi được Yên quân.

Trong lúc lòng như lửa đốt, một phiến hỗn loạn, chủ lực Ngô quân của Hứa Phong Trọng đã đâm đầu vào trước mặt đại quân *** nhuệ của Tần Húc Phi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 262 : Tân Nhân Tân Đô

Quân đội của Tân Húc Phi, cũng là binh phân mẩy lộ tập kích, hiện tại mặc dù đã đột phá phòng tuyến phong tỏa của liên quân, nhưng vẫn không kịp hợp binh.

Cho nên, nhánh Tân binh Hứa Phong Trọng gặp phải này, không hề có ưu thế nhân số, chỉ là, khá không may, chủ tướng của nhánh quân đội này, là bản thân Tân Húc Phi, cho nên nhánh quân đội này, vừa hay là *** nhuệ tuyệt đối trong Tân quân.

Một phương hoảng hốt không đường chọn, một phương can đảm khí thịnh, chiến ý dâng trào. Hứa Phong Trọng mắt thấy sự khôn thể, muốn đoạt đường quay lại kinh thành đã vô vọng, căn răng tráng sĩ đoạn cổ tay, từ bỏ Ngô quân bị nhốt trong trận Tân quân, dẫn dắt tất cả quân đội có thể kịp thời thoát ly chiến trận kiếm đường tháo chạy, trong lòng lạnh冷.

Hắn vứt bỏ, không chỉ là quân đội trước mắt, sợ còn có trú quân ở kinh thành bên kia. Mà hy vọng duy nhất của hắn, chỉ là đem hết toàn lực dẫn nhân mã còn sót trong tay trốn khỏi núi xác biển máu này, trốn về gia quốc mình.

Tân Húc Phi cũng biết, bỏ chạy chính là một nhánh *** nhuệ thiện chiến nhất trong địch quân, đâu chịu thả, an bài nhân mã ngoài tiếp tục treo cổ Ngô quân bị vây, phân ra một nhánh *** binh, tự mình dẫn dắt, một đường truy tập Hứa Phong Trọng.

Những người này, đã dám tham tâm mà ác độc đốt giết cướp bóc trên đất Đại Tân quốc y, y sẽ không dễ dàng buông tha bất cứ một ai, sống sót rời khỏi.

Tần Húc Phi dẫn binh một đường truy kích Hứa Phong Trọng, bởi vì khoái mã nhanh, xung kích thần tốc, dần dần lại bỏ rơi phần lớn đội ngũ phía sau, chỉ có thân vệ bên cạnh miễn cưỡng theo được tốc độ của y. Lúc này y thình lình ghìm ngựa dừng lại, mọi người cũng không hề kỳ quái, nhao nhao dừng thế ngựa. Tuy nói hiện tại họ đang truy kích địch nhân tang đám, nhưng một phân đội nhỏ do tốc độ quá nhanh, truy kích lên trước quá, là rất không khôn ngoan, nên chờ người phía sau hội hợp qua đây rồi nói tiếp.

Tần Húc Phi lại quay đầu, nhỏ giọng nói với người bên cạnh giữa chiến trận cũng chỉ một tập bạch y, không chịu mặc giáp kia: “Khinh Trần, ta có một chuyện muốn cầu.”

Phương Khinh Trần tuy rằng nhiều lần nói, trận tất thắng mình lười tham gia, nhưng chuyện đến trước mắt, vẫn nửa bị Tần Húc Phi kéo đi, nửa ôm tâm tư xem nào nhiệt mà theo đến. Chỉ là người tuy lên chiến trường, lại tuyệt không xuất lực. Người khác đi chém giết đánh nhau, y khoanh tay ở bên cạnh xem kịch. Chém giết một đêm, một thân bạch y kia, đừng nói là máu, cả tro bụi cũng chẳng thấy dính bao nhiêu.

Lúc này Tần Húc Phi bỗng nhiên mở miệng muốn cầu, trái lại làm y hơi bất ngờ.

Tần Húc Phi tuy rằng vẫn trong ngoài khốn đốn, nhưng trước nay chưa hề cưỡng cầu y chuyện gì, ngược lại luôn tận lực đừng liên lụy y, ngay cả khi Yên Tần hòa ước tại một lời của y, cũng không chịu du thuyết y điều gì. Không ngờ khi thắng lợi nắm chắc, người này thái độ lại khác thường, cầu y.

“Ta có việc gấp phải rời khỏi, không muốn để người khác can thiệp ngăn trở, phiền ngươi thay ta quản lý bộ tướng một chút. Quân đội Hứa Phong Trọng nhất định phải truy kích, cho dù không thể diệt hết, cũng phải đánh cho không còn chiến lực. Y là một tướng lĩnh xuất sắc, ta sợ bộ tướng sơ suất, chỉ có ngươi phụ trách toàn quyền chỉ huy, ta mới có thể yên tâm.”

Ngữ khí của Tần Húc Phi cực bình hòa thong dong, ánh mắt Phương Khinh Trần lại bất chợt sắc bén: “Ngươi muốn đi đâu, vì sao phải sợ thủ hạ của mình can thiệp?”

Tần Húc Phi cười: “Ngươi đã hỏi như vậy, trong lòng tự nhiên là đã minh bạch.”

Phương Khinh Trần nhìn y giận dữ: “Đồ ngớ ngẩn nhà ngươi...”

Tần Húc Phi lắc đầu: “Không phải ta muốn đi làm chuyện ngu ngốc, mà chỉ đi đảm đương trách nhiệm ta vốn nên gánh. Chỉ là ta sợ dù ta cam đoan như thế nào nữa, mọi người đều sẽ không yên tâm, khó tránh phải ngăn cản.”

Phương Khinh Trần chán nản: “Chỉ bằng những việc ngu xuẩn trước kia ngươi làm, ngươi nói ai có thể yên tâm về ngươi.”

Phía sau tiếng vó ngựa dần dần tiếp cận, Tần Húc Phi mi vũ có chút nôn nóng, ngữ khí lại vẫn ôn hòa: “Nhưng ta nhất định phải đi...”

Phương Khinh Trần cười lạnh: “Ngươi đã không muốn đi làm việc ngốc, thì tại sao nhất định phải đi?”

“Bởi vì ta không thể đem tất cả tội lỗi, để người khác gánh thay ta được.”

Phương Khinh Trần nhường mày cười lạnh, lại cho ra kết luận: “Ngu ngốc!”

“Chắc vậy.” Tần Húc Phi cười: “Người thượng vị phải sử dụng quyền mưu. Nhưng ít ra cũng nên có một chút đảm đương của mình chứ! Khinh Trần, chỉ có ngươi trợ ta, ta mới có thể đi một mạch không trở ngại.”

Phương Khinh Trần nén giận nhìn y: “Bắt đầu từ khi ngươi kéo ta tới xem kịch, đã tôn chủ ý lợi dụng ta?”

Tần Húc Phi cười khổ một tiếng: “Cục diện này, ta chỉ có thể cầu ngươi, cũng chỉ có ngươi mới tin tưởng ta, mới chịu giúp ta làm loại sự tình này!”

“Tại sao ta phải giúp ngươi?” Phương Khinh Trần chán nản. “Hơn nữa, ta lại dựa vào cái gì mà quản thúc họ?”

Tiếng ngựa hí vang hỗn loạn phía sau đã định tai nhức óc, tướng lĩnh các bộ mắt thấy sẽ dẫn binh mã bản bộ đến hội hợp.

Tần Húc Phi khẩn trương, chỉ sợ chờ mọi người vây lên đây, mình sẽ không thể thoát thân, moi từ trong lòng ra một vật, trực tiếp nhét vào tay Phương Khinh Trần: “Đây là lệnh phù, ngươi có thể toàn quyền hành lệnh Đại nguyên soái.”

Phương Khinh Trần cầm lệnh phù vừa tức giận vừa buồn cười: “Ngươi cho là bắt cứ ai cầm miếng thẻ lệnh này là có thể hành lệnh sao? Không có ngươi tọa trấn, không có ngươi giao, ta dựa vào đâu chỉ huy mấy vạn binh mã, lòng ngươi làm sao phục ta? Ngươi tự dựng mốc tích một cách quái lạ, không chừng họ còn hoài nghi ta đã lén làm gì ngươi!”

Tần Húc Phi nghe tiếng vó ngựa bức quá gần, thật sự không dám chậm trễ nữa, chỉ lo vung roi phóng ngựa, đồng thời cao giọng cười nói: “Ngươi không phải bắt cứ ai! Ngươi là Phương Khinh Trần! Họ nhất định sẽ tin tưởng ngươi, bởi vì ta tin tưởng ngươi, mà họ tin tưởng ta!”

Khi lời vừa ra, người còn ở trước mắt, khi lời kết thúc, lại đã cả người lẫn ngựa chạy đi xa tít.

Thân vệ liên can bên cạnh cũng mau chóng giục ngựa đuổi theo.

Chỉ còn Phương Khinh Trần một mình cầm miếng lệnh phù, nhất thời lại chưa quyết định là nên tùy tay ném phăng thứ đáng ghét này, hay trực tiếp đuổi theo tìm cái tên lợi dụng y kia mà tính sổ.

Chỉ thoảng chầm chừ, Tần Húc Phi đã chuồn mất tăm, phía sau trái lại ầm vang tiếng rất nhiều tướng lĩnh quan binh đuổi đến, nhìn từ phía không tìm thấy chủ soái nhà họ, bèn cùng nhau vây qua đây.

“Phương hầu, điện hạ đâu?”

“Phương hầu à, điện hạ không phạm hiềm mà tùy tiện truy địch nữa chứ?”

“Ồ, Phương hầu, lệnh phù của điện hạ sao nằm trong tay ngài?”

Mọi người muôn miệng ồn ào hỏi không ngừng, vẻ mặt đều hơi nôn nóng.

Phương Khinh Trần đưa mắt nhìn phương hướng Tân Húc Phi biến mất, hỏa khí trong bụng ùn ùn bốc ra ngoài từng cơn.

Hình như y chưa hề đáp ứng gì mà? Vị kia sao dám đi yên tâm như vậy, dứt khoát gọn gàng như vậy, sao lại dám đem lệnh phù và đại quân đồng thời vung tay ném cho y.

Dựa vào cái gì mà một người ngoài cuộc là mình, phải sa trong hỗn loạn này, thay y trấn an lòng người, thay y ngăn cản cái đám vội đến bốc khói này, không cho họ quay đầu đuổi theo y, còn phải thay y thu nạp nhân mã, thay y trấn quân tâm, lại thay y một đường đuổi giết quân địch kia chứ?

Dựa vào cái gì?

Giờ này khắc này, đã thành Tân quốc, rốt cuộc cũng đã loạn.

Vệ quân Ngô quân vốn đã không hòa thuận, mỗi ngày không ngừng ẩu đả ầm ĩ. Hiện tại Yên quân vốn kiệt lực hòa giải hai bên lại bắt đầu không dấu vết vu oan giá họa, tru tâm châm ngòi, giữa Ngô Vệ rất nhanh chóng phát triển thành xung đột quy mô lớn.

Sau mấy ngày dốc sức tranh đấu, hai bên đều tổn thất nặng nề. Mà Yên quân mấy phiên “can ngăn” không được, tất nhiên là chỉ lo thân mình, ở bên cạnh chẳng giúp ai.

Đang lúc này, thám tử lại đưa về quân báo tiền tuyến bất lợi, biết được phần lớn đội ngũ đã bị đánh tan tác, mà đại quân của Tân Húc Phi đang bức đến kinh

thành, nhân mã Ngô Vệ lại ở ngoài hoàng cung, vì con tin giam giữ trong hoàng cung có thể dùng để bảo mệnh rốt cuộc nên về ai mà đánh nhau to, máu chảy thành sông.

Mãi đến lúc này, Yên quân luôn ẩn nhẫn, dễ nói chuyện, không tranh gì hết, rốt cuộc mới lộ răng nanh.

Yên quân *** nhuệ chạy đến hiện trường, chỉ bao vây chặt chẽ hoàng cung, không cho nhân mã hai bên vào, miệng nói những con tin này là ba quốc cùng chung, không có mệnh lệnh của chủ tướng ba quốc, không ai được chiếm làm của riêng.

Ngô Vệ đã vô lực tranh giành với quân đội Yên quốc, sau mấy phiên tranh chấp can thiệp không có kết quả, lại nghe Tần quân đã áp sát kinh thành, chỉ đành bắt đắc dĩ bỏ thành mà đi, chia đường tháo chạy.

Không lâu sau, quân đội do Liễu Hăng thống lĩnh cũng đánh đến ngoài đô thành Đại Tần.

Yên quân hạ lệnh cấm thành, bách tính kinh thành trong tiếng hô giết đều đóng chặt cửa nẻo, một nhà co cụm sít sao một chỗ, nghe tiếng kêu giết, tiếng chạy, tiếng vó ngựa qua lại hỗn loạn bên ngoài, mà sợ đến toàn thân run bắn, rồi lại dạt dào hy vọng khẩn cầu thần linh phù hộ, thần binh của tam điện hạ có thể cứu họ ra khỏi khổ nạn đằng đẵng này.

Mà họ không biết là, chiến đấu kịch liệt họ tưởng căn bản không thật sự phát sinh, đám binh sĩ rảnh rang la hét, nào giết, nào xông lên, thi thoảng làm bộ làm tịch kêu thảm hai ba tiếng, người nhà còn cầm đao kiếm gõ loạn một trận, xây dựng ra giả tượng gọi là kịch chiến, mà nhân mã của Liễu Hăng đã lặng yên vào thành dưới sự phối hợp của Yên quân.

Tất cả các việc sau khi vào thành, đều có các tướng quân khác chỉ huy dàn xếp, bản thân Liễu Hăng thì được một Yên tướng đi cùng, dẫn theo mấy trăm thân vệ, đi thẳng đến hoàng cung. Trước cửa cung, Yên quân vây tròn bảo vệ

hoàng cung, mà trước trùng vây này, có một người râu dài tung bay, ý thái nhàn nhã, xa xa nhìn y mỉm cười: “A Hăng, con rốt cuộc đã về.”

Liễu Hăng thân sắc hơi động, trong mắt vừa có ấm áp, cũng

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 263 : Chỉ Nên Do Ta

Liễu Hăng cố gắng kiềm chế tâm tình mênh mông, thấp giọng hỏi: “Sao phụ thân lại ở đây?”

“Tất nhiên là nhờ quang vinh của con.” Liễu Văn Đào cười nói: “Từ sau khi liên quân ba nhà vào kinh, đạt quan hiển quý toàn thành đều bị đuổi đến các nơi trong cung, nhốt chung một chỗ với hoàng tộc, tiện bề cho họ canh chừng. Do quan hệ của nhà ta với con, liên quân ba nhà đều ngóng trông tương lai có thể lợi dụng Liễu gia chúng ta làm con tin, cho nên chưa từng bạc đãi. Khi con vào kinh, tướng quân Yên quốc liền thả hết cả nhà chúng ta, mà ta, là đặc ý ở lại nơi này chờ con.”

Liễu Hăng thấy vẻ mặt ông rất khuây khỏa, không hề có nửa phần ưu sầu đau khổ, trong lòng chẳng biết là cảm thụ gì: “Phụ thân dường như rất vui mừng?”

Liễu Văn Đào cười nói: “Tam điện hạ hoành đồ sắp thành, hưng thịnh của Liễu gia chúng ta cũng ngay trước mắt, vi phụ có lý do gì mà không vui mừng.”

Liễu Hăng im lặng ngẩng đầu, nhìn hoàng cung âm u, hoang bại thê lương kia, nghĩ phố xá kinh thành từng vô cùng huy hoàng phồn vinh phía sau, hiện giờ lại nơi nơi tường đổ phờn nát, trong lòng chua xót khó mà chịu nổi: “Hưng thịnh của Liễu gia? Phụ thân cảm thấy, sau khi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Liễu gia còn có thể huy hoàng như xưa sao.”

“Không phải huy hoàng như xưa, mà là càng hơn năm đó.”

Liễu Văn Đào quả quyết: “Tam điện hạ có thể dùng võ tướng được thiêu hạ, nhưng không thể dùng võ tướng trị thiêu hạ. Y cần văn quan, cần năng lại, để

quản lý quốc gia. Mà hiện tại, dưới tay y không hề có bao nhiêu nhân tài như vậy. Cho nên y chung quy phải không so hiềm xưa, dùng mấy người cũ. Đã dùng ai cũng là dùng, vì sao không dùng Liễu gia chúng ta? Gia tộc ta nhiều đời làm quan, huynh trưởng thúc bá con đều từng历 nhiệm các chức, rất có tài năng. Huống chi, chỉ vì tình cảm của con, tam điện hạ sẽ không thể làm khó Liễu gia, ngược lại dốc sức đề bạt. A Hăng, vi phụ có liệu sai?"

Liễu Hăng chỉ im lặng không nói gì.

Phụ thân bắt kể trải qua bao nhiêu phong vân biến ảo, vĩnh viễn sùng sững không ngã, trước nay luôn đứng chỗ cao trên quyền thế này của y, tự nhiên là sẽ không liệu sai.

Trong lòng y uất ức khó giải, thật sự không muốn giờ này khắc này, đổi mặt với phụ thân nữa: "Phụ thân, con còn quan vụ trong người, phải làm xong việc trước, mới có thể bồi phụ thân nói chuyện sau khi xa cách."

Liễu Văn Đào cười gật đầu.

Liễu Hăng lúc này mới quay đầu đổi mặt với Yên tướng vẫn lặng lẽ đứng ngoài mấy bước, nhẹ giọng hỏi: "Vẫn thỉnh tướng quân dẫn đường."

Yên tướng kia lại cười: "Người ở nơi nào, Liễu lão hầu gia rất rõ. Mời ông ấy dẫn đường là được, ta là một người ngoài, chỉ ở ngoài cung canh giữ thay Liễu tướng quân."

Chẳng trách họ sớm thả người nhà của y, chẳng trách họ lại cho phép phụ thân ở ngoài cung chờ mình. Đám tướng quân Yên quốc này, quả nhiên một kẻ *** hơn một kẻ.

Liễu Hăng chỉ đành quay đầu nói với Liễu Văn Đào: "Phụ thân..."

Liễu Văn Đào gật đầu: "Ta dẫn con đi là được."

Ngữ khí của ông ta rất thoải mái, không hề miễn cưỡng. Liễu Hăng cắn răng,

rốt cuộc mới nhẫn nại dǎn xuống sự bực dọc không hiểu trong lòng, vẫy tay dǎn mọi người theo Liễu Vân Đào vào.

Hoàng cung các nơi đều có quân đội Yên quốc thủ hộ. Nhìn đoàn người họ vào, những nơi đi qua, quân đội vốn trú lập tức hành lễ, sau đó triệt phòng.

Cứ thế đi thẳng một mạch, nhìn hoàng cung vốn nơi nơi đèn cung nến hoa minh châu mĩ ngọc, hiện giờ đều đổ nát hoang lương, hắc ám lành lạnh. Nghe thân sinh phụ thân bên cạnh, dùng một ngữ khí cực nhạt nhẽo, nói đến họa phúc khi nhiều năm hẫu hạ chủ quân.

“Người Yên sáng nay đã tập trung trông chừng hết Hoàng thượng, chư hoàng tử, cơ thiếp, hoàng tôn tại Tử Thần điện, xem ra chính là vì tiện cho các người.”

“Mọi người?” Liễu Hằng ngữ khí hơi khác thường.

Mấy hoàng tử lớn tuổi của Tân vương hiện nay đều đã có con cái, lại thêm phi tần cơ thiếp của họ, người trong hoàng tộc nhốt tại Tử Thần điện kia, phải đến hơn một trăm.

Liễu Vân Đào quay đầu nhìn y: “Con cảm thấy quá nhiều người?”

Liễu Hằng thở dài một tiếng: “Nhiều ít... Cũng đã không có gì bất đồng.”

Nhưng Liễu Vân Đào lại dừng bước, ánh mắt nhìn quanh bốn phía: “Những người này đều là thân tín cấp dưới của con?”

“Tự nhiên.”

“Thế thì có mấy lời ban nãy không tiện nói, hiện tại vi phụ sẽ nói với con. Ta lại phải khuyên con lập tức quay đầu, chỉ huy đại cục trong thành, phái bộ tướng khác đến làm những việc này.”

“Phụ thân!”

Liễu Văn Đào nhíu mày: “Chẳng lẽ tam điện hạ đích thân hạ lệnh, nhất định phải do con làm hay sao?”

Liễu Hăng cười khổ lắc đầu. Tần Húc Phi không hạ bất cứ mệnh lệnh gì, chỉ là từ trên xuống dưới lòng đều biết rõ, chuyện này nhất định phải có người làm thôi.

“Đã như vậy thì đừng làm, ít nhất không thể do con tự tay làm.”

Tuy rằng binh sĩ bốn phía là thân tín của Liễu Hăng, mà còn đều không tới quá gần, Liễu Văn Đào vẫn đè thấp thanh âm: “Thay chủ quân diệt trừ cái họa tâm phúc là công lớn, nhưng thí quân lại là tội lớn. Hôm nay con đứng ra thay y diệt trừ cái đình trong mắt, ngày khác sẽ không thể trốn phải trở thành cùu thế tội để tạ thiên hạ. A Hăng, con không phải võ nhân thô kệch, sách sử làm gương, khỏi cần ta phân thuyết với con nữa. Cho dù y hiện tại sẽ không hy sinh con, ngay cả hiện tại có thể không ai biết sự thật, nhưng năm rộng tháng dài, ai dám cam đoan, y không có ngày tính nợ cũ với con?”

Nhin Liễu Hăng dường như không chút động lòng, Liễu Văn Đào càng tận tình khuyên bảo đứa con tính tình quật cường này: “A Hăng, nếu luận hiểu biết tâm tính của người làm vua, thiên hạ hiện nay, người mạnh hơn vi phụ, chỉ sợ chẳng được mấy. Nghe vi phụ khuyên một câu đi. Người làm Hoàng đế, sợ nhất chính là người khác mưu phản. Vô luận là ai, nếu dám mắt cũng không chớp mà giết chết một Hoàng đế, cho dù y là vì hiệu trung tân hoàng mà giết, trong lòng tân hoàng không thể không có khúc mắc. Tam điện hạ cũng không thể dùng quân pháp trị quốc lâu dài, qua dăm ba năm, triều đình trên dưới, còn không phải cần nói nhân thứ, nói hiếu đế, nói trung tín. Lúc những nho sinh văn nhân đó, lại bắt đầu vung tay múa chân, nói đến nguyên nhân cái chết của tiên hoàng, luôn có can hệ đến con, con chung quy sẽ là một cái gai trong mắt mọi người. Cho dù con có thể miễn cưỡng bảo được một đời bình yên, trên sách sử thiên thu, ghi chép về con lại sẽ là như thế nào?”

Nghe phụ thân tinh táo bình tĩnh thảo luận được mất của việc thí sát chủ quân

với mình như thế, Liễu Hăng chỉ bình tĩnh nở nụ cười: “Đa tạ phụ thân nhắc nhở.”

Y thi một lẽ với Liễu Vân Đào, sau đó phất tay, chẳng chờ Liễu Vân Đào dẫn đường phía trước nữa, tự mình trực tiếp dẫn người đi về Tử Thần điện.

Liễu Vân Đào nhíu mày, ở phía sau hô nhỏ: “A Hăng! Con phải nghĩ cho rõ ràng!”

Liễu Hăng mỉm cười quay đầu: “Phụ thân, chính bởi vì con nghĩ rất rõ ràng, cho nên việc ngốc này, con mới không thể ném cho người khác làm.”

Y không quay đầu nhìn phụ thân mình lần nào nữa, chỉ dẫn người sải bước về trước, phía sau lại chợt vang lên một tiếng quát to như sấm sét: “A Hăng...”

Liễu Hăng chấn động mạnh, quay phắt người, lại thấy người nọ kim giáp hồng bào, như gió táp chớp giật rảo bước đến.

Chúng binh sĩ đều nhường đường thi lễ, vẻ mặt kính cẩn mà ánh mắt khẩn thiết.

Liễu Vân Đào vẻ mặt cũng ngạc nhiên, ngẩn ra một chút mới đại lễ bái: “Tam điện hạ.”

Tần Húc Phi tùy ý gioi tay: “Hầu gia không cần đa lễ.” Rồi cũng không nhìn Liễu Vân Đào thêm nữa, rảo bước đến trước mặt Liễu Hăng đang kinh hãi, mỉm cười với y.

Liễu Hăng vừa giận vừa vội: “Sao ngài lại đến, ngài...”

Tần Húc Phi ngoác miệng cười: “Ta ở trên chiến trường tìm một cơ hội, bỏ rơi người khác rồi chạy đến thôi. Những người đó chẳng ai dám ngăn cản, ta nói muốn vào, tự nhiên cũng liền mặc ta.”

Nhin vẻ mặt Liễu Hăng không tốt, Tần Húc Phi vội vàng thêm một câu giải

thích: “Ngươi yên tâm, chuyện bên kia ta đã nhờ Phương Khinh Trần, sẽ không có bất trắc gì đâu.”

Liễu Hăng giận đến mức tay chân lạnh ngắt. Yên tâm? Ngài bảo ta yên tâm?

Tần Húc Phi biết tâm tư của y, thấp giọng nói: “A Hăng, ngươi đừng hiểu lầm, ta tuy rằng ngu dốt, nhưng còn chưa đến mức hết thuốc chữa. Lòng dạ đàn bà, ta đúng là có một chút. Nhưng ta cũng còn chưa đến mức coi thường máu mọi người từng chảy vì ta. Ta đến đây, không phải vì ngăn cản ngươi.”

Liễu Hăng vẫn hung tợn nhìn y chòng chọc. Tính nết của Tần Húc Phi, y thật sự đã hiểu quá triệt để. Y kiên trì yêu cầu Tần Húc Phi chủ trì chiến sự tại tiền tuyến, bản thân lại nhanh chóng dẫn bộ của mình vào kinh, chính là sơ Tần Húc Phi cuối cùng sẽ mềm lòng, không hạ thủ được, kết quả vẫn chẳng phòng được người này dùng thủ đoạn chuồn êm.

“Nếu không muốn ngăn cản ta, ngài đến làm gì?”

“A Hăng, ta cứ khiến ngươi không tin được như thế?” Nhìn vẻ mặt y, Tần Húc Phi cuối cùng cười nũng nẽ: “Ta chỉ đến làm chuyện vốn nên do ta làm.”

Liễu Hăng chấn động, thanh âm thấp đến mức chỉ hai bên có thể nghe: “Ngài điên rồi! Việc này ai cũng có thể làm tốt, không cần...”

“Ngươi nói không sai, chuyện này ai cũng có thể làm tốt. Nhưng người làm chuyện này, vô luận là ai, đều để lại ẩn họan và nguy cơ lớn nhất cho bản thân.”

Liễu Hăng nổi giận, lập tức ngắt lời y: “Ngài nói bậy bạ gì đó. Chẳng lẽ ngài lại sẽ bỏ ta hại ta hay sao?”

Tần Húc Phi cười buồn bã, vẻ mặt lại có một loại thanh minh và giải thoát sau khi đã hiểu rõ.

“A Hăng, ta hôm nay, đã không phải là Tần Húc Phi lúc trước rời Tần đến Sở kia.”

Liễu Hăng mở miệng muốn nói, Tần Húc Phi lại chỉ lắc đầu, dùng ánh mắt ngăn y.

“Ta hôm nay, vẫn sẽ không bỏ người hại người, nhưng đâu biết sau khi ta ngồi trên vị trí đó bảy tám năm, tâm ý còn có thể như hôm nay?”

Liễu Hăng ngữ khí dịu lại, nhẹ giọng nhưng kiên định nói: “Ngài sẽ không đâu.”

“Phải không?” Tần Húc Phi nhàn nhạt hỏi một tiếng, nhưng không cần Liễu Hăng trả lời. “Những việc này, chung quy phải do ta tự mình đổi mặt, mới là tốt nhất. A Hăng, mấy tháng qua, người làm kẻ ác vì ta, đã đủ nhiều rồi.”

“Cho nên cũng không cần so tính nhiều một hai chuyện nữa...”

“Nhưng mà, ta so tính. A Hăng, tội cũng vậy, nghiệt cũng vậy, công đức cũng vậy, anh minh cũng thế, đều là chuyện của chính ta. Ta không thể hết lần này đến lần khác ngồi không hưởng lộc, sau đó lại lừa mình đổi người, giả vờ hai tay mình vẫn sạch sẽ như cũ. Ta cũng không thể mỗi một lần, đều dường như là suy nghĩ không chu, an bài không kịp, sau đó có tâm vô lực nhìn người đi gánh một thân nợ mạng, máu tanh đầy tay này. Đến một bước này, ta không có quyền lực nói nhân nghĩa ngây thơ gì nữa. Nếu cả hiện thực trước mắt mà ta cũng không thể đổi mặt, thế thì ta vĩnh viễn chẳng thể từ một tướng lĩnh trong quân bình thường, biến thành một đế vương đủ tư cách. Những việc này, ta phải học tập làm sao đi tiếp nhận, làm sao đi đổi mặt. A Hăng... Đừng ngăn cản ta.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 264 : Nay Có Bằng Xưa

Liễu Hăng im lặng.

Mỗi một lần đều là như vậy. Tân Húc Phi luôn rất tôn trọng ý kiến của y, nhưng người nọ một khi cõi chấp, lại chưa một lần nào có thể chân chính ngăn cản y, thay đổi y.

Dù không cam lòng như thế nào, cũng chẳng ngăn cản được y nữa. Từ khoảnh khắc y vào hoàng cung này, hết thảy không thể do mình làm chủ nữa.

Tân Húc Phi bình tĩnh nhìn y: “A Hăng, ngươi không cần nghĩ quá nhiều.”

Liễu Hăng chua xót lắc đầu, rốt cuộc từ bỏ khuyên bảo vô vị: “Ta đi với ngài.”

Tân Húc Phi gật đầu, cùng y sóng vai tiến bước. Thân vệ quân sĩ bốn phía, bất kể có nghe rõ cuộc đối thoại nhỏ giọng của hai người hay không, đều mặt không biểu cảm cùng theo phía sau. Chỉ để lại Liễu Vân Đào, ngạc nhiên nhìn bóng lưng hai người phía trước.

Đồ điên, đều là đồ điên! Loại sự tình này, có lý do gì mà nhất định cần tân hoàng tự tay làm? Thà bị người biết, không bị người thấy, cho dù thiên hạ đều minh bạch là chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ cần không phải người nọ tự mình động thủ, thì luôn có thể chối.

Người làm vua, muốn ngồi vững vị trí kia, tất nên cao không thể với, xa không thể kịp. Tân hoàng nêu là anh hùng đại nhân đại nghĩa, cứu *** hộ quốc bảo dân, thần tử và hoàng đệ trung thành không lừa, do quốc gia tan hoang, quân

chủ nguy trong loạn quân, chẳng còn cách nào, mới đăng cơ theo thỉnh cầu của người thiên hạ. Đây mới là không lộ giọt nước, vững như Thái Sơn.

Há có thể tùy hứng làm liều như thế, lưu một vết nhơ, lưu một cái thóp, lưu một cái cớ khi bách tính vô tri, tâm tốn bất mãn, có thể giữa dư luận phô phường, mượn đề tài phát triển, nhục quân miệt quân?

Thật mà nói thì ông ta bảo hộ Liễu Hăng như vậy, lại còn có ý nghĩa gì. Người A Hăng giết đã quá nhiều, vô luận là bêu danh hay chung nô, sớm đã chọc một thân, sớm không có khả năng thoát được ngày khác, những văn nhân nho sinh, thanh lưu chính nghĩa đó, thỏa mạ truy cứu y.

Nếu nói tội danh hạng nhất này, nhất định phải thêm trên thân một người, thế thêm trên Liễu Hăng thân là con trai lão thần triều cũ mình đây, sớm máu tanh đầy tay, cái giá mới là thấp nhất.

Liễu Văn Đào lắc đầu.

Đạo lý như vậy, ông ta tất nhiên tuyệt đối sẽ không đuổi theo, đi nỗ lực phân thuyết với Tần Húc Phi. Đối với tộc Liễu thị, kết quả như thế, đương nhiên mới là tốt hơn.

Chỉ là, trong lòng cuối cùng vẫn có vài phần cảm khái. Mình hầu hạ hai đời tiên đế, vĩnh viễn đều có thể quan tâm ý nghĩ tâm tư của thượng ý, hiện tại lại hoàn toàn không theo kịp biến hóa trước mắt.

Ngoài Tử Thần điện, vây ba bốn vòng binh lính Yên quốc, thấy đại đội nhân mã họ đến, lập tức không nói không rằng hành lễ triệt lui.

Đợi người Yên đi hết, Tần Húc Phi mới ngơ ngẩn nhìn đại môn Tử Thần điện, thấp giọng nói: “A Hăng, có mấy lời, ta cần nói riêng với y.”

Liễu Hăng không nói gì.

“Ta cũng có mấy việc, muốn hỏi lũ con y một chút.”

Liễu Hăng nhíu mày.

“A Hăng, tin ta.”

Liễu Hăng rốt cuộc thở dài một tiếng: “Ngài cẩn thận chút.”

Tần Húc Phi gật đầu, từng bước đi đến đại môn Tử Thần điện, đứng trước cửa, chần chờ một chút, mới đưa tay đẩy đại môn.

Trong đại điện, chỉ là một phiến trầm tích. Chỉ có ánh nến ảm đạm, từ cửa chập chờn phát sáng, thấp thoáng cũng chiếu lên song.

Tần Húc Phi nhịp bước nặng nề tiến vào.

Sau đó, trở tay nặng nề đóng cửa điện.

Trong gió đêm, mấy trăm binh sĩ lảng lặng đứng trong viện, lại yên tĩnh đến mức cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Cho nên, trong điện kia đột nhiên truyền đến tiếng rít, kinh hô, kêu khóc, cầu xin, càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng chói tai.

Mà một thanh âm cao vút, điên cuồng, kịch liệt và phẫn nộ, đột nhiên cất cao, nháy mắt đã đè lấp tất cả các thanh âm.

“Ta biết ngươi coi thường ta! Ngươi cho ngươi là đại anh hùng, đại hào kiệt! Ngươi quang minh lỗi lạc, ngươi thăng thắn vô tư? Ha ha ha! Ngươi không cần đặc ý! Vị trí này của trầm, không phải ngồi dễ dàng như vậy đâu!”

Thanh âm điên cuồng kia đột nhiên trầm thấp, âm trầm, giống như nguyên rùa đến từ địa ngục:

“Không cần mấy năm, ngươi cũng sẽ biến thành ta...”

Liễu Hăng nhíu mày phất tay, chúng thân vệ lập tức nhanh chóng rời khỏi

viên.

Tuy nói những người này đều là thuộc hạ bao nhiêu năm đồng sinh cộng tử, tuyệt đối tin được, tuy nói mỗi người đều rõ ràng đêm nay phải làm chuyện gì, đồng thời mỗi người đều đã lập huyết thệ, vĩnh viễn không tiết lộ một chữ ra ngoài, nhưng những lời này có thể ít nghe một câu thì nên ít nghe một câu.

Mọi người đều lui hết, bản thân Liễu Hăng cũng chậm rãi đi đến chỗ cửa viên, quay đầu nhìn đại điện âm u lạnh lẽo kia, nhưng chung quy không lùi ra sau một bước nào nữa.

Ngoài cửa viên, Liễu Vân Đào xa xa theo tới nhíu mày, đang gọi: “A Hăng!”

Hiện tại, ông ta đã lo lắng vì đứa con trai này của mình.

Đứa con trai từng luôn đố nghịch với ông ta này, hiện tại âm sai dương thác lại đã đeo vinh quang tiền đồ của cả gia tộc, nhất thiết không thể xảy ra bất trắc. Thế nhưng, đứa con này, trải phong sương ngàn ấy năm, sao vẫn quật cường không khôn ngoan như thế.

Người kia là bằng hữu của y, nhưng cũng là chủ quân của y. Bất kể bên trong hiện tại phát ra bất cứ thanh âm gì, y đều nên tránh đi thật xa, không nghe thấy một chữ mới là tốt nhất an toàn nhất.

Song Liễu Hăng lại chỉ quay sang phụ thân nở một nụ cười, lại quay đầu tiến vài chục bước đến đại điện bên kia.

Cự ly vẫn đủ xa, chỉ cần bản thân y không ngưng thầm vận công để nghe, chỉ cần người bên trong không phải xé yết hầu cuồng loạn, y chẳng nghe được bao nhiêu thanh âm.

Y chỉ là không yên tâm, chỉ là muốn cách bằng hữu của y gần một chút.

Ngẫu nhiên, trong gió đêm, vẫn sẽ có vài tiếng thét điện cuồng láng máng lọt vào tai.

“Ngươi tới đi, ngươi tới thiên đao vạn quả ta, trút hết ác khí ngần ấy năm của ngươi đi! Ngươi còn ngây ra đó làm gì?”

“Tam thúc, tha cho con, tha cho chất nhi đi, con không biết gì hết, những chuyện có lỗi với người, đều là phụ hoàng, không, là lão già kia làm...”

“Điện hạ...”

“Vương gia...”

“Hoàng thúc...”

“Hoàng đệ...”

“Van cầu ngươi, tha cho con ta...”

Những tiếng kêu hỗn loạn, khóc lóc hỗn loạn, cầu xin hỗn loạn, nhất là tiếng kêu khóc bất lực của những nữ nhân đó, khiến lòng Liễu Hăng như trôi nặng cự thạch.

Húc Phi, ngươi tội gì. Tội gì nhất định phải bức mình đối mặt với một màn đáng ghê tởm như vậy, tội gì nhất định phải để mình chính mắt thấy, chính tai nghe, lại chính tay bóp chết từng sinh mệnh kia, sau đó, cả đời bị cái đêm hôm nay giày vò.

Trong đại điện âm u kia, có bao nhiêu người vô tội.

Tần vương, rồi cả những Vương gia vương tử tranh đoạt vương vị, dẫn sói vào nhà đó, rồi còn con họ, có lẽ là đáng chết.

Thế nhưng, những cơ thiếp bình thường đó thì sao? Những cơ thiếp bình thường chỉ thân bất do kỷ, bị bắt bị chọn mà đến, thuận túy cho những người kia phát tiết thú dục đó thì sao? Vinh hoa quyền thế chưa hề được hưởng thụ bao nhiêu, trường giết chóc số mệnh này, họ lại trốn không thoát.

Còn đám hãi tử nhỏ đến mức chưa từng làm gì, chẳng hề biết gì, trừ thân tại hoàng gia thì không hề có lỗi gì đó...

Tội gì. Tội gì bức bách mình đối mặt với những tàn nhẫn và lạnh băng này như vậy.

Liễu Hăng một mình lặng lẽ đứng trong gió lạnh, ngóng nhìn tòa cung điện lạnh lẽo kia.

Y đến, là vì bảo hộ mình.

Y đến, là để bản thân trở thành một vị đế vương.

Dùng hiện thực, chủ động hủy diệt một chút yếu đuối và khờ dại cuối cùng trong lòng mình.

Người, chung quy phải thay đổi. Cho dù bản thân không nguyện ý hơn nữa, thế giới này, cũng phải bức người từ từ thay đổi.

Băng hữu có ánh mắt ngay thật, vẻ tươi cười ấm áp kia, cũng sẽ phải biến thành một đế vương thành thực mà lanh tinh.

Đây không phải điều đám bộ tướng họ vẫn chờ đợi sao?

Nên hoan hỉ, nên vui mừng, chỉ là vì sao giờ này khắc này y lại chỉ cảm thấy ngực đau nhức không chịu nổi.

Đêm hôm ấy, Tân Húc Phi nán lại Tử Thần điện rất lâu, rất lâu.

Lúc đi ra, phía sau y, trong Tử Thần điện, những thanh âm lộn xộn thê lương cầu khấn từng có đó, đều đã trầm tịch.

Sắc mặt Tân Húc Phi thoảng tái nhợt.

Liễu Hăng rảo bước đến gần, dùng ánh mắt lo lắng nhìn y, nhưng không hề

nói gì.

Tần Húc Phi nỗ lực cười cười có phần thảm đạm, khóe miệng khóe mắt, đều đang run rẩy khe khẽ.

“A Hăng, có chuyện, ta muốn cầu ngươi giúp ta.”

Liễu Hăng cau mày, trong lòng thở dài.

Người này... phải chăng rốt cuộc là... không thể nhẫn tâm đến cùng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 265 : Trẻ Thơ Vô Tri

Tần Húc Phi nhìn Liễu Hăng, trong mắt có ý khẩn cầu: “Trong đó, mấy hài tử của hoàng tử, hai đứa nhỏ nhất, một đứa mới một tuổi, đứa còn lại, cũng chỉ có hai tuổi rưỡi...”

Liễu Hăng im lặng.

“A Hăng, trong đó, có tám hài tử.”

Thanh âm của Tần Húc Phi dần dần nhẹ xuống: “Sáu đứa khác, đều đã hiểu chuyện. Chúng biết thân phận của mình, cũng nhìn thấy chuyện không nên nhìn, ta... Nhưng mà...”

Tần Húc Phi cắn chặt răng, nhất thời lại không thể nói tiếp, cuối cùng nhắm mắt, lại mở ra.

“Nhưng mà hai đứa trẻ này, còn hoàn toàn chưa hiểu chuyện, cũng sẽ không nhớ được hết thảy. Ta... Người nói ta ngu xuẩn cũng vậy, khờ dại cũng thế, A Hăng, ta biết ta tất nhiên phải giết hại phụ nữ trẻ em, thương tổn vô tội, nhưng hai đứa trẻ này thật sự quá nhỏ. Hơn nữa người kia nói cho cùng là huynh trưởng của ta, nếu có thể, ta chung quy vẫn muốn lưu một đường huyết mạch cho y.”

Tần Húc Phi thanh âm trầm thấp: “Nhưng ta biết, nếu người không đồng ý, ta không thể cứu được bất cứ ai.”

Sự tình đi đến bước này, từ Liễu Hăng trở xuống, tất cả bộ tướng của Tần Húc Phi, đều đã không còn đơn thuần là thuộc hạ của Tần Húc Phi, mà là một tập đoàn liên quan cùng lợi ích của Tần Húc Phi. Sinh tử vinh nhục của mọi

người, đều nằm trên thành bại của mình Tân Húc Phi, cho nên họ sẽ không cho phép có bất cứ án hoạn nào có thể dao động địa vị của Tân Húc Phi tồn tại.

Mọi người liên thủ, đã có thể bức Tân Húc Phi chỉ có thể đồng ý do Liễu Hăng dẫn binh vào kinh, có thể buộc Tân Húc Phi chỉ có thể mượn Phương Khinh Trần trợ giúp, lặng lẽ đào thoát. Như vậy, cho dù hiện tại Tân Húc Phi muốn cứu hai đứa trẻ kia, chỉ cần mọi người không đồng ý, y cũng chẳng có biện pháp.

Y không thể vì hai tôn tử của Tân vương mà đi trở mặt đối địch với huynh đệ đã cùng y đi qua bao nhiêu sinh tử khổ như vậy, cho dù y lén đưa hai đứa trẻ đi, người dưới tay liên thủ cũng có thể tra ra. Tự nhiên có cả tá biện pháp làm hai tiểu hài này chết im hơi lặng tiếng, sau đó Tân Húc Phi cũng không thể truy cứu.

Bởi vậy, giờ này khắc này, y có thể làm, chỉ có thể là thỉnh cầu Liễu Hăng lý giải và trợ giúp.

Hai đứa trẻ hoàn toàn không hiểu chuyện, thật sự không thể cho chúng một đường sinh cơ sao?

Liễu Hăng chần chờ.

Y tự hỏi sớm chẳng phải người tốt gì nữa, năm đó phóng ngựa Sở quốc, đâu phải chưa từng trấn áp giết chóc bách tính, hiện giờ tại Tân quốc, vì cung cố thế lực của Tân Húc Phi, y cũng sớm liên tiếp đại khai sát giới. Dưới tay đâu phải không có rất nhiều oan hồn vô tội.

Chỉ là, phải xuống tay với hai hài tử nhỏ như vậy, trong lòng y vẫn có chút không nỡ.

Song hồi lâu, Liễu Hăng cuối cùng lắc đầu than khẽ: “Chúng chung quy là họa ngầm.”

“Nhưng không phải tất cả họa ngầm đều sẽ biến thành tai nạn, cũng không phải tất cả họa ngầm cuối cùng đều không thể thu thập.” Tân Húc Phi nắm chặt nắm tay, vẫn không chịu từ bỏ: “Sách sử ghi lại, không phải mọi người đều chém tận giết tuyệt chính địch, cũng có hài tử chưa trưởng thành có thể bảo mệnh dưới đao. Nhưng thời thế đổi dời, nhân tình dễ biến, chuyện vài thập niên sau con của chính địch còn tái khởi phong vân, trở về báo thù rửa hận, đâu từng có mấy? Đó đều chỉ là mấy truyền kỳ kịch nam cổ sự thôi.”

“Nhưng mà...”

“A Hăng!” Tân Húc Phi quay đầu chỉ Tử Thần điện: “Tám hài tử kia, chỉ cần hơi hiểu được một chút việc đời, có thể mang máng nhớ phụ mẫu mình là ai, ta đều nhẫn tâm không để ý nữa. Chỉ hai đứa này thật sự quá nhỏ, chẳng hiểu gì, sẽ chẳng nhớ được gì, đứa người đi xa tí, không lưu một chút dấu vết, ai lại thật có thể tra ra thân phận chúng.”

“A Hăng, chúng còn nhỏ như vậy, đừng nói không có cơ hội bị phát hiện thân phận, bị người ủng hộ lợi dụng tái phát triển thế lực, cho dù thật sự có loại sự tình này, cũng phải đến hai mươi năm sau. Nếu ta là một đế vương tốt, quốc thái dân an, thì sẽ chẳng có ai chịu đi theo chúng, chúng là con cháu ai, cũng sẽ không quan trọng nữa. Nếu chúng thật có thể tụ tập thế lực, vậy chỉ có thể chứng minh ta tầm thường vô năng, nếu ta dùng hai mươi năm, vẫn không thể cho bách tính sống cuộc sống tốt nhất, còn để họ tình nguyện cầm đao thương liều mạng với ta, hoàng vị như vậy, lại còn có gì đáng để chúng ta hiện giờ bất chấp tất cả đi bảo vệ? Nếu... Nếu đến lúc đó, có người thật muốn phản ta, thế thì, cho dù là không có cốt nhục của đại ca lưu tồn trên đời, những người đó làm sao không thể nguy tạo ra một kẻ. Hai đứa trẻ này sống hay chết, thật sự quan trọng như vậy sao?”

Liễu Hăng cười khổ.

Đúng vậy, cũng sẽ không một ai ngờ được, Tân Húc Phi vốn nê chỉ mong sao chém tận giết tuyệt, lén lén lút lút, ngày đêm kiêm trình chạy đến, lại nỗ lực

muốn gìn giữ một chút huyết mạch cho người có lỗi với mình nhất trên đời này, cho nên tự nhiên sẽ không có ai đi tra, không có ai đi tìm.

Y không hề không nhịn được, muốn giữ lại mọi hài tử, đã là nhượng bộ lớn nhất, toàn bộ thỏa hiệp y có thể làm rồi.

Mà phàm là chuyện Tân Húc Phi đã chân chính quyết định, Liễu Hăng đều không thể khiến y quay đầu, mà khi y không quay đầu nữa, Liễu Hăng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, hoặc là băng mặt không băng lòng.

Cuối cùng, Liễu Hăng chỉ có thể thở dài một tiếng.

“Đem hai đứa trẻ ra đây! Hết thảy giao cho ta làm. Ngài vĩnh viễn đừng hỏi ta, hai đứa trẻ này ở nơi nào, chỉ coi như chuyện này chưa bao giờ phát sinh, chẳng những phải giấu người thiên hạ, ngay cả tướng lĩnh trong quân chúng ta, cũng không thể để họ biết.”

Ngữ khí của y không khách khí lăm, nếu an bài như vậy, cho dù y ở đây đón hai đứa trẻ đi, vừa quay đầu đã giết người vứt đi, sợ là Tân Húc Phi cũng không thể biết, không đủ sức.

Song Tân Húc Phi chỉ ngưng mắt nhìn Liễu Hăng một khoảng thời gian cực ngắn, liền bình tĩnh gật đầu: “Được!”

Vô luận dưới tình huống nào, y cũng chưa từng nghĩ phải hoài nghi phòng bị Liễu Hăng. Cho dù không tán đồng ý kiến của y, lựa chọn của Liễu Hăng cũng nhất định sẽ là tranh luận đến cùng, mà tuyệt không phải băng mặt không băng lòng.

Giao lũ trẻ ra, từ đây không truy hỏi tăm hơi tung tích nữa, tận lực quên hẳn hết thảy, với bản thân Tân Húc Phi mà nói, biết đâu có thể thoái mái hơn. Tuyệt hy vọng, không biết gì hết, so với thời thời đèo trong lòng, luôn nhịn không được lặng lẽ phái người điều tra quan tâm, càng an toàn, cũng càng vô hậu hoạn hơn. Tân Húc Phi im lặng một chút, lại bắt đầu dặn dò một sự kiện khác: “Còn

có một việc, ta muốn ngươi lặng lẽ tra thử. Chỉ là việc này quan hệ cũng cực trọng đại, tuyệt đối không thể tiết lộ một chút tiếng gió.”

Liễu Hăng thấy vẻ mặt y trịnh trọng, cũng nghiêm nghị hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta vừa rồi ở trong điện, đã hỏi kỹ mấy hoàng tử, họ rốt cuộc làm sao động tâm tư, vì sao muốn cầu viện dị quốc, vì sao mấy người đều trong thời gian không tương đồng lăm, làm ra chuyện cơ hồ hoàn toàn tương đồng?”

Liễu Hăng chợt lạnh lòng: “Ngài cảm thấy...”

“Ta vẫn cảm thấy kỳ quái. Các quốc ngãp nghé Tân quốc là đương nhiên, khi có cơ hội viện cớ huy binh đến công cũng là việc tự nhiên, chỉ là, cớ của mấy quốc gia cơ hồ hoàn toàn tương đồng, mỗi người đều có thể lấy ra thư tín cầu trợ của hoàng tử hoặc Vương gia, người người đều giương cờ xí trợ hoàng tộc Tân quốc thanh quân trắc định thiên hạ, trong thời gian ngắn như vậy, trên thân những người bất đồng, tập trung phát sinh chuyện gần như đồng dạng, điều này trùng hợp đến quá đáng.”

Liễu Hăng hít sâu một hơi: “Ngài cảm thấy có người âm thầm thúc đẩy hết thảy, nhưng mà, ai có thể bối cục lớn như vậy, y lại có thể được lợi ích gì từ đó?”

Tân Húc Phi cười khổ: “Nếu nói lợi ích, người được nhiều nhất hình như là ta.”

Liễu Hăng nhíu mày không nói. Bất kể thế nào, việc này đã hiện manh mối, thì không thể không tra. Một Tân quốc lớn như thế, không thể để người nào đó ăn thăn chỗ tối đùa giỡn trong tay. Cũng may cục này bối quá lớn, trải quá rộng, thế thì chỉ cần có tâm, là nhất định có thể tìm được manh mối, là nhất định có cơ hội tra rõ.

Thuộc quan, tâm phúc của các hoàng tử, rồi cả thuộc hạ của mấy Vương gia chi thứ liên lụy trong đó, hiện giờ đều nhốt tại các nơi trong hoàng cung, mỗi người đều biết đại họa lâm đầu, mỗi kẻ đều nghĩ làm sao lấy lòng tân chủ tử để

đào thoát đại nạn. Mượn cơ hội này thẩm vấn điều tra, chung quy có thể khai thác chút chân tướng.

“Chuyện này để ta tra, cũng sẽ tuyệt không để tin tức truyền ra, chờ chuyện trước mắt sáng tỏ, tìm thời gian, đem tất cả các nội dung liên can việc này trong cuộc đối thoại của ngài và mấy hoàng tử, nói lại một lần với ta...”

Tần Húc Phi vẻ mặt ảm đạm, yên lặng gật đầu.

Liễu Hăng thấp giọng hỏi: “Chuyện bên dưới... Ngài... Ngài muốn tránh đi trước không?”

Tần Húc Phi miễn cưỡng nhếch khóe miệng, coi như một nụ cười, chậm rãi lắc đầu.

Liễu Hăng cuối cùng nhìn Tử Thần điện âm u, không hề có tiếng động kia lần nữa, thở dài một tiếng: “Ngài quay lại, ôm hài tử ra đây đi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 266 : Giang Sơn Đã Định

Vô luận là chuyện bất kham hơn, cũng luôn có thể được tuyên dương đến quan miện đường hoàng.

Nghe nói, trải qua một đêm “kịch chiến”, quân đội chính nghĩa của Tân quân, rốt cuộc dưới sự dẫn dắt của tam điện hạ Tân Húc Phi, công phá kinh thành, cứu tất cả bách tính chịu khổ chịu nạn.

Nghe nói, khi toàn quân cao hứng bừng bừng đến hoàng cung nghênh đón Tân vương, mới biết từ lúc Ngô Vệ hai quân nội đấu muôn cướp đi tất cả vương tộc uy hiếp Tân quân, Tân vương vì bảo trì tôn nghiêm hoàng gia, vì không để Tân quân bị hiếp bức, cho nên ba đời đều tụ tập trong Tử Thần điện, dứt khoát dẫn lửa tự thiêu.

Nghe nói, hiện giờ hoàng tộc địch hệ, hơn trăm người, đều đã thành xương khô xác sém. Ngay cả trong cơ thiếp, bao quát tám hài tử nhỏ nhất một tuổi, lớn nhất mười hai tuổi, đều không một người lọt lưới.

Nghe nói, Tân Húc Phi cố nén đau buồn, phái người kiểm tra đám cháy, tìm kiếm khắp hậu cung, nỗ lực tìm một hai huyết mạch trực hệ hoàng tộc sót lại mà không được. Nghe nói Tân Húc Phi tuyệt hy vọng, chỉ dành khóc rống một hồi, hậu táng mọi người, đáng thương thay những Hoàng đế hoàng hậu, Thái tử hoàng tôn kia, sinh tiền vinh quang vô cùng, sau khi chết cả ai là ai cũng chẳng phân rõ được, vào lúc quốc loạn này, cũng không thể chú ý tang lễ long trọng gì, cuối cùng hơn trăm thi cốt, chỉ có thể cùng nhau táng vào hoàng lăng một cách qua loa.

Người sáng mắt, cho dù không có chứng cứ, tự nhiên vẫn hiểu rõ rằng kỳ thật

đã xảy ra chuyện gì. Nhưng phần nhiều cũng có thể lý giải “phản kích bất đắc dĩ” của Tân Húc Phi sau khi bị bức đến đường cùng.

Sau đó, chính là Tân Húc Phi “nén đau” trấn giữ đại cục, giải cứu bá quan, trấn an bách tính, lại lấy các loại tội danh như bất trung, phản quốc, loại trừ sạch sẽ những người nêu loại trừ.

Mà những quan viên có hiền danh, có năng lực, vẫn khá trung lập, chưa từng can dự sâu vào đảng tranh, chưa từng liều chết đối địch với Tân Húc Phi kia, tất nhiên đều không thêm tội, phần lớn sau khi được Tân Húc Phi hậu lễ khiêm từ đối đãi, liền dốc lòng dốc sức, trợ y chỉnh đốn kinh thành, chỉnh lại triều cương.

Về phần những người không thể buông đại nghĩa quân thần, nghênh cỗ không đếm xỉa lẽ ngộ của Tân Húc Phi, Tân Húc Phi cũng không để ý. Không chịu hiệu lực cũng thế, cáo ốm liệt giường cũng thế, ai thích rảnh rang thì rảnh rang, thứ khí khái này chắc gì có thể chịu được cô tịch quạnh quẽ thời gian quá dài.

Đương nhiên... Rốt cuộc cũng bắt đầu có người hô hào, nước không thể một ngày không có vua, tam điện hạ có công lớn với nước, lý nên đăng cơ.

Càng là đã phạm lỗi, càng sợ truy cứu, sợ giáng họa, lúc này đương nhiên càng phải hô cao khẩu hiệu, biểu hiện xích đắm trung tâm. Những thần tử ngày trước xu nịnh Tân vương hăng say nhất, cùng với các Vương gia tôn thất cũng từng động tâm đoạt vị, giống chư vương tử, từng âm thầm có một số động tác nhỏ, giờ này khắc này sao có thể không tích cực. Còn chưa chờ trong quân Tân Húc Phi có động tác, đã từng kẻ liều mạng cỗ xúy, thật là nước mắt giàn giụa, nghĩa chính từ nghiêm, rất có dáng vẻ ngươi không làm Hoàng đế ta sẽ đâm đầu chết liền.

Nhưng Tân Húc Phi sa sầm mặt, nhịn lại nhịn. Chờ mọi người diễn hě xấp xỉ rồi, mới đập bàn, thanh sắc đều nghiêm mà đuổi hết ra ngoài.

Làm Hoàng đế sao. Đương nhiên không thể lập tức đáp ứng, ba từ ba

nhường, đẩy trái kéo phải, cuối cùng mới miễn miển cưỡng cưỡng, không thể tránh được, ra vẻ ta là bị buộc ngồi lên long vị, mới là đúng lý. Phản ứng của Tân Húc Phi, làm mọi người cảm thấy vuốt mông ngựa càng đúng chỗ.

Vì thế vở tuồng khuyên can này càng náo náo nhiệt nhiệt, sôi sùng sục. Văn nhân mặc khách viết biểu ủng hộ lên ngôi, bá quan liên danh dâng thư, bách tính vạn dân thư thỉnh nguyện, khiến Tân Húc Phi đầu to như đấu, bình thường nghị sự cũng không dám ra lǎm, cả ngày trốn trong hoàng cung.

Trong những ngày phân phân loạn loạn này, không ai biết vào cái đêm Tử Thần điện cháy, có người lén đưa thi thể hai ấu nhi bị loạn binh giết chết vào Tử Thần điện. Mà Liễu Hăng thì lặng lẽ ôm đi hai đứa trẻ.

Triệt để đổi quần áo trên người hài tử thành quần áo bình dân, chăm chú kiểm tra vài lần trên người, phát hiện nốt ruồi khá rõ ràng, liền dùng phương thuốc dân gian chấm đi, phát hiện có một hai cái bớt hơi rõ, liền dùng đao rất nhẹ rất mỏng, gọt một miếng da, cho dù hài tử bị đau khóc ầm lên, y cũng chưa từng thu tay.

Kinh thành sau tai kiếp, vốn có vô số người thê ly tử tán, vốn có vô số hài tử, trở thành cô nhi cha mẹ đều mất.

Quân đội tìm kiếm những cô nhi hấp hối, cha mẹ đều mất ở tứ xứ, ôm chúng ra khỏi tro bụi, bùn đất, nhà đổ, thậm chí trong đống người chết, rất nhiều cô nhi trên người đều bị thương, cho nên khi hai ấu nhi quần áo bình thường, trên người có đôi chút thương thế được thu nhận, không ai chú ý nhiều.

Quân đội của Tân Húc Phi thu nhận chăm sóc những cô nhi vô trợ này, vừa giúp chúng tìm kiếm cha mẹ, cũng vừa khuyến khích những người mất con trong chiến loạn đến trong quân nhận nuôi hài tử. Về phần những hài tử cuối cùng thủy chung không ai chịu dẫn đi, thì do quốc gia thống nhất nuôi nấng, cung cấp áo cơm cơ bản, cũng cho chúng từ nhỏ học một môn tay nghề, chờ sau khi trưởng thành, để chúng tự mưu sinh.

Thiện chính hạng nhất này, được vô số bách tính khen ngợi.

Mà không một ai biết, trong vô số cô nhi này, có hai hài tử, trong thân thể chảy dòng máu giống cựu hoàng tân hoàng.

Chúng sẽ như vô số đứa trẻ khác, giãy giụa nỗ lực sống sót, nỗ lực lớn lên. Chúng sẽ như tất cả cô nhi Tần quốc, có khả năng sinh tồn tương đồng.

Liễu Hăng sau khi không dấu vết gửi gắm hài tử ra ngoài, liền không theo dõi gì chúng nữa.

Hài tử là bởi vì thể nhược mà chết, là được người nhận nuôi, hay trực tiếp lớn lên dưới sự nuôi dưỡng của quốc gia, tương lai mơ hồ hờ hờ, cả đời đội ơn kẻ thù sát phụ thí mẫu Tần Húc Phi này, y đều không để ý, không truy tra, không quan tâm.

Nếu cả hai người biết chuyện vén vẹn là y và Tần Húc Phi, đều đã từ bỏ hết thảy mạnh mẽ, mặc cho hai đứa trẻ như giọt nước hòa vào biển rộng, mất đi tung tích, khó mà tìm kiếm, thì người khác, làm sao có thể tìm ra chúng nữa. Cho dù thật tìm được, ai lại còn có thể có bất kỳ chứng cứ gì, có thể chứng minh thân phận chúng.

Thời điểm Tần Húc Phi khốn thủ kinh thành, chỉnh đốn triều cương, chu toàn cùng triều thần và người Yên, không thoát thân được, Phương Khinh Trần tiền tuyến phượng xa, đã lại là mấy ngày mấy đêm, không thể chợp mắt đàng hoàng.

Kỳ Sĩ Kiệt dẫn bộ truy kích Vệ quân, dọc đường rất thuận lợi, đánh người Vệ chạy như lợn, bỏ trốn tứ phương, dọc đường lưu lại vô số thi thể, hơn mươi vạn đại quân, cuối cùng có mệnh về đến Vệ quốc không đủ vạn người.

Mà một lộ Tần binh Phương Khinh Trần dẫn này, lại nghênh diện đụng phải đại quân tiếp viện của Ngô quốc.

Vốn Ngô vương năng chinh thiện chiến, vẫn giữ lại trọng binh trấn thủ trong

nước, phòng bị Tiêu gia, nhưng sau khi biết được Tân Húc Phi khởi binh công kích kinh thành, y rốt cuộc không kiềm chế được, rốt cuộc đích thân lĩnh tám vạn đại quân, trực tiếp công vào Tân quốc để tiếp ứng nhân mã bên mình.

Phương Khinh Trần dẫn binh một đường truy kích Ngô quân, mắt thấy sắp có thể vây giết toàn bộ, lại đột nhiên gặp phải cường địch, thất bại trong gang tấc.

Nếu không phải bởi vì dẫn binh là Phương Khinh Trần, khi chọt gắp biến này, mạnh yếu đổi chỗ, ít khó địch đông, Tân quân sợ là phải thiệt nặng. May mà Phương Khinh Trần gắp nguy không loạn, lấy kỵ binh *** nhuệ nhiều lần xung đột đoạn hậu, lệnh đại đội nhân mã kịp thời lùi về trú thủ chỗ hiểm yếu, nhánh binh mã hơn năm vạn người này, mới không bị quân đội Ngô vương đánh tan tác.

Ngô vương mắt thấy quân đội của mình tổn thất nặng nề như thế, cực kỳ tức giận, ngày đêm mẫn công cuồng đánh Tân quân, nhưng Tân quân dưới sự chỉ huy của Phương Khinh Trần, nhờ hiểm yếu, đóng vững đánh chắc, song phương giằng co năm sáu ngày, Ngô vương đã lĩnh giáo nồng lực chỉ huy của Phương Khinh Trần, trong lòng biết rõ, muốn nuốt nhánh quân đội này không dễ. Y cẩn bản không dám thời gian dài trú mãi cường binh còn dư trong nước ở Tân quốc, tính thời gian, thời điểm bộ Kỵ Sĩ Kiệt có thể chạy đến tiếp viện cũng đã không xa. Mắt thấy thời cơ chiến đấu đã mất, Ngô vương chỉ đành nghiên răng nghiến lợi, nhịn đau lui binh. Trận này công Tân, Ngô quân xuất binh hai mươi vạn, trong đó *** nhuệ chiến được có mười sáu vạn, nhưng cuối cùng có thể dưới sự tiếp ứng của Ngô vương, bình yên lui về Ngô quốc, không đủ bốn vạn. Ngô quốc bởi vậy nguyên khí đại thương, quân lực giảm mạnh, phong quang thế lực của Tiêu thị hậu tộc trong nước bởi vậy đại thịnh, đây lại là chuyện về sau.

Ngô quân rút khỏi, Phương Khinh Trần cũng không dám tham công cấp tiến, dẫn quân đội từng bước chậm rãi tiến về trước, Ngô vương lui một chỗ, họ mới tiến một chỗ, không chịu đi nhiều một bước, cho đến khi Ngô quân hoàn toàn rời khỏi quốc cảnh, Tân quân trên dưới mới thở phào một hơi.

Phương Khinh Trần vẫn không dám sơ ý, để toàn quân đóng quân ở biên cảnh, tu sửa tường thành đổ nát, thu thập hỗn loạn hậu chiến, một lần nữa khôi phục chiến lực và năng lực phòng ngự của trọng trấn biên quan, đồng thời phái thám mã không ngừng xem xét hướng đi của Ngô quân, biết chắc Ngô quân hẳn sẽ không đến công kích nữa, lúc này mới giao ra quyền chỉ huy, bản thân thì khinh kỵ khoái mã chạy đến kinh thành tìm Tân Húc Phi tính sổ.

Thiệt to! Ai mà ngờ được, phân khố lực không có tiền công này, y cuối cùng lại phải làm vất vả như vậy!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 267 : Ý Muốn Thể Nào

Tần quốc trưởng đại loạn này, Yên quốc thành người thắng cuối cùng.

Họ triệt lui không nhanh không chậm, đâu vào đấy, trật tự ngay ngắn. Liễu Hăng dẫn quân theo đuôi công kích mang tính thăm dò hai ba lượt, song phương liền dừng tay, sau đó song phương công khai ký kết hiệp ước đã sớm ngầm nghị định kia.

Yên quốc giao ra tất cả thành trì bị chiếm, rời khỏi quốc cảnh, cùng Tần quốc vĩnh viễn kết hữu bang, công thủ hỗ trợ. Mà Tần quốc dùng tài vật trân bảo thu được dọc đường truy kích tàn quân Ngô Vệ này, chi trả cho Yên quân, lấy làm “quân tư” của việc Yên quốc trợ Tần bình loạn.

Đương nhiên, dựa theo hòa ước mà nói, Tần quốc còn nợ Yên quốc khoản tiền lớn, phải chia năm trả nợ. Chỉ là Tần quốc kỳ thật không hề có suy nghĩ nhất định phải thực hiện lời hứa, Yên quốc kỳ thật cũng không hề trông chờ khoản tiền còn lại thật có thể lấy được.

Hòa ước, vốn chính là vì một ngày kia xé rách mà tồn tại. Tần quốc nếu hùng mạnh rồi, tự nhiên có thể có vô số phương pháp quyết nợ, Yên quốc cũng không quá để ý việc này.

Họ chỉ cần có một danh nghĩa đường hoàng, có thể cho họ đem hết thảy cướp đoạt được tại Tần quốc cơ hồ không còn ngọn cỏ, quang minh chính đại, an an ổn ổn chuyển về Yên quốc, phong phú thêm quốc khố Yên quốc. Đó mới là đại đầu họ đắc lợi. Họ cũng chỉ cần một tờ hòa ước xinh xinh xắn xắn trên giấy, có thể ăn nói với văn võ bá quan, bình dân bách tính trong nước.

Yên quân không phải bại lui, không phải bị bắt triệt rời, mà là nhiệm vụ hoàn thành, vinh quang quay về quê cũ.

Mang theo thương binh, mang theo tro cốt Yên binh đã chết, mang theo tân binh hàn tốt rèn luyện ra từ trong máu lửa, cũng mang theo tất cả tài vật cướp đoạt được từ dân gian Tần quốc, còn cả tài vật trân bảo vốn là Ngô Vệ vất vả cướp đoạt ra, lại do người Tần chuyển giao cho họ, Yên quân bồn đầy bát đầy, hùng hùng dũng dũng, một đường vinh quy.

Ngô Vệ không phải không nghi ngờ, không phải không phẫn nộ. Nhưng không có chứng cứ, có thể nói Tần Yên có giao dịch lén lút gì, rốt cuộc chẳng thể làm gì.

Kỳ thật cho dù có chứng cứ thì có thể làm gì. Giữa quốc với quốc, chăng lẽ còn thật sự có đạo nghĩa đáng nói. Yên cường mà Ngô Vệ nguyên khí đại thương, chỉ bằng điều này, người Yên đã có thể kêu cao gối.

Quốc thổ đã bình, những nho sinh thanh lưu trong Tần quốc đó, rốt cuộc có người bắt đầu cảm thấy đã đủ an toàn, có thể đứng ra vung tay múa chân, lên án mạnh mẽ các tướng quân vô năng vô dũng, bán nước cầu vinh.

Bất quá, thanh âm như vậy, trong bách tính vừa trải qua chiến loạn đau đớn, liền trâu đất xuống biển, không dấy nổi gợn sóng. Về phần nhiều năm sau, cuộc sống yên ổn quá nhiều, trên sách sử liệu có ghi lại một nét nhục mất nước, Tần Húc Phi không để ý, Liễu Hăng không để ý, chúng tướng trong quân đều lười để ý.

Mà giờ này khắc này, Phương Khinh Trần ngàn dặm một ngựa cũng đã đến đô thành Đại Tần quốc sau kiếp nạn.

Thời điểm Phương Khinh Trần đến bên ngoài kinh thành Tần quốc, là một buổi đêm.

Trong thành còn đang giới nghiêm, đừng nói bách tính, cho dù là quan viên,

lúc này muốn ra vào hành động, cũng không phải chuyện dễ. Chẳng qua, hết thảy đều không là vấn đề với Phương Khinh Trần.

Y dễ dàng gọi mở cửa thành, dễ dàng từ chối tướng quân thủ cửa thành hỏi ra đại khái tình hình kinh thành, dễ dàng để tướng quân đại nhân người ta an bài thân binh dẫn y đến hoàng cung, cũng dễ dàng để tướng quân thủ vệ hoàng cung mở rộng cổng cấm, đích thân dẫn đường cho y.

Phương Khinh Trần nán lại trong quân Tân Húc Phi mấy tháng, bình thường lại dễ thấy kinh khủng, rêu rao ghê hồn, trong quân từ trên xuống dưới, với bộ dáng tính nết của y, đều đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Mọi người đều quen với đủ loại đặc quyền y được hưởng mà cả Liễu Hăng cũng thua kém, đều quen sự ngạo mạn vô lễ, không kiêng nể gì của Phương Khinh Trần, những việc này với các tướng lĩnh Tân quân mà nói, đều là không thể bình thường hơn, bình thường đến rất như thường.

Thế nhưng, làm việc trong kinh thành này, trừ các tướng lĩnh này, còn có quan văn giúp thủ thành an dân, còn có hoạn quan phụ trách các hạng sự vụ vụn vặt trong hoàng cung.

Trong mắt họ, Tân Húc Phi cho dù hiện tại không phải Hoàng đế, tương lai cũng là Hoàng đế, sao có thể cho người như vậy, mặt dày âm trầm, cứ như thể người ta nợ y mấy vạn lượng, không thông báo, không chờ đợi, không nghe lệnh, đậm ngang đụng dọc, khệnh khạng đến tìm?

Ngoài Sùng Đức cung trước mắt Tân Húc Phi cư ngụ, tổng quản thái giám đang tận chức tận trách chờ đợi.

Hắn ở trong hoàng cung chịu khổ mấy chục năm, trong binh loạn lo lắng hãi hùng, chịu khổ chịu mệt, rốt cuộc đợi được tam điện hạ vào kinh, thanh toán hết một đống quyền hoạn tâm phúc của Tân vương thân cư cao vị trong cung, sau đó liền tùy tay đề bạt hắn lên đảm nhiệm tổng quản. Ơn tri ngộ, sao có thể không báo, tuy nói tam điện hạ bất đồng với hoàng tộc khác, không thích xa hoa, cứ

thích đuổi cung nhân ra xa tít, hắn cũng luôn phải canh ngoài cửa cung.

Kết quả, đêm hôm nay, xa xa trông thấy một vị tướng lĩnh cùng một người bạch y không biết, rảo bước đến, đại tông quản liền nhíu mày.

Tuy nói hiện tại hoàng cung này tan hoang không ra làm sao, nhưng hoàng cung vẫn là hoàng cung, quy củ cũng vẫn là quy củ. Muốn gặp điện hạ đương nhiên phải thông báo từng tầng, sao có thể cho y xông loạn như vậy?

Làm một đại nội tống quản tận chức tận trách, hắn tất nhiên động thân nghênh lên, trách mắng: “Người nào không có quy củ như thế, nếu như quấy nhiễu điện hạ...”

Câu này, hắn vĩnh viễn không có cơ hội nói hết.

Hắn thật sự không phạm lỗi gì. Chưa nói sai điều gì, chưa làm sai chuyện gì. Hắn chỉ đụng phải Phương Khinh Trần, mà còn là Phương Khinh Trần rất xui xẻo bị Tân Húc Phi hâm hại, bị bắt đánh hơn một tháng khổ công, lại liên tục khoái mã lao đi nhiều ngày, vừa mệt vừa tức vừa bức bối.

Phương Khinh Trần lần này đi một mạch về gấp chính là muốn tìm Tân Húc Phi tính sổ, cho nên vào thành quần áo cũng không thay, roi ngựa cũng không ném, đã đến hoàng cung. Tất cả tướng lĩnh Tân quân nhận biết y, vừa thấy sắc mặt y, đều biết điều mà không dám hó hé lấy nửa tiếng, một câu dị nghị cũng không, dốc hết toàn lực phối hợp với y, lúc này, lại có một kẻ không mắt chui ra gây chuyện.

Quy củ?

Quấy nhiễu?

Đùa gì chứ! Phương Khinh Trần y muốn gặp Tân Húc Phi mà cũng cần nói quy củ?

Phương Khinh Trần mắt cũng không chớp, một roi vung qua, chân chính là

ngang ngược, cậy thế bắt nạt người.

Tổng quản đại nhân đáng thương nhất thời thêm một vết máu trên trán, một tay ôm trán, kêu thảm một tiếng ngã ngửa ra sau.

Phương Khinh Trần kéo theo một trận kình phong ngang ngược xông qua, mẩy tiểu thái giám đi theo đại tổng quản vừa thấy dáng vẻ dǎng dǎng sát khí của vị công tử tuấn mỹ này, mỗi người đảo một hơi khí lạnh, co đầu rụt cổ, rốt cuộc chẳng ai dám ngăn cản.

Đại tổng quản bò dậy, còn định bắt chấp tất cả đuối theo bắt Phương Khinh Trần, vai đã bị người vỗ một phát, vị tướng lĩnh dẫn đường cho Phương Khinh Trần kia đã kéo hắn lại, thức thời dừng bước, mắt nhìn Phương Khinh Trần góc áo kéo gió xông vào Sùng Đức điện, miệng chỉ cười nói: “Tôn tổng quản, người này ngươi không quản được đâu. Mặc y đi đi.”

“Buồn cười! Có còn tôn ti cao thấp không đây! Cho dù là Liễu tướng quân, hiện tại tới gặp điện hạ, cũng nhất định phải để ta thông báo trước!”

Tướng lĩnh ho một tiếng, may mắn giúp tổng quản đại nhân. May mà Phương hầu lúc này đã vào rồi, nếu không, y mà nghe thấy lão thái giám này yêu cầu y nói tôn ti cao thấp với Tân Húc Phi, chẳng biết còn phải gây ra chuyện gì.

Tôn tổng quản càng tự phụ giận dữ: “Ta tuy là người ti tiện, lại là đại nội tổng quản điện hạ thân mệnh, nhục ta như thế, chính là làm nhục tam điện hạ! Ta dù sao cũng phải tìm tam điện hạ, chủ trì một công đạo cho ta!”

Vị tướng lĩnh này lau mồ hôi. Ôi, kỳ thật roi vị tổng quản đại nhân này chịu, cũng chỉ là trầy miếng da, trong mắt hán tử huyết chiến sa trường như hắn, căn bản chẳng coi là thương.

Phương hầu tuy rằng thường xuyên cố ý bắt nạt người, có điều chưa bao giờ quá đáng lăm, độ nặng nhẹ khi ra tay, trong lòng luôn nắm chắc.

“Tôn tống quản, quên đi, người này ngươi không thể trêu vào, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện đi.”

Tôn tống quản ủy khuất cực kỳ: “Chẳng lẽ hắn càn rỡ như vậy, đánh một roi này, liền đánh uổng?”

Tướng lĩnh này cười khà khà: “Đừng nói là đánh ngươi, ngay cả...” Hắn nhìn sang cửa Sùng Đức cung: “Ngay cả đánh tam điện hạ, cũng là đánh uổng!”

Tôn tống quản nghe ngữ khí này khác thường, trái lại thầm sặc chợt biến: “Người này còn dám vô lễ với điện hạ hay sao?”

Tướng lĩnh tuy không lập tức trả lời, nhưng biểu tình này đã nói rõ hết thảy, Tôn tống quản lập tức giật chân chực xông vào cung, bị người nọ kéo lại: “Ngươi làm gì thế?”

“Điện hạ đã đuổi hết những người hầu hạ ra ngoài, một mình ở trong uống rượu giải sầu, nếu như người nọ thực dám mạo phạm, điện hạ tuy thẫn dũng vô địch, nhưng...”

Tôn tống quản xích đàm trung tâm, lo lắng vô cùng, tướng quân đại nhân lại là dù bận vẫn ung dung: “Một mình? Uống rượu giải sầu...”

Hắn cười ha ha đôi tiếng, kéo Tôn tống quản đi, còn thuận tiện quay qua đám cung nhân đang thủ trước cửa cung kia mà phất tay: “Không còn việc gì của các ngươi nữa, sớm tan đi, nhớ kỹ, trong cung này cho dù đánh đến long trời lở đất, cũng không liên quan đến các ngươi, đừng có không dừng đi nhiều chuyện.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 268 : Càn Khôn Điện Đảo

Lâm viên rộng lớn tan hoang, thềm bích ngói ngọc kim súc từng có, đều sớm bị bóc sạch.

Chỉ còn cây khô đá tàn, đám cỏ xác xơ và hồ nước lạnh ngắt, thanh tịch một vùng.

Phương Khinh Trần nỗi giận đùng đùng, xông vào Sùng Đức cung, xuôi theo hồi lang lạnh lẽo kia không bao lâu, liền trông thấy Tân Húc Phi, sau đó hơi nhíu mày dừng bước.

Cung đình sau tai kiếp, thê lương cưng thoi, chung quanh còn néo đầy những vò rượu, trước mắt bừa bãi một vùng. Mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi, thứ mùi vốn đã sớm thành quen, lại khiến Phương Khinh Trần nhíu mày.

Người nọ uể oải ngồi bên cạnh hồ nước, lưng dựa một tảng cự thạch cao vút, vẻ mặt vậy mà có một chút chán chường, vài phần mê loạn. Quần áo đầu tóc đều lộn xộn kinh khủng, bên cạnh chất đầy những vò rượu lớn nhỏ, mà bản thân người nọ thì đang ôm một vò rượu uống.

Hết thảy trước mắt, rõ ràng y hăn chưa từng thấy, nhưng sao lại quen mắt quá vậy?

Phương Khinh Trần đang khát nước, lại cũng chẳng lo được chuyện phát hỏa với Tân Húc Phi trước, rảo bước đi qua, một phen đoạt vò rượu trong tay Tân Húc Phi, giơ cao quá đầu, uống say sưa một chặp, thật là thống khoái.

Tân Húc Phi chẳng biết đã uống bao lâu, lúc này say bảy tám phần, vậy mà

trì độn đến mức cả Phương Khinh Trần tiếp cận cũng không lập tức phản ứng lại. Thình lình vò rượu trong tay đã bị cướp mất, y thoạt tiên cả kinh, ngẩng đầu lên, trước mắt lại có đến ba bốn Phương Khinh Trần đang lắc lư mơ hồ hồn.

Tần Húc Phi than một tiếng, cười: “Khinh Trần, trước kia luôn là ta cướp rượu của ngươi, lần này ngươi cuối cùng cũng tìm được cơ hội trả thù.”

Phương Khinh Trần hơi ngẩn ra, chậm rãi buông vò rượu, cúi đầu nhìn người đầu tóc quần áo tán loạn, vẻ mặt mê mông này.

Đúng rồi... Nhìn quen mắt... Chẳng qua là bởi vì hết thảy trước kia đều đã phát sinh rất nhiều lần.

Luôn là y ở trong viên nhảm chán uống rượu, luôn là người này không mời tự đến. Luôn là y áo mũ không chỉnh, lễ tiết không thủ, luôn là người này thoái mái đưa tay cướp rượu của y tự mình uống.

Chỉ là hôm nay, hết thảy đều đã đảo ngược mà thôi.

Tại sao?

Người bất kể rơi vào hoàn cảnh khốn khổ thế nào, vẫn kiên trì không chịu từ bỏ, không muốn yếu thế này, người có thể lớn tiếng chế nhạo y mượn rượu tiêu sầu này, sao lại học y, tùy ý uống tràn, lộ ra dáng vẻ chán chường như vậy.

Phương Khinh Trần tiện tay ném vò rượu, ngồi xuống trước mặt Tần Húc Phi: “Thế nào, mất hứng rồi à?”

“Ta có gì mà mất hứng, ta cũng sắp sửa làm Hoàng đế rồi, còn việc gì có thể mất hứng.”

Tần Húc Phi cười, tùy tay cầm một vò rượu khác, vỗ bung nắp: “Nhưng mà Phương Khinh Trần, ta lại có gì đáng cao hứng.”

Y ngửa đầu dốc một hơi, lại ho sặc sụa.

Phương Khinh Trần lạnh lùng nhìn y: “Muốn thành công, còn muốn không đổ máu. An an ổn ổn ngồi trên long ỷ, ngươi lại cho là tay ngươi còn có thể không bẩn?”

Tần Húc Phi cười ha ha: “Đúng vậy, Khinh Trần, ngươi quả nhiên biết ta. Ta bất quá là không biết đủ mà thôi. Thể nhân chưa bao giờ biết đủ, người nghèo muốn giàu có, người giàu muốn làm quan. Quan nhỏ muốn làm quan to, quan to đương nhiên sẽ muốn làm Hoàng đế. Mà ta, ngươi coi, ngay cả đã làm Hoàng đế, cũng vẫn cảm thấy ta rất thiệt thòi, rất không may, sống rất không ra làm sao. Quốc gia của ta sứt mẻ, trên quốc thổ ta tử thi khắp nơi. Mà ta cùng địch nhân ký kết hòa nghị, khum núm cảm ơn họ, dâng tiền tài trân bảo. Huynh trưởng của ta bị ta giết chết, thân nhân của ta bị ta giết sạch, còn có...”

Y chậm rãi uống rượu, cười lắc đầu.

“Ta sắp làm Hoàng đế, nhưng vì mấy việc nhỏ nhặt đó, ta lại vẫn không khoái hoạt, thật sự là quá vô lý. Nhưng Phương Khinh Trần, ngươi lại có bao nhiêu tiêu sai, bao nhiêu cách biệt? Người thấy đủ không, người khoái hoạt không? Người lại vì sao mà một mình, trốn trong hầu phủ của mình, ngày ngày uống rượu...”

Y dùng đôi mắt say rượu kia, nhìn người dưới ánh trăng, sắc mặt lạnh lẽo: “Phương Khinh Trần, ngươi nhìn như tiêu sai, nhưng kỳ thật với nhân thế này, với một số người, ngươi yêu cầu còn khắt khe hơn ta. Nếu nói quá không dễ dàng thỏa mãn... Là ngươi, hay là ta?”

Chân mày Phương Khinh Trần không khỏi giật giật, y cắn răng. Được lăm, được lăm, Tần Húc Phi, ngươi mạnh, người cũng say hồn hồn rồi, lời nói ra còn có thể câu câu xuyên tim. Có thể bằng mấy câu đã chọc giận ta đến mức này, mấy trăm năm qua thật sự chỉ có mình ngươi.

Y đã đưa tay xắn tay áo chuẩn bị đánh nhau, Tần Húc Phi lại rẽ rà uống vài hớp nữa, cũng rất lãng phí mà ném vò rượu xuống ao, lại tùy tay cầm một vò

chưa mở vỗ bung ra.

“Phương Khinh Trần, ta biết tương lai của ta sẽ là thế nào. Sẽ có rất nhiều người nhiệt thành cầu ta đăng cơ, như thế ta mà không làm Hoàng đế là trời sẽ sập vậy. Ta sẽ chối vài lần, nhường vài lần, sau đó ta sẽ ngồi lên vị trí kia. Liều Hăng hiện tại đã bắt đầu chú ý lẽ tiết, tiến thoái ra vào đều phải để người thông báo, tướng lĩnh bên cạnh cũng khách khí cung kính với ta hơn xa ngày trước. Về sau, họ với ta đương nhiên sẽ càng客气 khí, gặp mặt sẽ không nói cười cười như trước kia nữa, mà là phải quỳ xuống, phải dập đầu, phải nghiêm túc chính thức nói chuyện.”

Y híp mắt, nhìn vò rượu tay mình vừa mở, giơ lên, nhưng không đưa đến bên môi, mà đột nhiên ném xuống đất!

Một tiếng vang giòn, vò rượu vỡ nát, rượu ngon chảy xuôi bốn phía dưới đất, nhuộm đậm một dải bùn đất.

“Ta không thể tùy tiện xuất hiện trong quân nữa! Không thể tùy ý lên chiến trường nữa! Không thể cùng nhau cười, cùng nhau ôn ào, cùng nhau uống rượu thỏa thích với mọi người nữa! Ta phải chỉnh đốn quốc gia này, ta phải đề bạt nhân tài, ta sẽ có chính vụ phải xử lý vĩnh viễn không xong, ta sẽ mỉm cười nghe đám quan văn chỉ trích công kích nhau, ta sẽ lợi dụng lòng người, sử thủ đoạn, không chế cân bằng giữa thế lực quan viên. Đúng rồi...”

Y旗下 người ra sau, thả lỏng mình, dựa lên cự thạch, nhìn bầu trời đêm, vẫn đang cười: “Ta đương nhiên còn phải luận công ban thưởng, phải phân phong huynh đệ đồng bào của ta, sau đó lại bắt đầu phòng bị họ. Qua vài năm, quốc gia đại định rồi, ta sẽ từ từ mở rộng quyền lực của quan văn, mà những đồng bào theo ta một đường đi đến đó, ta đương nhiên phải trấn an đàn áp họ, không chế ước thúc họ.”

Y nghiêm đầu nhìn Phương Khinh Trần, trong vẻ tươi cười toàn là tự giễu: “Đúng rồi, ta còn phải tìm một đám nữ nhân bỏ trong cung. Một đám nữ nhân

mỹ lệ lại hiền lương, cha anh lại đều rất có thể lực. Họ sinh con cho ta. Sau đó, quốc gia này sẽ có người thừa kế, đám thần tử liền an tâm. Sau đó, những nữ nhân này sẽ ở nơi mà ta không nhìn thấy, đấu đến người chết ta sống, chờ sau khi con ta lớn lên, chúng cũng sẽ tranh đấu lẫn nhau, mà đám thần tử thì đỏ mắt, chọn lựa tân chủ nhân của mình trong đám con ta. Ha ha...”

Phương Khinh Trần im lặng.

Thì ra người này kỳ thật vẫn biết rõ. Biết hết thảy sau khi trở thành quân chủ, tất nhiên sẽ đổi mặt.

Thất ý bao nhiêu năm, bất đắc dĩ bao nhiêu năm, thời gian bị xa lánh gấp bội, buồn bức thất bại này, cùng với nói y luôn không biết làm thế nào mới có thể không bị người khác hâm hại, chẳng bằng nói đây cũng là lựa chọn của bản thân y.

Y biết trở thành quân chủ, sẽ mất đi tự do và tùy tính, y biết trở thành quân chủ, nhất định từng bước càng đi càng xa huynh đệ đồng chí. Cho nên tên nguyễn này hữu ý vô ý vẫn để mình cách vị trí này càng ngày càng xa.

Thế nhưng âm sai dương thác, y rốt cuộc vẫn đi đến một bước này. Trong mắt người khác, y là may mắn vô song, y là người thắng lớn nhất, thế nhưng bản thân y thì sao?

Ngẩn ấy năm, vòng một vòng lớn như vậy, chịu bao nhiêu khổ, liên lụy bao nhiêu người. Cuối cùng, những chuyện y không muốn làm này, người y không muốn trở thành này, y rốt cuộc vẫn tránh không thoát.

Nhin ánh mắt trầm ngưng của Phương Khinh Trần, Tân Húc Phi cười nhẹ, hơi lảo đảo bước lại gần y một bước: “Phương Khinh Trần, đánh một trận đi?”

Phương Khinh Trần ngẩn ra, tuy nói y muốn tẩn Tân Húc Phi một trận, nhưng người này không đến mức uống say rồi còn chủ động tích cực như vậy chứ.

“Ta hiện tại toàn lực ra tay, còn có thể xem như sàn sàn với ngươi, chỉ sợ chờ ta tương lai làm Hoàng đế vài năm rồi, sẽ chẳng còn nhuệ khí tranh phong với ngươi nữa.”

Phi, sàn sàn cái gì, ngươi hiện tại cũng chẳng phải đối thủ của ta. Phương Khinh Trần nhìn y hăm hăm, có một loại kích động muốn một cước trực tiếp đá y rơi xuống hồ.

“Đánh thì đánh! Bất quá trước khi đánh ngươi phải tỉnh rượu đã, để tránh ngày mai nói ta ức hiếp ngươi.”

Phương Khinh Trần không đá một cước, mà là một tay kéo Tân Húc Phi đến, sau đó rung tay chuẩn bị ném xuống nước. Tân Húc Phi trái lại rất thuận theo, vừa kéo là qua, chỉ là lúc bị kéo qua, thuận tiện liền mở miệng.

Phương Khinh Trần biết không tốt, tay chọt buông, vai chọt động, muốn lách qua bên. Thế nhưng Tân Húc Phi lúc này lại dựa thế thò tay, trực tiếp đặt lên vai y, chẳng biết là uống say hay là cố ý manh tâm, cả người cơ hồ thi thiên cân trụy đè hết sức nặng lên vai y, khiến động tác của y bị kéo chậm một chút.

Chỉ trong khoảng thời gian nháy mắt này, Tân Húc Phi đã oạc một tiếng, ói đầy một thân Phương Khinh Trần.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 269 : Một Ngữ Kinh Thiên

Phương Khinh Trần bị Tân Húc Phi ói hôi rình một thân, thật sự giận tím mặt, trực tiếp nhấc chân đá một cước. Đáng tiếc, Tân Húc Phi không phải người khác, y mặc dù uống say, võ công thân thủ lại không kém chút nào.

Thân y vốn đã hơi cao to hơn Phương Khinh Trần, lúc này người say hai tay gác vai Phương Khinh Trần, người cũng đè xuống, hạ bàn lại đứng cực ốn, bị một cước chỉ thoảng lắc lư, khẽ kêu một tiếng nhưng một không lui hai không tránh ba không ngã, ánh mắt rõ ràng là mê mông, lại sáng lạ thường mà nhìn Phương Khinh Trần: “Khinh Trần, ngươi đến rồi, thật tốt!”

Tốt? Tốt cái răm!

Phương Khinh Trần sắp tức điên. Bị người ói đầy một thân, còn để người ta túm chết không thoát thân nổi. Muốn ném văng tên này, thoảng ch襻c ném vẫn không đi, thiệt thòi này, thật là lớn lăm rồi!

“Ta khó chịu lăm, Khinh Trần. Nhưng mà ta không thể nói với bất cứ ai, ngay cả A Hăng ta cũng không dám nói. Họ đã làm nhiều như vậy vì ta, chẳng dễ dàng gì mới cho ta đi đến một bước này, ta không cao hứng, không cảm kích, ngược lại ngày ngày sầu muộn, bảo họ làm sao tự xử. Nhưng mà, Khinh Trần, ta thật sự rất khó chịu. Mỗi một ngày, mỗi một ngày, ta đều nghe thấy những thanh âm đó. Đại ca từng nơi chốn bức ta hại ta, nhưng mà lúc ta còn rất nhỏ, y đối đãi ta cực tốt. Y là huynh trưởng, luôn che chở đام đệ chúng ta, dẫn chúng ta leo cây chui hốc, chúng ta phạm lỗi, y liền ra mặt thay, gánh tội thay chúng ta. Đám chất nhi của ta, cuối cùng vẫn kêu khóc cầu ta. Lúc chúng còn nhỏ, ta đều từng ôm chúng, cũng như đại ca năm đó đối đãi ta, dẫn chúng đi chơi khắp nơi, chúng gây họa, ta cầu tình thay... Rồi cả những hài tử đó, nhỏ như vậy, nhỏ như vậy,

chưa biết gì hết, nhỏ nhất mới có năm tuổi...”

Phương Khinh Trần rốt cuộc hơi nhướngh mày.

Năm tuổi? Theo y biết, hoàng tôn nhỏ nhất của Tân vương, hình như một tuổi mà... Hừ hừ, hừ hừ, tốt lăm, tốt lăm, tốt lăm. Tên đần này, khăng định lại lén lút làm chút việc ngốc rồi.

“Khinh Trần, đêm hôm đó, đại ca một mực trừng ta, mắt đỏ như máu. Y một mực cười, y nói ta giả thanh cao, giả nhân giả nghĩa. Y cười, y nói, rồi có một ngày, ta sẽ giống y. Bởi vì vị trí kia có loại ma lực đó, có thể biến người thành quỷ. Rồi có một ngày, ta sẽ biến thành y. Khinh Trần...”

Đầu y tựa lên vai Phương Khinh Trần, mùi rượu trong miệng phun lên tai Phương Khinh Trần: “Khinh Trần, ta đã thay đổi. Tương lai... Ta không biết mình sẽ còn thay đổi bao nhiêu... Nếu có một ngày, ta cảm thấy quyền lực uy vọng của A Hăng quá lớn, ta sẽ làm thế nào? Nếu có một ngày, ta cảm thấy những đồng bào ngày trước đó, quá thích kể công lao quá khứ, quá thích ra vẻ già dặn, hơn nữa trên tay họ lại đều nắm quân đội, ta lại sẽ làm gì? Khinh Trần, nếu có một ngày, ta nhìn những tộc thân nhân khác chẳng dễ dàng gì mới sống sót sau kiếp kia không vừa mắt... Vị trí kia, khiến ca ca hồi nhỏ chịu làm ngựa cho ta cưỡi, biến thành thà rằng hủy gia diệt quốc cũng phải giết chết ta, thế thì cuối cùng, ta rốt cuộc sẽ biến thành gì đây...”

Là mùi rượu, hay do hơi thở nóng rực, làm Phương Khinh Trần khô nóng mà phiền muộn, y một tay chẽ uyển mạch Tân Húc Phi, một tay đẩy ra ném đi, cuối cùng ném văng tên này!

Ngươi thích biến thành cái gì thì đi mà biến thành cái đó, liên quan ta cái rắm?

Tân Húc Phi bị y ném bay thẳng ra ngoài, thuận ý trở lại giữa không trung, nhẹ nhàng hạ xuống, còn thuận tay mò một bầu rượu nữa uống ba bốn hơi, nhưng thân thể đã không thể bảo trì được cân bằng, lui mấy bước, chung quy

chẳng đứng nổi, dựa một gốc đại thụ phía sau, ngồi phịch xuống.

Phương Khinh Trần cúi đầu nhìn quần áo mình bị nôn bẩn, rất đỗi bức mình, tùy tay cởi ngoại bào bẩn, sắc mặt túc sát rảo bước bức qua. Đừng trách ta thừa ngươi say đòi mạng ngươi, cái thứ nhà ngươi, thật sự là uống không nên thân gì hết!

“Tần Húc Phi, ta chỉ cho ngươi là đồ đần thôii, ai biết ngươi uống say còn đa sầu đa cảm...”

“Đa sầu đa cảm à...”

Tần Húc Phi đã say đến chín phần, nói chuyện cũng ngọng, chỉ ngơ ngẩn nhìn Phương Khinh Trần cười: “Phương Khinh Trần, trên đời này, có bao nhiêu người, có thể giống ngươi? Ta trước kia vẫn cho rằng ta có thể so sánh với ngươi, mãi đến bây giờ, ta mới thật sự có thể minh bạch, ngươi đã trải qua những gì. So với ngươi, ta quả thật không bằng.”

Cái vớ vẫn gì đây, Phương Khinh Trần nhíu mày, đứng trước mặt y, trong mắt lóe lên ánh sáng ác ý: “Ngươi không chỉ yếu đuối ngu xuẩn, mà còn không hề có lòng tin với bản thân. Ngươi cảm thấy, mình nhất định sẽ thay đổi, phải không...”

“Họ không phải đều đã thay đổi sao?” Tần Húc Phi vẻ mặt ảm đạm, ngữ thanh trầm thấp.

“Ai?” Phương Khinh Trần lạnh lùng hỏi.

“Phụ hoàng từng yêu thương ta, huynh trưởng từng bảo hộ ta, Sở vương từng được ngươi bảo hộ yêu thương, từng...”

Tần Húc Phi đưa mắt, ngưng nhìn Phương Khinh Trần, trong ý say mê mông, dường như có thanh minh, có bi thống.

Ánh trăng trong vắt, sâu trong đôi mắt y, chiếu ra hoa quang lóng lánh khác

thường.

“Còn có, nữ vương rất nhiều rất nhiều năm trước, rất tin tưởng Tương vương, nữ chủ rất nhiều rất nhiều năm trước thề phải bảo vệ trượng phu của nàng, anh hùng rất nhiều rất nhiều năm trước, nắm tay băng hữu, nói giang sơn như thế ngươi và ta cùng hưởng, cuối cùng, họ đều đã thay đổi.”

Khi Tân Húc Phi nói đến hai chữ Sở vương, Phương Khinh Trần đã biến sắc, một chưởng liền bỗ qua đây, song người nọ ngay trong chưởng phong gào thét, an tĩnh không hề nhúc nhích, đem lời còn lại nói hết cả.

Phương Khinh Trần dựng chưởng như đao, ngừng bên gáy y, sắc mặt dưới ánh trăng trắng bệch như tuyết, bàn tay băng hàn, thanh âm cũng chỉ còn lạnh lẽo túc sát:

“Ngươi đang nói gì?”

Sắc mặt lạnh băng, ngữ thanh lạnh băng, đầu ngón tay lạnh băng, rồi cả trái tim khoảnh khắc này đột nhiên lạnh băng như sương tuyết.

Y biết?

Y lại biết?

Luân luân chuyển chuyển, bảy trăm năm thời gian trôi qua. Nhưng cuối cùng đã có người nhìn xuyên hết thảy ảo cảnh hư mê, nhìn thấy Phương Khinh Trần chân chính kia. Phương Khinh Trần ẩn giấu sau tất cả đại nghĩa lâm liệt, tất cả chính trực vô tư, tất cả vì nước vì dân, tất cả lâm liệt đảm đương kia, chân chính, như ác ma.

Thiên cơ như vậy, chưa bao giờ có người dò ra. Mà phàm nhân dò ra thiên cơ, lại được mấy ai có thể tránh thoát trời phạt?

Tai nghe sấm sét, thẽ nhưng Phương Khinh Trần không cảm thấy kinh sợ, hỗn loạn, hoặc là hoang mang. Hoặc giả, là một loại cảm xúc khác quá rõ ràng,

quá kịch liệt, cho nên khiến y tạm thời quên mất hết thảy kinh sợ mê loạn.

Y chỉ dưới ánh trăng nhìn cố định người kia như vậy, mâu như sương tuyêt, túc sát nghiêm nghị, ngón tay như sương tuyêt, lạnh băng dừng ở chỗ yếu hại bên gáy người kia, trong lòng lại không gợn sóng, vô tư vô lự, khoảnh khắc này, dưỡng như chỉ có trống rỗng.

Ngón tay đột nhiên dừng bên gáy kia làm Tân Húc Phi không vui mà nhíu mày không kiên nhẫn, không phải bởi vì yếu hại bị chế, mà chỉ là vì cảm giác lạnh giá kia khiến người khó chịu. Y hơi ngửa đầu, muốn tránh ra, ngón tay này lại như bóng với hình, vẫn chụp chặt chỗ mạch máu trên cổ y.

Tân Húc Phi tránh hai lần, không thể tránh được bèn thôi, lại chỉ thở dài khe khẽ, nở một nụ cười: “Ngươi đã nghe rõ, cần gì phải hỏi lại một lần.”

Phương Khinh Trần lạnh lùng nhìn y, ngón tay chậm chạp chụp xuống: “Thế thì, ngươi lại làm sao mà biết.”

Không có một chút biện bạch hoặc phân trần thừa thãi, y trực tiếp ngầm nhận chuyện khó tin nhất trên đời này, sau đó lạnh lùng truy hỏi.

Lần này, y thật sự động sát khí. Mạch cổ chịu lực làm Tân Húc Phi hô hấp hơi khó khăn, chỉ nhìn ánh mắt lạnh tinh cực độ của Phương Khinh Trần, mỗi một tấc da toàn thân, đều cảm giác được sát khí lâm liệt rõ ràng, thấu xương mà vào kia.

Tân Húc Phi đã sớm không nhớ rõ, đây là lần thứ mấy y chọc giận Phương Khinh Trần. Chỉ là trước kia, người này cho dù thật sự giận ra sắc, ra tay đánh, cũng không như giờ khắc này, lạnh băng đến mức khiến cả thiên địa đều chỉ còn khí túc sát.

Lần này, thật sự đã đụng nghịch lân của y, đậm vết thương của y, vạch việc riêng tư của y. Sau đó, thật sự có thể sẽ vì việc này mà tiễn tính mạng mình.

Song y lại không mảy may hối hận.

Y như cười mà không, như say mà không, nhìn Phương Khinh Trần, đưa tay chỉ chỉ tay Phương Khinh Trần đang hung tợn chụp chõ yếu hại của mình kia.

Ta hiện tại cả thở cũng không được, còn làm sao ra tiếng mà đáp ngươi?

Dưới ánh trăng, sắc mặt Phương Khinh Trần vẫn trăng như sương tuyêt.

Lạnh lùng nhìn y, rốt cuộc buông lỏng lực ngón tay từng chút.

Tần Húc Phi lại chỉ ngơ ngẩn nhìn nét mặt Phương Khinh Trần.

Loại trăng bêch không bình thường, không khỏe mạnh như vậy, tuyệt không phải chỉ bởi giật mình phẫn nộ. Người này, khi bốc đồng hủy diệt người khác, cũng đồng thời không chút lưu tình hủy hoại thân thể mình.

Trong gió đêm, thanh âm của y rốt cuộc đã có phiền muộn: “Khinh Trần, ngươi là bằng hữu của ta, ngươi là người ta cực kính trọng, cực quan tâm. Ta đã có tâm tư này, về chuyện của ngươi, tự nhiên đều sẽ nhìn trong mắt, ghi trong lòng. Chuyện từng phát sinh, tất nhiên sẽ lưu lại ấn ký trên người trong lòng ngươi, năm rộng tháng dài, ngươi làm sao có thể vĩnh viễn không lộ sơ hở, không lưu dấu vết.”

Tiếng thở dài của Tần Húc Phi, cơ hồ nhỏ không thể nghe: “Khinh Trần, cho dù ngươi mạnh hơn, chung quy không phải đúc từ sắt từ đồng. Người cũng phải yếu ớt, phải thắt ý, ngươi cũng phải như ta, có thời điểm nhịn không được uống tràn để tiêu sầu. Những việc này, chỉ cần là có tâm với ngươi, thì làm sao có thể hoàn hoàn toàn toàn vô tri vô giác?”

Mấy đời lịch khắp, những người thân cận nhất chí ái nhất bên cạnh y đó, vậy mà chưa bao giờ dò biết sự thật. Rốt cuộc là trong bảy trăm năm mờ mịt này y chưa bao giờ có một lần yếu ớt, nửa lần mất khống chế, hay là... hay là...

Hay là kỳ thật, họ đều chưa từng dụng tâm.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 270 : Hận Không Làm Sớm

“Ngươi biết được bao nhiêu?” Phương Khinh Trần chậm rãi buông tay, ý túc sát sương hàn dưới đêm trăng, lại càng nồng nặc không tan.

Tần Húc Phi chậm rãi dựa lưng lên đại thụ, uống hai hớp nữa, mới từ từ nói: “Ta biết bảy trăm năm qua, có bốn Phương Khinh Trần. Mà bốn Phương Khinh Trần này, kỳ thật là cùng một người. Cùng một Phương Khinh Trần kiêu ngạo, cố chấp, cả tên cũng không chịu sửa một chút. Cùng một Phương Khinh Trần bất kể thân phận khác biệt thế nào, nhân sinh khác biệt thế nào, trong xương cốt đều bốc đồng một kiểu, ta biết...”

Ý nghĩ y quả nhiên say rồi, cho nên mới nói ra lời không nên nói nhất, mới vạch trần bí mật vốn nên vĩnh viễn giấu dưới đáy lòng. Nhưng hóa ra y lại không biết, người cho dù men say nặng nề, lòng cũng vẫn có thể cảm thấy đau.

Ta biết, bảy trăm năm qua, có bốn Phương Khinh Trần, kỳ thật là cùng một người. Cùng một người khổn khổn bôn ba, khổn khổn tìm kiếm, lại nhiều lần thất vọng, lần lượt bị vứt bỏ, sau đó lại lần lượt giận dữ báo thù.

Ta biết y tùy ý độc ác, điên cuồng cực đoan, ta biết y không phải người tốt, thậm chí e rằng y căn bản chẳng phải người.

Ta biết y có lẽ là đáng thương lại đáng hận, song ta vừa không hận y cũng không thương hại y, ta chỉ là... chỉ là... khó chịu...

Bảy trăm năm thời gian lưu chuyển, một lần lại một lần, trước những tuyệt vọng, bi thống, phản bội, vứt bỏ đó, ngươi có từng yêu chí? Có từng toàn tâm toàn ý, từng bất kể được mất, từng dốc tất cả chí? Nhưng mà nháy mắt vươn tay,

lòng bàn tay vẫn rõ ràng tuếch, vẫn chẳng nắm đưọc gì cả.

Rõ ràng biết Phương Khinh Trần không để ý thù hận của người thiên hạ, Phương Khinh Trần không cần sự thương hại của bất cứ ai, nhưng y vẫn không thể ức chế sự khó chịu, khó chịu vì một sự tồn tại e rằng không phải người, mà là yêu là ma.

“Ngoại trừ điều đó, người còn biết gì nữa?” Phương Khinh Trần bình tĩnh hỏi, ngữ khí lạnh đến không lên nỗi một tia gợn sóng.

Thế nhưng Tân Húc Phi biết rõ ràng, chưa từng có một khắc nào, sát khí của Phương Khinh Trần bức thiết như thế, dày đặc như thế, không thể ức chế như thế.

Lần này, không phải vui đùa, không phải ý khí, cũng không cần cỗ ky gì nữa. Bất kể y là người hay yêu, bí mật đáng sợ như thế bị người biết đưọc, giết người diệt khẩu vốn là lẽ đương nhiên.

Có lẽ là rượu làm cho *** thần y thả lỏng, tâm thần tê liệt chẳng, cho nên Tân Húc Phi không hề kinh loạn, không hề lo âu, không hề mảy may bất an, y chỉ thấp giọng cười: “Vậy còn chưa đủ sao? Ta còn cần biết nhiều hơn sao?”

“Đừng tiếp tục điều tra nữa. Chân tướng nội tình không phải người có thể biết, có thể lý giải.” Phàm nhân muốn dòm ngó thiên cơ, cuối cùng trời xanh không dung. Tân Húc Phi đã giẫm lên đường sinh tử, qua nửa bước nữa sẽ là thiên lôi đánh, chết không toàn thây.

Phương Khinh Trần không cảm thấy là mình để ý sinh tử của y, cũng không cảm thấy mình để ý việc cũ năm đó, người này rốt cuộc đoán biết bao nhiêu rồi. Y thậm chí vẫn rất rõ ràng cảm giác được sát khí lạnh lẽo kia, ngay trong lòng mình, ngay trong ngực mình, ngay trong mỗi một chút huyết mạch, mỗi một lần hô hấp, y vẫn muốn giết người kia.

Song lời cảnh cáo lạnh lùng như vậy, y lại vẫn tự nhiên mà nói ra.

“Ta vì sao còn phải tiếp tục điều tra? Người là người nào, hay vì sao người không phải người, người đến từ phương nào, người vì sao bước vào nhân gian, quan trọng lăm sao? Ta để ý, trước nay không phải những điều này.”

Tần Húc Phi nhìn Phương Khinh Trần, trăng sáng ở trên, nước chảy ở bên, y không biết là say hay tỉnh, y không biết là ảo hay thật: “Ta muốn biết, chỉ là, bằng hữu của ta... y đã trải qua những gì. Hết thảy y từng bỏ ra, từng ý đồ đạt được gì, y từng đau gì, lại từng mất gì. Ta muốn biết, chỉ là trong lòng y, chờ đợi, mong muốn, rốt cuộc là gì? Những việc vớ vẩn khác, lại liên quan gì đến ta?”

Phương Khinh Trần cười khẩy, có phần nhạo báng, có phần khinh thường.

Y ở trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn người kia đang ngồi dựa gốc cây, hỏi lạnh băng: “Ta từng trải qua những gì, ta mong muốn gì, người làm sao nhìn hiểu được. Dù thật hiểu rồi, chuyện của ta, lại liên quan gì đến người? Người có thể tính là ai?”

Tần Húc Phi cười khổ một tiếng, một tay vịn cây, loạng choạng đứng dậy.

Nam tử một thân bạch y, khuôn mặt trăng bêch kia, cách ngay gang tấc, y đưa tay muốn đi đụng chạm đi nắm giữ, bị người nọ rất không kiên nhẫn một tay gạt ra. Sức rượu xông lên đầu, tâm tư hỗn loạn, chân chung quy không ổn, hơi lảo đảo, suýt thì ngã nhào, vội vàng bỏ vò rượu vịn cây, mới có thể miễn cưỡng đứng vững, nhẹ giọng hỏi: “Khinh Trần, người không cho ta tiếp tục tra nữa, chính là sợ ta gặp bất trắc.”

“Phải.” Phương Khinh Trần đáp rất thẳng thắn, không lảng tránh chút nào: “Người phải chết, cũng nên do ta động thủ.”

Tần Húc Phi khẽ cười rộ: “Khinh Trần, lần này, người là nghiêm túc.”

“Vạch trần ẩn mật của người ta như người thế này, người cảm thấy ta có lý do gì không giết người?” Phương Khinh Trần rốt cuộc bắt đầu có cảm giác nhiều hơn. Sự trống rỗng lạnh băng trong lòng lúc đầu, chậm rãi tươi rõ, chậm rãi có

sức sống, có phẫn nộ và bức bối.

“Sao ngươi lại ngu xuẩn đến nước này! Ân mật như vậy, cho dù biết, ngươi cũng nên vờ như không biết. Tại sao còn phải không hề cố kỵ nói ra trước mặt ta như thế?”

Tại sao phải khoét lại vết thương cũ, tại sao không dung bắc ta đổi mặt với lựa chọn như vậy, cục diện như vậy? Tại sao ngươi cố tình hiểu kỳ như vậy, nhiều chuyện như vậy đối với chuyện của ta? Tại sao?

Song Tân Húc Phi chỉ cười thầm một tiếng: “Khinh Trần, ta chỉ hận, chỉ hận, ta nói muộn, nếu như, nếu như...” Y căn răng nắm tay, trong ánh mắt nhìn Phương Khinh Trần, rõ cuộc hiện lên vẻ phẫn nộ.

Phương Khinh Trần nhíu mày không hiểu, người bị vạch trần là mình chứ đâu phải y, từ khi nào thì đến phiên người này tức giận.

“Nếu như, nếu như lúc trước, ta có đủ dũng khí, nếu như ta có thể buông ra hết thảy cố kỵ, ta có thể bất kể thân phận của ngươi và ta, có thể lớn tiếng nói ra những lời này với ngươi, ta có thể cho ngươi biết, ta có thể cho ngươi biết...”

Tân Húc Phi chợt thấy mỏi mệt mà thê lương, cơ hồ muốn cúi đầu xách một vò rượu nữa, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Nếu lúc trước ta có thể bất chấp hết thảy mà nói rõ với ngươi, cho ngươi biết, ta hiểu bị ngươi chí thân chí cận vứt bỏ phản bội là mùi vị gì, cho ngươi biết, ngươi không cần một mình một thân gánh vác những đau khổ của bốn đời. Nếu ta có thể cho ngươi biết, ta biết hết thảy nhưng không tội ngươi, không hận ngươi, sẽ không coi khinh ngươi, ta chỉ hy vọng, tương lai khi ngươi lại gặp phải cô phụ và thương tổn nữa, đừng ngu xuẩn tiếp tục lựa chọn phương pháp tuyệt nhiên tự mình thương tổn kia mà đi trả thù...

Nếu lúc ấy ta có thể nói với ngươi, phải chăng, phải chăng ngươi biết đâu sẽ không chịu lần kiểm thương này? Phải chăng ngươi biết đâu sẽ không để bản

thân trúng độc, phải chăng ngươi biết đâu sẽ không hủy diệt thân thể mình tùy ý như thế?

Nếu lúc ấy ta có thể thản nhiên nói rõ với ngươi, cho dù với ngươi mà nói, có lẽ ta cũng chẳng coi là người quan trọng lắm, cho dù với ngươi mà nói, phẫn nộ cảnh báo và đau lòng của ta, có lẽ nhỏ nhặt không đáng kể...

Nhưng chỉ cần ta có thể có một chút ảnh hưởng với ngươi, phải chăng sau khi ta đi, những chuyện tổn thương ngươi sâu vô cùng đó biết đâu sẽ không đi đến bước hiện tại này?

Song ta rốt cuộc chẳng nói gì hết, chẳng làm gì hết.

Ta rất lẽ phép bảo trì khoảng cách với ngươi, ta rất lý trí vờ như không biết gì hết.

Ta hiểu rõ hết thảy thế cục, hết thảy nặng nhẹ, lại độc vẫn quên ngươi. Giống như họ... Ta cuối cùng, lựa chọn vẫn không phải là ngươi.

Khinh Trần, ta biết nói ra hết thảy, điên cuồng mà bất chấp hậu quả cỡ nào, nhưng mà ta chỉ hận, ta lúc trước không nói với ngươi sớm hơn một bước.

Nhưng mà nỗi lòng hỗn loạn như thế, thân thể say mềm như thế, y nói không rõ, cũng không muốn nói.

Y chỉ một lần nữa trực tiếp rảo bước bức đến Phương Khinh Trần.

Lần này Phương Khinh Trần không tránh nữa, y đưa tay một chưởng nhẹ mà nặng trực tiếp chụp đến ngực Tân Húc Phi, mà cơ hồ khoảnh khắc y chụp kia, bàn tay Tân Húc Phi cũng khít trước ngực Phương Khinh Trần.

Một chưởng này không phải Phương Khinh Trần không tránh được, y chỉ là bị một loại phẫn nộ và thống khổ không hiểu khống chế, khắc ý không muốn tránh.

Song một chưởng kia nhẹ tênh, không chứa một tẹo khí lực, cứ thế ngưng ngay ngực y, cách quần áo, lòng bàn tay nóng rực kia, lại cơ hồ đốt thủng ***g ngực.

Chưởng lực của Phương Khinh Trần chợt ngưng, song đã có một phần chân khí trực tiếp công vào tâm mạch Tân Húc Phi.

Tân Húc Phi kêu lên một tiếng, bên môi rướm ra một tia máu, ánh mắt lại ôn nhu khác thường, nhưng cũng đau xót khác thường mà nhìn y. Bàn tay vẫn dán trên ngực y: “Ngươi luôn như vậy, lúc đả thương người, luôn nhin không được phải đả thương mình? Khi thương tổn người ngươi để ý, luôn phải hủy hoại bản thân ngươi trước?”

Một chưởng vừa rồi kia nếu y ngưng lực đánh ra, bị thương trước nhất định là Phương Khinh Trần. Song bàn tay y nhẹ nhàng kề ngực Phương Khinh Trần, sắc mặt Phương Khinh Trần còn khó coi hơn bị trọng thương.

Vị trí bàn tay kia ấn vào, từng có một thanh kiếm từ trước ngực xuyên qua sau lưng, mãi đến bây giờ y vẫn thường xuyên chịu nỗi khổ do thương cũ phát tác.

Vị trí bàn tay kia ấn vào, từng có người mỉm cười cầm con dao bạc cùn nhất, muốn từ từ mổ toang ***g ngực y, moi ra trái tim y.

Mà nay, tay người nọ không chịu bỏ đi đặt tại chỗ bị thương, đau xót trong mắt, làm người ta không muốn nhìn thăng.

Đột nhiên y đã minh bạch tất cả những lời Tân Húc Phi không nói ra.

Ta chỉ hận, chỉ hận, ta nói muộn!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 271 : Đau Hay Không Đau

Phương Khinh Trần cười.

Ngươi nói sớm nói muộn lại có gì khác biệt. Lựa chọn của Phương Khinh Trần ta, liên quan gì đến Tân Húc Phi ngươi.

Một đời lại một đời, y rất nghiêm túc nói với tất cả những người biết chuyện, ta bị thương. Thế mà bên cạnh chẳng có một ai tin y, hiểu y, mỗi người đều dùng ngữ khí châm chọc khiêu khích nói y tự làm tự chịu, nói y độc ác tàn nhẫn...

Một người đã thương tổn người khác, vốn cũng chẳng có tư cách kêu khổ.

Thế nhưng tên đàn này lại cảm thấy tất cả những cực đoan điên cuồng, tất cả những tự làm tự chịu của mình, đều là lỗi của Tân Húc Phi y?

Y nghĩ y là ai, y nghĩ, cho dù y nói một phen kia, lại có thể thay đổi được gì?

Ngực không đựng đau nhói, bảy trăm năm tuế nguyệt, moi tim đâu chỉ là một lần. Khi y bình tĩnh, từ từ giết chết mình, khi y lãnh tĩnh, châm ngọn lửa đốt cung điện, khi y cơ hồ là hờ hững, ngăn trước mũi kiêm lạnh lẽo... làm sao không lạnh lùng xé toang ***g ngực, moi ra một trái tim từng nóng hổi, từng đậm kịch liệt!

Chỉ là từng chút từng chút, lạnh rồi, giá rồi, cũng liền chết lặng, cũng liền không còn cảm giác nữa.

Song khoảnh khắc này, người này chỉ dùng tay nhẹ nhàng đặt lên vết thương mấy đời mấy kiếp mỗi lần đều chưa từng may mắn thoát khỏi này, y liền đau nhói, phảng phất hết thảy đau khổ tích lũy suốt bảy trăm năm qua, khoảnh

khắc này hoàn toàn bùng nổ, phảng phất một lần lại một lần, y hờ hững cười, bình tĩnh đối diện, khoái lạc chơi điện tử, cùng đám bạn học đấu võ mồm như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, hết thảy mắt mát bàng hoàng nhìn như có thể rất dễ dàng dǎn xuống, khoảnh khắc này đã hoàn toàn mất khống chế.

Ngực đau như tiên như giảo. Thì ra bất kể mấy đời mấy kiếp, bất kể đã đổi mấy cơ thể, bất kể bề ngoài gọn gàng nhẵn nhụi như thế nào, vết thương kia một mực, một mực, ở nơi tối tăm không một ai thấy, sinh mủ từng chút, thối rữa từng chút, từng chút, từ từ phá hủy tất cả sinh cơ, tất cả sức sống của y.

Nhưng mãi đến khoảnh khắc này, nó mới lộ ra bộ mặt dữ tợn kia, dưới ánh mặt trời sáng rực.

Y không phải Phương Khinh Trần kiêu ngạo quật cường, vĩnh viễn không cúi đầu, vĩnh viễn không nhận sai kia.

Trong xương cốt y yếu ớt, buồn cười, thắt ý, cô đơn, không hề khác biệt với tất cả phàm nhân.

“Đau không...” Thanh âm kia hàm hàm hồ hồ, gần như không nghe rõ.

Phương Khinh Trần cười khẩy, y thắt ý, y đau khổ, lại liên quan gì đến người khác, lại nào cần người khác đến lăm mồm, quan tâm thừa thãi.

“Ta đau lầm...” Tân Húc Phi chầm chậm thu tay, đặt lên ngực mình: “Khinh Trần, ta không kiên cường như ngươi, không quyết tuyệt như ngươi, ta không như ngươi... Ta kém quá xa. Ta tự tay giết chết thân nhân, cho dù hiểu được đây là cần thiết, ta vẫn đau đến ngày đêm không yên. Ta biết đây là yếu đuối ngu xuẩn, đáng khinh đáng cười, nhưng mà ta vẫn biết đau. Khinh Trần... Người cũng đau chứ, một đời lại một đời, tất cả những chuyện vì ngươi mà phát sinh. Người cũng giống ta, chưa từng một khắc nào quên đi nhỉ. Tất cả máu tươi và chết chóc, ngươi cũng giống ta, trước nay chưa từng buông ra nhỉ...”

Y lẩm bẩm, hai người đều không biết đây có phải là lời say mê loạn hay

không.

Phương Khinh Trần kinh ngạc nhìn Tân Húc Phi, rốt cuộc không thể nói gì nữa.

Ý tưởng người kia hỏi y, là hết thảy thắt ý thương tổn từng có đau hay không. Nhưng hóa ra người kia lại hỏi y...

Từng thương tổn người thiên hạ, ngươi có đau không?

Một đời lại một đời, bạn học, giáo sư, cho dù là Tiểu Dung khoan dung nhất, cũng chỉ trích y thủ đoạn quá độc ác, cho dù là A Hán mọi sự đều chẳng hề gì, cũng phải dùng ánh mắt không tán đồng lăm mà nhìn y.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên có người hỏi y, thương tổn người khác, ngươi lại có đau không?

Chỉ có người kỳ thật với hết thảy đều nửa biết nửa hiểu này, nhẹ nhàng hỏi y.

Đau không, thương tổn người khác, đau không?

Đương nhiên không đau. Sao có thể đau được? Nếu như biết đau, vì sao còn hết lần này đến lần khác, mắt cũng không chớp, di họa thiên hạ.

Tân Húc Phi, chỉ có đồ ngu ngốc như ngươi, mới vì khổ nạn của người khác mà bi thống. Mà ta để ý trước nay đều chỉ là bản thân ta. Nếu như thế giới này không thể làm ta khoái lạc, ta sẽ hủy thế giới này, lại ngại gì?

Ngơ ngác nhìn y rất lâu, mới có thể gian nan nói ra miệng: “Thà bảo ta phụ thiên hạ, không thể để người thiên hạ phụ ta. Ta vì sao phải đau?”

Tân Húc Phi dùng ánh mắt say lờ đờ biết đâu còn thanh minh hơn bất cứ ai kia mà nhìn y, sau đó mỉm cười.

“Khinh Trần, ngươi không phải vì bản thân ngươi mà hủy diệt người thiên hạ,

ngươi chỉ là không chịu vì người thiên hạ mà ủy khuất bản thân ngươi. Ta vĩnh viễn không có sự quyết tuyệt và kiêu ngạo của ngươi, nhưng mà ta biết, ta sẽ mãi hâm mộ sự không chịu thỏa hiệp của ngươi, thuần túy tuyệt đối của ngươi, tùy tâm tận tình của ngươi, bởi vì..."

Ngực chợt đau nhói, làm một câu của y rốt cuộc không thể nói tiếp, đưa tay che miệng, phun ra một búng máu, y khẽ cười một tiếng, vừa rồi tâm mạch bị trúng chưởng lực, bị thương quả nhiên không nhẹ.

Phương Khinh Trần hờ hững nhìn y thương nặng hộc máu, hờ hững nói: "Chết đến nơi rồi, còn chỉ biết nói mấy lời nhảm chán?"

Tần Húc Phi ngẩng đầu nhìn Phương Khinh Trần, có lẽ là say quá, có lẽ là nội thương phát tác, người trước mặt điện mạo đều không rõ ràng lắm: "Ngươi sẽ không đâu."

"Sẽ không giết ngươi?" Phương Khinh Trần cực xem thường sự tự tin buồn cười của y.

"Sẽ không giết ta thế này, không phù hợp phong cách của ngươi. Người đối với người coi trọng, trước nay đều là giết người không thấy máu..."

Phương Khinh Trần hơi nén giận: "Ngươi đáng để ta coi trọng?"

"Đáng chứ!" Mặc dù hết thảy trước mắt dần dần mơ hồ, Tần Húc Phi lại ưỡn ngực, tự tin mà rõ ràng đáp ra hai chữ này, khiến sắc mặt Phương Khinh Trần vốn đã tái nhợt cũng phải hơi xanh.

Tần Húc Phi lúc này mới nở một nụ cười, chậm lại câu chuyện: "Cho dù ta không so được với mấy người kia..." Y khẽ cười khổ một tiếng: "Ngươi muốn giết ta, dù sao cũng không đến mức động thủ khi ta đã uống ngà ngà. Dù sao cũng nên chờ ta tỉnh, cùng ta minh đao minh thương đánh một trận chứ. Hiện tại, ta thứ nhất đã uống rượu, thứ hai đã bị thương, thứ ba còn là ngươi làm ta bị thương, cho nên ngươi phải phụ trách..."

Mặc dù y không nhìn rõ, đương nhiên cũng có thể tưởng tượng sắc mặt Phương Khinh Trần giờ khắc này khó coi cỡ nào. Nghĩ nghĩ, liền cảm thấy hơi khoái hoạt mà cười rõ, nhưng thân mình vẫn loạn choạng, rốt cuộc không gượng được ngồi phịch xuống.

Phương Khinh Trần mặt lạnh như sương, ngón tay cũng điểm xuống.

Tuy nói không nhìn rõ, Tân Húc Phi vẫn nghe thấy tiếng gió, cũng phát hiện thế tới, nhưng không có ý tránh né, chỉ nhẹ nhàng kêu một tiếng cuối cùng: “Khinh Trần...”

Chẳng kịp nói nhiều hơn, chỉ lực kia đã điểm trúng huyệt ngủ. Thân thể y hơi run một chút, dựa ra sau, ánh mắt Phương Khinh Trần vẫn không hiểu rõ cuộc là say hay tỉnh táo, cuối cùng nhắm lại.

Y an tĩnh lại, trong lòng Phương Khinh Trần thì vô luận thế nào cũng không thể bình tĩnh.

Thật nên một chưởng giết quách người này, thế nhưng lựa chọn cuối cùng, chung quy vẫn chỉ là điểm ngã cho xong chuyện.

Tân Húc Phi hiện tại, ý say đã gần như tuôn lên toàn bộ, còn để y tiếp tục mê loạn như vậy, trời biết còn nói ra bao nhiêu lời làm người phiền lòng, hơn nữa tâm mạch y bị thương, cần nghỉ ngơi, mà không phải tiếp tục dây dưa hồ đồ như vậy.

Phương Khinh Trần thở dài.

Thôi, y nói đúng. Cho dù muốn giết y, cũng nên chờ y tỉnh rượu, thương khói rồi, mọi người buông tay liều một trận mới vui sướng vừa ý.

Y lặng lẽ đứng một hồi, rốt cuộc cũng chậm rãi ngồi xuống.

Ngồi đối diện Tân Húc Phi, nhìn ánh trăng như thế, hô lạnh như thế, tâm tình hỗn loạn.

Người trong Tiểu Lâu, từ khi vào đời đến nay, chưa bao giờ bị nhìn lén chân tướng đến mức này, rốt cuộc nên ứng đối như thế nào, hoàn toàn không có tiền lệ để theo, cho nên cả Phương Khinh Trần cũng hơi mê mang.

Hơn nữa, người này lại cỗ quái như thế, không hợp lẽ thường như thế.

Nhin thấu chân tình đến nước này, lại không truy hỏi lai lịch của y. Không quan tâm y là người là quý hay là yêu, thậm chí... thậm chí không có lấy dù là một chữ nửa câu trách cứ và khinh thường với hết thảy y từng làm.

Không phải y cực kỳ có *** thần trọng nghĩa, cực kỳ có lòng đồng tình sao? Sau khi đã biết sự thật, không phải nên nghĩa chính từ nghiêm chỉ trích mình sao.

Ngay cả trong Tiểu Lâu, những “thần linh” cao cao tại thượng, phần lớn coi thế nhân như sâu kiến đó, nhàn rỗi vô sự cũng luôn lải nhải chế giễu trách cứ y vài câu, để bày ra sự nhân từ thương xót của họ.

Tại sao, tại sao, tên đàn này, lại chỉ hỏi y có đau không, hỏi một người làm ác, làm ác... có đau không?

Phương Khinh Trần chầm chậm vỗ ngực, từng chút từng chút, nỗi đau xoáy tim gan, mấy đời mấy kiếp, hôm nay, y mới có thể chân chính cảm thụ.

Bảy trăm năm qua, tất cả kiêu ngạo, tự phụ, quật cường, cố chấp đều tiêu tan hết, thật sự là, đau lăm, đau lăm...?

Nhưng mà, Tân Húc Phi, ta cho dù đau, cũng là vì bản thân, chưa từng vì thiên hạ thương sinh.

Ngươi nói ta chỉ không chịu vì người thiên hạ mà ủy khuất bản thân ta?

Thế thì với bách tính Tân quốc? Đối với tất cả những người Tân, người Yên, người Vệ, người Ngô, rồi cả người Trần chết trên chiến trường? Ta làm lại là vì

sao?

Tần Húc Phi, ngươi đâu từng thật sự thấy được chân tướng cuối cùng?

Y hơi ngửa đầu, dưới ánh trăng, mặt y bởi vì nén đau mà tái nhợt như giấy,
Tần Húc Phi... Nếu ngươi biết, nếu ngươi biết...

“Khinh Trần, ta biết...”

Thanh âm kia thấp không thể nghe, Phương Khinh Trần lại như chịu đòn
nghiêm trọng.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 272 : Do Người Tự Chủ

Phương Khinh Trần đột nhiên chú mục nhìn lại.

Tần Húc Phi vẫn chưa tỉnh, y chỉ nhắm mắt, trong cơn say như chết, khẽ nói mớ.

“Khinh Trần, ta biết...”

Người thì biết cái gì, người chỉ tự cho là biết mà thôi!

“Khinh Trần, người làm ta bị thương, người phải phụ trách...”

Cho dù lòng đau như vậy, Phương Khinh Trần vẫn không nhịn được cười nhẹ một tiếng. Ôi, người này, rõ là vô lại.

“Khinh Trần, ta không muốn thay đổi, ta không muốn thay đổi, đại ca nói... ta sẽ thay đổi... Khinh Trần, ta không muốn...” Tần Húc Phi vẻ mặt hơi bất an, thò tay quơ quơ lung tung trên không, như muốn tìm kiếm một chút ủng hộ, một tia đáp lại trong hư không.

Song Phương Khinh Trần không động đậy cũng không đếm xỉa.

Tần Húc Phi, nguyên rủa của huynh trưởng, vẫn đè trong lòng người, khiến người ngày đêm không yên. Nhưng mà vì sao người không muốn thay đổi như vậy, vì sao người sợ mình thay đổi như vậy.

Người là sợ người phụ đồng bào, người là sợ người phụ Liễu Hăng, hay là người sợ người phụ...

Phương Khinh Trần nhắm mắt, đột nhiên không muôn nghĩ tiếp nữa, song trong lòng lại minh minh bạch bạch mà tiếp tục hỏi.

Ngươi sợ ngươi, phụ ta?

Ngươi không muốn thay đổi, bởi vì Sở Nhược Hồng đã thay đổi, bởi vì Yên Ly đã thay đổi, bởi vì càng lâu càng sớm hơn về trước, còn có hai nữ vương mỹ lệ cũng thay đổi. Cho nên ngươi cố chấp không muốn thay đổi như vậy, ngươi bất an sợ hãi nguyên rủa kia trở thành sự thật như vậy...

Nhưng mà, Tân Húc Phi, lúc ban đầu, có ai lại muốn mình thay đổi đâu? Lúc ban đầu, mỗi người nói, chắc đều là lời chân thành nhất... Lúc ban đầu, ai có thể nghĩ đến, cuối cùng là ai phụ ai...

Bàn tay Phương Khinh Trần đang dǎn ngực chậm rãi dùng sức, hoàn toàn không phát giác, còn phát lực như vậy nữa, mình cũng sẽ phải bị nội thương như Tân Húc Phi...

Tân Húc Phi, ta sớm chẳng còn tin tưởng, có người có thể không thay đổi, ta sớm chẳng còn mong đợi, có người có thể không thay đổi...

“Hồ ly hồ ly, gọi hồ ly...”

Thanh âm thìn lình đến làm Phương Khinh Trần không dung thở phào nhẹ nhõm.

Cũng tốt. Lúc này, y thật sự không cần một mình tiếp tục nghĩ lung tung nữa.

Trong lịch sử Tiểu Lâu, lần đầu tiên suýt bị người dòm ngó ra sự thật, bản thân y đã khó mà quyết đoán, thế thì để Tiểu Lâu cho đề nghị, có lẽ tốt hơn.

Song lần này Trương Mẫn Hân chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại không thảo luận kỳ biến kinh thiên trước mắt với y.

“Khinh Trần, A Hán đã xảy ra chuyện...”

Phương Khinh Trần ngẩn ra. Nỗi lòng y còn toàn trong chấn động Tân Húc Phi mang đến cho y. Trong lòng còn chuẩn bị sẵn sàng, phải cùng Trương Mẫn Hân nghiên cứu xử lý Tân Húc Phi người nửa biết chuyện này như thế nào, đột nhiên lại bị người kéo đê tài ra mươi vạn tám dặm.

“Sao nữa, y ngày ngày ngủ ngon, còn có thể ngủ ra chuyện gì? Cho dù xảy ra chuyện, cùng lắm không phải là chết rồi về Tiểu Lâu, cô lại vì chuyện này mà ồn ào ta?”

“Địch Cửu giấu Địch Nhất Địch Tam, một mình đưa A Hán xuống núi rồi.”

Phương Khinh Trần kinh ngạc: “Y là một kẻ bệnh gần chết, mang theo một người thực vật xuống núi? Y muốn làm gì?”

“Y vừa rời núi, trước mắt còn chưa phán đoán ra mục đích. Dù sao y đã kiểm một cỗ xe ngựa, đang trên đường. Người này rất kiệm lời, tính toán gì cũng chẳng nói với người ta, chỉ giấu trong lòng, tôi trước mắt còn chưa biết y muốn đi đâu.”

Phương Khinh Trần nhíu mày nghĩ: “Có lẽ là bởi vì Địch Nhất Địch Tam bên kia đã thử tất cả mà đều thất bại, y sốt ruột, muốn đưa A Hán tự đi cầu y. Có lẽ y cho rằng nếu đưa A Hán tới tìm chúng ta, để chúng ta tận mắt nhìn thấy tình hình của A Hán, chúng ta sẽ mềm lòng.”

“Tôi thấy tình huống không đơn giản như vậy đâu, thôi quên đi, để tôi chú ý quan sát thêm vài ngày, coi tên này rốt cuộc muốn đi đâu rồi lại bàn.”

Nghe bên kia có ý muốn kết thúc cuộc nói chuyện, Phương Khinh Trần nóng nảy: “Chuyện nơi này thì sao, mấy người không định quản?”

“Quản gì? Nếu Tân Húc Phi thật sự chạm đến điểm mấu chốt của Tiểu Lâu, không cần bọn này quản, máy tính sẽ tự mình xử lý, y đến bây giờ vẫn còn sống,

chính là máy tính không thèm quản. Máy tính đã không thèm quản, tên kia, hừ hừ, hừ hừ, bọn tôi khẳng định là sẽ tuyệt đối không quản.”

Trương Mẫn Hân cười hớn hở khiến Phương Khinh Trần nghiến răng nghiến lợi: “Phương hồ ly, cậu muốn bọn tôi ra chủ ý, quyết định, sau đó bản thân cậu lại giải thoát? Đâu có chuyện tiện nghi như vậy. Bản thân cậu không quyết định được, cũng đừng hòng kéo bọn tôi xuống nước gánh trách nhiệm thay cậu. Đây là phiền toái của cậu, cậu phải tự mình đổi mặt, tự mình xử lý, tự mình ra quyết định cuối cùng. Tôi hiện tại bận lắm, tôi vẫn cảm thấy hành vi của Dịch Cửu lần này không đơn giản. Cho nên tôi sẽ tiến hành truy tung quan sát thời gian dài với A Hán bên này, tạm thời không rảnh chú ý cậu đâu, cậu cứ tự cầu nhiều phúc đi.”

Trương Mẫn Hân cười gian vài tiếng, cắt đứt thông tấn, cứ thế ném cái tên tâm tư rồi bời kia trong ánh trăng lạnh giá.

Cho dù người là anh hùng cái thể, lúc say rượu tỉnh lại, cũng chẳng tránh nổi nỗi khổ đau chực nứt.

Tần Húc Phi đương nhiên không ngoại lệ.

Y rên rỉ ôm ngực, chậm chạp ngồi dậy, mơ mơ hồ hồ cả buổi, mới coi như miễn cưỡng nhớ được chuyện xảy ra khi say khướt, trong lòng sợ hãi chấn động, ngồi bật thăng dậy, ánh mắt vội vàng đảo qua bốn phía. Kết quả phát hiện, thì ra không biết khi nào, mình đã được đưa về tẩm cung, bốn phía vẫn trước sau như một, trống rỗng không một bóng người.

Tần Húc Phi ngẩn ra, mới lặng lẽ cười khổ một tiếng.

Nên được sủng mà kinh sao? Theo tính nết của Phương Khinh Trần, lại không trực tiếp ném người say mèm là y xuống nước, mà thuận tay đưa về điện, thậm chí trực tiếp thả lên giường, đây quả thực là đại từ bi xưa nay chưa từng thấy.

Y ngơ ngác ngồi một hồi, cười khổ, vừa xoa cái đầu bây giờ còn ẩn ẩn làm đau, vừa hơi gian nan mà tự hỏi.

Trời ơi, đây... Đêm qua thật sự say quá lợi hại, sao cuối cùng cả loại chuyện đó mà cũng nói ra? Hiện tại Phương Khinh Trần há chịu thôi với y?

Tuy nói trong lòng y trước nay luôn ẩn ẩn cảm thấy, Phương Khinh Trần có hưng trí không chết không thôi với y có lẽ ngược lại là chuyện tốt, chỉ là lúc này ngẫm lại, lần này thật sự hơi quá đáng, vì thế rốt cuộc tâm tư hơi bối rối, mù mờ vô thố. Vừa đi ra ngoài, các loại suy nghĩ trong đầu vừa xoay loạn.

Vừa bước ra cửa điện, Tân Húc Phi bỗng nhiên ngẩn ra: “Ngươi không đi?” Trong thanh âm lại có chút vui mừng không thể kiềm chế.

Fương Khinh Trần vốn đưa lưng lại y, khoanh tay nhìn nước biếc khắp hồ từ từ quay người, lạnh lùng nói: “Sự tình còn chưa làm rõ, sao ta có thể đi được?”

“Ngươi hôm qua đã trông ta cả đêm?” Tân Húc Phi vui vẻ cười hỏi.

Fương Khinh Trần cảm thấy gân xanh trên trán mình cũng sấp lồi ra. Trông với không trông cái gì? Người này rõ là tự mình cảm thấy hài lòng. Ta ở đây chờ đến sáng là vì truy cứu chân tình với ngươi!

Nhưng Tân Húc Phi cũng chẳng cần y trả lời, chỉ mỉm cười đánh giá Phương Khinh Trần, cười nói: “Ngươi mặc đồ của ta?”

Fương Khinh Trần hừ lạnh một tiếng.

Bị ngươi ói đầy một thân, chẳng lẽ có thể cứ để đó hôi rình không thay quần áo, mà nơi quỷ quái này, trừ đồ của ngươi, ta còn có thể xới đất ra quần áo khác sao?

Tân Húc Phi mặt mày tươi cười, ánh mắt nhất thời lại không thể dời khỏi ngươi Phương Khinh Trần: “Hiếm khi thấy ngươi mặc quần áo khác ngoài màu trắng, cũng cực kỳ đẹp mắt, ngươi về sau... thật nên thử xiêm y khác nhiều

hơn.”

Phương Khinh Trần xưa nay thích mặc bạch y, ít nhiều liên quan đến cao ngạo tự hứa, tùy hứng tự phụ trong tính nết của y, theo lời đàm Trương Mẫn Hân mà nói, đó chính là trời sinh tự luyến thành cuồng.

Nhưng Tân Húc Phi lại là người trong hoàng tộc, xưa nay tiếp xúc phần nhiều là những màu hoa lệ đường hoàng, phục sức kim, vàng, tím vốn có không ít, nhưng y tính nhiệt tình sôi nổi, càng ưa thích trái lại là sắc đỏ rực kia. Đường đường nam tử, màu đỏ đậm lại mặc đến kích dương cuồng phong, trên chiến trường lộ ra phong hoa lệ liệt lóa mắt, lại cũng xem như phong cách của y.

Đêm qua khi Phương Khinh Trần bẩn hết quần áo, ném Tân Húc Phi về cung điện, tùy tiện lục lọi một chút, thế là đương nhiên thuận tay cầm kiện hồng bào của Tân Húc Phi để thay. Vóc người Tân Húc Phi chỉ hơi cao hơn y đôi chút, hơi thắt chặt quần áo, cũng coi như vừa vặn.

Thân thể y vốn không tốt, sắc mặt hơi trắng, đêm qua lại một mình ngồi ngắn bối hồi dưới trăng một đêm, vẻ mặt liền có chút tiêu điều, lúc mặc bạch y còn chưa cảm thấy, giờ này ánh bào đỏ liền lộ ra, đỏ càng thêm đỏ, mà trắng càng thêm trắng. Ngoài suy yếu mệt vốn có, lại không dung sinh ra một sắc lè diễm đoạt tâm phách người.

Bào đỏ, tóc đen, dung hoa như tuyết, lại khiến lâm viên đỗ nát cũng thêm một loại hoa mỹ khác thường.

Tân Húc Phi chưa từng thấy Phương Khinh Trần phong tư thần thái như vậy, nhất thời chỉ không thể dời mắt.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 273 : Hồ Ly Nguyên Hình

Phương Khinh Trần lại chẳng rảnh thể hội tâm tình của y lúc này, chỉ lạnh lùng hỏi: “Ngươi rõ cuộc làm sao mà biết, đừng hòng hàm hồ cho qua nữa.”

Tần Húc Phi vốn cũng không nghĩ còn có thể lừa dối nữa. Lúc này chẳng còn cách nào mượn say giả điên đánh trống lảng, vì thế chỉ đành cười cười: “Lúc trước ngươi vì thức tỉnh Sở Nhược Hồng, lọt vào phản phệ, từng hôn mê nhất thời. Khi đó, ngươi đã gọi mấy cái tên người...”

Y dừng một chút, mới nói: “Cho nên trong lòng ta mới sinh nghi, bèn phí tâm đi tra xét kỹ càng...”

“Có một khoảng thời gian, ngươi bỗng nhiên đặc biệt thích đọc sử, bảo người giúp ngươi thu thập hết thảy những sự liên quan đến sử liệu, cũng tìm kiếm chân dung người xưa, kỳ thật chỉ vì truy tra chi tiết của một mình ta?” Phương Khinh Trần bừng tỉnh đại ngộ, cũng khá là ảo nã.

Lúc trước giữa Tần Sở ngoài mặt hợp tác, sau lưng một mực đánh tình báo chiến, gián điệp chiến với nhau, người Tần đột nhiên tìm kiếm sử liệu chân dung từ xứ, những việc này y cũng biết, tại sao lúc ấy lại không thể đoán ra nội tình.

Tần Húc Phi biết tâm tư của y, cười nói: “Việc này nguyên cũng không thể trách ngươi, ngay chính thủ hạ của ta còn không hay biết. Họ đều mù quáng thu thập hết thảy sử liệu chân dung, bản thân ta lại một mình chọn lựa cái ta dùng được trong đó. Dưới tình huống kiểu này, ngươi cho dù thông minh hơn, làm sao có thể đoán ra được?”

Đương nhiên, khuyên giải như vậy, chẳng mấy may có thể làm cho Phương

Khinh Trần nguôi ngoai. Trong lòng y chỉ buồn bực, mình hồi đó đã nhiều lần muốn làm thịt tên này như vậy, sao lại xuẩn đến mức chưa một lần nào thật sự ra tay kia chứ?

Tần Húc Phi nhịn không được cười thầm trong bụng. Người này, yêu cầu với bản thân luôn hà khắc thái quá, luôn hy vọng mình có thể toàn trí toàn năng, hơi có sai thất là khó tránh khỏi rầu rĩ, sau đó ăn năn hối hận. Hiện tại, sợ là đang cực độ hối hận hồi đó vài ba phiên ra tay, lại đều không thật sự giết mình đây? Nhưng cũng chỉ có thể oán hận thôi. Thật sự thời gian quay ngược trở lại lần nữa, y vẫn chẳng thể hạ quyết tâm chẳng ra tay nỗi.

Không phải y tự cao Phương Khinh Trần có thể có tình nghĩa bao sâu với mình, chỉ là biết rõ, dưới loại cục diện đó, tuy là thật sự tức giận muốn đâm, Phương Khinh Trần cũng sẽ không mạo hiểm để Sở quốc lại nổi can qua sát phạt mà tùy ý làm vậy. Nói đến thì hành vi cậy điểm này năm lần bảy lượt cố ý chọc giận y, mình làm cũng hơi ác liệt.

Nhin vẻ mặt Tần Húc Phi như vậy, Phương Khinh Trần cũng có thể mơ hồ đoán được y đang nghĩ gì, không khỏi có phần hậm hực. May mà số lần y bị Tần Húc Phi chọc giận cũng đã quá nhiều. Quả nhiên dần dần liền thích ứng, cáu hờn tức hơn bất đắc dĩ hơn, cũng rất nhanh chóng tự mình điều hòa lại.

Đã luôn là không có biện pháp làm gì y, cũng liền không có đạo lý để mình nghĩ luẩn quẩn, tiếp tục đâm đầu vào bẽ tắc nữa. Phương Khinh Trần tận lực làm cho mình thoái mái hơn, thở dài, mới nhàn nhạt hỏi: “Mặc dù ngươi đã tra biết một số ẩn sự và trùng hợp năm đó, vì sao có thể xác định như thế. Bảy trăm năm qua, mỗi một Phương Khinh Trần đều là ta? Việc không thể tưởng tượng này, ngươi cứ thế tiếp nhận toàn bộ?”

Tần Húc Phi cười khổ: “Ta vốn chưa từng tin việc quái lực loạn thần, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, không thể dùng phương pháp khác để giải thích, thì ta chỉ có thể tin tưởng khả năng duy nhất này.”

Kỳ thật y tin tưởng nhất, không hề là chân tướng mìn điều tra được, ngược lại là lời thì thào ngày đó chính tai nghe được, thanh âm nhẹ như vậy yếu như vậy rồi lại bi thống như vậy, sao có thể giả tạo một chút.

Phương Khinh Trần ngưng mắt nhìn y, nhẹ nhàng hỏi: “Thế thì ngươi cũng không muốn biết, ta rốt cuộc là gì? Vì sao có thể nhiều lần chuyển thế sống lại như vậy?”

Tần Húc Phi vốn không hề muốn đi sâu nghiên cứu thân phận lai lịch chân thật cùng sự thần thông của Phương Khinh Trần, chỉ là thấy lúc này thái độ của Phương Khinh Trần vẫn chưa có vẻ đặc biệt trầm trọng để ý, bản thân y cũng thấy tâm thần buông lỏng. Kỳ thật y vẫn chưa từng bóc trần chân tình với Phương Khinh Trần, cố nhiên là cân nhắc đến rất nhiều nguyên nhân hiện thực, nhưng cũng là cố kỵ tâm tình của chính Phương Khinh Trần. Ẩn mật về nỗi đau cũ một khi bị vén lên như vậy, với bản thân Phương Khinh Trần chỉ sợ cũng là một loại đả kích.

Nếu không phải đêm qua uống say, nếu không phải gần đây thật sự có quá nhiều áp lực và bất đắc dĩ, y chưa chắc sẽ bất chấp tất cả nói toạc sự tình có tính bộc phát như vậy. Sáng nay vừa tỉnh dậy, tâm tình quả thật thấp thỏm, không phải lo lắng Phương Khinh Trần sẽ làm gì y, mà là càng quan tâm, tâm tình của chính Phương Khinh Trần ra sao. Lúc này thấy Phương Khinh Trần mặc dù hơi buồn bực không cam, chung quy không có gì quá đáng ngại, tâm tư mới buông lỏng.

Phương Khinh Trần đã có hứng thú hỏi y, thì y cũng biết điều mà thuận theo lời Phương Khinh Trần, hỏi: “Thế thì, ngươi rốt cuộc là thần thánh phuơng nào? Là người là tiên là thần là quỷ, hay là yêu hoặc là ma?”

Lúc hỏi, y không tự cảm thấy là mang cười. Là người duy nhất biết chuyện trong mấy đời Phương Khinh Trần lưu chuyển, vẫn đề nhìn như vui đùa này, vốn nên cực kỳ trầm trọng mới đúng, song giờ khắc này hỏi ra, tâm tình lại thoái mái lạ thường.

Nhưng Phương Khinh Trần không lập tức đáp lời, vẻ mặt ngược lại thoảng ngớ ra.

Y là ai?

Y là người tương lai đến từ Tiểu Lâu, y có khả năng thông thiên triệt địa thân thể bất tử?

Tính ra đám học trò họ đều có thể miễn cưỡng xem như thần linh lịch luyện phàm gian này. Nhớ Kính Tiết từng nửa thật nửa giả cho Lư Đông Ly biết, y là thần tiên hạ phàm, may mà Lư Đông Ly kia lại thật sự không truy cứu không để bụng.

Chỉ là, Phương Khinh Trần y... Chắc chẳng tính là thần linh đâu nhỉ. Cho dù có một chút lực gần như thần linh, ẩn giấu chung quy chỉ là một trái tim yêu ma.

Y độc ác vô tình như vậy, trước nay đều không liên quan đến thần linh bi mãn.

“Có lẽ, ta là yêu ma cũng nên?” Ngữ khí như vậy, cả bản thân y cũng không thể xác định.

Tần Húc Phi cười rộ, sải bước đến gần y, thần thần bí bí hỏi: “Vậy nguyên hình của ngươi là gì? Ta cam đoan không nói ra ngoài đâu.”

Tâm tư vốn bỗng nhiên hơi nặng nề, lại bị một câu của người này làm cho thoái mái, Phương Khinh Trần bất giác bật cười: “Có người thích nói ta là hổ ly biến thành.”

Hổ ly?

Tần Húc Phi mắt mang dị sắc mà dòm Phương Khinh Trần từ đầu đến chân, lại từ chân dòm lên đầu, trong lòng không tự chủ được bắt đầu tưởng tượng một con hổ ly toàn thân trắng như tuyết được mình ôm vào lòng vừa vỗ vừa vò vừa trêu, sau đó tự động đổi mặt hổ ly này thành mặt Phương Khinh Trần, chỉ vừa

tưởng tượng như vậy, đã không kiềm được muôn cất tiếng cười ầm lên.

Nhin Tân Húc Phi nén cười đến đỏ bừng mặt, Phương Khinh Trần làm sao không biết y đang nghĩ gì, dù là gần ấy năm qua bị Tân Húc Phi làm khổ chọc giận hết lần này đến lần khác, đến bây giờ y cũng sắp hết biết giận là gì luôn rồi, vẫn nhịn không được hung tợn trùng một cái, lấy đó làm cảnh cáo.

Nhin ánh mắt ngứa ngáy chân tay, hận không thể động thủ giết người này, Tân Húc Phi càng buồn cười, song thật sự không dám khiêu chiến chút nhẫn nại cuối cùng của Phương Khinh Trần, chỉ đành liều mạng cố nén, cười hỏi: “Làm sao? Người đến bây giờ vẫn muốn giết người diệt khẩu hay sao?”

Phương Khinh Trần chau mày lạnh lùng liếc y một cái, rốt cuộc thản nhiên nói: “Chờ ngươi thương thế khỏi rồi, ta lại đến làm thịt ngươi.”

Điếc muốn hỏi đã hỏi, mối nghi cuối cùng đã tháo bỏ, y thật sự không còn kiên nhẫn, tiếp tục đứng ở đây, chịu đựng ý nghĩ vớ vẩn của tên ngốc này, quay đầu phất tay áo đi thẳng.

Về phần câu nói có lẽ là cảnh cáo, có lẽ là tuyên ngôn cuối cùng này, ít nhất giờ khắc này, lại không hoàn toàn là hư ngôn. Sát khí nộ ý trong lòng y vẫn còn hùng hổ, có điều cuối cùng giết được hay không, bản thân y chẳng muốn nghĩ nhiều, mà Tân Húc Phi cũng không cảm thấy mình cần vì loại chuyện này mà phí tâm.

Nhiều năm như vậy, Phương Khinh Trần bị y chọc giận bao nhiêu lần như thế, cũng chưa thật sự làm gì y, hiện tại tình hình này sợ rằng sẽ không thay đổi. Năm đó Phương Khinh Trần cố kỵ là bách tính Sở quốc, mà hiện tại y cũng sẽ tuyệt không thật sự vì cơn giận của một người, mà làm cho vô số người Tần sa vào khổ nạn nữa... Vừa nghĩ điều này, tâm tình Tân Húc Phi không thấy thoái mái, lại bỗng nhiên trở nên nặng nề, khuôn mặt vốn sắp cười đột nhiên nghiêm trang, chăm chú nhìn bóng dáng Phương Khinh Trần, môi mấp máy, dường như muốn gọi y, dường như còn rất nhiều lời muốn nói với người nọ, còn rất nhiều

vấn đề, chờ đợi câu trả lời của người nọ, song giờ khắc này mở miệng, lại đưa tay bụm miệng, phun ra một búng máu nhỏ.

Một chưởng của Phương Khinh Trần đêm qua, thật là tổn thương tâm mạch không nhẹ, vừa rồi cố tự nói cười, còn duy trì được, nhưng tâm tình không dung hóa trầm trọng như vậy, liền tác động đến tâm mạch.

Sắc mặt Tân Húc Phi tuy hơi tái nhợt, vẻ mặt lại không hề gì. Phong cách tác chiến của y trước nay chính là kiên cường quyết liệt, từ khi tòng quân đến nay bị thương vô số, chút nội thương này vốn cũng không để tâm, chỉ là một búng máu này phun ra, thấp thoáng quen thuộc, đột nhiên nhớ ra đêm qua trong lúc mông lung mê loạn, y dường như còn từng nói mấy câu cũng chẳng biết có tính là chơi xấu không.

Là người làm ta bị thương, người phải phụ trách...

Trên mặt Tân Húc Phi thoáng chốc nóng bừng như thiêu như đốt-

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 274 : Hòa Thượng Trương Hai

Phương Khinh Trần đêm qua lúc đến tâm tình không tốt, hôm nay lúc đi tâm tình càng không xong. Không công để người vạch trần việc riêng tư, bản thân còn chẳng thể làm gì người nọ, thua thiệt này thật là khiến người túc muối hộc máu.

Y nghênh ngang ra khỏi cửa điện, mà Tần Húc Phi ở phía sau nhìn, chỉ thở dài một tiếng.

Thôi, mình bị thương cũng có lợi. Thương thế này muốn khỏi hẳn, chung quy cần một khoảng thời gian, mà người nọ trước nay nói chuyện giữ lời, nói cách khác, trong khoảng thời gian này, y vừa không đi, cũng sẽ không chạy tới kiểm chuyện với mình.

Phương Khinh Trần mặt trầm như nước, một đường nghênh ngang mà đi, hoàn toàn không để ý đám thái giám quan nhân ven đường, xa xa với y, thái độ ngạc nhiên dõi mắt, khe khẽ thăm thì kiểu đó. Người khác có cách nhìn thế nào với y, đâu liên quan gì tới y. Phương Khinh Trần đã sớm hoàn toàn không quan tâm nghị luận của người khác với mình.

Sau đó, một lời đồn quỷ dị bắt đầu truyền lưu từ trong cung.

Người đêm qua xông vào điện, đơn độc ở chung với điện hạ suốt một đêm rồi!

Y thay quần áo rồi mới ra đây.

Thay còn là quần áo của điện hạ kìa!

Quần áo của bản thân y đâu rồi?!

Y với điện hạ đã làm gì, làm đến mức cả quần áo của mình cũng không thấy nữa?

Người nọ... Người nọ là ai?

Không biết, thoát nhìn khí phái như là còn lớn hơn Liễu tướng quân cơ. Y và điện hạ là quan hệ gì?

Nghe người ta nói, cho dù y đánh điện hạ cũng là đánh uổng đó, đây đây...

Nói đến thì điện hạ dường như chưa bao giờ gần nữ sắc. Người ta mười mấy tuổi đã làm cha, nhưng y qua nhược quán cũng chỉ chuyên tâm luyện võ diễn binh. Tiên hoàng lúc trước liên tiếp nhắc tới chung thân đại sự của y, y cũng không nhận lời, đến bây giờ điện hạ ngoài ba mươi rồi, đừng nói cưới vợ, ngay cả thị thiếp hầu hạ bên cạnh cũng không có...

Nói như vậy...

Ừm...

Biết đâu... Khả năng... Nói không chừng...

Đám cung nhân nhiều năm thân ở trong cung, đã thấy nhiều những việc hoang *** dật lạc của hoàng tộc rất có điều tinh ngộ mà gật gù với nhau, dùng ánh mắt khác thường kia, truyền tin tức không thể gấp quang.

Rất nhanh chóng, lời đồn này liền truyền ra ngoài cung, đám quan viên không rõ nội tình trong kinh đó nghe, tuy hơi sững sốt, nhưng liên tưởng đến tính tình Tần Húc Phi nhiều năm không gần nữ sắc, chung quy cũng cảm thấy, không có lửa sao có khói, chắc gì không có nguyên cớ, không khỏi vì sự ổn định của quốc gia tương lai mà lo lắng.

Về phần đám võ tướng, đương nhiên hoàn toàn chẳng coi những lời đồn đai

này là gì. Họ quá mức rõ ràng đối với thân phận của Phương Khinh Trần, với tính tình của Phương Khinh Trần cũng đã sớm minh bạch.

Hai vị này đóng cửa lại cùng một chỗ tránh người ngoài lâu như vậy, còn có thể là làm gì? Càng khỏi cần nói cả quần áo cũng xé rách.

Đương nhiên là... Khu, đương nhiên là ai đó tính tình phát tác, lại đánh một trận với điện hạ nhà mình.

Chẳng qua, nghĩ đúng là như vậy, nhưng không một ai đứng ra biện bạch giúp thanh danh của Tân Húc Phi. Có người ngoài hỏi thân phận lai lịch của Phương Khinh Trần, những người này đều quanh quanh co co, càng không ai tiết lộ phong thanh này cho Tân Húc Phi biết. Vì thế, Tân Húc Phi đột nhiên buồn bực lầm luôn.

Quốc gia tan hoang kinh khủng, trăm phế chờ hưng. Các bộ quân đội đánh tàn phai một lần nữa chỉnh biên, bách tính trôi giạt các nơi phải một lần nữa thu xếp, vô số phòng ốc đồng ruộng bị thiêu hủy phải trùng tu thu dọn, dân chính các phương đã cứng đờ tạm dừng phải một lần nữa triển khai, đối với y mà nói, ngẫu nhiên tùy hứng trốn đi uống đến say, đã là một chuyện thập phần xa xỉ. Phần lớn thời gian, y đều bận đến xây xẩm mặt mày, đau không muốn sống, thở cũng còn chẳng có thời gian.

Về phần sinh hoạt hàng ngày, y là người binh nghiệp, cuộc sống đơn giản, vốn không kiên nhẫn với việc có người hầu hạ. Tuy biết thân phận mình hiện giờ đã khác, một số hình thức hoa hòe không thể không mang lên, nhưng muốn y vì những điều đó mà phí tâm, làm sao có thể. Trong binh họa, các cung nữ vốn trong Tần cung, mười phần đã thất lạc tám chín, trái lại những thái giám đó, do là người khác thường, không ai để ý, cũng vô lực mưu sinh bên ngoài, phần lớn còn ở lại.

Tân Húc Phi không định bổ sung người trong cung, mà bởi vì trong cung còn lại cơ bản đều là thái giám, cho nên người Tân Húc Phi tùy tay chỉ phụ trách

giúp y bưng trà đưa nước, đương nhiên cũng đều là thái giám.

Vì thế, dạo gần đây... Tân Húc Phi rốt cuộc rất nghi hoặc mà chú ý tới, luôn có mấy thái giám tuổi trẻ, tuấn tú, diện mạo âm nhu thừa cơ lượn lờ quanh y. Ánh mắt kỳ quái, thậm chí có thể nói là “ai oán” kiểu đó, khiến y không sao sờ được đầu hòa thượng trượng hai.

Tự nhiên, Tân Húc Phi không rảnh để vì mấy việc vặt vãnh này mà phí tâm tư gì, khiến y càng thêm nhức đầu lại là, quan văn trong triều chạy tới thảo luận chính sự xin chỉ thị rất nhiều, cũng luôn thích dùng ánh mắt cực ưu sầu lo lắng mà nhìn y, còn có người nhiều chuyện đến mức cầm một đống tư liệu phuơng danh của giai nhân khuê các trong kinh, đến bàn việc cưới vợ với y. Làm y tâm tình đang bức dọc còn phải giận dữ đập bàn.

Quốc tang huynh tang, hai tầng áo tang mặc trên người, lúc này bảo y cưới lão bà? Cho dù là muôn bôi đen đầu y, cũng không cần làm rõ ràng đến thế chứ!

Trong lúc quốc sự nặng nhọc, đầu to như đấu, y tự nhiên chẳng có tâm tình cẩn thận như vậy để đi thông cảm chổ khó của người khác, nghiên cứu ý tưởng của người ngoài. Thậm chí, ngay cả với hành tung sinh hoạt của Phuơng Khinh Trần y cũng không có quá nhiều thời gian hỏi đến, chỉ nghe thuộc cấp biết cơ chạy tới báo cáo rằng, Phuơng Khinh Trần hôm đó ra cung, tùy tay túm tướng lĩnh bấy giờ đang ở ngoài cửa cung, bảo người thay y tìm một chỗ phú gia hào trạch trong chiến loạn đã trở thành vô chủ, còn bắt người ta đi chợ người mua một đống hạ nhân lanh lợi hầu hạ y, ngoài ra lại đòi một đống bài trí xa xỉ, sơn hào mỹ vị và hàng loạt mỹ túu.

Lúc này, trong kinh thành đã là người người nghèo mạt, loại xa hoa này ngay cả Tân Húc Phi còn chẳng được hưởng thụ, không biết tốp tướng lĩnh kia mất bao nhiêu tâm tư khí lực, mới làm được giúp Phuơng Khinh Trần.

Tân Húc Phi nghe vậy vừa tức giận vừa buồn cười, chẳng biết tên xấu tính kia có bốn sự cố quái gì, khiến cho thủ hạ của mình sợ y dường như còn quá hơn

sợ mình.

Chẳng qua, nhìn Phương Khinh Trần bẽ ngoài như vậy, lại như thật sự có ý ở lâu, trong lòng y lại có đôi chút vui vẻ. Chỉ là y thật sự quá bận, cho dù có đôi khi muốn đi dòm thử ngôi nhà mới hưởng thụ xa xỉ bậc nhất kinh thành kia của Phương Khinh Trần, y cũng không có thời gian.

May mà qua mấy hôm, bản thân Phương Khinh Trần lại thường đến tìm y, mục đích tìm y rất đơn giản, chính là đánh nhau. Lý do đánh nhau cũng rất đơn giản, bởi vì Phương Khinh Trần y muốn giết người diệt khẩu.

Tuy nói cuối cùng luôn diệt khẩu không thành, bất quá, mỗi một lần cũng đánh đến kinh thiên động địa. Mấy tính toán của đám thái giám trong cung đó, sớm bay tít đến chân trời. Người người kêu khổ thấu trời. Hai vị này mỗi lần tụ lại một chỗ, chính là cát bay đá chạy, trời sụp đất nứt, họ thì thống khoái, đáng thương chính là đám hạ nhân này, thu thập sau đó, mệt đến thảm.

Trước kia ở Sở đô, mọi người đều biết hai người này đánh nhau, nhưng ngại Tân Sở khác biệt, chẳng ai có thể tránh hiềm mà chạy đến ngoài hầu phủ của Phương Khinh Trần trèo tường, hiện tại đã về cửa nhà mình, biết nơi này có hai đại cao thủ so chiêu, đám võ tướng đó hiểu kỹ gần ấy năm, người người trong lòng ngứa ngáy kinh khủng.

Sau đó, Phương Khinh Trần vừa vào cung, các tướng quân trong quân liễn chen chúc nhau đến tranh đoạt việc vào cung tuần vệ. Chẳng qua sau liên tục ba bốn lần, bao nhiêu anh hùng nằm bò trên đầu tường, chui lỗ chó rình coi, đều bị Phương Khinh Trần có ý hay vô ý, toàn bộ bị vạ cá chậu như đá vụn đập đầu, kinh phong tập kích lồng mà nọ mà thương nặng, mấy ngày không thể gặp người, mọi người lo nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, rõ cuộc mồi tạm thời từ bỏ đại nghiệp rình coi oanh oanh liệt liệt này.

Thời gian cũng chậm rãi qua đi, trọng tướng các phuơng, đã dồn dập về kinh.

Liễu Hăng do việc đàm hòa với Yên quân kéo dài, là một trong những người

quay về chậm nhất. Chờ khi y về kinh, trong kinh đã xảy ra rất nhiều chuyện, thêm rất nhiều lời đồn đãi sinh động thú vị.

Y còn chưa vào kinh thành thì đã nghe nói bảy tám phiên bản.

Nào là tam điện hạ yêu thích nam phong, sủng nam tử thần bí nào đó lên trời, phong làm quan to nhất phẩm, quan cao tước quý, lập phủ ngay trong kinh thành, xa hoa hưởng thụ, phong quang khí phái, còn quá hơn vương hầu. Nào là, nam tử kia mỗi lần vào cung, nhất định phải cùng tam điện hạ thiên lôi kéo địa hỏa, khiến toàn cung chấn động, mới có thể vừa lòng thỏa ý...

Dùng đầu ngón chân để nghĩ, Liễu Hăng cũng biết người gọi là nam tử thần bí kia là ai, trong lòng vừa buồn cười vừa kinh ngạc.

Tần Húc Phi trên việc nhỏ luôn khá sơ ý, bản thân y không biết những lời đồn đãi này thì cũng không có gì kỳ quái. Nhưng Phương Khinh Trần là người *** minh lợi hại cỡ nào, sao lại dung túng lời đồn truyền đến bước này?

Liễu Hăng nghĩ hoài không ra, chỉ đành ra roi thúc ngựa, hy vọng nhanh chóng chạy đến kinh thành rồi nói sau.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 275 : Lấy Thân Bảo Vệ

Liễu Hăng hiện giờ chính là đệ nhất hồng nhâm dưới tay Tân Húc Phi, cho nên nhân mã của y mới đến ngoại thành, đã có không ít văn võ quan viên đến nghênh đón, sau một phen khách khí xã giao, mọi người cùng nhau vào kinh.

Liễu Hăng tìm lúc rỗi, đến bên cạnh Kỳ Sĩ Kiệt về kinh sớm hơn vài ngày, nhỏ giọng trò chuyện.

“Về lời đồn của điện hạ, rốt cuộc là chuyện gì đây?”

Kỳ Sĩ Kiệt cười khẽ: “Ta cũng vừa trở về không lâu, nghe nói là bắt đầu truyền từ bọn thái giám trong cung. Đâu có cách nào, tam điện hạ của chúng ta và Phương hầu đều không phải người tầm thường, bình thường làm việc, dáng vẻ thoảng quá mức, đám gia hỏa kia thích nghĩ lung tung thì cũng mặc kệ vậy.”

Liễu Hăng cả giận: “Thật là hồ đồ, sự tình cũng đến nồng nỗi này rồi, các ngươi còn không ra thu thập cục diện? Cho rằng điện hạ của chúng ta dễ nói chuyện? Nhưng Phương Khinh Trần là Chúa ăn chay sao? Hiện tại y ẩn không phát, ngày nào đó phát tác cùng một thể cho các ngươi, địa giới Tần quốc này sợ là cũng phải rung ba cái.”

Kỳ Sĩ Kiệt buông tay: “Việc này... Ta có biện pháp gì đâu. Lúc ta quay về, sự tình đã truyền đến tình trạng này, cả triều văn võ đều biết, thậm chí phố phường cũng có lời đồn, muốn khống chế nữa, phải khống chế như thế nào?”

Liễu Hăng thở dài: “Quên đi, chờ ta coi thử tình hình trước rồi nói sau. Điện hạ đâu?”

“Còn ở trong cung. Mấy ngày này y mệt đến úp sấp, thật sự không có thời gian lẩn khí lực tới đón ngài.” Kỳ Sĩ Kiệt nhịn nhịn, nhịn nửa câu chưa nói ra...

Chẳng qua, dường như y bận hơn nữa cũng có thời gian đi quyết đấu với Phương Khinh Trần.

“Điện hạ vẫn chưa chính thức giới thiệu Phương hầu với bá quan à?”

“Điện hạ vẫn có ý này, từng đề cập một lần, Phương hầu chẳng phản ứng, điện hạ cũng không nói nữa, còn phân phó chúng ta không ai được phép lăm miêng.”

Kỳ Sĩ Kiệt nhíu mày: “Cho nên đám quan viên trong triều đó, vòng vèo tìm mọi người dò hỏi, mọi người cũng không dám nói rõ. Bằng không, lời đồn này chẳng đến mức truyền thành tình trạng này.”

Liễu Hăng gật đầu. Liên tiếp ra tay tương trợ, với Phương Khinh Trần mà nói, là bị bức bất đắc dĩ, cũng là không nỡ nhìn Tân Húc Phi vạn kiếp bất phục. Nhưng sâu trong nội tâm, y thủy chung không muốn minh minh bạch bạch đứng bên cạnh Tân Húc Phi. Đây cố nhiên là có một chút tâm tư không quen, nhưng khó xử trên thân phận càng nhiều hơn.

Phương Khinh Trần mặc dù rời khỏi Sở quốc, nhưng địa vị của y ở Sở quốc, ảnh hưởng với Sở quốc, đều bày rõ nơi đó. Quan hệ giữa Tân Sở vốn rất vi diệu, y thân là Sở quốc Phương hầu, nếu công khai đi lại thân mật với tân hoàng Tân quốc, trong lòng quan viên và bách tính Sở quốc chỉ sợ đều sẽ rất có cảm xúc chống đối.

Mà trong số những người Tân mới quy thuận, chưa chắc có mấy người vui vì điều này.

Trường phong ba đồn đãi này, vị tất không phải có người có tâm biết nội tình đang âm thầm thúc đẩy. Có mấy người, chỉ sợ không muốn Phương Khinh Trần dừng lại Tân đô.

Vô luận y là ở ngoài sáng, hay ở trong tối.

Liễu Hăng thở dài một tiếng, lắc đầu, không nói gì nữa.

Những việc này, tạm thời nên hàm hàm hồ cho qua thôi. Chuyện về sau, nên làm thế nào, chỉ sợ vô luận là Tân Húc Phi hay Phượng Khinh Trần, đều chưa chắc đã nghĩ được.

Mọi người một đoàn tiến vào kinh thành, quan viên các phuơng đều tranh đón gió tẩy trần cho Liễu Hăng, Liễu Hăng khách khí khí chối từ, miệng nói thân có công vụ, phải gặp mặt điện hạ trước, cảm ơn mọi người xong, liền đi vào cung. Chỉ là trên đường vào cung, Liễu Hăng lại bị kiệu của Liễu Vân Đào ngăn lại, Liễu Vân Đào vã y đến bên kiệu, thấp giọng dặn dò một đống, để y thay người nhà xin mấy vị trí tốt trước mặt Tân Húc Phi. Mà Liễu Hăng chỉ vâng vâng dạ dạ thế thôi.

Chẳng dễ dàng gì ứng phó được người chí thân này, Liễu Hăng mới vào cung.

Y có đặc quyền có thể vào thẳng cung cấm, tận đến Sùng Đức cung Tân Húc Phi cư trú, mới do tổng quản thái giám thông báo thay. Vốn với quan hệ của y và Tân Húc Phi, ngay cả một tầng thông báo này có khi cũng có thể bớt, chỉ là bản thân y nơi nơi giữ lễ, không chịu vượt quá.

Đây không phải bởi vì thân phận Tân Húc Phi có thay đổi, y liền phải khắc ý phân chia với Tân Húc Phi, mà là do Tân Húc Phi cũng vừa mới chủ lý chính vụ toàn quốc, quan viên trong triều không quen thuộc với tính tình hành sự của Tân Húc Phi. Tân Húc Phi đối đãi một hạ thần không nói quy củ quá mức, e rằng sẽ làm người khác bởi vậy coi thường quyền uy tôn quý của Tân Húc Phi, cho nên, một tầng lễ pháp quy củ cuối cùng này, Liễu Hăng vẫn dụng tâm duy trì.

Nhưng hôm nay, từ rất xa, y còn chưa đến Sùng Đức cung, đã thấy Tôn tổng quản như thể gấp cứu *** lao qua đón: “Liễu tướng quân, ngài cũng coi như về rồi!”

Liễu Hăng âm thầm lầm bẩm trong lòng, mình với vị tổng quản đại nhân này đâu có thân quen lầm, không cần gấp y là như gấp thân nhân xa cách lâu ngày chứ.

“Tôn tổng quản, phiền người thông bẩm một tiếng với điện hạ...”

“Liễu tướng quân, lúc này ai mà dám vào thông bẩm, mọi người đều muốn sống thêm mấy ngày!” Tôn tổng quản chỉ Sùng Đức cung rộng lớn, trong thanh âm dường như cũng có chút oán khí.

Liễu Hăng lúc này cũng thấp thoáng nghe thấy phía trước truyền đến tiếng kinh phong, trong lòng hơi minh bạch: “Chẳng lẽ...”

“Điện hạ lại đang đánh nhau với vị công tử kia ở bên trong đó! Mỗi lần đánh xong đều là long trời lở đất, đồ đạc hồn độn thì thôi, nhưng trên người điện hạ luôn có ít thương tích. Điện hạ thân thể vàng ngọc, sao có thể không yêu quý như vậy, Liễu tướng quân, việc này, chỉ có thể trông chờ ngài khuyên can điện hạ thôi.”

Tôn tổng quản khéo léo đem oán trách với công việc vất vả của đám thái giám họ, chuyển đổi thành quan tâm thân thể Tân Húc Phi, dùng ánh mắt tha thiết chờ mong nhìn Liễu Hăng.

Trong thời kỳ đen tối những lời đồn đãi bay đầy trời, tất cả kẻ sĩ có kiến thức đều đang vì tương lai Tân quốc mà lo lắng này, phần lớn mọi người gửi gắm hy vọng duy nhất trên người Liễu Hăng thân là chí giao của Tân Húc Phi.

Đáng tiếc, Liễu Hăng không may bị sự đau khổ của Tôn tổng quản xúc động, vừa nghe nói Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần đang đánh nhau, mắt liền sáng ngời. Bản thân y cũng là võ nhân, giống như những võ tướng đó, tràn trề nhiệt tình và hiếu kỳ đối với loại đại chiến cấp tông sư này.

Y không chút suy nghĩ rảo bước về phía trước, đến ngoài Sùng Đức cung, thoáng chần chừ, không đi vào từ cửa chính, mà là nhẹ nhàng nhảy lên, một tay

bám tường, lặng lẽ thò đầu dòm.

Không phải y thích rình coi, mà là sợ mình đi vào từ cửa chính, quấy rầy đến hai người đang đấu võ, thế mình chẳng phải sẽ bỏ lỡ phúc mắt này.

“Liễu tướng quân, không thể được...”

Tôn tống quản phía sau sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, buột miệng hô to. Trời ạ, quên béng không nói rõ với Liễu tướng quân, trước sau sau có bốn vị tướng quân trèo tường nhìn lén, đều là người vừa lên tường đã kêu thảm ngã xuống, khi đứng lên lần nữa mặt mũi bầm giập không thể gặp người!

Còn chưa dứt lời, chỉ nghe ầm vang một tiếng, bụi mù dày đặc, trước mắt nhất thời không thể nhìn gì, chỉ láng máng nghe Liễu Hăng kinh hô một tiếng. Tôn tống quản tay chân lạnh ngắt chạy qua, vừa sắc ho liên tục, vừa vất vả dụi mắt liều mạng nhìn quanh, chẳng dễ dàng nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì, không khỏi trợn tròn mắt.

Hay lăm, lần này, không phải ở bên trong đánh đến mịt mù trời đất, mà là trực tiếp hủy luôn nhà.

Tường vây lớn như thế đã đỗ một dải lớn, giữa tường đỗ vách xiêu, Liễu Hăng mặt như màu đất, Tân Húc Phi nghiêng người che phía trước, mà vị công tử diện mạo anh tuấn, tính tình lại cực kỳ không tốt kia thì sa sầm mặt, lạnh lùng đứng đối diện nhìn họ.

Nhin bầu không khí không đúng, Tôn tống quản nín thở rón ra rón rén lùi lại, tiếp đó vắt giò lên cổ chạy không thấy tăm hơi. Mà Liễu Hăng lại không chồ để trốn, vội ho một tiếng, thi lễ với Phương Khinh Trần: “Phương hầu thần kỹ, tại hạ rất bội phục.”

Vừa rồi Liễu Hăng mới ló đầu, đã bị Phương Khinh Trần phát hiện, tùy tay phất tay áo, lại phất một tảng kỳ thạch dùng để làm cảnh dưới đất bay vút đến, chẳng qua Tân Húc Phi đứng đối diện y cũng kịp thời phát hiện người thò đầu

kia là Liễu Hăng, vội vàng một cước đá nứt hòn non bộ bên cạnh ra một tảng đá lớn cũng mạnh mẽ nghênh qua, khoảnh khắc hai tảng đá đâm vào nhau ngay tường, cả bức tường đều bị chấn sụp một mảng lớn, bất quá may mà có trỏ lực này của Tân Húc Phi, Liễu Hăng mới có cơ hội bay ngược ra.

Tân Húc Phi sợ Phương Khinh Trần tức giận, còn muốn ra tay, cho nên mới phỏng qua đây, che chở bên cạnh Liễu Hăng.

Phương Khinh Trần nhìn thấy cười lạnh: “Y lại chẳng phải tiểu hài, cần ngươi bảo vệ chặt đến vậy?”

Tân Húc Phi cười khan một tiếng, không trả lời. Trước kia mấy tên chạy tới nhìn lén, là kết cục gì, đâu phải mình chưa tận mắt nhìn thấy.

Nhin không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, Liễu Hăng chỉ đành cười giảng hòa: “Hai vị đang luận bàn võ công à?” Y vừa nói vừa quét mắt nhìn tường viện đổ nát kia, trong lòng rất đồng tình cho lao dịch của đám thái giám trong cung, cũng dùng ánh mắt không đồng ý kia nhìn Tân Húc Phi một cái.

Điện hạ à, chúng ta hiện tại thiếu tiền lăm! Không cần ta nhắc nhở ngài chứ, phủ nội vụ làm sao chịu được ngài cả ngày phá tường phá nhà như vậy.

Tân Húc Phi cười khổ, loại sự tình này... dường như không do y khống chế đâu.

Phương Khinh Trần lạnh lùng nói: “Không phải luận bàn, là quyết đấu sinh tử, hoặc giả nói, là ta muốn giết người.”

Ngữ khí này cực túc sát, Liễu Hăng nghe mà chẳng hiểu ra sao, lấy mắt trừng thằng Tân Húc Phi, ông ơi, ông lại chọc vị sát *** kia chỗ nào?

Tân Húc Phi chỉ cười khan đôi tiếng, không nói lời gì, cho dù là với Liễu Hăng, y cũng sẽ không tiết lộ bí mật lớn khó bẽ tường tượng kia của Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần nhìn quét hai người một cái, biết dưới tình huống như vậy, muốn không bị quấy nhiễu đánh đến cùng với Tân Húc Phi đã không thể, chỉ hừ lạnh một tiếng: “Lần sau ta lại đến.” Quay người đi thẳng.

Tân Húc Phi nhịn không được ở phía sau kêu một tiếng: “Quên đi, Khinh Trần, hiện tại ngươi đã không cách nào minh đao minh thương, quang minh chính đại đánh bại ta.”

Đáp lại y chính là mấy đạo chỉ phong nghênh diện kéo tới không chút khách khí.

Tân Húc Phi nghiêng người né qua sát rạt, bóng dáng Phương Khinh Trần đã đi xa xa.

Tân Húc Phi cau mày, ngóng nhìn thân ảnh y giây lát biến mất, trên trán cuối cùng ẩn ẩn vẻ buồn rầu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 276 : Một Lui Hai Lui

Tần Húc Phi cau mày, ngóng nhìn bóng dáng Phượng Khinh Trần giây lát biến mất, trên trán cuối cùng ẩn ẩn vẻ buồn rầu.

Liễu Hăng thấp giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra đây?”

Tần Húc Phi khẽ thở dài một tiếng.

“Ngươi biết, võ công của y vốn trên ta, chỉ là hiện tại, y lại đã không thể chính diện thắng ta nữa.”

“Y...”

“Dư độc trong thân thể y chưa hết, kiêm thương cũng thường tái phát, đến bây giờ đã thương tổn nghiêm trọng thân thể y. Tuy rằng võ công tạo nghệ của y vẫn cao hơn ta, tình hình thân thể y lại đã kém xa. Dưới tình hình thế này, chúng ta đọ bao nhiêu lần, cũng chỉ là ngang tay.”

Tần Húc Phi nhíu mày.

“A Hăng, thật kỳ quái, trước kia ta coi y là đại địch bình sinh, biết rõ võ công kém y một bậc, lại cứ quyết không chịu phục, tâm tâm niệm niệm chỉ mong thắng y. Nhưng hiện tại, y đã không thắng được ta, ta lại chẳng hề cảm thấy cao hứng.”

Liễu Hăng trầm mặc một lúc, mới vòng vèo an ủi y: “Chỉ là giao thủ công bằng không thể thủ thắng thôi, nếu thật sa trường quyết sinh tử, khôn khéo bách biến, thủ đoạn khó lường như y, thật sự đối đầu với ngài, trên cơ bản ngài vẫn là có bại vô thắng.”

Tần Húc Phi lắc đầu: “Đúng vậy, y thông minh hơn ta, cơ biến hơn ta, giỏi giang hơn ta, thế nhưng, cho dù y có muôn vàn thủ đoạn thì thế nào? Hiện tại, sợ là y chẳng dùng được một loại với ta.”

Khi nói lời này, Tần Húc Phi không hề cảm thấy đắc ý kiêu ngạo, tâm tình ngược lại hơi thê lương: “Y độc ác vô tình, khôn khéo cơ biến, nhưng những thứ đó trước nay y đều dùng để đối phó địch nhân, rồi cả đối phó chính y nữa. Y người đó, nếu thật sự tiếp nhận một người...”

Tần Húc Phi cười khổ: “Những thủ đoạn mưu kế đó, y nào còn dùng ra được. Về sau, chỉ cần ta không phụ y hại y, không phá đường đáy cuối cùng, thế thì cho dù y tức giận hơn, tối đa cũng chỉ giận dữ tìm ta đánh nhau thôi.”

Liễu Hăng nhíu mày: “Như vậy, không tốt sao?”

Y nhìn Tần Húc Phi, mắt đầy nghi hoặc.

Ngài với y, như vậy, không tốt sao?

Là người có thể được y tiếp nhận, là người có thể làm y muôn vàn thủ đoạn đều không muốn thi triển đó. Như vậy, không tốt sao?

Tần Húc Phi không nói gì. Như vậy đối với y tự nhiên không có gì là không tốt...

Y chỉ là, không dừng phải đau xót bất bình vì Phương Khinh Trần.

Dạo gần đây, y nhìn như nơi chốn chiếm thượng phong, chiếm chủ động, luôn làm Phương Khinh Trần không thể nề hà, nhưng trong lòng y minh bạch, đó không hề là bởi y cường hẵn cỡ nào, lợi hại cỡ nào. Chẳng qua là bởi vì dưới đáy lòng Phương Khinh Trần không thật sự đối đãi y như kẻ địch.

Trong lúc hữu ý vô ý, Phương Khinh Trần một mực dung nhượng y, chiều theo y.

Phương Khinh Trần kiêu ngạo, tùy hứng, cực đoan, điên cuồng kia, kỳ thật sẽ vì người mình để ý, một nhường hai nhường, hoàn toàn không ngại để người tiến sát từng bước, dần dần chiếm sạch hết thảy của y.

Chỉ cần không bị thương đến chỗ đau nhất kia, mưu kế, tài trí, thủ đoạn, năng lực của y, sẽ vĩnh viễn không thi triển với người y để ý.

Một đời lại một đời. Phải chăng mỗi một lần, y luôn như vậy, vào thời điểm mình không chú ý, một nhường hai nhường, dần dần lui đến không thể lui, phải chăng mỗi một lần, những người ngồi hưởng hết thảy bảo vệ trợ giúp của y kia, cũng luôn như vậy, dần dần không kiêng nể gì, dần dần đòi hỏi vô độ, đồng thời chưa từng tự xét lại, vĩnh viễn chẳng thỏa mãn.

Nhin thần sắc y khác thường, Liễu Hăng lập tức chuyển đề tài: “Đang yên đang lành, tại sao y phải tìm ngài đánh nhau?”

Ý nguyên là nhìn ra Tân Húc Phi có nỗi niềm khó nói, liền có ý giải vây, ai ngờ vẫn đề này lại càng khiến Tân Húc Phi không thể trả lời. Qua một lúc, Tân Húc Phi mới miễn cưỡng nói: “Y tính tình khó chịu như vậy, vừa không thể nhìn mình tốt, cũng không nhìn được người khác đối tốt với mình, không có việc cũng phải tìm ra chút việc.”

Liễu Hăng làm sao không nghe ra Tân Húc Phi đang lập lờ ứng phó mình, trong lòng cảm giác rất kỳ dị. Những năm gần đây, y và Tân Húc Phi cởi mở với nhau, có thể nói là không giấu nhau chuyện gì, thật sự không ngờ, có một số việc Tân Húc Phi sẽ khắc ý giấu y. Bất quá, trong lòng y không hề cảm thấy mất mát không vui, ngược lại cảm thấy, nếu sự tình liên quan Phương Khinh Trần, thì hết thảy đều là đương nhiên.

Loại cảm thụ này cực kỳ mới lạ mà đặc biệt, Liễu Hăng vẫn qua một lúc lâu, mới phản ứng lại, nhìn Tân Húc Phi vẻ mặt hơi ngượng, bất giác cười: “Vô luận thế nào, y có thể thường đến tìm ngài đánh nhau cũng là chuyện tốt.”

Lời này Tân Húc Phi cũng gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, nếu không phải y, ta

căn bản chăng thể cầm cự đến bấy giờ.”

Trước mắt cục diện y đối mặt, kỳ thật còn gian nan hơn lúc trước khi ở Sở quốc nhiều lăm.

Tần quốc hiện tại thiếu tiền, cơ hồ tất cả tài phú đều bị người ta cướp bóc sạch sẽ. Nhưng cố tình tất cả các nơi đều cần tiền. Quân đội xây dựng lại cần tiền, bách tính trôi giạt dàn xếp một lần nữa cần tiền, các cấp quan phủ lộn xộn tổ chức một lần nữa cần tiền, triều đình mới lập nên cũng cần tiền.

Tần quốc thiếu nhân tài, đại chiến liên miên, người dị quốc giết chóc, Tần vương và Tần Húc Phi thanh trừ đồi lập, đại khai sát giới hai phuơng diện này, quan viên lớn nhỏ của các thành các trấn các phủ các đạo, người chết, người trốn, người mất tích, người tàn, người phế, người bị bệnh, vô số kể. Vì thế từ trên xuống dưới, ngăn ấy việc bức đến trước mắt, lại không đủ nhân thủ đi làm.

Việc thành lập tân triều đình kinh thành, an bài chức vị quan trọng các nơi, tất cả đều không thể chậm trễ, mà quan viên các phuơng còn lại, còn có thể làm việc thì vẫn đang minh tranh ám đấu, người người dùng hết thủ đoạn muôn nỗ lực giao tranh vì vị trí tốt tương lai. Cố tình chính tài có thể dùng trong tay Tần Húc Phi thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà rời quốc xa quê nhiều năm, lại thêm trước kia khi ở trong nước, tâm tư cũng phần nhiều dùng trên quân vụ, nhận thức phuơng diện này cực kỳ nông cạn, tự nhiên cảm thấy nơi nơi là ải khó, bước bước có nan đề.

Thế nhưng y không thể trốn, không thể chạy, chăng những phải làm, còn phải làm thật tốt. Hiện tại cả Tần quốc đều đang nhìn y, quan viên trông mong y ổn định đại cục, bách tính trông mong dựa vào y có thể sống cuộc sống an ủn, những quyền quý tông tộc đó, rồi cả rất nhiều kẻ sĩ có tài có năng, cũng đều đang lanh nhẫn nhìn y, coi y có bao nhiêu bốn sự, bao nhiêu khí lượng, coi y có thể làm tốt hơn Tần vương, coi y ngoại trừ mang binh đánh giặc, có năng lực nắm vững một quốc gia không, coi y...

Coi y có đáng được họ thần phục, hiệu trung hay không.

Một người quản cục diện rỗi răm như vậy, hấp tấp xử lý một quốc gia tan tành, nói dẽ hơn làm. Nếu là Tân Húc Phi vài năm trước, đổi mặt với cục diện kiểu này, đã sớm luống cuống tay chân, sai lầm chồng chất, nơi chốn hảo tâm làm hỏng, chỉ tổ chọc người nhạo báng.

Nếu không phải có mấy năm trải qua ở Sở quốc, nếu không phải vẫn bị buộc xử lý chính vụ, bị buộc đứng trên triều đường, tranh thủ địa vị và lợi ích cho tất cả người Tân, y còn là võ tướng đơn thuần, trừ dùng quân pháp quản chế thì không biết làm sao quản lý quốc gia kia. Song mấy năm qua, trên triều đường, trong quá trình các quan viên Sở quốc dốc hết tâm lực chống lại y, cũng hợp tác với y, y đã học được rất nhiều rất nhiều.

May mắn, y đã có kinh nghiệm như vậy, cho nên hiện tại đổi mặt với cục diện rỗi tung này, y cuối cùng có thể miễn cưỡng ứng phó, cuối cùng không đến mức sai lầm, không đến mức để mọi người từ đó coi thường y.

Song từng tầng gánh nặng này đè xuống, cho dù là tính tình kiên nghị như Tân Húc Phi, cũng sẽ có lúc không duy trì nổi, cũng như một cây cung, năm rộn tháng dài, vĩnh viễn kéo căng, cuối cùng sẽ có ngày hoàn toàn kéo gãy.

Cũng may là có Phương Khinh Trần, luôn cách vài ngày lại chạy đến tìm y đánh một trận, tuy rằng mỗi một lần đều đánh đến kiệt sức, tuy rằng mỗi lần trên người y luôn sẽ có vài vết thương lớn nhỏ. Nhưng mạnh tay đấu thống khoái như thế, lại luôn có thể làm thâm tâm mấy ngày qua vẫn nặng nề kéo căng được buông lỏng.

Nếu không có Phương Khinh Trần làm y cách vài ngày có thể triệt để thả lỏng thâm thần làm bản thân chân chính một hồi, nếu không có bản thân hào dũng tự tin vĩnh viễn không nói lui lẩn lượt tìm về trong giao thủ kia, chỉ sợ y đã sớm dưới từng tầng công văn lao hình này, chưa già đã yếu, mỏi mệt muốn chết.

Mà hiện tại, người còn có thể hoàn hoàn toàn toàn, không để ý hết thảy biến

hóa trên thân phận của y, vẫn dùng thái độ bình thường đối đãi y, hở chút lời mặn lời nhạt, ra tay là đánh, trên đời này chỉ còn lại mình Phương Khinh Trần.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 277 : Tránh Cũng Không Thể

Một mình chiến đấu hăng hái lâu như vậy, rốt cuộc đã có Liễu Hăng quay về bên cạnh, Tân Húc Phi cũng thấy thoải mái hơn nhiều.

“A Hăng, ngươi về thì tốt rồi, hiện tại trong tay ta rất thiếu nhân thủ.” Tân Húc Phi cùng Liễu Hăng sóng vai dạo bước, trong ngữ khí kèm chút mệt mỏi bất đắc dĩ.

Liễu Hăng lại chỉ cười: “Thiếu nhân thủ mới tốt. Hiện tại nơi nơi đều có quan chức chọn thay, vừa lúc có thể tỏ ân với thiên hạ. Trong triều không ít quan viên đều có thể đề bạt trọng dụng, quan viên hạ tầng cấp thấp còn trống, hoàn toàn có thể chọn lựa trong những sĩ tử chưa xuất sỹ. Dùng những người có thanh danh, có tài hoa trước, nếu tú xứ vẫn thiếu người, phàm là người có công danh, hoặc là từng có kinh nghiệm lý chính trong trường, thì đều để họ tạm thời xuất sỹ. Có đức hạnh không, có năng lực không, tạm thời chẳng thể lo quá nhiều, khi tình thế cấp bách thì cứ dùng trước, về sau chờ mọi sự thuận lợi, lại chậm rãi quyết định là được. Chỉ bằng điều này, dù là người đọc sách thiên hạ, đều phải tụng ngài oai hùng thánh minh. Các đồng bào trong quân cũng dễ an bài đề bạt. Đại chiến liên miên, hiện tại các trấn phần lớn không có thống lĩnh đại tướng. Phải xử lý lại quân vụ, phải chỉnh đốn tứ phương, cả nước các nơi, có cả đồng chức quan quyền cao chức trọng, có thể dùng để đèn công. Đám huynh đệ chúng ta, sợ là mỗi người đều có thể thăng liền ba cấp, tất nhiên là cao hứng. Tông tộc thế gia khác, lúc này cho thêm chút ngọt, địa vị cao, để lòng người đều hướng về ngài, thì cũng dễ dàng hơn.”

Tân Húc Phi cười. Đạo lý này đâu phải y không biết, chỉ là muốn nói ra dễ dàng như Liễu Hăng, y lại không thể: “Được rồi, được rồi, bất kể là gì, đến

miệng ngươi, đều có thể nói thành chuyện tốt.”

“Dù sao tốt cũng phải qua, xấu cũng phải qua, sự tình đã bức lên đầu, nghĩ nhiều những chỗ có lợi, luôn là tốt.”

Liễu Hăng dừng một chút, mới nói nữa: “Điện hạ phải chăng cũng nên chọn mấy người trước kia từng đắc tội ngài, phong thưởng một phen? Người đời nếu như thấy ngài đối đãi kẻ thù cũng chịu rộng lượng như thế, lòng tin với ngài tất nhiên tăng cao, về sau sẽ càng muốn đến góp sức cho ngài.”

Thần sắc Tân Húc Phi chợt có chút khác thường, nhẹ giọng nói: “Nói đến thì gia tộc ngươi cũng là tông tộc thế gia, mấy đại nam định trong tộc phần lớn có chức quan trong người, tài năng cũng phần nhiều trội hơn người khác. Loạn cục hiện giờ, quả là có thể ra không ít khí lực.”

Liễu Hăng giải thích: “Ta không hề muốn ngài đặc ý để bạt người nhà ta.”

“Không phải đặc ý để bạt, mà là hiện tại, chỉ cần người có thể dùng được, ta đều nhất định sẽ dùng. Chỉ là có mấy lời, ta cũng phải nói với ngươi trước.”

Tân Húc Phi than nhẹ một tiếng, trang nghiêm nói với Liễu Hăng: “Với họ, ta sẽ không trọng dụng. Chờ từ từ qua được ải khó trước mắt, tước lộc phú quý của họ cho dù chỉ cao không thấp, song thực quyền chức vị chân chính, lại không thể đến phiên.”

Liễu Hăng lắc đầu: “Những việc này, ta nên tránh hiềm, ngài quyết định là được, không cần thương lượng giải thích với ta. Người nhà ta tài năng tự nhiên có, chỉ là trên đức hạnh...”

“Không liên quan đến đức hạnh. A Hăng, trên quan trường, ta sẽ không quá khắt khe đạo đức cá nhân của một người. Chỉ cần là đại tài có thể lý chính, có thể giúp ích cho bách tính gia quốc, chính là lương thần. Gia tộc ngươi có thể trải sự mĩa triều mà không đổ, không có vài phần bản lĩnh chân thật thì đâu thể làm được. Ta tương lai không thể trọng dụng họ, không phải vì tâm tồn khúc

mắc với chuyện trước kia, mà là bởi vì ngươi.”

“Vì ta?”

“A Hăng...” Tân Húc Phi thấp giọng nói: “Ta biết ngươi là người tài tể phụ, mà Đại nguyên soái binh mã toàn quốc để ngươi làm, không hề là việc ngươi am hiểu nhất, cũng vẫn là ủy khuất ngươi. Thế nhưng tương lai ta sợ rằng không tiện trực tiếp quản lý quân đội nữa. Quan viên cao nhất của quân đội Đại Tân quốc này trừ ngươi ra thì không thể là người khác. Nếu ngươi ở quân, những người khác trong gia tộc sẽ không thể ở chính. Nếu như họ cũng thân cự vị cao, chấp chưởng đại quyền trên triều đình, chỉ sợ rất không ổn. Mà với thân phận tước lộc của cha anh ngươi, nếu như nhậm chức quan phẩm cấp khá thấp, lại không thể nói được. Như thế thì chỉ dành lấy cao vị nhàn tước bỏ đó không dùng.”

Liễu Hăng gật đầu nói: “Vốn không có đạo lý người cùng gia tộc đồng thời nắm giữ quân chính yếu chức, dù ngài chịu, ta cũng không chịu. Cho dù ta chịu... bất cứ quan viên bách tính lòng lo quốc sự nào cũng sẽ không chịu. An bài hợp tình hợp lý như vậy, ngài cần gì phải trịnh trọng giải thích với ta như thế, chẳng lẽ ngài còn lo lắng ta sẽ bất mãn?”

Tân Húc Phi thở dài: “Ta tự nhiên biết, vô luận thế nào, ngươi đều sẽ không trách móc ta. Chỉ là, ta lo người nhà ngươi tương lai oán ngươi bức ngươi, buộc ngươi ra mặt thay họ. Họ nói cho cùng là cha là anh là trưởng bối, ngươi sẽ khó xử.”

Liễu Hăng bật cười: “Ngài đó, lo nghĩ thái quá. Trong lòng họ dù bức nữa giận nữa, cũng bất quá phiền ta thêm vài lần. Ta không để ý, họ còn dám làm sao. Trước kia ta chẳng qua là ấu tử trong nhà, trước nay trong gia tộc đã không người để ý. Cố tình ta lại quyết tâm đi theo hoàng tử ngốc cố chấp ngài, mắt thấy không có tiền đồ gì, thậm chí hở ra là bị đánh bị khinh. Hiện giờ ta là đệ nhất hồng nhân trong mắt ngài, vinh quang phú quý của cả gia tộc đều trên người ta, họ trước kia đối đãi ta rất bạc, hiện giờ الثن trong lòng, dù là lão phụ trưởng huynh cũng đều là khách khách khí khí, uốn ý lấy lòng ta, nào còn dám nói nặng

ta một câu.”

Ngôn ngữ của y tuy là khắc ý thoái mái khuyên giải Tần Húc Phi, nhưng trong giọng nói cuối cùng vẫn có chút thắt ý và buồn bã không thể gỡ. Tần Húc Phi nghe xong, trong lòng vẫn thấy khó chịu thay y.

Tình phụ tử thủ túc cốt nhục, vốn là thiên luân, y xuất thân hoàng gia, đã định là không thể được hưởng, nhưng Liễu Hăng nếu không phải vẫn kiên định đứng bên y, thế quan hệ với người nhà cũng chẳng đến mức như hiện tại.

“A Hăng, vô luận thế nào, cốt nhục luôn là thân nhất, ta đã mất, ngươi nên quý trọng hơn mới phải.”

Liễu Hăng cũng thở dài một tiếng, nhất thời không muốn tiếp tục đề tài như vậy nữa, bèn đổi chủ đề: “Ngài đừng lo lắng cho ta mãi, chuyện của bản thân ngài, cũng không thể kéo dài nữa.”

“Chuyện của ta?” Còn giả bộ hồ đồ! Liễu Hăng hơi buồn bực trừng y một cái: “Chuyện đăng cơ.”

Tần Húc Phi chợt im lặng.

“Ngài kéo tới kéo lui không được, trốn cũng trốn không thoát, tội gì còn dây dưa mất công như thế? Sự tình đã qua lâu như vậy, hiện tại tái nghị chuyện đăng cơ, cũng sẽ không có vẻ cấp bách khó coi nữa, ngược lại kéo dài thế này, càng làm lòng người bất ổn. Luôn phải sớm quyết định, làm mọi chuyện mới càng thêm danh chính ngôn thuận, mọi người cũng đều có thể an tâm.”

Tần Húc Phi cười khổ: “Đâu phải ta không biết, bất kể thò hay thụt đâu cuối cùng cũng là một đao. Chỉ là thật đến ngày đăng cơ, về sau... rất nhiều thứ, sẽ không thể tìm lại nữa...”

Y lắc đầu thở dài một tiếng: “A Hăng, mặc kệ thế nào, cứ điều tra rõ sự kiện kia trước, sau đó lại bàn chuyện đăng cơ đi.”

Liễu Hăng rốt cuộc nhíu mày.

“Trước khi lĩnh binh xuất kinh ta đã an bài người tra rõ, ít nhiều cũng có manh mối. Hiện tại ta đã trở về, nếu vẫn muốn tiếp tục tra, có lẽ không cần bao lâu là có thể lời ra kết quả, chỉ là...” Y chú mục, ngưng mắt nhìn băng hữu và chủ quân của y: “Chuyện này... Thật sự còn cần tra sao? Thật sự còn phải tra tiếp nữa sao?”

Tần Húc Phi im lặng đứng yên, thật lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Nghi ngờ phỏng đoán, chỉ là nghi ngờ phỏng đoán. Chuyện này, ta không muốn có mảy may khả năng hiểu lầm. Ta muốn chứng cứ chính xác, ta muốn chân tướng xác thực, cho dù khả năng có nửa phần sai lầm hoặc là chắc chắn phải vậy, ta cũng không muốn ngờ vực y.”

Liễu Hăng hồi lâu không nói gì. Đã tâm tồn may mắn, không muốn có một chút khả năng hiểu lầm người nọ, rồi lại không chịu lừa mình dối người không đi truy cứu chân tướng. Tự chuốc khổ như vậy, kết quả là, chỉ sợ cuối cùng sẽ hại người hại mình.

“A Hăng, ta có trách nhiệm của ta, tử thương nhiều người như vậy, ta không thể vờ như chưa hề xảy ra chuyện gì.”

Liễu Hăng nặng nề gật đầu: “Được, ta sẽ tiếp tục điều tra, cũng nhất định giữ bí mật, ngoại trừ ngài và ta, chân tướng tuyệt không cho người bên ngoài biết.”

Tần Húc Phi hơi gật đầu: “Lời này không cần người cam đoan, ta cũng hiểu được, nếu như có một ngày, cả người mà ta cũng không tin được, thế thì ta thực thành cô gia quả nhân mất.”

Y cười nói: “A Hăng, người cũng không cần theo ta nữa, về nhà đi. Người vừa mới về đã vào cung tìm ta, người nhà người sợ còn đang chờ người đoàn tụ trong phủ đây. Vì ta, một nhà các người đã chia lìa gần ấy năm chưa được đoàn tụ, đừng để họ chờ quá lâu.”

Liễu Hăng trầm mặc một hồi, rốt cuộc không nói thêm gì nữa, gật đầu cáo lui.

Tần Húc Phi đứng nguyên tại chỗ, nhìn y rời đi, ánh mắt cô quạnh ảm đạm.

Liễu Hăng cũng vậy, Phương Khinh Trần cũng vậy, cuối cùng đều phải đi, cuối cùng đều có nơi của mình.

Hoàng cung lớn như vậy lớn như vậy, cuối cùng lưu lại chỉ có mình y. Y sẽ đăng cơ, y sẽ trở thành đế vương, sau đó, đem sinh mệnh tung kim qua thiết mã, tung sáng như liệt diêm kia, cứ thế vĩnh viễn giam cầm trong hoàng cung trống rỗng cô tịch này.

Nơi này, là chỗ ở, là nhà giam, là nơi y hành sử chức trách quân chủ của mình, lại luôn luôn không phải nhà.

Giống như Tần Húc Phi, chỗ ở nơi nơi xa xỉ hào hoa, còn có rất nhiều hạ bộc nô tỳ giữa Tần đô này của Phương Khinh Trần, cũng chỉ là một nơi đặt chân lâm thời, tuyệt đối không phải nhà.

Hoặc giả với y mà nói, từ khi trở về nhân thế, thiên địa mênh mông này, bất luận là đất Sở hay kinh Tần, đều không một nơi nào chân chính có thể tính là nhà y.

Trong phủ tuy có không ít bộc tỳ, trên cơ bản y cũng chẳng hề cần người khác hầu hạ, trong cung quay về, y bất quá là rửa mặt, thay quần áo, rồi một mình ở trong phòng tự rót tự uống. Nhàn nhã uống hết ba bốn bầu rượu, mới mỉm cười: “Ta đang tính thời gian, tầm này cũng nên có người đến rồi.”

Cửa sổ bị nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng người im ắng lướt vào, gập một gối xuống đất mà bái.

“Thuộc hạ đến chào từ biệt Phương hầu.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 278 : Khó Được Hồ Đồ

Hắc y nhân một chân quỳ trước mặt, Phượng Khinh Trần lại chỉ thở ơ rót rượu cho mình, mí mắt cũng không nhướng một thoáng: “Ngươi là người cuối cùng rút khỏi?”

“Phải, thuộc hạ đi rồi, trong kinh tạm thời sẽ không còn người của chúng ta nữa, cho nên thuộc hạ vô luận thế nào cũng phải đến chào từ biệt. Nếu Phượng hầu còn điều gì khác phân phó, cũng xin cho thuộc hạ biết, thuộc hạ tất tận lực làm việc.”

“Chuyện lần này các ngươi có thể làm tốt, vô luận là với ta hay với Sở quốc, đều đã đủ rồi. Ta không có chuyện gì an bài các ngươi làm, cũng không muốn xen vào chuyện của các ngươi nữa. Các ngươi đã không còn nợ ta, cũng đã lập công lớn cho quốc gia. Muốn tiêu dao tự tại, đi nơi nào đều không cần nói cho ta biết, muốn về nước, cầm tín vật của ta đi tìm Tiêu Viễn Phong, Trác Lăng Vân. Chuyện của các ngươi, họ đều hiểu rõ, lập công lao lớn như vậy, phong thưởng nên có luôn không thiếu được. Về sau, tất cả hành tung của các ngươi, đều không cần thông báo ta nữa. Nếu không có gì bất ngờ phát sinh, về sau ta cũng nên không về Sở quốc, không tham gia chính cục, không ra lệnh cho bất cứ ai trong các ngươi nữa.”

“Phượng hầu, việc này...”

“Chuyện của ta, các ngươi đừng xen vào.” Phượng Khinh Trần đưa tay chống trán, day day cái trán có lẽ bởi vì uống nhiều quá nên hơi đau, phất tay: “Đi đi!”

Người tới buồn bã đứng dậy, thấp giọng nói: “Phượng hầu, Liễu Hăng trở về, tất sẽ tiếp tục truy tra đến cùng, sự tình không giấu được bao lâu nữa. Phượng

hầu tốt nhất cũng nhanh chóng rời đi.”

“Ta tự có chừng mực, không cần ngươi nhắc nhở, đi nhanh đi.” Người tới lại thi lễ thật sâu, lúc này mới xuyên cửa sổ mà đi.

Phương Khinh Trần tùy tay dốc hết một chén rượu đầy vào miệng, mùi rượu cay xè, khiến y bị sặc mà ho vài tiếng.

Tính ra bất tri bất giác đây đã là bầu rượu thứ năm trong đêm nay. Lâu lăm rồi chưa uống không biết tiết chế như vậy.

Dường như...

Dường như từ lần đó Tân Húc Phi cười y mượn rượu tiêu sầu, y bắt đầu uống ít đi. Tuy rằng thoạt nhìn vẫn thường xuyên thân đeo bầu rượu, tay không rời chén, nhưng phương diện uống rượu bất tri bất giác đã không quá chén nữa.

Chỉ là hiện tại đường như lại bắt đầu hơi mất khống chế rồi.

Liễu Hăng đã trở lại, cái gọi là chân tướng kia, còn có thể che giấu mấy hôm nữa. Hoặc kỳ thật ngay từ đầu, những chuyện đó chưa từng chân chính giấu giếm được đôi mắt người có tâm nhỉ.

Phương Khinh Trần mỉm cười, lại tự rót cho mình một chén đầy.

Mượn rượu tiêu sầu?

Thật là buồn cười. Nếu y là mượn rượu tiêu sầu, tên đần rõ ràng sẽ lập tức làm Hoàng đế, lại mặt mày ủ dột, cầm cả trăm vò rượu, lén trốn trong hoàng cung uống say mèm kia, lại tính là thế nào đây?

Nâng chén kẽ môi, uống...

“Hồ ly, hồ ly...”

Phương Khinh Trần bị sặc, ho khan mãnh liệt một trận, buồn bực vạn phần.

Tại sao mỗi lần khi tâm tình y không tốt, nữ nhân này sẽ chui ra, mà còn luôn làm người trở tay không kịp, dọa người nhảy dựng?

“Lại sao nữa?!”

“Phát hiện lớn khẩn cấp, tôi đã thông báo vài người, chỉ còn lại cậu và Tiểu Dung Kính Tiết...”

“Phát hiện lớn? Bây giờ còn có thể có chuyện gì mới lạ.”

“Có việc có việc, Tiểu Lâu xảy ra đại sự.” Thanh âm của Trương Mẫn Hân chẳng biết là hưng phấn hay khẩn trương. “Cũng mấy trăm năm rồi, rốt cuộc lại ra một tên dám tìm Tiểu Lâu chúng ta gây hấn.”

Phương Khinh Trần miễn cưỡng chấn tác *** thầm một chút: “Bây giờ mà còn có đồ ngu ngốc không biết sống chết...” Kỳ thật y suýt nữa buột miệng hỏi thành, bây giờ mà còn có đồ ngu ngốc xuẩn hơn Tân Húc Phi.

“Chính là Địch Cửu kia đó, căn cứ phân tích tường tận của tôi với hành trình của y, cuối cùng có thể xác định, tên này mang theo A Hán, mục tiêu minh xác là chạy thẳng đến Tiểu Lâu chúng ta. Thế nào, đủ thầm dũng chứ?”

Phương Khinh Trần lại không lập tức trả lời. Thầm sặc kinh ngạc, thoảng xuất thầm, mới cười khe khẽ: “Đủ chán sống.”

“Ê, Phương hồ ly, quá không nể mặt nhau nha. Cậu không giật mình hả? Đám Thanh Thương với Triệu Thần đều giật mình thon thót kìa.”

“Có gì đáng kinh, Địch Cửu vốn mệnh đã không dài. Dù sao sớm muộn đều chết, thì không sao gì, dẫn A Hán đến Tiểu Lâu liều một trận, cũng chẳng coi là tổn thất gì.”

“Cậu này, thật là... Mọi người nghe tin tức, ai không thở dài, tốt xấu đều có

hở buồn thay y. Cậu thì hay, cứ nhẹ như không, như thể cái gì cũng chẳng đáng nhắc tới với cậu vậy.”

“Có gì đáng nhắc? Ta có thể một tay điều khiển, làm Sở quốc vì cái chết của ta mà chia năm xẻ bảy, nhiều năm chinh chiến, làm Tân quốc bởi vì kế hoạch của ta cơ hồ mất nước diệt chủng. Bao nhiêu người đều bị ta hại chết, Địch Cửu một người này sống hay chết, lại đáng cho ta cảm thán ngạc nhiên sao?”

“Quên đi quên đi, vốn đang định hỏi ý kiến của cậu, xem ra không thể trông chờ cậu phát từ bi rồi.”

Phương Khinh Trần cười khẩy một tiếng. “Ta có thể có ý kiến gì, Tiểu Lâu cần ý kiến của ta sao? Theo quy củ, chỉ cần xâm nhập phạm vi của Tiểu Lâu, y không phải bị hủy diệt thì là bị chung thân vây ở chỗ chân người không đến. Ta căn bản đâu can thiệp được phép tắc của Tiểu Lâu, cần gì phải uổng phí khí lực nữa.”

“Nhưng mà, Địch Cửu cũng coi như thảm. Vào Tiểu Lâu, không chỉ chết, mà còn là chết không thấy xác. Cho dù tương lai Địch Nhất Địch Tam muốn tìm y, an táng y, đều không thể được. Hơn nữa, y ôm quyết tâm như vậy đến liều mạng vì A Hán, y một lòng đến chịu chết, lại vĩnh viễn không biết, A Hán kỳ thật không hề nguy hiểm, mà chẳng qua là đang ngủ để chữa thương...”

“Loại nữ nhân đênh cuồng đáng sợ như cô cũng biết thương cảm cho người khác sao?” Phương Khinh Trần tùy ý cười nhạo.

“Xì, cậu không biết nữ nhân đều là cảm tính sao? Không nhiều lời với cái thứ thiếu lòng đồng tình nhà cậu nữa, tôi đi thông báo tình huống cho Tiểu Dung và Kính Tiết, coi họ có ý kiến gì.”

Trương Mẫn Hân cực bất mãn hừ một tiếng, lại cắt đứt liên hệ.

Phương Khinh Trần mỉm cười xách bầu rót rượu cho mình lần nữa, thò tay cầm chiếc chén phỉ thúy từ từ chuyển động giữa mấy ngón tay, ngưng mắt nhìn

thuần túu tỏa hương, bên môi hơi có nét cười, than một tiếng nhỏ không thể nghe: “A Hán...”

Y tiện tay nâng chén, kính xa xa ngoài cửa sổ, mới từ từ rút chén kẽ môi.

A Hán, nên chúc mừng người sao, mấy đời mấy kiếp, bị bao nhiêu phản bội thương tổn, rốt cuộc có người chịu vì người đến nước này!

Rượu ngon vào họng, vừa nóng vừa ấm.

Vận mệnh sao mà thần kỳ, A Hán, đời này, người vô tình lanh khốc tàn nhẫn đà nghi nhất trên đời người gặp phải kia, y phụ người thương người phản người hại người, cuối cùng lại vì người liều chết huyết chiến, vì người nhẫn chết mà cõi sống, vì người bảo hộ mấy năm, vì người lấy mệnh ra liều.

A Hán, ta may mắn hơn người ư? Mỗi một đời đều có thể khuấy động mưa gió, mỗi một đời đều gặp gỡ người cực yêu ta trọng ta, thế mà mỗi một đời đến cuối cùng... đến cuối cùng...

Ngực bỗng đau đớn kịch liệt, y nhướn mày vẻ không hề gì.

Cả đau đớn này, đều đã quen thuộc đến mức sắp tê lặng luôn rồi.

Đã lâu chưa từng uống quá chén, đêm nay đột nhiên một lần uống nhiều như vậy, cựu thương độc sang không bị dụ phát ra theo mới là lạ.

Luôn tự mình chuốc khổ như vậy...

Y cười khe khẽ, một tay cầm lấy bầu rượu, đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn không trung vắng vẻ, sau đó trực tiếp ném nắp bầu, dốc ngược thân bầu mà uống.

Có lẽ, mỗi một đời đều chẳng thể trách người ngoài? Lầm lỡ y, trước nay đều là sự cực đoan và tùy hứng của chính y, chỉ là, một đời lại một đời, mãi đến bây giờ, y lại vẫn cố chấp không hối cải.

Cho nên đời này bất kể có kết cục như thế nào, cũng y nguyên, chỉ có thể xem như tự chuốc thoi!

A Hán, ngươi chẳng biết gì hết, cho nên không muốn tinh lại, mà ta cái gì cũng hiểu rõ, lại vẫn không muốn tinh ngộ.

Nói đến thì người khôn khéo ta đây, lại dường như còn ngu ngốc hơn con heo con lười nhác chỉ biết tham ngủ ngươi rất nhiều rất nhiều.

Sau khi về kinh năm ngày, Liễu Hăng đến nhà bái phỏng Phương Khinh Trần.

Tòa “phủ” này của Phương Khinh Trần ở Tần kinh, luôn khách khứa đầy nhà. Mặc dù y chẳng gặp ai, nhưng đám người muốn thông qua y làm thân với Tần Húc Phi kia, vẫn đến cửa nỗi liền không dứt, mà đối với những lễ vật đó, Phương Khinh Trần trái lại ai đến cũng không chối.

Vì thế trong phủ này liền chất đầy quà cáp nhân sỹ các phuơng tặng đến. Y cũng không để ý hạ nhân trong phủ vẻ mặt nhìn tiền vuông, bừa bãi “tiết lộ” các loại yêu thích của vị chủ nhân này với người tới chơi.

Dưới tình hình nghe nhầm đồn bậy, về tính tình thân phận lai lịch của Phương Khinh Trần, cùng mối quan hệ với Tần Húc Phi, lại có rất nhiều những lời đồn mới mẻ kỳ lạ.

Song Liễu Hăng lại không vào góp vui với mọi người.

“Nghe nói Liễu tướng quân trăm công nghìn việc, bận đến mức cả thời gian thở cũng không có, sao lại có thời gian nửa đêm chạy tới tìm ta tán gẫu?” Nhìn Liễu Hăng mặt trầm như nước, Phương Khinh Trần khá đau đầu: “Ngươi xưa nay biết nặng nhẹ hơn Tần Húc Phi, đừng có học sự lỗ mãng hồ đồ của y, lại đánh mất sự ổn trọng cẩn thận của bản thân.”

Phương Khinh Trần âm thầm than thở trong lòng. Quả nhiên là vật họp theo

loài, người chia theo đòn. Theo Tân Húc Phi một thời gian, người thoát nhìn ôn văn nhĩ nhã này cũng học được tật xấu nửa đêm canh ba không qua thông báo đã leo tường nhà người ta của Tân Húc Phi.

Liễu Hăng nói từng chữ với vẻ mặt ngưng trọng: “Điện hạ dĩ vãng cũng thường tìm ngài như vậy, là y không câu nệ, nhưng ta làm thế này, lại chỉ là vì giấu tai mắt người.”

Phương Khinh Trần a một tiếng: “Liễu đại tướng quân, rốt cuộc là có chuyện gì muôn tìm người rảnh rỗi này, lại cần giấu tai mắt người.”

Liễu Hăng cố định nhìn y, trầm giọng nói: “Ta có mấy vấn đề, muốn xin hỏi Phương hầu.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 279 : Thản Nhiên Đổi Mặt

Phương Khinh Trần mỉm cười, lảng lặng chờ Liễu Hăng nói tiếp.

“Những lời đồn đãi bên ngoài đó, điện hạ tất nhiên không biết chuyện. Nhưng Phương hầu nhân vật ra sao, không có khả năng chưa từng nghe nói, vì sao có thể thò o?”

Phương Khinh Trần cười thản nhiên: “Thứ đồn đãi thú vị như vậy, truyền nhiều chút cũng chẳng có gì là không tốt. Cuộc sống của mọi người đơn điệu vô thú như vậy, có thể thêm chút lạc thú cũng là việc hay.”

“Phương hầu không nghĩ cho danh dự của mình?”

“Danh dự?” Phương Khinh Trần ra vẻ kinh ngạc: “Ngươi nghe trong một câu đồn đãi nào, nhắc tới ba chữ Phương Khinh Trần ta?”

Liễu Hăng chán nản. Đúng vậy, người thiên hạ chỉ biết truyền, Tân Húc Phi hảo nam phong, tham yên vui, khi quốc tang huynh tang, quốc gia hoang bại, vẫn cùng người dây dưa không rõ, còn nhà hoa phòng gấm cung phụng nam sủng, mặc người nọ thu nhận hối lộ của bá quan, tác oai tác quái, cũng không can thiệp...

Về phần nam sủng kia là ai, lại không tên không họ. Nếu như Phương Khinh Trần thật sự không biết xấu hổ mà không nhận, thì không phải cũng thật sự không thè nhận?

“Trong đồn đãi tuy không công khai nhắc tới ngài, nhưng chư tướng trong quân chúng ta, tất nhiên người người đều biết là ngài, ngay những quan viên đủ

thông minh, tai mắt đủ linh thông đó, chỉ sợ cũng đã đoán ra thân phận của ngài.”

“Thế thì thế nào? Phàm đương sự không thừa nhận, nhất loạt đều là lời đồn. Ta lại không như Tân Húc Phi, thân phận của y bày rõ ra đó, sáng như đèn. Thân phận của ta chỉ là hầm hầm hồ hồ, thiểu số người lòng biết mà thôi, ai lại thật sự dám đứng ra lăm miệng vào thời điểm thế này?”

Phương Khinh Trần lại cười thản nhiên: “Người không hiểu chuyện, không biết là ta. Người hiểu chuyện, biết là ta rồi, lại có ai thật sự tin, ta là nam sủng của Tân Húc Phi.”

Liễu Hăng không nói gì. Đúng vậy, thân phận của Phương Khinh Trần không bại lộ, đồn đãi nhiều hơn, xấu cũng là thanh danh của Tân Húc Phi, chẳng liên quan đến y. Thân phận của Phương Khinh Trần bại lộ ra, với quyền uy tôn vinh của y, cái gọi là nam sủng lập tức sẽ không công tự phá, với bản thân Phương Khinh Trần, càng chẳng thể tổn thương mảy may. Tóm lại bất kể tính thế nào, đều là Tân Húc Phi bị hại.

“Chẳng trách Phương hầu mặc cho lời đồn này ngày càng hoang đường, cũng không thèm đếm xỉa. Thì ra lại là ôm tâm tư như thế.”

Phương Khinh Trần cười khẩy một tiếng: “Ngươi cảm thấy ta lòng ôm mưu mô, vậy các ngươi thì sao? Người nào không phải khoanh tay đứng nhìn, cười hớn hở, chờ xem náo nhiệt, hận không thể cho lời đồn này truyền đến càng khó tin càng tốt. Những võ tướng biết thân phận của ta này, trong lòng lại được bao nhiêu hảo ý?”

Liễu Hăng cảm thấy có phần oan uổng. Tuy rằng trong tư tâm y quả thật cũng có tâm tư xem náo nhiệt, thậm chí vài bận bởi vì tò mò phản ứng của Tân Húc Phi sau khi biết chuyện mà suýt nữa nhịn không được đi đánh thức Tân Húc Phi. Nhưng trong số những người bỏ mặc lời đồn truyền đi khắp nơi, dường như không hề nêu bao gồm y đâu.

“Rồi cả phụ thân ngươi trong đó, những quan văn tin tức hơi linh thông kia, những người này nên sớm đoán ra hoặc là hỏi dò ra thân phận của ta. Họ đã biết ta là ai, thì nên hiểu được, việc gọi là nam sủng, thuận là đồn đãi. Thế nhưng cũng chẳng thấy bất cứ một văn quan nào đứng ra cực lực bác bỏ tin đồn, tiến hành ngăn chặn. Vì sao?”

Liễu Hăng trong lòng buồn phiền. Các tướng lĩnh trong quân không can thiệp chuyện này, tất nhiên là bởi vì mọi người bên dưới coi Tân Húc Phi là người cực thân cận, cho nên khó tránh khỏi hơi có tâm tư đùa dai xem náo nhiệt. Đây cỗ nhiên là chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại tuyệt không có ác ý gì.

Nhưng những quan văn đó, biết chuyện mà không làm gì, lại chỉ có thể chứng minh rằng những người ngại bời tình thế, không thể không chấp nhận Tân Húc Phi trở thành quân chủ này, trong tư tâm thủy chung không thể kiến lập sự trung thành chân chính với y, bởi vậy cũng sẽ không có loại nhiệt tình và dũng khí thay y giữ gìn thanh danh đó.

Về phần những người đối với loại đồn đãi sẽ ảnh hưởng thanh danh Tân Húc Phi, chẳng những bỏ mặc, thậm chí âm thầm trợ giúp kia...

“Ngài mặc kệ lời đồn, có phải là muốn mượn đây nhắc nhở chúng ta, chú ý bá quan nhiều hơn, đừng tưởng rằng đại cục đã định là buông lỏng cảnh giác. Chỉ cần mượn sự kiện đồn đãi lần này, điều tra phẩm hạnh bá quan nhiều hơn, cùng xuất xứ của một số lời đồn đãi quá đáng, cũng có thể tra ra rất nhiều người lòng ôm hai ý, cho dù trước mắt không tiện xử trí, trong lòng đã năm, tương lai cũng có thể phòng bị?”

Phương Khinh Trần biếng nhác nói: “Những điều này đều là bản thân ngươi nói, không liên quan đến ta.”

Liễu Hăng kinh ngạc nhìn y, hồi lâu không nói. Phương Khinh Trần hơi sốt ruột: “Ngươi lén lút tới tìm ta, chung quy không đến mức là muốn hỏi ta mấy vấn đề lông gà vỏ tỏi này.”

Liễu Hăng rốt cuộc thở một tiếng rõ dài: “Phương Khinh Trần, ngài rốt cuộc là người như thế nào? Từng lần, ngài luôn như vậy, không hề đếm xỉa, hoàn toàn không thèm để ý mà thay điện hạ làm rất nhiều chuyện, rồi lại luôn không thừa nhận. Có phải ngài cũng có thể xúi giục trù tính, cuốn rất nhiều người vào chiến loạn, khiến binh họa liên miên, đất cằn ngần dặm, sau đó lại vẫn là như vậy, không hề đếm xỉa, hoàn toàn không thèm để ý, như thế hết thảy đều chưa từng xảy ra.”

Bên môi Phương Khinh Trần cực chậm rãi tràn ra ý cười nhàn nhạt, đưa mắt, trong ánh mắt cũng mang theo nét cười, nhìn Liễu Hăng: “Ta cũng thế, Tân Húc Phi cũng thế, thậm chí cũng bao gồm ngươi. Thân phận địa vị, quyền lực chức trách của chúng ta, đã định trước chúng ta trong lúc trở tay, đều ảnh hưởng sinh tử tồn vong của vô số người nắm trong tay. Chuyện đầy rất nhiều người xuống địa ngục, chúng ta đều đã làm, mà về sau, e rằng còn tiếp tục làm nữa. Liễu Hăng, chẳng lẽ ngươi lại cho rằng, ngươi hoặc là Tân Húc Phi, trong sạch hơn ta?”

Liễu Hăng ảm đạm: “Ngài nói không sai. Chúng ta chẳng ai trong sạch gì. Nhưng ta là người Tân, đất đai bách tính Tân quốc, ta từng thề phải bảo hộ, những tướng sĩ ngã trên chiến trường đó, mỗi một vị đều là đồng chí của ta. Cho nên tuy rằng ta cũng không trong sạch, thậm chí ta còn từng đắc lợi từ đó, thế nhưng ta cuối cùng vẫn muốn hỏi ngài một câu...”

Y chú mục nhìn Phương Khinh Trần.

“Là ngài, đúng không?”

Phương Khinh Trần cả lông mi cũng không nhúc nhích: “Ngươi đã đến hỏi ta, chắc hẳn là đã hoàn toàn xác định.”

“Phải. Chỉ cần còn một chút không xác định, ta sẽ không đề cập một chữ với ngài. Ta và Tân quốc đều không thể gánh vác phẫn nộ của ngài, điện hạ càng không muốn ngài phải chịu bất cứ oan uổng ủy khuất gì.”

“Đã đều xác định cả, tại sao còn phải phí lời lẽ tới hỏi ta?” Phương Khinh Trần tựa tiếu phi tiếu nhìn y: “Muốn hiên ngang lẫm liệt chỉ trích ta? Hay là muốn đầy lòng bị lừa thống khổ mà tới hỏi ta rằng vì sao?”

Liễu Hăng lặng lẽ đứng một hồi, rốt cuộc thở dài một tiếng.

“Phương hầu... Hết thảy ngài làm đều là vì Sở quốc. Nếu nói người Tần ta đây có thể bởi vậy mà chỉ trích gì thì thật là buồn cười. Ngài là vì quốc gia của mình mà cố gắng, chính như chúng ta vì quốc gia của bản thân chúng ta mà cố gắng vậy. Càng không cần nói, ngài không hề sau khi bày tốt cạm bẫy, liền ngồi yên xem kịch vui.”

Vẽ mặt y dần dần cô đơn: “Hết lần này đến lần khác, ngài giúp chúng ta nhiều như vậy, lại chưa bao giờ kể công. Ngài không chỉ từng cứu điện hạ, cứu mọi người, thậm chí ở rất nhiều chỗ rất nhỏ, ngài cũng đều cho chúng ta rất nhiều chỉ điểm. Rất nhiều chuyện, chúng ta không nghĩ tới, ngài đã cân nhắc tới, luôn dùng phương thức của mình để dẫn dắt chúng ta đi lý giải tinh ngộ. Không có ngài, Tần quốc hiện tại chẳng biết...”

Y ngừng một chút, mới có thể nói tiếp: “Nếu ta có thể chỉ coi ngài là Sở quốc Phương hầu thì tốt biết mấy! Như vậy ta sẽ chỉ nhận tình của ngài, sẽ chỉ cảm ta ngài, cảm ta lúc nắm chắc thắng lợi, vẫn thả cho ta một con đường sống.”

Liễu Hăng cười bi thảm. “Nhưng ta không thể. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đối với ta mà nói, ngài là Phương hầu của Sở quốc, ngài càng là Phương Khinh Trần, mà ta vẫn là một người Tần. Khi cả Tần quốc, ngàn dặm giang sơn, vô số quân dân, đều bị ngài đùa bỡn trong tay, ta lại đang là bạn với ngài. Ta không thể không giận, không thể không đau, ta cũng không thể tâm bình khí hòa tiếp nhận hết thảy. Biết những điều này rồi, trong lòng ta đã khổ sở như thiêu như đốt, huống chi điện hạ...”

“Nếu y yếu ớt đến mức cả chân tướng của sự thật cũng không thể đổi mặt, thế thì ngươi đừng trông mong loại người này sau khi làm Hoàng đế, còn có thể cứu

văn quốc gia nguy nan đỗ nát này.” Phương Khinh Trần thanh âm lạnh băng, kiên quyết ngắt lời Liễu Hăng.

Liễu Hăng cười chua xót, thở dài một tiếng.

“Thôi, ta vốn đã chẳng cãi lại ngài. Ta đến đây, cũng không phải vì chỉ trích ngài, hoặc là tranh biện đạo lý gì. Ta chỉ đến cho ngài biết, ta đã biết, hơn nữa ta sẽ lập tức vào cung, đem tất cả kết quả điều tra, báo cho điện hạ.”

Phương Khinh Trần trái lại ngắn ra: “Ngươi còn chưa cho y biết, lại chạy tới nói với ta? Ẩn mật này, ngươi tuyệt đối chưa từng nói với người thứ hai, đúng không?”

Liễu Hăng thở dài. Hiện tại Tân quốc cục diện thế này, đâu còn khí lực đi liều mạng đánh nhau, tranh thị phi đúng sai với Sở quốc. Với tâm tình Tân Húc Phi hiện tại, y đâu còn có thể để những người Tân quốc khác biết được sự thật, lại đến bức bách Tân Húc Phi.

Loại sự tình này... Không bảo mật, còn có thể thế nào?

“Nói cách khác, hiện tại chỉ có mình ngươi biết sự thật, mà ngươi nhất định cũng đã đem hết toàn lực tiêu diệt dấu vết, tất cả những nhân chứng sống ngươi truy tra được, đều đã bị ngươi diệt khẩu.”

Phương Khinh Trần cười thật lanh khốc: “Cho nên, chỉ cần ngươi chết, Tân Húc Phi sẽ vĩnh viễn không biết chân tướng. Cho dù trong lòng y có thể đoán bảy tám phần, nhưng chính như lời ngươi nói, chỉ cần có một chút không xác định, y sẽ không hỏi tội ta, dưới bất cứ tình huống nào, y đều không chịu mạo hiểm, để ta chịu chút oan khuất hiếu lầm.”

Phương Khinh Trần chậm rãi đứng dậy, từng bước sát Liễu Hăng, ngữ khí tuy rắn nhặt nhẽo, mặt mày lại ẩn ẩn có chút dữ tợn.

Liễu Hăng nhìn y có phần buồn tẻ: “Ngài căn bản sẽ không giết ta, căn gì

phải dọa ta.”

Phương Khinh Trần ngạc nhiên hậm hực. Người biết bí mật lớn như vậy của ta, ta dựa vào cái gì mà không giết người. Ta với người rất có giao tình sao?

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 280 : Tri Tâm Tri Kỷ

Vẻ mặt Liễu Hăng có phần phức tạp: “Ngài sẽ không giết ta, bởi vì ngài không muốn điện hạ thương tâm khổ sở.”

“Tại sao?” Phương Khinh Trần hơi buồn bực. Cục lớn như vậy y cũng bõ ra rồi, còn có gì không muốn ai đó thương tâm khổ sở, lời này nói ra cũng phải có người tin nha.

“Bởi vì, điện hạ… cũng đối đãi ngài như vậy!”

Liễu Hăng nhìn Phương Khinh Trần dáng vẻ như là không hiểu, bỗng nhiên có phần phẫn nộ: “Điện hạ, y chính là đối đãi ngài như vậy! Dù là bản thân khó xử hơn, đau khổ hơn, cũng không muốn để ngài thương tâm khổ sở. Phương Khinh Trần, việc đã đến nước này, ngài cần gì phải lừa mình đối người, ngài vì sao nhiều lần tương cứu y, ngài vì sao mấy độ vì y mà vào sinh ra tử? Ngài đối đãi điện hạ cũng là một kiểu! Ngài sẽ không vì an nguy bản thân, đi thương tổn y, ngài chỉ là, ngài chỉ là…”

Phần sau Liễu Hăng đang nói gì, Phương Khinh Trần đã không nghe rõ một chữ.

Y cho rằng y đối đãi Tân Húc Phi coi như đủ bảo trì khoảng cách rồi, hóa ra mọi người vẫn nhìn trong mắt, sáng tỏ trong lòng.

Mấy độ vào sinh ra tử, mấy phiên động thân tương cứu?

Phải không?

Bản thân y cũng đã quên mất.

Những cứu nhau hộ nhau đó, làm đương nhiên quá mức, bản thân sớm cũng chẳng coi là gì nữa. Nhưng hóa ra, y đối đãi Tân Húc Phi không ngờ đến nước này? Mà Tân Húc Phi đối đãi y, cũng là một kiểu?

Chỉ là... cho dù như thế, lại có thể thế nào?

Đem tâm so tâm, y sẽ không vì an nguy của mình đi thương tổn Tân Húc Phi, nhưng vì Sở quốc, y lại không chút lưu tình bày cục hầm hại người kia. Tân Húc Phi thà rằng bản thân khổ hơn khó hơn, cũng sẽ không thương tổn y, nhưng mà, vì Tân quốc...

Phương Khinh Trần bỗng nhiên mỉm cười, ánh mắt dần dần xa xăm.

Liễu Hăng thở dài thườn thượt: “Nên nói, ta đều đã nói, Phương hầu, muốn đi đường nào. Ngài...”

Y cười khổ một tiếng, một câu chưa nói xong, đã quay người lặng yên tiến vào sâu trong đêm đen.

Phương Khinh Trần chậm chậm ngồi xuống, trong lòng tiêu điều lạnh lẽo.

Liễu Hăng tra ra chân tình, lại đến gặp y trước khi gặp Tân Húc Phi.

Không phải bởi vì không đủ trung thành với Tân Húc Phi, cũng không phải bởi vì cảm kích hết thảy Phương Khinh Trần y đã làm.

Liễu Hăng đến tìm y trước một bước, chỉ là muốn bảo vệ Tân Húc Phi.

Chân tướng đã không giấu được nữa. Cho nên đến nhắc nhở y lập tức rời khỏi. Chỉ có như vậy, mới có thể tránh cho Tân Húc Phi đối mặt với lựa chọn thống khổ nhất.

Nên đối đãi y như thế nào đây? Tân quốc khắp nơi là khói lửa tan tác, mà người khởi xướng này, ở ngay trước mắt Tân Húc Phi. Nếu không làm gì y, vô số bách tính và tướng sĩ chết thảm, nếu dưới đất có linh, biết quân chủ của mình

lại che chở người đã đẩy họ xuống vực sâu, sẽ phải chết không nhắm mắt.

Nên đổi đai y như thế nào đây? Tân Húc Phi, người vô luận thế nào, luôn là nhờ âm mưu của Phương Khinh Trần, đạp lên thi cốt và khổ nạn của bao nhiêu người như vậy, mới bước lên hoàng vị này, nếu như không làm gì y, nên đổi mặt với lương tâm mình trách khảo như thế nào. Lương tâm tra tấn như vậy, với loại người như Tân Húc Phi mà nói, phải là ngày ngày khó yên, đêm đêm trằn trọc.

Nếu không làm gì y, thế thì chính là phải thừa nhận, người đặc lợi này với “quà tặng” của Phương Khinh Trần, là trong lòng cảm kích, là cam tâm làm đồng bọn với Phương Khinh Trần, thừa nhận mình là đồng mưu của Phương Khinh Trần. Nhận tri như thế, phải bảo Tân Húc Phi làm thế nào mới có thể chấp nhận.

Huống chi, không làm gì y, bị tổn thương không chỉ là Tân Húc Phi, còn có những đồng chí đã cùng vào sinh ra tử, còn có mảnh đất Tần quốc này.

Trên thế giới này không hề có bức tường nào là không lùa gió. Nếu một ngày kia người Tân biết được chân tướng, hoặc thậm chí chỉ cần hai người tay nắm tay, là có thể tâm sinh nghi kỵ, phỏng đoán không ngừng.

Lại quay đầu, nhìn hai người...

Nếu như y không làm gì mình, mọi người sẽ không coi y là Chúa cứu thế nữa, mà người ta vốn hay quên, cũng sẽ không coi đại ca y là người hâm hại trung lương kia nữa. Sẽ chỉ là một quân chủ bị âm mưu soán vị, một quân chủ chết trong loạn quân.

Những tướng sĩ không để ý sinh tử, theo y về Tân cứu nước đó, sẽ không còn được vinh nhân trò chuyện ca tụng, sẽ không được hưởng một bài vị hiến tế trong nhà bách tính nữa. Họ sẽ bị nhớ thành người đầu cơ ngầm có tâm loạn thần tặc tử.

Không chỉ là thanh danh, không chỉ là sách sử ghi lại. Thống trị của y tính

đến bây giờ vẫn đang có một phần rất lớn là dựa vào cái danh chiến thần vô tư không sợ. Chấn động như vậy có thể dễ dàng bị người có tâm lợi dụng, gieo mầm mống ẩn hoạn cho Tần quốc. Thế nhưng nếu như thật sự ra tay bất lợi Phương Khinh Trần? Nhiều lần được y trợ, được y cứu, nếu không phải y thủ hạ lưu tình, Tần Húc Phi chỉ sợ sớm thành một túm anh hồn.

Nếu như trở mặt, Tần Húc Phi chẳng lẽ có thể yên lòng. Huống chi, hai người...

Thương tổn y, cuối cùng cũng sẽ cực đau.

Không lâu trước, y vừa mới tự tay giết huynh trưởng chất nhi của mình, tâm thần đã bị chấn động thương tổn cực lớn. Thì Liễu Hăng làm sao nhẫn tâm, để y tại thời điểm thế này, chịu đựng đau khổ như thế lần nữa.

Mà chỉ cần y đi rồi, Tần Húc Phi sẽ có thể giải thoát một nửa.

Nói đến thì bất kể là Tần Húc Phi hay Liễu Hăng, đều là người thông minh, chỉ sợ trước khi bắt đầu truy tra, trong lòng đã mơ hồ có thể đoán được chân tướng. Nếu như họ có thể giả hồ đồ, không tra không cứu không truy tìm, biết đâu sẽ chẳng cần thống khổ và lưỡng nan như vậy.

Phương Khinh Trần khe khẽ cười rộ.

Hà tất chính trực như vậy, hà tất không bở được trách nhiệm và đảm đương như thế. Mọi việc nhìn quá rõ, nghĩ quá sáng, có gì tốt đâu. Xé toang tất cả ngụy trang để nhìn sự thật trần trụi kia, không thể học khó được hồ đồ, không thể hiểu mắt nhăm mắt mở, thế thì cuối cùng tất nhiên là mâu thuẫn, thống khổ, trọn đời giãy giụa không thoát.

Chỉ là đáng đời.

Y cười nhẹ chế nhạo Tần Húc Phi, trong lòng lại biết rõ ràng, y cười nhạo, là chính y.

Liễu Hăng, ngươi quá không hiểu ta.

Ngươi muốn ta đi, nhưng sao lại chưa bao giờ nghĩ tới, ta vì sao cứ ở mãi đến bây giờ. Chiến sự đã định, Tần quốc đã an, Tần Húc Phi cũng đã không còn cần trợ giúp của ta, vì sao ta vẫn còn lưu luyến không đi?

Bởi vì ta đã sớm biết các ngươi đang truy tra, ta cũng sớm biết các ngươi nhất định sẽ tra ra chân tướng.

Cho nên ta lưu lại, ta chờ, ta muốn xem quyết định cuối cùng của Tần Húc Phi là gì.

Kỳ thật quyết định kia cũng không phải gian nan cỡ nào. Một danh hào đại nghĩa, cần dùng để chôn giấu một chút tư tâm, triệt tiêu vài phần áy náy, ít nhiều lương tâm, đều có thể dễ dàng như vậy.

Mà lần này, một danh hào đại nghĩa này, thậm chí không cần y lâm thời đi bệ.

Đường đường chính chính, có sẵn ở đó.

Mà sống và chết, thành và bại, chưa bao giờ là điều ta để ý. Ta chỉ là yêu ma, đời đời kiếp kiếp, muốn kéo toàn thế giới cùng trầm luân theo ta.

Phương Khinh Trần đưa tay đặt lên ngực, yên lặng cảm thụ rung động kỳ dị nơi đó.

Liễu Hăng, khổ tâm của ngươi, chỉ uổng công. Bởi vì ngươi căn bản không biết, ta chân chính, rốt cuộc đáng sợ cỡ nào. Trên đời này, không ai thật sự hiểu được...

Ngực bỗng nhiên chợt đau lại chợt nóng, Phương Khinh Trần có một nháy mắt ngắn ra, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, đêm tối vắng lặng, ngơ ngẩn nhớ lại, giữa một phiến u ám mê mang, y từng nghe thấy một thanh âm, nói từng lần...

Phương Khinh Trần, tin tưởng ta...

Ta hiểu ngươi...

Đêm khuya, kinh thành trong ngoài cấm ra vào, nhưng loại việc quy củ này, đối với nhân vật đặc quyền, trước nay đều là một câu nói suông.

Cho nên hiện tại Kỳ Sĩ Kiệt đêm nay đến phiên thủ thành, vẻ mặt đau khổ không biết làm sao.

“Phương hầu, không phải ta không nể mặt ngài, không có lệnh bài, cửa thành này không mở được.”

Phương Khinh Trần cũng lười tốn nhiều lời lẽ với hắn, chỉ cười nhàn nhạt: “Ngươi mở cửa để ta ra ngoài, hoặc là ta trực tiếp đánh ra, tự mình chọn một.”

Kỳ Sĩ Kiệt đầu mướt mồ hôi, Phương Khinh Trần hiện tại lại không bị độc phát, nếu thật xông ra, một đội nhân mã trong tay mình này, thật sự không đủ ngăn cản: “Phương hầu, ngài có chuyện gì, trực tiếp vào cung tìm điện hạ đòi tấm lệnh bài không được sao? Làm gì khó xử ta như vậy. Việc gác cổng kinh thành không thể đùa coi thường, ta đêm nay mở cửa thành, chính là tội thất chức.”

“Ta ra thành có việc, về phần là việc gì, ngươi tự mình đến hỏi Tân Húc Phi, y tất sẽ không trách tội ngươi. Nếu ngươi còn chậm trễ, ta cũng không có thời gian khách khí với ngươi.” Phương Khinh Trần cười nói: “Ngươi thả ta ra là thất chức, để ta xông ra cũng là thất chức. Dù sao chức này ngươi thất là cái chắc rồi, tự mình lo đi.”

Ôi, đúng vậy, dù sao chức này thất là cái chắc rồi, tội gì cố phải đắc tội người nhỏ mọn khùng bối như vậy. Kỳ Sĩ Kiệt vẻ mặt đau khổ, thoảng do dự, rốt cuộc phất tay, quát mở cửa thành.

Phương Khinh Trần vung roi phóng ngựa, rẽ bụi mà đi.

Kỳ Sĩ Kiệt đứng tại chỗ, nhìn y một người một ngựa dần dần đi xa, cho đến khi bóng dáng không còn, bất đắc dĩ thở dài lắc đầu. Đêm hôm nay sao đến toàn là người hắn không thể chọc, không thể ngăn, hại hắn muốn lưu một giai thoại không sợ quyền quý, giữ vững nguyên tắc cũng không thành.

Hắn đang than vãn, phía sau có tiếng vó ngựa vang gấp, quay đầu nhìn, lại thấy Liễu Hăng một người một ngựa, nháy mắt đã đến trước mặt. Kỳ Sĩ Kiệt nhịn không được đưa tay vỗ trán. Xem đi xem đi, lại đến một người mình không ngăn được.

Liễu Hăng ở trên ngựa hỏi nhanh: “Điện hạ đã ra khỏi thành?”

“Phải, nửa canh giờ trước, điện hạ một người một ngựa ra khỏi thành, ta hỏi chuyện gì, điện hạ không chịu nói, ta khuyên điện hạ dẫn thêm vài người, điện hạ cũng phớt lờ.”

“Có phải Phương hầu cũng ra khỏi thành rồi?”

“Phải, vừa mới ra xong. Điện hạ trước khi xuất thành đã phân phó ta, nếu thấy Phương hầu muốn ra khỏi thành, đừng thật sự ngăn cản, ra vẻ là được, cho nên ta liền tòng mệnh thả Phương hầu ra khỏi thành. Liễu tướng quân, đêm nay rõ cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

Liễu Hăng thở dài một tiếng: “Không cần hỏi. Người mở cửa thành đi, ta phải ra ngoài.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 281 : Y Là Người Nào

Phương Khinh Trần ra khỏi thành không lâu, liền chậm lại tốc độ, tùy ý cho ngựa từ từ tiến bước, cả dây cương cũng lười kéo.

“Khinh Trần, cậu rốt cuộc muôn làm gì.” Một tiếng thở dài, băng không vang lên trong đầu.

Phương Khinh Trần đối với Trương Mẫn Hân nhảm chán cuồng rình coi này, xưa nay tính khí không tốt lành gì: “Ta phải rời khỏi. Nếu chuyện đơn giản như vậy cô cũng không nhìn ra, chỉ có thể chứng minh chỉ số thông minh của cô có vấn đề.”

“Chỉ số thông minh của cậu mới có vấn đề ấy! Đừng có giả ngu với tôi, ý tôi là, tại sao cậu phải đi?”

“Tại sao không đi? Y đã biết chân tướng, ta nên chờ y tới giết ta, hay là chờ y sau khi khốn khổ đấu tranh quyết định không đến giết ta, sau đó lại đối với ta, ngày ngày áy náy thống khổ, cảm thấy mình có lỗi với này, có lỗi với kia?”

“Nhưng mà, y coi trọng cậu, y quan tâm cậu, y coi cậu là người quan trọng nhất của y! Khinh Trần, y không nhất định sẽ hy sinh cậu!”

“Coi ta là người quan trọng nhất của y, vậy thì thế nào?”

Một trời đầy sao, lấp lấp lánh lánh. Hăng hà sa số tia sáng, nhưng cuối cùng không thể chiếu sáng bóng tối trầm trồm này.

Trong bóng tối, vẻ mặt Phương Khinh Trần, không người có thể thấy rõ.

“Trương Mẫn Hân, đây là hiện thực, không phải mớ tiếu thuyết nhảm chán cô từng đọc. Mỗi người đều có nguyên tắc, trách nhiệm của mình, vì những thứ này, ngay cả sinh mệnh mình cũng có khả năng không thể khống vứt bỏ, huống chi là băng hữu, thậm chí là người thân người yêu. Mỗi người, những thứ phải quý trọng phải để ý, đều có rất nhiều. Luôn có lúc không thể lưỡng toàn, chung quy phải chọn lựa, chung quy phải vứt bỏ.”

“Những người trong mớ sách của cô đó, chỉ vì một chữ yêu, mối thù cha mẹ người nhà sư phụ bạn thân bị người yêu giết sạch có thể quên, hàng ngàn hàng vạn người bị người yêu giết chết, cũng có thể không để bụng. Quốc gia có thể để nó vong, người ngoài có thể để họ chết, chỉ cần ta yêu người, chỉ cần không trở ngại cuối cùng ta và người khoái lạc hạnh phúc sống bên nhau...”

Trong ngữ khí của Phương Khinh Trần, dàn thêm ý chế nhạo: “Loại người này, nếu thật sự tồn tại, thế cũng chỉ là súc sinh táng tận thiên lương, tự tư tự lợi tới cực điểm. Nếu Tân Húc Phi thật sự đối đãi ta chí trọng như thế, cả hứng thú để nhìn y một cái ta cũng chẳng có.”

Trong thanh âm của Trương Mẫn Hân tràn đầy thương tiếc: “Nhưng mà, Khinh Trần. Tân Húc Phi sẽ lập tức làm Hoàng đế. Đừng cứ coi tôi là hủ nữ, trừ là hủ nữ, tôi cũng là bạn học của cậu. Nghe tôi một câu, được không? Bảy trăm năm rồi, cậu mới gặp gỡ mình y. Lần này từ bỏ, phải chờ đến lúc nào, cậu mới có thể lại có một cơ hội hoàn thành luận văn? Tình yêu hoàn mỹ hay không, là máy tính phán đoán, đâu do cậu phán đoán. Cho dù có chút chướng ngại tiếc nuối, cũng đâu nhất định là không hoàn mỹ? Bản thân cậu cũng nói, vì một số chuyện, con người ta chung quy phải từ bỏ. Cậu là học sinh! Vì luận văn của cậu, cứ hy sinh một chút nghiện thuần khiết chết tiệt đó, không được sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn một người khác trong màn hình, bóng dáng xa xa đứng nghiêm, khoảng cách cùng Phương Khinh Trần dần dần càng lúc càng xa, có phần nôn nóng: “Cậu nói cậu từ bỏ, nhưng vì sao cậu lại đi chậm vậy? Trong lòng cậu cũng không nỡ bỏ y, đúng không? Hiện tại y vẫn kịp đuổi theo cậu, cậu cứ chờ y chút nữa, được không? Y vừa phát hiện cậu rời khỏi, cũng nhất định sẽ

cảm thụ được sự đau khổ khi mất đi cậu, nói không chừng, y rối rắm một lúc rồi sẽ hiểu được, vì những chuyện nhảm chán đó mà truy cứu để ý là ngu xuẩn cỡ nào, sau đó y sẽ đuổi theo tìm cậu xin lỗi..."

Phương Khinh Trần lạnh lùng cười, không đáp gì nữa.

Đúng vậy, so với tình yêu tốt đẹp, kích thích, lãng mạn, thuần túy, vĩ đại đến mức có thể phá tan hết thảy "trở ngại", những chuyện "nhảm chán" đó, đâu tính là gì? Nam nam không là vấn đề, phụ tử không là vấn đề, bao nhiêu tử vong, bao nhiêu bi khổ, sinh tử thành bại, yêu hận tình thù của bao nhiêu người, đều không nên là vấn đề gì, mà chỉ nên là chút xíu điều hòa, đăng ten chú giải cho tình yêu vĩ đại kia.

Chỉ cần có được cái gọi là "tình yêu", người chết nhiều nữa, quốc gia hủy diệt nhiều nữa, kết cục cuối cùng, cũng nên là hai người không hề khúc mắc sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng có lẽ sai không phải là Trương Mẫn Hân suy nghĩ như vậy, mà là Phương Khinh Trần y!

Tình yêu? Luận văn?

Y đã sớm quên mất. Cố tình đâm người vừa nhiều chuyện vừa nhảm chán kia, lại luôn ghi tạc trong lòng.

Kỳ thật, bắt đầu từ đời Yên Ly kia thì y đã chẳng quan tâm luận văn nữa rồi.

Gì mà luận văn, gì mà luận tình yêu hoàn mỹ của đế vương, y chưa bao giờ là học sinh ngoan. Cùng lăm thì thi lại, cùng lăm thì lại dùng mấy ngàn năm thời gian chìm nổi phàm trần, không được siêu thoát.

Vì luận văn mà khắc ý đi yêu, hoặc là không yêu? Thật là buồn cười quá sức!

Nếu y yêu một người, tuyệt không phải bởi vì luận văn, chỉ bởi vì lòng y. Nếu y bỏ một người, cũng sẽ không phải bởi hết thảy không phù hợp với sự hoàn mỹ

luận văn yêu cầu, chỉ là do y không chịu có lỗi với trái tim này của mình.

Phương Khinh Trần cúi đầu, đưa tay miễn cưỡng kéo cương ngựa, lại tùy ý buông ra.

“Khinh Trần, tôi cũng không hiểu.” Lần này vang lên lại là tiếng Ngô Vũ.

“Cậu một mực không rời khỏi, tôi cũng nhìn ra được, cậu đang cố ý đợi đám Tân Húc Phi tra ra chân tướng. Bọn tôi vốn đều cho rằng, cậu muốn đợi Tân Húc Phi lựa chọn, thế nhưng vì sao khoảnh khắc cuối cùng cậu lại từ bỏ? Vì sao đã đến cuối cùng cậu lại lựa chọn rời khỏi?”

“Còn phải hỏi vì sao?” Trương Mẫn Hân quả thực vô cùng đau đớn: “Tiểu tử này thời khắc mấu chốt làm rót xích, cậu ta sợ hãi!”

Ngữ điệu của Trương Mẫn Hân trở nên chua ngoa: “Phương Khinh Trần, một lần lại một lần, một đời lại một đời, cậu rốt cuộc không còn cách nào thura nhận một lần nữa, trở thành người bị vứt bỏ kia, đúng chứ? Cho nên cậu cụp đuôi chuồn biển, phải chứ? Phương Khinh Trần kiêu ngạo, không chút thỏa hiệp, vĩnh viễn không hối hận kia đi đâu rồi, Phương Khinh Trần tuyệt tình độc ác, cho dù bản thân phải chết cũng phải kéo toàn thế giới đồng thời xuống địa ngục với mình, chạy đâu rồi?! Nếu cậu không cố được thì sao không nói sớm một chút, cũng đã kiên trì đến lúc mấu chốt này rồi, cậu lại đi từ bỏ, thật là tức chết người!”

Phương Khinh Trần biếng nhác không nói gì. Ngày xưa lời lẽ chính nghĩa, trách móc y độc ác vô tình mất trí đều là ai thế? Hiện giờ không có náo nhiệt để kể, không có trò hay để xem, lại cười y không thể kiên trì đến cuối cùng, đây là phi đạo đức. Chính nghĩa đúng sai, biến còn nhanh hơn cả thời tiết tháng tư. Hay thần tiên chính là phi tiêu chuẩn, khác biệt với phàm nhân luôn là xa lắc?

Ngựa đột nhiên thở phì phèo, sốt ruột lắc đầu. Dường như có phần bất mãn với dây cương gò bó vướng đầu.

Phương Khinh Trần mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về cái bờm trên cổ ngựa.

Trốn tránh, từ bỏ, sợ hãi?

Không, y không phải chạy trốn. Cả đời này, y chưa từng trốn tránh bất cứ chuyện gì. Lần này, y chỉ là rời khỏi.

Nếu biết rõ y rời khỏi, Tân Húc Phi còn dẫn người đến đuổi giết, thế chỉ có thể chứng minh cái tâm giết y bức thiết cỡ nào, kiên định cỡ nào, nếu như thế...

Nếu như thế... lại hà tất không cho y đạt thành nguyện vọng kia chứ?

Dù sao là y một tay đạo diễn Sở Tân hai quốc gia, trước sau khổ nạn tai ách, dù sao là y một tay hủy diệt vô số tính mạng sống sờ sờ và vô tội.

Cho nên y không phóng ngựa, bởi vì y không chạy trốn.

Cũng bởi vì... y kỳ thật đã không biết mình nên đi đâu, còn có thể đi đâu.

Chuyện nên làm y đều đã làm xong. Tân Sở hai nước trước mắt đều đã tương đối ổn định bình an, Sở Nhược Hồng đã tỉnh, Triệu Vong Trần cũng đã có tiền đồ của mình, Tiểu Dung và A Hán đều không cần y trợ giúp nữa.

Trần thế này, dường như đã không còn người, không còn việc cần Phương Khinh Trần nữa, thế thì... lại còn chuyện gì là y cần để ý?

Thế giới lớn như vậy, thiên hạ lớn như vậy. Không có nơi để y có thể đi, không có người y muốn tìm kiếm.

Nửa vầng trăng, mới ló khỏi ngọn cây, gió thổi sương tan, cành lá thấp thoáng, nửa che nửa lộ, ngược lại tăng thêm quang hoa lóa mắt.

Phương Khinh Trần thúc ngựa đi chậm rãi. Nghiêng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ kia, rất nhiều hồi ức, như nước lướt qua tim.

Khi cầm thương giết địch, xuyên qua trùng trùng địch quân, giơ thương thăm hỏi, sông nước mênh mông kia, ngập đầu gối, mang theo sự lạnh lẽo.

Chỗ bờ đối diện, kim giáp hồng bào kia, hừng hực như lửa, lại không nhìn rõ diện mục.

Y xung sát qua lại, từ phía đều là địch, không trung lại có tiếng trống xa xa, xuyên mây kích sóng, cùng tiếng mấy vạn người tề giọng hò hét kia, truyền vào tai.

Nhưng khi đó, họ vẫn còn là kình địch.

Sông nước, gió mạnh, rượu thuần. Ai cùng ai không khoan nhượng, ai cùng ai thông minh tiếc nhau. Người gõ nhịp mà ca, người đập bàn hòa chung, tiếng tuy tận mà ý không ngừng, ai từng mỉm cười nâng chén, giữa dòng sông mênh mông, đối ẩm uống cạn.

Nhưng khi đó họ đang đàm phán, hai bên cơ quan tính hết.

Y ở trong bóng tối trầm luân, từng màn cựu mộng tiền trần, mấy bận chực kéo y xuống địa ngục. Người nọ mạo hiểm sinh tử, gọi y tỉnh lại, thân trọng thương, mặt lưu vết, lại chưa từng được một chữ cảm ơn của y.

Hai người danh là hợp tác, âm mưu nhầm vào y âm thầm triển khai, âm thầm chỉ đề phòng chặt chẽ nhau.

Nhưng mà, trong thiên địa, chỉ người kia có thể cùng y buông tay đánh một trận, chỉ người kia có thể chỉ trích y dữ dội. Chỉ người kia dám đưa tay đoạt rượu của y, chịu nghiêm giọng mắng y mượn rượu tiêu sầu.

Quốc gia đã nguy như chồng trúng, phải dẫn một nhánh cô quân, quay về gia quốc sinh tử khó lường, thế mà trước khi ly biệt, lại còn nhớ nhắc nhở y phòng bị nguy hiểm.

Tần Húc Phi là ai?

Tần Húc Phi là gì của Phương Khinh Trần?

Vé mặt Phương Khinh Trần nhu hòa bình tĩnh thản kỵ.

Không, y không phải Yên Ly, y không phải Sở Nhược Hồng, y không phải bất cứ ai khác. Chuyện lần này, không hề liên quan với lịch thế trước kia.

Vô luận lựa chọn của Tần Húc Phi là gì, y kỳ thật đều sẽ không quá để ý, đều không ghi hận không cam.

Y muốn, chưa bao giờ là mình được ai đó vĩnh viễn vĩnh viễn đặt trên vị trí đệ nhất, vĩnh viễn vĩnh viễn coi quan trọng hơn quốc gia, bách tính, thiên hạ, tình thân, tình bạn, lương tri, hết thảy hết thảy. Chỉ là, đám bạn trong Tiểu Lâu, dường như chưa bao giờ tin.

Đời này, y chỉ là không còn khiếp đảm, chỉ là đã học được càng nhiều khoan dung hơn. Đời này, y chỉ là chưa từng e dè nữa, chỉ là sẵn lòng đi thử lý giải nhiều hơn.

Y nhớ, Trác Lăng Vân bình tĩnh từ bỏ mọi quyền lực, sụp lạy trước mặt y trong cái đêm mưa gió đó.

Y nhớ, ngần ấy đôi mắt thăng thắn, trong mưa gió ngóng nhìn y, ngần ấy yết hầu vang dội, hô lên tiếng hoan hô rung trời động đất.

Y nhớ, y dẫn tiểu đội nhân mã, mấy ngày liền bôn ba, lấy sức một người, bức hàng cả quân đội của Tiêu Viễn Phong, bởi vì lần này y không muốn bức bách những người từng kính yêu y, từng quan tâm y đó, đi làm lựa chọn khoan tâm thứ cốt kia nữa.

Đời này, không còn bức bách nữa...

Không phải bởi sợ hãi, mà là bởi vì dũng khí, không phải bởi từ bỏ, mà là bởi vì chấp nhận. Cho nên mấy đời trải hết, thương tình nhận hết, cuối cùng vẫn có

gan đi tin tưởng, có gan đi gánh vác...

Tần Húc Phi, đời này ta rốt cuộc vào khoảnh khắc cuối cùng, buông ta ra, cũng buông tha người.

Không phải bởi vì ta không thể đối mặt với lựa chọn của người, mà là... bất kể lựa chọn như thế nào, người cuối cùng đều sẽ chỉ đau khổ một đời, mà ta... không muốn...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 282 : Nguyện Chờ Quân Về

Khi Phương Khinh Trần buông cương mặc ngựa, từ từ đi qua dưới ánh trăng, ngoài kinh thành, trên một ngọn núi nhỏ, có người đang ngưng mắt trông y từ xa.

Từ khi thám tử thủ ngoài phủ Phương Khinh Trần đến báo cáo, Liễu Hăng nửa đêm vào Phương phủ, y liền rời cung, rời Tần kinh, tìm ngọn núi cao này, chờ người kia.

Y biết, Liễu Hăng nếu không phải đã tin chắc, sẽ không đi tìm Phương Khinh Trần. Y cũng biết, Phương Khinh Trần tùy hứng cực đoan kia, lựa chọn cuối cùng, tất nhiên là yên lặng bỏ đi, không để y phải đau đớn lựa chọn nữa. Y càng biết, Phương Khinh Trần tất nhiên sẽ không về Sở, sẽ chỉ lựa chọn phương hướng rời xa Sở quốc này mà đi.

Y không biết là không lâu trước, khi y lĩnh quân rời khỏi Sở quốc, Phương Khinh Trần cũng từng trên đỉnh núi xa xa, ngưng mắt đưa tiễn như thế...

Tần Húc Phi lặng lẽ mặc ánh mắt đi theo thân ảnh dưới chân núi, nhỏ bé đến mức chỉ trông thấy thấp thoáng.

Bên tai nghe thấy tiếng thở dài, ánh mắt Tần Húc Phi vẫn không chịu hơi dời chân núi, chỉ nhẹ giọng nói: “A Hăng!”

“Ta vào cung, không tìm thấy ngài, Tôn tổng quản đưa bức thư ngài để lại cho ta coi, ngài đó...” Liễu Hăng thở dài một tiếng, cùng Tần Húc Phi sóng vai một chỗ, theo ánh mắt y dõi mắt nhìn xuống phía dưới, có thể nhìn thấy, cũng như nhau, chỉ được một cái bóng thấp thoáng mà thôi.

“Nếu như thật sự không muốn, thì đừng tự khổ như vậy. Y...”

Tần Húc Phi chỉ lắc đầu.

“Ta không thể giữ y, cũng không giữ được y.”

Liễu Hăng trầm mặc một lát, vẫn mở miệng: “Y cố nhiên nhẫn tâm, nhưng nếu không phải an bài của y, sự tình chẳng qua có thể kéo dài mươi năm, hai mươi năm. Chính là sớm hay muộn, những người đó cũng sẽ tranh quyền đoạt lợi, dẫn sói vào nhà. Nếu không phải y, chúng ta đến lúc đó đều đã già nua không thể chiến nữa, cho dù muốn hồi quân cứu nước cũng chẳng có năng lực. Chỉ có thể chán nản mà bất lực ở Sở quốc, nhìn quốc gia bị chia cắt tan rã, sinh linh đồ thán... Cuối cùng, đám chúng ta đều sẽ chỉ cô tịch mà chết ở Sở quốc, không có phong quang huy hoàng hiện giờ. Y mặc dù là mưu đồ cho Sở quốc, nhưng chúng ta cũng đều nhận tình của y, được lợi của y. Tần quốc lớn đến thế, lại không thể cho y một nơi nương thân sao?”

“A Hăng, ta biết, nếu không phải không nỡ để ta thương tâm, ngươi sẽ không nói như vậy.”

Tần Húc Phi nhìn bóng dáng chậm rãi đi xa dưới chân núi kia, ngữ khí buồn bã.

“Ta đã xem danh sách hộ tịch mới chỉnh lý của kinh thành. Người lớn ước chừng ít đi một nửa. Từng tòa thành trì bị đồ diệt kia, còn thảm hại hơn kinh thành. Ta cũng tự tay sao chép danh sách người tử nạn trong quân chúng ta. Ngần ấy huynh đệ đồng chí, đi theo ta, chịu hết nỗi khổ lệnh đênh, bao nhiêu năm có nước không thể về. Mắt thấy đã có cuộc sống an bình, rồi lại vì ta mà trở về giết chóc, ngã xuống trong lần chinh chiến này.”

Tần Húc Phi ngữ khí thảm đạm.

“A Hăng, hai mươi năm, có thể phát sinh rất nhiều chuyện. Ta không thể đặt tay lên lương tâm mà nói, trường đại nạn này, nếu không có y, nếu không phải y

ý đồ phù ta làm Tân vương, cũng nhất định sẽ phát sinh. Ta không có biện pháp nói với tất cả những người đã mất, vì đại cục, vì quốc gia, vì ta, cái chết của họ là nên. Nhưng mà ta biết, hết thảy không phải lỗi của y, không phải tội của y. Ta sẽ không trách y oán y thương tổn y, nhưng ta không thể ngay lập tức không hề khóc mắng mà sống thật vui với y. Bởi vì ta không thể bỏ xuống tội của ta.”

Mặt y dưới ánh trăng, tịch mịch mà thê lương.

“Tai nạn của Tân quốc, thương vong của bách tính, hy sinh của đồng bào, tất cả mọi thứ, kỳ thật ta mới là người nêu chịu trách nhiệm lớn nhất, gánh tội lỗi lớn nhất. Nếu không phải ta nhiều năm qua do dự không quyết, lòng dạ đàn bà, nếu không phải ta bao lâu nay lỗ mãng sinh mạnh, nông cạn vô năng, thì lấy gì cho bạo quân ác đồ bại hoại quốc gia như thế. Nhưng mà, y lại không nghĩ như vậy...”

Liễu Hăng lặng lẽ đứng bên cạnh Tân Húc Phi, nghe y thầm thì khe khẽ, nhìn ánh mắt bộc lộ tình cảm sâu sắc kia của Tân Húc Phi. Y chưa bao giờ biết, ánh mắt người ta có thể biểu lộ nhiều tình cảm phức tạp mà chân thành như vậy, có thể có nhiều thương tiếc, không nỡ, bảo vệ, để ý như vậy.

“Y luôn như vậy, tất cả sai lầm, luôn phải một mình gánh trên người, sau đó kiêu ngạo cự tuyệt hết thảy quan tâm và lý giải, cố gắng làm thiên hạ đều tin y là ác ma đáng sợ nhất trên đời. Vô luận là Tân quốc cũng vậy, Sở quốc cũng thế, tất cả tai nạn, y đều nhận định là lỗi của y, lại chưa bao giờ truy cứu, ta cũng từng xâm lược đất đai Sở quốc, ta cũng từng vây trong cái danh trung nghĩa, mà ngồi nhìn Tân quốc rơi vào tay bạo quân.”

Y ngóng nhìn bóng dáng rất nhỏ dưới chân núi kia, chỉ có một tiếng thở than. Liễu Hăng lẩm nhẩm: “Không phải ngài muốn truy cứu, mà là y không bỏ xuống được?”

“Đương nhiên. Bằng không vì sao ngươi có thể tra ra chân tướng, cuối cùng lại không thể bắt được một mật thám Sở quốc. Vì sao tất cả những người

Phương Khinh Trần phái tới trợ giúp đều có thể kịp thời đào tẩu, người lại vẫn có thể cẩn cứ manh mối lưu lại, cuối cùng thu gom được chứng cứ chính xác?"

Tần Húc Phi vẻ mặt ám đạm: "Y căn bản chưa từng nghĩ chuyện phải che đậy, phải giấu giếm. Đại cục đã định, đại sự đã thành, chân tướng vốn nên để người biết được. Ta đoán ra sự thực, y lại không biết? Người âm thầm truy tra, y lại không biết? Người có thể điều tra ra, chẳng qua bởi vì y không muốn cản trở người. Y tiễn mọi người đi, bảo vệ an toàn cho mỗi một thuộc hạ, nhưng độc lưu lại bản thân y, đối mặt với những phẫn nộ và trả thù có thể của chúng ta... A Hăng, không chịu buông tha y chính là bản thân y, y đối đãi mình, trước nay luôn hà khắc hơn với người khác. Vì Sở quốc, y bày ra nhiều cục như vậy, sa xuống nhiều người như vậy, vốn không ai có thể trách tội. Thế nhưng bản thân y luôn luôn không thể coi thường tất cả những người do y mà chết, luôn luôn thêm tội nghiệt lớn nhất lên người mình. Y ở lại, có lẽ là bởi vì trong lòng y mơ hồ cảm thấy, y nên chịu báo ứng..."

"Làm sao có thể?" Liễu Hăng chỉ cảm thấy khó mà tin nổi. "Y... Y đánh trận cũng đã bao nhiêu năm? Sao lại còn..."

Tần Húc Phi khẽ lắc đầu: "Năm đó khi y lĩnh quân đối địch, chưa bao giờ chịu phản công xâm nhập quốc cảnh chúng ta. Lúc đàm hòa với ta, y từng nói, cho dù quân vương có chỉ, y cũng sẽ vĩnh viễn không xâm lược quốc gia người khác. Lúc trước ta vốn không dám tin, nhưng hôm nay... Y thật là một quái nhân, rõ ràng coi trọng tính mạng của mỗi người, lại luôn vờ như vô tình. Gánh hết tất cả trách nhiệm lên người, lại vẫn cảm thấy mình lạnh khốc. Y vì Sở quốc mà bán rẻ Tần quốc, thế nhưng lại âm thầm mượn triều chính Sở quốc rèn luyện lực lí chính của ta, từng chút không dấu vết dạy ta từ một tướng lĩnh bình thường thành một người có thể đảm nhiệm chức quốc quân. Sau khi toàn bộ Tần quân rời khỏi Sở quốc, y còn kéo thân thể thương độc giày vò, đến Tần quốc, liên tiếp cứu giúp, dốc hết sức bảo hộ, tận lực lượng của y, để sự hỗn loạn của Tần quốc bình định trong thời gian ngắn nhất, để số người thương vong có thể ít một chút, ít hơn chút nữa. Sau đó mới lưu lại, chờ kết cục cuối cùng, hạ màn cuối cùng."

Ngữ khí của Tân Húc Phi dần dần ưu sầu.

“Hiện tại y rời khỏi, không phải là muốn chạy trốn. Chỉ bởi vì y không muốn ta cả đời không vui vẻ. Y biết, nếu do ta chọn, vô luận là ra tay thương tổn y, hay vờ như không hề xảy ra chuyện gì, cùng y khoái hoạt luận giao như cũ, trong lòng ta đều sẽ không yên. Cho nên cùng với ta chọn, không bằng y chọn, cùng với ta khó xử, không bằng y gánh xác cái danh khiếp đảm chạy trốn...”

Ánh mắt Tân Húc Phi, xa xa đuối theo bóng dáng nhỏ xíu dần dần không thể thấy kia.

“A Hăng, chuyện đến hôm nay, không phải ta không thể giữ y lại, chỉ là trong lòng bất an, đối đãi y tất nhiên không thể vô tư như dĩ vãng. Y cũng không phải không thể ở lại, chỉ là gánh nặng trong lòng một ngày chưa bù xuồng được, đối đãi ta cũng không thể tự nhiên thong dong như lúc trước. Miễn cưỡng lưu lại, hai bên nhìn nhau, gượng gạo gian nan. Cố ra vẻ tươi cười, cẩn thận đối đãi, lại thêm giày vò. Cho nên, y đi, không nói cho ta biết. Nhưng y biết, ta biết tâm ý của y. Cho nên, ta tiễn, cũng không nói với y, nhưng ta cũng biết, y chưa từng trách ta một chút. Y đi, ta thả y đi, không phải bởi vì ta từ bỏ, mà là bởi vì giữa chúng ta, trước nay thằng thắn vô tư, không thể dung dối trá và miễn cưỡng như vậy. Lời hối hận tha thứ, không cần phải nói. Chúng ta chỉ cần tận khả năng của chúng ta để làm, để bồi thường.”

Tân Húc Phi trông thân ảnh rõ cuộc từ từ nhạt nhòa khỏi tầm mắt kia, trong mắt có đau có thương có không nỡ, lại còn có càng nhiều quyết tâm và kiên định hơn: “Tôi cũng vậy, nghiệt cũng thế, tôi này nghiệt này, ta nên cùng gánh. Khổ này hận này, ta nên cùng nếm. Nếu trước mắt miễn cưỡng giữ lại, sẽ chỉ có nhiều khúc mắc và không vui hơn, thế thì y muốn đi, ta liền thả y đi. Lúc y vắng mặt, ta sẽ làm hết thảy những chuyện ta có thể làm, cho đến một ngày kia, y ở phương xa, thấy một Tân quốc cường thịnh, thấy rất nhiều bách tính yên vui, cũng vui mừng thoải mái như ta, tin tưởng những hy sinh từng có, hản ít nhiều vẫn có ý nghĩa. Cho đến một ngày kia... Ta và y, đều có thể buông xuồng gánh

nặng trong lòng hiện giờ, sau khi đối mặt với nhiều tử vong như vậy, còn có dũng khí đi làm người vui vẻ, còn có thể ưỡn ngực đứng giữa đất trời nói chúng ta có tư cách làm người vui vẻ, vậy thì y nhất định sẽ quay lại tìm ta, ta cũng nhất định có thể thản nhiên đón y, cho nên... cho nên..."

Tần Húc Phi thì thào nói, phảng phất đang tỏ rõ tâm ý, cũng phảng phất đang cho mình càng nhiều dũng khí, càng nhiều quyết tâm, càng nhiều ủng hộ hơn.

Thế nhưng, bóng dáng dần dần không thể nhìn thấy phương xa kia, rốt cuộc vẫn khiến người đau triệt tâm phế.

Phương Khinh Trần, ngươi có thể đi đâu? Sở quốc, ngươi đã không thể về, Tần quốc, ngươi lại không thể ở. Sở Nhược Hồng ngươi từng ý đồ dùng sinh mệnh thức tỉnh, thương ngươi sâu vô cùng, Triệu Vong Trần ngươi dốc hết sức bồi dưỡng, vô tình hạ độc ngươi, ta mà ngươi lặng yên một tay trợ giúp, lại không cách nào vào lúc này khuyên giải ngươi. Phương Khinh Trần, trời đất bao la, ngươi còn người nào để tìm, chuyện gì để làm, một mình cô tịch phiêu bạt như vậy, cuối cùng phải lưu lạc phương nào...

Không còn người đuổi theo ngươi, không cho ngươi phóng túng uống rượu, không còn người buộc ngươi nhất định phải bức độc chữa thương, không còn người nhìn ngươi, nhiều người phiền ngươi, ngươi không biết chăm sóc bản thân nhất này, lại sẽ hủy hoại thân thể mình đến nồng nỗi nào...

Cỗ họng chợt ngòn ngọt, giống như một bụng máu tươi giày vỏ chực đốt kia muốn tuôn ra. Tần Húc Phi nhắm mắt, thanh sắc bất động ra sức nuốt xuống nữa, nhưng hóa ra, lý trí nhiều nữa, quyết tâm nhiều nữa, chung quy chẳng khắc chế được đau lòng lúc này, không muốn trước mắt.

Phải bao nhiêu sức lực, mới có thể khống chế mình không cao giọng gọi tên người nọ, phải bao nhiêu cỗ gắng, mới có thể miễn cưỡng mình đừng lao đi truy tìm bóng dáng người nọ.

Khinh Trần, Khinh Trần, hiện giờ ngươi đã không bỏ xuống được, thế thì ta

thả người rời đi.

Vô luận bao nhiêu năm tháng, bất kể bao nhiêu cỗ găng, ta cuối cùng sẽ đợi đến ngày người tháo hết khúc mắc kia, dưới trăng sao như thế, trở lại mảnh đất từng do hai ta mà trải qua kiếp nạn, nhưng cuối cùng lại do hai ta mà quay về phồn hoa này.

Liễu Hăng vẫn lặng lẽ thủ bên cạnh y, nhìn vẻ mặt y, nghe y thầm thì, sau đó thở dài khe khẽ.

Khó được hờ đỡ, hờ đỡ khó được, vì sao hai người này cõi tình đều phải thanh tịnh đổi mặt hết thảy như thế, chẳng ai chịu hờ đỡ mảy may.

Tần Húc Phi vẫn lặng lẽ đứng đó, mắt cũng chẳng hề chớp mà ngóng nhìn dưới chân núi, mãi khi bóng người nhỏ xíu kia, hoàn toàn chìm vào bóng tối, không thể tìm kiếm nữa, mới quay đầu nhìn Liễu Hăng, làm mình nở một nụ cười: “A Hăng, không cần buồn. Kỳ thật cho dù ta không tra, y không nói, chuyện này không người truy cứu, chỉ bằng thân phận Đại Sở Trấn Quốc hầu của y, trước mắt cũng chẳng thể ở lại Tần quốc lâu dài.”

Liễu Hăng nghe vậy thở dài một tiếng.

Không sai. Sở quốc Phương hầu, sao có thể vĩnh viễn ở lại nơi này, làm một nam sủng ngay cả tên họ thân phận cũng không có trong mắt mọi người? Mà nếu công khai thân phận của y thì càng thêm không ổn. Đại Sở quốc Phương hầu, không nên nhậm chức trong triều Tần quốc, cũng không thể mang một thân phận ái muội, thường xuyên xuất hiện bên cạnh Tần Húc Phi. Vô luận là với người Sở quốc, hay người Tần quốc, trên tình cảm đều sẽ không muốn loại sự tình này phát sinh.

Tần Húc Phi thở phào một hơi, thăng túc thân hình.

“A Hăng, sau khi về kinh, có thể thông tri các đại thần dâng thư ủng hộ lên ngôi rồi.”

“Ngài cuối cùng đã quyết định đăng cơ.” Liễu Hăng vẻ mặt sáng tỏ, rõ cuộc không còn do dự, không còn kéo dài, là để ngày người nọ trở về có thể sớm hơn một chút, sớm hơn một chút nữa sao?

“Phải, ta muốn đăng cơ, ta muốn trở thành quân chủ. Ta muốn tận mọi sức lực, làm cho quốc gia đỗ nát này dần dần cường thịnh lên.” Ngữ khí của Tân Húc Phi tuy nhẹ, lại có quyết tâm dốc hết lực thiên hạ cũng không thể dao động mảy may.

“A Hăng, xin ngươi giúp ta, giúp ta bảo hộ quốc gia này. Giúp ta, làm nó cường thịnh lên. Còn có... Trợ giúp ta, đừng thay đổi...”

Liễu Hăng hơi ngẩn ra: “Cái gì?”

“Mọi người nói cho ta biết, người ngồi trên đế vị, cuối cùng đều sẽ thay đổi. Đại ca trước khi chết vẫn nguyên rủa ta, cho ta hay rằng một ngày kia ta sẽ biến thành giống như y. Nhưng mà ta không muốn thay đổi, ta cũng rất cuộc đã nghĩ thông suốt. Họ đều thay đổi, vậy thì thế nào? Họ là họ, ta là ta! Ta có ngươi giúp đỡ ta, ta có y nhìn ta, có người nào có thể nói, ta đã định trước số mệnh nhất định sẽ luôn lạc đến mức giống như họ?”

Tân Húc Phi âm thầm nắm chặt nắm đấm.

“A Hăng, xin ngươi nhìn ta, canh ta, đừng cho ta thay đổi. Nếu có một ngày ngươi phát hiện ta đã quên ước nguyện ban đầu, xin ngươi nhắc nhở ta, nếu có một ngày ngươi phát hiện ta đã không thể nghe lời trung của ngươi, xin ngươi đứng ra phản đối ta. A Hăng, ta không muốn thay đổi...”

Thanh âm của Tân Húc Phi trầm thấp, trong đêm trăng vắng lặng, hô hoán khẩn cầu này, rõ ràng là từ trong lòng chảy ra.

A Hăng, ta không muốn thay đổi, ta không muốn tương lai quên đi tinh huyết từng có, nhiệt tình từng có, ta không muốn tương lai, coi thường người thiên hạ, coi thường ngươi, ta không muốn có một ngày, sẽ phụ ngươi, kỵ ngươi, ta càng

không muốn, không muốn biến thành một kiểu với những người từng phụ y thương y đó.

Bao nhiêu năm sau... Sẽ có một Tần quốc giàu có, một Tần quốc cường thịnh, hàng ngàn hàng vạn bách tính an nhàn. Những tướng lĩnh binh lính từng đi theo ta nhận hết khổ nạn đó, có thể trở về cõi hương, lại được thân nhân, có thể làm anh hùng, được người kính yêu tôn trọng. Hết thảy những điều này, mới có thể làm cho chúng ta tin tưởng, những thảm thiết từng có, vứt bỏ từng có, thật sự không hề toàn là tội nghiệp.

Bao nhiêu năm sau, người đã rời khỏi trung tâm chính trị Sở quốc lâu lâu dài dài là ngươi, sẽ không còn là một tiêu chí, một pho tượng thần, không còn có thân phận quá mẫn cảm, đến lúc đó muốn làm gì cũng khóc cần cõi quá nhiều.

Bao nhiêu năm sau lúc gặp lại, ta có thể thản nhiên ưỡn ngực nói với ngươi, Phương Khinh Trần, ngươi xem, ta không hề thay đổi. Người xem, không phải mỗi người, trên vị trí đó, đều sẽ thay đổi.

Phương Khinh Trần, ngươi chờ ta...

Liễu Hăng dưới ánh trăng ngưng mắt nhìn y, thấp giọng đáp: “Ngài biết, ta vẫn luôn ở nơi này mà.”

Y sẽ một mực, một mực, làm bạn với băng hữu của y, trợ giúp chủ quân của y. Đợi đến một ngày kia, thời gian làm cho đau thương rút đi, năm tháng khiến cho khổ nạn phai nhạt, đợi đến một ngày kia, người nọ phiêu nhiên mà đến, y sẽ nói cho người đó biết, có người vẫn một mực chờ đợi y, người kia vì y mà mãi kiên trì không chịu thay đổi! Một mực kiên trì, đi chuộc cái tội vốn không nên do hai người gánh vác kia.

Phương Khinh Trần không biết phía sau có đôi mắt đau xót như thế nào, vẫn xa xa tiễn y rời đi, Phương Khinh Trần không biết trên nơi cao phuong xa, có người vì y mà lập quyết tâm như thế nào.

Y ngồi trên ngựa, mặc ngựa tự tại chậm bước.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 283 : Đại Sư Không Ốn

“Đang nói chuyện với cậu đó, hồ ly...”

Phương Khinh Trần chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý.

“Cái tên này...”

“Được rồi được rồi, Mẫn Hân, chuyện của Khinh Trần cậu ấy có thể tự làm chủ, chúng ta không cần nhiều lời.” Ngô Vũ vội vàng hòa giải. “Chúng ta nên làm chính sự, mở hội thảo luận vấn đề của A Hán đi.”

“A Hán? Lại chuyện gì liên quan đến y?” Phương Khinh Trần hơi kỳ quái.

“Mấy người bọn tôi lén hỏi ý kiến mọi người, đều cảm thấy để Dịch Cửu trực tiếp xông vào Tiểu Lâu tìm chết như vậy không tốt lắm, cho nên định mở hội, nghiên cứu thử coi nên làm thế nào?”

“Giáo sư đâu, ông ấy không tỏ vẻ gì?”

“Giáo sư nói vấn đề của mình tự mình đổi mặt, tự mình lựa chọn tự mình quyết định, chỉ cần không dung chạm nguyên tắc của Tiểu Lâu, thầy nhất loạt không quản.”

“Thế cứ tùy tiện đi, họp thì họp...” Phương Khinh Trần dù sao cũng chẳng có việc gì để làm, thái độ rất tùy ý.

“Được rồi được rồi, tôi nỗi liền mọi người trong cùng một tần số...” Ngô Vũ vội vàng thao tác một phen, Phương Khinh Trần chỉ cảm thấy sâu trong óc lộn xộn một trận, một đống người đang chào hỏi thăm hỏi nhau. Trương Mẫn Hân

đang cùng Thanh Thương chào hỏi, bỗng nhiên kinh ngạc kêu lên: “Ồ? Y khóc! Ông ha ha, y chảy nước mắt rồi...”

Trương Mẫn Hân hớn ha hớn hở nói nước mắt của Địch Cửu, cười nhạo người đem rượu dốc đầy đầu đầy mình kia.

Mà Phương Khinh Trần rõ ràng chưa từng tận mắt nhìn thấy, lại lý giải nguyên nhân người kia hành sự như thế một cách lạ thường.

“Y là bị nước mắt của mình bùng tỉnh, cho nên rưới rượu lên mặt lên người để che giấu.”

Vì sao, y biết?

Bởi vì, đem tâm so tâm mà thôi.

Một câu nói ra, trong đầu lặng ngắt, dường như mọi người đều bị dọa sợ.

Phương Khinh Trần cực đoan bốc đồng kia, lại chịu cùng người đem tâm so tâm? Rõ ràng trước đó không lâu, y vẫn là người biểu hiện lãnh khốc nhất, không thèm để ý nhất, không đồng ý nhất với vận mệnh tất chết của Địch Cửu.

Nhưng mà y lại là người duy nhất, có thể nhạy bén đến mức lập tức hiểu rõ sự thật, đồng thời chịu đi lý giải Địch Cửu.

Đoán người trong Tiểu Lâu đều đang ở bên kia hô to mặt trời mọc từ hướng tây đây, mà Phương Khinh Trần lại chỉ hơi hờ hững nở nụ cười.

Đúng vậy, đem tâm so tâm. Bởi vì y cũng là người trong lòng đau đớn lợi hại hơn, cũng sẽ kiêu ngạo khiêu khích, tùy ý phi dương kia. Bởi vì y cũng là người bản năng phải che giấu sự yếu đuối trong lòng với bất cứ ai, thậm chí không chịu để chính mình nhận thấy được kia. Bởi vì y cũng là người cho dù cô độc đối mặt với thiên địa, cũng phải ngoan cố che giấu một giọt lệ bi thương kia...

Chẳng qua, phương pháp y và Địch Cửu sử dụng bất đồng thôi.

Cũng may người trong Tiểu Lâu, chung quy không có quá nhiều thời gian để nghiên cứu cảm xúc của y, sau khoảng yên lặng ngắn ngủi, lực chú ý của mọi người lại quay lên người A Hán và Địch Cửu.

Rất khó được, đám thần tiên này cuối cùng lại vẫn quyết định tận lực ra tay cứu vớt một phàm nhân như sâu kiến.

Vì miễn cho Địch Cửu tự sa vào chỗ chết, mọi người quyết định nghĩ cách ngăn y tiến vào Tiểu Lâu.

Đáng tiếc, ý tưởng tuy tốt, thực thi lại không dễ.

Học trò trong Tiểu Lâu không thể ra tay can thiệp việc nhân thế, mà học trò tại thế gian, tuy có nhiều thế lực, muốn thật sự làm chuyện này, lại không dễ.

Thế lực của Phong Kính Tiết toàn ở Triệu quốc, không điều được, hơn nữa y còn phải bảo hộ Lư Đông Ly, cũng không tiện phân ra nhân thủ.

Tiểu Dung ở Yên quốc nhìn như địa vị cực tôn sùng. Nhưng y từ rất sớm trước kia đã buông ra hết các thế lực ẩn mật trong tay. Ngay cả thủ hạ của An Vô Ky, hiện tại cũng không thể dùng tùy tiện. Y trái lại có thể nhờ Yên Lãm ra tay hỗ trợ. Nhưng Yên Lãm dù sao cũng là quốc quân, xuất phát từ gốc độ quốc gia, sợ sẽ có một phen ý tưởng khác, hơn nữa y vốn có khát mắng cực lớn với người trong Ma giáo, nếu tra biết thân phận Địch Cửu và A Hán, trời biết sẽ thừa cơ gây ra phong ba gì. Lần trước Yên Lãm đã vì chuyện Địch Nhất, thiết cục hãi hại người trong võ lâm, hại Tiểu Dung thảm không nói nổi, lần này chẳng ai dám mạo hiểm nữa.

Thế lực của Phương Khinh Trần cũng rất lớn, đáng tiếc y hiện tại một lòng muốn thoát ly trung tâm chính trị, cũng sớm hạ quyết tâm không vận dụng chỉ huy những người đó nữa.

Cuối cùng thương lượng đến thương lượng đi, cũng chính là Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần có thể tận lực điều động một ít nhân thủ. Nhưng Địch

Cửu và A Hán không hề ở trong phạm vi thế lực của Ngô quốc và Vệ quốc, Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần chỉ có thể cự ly xa điều động nhân thủ đi ngăn cản Địch Cửu. Như vậy người có thể dùng rất ít, mà bản lĩnh cũng chẳng thể nói là cao cường cỡ nào. Âm thầm ngáng chân, giờ âm mưu, kéo chậm hành trình của Địch Cửu vẫn có thể, muốn hoàn toàn ngăn cản y, đó cơ hồ là không khả thi.

Mọi người phiền não một lúc, Phương Khinh Trần rốt cuộc nhíu mày đứng ra: “Người của các ngươi cứ tận lực kéo chậm hành trình của y, để ta có thể chạy đến là được.”

Mọi người đều chợt vui lại chợt kinh: “Hồ ly, cậu chịu tự mình ra tay?”

“Đám chính chủ chúng ta đây không ra tay, chỉ bằng những người đó, ai có thể ngăn được Địch Cửu. Trong đám các ngươi, Thanh Thương Triệu Thần còn đang làm luận văn, bị quy tắc hạn chế, không thể tham gia quá sâu vào chuyện này. Thân thể Tiểu Dung... Khẳng định là chẳng làm được gì. Kính Tiết lại phải chăm sóc Tiểu Dung, phân thân không được, trừ ta ra, còn ai có thể ra tay.”

Phương Khinh Trần dù sao hiện tại cũng không nơi để đi, không việc để làm, có một đại sự từ trên trời rơi xuống như vậy, cũng có thể giết thời gian. Đang nói, trên mặt lại có ý cười.

“Kính Tiết, dọc đường ta vừa vặn phải qua chỗ ngươi, nói không chừng ta còn có thể thuận tiện đến gõ cửa nhà ngươi.”

“Hả?”

Ra tiếng trước lại là Tiểu Dung, cười khan có phần mất tự nhiên, trong lòng có một loại dự cảm cực kỳ không tốt.

Lời Phong Kính Tiết lúc đó khi già vò Yên Lãm đã uy hiếp, y vẫn còn nhớ kỹ đây.

“Vậy là dễ rồi, chỉ cần Khinh Trần có thể kịp thời đuổi tới, cái mạng nhỏ của

Địch Cửu không thành vấn đề, chúng ta chỉ cần tìm kiếm thêm tư liệu, mau chóng tìm được biện pháp không tăng thêm thương tổn lại có thể thức tỉnh A Hán là được.” Ngô Vũ nói.

Tiểu Dung nơi này đau đầu, những người khác đều như trút được gánh nặng, thoái mái một hơi. Sau khi tan họp, một đám già hỏa chì sợ thiên hạ không loạn, lặng lẽ xúi bẩy Kính Tiết, bảo y nhân cơ hội nghĩ cách thừa Khinh Trần chưa chuẩn bị, đánh ngã lột sạch xem thương, sau đó Kính Tiết giậm chân nói các ngươi chỉ giỏi đứng nói chuyện không đau lứng, tạm thời không đề cập.

Tiểu Dung thở dài. Khinh Trần sắp tới, liệu có thể gây ra chuyện gì không đây? Yên Lãm và Phương Khinh Trần hai người này, bất kể gây ra mâu thuẫn gì, đều đủ làm y nhức đầu.

Thế nhưng, Khinh Trần đến, chung quy có thể thuận tiện trị thương.

Phiền toái cực kỳ cực kỳ có thể có, ưu đãi lại cũng nhất định sẽ có. Như vậy... rốt cuộc có nên ngóng trông y đến không?

Phương Khinh Trần giục ngựa giờ roi, thần tốc lên đường.

Lần này, y phải đua cùng thời gian, y phải chạy đến ngăn lại trước khi Địch Cửu bước vào cấm địa Tiểu Lâu.

Ngày này, trời trong nắng ấm, mà tâm tình Dung Khiêm, vẫn rất không tốt.

Vốn gần đây mọi sự trôi chảy, Yên quốc hỉ sự liên miên. Quốc thái dân an, triều chính thanh minh, đại quân chinh Tần lại dễ dàng mang theo hàng loạt chiến lợi phẩm và công văn nghị hòa điều kiện cực kỳ hậu đãi khải hoàn mà về. Yên quốc luyện binh thuận lợi, đặc lợi tràn đầy, liên đới danh vọng của Yên Lãm trong triều trong quân đều như mặt trời ban trưa.

Trước đó không lâu, Lạc Xương cũng rốt cuộc sinh hạ hoàng tử, tuy nói có chút gian nan phức tạp, nhưng may mắn cuối cùng vẫn là mẫu tử bình an. Hoàng

gia có hậu, quân vị có tự, vừa là gia hỉ, cũng là quốc hỉ, trong triều trong cung, đều là nhất phái náo nhiệt.

Nhin hài tử trăng trèo mǔm mǔm kia, nhớ tới Yên Lãm ấu thời cũng mềm mại đáng yêu như vậy, trong bụng Dung Khiêm cũng cực kỳ cao hứng, trong lòng càng có rất nhiều cảm khái hoài niệm.

Thân thể y dưới sự chăm sóc của Phong Kính Tiết, cũng đang liên tục khá lên, hiện tại cho dù không có người đỡ, cũng có thể tự mình đi mười mấy hai mươi bước. Tuy nói kém xa người bình thường, nhìn chung tiến bộ rõ ràng, cũng coi như là một hỉ sự.

Đáng tiếc, nhiều việc tốt như vậy cùng nhau bày trước mặt, duyên cớ bởi vì ai đó mà phiền não ưu sầu của y vẫn không cách nào thoảng giảm nửa phần.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 284 : Tự Tìm Phiền Não

Dung Khiêm một mình ngồi dưới đại thái dương, bên người bách hoa nở rộ, mùi thơm ngát phả đến, tâm tình y lại càng buồn bức, một tay chống cằm, râu rĩ than hối tiếc này đến tiếng khác.

Yên Lãm lặng lẽ đến gần, xa xa nhìn người biếng nhác có phần vô thú đang ngồi một mình giữa hoa kia, trong lòng vừa lo lắng vừa bất an.

Do Lạc Xương vừa mới sinh non, lại là khó sinh, thân thể bị thương khá nặng, tâm tình cũng cực kỳ đau khổ, cho nên đã nhiều ngày, Yên Lãm đại đa số thời gian đều phải ở lại Cam Tuyền cung bầu bạn với nàng, cũng trông nom hài tử vừa đến nhân thế chưa bao lâu kia của mình.

Mấy ngày nay thời gian y có thể ở lại bên cạnh Dung Khiêm quả thật không nhiều, nhưng sao mới mấy hôm không sớm chiều bầu bạn, cảm xúc của Dung tướng đã tụt giảm như vậy?

Nghe Thanh Cô lén đến báo tin, dường như mấy đêm nay, Dung tướng như là ngủ còn không yên hơn mình trước kia.

Vừa nghĩ điều này, chân mày Yên Lãm nhíu sâu. Chứng mất ngủ của bản thân y chẳng dễ dàng gì mới khá được hơn một nửa, nếu như lại nhọc Dung Khiêm phải cùng bệnh như nhau, bảo y làm sao an tâm được.

Sau gần ấy năm chịu giày vò, y rất minh bạch nỗi khổ khi đêm đêm không thể ngủ.

Trong lòng rõ rệt như vậy, dù là đại thành công trên triều chính và quân sự,

đại hoan hỉ do được ái tử, cõng nhặt cả đi.

Y đứng xa xa, ngơ ngác nhìn Dung Khiêm, cho đến khi một cơn gió lạnh kéo đến, hoa lá lay động, y sam trên người Dung Khiêm cũng bị thổi bay phất phơ.

Yên Lãm vội vàng sải bước đến, tiện tay tháo áo choàng của mình, nhẹ nhàng khoác thêm cho Dung Khiêm, nhẹ giọng nói: “Tuy nói nên thường ra phơi nắng, nhưng quần áo vẫn phải thêm vài kiện.”

Dung Khiêm cảm thấy khá bất đắc dĩ vì thân thể yếu đuối hiện giờ, ngẩng đầu mỉm cười với Yên Lãm: “Lúc này sao không ở bên Lạc Xương? Hơn nữa, sao ngươi bỏ được tiểu hoàng tử của mình xuống.”

Yên Lãm cười, đẩy xe lăn đến trước chiếc bàn đá, bảm thân ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh, ngưng mắt nhìn Dung Khiêm: “Dung tướng, ta đã năm ngày rồi không đến.”

Dung Khiêm cười gật đầu: “Lạc Xương lần này khổ nhiều, tuy rằng mẫu tử vẫn bình an, ngươi cũng phải bầu bạn. Những quốc sự đó, cũng không thể lầm lỡ. Người làm sao có thời gian đến đây. Hài tử kia nhìn không khác ngươi hồi nhỏ là mấy, ta cũng thích lắm, chỉ là thân thể ta không tốt, không tiện đi thăm thường xuyên.”

“Dung tướng, mấy ngày nay ta tuy không cách nào đến đây, trong lòng ta lại chưa từng quên ngươi.” Yên Lãm nói rất trịnh trọng.

Dung Khiêm bật cười: “Việc này là đương nhiên, dù là khi ta bị thương nặng, ngươi luôn bầu bạn bên cạnh ta, cũng không thể nói là ngươi không quan tâm Lạc Xương. Chúng ta đều là những người chí thân mà ngươi coi trọng. Chỉ là thời gian của ngươi ta có hạn, luôn chỉ có thể phân cho người cần nhất.”

Yên Lãm nghiêm túc nhìn y, ánh mắt có quan tâm, có áy náy, lại còn có chút tức giận ẩn ẩn: “Ngươi đã biết, ngươi là người chí thân chí trọng của ta, có việc tại sao không chịu cho ta biết?”

Dung Khiêm cười khổ. Thanh nha đầu càng ngày càng không nghe lời, lại dám lén đi cáo trạng y.

“Dung tướng, ngươi từng nói, về sau chúng ta có chuyện gì, đều phải thản nhiên cho biết, không thể lừa dối. Nhưng trong lòng ngươi có việc, lại chẳng chịu nói gì hết. Tự mình ngày ngày sầu muộn ưu phiền, ăn không ngon, ngủ không yên, lại còn không cho người nói cho ta biết, ngươi...”

Yên Lãm càng nghĩ càng buồn bực: “Ngươi một mình phiền não, ta không thể san sẻ, ngươi ở đây rầu rĩ, ta lại không hay biết gì mà hưởng thụ niềm vui một nhà sum họp? Dung tướng, ngươi làm như vậy, trí ta ở chỗ nào? Nếu như ngươi vì việc phiền lòng gì mà thương tổn thân thể, ngươi bảo ta thế nào...”

Ngữ khí của y rất không vui, trong ánh mắt cũng cực kỳ lo lắng. Y hận, không phải Dung Khiêm có chuyện gì giấu y, mà là Dung Khiêm có phiền não, y lại không phát giác sớm nhất.

Y chỉ lo tự mình cao hứng, lại không thể góp sức khi Dung Khiêm có tâm sự.

Dung Khiêm biết tâm tư y xưa nay rất nặng, tất nhiên không chịu để y tiếp tục nghĩ ngợi lung tung nữa, cười khổ nói: “Không nghiêm trọng như vậy đâu. Ta chỉ có chút phiền não vặt, khi đó ngươi lại cao hứng như vậy, ta không muốn ảnh hưởng hưng trí của ngươi, cho nên định chờ sau khi ngươi tận hứng lại nói với ngươi. Kỳ thật hôm nay cũng đến thời hạn cuối cùng rồi, cho dù ngươi không đến tìm, ta cũng phải đến cho ngươi biết.”

“Thời hạn?” Yên Lãm thấy rất khó hiểu: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Dung Khiêm thở dài: “Phương Khinh Trần đến Yên quốc rồi.”

“Phương Khinh Trần? Sở quốc Phương Khinh Trần?” Yên Lãm ngạc nhiên.

Dung Khiêm càng bất đắc dĩ: “Ôi, còn có Phương Khinh Trần thứ hai sao?”

“Thám tử của chúng ta chỉ nghe ngóng được y rời khỏi Tân quốc, đã mất

tích, lại không biết y..." Yên Lãm nhíu mày. "Y đến Yên quốc để làm gì?"

Dung Khiêm thầm thở dài trong lòng, nhưng những việc này liên quan đến nội tình Tiểu Lâu, y lại không thể nói thật.

Nghĩ những điều này, Dung Khiêm liền cảm thấy đầu phình to. Thật sự không phải y không muốn tận nghĩa chủ nhà, chỉ thật sự chảng an tâm, trời biết Phương Khinh Trần sau khi gặp Yên Lãm sẽ làm chuyện gì.

Phương Khinh Trần lại chảng phải Phong Kính Tiết có thể so sánh, Phong Kính Tiết tối đa là lời mặn lời ngọt, liếc Yên Lãm mấy cái, miệng kích thích một chút rồi thôi, nhưng thủ đoạn làm việc của Phương Khinh Trần...

Dung Khiêm chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy lạnh cả người.

Yên Lãm không giống Dung Khiêm, lòng như lửa đốt, nhớ tới nhân vật trong truyền kỳ kia, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ phức tạp.

Yên Lãm với Phương Khinh Trần đương nhiên không thể có hảo cảm gì. Nếu không phải người này toàn lực ủng hộ Tân Húc Phi hồi quân về Tân quốc, không chừng Yên quân của y đã chia cắt Tân quốc thành công, nếu không phải người này dẫn kỳ binh xông ra, không chừng liên quân ba nước đã thành công mai phục giết chết Tân Húc Phi.

Hiện tại, tuy nói Yên quốc vẫn đang là kẻ đắc lợi duy nhất trong bốn quốc gia xuất binh là Ngô Vệ Trần Yên, nhưng nghĩ vốn có thể được nhiều lợi ích hơn, Yên Lãm ít nhiều vẫn có phần không cam lòng.

"Phương Khinh Trần đến Yên quốc ta là có mưu đồ gì?"

"Y đến Yên quốc là việc tư, không liên quan đến thiên hạ đại cục, quốc gia đại sự, ở lại đây tối đa cũng một hai ngày thôi." Dung Khiêm than thở.

Làm y đau đầu không chỉ là tên Phương Khinh Trần cực đoan tùy hứng còn thích bao che khuyết điểm kia, để vương tâm cơ thâm trầm mình một tay dạy dỗ

này cũng khiến y nhọc lòng như thế. Cho dù y có thể khuyên được Phương Khinh Trần không lo chuyện bao đồng ra mặt báo thù thay y, vạn nhất Yên Lãm tự cho là thông minh, giờ trò với Phương Khinh Trần, ai còn dám trông mong Phương Khinh Trần lòng dạ rộng lượng đến mức tuyệt không trả thù?

Yên Lãm trước nay đã chả phải Chúa lấy đức báo oán gì, đừng nói âm thầm ghi hận Phương Khinh Trần không phải một hai ngày, cho dù hai bên không hề có khúc mắc, chỉ bằng năng lực, uy vọng, thanh danh của Phương Khinh Trần, cùng với địa vị chính trị ở Sở quốc, không công đưa đến trước mặt, làm sao nhịn được không sử tâm nhẫn, động tâm cơ, muốn nắm trong tay lợi dụng một chút.

Ôi, dại tiểu hài tử đến quá thông minh, quá độc lập, quá tự chủ, cũng không phải toàn là chuyện tốt mà.

“Phương Khinh Trần lúc này đang ở đâu?”

Dung Khiêm ngẩng đầu nhìn mặt trời: “Tính giờ, lúc này hắn y đã vào kinh. Phong Kính Tiết đã ra cung đón y, ta đoán cửa cung bên kia rất nhanh chóng sẽ có thể được truyền báo.”

Dung Khiêm cũng có phần hối hận vì trước kia đã không kiên trì dọn về phủ quốc công của y. Nếu ở trong phủ đệ của mình, hoàn toàn có thể tự mình lén tiếp đãi bằng hữu, không cần phải mạo hiểm để Yên Lãm và Phương Khinh Trần gặp nhau. Nhưng hiện tại y ở trong cung, người bên ngoài ra vào cực không thuận tiện, cho dù với đặc quyền Phong Kính Tiết lúc này được hưởng, cũng chẳng thể tùy tiện dẫn một người lạ hoắc, nhấc chân là vào cung được.

Đương nhiên không phải Phương Khinh Trần không có bốn sự lén lút vào cung, chẳng qua người nọ nào chịu thiệt như thế, hại y hiện giờ muôn không nói rõ với Yên Lãm cũng không được.

Nhân vật quan trọng như Phương Khinh Trần lại đã đến Yên quốc, lại đã vào Yên kinh, lại ngay lập tức sẽ vào cung, trên tay mình chưa nhận được một chút tin tức, Dung Khiêm thân tàn thể bệnh, vây trong cung lại nắm rõ việc ẩn mật

này như thế, thật không biết Dung Khiêm trong tối còn nắm giữ bao nhiêu lực lượng, rồi làm sao có thể dễ dàng đi qua cung cấm mà truyền tin tức.

Nếu là trước kia, dù Yên Lãm tin trọng để ý Dung Khiêm hơn, thình lình nghe tin tức thế này, bản năng thân là để vương, vẫn sẽ rất tự nhiên đi thiết tưởng đến phuơng diện kia.

Nhưng hiện giờ, tuy trong lòng kinh ngạc, tâm tư hỗn loạn, y lại chưa từng có mảy may suy nghĩ liên quan đến bất cứ nghi kỵ lo ngại mặt trái nào, đầy lòng chỉ nghĩ đúng trước Phương Khinh Trần, nên có an bài như thế nào. Giây lát, trong lòng đã chuyển mười mươi ý nghĩ, đang do dự không xong, chú mục thấy Dung Khiêm dáng vẻ đăm chiêu ủ dột như vậy, lại bất giác cười, bỏ hết một bụng tâm tư thầm trầm kia qua bên.

“Dung tướng, ngươi chính là vì việc này mà râu rի à?” Võn có thể xem như sự kiện chính trị cực lớn, nhưng không biết vì sao, cười khẽ mà nói chuyện với Dung Khiêm như vậy, tâm tư Yên Lãm cũng hóa thoái mái.

Dung Khiêm cười khổ: “Ta không nên râu rի sao?”

“Dung tướng ngươi từng nói, ngươi và Phương Khinh Trần là bằng hữu, lần này y đến, ngươi rất không muốn ta và y có xung đột, phải không?”

Dung Khiêm thở dài gật đầu.

Yên Lãm lắc đầu thở dài, trong ngữ khí kèm chút ý cười, kèm chút oán giận: “Dung tướng, ngươi chính vì việc này mà tự tìm phiền não, vẫn không chịu cho ta biết?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 285 : Phu Lại Nghi Gi

Yên Lãm lắc đầu thở dài, trong giọng nói kèm chút ý cười, kèm chút oán giận: “Dung tướng, ngươi chính vì việc này mà tự tìm phiền não, vẫn không chịu cho ta biết?”

Dung Khiêm nở một nụ cười, khẳng định rất mạnh mẽ: “Không phải ta tự tìm phiền não, ta chỉ không muốn ảnh hưởng tâm tình của ngươi quá sớm. Sớm nói rồi, cho dù ngươi không đến hỏi, hôm nay ta cũng phải nói với ngươi.”

Nhin Dung Khiêm ngày xưa thâm trầm hàm súc hiện giờ thà chết không thừa nhận như con nít, Yên Lãm lại hơi buồn cười: “Dung tướng, ngươi có tâm sự, trực tiếp nói với ta là được, việc này đâu phải đại sự gì, không phải là đừng xung đột với Phương Khinh Trần sao? Ta tận lực lê ngô y là được, dù y đối đãi ta có hơi vô lễ, với thân phận danh vọng của y, ta nhường nhịn một phần, cũng đâu tính là gì.”

Y cười giơ tay cam đoan: “Ta đáp ứng ngươi, chỉ cần y không đụng chạm ta, ta tuyệt không đối phó y, mưu đồ y, ngươi yên tâm chưa?”

Dung Khiêm chân mày hơi động, nhìn y lặng thinh không nói. Với thân phận như vậy của Phương Khinh Trần, đã xuất hiện ở Yên quốc, Yên Lãm thân là quân chủ Yên quốc, cần lập quyết tâm như thế nào, mới có thể kháng cự được sự mê hoặc này, không có chủ ý với y.

Yên Lãm biết tâm tư y, hơi bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Dung tướng, ngươi trước kia chính là suy nghĩ quá nhiều, cân nhắc cho ta quá nhiều, mới luôn một mình tự khổ. Ta cũng nghĩ quá nhiều, suy xét quá nhiều, mới không dừng tăng thêm nhiều phiền não. Hiện tại, ta không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, ta chỉ tin tưởng

ngươi, thế là đủ rồi.”

Ánh mắt y lộ ra tình cảm sâu sắc, nhẹ nhàng nói: “Dung tướng, ngươi vẫn làm cho ta tín nhiệm ngươi, cũng từng cam đoan sẽ tin nhiệm ta, ngươi dạy ta có tâm sự gì đều thổ lộ với nhau, không nên vì hảo ý nhất thời, ngược lại tự ngộ. Ta mỗi một câu đều ghi tạc trong lòng, chẳng lẽ bản thân ngươi lại quên mất.”

Y nhẹ nhàng đưa tay, giúp Dung Khiêm phất rơi mấy đóa hoa bị gió thổi bay lên người: “Dung tướng, ngươi không muốn ta làm khó Phương Khinh Trần, không phải vì nghĩa bằng hữu hạ mình lo cho an nguy của Yên quốc, mà là vì lo ta bất lợi, đúng không? Ta không biết Phương Khinh Trần rốt cuộc dựa vào đâu mà làm ngươi kiêng kỵ như thế, nhưng ngươi đã có lo ngại như vậy, ta tự nhiên phải để ngươi yên tâm. Tần Yên đã nghị hòa, Sở quốc lại không hề giáp giới với Yên quốc, Phương Khinh Trần người này có thể lợi dụng trong tay cố nhiên là tốt, nếu như không thể, kết một thù chung quy không bằng giao một bạn. Ta cũng không nhất định phải mưu tính y.”

Dung Khiêm cũng không khỏi mỉm cười: “Xem ra ngươi làm cha rồi, tính tình lại ôn hòa khiêm nhường hơn nhiều.”

“Đây không liên quan đến tính tình, ta chỉ là tin ngươi thôi.” Yên Lãm cười, ánh mắt thoảng đau xót, thoảng buồn bã, nhưng cũng có vui mừng: “Dung tướng, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, vì ta đa tâm nghi kỵ, khiến ngươi đến cảnh ngộ này. Nếu ta còn không thể tin ngươi, thì cả người cũng khỏi phải làm nữa. Vô luận dưới bất cứ tình huống nào, ngươi luôn che chở ta, bảo vệ ta. Ngươi đã lo lắng ta và y xung đột như vậy, đương nhiên càng nhiều hơn vẫn là suy nghĩ thay ta. Nếu cả điểm này mà ta cũng không nhìn rõ thì không đáng để ngươi đối đãi như vậy.”

Ngữ khí của y còn ôn hòa hơn cả gió, vẻ mặt vừa như ưu sầu, cũng như kiên định, lại mang theo sự quan tâm và tín nhiệm không thể nói ra. Cứ thế yên lặng nhìn Dung Khiêm.

Dung Khiêm chỉ cảm thấy chợt mềm lòng, nhất thời lại không biết có thể đáp gì.

Ôi, tiếu hài tử đôi khi quá tri kỷ quá hiểu chuyện, kỳ thật vẫn làm người lớn hơi xấu hổ. Hơn nữa, nói như thế y rất không có tình yêu bạn học vậy. Kỳ thật... Kỳ thật y vẫn rất lo lắng cho hồ ly Phương Khinh Trần kia.

Tiểu tử kia người thì quật cường, tính khí lại quái, bị hại bị tội cũng không chịu ra tiếng, mà hiện tại trên người vừa thương vừa độc, không lâu trước còn bị chút đả kích, vẫn không thuận lǎm. Cho dù biết rõ Phương Khinh Trần chạy tới bái phỏng y, chưa biết chừng là có ý đồ xấu, lại ít nhiều vẫn không muốn Phương Khinh Trần ở Yên kinh gấp phải chuyện không thoả mái gì nữa.

Nhin Dung Khiêm có phần cảm động, rồi lại cố gắng không muôn cảm động ra vẻ, Yên Lãm càng thấy buồn cười gấp bội. Nghĩ lại thì thời điểm Dung tướng ở trước mặt y vụng về không thể bố trí phòng vệ, tự nhiên biểu lộ tính tình thật càng ngày càng nhiều, sự bí hiểm trầm ổn trấn định dĩ vãng lại càng ngày càng ít.

Dung tướng như vậy ôi...

Không dừng chỉ cảm thấy gió mát ùa vào lòng, khoan khoái một hồi. Yên Lãm đứng lên, đẩy xe lăn từ từ tản bộ giữa trăm hoa, cười nói: “Dung tướng hiện giờ yên tâm, không còn cần ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày thay ta nhọc lòng lo nghĩ rồi chứ?”

Dung Khiêm ho khan một tiếng, sắc mặt lại hơi ửng đỏ, kỳ thật mấy ngày gần đây, tâm tư y nặng nề, cố nhiên là bởi vì Phương Khinh Trần sắp đến, nhưng ít nhiều cũng có chút tạp niệm khác, chẳng qua những việc này... Khụ... không liên quan đến thằng thắn, không liên quan đến tín nhiệm, dù sao cũng tuyệt đối không tiện nói với Yên Lãm lǎm.

May mà lúc này Yên Lãm đẩy xe lăn ở phía sau, không nhìn thấy sắc mặt Dung Khiêm, cũng chưa hề phát giác có gì không đúng, chỉ nhẹ nhàng tán gẫu

với y, lại nói đôi chút chuyện hoàng tử hay khóc như thế nào, ngủ không yên thế nào thế nào, khiến y vất vả thế nào thế nào.

Dung Khiêm nghe vậy chỉ cười nhẹ, khe khẽ cười đáp: “Ngươi trước kia còn phiền phức hơn nó, ta cả ngày đều phải ôm ngươi, hơi lồng tay là gào khóc ầm ĩ. Tôi nghiệp ta đừng nói là phê duyệt tấu chương, ngay cả vào triều lý chính cũng chẳng dám buông ngươi ra. Bên này cùng cả triều văn võ thảo luận quốc sự, bên kia ngươi đã té đầy người...”

Yên Lãm nghe mà đỏ mặt, trong lòng lại không tin mình hồi nhỏ có thể bất hảo như thế lắm. Chẳng qua việc này cũng chỉ có thể do mình Dung Khiêm tùy tiện nói, lại không tìm ra người nào để đối chất với y, đành cười gượng đôi tiếng, kiên trì coi như không nghe thấy rồi thôi.

May mà Dung Khiêm cũng rất nể mặt y, không nhiều lời những chuyện chê cười của anh chủ hùng quân lúc nhỏ nữa, chỉ dông dài dặn dò y chăm sóc hài tử như thế nào.

Yên Lãm im lặng nghe nhân vật cái thế từng nắm trong tay một quốc gia, hiện giờ lải nhải dục nhi kinh với y, trong lòng ôn nhu.

Năm đó trong Yên cung sát khí nơi nơi, Dung Khiêm không thể không thời thời bảo vệ bên cạnh, mọi việc tự lực mà làm, vừa làm cha vừa làm mẹ, còn phải làm bà mụ làm lão sư, hiện giờ quốc gia an khang, trong cung suôn sẻ, những việc nhỏ nhặt như chăm sóc hài tử này, đâu cần Hoàng đế y tự mình làm.

Song cứ thế lặng lặng lắng nghe, tưởng tượng rất nhiều năm trước, Dung Khiêm chính là như vậy, từng chút bảo vệ y chu toàn, che chở y lớn lên, đôi tay có thể cầm bút phê càn khôn, cầm kiếm vệ giang sơn kia, vụng về thay tã cho y, cho uống sữa, vỗ về y, dỗ dành y, để y ngủ, dần dần từ vụng về đến thuần thực, mỗi một chi tiết thậm chí đều có thể nhớ rõ ràng đến hôm nay.

Vì thế hùng tâm hào tình của đế vương, đều chậm rãi mềm mại thành nước mùa xuân trong gió mát trăng hoa này.

Dung Khiêm nói cả buổi, không nghe y ừ hữ gì, bất giác quay đầu nói:
“Ngươi đang nghĩ gì thế?”

Yên Lãm cố định nhìn y, cười nhu hòa, nhẹ nhàng nói: “Ta đang nghe, Dung tướng, tuy ta không nói chuyện, nhưng mỗi một chữ ngươi nói, ta đều đang nghe, ta đều ghi nhớ.”

Dung Khiêm thấy vẻ mặt y nhu hòa lạ thường, trái lại hơi ngớ ra, chợt cười: “Quên đi, con người ấy mà, không nhận già không được, người vừa già là lão nhảm chuyện, thời nay đã khác ngày xưa, những việc này ngươi vốn cũng chẳng cần nghe nhiều nhớ nhiều.”

Yên Lãm ảm đạm, nhìn thân thể có phần bệnh cốt rã rời ngồi trên ghế này, nghĩ ngữ khí kèm ý cười tự giễu đã già nhàn nhạt kia, trong lòng chua xót.

Dung tướng của y, đem tất cả quang hoa, tất cả thanh xuân, tất cả tốt đẹp suốt đời, hao hết vì y.

“Dung tướng, ngươi nói đi, ta muốn nghe. Toàn bộ quãng thời gian ngươi và ta sống chung, toàn bộ những chuyện ngươi đã làm vì ta, ta đều mong ngươi có thể nói nhiều hơn. Phàm những chuyện ta nhớ được, ngươi nói nhiều một hai lần, ta có thể nhớ càng rõ hơn, những chuyện ta không nhớ không biết đó, ta càng mong ngươi có thể nói mấy lần, ta về sau cũng sẽ vĩnh viễn không quên.” Dung Khiêm tươi cười nhìn y một cái: “Nói bậy bạ gì thế, chẳng qua là chút chuyện nhà chuyện cửa, vặt vãnh thường ngày, ai có thời gian rỗi rãi mà nhớ, có khí lực rảnh rang kia để mà nhiều lời, ta...”

Một câu còn chưa nói xong, chợt thấy phía trước có một thái giám rảo bước đến, vẻ mặt vội vàng, trong lòng thoáng tính thời gian, âm thầm sáng tỏ, liền ngừng câu chuyện.

Thái giám kia đến trước mắt, thi lễ cúi lạy: “Bệ hạ, Phong công tử dẫn theo một người lạ, kiên trì muốn vào cung thăm Dung tướng, lại không chịu nói rõ thân phận người tới, cấm vệ ở cửa cung không dám tùy tiện thả qua, hiện giờ

đang ở ngoài cung chờ chỉ.”

Yên Lãm hít sâu một hơi, tuy là một đời đế vương, cũng bất giác ẩn ẩn có chút khẩn trương.

Lúc này Dung Khiêm ngược lại mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay y: “Chẳng qua là hai con mắt một cái miệng, không hề khác biệt gì chúng ta, khỏi cần để ý thái quá.”

Yên Lãm mỉm cười, lúc này mới cảm thấy tâm thần thả lỏng, dùng ánh mắt trưng cầu nhìn Dung Khiêm: “Có cần đại lễ chờ đón?”

“Không cần, y vì việc tư mà đến, chỉ thăm ta rồi đi, không phải gióng trống khua chiêng.”

Yên Lãm gật đầu, nhàn nhạt ra lệnh: “Mời Phong công tử dẫn băng hữu vào cung, tất cả các trạm gác dọc đường không được ngăn cản, trẫm ở đây chờ đón khách quý.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 286 : Tụ Tập Dưới Một Mái Nhà

Thềm vàng, lan can ngọc, ngói lưu ly, đệ nhất gia trên trời dưới đất.

Yên Lãm không phải loại người yêu thích xa xỉ, đại kiến điện vũ đół, nhưng trong loạn thế rỗi ren này, Yên quốc qua Dung Khiêm và Yên Lãm hai người trước sau thống trị, lại độc giữ được mười mấy năm hòa bình phồn hoa. Tuy rằng chưa từng tận tâm làm, nhưng cung điện là nơi người quyền lợi cao nhất cư ngụ này, từ từ tích lũy, vẫn trở nên nguy nga lộng lẫy, đại khí rộng rãi.

Theo Phong Kính Tiết một đường đi vào Yên cung, nhìn hết các cảnh trí cung điện, trong lòng Phượng Khinh Trần cũng có chút cảm khái nhàn nhạt. So với sự tráng lệ của Yên cung, Sở quốc mấy năm này tuy miễn cưỡng ngừng binh qua, hoàng cung sau kiếp nạn đền nay cũng chưa khôi phục nguyên khí, toàn là ảm đạm thê tịch. Mà hoàng cung Đại Tân quốc, trước mắt căn bản còn là một vùng đổ nát.

Đối lập rõ ràng như vậy, thật sự khiến người không vui vẻ gì. Dựa vào cái gì mà quốc gia y từng nỗ lực bảo vệ quốc thể dao động như vậy, tiểu hài bốc đồng Tiểu Dung dạy dỗ lại ngôi không hưởng lộc, lần này còn chiếm hết đại tiện nghi?

Trong lòng đã động ý niệm này, liền tăng thêm vài phần bất mãn với Yên Lãm chưa hề gặp mặt kia.

Yên Lãm lại chẳng hề biết mình cư nhiên bởi vì nhà quá đẹp cho nên khiến người ghi hận. Tuy y không chuẩn bị lễ nghi đón khách long trọng, nhưng cũng không muốn thất lễ chủ nhân, cho nên tự mình đẩy Dung Khiêm đến ngoài cửa Thanh Hoa cung chờ đón.

Vốn tâm tình ít nhiều vẫn có phần chờ mong, có phần khẩn trương. Nhưng ai biết dõi mắt nhìn, xa xa thấy Phong Kính Tiết bồi một người đang đến, y cơ hồ bất giác bật cười.

Quả nhiên là băng hữu của Phong công tử, băng không sao cả bộ dáng lúc lên trường cũng giống nhau như đúc.

Cũng là một kiện bạch y hầu như không nhìn ra màu sắc ban đầu, cũng là phong trần mệt mỏi, nhiễm đầy đầu đầy mình, chợt nhìn thấy, phong hoa thẫn thái gì đó trong truyền thuyết, quả thật đều chẳng nhìn ra.

Phong Kính Tiết lúc trước là vì khẩn trương thân thể Dung tướng, cho nên ngày đêm kiêm trình, y lại là vì chuyện gì mà khiến mình nhếch nhác như thế.

Đại Sở quốc Trần Quốc hầu, anh hùng cái thế trong truyền thuyết, không phải nên là dưới bất cứ tình huống nào cũng khí định thần nhàn sao? Huống chi y đã vào Yên cung, thì nên nghĩ đến sẽ gặp phải ta, sao lại không cân nhắc áo mũ không chu toàn, mỗi mệt tiêu tụy, sẽ tổn hại đến thanh uy của Sở quốc?

Xa xa nhìn như vậy, trong lòng vừa kỳ quái vừa buồn cười, càng thêm thoải mái: “Dung tướng, người kia chính là Phương Khinh Trần?”

Dung Khiêm đồng dạng trông Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết từ xa xa đang dần dần đến gần, hơi nhíu mày, cũng cười nhẹ một tiếng: “Đúng vậy. Có phải cảm thấy, nghe danh không bằng gặp mặt, vì một người bụi đất đầy mặt thế này mà như lâm đại địch, rất không thú vị?”

Yên Lãm mặc dù cũng muốn trêu theo vài câu, nhưng ngẫm lại xem, Dung Khiêm đã nói Phương Khinh Trần là băng hữu, thế thì bản thân y chế giễu đôi câu không sao, mình nếu mà chê trách theo, sợ phải làm Dung Khiêm không vui, cho nên chỉ cười nhàn nhạt: “Đại anh hùng không câu nệ tiểu tiết, vốn cũng không có gì. Chỉ là cảm thấy người này, dường như hơi gầy hơn ta tưởng.”

Chân mày Dung Khiêm càng nhíu chặt, thở dài một tiếng: “Đúng vậy, người

chưa từng gặp y, cũng có thể cảm giác ra, tên này thật là...”

Yên Lãm nghe ra sự thân cận và quan tâm trong ngữ khí của y, hơi nhướng mày, rồi lại lập tức thoái mái. Phương Khinh Trần thận phận địa vị vi diệu như thế, tuyệt không phải Phong Kính Tiết có thể so. Dung Khiêm chịu thản nhiên biểu hiện loại quan tâm để ý và quan hệ thân cận này trước mặt y, phân thăng thắn và tín nhiệm này, y há có thể vô tri vô giác, còn phải suy tư.

Xa xa đã thấy Yên Lãm và Dung Khiêm đang chờ đợi ngoài Thanh Hoa cung. Bất quá Phong Kính Tiết và Phương Khinh Trần đều không hề khắc ý bước nhanh hơn, chỉ tiếp tục theo tốc độ ban đầu, không nhanh không chậm đi đến, nhất phái thảnh thơi cách biệt.

Ngoài mặt thảnh thảnh thơi thơi là một chuyện, Phương Khinh Trần trông thấy Dung Khiêm đang ngồi xe lăn, lửa trong lòng liền ủn ủn bốc lên. Tên này, giày vò mình tàn tạ một lần còn chưa đủ, vẫn muốn tàn tạ một lần nữa, thế nào, hết làm bộ nổi rồi chứ gì?

Fương Khinh Trần càng nhìn càng giận, thế là dứt khoát mũi hếch lên trời, nhìn trời nhìn mây nhìn mái hiên, nhất định không nhìn Dung Khiêm nữa. Trước mặt tiểu Hoàng đế tên kia phải bù cả bản thân vào mới dạy dỗ ra, vẫn phải giữ cho bạn chút thể diện, mà y không dám cam đoan mình nhìn Dung Khiêm thêm vài lần nữa, sẽ không đương trường chỉ mũi mắng.

Phong Kính Tiết đột nhiên hạ thấp giọng, cười nói: “Khinh Trần, dáng vẻ này của ngươi thật là quá mất mặt Sở quốc, Hoàng đế Đại Yên quốc thoát nhìn rất đỗi thất vọng.”

Fương Khinh Trần lườm y một cái. Để có thể kịp thời cứu cái mạng nhỏ của Địch Cửu, y chạy một mạch từ Tân quốc, thở cũng chưa được nhiều một hơi, có lúc ăn ngủ cũng phải tạm bợ trên ngựa, còn có thể trông chờ y hiện tại bạch y tung bay, không vương một hạt bụi hả.

Đương nhiên, trước khi vào cung, không phải y không có thời gian tắm rửa

thay đổi đổi hình tượng, chẳng qua, chỉ cái tên Yên Lãm còn chưa hoàn toàn trưởng thành kia, đáng để y đổi đổi trịnh trọng như vậy sao?

Trong lòng y tuy rằng luôn rất không đồng ý mà nói Yên Lãm nhẹ tênh như chẳng có cân nào, nhưng xa xa nhìn thiếu niên hoàng bào kia, dáng người đón gió mà đứng, ánh mắt cuối cùng vẫn ngưng chú thật sâu.

Thiếu niên kia tuy trẻ tuổi, lại không xốc nổi, dung mạo tuấn nhã mà khí độ trầm ổn. Nhìn thấy nhân vật cấp quan trọng như mình đây, chưa từng biểu lộ ra một tẹo bất an thấp thỏm. Xa xa thấy sự khinh mạn của mình và Phong Kính Tiết cũng chẳng có một chút bất mãn và nôn nóng rõ ràng, dù nói thế nào, không thể phủ nhận y là một tên tâm trí thành thực, trẻ tuổi đầy hứa hẹn.

Y không biết, Yên Lãm không phải không khẩn trương, chỉ là nghĩ Dung Khiêm thăng thắn không lừa dối, trong lòng cao hứng, chẳng thể lo đến chuyện khẩn trương nữa. Yên Lãm cũng không phải không có tính khí hư vinh của đế vương, chỉ là bao lâu nay, đã sớm bị sự vô lễ của Phong Kính Tiết mài sạch cả rồi. Cho nên lúc này biểu hiện mới trầm ổn an định như vậy.

Phương Khinh Trần lại nhìn mà thèm, không dừng nhớ tới Sở Nhược Hồng, càng mất hứng mà khẽ hừ một tiếng.

Ôi, người so với người, tức chết người... Bất quá, quên đi, cũng chỉ có Tiểu Dung mới chịu được loại quái vật tuổi trẻ thâm trầm mình dạy dỗ ra này thôi.

Tâm tình y tuy pháp phồng không thôi, ánh mắt lại vẫn không tự chủ được mà quanh quẩn mãi trên mặt Yên Lãm, rốt cuộc khe khẽ thở dài một tiếng.

Phong Kính Tiết bật cười: “Sao thế, tiểu tử này ngoại hình không được anh tuấn như trong tưởng tượng của ngươi.”

Phương Khinh Trần không để ý đến y, chỉ thấp giọng thầm thì: “Không giống chút nào.”

Phong Kính Tiết thoạt đầu ngẩn ra, kế đó buồn cười: “Cũng đã mấy trăm năm, sau hơn mười đời, huyết mạch ban đầu đã nhạt lăm rồi, người còn cho là cả thế giới đều có thể gặp phải hiện tượng phản tổ hay sao.”

Phương Khinh Trần không đáp, lặng thính chẳng nói. Phong Kính Tiết lại chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Không giống, chẳng lẽ không phải tốt hơn.

Mấy trăm năm thời gian lưu chuyển, cảnh còn người mất, cần gì xúc động nhiều hơn, hồi ức nhiều hơn kia chứ. Bất quá, hờ ly này lại chịu trực tiếp biểu hiện ra như có mắt mát trong nháy mắt này, cũng là chuyện tốt.

Chịu nói, chịu nghĩ, chịu biểu đạt sự thất vọng buồn bã của mình, dù sao so với trước kia, khắc ý đi chơi điện tử, khắc ý hờ hững với mọi thứ, với hết thảy ghi chép của quá khứ chưa từng chịu xem lấy một lần, bình luận nhiều một câu, cũng tốt hơn.

Tâm tình của hờ ly dường như đã thay đổi rất nhiều, những chuyện đã qua đó có thể chậm rãi nghĩ thoáng, chậm rãi có thể thoải mái tự tại nói với người, không biết ai đó phải chẳng có chút công lao?

Phương Khinh Trần không hề biết một câu thuận miệng này của mình, lại làm cho trong lòng Phong Kính Tiết suy nghĩ nhiều như vậy. Trên người Yên Lãm đã không tìm ra mảy may dấu vết của cỗ nhân, thì y cũng lười đi cảm hoài chuyện cũ nữa, tùy ý chuyển mắt, lại trông thấy Dung Khiêm đã gần ngoài hai mươi mẩy bước.

Tuy rằng trên đường dẫn y đến, Phong Kính Tiết đã nhiều lần nói rõ tình hình của Dung Khiêm lúc này, y cũng sớm có chuẩn bị tư tưởng, nhưng cứ như vậy, rành mạch nhìn thấy người nọ dưới ánh dương xán lạn như thế, tay chân vô lực ngồi trên xe lăn, dưới quần áo lộ ra cổ tay gầy đến không tưởng, trên da ẩn ẩn còn có vết dao ngang dọc mờ mờ, chẳng biết lúc ấy Phong Kính Tiết phải mất bao nhiêu sức lực mới khâu được y lại, lông mày Phương Khinh Trần vẫn nhảy

dựng, thấp thoáng nổi lên một tầng sát khí.

Nếu nói là tự bao che ghi hận, bốc đồng sính khí phách, đám người trong Tiểu Lâu, ít nhiều đều có chút tính xấu như vậy, nhưng không tìm ra một ai có thể được băng một nửa y.

Đúng lúc Dung Khiêm mở miệng, nói lại là một câu khiến y nổi trận lôi đình.

“Khinh Trần, ngươi gây đi nhiều.”

Không thể phủ nhận, Dung Khiêm cực quan tâm y, sự ân cần để ý trong câu này, cũng là tha tha thiết thiết. Trên thực tế, vừa rồi khi gặp Phong Kính Tiết ngoài cung, câu đầu tiên của Phong Kính Tiết cũng là lời đồng dạng. Nhưng lúc này nghe Dung Khiêm nói, Phương Khinh Trần lại bùng bùng lửa giận.

Kính Tiết là đại phu, lôi sách vở ra giáo huấn người khác không yêu quý thân thể thì thôi, Tiểu Dung ngươi có tư cách gì mà nói ta? Ta gần đây ngày đêm đi gấp, ăn không ngon ngủ không tốt, ta gây một chút có gì kỳ quái, vô luận thế nào cũng tốt hơn ngươi chán? Giày vò mình thành thế này, không chịu tĩnh ngộ một chút, lại còn dám vung tay múa chân với ta?

Dung Khiêm lời này cũng là tự nhiên chân tình bộc lộ, một ngữ chưa xong, đã thấy ánh mắt như giết người của Phương Khinh Trần hung tợn nhìn qua, tức khắc tĩnh ngộ mình lỡ lời, lại đụng đến nghịch lân của cái tên thích lừa mình dõi người nhất này, nhất thời đầu to như đấu, chỉ đành cười khan một tiếng.

Nhưng Yên Lãm nào biết huyền cơ trong đây, càng không hiểu hai người ánh mắt qua lại một lần đã trao đổi tin tức phức tạp cỡ nào, chỉ thấy vẻ mặt Phương Khinh Trần không dung trở nên hung ác dữ tợn, trong lòng rùng mình, chẳng chút nghĩ ngợi tiễn lên một bước ngăn trước người Dung Khiêm, cười chắp tay: “Phương hầu...”

Phương Khinh Trần vừa tức giận vừa buồn cười, y với Dung Khiêm là quan hệ gì, đó là quan hệ của Tử Linh pháp sư cấp ba trăm sáu mươi hai và Thánh kỵ

sĩ cấp ba trăm bảy mươi chín! Hai chúng ta cho dù đánh nhau, lại cần một người ngoài như ngươi trưng tư thái bảo hộ mà đứng ra sao? Thêm nữa, một tên công phu mèo ba chân, nửa thùng nước lắc lư như ngươi, có tư cách gì có bốn sự gì bảo hộ người khác trước mặt ta.

Y chợt nhướng mày, khẽ cười lạnh: “Hoàng đế bệ hạ có gì chỉ giáo?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 287 : Băng Keo Cách Điện

Phương Khinh Trần chợt nhướn mày, khẽ cười lạnh: “Hoàng đế bệ hạ có gì chỉ giáo?”

Ngữ khí lạnh băng vô lẽ thì thôi, chỉ là trong lúc nhướn mày cười, khí chất cả người Phương Khinh Trần đều thay đổi, mặt mày bụi đất tối thui ban đầu, lập tức hóa thành lẫm liệt sinh uy, thần thái bức người. Người võ công đạt tới cấp số như y, tâm niệm động, anh hoa lộ ra ngoài, vốn không phải việc khó, huống chi y bao nhiêu năm tay nắm quốc sự, tung hoành sa trường, anh phong khí thế như vậy, khi không hề thu liêm mà hiển lộ ra, tất nhiên là cực kỳ lợi hại bức người.

Yên Lãm chỉ cảm thấy y vừa nhìn một cái, liền nặng như Thái Sơn, nặng nề đè trĩu trên vai, một câu nhàn nhạt, mỗi một chữ lên xuống tạm ngừng, khí thế kinh đào hãi lăng vô hình có chất kia liền đập vào mặt.

Phương Khinh Trần nói xong một câu ngắn ngủi, Yên Lãm đã mồ hôi đầm áo, hô hấp không được, chỉ cảm thấy hai chân bùn rún đến mức cả đứng thẳng cũng đã thành việc gian nan nhất, ***g ngực tắc nghẽn không chịu nổi, giống như tim cũng ngừng đập. Bản năng của thân thể đang ép buộc y, mau mau tránh ra, mau mau trốn đi, mau mau cách người này càng xa càng tốt.

Thế mà y vẫn đứng ở đó, dù rằng tư thế đứng thập phần cứng đờ, y vẫn không chịu tránh né nhìn thẳng Phương Khinh Trần, dù rằng trong nháy mắt ngắn ngủi, mồ hôi rơi trên trán khiến tấm mặt mơ hồ. Y thậm chí không ý thức được mình có nguy hiểm, không phát hiện khí cơ cao thủ đứng đầu này không hề cố kỵ tùy ý thi triển như thế cho dù không khắc ý công kích, áp lực thời gian dài cũng sẽ chấn thương nội phủ, y chỉ nghĩ theo bản năng, mình phải ngăn trước người Dung tướng, không dung nhượng, không lùi bước. Sau khi đã trải qua

nhiều việc như vậy, chung quy nên do y bảo hộ Dung tướng, bất kể phát sinh chuyện gì, cũng không bỏ khôn rời khôn hối khôn lùi.

Phong Kính Tiết khoanh tay đứng bên, thoảng chần chờ, cuối cùng vẫn không ngăn cản. Y biết, cơn thịnh nộ này của Phương Khinh Trần không phát tác ra, miễn cưỡng đè xuống, tương lai bùng nổ, chỉ sợ hại càng lớn hơn.

Dung Khiêm lại đã sốt ruột, hồ ly này càng ngày càng không biết nặng nhẹ, tùy hứng hờ đõ. Y đưa tay dùng sức ấn ghế một cái, hơi gian nan đứng dậy, giành lên trước vài bước, một tay kéo Yên Lãm, nửa người che trước mặt y, quay đầu giận dữ trừng Phương Khinh Trần một cái: “Đừng có ẩu tả.”

Bởi vì sốt ruột, cũng bởi vì đứng lên quá nhanh, đi quá vội, sắc mặt ngoại trừ vẻ nhợt nhạt ốm yếu thời gian qua, còn thoảng kèm theo một chút đỏ vội vàng. Một tay y kéo gắt gao Yên Lãm, nửa người lại bởi vì mỏi mệt cật lực, không thể không dựa lên người Yên Lãm.

Yên Lãm cuồng cuồng đưa tay đỡ y, muốn một lần nữa giấu y ra sau mình, nhưng làm sao có thể.

Dung Khiêm cười nhẹ một tiếng: “Tiểu tử ngốc, đừng sợ, y là bằng hữu của ta, sẽ không gia hại ta, vừa rồi chỉ là thấy ta bị thương quá nặng, trong lòng giận dữ, y luôn không biết nặng nhẹ như vậy, ngươi đừng so đo với y.”

Yên Lãm ngẩn ra, vừa rồi thấy Dung Khiêm thình lình đứng trước người mình, chỉ lo sợ hãi sốt ruột, lại không phát hiện khí cơ áp bức mạnh mẽ không đâu không có kia đã hoàn toàn biến mất. Cấp tốc kiểm tra Dung Khiêm trên dưới, thấy y quả thật chưa hề bị thương tổn gì, mới ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Phương Khinh Trần một cái, nhớ tới lời Dung Khiêm nói, trong lòng bỗng nhiên đau xót.

Đúng vậy, chỉ có người chân chính quan tâm Dung tướng, mới sẽ vì y bị thương nặng mà giận đến tình trạng này. Người nào từng thấy phong thái Dung tướng ngày xưa, có thể không bất bình vì y, khó chịu vì y đâu.

Vừa nghĩ như vậy, lại không còn oán hận Phương Khinh Trần, trái lại ẩn ẩn có chút đồng ý và cảm kích.

Phương Khinh Trần vừa thấy Dung Khiêm bước đến che chở Yên Lãm, vội vàng thu khí thế công lực, Dung Khiêm hiện tại không thể chịu nổi chân khí của y xông lên như vậy, tuy nói cực bất mãn việc Dung Khiêm bảo vệ Yên Lãm, nhưng thấy Dung Khiêm có thể tự mình đứng dậy, tự mình đi lại, trong lòng ít nhiều vẫn vui mừng, cười lạnh một tiếng: “Đi được động được còn cố làm ra vẻ, ngồi xe lăn cái gì.”

Tuy nói như thế, thấy Dung Khiêm hung ác trùng mìn như vậy, rốt cuộc trong lòng có hơi không thoải mái. Ôi, cái người hiền lành dễ nói chuyện nhất này, lại vì một đại hãi tử không hiểu chuyện như vậy mà sinh khí phách với mình...

Phong Kính Tiết nhìn y tâm lý không cân bằng, ở bên lặng lẽ cười nói: “Được rồi, được chút lợi rồi thì thu tay đi, thật mà ầm ĩ, chẳng qua không dung khiến Tiểu Dung khó xử thôi.”

Phương Khinh Trần râu rĩ không nói gì.

Kỳ thật y cũng biết Dung Khiêm là hai đầu khó xử. Như bây giờ, y ở Yên cung được lẽ ngộ, Yên Lãm không dẫn theo cao thủ khác hộ giá, một mình đối mặt với mình, Dung Khiêm chỉ sợ mình làm khổ Yên Lãm. Nhưng kỳ thật, y bất quá là một người chỉ làm tư lệnh, mà Yên Lãm là người đứng đầu một nước. Nếu Yên Lãm lựa chọn giờ chủ ý với y, thừa cơ bố trí trước, an bài vô số đại quân, cao thủ như mây đến đối phó y, vậy sẽ đến phiên y bất lợi to, muôn toàn thân trở ra gần như không có khả năng.

Nói trắng ra, Dung Khiêm cho tới nay lo lắng, bất an, cố kỵ không muốn y đến Yên quốc lăm, đều chỉ bởi vì quan tâm cấp thiết mà thôi. Vừa quan tâm Yên Lãm, cũng quan tâm y, cho nên không muốn bắt cứ ai trong hai người họ bị thương tổn, mới trái phải khó xử, buồn khổ gấp bội.

Mà Yên Lãm hiện tại hòa nhã với y, đâu phải bởi vì sự cường đại hoặc là địa vị của y, chẳng qua là nể mặt Dung Khiêm thôi. Thật làm quá đáng quá, bức Dung Khiêm cấp bách, không thể không chọn một giữa bảo hộ y và bảo hộ Yên Lãm, cái tên không có tình yêu bạn học này khẳng định vẫn lựa chọn giúp đỡ tiểu Hoàng đế kia ức hiếp mình. Dù sao đám học trò mình toàn là quái miêu chín mạng, đánh chết cũng chẳng hề gì, Yên Lãm đáng thương người ta lại chỉ có một cái mạng nhỏ, không chịu nổi giày vò.

Phương Khinh Trần thở dài trong lòng, chỉ đành hậm hực nhìn Dung Khiêm một cái, lắc đầu cười khổ mà thôi.

Yên Lãm ngược lại hướng về Phương Khinh Trần mà cười sang sảng: “Nghe Phương hầu anh hào cái thế đã lâu, hôm nay mới biết thế gian có thần công như thế, thật là khiến người khâm phục.”

Phương Khinh Trần thấy y ngữ khí sang sảng, thần sắc vô tư, không hề có vẻ miễn cưỡng giả bộ, trái lại hơi sảng sốt. Tiểu tử này thoát nhìn khí lượng rất lớn nha, không âm trầm dễ dàng ghi nhận như trong tưởng tượng. Vậy lúc trước rốt cuộc là làm sao mà một rồi hai, hai rồi ba giày vò Tiểu Dung thành thế này?

Dung Khiêm cả giận: “Khinh Trần, ta không có khí lực vẫn đứng bồi ngươi cẩn thận, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Phương Khinh Trần nhìn dáng vẻ không thể nề hà này của y, cười rồi thở dài, tiến lên cùng Yên Lãm đứng bên cạnh y, đỡ nửa bên thân kia của Dung Khiêm, Phong Kính Tiết đã sớm cười đầy xe lăn đến, Phương Khinh Trần ăn Dung Khiêm ngồi xuống, cười nói: “Được rồi được rồi, dù sao cũng là chuyện của bản thân ngươi, ngươi đã không muốn ta quản, ta còn lười phí tâm tư này.”

Dung Khiêm thở phào một hơi, Phong Kính Tiết cũng nhịn không được nở nụ cười. Có miếng băng keo cách điện hình người to tướng như Dung Khiêm, hai người này tốt xấu cũng không gây được.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm, đến đây mới tiêu tan.

Yên Lãm vốn là người thông minh, lúc này cũng đã lĩnh ngộ rõ ràng tin tức trao đổi trong lời lẽ của mấy người. Trong lòng thấy giật mình, cũng thấy vui vẻ.

Nhân vật kiêu hùng lật tay là mây úp tay là mưa, thản nhiên nắm trong tay phong vân mây nước, thúc đẩy mây nước đại chiến kia, lại chỉ thuận túy vì đau thương của một bằng hữu mà không kiêng nể gì, không để ý hậu quả biểu hiện ra bất mãn và địch ý với một đế vương cường quốc như thế?

Nhin Phương Khinh Trần tư thái tự nhiên đỡ Dung Khiêm ngồi xuống, nhin họ dưới ánh dương, đây đó không chút khách khí trùng nhau, vẻ mặt ngữ khí khẽ trách mắng, rõ ràng cảm giác được giữa ba người họ, có lẽ tự thành một thế giới nhỏ, có rất nhiều bí mật người ngoài không thể tham gia, không thể dò biết, song trong lòng y dâng lên không phải đố ky, không phải khẩn trương, ngược lại là khoái ý vui vẻ ẩn ẩn.

Có người vì Dung tướng mà nỗi giận với y, thật tốt! Dung tướng có bằng hữu như vậy, thật tốt! Có người có thể quan tâm Dung tướng như vậy, phẫn nộ vì y như vậy, vì y bất chấp tất cả mà ra tay như vậy, thật tốt!

Y nghĩ như vậy, nhất thời lại hơi xuất thần, không nghe thấy tiếng bước chân vội vàng vang lên phương xa, một thái giám nghi trượng rảo bước đến, xa xa sụp lạy dưới đất: “Bệ hạ, Phong thống lĩnh và Lý tướng quân, Vương tướng quân, Trịnh tướng quân cùng nhau vào cung cầu kiến.”

Vẻ mặt Yên Lãm hơi động. Phong Trường Thanh kiêm thống lĩnh đại nội thị vệ, có thể tự do ra vào cung cấm, có việc tìm y, bình thường đều là trực tiếp tự mình đến. Mà chuyến này lại cùng mấy vị tướng lĩnh trọng yếu lần này xuất chinh Tần quốc, chính thức qua thái giám thông bẩm báu kiện, có lẽ là có quốc sự quan trọng, không thể chậm trễ.

Quay đầu nhìn tình hình không chút khách khí nhưng rõ ràng thân mật lý giải đó giữa Phương Khinh Trần và Dung Khiêm, trong lòng coi như yên ổn, biết có thể yên tâm để người cường đại khó lường này ở chung với Dung tướng, bèn

cười nói: “Phương hầu thứ tội, trẫm có chính vụ khác, không tiện tiếp. Trong Thanh Hoa cung đã chuẩn bị bạc yến, có lẽ Phương hầu cũng muốn cùng Dung tướng và Phong công tử thoải mái tận hứng, chỉ là...”

Y quay đầu nhìn chăm chăm Dung Khiêm, giao rất nghiêm túc: “Dung tướng không được uống rượu.”

Dung Khiêm cười xấu hổ, trước mặt Phương hồ ly, bị tiểu hài mình dạy dỗ quản đầu quản chân, thật là quá sức mất mặt.

Phong Kính Tiết ở bên cười nói: “Bệ hạ yên tâm, có đại phu ta đây.”

Yên Lãm cười thoải mái: “Vẫn phải phiền Phong công tử trông Dung tướng cẩn thận.”

Phương Khinh Trần nghe cũng thấy buồn cười, địch ý với Yên Lãm tiêu đi vài phần, lại khách khích khí khí chắp tay: “Bệ hạ không cần khách khí, cứ tự tiện là được.”

Yên Lãm lúc này mới cười quay người rời đi, vẫn chưa phát giác trong đôi mắt khoan thai nhìn bóng dáng y chăm chú kia của Phương Khinh Trần để lộ một chút khác lạ.

Dung Khiêm lại nhìn Phương Khinh Trần có phần lo lắng, chân mày nhíu sâu.

Cái tên này, làm ra trò quỷ gì rồi?

Yên Lãm đi một mạch vào ngự thư phòng, mĩ trọng tướng trong phòng đều lũ lượt đứng dậy hành lễ.

Yên Lãm cười ngồi xuống: “Chuyện gì, lại kinh động đến mức mĩy người các ngươi đồng thời tiến cung.”

Chúng tướng nhìn nhau một cái, Phong Trường Thanh nói: “Bệ hạ, chúng

thân hôm nay trong lúc vô ý đã phát hiện một đại sự.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 288 : Làm Sao Làm Sao

“Rốt cuộc là chuyện gì.” Yên Lãm vừa hỏi vừa ngồi xuống.

“Sở quốc Trần Quốc hầu, Phương Khinh Trần, không biết vì mục đích gì, bí mật đến kinh thành chúng ta. Hơn nữa người này dường như giao tình cực tốt với Phong công tử...”

Phong Trường Thanh chân mày nhíu chặt, vẻ mặt cực kỳ trịnh trọng.

Yên Lãm đau đầu, đây đây... đây quả thật xem như một đại sự, cũng quả thật đáng để mấy trọng thần này lập tức vào cung báo tin, chỉ là...

Ý ho một tiếng, miễn cưỡng bảo trì thần sắc không biến, hỏi: “Việc này... Các ngươi làm sao mà biết?”

Phong Trường Thanh vội vàng giải thích, bởi vì Yên quân mới khai hoàn mà về không lâu, cho nên mấy trọng tướng trong quân ngày đó, khó được đều còn ở lại trong kinh. Mọi người đều là giao tình núi đao rừng kiêm cùng nhau chém giết ra, hơn nữa nghĩ đến mọi người sẽ rất nhanh chóng phải trời nam đất bắc, chia thủ biên cảnh, tất nhiên là hơi không muộn, khó tránh phải nhân lúc mọi người còn cùng nơi mà ra ngoài tụ tập, ăn uống tiệc tùng, cơm no rượu say một phen.

Nhàn Vân lâu hôm nay họ tụ hội, vị trí ở ngay con đường vừa vặn thông đến hoàng cung tất qua, rượu thịt lại ngon. Lúc một đám người đang ở trong một gian nhã trên lầu nói cười uống rượu, tùy ý dựa trước song, nhìn cảnh tượng phố xá phồn hoa dưới lầu, Phong Trường Thanh lại đột nhiên cảm thấy một loại khí lạnh lẽo đậm vào mặt, trong lòng cả kinh. Loại sát khí này, rõ ràng chính là loại

sát khí đó, lúc trước khi mình ở trên chiến trường bị Phương Khinh Trần một tên bắn rơi xuống ngựa từng cảm giác được. Cho nên hắn lập tức cúi người tìm kiếm trên đường, nháy mắt trông thấy bóng lưng Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết sóng vai rẽ qua góc đường, thuần bằng loại khí thế cường đại của cao thủ này, đã nhận ra Phương Khinh Trần.

Đã phát hiện nhân vật như Phương Khinh Trần xuất hiện ở Yên quốc, hơn nữa lại có quan hệ với Phong Kính Tiết có thể trực tiếp ra vào hoàng cung, hắn làm sao còn dám chậm trễ, vội vàng kêu mấy vị trọng tướng trong quân kia cùng nhau vào cung báo tin cho Yên Lãm.

Yên Lãm nhíu mày, hơi kỳ quái. Tuy nói mấy vị trọng tướng trong quân này đều từng gặp Phương Khinh Trần, nhưng bộ dáng Phương Khinh Trần hôm nay, rõ ràng là phong trần lấm lem. Nếu không đến gần, mặt mũi cũng chẳng dễ nhận lầm, quần áo càng bất đồng với bạch y chói mắt nổi danh bình thường, trên đường phố biển người như nước đó, Phong Trường Thanh chỉ nhìn thoáng qua, thì làm sao nhận ra được.

Trong lòng suy nghĩ, y chậm rãi nói: “Sát khí...”

“Phải, sát khí rất nặng, dày đặc bức người.”

Yên Lãm trầm ngâm giây lát, mới hỏi: “Việc này, các ngươi có từng cho người khác biết?”

“Sau khi phát hiện hành tích của y, thần lập tức đuổi xuống lâu nhưng người đã không thấy. Nghĩ đến sự tình liên quan tới Phong công tử, cho nên thần và mấy vị tướng quân lập tức chạy vào cung, chỉ là thần lâm thời đã viết một phong thư ngắn, để tùy tùng khoái mã mang đi cho Sử thế tử. Dù sao Sử thế tử cũng chưởng ty hành nhân, Phương Khinh Trần vào kinh thành, tung tích nơi nào, vì sao mà đến, cần Sử thế tử lập tức điều động ty hành nhân đi điều tra.”

Yên Lãm đưa tay day trán. Quả nhiên... Phiền toái to rồi. Lúc này, chẳng những đám võ tướng công cao vị trọng này biết, liên đới cả Sử Tịnh Viên, An

Vô Kỵ, rồi còn những cốt cán thương tầng của ty hành nhân đó, chắc đã biết hết!

“Bệ hạ, bất kể Phương Khinh Trần đến Đại Yên chúng ta, có âm mưu quỷ kế gì, chúng ta đã phát hiện y trước một bước, thì không thể cho phép y đạt được.”

“Ai quan tâm y là anh hùng hào kiệt, nhân vật cái thế gì, đã đâm đầu vào tay chúng ta, thì mọi sự không thể theo y nữa! Y có thể có bao nhiêu bỗn sự, có thể thoát được tầng tầng lưới chúng ta bày ra!”

“Thần tính, bối thường của Tân quốc, tối đa cũng là hai năm đầu, chịu thành thật đưa tới. Chờ họ dựng xong phòng ngự biên cảnh, quân đội mới chỉnh biên hoàn tất, tất nhiên phải trăm phương nghìn kế khắt nợ chống chế. Phương Khinh Trần đã là người bảo lãnh lúc đó, ở Sở quốc lại là danh vọng cực cao, chúng ta bắt y trước, nếu Tân quốc quyết nợ, cứ dùng y dồn Sở quốc, để Sở quốc trả tiền thay Tân quốc là được.”

“Đúng vậy, nếu có Phương Khinh Trần nơi tay, chẳng những người Tân sợ ném chuột vỡ đồ, ngay cả người Sở, sợ cũng phải cố kỵ chúng ta năm sáu phần.”

Yên Lãm nghe mấy viên trọng tướng ngươi một ngôn ta một ngữ, càng nói càng hưng phấn kích động, mỗi người thần thái phấn chấn, mỗi kẻ biểu tình sục sôi, chỉ cảm thấy đầu đau từng đợt.

Ôi, thật là một đám hiểu chiến! Họ ở Tân quốc bị Phương Khinh Trần bức cho chưa được toàn công, không thể không ký hòa nghị lui binh, tuy nói mặt trong mặt ngoài các hạng tiện nghi giống như đều chiếm hết, trong lòng lại còn một trăm không phục không cam tâm. Hiện giờ kẻ thù đưa đến cửa, sao có thể không nghĩ chuyện phải đòi lại nợ cũ? Huống chi, phiên cân nhắc trù tính này, không phải không có đạo lý.

Mỗi người ở đây đều là trọng thần, tư lịch cực lão luyện, uy vọng cực trọng, mà còn vừa lập chiến công rất lớn, nói lại đều là chuyện mưu đồ vì nước, muốn bác bỏ ý kiến, làm nguội tâm ý họ, nói dễ hơn làm.

Nhớ tới lời hứa vừa ưng thuận với Dung Khiêm, Yên Lãm liền phiền muộn một hồi! Phương Khinh Trần này! Người không có việc gì cũng phóng sát khí trên đường làm chi?

Trong võ lâm, nhân vật đứng đầu chân chính, có thể dùng khí thế khiếp người, đó là không giả, nhưng bình thường đã sớm có thể anh hoa nội liễm, hàm mà không lộ, nào có đạo lý đang yên lành đi trên đường lại đột nhiên sát khí bốn phía? Võ công của Dung tướng năm đó tuyệt đối không kém Phương Khinh Trần, nhưng y có giờ nào khắc nào, không phải làm người ta cảm thấy ôn hòa như xuân phong hóa vũ, không lộ phong mang?

Bản thân y lúc mới thấy Phương Khinh Trần, Phương Khinh Trần cũng làm cho y chỉ cảm thấy đối phương chính là một khách viễn hành một đường phong trần, thập phần mệt mỏi, chẳng hề có cảm thụ đặc biệt gì. Nếu không phải sau đó Phương Khinh Trần bỗng nhiên tức giận, y căn bản chẳng cảm thấy mấy may áp lực và nguy cơ. Thế trên đường, lại là chuyện gì đây?

Yên Lãm chợt động lòng, Phương Khinh Trần chung quy không có khả năng chỉ vì làm y khó xử đau đầu, cho nên cõ ý lộ ra hành tích chứ? Nhân vật kiêu hùng tâm tư thầm trầm, tay nắm một quốc gia đó, không có khả năng không biết nặng nhẹ như vậy, chỉ vì một chút khí phách con con, lấy tính mạng mình ra đùa giỡn như vậy chứ...

Rõ ràng biết là không có khả năng, nhưng trong lòng lại cứ mơ hồ cảm thấy, đây rõ ràng chính là nguyên nhân Phương Khinh Trần không biết tại sao mà sát khí tất lộ trên phố.

Ông trời ơi, đây... đây là loại người gì thế...

Lúc đầu Yên Lãm đang đau chực nứt, tâm tình Dung Khiêm cũng rất không tốt. Nhìn cái tên đối diện mình trước mặt bày đầy rượu ngon, trước mặt mình lại chỉ có nước trái cây cho con nít uống. Trước mặt đối phương là hăng hè sa số sơn trân hải vị, trước mặt mình lại chỉ có rau xanh đậu hũ, tâm tình ai có thể tốt

được. Cho dù Dung Khiêm là người tốt tính như vậy, cũng không chịu nổi Phong Kính Tiết cố ý kích thích khoe khoang trước mặt như thế!

Được rồi, y là người trọng thương, không thể uống rượu, thế thì cũng thôi. Nhưng dựa vào cái gì mà y cả ngày chỉ có thể xơi canh suông nước lã, nghiêm khắc cơm nước theo thực đơn đơn đáng sợ của đại phu nhàn chán kia? Không biết con người suy yếu này, rất cần nhiều dinh dưỡng tẩm bổ hơn sao?

Càng đáng hận là, Phong Kính Tiết nhất định phải bụng sơn trân hải vị, tuyệt phẩm mỹ tửu, ăn uống no nê trước mặt y. Nếu nói tên này không phải cố ý kích thích y, chỉnh y, quỷ cưng chẳng tin.

Không phải là làm y với Lư Đông Ly phân ly một thời gian thoi sao, không phải là làm y không thể không hai nơi nhung nhớ, nhờ bồ câu bay tới bay lui trên trời viết thư thăm hỏi sao? Có đến mức bụng dạ độc ác, chỉnh người chẳng chút lưu tình vậy không?

Cố tình hoàng cung lớn như vậy, mọi người đều nghiêng về Phong Kính Tiết, kể cả Thanh Cô và Yên Lâm, tất cả đều ngoan ngoãn theo an bài của Phong Kính Tiết, cùng nhau quản việc ăn uống của y nghiêm khắc cực kỳ.

Ôi, ăn uống chơi vui, giờ vừa thương vừa bệnh, tứ đại lạc thú của đời người, cơ hồ toàn bộ vô duyên với y.

Y nơi này phẫn uất không thối, tâm tình Phương Khinh Trần lại cực tốt.

Trong Thanh Hoa cung, hưởng dụng tắm rửa cấp bậc Hoàng đế. Thuận tiện lấy quần áo của Phong Kính Tiết mà thay. Sự mỏi mệt vất vả do chạy gấp mấy ngày qua đã đi quá nửa. Nhẹ nhàng khoan khoái cao cao hứng hứng qua đây ngồi xuống, thấy Phong Kính Tiết đang mỉm cười uống rượu, Tiểu Dung tốt tính sắc mặt lại âm trầm, trong lòng buồn cười, tự cầm bầu rượu định rót đầy cho mình, nhưng không ngờ tay vừa đưa ra, đã bị Phong Kính Tiết túm lấy cánh tay: “Ngươi cũng không được uống rượu.”

Phương Khinh Trần ngạc nhiên: “Sao lại quản cả lên đầu ta rồi?”

“Ngươi không nên bị quản sao?” Phong Kính Tiết hung hăn trừng y một cái, ngón tay dời xuống phía dưới, từ cánh tay Phương Khinh Trần dời đến uyển mạch, chọt vận lực mạnh.

Phương Khinh Trần kêu lên một tiếng, nửa người bùn rún, tay cũng vô lực buông lên bàn, mắng: “Ê, ngươi là đại phu hay là sát thủ đó?”

“Với loại người không nghe lời như ngươi, cũng chỉ có thể dùng biện pháp này.” Phong Kính Tiết cười bắc bỏ một câu, liền ngưng thăm dò mạch tượng của y.

Phương Khinh Trần tuy rằng lười trị thương, nhưng hiện tại bị Phong Kính Tiết chộp trong tay, giãy giụa không thoát, chỉ đành hậm hực mặc y, bẩn thân tự dùng tay kia, miễn cưỡng cầm đũa gấp rau ăn.

Phong Kính Tiết chấn mạch nãy giờ không nói gì, Phương Khinh Trần chẳng thèm để ý, Dung Khiêm lại hơi bất an, hỏi khe khẽ: “Thế nào?”

Phong Kính Tiết lắc đầu, buông tay đứng lên, chọt khom lưng, nhanh chóng xé vạt áo trước ngực Phương Khinh Trần, nhìn vết thương trước ngực y.

Phương Khinh Trần nhíu mày lẩm bẩm: “Mặc dù ta cũng là nam nhân, nhưng trước khi ngươi cởi đồ ta, có phải cũng nên hô một tiếng trước?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 289 : Đóng Cửa Tán Gẫu

Phương Khinh Trần nhíu mày lẩm bẩm: “Mặc dù ta cũng là nam nhân, nhưng trước khi ngươi cởi đồ ta, có phải cũng nên hô một tiếng trước?”

Phong Kính Tiết khẽ mắng một tiếng: “Câm miệng.”

Dung Khiêm ở bên cười nói: “Khinh Trần, ngươi hiện tại chính là thương binh bệnh binh, nhất thiết đừng đối nghịch với đại phu, cẩn thận bị thiệt.”

Phương Khinh Trần liếc y, kiềm chế không nói gì.

Phong Kính Tiết chậm rãi buông tay, mặt âm trầm ngồi xuống.

Phương Khinh Trần chỉnh lại xiêm y, cười nói: “Thế nào, thiên hạ đệ nhất thân y?”

Phong Kính Tiết căm hận trừng y: “Ấn hoạn kiếm thương lưu lại, toàn trong kinh mạch, ngoại thương lại sớm đã khỏi, ta ngược lại không có chỗ nào để ra tay, chỉ có thể giúp ngươi điều dưỡng. Độc dược mạn tính ngươi dùng trường kỳ, thương tổn với thân thể sớm nguy kịch, bản thân ngươi lại vẫn không chịu nghiêm túc bức độc, còn không chịu lập tức đến tìm ta sau khi rời Sở quốc, hiện tại muốn chữa, cũng chẳng phải chuyện dễ dàng như vậy.”

Phương Khinh Trần nhún vai: “Nói cách khác, lang trung vô năng ngươi không có biện pháp.”

Phong Kính Tiết tức giận nói: “Ngươi ở lại đây, ta mỗi ngày thi châm thanh độc cho ngươi, theo phương của ta tắm nước thuốc, nửa tháng sau, độc trên ngươi ngươi có thể sạch hết.”

“Nửa tháng? Nửa tháng sau cái mạng nhỏ của Địch Cửu sớm mất tiêu rồi.” Phương Khinh Trần bật cười: “Ngươi không cho rằng thủ hạ của Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần có thể có bốn sự ngăn chặn Địch Cửu mãi đến khi thương của ta khỏi chứ?”

“Thế ta sẽ điều chế thuốc cho ngươi! Nơi này là hoàng cung, muốn thuốc gì không có. Trong thời gian một hai ngày ta sẽ có thể điều chế ra, vo thành viên, ngươi mang theo trên người, chiết phương thuốc của ta dùng mỗi ngày, không đến nửa năm cũng có thể trừ hết độc.”

Lúc này Phương Khinh Trần không nói gì, Dung Khiêm đã cười khổ nhíu mày trước. Trông chờ Phương Khinh Trần ngoan ngoãn mang trên người thuốc cho nửa năm, mỗi ngày đúng hạn đúng lượng dùng đàng hoàng, khả năng này thật sự là...

Thấy Dung Khiêm và Phong Kính Tiết vừa tức giận vừa bất đắc dĩ trừng mình với vẻ mặt đều nặng nề, Phương Khinh Trần trái lại rất thoải mái: “Các ngươi không cần nhọc lòng thay ta. Dù sao chuyện của ta cũng xong xuôi rồi, chờ giải quyết tên Địch Cửu cố chấp kia xong, ta sẽ về Tiểu Lâu, đổi một thân thế kiện kiện khang khang không tiện hơn uống thuốc.”

Phong Kính Tiết thở dài hết cách.

Đại phu cao minh hơn, đụng phải bệnh nhân không chịu phối hợp kiểu này, cũng chỉ có thể thúc thủ vô thô.

Dung Khiêm lại mỉm cười: “Về Tiểu Lâu? Theo quy củ, ngươi về rồi là không thể ra nữa? Ngươi hiện tại, bỏ xuống được?”

“Có gì không bỏ xuống được?” Phương Khinh Trần đáp rất hùng hồn, trừng ngược Dung Khiêm: “Trái lại ngươi đó, rốt cuộc có bỏ xuống được, theo ta về Tiểu Lâu không?”

Vẻ mặt thoảng buồn bã, Dung Khiêm thở dài một tiếng, không nói gì.

Phong Kính Tiết nhẹ giọng nói: “Vốn đã nói rõ, chờ thân thể y có thể chịu được đường xa lặn lội, bọn ta sẽ về Tiểu Lâu. Yên Lãm cũng đáp ứng rồi. Chờ sau khi Tiểu Dung làm lễ đội mũ cho y, sẽ tiễn đi. Bất quá, do đại quân khải hoàn, rồi cả hoàng tử ra đời, một chuỗi những việc lộn xộn cùng chạy đến, lễ đội mũ của Yên Lãm liền lùi lại.”

Phương Khinh Trần bật cười: “Tiểu tử đó cả cha cũng làm rồi, còn làm lễ đội mũ gì nữa?”

“Luận tuổi tác, tuổi mụ y cũng vừa mới mãn hai mươi, còn chưa đến thời điểm làm lễ đội mũ đâu. Theo quy củ dân gian, đến hai mươi tuổi, làm lễ đội mũ rồi, hài tử mới xem như chân chính thành nam nhân, có thể có tư cách chia nhà, có tư cách môn hộ độc lập, là cực quan trọng, nhưng người trong hoàng tộc họ, làm sao dám nói phải chia nhà, họ chia nhà, đó là chia nhà ai? Không thành tạo phản luôn rồi. Cho nên trước nay cũng chẳng có ai để ý. Lần này chỉ là bản thân Yên Lãm muốn một nghi thức như vậy thôi.”

Phong Kính Tiết lắc đầu: “Ngươi cho là mỗi người đều như quái thai Tần Húc Phi kia sao. Bây giờ con em hoàng tộc ai mà không phải mười một mươi hai tuổi đã chuẩn bị cưới vợ, hai mươi tuổi có con cũng coi như muộn rồi. Đáng thương chính là những nữ hài tử vào cung này, thân thể còn chưa phát dục xong thì đã phải sinh con, khiến cho sinh con cũng như qua quỷ môn quan. Lần này nếu không phải có mặt ta, đã sớm một xác hai mạng, đâu còn có đại hỉ sự Yên quốc trên dưới chúc mừng gì đó.”

Phương Khinh Trần kinh ngạc: “Hoàng hậu khó sinh? Ngươi một đại nam nhân, đỡ đẻ???”

Phong Kính Tiết lườm y một cái: “Hồi lúc trước không nêu lỡ miệng, để Tiểu Dung biết Lạc Xương lần này sinh chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.” Y hung tợn chỉ Tiểu Dung: “Tên này, cả ngày dùng ta làm lao công miễn phí! Ta chữa bệnh phục kiện cho y không nói, còn phải giúp Yên Lãm chữa chứng mất ngủ, giúp Lạc Xương giữ thai dưỡng thân, thuận tiện khẩn cấp huấn luyện cho mấy cung nữ trong

cung theo sát Lạc Xương làm y tá đỡ đẻ. Hừ hừ, hừ hừ, lúc Lạc Xương khó sinh, Tiểu Dung túm ta canh ngoài cửa phòng, bên trong bận đến quay cuồng trời đất, có vấn đề gì, cung nữ báo ra, ta ở ngay bên ngoài giúp đỡ chỉ điểm, bấy giờ mới có thể cứu hai mạng kia.”

Phương Khinh Trần cười ha ha: “Nói như thế, ngươi chính là đại ân nhân của Yên Lãm, mạng của vợ con cộng thêm sư phụ y, toàn là ngươi cứu.”

Phong Kính Tiết hừ lạnh một tiếng: “Nếu ta là ân nhân, vậy ngươi chính là cùu nhân. Nếu không phải ngươi, Lạc Xương sao lại sinh sớm, biến thành hiểm càng thêm hiểm.”

Phương Khinh Trần không hiểu thế nào: “Sao nữa? Lại liên quan gì đến ta?”

Trong Thanh Hoa cung, ba người trò chuyện. Mà ngoài mấy tầng cung điện, trong đại điện, Yên Lãm vừa triệu thị vệ, lệnh hàn tức khắc ra cung truyền khẩu dụ, bảo Sử Tịnh Viên nhanh chóng ngừng việc truy tra trên tay, lập tức tiến cung.

Y lại tuyên thái giám thông chỉ đến, thấp giọng dặn dò: “Dung tướng và Phong công tử đang đai khách, ngươi đi Thanh Hoa cung coi thử tình hình, chỉ ở bên ngoài nhìn một chút, hỏi thử cung nữ thái giám canh bên ngoài, bên trong có động tĩnh gì không? Không được đến gần nghe lén, cho dù không nghe thấy gì, các ngươi cũng không được đến gần.”

Vừa phải thám thính, vừa không được nghe lén? Mệnh lệnh này cũng quá mênh mông?

Chỉ là, người làm nô tài, không có tư cách hoài nghi mệnh lệnh của chủ tử. Thái giám kia vâng lời lĩnh mệnh mà đi.

Yên Lãm lúc này mới bình tĩnh đối mặt với đám thần tử vẻ mặt kinh nghi trong ngự thư phòng, cười nói: “Không cần đoán nhiều nữa, không sai, khách Dung tướng và Phong công tử mở tiệc chiêu đãi, chính là Phương Khinh Trần.”

“Cái gì?”

Hai tướng quân tính tình hơi nóng nảy cơ hồ phải nhảy dựng lên.

Yên Lãm cười, đưa tay trấn an mọi người đang kinh hãi: “Đừng vội...”

“Nếu không phải ngươi, Tần Húc Phi có thể sống sót? Có thể nắm giữ Tần quốc? Có thể một mồi lửa giết sạch toàn gia Tần vương?”

Phong Kính Tiết hờn nói: “Sau khi đại quân khải hoàn, Lạc Xương một mực hỏi thăm việc Tần vương. Tuy nói Yên Lãm hạ lệnh cấm khẩu, nhưng chuyện lớn như vậy, làm sao thật sự có thể giấu được. Lạc Xương một lòng muốn hỏi, cuối cùng chung quy hỏi ra, tâm thần chấn động mạnh, hài tử cùng ngày liền sinh sớm. Thai vị không ngay, tiếp đó nàng lại băng huyết, *** thần cũng đang là lúc mỏi mệt nhất, lần này thật sự rất nguy hiểm.”

Phương Khinh Trần nhíu mày: “Lạc Xương trước kia thân phận thấp kém, những người đó luôn ức hiếp, mẫu thân duy nhất yêu thương cũng là bị Tần vương hành hạ đến chết, sao nàng ta còn đau thương vì những người đó.”

Phong Kính Tiết thở dài một tiếng: “Dù oán hận như thế nào nữa... đó cũng là huyết mạch chi thân mà. Đột nhiên tất cả thân nhân đều chết sạch chết tuyệt, mà hung thủ hiển nhiên chính là Tần Húc Phi duy nhất từng yêu mến che chở nàng trước kia, đả kích như vậy quả thật quá lớn. May mà hài tử bình an chào đời, nàng nhìn cốt nhục của mình, dù sao cũng có thể thêm một chút an ủi và dũng khí, nếu không thời gian này làm sao qua được.”

Phương Khinh Trần rốt cuộc thoảng có ý bênh vực kẻ yếu: “Yên Lãm đối đãi nàng không tốt?”

“Tốt, làm sao có thể không tốt.” Phong Kính Tiết nói: “Thời gian này, Yên Lãm đều ngày đêm thủ ở Cam Tuyền cung, không chịu rời khỏi mẫu tử họ lấy một bước.”

“Vậy người còn than thở gì cho nàng ta nữa?”

Phong Kính Tiết lắc đầu: “Yên Lãm đối đãi nàng, là tình bạn, tình thân, là lòng trách nhiệm của trượng phu với thê tử, ý thương yêu của nam nhân với nữ nhân. Nhưng nếu luận loại tình yêu phu thê không lừa dối nhau, nắm tay gắn bó, tương cứu trong lúc hoạn nạn đó, lại sợ chưa chắc được bao nhiêu.”

Nói đến những điều này, Phong Kính Tiết vẫn rất buồn bực. Y nán lại trong Yên cung cũng một thời gian rất dài, đối với Lạc Xương thường đến thăm Dung Khiêm, thật lòng quan tâm Dung Khiêm, tính tình dịu dàng lương thiện kia, y cũng khá có hảo cảm, tự nhiên không muốn nữ tử như vậy gặp quá nhiều bất hạnh.

Lạc Xương hiện tại chỉ còn lại một vị thân nhân Tân Húc Phi, nhưng vị thân nhân này, trên tay lại nhuộm đầy máu. Hiện tại nàng một mình cô độc ở lại dị quốc, giãy giụa cầu sinh, không có quốc gia để dựa vào, không có thân nhân để làm chủ cho nàng. Vốn nếu phu thê hòa thuận, nàng sẽ có cơ hội, chậm rãi khe nhỏ sông dài cùng Yên Lãm phát triển ra tình yêu phu thê, loại tình cảm này, với cô nữ trên tình cảm đã chẳng còn lại gì như nàng mà nói, sẽ quý giá cỡ nào.

Song Yên quốc công Tân, phá tan hết thảy tốt đẹp. Hai người tuy rằng vẫn quan tâm để ý đối phương, nhưng Phong Kính Tiết cũng cảm giác ra được, giữa hai người, chung quy có một loại cảm giác xa xôi dường như đã bị cắt đứt. Hiện giờ, lại có thảm họa diệt môn của vương thất Tân quốc...

Đôi phu thê này, còn có thể bước thêm một bước về phía trước hay không. Hay là... Họ vĩnh viễn đều sẽ là... hai người cùng ở dưới một mái hiên.

Phong Kính Tiết không biết.

Nghe Phong Kính Tiết lời lẽ thương cảm, Phương Khinh Trần lại không để ý lầm: “Vậy thì có gì không tốt? Phu phụ hoàng gia không thể như phu thê dân gian, tình yêu quá nồng thắm lại thành tai họa, lấy tình thân gắn bó, tín nhiệm quan tâm, tôn trọng như khách, với mọi người mà nói, biết đâu ngược lại là tốt

nhất.”

Phương Khinh Trần không có giao tình với Lạc Xương, bản thân lại từng mấy lần trải tình ái hoàng gia, với chuyện thế này vốn nhìn thấu triệt hơn, ngữ khí cũng rất lạnh nhạt bình thản.

“Huống chi, so với những...”

Y đột nhiên không chịu nói tiếp nữa, quay đầu hỏi Dung Khiêm: “Đang nói đồ đệ và vợ đồ đệ người đó, có ý kiến gì?”

Dung Khiêm không nói không răng, hoàn toàn chẳng có phản ứng.

“Tiểu Dung...” Phương Khinh Trần gọi một tiếng không thấy đáp, còn định cao giọng gọi thêm hai câu, Phong Kính Tiết xua tay: “Không sao, bệnh cũ thôi. Vừa nhắc chuyện về Tiểu Lâu với y là đầu người này sẽ xoắn lại, mặc kệ y đi.”

“Ha ha, quả nhiên vẫn không nỡ kìa!” Phương Khinh Trần cười to, “Tiểu Dung, bằng dáng vẻ này của ngươi, còn dám hỏi ta bỏ xuống được không?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 290 : Được Mất Lòng Ta

Dung Khiêm nhất phái trầm tĩnh. Cười nhạo của Phương Khinh Trần, bất đắc dĩ của Phong Kính Tiết, hết thảy đối thoại của hai người trước đó, kỳ thật y đều nghe rất rõ ràng, trong lòng cũng rất minh bạch, chỉ là tâm tình mênh mang, đột nhiên lười để ý, lười mở miệng.

Chung quy phải đi sao?

Trước là đại quân khải hoàn, sự vụ bận rộn, sau là hoàng hậu sinh, trong cung rối loạn, lễ đội mũ của Yên Lãm vốn đã nói, liền một kéo hai kéo.

Là thật sự bận quá, hay Yên Lãm kỳ thật đang không tự giác làm cho hết thảy có vẻ quá bận rộn.

Mà y, cũng góp vào, cùng nhau cao hứng vì đại thắng, cùng nhau khấn trương vì Lạc Xương, cùng nhau vui mừng vì hài tử, lại chưa từng hỏi một câu, lễ đội mũ của ngươi, chuẩn bị an bài lúc nào?

Người không nỡ là ai, người không bỏ xuống được là ai?

Kỳ thật, y thật sự không quá đẽ bụng chuyện đau thương trên người, trước kia không phải chưa từng trải qua, khổ nạn nếm nhiều, mất cảm giác, rồi cũng thôi.

Dù sao xe lăn này rất tiện, không mất sức đã có thể điều khiển, dù sao hiện tại cố gắng một chút, đứng lên, còn có thể đi mười mươi hai mươi bước kia, theo Kính Tiết nói, tinh dưỡng tốt hơn, tình trạng thân thể còn có thể tốt hơn một chút.

Kỳ thật, thế này... đối với y, cũng là đủ rồi.

Y lại không cần đi đấu võ so kỹ với người khác, y cũng chẳng cần tranh thủ thời gian, dốc sức, mỗi ngày an an nhàn nhàn, để người khác hâm mộ, lại có gì không tốt?

Cho dù là tứ chi xương cốt trong thân thể kia không lúc nào không ẩn ẩn đau đớn, bởi vì đã quen, cũng dần dần chẳng để tâm, nói cười tự nhiên như cũ. Chỉ là, y bỏ xuống được, Yên Lãm, Thanh Cô, tất cả những người bảo vệ y, có thể bỏ xuống được không?

Về sau, mươi năm, hai mươi năm, năm tháng dài dòng như vậy, y làm sao có thể nhẫn tâm để họ đối mặt với bản thân vĩnh viễn không thể tốt thêm một bước, trong lòng thời thời khắc khắc giày vò đau khổ.

Cuối cùng phải đi thôi. Chuyện nêu làm đã làm xong, Yên Quốc cường đại hưng thịnh, Yên Lãm đã trưởng thành, trải qua từng lần tôi luyện, xử sự càng trầm ổn chừng mực, vốn cũng chẳng cần y cứ nhọc lòng càm ràm, ở bên cạnh vung tay mút chân một cách không hợp thời. Thanh Cô và An Vô Kỵ bên nhau rất vui, cũng không cần lo lắng.

Hết thảy đều đã tốt như vậy, y còn có lý do gì không quay về?

Trở về Tiểu Lâu, kết thúc hết thảy đau khổ của thân thể, nếu như nhớ họ, mở máy ra, vẫn có thể quan sát từng li từng tí cuộc sống của họ, sâu trong Tiểu Lâu, lặng lẽ vui mừng mỉm cười cho họ là được.

Mà Yên Lãm cũng thế, Thanh Cô cũng thế. Dương nhiên sẽ thường nhớ y. Có lẽ sẽ thường hay có chút thương cảm. Chỉ là, biết y hết thảy đều tốt, biết y khôi phục như thường, tâm tình chung quy nên thoải mái một chút, tự tại một chút, khoái hoạt một chút.

Nên đi rồi, công thành mà lui thân, nên đoạn thì phải đoạn.

Nên đi rồi, triều đường Yên quốc, sớm chặng còn cần một Dung Khiêm công huân cái thế, uy vọng vô bỉ. Mà Yên Lãm cũng không thể quanh năm gánh một gánh nặng, một gánh nặng lương tâm. Cung đình Yên quốc càng không thích hợp quanh năm suốt tháng, thờ phụng một ngoại thần thân phận quá mức tôn quý, đè cả lên đầu Hoàng đế.

Rời đi, là quyết định tốt nhất với mọi người.

Nhưng mà, chung quy không nỡ, chung quy nhǎm mắt bịt tai, lừa mình dõi người, bỏ qua loại nhắc nhở và kêu gọi trong lòng mình đó.

Mâu thuẫn, do dự, khó xử, bất đắc dĩ lâu dài như vậy, đến cuối cùng, cũng vẫn... không bỏ xuống được.

Phương Khinh Trần vẫn lặng lẽ nhìn Dung Khiêm dáng vẻ hơi ngơ ngẩn xuất thần, bỗng nhiên cười, vỗ mạnh một phát lên vai Dung Khiêm.

Phong Kính Tiết không kịp ngăn cản, cả giận: “Ngươi càn quấy gì thế?”

Thân thể Dung Khiêm nào chịu được vỗ như vậy, toàn thân đau nhức một trận, tâm thần chợt thanh minh, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Phương Khinh Trần, lại thấy người bạn kiêu ngạo tùy hứng kia nhoẻn miệng cười với y, xán lạn chói mắt, thanh âm vang lên như đinh đóng cột: “Đã không bỏ xuống được, vậy thì đừng về nữa.”

Nghe Phương Khinh Trần nói một câu long trời lở đất này, Dung Khiêm còn chưa kịp nói gì, Phong Kính Tiết đã tức giận bảo: “Ngươi lại đang ra chủ ý hoang đường gì thế? Tiểu Dung không về, phải thế này mãi, chẳng những thân thể tàn tật, mà còn đau khổ chồng chất. Hiện tại lại chẳng có việc gì không thể không do y làm, y còn ở lại đây làm gì, tự ngược?”

Phương Khinh Trần không đồng ý.

“Được mất trong lòng biết, đường của Tiểu Dung tự nhiên phải do Tiểu Dung

tự mình quyết định, chúng ta có thể cho kiến nghị, nhưng vẫn vẹn là kiến nghị mà thôi. Chuyện chúng ta cảm thấy là sai, là có hại, với y biết đâu chính là vui lòng, yêu thích. Thế chúng ta vì sao nhất định phải ở bên cạnh vung tay múa chân. Thân tuy khốn đốn, nhưng tâm có thể tự do, lại có gì không tốt. Quyết định của Tiểu Dung, chúng ta có thể không tán đồng, nhưng ít ra nên tôn trọng.”

Phong Kính Tiết liếc xéo, nói thật là dễ nghe ghê. Lúc trước cái tên nhiều lần bày cục gài Tiểu Dung và Yên Lãm không thể không gặp mặt kia, trước khi làm chuyện xấu, sao không tôn trọng ý kiến Tiểu Dung một chút?

Đáng tiếc, y hiện tại ăn người miệng ngắn, trong lòng nói thầm, ngoài miệng lại chẳng phản bác được. Lúc trước y rời khỏi Tiểu Lâu đi tìm Lư Đông Ly, làm sao không phải chuyện mọi người phản đối, chỉ có Phương Khinh Trần tỏ vẻ ủng hộ, hôm nay Phương Khinh Trần trở thành người duy nhất đứng ra ủng hộ Tiểu Dung ở lại, thế... thế hình như... ôi, cũng là đương nhiên thôi.

Dung Khiêm nhìn vẻ mặt Phong Kính Tiết, bất giác buồn cười: “Được, ta biết ngươi ước gì ta mau mau chạy về Tiểu Lâu, như vậy ngươi sẽ lại được thân tự do, có thể lập tức đi Triệu quốc, khỏi cần phải như bây giờ, cả ngày đở mắt chờ mong dòm coi trên trời có bồ câu bay đến không.”

Phương Khinh Trần cũng theo gót nghĩa y một cái rất coi thường: “Còn không phải bản thân y thuật quá kém, một kẻ hai kẻ đều không chữa khỏi, trách được ai? Nói thật, ta vốn lại đây là muốn lấy chút thuốc từ chỗ ngươi giúp Địch Cửu. Nhưng hiện tại nhìn trình độ này của ngươi, lấy thuốc của ngươi đi, thật sự có thể cứu được Địch Cửu sao?”

Phong Kính Tiết nhíu mày thở dài “Còn khuya!”

Phương Khinh Trần và Dung Khiêm nhìn nhau một cái, hai miệng một lời: “Thật sự không cứu được?”

“Ngươi... Ngươi đúng là đại phu cửu lưu, còn dám tự xưng thần y đệ nhất thiên hạ?”

“Thần y thì thế nào? Thần y lại chẳng phải thần tiên. Tri thức của ta đúng là vượt xa thời đại này, nhưng không bột đố gột nên hồ. Rất nhiều thuốc, dưới điều kiện hiện tại, ta căn bản không *** chế được. Lần này ta vốn đem ra từ Tiểu Lâu một số được vật vượt thời đại...”

Phong Kính Tiết lại hung tợn chỉ Dung Khiêm: “Nhưng cơ bản đều cho cái động không đáy này rồi. Số thuốc còn lại, không hề đúng với chứng bệnh của Địch Cửu. Trương Mẫn Hân có kể tỉ mỉ tình huống của Địch Cửu với ta rồi, thân thể y mấy năm trước đã hầu như hủy toàn bộ, mà mấy năm nay y chẳng những không điều dưỡng, ngược lại hao hết mỗi một phân sinh mệnh lực đi khỗ sở luyện công, một lần lại một lần cạn kiệt sinh mệnh. Hiện tại thoạt nhìn y mặc dù vẫn đi được nhảy được, nhưng căn cốt cơ sở bên trong hắn là tổn hủy toàn bộ rồi. Người có thể sống đến bây giờ, đã là một kỳ tích.”

Phong Kính Tiết nói tới đây, rốt cuộc thở dài một tiếng: “Thuốc gì, cũng đều chỉ có thể chữa loại bệnh không chết. Hiện tại thuốc ta có thể cho ngươi, cũng chỉ có thể cho y dễ chịu một chút, những khi phát bệnh không lợi hại thế nữa, sống thêm vài ngày thôi.”

Y nhíu mày, vắt hết óc hồi lâu, mới nói: “Thôi, Khinh Trần. Sau khi ngươi tìm được y, cứ dẫn y tới gặp ta, ta tự mình chẩn trị cho y. Trong kho của hoàng cung Yên quốc, các loại dược liệu trân quý đều có sẵn, ta giúp y kéo dài tuổi thọ dăm ba năm, hắn không thành vấn đề.”

Dung Khiêm vẻ mặt buồn bã: “Dù có thể sống thêm vài năm, cuối cùng phải ngày đêm chịu thân thể ốm đau tra tấn, cũng mãi vì chuyện A Hán mà không thể tiêu tan. Sinh thời, cho dù là một ngày khoái lạc, cũng chẳng thể tìm về, sống như vậy...”

“Ta có thể làm, cũng chỉ như thế mà thôi.” Phong Kính Tiết bất đắc dĩ nói: “Tiểu Dung, bản thân ngươi vốn không để tâm nỗi khổ thân thể, cần gì phải chú ý quá mức vì người khác. Chuyện A Hán, mọi người đều đang nghĩ cách, may ra thật sự có thể tìm được biện pháp có thể đánh thức A Hán mà lại không để A

Hán bị thương. Nếu ta có thể kéo dài tuổi thọ của y mấy năm, biết đâu sinh thời, cuối cùng vẫn có cơ hội tận mắt thấy A Hán tỉnh dậy.”

“A Hán tỉnh dậy, lại nhìn y đi chết?” Phương Khinh Trần cười khẩy một tiếng, giọng điệu mỉa mai: “Sớm cũng là chết, muộn cũng là chết. Đã như vậy, ta còn đuổi nhanh đuổi chậm đến làm gì? Vất vả như thế, làm sao cứu được người nào, lại làm sao giải thoát được ai?”

Phong Kính Tiết liếc y một cái: “Ngươi không đi, vừa hay, ở lại ngâm thuốc với ta.”

Dung Khiêm cũng biết Phương Khinh Trần chẳng qua mạnh miệng thôi, tự nhiên không chịu cùng Phong Kính Tiết ép y, chỉ nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Thôi đi đi. Dịch Cửu đã vì A Hán mà làm đến bước này, cũng nên đủ rồi. Bất kể tương lai như thế nào, có thể cứu thì cứu, có thể cho y sống lâu một ngày thì hay một ngày, chuyện tương lai, ai có thể nói chuẩn được đây. Chỉ cần người còn sống, luôn còn hy vọng.”

Nhin Phong Kính Tiết dáng vẻ ngươi không đi đại phu ta đây có cả đống thủ đoạn đối phó bệnh nhân không nghe lời, toàn thân Phương Khinh Trần đều thấy phát hoảng. Dung Khiêm đã bắc cho y lối thoát tốt như vậy, nào còn có đạo lý không xuống: “Đi thì đi, dù sao ta cũng chẳng còn chuyện gì khác để làm.”

Lời này buột miệng mà đáp, y tiện tay rót rượu cho mình, một ngụm uống cạn.

Phong Kính Tiết mấp máy môi, nhưng không ngăn cản nữa, chỉ quay đầu đưa mắt trao đổi với Dung Khiêm.

Đã không còn việc gì để làm? Hồ ly này...

Chỉ một nháy mắt cực ngắn, vẻ mặt hai người đều lộ ra chút ảm đạm, lại đều lập tức thu mím.

Phương Khinh Trần lại không để ý nỗi lòng hai người pháp phồng, một tay uể oải xách bầu rót rượu cho mình, một tay cầm đũa hạ như bay, miệng ngậm đồ ăn, vậy mà vẫn có thể đặt câu hỏi rõ ràng: “Thế nào? Nói thử xem, gần đây các ngươi sống ra sao?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 291 : Lấy Thân Làm Mồi

Dung Khiêm và Phong Kính Tiết liếc xéo lẩn nhau.

“Y sống tốt lắm, cả ngày ăn uống chơi bời, ở trong cung chòng ghẹo cung nữ xinh đẹp, chạy ra ngoài cung rêu rao khoe mẽ, có việc hay không cũng lấy bồ câu chiến ưng truyền quân tình khẩn cấp của Yên quốc gửi thư đến Triệu quốc cho y. Nội dung chẳng ngoài hôm nào đó gặp gỡ một cô nương đẹp, nói chuyện rất vui. Ngày nào đó tìm được một loại mỹ tửu, uống không tồi. Cố tình một kẻ nông cạn dung tục như y, còn luôn chọc được một đống người thích. Hiện tại những cung nữ trẻ tuổi xinh đẹp trong cung rất thích lượn qua lượn lại ngoài Thanh Hoa cung, thậm chí cả rất nhiều danh môn khuê tú, con gái quyền quý, số lần vào cung thỉnh an hoàng hậu cũng ngày càng nhiều, mà mỗi lần đều phải vòng qua ngoài Thanh Hoa cung...”

Phương Khinh Trần nghe mà rất buồn cười: “Tiểu Dung, ngươi không nên đỏ mắt với duyên đào hoa của người ta. Người người này, chính là quá chính trực, quá bảo thủ, cho nên khuyết thiếu lạc thú.”

Dung Khiêm hừ nói: “Ai nói ta đỏ mắt? Ta rất có lòng giúp người đạt thành ước vọng. Ta đang chuẩn bị đi thương lượng với Yên Lãm, vô luận là vị cung nữ nào vừa mắt y, đều bảo Yên Lãm lập tức cắt ái. Vô luận là vị thực nữ nào trúng ý y, đều để Yên Lãm lập tức tứ hôn cho y.”

Phong Kính Tiết một ngụm rượu sặc sụa, ho hai tiếng.

Dung Khiêm cười thật tao nhã: “Kính Tiết, Yên Lãm hiện tại đang cảm kích ngươi lắm. Chút việc con con đó, ta vừa nói, y khẳng định đáp ứng không hề chớp mắt. Ta cam đoan, hôn lễ y lo liệu cho ngươi nhất định là ném hàng đống

bạc, phô trương lãng phí tới cực điểm. Tuyệt đối cực kỳ hợp khẩu vị của ngươi.”

Phong Kính Tiết nhất thời không thể nói gì, chuyển đề tài bắt đầu vạch khiếm khuyết của Tiểu Dung: “Ghen tị, ngươi thuần túy là ghen tị. Khinh Trần, ngươi biết không, gần đây y sống cực kỳ không tốt. Vốn y cả ngày đã bệnh tật, vừa nghe nói ngươi sắp đến Yên quốc, càng sợ tới mức cả đêm không ngủ yên, chỉ sợ ngươi làm gì tiểu Hoàng đế của y.”

Phương Khinh Trần bật cười: “Tiểu Dung. Ta có đáng sợ như vậy không?”

Nhưng Dung Khiêm không hề để ý giễu cợt của họ, ngược lại nghiêm mặt hỏi: “Ngươi thật sự sẽ không kiêm chuyện với y chứ?”

Phương Khinh Trần nhướng mày: “Việc này thì phải quyết bởi y có kiêm chuyện với ta không.”

“Cái gì?”

Phong Kính Tiết ở bên cạnh giải thích: “Trên đường ta cùng y vào cung, y ngẫu nhiên ngẩng đầu, phát hiện Phong Trường Thanh và mấy trọng tướng trong quân đang uống rượu trên cửu lâu ven đường, liền cố ý tỏa ra sát khí kinh động người ta, ngay cả ta cũng bị y kéo xuống nước. Hiện tại một đám nhân vật có máu mặt có thế lực của Yên quốc đều biết ta và Sở quốc Phương Khinh Trần là hổng đại sự của Yên quốc có quan hệ. Vừa rồi những người đó tiến cung, chắc chính là đến tìm tiểu Hoàng đế của ngươi cáo trạng.”

Dung Khiêm cười khổ: “Khinh Trần, ngươi... Ngươi thật là chỉ sờ thiên hạ không loạn!”

Y vốn định lặng lẽ nói rõ sự thật với Yên Lãm, để Phương Khinh Trần im ắng vào cung ra cung một chuyến, không kinh chút bụi mà xong chuyện này. Hiện giờ khiến cho một đồng nhân vật cấp quan trọng biết, mà đều là người qua một trận chiến Tần quốc, âm thầm ghi hận Phương Khinh Trần, lại vừa văn có công lao cực to, cả Hoàng đế cũng phải nể mặt, đủ để Yên Lãm đau đầu.

“Gặp gỡ họ là trùng hợp, bất quá cho dù không gặp họ, ta cũng sẽ nghĩ cách khác, tiết lộ tin tức ta ở hoàng cung Yên quốc ra ngoài.”

Phương Khinh Trần cười lạnh nói: “Chỉ cho ngươi vì y biến thành sống dở chết dở, lại không cho ta coi thử, y rốt cuộc có thể đảm đương vì ngươi đến mức nào? Đây cũng đâu phải đại sự gì. Một chút khảo nghiệm vặt mà thôi, chẳng lẽ y còn không chịu nổi sao?”

Phong Kính Tiết cười nói: “Ngươi luôn tùy hứng như vậy, hoàn toàn không cân nhắc hậu quả. Nơi này nói cho cùng là Yên quốc. Ngươi có bốn sự bằng trời cũng là một thân, nếu bị người âm thầm mưu tính, khóc cũng chẳng có chỗ khóc. Hiện giờ ngươi đứng ở chỗ sáng, nếu như y thật sự muốn đối phó ngươi, ta thật muốn coi ngươi dự định thoát thân như thế nào.”

“Sợ gì, chẳng lẽ ngươi sẽ nhìn ta chết?” Phương Khinh Trần mặt cười vô lại, không hề sợ hãi: “Nếu ngươi chịu trợ ta, cho dù y triệu tập đại quân, cũng chưa chắc có thể vây được ta. Chờ ta thoát thân, hừ hừ, về sau y đừng mong có cuộc sống yên ổn nữa.”

Ngôn ngữ của y như đùa, nhưng vẻ tàn nhẫn trên mắt, lại khiến người minh bạch sâu sắc rằng tên này tuyệt đối nói được làm được.

Phong Kính Tiết cả giận: “Không phải ngươi còn vừa ủng hộ Tiểu Dung ở lại?”

“Tiểu Dung ở lại là việc của Tiểu Dung, ta không phản đối. Ta muốn trị tên nhảm chán nào đó là việc của ta, tốt nhất người khác cũng đừng trở ngại ta.” Khi nói lời này, Phương Khinh Trần nhướng mày, liếc Dung Khiêm. Dung Khiêm lại chỉ cười, có phần bất đắc dĩ, có phần dung túng lắc đầu. Vẻ mặt lại không hề có vẻ gì là khó xử sốt ruột hay buồn bực.

Phong Kính Tiết ngạc nhiên: “Khinh Trần chưa đến, ngươi cả ngày lo lắng, Khinh Trần đến rồi, ngươi ngược lại như là không việc gì vậy.”

“Ta ngày đó lo lắng, chỉ vì còn chưa biết tâm ý Yên Lãm, nhưng hôm nay y đã đáp ứng ta, tất sẽ không ra tay đối phó Khinh Trần, thế ta còn gì phải lo âu.”

Phương Khinh Trần nhường mày: “Với thân phận của ta, ai có thể nhịn được không tìm cách, cho dù y không muốn, đam trọng thần kia cũng sẽ có một đống lý do quang minh chính đại lấy quốc gia làm trọng buộc y làm...”

Dung Khiêm mỉm cười, ngữ khí bình tĩnh: “Yên Lãm đối đãi ta, tất không thất hứa. Cho nên những sự tình đó, đều là phiền toái nên do y nghĩ cách giải quyết. Đã không có việc của ta, tự nhiên khỏi cần ta nhọc lòng thay y.”

Phương Khinh Trần cười khẩy: “Y từng bỏ lơ tâm ý của ngươi, xuất binh Tần quốc, y cũng từng không nói rõ sự thật với ngươi, đã bày cuộc hành thích kia. Bản thân ngươi cũng nói, y là một Hoàng đế, thế nói cách khác, rất nhiều suy tính của y đều xuất phát từ được mất của quốc gia. Một Hoàng đế tốt, ngẫu nhiên xem nhẹ cảm thụ của ngươi, không phải cũng là đạo lý hiển nhiên sao. Đã như vậy, hôm nay y vì Yên quốc mà tính kế ta một lần nữa, lại có gì không thể.”

Dung Khiêm chỉ cười nhàn nhạt, không hề phân bua.

Y tin Yên Lãm, là cảm giác của bản thân, tâm ý của bản thân, người khác hiểu được hay không thì thế nào.

Yên Lãm đã có thể vừa nghe y nói đến Phương Khinh Trần, là có thể mỉm cười xác định lo lắng của y là vì muốn bảo hộ mình, tuyệt không hỏi nhiều tra nhiều đã ưng thuận hứa hẹn, thế thì y có lý do gì để không tin Yên Lãm sẽ có đủ dũng khí và kiên quyết, giữ vững lời hứa này?

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng đã được nhiều giáo huấn như vậy. Nếu hai bên còn suy nghĩ quá nhiều, nghi ngờ quá nhiều, thế mới là chuyện ngu xuẩn nhất thiên hạ.

Phương Khinh Trần nhìn vẻ mặt Dung Khiêm mỉm cười như vậy, liền biết có nói gì nữa cũng không thể nhiễu loạn tâm tình Dung Khiêm, trong lòng ngược

lại cao hứng cho Dung Khiêm, thoái mái cười nói: “Ngươi đã tin y như vậy, thời gian qua lại vẫn chỉ vì việc này mà mất ngủ, thật buồn cười.”

Phong Kính Tiết ở bên cười nói: “Sợ ngươi ức hiếp tiểu hài y nuôi chỉ là nguyên nhân thứ nhất, cả ngày mâu thuẫn không thể quyết định nên y hay không là nguyên nhân thứ hai, nguyên nhân thứ ba này...”

Y nhìn Dung Khiêm như hãi hước, Dung Khiêm lại bị y nhìn cho đỏ ửng mặt, cũng may mọi người đều là nhân vật hiểu tận gốc rễ, không ai có thể vờ thâm trầm thần bí, cho nên chỉ hơi xấu hổ: “Được rồi, muốn nói thì nói đi, bị các ngươi giễu cợt đâu phải một lần hai lần.”

“Nếu thật có lợi ích bằng trời, vậy chúng ta ra tay đối phó Phương Khinh Trần, cho dù trả giá một chút cũng không sao.”

Trên đại điện, đối mặt với trọng thần liên can, Yên Lãm không nhanh không chậm, đĩnh đạc nói.

“Chẳng qua, đối phó Phương Khinh Trần, Yên quốc chúng ta, quả thực lại có thể được bao nhiêu lợi? Sở quốc trên có quốc quân, dưới có chư hầu các phuơng, nhiều thế lực dây dưa, một Phương Khinh Trần tự do, có lẽ có thể chế hành các phuơng, nhưng một Phương Khinh Trần sa thành tù nhân, những người đó chắc gì muốn cứu. Giữa Sở Yên cách Tần quốc, chúng ta không thể trực tiếp tạo áp lực với họ. Nếu như Đại Yên ta không dừng học thủ đoạn sơn tặc đại đạo, bắt giam Sở quốc Phương hầu kia hòng cầu lợi, lại không được, chẳng phải là tự dừng rước lấy miệng tiếng thiên hạ?”

“Với các loại ân oán thị phi giữa Tần Sở mà nhìn, giữa hai người Tần Húc Phi Phương Khinh Trần này, bất quá là lợi dụng lẫn nhau, kiểm chế lẫn nhau mà thôi. Phương Khinh Trần chịu trợ giúp Tần Húc Phi, chẳng qua lo lắng môi hở răng lạnh, không muốn Cường Yên thôn tính Tần mà giáp giới với Sở, Tần Húc Phi tuy rằng được lợi, lại không cần cảm hoài. Chúng ta bắt Phương Khinh Trần, Sở quốc sẽ thiếu một vị trọng tài, Tần Húc Phi sợ rằng sẽ chỉ cao hứng, thì làm

sao có thể bởi vậy mà bị chế.”

Yên Lãm cười nói: “Trận chinh Tân, Phương Khinh Trần làm chúng ta thất bại trong gang tấc, trẫm biết trong lòng mọi người có phần không thoái mái. Song nếu không phải y mật báo, khi quân ta sa vào quân đội Tân vương vây đánh, tổn thất cũng tất là nặng nề. Mặc dù y là giải vây cho Tân Húc Phi, chúng ta cũng được lợi. Nếu luận ân oán, lại là một khoản lộn xộn. Giữa các quốc gia, vốn nên chỉ tính lợi ích được mất, nếu tâm niệm ghi hận hàm oán, ngược lại thành tâm thường.”

Yên Lãm khắc ý dừng một chút, mới tiếp tục nói. Tuy y là Hoàng đế, muốn chuyên quyền độc đoán không phải không thể. Nhưng nơi này đều là trọng thần quốc gia, nếu y lấy quân quyền mạnh mẽ chèn ép, không khỏi lòng người không phục, cho nên cuối cùng phải kiềm nén, chậm rãi nói lý với mọi người, phản bác từng ý kiến, từ từ xua tan sát ý hùng hục của mọi người.

“Nếu như chúng ta muốn bắt Phương Khinh Trần, chẳng những được mất chưa biết, thành bại cũng khó định. Phương Khinh Trần là người thế nào, biết rõ mình có khúc mắc với Yên quốc chúng ta, y há có đạo lý thật sự không hề phỏng bị đã vào Đại Yên chúng ta. Y đã dám cố ý phóng sát khí, kinh động các ngươi, tất nhiên cũng định liệu trước, tự có kế thoát thân. Chúng ta nếu như tùy tiện ra tay, không thể thành công, chẳng phải bỗng chọc người nhạo báng.”

“Còn nữa, Phương Khinh Trần và Dung tướng có giao nghị, y đã thản nhiên vào cung, thăm viếng Dung tướng, chúng ta há lại có thể không có độ lượng dung người. Tróc nã y, chẳng hề có lợi ích xác thực gì, mà Phong công tử cũng rất có giao tình với Phương Khinh Trần. Nếu chúng ta triệu tập nhân mã ra tay với Phương Khinh Trần, khó cam đoan Phong công tử không ra tay tương trợ. Nếu y ra tay, sẽ thành đại địch của Yên quốc chúng ta, thế thân thế Dung tướng lại phải làm sao đây?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 292 : Đều Phó Nói Cười

Yên Lãm nói nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng mọi người lòng đều biết rõ, trong một đoạn trò chuyện vừa rồi kia, kỳ thật mấu chốt nhất vẫn là một câu cuối cùng ấy.

Thân thể Dung tướng không thể rời Phong Kính Tiết, chẳng lẽ các ngươi định vì bắt Phương Khinh Trần giải hận rồi cả thân thể Dung tướng cũng mặc kệ sao?

Trong điện nhất thời lặng ngắt như tờ.

Tình cảm của Yên Lãm với Dung Khiêm, người mù mới không nhìn ra. Nếu như có thể giành được lợi ích tuyệt đại cho Yên quốc, làm thần tử Yên quốc, cắn răng kiên trì yêu cầu y ngẫu nhiên hy sinh Dung Khiêm một lần còn có thể. Nhưng hiện tại trong ngôn ngữ của Yên Lãm chỉ chụp mũ việc muốn bắt Phương Khinh Trần, chẳng qua là mọi người muốn trút giận trả thù, không hề có lợi ích thực tế. Người nào lại còn không biết xấu hổ, hô hào Yên Lãm làm chuyện có khả năng tổn hại Dung Khiêm đây?

Mọi người lập tức trầm mặc, nhưng trong lòng vẫn còn không cam.

Vẫn là Phong Trường Thanh điều chỉnh tâm tính lại đầu tiên: “Bệ hạ nói rất phải. Từ xưa xa giao mà cận công. Cùng ra tay với Phương Khinh Trần, chúng ta chẳng bằng thịnh tình long trọng tiếp đai y, bán một nhân tình thật to cho Sở quốc. Tân Sở hiện tại ngoài mặt xưng huynh gọi đệ, nhưng chẳng qua như giữa Yên Tân chúng ta, ngầm lục đục khó tiêu. Nếu chúng ta có thể mượn cơ hội của Phương Khinh Trần, thiết lập bang giao không tồi với Sở quốc, tương lai hai quốc hợp tác, chế hành Tân quốc, cũng có lợi rất lớn.”

Yên Lãm hơi gật đầu: “Giao thêm một băng hữu, dù sao cũng tốt hơn kết thêm một thù địch. Chỉ là Phương Khinh Trần đã yên lặng đến, sự tình lại liên quan Dung tướng, trẫm cũng không tiện tự ý làm chủ, phải hỏi thử ý tứ của Dung tướng trước đã.”

Mọi người vừa thấy thái độ của Yên Lãm cơ bản đã định, Phong Trường Thanh cũng hoàn toàn ủng hộ, không tranh luận thêm nữa, đều gật đầu nói phải.

Đúng lúc thái giám được phái đến Thanh Hoa cung nghe ngóng kia trở về phục mệnh, quỳ dưới đất cung kính nói: “Dung tướng và Phong công tử mời khách ẩm yến tại điện bên, không cần cung nhân nào hầu hạ, cửa điện cũng đóng kín. Nô tài theo thánh mệnh, không dám tới gần rình mò. Chỉ đúng cách cửa điện mấy bước, nghe từng tràng cười trong điện rất vui vẻ. Nô tài cũng hỏi cung nhân thủ ngoài điện chờ gọi, đều nói từ sau khi cửa điện đóng lại, trong thời gian bất quá một nén hương, trong điện thường truyền ra tiếng nói cười, có lẽ cực thoải mái khoái hoạt.”

Yên Lãm trầm giọng hỏi: “Ngươi có nghe rõ, là người nào đang cười?”

“Tiếng Dung tướng, Phong công tử và vị khách kia đều xen lấn nhau. Thường thường là ba người đều đang cười, hỏi cung nhân bên cạnh, cũng đều nói số lần Dung tướng cười rất nhiều, khá là vui vẻ.”

Yên Lãm mỉm cười, nhẹ nhàng phất tay, lệnh thái giám lui xuống, chỉ cảm thấy trong ***g ngực nhu hòa, mỗi một phân cơ thể mỗi một điểm tâm thần đều từ từ buông lỏng thoải mái.

Cuối cùng không làm sai. Lần này, y chung quy không phụ sự tín nhiệm của Dung tướng nữa.

Kỳ thật, bất luận hồi báo của thái giám là gì, y đều đã quyết định thủ tín đến cùng, cho dù ý kiến của các thần tử kiên quyết hơn, cũng phải dốc sức bảo đảm Phương Khinh Trần không việc gì.

Song, nghe thái giám truyền lời, rốt cuộc trong lòng vẫn khuây khỏa.

Y thật sự đã làm đúng, người kia là bằng hữu chân chính của Dung tướng, người kia, có thể làm Dung tướng cười... Có thể làm cho Dung tướng rất nhiều thời điểm nội liêm quá mức, hàm súc quá mức kia, thoái mái tự tại mà cười to, tiếng cười thậm chí có thể vang dội đến mức để người ngoài cửa điện cũng nghe rõ mồn một.

Bất kể là ai, có thể làm cho Dung tướng vui vẻ như thế, y đều nguyện chân thành cảm tạ, thật lòng đối đãi.

Yên Lãm tin, Dung tướng đã là Dung tướng của Yên quốc, là Dung tướng của Yên Lãm y, thế thì một bằng hữu Dung tướng trọng như thế, không thể làm bất cứ chuyện gì bất lợi cho Yên quốc, có Dung tướng thì có tình hương hỏa, ngày khác Yên quốc gặp nạn, vị tất không thể được người này giúp đỡ.

Y không phải vì tình cảm cá nhân, mà kiên trì tổn hại lợi ích quốc gia. Y chỉ là so với quá khứ, đã có lòng dạ rộng lớn hơn, nhìn cũng lâu dài hơn, cho nên hiểu được như thế nào mới là quyết định chính xác, hiểu được cái gì mới là vừa không phụ lòng, lại không phụ quốc.

Đuối đi trọng thần liên can, lại không chút khách khí đem Sứ Tịnh Viên chạy nhanh chạy chậm qua đây, sau đó ù ù cạc cạc vì một đạo ý chỉ ngừng điều tra ném cho Phong Trường Thanh chậm rãi ứng phó, Yên Lãm vững bước đến Thanh Hoa cung, trong lòng vừa thoái mái vừa vui mừng. Trong lúc thở dài, lại là cảm khái.

Nếu trước kia y có thể có lòng dạ hiểu biết như vậy, nếu trước kia y không phải quá nồng cạn nghi ky, nếu trước kia hết thảy liên quan đến Dung Khiêm y đều có thể thản nhiên như thế, tín nhiệm như thế, từ phuơng diện tốt mà đi tự hỏi, đổi mặt... thì nên tốt biết mấy.

Đương nhiên, nếu Yên Lãm biết ba người họ đang cười gì, tình cảm vui vẻ khuây khỏa, chân thành cảm tạ kia, chẳng biết sẽ lập tức giảm mất bao nhiêu.

Trong Thanh Hoa cung, Phong Kính Tiết mặt đầy tươi cười nói: “Thứ ba chính là y không biết nên đặt tên cho tiểu hài như thế nào, cho nên phiền não không thôi.”

“Đặt tên cho tiểu hài?” Phương Khinh Trần nghe mà chẳng hiểu gì.

“Yên Lãm bảo y đội mũ cho mình, trên lỗ đội mũ phải đặt tên tự cho Yên Lãm.” Phong Kính Tiết chỉ Dung Khiêm chê giêu: “Bao nhiêu đại sự kinh thiên động địa đều làm nhẹ như không, lại râu ria vì việc cỏn con kiểu này?”

Phương Khinh Trần nghẹn họng trồ mắt: “Tiểu Dung, ta chỉ nghe nói, người nói chuyện yêu đương chỉ số thông minh sẽ giảm đến không, nhưng chưa từng nghe nói dạy tiểu hài sẽ dạy mình thành kẻ ngốc?”

Dung Khiêm cũng không giận: “Nếu là chuyện của người ngoài, ta tự nhiên cũng nhìn nhẹ như không, có thể thong dong ứng đối. Y lại là người chí thân chí cận, là hài tử ta một tay dưỡng dục dạy dỗ. Sư đồ phụ tử, tình cảm không phải tầm thường. Trong lòng ta đối đãi y bất đồng với người khác thì có gì ngạc nhiên. Hai người các ngươi, mấy đời đều chưa từng sinh con nuôi con, tự nhiên không hiểu phân tình hoài này lắm, nhưng loại sự tình này, dù sao cũng nên gặp rồi chứ? Bao nhiêu anh hùng nhân kiệt, bế con mình không phải cũng cười như đồ ngốc, vì đặt một cái tên cho hài tử yêu quý, lật hết sách vở cổ kim cũng khó mà quyết đoán kia. Yên Lãm muốn ta cho y một cái tên, một cái tên để y có thể ghi khắc suốt đời, vĩnh viễn kỷ niệm. Ta trước kia cũng chưa từng có con, chưa bao giờ được ủy thác trọng như thế, hiện tại hơi lo được lo mất, khó lòng chọn lựa, có gì kỳ quái?”

Phương Khinh Trần sờ căm, khoan thai nghĩ. Sư đồ phụ tử cái gì? Hài tử yêu quý cái gì? Người cứ tự lừa mình đi!

Phong Kính Tiết cười mỉa mai: “Trên cơ bản, nhân vật truyền kỳ của Yên quốc này cả ngày vì việc nhảm chán kiểu này mà sầu bạc cả đầu, bao nhiêu từ hay chữ hay, y đều không vừa mắt, ta có ý tốt ra chủ ý cho, y cũng chẳng nhìn

được...”

Dung Khiêm lắc đầu nói: “Ngươi nói chữ Lãm có ý lạnh, đề nghị lấy tên Cảnh Hàn, cố nhiên dễ nghe, nhưng cuối cùng mất khí tượng đế vương, cho nên ta nói không ổn...”

Phương Khinh Trần cười nói: “Được rồi được rồi, Tiểu Dung, ngươi hiện tại là người trong cuộc mê, trong lòng coi trọng Yên Lãm quá mức, cho nên câu chữ gì tốt, ngươi cũng cảm thấy không đủ hoàn mỹ, không quyết định được. Nên để ngươi bàng quan ta đây ra chủ ý giúp thì tốt, Yên Lãm, Yên Lãm...”

Trong ánh mắt đầy hy vọng của Dung Khiêm, y suy tư một lúc, đưa tay vẽ một chữ lãm trên bàn, làm như có thật: “Lãm giả, Nhị Bẩm vậy...”

Phong Kính Tiết nén cười nói: “Hai cái bánh, ta còn một cái nè? Ngươi chuẩn bị đoán chữ tính số à?”

Xem chừng gọi Yên Nhị Bẩm là không khả thi, Phương Khinh Trần nhíu mày lắc lư đầu: “Lãm (凜) cũng thông với Lãm (懔), là ý kính sợ, cũng lặng yên mà bi, nghiêm nghị mà sợ. Lãm này không thể lưu, nếu lấy uy nghiêm ấy, ý không thể khinh phạm, chung quy cũng nên có khí tượng hoàng gia chứ?”

Dung Khiêm nghe y nói rất đỗi nghiêm túc, tất nhiên vui vẻ gật đầu, ánh mắt nhìn y càng mong đợi.

Phương Khinh Trần gật đầu, quả quyết đập bàn, cao cao hứng hứng nói: “Quyết định rồi, cứ gọi là Yên Uy Phong!”

Phong Kính Tiết nén cười một hồi mà mặt căng ra đỏ bừng. Dung Khiêm suýt nữa ngã khỏi ghế.

“Thế nào? Cảm thấy không dễ nghe?” Phương Khinh Trần nhíu mày vắt óc: “Nếu muốn dễ nghe, thế ta tìm từ hay cho ngươi nhé...”

Hai mắt nhìn lên trên, rì rì nói: “Yên Chiêu Vân? Yên Dương Thiên? Hừm,

ngươi đừng ném đồ nha... Yên Vân thập lục châu kia...Ê ê, nhã nhặn một chút, bệnh nhân thì phải có dáng vẻ của bệnh nhân, Yên Vân thập bát ky... Ừm, Yên Nam Phi..."

Phong Kính Tiết cười ha ha: "Tiểu Dung, ta ra chủ ý giúp, ngươi còn không vừa mắt, hiện tại ngươi nên biết, so với hồ ly này, ta có thành ý biết mấy, thiện lương biết mấy rồi chứ?"

Dung Khiêm giận đến sắp không thở nổi, nếu không phải thân thể không tốt, cái tên thường xuyên bị mọi người cười nhạo làm thánh nhân tốt tính này, có thể nhảy dựng lên bóp chết Phương Khinh Trần, lúc này đưa tay chỉ Phương Khinh Trần, giận dữ nói: "Ngươi, đồ hồ ly thối tha, ngươi..."

Phương Khinh Trần cười meo meo hỏi y: "Ta thế nào?"

Dung Khiêm vốn lửa giận vạn trưng, thấy Phương Khinh Trần dáng vẻ ung dung thế này, Phong Kính Tiết lại ở bên cạnh xem kịch vui, buồn bức một hồi, rõ cuộc cũng hơi không kiềm được, khẽ cười rộ lên, tiếng cười dần dần vang dội, dần dần phẫn khởi.

Phương Khinh Trần cười nói: "Coi, đặt tên kỳ thật cũng là một chuyện rất thú vị, rất thoải mái, có thể vui vẻ, biết đâu tâm ý vừa đến, diệu thủ chợt được, chính là tốt nhất, không cần phải quá chú ý."

Phong Kính Tiết cũng ở bên cười nói: "Tiểu Dung, thật sự không nghĩ ra được thì tùy tiện lấy quyển sách, giờ một tờ, chọn chữ đầu tiên, lại lật một tờ, lại chọn một chữ, có dễ nghe không, ý tứ thuận không, phải xem tiểu hài nhà ngươi vận khí tốt hay không."

Dung Khiêm chỉ vừa tức giận vừa bất đắc dĩ nhìn hai người, vừa cười vừa lắc đầu.

Đạo lý người người đều biết nói, không phải người mình đặt trong lòng, thời thời để ý, tự nhiên có thể một kẻ tiêu sai hơn một kẻ, một kẻ nhìn thoáng hơn

một kẻ.

Khinh Trần cũng thế, Kính Tiết cũng vậy, nói trăng ra chỉ nhìn thấy trò cười của người ta, chuyện bản thân làm ra còn không phải một kẻ xuẩn hơn một kẻ.

Đuối đi trọng thần liên can, lại không chút khách khí đem Sứ Tịnh Viên chạy nhanh chạy chậm qua đây, sau đó ù ù cạc cạc vì một đạo ý chỉ ngừng điều tra ném cho Phong Trường Thanh chậm rãi ứng phó, Yên Lãm vững bước đến Thanh Hoa cung.

Vốn Yên Lãm đoán, Dung Khiêm Phong Kính Tiết và Phương Khinh Trần tụ tập rất vui, chắc lúc này còn đang đóng cửa uống rượu tán gẫu, y vốn không định đi quấy rầy, bất quá cứ muốn lảng lặng đứng ngoài cửa điện đó một chút, nghe thử tiếng cười sang sảng kia của Dung tướng, cảm thụ một thoáng sự khoái ý của Dung tướng là được.

Song mới vào đại môn Thanh Hoa cung, đã thấy trong lâm viên lớn như vậy, Dung Khiêm đang một mình khoanh tay đón gió mà đứng, lập tức giật mình: “Dung tướng!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 293 : Nắm Tay Đì Giữa Hoa

Yên Lãm thấy Dung Khiêm một mình khoanh tay đứng đón gió, giật cả mình: “Dung tướng!”

Dung Khiêm nghe tiếng đưa mắt nhìn, sau một biển hoa mỉm cười cất bước đi về phía y.

“Ngươi đừng đi! Đừng nhúc nhích!” Yên Lãm nhón nhác kêu, vận một thân khinh công không tính là cao minh đến cực điểm, lướt đến như bay.

Dung Khiêm chẳng qua đi được ba bốn bước, đã bị y chạy đến bên cạnh, một phen giữ chặt, nhìn từ trên xuống dưới, cả giận: “Lại không ngồi xe lăn, lại không cho cung nhân hầu hạ gần bên, ngươi dám đứng một mình như vậy? Vạn nhất ngã bị thương, bản thân ngươi không coi là gì, nhưng cả ta trong đó, từ trên xuống dưới bao nhiêu người, đều phải bị Phong công tử quở trách một trận.”

Dung Khiêm nhìn dáng vẻ y khẩn trương, chỉ cảm thấy thú vị: “Ngươi đâu phải không biết, ta kỳ thật có thể tự mình đi vài bước, khỏi cần phải lo lắng như vậy.”

“Tuy có thể đi vài bước, nói cho cùng không vững lắm. Thật muốn đi luyện sức chân, hoặc là dựa tường, một tay vịn cho vững một chút, hoặc là để hạ nhân ở bên cạnh chăm sóc cho an tâm, nếu không nữa thì cầm gậy Thanh cô nương đặc ý làm cho ngươi, cũng an toàn hơn, sao có thể cứ làm bừa như vậy?”

Yên Lãm giận dữ quở trách, cảm thấy Dung tướng hiện tại lăm lóc thật là ngày càng tùy hứng, phải hại y thời thời khắc khắc bận tâm như vậy, thật không biết hai người ai lớn ai nhỏ, ai mới là sư phụ, ai lại là đồ đệ đây.

Dung Khiêm nhìn y, chợt hơi buồn cười.

Hiện giờ y nơi nơi bị Yên Lãm quản, thời thời nghe càm ràm quở trách đều đã thành quen, cứ như thể hình thức cư xử của họ lúc Yên Lãm còn nhỏ bị đảo ngược vậy... Trong lòng lại cảm thấy có phần hơi ấm áp.

Kỳ thật không phải là y cố ý chọc Yên Lãm sốt ruột. Nếu là bình thường, khi một mình tập đi lại, y cũng sẽ lẩy gậy chống cho an toàn. Chỉ là hôm nay Phương Khinh Trần ở đây, y có thể phải đứng, trông như thoái mái mà đi lại vài bước, Phương Khinh Trần nhìn mới thoái mái. Nếu y dám lẩy gậy, bước đi run rẩy, trời biết hồ ly lòng dạ hẹp hòi kia liệu có bị kích thích nữa rồi gây thêm phiền toái gì cho Yên Lãm không.

Yên Lãm nhìn như tùy ý nắm tay Dung Khiêm, đỡ y chậm rãi bước đi.

Y tin tưởng nghị lực của Dung Khiêm, tin tưởng Dung Khiêm có thể từng bước ổn định đi đến cuối cùng. Cho nên không đỡ quá cẩn thận nữa, không định làm cột trụ cho y nữa, nhưng cũng sẽ không buông tay.

Vạn nhất có sẩy chân, vạn nhất có bất ngờ, chí ít đôi tay gắn bó nhau này, luôn có thể kéo chặt, không để y ngã, không để y bị thương.

Y mỉm cười cùng Dung Khiêm tiến bước cực chậm cực chậm, biển hoa vô biên, ánh dương như thế, phảng phất, y lại chỉ cảm thấy, được đôi tay này nắm chặt, cẩn thận bảo hộ, vĩnh viễn không đến mức trượt chân, vĩnh viễn không đến mức ngã xuống. Kỳ thật vẫn... vẫn đều là bản thân y.

“Thế nào? Ứng phó đám trọng thần kia nhanh như vậy?” Dung Khiêm mỉm cười nói.

“Dung tướng, ngươi biết họ đến làm gì?”

“Khinh Trần đã nói với ta. Tiểu tử này tùy hứng càm quấy, cố ý thêm phiền toái cho ngươi.” Quá trình thuyết phục đám trọng thần này, Dung Khiêm không

hỏi một câu, Yên Lãm cũng chẳng hề giải thích một câu. Y tin người kia, người kia cũng biết y tin mình, giữa họ sớm không cần tốn nhiều những lời lẽ đó nữa.

“Phương Khinh Trần là nhân vật thế nào, ta cũng biết. Nể mặt ngươi, y kỳ thật đã cực thu liêm rồi nhỉ? Chỉ nhìn y lật tay là mây, úp tay là mưa, đùa bỡn bao nhiêu vương hầu quan tướng trong tay, ta cũng biết, nếu y muốn làm khó ta thật, có cả đống biện pháp cao minh hơn, ác hơn, tuyệt hơn, khiến ta khó xử bất đắc dĩ hơn. Sự tùy hứng của y chẳng qua là bất bình vì ngươi. Hiện giờ chịu lưu tình để lối thoát như vậy, ta trái lại phải cảm ơn tâm ý với ngươi, khoan dung với ta mới phải.”

Yên Lãm thản nhiên nói, tuyệt không miễn cưỡng.

Dung Khiêm mỉm cười. Yên Lãm dĩ vãng, tuy là thiếu niên anh nhuê, chung quy quá phong mang tất lộ. Hiện giờ đã trải qua nhiều như vậy, cuối cùng dần dần toàn vẹn tự tại, có rộng lượng, mới thấy khí tượng đế vương, lòng dạ quân vương. Người làm sư phụ, sao không vui mừng, cùng được vinh lây.

“Phương Khinh Trần và Phong công tử đâu? Tại sao họ không ở bên cạnh ngươi?”

“Kính Tiết người làm đại phu này, không nhìn được bệnh nhân uống rượu nhất. Khinh Trần trên người có thương, lại là cái tên không biết thu liêm, hiện tại đã bị Kính Tiết chộp đi chỉnh trị rồi.” Dung Khiêm cười mỉm nói.

Vốn Phương Khinh Trần uống rượu, Phong Kính Tiết vẫn kiềm chế. Nhưng không biết có phải là Phương Khinh Trần nói quá hăng say, nhất thời đắc ý vênh váo, chớp mắt dốc hết ba bầu rượu. Dám ở trước mặt thiên hạ đệ nhất thần y này, không coi thân thể mình là gì như vậy, Phong Kính Tiết nào còn nhịn được nữa, túm người ném lên giường, trực tiếp lôi ngân châm ra thư giãn xương cốt cho y.

Bằng hứng thú ác thích làm bệnh nhân tự dựng bị tra tấn thêm đó của Phong Kính Tiết, đoán toàn thiên hạ ngoại trừ Lư Đông Ly thì những người khác đụng phải y đều khó mà may mắn thoát khỏi. Dung Khiêm đã nếm mùi đau khổ trong

tay Phong Kính Tiết, không dám nán lại đó nhìn dáng vẻ thảm hại của Phương Khinh Trần thêm, sợ vạn nhất để tiểu tử này ghi hận, cho nên mới chuồn ra đây thả lỏng một chút.

Nghe Dung Khiêm nói nhàn nhạt như vậy, trong lòng Yên Lãm ít nhiều hiểu được là chuyện gì xảy ra. Lúc trước khi Phong Kính Tiết mới đến chữa bệnh cho Dung Khiêm, đã chỉnh Dung Khiêm kêu thảm liên tục, rồi sau đó từng bát thuốc thêm đủ hoàng liên kia thật sự khiến người tâm tồn nghi hoặc, đoán Phương Khinh Trần hiện giờ cũng chẳng thể thoái mái hơn Dung Khiêm lúc trước.

Trong lòng y buồn cười, miệng chỉ cười hỏi: “Thương của Phương Khinh Trần... Nghiêm trọng không?”

“Thương thì dễ xử lý, chỉ là y trúng độc mạn tính, khá phiền toái. Kính Tiết đã kê đơn, cho người đưa đi được phòng điều chế, để y dùng trường kỳ, hai hôm nay nhân y còn ở đây, sẽ mỗi ngày dùng ngân châm trừ độc giúp, lại buộc y ngâm nước thuốc một canh giờ.”

Trong ngũ khí của Dung Khiêm vẫn có ít ý than thở. Điều chế những thứ thuốc đó, chẳng qua là tận nhân sự chút thôi. Y và Phong Kính Tiết đều không có lòng tin gì với điểm Khinh Trần uống thuốc đúng hạn này. Cho nên chỉ có thể nhân Phương Khinh Trần còn ở trước mắt, có thể trị nhiều một chút thì trị nhiều một chút đi.

Trong xương cốt, hai người đều không cho rằng Phương Khinh Trần sau khi giải quyết việc Địch Cửu, chịu quay về Tiểu Lâu chữa bệnh đổi thân thể. Mấy học trò họ đây, thật là quạ đen đậu trên lưng heo, ai cũng đừng nói ai đen cỡ nào.

Phương Khinh Trần có thể chê cười y không nỡ đi, có thể ủng hộ y ở lại, nhưng chắc gì chịu thừa nhận bản thân không nỡ đi. Cố tình tiểu tử này tính nết lại cực đoan, Dung Khiêm và Phong Kính Tiết trong lòng biết rõ, nhưng cũng không dám khuyên bảo rõ ràng, chỉ đành ẩn nhẫn có thể làm bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, tận lực giảm bớt thương độc của y thôi.

Yên Lãm suy tư hỏi: “Y sẽ ở lại đây bao lâu?”

“Vốn y có việc gấp, đến thăm ta rồi tối đa chật trễ một ngày là đi. Nhưng hiện tại phải bắt y chữa bệnh, được phòng bên kia điều chế thuốc cũng cần thời gian, chắc còn có thể ở lại ba ngày cũng nên.”

“Ba ngày!” Yên Lãm nhẹ giọng hỏi: “Thời gian y ở đã hơi dài, có lẽ cũng có thời gian xã giao các phuơng. Vậy người xem, ta phải chăng nên chính thức tuyên bố tin tức y đến Yên, long trọng khoản đãi y như khách quý?”

Dung Khiêm lập tức hiểu được tâm ý của y, mỉm cười lắc đầu: “Trừ phi Sở quốc có đại nạn, nếu không Phương Khinh Trần sẽ không quay về Sở quốc, cũng sẽ không dùng quyền lực của y ở Sở quốc nữa. Bất kể hôm nay địa vị của y ở Sở quốc cao bao nhiêu, qua dăm ba năm im hơi lặng tiếng, sẽ thành nhân vật bên lề, ảnh hưởng với triều cục Sở quốc cũng không quan trọng. Chúng ta tiếp đãi y quá long trọng, vị tất có thể có bao nhiêu ưu đãi. Hơn nữa, tính tình y không tốt, vị tất chịu đập người ngoài, thật sự đối đãi y như khách quý, sợ ngược lại phải tự chuốc mất mặt.”

Yên Lãm cả kinh: “Y sẽ không về Sở quốc nữa?”

Quyền thế địa vị của Phương Khinh Trần ở Sở quốc, so với quân chủ chỉ hơn chứ không kém, nếu y muốn, tùy thời có thể giành lấy. Quyền vị như thế, y lại có thể tùy tay ném bỏ, đối với quân chủ cả ngày hết lòng hết sức lo nghĩ quốc sự, còn phải đề phòng tất cả trọng thần và hoàng thân như Yên Lãm mà nói, quả thực khó tin đến cực điểm.

Dung Khiêm mỉm cười ngưng mắt nhìn y: “Không thể tin?”

Yên Lãm định tâm thần, kinh ngạc nhìn Dung Khiêm một lúc: “Nếu là người ngoài, tất nhiên không thể tin. Nhưng y là bằng hữu của Dung tướng, vô luận ngoài mặt tính tình bất đồng chừng nào, trong xương cốt... Y có lẽ là cùng một loại người với Dung tướng thôi.”

Năm đó, Dung Khiêm đã có thể nhẹ nhàng ném thiên hạ quyền vị, thậm chí hy sinh bản thân để thành toàn cho quân chủ y, vậy hành động của Phương Khinh Trần, không hợp lý hơn nữa thì cũng hợp tình.

Y cười nói: “Chẳng trách Dung tướng không muốn ta đối phó y, nếu y thật sự hoàn toàn không định chưởng đại quyền Sở quốc nữa, ta lại còn coi y thành đại địch mà vắt óc mưu tính, thật là quá sức buồn cười.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 294 : Dắt Tay Buông Tay

Nghĩ đến Phương Khinh Trần sẽ không về Sở quốc nữa, trong lòng Yên Lãm nhịn không được phải khoái hoạt.

Sở quốc nếu không có đại nạn, Phương Khinh Trần sẽ không nhúng tay quản lý nữa, thế Sở quốc trước mắt, sẽ chẳng còn nhân vật cường hẵn như Phương Khinh Trần dẫn dắt.

Sở quốc hiện giờ quân nhược thần cường, thần hạ lại là chư hầu phân chẽ, tuy rằng có thể duy trì cân bằng, nhưng loại cân bằng này, cơ hồ là giẫm trên lò xo. Dưới cục diện kiểu này, cho dù có thể miễn cưỡng bảo vệ hòa bình ổn định trong nước, nếu muốn hợp tác đồng lòng, khuếch trương ra ngoài, lại không thể được.

Biết ít nhất trong bao nhiêu năm, Sở quốc không thể liệt lại trong số cường quốc đương thời nữa, trong tư tâm làm sao có thể không cao hứng.

Dung Khiêm biết tâm tư của y, nghĩ y đã là Yên vương, tất nhiên phải nghĩ như vậy, thấy Yên Lãm hơi lộ vẻ vui mừng, bất giác buồn cười.

Có Phương Khinh Trần xa xa trông, Sở quốc tốt xấu cũng không loạn nỗi. Tương lai nếu có nước khác dám ngấp nghé Sở quốc, Tân Húc Phi nguyên khí đã khôi phục cũng sẽ không ngồi nhìn. Tuy rằng lúc trước Khinh Trần cố ý khiến cục diện Sở quốc như thế, chính là vì một chút tư tâm kia của bản thân, rắp tâm muốn làm vị trí Hoàng đế này không dễ ngồi như vậy, nhưng nếu sự bình an của Sở quốc có thể cam đoan, những chuyện khác, chỉ thuận theo tự nhiên, xem sẽ phát triển đến bước nào là được, khỏi cần chú ý quá mức.

“Chuyện Khinh Trần ở đây, giống trống khua chiêng, trịnh trọng tuyên truyền

tất nhiên là không cần, nhưng thuận theo tự nhiên để tin tức truyền ra, cũng không có gì là không tốt. Người kia cứng miệng mềm lòng, người khách khách khí khí chiêu đãi y, không mảy may làm khó, nơi nơi nhân nhượng tính khí của y, cho dù miệng không đồng ý, trong lòng luôn sẽ nhớ kỹ tình cảm của người. Tương lai, chưa biết chừng còn có lúc hồi báo. Tuy y không có ý với quyền vị Sở quốc, nhưng trên danh nghĩa dù sao cũng là người cực tôn quý của Sở quốc, không ít chư hầu Sở quốc tình cảm với y đều sâu đậm, họ biết chuyện này, cũng sẽ có chút hảo cảm với người. Tương lai, nếu không ảnh hưởng lợi ích Sở quốc, lại chỉ cần nhắc tay, họ hẵn không ngại trợ giúp Yên quốc.”

Dung Khiêm mỉm cười nói: “Tuy nói việc này chưa chắc sẽ phát sinh. Nhưng dù sao chúng ta không có tổn thất, phòng ngừa chu đáo, luôn là tốt.”

Yên Lãm gật đầu: “Được, thế ta sẽ không phát lệnh cấm khẩu.”

Dung Khiêm cười: “Truyền thì cho phép họ truyền, nhưng người cũng phải phái người khống chế một chút, tránh cho truyền ra quá nhiều tình tiết cỗ quái. Ngoài ra, lại để Trường Thanh đi câu thông với các triều thần khác một phen, để tránh đám đại nhân nhọc lòng vì nước kia lại chạy vào cung đề nghị thư kích cầm sát Phương Khinh Trần cho người.”

Yên Lãm cười xác nhận, đưa tay phất vô số hoa rơi trên một tảng đá vuông vức, đỡ Dung Khiêm đã đi mệt ngồi xuống, hơi ngồi xổm xuống bóp chân giúp y.

Bất quá là khoảng cách mấy chục bước, với hai chân Dung Khiêm mà nói, đã là gánh nặng rất nặng, cần giúp y thả lỏng cơ thể, cho hai chân y cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn một chút, lúc này mới có thể tránh cho phục kiện cường độ cao khiến cơ thể bị thương.

Cứ như vậy, nửa quỳ một gối, cúi đầu cẩn thận chăm sóc một người khác. Hết thảy những việc này, Yên Lãm làm, đã vô cùng quen thuộc tự nhiên.

Dung Khiêm cũng chẳng mảy may không tự tại không quen, chỉ mỉm cười

cúi đầu nhìn y. Nhìn dưới ánh dương, khuôn mặt trẻ tuổi kia của Yên Lãm, đột nhiên nhớ tới, y... sắp phải làm lễ đội mũ rồi.

Nói đến thì thật sự chẳng thể gọi y là hài tử nữa. Y đã trưởng thành, không phải thiếu niên, mà là một nam tử hán. Không còn cần người ngoài che mưa chắn gió thay nữa, mà là tự thành một gốc đại thụ, vươn dài cành lá, toàn lực che chở tất cả những người y yêu quý.

Dung Khiêm bỗng mỉm cười, lặng lẽ ngưng mắt, nhìn ánh mắt chuyên chú của Yên Lãm, ánh dương sáng ngời rực rỡ như vậy, chiếu vào trong mắt y, dưỡng như chớp lóe quang hoa lúa mắt, y gọi khe khẽ: “Yên Lãm...”

Yên Lãm vẫn cúi đầu, từ từ xoa bóp đôi chân mỏi mệt đau nhức cho Dung Khiêm, mỗi một phân mồi một tấc cũng chưa từng sai sót, miệng nhẹ nhàng đáp một tiếng: “Ừm...”

Song Dung Khiêm không nói nữa, chỉ an an tĩnh tĩnh nhìn y, cầm thụ sự ấm áp trên bàn tay, sức lực giữa ngón tay của đệ tử đã lớn thành vĩ nam tử này.

Phương Khinh Trần hai mắt dại ra, hình dung tiêu tụy, vẻ mặt mê mang từ trong điện đi ra.

Y đi đến bên bàn đá như du hồn, nặng nề ngồi xuống, than vãn: “Tiểu Dung, thật may mà ngươi có thể chịu đựng được tên kia tra tấn mấy tháng trời, thật sự là quá sức giỏi!”

Dung Khiêm nhìn y dáng vẻ đáng thương, nén cười, cầm chiếc ấm bạc trên bàn, rót cho y một ly nước trái cây.

Phương Khinh Trần rất coi thường, nói: “Cũng mấy tuổi rồi, còn uống thứ con nít thích này?”

“Ngươi hãy biết thỏa mãn đi, bây giờ ngươi nghĩ có thể uống một ngụm nước trái cây tươi dễ lắm sao? Đây chính là dùng các loại hoa quả tươi các nơi phi

ngựa tiến công, nữ quan đẹp nhất trong cung tự tay ép, còn là phuơng pháp Kính Tiết tự mình chỉ điểm, hiện tại còn có ta tự mình hầu hạ, ngươi còn muôn thế nào nữa?”

Dung Khiêm cười ác liệt: “Hay là ngươi còn muôn uống rượu trước mặt y nữa?”

Phương Khinh Trần cư nhiên hơi co rúm, râu rẽ bưng ly nước ép, một ngụm uống cạn.

Yên Lãm ngồi bên nhìn mà trong lòng buồn cười, nhưng thật sự không dám cười nhạo ngay trước mặt Phương Khinh Trần, ra sức nghiêm mặt, làm ra vẻ nghiêm túc, trong lòng thật sự khá thú vị.

Chẳng qua ba ngày mà thôi, cường giả có thể không chút khách khí uy áp Hoàng đế một nước kia đã già vò thành như vậy. Trong lòng Yên Lãm thật sự rất hiểu kỳ, cái trò gọi là trị liệu mà đang yên đang lành ép một người vào cái bồn nóng hầm hập phiếm mùi thuốc dùng lửa cỗ sức đốt một hai canh giờ, y nhìn thế nào cũng giống một loại khổ hình, mà ngân châm nới xương Phong Kính Tiết một ngày ba lượt làm cho Phương Khinh Trần kia, rốt cuộc lại đáng sợ cỡ nào?

Có vết xe đổ của Dung Khiêm ở đó, muôn để Yên Lãm tin, Phong Kính Tiết trong lúc chữa bệnh không thừa cơ cho Phương Khinh Trần chịu khổ gấp bội, thật sự chẳng dễ dàng lắm. Hả giận, quá là hả giận, thù thất lợi ở Tân quốc, Phong Kính Tiết đã giúp y báo xong hết rồi.

Phương Khinh Trần cũng chẳng có sức lực làm bộ trước mặt Yên Lãm, chỉ thiếu điều uể oải trực tiếp nằm bò lên bàn. Ngàn không nén vạn không nén, không nén nhất thời động ý, đâm đầu vào tay Phong Kính Tiết. Vốn là phải đi ngăn Địch Cửu, chỉ định tiện đường vòng qua Yên quốc, tìm Phong Kính Tiết kiếm chút thuốc cứu mạng Địch Cửu, miễn cho mình uống phí khí lực chín trâu hai hổ, cứu được người, lại chẳng sống được mấy hôm. Ai biết đại phu cửu lưu

kia hoàn toàn không chắc chắn cứu được người, lại rảnh rỗi túm y điên cuồng giày vò một trận.

Vốn bỗn sự của y và Kính Tiết cũng xấp xỉ ngang tay. Nhưng y trúng độc lâu như vậy, võ công giảm đi không nói, Kính Tiết bên này còn có một đoàn trợ thủ giúp trông chừng y. Hiện tại y đánh cũng đánh không lại, chạy cũng chạy không được, rốt cuộc bị vây chết.

Y càng nghĩ càng phiền, trong lòng hệt như lửa đốt, không khách khí đưa ly ra trước mặt Dung Khiêm.

Dung Khiêm lại mỉm cười xách ấm rót cho y, Phương Khinh Trần rất sốt ruột nói: “Chậm rì rì, nhanh nhẹn chút không được sao?”

Yên Lãm ở bên cạnh nhắm mắt, hít sâu một hơi. Nhịn nhịn nhịn, không nể mặt y, cũng phải nể mặt Dung tướng.

Y ở bên cạnh thấy Dung Khiêm đã có thể hoàn toàn tự nhiên mà dùng tay cầm cái ấm gần như đầy ắp kia, trong lòng cực kỳ vui mừng rồi, nào còn so đo động tác của Dung Khiêm chậm. Nhưng người này còn không thức thời chê đông chê tây. Bình thường việc rót nước trái cây này, đều là bản thân Hoàng đế này hầu hạ Dung tướng, tự tay làm giúp, hiện giờ đổi thành Dung tướng hầu hạ y, y còn muốn chọn ba lựa bốn?

Phương Khinh Trần như là hoàn toàn không phát hiện cơn giận của Yên Lãm, chờ Dung Khiêm rót đầy cho mình, bèn tự đưa tay đẩy cả cái ly trước mặt Yên Lãm qua: “Cũng rót giúp y đi.”

Yên Lãm ngăn ra, Phương Khinh Trần lại buồn cười mà chớp chớp mắt với y. “Không cần phải khẩn trương như vậy, chẳng qua là rót một ly nước thế thôi. Sư phụ ngươi đâu phải làm bằng thủy ***, chạm một cái sẽ không vỡ. Y là Dung Khiêm, bị thương nặng hơn, cũng vẫn là cường giả, yên tâm đưa ra yêu cầu, buông tay để y làm, thứ suy sụp thất bại này, nếu bản thân y không để tâm, thì ngươi phải có dũng khí ở bên cạnh nhìn. Ngày ngày nâng niu che chở trong tay,

đến bao giờ y mới có thể khá lên? Cho dù ngươi muốn dạy y như tiểu hài tử, chung quy phải buông tay để y ngã, y mới có thể học được cách bước đi..."

Y nơi này ngông nghênh giáo huấn một phen, Yên Lãm nghe mà hơi ngẩn người, Dung Khiêm lại đã rót đầy một ly cho y, cười nói: "Đừng để ý tên này, y không có việc gì cũng thích giáo huấn người khác, lại chưa bao giờ nhìn thấy sai lầm của mình."

Yên Lãm im lặng dùng hai tay cầm ly, chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay, nhất thời lại không nỡ uống, nhẹ nhàng nói: "Dung tướng, từ sau khi ngươi bị thương, đây là lần đầu tiên, ngươi rót nước cho ta..."

Dung Khiêm cười khẽ: "Cũng không tệ lắm, ngươi xem, vừa không đổ ra ngoài, ấm cũng không sẩy tay đánh rơi. Xem ra ta không vô dụng lắm."

Yên Lãm cúi đầu chăm chú nhìn ly nước trái cây lóng lánh kia, lòng hơi xót xa, lại hơi vui mừng, ngẩng đầu nói với Phương Khinh Trần: "Cảm ơn ngươi nhắc nhở, ta trước kia..." Y hơi đỏ mặt, nhìn về phía Dung Khiêm: "Ta trước kia quản quá nhiều, Dung tướng, làm ngươi rất không tự tại nhỉ."

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 295 : Xưa Đâu Bằng Nay

Nghe Yên Lãm nói, Dung Khiêm chỉ mỉm cười.

Phương Khinh Trần uể oải nói: “Chỉ là ta nhìn không vừa thôi, chưa biết chừng bản thân y kỳ thật thích thú lăm ấy, ngươi khỏi cần quá áy náy, cũng khỏi cần cảm kích ta nhiều, dù sao sáng mai ta phải đi rồi. Nếu muốn tỏ vẻ cảm kích thì buổi tối cuối cùng này, cho ta sống yên ổn một lúc đi, Hoàng đế bệ hạ có thể thay ta ngăn toàn bộ khách quý đến thăm Dung đại quốc công của các ngươi ngoài Thanh Hoa cung không?”

Yên Lãm và Dung Khiêm nhìn nhau cười, mới nói: “Hôm nay ta ở lại đây, chính bởi vì Dung tướng đã dặn dò, vô luận thế nào, phải giữ cho Thanh Hoa cung một ngày thanh tĩnh.”

Phương Khinh Trần khẽ hừ một tiếng, chẳng may có ý cảm kích. Đại Yên quốc Hoàng đế ngươi tọa trấn ngăn cản nơi này, nào phải vì thanh tịnh của ta, đau lòng Dung tướng nhà ngươi tự dung bị liên lụy mới là chân tướng ấy.

Mấy ngày nay cuộc sống của Phương Khinh Trần thật sự cực kỳ không thoái mái. Chẳng những bản thân y bị Phong Kính Tiết túm lấy chỉnh ác một trận, còn không ngừng bị rất nhiều người quấy rầy. Từ sau khi tin tức Phương Khinh Trần là bằng hữu của Dung Khiêm, đang làm khách tại Thanh Hoa cung truyền ra, cả triều văn võ đều náo động. Những trọng thần thân phận đủ cao quý đó, giơ lá cờ thăm hỏi Dung Khiêm, thay phiên chạy vào Thanh Hoa cung, ngay cả vài vị phi tử địa vị tôn quý trong cung, cũng cầm đồ bối tự tay làm, khách khách khí khí đến thăm bệnh tình của Dung Khiêm.

Những người này thân phận đều rất cao, mà phần lớn có cựu nghị với Dung

Khiêm, không tiện đóng cửa không tiếp. Biết rõ người ta thăm hỏi là giả, rình coi là thật, Dung Khiêm cũng chỉ đành đe *** thần đế nhất nhát xã giao.

Đám người này vừa nói chuyện với Dung Khiêm, vừa dòm thảng tai nghe ngóng động tĩnh các nơi, đôi mắt càng quét loạn tứ phía, còn có người quan hệ với Dung Khiêm khá tốt, trực tiếp mặt dày hỏi Phương Khinh Trần, biểu đạt tâm tư nghe đại danh đã lâu, thập phần khâm phục tôn kính của mình, cực mong Dung tướng có thể giới thiệu cho.

Phương Khinh Trần tất nhiên chẳng buồn để ý loại sự tình này, Dung Khiêm cũng sẽ không ngốc đến mức đi giới thiệu. Nhưng hiện tại Phương Khinh Trần dù sao bị Phong Kính Tiết bắt nhốt trong Thanh Hoa cung chữa bệnh, vì thế muốn trốn cũng trốn không thoát. Trong một ngày, luôn phải bị mấy tên đặc biệt tai thính mắt *** kia gặp được năm ba lần, còn có kẻ da mặt dày cực kỳ, hoàn toàn lờ đi sự lạnh lùng người lạ chớ gần đầy người y kia, trực tiếp chạy qua làm thân.

Nếu không phải giữ thể diện cho Dung Khiêm, nếu không phải không muốn tự đứng kết thù thay Sở quốc, Phương Khinh Trần đã sớm trực tiếp ném văng đám nhân sĩ nhảm chán này cho xong việc.

Mà đối với những bất mãn này của Phương Khinh Trần, Yên Lâm chẳng mảy may đồng tình.

Việc này có thể trách người khác sao? Ai kêu ngươi quá nỗi danh làm chi. Sở quốc Phương Khinh Trần, vong thì Đại Sở vong, sinh thì Đại Sở sinh. Một người định một quốc, anh hùng ra sao, phong thái ra sao, truyền kỳ ra sao? Phàm là người từng nghe chuyện về ngươi, có thể không tò mò với ngươi sao? Nghe nói ngươi ở ngay trong hoàng cung, có thể không muốn tìm cơ hội gặp một lần sao?

Chẳng qua, những người chẳng dễ dàng gì ngầm được Phương Khinh Trần vài lần trong Thanh Hoa cung đó, đại bộ phận đều thất vọng mà về.

Vốn Phương Khinh Trần nếu sơ tẩy một phen, thay bạch y có tính tiêu chí,

phong hoa thần thái, đoạt mắt người là khỏi cần phải nói. Đáng tiếc mấy ngày nay, mỗi lần khi có thể bị người bắt gặp, không phải y vừa mới bị dùng ngân châm châm toàn thân một lần thì là mới từ trong ang nước nóng bước ra. Bi Phong Kính Tiết chỉnh đến tâm lực mỏi mệt, uể oải bất kham, sắc mặt trăng bêch, hai mắt vô thần, khí chất phong độ gì cũng mất hết, khiến vô số khách nhân do mộ danh mà đến hoàn toàn thất vọng, thầm than nghe danh không bằng gặp mặt.

Đám văn võ trọng thần kia thất vọng đã đành, thú vị nhất chính là mấy phi tần trong cung, tuy rằng đều là danh môn quý nữ, nhưng vẫn còn trẻ, vẫn là tuổi nữ nhi bình thường mơ mộng hướng về anh hùng hào kiệt, sau khi trông thấy Phương Khinh Trần, dưới sự thất vọng, sợ là có rất nhiều mộng ảo tốt đẹp đã nát bét, ngầm oán giận với nhau, hối hận không nên đến xem.

Yên Lãm nghe những việc thú vị thế này, chỉ cảm thấy buồn cười. Nếu không phải lo lắng thân thể Dung Khiêm, không muốn Dung Khiêm bị Phương Khinh Trần liên lụy chịu quấy rầy nhiều như vậy, y chẳng những sẽ không tọa trấn ở Thanh Hoa cung, không cho người khác đến quấy rầy nữa, sợ còn phải âm thầm trợ giúp kia.

“Nói gì thế? Cao hứng đến vậy?” Phong Kính Tiết mỉm cười chậm rãi bước đến.

Phương Khinh Trần nghiến răng: “Chúng ta người nào biểu tình có vẻ như cao hứng?”

Phong Kính Tiết bật cười: “Trừ ngươi mặt như đưa đám, còn có ai không cao hứng?” Y đưa tay chỉ, Dung Khiêm mặt vẫn mỉm cười, Yên Lãm tuy trên mặt không dám cười ra, trong mắt lại toàn là ý cười.

Đối với sự thật rằng mình trở thành đối tượng cho người khác cười nhạo này, Phương Khinh Trần rất bất đắc dĩ, hung tợn trừng Phong Kính Tiết: “Sao trước kia ta không biết ngươi có thiên phú?”

“Vốn không có, nhưng gặp phải kẻ trùi sinh như ngươi, tự nhiên liền bị kích phát ra thiên phú.” Phong Kính Tiết kịp thời đưa tay, đè lại Phương Khinh Trần vừa định nhảy dựng lên liều mạng với y, cười lạnh nói: “Cố ý trúng độc, cố ý bị thương, cố ý không chịu chữa, bản thân ngươi hãy nói thật xem, có phải ngươi là kẻ cuồng chịu ngược.”

Dung Khiêm ho một tiếng hòng nhắc nhở.

Hai vị, đang có người ngoài đó, nói chuyện có thể hàm súc chút không?

Phong Kính Tiết và Phương Khinh Trần đồng thời lườm y một cái rất xem thường.

“Không phải cả kết cục nguyên thị là gì ngươi cũng không hiểu sao?” Phong Kính Tiết cười nói.

Ngụ ý chính là ngươi cả thường thức cũng chẳng hiểu, còn có thể nghe hiểu được từ chuyên ngành như vậy sao?

Yên Lãm ở bên cạnh nghe mà không hiểu ra sao, kỳ thật rất muốn lén hỏi thử Dung Khiêm, tư gì, mẫu gì, nguyên thủy gì? Chẳng qua nhìn biểu tình quỷ dị kia của Phong Kính Tiết và Phương Khinh Trần, trong lòng thấp thoáng dâng lên một loại cảm giác không tên, đây dường như là vấn đề rất nguy hiểm rất không nên hỏi.

Dung Khiêm sắc mặt hơi xấu hổ, cỗ tình lại cảm giác được ánh mắt khó hiểu mà hiểu kỳ của Yên Lãm, mặt cũng hơi nóng lên, nghiêng mặt làm bộ không phát giác.

Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết phát hiện không đúng, nhìn nhau một cái.

Ồ? Học sinh ngoan đọc sách chết này, mặt tri thức dường như tăng trưởng rồi, hiện tượng hay ôi hiện tượng hay.

Trong lòng Dung Khiêm đúng là buồn bực. Lúc trước chỉ bởi vì Phong Kính Tiết cười y không có thường thức, hại y trong lần trò chuyện nào đó, thuận miệng hỏi Trương Mẫn Hân một câu rằng kết cục nguyên thị là gì? Kết quả đồng nhân nữ kia thét lên chói tai, Tiểu Dung mở mang đầu óc rồi, túm y tẩy não rất lâu, nói những lời khủng bố quỷ dị đó, quả thực làm Dung Khiêm lúc ấy hận không thể đâm đầu chết quách cho xong. Hiện tại hai kẻ này, lại dám ở trước mặt Yên Lãm, nói ra chuyện nhảm chán này?

Bầu không khí lập tức trở nên quỷ dị, Dung Khiêm ho hai ba tiếng, chuẩn bị mượn phục kiện bỏ đi cho xong việc. Mới định đứng dậy, Phong Kính Tiết đã mỉm cười nhẹ nhàng đè lại: “Muốn đi, cũng phải chờ uống thuốc hăng đi.”

Dung Khiêm thở dài, đưa mắt nhìn lên, mấy cung nữ xinh đẹp xếp thành hàng, phục sức hoa mỹ, đã uyển chuyển đi về phía họ.

Mấy ngày nay Phương Khinh Trần đổi với trình tự uống thuốc của Dung Khiêm, cũng quen thuộc lắm rồi, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ phô trương này vẫn phải buồn cười, nghiêng đầu nhìn Phong Kính Tiết một cái: “Ngươi rốt cuộc là vì hứng thú xấu xa gì, nhất định bắt người ta bỗ ra trận trưng phong lưu thế này để uống thuốc.”

“Không có gì, dưỡng tai mắt.”

Phong Kính Tiết trả lời thật thản nhiên.

Các cung nữ đi đến gần, uyển chuyển quỳ lạy, cung nữ dẫn đầu hai tay giơ cao bát ngọc: “Bệ hạ, thuốc đã sắc xong.”

Dung Khiêm rất bất đắc dĩ, rất buồn bực, nhưng cũng rất nhận mệnh mà đưa tay cầm bát thuốc, chợt hơi nhíu mày. Ngay tại khoảnh khắc nhận bát, y cảm giác được đôi tay bưng bát của cung nữ này đang run rẩy rất nhẹ.

Y chậm rãi đặt bát thuốc lên bàn, cũng không vội uống, chỉ chú mục nhìn cung nữ này.

Cung nữ buông hai tay, mấy người ở đây đều có thể không hề ngăn cản nhìn thấy khuôn mặt nàng, cũng lập tức phát giác, nữ tử xinh đẹp này, sắc mặt tái nhợt lạ thường, ánh mắt mập mờ, dao động bất định.

Phương Khinh Trần không chút để ý ngắm bát thuốc một cái, đưa mắt trao đổi với Dung Khiêm, đều không nói gì.

Trong lòng Yên Lãm cũng lập tức sinh báo động, mấy người ở đây đều là người khôn khéo, cung nữ dâng thuốc này vẻ mặt hơi không đúng là có thể lập tức phát giác, huống chi tâm tư Yên Lãm vẫn buộc chặt chẽ trên người Dung Khiêm. Thấy người đưa thuốc cho Dung Khiêm này có vấn đề, trong ngực nghiêm nghị túc sát, thò tay bưng bát thuốc lên, đưa qua lạnh lùng nói: “Ngươi uống một ngụm.”

Cung nữ hoảng sợ ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hoảng sợ hãi không nói nên lời.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 296 : Đất Bằng Nối Sóng

“Không cần, không có độc.” Phong Kính Tiết bình tĩnh tiếp lời: “Phương thuốc của ta không hạ độc, thành phần thuốc cũng không có một chút biến hóa.”

Kỳ thật trước y, Dung Khiêm và Phương Khinh Trần đã tự mình xác nhận, mấy đời luân chuyển, bao nhiêu phong ba trải hết, lại có độc được gì có thể giấu được cảm giác của họ? Chỉ là rõ ràng không hề có vấn đề gì, cung nữ này lại khẩn trương như vậy, làm trong lòng hai người sinh nghi, không lập tức nói ra phán đoán của mình, cho đến khi Phong Kính Tiết nắm chắc nhất, có tư cách mở miệng nhất lên tiếng.

Cung nữ này toàn thân buông lỏng, lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng, cả người ngồi phịch xuống đất, rồi lại lập tức ý thức được mình thất lễ, vội vàng sụp lạy ngay ngắn.

Nghe nói thuốc không có vấn đề, Yên Lãm cũng thở phào một hơi, song vẻ mặt vẫn cực kỳ túc mục, lạnh lùng nhìn cung nữ hỏi: “Xảy ra chuyện gì, người kích động như vậy?”

Cung nữ cầm đầu này cúi đầu, run giọng nói: “Bệ hạ, đều là nô tỳ vô lễ, vừa rồi hơi thất thần, nhớ tới chút việc nhỏ là cãi nhau với người khác, đến nỗi thất nghi trước quân, cho nên cực kỳ sợ hãi!”

Ánh mắt Yên Lãm uy nghiêm nhìn quét các cung nữ khác, thấy những cung nữ quỳ phía sau vẻ mặt đều khá mơ hồ, thoảng có bất an, đều là biểu hiện rất bình thường, chỉ có cung nữ cầm đầu này khả nghi, tức khắc lạnh lùng nói: “Người tới, kéo xuống đánh chết.”

Cung nữ hãi đến tái mét mặt mày, hoảng sợ tột cùng mà dập đầu không ngừng: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng, không có chuyện gì thật mà, chỉ là nô tỳ tự mình nghĩ nhiều, sợ bóng sợ gió...”

“Có phải nghĩ nhiều, có phải sợ bóng sợ gió hay không, do trẫm phán đoán.”
Yên Lãm trầm giọng nói: “Ngươi còn không thành thật nói ra?”

Cung nữ cơ hồ xui lơ dưới đất, khóc ròng nói: “Nô tỳ hôm nay đi được phòng lấy thuốc cho Dung quốc công hơi sớm hơn thường ngày, ở phụ cận được phòng gấp phải Tình Nhi của hoa phòng. Nô tỳ hỏi nàng ta có phải đã đến được phòng, thuốc của Dung quốc công có sắc xong chưa? Tình Nhi dáng vẻ rất kích động, luôn miệng nói chưa hề đến được phòng, chỉ đi qua bên đó mà thôi. Nhưng nô tỳ lúc đi ngang qua rõ ràng người được trên người nàng ta có mùi thuốc, chỉ có từng ra vào được phòng nơi nơi là thuốc mới bị nhiễm mùi thuốc. Vốn nô tỳ cũng không nghĩ gì nhiều, bèn tự đến được phòng. Nhưng trong được phòng lại không có lấy một bóng người...”

Cung nữ nọ toàn thân chỉ run rẩy: “... Nô tỳ đợi một lúc, các được sư phụ trách sắc thuốc chế thuốc mới nhất nhất trở về. Vừa hỏi thử, đều nói là không biết sáng sớm ăn nhầm thứ gì mà đau bụng cả. Nô tỳ cũng là nhất thời nghĩ lung tung, cảm thấy sự tình hơi khéo, lại nghĩ tới một số chuyện của tiền triều trước kia từng nghe, liền hơi sợ, nhưng đưa thuốc cho Dung quốc công lại không chậm trễ được, nô tỳ một hạ nhân, vốn chẳng thể nói gì nhiều, bèn cầm thuốc về dẫn mấy tỳ muội cùng đi đưa thuốc, hết thảy đều là lỗi của nô tỳ, đều là nô tỳ tự mình nghĩ vớ vẩn. Nô tỳ tội đáng muôn chết...” Nàng vừa khóc, vừa giãy giụa quỳ ngay ngắn mà dập đầu.

Cung nữ này thấy thuốc của Dung Khiêm không hề có chút vấn đề, liền khóc lóc luôn mồm tự trách suy nghĩ quá nhiều, nhưng Yên Lãm lại không thể không nghĩ sâu hơn.

Trong cung cấm vệ nghiêm ngặt, trước nay không thể tùy hạ nhân đi lung tung. Do không ít hoa tươi có thể làm thuốc, cung nhân trong hoa phòng đi được

phòng là chuyện thường, thuận miệng thừa nhận cũng là tầm thường. Nhưng nếu vẻ mặt kích động người có mùi thuốc lại năm lần bảy lượt nói chưa hề đến được phòng thì tất có nội tình.

Việc án chẽ trong được phòng nhất định phải có người liên tục trông nom, thế mà tất cả được sự đều đồng thời đau bụng, đồng thời rời khỏi, đến nỗi phải chăng có người lặng yên ra vào cũng không thể phát giác, kiểu đúng lúc này quá là cổ quái.

Trong hoàng cung, chưa bao giờ thiếu những oan hồn chết oan uổng, những oan án không hiểu, giết bằng thuốc vốn là thủ pháp thường thấy nhất, người đã nghe nhiều những sự tích tiền triều, tâm tư hơi linh mãn có chút ý tưởng, âm thầm lo lắng cũng là rất tự nhiên.

Chỉ là, thuốc của Dung Khiêm lại rõ ràng không hề có chút vấn đề?

Trong hoàng cung trên dưới gần ngàn người, thường có người sinh bệnh, cần chẩn trị, nhưng cấp bậc khác biệt như trời vực, ngay cả được phòng cũng phân nhiều chỗ, được phòng điều chế sắc thuốc cho Dung Khiêm, phụ trách là điều chế thuốc cho những người thân phận tối cao trong cung, tính ra, ngoại trừ Dung Khiêm, nên là...

Yên Lãm đứng dậy, lớn tiếng quát: “Người tới!”

Mấy thái giám và thị vệ cách đó không xa lập tức nhanh chóng chạy đến, thi lễ nghe lệnh.

“Phái người đi dẫn toàn bộ những được sự trực được phòng hôm nay cùng Tình Nhi của hoa phòng qua đây.”

“Phái người dùng tốc độ nhanh nhất đến Cam Tuyền cung, cho hoàng hậu biết, tạm thời đừng dùng được vật điều dưỡng!”

Trong Cam Tuyền cung, nhất phái vui mừng. Từ quản sự nữ quan đến cung

nữ quét dọn, không ai không hân hoan.

Lạc Xương dựa nghiêng trên giường, mỉm cười nhìn hài tử được nhũ mẫu ôm trong lòng cho bú kia, lòng vui vẻ thỏa mãn. Nếu không phải quy củ hoàng gia ràng buộc, thật muốn tự mình ôm mãi cốt nhục chí thân này, chẳng buông ra nữa. Nếu không phải thân thể này khi khó sinh bị tổn quá lớn, đến nay chẳng những không có sữa, còn luôn phải uống thuốc điều dưỡng, thật muốn lặng lẽ dùng sữa của mình cho con yêu bú.

Nghĩ tới nghĩ lui như vậy, bên môi ý cười nhẹ nhẹ, vẻ mặt ấm áp lạ thường, ngay cả khuôn mặt do khó sinh mà vẫn tiêu tụy cũng có một loại quang huy chỉ thuộc về bản năng người mẹ.

Cung nữ bên cạnh nhẹ nhàng đưa thuốc qua: “Hoàng hậu, nên uống thuốc rồi.”

Lạc Xương hơi gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn ái tử, không chút để ý mà nhận thuốc, từ từ uống hết hơn nửa bát, ngoài điện chợt có người truyền báo:

“Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng phái thị vệ đến truyền tin cho nương nương!”

“Không được uống thuốc?” Lạc Xương kinh ngạc bất định: “Tại sao?”

“Thuộc hạ lúc ấy cách xa quá, cũng không rõ lắm. Nghe ý cung nữ nọ thì hình như là được phòng bên kia đã xảy ra chuyện gì, Hoàng thượng đặc biệt mệnh thuộc hạ đến truyền tin, xin hoàng hậu vô luận thế nào, tạm thời đừng uống thuốc.” Thị vệ cung kính trả lời.

Lạc Xương nhìn thuốc trong chiếc khay ngọc bên cạnh đã uống quá nửa, lẩm bẩm: “Nhưng ta uống mất rồi.”

Thị vệ cả kinh: “Hoàng hậu có khỏe?”

Lạc Xương mù mờ lắc đầu: “Rất tốt, không hề có gì không thoải mái, cũng

giống như mọi ngày.”

Thị vệ thở phào nhẹ nhõm: “Thế chắc là trong thuốc không hề có vấn đề gì, bất quá, để phòng vạn nhất, xin cho thuộc hạ đem số thuốc còn lại này đến Thanh Hoa cung nhờ Phong công tử kiểm tra.”

“Thế được phòng xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thuộc hạ cũng không rõ lắm, chỉ là nếu trong thuốc của hoàng hậu không có việc gì, có lẽ thuốc khác hơi có nhầm lẫn cũng nên!”

Trong lòng Lạc Xương nhất thời rùng mình. Phụ trách phổi chẽ trong được phòng kia đều là được vật của những người tôn quý nhất trong cung, nếu thuốc của nàng không việc gì, chẳng lẽ là thuốc của Dung Khiêm có vấn đề?

Trong lòng Yên Lãm, địa vị của Dung Khiêm quan trọng cỡ nào, Lạc Xương rất rõ. Nếu trong thuốc của Dung Khiêm có gì không ổn, sợ là vấn đề còn nghiêm trọng hơn thuốc nàng uống rất nhiều lần.

Lạc Xương toàn thân run bắn, vội đứng dậy: “Ta cũng đi Thanh Hoa cung xem thử.”

Tuy rằng thân thể nàng vẫn hơi không khỏe, nhưng xảy ra chuyện như vậy, nàng không thể ngồi trong Cam Tuyền cung chờ tin tức nữa. Dù sao nàng là hoàng hậu, các sự việc hậu cung đều do nàng quản. Các cung nữ có vấn đề gì, nói đến đều nên tính là trách nhiệm của nàng.

Tuy nói do khó sinh mắc bệnh, sự vụ trong cung tạm thời giao cho mấy vị phi tử hợp tác xử lý, nàng chỉ an tâm điều dưỡng, nhưng thật phải xảy ra chuyện, nàng làm sao có thể trá tránh bên ngoài.

Lòng nàng chợt hoảng loạn, rồi chẳng chú ý được gì nhiều nữa, dù mấy cung nữ bên cạnh đều đang khuyên, nàng cũng không chịu để ý, chỉ để thị vệ đem theo số thuốc thừa, dẫn mấy cung nữ theo sát, ngồi ngự liền hoàng hậu đi

thẳng đến Thanh Hoa cung.

Đến trước cửa cung, tỏ ý bảo thị vệ vào thông báo, bản thân đứng chờ ngoài cửa cung. Trên một con đường cách cửa cung không xa, vừa lúc có hai thị vệ áp một cung nữ đến Thanh Hoa cung. Trông thấy xa giá của hoàng hậu, hai thị vệ vội vàng thi lễ, cung nữ kia thừa cơ hội này, đột nhiên giãy một cái lại thoát được ngay, lao như bay đến bên này, vừa chạy còn vừa gọi: “Hoàng hậu nương nương cứu mạng, hoàng hậu nương nương cứu mạng...”

Sự việc xảy ra đột nhiên, đúng là không ai kịp ngăn cản, để cung nữ này vọt tới trước mắt. Mấy cung nữ theo sát chỉ luống cuống tay chân đứng ra che phía trước Lạc Xương, cung nữ lao đến kia đã quỳ mọp dưới đất, khóc lóc dập đầu: “Hoàng hậu nương nương, niêm nô tỳ một tấm lòng trung, người cứu nô tỳ đi!”

Lạc Xương ngạc nhiên hỏi: “Ngươi là ai, xảy ra chuyện gì?”

“Nương nương, đây là Tình Nhi của hoa phòng, hôm nay chính là cô ta lén vào được phòng lại không thừa nhận, Hoàng thượng lệnh bọn thuộc hạ áp cô ta đến thẩm vấn.” Hai thị vệ phụ trách áp giải cũng cực kỳ chật vật đến trước mặt, quỳ xuống thỉnh tội.

Lạc Xương biến sắc, thân thể lại run khe khẽ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 297 : Xa Gần Thân Sơ

Tình Nhi sắc mặt kích động hoảng sợ, ngữ thanh tuyệt vọng: “Ta không làm gì hết, ta không làm gì hết, hoàng hậu nương nương, người không thể thấy chết không cứu! Nô tỳ đều là... đều là...”

Nàng muôn nói lại thôi, quỳ gối định tiếp cận Lạc Xương, bị mấy cung nữ ngăn trở, lại khóc ngã xuống đất.

Lạc Xương trắng bệch mặt, không để ý cung nữ này kêu khóc nữa, chỉ quay đầu nhìn cửa Thanh Hoa cung.

Ban đầu thị vệ vào truyền báo hoàng hậu đến, lúc này lại gây ra sự kiện ồn ào như vậy ngay cửa cung, tất nhiên là sớm có người nghe tiếng mà đến.

Trước cửa cung đã đứng mấy người, nhưng trong mắt Lạc Xương lại chỉ nhìn thấy Yên Lãm.

Phong thái của Phong Kính Tiết, khí độ của Phương Khinh Trần, còn có vẻ mặt như hơi đăm chiêu của Dung Khiêm, Lạc Xương đều không nhìn thấy. Giờ này khắc này, ánh mắt nàng chỉ ngưng định trên người Yên Lãm.

Trượng phu của nàng, quân chủ của nàng, người vén vẹn trên đời này nàng có thể dựa vào.

Khuôn mặt y nghiêm nghị như vậy, ánh mắt mang theo sát khí lầm liệt như vậy, khiến lòng nàng dâng lên một cỗ hàn ý không gì sánh bằng, đến mức tay chân đều lạnh ngắt.

Tuy rằng nàng không phải người đặc biệt thông minh, song nàng cũng từng là

công chúa Tần quốc. Đáu đá trong hoàng cung, nàng chưa từng tự thân trải qua, nhưng đã đứng ngoài chứng kiến đủ nhiều. Chuyện đến hiện giờ, nàng làm sao còn không nhìn ra, hết thảy, rõ ràng chính là một cạm bẫy chuyên môn thiết kế cho nàng.

Thủ pháp vị tất cao minh. Kế sách cũng không tính là xuất sắc, chỉ là... chỉ là... lại là Dung Khiêm, nàng vậy mà hiềm nghi mưu hại Dung Khiêm...

Nàng sợ hãi đến mức gần như không dám nhìn về mặt Yên Lãm nữa, không dám đi thiết tưởng Yên Lãm sẽ có phán đoán ra sao, chỉ cảm thấy lạnh băng thấu xương. Cho đến khi tiếng vỗ tay nhẹ nhàng kia vang lên, thanh âm uể oải nồng kèm chút chế nhạo, cắt ngang Tình Nhi khóc xin tha.

“Thị vệ của Hoàng đế bệ hạ... Thật là làm ta mở rộng tầm mắt đó.”

Phương Khinh Trần tựa tiếu phi tiếu nhìn hai thị vệ cung kính quỳ trước người hoàng hậu thỉnh tội ở phía trước kia: “Hai nam nhân thân có võ công, lại để một nữ tử yếu ớt giãy khỏi tay, còn đủ chạy một đoạn, chạy thẳng đến trước mặt hoàng hậu. Nếu cung nữ này không phải đến xin tha, mà là đến thích giá, thật không biết an toàn của hoàng hậu Đại Yên quốc này, phải nhờ người nào bảo hộ?”

Phương Khinh Trần nhìn Yên Lãm sắc mặt càng lúc càng khó coi, cười nói: “Không biết là thị vệ Yên quốc quá vô năng, hay là quá thương hương tiếc ngọc đây?”

Yên Lãm trầm sắc mặt, không nói không rằng đi về trước, không để ý hai thị vệ sắc mặt tức thời tái nhợt kia, cũng không nhìn Tình Nhi khóc xui lơ dưới đất, chỉ đưa tay nắm bàn tay lạnh băng của Lạc Xương, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, ta ở đây, không ai hại được nàng đâu.”

Lạc Xương nhìn y, mắt ngân ngắn lệ, run rẩy định nói gì đó, rồi lại thấy thân tâm đều lạnh giá, mở miệng mà không thể phát ra tiếng.

Trong lòng Yên Lãm vừa thương hại, vừa không đành, vừa khó hiểu. Y đã biểu lộ sự tín nhiệm của y, vì sao nàng lại còn sợ hãi như thế, hoảng loạn như thế, bất an như thế?

Y nhất thời chẳng biết nên trấn an Lạc Xương thế nào mới được, chỉ đành không ngừng ôn nhu nói: “Ta tin nàng, ta tin nàng, không ai hâm hại được nàng đâu, Lạc Xương...”

Phương Khinh Trần thở dài lắc đầu.

Tên ngốc này, hoàn toàn không tìm trọng điểm.

“Không cần sợ, trong thuốc của Dung tướng các ngươi không có độc, đoán trong thuốc hoàng hậu nương nương uống cũng nên không có độc, có độc là thuốc của ta.” Phương Khinh Trần đúng là buồn bực.

May mà Yên Lãm và Lạc Xương đều không phải người quá ngốc, lại phạm sai lầm rõ ràng như vậy?

Được rồi, vừa phát hiện thuốc khả năng có vấn đề, Yên Lãm liền khẩn trương với thuốc của Dung Khiêm trước, phát hiện thuốc của Dung Khiêm rất bình thường, lại lập tức khẩn trương đến thuốc của lão bà. Lạc Xương này chắc cũng như thế, vừa uống thuốc không thấy làm sao, lập tức lo lắng thuốc của Dung Khiêm có chuyện. Sau đó... Sau đó...

Ê, y tốt xấu gì cũng coi như là khách quý của Yên quốc chứ? Sao chẳng có cảm giác tồn tại như vậy?

Hai vị này lại không ai nhớ đến, thuốc của Phương Khinh Trần y cũng đang phổi chẽ trong được phòng đó!

Thật là không địa vị! Không nhân quyền!

Nói gì mà khách quý, gì mà tôn trọng, vừa có biến cố là sớm quên bêng y ra sau đầu. Vẫn là Dung Khiêm và Kính Tiết có chút tình yêu bạn bè, chịu bận tâm

sinh tử an toàn của y. Chỉ có Dung Khiêm nhớ được lập tức hạ lệnh, mang hết toàn bộ thuốc được phòng điều chế cho Phương Khinh Trần đến, sau đó hơn trăm viên thuốc kia, Phong Kính Tiết cẩn thận đổi chiếu từng viên một phen, quả nhiên phát hiện trong đó có năm sáu viên đã bị người hạ độc.

Bởi vì chỉ có số ít thuốc độc, xen lẫn trong hơn trăm viên thuốc bình thường, trừ phi cuối cùng khi giao thuốc Phong Kính Tiết đổi chiếu từng viên, nếu không thật sự không dễ dàng phát hiện. Mà Phương Khinh Trần luôn không quá chú ý việc chăm sóc bản thân, thuốc Phong Kính Tiết cho, y tất nhiên thập phần tín nhiệm, về sau khi uống thuốc, tám chín phần mười là chẳng buồn nhìn một cái, lấy một viên ra nuốt ngay.

Tính ra, nếu y bất hạnh lật thuyền trong mương, bị độc thủ sau màn này âm một hồi, độc một lần, khả năng đó thật sự cực lớn.

Phát hiện trường biển cõi này cuối cùng nhắm vào thì ra chỉ là Phương Khinh Trần, Yên Lãm trên thể diện cõi nhiên hơi khó kham, vội vàng xin lỗi y, cũng năm lần bảy lượt cam đoan sẽ truy tra hung phạm, nhưng Phương Khinh Trần làm sao không nhìn ra, những xin lỗi bắt an kia của Yên Lãm toàn là chuyện ngoài mặt, trong xương cốt quả thật là tâm tình... thoái mái. Hại lại chẳng phải Dung tướng nhà y, chẳng phải lão bà của y, y còn thật sự để ý sinh tử của một người ngoài như vậy sao.

Chợt nghe câu nói nhẹ nhàng bâng quơ này của Phương Khinh Trần, Lạc Xương chấn động, sau đó, mỗi một phân tâm tư, mỗi một điểm cơ thịt, mới từ từ buông lỏng, mãi đến lúc này, nàng mới có thể nói ra lời: “Hoàng thượng, ta... ta không có...”

“Ta biết, ta biết.” Yên Lãm đáp liền giọng, chỉ là ánh mắt nhìn Lạc Xương lại đột nhiên sâu thẳm hơn nhiều.

Y nắm tay nàng, luôn miệng an ủi, y cực lực biểu đạt sự tín nhiệm của mình, lại đều không bằng Phương Khinh Trần một người ngoài, tùy tiện một câu đã

làm Lạc Xương cảm thấy an toàn và yên tâm. Quan trọng, không phải sức nặng của Phương Khinh Trần, mà là... là Dung tướng... sức nặng của Dung tướng trong lòng y... Lạc Xương nàng...

Yên Lãm nhìn thê tử vừa rồi còn hoảng sợ vô hạn kia, bỗng hơi giật mình xuất thần.

Phong Kính Tiết nhíu mày, nhìn khuôn mặt Lạc Xương kinh hồn mới định kia, nhìn nàng trong giây lát mồ hôi lạnh vã ra đầy trán, khẽ thở dài một tiếng: “Hoàng hậu có bệnh trong người, lại bị phiên chấn động và hoảng sợ này, bây giờ tốt nhất là về nghỉ ngơi, ta kê một phương thuốc an tâm yên thần, phái người túc khắc sắc cho hoàng hậu dùng mới tốt.”

Yên Lãm thấy Lạc Xương sắc mặt tái nhợt, tay chân lạnh lẽo, vẻ mặt cũng hơi hoảng hốt, dường như cả đứng cũng không đứng được bao lâu, trong lòng không đành, biết nàng phen này quả thật đã cực sợ hãi. Đây là thê tử của y, mấy ngày trước mới trải qua cửu tử nhất sinh, sinh cho y một nhi tử, lúc này cần nhất bản thân, người duy nhất có thể bảo hộ nàng, bảo vệ an ủi, nhưng cục diện trước mắt này, những việc này...

Lạc Xương nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, ta không sao, giờ sẽ quay về Cam Tuyền cung nghỉ ngơi.” Nàng miễn cưỡng trấn định tâm thần một chút, nỗ lực kêt thúc trách nhiệm của hoàng hậu, ngẩng đầu cười cười cảm kích với Dung Khiêm và Phong Kính Tiết, lúc này mới dời ánh mắt về phía Phương Khinh Trần.

Vừa rồi Phương Khinh Trần hai lần lên tiếng, một lần là giải oan thay nàng, một lần là an nỗi lòng nàng, nháy mắt đã giải cứu nàng khỏi hoảng sợ tột cùng. Trong lời lẽ, Phương Khinh Trần tự nhiên, phong mang ra khỏi vỏ, những mệt mỏi biếng nhác đó bỗng nhiên không thấy, loại phong thái khí khái kia khiến người vừa thấy khó quên. Lại thêm thái độ thong dong của y với Yên Lãm, càng lộ ra không như tầm thường, Lạc Xương làm sao còn có thể không đoán ra y là ai.

Đối mặt với Phương Khinh Trần, nàng không thể không cảm kích, rồi lại khó nén cảm xúc phức tạp trong lòng kia.

Nếu không phải Phương Khinh Trần, phụ thân huynh trưởng tiểu đệ, chất nhí chất nữ của mình, biết đâu đều sẽ không chết. Song nàng lại mù mờ không biết có nên vì những người trừ huyệt mạch tương liên thì không hề can hệ quá nhiều đó mà đi oán hận nam nhân vốn chẳng quen biết lại cứu nàng khỏi nước lửa này.

Ba ngày qua, các quý nữ khác trong cung đều nha nhao đến Thanh Hoa cung thăm Dung Khiêm, mượn cơ hội xem Phương Khinh Trần là nhân vật ra sao, Lạc Xương thân là hoàng hậu nhưng chưa hề làm gì, chính bởi vì chẳng biết nên đối mặt với Phương Khinh Trần như thế nào, bèn dứt khoát mượn cớ sau khi sinh khó thân thể có bệnh mà thủ trong Cam Tuyền cung không ra một bước.

Mà giờ này khắc này, nàng rốt cuộc vén vạt áo thi lễ với Phương Khinh Trần, thành tâm thành ý nói: “Đa tạ Phương hầu!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 298 : Sương Mù Trùng Trùng

Lạc Xương thi lễ với Phương Khinh Trần, mà cảm tạ gì, vì sao cảm tạ, đều đã không cần nói rõ. Nàng là hoàng hậu một nước, trịnh trọng hành lễ với người ta như thế, đã biểu đạt đủ thành ý và cảm kích của nàng.

Phương Khinh Trần cũng không khách sáo, không tránh ra, thoái mái bình yên nhận một lễ này của nàng.

Dung Khiêm vẫn trầm mặc đến bảy giờ mới nhàn nhạt mở miệng: “Bệ hạ đưa hoàng hậu về Cam Tuyền cung nghỉ ngơi đi.”

“Ta không sao...”

“Ta phải thẩm vấn...”

Dung Khiêm vẻ mặt bình tĩnh ngắt lời Yên Lãm và Lạc Xương đồng thời nói ra: “Chuyện này, giao cho ta hỏi đi!”

Y đưa mắt, ánh mắt sâu, nhìn vào trong mắt Yên Lãm.

Yên Lãm im lặng. Không sai, lúc này, Lạc Xương cần sự an ủi và bảo hộ của y hơn, mà quan trọng hơn là, âm mưu vụng về trước mắt này, bất kể độc thủ sau màn là ai, chỉ sợ những người liên quan đó, đều không tiện xử trí.

Mình là Hoàng đế, là... thật sự ở bên cạnh, chính miệng hỏi ra, ngược lại càng thêm khó xử.

Chỉ là, chỉ là...

Y cắn răng, nhìn Dung Khiêm có phần không cam lòng.

Dung tướng, chăng lẽ việc khó xử thế này, ta chỉ có thể lùi bước trốn tránh, lại để ngươi gánh vác cho ta sao?

Dung Khiêm chỉ cười, ánh mắt nhìn y càng ôn hòa. Đồ ngốc, trong nhân sinh đâu có chuyện hết thảy đều phải nhảy ra sinh mạnh. Với một số người bên cạnh, dung nhượng một chút, lùi lại một chút, vị tất là không tốt. Ta là sư phụ của ngươi, trưởng bối của ngươi, gây ra loại sự tình này, ta không ra mặt, chăng lẽ còn cần ngươi tự mình làm?

Hai người yên lặng nhìn nhau một hồi, Yên Lãm khe khẽ thở dài một tiếng, dịu dàng kéo tay Lạc Xương: “Trẫm đưa nàng về. Nơi này có Dung tướng, không có việc gì là không giải quyết được.”

Dung Khiêm áp hết tất cả những người liên quan đi thẩm vấn từng kẻ, bởi vì vụ này liên can đến những việc xấu xa trong cung đình, phải giữ thể diện cho Yên Lãm, Phong Kính Tiết và Phương Khinh Trần đương nhiên cũng không thể ở bên cạnh nghe thẩm, tự nhiên cẩn tránh đi.

Phong Kính Tiết trái lại chăng sao. Loại tranh đấu trong cung này trong mắt y vốn cực kỳ vô vị và đáng khinh, có thể không liên lụy chính hợp tâm ý. Trong bụng Phương Khinh Trần lại có phần không thoải mái, y tốt xấu gì cũng coi như là người bị hại mà, cư nhiên cứ như vậy, chăng thèm giao một câu đã gạt người ta ra đây.

“Thẩm thẩm thẩm, chậm rãi thẩm, thẩm ra, coi tiểu Hoàng đế kia phải làm sao? Mỗi người đều là người đầu ấp tay gối, ngày ngày nói ân nghĩa bên tai, hô đánh hô giết là vô tình, thủ hạ dung tình vẫn là vô tình. Ta thật muốn coi thử, y làm sao xử lý.”

Phương Khinh Trần rõ ràng có ý xấu ngóng trông sự tình càng to lên cho y coi náo nhiệt.

“Ngươi xác định là hâm hại tranh đấu nội cung?” Phong Kính Tiết như có nghi vấn.

“Còn có thể là gì nữa?” Phương Khinh Trần cười khẩy: “Cung nữ kia phát hiện vấn đề của được phòng, lại chỉ lo lắng thuốc của Tiểu Dung xảy ra chuyện, tại sao không nghĩ tới thuốc của hoàng hậu cũng có thể có vấn đề? Nếu trong lòng cô ta không có quỷ, trước hết hoài nghi, vốn nên là thuốc của hoàng hậu. Cô ta nói mình là người nghe nhiều những chuyện xưa trong cung. Thế cô ta đương nhiên nên biết, trong cung tranh đấu làm hại, phần nhiều là nữ tử trong cung.”

Phương Khinh Trần hừ một tiếng: “Hạ độc trong được phòng cố nhiên không dễ dàng lăm, nhưng mấy được sự trong ca trực, cùng thời gian, toàn bộ đau bụng, phải chăng quá dễ thấy, quá không hợp tình lý. Về phần nha đầu của hoa phòng kia... Sức lực lại mạnh đến mức có thể thoát khỏi thị vệ, quả thực phải làm người ta cười đến rụng răng...”

Phong Kính Tiết thở dài ngắt lời y: “Được rồi được rồi, biết ngươi kinh nghiệm cung đấu phong phú, âm mưu quỷ kế gì, ngươi nhắm mắt cũng có thể nhìn thấu.”

Phương Khinh Trần cũng chẳng biết nên giận hay nên cười. Y từng làm vương phu hai đời, rảnh rỗi vô sự, phá mây chiêu của đám người trong cung kia, coi như là điều hòa cuộc sống, loại sự tình này thật là thấy quá nhiều rồi, cảm giác tự nhiên phải nhạy bén hơn hai tên chính trực Phong Kính Tiết và Dung Khiêm này.

Chỉ là hiện tại, bị Phong Kính Tiết dùng khẩu khí kiểu này lấy ra cười nhạo, trong lòng cũng hơi không vui. Nhưng vừa đổi ý nghĩ, bản thân lại chỉ hơi xấu hổ, mà không phải thẹn quá hóa giận? Việc này lại khiến bản thân y cũng hơi giật mình.

Xem ra thời gian như nước chảy, thật là không có gì không thể mài bẵng,

không thể phai nhạt. Vừa nghĩ điều này, trong lòng lại thoáng buồn bã.

“Kỳ thật thủ pháp này tuy rằng không thể nói là cao minh lăm, thời cơ lựa chọn lại khéo léo. Hoàng hậu và ta cũng coi như có thù oán, nói nàng ghi hận trong lòng, âm thầm mưu hại ta, tương đối hợp lý. Nếu Yên Lãm không phải quân chủ đủ khôn khéo, thấy vở kịch hay này, sợ thật sự phải sinh lòng hoài nghi hoàng hậu. Quan trọng hơn là, mưu kế này chừng mực năm giữ rất khá, vạch việc hạ độc trước một bước, không hề sợ thật sự thương đến người, vậy cho dù sau đó bại lộ, bởi vì chưa tạo thành hậu quả nghiêm trọng, Yên Lãm ngại tình cảm, sợ vị tất hạ thủ tra nghiêm xử mạnh được.”

Phong Kính Tiết lại hơi lắc đầu: “Nhưng ngươi dù sao cũng là người ngoài, tuy nói chuyện hạ độc ngươi vạch trần, làm Yên Quốc mất mặt to, nhưng trên đời này đâu từng có đạo lý vì một người ngoài mà phế hoàng hậu. Hơn nữa, muốn hại Lạc Xương, sớm cũng được, muộn cũng được, vì sao phải chọn thời điểm nàng vừa sinh hạ trưởng tử cho Hoàng đế, ân sủng đang lớn?”

Phương Khinh Trần liếc xéo lên trời: “Còn chê cười Tiểu Dung người ta không có thường thức? Kính Tiết, ngươi tốt xấu cũng làm Ngự y một lần rồi nhá? Sự tình trong cung này, lại chẳng hiểu một chút? Ai nói hâm hại hoàng hậu, nhất định phải một lần là hại nàng bị phế ngay. Một hoàng hậu trừ sự bảo hộ của trưởng phu thì không còn chỗ dựa nào nữa, chỉ cần thất sủng là chỉ có thể héo hon cô khổ mà chết trong thâm cung. Hừ hừ, huống chi nàng sau khi sinh khó, thân thể vốn đã không tốt. Qua vài lần sơ hãi và thương tổn nghiêm trọng, không chết cũng phải mất nửa mạng. Nửa còn lại, chờ khi không ai để ý nàng, im ắng bỏ giúp, sợ rằng cũng chỉ bị chẩn đoán là cái chết tự nhiên thôi. Về phần trưởng tử?”

Phương Khinh Trần cười lạnh một tiếng: “Chỉ sợ chính bởi công lớn như vậy, ân sủng như vậy, mới phải ra tay vào lúc này.”

Phong Kính Tiết vẫn có vẻ không tin: “Khinh Trần, những việc lộn xộn trong hậu cung này, ta biết tự nhiên không nhiều bằng ngươi, nhưng cũng không phải

không hiểu chút nào. Hơn nữa thời gian ta nán lại trong Yên cung khá là dài, có chuyện, hẳn phải nắm rõ hơn người. Muốn tranh sủng, ít nhất phải có sủng để tranh chứ? Nhưng Yên Lãm người này... Y có từng sủng ái ai đâu? Y đối đãi những nữ tử hậu cung này, đều rất tốt cũng rất ôn nhu, ai có yêu cầu gì, có thể thỏa mãn thì y đều tận lực thỏa mãn, nhưng cũng chỉ thế thôi, ngay cả với Lạc Xương, y vẫn giữ lại rất nhiều. Tân phi trong cung tổng cộng chỉ bằng ấy, ngoại trừ án chế khá hậu đãi Lạc Xương, với chư phi khác hoàn toàn là bát nước thăng bằng. Tranh sủng tranh sủng, không có sủng đáng nói, có gì đáng tranh? Cho dù lật đổ Lạc Xương thật, chư phi khác địa vị tương đương, Yên Lãm trước nay cũng chưa hề hơi nghiêng về ai, ai lại dám cam đoan có thể thượng vị, nhất định là mình?"

Phương Khinh Trần cũng không thể không gật đầu: "Điều này cũng đúng."

Mấy ngày nay mấy phi tử trong cung đều từng ra vào Thanh Hoa cung, cũng từng chạm mặt Yên Lãm, Phương Khinh Trần lãnh nhãn bàng quan, tất nhiên *** tường biết, trong từng cuộc hôn nhân chính trị này, thật sự chẳng tìm ra được bao nhiêu tình ý. Loại "minh quân" cực kỳ không có "tình thú" như Yên Lãm này, sẽ không sủng ái tột cùng người nào, nữ tử trong cung cũng khó mà sinh ra tâm tranh cynthia đấu thăng.

Yên Lãm nạp phi là vì củng cố sự thống trị, quý nữ gả vào cung, là vì thân phận tôn quý cùng quyền thế vinh quang của gia tộc, chỉ cần hai điều này có thể được cam đoan, cuộc sống lại an nhàn thoả mái, có ai thật sự sẽ vì vài phần ân sủng ái ý nhỏ xíu của một nam nhân mà lấy thân gia tính mạng ra đùa giỡn.

Một đám nữ nhân vì yêu một nam nhân mà đấu sống đấu chết, hoặc là một đám nam nhân vì yêu một nữ nhân mà đấu sống đấu chết... Những câu chuyện rất không tồi, chẳng qua cũng chỉ là câu chuyện thôi.

Về phần mấy quý nhân còn chẳng có tư cách lộ mặt khác thì căn bản khỏi cần phí tâm tư suy xét. Nữ tử xuất thân quá thấp, ở thời đại này, vĩnh viễn không có cơ hội trèo lên địa vị cao.

“Nếu không phải vì hậu cung tranh sủng, vậy người nói, là ai, vì sao, muốn hãm hại hoàng hậu thoát nhìn như thỏ con, vô tội mà còn không uy hiếp bất cứ ai kia?” Phương Khinh Trần cười hỏi.

Đối với sự trêu chọc không có lòng đồng tình lầm trong giọng điệu của Phương Khinh Trần, Phong Kính Tiết rất không chấp nhận. Suy tư nói: “Bất kể thế nào, chuyện này đã phát sinh trong cung, lại liên quan đến cung nữ, thị vệ, các phi tử gần đây cùng giải quyết sự vụ trong cung, tự nhiên khó tránh hiềm nghi. Vấn đề kỳ thật chỉ ở chỗ, tham dự trong đây là một người, hay mấy người liên thủ. Quán lý của Yên cung cực nghiêm ngặt, ngay cả nương nương thân phận tôn quý, thậm chí hoàng hậu, cũng sẽ chẳng có bao nhiêu cơ hội ngầm làm việc gì xấu, mà người âm mưu lần này liên can.. Lại thật sự không ít.”

Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết nhìn nhau, đồng thời ngửi được một thứ mùi âm mưu không thuộc trong cung.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 299 : Hoàng Cung Dạ Yến

Cùng Phương Khinh Trần nhìn nhau một cái, Phong Kính Tiết chậm rãi nói: “Cung nữ đưa thuốc cho Tiểu Dung, là một nữ quan có phẩm cấp trong cung. Hoa phòng cũng không hề chỉ thuộc vị nương nương nào quản, được phòng càng có địa vị khá cách biệt. Rồi cả thị vệ, xưa nay là Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên hợp tác quản lý, người ngoài rất ít có thể nhúng tay. Trừ hai người họ thì chỉ Yên Lãm mới có thể sai sứ thị vệ lén làm việc. Mà vị nương nương nào có thể có bốn sự băng trời như vậy, cùng thời gian điều động nhiều nhân thủ như vậy, thậm chí cả việc xếp ca sai phái của đám thị vệ cũng có năng lực an bài.”

Phong Kính Tiết lắc đầu thở dài. Chỉ có tham gia xếp ban an bài thị vệ, mới có thể cam đoan thị vệ được sai đi áp người chịu hợp tác với họ, để Tình Nhi đúng lúc giãy thoát. Sử Tịnh Viên và Phong Trường Thanh đều là những người cực trung tâm và có năng lực, nếu thị vệ thủ hạ của mình bị xâm nhập thảm như vậy, để các nương nương lấy đi, chơi trò cung đấu này, hai vị này không băng trực tiếp đâm chết cho xong.

Phương Khinh Trần đưa tay nhẹ nhàng gõ bàn, thoảng suy tư thong thả, từ từ hỏi: “Đám thị vệ... có không ít là con em huân quý nhỉ?”

Phong Kính Tiết ánh mắt chợt động, gật đầu.

Vô luận là một quốc gia nào, vị trí thị vệ hoàng cung này, đều sẽ có con của rất nhiều trọng thần huân trọng tranh nhau làm. Có rất nhiều nhà vương hầu, trưởng tử kế thừa tước vị, những người con khác sẽ nhờ quan hệ đi cửa sau mà được đưa vào trong cung làm thư đồng làm thị vệ gì đó. Khổ đúng là sẽ khổ vài năm, nhưng kết được giao tình với Hoàng đế hoàng tử, tương lai thả ra, luôn có tiền đồ rất tốt.

Những người này cỗ nhiên đều cực trung với quân chủ, lại hiếu tận gốc rễ, không dễ dàng bị người ngoài xâm nhập lợi dụng. Nhưng mặt khác, phía sau họ đứng cả gia tộc, rất nhiều huân quý, nếu là ý của người phía sau...

Phong Kính Tiết khe khẽ thở dài một tiếng: “Nếu là như thế, sự tình thật sự khá nghiêm trọng, chẳng trách Tiểu Dung phải đuổi Yên Lãm đi, tự mình thảm. Loại sự tình này, thật sự không tiện truy cứu sâu, đành phải để Hoàng đế bệ hạ giả hồ đồ.”

Phương Khinh Trần cười lạnh lùng: “Điều này cũng chứng minh, vì sao hoàng hậu vừa mới sinh hạ đích tử, lập công lớn cho nước, lại có tai vạ từ trên trời giáng xuống này, hùm, nếu không sinh con không lập công, chưa biết chừng ngược lại chẳng việc gì.”

Phong Kính Tiết đưa tay day trán thở dài: “Bất kể là hoàng cung nơi nào, đều khó tránh khỏi có mấy việc nhảm chán lộn xộn không đâu này. Khinh Trần, may được người liên tục hai đời đều lăn lộn trong hoàng cung, thật là kiên nhẫn ghê.”

Phương Khinh Trần không thể nhịn được nữa, một chưởng đập tan bàn: “Ngươi có xong hay chưa.”

Phong Kính Tiết cười lui hai bước: “Ta cũng chỉ tùy tiện nói chút thôi, ngươi hà tất...”

Bên ngoài chợt truyền đến tiếng chạy rất nhanh và hỗn loạn, Phong Kính Tiết dừng câu chuyện, quay người mở cửa hỏi: “Chuyện gì thế?”

Cung nhân đang chạy ngoài cửa dừng bước, cúi người đáp: “Phong công tử, Dung tướng muôn mời khách, sai chúng tôi gửi thiệp đến các phủ gấp.”

“Mời khách?” Phương Khinh Trần thong thả bước ra: “Muốn mở tiệc ngay hôm nay à?”

“Vâng, đêm nay sẽ mở tiệc. Dung tướng hạ mệnh lệnh, vô luận thế nào,

khách nhất định phải mời đến đúng giờ.” Các cung nhân mồ hôi nhễ nhại. Phải mời cũng là nhân vật cực tôn quý, không phải người người đều nhàn rỗi ngồi trong nhà, chờ người vừa mời là lập tức đến cửa.

Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết nhìn nhau.

Tốt lắm. Tiểu Dung rất có nhàn tình dật trí! Sắc trời cũng muộn rồi, y lại mời khách trong hoàng cung, còn là lập tức mở tiệc, lập tức phải mời người, thậm chí không thèm nói với Hoàng đế một tiếng, hừm, quả là thú vị lǎm!

Vào lúc nhá nhem này, cửa cung vốn nên gài then, uy nghiêm tĩnh lặng, đột nhiên trở nên rối ren.

Dung Khiêm thình lình muôn mời khách, mà những quý thần yếu nhân bình thường bận đến thần long kiến thủ bất kiến vĩ này lại đều vừa vặn ở nhà, vừa nhận được thiếp là lập tức đồng thời vào cung dự tiệc.

Tuy rằng tới chặng qua là hơn mười vị ngoại thần, nhưng lại là hơn mười vị ngoại thần cực kỳ có thân phận. Cho dù là không phô trương hơn, cõi kiệu kiệu phu thị vệ sát thân cũng là khó tránh khỏi, kết quả là ngoài cửa cung nhất thời đầu người nhấp nhô, tiếng hàn huyên khách sáo không ngừng, nháy mắt người vào trong cung, cửa cung lại vắng lặng lần nữa, tựa như hết thảy đều chưa từng xảy ra vậy.

Dung Khiêm đương nhiên không đến mức có thể trực tiếp lấy hoàng cung làm như nhà mình mà mở yến hội, bất quá Yên Lãm sớm đã bảo Vương tổng quản thông tri Lễ bộ nội phủ, không được gây khó dễ. Mà Sử Tịnh Viên và Phong Trường Thanh hai người chưởng quản cung cấm này, cũng trong tốp được mời, được chỉ lệnh của Yên Lãm, tất nhiên mở rộng cửa thuận tiện.

Vì thế, yến hội lâm thời hứng khởi này, cuối cùng vẫn ở nơi Dung Khiêm hành động bất tiện dưỡng thương, Thanh Hoa cung, tẩm cung của Yên Lãm, trung khu thần kinh của Yên quốc, chính thức cử hành.

Một trường náo nhiệt ngăn ngửi ở cửa cung kia, thật sự đủ nể mặt Dung Khiêm.

Ngày xưa trong cung cũng có không ít tiệc mời trọng thần, nhưng đều là làm to tát, náo nhiệt một phen. Lần này lại bất đồng, cung nhân không liên quan đến việc này cả tin tức cũng chưa nghe nửa câu, ngay cả ngự thiện phòng cũng rất bận rộn, chỉ dựa theo cách cục của tiểu yến bình thường làm vài món thức ăn, chuẩn bị ít rượu ngon đưa tới.

Về phần rượu thịt này là cho ai hưởng dụng, ngự trù thậm chí đều không biết.

Không có ca múa, không có nhã nhạc, ngay cả bọn hạ nhân hầu hạ cũng bị đuổi xa tí, cửa điện vừa đóng thì chỉ còn lại một đám đại nhân vật Yên quốc, mỗi người ăn không biết ngon mà đối mặt với một bàn rượu thịt kia.

Sự thật chứng minh, Phong Kính Tiết mặc dù là S, nhưng tốt xấu cũng là S rất có tình người. Y lại chuyên môn dặn dò xuống, chuẩn bị cho Phương Khinh Trần rượu trái cây có thể uống, kiêm tác dụng điều dưỡng thân thể.

Tuy rằng rượu trái cây này nhạt đến mức chẳng khác nước ép là mấy, nhưng tốt xấu cũng tính là rượu không phải sao.

Cách chính điện vài gian phòng, hai người này chậm rãi uống rượu nhạt, tiện thức nhấm vừa miệng, khoan thai chờ đợi yến hội kết thúc.

Phương Khinh Trần cười nói: “Ngươi đoán xem, trận trường yến hội này, Tiểu Dung trong đó hiện tại là đang thẩm vấn hay đàm phán?”

“Ai cần biết là gì, đều không nên do Tiểu Dung quản.” Phong Kính Tiết hơi ảo não. “Y là một kẻ bệnh nặng, chuyện thương thân thương thần này, dựa vào cái gì mà y phải thu dọn. Dù thế nào đều chẳng qua là hậu viện nhà Hoàng đế bĩnh ra đó, y nhúng tay làm gì?”

Phương Khinh Trần nhún vai: “Ngươi đó, làm đại phu cũng làm ra bệnh luôn

rồi. Tiểu Dung là bệnh nhân nhưng y cũng là Tiểu Dung mà.”

Phương Khinh Trần nói vẻ chăng chút để ý: “Yên Lãm nếu không phải coi y là chí thân chí cận, việc quan hệ tư ẩn lại cực kỳ khó xử như vậy, há chịu giao nhờ y. Mà thân thể Tiểu Dung tuy rằng không tốt lắm, nhưng có thể giúp Yên Lãm làm một số việc, có thể giải quyết mâu thuẫn phiền toái trước mắt, có thể chứng minh y không phải chỉ là trói buộc và gánh nặng của Yên Lãm, lại có gì không tốt?” Phương Khinh Trần cười nói: “Đâu còn cách nào, tiểu Hoàng đế kia là y nuôi lớn, mà chuyện này do y ra mặt quả thật thuận tiện hơn rất nhiều. Người cứ nghĩ như thế đi, thẩm vấn một đồng hạ nhân, lại giằng co đàm phán với một đồng lớn trọng thần trong triều, mặc dù không thoả mái, nhưng tâm tình của y khẳng định tốt. Tâm tình tốt, với thân thể cũng sẽ tốt, đúng không.”

Phong Kính Tiết cười khổ: “Khinh Trần, không phải ta lo lắng điều đó. Với Tiểu Dung mà nói, y hiện tại cần nhất, không phải bị người thời thời nũng niu che chở trong tay, mà là tín nhiệm giao phó, cho dù có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không bởi vì sợ y mệt nhọc mà không muốn giao sự tình cho y, những điều này ta đều biết. Chỉ là ta mặc dù cũng hy vọng Tiểu Dung được tốt, nhưng nhìn y và Yên Lãm dần dần tìm được phương thức ở chung thích ứng lẫn nhau nhất, ta lại càng ngày càng lo lắng cho y. Còn tiếp tục như vậy nữa, Tiểu Dung... Sợ là thật sự rất khó quay về được.”

Phương Khinh Trần nói vẻ khinh thường: “Dối trá dối trá, sao ngươi không nói thẳng là ngươi hận không thể để ta nhanh chóng đóng gói Tiểu Dung mang về, sau đó ngươi được thoát thân học bồ câu kia bay về Triệu quốc. Rồi cả, ngươi lại thật sự cho rằng, Tiểu Dung và Yên Lãm đã tìm được phương thức ở chung thích hợp nhất? Muốn ta nói ấy hả, hai vị này còn chưa thông suốt đâu!”

Nhin Phong Kính Tiết dáng vẻ ù ù cạc cạc, rất muốn khống ngại học hỏi kẻ dưới, Phương Khinh Trần không nhịn được cười ầm lên, lắc đầu lia lịa: “Tiểu Dung là đồ ngốc tự nhiên đã đành. Kính Tiết à, sao ngươi cũng chính trực như vậy?”

“Cười cái gì mà cười, sự tình đều là ngươi gây ra, hiện tại lại trốn ở bên coi náo nhiệt hòng cao hứng.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm sang sảng của Dung Khiêm.

Phong Kính Tiết rảo bước đến mở cửa điện: “Khách của ngươi mời xong rồi à?”

Dung Khiêm nở nụ cười, bước đến cực kỳ chậm.

Phương Khinh Trần buồn bực: “Ê, Tiểu Dung, đừng vu oan người ta như vậy chứ. Sao chuyện gì cũng là ta gây ra thế?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 300 : Phòng Hoạn Chưa Xảy Ra

Dung Khiêm gật đầu: “Âm mưu lần này, quả thật là ngươi gây ra.”

Phương Khinh Trần chẳng hiểu gì hết, đưa tay chỉ chỉ mũi mình: “Ngươi không đùa chứ? Ta giống người có năng lượng như vậy sao?”

Nhin sắc mặt Dung Khiêm, bỗng nhiên nhớ tới mình lúc trước hình như đích xác từng thò tay vào trong hậu cung Yên quốc, Phương Khinh Trần buông tay: “Cho dù tay ta có thể dài đến mức bài bô những nữ nhân này cung đấu, ta cũng không đến mức tự hạ độc cho mình chứ?”

Dung Khiêm thở dài, ngồi xuống nói: “Lần này không phải hậu cung tranh sủng, mà là một sự kiện chính trị.” Vẻ mặt y cũng có chút bất đắc dĩ: “Nguyên nhân của sự tình chính là Đại Yên công Tần.”

Phương Khinh Trần hừ một tiếng: “Cái cần này của ngươi đánh cůng thật đủ xa. Muốn ta tương lai giúp tiểu hài nhà ngươi thì cứ nói rõ, đừng luôn ngầm ngầm công khai lấy lời ép ta.”

Y đột nhiên quả quyết mình bị thiệt như vậy, khiến Dung Khiêm nghe mà dở khóc dở cười. Liếc nhìn y một cái, khụ một tiếng, mới định nói chuyện, Phương Khinh Trần khoát tay không cho y mở miệng nữa.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi. Ngươi hôm nay đã lãng phí nước bọt rất không ít, thân y đại nhân tương đối bất mãn rồi. Để ta nói thay ngươi.”

Dung Khiêm mỉm cười, không nói nữa, bưng chén nước ấm để bên cạnh lén làm tron miệng.

“Ta đoán, đám kia nói với ngươi, họ cảm thấy hiện tại Lạc Xương chiếm cứ vị trí hoàng hậu Yên quốc quý báu này, đã là có hại vô ích với quốc gia. Nàng lại sinh trưởng tử, tương lai ẩn họan trùng trùng, cho nên vì Đại Yên quốc, vì thiên hạ thương sinh, họ vô cùng đau lòng, không thể không xuống tay với cô nữ.”

Dung Khiêm gật đầu: “Tần Yên đã trở mặt. Lạc Xương thân là con gái cõi Tần vương, Tần vương hiện giờ không chừng còn coi nàng là cái định trong mắt, cho nên nàng đã chẳng còn trợ giúp gì cho Yên Lãm. Nàng tiếp tục làm hoàng hậu Đại Yên quốc này nữa, lại là mẹ của trưởng tử, quả thật ẩn họan trùng trùng. Cho nên họ cảm thấy không thích hợp, cũng không thể nói là không đúng.”

Phương Khinh Trần chẽ nhạo: “Đương nhiên, lý do cũng quan trọng như thế, nhưng chẳng phải dễ nghe, chính là lần này họ đi chinh Tần, gián tiếp hại Lạc Xương tru hết cả nhà, trở thành cô nữ, cho nên sợ bị Lạc Xương ghi hận. Dù sao chẳng ai có thể cam đoan mình cả đời sẽ không bước nhầm, nếu thật sự bị người Hoàng đế đầu ấp tay gối yêu thương che chở, mẹ ruột của hoàng trưởng tử ghi nhớ, thời khắc mấu chốt thổi chút gió, thật là nguy hiểm quá mức. Cho dù họ không lo bản thân, cũng phải ngẫm lại vinh nhục được mất của cả gia tộc sau lưng mình, cho nên lúc này sống yên lo nguy, cố gắng phòng hoạn chưa xảy ra.”

Dung Khiêm thở dài lắc đầu: “Chuyện lần này, đích xác cơ bản là những võ tướng tham gia công Tần đó làm ra. Họ tính toán một chút cho bản thân như vậy, cũng không phải là sai. Bất quá, những võ nhân này, tính tình đều cẩu thả, vốn còn chưa kịp nghĩ đến một tầng lợi hại ẩn sâu này. Lần này phát động nhanh như vậy, lại là bị người bên ngoài chỉ vẽ. Nói đến người này ngươi cũng nên gắp rồi.”

Phương Khinh Trần nhanh chóng lướt qua đám người quen trong đầu một lần, nhưng thật sự không nhớ nổi, vị nào có thể nhảm chán như vậy.

Dung Khiêm cười nói: “Tần quốc Định Quốc hầu. Liễu Văn Đào.”

Phương Khinh Trần ngẩn ra: “Lão?”

“Lúc trước sau khi Yên quốc cùng Tân Húc Phi lén kết minh, Yên quân trong kinh thành liền lặng lẽ cho cả nhà Liễu thị rất nhiều ưu đãi và tự do. Liễu Vân Đào cũng được cơ hội này, lân la làm thân với mấy tướng quân thủ kinh thành khi đó. Lúc rảnh rang tán dóc, bèn nói lần này cốt nhục của Tân vương cơ bản đều sẽ bị thanh lý sạch sẽ, nhưng mấy nữ nhi xuất giá đó, nhất là Lạc Xương, lại tránh được một kiếp. Lạc Xương thân là hoàng hậu Yên quốc, lại đã hoài thai, tương lai sinh nếu là công chúa thì thôi, nếu là trưởng tử, thì vô cớ không thể phế tùy tiện, chờ hoàng tử trưởng thành, nếu bị mẹ ruột ảnh hưởng quá nặng, các tướng lĩnh hiện giờ lập công lớn cho Yên quốc, tương lai không biết là kết cục như thế nào, mà Yên quốc tương lai, cũng chẳng biết sẽ biến thành ra sao, như thế như vậy, như vậy như thế...”

Phương Khinh Trần hừ lạnh một tiếng: “Ăn no rứng mõ.”

Phong Kính Tiết nhíu mày nói: “Liễu Vân Đào quản việc không đâu này làm gì? Phải chẳng là Tân Húc Phi mớm lời...”

“Không liên quan Tân Húc Phi đâu.” Phương Khinh Trần quả quyết lắc đầu: “Người đó xuẩn đến lợi hại, chủ ý nhổ cỏ tận gốc, bức hại nhược nữ kiều này, y khẳng định không thể nghĩ đến.”

Dung Khiêm và Phong Kính Tiết nhìn nhau, trao đổi vẻ sáng tỏ, Phương Khinh Trần căn bản lại chẳng có tâm tư để ý, tự mình cực kỳ khinh thường mà cố sức chế nhạo: “Đây nên là Liễu Vân Đào tự chủ trương. Lão đó tâm danh lợi cực nặng, biết Tân Húc Phi rất nhanh chóng sẽ chưởng đại quyền, nóng lòng muốn biểu hiện năng lực của mình, cảm thấy giở thủ đoạn chỉ điểm đùa lòng người, thay Tân Húc Phi diệt trừ một mầm họa, sau đó lại để Tân Húc Phi biết hết thảy đều là công lao của lão, sẽ có ưu đãi cho tiền đồ của lão. Bất quá gấp phải đồ ngu ngốc Tân Húc Phi đó, coi như lão xui rồi, cái mông ngựa này, xem như vỗ lên chân ngựa cứng ngắc.”

Phương Khinh Trần lắc đầu, rất đỗi khó hiểu. Loại người đó, rốt cuộc làm sao nuôi ra loại nhi tử như Liễu Hăng này?

“Tiểu Dung, có phải những người đó nói với ngươi, lúc ấy họ không coi là gì, sau khi về nước, thầm tụ lại một chỗ, nói đến lời của Liễu Vân Đào, càng nghĩ lại càng có lý. Nhưng mắt thấy Yên Lãm và Lạc Xương quan hệ không tồi, Lạc Xương lại không hề thất đức, dù sao cũng không thể dâng tấu chương đòi Yên Lãm phế hậu, vì thế chẳng thể làm gì. Nhưng lần này thấy Lạc Xương lại bởi vì tin tức Tân vương một nhà chết thảm mà đau thương đến khó sinh, tiếp đó sinh hạ lại cố tình là con trai, rồi Yên Lãm che chở nàng đùi kiểu, thậm chí vì bồi nàng mà mấy ngày không lên triều, nhìn tư thế này trong lòng mọi người thật sự thấp thỏm gấp bội, vừa hay ta ở đây, coi như một cơ hội khó được, cho nên liền phát động?”

Dung Khiêm day huyệt thái dương, thở dài gật đầu.

Phong Kính Tiết nhíu mày: “Đám người này, Lạc Xương vóc người chưa đủ, khung xương không đủ lớn, lần này khó sinh đã sớm là chuyện trong dự liệu, liên quan gì đến Tân quốc? Vốn nàng đã sắp đến lúc sinh, đừng nói loại chấn động thân nhân bị giết này, ngay cả bị người ở sau lưng hét lớn một tiếng dọa nhảy dựng, cũng có thể động thai. Chỉ vì loại sự tình này...”

Phương Khinh Trần hung hăn liếc y một cái đầy khinh thường: “Kính Tiết, ngươi làm thầy thuốc nghiện luôn rồi à? Mau mau tỉnh lại đi. Bằng trạng thái *** thần hiện tại này, nhìn thế nào cũng khiến người ta không yên tâm. Nếu ngươi còn hăng say y thuật như vậy, thôi đừng về Triệu quốc đấu với vị Triệu vương kia nữa, coi chừng lại bị người chém đầu lần nữa, sau đó xem ngươi còn có thể ra nữa không, ra rồi, ngươi lại còn lấy lý do gì đi lừa dối Lư Đông Ly.”

Phong Kính Tiết đắc ý dương dương cười nói: “Không biết xấu hổ mà nói ta, Khinh Trần, hiện tại hai ta là ai đang giả điên? Người cho ta là người hả, cái cớ đó của ngươi dùng một lần là đi đứt. Nhưng lý do kia của ta, có thể tùy tiện dùng đi dùng lại.”

Phương Khinh Trần chán nản, cũng lười đấu võ mồm với y nữa, quay lại nói: “Lần này Lạc Xương cho dù là hoàn toàn không động lòng, thuận thuận lợi lợi

sinh hài tử thì thế nào? Những người đó khăng định lại cảm thấy nàng tâm cơ thâm trầm, tâm lạnh như thiết, tất nhiên là đang chuẩn bị nữ nhân báo thù mười năm không muộn, thế không phải càng có lý do cần đối phó nàng.”

Y cười ha ha: “Người không trong cuộc, mới tiêu sai được. Những người trong cuộc đó, thấy Lạc Xương vì chuyện Tân vương mà phản ứng dữ như vậy, Yên Lãm lại sủng ái nàng như thế, rồi thêm trưởng tử giáng sinh, ai có thể không thấy cực uy hiếp.”

Dung Khiêm thở dài một hơi, tiếp tục day trán.

Những võ tướng đó sớm đã âm thầm thông với các trọng thần tể chấp khác trong triều, mọi người đều cho rằng, Lạc Xương biến mất mới là tốt nhất. Trên cơ bản, nếu có thể làm cho Yên Lãm đổi lão bà, có thể để Cam Tuyền cung đổi một nữ chủ nhân, cho dù là heo nái, mọi người cũng sẽ kèn trống đưa vào cung.

Chẳng qua, chuyện muốn phế Lạc Xương, mọi người chỉ có thể nghĩ, không thể nói. Dù sao Lạc Xương chẳng những không phạm sai lầm, ngược lại đã lập đại công lao truyền tự cho quốc gia. Yên Lãm vừa mừng được trưởng tử, lại còn trẻ tuổi, chưa từng bị năm tháng mài ra quá nhiều gian giảo và lanh khốc. Chuyện kiểu này, ai có thể nhắc tới?

Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên cũng đều từng bị họ du thuyết, bất quá hai vị này tuy rằng tán đồng lý do của họ, lại kiên quyết không tán đồng thủ đoạn giải quyết, chẳng ai chịu đi khuyên Yên Lãm thương tổn Lạc Xương.

Vì thế đám trọng thần này cuối cùng dùng kế sách cơ hồ công khai này, dùng phương thức không quang minh chính đại lăm như vậy, đi biểu đạt ý kiến rất nhiều người không tiện nói ra, tạo áp lực với Yên Lãm. Vốn chuyện này Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên ít nhiều đã nghe phong thanh, cũng vẫn âm thầm ngăn trở, nhưng cõi tình mấy ngày này trong cung Yên Lãm bận đến hận không thể phân thân làm ba, một bồi Dung Khiêm, một bồi Lạc Xương, một vào triều, Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên không muốn Yên Lãm phiền lòng thêm,

khuynh hướng ngầm này họ vẫn chưa từng đề cập với Yên Lãm, không ngờ
được những người đó lại bát gạo thối nốt như vậy.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 301 : Lộ Rõ Chân Tướng

Trong phòng, ba người đồng thời trầm mặc lại.

Trường phong ba này, nói cho cùng chẳng qua là mấy người nào đó nhắc nhở Yên Lãm thôi.

Họ có biện pháp độc chết Lạc Xương, nhưng họ chưa hề. Họ có biện pháp giở trò trong thuốc của Dung Khiêm, lại hăm hại Lạc Xương, nhưng họ cũng không hề mạo phạm Dung Khiêm.

Họ lựa chọn Phương Khinh Trần người ngoài này để hạ độc, lại kịp thời tự mình vạch trần mình.

Trong một kế này, để lại vô số chỗ dư. Kế này, đơn giản đến gần như vô si.

Họ không trông chờ Yên Lãm sẽ thật sự ngu ngốc đến mức tin Lạc Xương có tội, nhưng họ dành cho Yên Lãm một cái cớ hoàn mỹ vô khuyết.

Chỉ cần Yên Lãm chịu mượn lần hăm hại này, tương kế tựu kế, lạnh nhạt Lạc Xương, Lạc Xương hậu sản suy yếu, lại bị hoảng sợ, cho dù không chết, cũng phải ngã bệnh.

Người triền miên trên giường bệnh đương nhiên không thích hợp tự mình nuôi dạy con, dùng lý do quan tâm nàng mang hài tử đi, Lạc Xương chịu đả kích càng lớn hơn, vị tất có thể sống được mấy năm.

Cho dù nàng có thể sống tiếp, trong hậu cung cũng chẳng còn địa vị của nàng nữa, trưởng tử Yên quốc từ nhỏ đã xa cách, sẽ không bị người mẹ ruột này ảnh hưởng.

Không cần phết hậu, không cần thay máu. Dao mềm giết người cũng thuận tiện như nhau.

Hoàng hậu mệnh bạc, thể nhược lâm bệnh, đế tuy trăm kế ngàn phương, cũng không thể vẫn tính mạng, chỉ rưng rưng dưỡng dục cô nhi...

Quốc gia ổn định, mọi người an toàn, sách sử ghi lại cũng đẹp đẽ, hết thảy hoàn mỹ biết mấy.

Một kế này, đại biểu cho thái độ của tám phần triều thần trên triều đường. Mặc dù là âm mưu, nhưng không hề trực tiếp thương tổn bất cứ ai, mà quyền quyết định cuối cùng, họ vẫn kính trọng đặt trong tay Yên Lãm.

Dù Yên Lãm không chịu làm theo kế hoạch, có một điều pháp không trách chúng này, có một điều một lòng vì công này, họ cũng chẳng cần lo lắng long nhan nổi giận, quả thật chỉ lời không lỗ.

Phương Khinh Trần từ từ chuyển động chén rượu trong tay, không biết đang nghĩ gì. Phong Kính Tiết kéo tay Dung Khiêm qua, cẩn thận chấn mạch một lần, xác nhận hết thảy bình thường, trái tim lúc này mới thả lại trong bụng, thở phào một hơi.

Uống rượu trong chén, Phương Khinh Trần lạnh lùng nói: “Ngươi tụ tập mọi người một chỗ, vừa truy hỏi, họ biết không thể giấu được, tất nhiên là nhận luôn. Sau đó, sợ là sẽ phải thuyết phục ngươi cùng họ khuyên bảo Yên Lãm. Ta trái lại hiếu kỳ, ngươi trả lời họ như thế nào.”

Dung Khiêm cười khổ.

Làm một Hoàng đế tốt, làm một người vui vẻ. Năm đó khi y gượng thân thể tàn tạ, phiêu nhiên đi xa, lời đã nói, từng chữ đều thật lòng. Có lẽ y hy vọng Yên Lãm có thể làm một quân chủ anh minh hơn bất cứ ai, lại tuyệt đối không muốn để Yên Lãm vì nước vì dân vì đại cục mà hy sinh cả tình cảm và lương tri của một người bình thường.

“Còn có thể thế nào? Ta trước đập bàn mắng người, hỏi họ làm thần tử, sao nhẫn tâm hăm quân chủ bất nghĩa. Trí tử có tội gì, hài tử không mẹ trong cung đình dù được che chở hơn cũng chẳng an toàn. Hiện giờ Yên Lãm chỉ có chút huyết mạch này, sao họ có thể không cân nhắc việc truyền thừa đại nghiệp của Yên quốc.”

Dung Khiêm lắc đầu, không thể nề hà: “Tiếp đó ta đương nhiên trực tiếp mắng họ ngu xuẩn, Yên quốc không hề cần một hậu tộc quá hùng mạnh. Yên Lãm còn trẻ, chờ hoàng tử thành niên, y cũng nên còn đang thịnh niên. Khi đó, nếu mâu tộc của hoàng trưởng tử có lực lượng quá hùng mạnh, mới chân chính thành căn nguyên họa loạn. Lạc Xương cơ khố không nơi nương tựa, không có thế lực ngoại thích, mới là hoàng hậu thích hợp nhất của Yên quốc. Ta phải chặt đứt cái tâm ngấp nghé hậu vị của một số người, để họ biết, Yên Lãm không dung được một hậu tộc hiến hách, như vậy may ra về sau áp lực của Lạc Xương có thể nhỏ hơn một chút.”

“Cuối cùng đương nhiên là vô cùng đau đớn hỏi họ, lời của Liễu Văn Đào một người Tần quốc, sao họ cũng có thể nghe theo. Nếu hài tử của Lạc Xương kế thừa ngôi vua, nàng chính là hoàng thái hậu, họ sẽ đều là thần tử của con trai nàng. Từ xưa xuất giá tòng phu tạm không nói đến, trên thế giới nào có mẫu thân vì một chút oán cù, đi làm hại phụ tá đắc lực của con mình?”

Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết nhìn nhau cười. Có thể tưởng tượng Dung Khiêm vừa nãy xướng tác đều hay như thế nào, nhất thời giận cực không thèm lựa lời chửi như tát nước, nhất thời lại mang chút bất đắc dĩ đau lòng và bao dung mà chậm rãi giảng đạo lý... Mặt đỏ mặt đen một mình ôm đodom, cẩn kĩ xảo rất cao, phí bao nhiêu nước bọt, việc này thật sự đủ vất vả.

Dung Khiêm nửa ngồi phịch lên ghế, uể oải nói: “Ta cũng cười họ, thật coi Yên Lãm là dung chủ có thể tùy tiện do phụ nhân thao túng sao, cho dù Lạc Xương tâm tồn một chút khúc mắc với họ, họ lại có gì cần lo lắng. Hơn nữa Lạc Xương mặc dù đã mồ côi, quan hệ thúc chất giữa nàng với tân Tần vương Tần Húc Phi, trái lại còn nồng hậu hơn chút tình cha con với lão Tần vương năm đó.

Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, hôm nay tuy rằng Yên cường Tân nhược, Tân Yên trở mặt, qua mươi mấy hai mươi năm nữa, lại chắc gì như thế. Lưu thêm một đường, dính thêm một dây không có gì là không tốt. Sử Tịnh Viên và Phong Trường Thanh cũng một mực phụ họa ủng hộ ta, những người đó thấy ta tỏ thái độ như thế, nghĩ thái độ của Yên Lãm cũng là như vậy, mới không thể không cam đoan với ta, về sau sẽ không phát sinh chuyện kiểu này nữa, mà còn nguyện ý thỉnh tội với Yên Lãm.”

Phương Khinh Trần cười nói: “Ngươi cảm thấy, chuyện này, có thể xong như vậy?”

Dung Khiêm thở dài: “Không thể công khai, không nên truy cứu. Mấy người tham gia trong cung này, hoặc đánh hoặc đuổi hoặc phạt, do tổng quản nội vụ cân nhắc mà làm. Các trọng thần tham dự khác, chọn mấy đầu lĩnh, tìm chút tội danh vặt, xử phạt nhẹ nhàng, mấy phi tử trong cung, Yên Lãm cố ý tìm sai lầm lạnh nhạt một khoảng thời gian, nhưng cũng chỉ có thể dừng ở đây thôi. Còn có thể làm sao nữa?”

Trong lòng Dung Khiêm trái lại rất cảm thấy, may mà chuyện này là do y ra mặt. Với thân phận, địa vị của y, có quan hệ cựu nghị cố giao của y với đám trọng thần này, nhất là các võ tướng, giáo huấn người ngông nghênh như vậy mới đương nhiên, sẽ không làm người ta ghi hận trong lòng quá nhiều, cũng sẽ không kinh sợ thấp thỏm, sinh ra tâm tư mầm họa gì khác.

Nếu đổi Yên Lãm, vừa là trượng phu, vừa là Hoàng đế, đổi mặt với một đám công thần đại công vô tư tính kế lão bà y như thế, thật sự là quá khó xử. Không nỗi giận thì không hợp lý, thật sự nỗi giận, răn dạy nặng quá, lại khiến trong lòng đám thần tử hoảng sợ bất an, không chừng phải suy ra càng nhiều ý nghĩ hoang đường hơn.

Y bên này đang âm thầm vui mừng, bên môi Phương Khinh Trần lại đã khoan thai lướt qua một chút ý cười cỗ quái: “Tiểu Dung, ngươi thật sự cho rằng, chuyện này, cứ như thế, là có thể dừng ở đây?”

Dung Khiêm nhường mày: “Chuyện lần này, tuy họ hơi lỗ mãng quá đáng, rốt cuộc vẫn giữ lẽ thần tử, lưu lại đường sống khắp nơi, ta thật sự không tin, sau khi ta và Yên Lãm đã tỏ thái độ rõ ràng như thế, họ còn dám làm xăng làm bậy.”

Phương Khinh Trần thở dài lắc đầu: “Tiểu Dung... Người đối với lòng người biến hóa trong hậu cung, vậy mà hoàn toàn không biết. May đời như thế, thật không biết người làm sao mà oai phong một cõi?”

Dung Khiêm hơi cáu: “Được rồi, nói đến hậu cung phân tranh, tự nhiên chẳng ai có kinh nghiệm hơn người, ta tự thẹn không bằng được chứ? Khánh quốc Tương vương điện hạ?”

Phương Khinh Trần cắn răng, nén giận nói: “Không nhìn được tấm lòng người tốt! Nếu không phải sợ người thiệt thòi, ta... Người lại còn dám châm biếm ta?!”

Dung Khiêm còn chưa tiếp lời, Phong Kính Tiết đã không chút bất an: “Chuyện Lạc Xương, sao lại khiến Tiểu Dung thiệt thòi? Hiện giờ Yên quốc trên dưới, bất kể trong cung hay trong triều, chẳng lẽ còn có người dám mưu tính y?”

“Không dám mưu tính y?” Phương Khinh Trần cười khẩy, nhìn lướt hai người vẻ khinh thường: “Hai người các ngươi, đến bây giờ cũng chưa làm rõ được là chuyện gì? Đến bây giờ còn tưởng rằng, lần này, hết thảy đều chỉ là nhằm vào Lạc Xương, mà không ai mưu tính y? Vốn chuyện này thật sự không liên quan đến ta, ta cũng lười lầm miệng, nhìn hai người các ngươi bâu bạn nhau tiếp tục ngốc nữa cũng rất thú vị. Chỉ là sáng mai ta phải đi rồi, trò hay này ta đã không xem được thì người khác cũng đừng hòng xem.”

Phương Khinh Trần hơi tà ác nở một nụ cười: “Tiểu Dung, chúng ta đều nhìn thấu mưu kế này, nhưng vì sao người không chịu suy nghĩ một chút, mưu kế này hẳn không phải lâm thời đặt ra, mà sự xuất hiện của ta, lại là một điều bất ngờ. Nếu không có ta, họ vốn chuẩn bị lấy thuốc của ai để hạ độc, dùng chuyện của ai để làm ngòi nổ, giá họa Lạc Xương đây?”

Dung Khiêm thản sắc chợt động, cười khổ một tiếng.

Ý thật sự không phải không nghĩ đến, chỉ là không muốn nghĩ sâu thô.

“Cho dù là dùng ta làm mục tiêu, họ cuối cùng cũng nhất định sẽ cố ý để cung nữ lộ ra sơ hở, trước khi ta uống thuốc đã vạch trần sự tình, vẫn sẽ không thật sự làm hại ta.”

Phương Khinh Trần hờ lạnh một tiếng: “Tiểu Dung, ngươi là quá trì độn không phát giác, hay đã phát giác, lại không muốn đổi mặt. Ngươi ngày ngày đều ở hoàng cung, một cái bia thuận tiện tuyệt hảo như vậy, họ lại vẫn không lợi dụng, vẫn ẩn nhẫn, không xuống tay với ngươi, vì sao? Vì sao họ nhất định phải chờ ngươi vừa lúc may mắn gặp dịp ta đây đi ngang qua, mới mau chóng bắt lấy cơ hội vội vàng phát động? Tiểu Dung, ngươi có từng nghĩ tới, nếu người bị hạ độc, thật sự không phải ta, mà là ngươi, chuyện này, lại sẽ là kết cục như thế nào.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 302 : Nghịch Lân Của Rồng

Phương Khinh Trần cười lạnh lùng: “Kỳ thật, hạ được cho ngươi, chẳng phải là hiệu quả càng tốt hơn hạ được ta. Khi phát hiện trong được kia khả năng có vấn đề, ta ngồi ngay bên cạnh, thấy đường như mỗi một cơ trên người Yên Lãm đều nháy mắt kéo căng. Mặc dù y thoát nhìn còn bình tĩnh, trấn định hỏi han cung nữ, nhưng dù là đồ ngốc cũng nhìn ra được, ***g ngực y chừng như có một ngọn núi lửa sẽ lập tức bùng nổ.”

“Với Yên Lãm mà nói, bất luận ngươi trúng độc hay không, có bị người hại hay không, chỉ bằng sự thật rằng có người muốn hạ độc ngươi, có người có tâm tư hại ngươi này, đã đủ để y giận đến phát điên. Tại sao Lạc Xương nghĩ lầm là thuốc của ngươi xảy ra chuyện, liền sợ như vậy, vô luận Yên Lãm an ủi thế nào cũng không thể tiêu tan, nhưng vừa nghe ta nói rõ chỉ thuốc của ta có độc thì tức khắc thở phào nhẹ nhõm? Bởi vì cho dù nàng biết rõ Yên Lãm hắn có thể nhìn thấu cạm bẫy này, lại vẫn không dám tin thời điểm này, y còn có thể có đủ lý trí tín nhiệm nàng.”

Vẻ mặt Dung Khiêm hơi buồn bã, hồi lâu mới nói: “Nếu là thuốc của ta có chuyện, Yên Lãm sẽ rất giận, rất phẫn nộ, nhưng có mặt ta, ta cuối cùng sẽ không mặc y rơi vào bẫy rập của người khác. Mà y là ta dạy dỗ, cho dù ngẫu nhiên kích động tính sai, bị mắc mưu, song chỉ cần có thời gian để nghỉ lại, y có thể tỉnh ngộ rất nhanh chóng.”

Phương Khinh Trần khẽ cười rộ: “Có mặt ngươi? Tiểu Dung... Kế sách này, trù tính lúc ban đầu, nhất định là hy vọng có thể hoàn mỹ đạt được mục đích. Nếu họ có thể quyết tâm hạ được ngươi, ngươi cho rằng họ vẫn sẽ dùng kế hoạch giống nhau sao? Họ còn thuận theo như thế này, chỉ thỏa mãn với việc

thuần túy vòng vèo nhắc nhở Hoàng đế một chút, tỏ rõ thái độ một chút thô lỗ? Họ biết kế hoạch này tất nhiên không thể giấu được người, vậy người nghĩ rằng, họ còn cho người cơ hội, để người nhắc nhở Yên Lãm sao?”

Thần sắc Dung Khiêm trịnh trọng: “Ta không tin họ muốn mưu hại ta. Không đáng vì Lạc Xương mà gây sự tình lớn như vậy. Chúng ta vẫn có tình cảm ở đó. Huống chi, muốn hạ được ta, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.”

Phương Khinh Trần cười khẩy: “Không dễ dàng? Thuốc mỗi ngày người uống đều bỏ thêm rất nhiều hoàng liên, vị rất đắng, cho dù bỏ thêm chút được gì cũng bị lấp mất mùi vị. Kính Tiết từng nói, người thường chê đắng không chịu uống, vì thế Yên Lãm thường xuyên tự tay cầm thuốc khuyên người. Ta hỏi người, nếu là thuốc trong tay Yên Lãm bị họ giở trò, lúc này người có nghi ngờ không? Đối mặt với Yên Lãm, người sẽ phân tâm, đi kiểm tra trong thuốc có độc không? Họ đích xác không muốn mưu hại người, nhưng họ cũng chẳng cần mưu hại người. Được kia không cần là độc được giết người, thân thể người yếu như thế, dùng một chút độc để người uống xong ngất đi một lúc, đau một lúc, tạm thời làm người mất đi tri giác, sinh tử khó dò là đủ rồi. Khi người hôn mê bất tỉnh, mà tất cả hiềm nghi lại đều chỉ vào Lạc Xương, người cảm thấy Yên Lãm sẽ làm gì?”

Dung Khiêm chỉ cảm thấy một luồng ớn lạnh từ sau lưng xông thẳng lên.

“Đợi khi hết thảy kết thúc... Người cho là, chân tướng kia, lại sẽ dễ dàng tra rõ như hiện tại sao. Ta nói cho người biết, tất cả những kẻ tương quan đều sẽ bị giết người diệt khẩu, Yên Lãm cho dù đoán được sự thật, cũng chết vô đối chứng, pháp không trách chúng. Chờ người tỉnh, vì sự yên ổn của quốc gia, người lại có thể làm gì đây? Người cũng chỉ có thể khuyên giải y, giúp những người đó tiếp tục che giấu chân tướng này, ủy khuất Lạc Xương làm oan hồn dưới đất.”

Dung Khiêm cười khổ: “Họ không hề chọn làm như vậy.”

“Phải, họ không làm như vậy, bởi vì họ không dám. Những người đó biết rõ lợi dụng người dễ dàng chọc giận Yên Lãm nhất, lại vẫn không dám mạo hiểm.”

Phương Khinh Trần lạnh băng nhìn Dung Khiêm: “Họ không dám thiết tưởng, khi người trở thành đối tượng mưu hại, phản ứng của Yên Lãm liệu có quá khích hay chăng. Họ không dám mạo hiểm, khi người bị làm hại, Yên Lãm lúc điên cuồng trả thù liệu có đồng thời liên lụy vô tội bốn phía. Họ đối phó Lạc Xương là vì làm cho triều cục ổn định, giải trừ ẩn hoạn, mà không phải vì đem đến tai nạn lớn hơn cho quốc gia. Cho nên mưu kế tuy định, thực thi lại khó. Nếu không phải ta đột nhiên xuất hiện, họ do dự đến cuối cùng, cũng chỉ dám hạ độc người, sau đó lại tự mình vạch trần, lui mà cầu tiếp đó đả kích Lạc Xương, mà tuyệt đối không làm tuyệt sự tình. Có mặt ta, họ liền thà rằng xấu mặt trước người ngoài này, cũng muốn dùng ta thế cho người. Tiểu Dung...”

Phương Khinh Trần ngữ điệu thở than: “Bất kể là các đại thần lão luyện đến thành *** đó, hay hoàng hậu đơn thuần vô tội trong hậu cung kia, mỗi người họ đều nhìn rõ, chỉ có người là vẫn hồ đồ. Tiểu Dung, người vẫn biết Yên Lãm cực coi trọng người, cực trân trọng người, nhưng rốt cuộc là loại quan trọng này, loại quý trọng nào, rốt cuộc loại quan trọng và quý trọng này đã đến mức nào, người rốt cuộc có hiểu không...”

Lúc này, Phong Kính Tiết vẫn trầm mặc bàng quan bỗng thở dài thườn thượt. Mà Dung Khiêm thì chậm chậm cúi đầu, lắng lặng nhìn đầu ngón tay mình, qua rất lâu, rất lâu, thanh âm của y mới vang lên phiêu渺 như ánh nến trên bàn: “Khinh Trần, người hãy cho ta biết, y đối đãi ta, rốt cuộc là...” Y nhắm mắt, không nói thêm gì nữa.

Lần này, đến phiên Phương Khinh Trần trầm mặc.

Rất lâu, rất lâu, y mới nhẹ nhàng nói: “Những đại thần đó, lúc từ bỏ xuống tay với người, khả năng đã nhớ tới một số cõi sự mà họ sợ sẽ tái diễn. Rất nhiều rất nhiều năm trước, ở Khánh quốc, có một vị nữ vương, bởi vì nam nhân yêu thương chết oan ức, nàng đã giết hết nam phi trong cung. Những nam tử đó cũng

thanh tú đẹp đẽ, cũng thông minh ôn nhu, cũng từng cùng nàng ân ái triền miên, nhưng mà khi nàng điên cuồng, nàng chưa từng lưu tình với ai. Nàng bức phản các lộ chư hầu, điên cuồng hủy diệt quốc gia mình, dù rằng nàng cũng từng có hùng tâm tráng chí, từng thề phải làm một đời danh quân, bảo hộ mảnh đất kia..."

Dung Khiêm khẽ run rẩy, quả quyết quát: "Khinh Trần..."

Phong Kính Tiết không nói không răng, chỉ đưa tay nhẹ nhàng đặt trên vai Phương Khinh Trần, hơi lắc đầu, ý bảo y không cần nói thêm nữa.

Những chuyện cũ năm xưa đó, Phương Khinh Trần chưa bao giờ chịu chủ động nhắc tới, phen này nói ra đánh thức Dung Khiêm, chẳng biết trong lòng lại đang chịu đau khổ giày vò như thế nào. Dưới ánh nến u ám, sắc mặt Phương Khinh Trần hơi tái nhợt. Nhưng y chỉ quay qua Phong Kính Tiết mà cười cười cực nhẹ, sau đó ánh mắt chăm chú nhìn Dung Khiêm: "Tiểu Dung, hài tử ngươi dạy dỗ ra, có lẽ càng kiên cường, càng dũng cảm, càng có thể giữ vững lời thề, càng hiểu được trách nhiệm của quân chủ là gì. Nhưng bất cứ ai đều có cực hạn chịu đựng, quân chủ khoan dung anh minh hơn cũng có một nghịch lân, tuyệt đối không thể bị đựng chạm. Tiểu Dung, không ai dám mạo hiểm đe Yên Lãm nhìn ngươi bị thương tổn, không ai dám thiết tưởng nếu ngươi bị thương tổn Yên Lãm sẽ làm chuyện gì. Bởi vì... Y yêu ngươi!"

Bóng đêm sâu thẳm.

Trong Cam Tuyền cung, ánh nến xán lạn mà huy hoàng.

Lạc Xương đã dùng thuốc an thần Phong Kính Tiết kê cho nàng, sớm bởi vì được lực phát tác mà trầm trồ thiếp đi. Trong cung tỳ nữ tuy nhiều, lại đều bị Yên Lãm vãy lui hết, mà hoàng tử mới chào đời không lâu kia, cũng tự có cung nhân cẩn thận ôm đi chăm sóc, chỉ sợ một tiếng khóc của hài tử, quấy nhiễu quân chủ thản sắc ủ dột này.

Yên Lãm lặng lẽ ngồi bên giường Lạc Xương, lúc thì ngưng nhìn khuôn

mặt tiêu tụ kia của thê tử mình, lúc thì hai mắt ngỡ ngàng nhìn thăng phía trước, mà lại chẳng hề có gì lọt vào mắt.

Thời gian dường như trôi qua rất chậm, từng chút từng chút, nhỏ nhặt như có ngàn năm cô tịch chưa qua. Thời gian lại như qua cực nhanh, nháy mắt quang minh đã bị hắc ám xua hết, ấm áp cũng bị lạnh giá thay thế.

Một chút ánh nến đốt lên, huy hoàng nhiều hơn, cũng vẫn là thảm đạm.

Y không nói không răng, lặng lặng ngồi im bên giường, cũng chẳng biết rốt cuộc đã qua bao lâu, mãi khi ngoài điện truyền đến tiếng cung nữ truyền báo: “Bệ hạ, Sử thế tử xin gặp.”

Thanh âm của Yên Lãm, qua hồi lâu mới vang lên: “Vào đi.”

Sử Tịnh Viên nghe được ý chỉ, chần chờ ngoài điện một chút. Y là ngoại thần, cho dù bình thường cũng hay ra vào Cam Tuyền cung, nhưng tấm điện của hoàng hậu ở trong cùng lại thật sự không tiện vào. Vốn nên là Yên Lãm ra đây, tiếp kiến y ở ngoại điện, nhưng hiện tại Hoàng đế đã tự mình hạ chỉ, y còn đứng bên ngoài nữa cũng thật sự không thích hợp. Do dự trong chốc lát, chỉ đành kiên trì tiến vào.

May mà Yên Lãm lúc này cũng phục hồi *** thần, nghĩ đến chỗ khó xử của Sử Tịnh Viên, từ bên giường Lạc Xương đứng lên, phất ba bốn bức rèm che đi ra.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 303 : Sâu Thẳm Trong Lòng Ta

Sử Tịnh Viên thấy Yên Lãm cách sau mấy bức rèm che, đứng nói Lạc Xương, cả bóng giường còn chẵng nhìn rõ, mới cẩn thận thở phào, thi lễ: “Bệ hạ, vừa rồi Dung tướng triệu tập rất nhiều trọng thần trò chuyện, vi thần cũng ở trong đó. Hiện giờ sự tình đã giải quyết thỏa đáng, Dung tướng sợ bệ hạ chờ lâu, bảo vi thần đến truyền đạt cả quá trình một chút.”

Yên Lãm ngồi xuống trước bàn, đưa tay chỉ ghế, ý bảo Sử Tịnh Viên cũng ngồi xuống, bản thân lại lắc đầu: “Không cần. Dung tướng nếu chưa giải quyết sự tình, sẽ không cho ngươi tới. Mà nguyên do sự tình, hiện tại ta cũng ít nhiều nghĩ rõ rồi. Nói đến đều là lỗi của ta, sớm nên nghĩ tới sau khi thắng trận, địa vị của Lạc Xương sẽ hơi khó xử xấu hổ, song ta lại không giúp nàng hóa giải nguy cơ sớm một bước. Ta cả ngày chỉ lo thân thể Dung tướng, bệnh tình của Dung tướng, đến khi Lạc Xương khó sinh, ta mới thủ bên cạnh nàng vài ngày mà thôi, ta chẳng hề làm gì cho nàng, lại cứ thế mặc sự tình phát triển đến bước này.”

Sử Tịnh Viên không dám ngồi, nhẹ giọng nói: “Chuyện này, thần cũng có tội. Thần và Phong thông lĩnh trước đó đều từng nghe nói mối lo ngại của các đại thần, chỉ ngầm khuyên giải, tưởng có thể xua tan tạp niệm của họ, lại không báo sự tình cho Hoàng thượng biết.”

Yên Lãm lắc đầu: “Ta biết các ngươi là có lòng tốt, cho nên giấu giếm hai đầu. Các ngươi chỉ nghĩ dốc sức khuyên bên kia, im lặng bình ổn sự tình, đừng để ta vì loại chuyện này mà khó xử nhọc lòng.”

“Sự tình đã bình ổn, bệ hạ cũng không cần vì việc này mà buồn phiền nữa.”

Yên Lãm ngồi im một lúc, cười cười cực khẽ cực nhạt, nhẹ nhàng nói: “Tịnh

Viên, không phải ta đang áy náy vì việc này. Ta chỉ đang nghĩ, ta rốt cuộc là người như thế nào, ta rốt cuộc có thể tàn nhẫn vô tình đến mức độ nào.”

Sử Tịnh Viên ngẩn ra: “Bệ hạ...”

“Hôm nay, ta biết rõ Lạc Xương là bị người hâm hại, ta bước đến an ủi nàng. Thế nhưng, nàng vẫn sợ đến run rẩy toàn thân, cả nói cũng không thể nói nên lời, mãi đến khi Phương Khinh Trần nhẹ nhàng một câu, nói rõ không phải thuốc của Dung tướng có độc, Lạc Xương mới yên tâm.”

Yên Lãm từ từ đưa mắt, nhìn Sử Tịnh Viên: “Tịnh Viên, vì sao lại thế? Vì sao Lạc Xương không tin ta, lại tin y?”

Sử Tịnh Viên căn bản không chứng kiến tình huống lúc đó, nhất thời tất nhiên chẳng thể nói gì. Mà Yên Lãm cần, cũng không phải câu trả lời của Sử Tịnh Viên.

“Lạc Xương không phải tin tưởng Phương Khinh Trần, mà là hiểu rất rõ, với ta mà nói, Dung tướng quan trọng cỡ nào. Ta vẫn ngồi ở đây, ngồi ở đây mà nghĩ, nếu lúc ấy không phải thuốc của Phương Khinh Trần có độc, mà là thuốc của Dung tướng có độc. Phải chăng ta vẫn có thể bình tĩnh nhìn thấu sự thật như thế. Phải chăng ta còn có thể lập tức xác nhận, Lạc Xương vô tội?”

Sử Tịnh Viên nhẹ giọng an ủi: “Bệ hạ thánh minh ngút trời, không phải người dễ lừa. Dù là ngẫu nhiên nhất thời sai lầm, thiết nghĩ cũng có thể lập tức phát hiện.”

Yên Lãm mỉm cười: “Được rồi, cứ coi như ngươi nói đúng, cho dù là trong thuốc của Dung tướng có độc, ta vẫn có thể miễn cưỡng bảo trì trấn định. Vậy thì, nếu Dung tướng trúng độc...”

Y nhìn cố định Sử Tịnh Viên: “Nếu Dung tướng trúng độc, mà ta phát hiện Lạc Xương vẫn có hiềm nghi, ta sẽ làm như thế nào?”

Sử Tịnh Viên trầm mặc, không thể đáp lấy một chữ.

Yên Lãm cười chua xót, từ từ đưa hai tay đặt lên bàn, nhìn tay mình, nhẹ nhàng nói: “Ta hỏi bản thân ta từng lần, sau đó lại từng lần trả lời. Tịnh Viên, nếu Dung tướng trúng độc, ta sẽ không chút lưu tình hủy diệt hết thảy. Ta sẽ không để ý ai có thể là vô tội, ta sẽ không để ý trong đây phải chăng có oan khuất. Ta sẽ không nhớ Lạc Xương là thê tử của ta, là người ta từng thề phải bảo hộ, ta cũng sẽ không nghĩ lại, Lạc Xương bản tính lương thiện thế nào, ta thậm chí sẽ không chú ý, hài tử mới chào đời của ta và nàng.”

Sắc mặt Yên Lãm tái nhợt, ánh nến từng điểm chập chờn khúc xạ trong đôi mắt đen kịt như thể ma trời: “Chỉ cần nàng dính dáng trong đó, ta sẽ hủy nàng, sau đó hủy diệt tất cả những người trong cung có liên lụy trong việc này, thà rằng giết nhầm, tuyệt không buông tha. Mà sau khi cơn cuồng nộ ban đầu qua đi, ta cuối cùng sẽ chậm rãi tỉnh ngộ, đây kỳ thật là một âm mưu đáng sợ. Sau đó, ta sẽ dùng hết mọi lực lượng, đi tìm độc thủ sau màn của âm mưu. Ta sẽ bất chấp pháp không trách chúng gì đó, ta sẽ không quan tâm *** anh trong triều không còn gì đó, ta sẽ không cân nhắc điên cuồng giết chóc, tùy ý trả thù như vậy sẽ mang đến hậu quả như thế nào cho quốc gia, hết thảy hết thảy, ta đều sẽ không để ý! Tịnh Viên, nếu thật sự phát sinh loại sự tình này, ta chăng biết ta sẽ điên cuồng đến mức nào, ta chăng biết, liệu ta có tự tay hủy diệt quốc gia ta vốn nguyễn ý bỏ hết thảy để bảo hộ này không.”

Sử Tịnh Viên thấp giọng an ủi: “Hoàng thượng, ngài nghĩ quá nhiều rồi. Hoàng thượng là người thế nào, ta rất rõ. Ngần ấy năm suy sụp trắc trở cũng qua được hết, tuy là thất ý hơn, đau khổ hơn, ngài cũng chưa từng từ bỏ trách nhiệm thân là quân chủ. Trước kia như thế, về sau cũng sẽ như vậy.”

Yên Lãm lắc đầu cực chật cực chật: “Trước kia, ta vẫn có thể chèo chống, là bởi vì ta đã đáp ứng Dung tướng, ta phải làm một Hoàng đế tốt. Là bởi vì ngoại trừ điều đó, ta không biết còn gì có thể làm ta sống kiên cường hơn. Thế nhưng, nếu không còn Dung tướng... Nếu sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, sau khi ta và Dung tướng từng có nhiều sai lầm nhiều đau khổ như vậy, lại

để ta trơ mắt nhìn y trong hoàng cung của ta, bị cấp dưới của ta độc hại... Tịnh Viên... Người thật sự tin tưởng, ta còn có thể có bao nhiêu lý trí, bao nhiêu bình tĩnh?"

Sử Tịnh Viên ảm đạm không nói gì.

Yên Lãm nhẹ nhàng nói: "Ta vẫn biết Dung tướng rất quan trọng với mình. Ta ngày đêm vướng bận y, vì y thương, cho nên ta đau, vì y vui vẻ, cho nên ta khoái hoạt, vì y, ta biết cả tính mạng ta cũng có thể không cần, nhưng mà, Tịnh Viên, ta lại chưa từng nghĩ đến, kỳ thật ta có thể vì y mà không nhìn thê thi, không lo gia quốc, không quản đại cục, không hỏi thị phi, ta kỳ thật có thể vì y mà làm ra càng nhiều chuyện điên cuồng hơn..."

Vẻ mặt y chỉ mê mang: "Tịnh Viên, sự tình không đi đến bước đó, là may mắn của ta. Thế nhưng, ta không thể không tự hỏi, ta rốt cuộc là người như thế nào, ta đối với Dung tướng, ta đối với Dung tướng..." Thanh âm ngừng ngắt mấy lần, mới có thể tiếp tục: "Ta đối với Dung tướng, rốt cuộc là chuyện gì thế này? Đây không chỉ là nhu mộ, không chỉ là cảm kích, không chỉ là tình thân sư đồ, không chỉ là cảm niệm nghĩa dưỡng dục dạy dỗ của y... Nếu chỉ là những điều đó, tuyệt đối không nên là như thế."

Vẻ mặt y dần dần thê lương mê loạn. Y vẫn biết mình có tình cảm cực sâu sắc với Dung Khiêm, nhưng vẫn chưa từng chân chính suy nghĩ tình cảm này là gì, nếu không phải sự sợ hãi quá mức kia của Lạc Xương hôm nay, nếu không phải một câu giải thích chỉ thăng sự thật kia của Phương Khinh Trần, y thật không biết phải đến khi nào, mới đi nghĩ lại chân tâm của mình.

Y hiện tại vẫn nhớ rõ, khi y cảm thấy cung nữ đưa thuốc có vấn đề, nghĩ đến thuốc của Dung Khiêm e rằng không ổn, cảm giác tức giận và kinh sợ đó, mãi bây giờ, vừa nghĩ đến Dung Khiêm e rằng sẽ bị người độc hại trước mắt, y vẫn không ức chế được muôn phát run, chỉ cần nghĩ đến, có người lại định lấy Dung Khiêm ra bày cục, y liền phẫn nộ đến mức muốn hủy diệt hết thảy trước mắt.

Nếu thuần túy chỉ là tình cảm của trò với thầy, con với cha bình thường, cho dù xảy ra loại sự tình này, cũng sẽ lo lắng, sẽ phẫn nộ, sẽ ưu thương, sẽ đau lòng, nhưng mà... sẽ kịch liệt như thế, mất khống chế như thế sao?

Dung tướng, Dung tướng, với y mà nói, Dung tướng rốt cuộc là gì?

Y nhìn cố định Sử Tịnh Viên, nói từng chữ: “Tịnh Viên, kỳ thật trong lòng các ngươi đều hiểu rõ đúng không? Lạc Xương bởi vì biết, cho nên mới vạn phần sợ sệt, những người đó bởi vì biết, cho nên cuối cùng chỉ dám giờ trò với thuốc của Phương Khinh Trần, Tịnh Viên, ngươi nhất định cũng minh bạch, đúng không?”

Sử Tịnh Viên trầm mặc không nói.

Làm sao đáp? Làm sao có thể đáp?

Tình cảm của Yên Lãm với Dung Khiêm quá sâu sắc, sự quyến luyến quá mãnh liệt, những người thân cận họ đều nhìn trong mắt. Yên Lãm là Hoàng đế, từ nhỏ lại không có cha mẹ, y không có cơ hội như người thường, phát triển tình thân tình bạn tình yêu với người khác một cách bình thường. Bởi vì không có kinh nghiệm, bên cạnh cũng chẳng một đối tượng để có thể tham khảo quan sát, cho nên, trên phán đoán tình cảm, y hoàn toàn trì độn vụng dại.

Những người khác cố nhiên trong lòng ít nhiều đều nắm được, chẳng qua một người là Hoàng đế, một người là Dung tướng mọi người đều kính trọng, tất nhiên chẳng ai muốn nghĩ quá nhiều đến góc độ đa tâm, hơn nữa, bất kể là vì tốt cho quốc gia, hay là tốt cho Yên Lãm và Dung Khiêm, sẽ chẳng có ai thật sự mở miệng nhắc nhở Yên Lãm nghĩ nhiều mấy vấn đề này.

Cứ mãi hờ đõ như vậy, lại có gì không tốt?

Cứ như vậy, để Yên Lãm cho đây là tình nhu mộng, lưu một đoạn mỹ đàm quân thân thân như phụ tử, hai bên vĩnh viễn không phụ nhau, có gì không tốt?

Chỉ tiếc, bản thân Yên Lãm, cuối cùng vẫn khám phá một tầng mê cục này.

Chân tướng mọi người nhìn trong mắt, lại vừa không nói cũng không nghĩ, thậm chí nội tâm cũng chẳng muốn thừa nhận kia, Yên Lãm cuối cùng đã tự mình vươn tay với đến.

Yên Lãm lảng lặng chờ, không chờ được Sứ Tịnh Viên đáp một chữ, nhưng đây đã là đáp án tốt nhất.

Trong lòng Yên Lãm cũng chẳng biết là bi thương hay vui mừng mà rên rỉ một tiếng, Dung tướng, hóa ra... hóa ra... ta vẫn...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 304 : Sơn Mộc Có Cành

Khi Phương Khinh Trần như đinh đóng cột nói ra ba chữ “y yêu ngươi”, ngay cả Phong Kính Tiết cũng chấn động, cơ hồ cho là Tiểu Dung phải lập tức nhảy dựng khỏi ghế.

Song Dung Khiêm chẳng hề động đậy lấy một thoảng, không phản bác, không kinh hô, ngay cả vẻ mặt cũng không có biến hóa quá lớn.

Y chỉ lặng lẽ ngồi, ánh mắt trầm tĩnh, dung nhan ủ dột, đầu ngón tay cũng không run một thoảng.

Phương Khinh Trần yên lặng nhìn y, qua một lúc mới khe khẽ thở dài, tùy tay kéo ghế, trực tiếp ngồi đối diện Dung Khiêm: “Ngươi chưa từng nghĩ đến phương diện này, nhưng chuyện này, trong lòng ngươi không phải không có cảm giác, cho nên ngươi mới không giật mình.”

Ngữ khí của Dung Khiêm trầm thấp lạ thường: “Ta chưa từng nghĩ đến, nhưng ta quả thật không có cảm giác giật mình chấn động quá mãnh liệt. Khinh Trần, ngươi thật sự cảm thấy...” Ngữ thanh hơi ngừng, mới nói: “Những việc này, ta không hiểu lắm. Ngươi thật sự cảm thấy, Yên Lãm đối đãi ta, giống như người nợ năm đó đối đãi ngươi?”

“Không giống.” Phương Khinh Trần nói nhàn nhạt: “Ta và nàng chỉ có tình yêu nam nữ, tối đa là kịch liệt đênh cuồng hơn người bình thường một chút, nhưng chung quy cũng chỉ là tình yêu nam nữ đơn thuần. Tình cảm của Yên Lãm với ngươi, lại phức tạp hơn nhiều, cũng sâu sắc hơn nhiều. Ngươi là sư phụ, trưởng bối của y, người y tín nhiệm nhất, nhưng với y mà nói, lại tuyệt không chỉ như thế. Y đem tất cả tình cảm giữa ngươi với người, đặt hết lên ngươi. Vô luận

là sự tôn kính của đệ tử với sư trưởng, nhụ mộ của hài tử với phụ thân, sự ỷ lại của đệ đệ với huynh trưởng, hay là... Ta không thể nói y đối đãi người chỉ là tình yêu đơn thuần, nhưng y đã có tâm ý phuong diện này, lại là không thể hoài nghi."

Phương Khinh Trần bỗng hơi mệt mệt. Mấy đời lịch kiếp, phần nhiều là chìm nỗi giữa tình yêu, những điều y đã trải đã chịu, chỉ có lòng mới biết. Tuy là mấy trăm năm thời gian trôi qua, nhất định phải lấy chuyện năm đó ra, thậm chí phân tích so sánh tỉ mỉ với người, tâm tình chung quy khó tránh khỏi có phần thê lương.

Nguyên nhân bởi luận đề, y đã gặp nhiều tình ý để vương. Tự nhiên phải mẫn cảm hơn Dung Khiêm và Phong Kính Tiết rất nhiều. Hơn nữa, đời thứ nhất và thứ hai, y cầu mỗi tình yêu, bắt đầu từ đời thứ ba, không còn để tâm luận đề tình yêu nữa, sở cầu sở kiểm, càng nhiều chính là người tri tâm tri kỷ, không phụ không bỏ mà thôi. Tình cảm với Yên Ly, đã không hề đơn thuần minh bạch. Tuy gọi nhau bằng hữu, nhưng bất tri bất giác, có lẽ cũng im lặng liên quan một chút tình yêu. Cũng bởi vậy, với mối quan hệ cực phức tạp cực sâu sắc giữa Dung Khiêm và Yên Lãm, y cảm thụ rõ ràng minh bạch hơn xa người khác. Chỉ là cho dù rõ ràng, chuyện tình cảm này, lại làm sao có thể dùng ngôn ngữ mổ xé. Quan hệ giữa người với người, chưa bao giờ đơn giản như một cộng một bằng hai.

"Kỳ thật ngươi chỉ là trời sinh chỉ số tình cảm quá thấp, một khi mở khiếu, tự nhiên liền minh bạch." Y miễn cưỡng cười nói: "Y đối đãi người rốt cuộc là loại tình cảm nào, hà tất cần người bên ngoài phân tích từng chút. Lúc đối mặt với ngươi, dù y không đến mức mặt đỏ tim đập khác thường, nhưng có từng có các loại dấu hiệu khi tâm động? Loại sự tình này, như người uống nước, ấm lạnh tự biết, ai lại thật sự có thể tính ra, mấy phần là tình, mấy phần là ân, mấy phần lại là nghĩa đây?"

Thanh âm của Dung Khiêm cực thấp: "Ngươi nói đúng, kỳ thật y đối với ta... trong lòng ta vẫn có cảm giác, chỉ là không rõ thôi. Tuy rằng Trương Mẫn Hân nói với ta rất nhiều lần, nhưng loại đồng nhân nữ hễ thấy hai sinh vật giống đực

một chỗ là có thể liên tưởng vô hạn đó, chẳng ai coi lời cô ấy là thật, những người khác lại vĩnh viễn không nói với ta những việc này, ta kỳ thật..." Y lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Chẳng biết Yên Lãm có hiểu không, nếu y cũng hồ đồ như ta, may ra ngược lại có thể khoái lạc đôi chút, quá rõ ràng, thì không khỏi phải tự thương tự khổ nhiều..."

"Tâm tình của Yên Lãm, căn bản không trọng yếu, cũng không có quan hệ gì." Phương Khinh Trần nhìn Dung Khiêm, bên môi lướt qua nét mỉm cười: "Hiện tại trọng yếu, là tâm tình của ngươi."

Dung Khiêm hơi giật mình, ngưng mắt nhìn y.

Phương Khinh Trần cười sang sảng, đưa tay chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ Phong Kính Tiết: "Ta và Kính Tiết, đều là mỹ nam tử, đại anh hùng, bất kể đời nào, những người âm thầm yêu quý chúng ta, đều là dùng cả ngón tay lẩn ngón chân cung đếm không hết..."

Phong Kính Tiết lườm y một cái, hừ mạnh một tiếng.

Phương Khinh Trần nhướng mày, chỉ làm như không nghe thấy: "Không phải hễ người ta thích chúng ta, là chúng ta nhất định phải làm sao thế nào. Những người thích chúng ta nhiều như vậy, nếu mỗi người đều phải đáp lại, cho dù ngươi biết thuật phân thân, có thể đáp nổi không? Nói cho cùng, người bên ngoài luyến hay chăng, ái hay chăng, tình sâu đậm nhường nào, đó đều là chuyện của người bên ngoài, là lựa chọn của chính họ, liên quan gì đến chúng ta?"

Y mỉm cười: "Chủ yếu nhất, là bản thân chúng ta trong lòng nghĩ gì, đối với phân tình nghĩa này, bản thân chúng ta phải chăng có cảm thụ, phải chăng nguyện ý hồi báo, phải chăng có thể đáp lại..."

Phương Khinh Trần khe khẽ thở dài: "Tiểu Dung, tâm tình của Yên Lãm không quan trọng, hơn nữa vô luận y có hiểu hay chăng, y đều sẽ vĩnh viễn không chủ động đề cập những việc này với ngươi. Nếu ngươi nguyện ý, ngươi có thể lựa chọn vĩnh viễn giả hồ đồ, vĩnh viễn làm Dung tướng y kính trọng,

vĩnh viễn hưởng thụ sự tôn kính và bảo vệ của y. Cho nên, đừng quan tâm y có minh bạch lòng mình hay không, chỉ hỏi bản thân ngươi, chuyện này, ngươi rốt cuộc nghĩ như thế nào?”

Dung Khiêm ngẩn ra, nhất thời lại không thể nói gì, không thể ra tiếng. Từ khi Phương Khinh Trần ném trái bom cỡ lớn “y yêu ngươi” này, mặc dù ngoài mặt y không có chấn động gì lớn, trong nội tâm lại đã sớm hỗn loạn, tâm niệm niêm, nghĩ toàn là Yên Lãm.

Yên Lãm biết không, Yên Lãm minh bạch không? Yên Lãm có thầm phiền não không hiểu, Yên Lãm có từng một mình đau đớn khôn kể, khi đối mặt với y, Yên Lãm rốt cuộc là tâm tình như thế nào... Ngàn vạn mối suy tư, chỉ còn lại Yên Lãm, Yên Lãm, Yên Lãm, độc quên mất bản thân y.

Đúng vậy, Yên Lãm minh bạch hay chẳng, giờ khắc này kỳ thật không quan trọng, quan trọng là, hiện tại y đã minh bạch, mà đã minh bạch, sao có thể không hỏi lại lòng mình.

Những năm qua, y rốt cuộc đã lơ là bao nhiêu, bỏ lỡ cái gì?

Y đã biết trong lòng Yên Lãm đối đãi Dung Khiêm như thế nào, vậy thì Yên Lãm trong lòng Dung Khiêm? Yên Lãm trong lòng Dung Khiêm, rốt cuộc là gì? Tính là gì đây?

Nhin Dung Khiêm ngơ ngác ngồi ngẩn ra đó, Phong Kính Tiết hơi nhíu mày. Tiểu Dung thiên tính chính là cái tên cực nghiêm túc cực cỗ chấp, vừa không giống Phương Khinh Trần, tùy ý thoái mái, chỉ để thỏa thích, cũng không như mình, thiên tính còn có một cỗ tiêu sai bất kham. Hiện thực bình thường nắm mơ cũng không nghĩ đến kiểu này, bị người một hơi bóc trần, luân phiên oanh tạc, đối đầu ai cũng phải xoắn lại, thật phải chui vào sừng trâu là xong luôn.

Y nhẹ nhàng vỗ Phương Khinh Trần, nhỏ giọng nói: “Ngươi đừng bức y quá gấp...”

Phương Khinh Trần không đồng ý: “Ai bức y. Ta chỉ là không nhìn nổi, nhắc nhở một câu thôi. Nguyện ý nghĩ rõ hay tiếp tục giả hồ đồ, đó là chuyện của chính y, ta mới lười quản nhiều. Tiểu Dung...”

Dung Khiêm bỗng nhiên đưa tay gắng sức chống ghế đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài.

Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết hai người mắt đăm đăm nhìn Dung Khiêm rất chậm nhưng vẫn không ngừng nghỉ mà tiến bước, mãi khi y ra đến trước cửa, vẫn chẳng có ý dặn dò một câu, Phong Kính Tiết rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Tiểu Dung, ngươi đi đâu thế?”

Dung Khiêm không trả lời, vẫn ngẩn ngơ, tự mở cửa đi ra ngoài.

Phương Khinh Trần cười nói: “Còn có thể đi đâu nữa? Y hiện tại khẳng định chẳng biết đang u mê thế nào, ngươi nói y sẽ đi đâu. Kính Tiết, đời này ngươi tốt xấu gì cũng làm lảng tử phong lưu lâu như vậy, sớm nên kiến thức rộng rãi, không phải cả điều này cũng chẳng phán đoán được chứ? È, ngươi thành thật khai ra, không phải ngươi chỉ gánh suông cái danh qua vạn khóm hoa, kỳ thật một hồi luyến ái chân chính cũng còn chưa từng có đó chứ?”

Phong Kính Tiết hung hăn dùng mắt trừng y, trong lòng rất muốn chê giễu vài câu như chẳng bằng ngươi mỗi một đời đều yêu đến kinh thiên động địa, hủy thiên diệt địa này kia, rốt cuộc không nhẫn tâm. Tuy nói Phương hồ ly luôn ác hình ác tượng vạch khuyết điểm của người ta, nhưng vì đánh thức Tiểu Dung, hôm nay y đã đậm không biết bao nhiêu đao trên vết thương cũ của bản thân, nếu mình còn đậm theo nữa thì thật sự hơi quá đáng.

Phong Kính Tiết nhịn lại nhịn, rốt cuộc nuốt về lời đã ra đến miệng.

Ôi, người thiện bị người khi, quả nhiên cần phải học tập con hồ ly tà ác này một chút.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 305 : Âm Lạnh Tự Biết

Dung Khiêm ra khỏi phòng thì đã hơi không thể chèo chống. Thân thể mỏi mệt mà suy yếu, nhưng trong lòng bị một loại xúc động không nói nên lời thúc giục, lại như không cảm thấy sự suy yếu vô lực này nghiêm trọng cỡ nào.

Y đưa tay vịn tường, vẫn từng bước đi ra ngoài.

Đám cung nhân đến đỡ, bị y phất tay đuổi đi, cung nhân cẩn thận hỏi, có cần đẩy xe lăn qua đây, hoặc là phải lấy gậy giúp, y cũng chỉ thản nhiên lắc đầu.

Y chỉ còn một tay, tay cũng không có bao nhiêu khí lực, bất kể dùng xe lăn hay gậy, dựa vào sức lực của một người, cũng khó mà đi quá xa, luôn phải có người đỡ, có người đẩy mới được. Song lúc này, y lại không muốn bên cạnh có bất cứ người ngoài nhàn tạp nào, thậm chí cả Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết bầu bạn y cũng không cần.

Y chỉ muốn, cứ thế đi qua, xuyên qua huy hoàng như thế, hắc ám như thế, xuyên qua cung cấm mênh mông này, đi gặp người kia.

Đi qua từng cửa điện, cuối cùng ra khỏi điện các của Thanh Hoa cung, y rốt cuộc không cầm cự được, dựa lan can ngồi xuống.

Dung Khiêm phất tay bảo tất cả những cung nhân lo lắng, đi theo trông chừng không xa không gần lui ra thật xa: “Ta chỉ tùy tiện đi một chút, sẽ không việc gì, các ngươi khỏi cần đi theo. Trong cung nơi nơi đều có người, khi cần có người giúp, ta sẽ tự mình gọi.”

Đám cung nhân mặc dù lo lắng nhưng cũng không dám làm trái, chỉ đành

tuân mệnh lui ra.

Dung Khiêm ngồi trên lan can, người nửa dựa cột, chậm rãi nghỉ một lúc, lại đứng dậy đi về phía trước.

Tốc độ y đi lại cực chậm. Song, dù sao vẫn đang tiến về trước. Xuyên qua ngõ nhỏ hoa nở, đi qua hành lang uốn khúc, y không thể không dùng một tay, thường vịn tường, cây, lan can, cột ven đường, bất cứ thứ gì có thể giúp y mượn lực ổn định thân thể.

Đêm đã khuya, trăng sao sáng tỏ.

Biển hoa dưới trăng, an tĩnh mỹ lệ. Y từ từ băng qua cả hoa viên, nghĩ từ khi bị thương đến nay, Yên Lãm từng bao nhiêu lần bầu bạn, dưới ánh dương đầy y đi giữa những khóm hoa, dưới ánh trăng bồi y thường hoa ngắm trăng, khe khẽ nói cười.

Bao nhiêu hồi, bao nhiêu lần, bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm. Hóa ra sớm đã không thể đếm rõ, không thể nhớ rõ.

Đi thẳng một mạch khỏi Thanh Hoa cung, y vịn cửa cung thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, khe khẽ cười cười.

Thật là càng ngày càng vô dụng. Y chẳng qua muốn gặp người kia một chút, muốn cách người kia gần một ít, muốn dựa vào sức lực của mình, lại gần, chìa tay, chạm đến, chỉ thế thôi. Nhưng cả chuyện đơn giản như vậy, làm cũng cật lực như thế.

Y nhắm mắt, từ từ điều hòa hô hấp, tiếp tục loạng choạng tiến bước.

Hoàng cung rộng lớn như vậy, vô số điện các, Thanh Hoa cung Hoàng đế ở và Cam Tuyền cung hoàng hậu ở, cách một quãng đường dài dằng dặc.

Lạc Xương hậu sản suy yếu, muốn đến Cam Tuyền cung đều đặc ý ngồi liền, Dung Khiêm lại hoàn toàn không nghĩ đến, mình nên gọi hạ nhân trong cung,

giúp mình chuẩn bị ngựa chuẩn bị kiệu, đẩy xe lăn. Buổi đêm đẹp đẽ như vậy, thế giới an tĩnh như vậy, chỉ muốn một mình đi về phía y, chỉ muốn an an tĩnh tĩnh mà nhìn rõ rất nhiều rất nhiều chân tướng trước kia mình hoàn toàn chưa từng chú ý.

Cung điện Yên quốc, y quen thuộc hơn rất nhiều người, so với Lạc Xương nữ chủ nhân của cung đình này, càng quen thuộc hơn.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, trong lòng ôm hài tử còn quấn tã kia, phớt lờ chỉ trích của mọi người, ở lại hoàng cung. Thời gian từ từ trôi qua, hài nhi kia chậm rãi lớn lên, biết bò, biết đi, biết nói... Nhớ sớm nhất, nghe hài tử kia ngọng nghẹn gọi “Dung tướng!”

Kỳ thật phát âm không hề chuẩn, nhưng y đã vui mừng mà tung hài nhi nhỏ xíu trong tay lên rõ cao, ôm vào lòng cất tiếng cười to.

Hài tử nhỏ như thế, vậy mà không sợ hãi, không khóc, ngược lại cười khanh khách không thôi trong lòng y.

Từng chút một, nhìn nó lớn lên, chậm rãi đi vững, chậm rãi có thể chạy nhảy, chậm rãi lắc lư đuổi theo phía sau y, gọi từng tiếng: “Dung tướng, Dung tướng...”

Nắm bàn tay nhỏ xíu, dạy nó viết chữ đầu tiên, đỡ cánh tay nhỏ bé yếu ớt, giúp nó kéo dây cung bé tẹo. Ôm thân mình nhỏ xíu kia, đặt trên lưng tiểu mã ngoan ngoãn, nhẹ giọng hỏi nó, có thích phần lễ vật này không...

Từng việc vụn vặt, như mới hôm qua, mỗi một màn quá khứ, hiện giờ nhớ đến, đều rõ ràng như tranh.

Trong tòa cung đình này, tại nơi sâu thẳm không thấy thiên nhật, nên vĩnh viễn lạnh lẽo tối tối này, y nhìn nó lớn lên, nhìn hài tử tựa ánh dương kia, làm cho cả thế giới đều ấm áp như xuân.

Dọc đường, xuyên qua rất nhiều trạm gác, gặp phải rất nhiều người đi tuần, Dung Khiêm địa vị cao cả, không ai dám ngăn cản gặng hỏi. Đám thái giám cung nữ thị vệ ven đường không ai không thi lễ, rất nhiều người nhìn y đi lại gian nan đều định qua giúp đỡ, lại bị y mỉm cười lắc đầu đuổi đi.

Tâm thần y đang ở trong rất nhiều rất nhiều năm tháng quá khứ xa xôi, thân thể mỏi mệt đã không cảm thấy.

Tối đa cũng là thời gian hơi dài, số lần nghỉ ngơi nhiều một chút thôi, chỉ cần mục tiêu vẫn rất rõ ràng, thì chung quy có thể đi đến. Những việc nhỏ nhặt đó, cũng chẳng cần so đo nữa.

Hài tử trưởng thành, quốc sự an định, triều cục bình ổn, sau đó hung hiếp trong cung, rốt cuộc nhất nhì rõ ràng. Khi rời khỏi hoàng cung dọn đến tướng phủ, quân chủ nhỏ xíu kia rõ ràng có ngàn vạn không muộn, lại vẫn cố gắng ra vẻ người lớn hiểu chuyện, không chịu cho y một chút khốn nhiễu, chỉ là cuối cùng bàn tay nhỏ xíu nắm góc áo y, lại chần chờ một lúc lâu, mới buông ra rất chậm rất chậm.

Khi đó, nhìn hài nhi nhỏ xíu kia cúi đầu đỏ hoe mắt, rồi lại mạnh miệng không chịu thua nhận đang buồn, chỉ nói từng tiếng, Dung tướng ngươi yên tâm, ta sẽ trông nom tốt bản thân, đường như cả trái tim đều mềm mại. Vẫn luôn lo lắng hài tử không hiểu chuyện, nghe nói y phải đi sẽ giận dỗi, đến cuối cùng cơ hồ phải biến thành bản thân y không nỡ rời khỏi, muốn bất chấp hết thảy mà ở lại.

Dung Khiêm khe khẽ thở dài một tiếng, nhìn cung cấm vắng vẻ bốn phía, nếu như ngày đó không dọn khỏi hoàng cung, nếu như y vẫn ở lại nơi này, cùng đi cùng đứng, cùng ăn cùng ngủ với hài tử kia, đến bây giờ, lại sẽ như thế nào đây?

Y cười khổ lắc đầu.

Không có khả năng. Hoàng đế bên trên luôn có từng tầng lễ pháp quản, y cũng cần phải chú ý từng tầng đại cục.

Ban đầu khi chia lìa, y có khoảng thời gian thật dài không ngủ được, luôn cảm thấy trong mộng thường xuyên có một hài tử đang gọi mình. Y đi lại, sẽ không tự giác quay đầu, luôn cho là phía sau có một hài tử bước chân nhỏ xíu vẫn đang đi theo. Trong phủ có thứ gì tốt, luôn thuận miệng bảo người cất đi, lòng nghĩ đến tôi cho Yên Lãm, sau đó lại lập tức tỉnh ngộ, hài tử kia đã không còn bên cạnh. Khi xử lý công vụ, chẳng có ai ở bên cạnh làm ồn, y lại không thể chuyên tâm, có nhiều thời gian hơn, nhiều tự do hơn, lại không hề cảm thấy tiêu dao bao nhiêu.

Mất bao lâu mới chậm rãi thích ứng cuộc sống một mình quạnh quẽ, đã không còn nhớ, nhớ được chỉ là mỗi lần vào triều, ánh mắt vui vẻ của hài tử kia luôn nhìn y. Mỗi một lần nhận bài vở, ánh mắt chờ mong được khen ngợi hy vọng được y tán đồng của hài tử kia, luôn làm cho y mềm lòng. Hài nhi nhỏ xíu, đã hiểu được tìm tảng tảng các cớ, chạy khỏi cung đến tướng phủ làm khách. Phàm là có cống phẩm đưa vào cung, hài tử này gấp không thể chờ mà lập tức chọn ra một phần tốt nhất, đưa đến tướng phủ.

Lúc đó, luôn nói hài tử kia cái tâm ỷ lại quá nặng, tạp niệm quá nhiều, quá ham chơi, quá không nghe lời, quá không quy củ. Nhưng mà mỗi một lần khi nhỏ giọng răn dạy nó, trên mặt lại luôn mang theo vẻ tươi cười, thanh âm lại luôn ôn nhu.

Dung Khiêm gượng đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước. Gió đêm thổi lên người, có lẽ rất lạnh, nhưng trong lòng lại không hề cảm thấy.

Con đường phía trước dài như vậy, ngoằn ngoèo như vậy, gian nan như vậy. Mà y, cuối cùng đã mệt, đã mỏi, chẳng muốn tiếp tục ôm nhiệt huyết tâm đi mong đợi nữa rồi nhỉ. Cho nên mới bắt đầu mưu tính lạnh lùng kia.

Lãnh nhã nhàn nó bi thương, nhàn nó mất mát, nhàn nó sợ hãi, nhàn nó ngỡ ngàng. Hài tử vô trợ kia hỏi từng tiếng, Dung tướng, ta đã làm sai gì? Nhìn hài tử toàn tâm toàn ý quyến luyến y kia, một mình trốn trong góc hoàng cung, khóc lóc thất thanh.

Phải nhẫn tâm cỡ nào, mới có thể bức hài tử đáng yêu hiểu chuyện như vậy đến lãnh tâm tuyệt tình. Chứng mất ngủ của Yên Lãm, từ lúc đó đã hạ bệnh căn, thế nhưng y vẫn không hay biết. Y lại vẫn cho rằng đã chữa khỏi bệnh của Yên Lãm, vẫn cho rằng hết thảy những an bài này, là tốt nhất với Yên Lãm.

Chỉ có hiện giờ, nghĩ lại chuyện cũ, y mới hiểu được, mình từng tàn nhẫn ác độc cỡ nào. Mà hài tử kia, mãi đến bây giờ vẫn ngốc nghếch ghi nhớ chỗ tốt của y, luôn hối hận bản thân lấy oán trả ơn, có lỗi với ân nghĩa như thế.

Hài tử ngốc này, cho dù đã thành một đời anh chủ, lại chưa bao giờ biết phải ghi hận người khác, từng mặc ý đùa giỡn nhân sinh của mình.

Sắc mặt Dung Khiêm tái nhợt tột cùng. Do thế lực cạn kiệt quá, trong tái nhợt lại lộ ra một chút sắc đỏ nhàn nhạt. Nếu Phong Kính Tiết thấy, nhất định phải lo lắng y ấu tả như thế, lại tổn thương căn cơ thân thể.

Nhưng mà, tốt biết mấy, cái đêm đất trời thanh tĩnh này, không một người nào đến can thiệp sự tùy hứng của y.

Hình phạt lăng trì? Y từng phẫn nộ, y từng khó hiểu, y từng chửi rủa, y từng bất đắc dĩ, y từng thao thao bất tuyệt phân tích rất nhiều với Sử Tịnh Viên.

Y một mình ở trong thiên lao tăm tối, mắng vô số tiếng, ranh con thối tha, song kỳ thật trong lòng y sớm đã quên mất, đó chỉ là một hài tử bị thương mà cô độc, lại chỉ nhớ dùng tiêu chuẩn để vương nghiêm khắc nhất để yêu cầu thiếu niên kỳ thật chỉ muốn một chút ấm áp, một tia chân tâm kia.

Trên pháp trường, giữa giết chóc, người nọ vẫn nhìn y, ngăn ấy đao quang kiếm ảnh, ngăn ấy hung hiểm khủng bố, vệ sĩ bên cạnh từng người ngã xuống, phản ứng một bầu sát khí đã gần ngay bên cạnh, thế mà người nọ chỉ nhìn y. Khoảnh khắc cuối cùng kia, đao của địch nhân chém xuống y, mà y chỉ biết giương cung bắn về phía mình...

Khi đó, trong lòng mắng y bao nhiêu tiếng không hiểu chuyện, quá tùy hứng,

quá đáng giận, lại chưa từng nghiêm túc nhìn, trong đôi mắt kia, có nỗi tuyệt vọng và cô độc như thế nào...

Dung Khiêm đưa tay đặt lên ngực, đột nhiên đọc hiểu quát hỏi không tiếng trong ánh mắt hung hăn của thiếu niên kia lúc cận kề cái chết nhiều năm trước.

Dung Khiêm, ngươi có tim không?

Chỗ ngực trái, bỗng nhiên đau nhói. Dung Khiêm thoáng ngỡ ngàng, không biết đây có phải là bởi thể lực cạn kiệt quá, thương đến căn bản thân thể...

Yên Lãm, ta có tim, chỉ là nó quá ngốc, quá ngốc, quá ngốc...

Trong ngự thư phòng, y đánh người nọ, đánh cho thiếu niên quật cường kiêu ngạo như vậy phải khóc bất lực đến thế, đáng thương đến thế trên đầu gối y. Nhưng khoảnh khắc y muốn rời khỏi, đôi tay thiếu niên kia ôm y gắt gao, bởi vì sợ hãi mất đi mà không ngừng run rẩy, rồi lại liều mạng cố đè nén thân thể, hết thảy hết thảy rõ ràng như vậy, đơn giản như vậy, thế nhưng y lúc ấy...

Dung Khiêm thở dài thườn thượt, y lúc ấy bình tĩnh dặn dò người kia phải làm một Hoàng đế tốt, mắt cũng không chớp mà đè xuống một tầng trói buộc và gánh nặng cuối cùng, sau đó tự cho là tiêu sái phất tay phiêu nhiên rời đi.

Từ đó về sau, một thiếu niên có máu có thịt, từng chút một bức mình thành đế vương tiêu chuẩn nhất, hoàn mỹ nhất này. Hết thảy mưu tính đều là vì quốc gia, hết thảy giao dịch đều là vì chính trị, chẳng hề chớp mắt cười về từng nữ tử y không yêu, ngay cả chuyện sinh con cũng phải tính toán đàng hoàng mưu hoa cẩn thận, phân rõ được mất.

Mà y lại đem tình cảm, tất cả tình cảm của y, đều đặt hết trên người mình.

Lúc ấy, y nói rất dễ dàng, làm một Hoàng đế tốt, làm một người vui vẻ, lại chưa từng nghĩ, thế gian này há có việc kiêm được. Thiếu niên kia, vì nguyện vọng và mong đợi của y, từ đây chẳng còn biết vui vẻ là gì nữa!

Chợt loạng choạng, suýt nữa thì ngã. May mà vẫn kịp thời vịn tường mới đứng vững được. Dung Khiêm không dám liều mạng đi về phía trước như vậy nữa, không thể không ngồi xuống, hít thở thật sâu, để bản thân miễn cưỡng khôi phục một chút thể lực.

Chưa từng mệt thế này. Trong những năm tháng ẩn cư nông thôn ấy, trong quãng thời gian một mình chậm rãi cẩn rắng phục kiện, luyện tập, đi lại khắp nơi, quét tước nhà cửa, thậm chí nhóm lửa nấu cơm, sau đó một mình đi một quãng đường rất dài đưa cơm cho Thanh Cô ấy, cũng chưa từng mệt thế này, gian nan thế này.

Khi đó, y vẫn thủ ngoài kinh thành, y vẫn thủ ở nơi cách người nọ không xa, sau đó chậm rãi, từ ngoài thành chuyển vào trong thành, từ trà quán biến thành trà lâu, bất biến vẫn là, y vẫn lặng lẽ, xa xa trông người kia, thủ người kia, mãi khi... mãi khi cái tên Phương Khinh Trần nhiều chuyện mà còn xấu xa kia dẫn Yên Lãm đến trước mặt y.

Khi đó, Yên Lãm nhìn y, kinh thành rộng lớn như thế, thiên địa mênh mông như thế, đều không ở trong lòng, không ở trong mắt, không ở bên cạnh.

Chỉ nhìn y, phõ xá náo nhiệt như vậy, tiếng người ồn ào như vậy, thậm chí ngay cả nữ tử xinh đẹp trong lòng y kia, cũng không nhìn thấy.

Trên trời dưới đất, giữa ngàn vạn người, người kia chỉ nhìn thấy y, chỉ nhìn chăm chú một mình y, kỳ thật...

Dung Khiêm ngẩng đầu, nhìn trăng sao, đón gió mạnh, khẽ nở nụ cười nhẹ không thể thấy.

Kỳ thật lúc ấy y cũng đang nhìn người kia.

Trong lòng có mĩ nữ ôn nhu, bên cạnh có Thanh Cô gọi, dưới lầu có ngàn ánh mắt sững sốt ngỡ ngàng, thế nhưng y chỉ nhìn người kia, nhìn thiếu niêm một tay y nuôi nấng trưởng thành, dáng dấp đã cao lớn, nhìn đế vương y

một tay bồi dưỡng, giữa mi vũ là anh phong và hào quang.

Chỉ là, người già thành ***. Y hàm súc nội liễm hơn người kia nhiều lắm, cho nên sự thắt thóp của người kia, mọi người đều nhìn trong mắt, mà sự vong hình của y thì chỉ có bản thân y mới hiểu được. Thời gian sau đó, số lần đường đường Đại Yên quốc Hoàng đế lén lút chuồn khỏi cung, mỹ danh là cải trang vi hành càng ngày càng nhiều.

Nhớ khi đó Yên Lãm vẫn vụng về, lén mang theo thức ngon trong cung đến, lại phải phiền người chỉ có một tay này cắt ra, chia nhau một quả. Luống cuống tay chân thay quần áo, nhưng cả việc đội mũ đơn giản như vậy cũng không làm được, phải vất vả mình một người tàn tật buộc tóc chỉnh mũ hộ.

Mà hiện tại... Hoàng đế cao cao tại thượng kia, vì y, đã có thể làm hết thảy những chuyện chăm sóc người thuần túc hơn ai khác.

Nếu không phải lúc trước trường săn...

Dung Khiêm chợt nhói lòng, bỗng nhiên chẳng nỡ hồi tưởng tiếp nữa, ngẩng đầu nhìn phía trước, Cam Tuyền cung, rốt cuộc đã đến.

Yên Lãm... ở ngay nơi này...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 306 : Gang Tắc Chờ Nhau

Thị vệ canh ngoài Cam Tuyền cung vừa thấy bóng Dung Khiêm, lập tức rảo bước đến trước mặt thi lễ. Dung Khiêm cười xua tay, một lần nữa cự tuyệt trợ giúp của họ, hít sâu một hơi, chậm rãi tiến vào.

Vừa mới vào cửa cung, hai nữ quan quản sự ngoại điện đã đi như bay đến trước mặt thỉnh an.

Dung Khiêm mỉm cười hỏi: “Bệ hạ có ở đây?”

“Bệ hạ đang ở tẩm điện cùng hoàng hậu.”

Dung Khiêm gật đầu: “Hoàng hậu... có khỏe?”

“Hoàng hậu khi hồi cung sắc mặt hơi không được tốt, bệ hạ vẫn bồi người, sau đó uống thuốc và ngủ rồi. Bệ hạ trông bên cạnh hoàng hậu không rời. Không lâu trước Sử thế tử đến xin gặp, bệ hạ cũng chưa ra, mà trực tiếp gọi thế tử vào. Bọn nô tỳ đều phụng mệnh không được vào, tình hình trong điện cũng không rõ lắm.”

Dung Khiêm khẽ thở phào một hơi, nở một nụ cười, tự mình chậm rãi đi về phía trước, cũng lắc đầu ý bảo họ không cần giúp mình.

“Nô tỳ sẽ vào thông báo ngay bây giờ...”

“Không cần, đừng kinh động Hoàng thượng.”

Cho dù là Lạc Xương hoàng hậu cao quý, đến ngoài cửa Hoàng đế, cũng không dám nói không cần thông báo Hoàng đế. Chỉ là Dung Khiêm địa vị cao

cả, nói tự nhiên, nữ quan cũng lập tức cung kính đáp vâng, lại chẳng mảy may hoài nghi bất an.

Dung Khiêm cảm thấy mình cũng thật sự có phần không đi nổi, bèn ngồi ngay trong hoa viên kề cận nghỉ ngơi, ôn tồn nói: “Các ngươi cũng không cần ở đây hầu hạ, tan đi.”

Điều này làm hai người hơi chần chờ.

“Dung quốc công...”

Dung Khiêm cười cười nói: “Ta cũng không có việc gì đâu. Chẳng qua là đi loanh quanh luyện chân một chút, trong lúc vô ý đã đến nơi này thôi. Hoàng thượng phải bồi hoàng hậu, không tiện quấy nhiễu, ta ở ngay đây, tùy tiện nghỉ một lát là được.”

Băng thân phận của y, vốn không cần giải thích gì với hạ nhân. Chỉ là, nếu không nói vài câu hợp lý, đám người trên dưới Cam Tuyền cung này sợ đều phải thấp thỏm bất an, kinh hoảng do dự. Đã là như thế, để họ an tâm cũng tốt, mình cũng bớt được chút phiền toái.

Vốn đi thẳng một mạch đến Cam Tuyền cung, cũng là sau khi bị Phượng Khinh Trần dọa giật mình, tâm tư lo lắng, rất tự nhiên muốn gặp Yên Lãm, nhìn y một chút, nói với y mấy câu. Kỳ thật dọc đường chậm rãi đi, chậm rãi hồi tưởng rất nhiều năm tháng quá khứ, tâm tình cũng dần dần thanh thản bình yên, không ngỡ ngàng thậm chí hơi hoảng loạn như lúc ban đầu. Lúc này tâm đã định, thì nên quay người trở về, cũng tránh cho trên dưới rất nhiều người này không yên. Chỉ là, đã đến đây, cách Yên Lãm cũng gần như vậy rồi, y đột nhiên lại không muốn đi nữa.

Mặc dù không muốn đi, y cũng thật sự không hề muốn vào lúc này gọi Yên Lãm từ bên cạnh Lạc Xương ra. Với Lạc Xương, y thủy chung ôm tâm tư đồng tình thương hại. Mà bởi vì Yên Lãm đối đãi Lạc Xương cực tốt, Lạc Xương với Yên Lãm cũng cực ôn nhu quan tâm, y với Lạc Xương tự nhiên liền có chút tình

cảm ái ốc cập ô. Lạc Xương không dung bị cuốn vào trong gió lốc như vậy, tuy nói là hoàng hậu cao quý, song một chút lực tự bảo vệ cũng chẳng có, trừ trượng phu ra thì không còn người nào để có thể nương tựa nữa. Nếu lúc này nàng tỉnh lại, sau đó tro mắt nhìn trượng phu đáp ứng phải bảo vệ trông nom nàng bị người ta mỗi một câu đã gọi đi mất, trong lòng chỉ sợ cũng sẽ cực thê lương.

Đã không tiện vào, cũng không muốn đi, y liền cười nhàn nhạt ngồi xuống.

Các nữ quan chấn chừ nói: “Đã như vậy, mời Dung quốc công vào trong điện nghỉ ngơi!”

“Không cần, hôm nay cũng không lạnh, ta muốn ngồi đây hóng gió một chút...”

Nhin mấy cung nhân vẻ mặt muốn nói lại thôi, Dung Khiêm bật cười: “Đừng lo lắng thay ta. Thân thể ta không có gì đáng ngại. Cũng không cần sợ Hoàng thượng biết rồi trách tội các ngươi, ta tự nhiên sẽ nói rõ. Mọi người xuống hết đi, để ta một mình thanh tịnh, nhớ kỹ, đừng nói với Hoàng thượng.”

Đám cung nhân nào dám thật sự yên tâm, nhưng Dung Khiêm ngữ khí mặc dù ôn hòa, thái độ lại uy nghiêm mà không thể kháng cự. Loại khí thế của người thượng vị trên cao đã lâu này, vốn không phải bọn hạ nhân có khả năng kháng cự. Nữ quan chỉ đành thuận theo lui xuống, chẳng những không dám truyền bá, còn phải ước thúc cung nữ thái giám không thể đến gần bên này quá, để tránh quấy rầy Dung Khiêm.

Dung Khiêm một mình ở sâu trong hoa viên dưới ánh trăng âm u, lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế đá thanh tĩnh trong đình. Gió đêm lạnh băng, đá lạnh băng, bình tĩnh nhìn một dải điện vũ huy hoàng xán lạn phía trước kia.

Nhà đế vương nhân gian, hết sức phú quý.

Nơi đó có hài tử y đã bỏ vô số tâm huyết và chân tình để dạy dỗ ra, mà nay hài tử kia cũng đã có hài tử của chính mình, cùng với thê tử ôn nhu xinh đẹp và

lương thiện. Sâu trong cung điện huy hoàng mỹ lệ và quang minh đó, kỳ thật nên có một gia đình rất hạnh phúc.

Chợt có một cơn gió lạnh kéo đến, Dung Khiêm lặng lẽ co ro một thoáng.

Lần này khăng định phải nhiễm lạnh rồi, đêm nay thật là quá tùy hứng, ngày mai Kính Tiết lại phải đập bàn nỗi giận mất thôi.

Không sao, không sao, y là bệnh nhân, việc bị ức hiếp có cả đống người gánh, tỷ như Yên Lãm...

Nghĩ như vậy, y liền không nhịn được nở nụ cười.

Khinh Trần nói đúng, người còn sống, dù sao cũng phải tùy hứng hồ đồ vài lần, mới không có lỗi với bản thân.

Cả đời này, luôn muốn làm đến tốt nhất, luôn quá nghiêm túc, mọi sự nhọc lòng lo nghĩ thay người khác, ngẫu nhiên phóng túng mình làm xẳng làm bậy, để ai đó vì mình mà bận lòng vất vả hơn một chút, cảm giác này kỳ thật rất tốt...

Y cười nhàn nhạt, ngóng nhìn những huy hoàng xán lạn và sáng ngời phía trước, ánh mắt bình thản yên tĩnh...

“Tiểu Dung này, thật là hồ đồ!” Phong Kính Tiết xanh xám mặt, không nhịn được lại bắt đầu bẻ ngón tay răng rắc. Vừa tìm cung nữ thái giám bên ngoài hỏi thử, Tiểu Dung lại không cần xe lăn, không cần gậy, cũng chẳng để ai đi theo, một mình chạy ra bên ngoài, hơn nữa trăm phần trăm là chạy đến Cam Tuyền cung xa tít bên kia, y quả thực phải nỗi trận lôi đình.

Một kẻ hai kẻ, sao đều như vậy! Toàn không coi thân thể mình là gì, đã tự mình không muốn sống, mặc gì còn phải liên lụy y ném xuống hết thảy muôn sông nghìn núi chạy đến đây chịu tội.

Thật là một ngày không thu thập cũng không được mà! Phong Kính Tiết nghĩ đến răng nghĩ lợi, vẻ mặt dữ tợn nở nụ cười. Tốt lăm, tốt lăm, Tiểu Dung

hiện tại tàn phế, dễ trị hơn Phương Khinh Trần, ngày mai nếu không triệt đẽ nới lỏng xương cốt cho y, đầu tên này sẽ không chịu sáng ra.

Phương Khinh Trần ở bên cạnh cười trên nỗi đau của người. Thói hư tật xấu của người ta, có kẻ chịu khổ chịu tội như mình, trên tâm lý ít nhiều cũng phải cân bằng đôi chút.

“Quên đi, thân thể y bản thân y không đau lòng, thôi ngươi khỏi đau lòng thay y.”

Phong Kính Tiết cả giận: “Ta nào thèm lo lắng thân thể y, thân mình tiểu tử này dù sao cũng bung bét rồi, thêm vài phiền toái đâu tính là gì, ta là... ta là...” Y râu rí ngồi xuống, râu rí rót cho mình một chén rượu, lại một ngụm uống cạn.

Không phải y vô cùng có tình yêu bạn bè mà lo lắng tâm linh Tiểu Dung bị thương tổn đây sao?

Tên đàn trì độn này, đột nhiên bị người đánh thức, choáng váng đi tìm ngay, cũng chẳng ngãm lại, Yên Lâm người ta đang bồi vợ con. Nếu như đổi lại người nào khác, hoặc giả có khả năng không ngó ngàng gì xông vào lớn tiếng nói hết tâm sự. Nhưng với tính tình của Tiểu Dung, đợi đến trước cửa Cam Tuyền cung, nhớ Lạc Xương hôm nay bị kinh hãi, sợ là một bước cũng chẳng thể nhích về trước đâu.

Một người hấp tấp sốt ruột chạy đi, kết quả chỉ có thể trốn một mình cô đơn nhìn người ta cả nhà đoàn tụ, trong đầu chẳng biết là cảm thụ gì.

Phương Khinh Trần nhìn vẻ mặt y, nghĩ thông y đang sầu lo gì, bất giác bật cười: “Kính Tiết ơi Kính Tiết, ngươi cũng thật sự quá thích nhọc lòng. Người cảm thấy Tiểu Dung là ai, vì tình mà sống vì tình mà chết vì tình mà mê vì tình mà đau?”

Phong Kính Tiết cố gắng thiết tưởng một chút, rùng mình, mặt mày tái mét lắc đầu.

Bản thân Phương Khinh Trần cũng phải hơi buồn nôn, cười ha ha: “Ngươi cảm thấy Dung Khiêm lại là người nào, mẫn cảm *** tế, dễ bị thương tổn, lăm suy tư, có thể hộc máu với hoa hải đường?”

Phong Kính Tiết kêu thảm một tiếng: “Được rồi được rồi, ngươi tha cho ta đi?”

“Lòng dạ rộng lượng, là ưu điểm lớn nhất của Tiểu Dung, bình hòa khiêm nhường, là tâm tình chúng ta vĩnh viễn không thể bằng. Ta cảm thấy, tình cảm giữa Tiểu Dung và Yên Lãm, đúng là có tình yêu chen lẫn bên trong, nhưng tuyệt không chỉ là tình yêu. Những tình cảm đó, quá thâm trầm, quá lớn lao, họ nào còn tâm tư khí lực gì, đi so đo những việc này. Dung Khiêm là ai, Yên Lãm lại là ai? Thế giới của họ lớn như vậy, tầm mắt xa như vậy, cái gọi là tình yêu có lẽ tốt đẹp, nhưng chưa bao giờ là điều duy nhất theo đuổi, cũng không phải thứ duy nhất nên quý trọng. Trong sinh mệnh người ta có rất nhiều thứ tốt đẹp, tình yêu là một trong số đó, nhưng cũng chỉ vỏn vẹn là một trong số đó, ta đánh thức họ, chỉ là không muốn họ bỏ qua một số điều tốt đẹp, mà còn tin tưởng, với lòng dạ của Tiểu Dung, sẽ không biến thứ đẹp đẽ thành gánh nặng và trói buộc.”

Phương Khinh Trần mỉm cười nói.

Phong Kính Tiết nhướng mày: “Ngươi chắc chắn như thế?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 307 : Cung Khuyết Sâu Thẳm

Phương Khinh Trần lặng yên một lúc, chợt mỉm cười, vẻ tươi cười nhạt như tờ liễu: “Năm đó, ta và Yên Ly, vẫn là bằng hữu cực kỳ tốt. Đến sau đó, mối quan hệ giữa hai chúng ta, cũng là như vậy, đã thân cận đến mức gần như không phân hai bên, ta và y, đều coi đối phương là người chí thân chí trọng.”

Ánh mắt y giữa ánh nến, thoảng phiêu dao: “Đời đó, đời đó... Kính Tiết, kỳ thật đời đó, ta đã không còn để tâm luận đề. Mãi cho đến cuối cùng, chúng ta vẫn chưa hề làm gì, dù rằng chúng ta có lẽ cũng không chỉ là tri kỷ. Nhưng lúc y muốn cưới vợ lập hậu, tâm tình của ta vẫn rất bình tĩnh, biết nữ tử kia mỹ lệ ôn nhu, thông tuệ hiền đạt, cũng cực kỳ cao hứng cho y. Từ đầu chí cuối, ta đều hy vọng cuộc hôn nhân của y có thể hạnh phúc khoái lạc, trong đây chưa từng có mảy may miễn cưỡng, một chút do dự. Nếu thê thiếp y gặp nguy hiểm, ta cũng nhất định bất chấp hết thảy mà cứu giúp.”

Phương Khinh Trần vẫn mỉm cười: “Loại thân cận đó, có thể cho tình hữu nghị giữa hai bên càng chân thành, càng tốt đẹp, lại chưa bao giờ trở thành gánh nặng, trói buộc, áp lực. Ta vẫn rất cố gắng, muốn làm rất tốt, có một khoảng thời gian, ta thậm chí cho là tính tình của ta cũng đã thay đổi, không còn cực đoan tùy hứng, ích kỷ điên cuồng như vậy, nhưng ai biết...”

Phong Kính Tiết khẽ gọi: “Khinh Trần...” Trong ánh mắt cơ hồ lộ ra ưu thương: “Bao lâu nay, tại sao ngươi không hề nói?”

“Cái gì?” Phương Khinh Trần tựa như vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng xa xôi, ánh mắt cũng thoảng mê mang.

“Bắt đầu từ đời Yên Ly kia, ngươi đã không còn để ý luận đề, tại sao ngươi

chưa bao giờ nói!” Thanh âm của Phong Kính Tiết kèm chút đau và giận.

Phương Khinh Trần lại chỉ cười khe khẽ: “Lúc ấy không cảm thấy có gì cần thiết nhiều lời. Không biết tại sao, bây giờ lại nói ra.”

Phong Kính Tiết nhìn cố định y, qua một lúc mới nhẹ nhàng nói: “Bất kể thế nào, ngươi chịu nói, luôn là chuyện tốt.”

Đau khổ mấy trăm năm, rốt cuộc có thể nói ra, oan uổng mấy trăm năm, rốt cuộc có thể thản nhiên thong dong, không để ý gì mà thuật lại như vậy. Dù rằng ban đầu là vì Tiểu Dung, thế nhưng có thể nói ra, cuối cùng chứng minh vết thương đang bình phục. Chỉ là, nghĩ trong quãng thời gian mấy trăm năm, bao gồm chính mình, tất cả những người biết chuyện đều không chấp nhận, tùy ý chỉ trích y, Phong Kính Tiết liền cảm thấy trong lòng đau nhói từng cơn.

Ánh mắt Phương Khinh Trần xa xăm, ngữ khí nhẹ nhàng mà ôn hòa: “Đừng lo lắng vì Tiểu Dung, y và Yên Lãm so với ta và Yên Ly năm đó, quan hệ thân cận hơn, tình cảm sâu sắc hơn. Mà lòng dạ y cũng chẳng biêt rộng hơn ta bao nhiêu, sẽ không tự tìm phiền não đâu.”

Phong Kính Tiết lại nhẹ nhàng hỏi: “Như vậy, lần này, ngươi và...”

Tâm thần Phương Khinh Trần còn ở một nơi xa xôi, không biết là đang nhớ lại chuyện xưa, hay đang nghĩ đến Dung Khiêm. Thanh âm của Phong Kính Tiết lại quá nhẹ, y nhất thời không nghe rõ, chỉ tùy ý hỏi một tiếng: “Gì cơ?”

Phong Kính Tiết trầm mặc, không nói tiếp nữa.

Trong lòng y cứ cảm thấy, đời này, Phương Khinh Trần bất tri bất giác nói đến những chuyện cũ và nỗi đau cũ của mấy trăm năm trước, nguyện ý đi hồi ức, nguyện ý phơi bày vết thương, nguyện ý vì giải phiền cho bạn mà nói rõ chân tướng sớm không để tâm chuyện luận đề, chỉ sợ, người tên Tân Húc Phi kia đã âm thầm lập công lao không hề nhỏ.

Nhưng mà, Yên Ly như thế, vậy Tân Húc Phi thì sao?

Khinh Trần, hiện giờ ta lo lắng không chỉ là Tiểu Dung, còn cả ngươi nữa...

Ngươi thông minh như vậy, cứ cười nói người khác hờ đõ, thế nhưng không biết ngươi hiểu được hay chẳng, trên chuyện của bản thân, e rằng ngươi còn hờ đõ hơn bất cứ ai.

Mà Khinh Trần luôn phản ứng nhanh chóng với rất nhiều chuyện, tư duy nhạy bén, lúc này quả thật cũng trì độn vụng về đến mức không lập tức nhận ra suy nghĩ của Phong Kính Tiết đã biến hóa, chỉ hơi kỳ quái rằng đêm nay uống rượu trái cây, sao lại vẫn có chút men say mông lung.

Y một tay chống cằm, uể oải nhìn người bạn bạch y anh lăng đối diện kia, cười hì hì, có phần xấu bụng nói: “Ngươi nói Tiểu Dung hiện tại đang làm gì? Liệu có phải đang ở ngoài Cam Tuyền cung uống gió tây bắc giương mắt nhìn?”

Lại một cơn gió lạnh kéo đến, Dung Khiêm cười khổ một tiếng, vịn bàn chầm chậm đứng lên.

Thật là không thể tùy hứng như vậy nữa. Bệnh vặt không sao, nếu gây ra động tĩnh lớn, sợ phải liên lụy một đống người xui xẻo theo.

Ôi, y rốt cuộc vẫn là Dung Khiêm, không học được sự ẩn tà của Phương Khinh Trần.

Y lắc đầu, đứng thẳng dậy, lăng lặng nhìn Cam Tuyền cung ánh đèn huy hoàng lần nữa.

Kỳ thật không phải y bức thiết muốn lập tức gặp Yên Lãm như vậy, chỉ là trong lòng cứ không muốn cách người nọ quá xa, nếu có thể xa xa trông thấy đôi chút ánh nến đang bầu bạn kia, bóng dáng chiếu trên song kia, trong lòng có lẽ sẽ bình tĩnh hơn một chút. Đáng tiếc điện các trùng trùng này, chung quy chẳng phải nhà bách tính tầm thường, giữa vạn loại huy hoàng, đâu nhìn

được một chút bóng dáng sâu trong cung điện quanh co.

Y bật cười khe khẽ, lắc đầu, cảm thấy mình quả thật có phần không đâu ra đâu.

Quên đi, tạm thời cứ về trước vậy, chặng qua, ôi, quay về... Đường như thật sự cũng quá là vất vả đó...

Y nhíu mày, quay đầu nhìn con đường xa tít ngoài cửa cung.

Trời ơi, đây quả là nhiệm vụ bất khả thi, vừa nãy mình rốt cuộc làm sao đi qua đây vậy?

“Dung tướng!” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hô to, chân mày càng nhíu chặt, Dung Khiêm quay đầu: “Đừng kêu, cổ họng ngươi không chịu được hô to vậy đâu.”

Yên Lãm đã xông đến như gió, một phen kéo tay y, cảm giác được lòng bàn tay lạnh ngắt, vừa giận vừa vội, bất chấp cổ họng đau như nứt ra, không nhịn được vẫn cao giọng la: “Sao ngươi lại đến đây! Bên cạnh sao không có ai theo? Người ngồi đây đã bao lâu, cũng lạnh thành thế nào rồi...”

Vừa rồi Sử Tịnh Viên cáo lui đi ra, khi sắp ra cửa điện, rốt cuộc có nữ quan nghĩ Sử Tịnh Viên vừa ra là có thể đụng phải Dung Khiêm, bèn bấm báo chuyện Dung Khiêm với Sử Tịnh Viên trước một bước. Sử Tịnh Viên hoảng sợ, quay đầu vội vàng đi mật báo, Yên Lãm sợ quá tức thời lao ra.

Dung Khiêm nhìn Yên Lãm dáng vẻ sốt ruột bốc hỏa, sợ y càng lúc càng cao giọng, dần phát vết thương cũ, luôn miệng trấn an: “Ta không sao, chỉ là muốn đến nhìn ngươi...”

“Vậy ngươi lại không để người nói cho ta biết...” Yên Lãm giận xanh mặt, thuận tay cởi ngoại bào khoác lên người Dung Khiêm, lại cầm tay Dung Khiêm, đỡ y vào trong, “Cứ vào điện trước rồi nói sau...”

Dung Khiêm nhìn y nhớn nhác, tự nhiên cũng sẽ không hề không thức thời mà tranh chấp với y, chỉ mặc y đỡ vào điện, miệng còn cười nói: “Chẳng qua là ta bỗng nhiên muốn hóng gió...”

Yên Lãm nghĩ rằng nghĩ lợi: “Dung tướng, ngươi lừa ai thế...” Đúng lúc lại một cơn gió lạnh kéo đến, Yên Lãm chau mày, giang rộng hai tay nửa đỡ nửa ôm Dung Khiêm, dùng quá nửa người chắn gió giúp y.

Dung Khiêm cười nhẹ một tiếng, mặc y giang hai tay che chở mình, thân thể nửa dựa lên người Yên Lãm, đột nhiên liền mệt lử.

Đọc đường từ Thanh Hoa cung đi đến Cam Tuyền cung, với thân thể y mà nói, thật sự là gánh nặng khó lòng tưởng tượng. Nhưh thẩn kỵ là, trong lòng y mãi nghĩ Yên Lãm, nghĩ những chuyện cũ trước kia, lại không mấy may biết thân thể đã mệt mỏi đến mức độ nào. Ngay cả ngồi trong hoa viên Cam Tuyền cung, trong lòng vẫn không biết phải đi cảm thụ sự mệt mỏi của thân thể, cho đến giờ khắc này, Yên Lãm đỡ y, che chở y, vì thế y liền đương nhiên mệt lử, yếu ớt, tất cả mỏi mệt tích lũy đều tuôn lên, hơn nữa không cần gắng gượng, không cần kiên trì, không cần đối kháng.

Yên Lãm cảm thấy trọng lượng thân thể y cơ hồ đè hết trên người mình, trong lòng hơi sợ hãi: “Dung tướng, ngươi... Ta bảo họ đi gọi Phong công tử...”

Dung Khiêm cười khẽ: “Đừng sợ, Yên Lãm, ta không sao, chỉ hơi mệt mỏi. Ta đi thẳng đến đây, thật sự mệt rồi. Người không cao hứng cho ta sao, ta đến một mình đấy...”

Yên Lãm không nói gì, vẫn dù y vào điện, vốn muốn đỡ y ngồi xuống, nhìn vẻ mỏi mệt trên trán y, tâm niệm lại chợt chuyển, trực tiếp dù y đến chiếc sập trong điện bên, cẩn thận đỡ y nửa nằm xuống, bản thân thì gập một gối nửa quỳ bên sập, ánh mắt nhìn thẳng Dung Khiêm, nhẹ giọng hỏi: “Dung tướng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người hãy nói cho ta biết?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 308 : Dựa Nhau Mà Ngủ

Dung Khiêm lặng lẽ nhìn y, nhìn mi và mắt thiêng niêng anh tuấn này, vẻ mặt ưu thương quan tâm. Y nhẹ nhàng chìa tay, chậm rãi vuốt tóc Yên Lãm, cảm giác của đầu ngón tay vẫn mềm mại như cũ, trong mắt nhìn thấy, vẫn là mái tóc dài đen nhánh, vẫn luôn, luôn chưa từng nhìn thấy, mái tóc Yên Lãm vì y một đêm hóa bạc, rốt cuộc là màu trắng tựa tuyết tịch mịch như thế nào.

Hài tử tự khổ này...

Y khe khẽ nở một nụ cười.

Khinh Trần nói, Yên Lãm đối đãi y như thế nào, không quan trọng?

Sao có thể không quan trọng.

Khinh Trần nói, quan trọng, là hỏi thử, nghĩ thử, trong lòng mình đối đãi Yên Lãm như thế nào!

Nhưng mà, cần gì phải hỏi, cần gì phải nghĩ!

Y đưa tay khe khẽ kéo Yên Lãm, bởi vì mệt mỏi, cho nên tay chân đều bỗn rủn vô lực.

Song, ánh mắt y đã đủ để Yên Lãm thuận thế đứng dậy, thuận theo ngồi bên giường, bên cạnh y.

Dung Khiêm nở nụ cười với Yên Lãm. Thật sự quá mệt mỏi, mệt đến mức ngón tay cũng không muốn động nhiều một chút, mệt đến mức chẳng muốn nói nhiều một câu, chỉ cứ thế yên lặng nằm ở nơi này, yên lặng nhìn Yên Lãm trông

nom bên cạnh, trong lòng bình an hân hoan lạ thường.

“Yên Lãm, ta đi thẳng một mạch đến đây, muốn nhìn ngươi, không cần bắt cứ ai đỡ, tự mình đến, nhìn ngươi, hiện tại nhìn thấy là tốt rồi, ngươi đừng sốt ruột, đừng bỏ đi, cứ thế này đi...” Thanh âm của y dần dần yếu ớt: “Đừng bỏ đi, Yên Lãm, để ta nghỉ ngơi một chút, chờ ta có sức lực, lại nói cho ngươi biết...”

Y chầm chậm nhắm mắt, mặc cho sự mệt mỏi và đau nhức của thân thể, cùng với bản năng cấp bách yêu cầu nghỉ ngơi kia, chậm rãi chinh phục y.

Trước mặt người này, y có thể yếu đuối, có thể mệt mỏi, có thể không cần duy trì đến cuối cùng, y có thể an tâm, có thể bình yên, có thể bình tĩnh để mình yên tâm nghỉ ngơi.

Yên Lãm ngơ ngẩn nhìn y, mặc cho thân thể y nửa dựa lên người mình, không dám nhúc nhích một chút, chỉ lo quấy nhiễu y.

Sử Tịnh Viên ngoài điện xa xa nhìn vào một cái, nhẹ giọng phân phó vài câu, rất nhanh chóng liền có mấy cung nữ ôm chăn gấm gói mềm tiến vào, nhẹ nhàng đắp giúp Dung Khiêm, lại im lặng lui đi.

Cả quá trình, Dung Khiêm vẫn ngủ trầm trồ, bởi vì Yên Lãm ngay bên cạnh, cho nên người xưa nay ngủ rất tinh, không hề bị kinh động chút nào.

Yên Lãm yên lặng nhìn Dung Khiêm, lo âu khó hiểu đầy lòng ban đầu, dần dần biến thành một loại yên tĩnh và ôn nhu không hiểu.

Cứ thế trông y, nhìn y, an bình che chở cho y một giấc ngủ ngon yên ổn là được...

Y khẽ nở nụ cười, đưa tay vòng qua thân thể dựa trên người mình kia.

Sử Tịnh Viên sau khi lặng lẽ dặn dò tất cả cung nhân, không được tùy ý vào, không được lăm môm lăm miệng, liền yên lặng mà đi. Chỉ là dưới trăng sao, chân mày vẫn nhíu chặt.

Bao lâu nay, về vấn đề giữa Yên Lãm và Dung Khiêm, quan hệ quá thân mật, ba bốn thắn tử thân cận Yên Lãm nhất này đều nhìn ra được. Chỉ là mọi người đều tôn trọng quyền uy của Yên Lãm và địa vị của Dung Khiêm, loại sự tình này thật sự chẳng ai tiện lầm miệng.

Nhưng đạo ở chung như vậy, đã hơi không hợp thường tình, sâu trong cung đình thi phi nhiều nhất này, những cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh này, từ Thanh Hoa cung đến Cam Tuyền cung, sớm muộn sẽ có người dám sinh nghi trong lòng.

Sau đó...

Cho dù Dung Khiêm không phải người bình thường, cho dù thân phận địa vị công huân của y đều bày đó, cho dù chẳng có người nào dám tùy tiện nghị luận y, hoài nghi mối quan hệ của y và Yên Lãm...

Chung quy... Không phải đạo lâu dài...

Sử Tịnh Viên thở dài thườn thượt trong lòng.

Đối với tương lai, y thấp thoáng sầu lo, rồi lại không nỡ làm người khuyên can kia.

Huống chi, có lẽ hai người kia, kỳ thật cũng không hề cần khuyên can của người bên ngoài đâu.

Y ảm đạm ưu tư, một mình lặng lẽ rời cung trong đêm tối yên tĩnh.

Thời gian một đêm thoảng chốc qua đi, cửa điện bên rốt cuộc bị đẩy ra một khe hở cực cẩn thận cực nhẹ nhàng.

Lạc Xương đứng ở ngoài cửa, lặng lẽ nhìn bên trong.

Ánh dương buổi sớm xuyên qua cửa sổ, lặng lẽ rải toàn thân hai người kia,

Dung Khiêm nhắm mắt ngủ yên, phía sau an an ổn ổn gối một cánh tay Hoàng đế, cả người cũng dựa lên người Yên Lãm. Yên Lãm cũng đã bất tri bất giác thiếp đi, cúi đầu yên lặng dựa trên vai Dung Khiêm, chiếc chăn gấm nhu hòa phủ lên hai người, thế giới yên lặng thầm kỲ.

Tay Lạc Xương nhẹ nhàng kề cửa điện, không đẩy vào nữa nhưng cũng không kéo lại.

Tiếng cửa điện mở ra tuy nhỏ, nhưng kỳ thật nén đủ để đánh thức hai người kia.

Nghe nói Dung tướng trước kia võ công rất cao, hiện giờ thân thể tuy tàn, nhưng thính giác hơn người vẫn còn, bắt cứ một chút động tĩnh nhỏ nhặt nào đều có thể lập tức tỉnh giấc. Mà Hoàng thượng, nghe nói có chứng mất ngủ, tuy gần đây đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn sẽ bị thanh âm cực nhỏ cực nhẹ đánh thức.

Thế nhưng, họ bình bình yên yên sóng vai ngủ như vậy, tất cả mệt mỏi, lo âu, mê mang, ưu thương, đều không thể thay đổi sự an tâm và tự tại giờ khắc này. Do có đối phương bên cạnh, trong giấc mộng trầm nhất sâu nhất, cũng an toàn mà yên tâm nhỉ.

Lạc Xương ngoogn đứng một hồi, chậm rãi đưa tay kéo cửa lại, chậm rãi lui ra, lúc này mới nhẹ giọng hỏi nữ quan: “Dung tướng hôm qua nửa đêm đã đến?”

“Vâng!”

“Nghe nói ta ngủ, Hoàng thượng bồi ta, không chịu cho các ngươi truyền báo, thà rằng bản thân một mình đón gió bên ngoài?”

“Vâng!”

Nữ quan hơi khó hiểu, việc từ sáng sớm đã bẩm báo rõ ràng, tại sao hoàng hậu còn phải hỏi lại lần nữa một cách thừa thãi.

Lạc Xương hơi gật đầu, quay đầu nhìn cửa điện, trong ánh mắt có ba phần cảm niệm, ba phần vui mừng, ba phần động dung, nhưng cũng có một phần buồn bã thật sâu.

“Đừng quấy rầy Hoàng thượng và Dung tướng, bế hoàng tử đến cho ta coi.”

Không bao lâu, tự có nữ quan cẩn thận bế trưởng hoàng tử đến: “Nương nương, điện hạ đang ngủ say.”

Lạc Xương nhẹ nhàng đưa tay, bế ái tử của mình, lảng lặng ngưng mắt nhìn cốt trong cốt, máu trong máu của mình, sau đó ôm chặt chẽ, chậm chậm bước ra ánh dương sáng sủa đầy trời ở ngoài điện kia.

Vô luận thế nào, trong cung cấm sâu thăm này, nàng đều vĩnh viễn không đến mức cô độc, cho nên nàng nhất định sẽ sống thật tốt.

Cúi đầu ngóng nhìn dung nhan say ngủ của hài tử, bất giác có một giọt lóng lánh lặng yên rơi xuống.

Thời điểm Dung Khiêm tỉnh lại, mặt trời đã lên cao ba sào.

Ngẩng đầu nhìn ánh dương ngoài cửa sổ, bản thân Dung Khiêm cũng hơi kinh ngạc. Đêm qua thật sự mỏi mệt đến mức đó sao? Hiếm khi mới ngủ nướng thế này.

Bên cạnh truyền đến một tiếng kêu rên khe khẽ, Dung Khiêm cười nhẹ chõng một tay nhốm dậy.

Yên Lâm bên cạnh sắc mặt hơi xanh trăng, vội vàng rút về cánh tay bị coi thành gối, dùng tay kia liều mạng bóp.

Tối hôm qua Dung Khiêm ngủ, y sợ quấy nhiễu Dung Khiêm, không dám động đậy lấy một chút, cứ trông Dung Khiêm mãi, dần dần cũng mỏi mệt, bèn đơn giản dựa ngay bên cạnh Dung Khiêm mà ngủ. Chỉ là y luôn ngủ rất kém, sáng sớm đã tỉnh dậy. Thấy Dung Khiêm ngủ rất say, nghĩ đến Dung Khiêm

nguyên nhân bởi vì đau đớn, trên cơ bản rất ít khi được ngủ ngon, tự nhiên càng không nỡ gọi, vẫn nỗ lực duy trì không hề nhúc nhích, chẳng dễ dàng gì mới chờ được Dung Khiêm tự động tỉnh lại, mỗi một tấc cơ bắp y đều sấp cứng thành đá luôn rồi.

Dung Khiêm nhìn dáng vẻ thê thảm này của y, chẳng hề có gì là thương hại bất an và áy náy, chỉ cười nói: “Tay tê rồi à?” Há chỉ là tay tê, toàn thân đều đang tê rần, như thể có vô số cây châm nhỏ đang đâm loạn tứ xứ vậy. Sắc mặt Yên Lãm không tốt lắm, trong lòng lại đặc biệt không hề cảm thấy vui. Dung tướng có thể thoái mái liên lụy y như vậy, vì sự thoái mái của mình, bèn không chút để ý làm y chịu khổ như thế, loại sự tình này, tự dừng lại làm tâm tình y vui phơi phới.

Dung Khiêm nở một nụ cười, cũng đưa tay nhẹ nhàng bóp bả vai cứng đờ giúp y: “Kỳ thật không cần phải quá nhân nhượng ta, ta cũng đâu phải người kiều quý đến mức ngươi nhúc nhích một chút là nát bét.”

Yên Lãm cúi mắt, không nói lời nào.

Tất nhiên là không sợ y nát bét, chỉ là sợ y không được ngủ ngon thôi.

Nghĩ như vậy, trong lòng nhu hòa, nhẹ nhàng nói: “Dung tướng, tối hôm qua, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” Y đã lo lắng suốt một đêm, nếu không phải nhìn dáng vẻ Dung Khiêm ngủ thập phần an tường bình tĩnh, y làm sao còn có thể an tâm ngủ được.

Ngón tay Dung Khiêm hơi dừng lại, sau đó chậm rãi bóp một lần nữa: “Yên Lãm, sự kiện ngày hôm qua, tuy là muốn hăm hại Lạc Xương, nhắc nhở ngươi, nhưng ngoại trừ chuyện Lạc Xương, chỉ sợ còn một số vấn đề, là người có tâm muốn nhắc nhở ngươi và ta?”

Sắc mặt Yên Lãm hơi trầm xuống, lặng thinh không nói.

Dung Khiêm nhìn kỹ y, sau đó thở dài khe khẽ: “Xem ra ngươi thông minh

hơn ta, ta cần Khinh Trần đánh thức mới có thể hiểu được, ngươi chỉ sợ là... đã tự mình nghĩ thông."

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 309 : Không Cần Xấu Hổ

Yên Lãm trầm mặc.

Nghĩ thông? Chuyện như vậy, làm sao nghĩ thông được.

Dung Khiêm nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đều rất ngốc, ngần ấy chuyện khác thường bày ra trước mắt, lại vẫn nhìn mà không thấy, bao lâu nay, ngươi đối đãi ta cực tốt, quá tốt, tốt đến mức có phần vượt quá lẽ thường mà thế nhân cho phép.”

Sắc mặt Yên Lãm từ từ tái nhợt, Dung tướng rốt cuộc vẫn đã hiểu được, y rốt cuộc biết, ngoài những cái gọi là nhụ mộ, gọi là cảm ơn, gọi là tình nghĩa đó, còn có chút tạp niệm không thể nói rõ, những thứ mà cả bản thân y cũng không thể xác định là gì, nhưng nghĩ nhiều, lại chỉ cảm thấy xấu hổ và bất an đó...

Dung Khiêm đưa tay vỗ về đầu vai y đang không tự giác khẽ run rẩy, nhẹ giọng hỏi: “Yên Lãm, ngươi cảm thấy, đó là gì?”

Yên Lãm thậm chí không phát giác bản thân dưới bàn tay Dung Khiêm đang hơi run rẩy, rất lâu sau mới nói khe khẽ: “Dung tướng, ta không biết, ta trước kia chưa từng nghĩ cẩn thận, nhưng mà, lúc ta hận ngươi, không phải bởi vì quyền thế của ngươi uy hiếp đến ta, mà là bởi ngươi phớt lờ ta, ngươi coi thường ta. Lúc trước ta bức hại ngươi như vậy, không phải bởi vì muốn trả thù, chỉ bởi ta muốn ngươi phải nhìn ta một lần cho đàng hoàng, ta...”

Y cơ hồ sợ hãi, quên mất mình là để vương một nước, rõ ràng vẫn là hài tử nhiều năm trước, kinh hoàng vô trợ, mê mang vô tri kia.

Dung Khiêm biết để y tiếp tục hỏi ức như vậy, sẽ chỉ tăng thêm gánh nặng tâm lý, chỉ nhẹ nhàng cười cười: “Thời điểm đó, ngươi còn chưa hoàn toàn trưởng thành, ta... ta làm việc cũng phạm rất nhiều sai lầm. Không nhắc những chuyện xưa cũ này nữa. Ta chỉ hỏi ngươi, hiện tại, ngươi còn phóng túng tâm ý của ngươi, vì làm cho ta nhìn thẳng ngươi mà thương tổn ta không?”

“Vĩnh viễn sẽ không.” Yên Lãm đáp không chút nghĩ ngợi, sau đó dừng một chút rồi lại nói: “Bất quá, Dung tướng, hiện tại cho dù ngươi giận ta nữa, cũng sẽ không cố ý coi thường ta như vậy nữa, đúng không?”

Dung Khiêm mỉm cười: “Ngươi cảm thấy ta đang giận ngươi, hoặc là ta sẽ giận ngươi, hay là, ngươi chỉ sợ hãi ta lại giận ngươi?”

Yên Lãm cúi mắt, không hề nói gì.

“Ngươi sẽ vì ta mà đi làm chuyện bất lợi cho quốc gia, không tốt với bách tính, tùy ý thương tổn người khác sao?”

Yên Lãm ngẫm nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn không nỡ lừa Dung Khiêm: “Thông thường mà nói, ta sẽ không làm thế. Nhưng mà nếu Dung tướng ngươi bị làm hại, ta không biết ta liệu có làm không.”

“Ta biết...” Dung Khiêm nhẹ nhàng nói: “Ngươi sẽ chán nản, sẽ đau khổ, sẽ tự thương tổn, sẽ có một khoảng thời gian tùy hứng ngắn ngủi, sẽ chậm trễ quốc sự. Nhưng ngươi sẽ không phóng túng sự đau khổ của ngươi đi tùy ý làm hại người khác. Yên Lãm, người khác có thể không tin lý trí, kiên cường và dũng khí của ngươi, nhưng ta tin. Ta tin tưởng ngươi hơn tất cả mọi người.”

Các thần tử thiết cục, không dám mạo hiểm gánh vác khả năng điên cuồng của Yên Lãm. Lạc Xương thân là thê tử, cho dù Yên Lãm cầm tay an ủi cũng sợ hãi run rẩy. Phương Khinh Trần bình tĩnh kẽ lại, hành trình mất nước lạc lối của nữ vương Khánh quốc mấy trăm năm trước, ngay cả Sử Tịnh Viên và Phong Trường Thanh ngẫu nhiên cũng sẽ sầu lo với tình cảm quá sâu sắc của Yên Lãm, chỉ có Dung Khiêm chưa bao giờ hoài nghi Yên Lãm.

Không phải tất cả đế vương đều là nữ vương Khánh quốc. Y tin tưởng Yên Lãm, tin tưởng hài tử y dạy dỗ ra. Năm đó Yên Ly có thể sau khi mất đi Phương Khinh Trần, vẫn không vứt bỏ trách nhiệm đế vương, chấn kiềm mà lên, uy phục tứ phương, mà nay Yên Lãm, ít nhất cũng sẽ không bởi vì tình cảm, để thiên hạ gắp nạn.

Không ai có quyền lực vì sự bất hạnh của mình mà để cả thế giới gánh vác hậu quả, Yên Lãm không phải quân chủ như vậy. Có lẽ suốt đời sẽ không vui, suốt kiếp sẽ không mừng, nhưng chỉ cần vượt qua đoạn đau khổ kia, y vẫn sẽ đứng ra gánh vác trách nhiệm thuộc về bản thân.

Yên Lãm kinh ngạc nhìn Dung Khiêm, ngay cả bản thân y cũng chẳng dám tin tưởng mình, ngay cả bản thân y cũng thừa nhận với Sử Tịnh Viên rằng y có thể sẽ điên cuồng, tại sao Dung Khiêm còn tin tưởng y sâu như vậy.

“Khi ta trọng thương hôn mê, sinh tử không biết, người tự nhốt mình lại, không vào triều, không gặp ai, hô to có người tự tiện đến gần một bước là người giết, thế nhưng, người đã giết ai? Người cầm kiếm, lại không chĩa vào Sử Tịnh Viên, người phẫn nộ như vậy, lại không hề có hành vi thô bạo gì với Lạc Xương. Cho dù là thời điểm thống khổ chán nản như vậy, người vẫn biết cảm niệm tất cả những người bảo vệ người, người vẫn chỉ lựa chọn thương tổn bản thân, đồ ngốc... Tại sao phải nghĩ mình ác liệt như vậy...”

Dung Khiêm cười khẽ cốc đầu y một cái: “Trong đầu người nghĩ gì thế? Một đám già hỏa đầu óc cố chấp, lo bò trăng rằng nghĩ đông nghĩ tây, dùng thủ đoạn nhảm chán như vậy nhắc nhở người, người liền thật sự cho rằng mình tội ác滔天, cho rằng tính tình thật của mình nhất định sẽ mang đến tai nạn, mang đến ẩn hoạn cho quốc gia sao? Bị người dắt vào ngõ cụt dễ dàng như vậy, uổng phí ta năm đó dùng bao nhiêu tâm lực dạy người. Ta còn không tự hổ tự thẹn, tự than thở làm họa thoả quốc gia, nào đến phiên người nghĩ ngợi vớ vẩn, tự tìm phiền toái.”

Yên Lãm kinh ngạc nhìn Dung Khiêm, ngờ ngác nói: “Dung tướng, người tại

sao, tại sao... như vậy...”

Dung Khiêm mỉm cười ngắt lời y: “Bởi vì ta tin người, còn hơn người tin chính người, bởi vì ta bảo vệ người, còn hơn ta bảo vệ chính ta.”

Yên Lãm cảm thấy ngực như chịu đòn nghiêm trọng, rát bỗng chua xót, nhất thời không biết có bao nhiêu dòng thác tuôn trào, ngắn ra một hồi mới lầm bẩm: “Nhưng mà, nhưng mà, ta như vậy, chung quy...”

“Chung quy cái gì?” Dung Khiêm bật cười: “Người sẽ vì ta mà cùng Sứ Tịnh Viên trở mặt tuyệt giao, cùng Phong Trường Thanh quân thắn nghi nhau sao?”

“Đương nhiên sẽ không!”

“Như vậy, người sẽ vì ta mà cõ ý lạnh nhạt thênh, không thèm đếm xỉa, không thèm ngó ngàng họ sao?”

Yên Lãm chần chờ một chút mới nói: “Ta sẽ không cõ ý lạnh nhạt thương tổn họ, nhưng nếu quốc sự rối ren, nếu Dung tướng người có chuyện gì, ta khả năng đều sẽ...”

Y ngừng một chút mới nói: “Ta không phải một trượng phu tốt, nhưng ta sẽ tận lực để mình làm đúng quá xấu. Trong phạm vi năng lực của ta, trong khoảng thời gian hữu hạn, ta sẽ cõ hết sức đối tốt với mỗi người họ, nhưng ta biết, vô luận thế nào, ta không thể làm đến tối đa.”

Dung Khiêm hơi than thở: “Với đế vương mà nói, người đã là rất tốt. Yên Lãm, mọi việc cầu toàn thái quá sẽ không khỏi chuốc khổ.” Y lại cười, ánh mắt trong suốt thản kỵ nhìn Yên Lãm: “Như vậy, người sẽ vì cảm giác đó trong lòng người, mà đi cưỡng cầu ta chuyện gì sao?”

Yên Lãm ngược mắt nhìn y, nói rõ ràng: “Vĩnh viễn vĩnh viễn cũng sẽ không. Dung tướng, nếu người không thích, ta sẽ cõ gắng quên đi hết thảy, ta tận lực không để người có một chút khốn nhiễu, ta...”

Dung Khiêm mỉm cười xua tay, ngắt lời y: “Như vậy, nếu có một ngày, ta muốn cưới vợ?”

Yên Lãm hơi ngớ ra, sắc mặt cũng thoảng tái nhợt, song lại trả lời rất nhanh, thậm chí ngay cả ngữ khí cũng bình tĩnh: “Dung tướng, ta sẽ không muốn, ta sẽ hơi thương tâm, nhưng ta sẽ không khốn nhiễu ngươi, sẽ không can thiệp. Nếu ngươi thật sự gặp nữ tử yêu thích, ta sẽ cao hứng cho ngươi, ta...”

Y hít một hơi thật sâu, mới có thể nói tiếp: “Dung tướng, ta vẫn sẽ thương tâm khổ sở, nhưng cũng nhất định cao hứng cho ngươi. Ta cũng sẽ tận hết thảy lực lượng của ta, bảo hộ nữ tử ngươi bảo vệ...”

Dung Khiêm nghe thanh âm của y cũng hơi run rẩy, trong lòng mềm mại. Yên Lãm không chỉ nói mỗi lời hay, y thật sự không lừa mình, y thật sự có thể thản nhiên thừa nhận sự mất mát và thương tâm của y, nhưng cho dù thương khổ, cũng vẫn sẽ vui mừng cho mình.

Dung Khiêm vươn tay, vòng qua vai Yên Lãm, nhẹ nhàng kéo đến bên mình, sức lực tuy không lớn, Yên Lãm lại không tự chủ được bị y kéo đến gần, liền như là Dung Khiêm dùng một tay, nhẹ nhàng ôm Yên Lãm một cái, ngực hai người chạm nhau rất nhẹ, mới tách ra.

“Đồ ngốc, ngươi có thể tử xinh đẹp, ta cũng cao hứng cho ngươi, ta cũng chịu tận mọi lực lượng, vì ngươi mà bảo hộ nàng.” Dung Khiêm nói cực dịu dàng, thoảng bất đồng là, y kỳ thật không hề có loại thương tâm khổ sở như Yên Lãm.

Chậm rãi buông Yên Lãm ra, nhìn thăng ánh mắt y, Dung Khiêm nhẹ nhàng hỏi: “Nếu, ngươi sẽ không phụ quốc, sẽ không phụ hữu, sẽ không phụ thân, sẽ không phụ thê nhi, cũng sẽ không phụ ta... Như vậy, tình cảm của ngươi lại có gì không thể gặp người, lại có gì đáng để ngươi xấu hổ, hổ thẹn? Ngươi lại sợ ta giận gì chứ?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 310 : Thuận Theo Tự Nhiên

Yên Lãm thoảng sợ hãi hỏi: “Dung tướng, ngươi thật sự, không giận ta chút nào, ngươi...”

Dung Khiêm mỉm cười lắc đầu: “Nếu trước trường săn bị thương, có lẽ ta sẽ giận. Lúc đó, ta vẫn chưa hiểu phải tôn trọng đầy đủ suy nghĩ của ngươi, ta vẫn luôn theo ý nghĩ của bản thân để quyết định cho ngươi, tính toán cho ngươi. Ta sẽ tự cho là đúng mà vì tốt cho ngươi, sau đó răn dạy ngươi, nói cho ngươi biết cái gì là đúng, cái gì là sai, cái gì nên, cái gì không nên, mà còn chẳng hỏi ý kiến của ngươi, dùng thủ đoạn của ta nửa bắt buộc ngươi đi theo con đường ta an bài, ta sẽ tự nghĩ là tốt cho ngươi, vì để ngươi thanh tịnh bình tĩnh, cho nên lặng yên rời khỏi thế giới của ngươi, sau đó còn cảm thấy đây là hy sinh vì quốc gia vì ngươi, tự mình cảm thấy rất vĩ đại mà nhìn ngươi một mình đau khổ.”

Yên Lãm hơi run rẩy, mấy câu nhẹ nhàng bâng quơ trong miệng Dung Khiêm, y chỉ cần tưởng tượng một chút là đã cảm thấy vô cùng đáng sợ.

“Thế nhưng, hiện tại hết thảy đã bất đồng, Yên Lãm, tai nạn lần này khiến chúng ta đều nhận biết sai lầm của mình. Ta từng đáp ứng ngươi, sẽ không dùng lý do vì tốt cho ngươi để lừa gạt, bắt buộc ngươi nữa, mọi thời điểm đều tôn trọng lựa chọn của ngươi, có chuyện gì đều cùng ngươi chân thành đối diện, cho nên đêm qua ta tới tìm ngươi...”

Đôi mắt y thanh minh, nhìn sâu vào trong ánh mắt có chút sợ hãi, có chút bất an, có chút chờ mong, có chút thiết tha kia của Yên Lãm: “Yên Lãm, kỳ thật ngươi và ta tại vài phương diện đều là người rất ngốc. Người là Hoàng đế, từ nhỏ không còn cha mẹ, thân tộc khác tuy có rất nhiều, chỉ sợ phòng bị địch ý đều hơn xa tình thân. Hạ nhân bên cạnh rất nhiều, nhưng mọi người đều sợ hãi cung

thuận. Vương tổng quản tuy thân cận ngươi, nhưng phân chia chủ tớ trong đây vẫn là trời vực, Sử Tịnh Viên tuy là bằng hữu, nhưng quan hệ ngay từ đầu đã chưa từng ngang hàng. Còn lại, cũng chỉ có ta...”

Y thở dài khe khẽ, thoảng có chút cảm khái, nhưng cũng có chút vui mừng: “Chỉ có ta, vẫn ở nơi đó, là người ngươi từ nhỏ đã thân cận, không bị gò bó, không cần cẩn thận. Hiện tại ta hồi tưởng quá khứ, mới biết được, ngươi từng quyến luyến và khát khao ta như vậy, thế nhưng...”

Dung Khiêm cười khổ: “Ta cũng là một kẻ ngốc. Yên Lãm, ngươi biết ta cũng là cô nhi, cũng từ nhỏ không có thân nhân, sau đó lại vẫn chưa từng kết hôn, chưa từng có nữ tử ngưỡng mộ, ta thậm chí chưa bao giờ biết thăm ngưỡng mộ một người là cảm giác như thế nào. Tuy rằng vị đạt nhân thần, nhưng chính bởi thân cao vị tôn, thuộc hạ quá nhiều, bằng hữu cũng nhiều, chân chính giao tâm lại hầu như không có. Nói đến cũng chỉ có ngươi, là người ta vẫn toàn tâm toàn ý quan tâm chăm sóc, thời thời khắc khắc đeo trong lòng. Chúng ta đều không có quá nhiều kinh nghiệm kết giao với người, cũng hầu như không có cơ hội gì để dốc lòng đối đãi người khác.”

Y hơi lắc đầu: “Ngươi nỗ lực như vậy, nỗ lực như vậy, ngoại trừ muốn làm một Hoàng đế tốt, chính là muốn để ta kiêu ngạo vì ngươi, cao hứng vì ngươi. Mà ta, tận tâm như vậy, tận tâm như vậy, ngoại trừ muốn cho quốc gia này càng ngày càng tốt, chính là hy vọng ngươi có thể trở thành niềm kiêu ngạo của ta. Yên Lãm, nếu như hoàn cảnh của ngươi và ta đều bình thường một chút, chỉ là bách tính bình thường, sự sinh bình thường, biết đâu chúng ta sẽ còn có mối quan hệ rất thân thiết, nhưng không có loại tình cảm ngươi tưởng đó. Nhưng ngươi đã là Yên Lãm, mà ta là Dung Khiêm, sự tình đã như thế, vậy thì vô luận những tình cảm đó của ngươi là gì, cũng khỏi cần hổ thẹn hối hận buồn rầu, mà ta...”

Y nghĩ nghĩ, mới nói: “Có lẽ không hề hoàn toàn như ngươi. Nhưng ta không hề bài xích, không hề vì thế mà phiền não, ta nguyện ý thuận theo tiếp nhận, dù rằng có lẽ ta không hề hiểu phải đáp lại như thế nào. Ta tin tưởng ngươi, sẽ vĩnh

viễn không làm chuyện khiến ta miễn cưỡng, khiến ta khó xử, mà ta, cũng chỉ muốn cho người vui vẻ hơn, ta..." Y rốt cuộc nhíu mày, hơi hoài nghi mình bắt đầu không thể diễn đạt suy nghĩ, không thể nói rõ.

Ôi, mấy chuyện tình cảm này, thật là thứ phức tạp quá sức.

Y vẫn cho rằng, nếu không phải Yên Lãm thân là Hoàng đế, người và sự có thể giao lưu tình cảm bên cạnh thiếu thốn quá mức, chắc gì đã nảy sinh một chút tình cảm mà người thường thấy không hợp tình lý lắm với y, nhưng đã có tình cảm này, thế thì cũng chẳng có gì quá ghê gớm.

Dung Khiêm là người đến từ Tiểu Lâu, ở thời đại của y, mọi người có thể sống không chừng mực, thân thể có thể tùy ý thay đổi, sinh mệnh có thể dùng phương thức khoa học, tùy ý khống chế, gia đình, hôn nhân của nhân loại, cơ bản đều đã tiêu vong, mà luân lý quan niệm liên quan đến gia đình, hôn nhân, sinh đẻ, tự nhiên cũng đã dần dần biến mất.

Trong thời đại của Tiểu Lâu, tuy rằng không phải người người đều như A Hán, ngủ suốt vạn năm, tận lực không liên hệ với bên ngoài, nhưng đại bộ phận quan hệ giữa con người cũng rất lạnh nhạt, cơ hồ chưa bao giờ có tình cảm ràng buộc quá sâu. Mà sau khi vào đời, Dung Khiêm phần lớn thời gian cũng ôm một tâm tình khá tách biệt, trên cao nhìn xuống mà làm luận văn, toàn bộ tâm tư đều phí trên lo liệu quốc chính, chăm sóc tiểu hài, trên cơ bản quả thật chẳng có bao nhiêu thời gian giao lưu tình cảm.

Mấy đời trước, y cũng từng cưới vợ, nhưng đều là quan hệ phu thê theo mệnh của cha mẹ, lời mai mối, trên cơ bản lấy tình thân duy trì mà thôi. Đem so sánh, cũng chẳng khác quan hệ của Yên Lãm và Lạc Xương là mấy.

Bất đồng duy nhất, chỉ là y chưa bao giờ nạp thiếp, không cưới vợ nhỏ thôi.

Cứ thế qua mấy đời, Tiểu Dung tuy nói cũng coi như lão yêu ngàn năm, nhận thức trên tình cảm vẫn thiếu thốn đến thảm thương, nếu không phải Phương Khinh Trần lôi đình đánh xuống, y sẽ vĩnh viễn chẳng đến tình cảm của

Yên Lãm với mình, có lẽ không hề đơn thuần.

Nhưng đã nhận thức sự thật này, y cũng không hề có gì bài xích bất an, ngược lại tiếp nhận rất tự nhiên.

Dù rằng kỳ thật đến bây giờ y cũng không hề xác nhận, đây thật sự chính là tình yêu như lời Phương Khinh Trần, hoặc giả cái gọi là tình yêu này với tình yêu trong miệng Trương Mẫn Hân hay thế nhân thường nói, cũng vị tất nhất định tương đồng.

Dung Khiêm chưa từng yêu bao giờ, cũng không hề biết yêu là cảm thụ gì. Y là ưu học sinh, nhưng thường thức phương diện nào đó cực kỳ thiêng, không xem phim, không đọc tiểu thuyết, không thích nghe người khác bát quái.

Cái gì lại là yêu đây? Chẳng có kinh thiên động địa, chẳng có tình cảm mãnh liệt bốn phía, chẳng có một ngày không gặp như cách ba thu, chẳng có miệng lưỡi khô khốc, tim đập không ngừng.

Thậm chí thấy Lạc Xương và Yên Lãm ôm con bên nhau, y cũng chẳng có cảm giác gì là ghen tuông không thoải mái.

Cái gì lại không phải là yêu đây?

Đời này, y vì Yên Lãm mà đến, được rồi, có lẽ chỉ là vì luận đề của y mà đến, động cơ không hề đơn thuần thiện lương, nhưng quả thật y đã dùng khoảng thời gian mười mấy năm, toàn tâm toàn ý bồi dưỡng hài tử kia.

Tất cả tình yêu, tất cả săn sóc, tất cả tâm huyết, đều dốc hết trên người đó, vì y vui sướng, vì y sâu lo, vì y khoái hoạt, vì y phiền não, vì y đưa mình lên tể đàn, vì y phạm quy tự rước trời phạt, vì y năm mươi năm không được thoát vây, vì y cả đời phải chịu nỗi khổ tàn tật.

Không nhìn thấy Yên Lãm, mặc dù y sẽ không đứng ngồi không yên, nhưng những khi thấy Yên Lãm, tâm tình luôn vui vẻ. Lúc Yên Lãm cao hứng, y cũng

cao hứng, lúc Yên Lãm phiền não, y cũng phiền não, lúc bầu bạn bên nhau, lo buồn mất hết, tâm tư thanh thản. Dù là thân tàn mà thể đau, có oán cũng có tiếc, chưa bao giờ hối hận.

Đem so sánh, Yên Lãm đối đãi y có lẽ càng thật tâm, càng chân thành hơn nhỉ. Hài tử này, tất cả yêu và hận, tất cả kịch liệt, những cảm xúc sâu sắc, rõ ràng đều chỉ dồn lên người y. Hơn nữa, so với y cũng nhiều độc chiếm dục, nhiều ghen tị và bất an hơn một chút. Nhưng Yên Lãm đã không còn mặc cho bản thân bị cảm xúc tiêu cực kiểu này ảnh hưởng mà đi thương tổn y, càng không ý đồ nắm giữ y, hạn chế y, vẫn tôn trọng y trong hạn độ lớn nhất, cho y tự do, dù rằng lòng có tiếc nuối, cũng không chịu cưỡng cầu y điều gì.

Thế thì, đây là tình yêu Phương Khinh Trần nói sao?

Dung Khiêm cũng không hề xác định.

Nếu đây cũng là yêu, thế thì tình yêu nhân gian, hóa ra thực sự có rất nhiều rất nhiều loại.

Không phải mỗi một loại đều như tình yêu của Phương Khinh Trần, kịch liệt quyết tuyệt, xán lạn lộng lẫy, không phải mỗi một loại đều như giữa A Hán và Địch Cửu, yêu càng sâu mà nghi càng nặng, tình càng nồng mà kỵ càng nhiều, bởi vì có yêu, cho nên đau đớn mới nặng nề.

Dung Khiêm lại chỉ cảm thấy, vô luận giữa y và Yên Lãm là gì, những đau khổ và khúc chiết từng có đã quá nhiều, trước mắt cần chỉ là vui vẻ, an bình, ấm áp, bình hòa. Tâm ý của Yên Lãm, với thân phận địa vị, mẫu người trách nhiệm của Yên Lãm, đã chưa từng thương tổn bất cứ ai, lại có chỗ nào đáng nghi kỵ chỉ trích? Bản thân y xưa nay chính là tính tình gập sao yên vậy, thong dong đối đãi, đã như thế thì vì sao không thể thuận theo tiếp nhận?

Kỳ thật lớp giấy này cho dù vĩnh viễn chẳng ai chọc thủng, y và Yên Lãm vĩnh viễn không tỉnh, cũng vị tất không vui vẻ. Nhưng hôm nay đã nhìn thấy thì khỏi cần tránh, khỏi cần tự khổ, cũng chẳng có gì là không thể gặp người,

khó mà mở miệng.

Là loại tình nào, phần yêu gì, quan trọng không?

Quan trọng là họ đều đã biết chắc, hai bên là người để ý quan trọng nhất của đối phương, hơn nữa trong khi quý trọng quan tâm bảo vệ lẫn nhau, cũng đồng thời nguyện ý tôn trọng tín nhiệm đối phương, mà bởi vì có hạnh phúc như vậy, khoái lạc như vậy, cho nên nguyện ý lấy tâm tình trong sáng ngay thăng, đi quý trọng hết thảy những điều tốt đẹp khác trong sinh mệnh.

Quốc gia, bách tính, trung thần, trách nhiệm, đạo nghĩa, nguyên tắc, thê thiêng, hữu nghĩa muội, hết thảy hết thảy đều là điều họ nguyện ý quý trọng che chở.

Vạn ngàn suy nghĩ trong lòng, bản thân Dung Khiêm kỳ thật cũng chẳng biết phải làm sao nói rõ, chỉ là muốn để Yên Lãm an tâm một chút, không cần sầu lo, không cần tự khổ thôi. Lúc này cảm thấy từ nghèo lực vung, thấy Yên Lãm vẫn chỉ ngơ ngác nhìn y, không nhịn được thở dài: “Đồ ngốc, ta nói không rõ sao? Người còn muốn ta nói như thế nào mới hiểu được!”

Yên Lãm chấn động, chợt nhẹ nhàng gọi ra tiếng: “Dung tướng!”

Thanh âm rất nhẹ, cư nhiên thoảng nghẹn ngào, lặp lại động tác của Dung Khiêm vừa rồi, đưa tay ôm lấy y. Cũng chẳng biết là bao lâu nay rất tôn trọng Dung Khiêm, không dám quá lỗ mãng, hay bởi vì sợ dùng sức làm Dung Khiêm bị thương, y không hề quá dùng sức, không dám ôm chặt lắm, kỳ thật vẫn chỉ là một cái ôm cực nhẹ, chỉ là không lập tức buông tay, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai Dung Khiêm, tay vòng qua người Dung Khiêm, ngực kề sát ngực, hơi thở hòa cùng hơi thở, rất lâu chưa tách ra.

Dung Khiêm thoảng chần chừ, nhưng lập tức mỉm cười chìa tay, nhẹ nhàng vỗ vai Yên Lãm, lại chậm rãi đến lưng, không hề đặc biệt dùng sức mà ôm một chút, sau đó từ từ vỗ về, như nhiều năm trước, trấn an hài tử hoảng sợ, động tác thong dong mà vẻ mặt bình yên.

Hết thảy, có lẽ y không hiểu lăm, không quen thuộc lăm, song y thật sự không hề kháng cự, cũng vẫn có thể thử tiếp nhận, lý giải... đáp lại.

Cuộc sống sau này, có lẽ sẽ có chút bất đồng với trước kia? Biết đâu chỉ là biến hóa rất nhỏ, phần lớn phương thức chung sống có lẽ không hề thay đổi, nhưng thay đổi và không thay đổi, dường như chẳng phải chuyện quá quan trọng, chỉ là... đã tinh ngộ, nhìn thấu, sợ rằng cũng sẽ chuẩn bị *** thẩn, xử lý một số phiền toái có thể, cùng với tránh một số hậu quả có thể.

Dung Khiêm nghĩ như vậy, lại vẫn cười cười thản nhiên, kỳ thật không hề cảm thấy phương thức chung sống của y và Yên Lãm sẽ có biến hóa gì.

Dù sao y biết rõ ràng giữa y và Yên Lãm, chỉ sợ vẫn có bất đồng cực lớn với cái gọi là tình của Phương Khinh Trần, đáng tiếc, sợ là rất nhiều người đều không nghĩ như vậy...

Y thong thả suy nghĩ, trong lúc vô ý ngược mắt nhìn thái dương ngoài cửa sổ, trời ơi, thái dương đã lên đến giữa trời...

Theo thời gian, Khinh Trần hắn đã khởi hành rồi, lại chỉ lo tâm sự với Yên Lãm, chỉ nghĩ đừng để trong lòng Yên Lãm có gì tích tụ, quên bêng hờ ly kia.

Dung Khiêm thở dài, y có thể tưởng tượng về sau mình sẽ bị Phương Khinh Trần oán trách bao nhiêu tiếng rằng không có tình yêu bạn bè.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 311 : Không Về Ta Quản

Vừa tảng sáng, Phương Khinh Trần đã thoải thoái mái mái, kiên quyết lấy bảo mã Phong Kính Tiết bắt chẹt từ chỗ Yên Lãm làm của riêng, tự mình đòi cưỡi đi.

Phong Kính Tiết rất bất đắc dĩ, đành phải tùy ý dắt từ phòng ngựa ra một con ngựa khác, chuẩn bị tiễn y: “Thật sự không đợi Tiểu Dung?”

“Đợi y?!” Phương Khinh Trần nhìn về phương hướng Cam Tuyền cung, cười cười: “Ngươi nói ta đợi đến khi thái dương xuống núi, có thể đợi được người sao? Kỳ thật ta thực sự không ngại chờ thêm ba bốn năm sáu ngày như thế, chỉ sợ Địch Cửu không có sự kiên nhẫn kia.”

Phong Kính Tiết sờ mũi cười khổ một tiếng, theo tầm mắt Phương Khinh Trần nhìn qua cung điện trùng trùng kia, định nói gì đó, nhìn đám cung nhân xa xa gần gần chung quanh, nhíu mày, lại quay đầu nhìn nhìn Phương Khinh Trần, thần sắc không biết vì sao mà rất có ý nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng Phương Khinh Trần không chú ý vẻ mặt y, chỉ cười dắt ngựa chậm bước: “Tên Tiểu Dung này quá không có nghĩa khí, chỉ lo Hoàng đế nhà y, căn bản chẳng nhớ sáng nay ta phải đi.”

Phong Kính Tiết hừ một tiếng: “Còn cần khách khí với loại người như ngươi sao.”

Nhay mắt đã ra cửa cung, Phương Khinh Trần không quay đầu nữa, lên ngựa một cách nhanh nhẹn, nhẹ nhàng đá một cái, ngựa liền lao chầm chậm như khói.

Phong Kính Tiết nhíu mày giục ngựa đuổi theo, không nói gì, cũng không hỏi gì, chỉ trầm mặc bầu bạn y đi thẳng về trước.

Hai người cười ngựa song song, đi thẳng ra kinh thành, Phong Kính Tiết vẫn theo sát không nhanh không chậm, chẳng hề có ý muốn nói tạm biệt. Phương Khinh Trần rốt cuộc ghìm ngựa: “Ngươi muốn đưa đến đâu mới thôi?”

Phong Kính Tiết mỉm cười nhìn y: “Ngươi không có lời nào muốn nói với ta sao?”

Phương Khinh Trần im lặng một lúc, rốt cuộc nhẹ nhàng nói: “Ta vẫn không yên tâm về Tiểu Dung. Nếu ngươi còn có thể ở lại một khoảng thời gian, bất kể thế nào, có thể trông nom thì cứ tiếp tục trông nom chút nữa đi. Hiện tại tuy rằng y đã ý thức được có nguy cơ, tối đa cũng chỉ chịu phòng bị thôi. Chuyện tiên hạ thủ vi cường này, y vĩnh viễn không làm được. Chỉ chịu đòn không đánh trả như vậy...”

Còn chưa dứt lời, trên mặt Phương Khinh Trần đã hiện ra lệ khí.

Phong Kính Tiết khe khẽ thở dài một tiếng, nhưng không tiếp đầu đề của y: “Ngươi quả nhiên là vì việc này, mới...”

Vẫn nói Phương Khinh Trần luôn không quá can thiệp cuộc sống của người khác, mọi sự cũng tận lực tôn trọng lựa chọn của người khác, lần này hành sự hoàn toàn không giống y...

Phương Khinh Trần khẽ cười một tiếng: “Ngươi nghĩ rõ rồi?”

Phong Kính Tiết cơ hồ rất oán hận mà trừng Phương Khinh Trần: “Đem một sự kiện đơn giản giản, làm thành phức tạp như vậy, rất có cảm giác thành tựu sao?”

Phương Khinh Trần mỉm cười, không hề đáp, chỉ thản nhiên quay đầu trông hướng Cam Tuyền cung: “Cả đêm cũng chưa hề nghe thấy Trương Mẫn Hân rít

lên, xem ra Tiểu Dung của chúng ta không bị Yên Lãm mệt gì.”

Phong Kính Tiết thoạt đầu ngẩn ra, kế đó tỉnh ngộ, dở khóc dở cười nói: “Nói bậy bạ gì thế. Yên Lãm xưa nay cực tôn trọng Tiểu Dung. Loại sự tình đó, trước kia y nghĩ cũng còn chẳng dám. Hiện tại...”

Phong Kính Tiết không nhịn được vẫn cười: “Hiện tại đầu tiên, thân thể Tiểu Dung sẽ không cho phép.” Đang nói, y không khỏi lại ảo não: “Đều là họa người gây ra. Vốn chứng mất ngủ của Yên Lãm đã khá hơn nhiều, bị người hung hăn lừa bịp Tiểu Dung một trận như vậy, ta thấy Yên Lãm còn phải phát bệnh dài dài. Trước kia khi y không ngủ được, có Tiểu Dung bên cạnh y còn có thể an ổn ngủ một lúc, hiện giờ...”

Phong Kính Tiết lắc đầu thở dài không ngừng: “Hiện giờ hai người tụ vào một chỗ, ngược lại cùng nhau mất ngủ. Đến lúc đó chính là một bệnh nhân biến thành hai... Người... ôi. Ngần ấy năm học chung, phong cách hành sự của người, ta ít nhiều cũng hiểu được, chỉ là...”

Chỉ là người mặc dù có lòng tốt, nhưng không thể đổi một biện pháp ôn hòa chút để nhắc nhở người ta sao? Người thì thông khoái rồi, nhưng người rốt cuộc có biết tác dụng phụ lớn cỡ nào không hả?

Phong Kính Tiết quả là buồn bực.

Kỳ thật quan hệ giữa Tiểu Dung và Yên Lãm quá thân mật, Yên Lãm đối đãi Tiểu Dung quá trân trọng, những việc này, y ở Yên cung lâu như vậy, mỗi ngày gần hai người như vậy, đã sớm nhìn ra hình như có điều không ổn. Bất quá, y chưa từng có ý định nhắc nhở hai vị này. Vốn nghĩ Tiểu Dung sớm muộn phải về, vậy thì dung túng Tiểu Dung hưởng thụ khoảng thời gian sau cùng được ở bên Yên Lãm, lại có gì không tốt. Y chỉ cần tốn thêm chút tâm tư trông nom, tuyệt không đến mức để ai bị thiệt là được.

Tình hình thân thể Tiểu Dung ngày càng ổn định, trên cơ bản chỉ cần dùng thuốc theo phương của y, điều dưỡng theo yêu cầu của y thì không có vấn đề

lớn. Chỉ là bởi vì sợ Tiểu Dung trong khi không hề đề phòng bị người làm hại, cho nên y mới không rời khỏi, dù rằng vẫn vướng bận Lư Đông Ly, lại thủy chung không thể yên tâm về Triệu quốc.

Vốn định cứ như vậy, lặng lẽ bảo hộ, cho đến lễ đội mũ một kéo hai kéo kia, chung quy không thể kéo nữa mà cử hành bình thường. Nếu không có Phương Khinh Trần phá rối, Tiểu Dung cho dù vẫn do dự, sau lễ đội mũ chung quy không thể không đi đâu.

Chỉ cần mình ở lại thêm một khoảng thời gian, ở bên cạnh trông nom Tiểu Dung trải qua cuộc sống không hề cố kỵ, không bị gò bó, tự do tự tại sống chung với người mình để ý nhất, bảo hộ Tiểu Dung lưu một đoạn ký ức tốt đẹp nhất, sau đó hộ tống Tiểu Dung về Tiểu Lâu, y cũng an tâm. Khoảng thời gian hữu hạn như vậy, một chút hy sinh như vậy, y vẫn có thể bỏ ra vì bạn.

Ôi, con người đó mà, quả nhiên quan tâm là loạn, càng là đối mặt với chuyện của người thân cận, càng không bình tĩnh lý trí nổi.

Ngày hôm qua y đương trường bị Phương Khinh Trần ngữ không dọa chết người không ngừng kia dọa dần ra, vốn nén buồn bức nén nỗi nóng nén kháng nghị nén giảng hòa, nhưng y thoảng cái đã quên sạch sành sanh. Dần mặt nhìn Phương Khinh Trần lời lẽ cổ động, lại dần mặt nhìn Tiểu Dung choáng váng đi ra cửa, sau đó tật xấu của người làm thầy thuốc phát tác, quay mòng mòng trong phòng chính là lo lắng thân tâm kiện khang của Tiểu Dung, chờ khi y cuối cùng tìm lại *** thẫn, trời cũng sáng bảnh, hoa hiên cũng sớm héo queo.

Dọc đường hồi tưởng mình mấy tháng qua cẩn thận từng li, lại nhìn nhìn bạch hổ ly chỉ sợ thiên hạ không loạn này, Phong Kính Tiết quả thực khổ không muôn sống.

Tên khốn này, thật là càng nhìn càng làm người ngứa mắt! Ba ngày... Không phải ba ngày thôi sao? Ta cũng chậm trễ ở đây mấy tháng trời, mắt thấy đại công cáo thành, thế mà tên khốn người cả ba ngày cũng không chịu yên, nhất định

phải gây ra động tĩnh tày trời mới chịu thôi sao? Cái tên này, trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì thế?

Phong Kính Tiết nhíu mày nhìn Phương Khinh Trần, nghiêm túc hỏi: “Khinh Trần, ta hiểu ngươi là vì muốn nhắc nhở Tiểu Dung. Nhưng ngươi nói chuyện đàng hoàng không được à? Thành thật mà nói, ngươi biết rõ như vậy sẽ làm cả hai người Tiểu Dung và Yên Lãm tâm thần không yên, tại sao lúc ấy cứ phải nói đến dọa người như thế? Ngay cả ta cũng bối rối, càng đừng nói đến Tiểu Dung.”

Khinh Trần phản xạ có điều kiện mở miệng định phản bác, Kính Tiết đã nghiêm mặt trừng y một cái: “Ngươi đừng nói với ta là bản thân ngươi không thống khoái, cho nên cố tình muốn đùa ác này kia. Hai chúng ta lần sau gặp mặt chẳng biết còn phải đợi mấy chục năm nữa, lời kia ngươi bình thường lừa gạt người khác thì thôi, đừng tại thời điểm này lừa bịp ta.”

Tên này, xưa nay luôn dùng thủ đoạn kỳ quặc để xử lý vấn đề, nếu bản thân không chịu nói, những tâm tư vòng vèo ngoắt ngoéo ấy, dù là... người thông minh đến tuyệt đỉnh như Phong Kính Tiết y, đâu phỏng đoán ra được.

Thật đáng giận, lần này xem như y phải bị con hổ ly này cười nhạo thảm. Đêm hôm qua, thật là anh danh một đời mất sạch mà...

Làm người bị hại, hiện tại y đã quyết tâm, phải từ miệng hổ ly này, kéo thăng những tâm tư vòng vèo ngoắt ngoéo đó. Đã rơi xuống mương, thế thì dù sao cũng phải làm cho rõ bản thân rơi như thế nào. Nếu hổ ly này lại không chịu phối hợp mà khai báo cho thật thà, thế... thế y nhất định phải thi một số thủ đoạn nhỏ không nhập lưu.

“Khinh Trần, ngươi có từng nghĩ, ngươi nói như vậy, Tiểu Dung cuối cùng nếu không tin thì thôi, nếu y thật sự chấp nhận cách nói của ngươi, chỉ sợ ngược lại thêm rất nhiều phiền não, khó lòng sống cùng Yên Lãm nữa. Mà ngươi không phải vẫn tán đồng để y ở lại sao?”

Phong Kính Tiết nhíu mày. Với thân phận địa vị của Tiểu Dung, những tội

danh chỉ trích lấy sắc sự nhân, ngộ quốc hại dân gì đó, vẫn không có ai dám chụp lên đầu y. Chỉ là dĩ vãng Tiểu Dung tâm vô tạp niệm, tất nhiên là tự tự nhiên nhiên có thể ở lại hoàng cung, tự tự nhiên nhiên nhận hết thảy quan tâm của Yên Lãm. Yên Lãm thường xuyên đến, y rất vui mừng, Yên Lãm bởi vì Lạc Xương sinh con, suốt năm ngày chưa hề đến một lần, y cũng tuyệt không để ý. Mà nếu y thật sự chấp nhận luận tình yêu theo như lời Phương Khinh Trần, thật đặt mình vào địa vị của một người yêu, lại hồi tưởng lập trường của mình...

Cả ngày ăn không ngồi rồi, ở lại điện các nào đó của hoàng cung, chờ Hoàng đế trừ xử lý quốc chính, bầu bạn thê thi, bớt thời gian đến... thăm y bồi y... Việc này cũng quá sức bất kham.

Những sự tình làm y vẫn do dự không muốn đánh thức Tiểu Dung này, y không tin Phương Khinh Trần không nghĩ đến.

Phương Khinh Trần lắc đầu: “Ta không phải ủng hộ Tiểu Dung ở lại, mà là ủng hộ Tiểu Dung dựa theo tâm ý của mình để ra quyết định. Tiểu Dung quyết định như thế nào là chuyện của bản thân y, ta chỉ muốn chiếu sáng cho Tiểu Dung, để y nhìn rõ ràng, minh minh bạch bạch những ngóc ngách chung quanh ấy, sau đó lại quyết định.” Có người da quá dày, cho nên đánh đương nhiên phải đủ đau, hiệu quả mới thích hợp... Y lúc ấy không nói như thế, có thể lập tức gọi ra sự coi trọng của Tiểu Dung sao? Bé nát bóp nát giải thích bình thường với Tiểu Dung đương nhiên không phải không thể, chỉ là như thế cũng quá tốn nước bọt. Rất nhiều chuyện, y tin tưởng, sau khi kinh hoàng hỗn loạn lúc đầu qua đi, với tâm tính của Tiểu Dung, tự nhiên có thể nghĩ thông, thế y cần gì phải lãng phí thêm quá nhiều nước bọt.

Vốn y cũng giống Phong Kính Tiết, nhìn ra chút manh mối, nhưng không hề cảm thấy cần phải lăm chuyện.

Mấy ngày nay, nhìn Tiểu Dung và Yên Lãm bên nhau, rất nhiều những điều cực ấm áp cực tự nhiên cực tốt đẹp, cũng có một số chỗ nhỏ nhặt, luôn làm y hơi thất thần. Những ánh mắt khi ôm nhau dùi nhau, vẻ tươi cười khi chia nhau trái

cây, vẻ mặt khi tự tay sửa sang đầu tóc quần áo cho đối phương đó, những chi tiết cực nhỏ nhặt, cực dễ dàng bị nhăng qua đó...

Bản thân Yên Lãm còn ngây thơ không biết, Phương Khinh Trần mấy trăm năm trăn trọc hoàng gia, trải tình yêu đã nhiều, lại từ trong cảm giác hơi quen thuộc kia, nhạy bén phát giác, y đối đãi Dung Khiêm, chỉ sợ đã có ý vượt khỏi tình cảm phụ tử sư đồ nhuộm đơn thuần đó.

Chỉ là dù sao bản thân Yên Lãm không biết, Dung Khiêm thì hoàn toàn không có cảm giác, mà khi họ bên nhau, lại là tự nhiên ấm áp như thế, vậy y cần gì phải khiến sự tình trở nên phức tạp. Cứ tiếp tục mơ hồ như vậy cũng chẳng có gì là không tốt.

Lâm thời quyết định phải làm người nghe kinh sợ, lại thật sự là trường hãi hại Lạc Xương này, đã cảnh tỉnh y sâu sắc. Nếu hai người kia đã đứng nơi đâu sóng ngọn gió mà vẫn không hề tự giác, quả thực hồ đồ đến mức khiến người không chịu nổi.

Tiểu Dung trước kia, ngoài mặt vẫn trước coi Yên Lãm là Hoàng đế, sau coi là hài tử mình chăm sóc, trên lễ tiết, trên quy củ, ít nhiều còn tuân thủ quy phạm quân thần. Mà hiện giờ thì?

Một nam nhân, ở ngay trong hoàng cung, còn là trong tẩm cung của Hoàng đế. Lúc ban đầu y bị thương nặng, không thể di chuyển thì thôi. Hiện tại y cũng đi được rồi, động được rồi, lại vẫn chưa hề nghĩ vấn đề phải dọn nhà. Ngày qua ngày, tháng qua tháng như vậy, đến bây giờ đã mấy tháng, thời gian Hoàng đế trông y còn nhiều hơn so với trông vợ con, xử lý quốc gia chính vụ.

Hoàng đế luôn tự tay rót nước pha trà cho người, thay người chỉnh đầu tóc quần áo, giúp người xoa bóp, dù sao không giống ngẫu nhiên làm có thể xưng mỹ đàm nhân hiếu, mà là phiền toái phải làm những trọng thần tự nhận có trách nhiệm đó ngôi không nổi.

Những người đó không cần hiểu Yên Lãm đối đãi Tiểu Dung rốt cuộc là như

thế nào, chỉ sợ cũng chẳng mấy ai thật sự quan tâm điều này. Đối với họ mà nói, biết Yên Lãm là “Hoàng đế”. Mà Hoàng đế này đối đãi Tiểu Dung quá trọng quá hậu một cách thái quá, với họ mà nói, cũng đã quá đủ...

Hiện tại y đã nhìn ra, thì người khác chưa chắc không nhìn ra. Nhất là đám nội thị và cung nữ theo sát Yên Lãm. Những người này cố nhiên không dám nói nhiều, không dám nghĩ nhiều, nhưng năm rộn tháng dài, ngẫu nhiên lén cảm thán vài câu, Hoàng thượng đối đãi Dung tướng còn tốt hơn hoàng hậu nhiều, Hoàng thượng đối đãi Dung tướng còn ôn nhu hơn các nương nương. Mấy lời thế này, không chừng sẽ bị người có tâm nghe được.

Y cũng không trông mong Dung Khiêm có thể tự mình phản ứng lại có nguy hiểm. Theo lời Phong Kính Tiết mà nói, Tiểu Dung hiện tại tâm lực hơi mệt mỏi quá. Từ trường săn đến nay, biến cố luân phiên, thời gian gần đây y lại vẫn đang điều chỉnh tâm tính, điều chỉnh phương thức sống chung với Yên Lãm, trong lòng lo lắng chính là làm sao trị liệu chứng mất ngủ của Yên Lãm, bận tâm chính là tâm tình Yên Lãm, còn phải mâu thuẫn chuyện có về Tiểu Lâu không.

Trong lòng thấp thoáng nghĩ, e rằng đây sẽ là lần cuối cùng kề cận bầu bạn, tự nhiên cũng có chút tùy ý tùy hứng hưởng thụ Yên Lãm bầu bạn chăm sóc, những chuyện khác vẫn không có tâm tình, cũng chẳng có *** lực chú ý quá nhiều.

Tiểu Dung luôn không chịu chủ động nghĩ người khác là bại hoại kia, còn đang cân nhắc làm sao giải quyết sự phòng bị và ngờ vực của chúng thần trong triều với Lạc Xương, lại chẳng mấy may nghĩ đến sự phòng bị và ngờ vực của những người đó với bản thân y.

Khi Dung Khiêm còn đang khổ não cố gắng câu thông với đám trọng thần trên yến hội, tận lực muốn giải quyết phiền toái cho Yên Lãm, Phương Khinh Trần lại vẫn đang nghĩ, nếu không phải mình vừa hay gặp dịp, nếu độc kia thật sự hạ trong thuốc của Dung Khiêm, mà còn do Yên Lãm đưa, sẽ thế nào đây?

Ngoài mặt, y còn có thể cùng Phong Kính Tiết chuyện trò vui vẻ, phân tích vấn đề, trong lòng lại đã dâng lên một ngọn lửa bùng bùng.

Vừa liên tưởng đến vết xe đổ lần trước, mình luôn tự cho là khôn khéo, lại bị Tân Húc Phi dùng thủ pháp cấp thấp nhất được ngã, y liền không thể không tức giận gấp bội. Y là bị Tân Húc Phi ám toán với ý tốt thì thôi. Nếu Tiểu Dung bị một đám người giương đại kỳ chính nghĩa vì quốc gia vì dân vì thiên hạ, qua Yên Lãm ám toán, thế sẽ làm người ngoài cuộc y đây cũng phải buồn bức đến hộc máu.

Tiểu Dung không phải không thông minh, không phải không giỏi giang, chỉ là thiên tính quá nhân hậu. Đối với tất cả những cựu bộ đại thần y từng đề bạt trọng dụng, y đều rất tin trọng, mà đối với tất cả các đại thần có thể giúp Yên Lãm quản lý tốt quốc gia, tất cả những nữ tử hậu cung có thể tận bốn phận quan tâm Yên Lãm, y càng ôm thiện ý, sẽ tuyệt đối không chủ động đề phòng, không biết phải chủ động đề phòng. Mà những sự tình bĩnh ra trong hoàng cung này, y cũng chưa từng tự thân thể hội.

So sánh với sự lương thiện của Dung Khiêm và chính trực của Phong Kính Tiết, Phương Khinh Trần hai đời giữa hậu cung, cho nên đối với thị phi hoàng gia, hắc ám cung đình, y không ngại lấy ác ý lớn nhất để suy xét phòng bị.

Nhưng những lộn xộn vớ vẫn này, với tính tình của y, muôn y nhất nhất phí lời đi giải thích với Tiểu Dung, y nào có loại kiên nhẫn đó. Huống hồ y tin tưởng Tiểu Dung, tin tưởng người nọ một khi bị đánh thức là có thể nghĩ thông. Mà một khi nghĩ thông, cũng sẽ tự đi cùng Yên Lãm đạt được ý kiến khá nhất trí, sau đó tinh táo lại, cân nhắc cách nghĩ cách nhìn của những người khác, nhìn thẳng vào những nguy cơ sắp đến trước mắt ấy.

Y muốn, chẳng qua là giáng một gậy lên ót Tiểu Dung, gõ tỉnh lại thôi. Về phần Yên Lãm rốt cuộc có phải như y nghĩ, trong tình cảm đối với Tiểu Dung đã xen lẫn vài phần tình yêu, nếu là có, vài phần này rốt cuộc nhiều hay ít? Dung Khiêm sẽ thừa nhận phán đoán của y, hay phủ nhận cách nghĩ của y, hay là tên

tình cảm trì độn ngốc tự nhiên này sẽ bị phán đoán đơn phương của y làm hồ đồ?

Những điều đó, quan trọng sao?

Tính tình của Dung Khiêm, trước nay là gặp sao yên vậy. Cho dù thật sự cho rằng đây là tình yêu, y cũng sẽ không có quá nhiều bối rối và phiền não, sẽ không do dự, sẽ không thất thố. Cho nên y đương nhiên có thể yên tâm lớn mật trực tiếp ném xuống một trái bom.

Những chuyện khác, lại chẳng do y quản.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 312 : Đều Không Bớt Lo

“Cho dù phán đoán của ta cũng không nhất định là đúng, nhưng ta nói như vậy, chí ít sẽ thúc đẩy Tiểu Dung nghĩ lại, nghiêm túc cân nhắc, không chỉ là định vị mối quan hệ giữa Tiểu Dung và Yên Lãm, còn có cục diện trước mắt, cách nghĩ của những người khác, hậu quả khả năng liên lụy quốc gia xã tắc, dẫn phát vấn đề...”

Phương Khinh Trần hiềm khi chịu mở miệng một lần, nghiêm túc giải thích với Phong Kính Tiết như vậy: “Những việc này, y đều sẽ tự nhiên cân nhắc đến. Mà sau khi đã cân nhắc hết thảy, lại quyết định đi hay ở, bất kể kết quả như thế nào, ta đều ủng hộ y, vô luận được mất cuối cùng ra sao, ta tin y đều sẽ không hối hận.”

Y quay đầu, lại ngóng nhìn phương hướng hoàng cung: “Về phần mai sau Tiểu Dung tự xử như thế nào, kỳ thật ta không lo lắng lắm. Chỗ bất đồng lớn nhất của Tiểu Dung với chúng ta, chính là lòng dạ cực rộng, gấp biến cố luôn có thể thuận theo tự tại, trái lại có diệu dụng dị khúc đồng công với người tiêu sái như ngươi. Hai người các ngươi, đều không dễ dàng tự tìm phiền toái, tự mình chuốc khổ như ta. Tiểu Dung vị tất thật sự cho rằng giữa y và Yên Lãm là loại quan hệ đó, cho dù tin tưởng bên trong chen lẫn một tí tình cảm không thể nói rõ, cũng nhất định có thể tìm được cho bản thân phương thức tốt nhất để đối mặt với hết thảy, loại người như y, sẽ không cục hạn mình trên thiên địa con con, địa vị khó xử.”

Phương Khinh Trần cười nói: “Lòng dạ y rộng lớn, Yên Lãm có thể buộc được, lại không đóng được, huống chi Yên Lãm cũng sẽ không đóng. Người khác gặp phải chuyện kiểu này, chưa biết chừng sẽ có chút hối hận, tiếc nuối tự

thương, nhưng với Tiểu Dung mà nói, có lẽ chỉ là gió nhẹ phả vào mặt, không đáng nhắc. Cho nên người không cần lo lắng quá mức. Ta lo lắng, chỉ là Tiểu Dung bị thiệt thòi.”

Phong Kính Tiết cũng lắc đầu: “Ta trái lại không hề lo lắng Tiểu Dung sẽ thiệt thòi nhiều. Y là Tiểu Dung, là Dung Khiêm, ôn lương nhân hậu không giả, nhưng y không phải là kẻ ngu xuẩn. Cho dù hiện tại y đã mất đi võ công, trí tuệ vẫn đó, cho dù là thân tàn thể nhược, ánh mắt kinh nghiệm còn đây.”

Phong Kính Tiết nhíu mày nói: “Trước kia y không cân nhắc vấn đề phuơng diện này, không phòng bị, cho nên ta mới cảm thấy y có thể sẽ bị thiệt mắc mưu. Nhưng người đã gõ ác như vậy, nếu y còn mơ mơ hồ hồ mắc mưu người khác, y sẽ không là Dung Khiêm. Tiểu Dung dù sao cũng là Tiểu Dung, bất kể rơi vào tình cảnh nào, chỉ cần y không muốn thì chẳng ai có thể hâm hại mưu tính. Y vĩnh viễn sẽ không biến thành loại phế vật yếu đuối, chẳng ứng phó được gì, cần Yên Lãm thời thời khắc khắc lo lắng để phòng che chở trong tay đó. Tiểu Dung là bạn chúng ta, với tài trí của y, chúng ta nên có đủ tín nhiệm mới đúng.”

Phương Khinh Trần thở dài: “Kính Tiết... thiệt mà ta nói, cùng người nói, hoàn toàn là hai việc khác nhau! Người cảm thấy bị người mưu hại mới là thiệt, vậy nên cho rằng chỉ cần Tiểu Dung chịu cẩn thận một chút là không việc gì. Ta lại cảm thấy, bị người hâm hại mà không thể phản kích, mới là thiệt thòi.”

Y hừ mạnh một tiếng, trên trán ẩn ẩn vẻ uất ức: “Với năng lực của Tiểu Dung, ta đương nhiên có lòng tin. Nhưng tính tình Tiểu Dung, thật sự khiến người không thể nói gì. Y luôn khoan dung người mình quá mức. Nhưng hiện tại, khả năng sẽ ra tay mưu tính y, không phải trọng thần quốc gia thì là tần phi của Yên Lãm. Người cảm thấy với những người này, y có thể đi phản kích sao? Chỉ sợ bị người ám toán, y cũng chỉ lựa chọn im lặng hóa giải là xong việc. Ta không sợ y bị hại, chỉ bức y sẽ bởi làm người tốt không đâu mà chịu ủy khuất...”

Phương Khinh Trần nhường mày, cả người lại là lệ khí tràn lan: “Con người ta lại không chịu nổi ủy khuất nhất, tự nhiên cũng không nhìn được người ta coi

trọng bị ủy khuất.”

Phong Kính Tiết cười khổ một tiếng. Vấn đề này... vô giải. Nếu y là Tiểu Dung, đối mặt với cục diện hiện tại, chỉ sợ cũng lo ném chuột vỡ đồ, bó tay bó chân.

Các đại thần đó, đứng ở góc độ lão thành mưu quốc mà nhìn, hành vi của họ, nếu nhắm vào Dung Khiêm, cũng đích xác chưa chắc là sai.

Một Hoàng đế, vô luận trong hậu cung dǎn vặt thế nào, đều là quyền tự do của y. Thu nam sủng cũng vậy, phong nhũ mẫu của mình làm phi tử cũng thế, kỳ thật đều chẳng ảnh hưởng toàn cục, các đại thần đều có thể nhìn mà không thấy.

Chỉ cần y có thể xử lý quốc sự bình thường, y có thể cưới vợ sinh con bình thường, lưu lại hậu tự cho quốc gia.

Nhưng mà trong lòng quân chủ không nên có thánh vực quá đáng, trên thực tế những người lão thành mưu quốc sẽ cho rằng quân chủ không nên có bất cứ tình cảm gì quá nhiệt liệt, quá mạnh mẽ, không bị lý trí khống chế.

Mà tình cảm của Yên Lãm với Tiểu Dung đã quá sâu sắc, cực có khả năng hoàn toàn che mất lý trí, cho nên sự tồn tại của Tiểu Dung liền trở thành ẩn hoạn quốc gia và mẫu chốt bất an. Họ cảm giác được bất an, nhưng đến bây giờ, họ còn chưa tới mức muốn đổi địch chính diện với y, mà gửi gắm hy vọng vào bản thân Dung Khiêm.

Trong mưu kế ý đồ lật đổ Lạc Xương lần này, chỉ sợ có một hai người đàm mưu túc trí, mượn cơ hội này muốn nhắc nhở Dung Khiêm chú ý vấn đề này, hy vọng trước khi sự tình có khả năng không thể vẫn hồi, Dung Khiêm tự mình nghĩ cách tiêu trừ ẩn hoạn.

Nếu là trước kia, thời điểm trong lòng Dung Khiêm coi bồi dưỡng một Hoàng đế tốt là mục tiêu hàng đầu của nhân sinh, khi phát hiện phân khố tâm nhắc nhở này, e rằng sẽ lập tức xét lại, tức khắc nghĩ lại, sau đó tự cho là khéo

léo mà tạo thành khoảng cách với Yên Lãm.

Thế nhưng Dung Khiêm hiện tại, càng chú trọng Yên Lãm làm một người bình thường vui vẻ, có máu có thịt, chỉ cần sự vui vẻ này không xung đột quá gay gắt với lợi ích quốc gia, Dung Khiêm rất rõ ràng phải thiên về bản tâm bản ý sở tư sở tưởng sở ái của Yên Lãm.

Lúc này, Dung Khiêm sẽ xem nhẹ nhõm của người khác, dứt bỏ khả năng nguy cơ, hết thảy đều lấy không thương tổn Yên Lãm, không để Yên Lãm thống khổ hơn mất tự tại hơn làm tiền đề tìm kiếm phương thức ở chung mới cho hai người.

Nếu Dung Khiêm chịu về Tiểu Lâu thì thôi, dù sao dẫu cho tùy hứng bên nhau, cũng không có bao nhiêu thời gian, nhưng thật muốn ở lại lâu dài, cho dù những trọng thần đó có cựu tình, có sự tôn kính với Dung Khiêm, năm rộng tháng dài cứ nóng lòng sầu lo mãi, sự kiên nhẫn sợ cũng phải mài sạch. Ai biết đến lúc đó, những người này sẽ làm chuyện gì. Dù sẽ không tạo thành thương tổn cho Tiểu Dung, một ngày hai ngày phải bị quấy rầy, phải hao tâm tốn sức ứng đối, đích xác cũng... đủ phiền người!

Về phần hậu cung...

Phong Kính Tiết hơi nhíu mày: “Kinh Trần, ngươi thật sự cảm thấy những nữ tử hậu cung đó sẽ đối địch với Tiểu Dung sao? Bản thân ngươi không phải từng nói, Yên Lãm đối với hậu cung không có súng đáng nói, nữ tử hậu cung làm sao có tâm tranh súng. Thế tại sao họ lại không chấp nhận được Dung Khiêm, nam tử chẳng thể cấu thành uy hiếp cho họ.”

“Cho dù vốn không định tranh súng, nhưng nếu khi cha anh trong nhà vì quốc gia, vì Hoàng đế, muốn đối phó Tiểu Dung, họ có thể không giúp đỡ sao? Trước mắt họ không cần tranh súng, nhưng nếu về sau sinh con, có thể không tranh cho con sao? Ảnh hưởng của Tiểu Dung với Yên Lãm lớn như vậy, chiếm vị trí quan trọng như vậy trong lòng Yên Lãm, cho dù không công kích Tiểu

Dung, nhưng lợi dụng y, lôi kéo y, mưu tính y, mượn y đả kích địch nhân của mình, mấy việc này chẳng lẽ những nữ nhân đó sẽ không làm?”

Phương Khinh Trần cười lạnh: “Ngươi đừng nói với ta Yên Lãm sẽ không sinh con nữa, ngươi và ta đều biết là không có khả năng. Vì cân bằng quyền lực, cũng vì xóa bỏ nghi kỵ phòng bị của văn võ cả triều với Lạc Xương, y nhất định còn để nữ tử khác sinh con cho mình.”

Phong Kính Tiết cười khổ: “Yên Lãm đã cưới mấy nữ tử kia, thì cũng có trách nhiệm để họ có được nhân sinh tương đối hạnh phúc. Đã như vậy, y chung quy không thể cướp đoạt quyền lực làm mẹ của họ.”

Phương Khinh Trần trợn trăng mắt: “Kính Tiết, ta xem như đã hiểu được cái đời ngươi làm Ngự y đó, rõ cuộc là chết như thế nào. Ngươi cho hoàng cung là nơi nào, Hoàng đế lại là thứ gì? Yên Lãm đương nhiên sẽ lại có con, nhưng đó là bởi vì người làm Hoàng đế, với mọi chuyện đều phải mưu tính rõ ràng, lập kế minh bạch.”

“Con sinh nhiều, cố nhiên có phiền toái đoạt đích, nhưng nếu con chỉ có một, quần thần không có lựa chọn thứ hai, tự nhiên phải lấy hoàng tử làm trung tâm mà đứng chung một chỗ, khi y còn thịnh niên, nhìn con trai đã trưởng thành, sẽ cảm thấy uy hiếp và bất an. Cho nên sinh thêm vài đứa, để chúng chế hành lẫn nhau, quân chủ cao cao tại thượng như vậy mới an toàn nhất.”

Đối với mặt tăm tối của cung đình, cảm thụ của y luôn rất sâu sắc, lúc này ngữ khí càng châm biếm: “Hơn nữa ta cho ngươi biết, không chỉ các phi tử khác phải phòng, ngay cả Lạc Xương cũng phải phòng.”

Phong Kính Tiết ngân ra: “Lạc Xương? Nàng tính tình cực ôn lương nhu thiện...”

“Có ai trời sinh đã tà ác? Nơi như hoàng cung, vốn có thể biến thiên sứ thành ác ma.” Phương Khinh Trần cười lạnh. Mấy đời trải hết, bao nhiêu kiếp nạn, những người từng phụ y thương y đó, lại có ai là trời sinh ác độc đâu. Nhưng mà

tất cả những điều tốt đẹp trong nhân tính, chẳng phải bị hoảng quyến dần dần mài hết.

Phong Kính Tiết vẫn không chịu tin: “Nàng không còn chồ dưa, không đâu trông cậy, nàng nên biết, sự ôn lương nhu thiện, chưa từng hại người thương người của nàng, mới là cam đoan tốt nhất để Yên Lãm vẫn bảo vệ nàng, thiện đai nàng.”

“Bất kể bản tính của nàng ôn lương nhu thiện như thế nào, trải qua biến cố ngày hôm qua, sâu trong nội tâm nhất định sẽ bị chấn động, có biến hóa, thì nhất định sẽ chân chính tinh ngộ, hậu cung là nơi lãnh khốc đáng sợ như thế nào.”

Phương Khinh Trần thở dài: “Nàng không có thân nhân, không có nhà, trượng phu duy nhất tuy tốt với nàng, nhưng cũng có hạn, bằng không đã chẳng công kích quốc gia nàng, không rõ nàng có thể gặp phải hoài nghi và uy hiếp của quần thần, lại không giúp nàng tính toán trước, cũng sẽ không sau khi nhìn thấy cục này, lại chẳng đứng ra trừng phạt độc thủ sau màn. Vì bản thân, có lẽ nàng vẫn có thể bấm bụng chịu, nhưng nàng còn một đứa con. Đêm qua nàng hắn đã biết, con nàng bắt đầu từ ngày chào đời đã không được sự bảo vệ và chúc phúc của bất cứ ai trong cung. Mà nguy cơ trước mắt tuy rằng tạm thời đè xuống, nhưng đợi khi phi tử khác có thai, chỉ sợ lại sẽ có càng nhiều minh đao ám tiễn đâm đến.”

Trong vẻ tươi cười mỉ mai của Phương Khinh Trần, cũng ẩn ẩn có vài phần đồng tình: “Cho dù nàng hiện tại còn có thể bảo trì sự lương thiện tốt đẹp không chịu thay đổi trong thiên tính, người cho là loại thiện lương đáng buồn mà đáng thương này, lại có thể kiên trì bao lâu trong đấu tranh hậu cung.”

Phong Kính Tiết im lặng.

Ở vào vị trí của Lạc Xương, để bảo hộ con, thời điểm đổi mặt với uy hiếp, cho dù là một con thỏ cũng phải giơ móng vuốt, cỗ găng học làm sói.

Mà trong hậu cung, bất kể là ai, lại mưu đồ những gì, chỉ cần Dung Khiêm

vẫn ở trong cung, vẫn thân là người quan trọng nhất trong lòng Yên Lãm, vẫn tồn tại như là thánh vực duy nhất trong ngực quân chủ kia, thì không thể tránh phải trở thành đối tượng cho những người khác mưu tính lợi dụng.

Phong Kính Tiết đột nhiên nỗi da gà khắp người. Tưởng tượng Tiểu Dung rơi vào giữa sự hỗn loạn của một đám nữ nhân đấu tranh lẩn nhau, thật đúng là... thật đúng là... vô thú vô vị đến mức thậm chí có phần hèn hạ đáng khinh. Chỉ nghĩ một chút thôi mà Phong Kính Tiết cũng có cảm giác không thể chịu được.

Phong Kính Tiết ra sức lắc đầu, không giả tưởng sự kiện quỷ dị có thể phát sinh trong tương lai quá nhiều nữa, cười khổ nói: “Bất kể thế nào, ta sẽ chuyển lời của ngươi đến Tiểu Dung, nhắc nhở y chú ý nhiều hơn. Bất quá, chỉ cần bản thân Tiểu Dung không thay đổi mối quan hệ với Yên Lãm, sợ cũng chẳng cách nào phòng hoạn chưa xảy ra. Với tính nết của y, thật thành đối tượng bị người mưu tính lợi dụng, nể Yên Lãm và Yên quốc, tám chín phần mười là sẽ không phản kích trả thù, mà nếu y thật sự quyết định ở lại, ta cũng không thể cứ ở mãi nơi này với y...”

Phương Khinh Trần cũng khe khẽ thở dài một hơi: “Thôi, nếu là như thế, cũng chỉ có thể nói là lựa chọn của chính Tiểu Dung, y đã quyết định, chúng ta cho dù giận hờn, cũng chỉ đành tiếp nhận. Bất quá, ta vẫn tin tưởng Tiểu Dung sẽ không để mình rơi xuống nõn này, chỉ cần ý thức được chuyện tương lai có khả năng phát sinh, hắn y sẽ tận lực tìm kiếm cách sống tốt nhất cho mình, người ngoài chúng ta, bận lòng một chút là đủ, nhúng tay quá nhiều, có lẽ không tôn trọng y lắm.”

Phong Kính Tiết chẳng nói chẳng rằng, bằng tiếng y yêu người hù chết người kia của ngươi, còn dám nói ngươi không phải nhúng tay quá nhiều.

Phương Khinh Trần tuy đoán biết y đang thăm nói xấu mình, nhưng cũng không để bụng, cười nhắc cương: “Được rồi, không thể rề rà nữa, ta còn phải ra roi thúc ngựa đuổi theo Địch Cửu đây, ngươi về đi.”

Phong Kính Tiết lo lắng nói: “Cẩn thận chút, Trương Mẫn Hân nói vỗ công của Địch Cửu tiến bộ cực kỳ nhanh...”

“Sợ gì? Có ta xuất mã, một người thương bệnh dở sống dở chết như y, còn có thể không ngoan ngoãn cúi đầu chịu trói?” Phương Khinh Trần tràn trề tự tin.

Trong lòng Phong Kính Tiết có hàng trăm điều lo lắng, nhưng miệng thật sự không dám nói. Người này vừa khoái thể diện vừa hẹp hòi, một khi bị kích thích, chẳng biết lại làm ra chuyện gì.

Phương Khinh Trần cười ha ha, giục ngựa lao đi như bay, lớn tiếng nói: “Kính Tiết, yên tâm đi, mọi sự có ta đây!”

Yên tâm? Có ngươi? Ta có thể yên tâm? Bằng cách làm việc tùy tâm sở dục, tính tình tâm niệm vừa động là vĩnh viễn không theo nhịp kia của ngươi, ai dám yên tâm với ngươi. Dù sao cũng tuyệt đối không phải ta.

Phong Kính Tiết không dung rùng mình, bỗng nhiên có cảm giác bất an ẩn ẩn, đột nhiên cảm thấy, mọi người cuối cùng ủng hộ Phương Khinh Trần ra mặt xử lý vấn đề của Địch Cửu và A Hán, khả năng là một sai lầm cực lớn.

Chỉ là chuyện đến bây giờ, đã không thể do y ngăn trở.

Ngóng nhìn xa xa phía trước, bóng dáng dần dần một ngựa rẽ bụi mà đi kia, Phong Kính Tiết rốt cuộc cao giọng hô to: “Khinh Trần, số thuốc đó ngươi nhớ phải uống đúng giờ...”

Người phương xa không kiên nhẫn mà với tay xua xua, nháy mắt đã mất giữa bụi mù cát vàng.

Phong Kính Tiết im lặng trông theo một lúc, thở dài thườn thượt một tiếng, thôi, y đã tận nhân sự. Nếu như Phương Khinh Trần thật sự không nghe khuyến cáo, y cũng chẳng có biện pháp.

Quay ngựa trở về, bụng nghĩ Dung Khiêm trong cung không biết đã về

Thanh Hoa cung chưa, trong lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Đừng nhìn Tiểu Dung cực ôn hòa cực dễ nói chuyện, trong xương cốt cũng là một tên chẳng nghe khuyên bảo thôi, thật không biết cuối cùng kết thúc như thế nào.

Một kẻ hai kẻ, đều không để người bớt lo mà... ôi...

Phong Kính Tiết mặt mày ỉu xìu, nhớ tới Lư Đông Ly còn đang đợi y ở Triệu quốc, chỉ cảm thấy ngày về xa vời, không thể nề hà mà lắc đầu, than vãn một tiếng!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 313 : Sơn Đạo Gập Ghềnh

Cho dù là Yên quốc đương thời phồn vinh nhất, rời khỏi bình nguyên, dần vào núi rừng, nơi hoang vu cằn cỗi, gần kề biên quan, dân cư cũng thưa thớt.

Những nơi này, quan đạo tuy rằng vẫn thông, dù sao cũng không rộng rãi bằng phẳng như nội địa Yên quốc.

Đường càng ngày càng nhỏ hẹp, càng ngày càng nhấp nhô gập ghềnh, có mấy nơi chỉ có thể miễn cưỡng thông hành một cỗ xe nhẹ hai càng mà thôi. Nếu như gặp phải hai xe muốn đi ngược chiều, một cỗ trong đó nhất định phải ruồi ngựa tìm một nơi có thể đậu bên đường, để đổi phương qua trước mới được.

May mà đoạn đường hoang vắng như vậy, người qua lại cũng luôn thưa thớt. Ngẫu nhiên những khi có đoàn xe hành thương đi ngang qua, nghỉ chân nhường đường, hàn huyên lẩn nhau, nói chuyện tình hình thị trường, trên đường mới có tiếng người và sự sôi động ngắn ngủi.

Nhưng mắt thấy đã quá trưa, trên quan đạo gập ghềnh chật hẹp này, rốt cuộc sự yên tĩnh lại bị phá tan.

Xa xa, chậm chạp tiến bước, là mấy hán tử hào sảng đeo đao mang kiếm. Kỳ quái là, mỗi người họ đều thả ngựa không cưỡi, ngược lại người người khom lưng cúi đầu, vừa dắt ngựa vừa đi, chẳng biết đang tìm kiếm gì dưới đất.

Dần dần đến gần hơn, liền nhìn ra được mỗi khi họ ngồi xổm xuống, lại là nhặt từ trên đường lên mấy hòn đá hay tạp vật hơi lớn, ném qua ven đường. Ngẫu nhiên gặp phải nơi không được bảo dưỡng, ố gà lỗn nhổn đầy đường, họ liền tháo cái bao trên lưng ngựa, dùng cát đất trong bao trải băng. Bao hết, liền

dắt ngựa đi ra sau, chẳng mấy chốc đã cùng đồng bạn đổi được một bao đầy ắp quay về, mà đồng bạn kia thì lại đến khe suối ở chân núi bên cạnh kiếm đất cát.

Mấy người này đều cao lớn thô kệch, trên người lại mang theo hung khí, có nhìn thế nào cũng là loại võ sĩ gia tướng múa đao kiếm, đổ máu liều mạng, sao lại lưu lạc đến nước phải làm những việc vụn vặt vả này, thành gia nô khổ lực của nhà người ta?

Thoạt nhìn mấy vị này rất bất mãn với hiện trạng, vẻ mặt khá là tức giận bất bình. Khi dọn đá lót đường, thường có người lặng yên dùng ánh mắt trao đổi vẻ tức giận với nhau, nhưng thủy chung không ai dám ra tiếng.

Ôi, đường đường Phi Vân trại! Từ trên xuống dưới gần trăm hảo hán! Đến bây giờ cũng chỉ còn lại mười mấy người họ.

Chỉ trách mọi người nhất thời đầu óc tham tiền, cho rằng cái tên quái dị họ hen không ngừng kia nhất định là quý bệnh lao vô năng, lại mang theo một người bệnh hồn mê bất tỉnh, tất là con cùu ngoan ngoãn không có năng lực phản kháng, kết quả... ôi...

Mọi người đều phải nói lời tạm biệt với kiếp sống cường đạo hạnh phúc, mồm to uống rượu, cân to chia vàng bạc kia.

Đám người còn sống họ đây đã là may mắn nhất rồi. Lúc trước vừa động thủ, kẻ đáng thương rõ ràng ho đến cong cả lưng như tôm kia, nháy mắt đã biến thành ma vương giết người. Một người một kiếm, một kiếm một người, trong khoảng thời gian nửa nén hương đã giết chết quá nửa huynh đệ trong trại.

Bọn họ những người kịp thời ném đao quỳ xuống đất, khóc thét cầu tha, bị quái vật kia điểm ngực một cái, liền không thể không vứt bỏ tất cả tôn nghiêm và tự do, làm trâu làm ngựa cho người nọ, bằng không chỉ cần cách ba ngày, sẽ đau đến sống không bằng chết. Cần phải được người nọ lại điểm lên ngực một cái, mới có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Không phải chưa từng có ai ý đồ phản kháng. Những tráng hán làm thảo làm khẩu này, mỗi người đều là kẻ bất tuân, đâu chịu thật sự ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Nhưng sau mười mấy ngày, kết quả mấy tốp huynh đệ trước sau thử, chẳng qua là làm cho những người lúc trước may mắn sống sót, lại bị người nọ giết quá nửa.

Mọi biện pháp đều đã dùng hết. Vô luận là nhân khi y ho không thở nổi, phun ra máu tươi mà tập kích, hay nhân lúc y đang độ khí chữa thương cho người bệnh, hắn không thể phân thân ra tay, người dám phạm lôi trì, đổi lấy đều chỉ có diệt vong.

Người này, là quái vật vượt khỏi thường thức của mọi người. Động tác nhanh như chớp, khí thế mãnh liệt như sấm, rõ ràng thân thể suy sụp chẳng ra làm sao, rõ ràng đang phát bệnh, đang vận khí, đang hành công, nên là thời điểm không thể tác chiến thậm chí không thể bị quấy rầy, y giơ tay nhấc chân giết một người, vẫn đơn giản như thở một hơi.

Hơn nữa, dường như y chưa bao giờ cần ngủ... Một ngày mười hai canh giờ, vô luận là lúc nào vùng nào, y dường như đều cảnh giác.

Hiện tại, đã không còn ai dám sinh tâm tư may mắn.

Thời điểm thình lình tập kích tạo phản, người bị y trực tiếp một kiếm giết chết vẫn là hạnh phúc. Những người không đương trường chết đi đó, đều ở trước mặt họ nhận hết tra tấn, trăn trọc kêu rên mấy canh giờ, cho đến khi kêu toác yết hầu, chảy cạn máu, người nọ mới chịu cho họ chết. Vì huynh đệ thảm nhất kia, là ý đồ khi người khác tụ lại đánh lén, quấn lấy quái vật nọ, đi bắt người vẫn hôn mê kia làm con tin, kết quả là bị người nọ sau khi bóp nát từng tấc xương cốt, ném giữa núi, sống sờ sờ cho dã cẩu xơi. Mà những người khác cho dù không lớn mật đến mức động thủ với y, sau đó cũng sẽ do sự lỗ mảng của đồng bạn mà trả giá đắt.

Khi cấm chế đau đớn vô cùng trên người họ phát tác, người này liền khoanh

tay, lanh nhẫn bàng quan, nhất định phải để họ đau đớn một canh giờ, khóc rống chảy nước mắt, kêu than thê thảm, thề độc vô số tiếng, cam đoan vĩnh viễn không dám phản kháng nữa, người nọ mới chịu ra tay cứu chữa chậm rì rì.

Đến bây giờ, mọi người ngoại trừ trong lòng than khóc vận mệnh bất công, nguyễn rủa ma quỷ trước mắt này, cũng chỉ có thể nhận mệnh y sai sứ, làm này làm kia, gửi gắm hy vọng quái vật này nói chuyện giữ lời, sau khi đến nơi y muốn đi sẽ trả tự do cho họ.

Nói đến thì vị chủ tử này kỳ thật hắn không đặc biệt khó hầu hạ. Y không quá khắt khe, không hạnh họe, không thêm bất cứ yêu cầu gì. Trên cơ bản chỉ cần bảo vệ chặt chẽ chung quanh xe, dọc đường cam đoan xe đi bình thường, không để xe xocs quá nhiều, kịp thời giúp đỡ cung ứng nước rượu đồ ăn thì sẽ không việc gì.

Vốn đây kỳ thật cũng nên là việc rất nhẹ nhàng, thế nhưng đặt trên người vị này, liền không thích hợp.

Từ khi bảo vệ xe ngựa tiến bước đến nay, không biết đã xảy ra bao nhiêu việc ngoài ý. Đang yên lành qua đường, đường sẽ không dừng bị cự thạch ngăn trở, con đường phía trước sẽ vô cớ sụt lún, họ phải vất vả cắm đầu sửa đường. Đang yên lành qua cầu, một cây cầu tốt đẹp sẽ không hiểu cớ gì mà đứt mất, họ phải hàm nước mắt lâm thời chặt cây bắc cầu.

Họ bảo vệ bốn phía xe ngựa, xe trái lại không việc gì, nhưng ngựa của họ nếu vừa không trông nom là sẽ tiêu chảy sinh bệnh, không thể đi tiếp. Đi mua đồ ăn nước uống, chẳng biết vì sao sẽ thường xuyên bị hạ dược, nói đến cũng không phải độc được chết người gì, phần lớn chính là mấy thứ thuốc xổ, họ thường xuyên bị vị chủ tử này yêu cầu thử đồ, sau đó liền chạy bung bét, chẳng còn hơi sức.

Đến bây giờ, mọi người đã học ngoan, thông thường mà nói, tận lực không dừng chân trong thành trấn, tránh cho người có thể thừa cơ, khi đi chuẩn bị thức

ăn nước uống, luôn phải tách ra nhiều địa điểm bất đồng để mua, còn thường dùng ngựa của mình thử một lần trước rồi nói sau. Khi đi đường, hơn mười thớt ngựa, từng nhóm phân đoạn mở đường phía trước, mỗi người trùm to mắt nhìn chăm chăm phía dưới, phòng bị dây nhợ cạm bẫy các loại cơ quan bỗng nhiên chui ra.

Hai ngày nay vẫn khá an bình, không để người tính kế trong tối đắc thủ, chỉ là bản thân họ cũng mệt gần chết, *** thasn và thân thể đều mỏi mệt vô hạn, mà còn có khổ không thể nói, giận không dám nói, chỉ có thể bấm bụng chịu, kiên trì sống qua một ngày hay một ngày.

Oán độc âm thầm sâu, vẫn không nhịn được quay đầu căm ghét trùng xe ngựa.

Đó rốt cuộc là người thế nào? Y rốt cuộc muôn đi đâu? Người dọc đường âm thầm tính kế y lại rốt cuộc là lai lịch gì, trời ạ! Khổ nạn trước mắt này, rốt cuộc đến bao giờ mới là cuối đây!

Phía trước vang tiếng vó ngựa, nháy mắt có kỵ sĩ trang phục cùng kiểu chạy như bay đến trước mặt, giục ngựa đến trước cỗ xe ngựa được bảo vệ chính giữa, hai người lấy từ trên ngựa xuống một xâu túi da một túm cắp ***g, trước xe ngựa cung kính nói: “Đây là rượu và đồ ăn mới mua từ trong thành trước mặt, đều là mua ở hơn mười chỗ bất đồng, chúng ta vẫn nhìn chăm chăm không chớp mắt, cho dù có người hạ độc, thủ đoạn thông thiên, cũng không thể giở trò trong tất cả rượu và thức ăn.”

Mành xe ngựa xốc lên một nửa, lộ ra nửa khuôn mặt lồi lõm như quỷ quái, một con mắt trái lộ ra, u ám âm trầm, lạnh lẽo yên lặng, thò tay nhận túi và cắp ***g vào, màn xe lại lập tức buông xuống.

Hai người lui ra, lúc này mới lại tháo một bao lớn trên ngựa, lấy ra từng chiếc màn thau nóng hổi, chia cho chúng đồng bạn cố sức dẹp đường.

Trong xe ngựa đột nhiên truyền đến một cơn ho khan kịch liệt.

Địch Cửu chẳng dễ dàng gì ngừng ho. Hiện tại, cả khăn tay y cũng lười dùng, chỉ tùy ý dùng tay lau vết máu bên môi, tiện tay cầm một túi rượu, mở ra, để trước mũi ngửi một hồi, lại hớp một hớp nhỏ, xác định thật sự không bị hạ được, lúc này mới ra sức uống một hớp lớn.

Dao đốt lệ nhất liệt nhất nuốt vào họng, vào thǎng trong ngực, không hề cảm thấy đặc biệt khô nóng, cũng chẳng tìm thấy đau đớn và sảng khoái do dao róc cõi họng...

Địch Cửu bình tĩnh buông tay, không định uống rượu nữa.

Thật là đã uống quá nhiều rượu. Hiện tại ngay cả rượu mạnh nhất này, cũng đã không còn tác dụng kích thích gì với y.

Xem ra chẳng dùng được bao lâu, y sẽ không thể trông mong dựa vào rượu mạnh giúp y gây tê thân thể, giảm bớt đau đớn, chấn tác *** thần nữa.

Bất quá, đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Không có công cụ gì có thể vĩnh viễn hữu hiệu, con người có thể dựa vào, trước nay chỉ có chính mình.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 314 : Chính Chủ Xuất Trường

Địch Cửu tùy tay ném cái túi da sang bên, lại mở một cắp ***g.

Trong cắp ***g đựng món cháo thanh đậm đặc vừa phải, cháo cù nhiên còn chút mùi thơm, bưng trên tay độ ấm cũng vừa phải.

Địch Cửu đầu tiên tự mình húp một ngụm nhỏ, đánh giá một hồi, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới giúp Phó Hán Khanh ngủ say bên cạnh xốc tẩm chăn đắp trên người lên một nửa, đỡ y ngồi dựa lên chân mình, tay trái dùng thìa múc cháo, đầu ngón tay phải kẹp một cây châm bạc, nhẹ nhàng kích thích mấy chỗ huyệt đạo chưởng quản việc ăn uống của Phó Hán Khanh, để y có thể nuốt tự nhiên như người bình thường.

Xe ngựa từ từ tiến lên.

Đá vụn đã dọn sạch, đường đã sửa sang, nhưng mặt đường dù sao cũng không thể phẳng lì như gương. Thỉnh thoảng bên trong xe sẽ hơi lắc lư, song mức độ xóc này như vậy đã không thể ảnh hưởng cái thìa con con trong tay Địch Cửu. Y khéo léo bảo trì cân bằng, thìa kia luôn ổn định, nhẹ nhàng linh hoạt, đút cháo nóng nọ vào miệng Phó Hán Khanh, mà không tràn ra một giọt.

Đút xong quá nửa bát cháo, Địch Cửu lúc này mới lại đỡ Phó Hán Khanh nằm xuống, cực nhẹ nhàng cẩn thận đắp chăn giúp y, bản thân thì lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Trong xe ngựa có rất nhiều chỗ để dựa, thời gian dài dòng như vậy, cũng chẳng biết đường đã đi được bao lâu, bên cạnh không hề có những người khác nhìn, nhưng y vẫn ngồi thăng túng. Bên cạnh có rượu, y lại đã không cần, bên

người có rất nhiều đồ ăn, nhưng Phó Hán Khanh đã ăn, thế là đủ.

Mấy năm thời gian, quen nếp mà thành tự nhiên. Chăm sóc thân thể A Hán, hết thảy những chi tiết nhỏ nhất y đều không quên. Mà chăm sóc bản thân... sớm cả nghĩ y cũng chẳng nghĩ đến.

Y đã không còn thèm ăn bình thường. Mà khi không đói, y tự nhiên cũng chẳng nghĩ chuyện phải ăn. Thân thể y lao thương chông chốt, ngũ tạng lục phủ nơi nơi đau thương, cơ năng của các bộ vị cũng đang thoái hóa, đang hủy hoại. Cho dù ăn cơm, đồ ăn mỗi lần cũng cực ít, nếu như miễn cưỡng ăn nhiều một chút, tràng vị ngược lại không thể thích ứng.

Nói đến cũng chẳng biết là bởi vì y quá không thèm để ý chăm sóc bản thân, cho nên mới làm thân thể từ từ rơi đến nồng nỗi này, hay là bởi vì thân thể vẫn tệ như vậy, y mới dứt khoát thành thói quen hoàn toàn không coi thân thể mình là gì như thế.

Địch Cửu yên lặng đưa tay, đặt trên ngực, cách quần áo xác nhận một chút bảy tám ngàn châm cắm ở các đại yếu huyệt trước ngực, vị trí vẫn chưa lệch đi. Ngàn châm này cắm vào ngực đã mấy hôm, từ sau khi phát hiện cho dù là rượu mạnh năng lực gây tê với đau bệnh, hiệu quả khích lệ với thân thể cũng đã bắt đầu dần dần yếu đi, y liền không chút do dự cắm ngàn châm vào các đại huyệt.

Dùng tà thuật tụ lực ngưng thần, kích phát thể lực, không thể dùng lâu, không thể nhờ lâu. Nhưng y không thể không sử dụng một mà hai, hai mà ba, đến bây giờ, chỉ có thể để ngàn châm liên tục ở lại trong cơ thể mình, không dám rút ra.

Y biết, mình đã chẳng gánh nổi phản phệ sau thuật. Nếu như rút châm ra, vô luận thế nào y cũng không sống được. Bất quá, dù sao dùng ngàn châm hay không đều là chết. Thân thể mình đã gần kề bên bờ sụp đổ. Đừng nói rút châm, cho dù thả lỏng một hơi, người lập tức ngã xuống đất bạo tử cũng không phải là không có khả năng.

Chỉ là, hiện tại A Hán vẫn chưa tỉnh, cho nên y vẫn chưa thể chết, y vẫn chưa

cam tâm chết.

Sống, tiếp tục sống, sống đến giờ khắc có thể đưa A Hán vào Tiểu Lâu kia, sống đến giờ khắc có thể lấy chút sức lực nhỏ nhoi của một con sâu đi khiêu chiến người khổng lồ kia...

Sau đó, có lẽ... y sẽ chỉ yên lặng, căn bản không có năng lực dấy lên một chút gợn sóng mà chết đi. Nhưng vô luận thành bại, y đã tận tất cả sức lực, kết cục như vậy, dù vẫn tiếc nuối, chung quy không hối.

Mỗi một lần mặt trời lặn, mỗi một lần mặt trời mọc, sinh mệnh đã không nhiều của y lại giảm bớt một chút, giảm bớt một chút nữa. Mà dọc đường lại luôn có người quấy rầy y, ngăn trở y, chặn đường, phá cầu, hạ chút dược không thể chết người, dùng pháo dọa ngựa... Tuy rằng đều là thủ đoạn như đùa dai, lại kéo bước chân y cực kỳ hữu hiệu.

Mặc cho ai một ngày cứ phải bị người tính kế mười mấy hai mươi lần như vậy, hành trình kia vô luận thế nào cũng không nhanh nỗi.

Nếu y nhẹ tênh một thân, những người âm thầm giở thủ đoạn đó đã sớm bị y lôi ra. Nhưng hiện tại bên cạnh y mang theo một Phó Hán Khanh nhân sự không biết, y lại chẳng dám rời khỏi Phó Hán Khanh một khắc, mà những người âm thầm kéo dài hành trình của y đó, rõ ràng cũng sớm biết sự lợi hại của y, người người đều phòng bị đầy đủ, bất kể giở thủ đoạn gì, đều tuyệt đối tuyệt đối cách y rất xa, không chịu tiến vào trong phạm vi y có thể công kích. Y không hề muốn để bắt cứ ai thấy sự chật vật của mình hiện tại, càng không muốn cho bắt cứ ai biết kết cục cuối cùng của y. Nhưng mà trừ phi y dám bỏ Phó Hán Khanh ra một mình truy kích, hoặc là dám công Phó Hán Khanh hồn mê đi đánh nhau... Đối với đàn ruồi nhặng đáng ghét này, nếu tiếp tục cô thân một người, y không hề có biện pháp.

Bình tĩnh tính toán sinh mệnh còn lại của mình, y hiểu được, hao tổn như vậy, y đã không gánh nổi. Bởi thế, khi đâm tráng lao động kia chủ động đưa lên

cửa, y không chút do dự lựa chọn vứt bỏ sự kiêu ngạo của mình, sử ra đủ loại thủ đoạn sát phạt đe dọa, kéo theo họ đồng hành.

Người đông dễ làm việc, những người này vây quanh từ phía xe ngựa, gắp núi mở đường, gắp sông bắc cầu, mua thức ăn còn có thể dùng để thử thuốc, hiệu suất hành động của những người âm thầm quấy rối giảm thăng tấp, bản thân Địch Cửu cũng thanh tịnh không ít.

Địch Cửu lại thăm tính thời gian trong lòng.

Dựa theo tốc độ hiện tại, qua ba ngày nữa, có thể vượt qua quốc cảnh Yên quốc, sau đó đi thêm hơn mười ngày là có thể đến...

Tốt lắm, thời gian của y, vẫn còn kịp.

Địch Cửu nhẹ nhàng đưa tay, lại ôm Phó Hán Khanh vào lòng, chậm rãi cử động từ chi y, giúp y hoạt động tay chân.

Chuyến này đi, cơ hội thành công cực kỳ bé nhỏ. Vô luận thế nào, thời gian có thể trông nom y, sợ cũng chỉ còn mười mấy ngày này.

Nhưng mà, y chưa bao giờ nghĩ phải dừng bước chân, chưa bao giờ nghĩ chuyện khoan nhượng bất cứ ai, bất cứ lực lượng nào, ngăn cản y đi làm nỗ lực cuối cùng này...

Ngoài xe ngựa vang tiếng quát tháo, y nhẹ nhàng thong thả đặt Phó Hán Khanh xuống, ngoài xe có tiếng ngựa hí, tiếng kêu thảm, có tiếng thân thể nặng nề ngã xuống, y cẩn thận kéo lại chăn giúp Phó Hán Khanh.

Ngoài xe tiếng cười lạnh lùng: “Uy phong lớn thật! Chẳng lẽ con đường này là nhà ngươi mở? Chỉ cho các ngươi đi? Nếu ta không có chút bốn sự, chẳng phải là bị các ngươi ức hiếp suông?”

Địch Cửu chậm rãi vén màn xe ló người ra.

Rốt cuộc là ai đã ức hiếp ai đây?

Thủ đoạn của đám lâu la không còn dùng được, chính chủ tự nhiên sẽ phải hiện thân.

Tính ra, y chờ giờ khắc này đã mấy ngày.

Địch Cửu nhảy xuống, lăng lặng đứng trước xe, đưa mắt nhìn phía trước.

Bốn phía một đống người nằm dưới đất khóc thét kêu thảm, có người ở bên cạnh thê thảm nói: “Gia, người này khẳng định chính là con rùa đen rút đầu dọc đường chống đối chúng ta...”

Còn chưa dứt lời, một đạo ngân quang chợt lóe, người này bưng cái miệng bị ánh bạc bay tới đánh đầy máu tươi mà lăn lộn dưới đất.

Người đối diện, một tay tung tới lui mấy mẩu bạc vụn trong lòng bàn tay, vừa nói chậm rì rì: “Nói tiếp đi, có lời gì thú vị, đều yên tâm lớn mật nói ra. Ta đây luôn hào phóng lắm, nghe cao hứng, nhất định có thưởng.”

Chúng sơn tặc tức giận mà không dám nói, co đầu rụt cổ lui thảng về sau, dùng ánh mắt trông mong, tập trung hết tất cả hy vọng trút giận trên thân người áp bức họ.

Địch Cửu lại chỉ lăng lặng đứng trước xe ngựa, lăng lặng nhìn người phía trước bạch y bạch mã, một thớt ngựa chặn ngang, ngăn ngay giữa đường, tỏ rõ chính là kẻ tìm phiền toái gây chuyện.

Đám sơn tặc kia cũng là một bụng khó chịu, thấy thứ gai mắt như vậy ngay ngay phía trước, nào còn khách khí khí chào hỏi, trực tiếp xông lên, hoặc đẩy hoặc kéo hoặc phóng ngựa đụng vào đều là bình thường, kết quả bị chính thảm không nói nổi, cũng chẳng oán được ai.

Địch Cửu bình tĩnh nói: “Các ngươi rốt cuộc đã chịu chính diện xuất hiện?”

Phương Khinh Trần lặng lẽ đánh giá Địch Cửu.

Y bào màu xám, trang phục u ám, ánh dương sáng rực như vậy, lại như căn bản không thể chiếu sáng người chỉ thuộc về hắc ám này.

Nửa khuôn mặt dữ tợn như quỷ quái, khùng bối đến mức khiến người không muốn nhìn thẳng, nửa gương mặt khác vốn nên thập phần anh lăng, lại bởi vì gãy yếu và tiêu tụy, ảm đạm mà không có sức sống.

Một người như vậy, cho dù đứng dưới ánh dương, cũng chỉ như là u hồn từ minh phủ dưới đất đi lên.

Không biết vì sao, Phương Khinh Trần khẽ nhíu mày.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 315 : Nhẫn Lực Thể Nào

Phải nói, Phương Khinh Trần đến ngăn Địch Cửu, là ngăn ra một bụng hỏa khí.

Vốn chính là vì tính mạng tên khốn này, y mới chạy tới Yên cung, sau đó bất hạnh bị Phong Kính Tiết túm lấy trị thương phổi thuốc, giày vò suốt ba ngày.

Y chậm trễ bên kia, Địch Cửu lại không chịu phối hợp, trên đường thu phục đám sơn tặc này, đi càng lúc càng nhanh, hỗn loạn thủ hạ của Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần có thể gây càng ngày càng hữu hạn.

Hai điều này hại Phương Khinh Trần dọc đường đuổi nhanh đuổi chậm, cả thở cũng không có thời gian thở nhiều một hơi. Để có thể kịp thời ngăn Địch Cửu lại, thần câu của Yên vương dưới chân, được y chải vuốt bóng loáng, mập mạp khỏe mạnh cưỡi ra, đến bây giờ đã gầy sạm một vòng, lông khô queo, chẳng còn sắc thái, bẩn thỉu đáng thương.

Ngựa đã như thế, y đương nhiên cũng chẳng tốt được đi đâu. Gian khổ dọc đường phải chịu, Phương Khinh Trần tất nhiên nghiên răng nghiến lợi, toàn bộ tính lên đầu Địch Cửu.

Đương nhiên, chờ sau khi y thật sự chạy đến trước mặt Địch Cửu, dựa theo chỉ thị Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần trước đó đã cho, đánh tín hiệu, được thuộc hạ hai người đến hội hợp nghe lệnh, y lại không hề gấp không thể chờ mà trực tiếp lao đến trước mặt Địch Cửu.

Phương Khinh Trần đầu tiên tìm khách *** tốt nhất ở thành trấn phía trước, cho người kỳ cọ con bạch mã kia một phen, bản thân thì nhân thời gian này thoái

mái tắm rửa một cái, tìm hiệu may tốt nhất, mua một bộ bạch y sáng loáng để thay.

Tiểu Dung và Phong Kính Tiết là người một nhà, đi gặp họ đương nhiên không cần chú ý, nhêch nhác thì nhêch nhác. Địch Cửu này lại là tên y sẽ đổi phó chính trị, thế y tự nhiên phải ăn mặc sao cho mặt mày sáng sủa, siêu phàm thoát tục một chút, bảo đảm vừa xuất trường là có thể khiến mắt người sáng ngời, làm nổi bật đối phương mặt xám mày tro, chật vật bất kham, thế mới thoải mái.

Giờ khắc này y giục ngựa ngăn giữa đường, người nọ một thân một mình thăng tấp lưng trông trước xe ngựa, hai người xa xa đối nhau, càng lộ rõ cách biệt trời vực.

Bạch mã bạch bào của Phương Khinh Trần, khinh dật tuyệt trần, càng lộ rõ Địch Cửu bụi bại ám đậm, thần dung xám xịt. Sự tuấn lãng tiêu sái, hoa thái phong tư của Phương Khinh Trần, càng ánh Địch Cửu dung nhan như quý, yêu dị ma mị.

Phương Khinh Trần một người một ngựa đã chiếm hết quang hoa thiên địa, Địch Cửu lại vĩnh viễn chỉ thuộc về hắc ám.

Phương Khinh Trần khiến người vừa thấy, bỗng sinh tâm quý mến kết giao. Địch Cửu lại chỉ có thể khiến người nhìn mà căm ghét sợ hãi, né tránh thật xa.

Sa sút như vậy, thảm hại như vậy, ai lại biết được, người này cũng từng tuấn lãng phi phàm, cũng từng hào quang chói lọi, cũng từng tay nắm trọng quyền, cũng từng là đối tượng ngàn vạn người quỳ bái hiệu trung khuynh tâm bội phục.

Thắng được một ván, thật sự nên cực đắc ý, cực tự mãn, Phương Khinh Trần lại không cao hứng nổi.

Y chợt thở dài khe khẽ: “Ngươi biết ta đến từ nơi nào, ngươi biết ta vì sao mà đến?”

Địch Cửu bình tĩnh nói: “Thủ đoạn dọc đường, ta đã kiến thức rất nhiều, tuy rằng chưa thể xác định, nhưng ta nghĩ, ta không thể đoán sai lầm.”

Phương Khinh Trần chăm chú nhìn y, bỗng lại cười: “Như vậy, ta là ai, người nên biết chứ?”

Địch Cửu không lập tức trả lời.

Y là ai? Bạch y bạch mã, đứng xa xa phía trước. Một người một ngựa, chặn ngay giữa đường, liền có sự tự tin và kiêu ngạo vạn người không thể khai thông. Nhân vật như vậy, tất là anh hùng cái thế?

Y nhìn chăm chú phía trước, song bất kể ngưng định tâm thần như thế nào, đều vô dụng.

Mắt y, đã sớm không còn dùng được.

Thiên hạ anh hùng, thế gian hào kiệt, nhân vật phong vân đương thời, tư liệu, chân dung của mọi người, y đều đã xem không chỉ một lần, chẳng qua hiện tại, mắt y lại không cách nào để y nhìn rõ mặt mà người nọ, thần dung người nọ.

Như vậy, y là ai?

Phương Khinh Trần mỉm cười: “Còn không đoán ra sao? Tuy người chưa từng gặp ta, nhưng người nhất định sẽ biết ta...”

Địch Cửu hơi khép mắt, vô số tư liệu truyền thuyết của những người liên quan lướt qua trong lòng như nước chảy.

Thời gian qua, trở ngại ùn ùn trong tối, trừ Tiểu Lâu, không thể là người khác giở trò. Nếu là kẻ thù khác, ra tay quyết không đến mức nơi chốn khoan dung, cơ hồ không hề có ác ý, chỉ thuận túy vì kéo dài trở ngại hành trình của y như vậy.

Song, Địch Cửu cũng vẫn nghi hoặc.

Phó Hán Khanh năm đó nhiều lần nói, lực lượng cường đại của Tiểu Lâu, chưa từng tùy ý can dự nhân thế. Chỉ cần không xâm nhập Tiểu Lâu, không đụng chạm cấm ky của Tiểu Lâu, bất kể làm ác như thế nào, đối nghịch với Tiểu Lâu như thế nào, thậm chí hại chết người trong Tiểu Lâu, Tiểu Lâu đều chỉ hờ hững nhìn, không hề để ý. Cũng như y hại A Hán đến nồng nỗi ấy, những năm qua lại chưa từng có một người cũ của Tiểu Lâu nào, chịu ra mặt vì A Hán.

Đã như thế, có sao ngăn y?

Sinh tử hành vi của y, đều không phải điều Tiểu Lâu quan tâm, mà một khi y tiến vào cấm địa của Tiểu Lâu, sinh tử với Tiểu Lâu cũng chẳng qua là việc nhỏ nhặt như thở một hơi.

Đã như vậy, hà tất ngăn y?

Tự cổ chí kim, những anh hào tuyệt thế vừa vào Tiểu Lâu thì vĩnh viễn không về nhiều không đếm hết, nhưng chưa một người nào trước khi vào Tiểu Lâu gặp phải ngăn trở. Cho dù là man vương dẫn mười vạn đại quân xâm phạm Tiểu Lâu, người trong Tiểu Lâu trước đó cũng không hề gây trở ngại gì, vì sao Dịch Cửu y, cõi tình phải được đai ngộ như thế?

Dọc đường, Dịch Cửu nghĩ mãi không ra. Chính bởi vì không hiểu, cho nên mặc dù y đã phán đoán là thủ bút của người trong Tiểu Lâu, rốt cuộc lại chưa dám xác nhận.

Mãi khi người này bỗng nhiên hiện thân, mãi đến vừa rồi, người này chọn cách ngầm thừa nhận với phỏng đoán y vẫn chưa nói ra miệng kia, y mới thực sự khẳng định, mình quả nhiên không phán đoán lầm.

Như vậy, người này rốt cuộc là ai đây?

Thiên hạ anh hùng vô số, nhưng giờ khắc này, Dịch Cửu chỉ cần nghĩ lại tất cả những nhân vật phong vân khả năng xuất thân từ Tiểu Lâu trong trí nhớ đó.

Thích bạch y cưỡi bạch mã, chỉ có Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết. Mà hai người này, vừa hay đều là quái vật chết đi sống lại.

Căn cứ miêu tả trong tư liệu, Phương Khinh Trần văn võ song toàn, nho nhã ôn văn, rất được quân tâm, xử sự thăng thắn, đối đãi chân thành, với thuộc hạ cũng cực kỳ thân thiết ôn hòa, mà Phong Kính Tiết lại là lăng tử phong lưu tiêu sái bất kham, tùy ý làm bộ.

Hôm nay người này, một ngựa chặn đường, ngạo khí và ngạo cốt trong mấy lời nhàn nhạt, vào thăng lòng người.

Nếu chiếu phán đoán như vậy, người này nên là Phong Kính Tiết.

Địch Cửu mở mắt, ánh mắt ngưng định, lại bình tĩnh nói: “Phương Khinh Trần...”

So với những chữ đơn điệu trên giấy, Địch Cửu càng tin tưởng phán đoán của Địch Nhất và Địch Tam hơn.

Địch Nhất đã gặp Phương Khinh Trần, Địch Tam đã gặp Phong Kính Tiết. Cảm tưởng hai người quay về nói với y, hoàn toàn bất đồng với nội dung trong tư liệu trước kia.

Địch Nhất nói Phương Khinh Trần người này kiêu ngạo tự phụ, trong xương cốt có một loại tùy hứng bẽ nghẽ thế nhân, cứ theo ý mình, mà Địch Tam lại nói, Phong Kính Tiết mặc dù vẫn kiên trì không chịu giúp Phó Hán Khanh, nhưng cảm giác mang đến lại thành khẩn chính trực, ôn nhuận nhu hòa, khiến người nguyễn ý tương giao.

Gọi là Phương Khinh Trần ôn nhuận như ngọc, gọi là Phong Kính Tiết kiệt ngạo bất tuân, khả năng lớn hơn chỉ là giả tượng người Tiểu Lâu đóng vai khi vào đời thử luyện. Có lẽ là bởi vì từng chết đi sống lại, họ mới chịu lấy diện mục chân thật ra gặp người?

Phương Khinh Trần, một ngữ nói ra, mọi người đều kinh. Đám lục lâm hảo hán dưới đất khó khăn giãy giụa đứng lên được, suýt nữa lại trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Phương Khinh Trần? Sở quốc Phương hầu? Anh hùng cái thế thiên hạ không ai không biết?

Mọi người kinh hoảng nhìn nhau... Việc này... việc này... là mọi người đã nghe lầm? Hay vừa vặn trùng tên trùng họ?

Phương Khinh Trần rất hưởng thụ loại sợ hãi và kinh hoảng của người bên ngoài do y mà đến này, cười khoan thai, ngưng mắt nhìn Dịch Cửu, lại nhíu mày khẽ không thể thấy: “Mắt ngươi sao thế?”

Dịch Cửu lặng thinh. Bao lâu nay y che giấu tốt như thế, Dịch Nhất, Dịch Tam, Văn Tố Y, những người ngày ngày sống cùng như vậy cũng chưa từng phát giác mắt y đã xảy ra vấn đề, sao người này vừa nhìn đã nhìn ra?

Người trong Tiểu Lâu, trừ A Hán ngu ngốc kia, những người khác thật sự là một kẻ khôn khéo hơn một kẻ, một kẻ nhạy bén hơn một kẻ.

Phương Khinh Trần lắc đầu cười cười: “Công phu che giấu của ngươi rất mạnh, tầm mắt vẫn tập trung vào ta, ánh mắt đồng dạng rất có lực áp bách, không hề lộ ra sơ hở gì. Nhưng ngươi không lập tức nhận ra ta. Mặc dù chúng ta chưa từng gặp mặt song diện mạo đặc trưng của ta, ngươi không thể không biết. Gặp ta mà không thể lập tức nhận ra, chẳng có giải thích nào khác. Người phải chẳng vẫn giấu giếm vấn đề của mắt ngươi, ngay cả đồng bạn cũng không hay biết?”

Dịch Cửu thản nhiên nói: “Mắt ta là chuyện của bản thân ta.”

Phương Khinh Trần cười, tự ra vẻ cực kỳ thành khẩn mà “an ủi”: “Ngươi cũng không cần chú ý. Đồng bạn của ngươi không phải không quan tâm ngươi, chỉ là ngươi vẫn quá mạnh cũng quá hiếu mạnh, cho nên chẳng ai dám biểu đạt

sự quan tâm hơi sâu sắc với người, cũng chẳng có ai thật sự cho rằng người yếu đuối đến mức cần quan tâm chăm sóc. Hơn nữa, thời gian và *** lực của một người luôn hữu hạn, có một người càng cần chú ý hơn ở đó, họ..."

Vừa lòng nhìn Địch Cửu vẫn bảo trì bình tĩnh trên trán rốt cuộc lộ ra vẻ không kiên nhẫn, trong lòng Phương Khinh Trần âm thầm buồn cười. Với tính cách khó chịu kiểu này của Địch Cửu, y thật sự hiểu rất rõ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 316 : Đả Động Băng Tình Cảm

Quả nhiên, loại người như Dịch Cửu, không sợ địch ý, không sợ hiểm ác, không sợ giết chóc, không sợ phiền toái, lại đối với thiện ý rất nhỏ, một chút quan tâm của người khác, đều sẽ cảm thấy không tự tại.

Mắt thấy mình thành công đập tan bộ mặt tảng băng của người này, Phương Khinh Trần thản nhiên cười nói: “Đúng rồi, ngươi nên căn bản chưa từng chú ý, trái lại là ta lầm chuyện.”

“Ngươi đến đây, không phải để thảo luận chuyện mắt ta chứ?” Dịch Cửu kiềm chế sự vui trong lòng, lạnh lùng hỏi.

Vẻ tươi cười vụt tắt, Phương Khinh Trần lắng lặng nhìn y một hồi mới nói: “Ta đến đây là để ngăn cản ngươi tiếp tục tiến lên. Hoặc giả nói, ta đến đây, là để cứu mạng ngươi.”

Ngay cả lông mi cũng không rung rinh, Dịch Cửu thản nhiên nói: “Đa tạ.”

Y đi lên, đưa tay kéo ngựa, từng bước đi về phía trước.

Bọn sơn tặc ngươi nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn ngươi, nhất thời chẳng ai biết có phải nên đi theo vị chủ tử này, bức đến cao nhân không chừng thật là Sở quốc Phương Khinh Trần trong truyền thuyết kia?

Nơi này tâm tư chưa định, nơi đó Dịch Cửu đã dẫn ngựa kéo xe mà đến, bước chân không hề lớn nhưng giữa bước đi tự có một loại khí thế cường đại không thể khống chế, khiến họ mặt như đất nhao nhao lui ra hai bên, kinh ngạc nhìn Dịch Cửu từng bước áp sát đến trước mặt Phương Khinh Trần.

Khí thế cường đại đập vào mặt, bảo mã dưới chân Phương Khinh Trần hơi hoảng sợ mà hí khẽ một tiếng.

Phương Khinh Trần thở dài một tiếng, một tay nhẹ nhàng trấn an ngựa, ánh mắt bình tĩnh nhìn Địch Cửu, nhẹ nhàng nói: “Chấm dứt đi. Ta đã đến đây, ngươi không xông qua nổi đâu.”

Địch Cửu chân mày không động, mắt không chớp, nhàn nhạt nói: “Xông rồi mới biết.”

Địch Cửu đã bức đến trong vòng ba bước, bảo mã hoảng loạn cất vó vươn đầu, cực bất an.

Phương Khinh Trần đau lòng ái mã, hơi sốt ruột: “Ta chẳng qua là nể mặt A Hán mới khách khí với ngươi như vậy. Ngươi thật cho rằng ta không thu thập nổi ngươi sao?”

Y ở trên ngựa nhường mày, anh phong như bảo kiếm ra khỏi vỏ, chiến ý bốc lên.

Địch Cửu lại chợt ngừng bước, nói nhàn nhạt: “Đã đụng phải, đánh hay không nói sau, ngươi nhất định không muốn nhìn y một chút sao?”

Phương Khinh Trần bất giác ngẩn ra, kế đó cười, nhìn chăm chăm Địch Cửu, lại vẫn thần dung nhàn nhạt, mặt mày hờ hững, vừa không có ý kích động cũng không có sát chí chiến ý rõ ràng, nhưng đồng dạng chẳng tìm ra vẻ bi phẫn bất đắc dĩ cảm hoài đau thương gì.

Một người thoát nhìn hệt tảng băng, vô cảm vô giác như vậy mà cũng không phải chỉ biết sinh dũng. Lại còn biết dùng tình cảm đả động, thật là thú vị lắm.

Chỉ tiếc... Chẳng lẽ ngươi còn không biết. Người trong Tiểu Lâu, từng kẻ đều là thứ lạnh lùng vô tình nhất sao?

Phương Khinh Trần khẽ cười, lại vẫn như ý y, xuống ngựa, thoải mái nghênh

Địch Cửu. Thoải mái nhìn như không hề phòng bị sượt vai Địch Cửu mà qua, một tay vén màn xe nhảy vào.

Trong cỗ xe nho nhỏ, người nọ lặng yên say ngủ.

Phương Khinh Trần cúi đầu nhìn y, cười mắng một câu: “Đều là cái tên vừa lười vừa ngốc ngươi! Hại chúng ta phí bao nhiêu tâm tư.”

Người nọ không đáp, nhắm mắt, vẻ mặt trầm tĩnh.

Phương Khinh Trần vốn chỉ định tùy tiện nghĩa một cái rồi quay đầu nhảy xuống xe, lanh khốc đả kích Địch Cửu lần nữa. Dù sao cái xác thối của tên này lại có gì đẹp đẽ? Ngày trước mỗi lần mô phỏng kết thúc, về đến Tiểu Lâu, không phải đều nhìn thấy tên kia lười biếng ngủ ngon, nhìn mấy trăm năm còn chưa đủ hay sao.

Song, ánh mắt y chợt ngưng trên người Phó Hán Khanh, rốt cuộc không thể lập tức dời đi.

Y chậm rãi ngồi xuống, chậm rãi chìa tay, nhẹ nhàng vỗ về mặt Phó Hán Khanh.

Xúc cảm của đầu ngón tay, rõ ràng mà trong sáng. Cơ thể cực ấm, da thịt cực có sức sống và đàm hồi, phảng phất đang không chịu từ bỏ mà lần lượt tuyên cáo, đây là một sinh mệnh, một sinh mệnh sống, hoàn chỉnh, không chịu dễ dàng mất đi. Chí ít, có người thà rằng bỏ ra hết thảy cũng không chịu để y mất đi như thế.

Phương Khinh Trần chậm rãi buông tay, lặng lẽ nhìn A Hán, tóc chải cực chỉnh tề, quần áo gọn gàng mà thoải mái sạch sẽ, dung nhan cho dù đang trong mộng cũng an hòa bình tĩnh. Ngay cả y cũng cơ hồ sinh ra một loại ảo giác rằng cậu bạn quỷ lười này chỉ đang ngủ một giấc bình thường giống như vô số lần trước kia.

Y dường như cũng chỉ ngủ khoảng non nửa ngày, cả thân thể đều còn mang

theo sức sống của sinh mệnh, mà biết đâu ngay nháy mắt kế tiếp, y sẽ vươn vai, ngáp dài tỉnh lại, híp mắt, nói còn hơi không rõ, mơ mơ màng màng bảo với mình: “Chào buổi sáng!”

Chẳng ai có thể tưởng tượng, đây là một người thực vật hôn mê ba năm trong thế giới này. Không hề gầy giơ như que củi, không hề sinh cơ khô héo, không hề da dẻ khô khốc, không hề thoái hóa cơ, không hề hoại tử dậy mùi sinh mủ, không có mùi hôi bài tiết nên là vĩnh viễn không xua đi được kia, không có hình thái dữ tợn thoáng như người chết kia.

Đây chỉ là một nam tử rất bình thường đang ngủ say.

Phải bảo hộ phân bình thường này, phải giữ gìn phân bình thường này, trong đây cần bao nhiêu tâm, bao nhiêu lực, đã không thể đo lường, không nỡ nghĩ sâu.

Màn xe lại bị vén lên, Dịch Cửu nhảy vào, cũng thoải mái ngồi ngay bên cạnh Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần lảng lặng đưa mắt, nhìn y một cái cực nhẹ cực nhanh.

Lưng người này vô luận lúc nào đều thẳng tắp, cho dù thân thể tổn thương vỡ nát, sớm không thể chịu đựng từng tầng gánh nặng.

Trượng phu không chịu nhận người thương hại, thế nhưng...

Người vĩnh viễn không chịu khom lưng cúi đầu, vĩnh viễn dùng đôi mắt u cực sâu cực đen cực bén cực lạnh lùng nhìn thế sự này, lại rõ ràng càng giống một bệnh nhân hơn so với người y chăm sóc bảo hộ này.

Vẻ hồng hào khỏe mạnh trên mặt Phó Hán Khanh, sức sống của sinh mệnh, càng nổi bật sắc mặt nhợt nhạt thảm đạm của y, Phó Hán Khanh tư thế ngủ bình yên an ổn, ánh đôi mắt y u ám như ma troi.

Phó Hán Khanh cơ thể dẻo dai mà giàu tính đàn hồi, còn y... Cho dù mặc

tấm áo xám rộng thùng thình cũng đã rất khó che giấu thân hình gầy gò.

Chỉ cần trông nom thích đáng, Phó Hán Khanh còn có thể tiếp tục sống lâu lâu dài dài, trở thành gánh nặng vĩnh viễn của người khác, mà người này, lại sắp chết rồi...

Dấu vết của sinh mệnh đã sớm nêu kết thúc trên thân thể này, lưỡi hái tử vong vẫn đè trên đầu y, lại nhất định không chịu vung xuống. Người này như một ngọn nến đốt hai đầu, điên cuồng mà bất chấp hết thảy vung tất cả tiềm lực của sinh mệnh như thế, song y nhất định không chết.

Ngọn lửa sinh mệnh kia, phiêu dao mỏng manh đến mức hầu như chẳng thể tìm kiếm, lại vẫn không tắt không nghỉ không ngừng không thôi.

Mấy năm thời gian luân chuyển. Y trông, y chờ, khổ sở cầm cự, A Hán một ngày chưa tỉnh, y một ngày chưa chịu chết. Nhưng mà, đối mặt với thiên mệnh cuồn cuộn, ý chí của nhân loại kiên cường hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa mây khói tan hết!

Tất cả kiên trì, tất cả bất khuất, chung quy có cực hạn, có cuối.

Người này, y sắp chết rồi... Nỗ lực nhiều hơn, chịu khổ nhiều hơn, dùng thủ đoạn dữ hơn, sử tà công độc hơn, chịu đựng đau khổ nặng nề hơn, y cũng sống không quá một tháng nữa.

Trong lòng Phương Khinh Trần bất chợt thoáng bi thương, vô ý thức vuơn tay, nhẹ nhàng vỗ về trên người Phó Hán Khanh.

A Hán, y sắp chết rồi... người biết không?

Địch Cửu bình tĩnh, nhìn chăm chú bóng dáng mơ hồ của Phương Khinh Trần.

“Ngươi có thể cứu y.” Đây không phải hỏi, mà là khẳng định.

“Chúng ta quả thật có năng lực đánh thức y, nhưng cho dù làm y tỉnh lại, vi tất là cứu y.”

Phương Khinh Trần thở dài khe khẽ. Họ cũng vĩnh viễn không thể dưới tình huống không tiết lộ chân tướng Tiểu Lâu, làm cho Dịch Cửu lý giải thế lưỡng nan của họ.

Địch Cửu bình tĩnh nói: “Ta là người trong thế tục, vĩnh viễn không có sự siêu thoát của Tiểu Lâu, cũng không thể minh bạch ngộ đạo mà Tiểu Lâu cầu. Trong mắt tục nhân chúng ta, có thể đánh thức y, đã là cứu y.”

Phương Khinh Trần lắc đầu: “Những năm qua, một lần lại một lần, người cũng nên biết sự lãnh khốc vô tình của chúng ta, hôm nay cần gì phải uống phí khí lực trên người ta như thế nữa?”

“Các người không hề lãnh khốc vô tình.” Dịch Cửu nói nhàn nhạt, ngữ khí không hề dao động.

Chuyện cũ của nhiều năm trước, y chưa bao giờ quên. Năm đó Phong Kính Tiết cố ý đến gặp đồng môn, sự ôn nhu quan tâm giữa nói cười, Dịch Cửu tự tin tuyệt không nhìn lầm. Dung Khiêm là tướng một quốc, thân phận ra sao, lại cùng Phó Hán Khanh trường đàm một đêm, còn đích thân tiễn ra phủ, tình cảm trân trọng, tràn đầy sắc mặt.

“Chúng ta không phải người trong Tiểu Lâu, chúng ta không thể lý giải những cảm xúc và khốn khổ của Tiểu Lâu. Các người không ra tay, hẳn là có chỗ khó xử, mà không phải lãnh khốc vô tình. Như năm đó A Hán nghe tin người chết, cũng từng hờ hững nói không cần báo thù cho người, đây đều chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ giới hạn trong quy tắc của Tiểu Lâu, không hề là các người thiên tính lạnh bạc.”

Phương Khinh Trần trái lại hơi bất ngờ.

Ngay cả Dịch Nhất và Dịch Tam, sau năm lần bảy lượt thất vọng, đều không

nhin được chỉ trích họ vô tình vô nghĩa, chẳng ngờ Địch Cửu tính tình lanh khốc nhất, hành sự độc ác nhất này, ngược lại có thể lý giải họ.

“Nhưng mà,” Địch Cửu chuyển đầu đề: “Sự khó xử, bất đắc dĩ của các ngươi, chỉ là chuyện của các ngươi, không liên quan đến ta. Ta để ý, chỉ là A Hán tinh hay không. Nỗi khổ tâm của các ngươi, ta có thể lý giải nhưng không cần thông cảm, chỉ cần A Hán có thể tỉnh, ta không hề để bụng liên lụy bất cứ ai, làm khó bất cứ ai, tạo thành bất cứ kết quả gì.”

Ngữ khí của Địch Cửu vẫn bình tĩnh đến mức không gợn nỗi sóng, không hề có bất cứ tuyên bố quyết tâm khăng khái mạnh mẽ gì.

Càng là như thế, Phương Khinh Trần càng minh bạch chỉ sợ rất khó thay đổi tâm ý của y, nhường mày, trong lòng không biết giận hay than: “Cho nên ngươi biết rõ ta lần này muốn cứu tính mạng ngươi, ngươi lại vẫn muốn dụ ta nhìn y, ý đồ dao động tâm ý của ta.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 317 : Đường Cùng Lộ Mặt

“Cho tới nay, các ngươi mỗi người đều cự tuyệt, nhưng các ngươi chưa ai tận mắt nhìn A Hán lần nữa. Ta luôn hy vọng các ngươi có thể thấy, chúng ta chăm sóc y rất tốt, trên người y không có một chút đáng vê thê lương của người bệnh liệt giường. Nếu chính mắt thấy, chính tay chạm đến, niệm tình cố cựu, các ngươi biết đâu sẽ mềm lòng. Bất kể là quy điều cấm kỵ gì, cũng không phải vĩnh viễn không có ai dám phá bỏ mạo phạm.”

Địch Cửu thanh âm trầm định: “Nhưng đường như, ngươi quả có cảm khái, lại vẫn không đủ dũng khí.”

Phương Khinh Trần bật cười: “Không ngờ lại sẽ có người giờ thủ đoạn khích tướng cũ rích như vậy với ta...”

Y lắc đầu: “Tuyệt hy vọng đi, ta sẽ không đánh thức y. Ta đến đây chỉ để cản ngươi. Ngươi cũng nên biết đủ, Tiểu Lâu chưa bao giờ chủ động can thiệp sinh tử của người khác, ngươi cố muốn đi tìm chết, chúng ta vốn đều nên khoanh tay xem náo nhiệt, về sau cuộc sống cũng thanh tịnh. Cũng chỉ là niệm mấy năm nay, ngươi đối đãi A Hán quả thật tận tâm...”

Địch Cửu bình tĩnh một tay vén màn xe, làm tư thế tiễn khách: “Đa tạ, tạm biệt, không tiễn!”

Ngữ khí lạnh tanh, vẻ mặt lạnh tanh, khiến Phương Khinh Trần cũng không khỏi cười lạnh một tiếng: “Với chúng ta mà nói, đây đã là làm đến cực hạn. Địch Cửu, mọi việc đừng quá đáng quá.”

Địch Cửu đưa mắt, ánh mắt như u hỏa trong băng: “Ta quan tâm chưa bao

giờ là sinh tử của bản thân, nói một tiếng ta, là nể A Hán cho ngươi sự khách khí. Người đã không thuyết phục được ta, ta cũng không cầu được ngươi, tự nhiên mời ngươi đi mạnh giỏi, ta còn phải tiếp tục lên đường.”

Phương Khinh Trần hơi nhíu mày, bỗng cảm thấy hơi buồn bực. Dùng tình cảm đả động, dùng đạo lý thuyết phục, chậm rãi thuyết phục người... Việc cẩn thận như vậy, đâu thích hợp để y làm.

“Địch Cửu, đừng phí sức, nếu ta không cho phép, ngươi một bước cũng chẳng tiến được. Dù ta lười quản, ngươi đến Tiểu Lâu rồi cũng không thể làm cho chúng ta ra tay cứu tinh A Hán, sẽ chỉ bồi tính mạng mình một cách uổng phí.”

“Ta đã chỉ còn lại con đường cuối cùng này, thì chỉ có thể kiên trì đến cùng.”

“Vì tất là con đường cuối cùng, ngươi còn sống, y còn sống, mới có thể một mực có hy vọng mới.” Phương Khinh Trần cảm thấy mình quả thực đang khuyên bảo hết nước hết cái. Ôi, hết thảy nể mặt A Hán...

Ánh mắt Địch Cửu hờ hững nhìn y: “Ngươi cảm thấy, ta còn có thể sống bao lâu nữa? Ta có thể hy vọng nửa tháng, hay là một tháng nữa?”

Ngữ khí của y bình thản, không hề có ý tức giận hay châm biếm.

Phương Khinh Trần kiên nhẫn nói: “Ta giúp ngươi tìm một vị thần y tốt nhất thiên hạ. Nếu ngươi chịu quay đầu, y chí ít có thể giúp ngươi kéo dài tính mạng thêm mấy năm, cũng có thể giảm bớt nỗi khổ đau ốm đến hạn độ lớn nhất.”

Địch Cửu rốt cuộc ngắn ra, qua một lúc mới nói: “Chính là Phong Kính Tiết chết đi sống lại kia?”

“Là y!” Phương Khinh Trần không khỏi khẽ thở dài một tiếng: “Tiểu Lâu chúng ta, chưa bao giờ vì sinh tử của một người ngoài mà phí tâm lực như thế.”

Khóe môi Địch Cửu khẽ động, dường như muốn cười. Đáng tiếc, thời gian

quá dài dòng, thân thể y cơ hồ đã quên mất phải mỉm cười như thế nào. Y chậm rãi cúi đầu, ánh mắt ngưng định trên người Phó Hán Khanh đang ngủ say.

Y hiện tại, sống thêm mỗi một ngày, đều như là trộm thời gian của ông trời, mà người này, mở miệng là giúp kéo mệnh mấy năm, khẩu khí thật lớn, bốn sự thật lớn.

“Y có thể kéo dài mệnh cho ta, y có thể giúp ta thoái mái? Y có thể cho ta sống thêm bao lâu, ba năm, năm năm, mười năm? Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi ngày chăm sóc một người vĩnh viễn không tỉnh, một bước cũng không dám tùy tiện rời khỏi, vĩnh viễn bị nhốt bên cạnh y. Từng ngày ngóng trông y tỉnh lại, từng ngày thất vọng. Biết rõ nhân gian phàm trần này, chẳng một ai có thể cứu được y, người trong thần tiên có thể cứu y lại vẫn nhẫn tâm khoanh tay, mà ta, bởi vì đã chịu ơn, không bao giờ có thể làm thêm bất cứ chuyện gì nữa? Sống như vậy, có ý nghĩa gì? Sống như vậy, làm sao thoái mái?”

Ngữ khí của Địch Cửu từ bình thản hòa hoãn lúc đầu, dần chuyển thành kiên cường lạnh lùng: “Phương Khinh Trần, ta muốn dẫn y đến Tiểu Lâu! Ta muốn dẫn y xông vào cấm địa của thiên hạ anh hùng đó! Ta muốn đi hỏi thử đám thần tiên ra vào hồng trần, lãnh nhẫn nhìn thiên hạ trần troc các ngươi, rốt cuộc là quy tắc thiết luật ra sao, có thể làm các ngươi cứ thở ơ nhìn đồng bạn chậm rãi đi chết. Người không cần uổng phí khí lực nữa...”

Ngữ thanh chợt ngừng, trên khuôn mặt hầu như không có sức sống của nhân loại kia bỗng nhiên dâng lên một cõi xanh trắng, y đưa tay che miệng, ra sức ho khan.

Y rõ ràng rất không muốn yếu thế trước mắt Phương Khinh Trần, chỉ là lực ý chí mạnh hơn, có đôi khi, chung quy không thể chinh phục thân thể bệnh tật.

Y ho đau đớn như vậy, kịch liệt như vậy, ngay cả người nghe cũng cảm thấy khó mà chịu được. Phảng phất người như du hồn này, một khắc sau sẽ bởi vì không thể thở nổi mà ngã xuống bỏ mạng, phảng phất nghe y ho như vậy nữa,

cuối cùng sẽ thấy một người sống sờ sờ, gan nứt phổi vỡ, sinh cơ diệt hết.

Phương Khinh Trần căn răng nghe một hồi, rốt cuộc hết kiên nhẫn.

Cái tên thích cả ngày mặc bạch y, rêu rao khắp nơi, tự luyến đến cực điểm như y đây làm sao kiềm chế được mà ở trong cỗ xe ngựa âm u nhỏ hẹp này, nghe người bên cạnh ho mãi?

Không vệ sinh, không khỏe mạnh, làm người không thoải mái cực độ.

Y oán hận hùm một tiếng: “Thôi vậy. Người tự đi tìm chết, ta chẳng thèm quản người.”

Y nhồm dậy với vẻ mặt giận dữ, muốn vén rèm xuống xe.

Địch Cửu dưỡng như muốn nói gì đó, đáng tiếc vẫn ho không ngừng, đúng là cả tạm dừng nói một chữ cũng chẳng làm được. Cau mày, rốt cuộc ho đến mức hơi gật cả lưng, đôi mắt thoảng lóe một chớp mắt trên người Phương Khinh Trần.

Chúng sơn tặc chỉ nhìn thấy Phương Khinh Trần và Địch Cửu trước sau vào xe, màn xe buông xuống, lại vén lên, lại buông xuống, thỉnh thoảng ngẫu nhiên có thể láng máng nghe được vài tiếng nói chuyện đè thấp, nhưng cũng không biết hai người đang thương lượng gì bên trong.

Mọi người càng lúc càng lo sợ bất an, cố kiên trì đợi một hồi, vẫn chẳng có động tĩnh gì, liền có người không nhịn được thấp giọng nghị luận, suy đoán lung tung, nhưng vẫn không một ai có gan đến gần cỗ xe ngựa.

Đang lúc mù tịt, liền thấy cỗ xe ngựa kia bỗng nhiên vô cớ chấn động, lúc đầu chấn động còn nhẹ, nháy mắt đã kịch liệt vô cùng, con ngựa kéo xe hoảng sợ vùng vẫy, mà bảo mã kia của Phương Khinh Trần lại rất có linh, phát hiện tình hình không đúng, đã sớm cất vó chạy xa tí, tránh khỏi nguy hiểm.

Xe ngựa kia chấn động càng lúc càng kịch liệt, trên cỗ xe con con, lại như có thiên quân vạn mã đang xung sát, mà ngay cả đại địa bên dưới cỗ xe, cũng như

đang chấn động theo. Mọi người kinh hoàng ng Lucifer nhìn ta, ta nhìn Lucifer, luồng cuống tay chân kéo ngựa của mình lui ra sau, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, cả cỗ xe ngựa bỗng nứt bung thành vô số mảnh nhỏ.

Con ngựa kéo xe hí thầm một tiếng, phần mông và chân sau nhất thời bị mảnh vụn cắt ra rất nhiều vết máu vụn vặt, đau quá co giò lao đi.

Đám sơn tặc bốn phía đã lui rất xa, trái lại không hề bị liên lụy gì, chỉ là người người trợn mắt há mồm, giữa gỗ vụn bay tán loạn đầy trời, kinh ngạc nhìn ba thân ảnh kia.

Bạch y của Phương Khinh Trần nổi bật dễ thấy nhất, giữa những mảnh vụn sắc bén như đao mà y nhanh nhẹn qua lại, thong dong tự nhiên, nhẹ nhàng hạ xuống đất, thân pháp vô cùng tiêu sái đẹp đẽ, thản nhiên khoanh tay, mỉm cười mà đứng, thần khí đầy đủ, phong hoa sáng chói như vậy, những mảnh vụn bay tứ tung đầy trời, lực sát thương vô hạn kia, từ đầu chí cuối cả một góc áo của y cũng chưa từng đụng đến.

So với sự tiêu sái của Phương Khinh Trần, phương thức xử lý nguy cơ của Địch Cửu lại cực ngang ngạnh. Y chỉ thuận tay ôm chặt chẽ Phó Hán Khanh vào lòng, bảo vệ trước người, nhảy dựng lên, lại nhẹ nhàng hạ đất, cương khí vô hình vờn quanh thân. Phương Khinh Trần là lấy thân pháp *** diệu xuất trần nhất, chạy nhảy xoay chuyển với không gian nhỏ nhất, nhẹ nhàng lướt qua tất cả những mảnh vụn cỡ lớn. Mà Địch Cửu phải che chở Phó Hán Khanh, thân hình không thể linh động như thế, vậy là trực tiếp dùng nội khí hết sức bá đạo giảo tất cả những mảnh vụn gần người thành bụi mù.

Y bế Phó Hán Khanh từ từ hạ đất, lãnh nhẫn nhìn Phương Khinh Trần đối diện, vô số gỗ vụn từ từ hạ xuống giữa hai người, trong thanh âm của Địch Cửu, rốt cuộc ẩn ẩn lộ ra sự tức giận: “Người ở ngay bên cạnh y mà ra tay nặng như vậy? Chân khí tràn ra khá nhiều, y không chịu đựng nổi đâu!”

“Thì thế nào?” Phương Khinh Trần nhường mày cười khẩy: “Ta đã nói chúng

ta toàn là người lạnh lùng vô tình, chỉ là người không chịu tin thôi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 318 : Sống Tạm Làm Gì

Ngữ khí lạnh tanh, trong lòng Phương Khinh Trần lại rất bức bối.

Y bình thường nói chuyện hành sự, tuy thoát nhìn luôn cực kỳ tự tin tự mãn, kỳ thật trong lòng luôn cực có chừng mực, chưa bao giờ thật sự lỗ mãng làm bừa. Trương Mẫn Hân đã nhiều lần nhắc nhở Địch Cửu võ công tiến triển tốc, Phong Kính Tiết cũng từng mở miệng khuyên y cẩn thận, thì y tuyệt không đến mức cuồng vọng, cho dù phải ra tay cũng nhất định tính toán chu toàn, tận khả năng để mình chiếm thêm phần thắng.

Y cố ý chọn khi Địch Cửu ho kịch liệt nhất để ra tay đánh lén, còn cố ý chọn động thủ bên cạnh Phó Hán Khanh, cố ý dùng thủ pháp nặng, lấy lực mạnh mẽ bá đạo công kích, chính là muốn bức Địch Cửu lấy thân tàn bệnh ứng địch, còn phải phân tâm bảo hộ Phó Hán Khanh không bị thương tổn.

Với thân phận uy vọng của y giờ này ngày này, chẳng thèm nói một tiếng đã đánh lén một người đang phát bệnh như vậy, không thể nói là không đê tiện, bất quá, Phương Khinh Trần luôn không có yêu cầu đạo đức quá cao với bản thân. Làm sao có thể giải quyết vấn đề nhanh nhất bớt việc nhất không phí sức lực nhất, mới là trọng điểm.

Dù sao đánh ngất người, điểm huyệt chẽ mạch, cột thành đòn bánh, sau đó ném cho Phong Kính Tiết, nhiệm vụ của y cũng hoàn thành. Về phần những phiền toái tày trời sau đó có thể gặp, đều là Phong Kính Tiết nên nhọc lòng, y mặc kệ.

Nhưng y vẫn không ngờ được, cho dù là thương bệnh phát tác, cho dù là sơ ném chuột vỡ đồ, cho dù là vì nguyên nhân thân thể, không thể lấy trạng thái

đỉnh phong nghênh địch, cho dù là vì Phó Hán Khanh không thể buông tay chân, Địch Cửu lại vẫn không để y chiếm được thượng phong rõ ràng.

Cho dù là nhân vật dưới mắt vô trồn như Phương Khinh Trần, trong lòng cũng không khỏi hơi kinh ngạc.

Năm đó Phong Kính Tiết từng cùng Địch Cửu mượn kính rượu mà giao thủ một lần nho nhỏ, Địch Cửu khi đó cơ hồ nơi chốn bị Phong Kính Tiết chiếm hết tiên cơ, hoàn toàn vô lực đánh trả. Địch Nhất từng được A Hán chỉ điểm nhiều năm, mấy tháng trước trên trường săn vẫn bị một mũi tên của Dung Khiêm khiến toát một thân mồ hôi lạnh.

Những chuyện cũ này, Phương Khinh Trần đều từng nghe Phong Kính Tiết và Dung Khiêm nhắc tới. Theo đạo lý mà nói, cho dù Địch Cửu sau đó cũng được A Hán chỉ điểm, cho dù y nêu mạnh hơn Địch Nhất, nhưng mạnh cũng phải có hạn, không đến mức mình toàn lực ra tay còn phí tâm mưu tính, vậy mà vẫn chẳng thể thành công.

Phương Khinh Trần im lặng nhìn Địch Cửu, cuối cùng khẽ thở dài.

Căn cứ phán đoán Trương Mẫn Hân nói, võ công của Địch Cửu bỏ xa Địch Nhất khoảng cách lớn như thế, đều là do mấy năm qua không ngừng khổ luyện. Khi Địch Nhất chân trời góc biển tìm người trị liệu cho A Hán, Địch Cửu lại vẫn đang khổ luyện võ công.

Lúc trước Trương Mẫn Hân nói nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng cần phải tự mình giao thủ với Địch Cửu, tự mình cảm thụ lực lượng và kỹ xảo của y, Phương Khinh Trần mới có thể chân chính minh bạch. Trong hai chữ gọi là “khổ luyện” này, có bao nhiêu mồ hôi xương máu, bao nhiêu gian nan.

Phải bỏ tâm huyết như thế nào, *** lực như thế nào, phải lấy ý chí trác tuyệt như thế nào tiếp tục kiên trì, mới có thể trong vài năm ngắn ngủi, làm cho võ công của một người, tiến triển đến bước ấy. Cách luyện công này, chỉ sợ đã không phải những từ như vất vả, cần lực, liều mạng, có thể khái quát.

Huống chi, ngoài luyện công y còn phải tận mọi lực lượng chăm sóc A Hán chu toàn, trong mấy năm, chưa từng xảy ra một chút sai lầm. Huống chi, khổ sở luyện công kia, không phải một thân thể khỏe mạnh, mà là thân vỡ nát, tàn tạ khủng khiếp như vậy.

Từ khoảnh khắc bắt đầu khổ luyện kia, chỉ sợ y đã ẩn ẩn biết, cầu người cứu giúp không hề có hy vọng quá lớn. Từ ngày bắt đầu điên cuồng bức bách bản thân, y đã có quyết tâm bất chấp tất cả, tự mình xông vào Tiểu Lâu rồi cũng nên.

Sau khi minh bạch sự cường đại của Tiểu Lâu, tự biết nhỏ bé như sâu kiến, y lại vẫn muốn dốc hết toàn lực, để con sâu mình cường tráng một chút, cường tráng hơn chút nữa.

Loại hy vọng và kiên trì rõ ràng bị vây trong tuyệt vọng, nhưng cũng tuyệt không từ bỏ này, cuối cùng khiến Phương Khinh Trần nhất thời chẳng biết nói gì.

Địch Cửu lại không để ý tâm tình Phương Khinh Trần lúc này, chỉ do y khi ra tay không hề bận tâm Phó Hán Khanh mà giận dữ, ngữ khí cũng chẳng khách khí: “Ngươi cũng coi như là nhân vật sư xuất đồng môn với y, nhưng so với A Hán, chút bốn sự đó của ngươi thật là kém xa.”

Y tự thấy là thực tế, chưa hề phong đại bốn sự của Phó Hán Khanh, Phương Khinh Trần nghe mà buồn bực một hồi.

Trời ạ, lại lấy y so sánh với con heo lười kia? Còn nói y kém xa? Phải làm rõ ràng một chút, công phu của con heo nhà ngươi kia, vẫn là ta và Tiểu Dung Kính Tiết liên thủ sáng chế, phí tâm dạy, thuần là công phu lượng thân tạo ra giúp con heo kia, người bình thường như chúng ta đây đương nhiên không thể luyện cùng một kiểu với heo.

Trong lòng Phương Khinh Trần rốt cuộc cũng có chút hận mấy năm qua mình lười biếng. Từ năm đó sau khi nghị hòa thành công với Tân Húc Phi, cùng nhau về kinh, y liền cả ngày đóng cửa phủ, trốn trong nhà uống rượu lãng phí

nhân sinh, chẳng những là công phu không chịu luyện, còn mặc cho Triệu Vong Trần hạ độc lặng lẽ tổn hại thân thể mình.

Cho dù thiên tài hơn, bốn sự hơn, tùy hứng hoang phế năm rộng tháng dài, võ công vẫn phải lặng lẽ lui bước một chút.

Không thể đánh thắng Tân Húc Phi đã làm y buồn bức cực kỳ, hiện tại để một tên bệnh đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể chết như vậy trực tiếp kéo đi so sánh với con heo lười nhác kia, còn một mực kết luận y không bằng, càng khiến y tức ói máu.

Trong lòng không thoái mái, sắc mặt y liền lạnh tanh, âm thầm nghĩ rằng nếu chiến thắng: “Đánh bại ta, mới tính là bản lĩnh của ngươi. Bằng không ngươi dựa vào cái gì mà ở đây vung tay múa chân, nói đong luận tây.”

Địch Cửu nhìn y tư thái giường nanh múa vuốt, rất đỗi hung ác như thế, cơ hồ cũng hơi buồn cười.

Cao thủ đã đến loại cảnh giới này, thật muốn giết người chế địch, cần gì phải hiện ra sắc như thế. Cùng với nói là y hung ác, không bằng nói y hiện tại đang rất gǎng sức rất khắc ý ra vẻ hung ác.

Người trong Tiểu Lâu, quả nhiên không hề lạnh lùng vô tình như họ biểu hiện, chỉ tiếc, cho dù có tình, họ chung quy lại không chịu ra tay cứu giúp.

Trong lòng Địch Cửu thoáng ảm đạm, nhưng không hề chần chờ, động tác ôn nhu giúp Phó Hán Khanh trong lòng chỉnh lại mái tóc vừa rời khỏi bay vút lên đã bị rối, tiện tay kéo ngoại sam bào xám của mình trải dưới đất, lúc này mới cẩn thận đặt y xuống.

Phương Khinh Trần vốn có thể không chút khách khí thừa tình huống y một tay ôm Phó Hán Khanh, một tay còn đang trải áo, đột nhiên ra tay. Nhưng nhìn Địch Cửu tùy tay cởi ngoại bào, nhìn dưới trang phục vừa sát người không còn ngoại bào che phủ kia, Địch Cửu cơ hồ có thể xem như gầy gio xương...

Cho dù sớm có chuẩn bị, cho dù sớm nhìn ra tình trạng của Địch Cửu, giờ khắc này, Phương Khinh Trần vẫn không dung chần chừ một thoảng.

Y im tiếng than khẽ, cuối cùng vẫn chỉ đứng yên lặng, mặc cho Địch Cửu thong dong an trí Phó Hán Khanh xong xuôi.

Người này, rõ ràng gầy đến mức phảng phất một cơn gió cũng có thể thổi tan, lại cố tình sống kiên định ngoan cường hơn bất cứ ai. Chỉ là, kiên cường như vậy, lại có tác dụng gì đâu?

Y có thể không sợ bất cứ cường địch nào, lại không thể đối kháng thân thể mình. Khổ luyện nữa thì thế nào? Võ công tốt hơn cũng chẳng cách nào thoát ly thân thể trong hiện thực để thi triển.

Cho dù trên võ công, Phương Khinh Trần y đổi đầu Địch Cửu, có lẽ không thể chiếm cứ ưu thế rõ ràng, cho dù thân thể của chính y cũng hao tổn nhiều, thể lực không mạnh, nhưng so với Địch Cửu...

Với hiện trạng võ công của hai người, trong năm mươi chiêu, Địch Cửu căn bản không thể đánh bại y. Mà năm mươi chiêu vừa qua, Địch Cửu sẽ chẳng còn sức chiến đấu.

Phương Khinh Trần nhìn y cơ hồ hơi đồng tình: “Ngươi xác định liều mạng với ta sao? Người thật sự cảm thấy, ngươi có cơ hội hạ được ta trong năm mươi chiêu?”

Hai tay Địch Cửu khép lại trước ngực, kết ra chưởng ấn kỳ dị, ngữ khí bình tĩnh trầm ổn: “Không thử thì làm sao biết.”

Phương Khinh Trần thình lình biến sắc mặt: “Ngươi điên rồi? Thân thể ngươi như bây giờ, còn dám sử dụng thiên ma giải thể đại pháp? Cho dù ngươi dùng, với tình trạng của ngươi hiện tại, còn có thể tăng ra tiềm lực gì nữa?”

Địch Cửu hoàn toàn không dao động cảm xúc, vẻ mặt bình tĩnh thong:

“Nếu ngươi có thể cho ta lựa chọn đánh bại được ngươi trong năm mươi chiêu, ta tự nhiên sẽ không dùng.”

Phương Khinh Trần cực giận. Y là người tài cao lớn mập, cho dù Địch Cửu dùng thiên ma giải thể, ép công lực nâng cao vài lần nữa, y dựa vào võ công, kỵ xảo, tài trí, kinh nghiệm khéo léo chu toàn, không phải không thể cầm cự qua năm mươi chiêu. Huống chi thân thể Địch Cửu vốn đã cực bất kham, hiện tại dường như đã là dùng tà thuật dị pháp gì đó cố chèo chống thân thể để đi, còn dám dùng thiên ma giải thể đại pháp, chưa chắc còn có thể kích thích ra kỳ hiệu gì.

Nhưng y có thể khẳng định là, năm mươi chiêu chưa xong, Địch Cửu sẽ phải chân khí nghịch chuyển, nội phủ vỡ vụn, ngã xuống đất mà chết. Y vất vả, phí sức của chín trâu hai hổ chạy tới là vì cứu cái mạng nhỏ của Địch Cửu chứ đâu phải vì bức tử Địch Cửu sớm một bước.

“Ngươi cho là ngươi có thể chèo chống đánh bại ta, còn tiếp tục sống được sao?” Phương Khinh Trần thật muốn tẩn kẻ điên này một trận.

“Nếu không thể làm việc theo tâm ý, sống tạm chăng bằng chết thõng khoái.” Địch Cửu thản nhiên nói.

“Ngươi chết rồi thì y phải làm sao?” Phương Khinh Trần cơ hồ hơi nghiến răng nghiến lợi mà chỉ chỉ Phó Hán Khanh dưới đất.

Địch Cửu ngay cả lông mi cũng không rung rinh: “Ta sẽ nhớ trước lúc chết, giết y đi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 319 : Đảo Khách Thành Chủ

Phương Khinh Trần thật muốn hộc máu. Đây mới là hung sơ ngang, ngang sơ chán sống, gấp phải loại người đầu óc cõi chấp này, ai cũng phải đau đầu từng cơn.

Y giận dữ vung tay: “Được rồi, được rồi, không đánh nữa. Ta là đến cứu ngươi, không phải đến thịt ngươi. Ngươi đã cậy một phen hảo ý của ta, động chút lấy mệnh uy hiếp, ta cũng chỉ dành tạm thời buông tha ngươi trước.”

Y bên này hết sức châm chọc, đổi lại người tâm cao khí ngạo khác, sợ là rất khó chịu được khích tướng. Bất quá Địch Cửu mấy năm qua, sớm lòng tĩnh trầm định như nước, càng không bị ngoại vật kích động. Trừ chuyện liên quan đến Phó Hán Khanh có thể tỉnh lại hay không thì chẳng còn gì có thể kích lên mảy may gợn sóng trong lòng y.

Phương Khinh Trần đã không đánh, y tự nhiên cũng không bám lấy loại cao thủ đứng đầu này quyết đấu, chỉ bình tĩnh buông tay, cúi người lại ôm Phó Hán Khanh lên.

Thân hình Phương Khinh Trần đã lỏe lên, lướt đến bên cạnh y.

Địch Cửu ngồi xổm xuống ôm Phó Hán Khanh, động tác không hề trở ngại chút nào, chỉ là mỗi một phân cơ thể đều đã tràn ngập phòng bị, vận sức chờ phát động.

Phương Khinh Trần lại nhàn nhã cười nói: “Xe ngựa hủy rồi, ngươi làm sao đây?”

“Vào trong thành lại chuẩn bị một chiếc.”

“Được, ta đi cùng ngươi.” Phương Khinh Trần không khách khí chút nào.

Địch Cửu ôm Phó Hán Khanh đứng lên, hờ hững nhìn y.

Phương Khinh Trần khoan thai nói: “Ta hiện tại đã không thể cản ngươi, đương nhiên phải đi theo ngươi rồi lại tìm cơ hội. Ngươi không cho rằng ta từ bỏ dễ dàng như vậy chứ?”

Địch Cửu không nói không răng, ôm Phó Hán Khanh sượt vai y mà qua, đi thẳng đến một bên, tùy tay dắt tọa ky của một sơn tặc, ôm Phó Hán Khanh lên ngựa, giục ngựa đi về phía trước.

Vẻ mặt Phương Khinh Trần lúc này đã không còn ảo nã, chỉ mỉm cười nhìn bóng lưng y, tùy ý huýt một tiếng, bảo mã tránh xa tí kia nghe tiếng tức khắc chạy đến trước mặt, chở y cất vó đuổi theo.

Dám sơn tặc còn lại vẫn mù tịt, chưa nắm được đã xảy ra chuyện gì, bất quá không ai dám không đuổi theo. Dù sao cấm chế Địch Cửu hạ trên người họ còn đây, ai mà không yêu quý cái mạng nhỏ của mình đâu.

Vì thế, sự thật chứng minh, có loại người tự luyến tự ngạo lại thích hưởng thụ như Phương Khinh Trần này đồng hành, vẫn có không ít chỗ tốt.

Tuy rằng người này ngôn ngữ cay nghiệt, hờ chút là chê nhạo. Tuy rằng y rảnh rang vô sự, luôn thích uy hiếp vài câu hù chết người, nhưng người này có tiền có thể còn không chịu xơi khổ nhiều. Tùy tiện hưởng sai chút cung thuận tiện không ít.

Vốn Địch Cửu chỉ định kiếm một cỗ xe ngựa bình thường, Phương Khinh Trần chê nhỏ chê tối chê bất tiện, bản thân đã thường phải ngồi trong xe gây ít phiền toái cho Địch Cửu, thế đương nhiên phải để mình sống thoải mái chút mới tốt.

Y trực tiếp mua một chiếc xe ngựa lớn nhất thoải mái nhất trong thành, thùng xe rộng rãi, trang bị gối mềm chăn gấm, rất đỗi thoải mái. Đặt cái bàn, treo lư hương, dài cầm, bốn vách còn treo đèn thủy ***, lại mở nhiều cửa sổ, chống lênh ánh dương dư dả, phoi cánh cửa gỗ *** xảo, tính riêng tư mạnh hơn nhiều màn xe bình thường, lại thêm bốn thớt khoái mã kéo xe, đi đường vừa nhanh vừa bình ổn.

Địch Cửu không tỏ ý kiến. Vô luận thế nào, chuyện có thể cho Phó Hán Khanh thoải mái một chút, y đều không cự tuyệt, huống chi còn có rất nhiều tiện lợi khác.

Trong Tiểu Lâu, một đám người trợn tròn mắt, nhìn Phương Khinh Trần đảo khách thành chủ, dẫn đoàn người không thể gặp quang này nghênh ngang đi trên đường lớn. Y có mấy tín vật thông qua Dung Khiêm bắt chẹt được từ chỗ Yên Lãm, lúc có việc, có thể cầm cho quan địa phương. Yên Lãm đương nhiên không thể cho y quyền lợi gấp quan lớn hơn một bậc, tùy nghi hành sử gì đó, nhưng tuyệt đối có thể cho y miễn kiểm miễn tra, thông hành tuồn tuột ở cả Yên quốc, hơn nữa tín vật có thể chứng minh thân phận y khá cao quý, ít nhất sẽ không thấp hơn một tôn thất nhàn tản.

Có Phương Khinh Trần hỗ trợ, đám người họ hùng hùng dũng dũng, nhìn thế nào cũng chẳng giống người đứng đắn, lại có thể ngang ngược đi qua, kiêu ngạo chói mắt thế nào cũng không hề gì, hất hàm sai khiến thế nào cũng không ngại, quan địa phương tuyệt không làm khó, đòi tiền cho tiền, đòi người cho người, có lúc quan viên thậm chí còn phái binh thủ vệ hoặc dẫn đường.

Những nhân thủ của Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần âm thầm ngăn trở Địch Cửu đó đều cho Phương Khinh Trần sai phái, mà Phương Khinh Trần cũng không để họ ngáng chân nữa, ngược lại thời thời ở bên, chờ đợi tiếp ứng. Có một đồng nhân thủ để sai, muốn đồ ăn gì, cần được liệu gì, đều là chuyện một câu. Mà Địch Cửu cũng khỏi cần luôn vì phòng ám toán mà ngủ giữa hoang dã, trực tiếp thông thành qua phủ, vào ở khách *** là được.

Đương nhiên xe ngựa xa hoa như vậy, cũng tương đối cồng kềnh. Muốn chạy đường nhỏ trèo đèo lội suối lại là không thể. Trong Tiểu Lâu, mọi người vốn nghĩ Phương Khinh Trần điệu bộ này, là có tâm tìm lý do, dẫn Địch Cửu đi đường lớn vòng vèo. Ai biết đến lối rẽ xe không thể qua, mà muốn đi vòng thì quá xa, Phương Khinh Trần trực tiếp hạ lệnh bỏ xe ngựa, đổi cỗ nhỏ hơn mà đi, đợi đến thành trì tiếp theo lại đi tìm một cỗ vô cùng xa hoa mà thay!

Giờ này thì mọi người trong Tiểu Lâu không thể ngồi yên nữa, Trương Mẫn Hân thiểu ôn điếc tai Phương Khinh Trần.

Cậu cậu cậu đang làm gì thế? Cậu ngôn ngữ cay nghiệt, thường xuyên châm chọc Địch Cửu vài câu ích gì? Cậu có ngăn y không!

Phương Khinh Trần chỉ giả câm vờ điếc. Mỗi khi thừa Địch Cửu phát bệnh, hoặc là truyền công cho A Hán, cũng chỉ làm ra vẻ chực đánh lén, nhưng luôn không thấy y động thủ. Lúc tâm tình tốt thì ra khỏi xe, gọi đám sơn tặc bồi y uống rượu tán dóc, thậm chí hò hét bài bạc, chán rồi thì cười bảo mã, thả cương lao đi, chạy thăng hơn mười dặm lại ghìm ngựa quay về, ý khí phấn chấn nhìn một đám người dòm lom lom bảo mã kia của y, vẻ mặt hết sức đắc mắt.

Cuộc sống của y rất nhàn nhã, mà bất kể y làm gì, Địch Cửu đều không động lòng, không nói năng chi, nên làm gì thì làm, hoàn toàn chẳng bị y ảnh hưởng.

Mắt thấy Phương Khinh Trần dẫn Địch Cửu, dễ dàng xuyên châu qua phủ, đã đi qua đường quốc cảnh không trở ngại gì, trong Tiểu Lâu, có người cuối cùng đập bàn.

“Cậu đang làm gì thế, cậu rốt cuộc là đang ngăn y, hay đang giúp y?”

“Thừa lời, ta ngăn y không phải là vì giúp y sao? Cố ngăn chỉ có thể đòn mạng y, ta đành phải chậm rãi tìm cơ hội.” Phương Khinh Trần trả lời không hề có thành ý.

“Cho dù cậu không thể trực tiếp ngăn cản, cũng nên tận lực kéo chậm hành

trình của y, mặc gì nơi chốn cho y thuận tiện?”

“Xì, cô bảo ta đi làm mấy việc nhảm chán phá cẩu cản đường, hạ thuốc xổ cho ngựa đó hay sao? Truyền ra ngoài, thể diện của ta, thanh danh của ta có còn cần không. Hơn nữa, trước kia Địch Cửu trói chân trói tay, là bởi vì không tìm được chính chủ. Hiện tại y đã biết là ta làm, còn có thể mặc ta ngăn trở mình? Bức gấp lên, y có thể lập tức liều mạng với ta. Huống chi ta cũng đâu phải cho y thuận tiện đâu. Đây không phải để bản thân ta có thể sống thoải mái hơn, tự tại hơn, uy phong hơn sao?”

Phương Khinh Trần khoan thai đáp: “Hơn nữa, ta không phải vẫn đang âm thầm hành động sao? Người khác không biết, các ngươi không gì không biết, không đâu không tra, lại không nhìn thấy.”

“Phi phi phi, băng cái gọi là hành động âm thầm chậm rì rì đó của cậu! Nhìn tính tình hành sự bình thường của cậu đi. Cậu tự mình nói xem, có phù hợp không?”

“Hở? Trước kia là ai động chút nói ta hành sự quá ác quá tuyệt quá không cho người đường lui?” Phương Khinh Trần kinh ngạc.

“Cậu...” Trương Mẫn Hân hung tợn nghiến răng: “Tôi mặc xác cậu làm trò quỷ gì! Tóm lại cậu hãy nhớ, nếu cậu không ngăn được, y nhất định phải chết. Chúng ta có đồng tình hay không căn bản chẳng có ý nghĩa gì, chỉ cần y vừa bước vào phạm vi Tiểu Lâu, hệ thống phòng vệ tự động sẽ lập tức xử lý. Những trình tự trung tâm này đã được thừa nhận, chúng ta không có quyền can thiệp sửa chữa. Cậu tự mình coi mà làm đi!”

Trương Mẫn Hân oán hận cắt đứt liên lạc, cùng than thở với mấy học trò trong phòng theo dõi.

Gặp quỷ rồi. Lúc trước sao mà mọi người lại đáp ứng để tên Phương Khinh Trần kỳ cục này xử lý vấn đề thế? Sớm biết hôm nay, lúc trước cực lực khuyên bảo người hiền lành Kính Tiết ra mặt, thế thì đã chẳng có phiền toái gì!

Phương Khinh Trần ngồi cao cao trên ngựa, cười lạnh lùng.

Không ngăn được, y nhất định phải chết. Nhưng ngăn rồi, chẳng lẽ y có thể sống?

Y bình tĩnh quay đầu, nhìn Địch Cửu ngồi đánh xe trên càng xe kia. A Hán an vị bên cạnh, cả người dựa lên người y, gối đầu lên vai y, cứ ngủ trầm trồ.

Như là một đôi huynh đệ tình nghĩa sâu đậm, cứ thế bao bạn đánh xe viễn hành, một người mệt cực, dựa người còn lại bình yên thiếp đi, đợi tỉnh dậy sẽ nhận roi ngựa, thay phiên đánh xe, cùng qua một lữ đồ.

A Hán mỗi ngày đều cần phơi nắng, có đôi khi, Địch Cửu sẽ ôm y chậm rãi đi quanh bên ngoài, hoặc là đỡ y cười ngựa chầm chậm, có lúc cứ như vậy, trực tiếp ngồi đánh xe trên càng xe, để y bình yên dựa mình mà say ngủ.

Y luôn ôm Phó Hán Khanh như vậy, chìa tay đỡ, che chở, bảo vệ, song tất cả tư thế đều chỉ là một loại thủ vệ và bảo hộ lạnh lùng, không có mảy may thân mật và nhiệt tình.

Không có ôm ấp thuần vì tình cảm, không có nụ hôn thuần vì tình yêu, y rõ ràng là người thân cận nhất bên cạnh Phó Hán Khanh, song cự ly lại xa xôi đến mức muôn sông nghìn núi cũng chẳng thể đến.

Chiếu cố Phó Hán Khanh như một người tinh, cân nhắc sự thoái mái để y tùy thời có thể tỉnh lại, bảo đảm mỗi một phân cơ thể, mỗi một chỗ thân thể đều sẽ không thoái hóa, thế nhưng, y chưa từng nói chuyện với Phó Hán Khanh. Ánh mắt y luôn quan tâm Phó Hán Khanh, chú ý tới hết thảy Phó Hán Khanh cần, lại chưa bao giờ chịu biểu lộ quá nhiều ôn nhu và quan tâm.

Chỉ cần có thể bảo đảm Phó Hán Khanh an an ổn ổn, thoái thoái mái mái, không có nguy hiểm, không cần che chở, y sẽ lẳng lặng ngồi bên cạnh, cả một ngón tay cũng sẽ không chạm Phó Hán Khanh dư thừa.

Thoạt nhìn, y là người gần gũi Phó Hán Khanh nhất trên đời, mà trên thực tế, y lại một mực dùng tất cả lý trí, kéo dài khoảng cách với Phó Hán Khanh.

Ánh dương ấm áp như vậy chiếu xuống, rải khắp một thân họ, nét mặt A Hán say ngủ càng thêm an tường, dù là mặt mày Địch Cửu xưa nay hờ hững lạnh lẽo, cũng dường như đã nhu hòa rất nhiều.

Y để xe ngựa tiến cực bình ổn, lại vẫn không yên tâm mà dàn tay trái, cẩn thận bảo vệ A Hán, chỉ sợ bị bất cứ chấn động kịch liệt gì.

Tại bất cứ thời điểm nào, đối mặt với bất cứ tình huống nào, y đều sẽ làm ra động tác chuẩn xác tốt nhất cho A Hán, mà hết thảy, đã thuần thục đến mức xuất phát từ bản năng, làm lưu loát tự nhiên, đương nhiên như vậy.

Phương Khinh Trần yên lặng nhìn họ, chợt thấy mắt hừng, quay đầu dẫn ngựa chậm rãi đi trên cùng đội ngũ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 320 : Dẫn Dắt Từng Bước

Trên đại lộ, trước xe ngựa.

Phương Khinh Trần bảo mã khinh y, tiêu tiêu rái rái, bất chợt thở dài khe khẽ, đưa tay day day ấn đường.

Mấy ngày này, y luôn ở bên lanh nhã bàng quan, nhìn Dịch Cửu một mình cẩn thận chăm sóc A Hán.

A Hán, là một ngày hai mươi bốn giờ, đều cần chăm sóc chu đáo. Mà Dịch Cửu người chăm sóc này, cũng chưa bao giờ có thể có giấc ngủ bình thường quá một canh giờ.

Một ngày hai mươi bốn giờ, y đều không được nghỉ ngơi. Ngày ngày như thế, đêm đêm như thế...

Những sơn tặc mật thám đó, chỉ giúp đỡ chạy chân, qua lại mở đường, mua đồ ăn, làm thuốc, nấu được thiện, trợ thủ chút thõi. Mà hết thảy việc chăm sóc A Hán cụ thể, Dịch Cửu luôn luôn tự lực mà làm, không chịu mượn tay người khác.

Địch Cửu phải mỗi ngày đổi các kiểu, chuẩn bị một ngày tám bữa thức ăn lỏng cho Phó Hán Khanh, trong đó ít nhất bốn bữa phải có được vật bổ dưỡng, độ ẩm nhất định vừa phải, mà còn phải để A Hán có thể tự mình nuốt xuống.

Địch Cửu phải mỗi ngày giúp A Hán châm cứu huyệt vị toàn thân, lấy châm lực kích thích bắp thịt, khớp xương, thậm chí nội phủ, sẽ không bởi vì trường kỳ không dùng mà dần dần héo rút.

Địch Cửu phải mỗi ngày cực cẩn thận giúp A Hán đấm bóp mỗi một tấc da thịt, còn không ngừng dùng nội lực xoa bóp giúp y, bảo đảm sức sống của bắp thịt.

Địch Cửu phải mỗi ngày giúp A Hán hoạt động tay chân, bảo đảm sau khi tỉnh lại, tay chân vẫn có thể chuyển động tự nhiên như người bình thường.

Địch Cửu phải mỗi ngày giúp A Hán truyền công lực, vận chuyển mười hai chu thiên, để bên trong cơ thể A Hán thời khắc bảo trì sinh mệnh lực.

Địch Cửu phải...

Từng việc, từng vụ, nhìn nhiều, tâm trạng Phương Khinh Trần càng ngày càng buồn bực.

Tuy rằng bản thân ở ngay bên cạnh, tuy rằng tự xưng là đồng môn hảo hữu của A Hán, nhưng những việc đó y trước nay luôn khoanh tay đứng nhìn, tuyệt không hỗ trợ.

Việc kiểu đó, y không muốn giúp, mà còn tự nhận cũng chẳng giúp được.

Thế mà người này, chính là như vậy, bình tĩnh lơ là bản thân, chăm sóc A Hán, một năm, lại một năm.

Là cái gì đang chèo chống y? Là cái gì khiến y có tính nhẫn耐 và kiên định như vậy, vô luận thế nào cũng không chịu từ bỏ?

Cho dù khắc ý kéo ra khoảng cách với A Hán, y lại chưa từng lơ là việc chăm sóc A Hán một chút, dẫu rằng lúc y chăm sóc người khác, bản thân lại không thời khắc nào không bị thương bệnh tra tấn.

Đau đớn hơn, cả mặt mày y cũng sẽ không động một chút. Người khác tất nhiên không nhìn ra manh mối, nhưng làm sao giấu được mắt Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần biết y đang đau, vẫn luôn đau. Người đã thương tận xương tủy, bệnh tình nguy ngập này, đau đớn các nơi trong thân thể, cơ hồ là vĩnh cửu. Không thời khắc nào, chưa từng dừng lại.

Không có chuyện gì là không cần trả giá, tùy ý áp bức sinh mệnh như thế tất nhiên cũng bị sinh mệnh trả thù.

Ngực mình đột nhiên cũng hơi đau. Phương Khinh Trần râu rí thò tay vào lòng moi thuốc ra.

Thuốc Phong Kính Tiết phí tâm tư điều chế giúp, y làm sao nhớ uống đúng giờ, cũng chính là như thế, khi thương cũ phát tác, bị đau đớn nhắc nhở, tùy tiện uống một viên ứng phó là xong.

Y vừa uống thuốc vừa tiếp tục thắt thần.

Toàn thân trên dưới đều là thương, không một chỗ không đau, không một khắc không đau, vĩnh viễn vĩnh viễn, chẳng hề ngừng nghỉ, vĩnh viễn vĩnh viễn, chẳng được thoái mái. Loại cảm giác này... Y thật sự có thể quen? Thật sự có thể không để tâm?

Đáng tiếc trước khi đi, không nhớ phải hỏi thử Tiểu Dung.

Thân thể Tiểu Dung cũng vẫn đang chịu đựng thương đau, cũng vẫn là toàn thân các nơi, lúc nào cũng già vò đau đớn. Bất quá lòng dạ y rộng rãi, biết thiện dãi mình đồng thời có thể thiện dãi người khác, đau khổ nhiều hơn vẫn có thể thoái mái chấp nhận, thản nhiên đối diện, cũng sẽ không nghịch phản cự tuyệt sự quan tâm và ấm áp bên cạnh.

Mà người này... quá ẩn nhẫn.

Phương Khinh Trần lắc đầu. Dù sao hết thảy chỉ do người này tự tìm, tội nghiệp y sinh bệnh, tội nghiệp y có thương... Phương Khinh Trần còn chưa có tâm địa từ bi như vậy, cũng tuyệt không xuẩn đến mức đi tìm Địch Cửu biểu

hiện lòng đồng tình của mình.

Sau lưng bỗng nhiên lại truyền đến một tràng ho khan kịch liệt, tê tâm liệt phế khiến người nghe thật sự không thoải mái. Phương Khinh Trần nhịn hoài nhịn mãi, đột nhiên bật ngựa quay đầu, đến bên cạnh xe ngựa, móc từ trong lòng ra một lọ thuốc nhỏ ném vào lòng Địch Cửu: “Lúc bệnh phát đặc biệt kịch liệt thì uống một viên!”

Đây là linh đan diệu dược y bắt chết được từ chổ Phong Kính Tiết, chuyên môn dành cho Địch Cửu. Nhưng Phong Kính Tiết nói, y phải nhìn thấy Địch Cửu người thật, tự tay bắt mạch xem bệnh, mới có thể thật sự đúng bệnh hốt thuốc. Hiện tại thuốc này chỉ là suy đoán mà điều chế, hiệu quả khẳng định không đủ tốt.

Phong Kính Tiết đã nói hiệu quả khẳng định không đủ tốt, Phương Khinh Trần đương nhiên vẫn không lấy ra. Chỉ là hôm nay Địch Cửu ho quá tra tấn tai mình, hơn nữa... như vậy, tạm thời ngựa chết chữa như ngựa sống đi!

Địch Cửu đợi cơn ho dừng lại, mới cầm lọ thuốc kia lên, cũng chẳng nhìn nhiều, tùy tay đổ ra một viên rồi nuốt.

Thấy y uống dứt khoát như thế, Phương Khinh Trần rất đỗi hối hận. Sớm biết y không phòng như thế thì không nên cho linh dược, trực tiếp kiểm chút mè được bỏ vào, chẳng phải vấn đề gì cũng giải quyết sao. Vừa nghĩ như vậy, quả thực hơi ảo não: “Người thật sự không sợ ta hạ độc?”

Địch Cửu lạnh lùng mỉm cười. Phương Khinh Trần hai đời làm người, tuy nói tính tình xử sự biến hóa cực lớn, nhưng bất kể là một đời danh tướng nhân hậu khoan hồng giả tạo năm đó, hay tính khí quái dị tùy ý mà làm hiện giờ, rõ ràng đều không thể sử thủ đoạn như vậy, tối đa cũng chỉ nói miệng thôi. Loại người này...

Bình thường thích làm bộ độc ác vô tình, cay nghiệt lạnh lùng, nhưng nếu thật luận đến không từ thủ đoạn, ác độc tàn nhẫn, chỉ sợ cả một thành của ta

người cũng chẳng so được.

Trong lòng Dịch Cửu lại không dừng thở dài. Người này, thoát nhìn thì ngàn lanh trãm lợi, thông minh hơn con heo ngốc kia vô số lần, nhưng chỉ sợ trong xương cốt cũng có sự xuẩn và cố chấp cùng kiểu thô.

Tâm niệm giây lát qua lại, Dịch Cửu chợt thấy lòng thoải mái, những kéo căng đình trệ, giày vò tích tụ mấy năm qua lại tiêu tan quá nứa. Trên mặt y tuy không động thanh sắc, trong lòng lại âm thầm kinh ngạc.

Y cũng là người biết y, càng hiểu rõ thương bệnh của mình nghiêm trọng cỡ nào. Năm đó trong Tu La giáo cũng đã gặp nhiều thuật thần y, được thần kỳ của Bích Lạc, nhưng chưa bao giờ có thể tưởng tượng, ai có thể chỉ dùng một viên thuốc mà có thể sinh ra hiệu dụng như thế với ngoan tật của y.

Y im lặng nắm chặt lọ thuốc, mâu quang lướt qua người Phó Hán Khanh.

Tuy y che giấu rất tốt, nhưng Phương Khinh Trần là nhân vật ra sao, ánh mắt dao động nhỏ nhặt hơn nứa, đâu giấu được mắt y.

“Thuốc rất hữu hiệu chứ?”

Địch Cửu gật đầu.

“Hữu hiệu với người, không có nghĩa là hữu hiệu với y. Thiên hạ không có thần được bách bệnh đều chữa được.” Phương Khinh Trần thong thả nói: “Đạo lý đơn giản như vậy, người không thể không hiểu chứ?”

“Nhưng đã có thể cả mặt cũng chưa gấp mà phổi ra linh dược trị liệu cho ta, bản lĩnh năng lực như vậy, hắn có thể chữa được cho y chứ?”

“Có thể hay không và có làm hay không, trước nay luôn là hai việc khác nhau.”

Địch Cửu cũng không nỗi giận, tâm bình khí hòa gật đầu, cất lọ thuốc vào

lòng, lại làm Phương Khinh Trần dù bận vãn ung dung chờ y bất bình, chờ y tức giận, chờ y phản nộ tranh cãi rất là thất vọng.

“Thật hiếm thấy, biết rõ y không chịu cứu A Hán mà người không ném thuốc của y lại cho ta.”

“Loại thuốc này hiệu quả cực kỳ tốt, mấy năm qua ta còn chưa từng được thoái mái thế này. Đã hữu dụng với ta, tự nhiên phải giữ lại.” Dịch Cửu thản nhiên đáp.

Phương Khinh Trần nhìn y với đôi mắt phát sáng: “Nếu người chịu đi theo ta, để chủ nhân thuốc này đích thân trị liệu cho người, sẽ không chỉ là thoái mái nhất thời...”

Địch Cửu nhướn mày nhìn y, thoảng kinh ngạc: “Người biết rõ ta sẽ không, vì sao còn phải lãng phí lời lẽ.”

Phương Khinh Trần không thông khoái hừ một tiếng.

Vẫn sinh bệnh, vẫn chịu đựng đau đớn, sau khi hết thảy trở thành thói quen, tất nhiên cảm thấy nhân sinh u ám, sống chẳng có lạc thú. Nhưng bất cứ việc gì chung quy phải tương đối, càng là thân thể thương đau, mới càng có thể cảm nhận được sự đáng quý của khỏe mạnh. Đã thành công lợi dụng linh dược, để y trong khoảng thời gian ngắn cảm nhận được sự thoái mái rõ ràng, nhưng đổi mặt với hấp dẫn mạnh mẽ như vậy, Dịch Cửu lại vẫn không động tâm.

“Có lẽ linh dược thần y, thật sự có lực hấp dẫn rất mạnh, nhưng ta là người như thế nào người không thể không biết.” Dịch Cửu lắc đầu: “Người vẫn nói phải ngăn cản ta, thế nhưng dọc đường, người lại từng chân chính thi ra thủ đoạn gì?”

Địch Cửu ngưng mắt nhìn y: “Ta lại chẳng tin, Phương Khinh Trần có thể lấy sức một người hưng quốc diệt quốc, chỉ có chút bối rối đó?”

Phương Khinh Trần càng buồn bực. Người đã nhìn ra, trong lòng biết rõ là được, hà tất nhất định chỉ ra. Không phải muốn đưa thóp của ta vào tay đám gia hỏa Tiểu Lâu kia sao?

Y nhún vai: “Được rồi, ta thừa nhận, mặc dù ta vẫn nói phải cẩn người, nhưng kỳ thật không hề cho rằng, người vì đánh thức A Hán mà liều mạng xông vào Tiểu Lâu có gì sai. Rất ngu xuẩn, nhưng không hề sai. Người không nghe khuyên, ta cố nhiên rất giận, có điều, biết đâu thật sự khuyên phục người rồi, bản thân ta sẽ phải thất vọng.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 321 : Có Gì Không Tốt

Đúng vậy, dọc đường Phương Khinh Trần ôn tồn dễ thương lượng, nơi nơi lưu thủ nơi nơi nhường, nói trắng ra chính là trong tư tâm, kỳ thật không phải rất muốn cố ngăn Dịch Cửu. Bằng không, nếu y thật sự dùng hết mọi thủ đoạn, nào dung được Dịch Cửu cứ thế an an ổn ổn, đi đến hiện tại.

“Đã như vậy, ngươi cần gì ngăn cản nữa?”

“Đâu còn cách nào, ta không thể nhìn ngươi đi chịu chết.” Phương Khinh Trần lạnh lùng nói: “Đừng hiểu lầm, đối với tao ngộ của ngươi ta chưa từng đồng tình, cũng không cảm thấy hành vi của ngươi cảm động nhường nào. Ta không muốn ngươi chết, chỉ là...” Y cúi mắt, nhìn A Hán vẻ mặt bình yên, ngủ say không tỉnh một cái.

“Chỉ là vì y. Đừng nói ngay cả ngươi liều chết xông vào Tiểu Lâu cũng chẳng có tác dụng gì, cho dù ngươi thật sự đánh thức y rồi, ngươi lại chết mất, vậy có gì...”

Địch Cửu bình tĩnh ngắt lời y: “Vậy có gì không tốt?”

Phương Khinh Trần ngẩn ra, im lặng nhìn Phó Hán Khanh.

Đúng thế, vậy có gì không tốt?

Địch Cửu sớm muộn phải chết, hiện tại do thương bệnh mà chết, ngày mai xông vào Tiểu Lâu bị thiên lôi đánh chết, hay an an ổn ổn sống qua một trăm tuổi, đều là phải chết.

Vô luận thế nào, chờ khi A Hán có thể tỉnh lại, Dịch Cửu sợ là sớm thi cốt

lạnh ngắt.

Có gì khác biệt? Có gì không tốt?

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, vết thương của A Hán chung quy sẽ được chữa lành theo dòng thời gian đằng đẵng, sau đó tiếp tục sống mê mẩn mang mang, kỳ thật vị tất không hạnh phúc.

Trăm năm thời gian nháy mắt qua đi, là một phàm nhân, là một phàm nhân từng thương tổn A Hán đến nước này, là một phàm nhân tốt xấu đều phải chết... Y học lòng phí công như vậy, có phải là... quá xuẩn?

Phương Khinh Trần lặng lẽ nhìn A Hán, không nói lời nào.

Một cơn gió mạnh thổi qua, tóc áo A Hán hơi rối, Địch Cửu một tay vẫn đánh xe, một tay nhẹ nhàng giúp A Hán vuốt lại tóc, chỉnh vạt áo.

Phương Khinh Trần bỗng nhiên thở dài khe khẽ: “May được người kiên nhẫn như vậy, năm này qua năm khác, chịu giúp y làm chuyện vụn vặt như thế.”

Địch Cửu nói nhàn nhạt: “Nếu người rất để ý một người, tự nhiên sẽ làm như vậy.”

“Ta sẽ không.” Phương Khinh Trần quả quyết nói: “Nếu là người ta để ý biến thành thế này, ta sẽ một kiếm giết y, sau đó chết theo y. Ta tuyệt không có kiên nhẫn, để y năm qua năm, cứ thế vô tri vô giác, cũng tuyệt không có bốn sự kia, tiếp nhận toàn bộ việc ăn uống vệ sinh, điều trị vận động vụn vặt của một người.”

Địch Cửu lại gật đầu: “Nếu như giữa ta và y chưa từng phát sinh những chuyện đó, nếu y bởi vì nguyên nhân khác mà bị thương hồn mê bất tỉnh, ta sau khi đã thử mọi khả năng, có lẽ cuối cùng cũng sẽ lựa chọn một kiếm giết y, có điều... ta sẽ không chết theo bất cứ ai.”

Phương Khinh Trần lại cũng gật đầu rất chấp nhận. Với tính tình Địch Cửu,

nếu không phải từng nhiều lần tổn thương A Hán sâu vô cùng, bản thân lại từng chịu đủ loại đả kích, đã không còn hứng thú trên đời, chỉ sợ thật sự chưa chắc có thể vì A Hán mà làm đến bước này.

“Sớm biết hôm nay, hè tất lúc trước...”

“Nếu không có lúc trước, đâu ra hôm nay.” Địch Cửu cười khẩy.

“Thế nhưng, ngươi sắp chết rồi.” Ánh mắt Phương Khinh Trần chỉ nhìn A Hán.

“Cho nên mới phải làm một việc cuối cùng. Có thể cứu được y, trước khi chết coi như hết tâm sự, nếu không cứu được y, để y đi cùng ta, cũng không có gì phải tiếc nuối bất bình.”

Ngữ khí của Địch Cửu vẫn lạnh nhạt.

“Ngươi chưa bao giờ nghĩ đến, làm sao tận lực để mình sống sót, chờ y tỉnh lại, hiểu lầm tiêu tan, đoàn tụ bên nhau?”

“Mặc dù ta không phải thần y, cũng biết đạo lý người hôn mê lâu dài, thời gian mất đi tri giác càng dài, cơ hội tỉnh lại càng xa vời. Đến bây giờ, đã nhiều năm, ta không chờ nổi nữa...”

Địch Cửu trầm giọng cười nhẹ: “Ta không có bốn sự cho bản thân ta tiếp tục sống. Nhưng chung quy phải tận lực thử cho y sống tiếp. Về phần tiêu tan, đoàn tụ...”

Thật là trò đùa.

Cho dù y có thể sống tiếp, y cũng chưa từng nghĩ chuyện cùng A Hán tiêu tan hiểu lầm, từ đây sống cuộc sống khoái lạc hạnh phúc.

Làm sao mới có thể tiêu tan? Làm sao mới có thể khoái hoạt?

Loại người như y, không có tư cách hạnh phúc. Tính tình y như vậy, nếu lúc trước không phải đang diễn kịch, không phải vì lợi dụng, căn bản chẳng thể nào ở chung lâu dài với người như A Hán.

Họ một người chí ác, một người chí thiện, khoảng cách giữa hai bên tựa như trời vực, cố muốn đến bên nhau, sợ cũng chẳng qua là giày vò lẫn nhau thôi.

“Ta cứu y, chăm sóc y, chỉ bởi vì ta muốn làm như vậy, không phải vì chuộc tội, cũng không phải vì sám hối sau khi y tỉnh lại. Về phần y, mặc dù luôn có thể thiện đãi bất cứ ai, tha thứ cho bất cứ ai, chưa bao giờ ghi hận bất cứ ai, nhưng ta không hề cho rằng, y sẽ bằng lòng tha thứ cho ta. Ta cũng không cần sự tha thứ của y.” Địch Cửu nói hờ hững mà quả quyết.

Y là Địch Cửu, y không phải bất cứ ai, y không phải bất cứ ai trong mắt Phó Hán Khanh thiên tính công bằng từ bi yêu quý sinh mệnh chưa từng ghi hận kia. Y có thể là người duy nhất Phó Hán Khanh không tha thứ, y có thể là người duy nhất Phó Hán Khanh thù hận, cho dù trong đây quả có hiểu lầm, y cũng chưa bao giờ cảm thấy thù hận phẫn nộ như vậy có gì không nên.

“Phương Khinh Trần, ngươi không cảm thấy, kỳ thật, ta sắp chết, ngược lại là chuyện tốt sao? Nếu y tỉnh, rất nhiều người, rất nhiều chuyện, đều chẳng cần khó xử nữa, không phải sao?” Trong mắt Địch Cửu rốt cuộc dần dần dâng lên quang hoa khác thường.

Phương Khinh Trần chỉ trầm mặc.

Đúng vậy, y sắp chết, có lẽ thật sự là chuyện tốt. A Hán khỏi cần phải vì tha thứ hay không, tiếp nhận hay không mà buồn rầu, y cũng khỏi cần nhận tiết mục khó kham của lăng tử quay đầu, ác nhân tinh ngộ sau đó một lần nữa nhận được tình yêu, khỏi cần cõi tự chia ly, khỏi cần cõi nhẫn tâm đi thiêng nhai quên nhau, khỏi cần buồn rầu chuyện sống chung về sau, giải thích cần thiết. Tử vong làm tất cả phiền não tan thành mây khói, A Hán một ngày nào đó, có thể chậm rãi quên mất nỗi đau cũ, bắt đầu cuộc sống mới, kỳ thật chẳng có gì là không tốt, chỉ

là...

Y lăng lăng nhìn A Hán, nhìn người bạn đang ngủ say, không hay biết gì.

Mặt mày bình yên như vậy, thần dung điềm tĩnh như vậy. Bảy trăm năm trước, A Hán là học trò đầu tiên tử vong mà quay về Tiểu Lâu. Bảy trăm năm trước, mô phỏng bung bét kia của y khiến cho giáo sư á khẩu, làm máy tính suýt nữa treo luôn.

Bảy trăm năm trước, khi mình do bệnh mà mất, trở về Tiểu Lâu, bộ dáng một mộng không tỉnh của y trong buồng ngủ, cũng chẳng khác gì hiện giờ.

Sáu mươi năm ngủ say không dậy, vẻ mặt y thủy chung an tường bình hòa.

Sáu mươi năm sau tỉnh lại, chuyện cũ từng điều, đều về quá khứ cả.

Giữa hồng trần, người tên Địch Phi kia vĩnh viễn chết đi, trong Tiểu Lâu, đồ ngốc tên A Hán kia, mê mang không hỏi thăm không muốn nhìn.

Nhưng mà, bảy trăm năm sau, y đứng trước quan tài hàn băng, trầm mặc thời gian dài, suy ngẫm thời gian dài, trong hoảng hoảng mê loạn, cơ hồ lạnh phế hai tay mình.

A Hán, hiện tại, người tên Địch Cửu này, cũng sắp phải chết rồi.

Giống như người bảy trăm năm trước kia. Y kỳ thật, cũng là bởi người mà chết.

Phải qua bao nhiêu năm, người mới tỉnh dậy, lại phải qua bao nhiêu năm nữa, người mới đứng trước mộ phần của y, trầm mặc rất lâu.

A Hán, say ngủ sáu mươi năm, người đau, lại không biết mình đau.

Bảy trăm năm luân chuyển, người đã biết đau, nhìn hết tình, thế thì, tỉnh lại lần nữa, người có đau, có thương, có gấp không chờ được mà truy cứu hỏi thăm

chuyện cũ năm đó, hay vẫn học đời đầu tiên, mơ mơ hồ hồ, ngây ngây ngô ngô như vậy, lại vẫn ra vẻ rất khoái lạc mà sống tiếp?

A Hán, y sắp chết, ngươi có biết không?

Bảy trăm năm trước, tại sao không có ai ở trước buồng ngủ quát to một tiếng, A Hán, Dịch Phi sắp chết rồi. Y vì ngươi mà từ từ giết chết chính mình, ngươi có biết không?

Bảy trăm năm sau, Dịch Cửu sắp chết. Ta không đồng tình, ta thống hận hết thảy y đã làm với ngươi, thế nhưng, y sắp chết rồi, ngươi lại vẫn đang ngủ say...

A Hán, người cho dù ngươi hận đến tột cùng cũng không nỡ giết kia, chung quy sắp chết. Y kỳ thật, cũng là vì ngươi mà chết.

Cho dù là hiểu lầm, cho dù là khoảnh khắc *** thần mất khống chế, cho dù y là người duy nhất ngươi thống hận trong sinh mệnh, cho dù y đã cải biến tất cả lương thiện, tất cả bình hòa của ngươi, cho dù ngươi vì y mà biến thành căm ghét thế tục, oán hận hết thảy trên thế gian, nhưng mà khoảnh khắc cuối cùng, ngươi thà rằng dùng *** thần lực cường đại thương tổn bản thân, chung quy chưa từng tổn thương y một sợi tóc, thế nhưng, y lại, y lại...

Khi ngươi phẫn hận y sâu vô cùng, y vì ngươi mà hoàn toàn vứt bỏ thân thể, khi ngươi đau cực hôn mê, y vì ngươi liều hết một giọt máu cuối cùng.

A Hán, ngươi không biết gì cả, y lại sắp chết...

Nếu như bảy trăm năm trước, chúng ta chịu cho ngươi biết, nếu bảy trăm năm trước, chúng ta không phải lạnh lùng như vậy, đương nhiên mà đứng ở góc độ đạo đức thẩm phán đi nói hết thảy tao ngộ của Dịch Phi đều là đáng kiếp, đều cho rằng y không hề đáng để đảo lộn lòng ngươi lần nữa như vậy, nếu như lúc ấy khi Trương Mẫn Hân cố ý chỉ cho ngươi xem hình ảnh cô ta lựa chọn, bất cứ ai trong chúng ta từng đứng ra ngăn cản, từng nỗ lực kéo ngươi ra khỏi đống mê mang hỗn độn, để ngươi đổi mặt với chân tướng, mà không phải tự cho là đúng,

cảm thấy tốt cho người, cảm thấy người hẵn sẽ không quá để ý, cảm thấy khỏi cần cho người thêm phiền não, nếu như...

Phương Khinh Trần nhắm mắt, trong lòng chợt bi thống.

Nếu... Nếu... Năm đó...

Có phải là, bảy trăm năm trước, người đã có thể mở đôi mắt hài đồng, nhìn rõ rất nhiều sự, minh bạch rất nhiều tình. Có phải là, kiếp của sáu đời, nạn của sáu đời, giày vò của sáu đời sau này, đều có thể không tồn tại, không phát sinh.

Cái gọi là tình yêu bạn học, chẳng qua như thế?

Những người đến từ thế giới tiên tiến nhất, bị công nghệ cao chiêu hứ chúng ta, thiên tính đã lạnh lùng vô tình, thiên tính đã không biết thật lòng quan tâm người khác, thiên tính đã không giỏi ở chung với người, khoảng thời gian chung trường bốn ngàn năm, cuộc sống cộng đồng, mô phỏng cộng đồng gần ngàn năm, mới coi như chậm rãi bồi dưỡng ra một chút quan tâm nhỏ nhoi phát ra từ chân tâm, mới sau một đời lại một đời khổ nạn đó, rốt cuộc chịu vươn tay mà giữ lại tối giữ lại lui, ý đồ cho một chút trợ giúp nhẹ không...

Chỉ là, cho dù cứ ngăn cản Địch Cửu như vậy lại thế nào đây? Y vẫn sẽ chết, may ra chỉ sống thêm một ngày hai ngày, mười mấy ngày, thế thôi.

Nhưng nếu không ngăn cản, lại nên làm thế nào? Chỉ bởi vì y nhất định sẽ chết, chẳng lẽ liền phải buông tay, mặc cho hết thảy phát sinh!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 322 : Không Phụ Không Bỏ

Phương Khinh Trần khe khẽ cười rõ, chậm rãi đưa mắt, ánh mắt trong suốt, lại chỉ có chẽ nhạo và lạnh lùng, thanh âm trầm tịch lạ thường: “Địch Cửu, trong tư tâm, có lẽ ta thật sự không hề hy vọng ngươi sẽ từ bỏ, nhưng ta nhất định phải ngăn ngươi. Cho dù ngươi đã là người chết chắc, cho dù hôm nay ta ngăn được ngươi, chỉ cần ngươi không còn yêu quý mình, ngươi cũng sẽ chết rất nhanh chóng, ta vẫn không thể cho ngươi xông vào Tiểu Lâu chịu chết. Ta không thể để ngươi vì chuyện đánh thức A Hán kỳ thật không hề có ý nghĩa này...”

Địch Cửu đôi mắt lạnh lùng, thanh âm lạnh lùng: “Không hề có ý nghĩa?”

Phương Khinh Trần hoàn toàn không để ý sự phẫn nộ ẩn ẩn trong ngữ khí của y, chỉ bình tĩnh nói tiếp: “Ta muốn cản ngươi, không phải vì ngươi, mà là vì A Hán. Cho nên...”

Y lạnh lùng nhìn Địch Cửu, khí cơ cường đại như sóng to gió lớn cuồn cuộn mà đi: “Ta dù sao cũng phải cản ngươi!”

Địch Cửu không chút hoang mang, ngừng xe ngựa, bế A Hán thả lại trong xe, lúc này mới nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn Phương Khinh Trần vẫn ngồi trên ngựa: “Ngươi không còn định tiếp tục dây dưa với ta, chậm rãi dùng công phu quấy rầy để đối phó?”

Phương Khinh Trần hờ hững: “Ta không còn sự nhẫn耐 tại đó.”

“Ngươi nói ngươi không muốn hại tính mạng ta, nhưng hiện tại đã không cân nhắc hậu quả việc kích ta toàn lực chiến một trận?”

Phương Khinh Trần cười lạnh: “Ta há có thể để ngươi lấy tính mạng uy hiếp mãi.”

Địch Cửu gật đầu, thần sắc cũng như bình thường, ngoại trừ thò tay rút kiếm thì không còn động tác gì nhiều hơn.

Thấy hai vị chủ nhân này tình hình không đúng, chúng sơn tặc bao quanh vội vàng lui xa từ phía, khẩn trương cẩn thận mà nhìn chằm chằm bên này.

Địch Cửu thì mắt không nhìn nghiêng, toàn tâm thần ngưng định trên người Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần người mở lời gây hấn này, bây giờ lại dù bận vẫn ung dung, không hề nóng lòng động thủ: “Ngươi thật sự vẫn quyết định liều mạng với ta sao? Ngươi nên hiểu, bất kể ngươi liều mạng như thế nào, tình trạng thân thể ngươi, đã định trước làm ngươi không cách nào thắng ta. Mà mấy ngày nay...”

Ánh mắt y thong thả đảo qua mọi người: “Chuyện mấy ngày nay ta âm thầm làm, ta không tin ngươi không phát hiện.”

Địch Cửu trầm mặc không nói gì.

Mấy ngày nay Phương Khinh Trần mượn uống rượu tán dóc bài bạc tìm vui, lảng lẽ giải hết cấm chế giúp những sơn tặc này, đâu phải y không biết. Chỉ là cho dù biết, y lại không có biện pháp gì để ngăn cản, cũng chẳng có suy nghĩ phải ngăn cản.

Dù sao ở trước mặt y, người duy nhất có thể hình thành trở ngại, chỉ có bản thân Phương Khinh Trần. Đám sơn tặc kia có hoặc không có, phải chăng sẽ quay giáo một kích, với y mà nói đều không có gì quan trọng.

Nhin vẻ mặt y, Phương Khinh Trần mỉm cười.

“Họ đích xác đều là tiểu nhân vật, nhưng tiểu nhân vật cũng có thể làm đại

sự. Ta đã giải cấm chế của họ, rồi lại nghĩ cách giữ họ, tự nhiên là có chỗ dùng được.”

Phương Khinh Trần thản nhiên nói: “Ngươi ta đánh nhau, ai thắng ai thua, ai chiếm thượng phong, đều không quan trọng. Chỉ là khi chúng ta kịch chiến, chỉ sợ ngươi không có thời gian chú ý A Hán nữa?”

Ánh mắt Địch Cửu hơi lạnh. Y vẫn chỉ lo lắng Phương Khinh Trần buông tay chân thật sự trở mặt ngăn mình, lại không hề lo lắng Phương Khinh Trần sẽ gây bất lợi cho Phó Hán Khanh, thế nhưng...

Phương Khinh Trần ánh mắt lạnh lùng, khí cơ xa xa tập trung Địch Cửu. Nội tức hùng mạnh trùng trùng bức đến, minh xác cho Địch Cửu biết, giờ này khắc này bất cứ động tác rất nhỏ nào ý đồ quay người lao vào xe ngựa, ôm Phó Hán Khanh đi, đều sẽ lập tức dẫn phát công kích toàn lực của mình.

“Hiện tại, ngươi đã không có cơ hội trở về bảo vệ y bên cạnh, huống chi, cho dù ngươi liều mạng nữa, cho dù dùng đên thiêu ma giải thể đại pháp, ngươi cũng không thể nào mang theo A Hán đánh với ta.”

Phương Khinh Trần lạnh băng lắc đầu, giống như đang phủ định tất cả nỗ lực và kiên trì của y: “Ta không cần đòi mạng ngươi, cũng không cần cố để ngươi dùng hết tất cả sinh mệnh lực khổ chiến đến cùng với ta. Ta chỉ cần quấn lấy ngươi, để họ có cơ hội mang A Hán đi, trận chiến này sẽ không cần thiết tiếp tục nữa. Đám thủ hạ kia của ta trước đây một mực ngăn trở ngươi, đã ở phía trước làm tốt hết thảy chuẩn bị tiếp ứng. Chỉ cần ngươi vừa mang đi, là ta có thể cho ngươi không còn cơ hội tìm được A Hán. A Hán đã không còn bên cạnh, ngươi còn gì tất yếu, phải xông vào Tiểu Lâu nữa?”

Địch Cửu vẫn chỉ im lặng gật đầu, không hề có ý nôn nóng. Phương Khinh Trần quả nhiên không phải loại người đơn giản, dưới tất cả dễ nói chuyện, tất cả không thể làm sao, tất cả không chút để ý, y lại sớm lặng yên an bài hết thảy.

“Ngươi đã chuẩn bị tốt tất cả, cần gì phải nói cho ta biết, để ta có chuẩn bị?”

“Bởi vì ta vẫn không hy vọng ngươi động thủ liều mạng với ta! Kỳ thật ta đã cho ngươi uống linh dược, hiện tại được hiệu vẫn còn, cho dù là ngươi sinh mạnh sử thiêng ma giải thể, ta cũng có mẩy thành cơ hội, có thể bảo đảm tính mạng ngươi. Nhưng việc này tổn thương thân thể ngươi quá nặng, về phần phòng bị của ngươi...”

Phương Khinh Trần cười khẩy một tiếng: “Chuyện đến bây giờ, ngươi cho rằng ngươi phòng bị nhiều hơn lại có thể ích gì. Nếu ta hạ quyết tâm muốn quấn lấy ngươi, ngươi căn bản không có cơ hội thoát thân.”

Địch Cửu bình tĩnh nói: “Ta đã hiểu mẩy ngày nay ngươi đang âm thầm an bài những gì. Như vậy, mẩy ngày nay, ta cũng vẫn không hề dị nghị chấp nhận kết bạn đồng hành, mặc cho ngươi âm thầm động tay chân giở thủ đoạn lại không quản không hỏi, đến bây giờ còn tâm bình khí hòa nói chuyện với ngươi, ngươi có biết, lại là vì sao?”

Phương Khinh Trần dừng một chút, lại bất đắc dĩ cười khổ một tiếng: “Còn có thể là vì sao, tự nhiên là chờ cứu binh, chờ giúp đỡ.”

Còn chưa dứt lời, một tiếng cười hào sảng đột nhiên vang lên: “Phương hầu tài trí, quả là làm người bái phục.”

Theo tiếng cười sang sảng, hai bóng đen ngang trời bay tới, lại bịch bịch hai tiếng, chắc chắn hạ đất, không thể động đậy.

Phương Khinh Trần thở dài trong lòng. Không cẩn thận, đây khẳng định là hai đầu lĩnh trong số thủ hạ của Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần kia. Vốn phái họ đi theo bố phục ở khá xa bên ngoài, chuẩn bị tiếp ứng, vạn nhất bên này đánh nhau thật, để đám sơn tặc đoạt Phó Hán Khanh bỏ chạy, họ tiếp ứng được ngươi, trong tối lại có thể được sự phối hợp trợ giúp thích đáng của quan phủ Yên Quốc, tự nhiên có biện pháp giấu ngươi, ẩn đi hành tung, cho dù Địch Cửu sau đó muốn tìm, một cây làm ch้าง nén non, sợ cũng rất khó tìm ra được. Hiện giờ cục bị phá, kỳ thật y cũng không giật mình lăm. Người âm thầm đi theo võ công

tuy cực cao, nhưng vẫn không thể giấu được tai măt y. Chính bởi vì phát hiện có cao thủ âm thầm ẩn nấp đuối theo, lo lắng thủ hạ tiếp ứng phía sau xảy ra chuyện, y mới không thể không cố ý khiêu chiến Địch Cửu, khiến cục diện khẩn trương như thế, bức người ẩn thân trong tối nọ không thể không hiện thân.

Bất quá, rất rõ ràng, kỳ tích không xuất hiện... Cao thủ âm thầm theo dõi này, quả nhiên là người giúp đỡ Địch Cửu.

Phương Khinh Trần buồn bực, Địch Cửu cư nhiên cũng không hề cao hứng. Cho dù y vẫn hờ hững, tình cảm không quá dao động, lúc này lại cũng khe khẽ thở dài.

Sau khi gặp phải lực cản cường đại như Phương Khinh Trần, bình tĩnh chu toàn, chịu đựng tất cả khiêu khích khó dễ của Phương Khinh Trần, coi thường hết thảy động tác y âm thầm làm, chính là bởi vì tự biết vị tất có thể xông qua một cửa Phương Khinh Trần kia, nếu muốn an toàn, tốt nhất nên có người hỗ trợ.

Đúng vậy, y vẫn đang chờ người giúp đỡ, chờ cứu binh, chờ người y không hề hy vọng sẽ theo tới, lại luôn ẩn ẩn cảm thấy, có lẽ thật sự sẽ theo tới kia.

Đồng bạn, bằng hữu, người vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ, sẽ không phụ nhau...

Không thể không thừa nhận sự thật như vậy, không thể không thừa nhận, loại ác nhân như y thế này, bên cạnh cũng sẽ có đồng bạn như vậy, nhưng trong lòng thủy chung chẳng cao hứng nổi, trái lại càng cảm thấy nặng nề tích tụ, khó mà giãn ra.

Y bình tĩnh đưa mắt, nhìn Địch Nhất lướt đến sau hai tên xui xẻo bị ném qua kia, ánh mắt thủy chung lạnh băng: “Các ngươi là đồ đần à?”

Địch Nhất hừ lạnh một tiếng: “Nếu chúng ta là đồ đần, ngươi lại tính là gì?”

Hai người tính tình đều lãnh tĩnh đến mức tận cùng, không hiểu sao lại hầm hè nhìn nhau một cái, sau đó lại đồng thời thoáng ảm đạm mà trầm mặc.

Nhớ trước kia, những nhân vật khôn khéo như họ, vĩnh viễn chỉ biết cười nhạo Phó Hán Khanh là đồ đần, hiện giờ lại là chính họ không ngừng làm chuyện còn ngốc hơn Phó Hán Khanh.

Sau khoảng trăm mặc ngắn ngủi, Địch Nhất mới nhẹ nhàng nói: “Ngươi yên tâm, chúng ta không hề định cùng chết với ngươi. Chỉ là... Chỉ là... Ngươi đã nhất định phải đi Tiểu Lâu, chúng ta dù sao cũng phải đưa ngươi đến ngoài ngọn núi chõ Tiểu Lâu. Đoạn đường cuối cùng này, biết đâu chúng ta còn có thể giúp đỡ mấy việc. Xem ra...”

Y nhìn Phương Khinh Trần một cái: “Chúng ta đường như thật sự đã giúp được một việc nhỏ.”

Địch Nhất cười khổ một tiếng, trong lòng không có sự khăng khái hùng dũng của đồng sinh cộng tử gì đó, ngược lại ảm đạm vương bận nhiều hơn một chút.

Y ôm tâm tình cực áy náy, xuống núi đuổi theo Địch Cửu như chạy trốn.

Ngày đó y và Địch Tam tiến thoái lưỡng nan. Đuối theo đồng hành với Địch Cửu, là chịu chết chẳng hề có ý nghĩa, thế nhưng làm như không hề phát sinh chuyện gì mà ở lại, trong lòng lại bất an. Sau khi chần chờ bồi hồi rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định, cứ đuổi theo coi thử trước rồi nói sau.

Đối mặt với nước mắt và sự bi thương của Văn Tổ Y, Địch Nhất đã thề, cam đoan vô số tiếng, tuyệt không tùy ý hy sinh tính mạng, tuyệt không dễ dàng theo Địch Cửu cùng vào Tiểu Lâu.

Địch Tam cũng ở bên bảo đảm, nếu thật có thể cam đoan cứu A Hán, hoặc giả họ cũng không sợ chết, nhưng nếu cẩn bản không nắm chắc, mà vô luận họ nỗ lực như thế nào kết quả cuối cùng đều như chau chấu đá xe, vậy thì họ cũng tuyệt không thuận vì nghĩa khí đi hy sinh vô vị. Cho dù bản thân Địch Nhất không muốn sống, Địch Tam cũng cam đoan sẽ trông nom đàng hoàng, không cho y có lỗi với tẩu tử và chất nhi chưa ra đời.

Khuyên giải như vậy hồi lâu, Văn Tố Y chung quy biết, nếu thủy chung không cho Địch Nhất xuống núi, chỉ sợ trượng phu cả đời cũng chẳng thể khoái hoạt an tâm, đành phải cố nén bi thống lo lắng trong lòng, gật đầu đáp ứng.

Tuy nói Địch Cửu đi sớm hơn họ rất nhiều ngày, nhưng mang theo A Hán hôn mê bất tỉnh, lại phải bảo đảm chăm sóc A Hán được tốt nhất, cho nên hành trình cực chậm, trên đường lại bị thủ hạ của Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần nhiều lần kéo chậm tốc độ, mà một bệnh nhân diện mạo quái dị, mang theo một người vĩnh viễn hôn mê bất tỉnh cũng rất chói mắt, muốn nghe ngóng hành tung của y không hề khó.

Dần dần Địch Nhất và Địch Tam đã đuổi đến gần Địch Cửu, nhưng cũng phát hiện, Địch Cửu chẳng những bên cạnh dẫn theo một đám người, xa xa còn có một đám người lén lút đi theo.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 323 : Chết Sống Bất Luận

Địch Nhất và Địch Tam còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, bám đuôi một thời gian, lặng lẽ ra tay ám toán bắt giữ một hai người, thẩm vấn một chút, biết là Phương Khinh Trần nhúng tay vào việc này, hai người đâu còn ngồi được.

Thủ hạ của Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần tuy rằng đều rất thông minh, nhưng võ công đâu thể nào so với hai cao thủ đứng đầu này. Địch Nhất và Địch Tam cũng chẳng phải anh hùng hảo hán quang minh chính đại thích ra tay chính diện gì, chuyên sử ám chiêu ám toán từng kề phía sau, tự nhiên đều dễ như trở bàn tay.

Để phòng vạn nhất, hai người họ trói những người khác rồi tùy tiện nhét vào chỗ bí mật, mang hai đầu lĩnh này, lặng yên lén lại gần. Nhưng thấy Phương Khinh Trần và Địch Cửu giăng co đối chọi, cục diện khẩn trương nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể dốc sức đánh một trận, họ đâu còn dám tiếp tục ẩn nấp. Địch Nhất ném con tin ra, tỏ rõ thân phận, mà Địch Tam thì sớm lặng yên lùi về sau, đi trông coi những người bị bắt khác.

Phương Khinh Trần nghĩa hai người đáng thương nằm dài dưới đất không thể động đậy, trong lòng hiểu những người khác chỉ sợ toàn rơi vào tay Địch Tam vẫn chưa chịu lộ diện. Tính mạng của ngăn ấy con tin, nếu y không ngó ngàng, hai người Tiêu Thanh Thương và Triệu Thần, chẳng ai chịu bỏ qua cho y.

Vừa nghĩ điều này, trong lòng tức giận. Hai người này dọc đường lặng lẽ đuổi theo, sao không ai chịu nhớ y một tiếng? Trương Mẫn Hân đi làm gì rồi? Cho dù giận dỗi, không chịu nói chuyện với y, thời điểm thế này cũng không thể lấy chuyện mấu chốt như vậy ra đùa giỡn chứ!

Kỳ thật chuyện này đám Trương Mẫn Hân rất oan uổng. Đám người họ chỉ biết xem hình ảnh mình quan tâm. Trước kia ngẫu nhiên nhìn Địch Tam và Địch Nhất, bất quá là vì nhìn A Hán, từ khi Địch Cửu đưa Phó Hán Khanh đi, đám Trương Mẫn Hân căn bản không để ý Địch Tam và Địch Nhất làm gì nữa, tự nhiên cũng chẳng cách nào sớm nhắc nhở Phương Khinh Trần.

Nếu không phải bản thân Phương Khinh Trần tai măt xuất chúng, tính cảnh giác cao, sớm phát hiện Địch Nhất, chuẩn bị tâm lý thích đáng, chỉ sợ thật sự phải bị dọa hết hồn.

Lúc này y ở bên lãnh nhẫn nhìn Địch Nhất và Địch Cửu đối thoại, trong lòng biết nếu còn muốn đơn thuần dùng võ lực không lưu hậu hoạn giải quyết chuyện này, đã là không khả thi. Võ công của Địch Nhất tuy không đủ để tạo thành uy hiếp với y, nhưng nếu liên thủ cùng Địch Cửu thì mình không thể không đau đầu, huống chi trong tối còn có một Địch Tam đang nắm một đống con tin chờ ở bên kia, mà y chỉ lẻ loi một mình.

Việc đã đến nước này...

Y nhướn mày, nét cười thản nhiên bên môi, xoay người xuống ngựa, tùy tay một chưởng võ trên mình ngựa, bảo mã bị đau, nhanh như chớp lao đi xa tít.

Phương Khinh Trần lúc này mới quay đầu cười với Địch Cửu, nhìn như đã thu hết sát khí, đang chuẩn bị trò chuyện với y. Nhưng nơi này tươi cười chợt hiện, bên kia đã trực tiếp khoát tay, đánh ra một chưởng!

Bắt đầu từ khi Phương Khinh Trần tỏ ý với Địch Cửu muốn ra tay dùng sức mạnh, nội tức đã vận chuyển như nước, khí cơ toàn thân đều từng chút tràn đầy, cho đến khi *** khí thần đạt đến đỉnh, một chưởng này tập kích, khí thế phong mang, đã là tụ tập công lực bình sinh, anh hùng đương thời, ai lại có thể chấn thăng mũi nhọn này?

Loại sự tình không tuyên mà chiến, đánh lén ám toán này, Địch Cửu và Địch Nhất xuất thân ánh vệ cũng sớm đã thành thói quen. Ngoài mặt hai người thông

dong đồi thoại, lại âm thầm đều đề khí phòng bị, chỉ cần Phương Khinh Trần vừa động là có thể lập tức tiền hậu giáp kích, tùy cơ ứng biến.

Nhưng mà, họ đều không nghĩ đến, một kích toàn lực sau khi tích thế lâu dài này, đánh không phải Địch Cửu một lòng muôn đến Tiểu Lâu, cũng không phải Địch Nhất vỗ công kém hơn, có thể chě phục trước một bước, lại là cỗ xe ngựa kia, là người hôn mê trong xe, căn bản không thể bảo hộ bản thân kia!

Một chưởng này của Phương Khinh Trần, đủ để làm cả cỗ xe ngựa lẩn người trong xe cùng nhau tan thành phẩn!

Địch Nhất quát to một tiếng, trên mặt Địch Cửu chợt nổi lên một cỗ ứng hông khác thường.

Trường kiếm của Địch Nhất ra khỏi vỏ, người kiếm hợp nhất phóng lên, một kiếm chỉ thẳng hậu tâm Phương Khinh Trần, lại là công chõ địch tất cứu, muốn bức y thu tay quay người!

Phương Khinh Trần căn bản không thèm đếm xỉa, mặc Địch Nhất phi kiếm tập kích, một chưởng kia vẫn dùng hết toàn lực đánh về phía xe ngựa, chỉ là nháy mắt khi mũi kiếm sát người ấy, người chợt lướt cực nhẹ, tránh được chõ yếu hại.

Sau một tiếng nổ lớn, ba bóng người chợt hợp lại phân, bụi mù tràn ngập, thế nhưng cả cỗ xe ngựa Địch Cửu bảo vệ sau người, vậy mà không hề lắc lư. Phương Khinh Trần lại theo tiếng lướt ra sau, lui hơn một trượng, nhẹ nhàng hạ đất, thân hình phiêu dật linh động, chẳng hề có dáng vẻ như bị vây hạ phong.

Địch Cửu ra tay mau lẹ như điện, đúng là phát sau mà đến trước, kịp thời hoành chưởng cản lại, cùng Phương Khinh Trần mạnh mẽ đối một chưởng.

Ngực Phương Khinh Trần có máu tươi nổi bật, đã chậm chậm ngãm lên bạch y.

Y là người trong Tiểu Lâu, *** thắn lực hơn người, vốn không để bụng thương đau của thân thể. Chỉ là một kiếm này của Địch Nhất, kiếm khí vẫn tồn thương tâm mạch y, lại kéo ra một kiếm xuyên ngực lúc trước Triệu Vong Trần đâm, cùng với vết thương cũ khi Sở Nhược Hồng ý đồ moi tim y, đau đớn đột nhiên đến này rốt cuộc vẫn làm sắc mặt Phương Khinh Trần hơi tái nhợt.

Địch Nhất trường kiếm như hồng, kèm theo một chuỗi huyết ảnh, lướt vào xe bể Phó Hán Khanh phanh xe mà ra, lén xuống ba lần đã lướt ra ngoài mấy trượng, lúc này mới quay người, nhìn Phương Khinh Trần đầy giận dữ: “Người điên rồi?”

Nhưng Phương Khinh Trần cả mắt cũng không chớp, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm Địch Cửu: “Người điên, là y.”

Địch Cửu tay phải mềm nhũn buông thõng trước người, tay trái bụm miệng, kẽ ngón tay rướm máu tươi, với tính tình kiên nhẫn như y, lại không nhịn được máu tươi phun trào, nôn ra từng búng máu, dù dùng tay bịt chặt cũng không che được, không ngăn được.

Vốn đối với Địch Cửu mà nói, so đấu nội lực chính là phương thức chiến đấu không khôn ngoan nhất, huống chi vì che chở xe ngựa phía sau cùng Phó Hán Khanh trong xe, y không thể lui về giảm bớt lực như Phương Khinh Trần, lại không thể để chân khí nội lực hai người đụng nhau tràn ra tú phia, chỉ đành cố lấy thân thể mình, miễn cưỡng chịu đựng hết thảy lực lượng cuồng mãnh cương liệt.

Một chưởng giao kích, tay phải của y từ cổ tay đến ngón, xương cốt đã gãy rất nhiều chỗ, nội phủ càng bị thương nghiêm trọng. Chỉ là mấy năm qua, tất cả đau khổ tra tấn của thân thể đều thành thói quen thậm chí hoàn toàn coi thường, lúc này thương thế tuy nặng, thần dung lại không hề biến, lạnh lùng nhìn Phương Khinh Trần, trong mắt vẻ sắc lạnh đại thịnh. Chỉ là vẫn đang hộc máu, không thể nói thôi.

Y chậm rãi buông tay, không định che giấu việc mình trọng thương nữa, liên tiếp sặc ra mấy búng máu, lúc này mới chậm rãi thăng lồng, dùng tay trái đỡ đính đầy máu tươi của mình mà cầm kiếm, từ từ chỉ Phương Khinh Trần: “Cho ta một lý do...”

Trên thân kiếm sát ý như thủy triều, khí cơ nhuệ liệt, xa xa vây Phương Khinh Trần: “Bằng không, khỏi cần ngươi bức, ta cũng phải giết ngươi!”

Y vốn là người cực lanh tinh, nếu như trước mắt không thể dùng lực đối địch, y rất giỏi ẩn nhẫn, sau đó tìm kiếm cơ hội. Thế nhưng Phương Khinh Trần ra tay với Phó Hán Khanh không chút lưu tình, đã dễ dàng kích thích sự cuồng nộ của y!

Người kia ngu ngốc hơn, xuẩn hơn, bệnh nguy kịch hơn, thời gian hôn mê dài hơn, cũng không tới phiên kẻ khác đến đánh đến giết, đến tùy tiện đụng một đầu ngón tay!

Địch Cửu không chấp nhận được loại sự tình này, không nhịn được cơn giận này, năm đó y đã vì việc này mà phát điên, dưới tình huống bất lợi nhất, đi đói mặt với Dạ Xoa và tất cả địch nhân, hôm nay, y cũng sẽ vì nguyên nhân đồng dạng mà mất hết trấn định.

Trong xương cốt y đã có một cỗ hàn khí ngoan tuyệt, bằng không năm đó y cũng không thể vào lúc năm lao tám thương, công lực chưa phục, có thể giết sạch Dạ Xoa và đám người liên can, lại mang theo một người hôn mê bất tỉnh, xông ra biệt trang của Bất Động Minh vương.

Giờ này khắc này, trong miệng có máu, tay phải đã phế, nhưng y cố tình cầm kiếm khiêu chiến, sát ý ngập trời!

Phương Khinh Trần hờ hững nhìn sắc mặt y mang theo vẻ ứng hồng quỷ dị, nhìn tay phải buông thõng bên cạnh.

Đó hẳn là gây xương với tính giật nát khá nghiêm trọng. Loại thương trình

độ này, nếu không có cao thủ y đạo tiêu chuẩn Phong Kính Tiết tương trợ, chỉ sợ tay này cho dù không phế, sự linh mẫn về sau cũng kém xa ngày xưa.

“Lý do? Lý do chính là, ta không muốn ngươi chết. Tối thiểu, ta không muốn ngươi chết ở Tiểu Lâu.”

Địch Nhất phẫn nộ kêu một tiếng: “Nhưng ngươi lại muốn y chết?!”

“Chúng ta đã nói với các ngươi bao nhiêu lần! Y ngủ tốt hơn là tỉnh lại, chết còn tốt hơn là sống! Nhưng các ngươi nhất định không nghe! Hiện tại y sống, khác gì đã chết, lại phải mệt mỏi mọi người các ngươi cả đời không được giải thoát. Ta giết y, thành toàn cho y, cũng trả tự do cho các ngươi!”

“Chúng ta nguyện ý bị y liên lụy, liên quan gì đến ngươi? Y chỉ đang ngủ, không phải chết, y sống rất tốt, trừ không chịu tỉnh thì khỏe mạnh hơn đại đa số, ngươi đâu phải y, làm sao ngươi biết y muốn chết? Người băng vào cái gì mà nói ngươi là đang thành toàn?”

Địch Nhất phẫn nộ đến mức cả cánh tay cầm kiếm cũng hơi run, nhưng cánh tay đang ôm Phó Hán Khanh kia lại thủy chung ổn định.

“Băng ta là đồng môn của y, băng ta biết rõ cẩm kỹ của Tiểu Lâu, băng ta hiểu rõ chân tướng các ngươi vĩnh viễn không thể tưởng tượng...” Phương Khinh Trần bỗng nhiên thở dài, lại cười lắc đầu: “Ta lại đi phí công phu giải thích loại sự tình này với các ngươi, thật là buồn cười...”

Địch Cửu cầm kiếm, rảo bước bức đến: “Ta mặc kệ cái gọi là chân tướng và cẩm kỹ kia của ngươi, ta chỉ biết, ngươi muốn giết y, thì ta giết ngươi!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 324 : Hai Lựa Chọn

Địch Cửu kiếm phong giương lên, đã bất ngờ tập kích!

Phương Khinh Trần lãnh nhẫn nhìn, đột nhiên lướt lui lắc đầu, nhường mày cao giọng nói: “Khoan!”

Cho dù trong lòng hận y tột cùng, Địch Cửu vẫn theo tiếng dừng lại, nhìn y căm hận: “Ngươi còn muốn nói gì nữa?”

“Ngươi cho là, ngươi hiện tại, có thể giết được ta?”

Địch Cửu mâu quang như điện, lạnh lùng nhìn vết thương trước ngực Phương Khinh Trần: “Ngươi đã bị thương tâm mạch, mà cựu tật còn phát tác, đối mặt với ta và Địch Nhất, ngươi thật sự cho là ngươi có thể dễ dàng toàn thân mà lui?”

Phương Khinh Trần hơi nhíu mày, âm thầm tức giận. Mắt người này rõ ràng đã không còn linh quang, sao vẫn có thể nhìn ra vấn đề nhỏ nhặt như vậy.

“Tiếng từ trung khí mà ra, nội phủ nếu bị thương, dù che giấu giỏi hơn, một số biến hóa cực nhỏ nhặt trong thanh âm vẫn không thể gạt được ngươi.” Địch Cửu thản nhiên nói: “Ngươi định nói, thương của ngươi không nặng sao?”

Địch Nhất hít một hơi thật sâu, trở tay buộc Phó Hán Khanh lên lưng, hai tay để không càng thêm linh động, tầm mắt cố định nhìn Phương Khinh Trần: “Ta cũng không cần biết ngươi là ai, ngươi đã muốn giết A Hán thì chúng ta chỉ đành dốc hết toàn lực giết ngươi trước.”

Y giơ tay trái, đầu ngón tay kẹp pháo hoa: “Pháo hoa làm tin, chỉ cần phát ra, có nghĩa là chúng ta nơi này tình huống nguy cấp, Địch Tam sẽ lập tức giết

những người đó, lại chạy đến tiếp viện, Phương Khinh Trần, những sát nghiệt này, đều phải tính lên đầu ngươi!”

Phương Khinh Trần chẳng buồn nhìn y, tùy tay điểm huyệt cầm máu cho mình, khẽ cười khẩy một tiếng.

Ngươi cho ta là ai? Phương Khinh Trần ta, há là Chúa bị uy hiếp?

“Tin cũng vậy, không tin cũng vậy, ta không hề coi đây là gì, cũng không hề e ngại các ngươi. Về phần những con tin đó, càng không đủ để uy hiếp ta. Chỉ là trước khi chân chính động thủ, ta muốn hỏi lại một lần.”

Y không hề nhìn Địch Cửu, mà chỉ nghiêng đầu nhìn chăm chắm Địch Nhất: “Với tình hình Địch Cửu hiện tại, liều đến cùng với ta, mà bất luận kết cục của ta ra sao, tính mạng của bản thân y nhất định không giữ được. Y không coi tính mạng mình là gì, như vậy... ngươi cũng không để ý sao? Ta muốn ngăn cản y đi Tiểu Lâu chịu chết, ngươi cũng cảm thấy không nên sao?”

“Ngươi là hảo ý cũng thế, ác ý cũng thế, đều không quan trọng. Ngươi đã muốn giết A Hán thì chúng ta không thể tha cho ngươi.”

Địch Nhất cũng cầm kiếm đến gần, cùng Địch Cửu đứng sóng vai: “Chuyện y muốn đến Tiểu Lâu, ta trước đó không biết, đương nhiên cũng sẽ không tán thành. Một mình ngươi đã bức chúng ta đến nồng nỗi này, lực lượng chân chính của Tiểu Lâu còn chưa từng triển hiện. Ta tuyệt không tin tưởng, y có thể có bốn sự gì, thật có thể bức được Tiểu Lâu cứu A Hán tinh lại. Y đi Tiểu Lâu như vậy, chẳng qua là chịu chết mà thôi. Nhưng y đã hạ quyết tâm, dù rằng ta không đồng ý, cũng nhất định phải giúp y. Cho dù ta sẽ không cùng y xông vào Tiểu Lâu, chí ít phải đưa y đến ngoài ngọn núi chõ Tiểu Lâu, trợ giúp y quét sạch hết thảy chướng ngại.”

“Chúng ta là bằng hữu, là đồng bạn, là người đồng dạng có thể xông pha khói lửa vì A Hán. Y muốn sống, ta trợ y kiệt lực cầu sinh, y muốn chết, ta sẽ trợ y chết không tiếc nuối! Việc y làm ngốc hơn, ta cũng theo y ngốc đến cùng...”

Địch Nhất bình tĩnh nhìn Phương Khinh Trần: “Phương Khinh Trần, ngươi là người trong Tiểu Lâu, ngươi là cường giả đương thời. Chúng ta không muốn liều mạng với ngươi, chúng ta cũng không muốn cùng ngươi trở mặt đối địch. Nếu ngươi có thể cam đoan không ngăn trở chúng ta nữa, không làm hại A Hán nữa, chúng ta sẽ không liều đến cùng với ngươi, cũng trả người lại cho ngươi. Bằng không...”

Y nhìn Địch Cửu từ đầu chí cuối vẫn trầm mặc lạnh lẽo, lúc này mới cười nhàn nhạt: “Bằng không, chúng ta chỉ dành không chết không ngừng, cùng ngươi liều một trận ngươi chết ta sống.”

“Đây xem như là lựa chọn các ngươi cho ta?” Phương Khinh Trần nhàn nhã khoanh tay, ngửa mặt nhìn không trung mênh mông vô biên kia, mặt dày bỗng nhiên hơi xuất thần. Giống như giết chóc bức đến trước mắt này căn bản chẳng tồn tại, y lại vẫn có nhàn tình dật chí đi chất vấn thiên ý mờ mịt kia.

“Thế thì, ta cũng cho các ngươi hai lựa chọn vậy.”

“Lựa chọn thứ nhất, giao A Hán cho ta đi.”

Phương Khinh Trần cười, lui một bước, thong thong dong dong né tránh hai đao sát khí lẫm liệt kia: “Trước đừng vội tức giận, ta cam đoan, chúng ta nhất định chiếu cố tốt A Hán, mà lực lượng của chúng ta vượt xa các ngươi, để chúng ta chăm sóc y, phải tốt hơn, thuận tiện hơn, chu đáo hơn xa các ngươi. Địch Cửu ngươi đi hoàng cung Yên quốc tìm Phong Kính Tiết... Cho dù ngươi lười đi tìm y, bằng số thuốc trên tay ngươi, cũng có thể sống thêm một khoảng thời gian rất dài, tên kia mềm lòng, chờ chuyện Yên quốc vừa xong, bản thân y chỉ sợ sẽ chủ động đến tìm ngươi. Ta tin y ít nhất có thể giúp ngươi kéo dài mạng thêm mười năm.”

Địch Nhất ngẩn ra, nhìn Địch Cửu một cái. Sở dĩ y chịu toàn lực ủng hộ Địch Cửu làm việc ngốc hầu như tất chết này, có một phần nguyên nhân rất lớn là bởi Địch Cửu vốn cũng chẳng sống được bao lâu nữa, cho nên chung quy phải trợ y

hoàn thành tâm nguyện cuối cùng. Thế nhưng... nếu... thật có thể kéo dài mạng...

Nhưng Địch Cửu ngay cả khoe mắt cũng không quét qua y một cái, chỉ lạnh lùng nhìn Phương Khinh Trần: “Giao A Hán cho ngươi, ngươi sẽ cứu y tinh lại sao?”

Phương Khinh Trần thở dài khe khẽ: “Nếu ta nói ta sẽ, ngươi có tin không.”

“Không tin.” Địch Cửu đáp cực nhanh, không hề giữ cho Phương Khinh Trần chút thể diện nào.

Địch Nhất cũng thở dài: “Nếu ngươi không muốn chúng ta tiếp cận y nữa, chúng ta cũng có thể cam đoan về sau vĩnh viễn không tìm y nữa, nhưng chí ít, ngươi phải cho chúng ta tận mắt thấy y tinh lại.”

Phương Khinh Trần từ từ lắc đầu: “Vòng tới vòng lui lại vòng về đây. Ta đã nói vô số lần, Địch Cửu, bất kể ngươi kiên trì làm đến mức nào, điều này, là không thể như nguyện.”

Địch Cửu bình tĩnh nói: “Ngươi cũng từng nói, có thể hay không cùng có làm hay không, căn bản là hai việc khác nhau.”

Vết thương bỏng rát trên ngực có cảm giác nóng hầm hập, Phương Khinh Trần cảm thấy lần này, vết thương cũ phát tác hình như là lợi hại hơn mọi khi, lại rõ ràng biết sự khó chịu trong lòng tuyệt không chỉ là đau đớn do thương mới thương cũ đồng loạt phát ra, không nhịn được khe khẽ thở dài một tiếng: “Có rất nhiều chuyện, các ngươi căn bản không minh bạch, mới ngu xuẩn như vậy...”

Địch Cửu đột nhiên phẫn nộ: “Vậy ngươi cứ cho chúng ta được minh bạch!”

Y lạnh lùng trừng Phương Khinh Trần: “Là ngươi ra vẻ cao thâm, không phải chúng ta không thể hiểu. Đã bao nhiêu năm, chúng ta cầu hết lần này đến lần khác, người của các ngươi luôn cao cao tại thượng nói chúng ta không minh

bạch, không lý giải, không hiểu được... Nhưng những kẻ gọi là minh bạch, lý giải, lại hiểu được các ngươi đây, vĩnh viễn không chịu nói gì! Nói tới nói lui chỉ là vài câu suông như vậy. Chẳng lẽ các ngươi cứ coi chúng ta là côn trùng mùa hè, không đáng tốn nhiều lời lẽ đi giải thích bằng là gì?"

Vẻ mặt Phương Khinh Trần chợt nghiêm túc, ánh mắt nhìn y thâm sâu, rất lâu mới nói: "Địch Cửu, đây là lần cuối cùng ta hỏi ngươi, ngươi thật sự không sợ chết?"

Địch Cửu cười khẩy một tiếng: "Ngươi nói xem?"

Phương Khinh Trần ngữ khí nghiêm nghị: "Được, như vậy, lựa chọn thứ hai. Ngươi muốn minh bạch, ta sẽ cho ngươi được minh bạch! Ngươi nên biết, chúng ta không chịu cho ngươi minh bạch, chỉ bởi vì cái giá của sự minh bạch này, là tính mạng ngươi!"

Ánh mắt y tập trung chặt chẽ Địch Cửu, từ từ nói: "Ngươi muốn đưa A Hán xông vào Tiểu Lâu, thế nhưng, ta cho ngươi biết, chỉ cần ngươi vừa đi đến bên ngoài Tiểu Lâu, cơ quan phòng hộ của Tiểu Lâu có thể dễ dàng hóa ngươi thành tro bụi. Chúng ta thậm chí chẳng cần một người nào động thủ, ngươi sẽ không còn cấu thành bất cứ quấy nhiễu gì cho chúng ta nữa. Nhưng hiện tại, thấy ngươi khổ tâm kiên trì như thế, ta cho ngươi một lựa chọn!"

Phương Khinh Trần băng băng lãnh lanh, nói từng chữ: "Ta có thể cam đoan để ngươi vào Tiểu Lâu, ta có thể dẫn ngươi đi xem chân tướng ngươi vĩnh viễn không thể tưởng tượng..."

"Cậu nói gì?"

"Phương hồ ly, tôi không nghe nhầm chứ?"

"Tôi nói, đùa giỡn gì thế hả!"

Trong đầu, rất nhiều thanh âm bỗng nhiên vang lên, ồn ào đinh tai nhức óc,

nhưng Phương Khinh Trần cả mắt cũng không chớp, chỉ nhìn chăm chăm Địch Cửu.

“Ngươi sẽ là người duy nhất trong suốt ngàn năm kể từ khi Tiểu Lâu xuất hiện đến nay, có duyên nhìn lén chân tình của Tiểu Lâu, nhưng ngươi sẽ vĩnh viễn không có cơ hội, đem những điều ngươi thấy, nói nhiều một chữ với bất cứ ai. Ngươi có thể vào Tiểu Lâu, ngươi có thể nhìn thấy chân tướng căn bản không nên để ngươi hiểu kia, sau đó, ngươi nhất định phải chết. Không còn bất cứ ai có thể cứu ngươi nữa, ta không thể, A Hán không thể, chờ đợi ngươi, chỉ có tử vong. Ngươi sẽ nhìn thấy bí mật kinh thiên, nhưng bí mật này cũng sẽ lập tức đi theo ngươi, vĩnh viễn chôn vùi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 325 : Quyền Biết Chuyện

Ngữ khí của Phương Khinh Trần u u lạnh lẽo, giờ khắc này lại như truyền đến từ địa ngục, hàn khí tràn lan.

Vẻ mặt Địch Cửu cũng thoảng chấn động, lại vẫn nói: “Chân tình của Tiểu Lâu, không phải chuyện ta quan tâm. Ta để ý, chỉ là A Hán có thể tinh lại hay không.”

Phương Khinh Trần trầm mặc một chút mới nói: “Sau khi ngươi minh bạch hết thảy chân tướng, nếu ngươi vẫn kiên trì muốn để A Hán tinh lại, ta sẽ đánh thức y.”

“Phương Khinh Trần! Đừng nói bậy nha!”

“Họ Phương, cậu điên rồi!”

“Ê ê ê...”

Căn bản không thèm đếm xỉa một đám người ngươi một ngôn ta một ngữ sâu trong óc, Phương Khinh Trần chỉ nhìn Địch Cửu, chờ quyết định của y.

“Được!”

Địch Cửu không hề nghĩ ngợi, đáp ứng như đinh đóng cột, tuyệt không dao động!

Địch Nhất hơi nhíu mày, lại không nói gì.

Phương Khinh Trần cười lạnh lùng: “Ngươi tốt nhất nên nghĩ rõ, rất nhiều

chuyện, không hề đơn giản như ngươi tưởng. È rằng sau khi biết chân tướng, ngươi sẽ có sự hối hận trước nay chưa có, ngươi sẽ cảm thấy bao lâu nay ngươi xuẩn đến cực điểm, ngươi sẽ phát hiện, tất cả thâm tình hậu nghĩa của ngươi, tất cả chân tâm bỗn vì A Hán, đều không bằng đem cho chó ăn còn thực tế hơn.”

“Cần gì nghĩ.” Địch Cửu thản nhiên sửa lời Phương Khinh Trần: “Với cả, ta và A Hán chưa từng có thâm tình hậu nghĩa gì đó, ta cũng sớm chẳng còn chân tâm gì để có thể cho người...”

Y cư nhiên nở nụ cười: “Ngươi không biết, tất cả ánh vệ có thể sống sót dưới khổ huấn của Tu La giáo, đã sớm đem chân tâm cho chó ăn rồi sao?”

Địch Nhất thở dài cay đắng, chầm chậm nói: “Ta...”

Địch Cửu quay đầu giận dữ trừng y một cái: “Có ta là đủ rồi.”

Phương Khinh Trần cũng nói nhàn nhạt: “Ngươi cũng vậy, Địch Tam cũng vậy, đều không trong phạm vi giao dịch của ta. Ta chịu trao đổi điều kiện với y, là bởi vì bất kể làm thế nào, y đều chết chắc, cho nên ta không ngại để y chết được vừa lòng đẹp ý hơn. Tính mạng hai ngươi, ta lại không cần. Không cần thiết tương lai làm A Hán vì chuyện các ngươi mà tìm ta tính sổ. Huống chi...”

Y lạnh lùng mỉm cười: “Ngươi đã có vợ rồi nhỉ?”

Ngữ khí của Phương Khinh Trần rất đỗi mỉa mai: “Ta khinh thường nhất chính là loại người hờ chút hô nghĩa khí làm trọng, lại để vợ con khóc lóc nỉ non như các ngươi. Người mà cả vợ con cũng không bảo vệ được, còn tính là nam nhân?”

Địch Nhất buồn bã.

Y cũng biết, mình tuyệt không thể vứt bỏ Văn Tố Y và hài tử trong bụng không ngó ngàng, cố theo Địch Cửu vì cầu một sự minh bạch mà đi chịu chết. Chỉ là, canh cánh trong lòng này, rốt cuộc khó mà bình.

Sâu trong óc Phương Khinh Trần lại truyền đến thanh âm mới: “Khinh Trần, ngươi làm gì thế? Trương Mẫn Hân nói là thật?”

Phương Khinh Trần buồn cười: “Ê, ngươi với Tiểu Dung cứ yên lặng xem náo nhiệt là được, xen vào chuyện này làm gì?”

“Xem náo nhiệt?” Phong Kính Tiết cũng phải nhớn nhác: “Lúc trước thương lượng để ngươi đi, là vì cứu mạng Địch Cửu, không phải vì để ngươi lừa y đi chịu chết.”

“Có gì khác biệt. Ta cố ngăn cản, y liều mạng với ta sẽ chết. Ta không ngăn cản, y vào đến bên ngoài Tiểu Lâu, vẫn tương đương chết. Thân thể y đã như vậy rồi, cùng với để y mang theo tiếc nuối chết đi, chẳng bằng ta cho y một sự minh bạch.”

“Ta nói rồi, ta ít nhất có thể cho y sống thêm...”

“Vẫn là câu đó, có gì khác biệt? Kính Tiết, nếu ngươi không thể một lần nữa vào đời trợ Lư Đông Ly, dù sống ngàn vạn năm, ngươi có thể có khoái hoặt gì?”

Phong Kính Tiết trầm mặc một hồi, rốt cuộc kiên quyết nói: “Mọi người nói, sẽ cố gắng tìm kiếm phương pháp có thể đánh thức A Hán mà không thương tổn y.”

“Thế nhưng mãi đến bây giờ vẫn chưa tìm được. Kính Tiết, đừng ngốc, hết thảy tư liệu của chúng ta đều chọn dùng công nghệ cao lưu trữ, muốn tra tìm, không cần khoảng thời gian dài như vậy. Đến bây giờ còn chưa tìm được, chỉ có thể chứng minh trong Tiểu Lâu không hề có loại tư liệu này. Với năng lực của Tiểu Lâu trước mắt, không thể hoàn toàn không thương tổn *** thần của A Hán đã đánh thức được y. Mười ngày không tìm được, thế thì mười năm hai mươi năm cũng chẳng tìm được. Kính Tiết, ngươi muốn để Địch Cửu sống tiếp, để y cứ ôm tâm nguyện, lại không thể đạt thành, để y cứ giữ mãi chấp niệm, lại không được viên mãn? Sống như vậy, chẳng phải còn thảm hơn chết.”

“Bất kể thế nào, còn sống chung quy còn hy vọng...” Dung Khiêm nhẹ giọng nói.

Phương Khinh Trần ngắt lời không chút khách khí: “Tiểu Dung, ngươi và Kính Tiết tính tình quá tốt, tình yêu quá trọng, cho nên mọi việc không chịu làm tuyệt, cứ muốn cầu được lưỡng toàn. Ta lại cảm thấy, thế sự nào được nhiều viên mãn như vậy? Cùng với mọi sự cầu toàn, do dự lưỡng đoan, còn không bằng chỉ cầu một điều không phụ tâm này! Địch Cửu nói, sống tạm không bằng chết thống khoái, ta nghĩ, cũng là như vậy.”

Phong Kính Tiết và Dung Khiêm đồng thời thở dài.

“Khinh Trần, nhưng mà ngươi có từng nghĩ, biết chân tướng, với Địch Cửu có thể chỉ càng đau càng thương. Mấy năm nay, vì A Hán, sự lạnh lùng nghi kỵ ác độc vô tình của y, đều chậm rãi biến thành một tấm chân tâm, thế nhưng... nếu y biết, nếu y biết...”

“Chân tướng chưa chắc tốt bao nhiêu, nhưng chân tướng luôn là chân tướng.”

Phương Khinh Trần nhẹ nhàng nói: “Tiểu Dung, Kính Tiết, bảy trăm năm trước, khi A Hán tỉnh lại, chúng ta đều đã làm gì?”

Trong đầu lặng ngắt, không người trả lời.

“Chúng ta tự cho là suy nghĩ giúp y, chúng ta không bức bách y đổi mặt với chân tướng, chúng ta lần lượt nhiều chuyện thay y thiết kế dung mạo, nghiên cứu võ công, cuối cùng ngoại trừ tăng thêm khổ nạn cho y thì có tác dụng gì đâu? Giáo huấn như vậy còn chưa đủ sao? Bất kể là Địch Cửu hay A Hán, họ đều là người độc lập, họ đều có quyền biết rõ nhân sinh của mình. Chẳng lẽ chúng ta còn muốn lấy thích ghét thị phi của mình, hảo tâm của mình, đi quyết định thay họ nữa?”

“Mọi người chúng ta, vì luận văn của mình, giữa nhân thế phiên vân phúc vũ như vậy, đối với những thế nhân đó mà nói, có công bằng không? Vô luận chúng

ta ôm thiện ý hay ác ý, hoặc thuần là một trò chơi, với họ mà nói, đều là toàn bộ nhân sinh. Người bên ngoài không biết chân tình, không biết Tiểu Lâu thì thôi. Nhưng Địch Cửu... Y đã phụ A Hán rất nhiều, nhưng cũng vì A Hán mà làm rất nhiều. Những năm gần đây, y vì A Hán mà bỏ ra nhiều tâm huyết *** lực như vậy, chẳng lẽ y vẫn không có tư cách, được một sự minh bạch? Hiện tại y đã chạy đến trước cửa, chẳng lẽ chúng ta thật sự không thể chìa tay một lần, chẳng lẽ chúng ta cứ nhìn y như vậy, thậm chí ngay cả cơ hội dòm kẽ cửa một lần cũng không có, đã ngã chết trước cửa?”

Sau sự im lặng đáng kể, Dung Khiêm rốt cuộc thở dài một tiếng: “Khinh Trần, có lẽ ngươi có đạo lý của ngươi. Có thể, chúng ta trước kia thật sự đã làm sai rất nhiều. Tuy rằng chuyện trước mắt ngươi làm, ta và Kính Tiết vô luận thế nào cũng sẽ không làm, nhưng mà...”

Ngữ thanh của y không được trọn tru, Phong Kính Tiết mới nhẹ nhàng nói: “Thế nhưng, chúng ta sẽ không thử ngăn trở ngươi, thuyết phục ngươi nữa.”

Phương Khinh Trần nhường mày, ý gì đây, có nghĩa là chấp nhận ý kiến của y, hay hoàn toàn mất hy vọng với sự cố chấp của y, từ bỏ việc tiếp tục thuyết phục?

Bất quá, mặc kệ thế nào, tai rốt cuộc có thể thanh tĩnh rồi.

Đáng tiếc, chuyện trên đời không hề đơn giản dễ dàng như vậy. Thanh âm một lần nữa vang sâu trong óc đã kèm theo sự tức giận cực rõ ràng: “Phương Khinh Trần!”

“Giáo sư!” Phương Khinh Trần mày giương như kiếm, nét cười lạnh bên môi lại cũng như kiếm ra khỏi vỏ: “Thật hiếm thấy, thầy rốt cuộc hiện thân rồi. Tôi còn tưởng thầy thật định quán triệt đến cùng việc tự do dạy học, mọi vấn đề đều mặc bọn học sinh chúng tôi tự mình xử lý chứ?”

“Phương Khinh Trần, em có ý gì!” Cơn giận của giáo sư Trang quả thực không kiềm chế được nữa. Tên học sinh này luôn tùy hứng làm bậy, thành tích

cực be bét, làm ông đau đầu, hiện tại lại còn phát triển đến mức không tôn trọng thầy, cố tình vi phạm nội quy như thế!

“Chẳng có ý gì hết. Thầy không cần phải kinh ngạc, nhảy ra loan báo sự tồn tại của mình như vậy. Tôi chỉ là cảm thấy, bình thường khi các học sinh rơi vào khốn cảnh mê cục, thầy đã có thể trầm mặc bàng quan, thể hiện tại kết cục của một người ngoài, thầy càng không cần quan tâm. Thành thật mà nói, sự quan tâm của thầy với chúng tôi, còn không bằng bất cứ một người bạn nào. Sắc nữ Trương Mẫn Hân kia mặc dù nhảm chán bát quái đến cực điểm, nhưng so với thầy, chí ít có tình người lắm. Thầy tôi ơi, thầy quá cách biệt, quá cường đại, quá anh minh. Thầy chỉ thích hợp cao cao tại thượng, ngẫu nhiên phất tay, chấm điểm cho chúng tôi là được. Những chuyện khác, nếu như chen vào quá nhiều, thật sự rất ảnh hưởng hình tượng của thầy.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 326 : Cầu Nhân Được Nhân

Sự chê nhạo trong giọng điệu của Phương Khinh Trần làm giáo sư Trang không vui bội phần: “Phương Khinh Trần, lịch thế mô phỏng, chính là để những người được khoa học kỹ thuật tiên tiến chiểu ra tính tình lạnh lùng cực độ các em lý giải nhân sinh, lý giải tình cảm. Tất cả khốn nhiễu, tất cả mê cục, đều cần các em tự mình đột phá. Chúng tôi quản quá nhiều, các em chê chúng tôi lăm chuyện, chúng tôi quản quá ít, các em lại muốn tính sổ thất bại suy sụp lên đầu chúng tôi?”

“Thế thì, giáo sư, có thể cho tôi biết, thầy từ rất sớm trước kia đã thông qua mô phỏng, cùng tôi hiện giờ còn là học sinh, rốt cuộc ai lạnh lùng hơn, ai không lý giải nhân sinh, không tôn trọng tình cảm hơn?”

Giáo sư Trang lại không thể lập tức tìm ra ngôn ngữ để trả lời y.

Phương Khinh Trần cười nhẹ hỏi: “Là cảm giác của tôi sai lầm, hay là, từ sau khi tốt nghiệp, khoảng thời gian mấy vạn năm đãng đãng đã làm thầy quên hết, thầy cũng từng sống chung với phàm nhân, thầy cũng từng vì rất nhiều chuyện đơn giản buồn cười mà đi phấn đấu.”

“Phương Khinh Trần!”

Phương Khinh Trần thở dài một tiếng: “Giáo sư, cứ nói thẳng thắn đi. Thành tích của tôi khăng định đã là rớt, tôi căn bản cũng không trông chờ kỳ này có thể tốt nghiệp. Cho nên tôi cũng chẳng cần phải nghe lời thầy nữa. Tôi muốn dẫn Địch Cửu vào Tiểu Lâu, chuyện này, bất kể thầy có cho phép hay không, tôi đều sẽ làm. Thầy cho tôi điểm kém hơn, hiện tại với tôi mà nói, đều là không đau không ngứa.”

“Em...” Giáo sư Trang phải hít sâu mấy hơi, mới có thể nuốt lại một hơi buồn bức kia.

“Kinh Trần, bất kể em còn coi tôi là thầy không, em vẫn là học sinh của tôi. Tôi không thể nhìn em lấy tính mạng Địch Cửu, để làm công cụ cho em phát tiết tâm lý nghịch phản.”

Phương Kinh Trần cười khe khẽ: “Là học sinh hư, chuyện lấy tính mạng người khác phát tiết bất mãn kiểu đó, tôi quả thật không có lý do gì mà không thể làm. Thế nhưng, thầy biết rõ không phải, hà tất gán không cho tôi tội danh như vậy.”

Trong lời nói của y, có kiêu ngạo, cũng có ngỗ ngược: “Tôi làm thế này, chỉ bởi vì tôi quan tâm A Hán hơn thầy, tôi tôn trọng sinh mệnh hơn thầy...”

“Em... Em tôn trọng sinh mệnh?” Giáo sư Trang giận đến chực cười.

“Đúng vậy, tôi làm nhiều việc ác, tôi tội cao ngất trời, tôi hại người hại quốc, tôi ngộ hết thương sinh, cho nên lúc trước thầy một cước đá tôi ra khỏi Tiểu Lâu, để tôi đến thu thập tàn cục. Giáo sư, thầy là người thầy có trách nhiệm biết mấy. Thế nhưng, thầy có còn nhớ không, lời lúc trước khi thầy dạy tôi đã nói. Chúng ta phải đứng ở lập trường bình đẳng để đối đãi người khác, tất cả tình cảm trao đổi cũng nên ngang hàng. Chúng ta mô phỏng cũng đồng dạng phải lấy chân tâm đối đãi người khác, không thể tự thấy tài trí hơn người rồi đùa bỡn thế nhân trong tay.”

“Giáo sư, thầy nói cho tôi biết, tôi dẫn Địch Cửu vào Tiểu Lâu, để y trước khi chết có thể được một sự minh bạch, việc này với Tiểu Lâu, rốt cuộc có tổn hại khó lường gì? Tại sao các người cứ phải nhìn họ rồi răm đau khổ, dùng hết một đời để truy tìm, sau đó vô vọng đi chết như vậy. Chẳng lẽ đây là đối đãi ngang hàng của thầy với họ, đây là coi họ như chúng ta của thầy? Giáo sư, lúc trước, thầy mắng tôi quá duy ngã độc tôn, quá cao cao tại thượng, quá không để ý những phàm nhân này. Như vậy, bản thân thầy thì sao? Trong xương cốt, thầy,

những đạo sư các người, những người giáo dục, những người quyết định này, có phải chính là như vậy, một mặt coi họ như sâu kiến, một mặt lại ra vẻ đạo mạo bảo chúng tôi, nên tôn trọng, lý giải, bình đẳng?”

Qua một lúc, thanh âm của giáo sư Trang mới trầm trồ vang lên: “Khinh Trần, em một mực oán hận tôi ngồi nhìn khổ nạn của các em, chưa từng chìa tay giúp đỡ, chưa từng chỉ điểm bến mê cho các em?”

“Không, tôi không hận. Con đường của chúng tôi nên do chúng tôi tự mình đi, người khác giúp là tình cảm, không giúp là bỗn phận. Tôi chỉ muốn cho thầy biết, chuyện hiện tại tôi làm, thầy không nên ngăn, thầy không thể ngăn, thầy không có tư cách ngăn, thầy cũng không ngăn được. Tôi sẽ không bởi vì thầy là giáo sư mà có bất cứ thoái nhượng gì.”

“Em... Có phải ngay từ đầu, em đã dự định phải an bài nhân sinh của Địch Cửu như vậy?”

“Nhân sinh của y là y tự mình lựa chọn, không phải do tôi an bài. Tôi thừa nhận, từ sau khi biết Kính Tiết cũng không có năng lực hoàn toàn chữa khỏi cho Địch Cửu, tôi đã cảm thấy mê hoặc với việc phải chằng nên ngăn cản y. Tôi cũng thừa nhận, cho tới nay, hết thầy tôi làm để ngăn trở Địch Cửu, đều không hề thật sự tận tâm tận lực. Tôi muốn, không phải Địch Cửu bị tôi ngăn lại, mà là xem biểu hiện của Địch Cửu, xem lựa chọn của y. Xem y phải chằng đủ để thuyết phục tôi, làm tôi nguyện ý trợ giúp y hoàn thành tâm nguyện.”

“Nhưng mà, bất luận kết quả cuối cùng với Địch Cửu là hạnh hay bất hạnh, bản thân em phải làm sao đây?” Giáo sư Trang quả thực muốn từ trên màn hình túm tên học sinh hồ đồ kia đến cốc đầu: “Đừng quên, nếu một lần nữa trở về Tiểu Lâu, em sẽ không thể tự tiện ra ngoài nữa! Bên ngoài nhiều người như vậy, nhiều việc như vậy, em thật sự bỏ xuống được, bỏ ra được?”

“Không bỏ xuống được.” Phương Khinh Trần đáp thật thăng thắn, thăng thắn đến mức làm mọi người trong Tiểu Lâu đều không khỏi sững sốt. Vốn ai cũng

tưởng Phương Khinh Trần luôn mạnh mẽ sẽ khẳng định một mực răng tất cả những việc nên làm đều làm xong, không có gì mà không bỏ xuống được mới đúng.

“Tôi không bỏ xuống được. Sở quốc ngoài mặt tuy bình tĩnh, nhưng quân chủ và chư hầu vừa mới đạt thành một loại cân bằng vi diệu, sự cân bằng trên lò xo này, có thể sẽ bởi vì bất cứ biến cố nào mà phá vỡ. Tôi bởi vì sự tự hưng của mình mà khiến Sở quốc sa vào khổ nạn, tôi bởi vì tư tâm của mình mà không cho Sở quốc một chính quyền kiên cố ổn định. Hiện tại thật sự bảo tôi bức thân rời khỏi, lãnh nhẫn bàng quan, tôi đương nhiên không bỏ xuống được. Tần quốc cũng là bị tôi liên lụy, đến trước mắt vẫn thương tật bung bét, thảm không nói nổi, nếu lại gặp bất cứ đả kích gì nữa, tất nhiên là tuyết thương gia sương, tôi làm sao có thể an tâm. Còn cả Tần Húc Phi... Y... Y là người ngốc đến mức không biết làm Hoàng đế, tôi cũng không bỏ xuống được. Còn có những thuộc hạ tin phục tôi, giao cho tôi hết thảy đó, còn có đồ đệ tôi từng dạy dỗ, còn có người tôi từng phụ, tôi có rất nhiều rất nhiều điều không bỏ xuống được, tôi không muốn chỉ cách màn hình lạnh băng, thờ ơ nhìn họ tan ly hợp.”

“Thế nhưng, em lại muốn về Tiểu Lâu!”

“Kính Tiết thân tại Tiểu Lâu, không phải là vì Lư Đông Ly, đi nhanh nhẹn hơn ai khác sao?”

Phương Khinh Trần cười dài một tiếng: “Đã quyết tâm không coi thành tích là gì, trong Tiểu Lâu còn quy tắc nào có thể chân chính ước thúc tôi?”

“Em... Kính Tiết có thể vào đời lần nữa, là bởi vì luận văn của trò ấy vốn đã thông qua, trò ấy lấy tất cả thành tích để đổi! Nhưng em thì? Em lấy gì để đổi! Em bảo tôi có thể có lý do gì, có thể có cớ gì, có thể giống giúp Kính Tiết, giúp em nói hộ với chỗ cục quản lý thời không!”

Mười mấy học sinh chung quanh, không ai không kinh ngạc nhìn vị đạo sư mắt sạch bình tĩnh gào ầm lên này.

Giáo sư vĩnh viễn công chính, vĩnh viễn không theo tư tình, vĩnh viễn lãnh nhẫn bàng quan, vĩnh viễn không can thiệp, không chỉ điểm họ.

Lại bị chọc giận đến mức không cẩn thận cả chuyện “không thể để người thấy” này cũng khai ra. Ôi, hình tượng, hình tượng hủy hết...

Giáo sư Trang cũng ý thức được mình lỡ miệng, không thể nề hà mà ngồi xuống, day huyệt thái dương đang giật giật: “Nếu em học Kính Tiết vi quy, không ngó ngàng gì mà chạy ra lần nữa... Kết cục sẽ không chỉ đơn giản là thành tích rớt, phải sửa lại lần nữa. Đó là trái với pháp luật thời không, em đừng quên.”

“Giáo sư... tôi...”

Vẽ mặt Phương Khinh Trần thoáng áy náy giây lát rồi biến mất.

“Giáo sư, thầy không cần nhọc lòng vì tôi. Hậu quả là gì, tôi rất rõ. So với trái lòng, tôi thà rằng trái pháp luật. Đây là lựa chọn của tôi, tôi tự mình cam tâm.”

Giáo sư Trang rốt cuộc cũng thở dài, ý đồ cố gắng lần cuối cùng dù biết rõ là vô vọng: “Em không quan tâm chuyện của bản thân, em cũng không quan tâm để Địch Cửu uổng mạng sao? Em nói muốn cho y một sự minh bạch, nhưng em chuẩn bị dẫn y vào Tiểu Lâu như thế nào? Chỉ cần y vừa tiến vào ngoại vi Tiểu Lâu, máy tính sẽ tự động công kích, mà công kích do máy tính trung ương điều khiển, là không thể dùng sức người sửa đổi tháo bỏ.”

Phương Khinh Trần rốt cuộc lại cười: “Máy tính chỉ là máy tính, dù trí năng như thế nào, cũng không thể bằng não người. Muốn phá giải vấn đề này, không thể đơn giản hơn. Giáo sư, chỉ cần các người không chủ động công kích, tôi có thể đưa y vào Tiểu Lâu. Y đã bị A Hán liên lụy thành như vậy, các người dù sao cũng không thể không biết xấu hổ, tự mình hạ sát thủ chứ.”

“Cho dù khi y tiến vào, chúng ta có thể không giết y, nhưng sau khi y biết rõ

chân tướng Tiếu Lâu, thì không thể không giết. Điều này là quy định của cục thời không, là pháp luật, cao hơn xa nội quy.”

“Thế y cũng coi như chết được minh bạch, cầu nhân được nhân, lại còn tiếc gì. Tới lúc đó, thay muôn cho y chết không đau hay cắt lát y, tôi đều buông tay không quản.”

“Tiếc hay không, chỉ sợ phải do bản thân y nói mới tính.” Giáo sư Trang thở dài một tiếng. “Xem ra, tôi không thể ngăn cản được em. Tôi chỉ hy vọng, em thật sự đã nghĩ rõ ràng, tương lai, em thật sự sẽ không hối hận.”

Còn chưa dứt lời, đường thông tấn trong đầu đã lặng yên cắt đứt.

Phương Khinh Trần cười một tiếng.

Hối hận, từ này dường như chưa bao giờ có cơ hội dính dáng đến người y.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 327 : Sâu Trong Vạn Sơn

Phương Khinh Trần tâm thần trở lại hiện thực, thấy Địch Nhất đang xử lý vết thương trên tay Địch Cửu, vẻ mặt hai người đều thập phần chuyên chú, chẳng ai ngẩng đầu nhìn y, không khỏi cười: “Thật khó được, vừa rồi khi ta thất thần, các ngươi lại không liên thủ tập kích.”

Địch Cửu bình thản đưa mắt nhìn y: “Vừa rồi dáng vẻ của ngươi, cứ như thể bỗng nhiên nói chuyện với người của thế giới khác vậy.”

“Ta đang nói chuyện với thần tiên, ta đang nói chuyện với thiên mệnh.”
Phương Khinh Trần híp mắt: “Nếu ta bảo, ta và A Hán đều là thần tiên, ngươi tin không?”

“Ta không tin. Bất quá ngươi đã nói như vậy, ta tin tưởng ngươi luôn có lý do của ngươi, cũng nhất định có thể có biện pháp làm ta tin.”

Phương Khinh Trần cười: “Biện pháp và lý do... Chờ ngươi vào Tiểu Lâu sẽ biết.”

Địch Nhất phát tín hiệu gọi Địch Tam đến, cũng thả con tin nằm trong tay họ. Phương Khinh Trần cũng đuổi đám sơn tặc này đi, chỉ một nhóm bốn người họ, mang theo A Hán tiến bước.

Lần này, con đường phía trước không còn bất cứ trở ngại gì, ngày thứ mươi, họ đã đến Vạn Sơn.

Núi rừng mênh mang, trùng trùng điệp điệp, vô biên vô hạn.

Ngàn năm trước, nơi này tên là Vạn Sơn, ngàn năm qua, do Tiểu Lâu, nơi này

đã được gọi là Thánh Sơn.

Không ai dám tự tiện vào núi rừng một bước, trên núi cây cỏ đại um tùm
chẳng chít, căn bản chẳng nhìn thấy đường nào có thể cho người qua lại.

Những lá chắn thiên nhiên do cây cối cỏ đá hình thành này, vĩnh viễn che
chắn Tiểu Lâu nhân gian tối không thể xâm phạm nọ.

Địch Cửu từ trong xe ngựa, bế A Hán ra.

Địch Nhất nhẹ nhàng nói: “Chúng ta ở đây chờ các ngươi.” Khi nói chuyện
về mặt cuối cùng có chút khố sờ.

“Không cần buồn vì ta, cõi nhân đều nói, sớm nghe đạo chiểu chết cũng cam.
Ta có thể trở thành người ngoài duy nhất suốt ngàn năm qua, biết được chân
tướng Tiểu Lâu. Cho dù chết, hình như cũng coi là chuyện tốt đủ để khoe
khoang. Huống chi, còn có thể đổi được A Hán tinh lại.”

Địch Cửu bình tĩnh nói: “Các ngươi ở lại đây, cứ lấy nửa tháng làm kỳ hạn
đi. Nửa tháng ta còn chưa ra thì về đi, các ngươi đều đã tận lực, cũng đã tận tâm,
đừng để Văn Tố Y chờ quá nóng lòng.”

Địch Tam than nhẹ một tiếng: “Ngươi và A Hán...”

“Yên tâm, vô luận chân tướng của Tiểu Lâu như thế nào, cuối cùng ta nhất
định sẽ yêu cầu họ đánh thức A Hán...”

Địch Tam lại cùng Địch Nhất đồng thời lắc đầu.

“Chúng ta đều hy vọng A Hán có thể tỉnh. Nhưng nếu cuối cùng ngươi quyết
định để y tiếp tục ngủ, chúng ta cũng tin tưởng, nhất định có lý do của ngươi, vô
luận thế nào, chúng ta đều sẽ không trách ngươi.”

Địch Cửu ngân ra: “Các...”

“Chúng ta tuy rằng rất để ý A Hán, nhưng người cũng đã là bằng hữu của chúng ta, đồng bạn của chúng ta. Người không để ý bản thân, không có nghĩa là chúng ta không để ý người.” Địch Tam miễn cưỡng cười một tiếng: “Ngần ấy năm, người vẫn là tính nết khó chịu mọi việc luôn không nghĩ thoảng kiểu này.”

Địch Nhất cũng theo tiếng nói: “Phải, về A Hán, người cũng đã tận tâm, đã tận lực. Bất kể kết cục như thế nào, cho dù là chúng ta cũng sẽ không trách cứ người nữa câu nữa.”

Địch Cửu hờ hững ôm A Hán đứng đó, vẻ mặt lạnh lùng. Nói y thiên tính lạnh lùng, không chịu đáp lại thiện ý của người khác, chẳng bằng nói là thiện ý chợt đến này làm y luống cuống chân tay, đầu óc và biểu tình đồng loạt đình trệ một nhịp, không biết phản ứng.

Phương Khinh Trần ở bên lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, sau khi y chết, ta sẽ trả thi thể lại cho các người. Để các người có thể an táng đàng hoàng, cũng coi như đã tận tâm.”

Tuy y nói là lời thật, nhưng cũng thật là quá phá cảnh.

Địch Nhất căn răng, miễn cưỡng áp chế phẫn nộ trong lòng: “Thế A Hán thì sao, người có thể trả lại cho chúng ta không?”

“Nếu Dịch Cửu kiên trì để A Hán tỉnh lại, ta sẽ đánh thức y, sau đó có gặp các người hay không, là chuyện của bản thân A Hán. Nếu Dịch Cửu không muốn để y tỉnh lại, A Hán ở trong Tiểu Lâu, sự chiết cối có thể được cung vượt xa các người có thể cho. Để y ở lại Tiểu Lâu là tốt nhất, nhưng nếu các người cứ không yên tâm, không thể không giành lại y, ta cũng có thể cân nhắc trả y lại cho các người, có điều, thế sẽ chỉ làm A Hán sống càng không tốt, còn làm các người cả đời đều nhận hết liên lụy và trói buộc!”

“Chúng ta...”

“Trước không cần cho ta đáp án, tóm lại cuối cùng ta sẽ đến cho các người

biết kết cục, đến lúc đó, các ngươi lại quyết định đi.” Phương Khinh Trần thản nhiên ngắt lời khi Địch Nhất và Địch Tam vừa mới mở miệng, lúc này mới nói với Địch Cửu: “Ngươi còn điều gì muốn giao lại không?” Địch Cửu lắc đầu.

“Thế thì đi theo ta.” Phương Khinh Trần quay người đi về hướng đại thụ rậm rạp chọc trời, Địch Cửu ôm A Hán đi theo phía sau. Phía trước rõ ràng không có đường, nhưng Phương Khinh Trần trở tay, kéo tay Địch Cửu, một chân bước vào gốc cây, hai người cứ thế dễ dàng bước vào giữa đại thụ chắc chắn.

Địch Nhất và Địch Tam nhìn nhau hoảng sợ, song song bỗn lên, đưa tay sờ thử, trước mắt rõ ràng lại là đại thụ rắn chắc, tuyệt đối không có thông đạo, không có cửa ngầm.

Địch Nhất vỗ thân cây, nhẹ nhàng nói: “Y nói, họ là thần tiên...”

“Cũng có thể...” Sắc mặt Địch Tam thoáng trắng bệch.

Họ đều là người tuyệt không tin quái lực loạn thần, nhưng giờ này khắc này, trừ lực thần ma, thật sự chẳng thể nghĩ ra giải thích khác.

Chỉ là...

Địch Nhất kinh ngạc nhìn Thánh Sơn xa không bờ bến trước mắt, nhẹ nhàng nói: “Nếu là thần, A Hán là thần gì, nếu là ma, thế A Hán là ma gì?”

Địch Tam chau mày, hồi lâu không thể nói ra một chữ.

Bốn phía đều là cự mộc uốn lượn, núi rừng hoang dã, nhưng dưới chân lại là mây bay nước chảy tự động xuôi về trước, trên đỉnh đầu là minh châu dị bảo chói lọi như kiêu dương.

Bên trong dải rừng rậm ngàn năm cả ánh dương cũng không thể chiếu sâu này, quang hoa sáng lóa, xua hết mọi hắc ám âm trầm, mây thần đuổi gió, mau lẹ hơn hẳn hết thảy thân pháp tốc độ của cao thủ nhân gian.

Dù là Địch Cửu định lực hơn người, thấy cảnh chưa từng nghe chưa từng thấy này, vẻ mặt cũng không khỏi hơi chấn động ngỡ ngàng.

Phương Khinh Trần dẫn Địch Cửu đứng trên tấm chuyên chở tự động, trầm giọng dặn dò: “Bắt đầu từ bây giờ, ngươi nhất định phải ôm chặt A Hán, không có lời của ta, bất cứ thời gian nào, xảy ra bất cứ chuyện gì, đều không thể buông tay. Y chính là bùa hộ mệnh của ngươi, chỉ cần ngươi tương liên với thân thể y, cơ quan bảo vệ của Tiểu Lâu sẽ không chủ động công kích ngươi.”

Máy tính đối với người bên ngoài xâm nhập Tiểu Lâu, không phải dùng thủ đoạn sét đánh triệt để tiêu diệt toàn bộ từ thân thể đến linh hồn đối phương thì là sử dụng thiết bị chuyển hoán không gian, chuyển người đến tuyệt địa không một bóng người và vĩnh viễn không thể thoát vây.

Nhưng máy tính sẽ tuyệt không công kích thành viên của chính Tiểu Lâu. Chỉ cần Địch Cửu ôm A Hán, sét đánh sẽ đồng thời thương tổn tính mạng A Hán, thiết bị chuyển hoán không gian cũng chẳng thể tách hai người đang ôm chặt ra.

Trên độ ưu tiên quyền hạn của máy tính, thân thể tính mạng an nguy của người trong Tiểu Lâu, độ ưu tiên cũng cao hơn xa phàm nhân có tiến vào ngoại vi Tiểu Lâu hay chăng, cho nên, chỉ cần Địch Cửu vẫn ôm chặt A Hán, máy tính sẽ không chủ động công kích y.

Muốn phá giải hệ thống phòng ngự tự động của máy tính Tiểu Lâu, kỳ thật chỉ đơn giản như vậy...

Địch Cửu nghe vậy cũng hơi chần chờ: “Thế A Hán...”

“Y không việc gì đâu, nơi này sẽ không có bất cứ lực lượng nào công kích y.”

Phương Khinh Trần dừng một chút, nhẹ nhàng giải thích: “Trước khi ngươi chính thức tiến vào Tiểu Lâu, ta tận lực dùng lời ngươi có thể lý giải, nói đại khái trước. Nói chúng ta là thần tiên, kỳ thật không chính xác. Chúng ta là những người đang tu luyện, hy vọng có thể đắc đạo thành tiên. Mà một cửa khảo

nghiêm cuối cùng chúng ta tu luyện chính là tình đời, cho nên, chúng ta phải vào đời lịch kiếp. Chuyện thần tiên hạ phàm lịch kiếp, chắc ngươi cũng nghe không ít rồi nhỉ?”

“Phải, rất nhiều thần nhân tiêu tan tiên pháp và ký ức, vào đời trở thành phàm nhân, nhưng trời sinh thần căn, thường có thể làm việc thường nhân không thể làm, mà còn luôn có thần linh thiên giới âm thầm bảo hộ, cuối cùng trải hết kiếp nạn, nhìn thấu tình đời, sau cùng được lên trời, quy vào tiên vị.”

“Đúng, tình huống của chúng ta không khác mấy, bất đồng là chúng ta đều giữ lại ký ức kiếp trước. Ta, A Hán, Dung Khiêm, Phong Kính Tiết, Tiêu Thanh Thương, Triệu Thần, mọi người đều giống nhau, chúng ta đều đang tu luyện, đều đang lịch kiếp, chỉ là kiếp của mỗi người đều bất đồng. Con đường cầu tiên lịch kiếp, nhìn thấu tình đời, tìm kiếm ngộ đạo này của chúng ta, tên là mô phỏng, tên là làm luận văn. Mà Tiểu Lâu, chính là động phủ của chúng ta ở nhân gian. Chỉ có trong Tiểu Lâu, chúng ta mới được cho phép sử dụng tiên pháp dị thuật, ngoài Tiểu Lâu, chúng ta cũng giống tất cả các thần tiên lịch kiếp, trừ trời sinh thông minh hơn, tài giỏi hơn người thường, kỳ thật không hề có sức mạnh gì hơn người thường.”

Địch Cửu chau mày, cúi đầu nhìn nhìn Phó Hán Khanh trong lòng, tên đần này, coi là trời sinh thông minh giỏi giang hơn người thường sao?

Phương Khinh Trần vội ho một tiếng: “A Hán là dị loại trong chúng ta, không thể lấy để so sánh với người bình thường.”

“Tóm lại, đây là chỗ tiên gia ở, nơi nơi đều là thần khí tiên vật. Bởi vì hết thảy đều là thiên cơ, cho nên người thường nếu dòm lén sẽ bị pháp khí tiên gia giết chết, người thường nếu xâm nhập tiên phủ, cũng sẽ bị pháp khí của chúng ta trừng phạt, nhưng pháp bảo có linh, nhận được chủ nhân, chỉ cần ngươi ôm A Hán không buông, pháp bảo sẽ không tùy tiện công kích, về phần... Được rồi, hiện tại đã đến chỗ thiết bị thuần di thứ nhất, chúng ta không cần bay thế này mãi, trực tiếp... Ủm... Di hình? Đúng, di hình vào sâu trong Tiểu Lâu, trung tâm

động phủ là xong...”

Y thoái mái kéo mở một cánh cửa bỗng nhiên xuất hiện phía trước, tự đi vào.

Địch Cửu không chần chừ một khắc, sải bước theo vào.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 328 : Liệu Có Thể Nhớ

Đây là một không gian kín bưng, rồi lại dường như rộng rãi đến khó tin, các kiểu màn hình đầy trời đầy đất, phân phân nhiễu nhiễu, hiện ra thế gian vạn tượng.

Nơi này không khí là *** thuần, độ ẩm là vĩnh hằng, dưới chân mọi người, là một dải xanh mềm mại.

Một phiến quang điểm màu trắng chớp tắt tụ hợp, trong phòng không chế chủ của Tiểu Lâu, trên đài truyền tống, đã thêm ba người không hợp.

Hai người đứng, một người được ôm trong lòng.

Người đứng ăn vận kiêu nguyên thủy, một thân mõm hôi máu tanh, tóc toàn dầu mỡ, giày dính đầy bùn đất.

Người ngủ an tường thoải mái, trên y bào, lại cũng dính một chút xíu sắc đỏ.

Trong ang cá xuất hiện ba con bướm, trong phòng ngủ mọc ra mấy gốc cây. Nơi như vậy, xuất hiện người như vậy, thật là một loại quý dị không nói nên lời.

Bảy tám nam nữ biểu tình khác nhau, nhưng đều tuấn mỹ xinh đẹp, đồng loạt quay ghế lại, đánh giá họ, thần sắc không che giấu được vẻ không vui và hiếu kỳ.

Trước mắt chợt tối lại chợt sáng, Địch Cửu phát hiện mình đang đứng ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Vô số dị bảo lóe sáng, chiếu hết thảy hiện rõ đến từng chân tơ, chỉ tiếc, y

không hề nhìn rõ gì cả.

Những tuấn nam mỹ nữ đó, mặc hẳn là quần áo y chưa bao giờ trông thấy, vô luận là chất vải hay kiểu dáng, nhưng y cũng không để ý.

Địch Cửu rất bình thản nhìn quét mọi người, lại rất bình tĩnh mà tiếp tục đánh giá bốn phía.

Y biết, hết thảy trước mắt, ngay cả trong giấc mộng ly kỳ nhất của mình, y cũng không tưởng tượng ra nổi. Những bảo vật thiên gia chi tiết y không thể phân biệt rõ, nhưng rõ ràng đang lóng lánh hào quang khác thường đó, ở nơi này quả thật bị dùng làm gạch vụn.

Tự mình bảo hộ đã là một loại bản năng. Y rất bình tĩnh, rất lý trí, y rõ ràng biết ở chỗ này y không có bất cứ khả năng gì để bảo hộ mình, nhưng thân thể y lại vẫn không ngừng ý đồ cảm thụ bốn phía, không ngừng ý đồ phân tích, ý đồ cảm ứng.

Y nên là ở trong một gian phòng, tuy rằng gian phòng này không có vách tường trong nhận thức của y.

Nơi này không có cửa sổ, không nhìn thấy ánh mặt trời, không thể phán đoán ra giờ giấc.

Nơi này không khí trống rỗng, không có mùi cỏ xanh và lá cây, không có khói của than củi, không có hương của đồ ăn, không có mùi hôi của xó xỉnh, cũng không có bùn tanh.

Qua vài giây, y mới có thể bắt được làn gió lướt qua mặt. Đó là một loại gió nhẹ bất biến, tuần hoàn lặp lại, tựa như vòng xoáy.

Gió kia không ẩm không hanh, không lạnh không nóng, là một loại ôn nhuận làm người ta rất thoái mái, rất dễ dàng có thể nhãng qua, như châu, như ngọc.

Hài đạp lên nên là kim loại nào đó. Cứng ngắc, bóng loáng, lóe ánh bạc,

nhưng lại không phải bạc. Bạc, không thể không có gỉ bạc, không thể cứng như vậy.

Nơi này không phải thế giới của y, ở nơi này, y trần trụi vô trợ như hài nhi mới ra đời, mù quáng vô tri như thiêu thân vờn bay quanh ánh đèn.

Có ngạc nhiên, có không hiểu, có mê mang. Nhưng y vẫn khắc chẽ mà bình tĩnh. Tuyệt không mảy may thất thố.

Nhân sinh trừ chết thì chẳng còn đại sự gì. Nếu cả sinh mệnh bản thân cũng không quan tâm nữa, tâm linh của người ta sẽ đơn giản đến *** thuần.

Nhiều kỳ diệu hơn, nguy hiểm không xác định hơn, y đều có thể thản nhiên đổi mặt, sẽ không kinh hoảng, sẽ không tự ti, sẽ không bị bắt cứ tình cảm dư thừa gì ràng buộc.

Đám học sinh Tiểu Lâu lấy Trương Mẫn Hân làm đầu đều cảm thấy rất đỗi ngạc nhiên, ngàn năm qua, lần đầu tiên có người thường đi vào Tiểu Lâu, lần đầu tiên có người nhìn thấy hết thảy vượt quá lẽ thường này, nhưng biểu hiện lại có thể lý trí như vậy bình tĩnh như vậy.

Tự nhiên, Địch Cửu không khiếp sợ, không phát cuồng, trừ y không để tâm, trừ y không nhìn rõ, trừ Phương Khinh Trần trước đó đã cho y dự phòng, nguyên nhân chủ yếu nhất, cũng là bởi vì y căn bản không hiểu. Cho nên y sẽ không minh bạch, những công nghệ cao này vĩ đại cỡ nào, trọng đại cỡ nào.

Đối với y mà nói, vô luận là đèn dầu bình thường nhất hay máy tính cao nhất, đều thuộc về tiên gia bảo vật, y có lẽ sẽ ngạc nhiên, có lẽ sẽ khen ngợi, nhưng sẽ không kính nể, sẽ không lý giải tâm huyết và mồ hôi của vô số thế hệ ngưng tụ nơi những kỳ tích này.

Địch Cửu lại có thể cảm thấy, Phương Khinh Trần bên cạnh đã thả lỏng. Không cần cảnh giác, không cần phòng bị, không cần che giấu... Nơi này, thật sự là nhà của y.

“Thế nào, có khách ở xa tới chơi, mọi người chẳng có lấy một chút lẽ phép đón khách?”

Trong giọng điệu của Phương Khinh Trần, cũng là một loại thoả mái và tự nhiên khi về đến nhà.

Trương Mẫn Hân hung tợn trừng y một cái: “Cậu cứ ẩu tả đi! Bọn tôi thông qua cả rồi, không có tâm tình kia để chết theo cậu đâu.”

“Giáo sư đâu?”

Ngô Vũ thở dài: “Giáo sư sớm tránh đi rồi! Nếu hiện tại thầy gặp cậu, còn không thể lập tức nhốt cậu lại? Cậu cũng thật hồ đồ, dù sao hiện tại muốn làm gì cậu cứ tự mình làm, bọn tôi không tham gia, cũng sẽ không can thiệp. Nhưng cuối cùng khi đụng phải quy tắc, chẳng ai bảo vệ được y đâu.”

Mọi người đều trợn mắt nhìn Phương Khinh Trần, nhưng không ai chịu thật sự quan sát thẳng Địch Cửu. Tuy rằng y là khách ngoại lai đầu tiên của Tiểu Lâu suốt ngàn năm qua.

Trên màn hình, mọi người đều đã xem rất nhiều hành vi của y trong gần ấy năm, xem y thương tổn A Hán như thế nào, nhưng cũng đã xem y... Cho nên nhất thời, chẳng ai muốn nhiều lời một câu với y, chẳng ai muốn đi quen thuộc, đi lý giải người sẽ chết ngay lập tức này nhiều hơn.

Tâm tình Địch Cửu vẫn bình định như nước, giờ này khắc này rốt cuộc lại gợn một chút sóng. Y rốt cuộc ý thức được, lần này Phương Khinh Trần bảo vệ y tiến vào, sợ là đã trả cái giá không nhỏ. Trong lòng loáng thoáng có chút cảm kích.

Sau khi tận mắt trông thấy đủ loại dị tượng của Tiểu Lâu, y càng thêm rõ ràng, so với Tiểu Lâu, lực lượng của mình quả thật như sâu kiến. Càng thêm xác định, nếu không có Phương Khinh Trần, mình một thân đem A Hán xông vào, ngoại trừ chết uổng, quả thật với A Hán, y không thể giúp ích mấy may.

Y xưa nay là cường giả, cũng cực kỳ tự phụ tự tin, nhưng lúc này nhìn Phương Khinh Trần, nhìn từng kẻ, nam nam nữ nữ dung nhan cơ hồ đều hoàn mỹ này, lý giải sâu sắc sự thật rằng bất cứ ai trong những người này, e rằng chỉ cần động ngón tay, thổi một hơi, là có thể dễ dàng hủy diệt mình, trong lòng không phải không suy sụp uể oải, chẳng qua, lạ thường là, trong lòng ôm Phó Hán Khanh, cúi đầu nhìn mặt mà người nọ bình yên ngủ say, nghĩ người này hóa ra cũng là một thành viên trong số họ, người này hóa ra cũng có được lực lượng như họ, trong lòng lại chẳng cảm thấy khổ sở, tự ti, thê lương bao nhiêu.

Thần cũng vậy, ma cũng vậy, nếu trong số họ có thể xuất hiện loại ngu ngốc này, thế thì bản thân y chỉ là phàm nhân, lại có gì đáng phải tự hổ tự thẹn, tự thấy không bằng người.

Nhưng mà, giờ khắc này, Phương Khinh Trần lại chợt nói: “Giao A Hán cho ta đi.”

Địch Cửu lại không động đậy, chỉ đưa mắt nhìn y.

“Bên trong Tiểu Lâu, tiên khí của chúng ta sẽ không chủ động công kích ngươi nữa. Mà trước khi ngươi hiểu rõ chân tướng của sự tình, mọi người nơi này sẽ không ai ra tay với ngươi. Ngược lại là ngươi, trong quá trình lý giải chân tướng, biết đâu sẽ không nhịn được làm hại A Hán, nếu ngươi vì tốt cho y thì đưa y cho ta.”

Địch Cửu im lặng, cúi đầu nhìn A Hán.

Tiên gia pháp bảo sáng như vậy sáng như vậy, động phủ thần tiên thần kỳ như vậy, thần kỳ như vậy, nhưng y lại vẫn chẳng thấy rõ khuôn mặt A Hán. Đây có lẽ đã là một lần ôm nhau cuối cùng, một lần ngưng mắt cuối cùng của đời này, lại vẫn như cũ, vẫn như cũ, chẳng thấy rõ...

Chưa từng hối hận, vì A Hán mà trọng thương mắt, chỉ là chung quy ảo não, chung quy không cam.

Nhẹ nhàng giơ tay trái, thoải mái, trước mặt mọi người, chậm rãi vuốt ve trán A Hán, vỗ về mắt y, bên mũi bên môi y, từng chút một dùng tay mô tả gương mặt y, trong lòng từng chút nhớ lại dung nhan A Hán.

Y chưa bao giờ tin quái lực loạn thần, cũng chưa từng trông chờ nợ nần kiếp này kiếp sau trả. Chỉ là, hết thảy cảnh tượng thần diệu trước mắt đã cho y biết, bao lâu nay, một số tín niệm của y là sai, như vậy... như vậy y phải chẳng cũng có thể mong mỏi, biết đâu trên thế giới này, cũng thật sự có lục đạo luân hồi, cũng thật sẽ có địa ngục quỷ giới.

Nếu như sau khi chết có biết... Nếu như sau khi chết có biết... Y hy vọng có thể nhớ được, kiếp trước, y từng gấp gỡ một đồ ngốc. Dung nhan của đồ ngốc này, y hy vọng, có thể nhớ rõ một chút, rõ hơn một chút...

Không cầu kiếp sau làm bạn, không cầu kiếp sau gặp lại, không cầu kiếp sau có thể trả hết thảy phụ bạc và phản bội kiếp này, y vẫn vẹn chỉ là muôn nhớ.

Y là thần cũng vậy, ma cũng thế, Địch Cửu... muốn nhớ A Hán. Chỉ thế thôi!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 329 : Áo Mà Cứng Thực

Trong cả phòng điều khiển, một phiến trầm tĩnh, mọi người trầm mặc nhín hết thảy động tác của Địch Cửu.

Thì ra trên màn hình lạnh băng, cách muôn sông nghìn núi, nhìn từng màn yêu hận đau khổ như kịch kia, cùng sinh ly tử biệt gang tấc trước mắt là bất đồng như thế. Thì ra người gần ngay trước mắt, sinh mệnh sống sờ sờ gần ngay trước mắt, sự chấn động có thể cho người, là lớn lao như thế.

Chỉ là, trừ đồ điện Phương Khinh Trần kia, ai chịu vì y mà vi quy, cho dù chịu vi quy, ai lại có đủ quyền hạn dùng khoa học kỹ thuật cường đại kia của Tiểu Lâu, nhẹ nhàng giơ tay, ban lại cho y sinh mệnh và hạnh phúc.

Phương Khinh Trần nhận A Hán từ trong tay Địch Cửu, quay đầu nhẹ nhàng giao lên tay Trương Mẫn Hân: “Để y ngủ ngon đi.”

Trương Mẫn Hân yên lặng gật đầu, mang A Hán đến buồng ngủ.

Buồng ngủ công nghệ cao, có thể cho người một mộng trầm năm, tất cả cơ năng của thân thể, hết thảy như thường, nào cần như những con người trong phàm thế đó, phí tâm phí thần, dùng hết tâm lực, miễn cưỡng giữ được cho thân thể A Hán khỏe mạnh trong vài năm, đã coi như một kỳ tích.

Nhưng mà, giờ khắc này ôm trong lòng thân thể trừ ngủ say không tỉnh thì hết thảy đều vô cùng khỏe mạnh kia, nghĩ đến tất cả nỗ lực của mấy người kia từng thấy trên màn hình, bỗng nhiên, Trương Mẫn Hân không thể vì khoa học kỹ thuật của họ mà sinh ra bất cứ kiêu ngạo và tự tin gì nữa.

Địch Cửu vẫn đứng nguyên tại chỗ mà nhìn, cho đến khi cánh cửa tự động đóng lại, ngăn bóng dáng Trương Mẫn Hân và A Hán, bên tai mới nghe thấy tiếng Phương Khinh Trần: “Đi theo ta.”

Phương Khinh Trần dẫn Địch Cửu vào một gian phòng quan sát độc lập. Không biết đã nhấn cơ quan gì, trên vách tường kia bỗng nhiên hiện ra một ô vuông, Phương Khinh Trần lấy từ đó ra một thứ như là vòng bạc tẩm ba lóng tay.

“Nhắm mắt. Đừng cử động.”

Địch Cửu im lặng mặc Phương Khinh Trần chụp thứ cổ quái kia lên đầu mình, che lấp mắt y.

Chiếc vòng bạc kia giống như vật sống, điều chỉnh chặt lỏng, nhẹ nhàng vòng qua mắt, thái dương, sau đầu.

Sau đó, đất trời bỗng nhiên sáng ngời, trước mắt rõ ràng.

Địch Cửu có phần không quen. Dở mù thời gian dài, đột nhiên hết thảy hiện rõ đến từng chân tơ, ngược lại làm y cảm thấy bỡ ngỡ.

“Pháp bảo này có thể thay thế mắt ngươi, có thể cho ngươi nhìn thấy hết thảy. Sau đó, bên này là phòng rửa mặt, ẩn nơi này là nước ấm, nơi này là nước lạnh, nơi này...”

Địch Cửu yên lặng ghi nhớ từng loại thao tác. Làm sao rửa mặt, làm sao từ chỗ cửa tự động dễ dàng lấy được đồ ăn...

Cuối cùng, Phương Khinh Trần dẫn y ngồi xuống chiếc tràng kỷ da mềm mại đổi mặt với tường, dạy y làm sao điều chỉnh góc độ của ghế, để mình thoải mái, lại dạy y đủ loại công năng làm sao mở và đóng chiếc vòng mặt.

“Tiên cảnh kỳ bảo ta cho ngươi này, có thể cho người nhìn thấy quá khứ. Quá trình ngươi ở đây xem cả sự kiện, khoảng thời gian này khá dài. Tuy rằng ta sẽ cắt giảm một số nội dung không hề quan trọng một cách thích hợp, chỉ cho

ngươi cấp tốc xem những tình tiết quan trọng, nhưng ít nhất cũng phải bảy tám ngày ngươi mới có thể xem xong. Cho nên ngươi sẽ nán lại đây bảy tám ngày, có cần gì, những phương pháp sử dụng vừa rồi ta dạy ngươi đều có thể giải quyết.”

Phương Khinh Trần do dự một chút, lại nhanh chóng nhấn phím thao tác gì đó trên đài khống chế: “Hơn nữa, thứ ngươi thấy rất quan trọng cũng rất thần kỳ, ta hoài nghi ngươi sẽ quên ăn uống, hoặc căn bản không cần chăm sóc thân thể mình. Ta sẽ đặt sẵn pháp khí khi phát hiện ngươi không hấp thu đủ đồ ăn, trực tiếp tiêm thuốc bổ để duy trì sinh mệnh bình thường, nếu ngươi phát hiện một cái tay sắt bỗng nhiên chui ra tiêm cho ngươi một mũi, không cần kinh hoảng tránh né.”

Y vừa thao tác, vừa nhàn nhã giải thích. Chờ sau khi y bên này chỉnh lý xong tất cả trình tự chiếu tư liệu, mới đứng lên.

“Hiện tại, ngươi tự mình xem đi.” Y nhẹ nhàng nhấn chốt chiếu, quay người không chút do dự rời khỏi phòng quan sát, để Dịch Cửu một mình trong gian phòng trống vắng lạnh băng này.

Địch Cửu lẳng lặng ngồi xuống, lẳng lặng xem, bức tường trắng như tuyết to lớn trống không trước mắt kia, bỗng nhiên biến mất không thấy, hóa thành ảo cảnh chân thật.

Trong ảo cảnh, có một thiếu niên, uể oải híp mắt mà ngủ gà ngủ gật.

Y biết, đó là A Hán.

Dung nhan tuy răng bất đồng, song loại lười biếng đó, híp mắt như vậy, dáng vẻ mọi sự không để tâm, sẽ không xuất hiện trên người thứ hai.

Trong ảo cảnh kia, có một nữ tử, mặt mỉm cười đến bên cạnh A Hán, cười hì hì hỏi: “A Hán, cậu muốn chọn đề tài mô phỏng kiểu gì?”

Khi Phương Khinh Trần đi ra khỏi phòng quan sát, Trương Mẫn Hân cũng đã

trở lại, mọi người đồng loạt dùng ánh mắt hung tợn nhìn y.

“Lần này phiền toái cậu rước lớn rồi, ngẫm lại xem sẽ có kết cục gì đi!”

Phương Khinh Trần rất buồn cười, bản thân y cũng chẳng để tâm, may được đám người này một kẻ nhọc lòng phí công hơn một kẻ.

Y uể oải nhìn quét mọi người một cái, cũng chẳng có tâm tư chàm rãi cùng mọi người tiếp tục tranh luận chuyện nhảm chán vô vị này, quay người bỏ đi.

“Cậu đi đâu thế?”

“Đi chơi điện tử.”

Câu trả lời không chút để ý, cơ hồ làm mọi người tức hộc máu. Biến sự tình thành không thể vẫn hồi như vậy, y lại còn có tâm tình chơi điện tử.

“Ê, Phương hồ ly, cậu đừng có quá đáng, một đống chuyện trước mắt này, cậu cứ ném phăng không lo?”

“Ta đâu có không lo, chẳng qua Địch Cửu ít nhất cũng phải bảy tám ngày mới có thể xem xong, chẳng lẽ muốn ta ngồi đây chờ?”

Mọi người nhìn nhau đôi chút. Cũng phải, kỳ thật mọi người đối với tình huống của Địch Cửu hiện tại, đều ngứa ngáy như nhau, chỉ tiếc bên trong Tiểu Lâu không cho phép trực tiếp sử dụng thiết bị nhìn trộm để dòm lén bất cứ phòng nào, cho nên mọi người chỉ có thể cùng nhau trơ mắt ếch mà thôi. Nếu muốn chờ bảy tám ngày thật, là rất gian nan.

“Chỉ ít cậu nên đi gặp giáo sư, nói lời xin lỗi thầy trước.”

Phương Khinh Trần cười: “Thật có lỗi, dù sao người cũng đãc tội thảm rồi, hiện tại bồi tội như thế nào nữa ta cũng không thể làm ông ấy bỏ qua chuyện cũ. Hơn nữa ta đoán vài ngày nữa không chừng ta còn phải tiếp tục đắc tội, cho nên hiện tại khỏi cần phí công vô dụng.”

Mọi người đều ngớ ra.

Ngô Vũ buột miệng hỏi: “Cậu còn muốn làm gì nữa?”

“Không muốn làm gì hết.” Phương Khinh Trần uể oải phất tay ra sau, đứt quãng đi đường của y.

Trương Mẫn Hân cũng uể oải mở miệng: “Mặc cậu ta đi chơi điện tử, chúng ta tiếp tục xem kịch hay của chúng ta, mấy cậu nói Tân Húc Phi lần này, có thể kiên trì sở thích nghiệp dư này không?”

Phương Khinh Trần dừng bước tại khoảnh khắc cánh cửa tự động mở ra kia.

Tân Húc Phi? Sở thích nghiệp dư?

Không thể không nói đây là kỹ xảo hấp dẫn cực kỳ vụng về, có điều thủ đoạn không ở chỗ khéo léo hay chăng, chỉ ở chỗ hữu hiệu vô hiệu.

Y thở dài quay lại: “Mấy người bây giờ còn có thời gian chú ý việc Tân quốc?”

Mọi người bật cười, cùng nhau nhìn Trương Mẫn Hân.

Trương Mẫn Hân cười hì hì nhìn Phương Khinh Trần chớp chớp mắt: “Tân quốc xảy ra chút vấn đề. Một quan địa phương cưỡng chế vạch một dải lớn rừng rậm làm sở hữu của quan phủ, không cho bách tính vào chặt cây săn bắn. Một đám tiêu phu và thợ săn chăng dễ dàng gì sống sót sau chiến loạn đều mất đường sống, thảm không nói nổi, may mà sự tình bị tướng quân phái đến địa phương phụ trách chỉnh quân biết được. Cậu cũng biết, hiện tại địa vị của tướng lĩnh quân đội Tân quốc cao bao nhiêu, Kỳ Sĩ Kiệt kia hung tợn giáo huấn quan viên nọ một trận, cộng thêm viết tấu chương về kinh. Nhưng ai biết, kết quả lại dẫn đến mấy Ngự sử liên danh viết tấu chương chỉ trích Hoàng đế, mãnh liệt yêu cầu Hoàng đế sửa lại sai lầm.”

Phương Khinh Trần chẳng hiểu ra sao. Thời đại nào, quốc gia nào, không có

loại quan viên không hề có tâm trách nhiệm, tùy ý làm bậy đó? Cho dù Tân quốc vừa từ trong chiến loạn giãy giụa ra, chui ra mấy quan nhân không xứng chức cũng chẳng phải chuyện đáng ngạc nhiên, có thể có người kịp thời phát hiện, kịp thời xử lý là được, việc này truy cứu xuống, lại liên lụy đến chỗ sai của Tân Húc Phi? Đây cũng thật có phần quỷ dị.

Với tính tình của Tân Húc Phi, y có thể làm ra việc gì phi đạo hại đến bách tính?

Hùm, cái kia, sở thích nghiệp dư?

Rõ ràng biết Trương Mẫn Hân vòng vo bao nhiêu vòng gọi là giải thích như vậy chính là để làm y hồi hộp, nhưng y cũng lười đi đấu tâm cơ, trực tiếp rảo bước đến: “Nói đi, rõ cuộc là có chuyện gì?”

“Cũng không phải chuyện gì to tát, chẳng qua, Hoàng đế bệ hạ tân nhiệm của Tân quốc, bỗng nhiên có thêm một sở thích nghiệp dư, việc đó...” Trương Mẫn Hân nén cười thật sự cật lực: “Y thích nuôi hồ ly, mà còn là hồ ly xinh xắn toàn thân trắng như tuyết.”

Cơ hồ mỗi người đều nhìn thấy rõ ràng gân xanh trên thái dương Phượng Khinh Trần thoáng lồi lên như vậy.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 330 : Sở Thích Nghiệp Dư

Trương Mẫn Hân thản nhiên thưởng thức biểu tình của Phương Khinh Trần: “Cậu nói, đang yên đang lành, sở thích này làm sao chui ra thế?”

Trong lòng Phương Khinh Trần hối hận gần chết, lúc trước sao mình lại ù ù các cạc nói chuyện hồ ly với Tân Húc Phi kia chứ?

Được rồi, được rồi, y rời khỏi Tân quốc mới một tháng, Tân Húc Phi hiện tại cũng vừa mới đăng cơ chưa mấy hôm, trên lý luận không phải nêu bận bù đầu, chân không chạm đất à? Sao hiện tại lại rảnh rỗi đi chơi bạch hồ ly?

Trương Mẫn Hân cười nói: “Kỳ thật cũng không thể trách Tân Húc Phi. Ngày đó y bận bịu xong, bèn thuận tiện tuần tra hoàng cung sau kiếp nạn một chút, một đường đi đi dòm dòm túa phía, bất tri bất giác đã đến khu vườn trước kia hoàng gia nuôi các loại chim quý thú lạ... Sau khi trải qua binh loạn, kỳ thú trong vườn này trên cơ bản không phải bị bắt ăn thịt thì là bởi vì không ai chăm sóc mà chết đói, cỗ tình có một con bạch hồ ly ngắc ngoài cầm cự, còn vừa vặn để Hoàng đế bệ hạ đụng phải. Ngày đó Hoàng đế nhìn bạch hồ ly nọ ngây người một lúc, rồi hạ lệnh cho người trong cung chăm sóc, hơn nữa từ đó về sau, bất kể bận rộn cỡ nào, ba ngày hai đầu đều chạy tới chơi đùa với con bạch hồ ly kia. Vì thế tin tức Hoàng đế thích bạch hồ ly, liền tự nhiên truyền ra.”

Phương Khinh Trần không biết mình nên bất đắc dĩ thở dài, hay là nên nghiến răng nghiến lợi.

Chuyện phát sinh sau đó, trên cơ bản cũng không cần giới thiệu nữa. Trên có sở hảo, người phía dưới còn có thể không vội vàng công hiến sao? Tân Húc Phi vừa mới trèo lên vị trí chí tôn, chẳng biết bao nhiêu người hao hết tâm tư muốn

biết tính tình sở thích của y. Nhưng cho tới nay, Tân Húc Phi trừ thích mang binh đánh giặc, thích luyện võ nghệ, thì không còn sở thích gì để người ngoài biết.

Đám người này dùi trời đào động, nghe ngóng ra, trừ lời đồn nam phong trước khi đăng cơ ù ù các các truyền lưu vài ngày thì chỉ có một điều là thích bạch hổ ly này.

Hoàng đế đã thích loại kỳ thú này, thế không phải là một bậc thang tiến thân? Chỗ rừng rậm nào thường xuyên có hổ ly ẩn hiện, tự nhiên sẽ bị bọn quan viên có tư tâm hấp tấp đóng cửa, sau đó lại tổ chức nhân thủ vào rừng lùng bắt khắp nơi. Về phần sinh kế của bách tính, lại không phải vấn đề họ cân nhắc.

Sau đó... Cố tình hiện giờ Tân Húc Phi vì chỉnh quân, gửi rất nhiều tướng lĩnh thủ hạ đến địa phương đảm nhiệm chức vị quan trọng. Những người này thân có đại công, tay nắm thực quyền, thấy chuyện không vừa mắt, tự nhiên phải đứng ra quản một chút.

Càng chết người là, họ tự cho là người hiểu rõ Tân Húc Phi, cho nên cẩn bản sẽ không tin tưởng Tân Húc Phi ù ù các các đột nhiên sinh ra sở thích nuôi bạch hổ ly, vì thế tự nhiên là thoái mái, quang minh chính đại trình bản tấu, trong lòng còn nghĩ phải nhắc nhở triều đình chú ý loại trừ đồn đai, coi là ai đang phá rối, sau đó bóp nghẹt làn gió bất chính này từ rẽ cũng nên?

Có điều, đám Ngụ sử lại liên danh khó dẽ Tân Húc Phi...

Phương Khinh Trần cắn răng oán hận.

Mặc dù nhìn từ góc độ cá nhân y, sở thích nghiệp dư này của Tân Húc Phi cực kỳ nhảm chán vô vị, nhưng... nhưng... nuôi hổ ly thì làm sao?

Y lại không hề minh chiếu thiên hạ, bảo người bắt bớ hổ ly bốn phía cho mình, cũng chẳng hạ chỉ nói hổ ly là vật cát tường của mình, về sau thợ săn không được bắt giết hổ ly. Y chẳng qua là tình cờ phát hiện trong nhà mình có một con hổ ly đói gần chết, sau đó bảo người dưới nuôi dưỡng, rảnh rồi thì chơi

đùa chút... Gân xanh trên trán Phương Khinh Trần tiếp tục lồi lên.

Tuy nói y tự nhận rất lý trí mà phán đoán đúng sai của Tân Húc Phi trên cả sự kiện, nhưng chỉ cần vừa nghĩ, tên kia nhảm chán đến mức nuôi một con hồ ly, thường xuyên ôm trong lòng mà chơi đùa, thân thiết yêu thích đến mức làm lời đồn truyền khắp thế giới, quan viên địa phương bên dưới vì thế nhiễu dân, từng luồng lửa giận vô danh liền xông thẳng lên.

Nhưng cho dù lúc y tức giận nhất, vẫn cảm thấy bọn Ngự sử Tân quốc kia còn nhảm chán buồn cười hơn Tân Húc Phi.

Cả sự kiện, Tân Húc Phi không hề phạm sai lầm gì lớn!

Thừa nhận điểm này, bản thân Phương Khinh Trần kỳ thật cực không cam tâm. Trên thực tế, nếu không phải có một đám Ngự sử đang khó dẽ Tân Húc Phi, Phương Khinh Trần sẽ phải tự mình chụp cho Tân Húc Phi một tội danh tày trời trước.

Nhưng đó đều là đám người nào? Còn không phải thấy Tân Húc Phi sau khi đăng cơ, thập phần tôn trọng văn thần, hành sự cũng rất hiền hậu, vì thế lưng liền cứng lên.

Một đám già hỏa ăn không ngồi rồi, chuyên thích xoi mói một đống vấn đề cá nhân chẳng ảnh hưởng toàn cục của Hoàng đế, tự cho là phạm long nhan, phê long lân, hòng cầu lưu danh thiên cổ. Đoán Tân Húc Phi nằm mơ cũng không ngờ, bản thân y chẳng qua chỉ nuôi một con hồ ly, lại có thể bị kéo vào quốc gia đại sự, xã tắc hưng vong, bách tính phúc lợi, vấn đề lớn có tính nguyên tắc kiểu này.

Tên đàn chỉ biết mang binh đánh giặc kia, liệu có hoàn toàn trọn tròn mắt?

Fương Khinh Trần rầu rĩ hờ một tiếng, ngông nghênh ngồi xuống bên cạnh Trương Mẫn Hân, đưa tay nhấn nút khống chế, tìm kiếm hình ảnh y muốn xem.

Thật là, nuôi con hồ ly thì thế nào?

Đương nhiên, nhảm chán đến mức phải nuôi hồ ly, mà còn là bạch hồ ly, quả thật rất đáng ghét, bất quá, ta còn chưa rảnh đi kiểm chuyện với y đây? Một đám lão đầu cổ hủ còn muôn vung tay múa chân, nước miếng tung bay chụp mũ người ta hay sao?

Trong mắt y sát khí tất lộ, lạnh lùng mỉm cười.

Ra ngoài dự liệu của Phương Khinh Trần, tình hình của Tân Húc Phi không hề quẫn bách, ít nhất giờ này khắc này, Tân Húc Phi thoát nhìn cực kỳ nhàn nhã.

Dưới ánh dương ôn nhu, tân nhiệm quân chủ Tân quốc vốn nén bận đến chân không chạm đất, vô cùng thảm hại, nhàn nhã nhã ngồi trên tảng đá của hòn giả sơn trong hoa viên, một con bạch hồ ly cũng nhàn nhã như thế nằm sấp trên vai.

Người lười biếng híp mắt, hồ cũng lười biếng híp mắt. Một người một hồ đều thoái mái tắm mình trong ánh dương, rất đỗi thích ý.

Người chậm rì rì hai mắt nửa mở nửa không đút cho hồ ly, hồ ly cũng hai mắt nửa mở nửa không hưởng thụ.

Chẳng qua, Tân Húc Phi đút không phải đồ ăn, mà là...

Y cư nhiên một tay cầm chén rượu, một tay cầm bầu rượu, hình như là... đường như là... nhìn vò rượu mới vỗ bung nắp dưới chân ai đó... Y quả thật là... đang cho con bạch hồ ly nho nhỏ kia uống rượu?

Đây nào có mảy may hình tượng minh quân cần cù chăm chỉ, cẩn trọng tận tụy trong tưởng tượng của y, hoàn toàn là một hôn quân chỉ biết ăn chơi!

Phương Khinh Trần cảm thấy tâm hỏa can hỏa đồng thời bốc lên, vốn trong lòng đang rất tức giận một đống ngôn quan nhảm chán không biết là ai, hiện tại tất cả hỏa khí đã chuyển dời lên đầu Tân Húc Phi.

Buồn cười! Mình thời gian này chạy tới chạy lui khắp nơi, giúp người hao hết tâm tư, vừa nãy còn đang thay y bất bình, y trái lại sống còn thoái mái hơn ai khác!

Phương Khinh Trần bỗng nhiên cảm thấy, tất cả quan viên triều đình Tân quốc cùng nhau liên danh dâng tấu, nhấn chìm tên đáng ghét này giữa biển nước bọt, mới là chuyện công chính nhất hợp lý nhất trên đồi.

Đừng nói Phương Khinh Trần nhìn mà bốc hỏa, xa xa, Liễu Hăng nhìn Tân Húc Phi dáng vẻ nhởn nhơ, trong lòng cũng cảm thấy thoáng chốc không thích ứng nổi.

Từ khi đăng cơ đến nay, Tân Húc Phi có ngày nào không phải bận đến người ngã ngựa lật, mỗi lần Liễu Hăng nhìn thấy y trong cung, y đều đang vùi đầu trong tấu chương, ngay cả hiện tại, chẳng dễ dàng gì rất nhiều chuyện đều dần dần đi vào quỹ đạo, y mới coi như miễn cưỡng có đôi lúc nhàn rỗi, mỗi hai ba ngày, có thể được một hai canh giờ thảm thời mà thôi.

Đổi lại người khác, sợ là đã sớm eo mỏi lưng đau kêu thảm mĩa ngày liền, trực tiếp nằm sấp trên long sàng, cũng chỉ mình y, lại vẫn có thể có *** thần như vậy, chạy tới trêu đùa hồ ly.

Chẳng qua, bất đồng với Phương Khinh Trần chính là, Liễu Hăng đối với việc này chỉ cảm thấy may mắn nhiều hơn. Làm y cao hứng hơn, còn là tâm tình Tân Húc Phi. Từ sau khi Phương Khinh Trần đi, tâm tình Tân Húc Phi vẫn buồn rầu, do tự thấy phụ lòng quốc gia, phụ lòng rất nhiều người, cho nên cơ hồ là đang lấy một phương thức bóc lột bản thân mà liều mạng làm việc. Tuy rằng quốc gia hoang bại, trăm phế chờ hưng, tuy rằng các nơi đều thiếu nhân thủ, các loại sự vụ đều cần Hoàng đế đích thân hỏi đến, nhưng cách làm này, đang cạn kiệt sự kiện khang thịnh chí sinh mệnh y, há là kể lâu dài?

Trước kia có một Phương Khinh Trần, ba ngày hai đầu tới cửa tìm Tân Húc Phi đánh một trận, để y có thể tạm thời thả lỏng. Nhưng hiện tại, lại đi đâu mà

tìm một người thần thông quảng đại như thế?

Chẳng ngờ sau khi vô tình gặp được con hồ ly kia, y liền thay đổi.

Tình hình lúc ấy Liễu Hăng chưa tận mắt thấy, chỉ nghe Tôn tống quản nói, khi đó bệ hạ ngạc nhiên tiếu hồ ly màu lông bụi bại, gầy như que củi hấp hối dưới đất kia, ngẩn ra hồi lâu, vẻ uất ức bao lâu nay trên mặt lại từ từ tan ra. Sau đó y cực cẩn thận bế hồ ly lên, động tác thập phần nhẹ nhàng vỗ về tiếu hồ ly, bên môi dần dần lướt lên vẻ tươi cười, qua một lúc mới dường như có phần không muốn mà giao hồ ly cho cung nhân, phân phó phải chăm sóc cho tốt.

Kỳ thật căn bản chẳng cần y phân phó nhiều, nhìn thần sắc biểu tình của Hoàng đế như vậy, ai còn có thể không hầu hạ con tiếu bạch hồ ly kia như tổ tông.

Sau khi nghe Tôn tống quản kể lại tỉ mỉ tình hình lúc ấy, trong lòng Liễu Hăng tự động tưởng tượng một chút biến hóa biểu tình của Tân Húc Phi khi đó, cảm thấy thập phần khó tin, cũng không hiểu lắm, vì sao Tân Húc Phi bỗng dung có tâm yêu thích tiếu hồ ly kia.

Từ đó về sau, Tân Húc Phi mặc dù vẫn rất cần cù nghiêm túc bận rộn quốc sự, nhưng thái độ lại tương đối thoái mái tự nhiên hơn rất nhiều, thời điểm vất vả bộn bề cáo được một đoạn, cũng sẽ không kháng cự trộm được phù sinh một hai canh giờ nhàn nhã nữa.

Chỉ là, phương pháp tranh thủ rảnh rỗi của Hoàng đế phải chẳng hơi đơn điệu quá, vĩnh viễn đều chỉ là đút cho hồ ly, mà còn thường xuyên là lấy rượu cho hồ ly uống. Tiếu hồ ly kia cũng không biết là thế nào, cư nhiên không cự tuyệt, chẳng mấy hôm đã là không rượu không vui, biến thành một con hồ say sưa.

Chỉ bằng sự yêu quý và sủng hộ quá mức này của y với tiếu bạch hồ, thật chẳng trách được bên ngoài nơi nơi truyền nhau rằng Hoàng đế luyến hồ thành cuồng, khiến cho quan viên địa phương vì phụng nghênh Hoàng đế mà lén đi làm việc người người căm ghét.

Liễu Hăng hơi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, rảo bước đi đến.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 331 : Không Có Việc Thì Tìm

Tần Húc Phi uể oải ngồi dựa đá, nghiêng đầu nhìn tiểu hồ ly bộ dáng say sửa mơ hồ, buông chén rượu, nhẹ nhàng thò tay kéo lông hồ ly, giật giật móng vuốt hồ ly. Tiểu hồ ly say đến mơ hồ hồn hồn, khe khẽ giãy giãy, không có hiệu quả gì, cũng liền lười biếng chẳng chịu động đậy nhiều.

Tần Húc Phi cười khẽ, không cầm nổi lòng mà nghĩ đến Phương Khinh Trần.

Người kia, nói y là hồ ly ***, ha...

Kỳ thật không phải là hoàn toàn tin lời Phương Khinh Trần, chẳng qua, đã có thể xác định Phương Khinh Trần không có khả năng là phàm nhân lăm, lại không rõ y rốt cuộc là gì, mình vốn cũng chẳng hề để ý rốt cuộc là gì, thế cứ coi y là hồ ly đi.

Nhin tiểu hồ ly say mơ màng, chẳng buồn nhúc nhích này, trong bụng Tần Húc Phi liền không nhịn được ảo tưởng, nếu có một ngày, có thể có cơ hội chuốc Phương Khinh Trần say khướt, chẳng biết y liệu có không cẩn thận hiện ra nguyên hình?

Nếu y thật là một con hồ ly, khẳng định cũng trắng như tuyết, chỉ là, sẽ lớn chừng nào nhỉ? Có phải là, hai tay ta có thể nhẹ nhàng ôm vào lòng, vỗ một chút, gãi một chút, chọc một chút...

Tần Húc Phi buồn cười đưa tay sờ vết sẹo lúc trước vì cứu Phương Khinh Trần mà lưu lại trên mặt.

Quên đi, tên kia cho dù là hồ ly, cũng nhất định là một con hồ ly tính khí cực

thối, thật muốn đổi xử như vậy, y không cào mặt mình đầy kín móng vuốt mới là lạ đó.

Tuy trong lòng minh bạch, vẫn không thể tự kiềm chế mà nghĩ bộ dáng giương nanh múa vuốt cáu kỉnh của hồ ly kia nếu mình thật sự trêu đùa như vậy, càng không thể ức chế muốn cười.

Liễu Hăng đang vội vàng rảo bước đến chỗ Tân Húc Phi, nhưng xa xa nhìn Tân Húc Phi dưới ánh dương, mặt mày hoàn toàn giãn ra, nhìn y thấy tư thái nhàn nhã lười nhác như vậy thả lỏng thân tâm, bỗng nhiên cảm thấy rất quen mắt.

Vào lúc nào, ở nơi nào, y từng gặp qua tình cảnh đồng dạng?

Nhìn ánh mắt Tân Húc Phi càng lúc càng xa xăm. Giống như thân thể còn đang trêu đùa tiểu hồ ly, tâm lại đã bay đến một thế giới khác, nhìn ý cười bên môi Tân Húc Phi từ từ phẫn chấn, loại vui vẻ đó, trong hoài niệm kèm một tia ưu thương. Song ngay cả ưu thương, dường như cũng tốt đẹp.

Y đang nghĩ gì, y đang nhớ ai?

Liễu Hăng chợt ngừng bước chân, đột nhiên nhớ ra.

Nhớ ra, tại sao hết thảy quen mắt như vậy.

Mấy tháng trước, lúc còn ở Sở quốc, Tân Húc Phi dẫn đại quân rời đi, y phụ trách giải quyết phía sau, ở lại Sở kinh. Bởi vì quân đội tập kết xuất phát, liên lụy vô số quân vụ rườm rà lớn nhỏ, cho nên y thường xuyên phải đến hầu phủ báи phòng Phương Khinh Trần.

Mà cơ hồ mỗi một lần đi gặp, y luôn có thể nhìn thấy vị Phương đại hầu gia được người Sở coi là anh hùng cái thể, chỗ dựa cho quốc gia kia, không làm việc đàng hoàng, hoặc ngồi hoặc nằm ở vị trí nào đó thoải mái nhất trong hoa viên, cầm chén rượu, lười biếng nhởn nhơ hưởng thụ khoảng thời gian nhàn hạ của mình...

Chính là tư thế như vậy, chính là vẻ mặt như vậy...

Y mới đi hơn một tháng mà một người khác này đã không tự giác học tập lấy cách sống của y, lấy tư thái của y để đổi mặt với nhân sinh sao?

Mới hơn một tháng mà thôi... người kia chưa từng nhắc một chữ về y, nhưng phải chăng...

Liễu Hăng thở dài một tiếng, bỗng hơi mềm lòng, bước đến gần nhẹ giọng gọi: “Bệ hạ!”

Tai mắt Tần Húc Phi cực linh mẫn, nhưng đối với Liễu Hăng, y lại chưa bao giờ bố trí phòng vệ, tiếng bước chân, tiếng hít thở của Liễu Hăng, cũng tự nhiên như không khí và nước bên cạnh, từ xa tới gần, y lại không hề phát hiện, nhất định cần Liễu Hăng gọi một tiếng như vậy, y mới giật mình phát giác, ngược măt cười: “Mỗi lần nghe ngươi gọi ta là bệ hạ, đều hơi không quen.”

Liễu Hăng mỉm cười: “Nên tận lực quen đi, dù sao cũng tốt hơn ta tương lai bởi vì đại bất kính mà không ngừng bị buộc tội.”

Nghĩ đến những ngôn quan đó, Tần Húc Phi không còn cách nào, vỗ vỗ tảng đá bên cạnh, ý bảo Liễu Hăng ngồi xuống.

Cứ ngồi bên cạnh Hoàng đế như vậy hả? Xem ra bất kể lễ nghi quân thần lải nhải bao nhiêu, Hoàng đế này vẫn nghe lời không nghe dạy như nhau.

Liễu Hăng thở dài trong lòng. Quên đi, dù sao y đã sớm chuẩn bị sẵn sàng để nước bọt của một đống người ngập chết.

Y cười khổ ngồi xuống bên cạnh Tần Húc Phi: “Hoàng thượng ngài nhàn nhã ghê nhỉ, bây giờ còn có tâm tình trêu hồn.”

“Vậy ngươi nói ta nên làm thế nào? Đập bàn mắng to, hạ chỉ bắt người, hay đặt dào cảm xúc, múa bút thành văn chiểu tội mình?”

Tần Húc Phi cười nói: “Ta đâu phải chưa từng bị buộc tội, sớm thành quen rồi.”

Nói đến thì trong mĩ hoàng tử của tiên hoàng, chỉ có y từ nhỏ bị đại thần mắng nhiều nhất. Từ nhỏ đã hiểu rõ ghét văn, không thích đọc sách chỉ yêu múa đao lộng thương, còn thường xuyên trốn học không học giỏi, bao nhiêu đại thần từng dâng tấu mắng y. Sau đó y muốn tòng quân, các đại thần lại nói y ham công to, không làm việc đàng hoàng, đợi khi y chỉnh quân đội Tần quốc đánh lùi Sở quân, thành tân anh hùng quốc gia, yêu cầu phản công Sở quốc, các đại thần lại vẫn dâng tấu buộc tội y, mới thăng một chút đã không biết chừng mực, cả ngày hiếu chiến, bất chấp dân sinh...

Bị người mắng nhiều mắng quen, da cũng dày, những người đó lải nhải như thế nào, y căn bản không coi là gì. Người chửi việc ngươi, ta làm việc ta, chẳng qua lần này lại phải vì chuyện vặt vãnh thế này mà nghe mắng, y quả thật cảm thấy mình rất oan uổng.

Không phải y chỉ nuôi một con hồ ly sao? Dính dáng gì tới nước mất nhà tan, quân chủ sa vào yên vui, dính dáng gì tới quốc đã không phải quốc, quân vương lại lấy mồ hôi xương máu của dân cho cầm thú ăn? Nói nà là dân chúng lầm than, quân vương còn dung túng bọn quan viên vì cá nhân mà tuyết thượng gia sương, còn nà là không nghĩ tiến tới, không lo quốc chính, không thương bá quan, không lo thiên hạ...

Tóm lại, một con hồ ly, khiến thiên hạ mười tội ác tày trời toàn là của y.

“Hoàng thượng có thể cho vi thần coi thử những bản tấu đó không?” Liễu Hăng cũng rất hiếu kỳ, không biết những bản tấu vì hồ ly mắng Hoàng đế đó, rốt cuộc có thể viết ra đao gì.

Tần Húc Phi cười lắc đầu: “Không xem vẫn tốt hơn. Cần gì để ngươi cũng nỗi giận không đâu. Ta đã định im mó tấu chương đó, tuyệt không công khai nghị luận là xong.”

Kỳ thật lúc bắt đầu coi tấu y cũng hơi khó chịu, nhưng nhìn thấy tiếp sau đó, tội danh kia càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lớn, nhìn kết quả đủ các kiểu dáng kia, y từ bức mình dần dần đến vô lực, cuối cùng ngược lại bật cười.

Ôi, những số tấu này coi thành trò cười, vẫn rất thú vị.

Đúng vậy, y luôn đem rất nhiều bất hạnh của quốc gia bách tính quy tội cho bản thân y dĩ vãng xử sự không đủ quyết đoán kiên cường, nhất là gần đây, càng thường xuyên tự trách. Nhưng trách nhiệm nên do y gánh y sẽ không trốn, trách nhiệm không nên do y gánh, y sẽ không tự nguyện gánh vác.

Y đâu phải loại quái vật trời sinh tự ngược, thích gánh vác tất cả trách nhiệm trên vai mình kia.

Chuyện này, y cũng từng nghiêm túc tự hỏi tự kiểm điểm, kết luận vẫn là y không hề bởi vì thích một con hồ ly, mà chưa làm được bất cứ trách nhiệm thân là quân chủ nêu tận nào.

Sa vào yên vui, không nghĩ tiến tới, không chăm quốc chính, không thương bá quan, không lo thiên hạ gì đó, đám quan viên rảnh rỗi vô sự làm phiền y này, có kẻ nào làm việc nhiều hơn y.

Dùng mồ hôi nước mắt nhân dân cho cầm thú ăn, mấy miếng thịt tiểu hồ ly ăn kia, mấy lượng bạc dùng kia, là trong khổ hoàng cung chi ra, tính là tiền riêng của y chứ? Hồ ly không cần lụa là gấm vóc, cũng không cần châu ngọc son phấn. Thật muốn cưỡng từ đoạt lý, nói chi phí ăn mặc của Hoàng thượng y, đều tính là mồ hôi nước mắt nhân dân, thế mắc gì họ còn cả ngày muốn bắt y cưới vợ? Một nữ không dệt, dân có người lạnh, trong cung nếu có thể bớt một phi tử, đủ nuôi cả trăm con hồ ly.

Hiện tại hoàng cung này tệ ngắt, chỉ còn lại y một chủ tử cần hầu hạ, thái giám từng đám rảnh rang vô sự, cầm bống lộc quốc gia. Họ đều là người thân thể không trọn vẹn, ra cung khó mà mưu sinh, cho nên cung nữ y có thể thả ra ngoài nhưng những người này y chỉ có thể lưu lại. Y tìm những người rảnh rỗi này đến

nhúng tay cho hồ ly ăn, có điểm nào có lỗi với quốc gia.

Về phần nói y dung túng quan viên, ức hiếp bách tính thì càng buồn cười. Tướng lĩnh vạch chuyện này ra, chính là thân tín thủ hạ của y nha. Mà sau đó trùng phạt nặng, minh phát cảnh báo cho thiên hạ, đều đã đủ tỏ rõ thái độ của y.

Từng vụ việc này, thật muốn chậm rãi phân thuyết, tự có thể làm rõ thị phi trắng đen, nhưng y sẽ tuyệt không thật sự trúng kế, công khai tấu chương, cùng thân tử thảo luận loại sự tình này trên triều đường.

Bây giờ thanh lưu sĩ lâm luôn có xu hướng hiếu danh như vậy, làm quan dám mắng Hoàng đế, dám phẩy tay biện luận với Hoàng đế, mặc kệ ngươi nói có lý không, điểm xuất phát đúng hay không, dân gian chính là tiếng tán đồng cổ vũ, thanh danh bùng bùng trào lên. Tân Húc Phi đâu dễ nói chuyện như vậy, lại chịu làm thang cho người, để họ thừa cơ leo cao.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 332 : Không Nhường Một Bước

Liễu Hăng cười nói: “Ta chỉ lo ngại nhất thời tức giận tính sai, trúng kẽ hở thôi.”

Tần Húc Phi cười khẩy: “Ta bên này còn chưa công bố bản tấu, bên kia đã là cả triều đều nghe phong thanh. Quả nhiên chuyện cùng Hoàng đế gọi nhịp kiểu này, người người hận không thể lập tức truyền khắp thiên hạ đều biết. Quan viên có năng lực trong tay ta mặc dù rất thiếu, nhưng có các ngươi, chính vụ dù sao cũng còn ứng phó được. May mà không cần quá dựa vào họ, nếu không chăng phải họ sẽ càng ngày càng kiêu ngạo.”

Sau một lời thuận miệng, Tần Húc Phi và Liễu Hăng đều trầm mặc một lúc, không hẹn mà cùng nhớ tới Phương Khinh Trần.

Người dưới quyền Tần Húc Phi, vốn hầu hết đều là vũ phu đơn thuần, nhưng mấy năm ở Sở quốc kia, nhất là sau khi nghị hòa, cũng đã được tôi luyện. Ngày ngày cùng người Sở cạnh tranh, phòng bị, những người này không thể không cắn răng, kiên trì đến cùng, không đen không trắng đi học lý chính xử sự.

Tư chất có hạn, đến bây giờ đại đa số vẫn không thể xưng là năng thần cán lại, nhưng hiện giờ bất kể là bỏ xuống dưới chủ quản quân chính một phương, hay ở lại trong triều hiệp trợ xử lý chính vụ, những người này tuy rằng không nổi bật nhưng cũng xứng chức.

Chính bởi vì có căn cơ kiên cố như họ, hiện tại Tần Húc Phi mới có thể thăng lửng, không cần dung nhượng tập đoàn văn quan cũ của Tần quốc quá nhiều.

Cũng chăng biết có phải khi đó Phương Khinh Trần đã cố ý giúp y âm thầm

bồi dưỡng tôi luyện những người này để hôm nay dùng hay không.

Sau sự lặng im ngắn ngủi, Liễu Hăng mới nở một nụ cười, nói tiếp đầu đề vừa rồi: “Họ cũng tự cảm thấy thời gian này, đã thăm dò nền tảng của ngài, biết ngài sẽ không do ngôn mà giáng tội, cho nên lần này mới không lo ngại gì, ý đồ mượn cơ hội dương danh.”

Tần Húc Phi cười nói: “A Hăng, chuyện nhảm chán thế này, ta sớm đã kiến thức. Năm đó khi phụ hoàng tại vị, có một lần chính gặp thọ thần thái hoàng thái hậu. Bá quan phải quỳ lạy chúc thọ trước điện Phụng An. Ngày đó vừa hay gặp mưa to, phụ hoàng bối vì thương bá quan, đã hạ ý chỉ, bảo họ không cần quỳ lạy nữa. Kết quả đám danh nho này liền nhảy dựng lên dâng tấu sớ, nói phụ hoàng bất hiếu thế nào thế nào. Phụ hoàng lúc đầu không coi là gì, tấu kia lại càng ngày càng nhiều, đáng điệu như muốn đập ngất người. Cuối cùng phụ hoàng bất đắc dĩ, đành phải hạ chỉ hàm hố nhận sai, bấy giờ mới xong việc. Sau đó một đám quan viên nhảm chán đến mức nhất định phải ra sức quỳ xuống dập đầu mới thoái mái kia, cũng liền uy phong lẫm liệt đi ứng chúc đại thắng lợi của họ.”

Liễu Hăng bất giác bật cười: “Nếu họ vẫn như năm đó, không thuận không tha, không ngừng dâng tấu sớ, cuối cùng xâu chuỗi càng nhiều người, ngài lại làm sao cho được?”

“Ngươi nói làm sao cho được?” Tần Húc Phi cười hỏi.

“Nếu bệ hạ không để ý chuyện này lầm, chẳng bằng cứ cho họ như nguyện, nhận sai một chút, nghiêm chỉ truyền dụ thiên hạ, trịnh trọng tuyên bố từ đây không nuôi hổ ly nữa. Như vậy họ không có lý do gây chuyện, bên tai bệ hạ cũng thanh tĩnh. Trên thực tế, nếu thuận thế mà làm, chuyện này lợi nhiều hơn hại.”

Sâu trong Tiểu Lâu, Phương Khinh Trần nghe bằng hữu tốt nhất của Tần Húc Phi cho ý kiến như vậy, chỉ cười nhàn nhạt.

Lấy một việc vặt vãnh râu ria, thỏa mãn tâm hư vinh của những văn thần

ngôn quan đó một chút, đỡ cho họ còn phải phí tâm phí sức, cầm kính lúp đi soi lỗi nhỏ của Hoàng đế để tranh danh cho mình. Nếu vận tác thích đáng, làm màu một chút, chuyện này còn có thể biến thành mỹ đàm giai thoại dũng cảm nạp gián, quan tâm dân sinh trên sử sách, để bách tính tán dương lâu dài.

Nếu đổi là Yên Lãm, chuyện này y rất có thể gật đầu đáp ứng ngay. Thiếu niên Hoàng đế kia, ngoại trừ tình cảm trên người Dung Khiêm quá thâm hậu, các phương diện khác đều là quân chủ thập phần đủ tư cách. Y hiểu rất sâu, đấu sức giữa quân thần, lúc nào nên thỏa hiệp, lúc nào nên kiên trì, tại phương diện không liên quan đến nguyên tắc, dùng thoái nhượng thích hợp để đổi lấy danh tiếng tốt hơn, đây dường như là một giao dịch rất không tồi.

Thế nhưng Tân Húc Phi... trong xương cốt y là một hào kiệt, không phải một quân chủ.

Phương Khinh Trần khẽ cười, nghĩ câu trả lời Tân Húc Phi sẽ có.

“Đương nhiên không thể. Ta không sai, con hồ ly này cũng không sai, tại sao ta phải nhận sai?”

Liễu Hăng thở dài. Ngài tự nhiên không sai, nhưng ngài có nhớ ngài là Hoàng đế? Hoàng đế làm việc, cần chỉ là lý do, cân nhắc chỉ nên là được mất, nào phải đúng sai?

“A Hăng, ta nhớ hồi nhỏ cùng các huynh đệ đọc sách, ngày đó thái phó tiến cung, đụng phải nhị ca mới được một con chó xồm trắng như tuyết, chơi rất cao hứng. Thái phó liền sa sầm mặt, kéo nhị ca nói cả một canh giờ về chơi bời mất chí, cuối cùng nhị ca khóc lóc phái người giết con chó xồm kia.”

Trên mặt Tân Húc Phi đã không còn vẻ tươi cười: “Chuyện này truyền ra, người người đều nói là mỹ đàm, phụ hoàng còn hậu thưởng thái phó rất trọng, nói thái phó cực kỳ tận trách, mà nhị ca cũng rất nghe dạy nghe lời. Nhưng ta lén hỏi nhị ca, y lại chẳng phải chơi chó trong giờ học, cũng chẳng hề lỡ việc học, y đã không hề làm sai gì, chó càng không sai, tại sao y phải nhận sai? Tại sao y

phải giết chó? Nhị ca nói, y là hoàng tử, phải làm gương cho thiên hạ, chuyện chơi chó dù chính đáng hơn, nói ra cũng không dễ nghe. Thái phó nghiêm khắc dạy dỗ, cho dù quá đáng hơn, nói ra cũng là mĩ đàm, y giết chó, chính là tấm gương nghe dạy nghe lời tôn sư trọng đạo của thiên hạ, nếu y tranh cãi với thái phó, chẳng những ở chỗ phụ hoàng mẫu hậu phải bị mắng bị phạt, dù là danh tiếng trong triều cũng phải xong luôn.”

Trên trán y ẩn ẩn có vẻ buồn rầu: “Nhị ca nói đường như rất có đạo lý, ta nghe lại cảm thấy rất vô nghĩa. Mọi việc đúng là đúng, sai là sai, đâu phải so đo nhiều như vậy, tính kế nhiều như vậy. Bộ dáng câu nệ nghiêm túc của những danh nho văn sĩ đó, khiến người càng căm ghét, càng không muốn thân cận, cho nên sau đó ta thường xuyên trốn học, không đi đọc sách, chỉ yêu luyen võ. Phụ hoàng mẫu hậu đã phạt ta bao nhiêu lần, thái phó giận đến mức chòm râu bạc cũng vĩnh lê, nhưng ta kiên trì đến cùng, sau cùng không phải là chẳng ai có thể làm gì ta.”

Tần Húc Phi lúc này lại có chút đắc ý: “Khi đó danh tiếng của ta quả thật cực bất hảo, nhưng ta sống rất thống khoái, rất vui vẻ, thì vì sao nhất định phải thỏa hiệp?”

Liễu Hăng cười: “Đúng vậy, ta còn nhớ, hồi đó ngài cực không nghe dạy dỗ, hại ta cũng phải bị phê bình theo. Đổi lại vương tử khác, sớm ném thư đồng ta đây ra gánh tội thay, ngài lại che chở gắt gao không nhượng bộ. May được ta lúc trước cảm kích muôn chết, hóa ra ngài chẳng qua xem ta không khác gì con chó trăng của nhị ca ngài, chỉ là y không chịu nổi áp lực giết chó, ngài lại ương ngạnh không chịu giết thôi.”

Tần Húc Phi cười ha ha: “Là ngươi tự lấy mình so sánh với con chó xồm trăng, không liên quan đến ta.”

Liễu Hăng cười khẽ lắc đầu.

Bắt đầu từ khi nào, y đã quyết một lòng với vương tử khác loại này, chính là

năm đó sao?

Ý tuy rằng xuất thân cao quý, nhưng cũng hiểu được, gọi là thư đồng của hoàng tử, danh hào nghe thập phần tôn quý, trên thực tế chẳng khác chó con mèo con quý giá mà các hoàng tử chơi đùa là bao nhiêu.

Thời gian thái bình, cẩn thận bồi chơi bồi đọc, hoàng tử phạm lỗi, chịu phạt thay hoàng tử, phạt chép sách, phạt quỳ, phạt đánh, bao nhiêu ủy khuất nhặt hết, nếu hoàng tử không tiến bộ, cuối cùng trách nhiệm vẫn là thư đồng, ăn suông vô số nỗi khổ, còn phải gánh tội danh bị đuổi ra khỏi cung.

Khi đó thư đồng của mấy hoàng tử cũng chỉ được mình y chưa bao giờ chịu ủy khuất thế này, có lỗi lầm gì đều là Tân Húc Phi tự mình gánh vác.

Tác phong khác loại này của Tân Húc Phi, ngay cả tiên hoàng cũng có phần hết cách, còn từng cố ý vì thế triệu ái tử này đi dạy dỗ một phen.

Lúc ấy Tân Húc Phi đáp dường như cũng là thế này “Đúng chính là đúng, sai chính là sai, phạm lỗi là ai thì truy cứu người đó, vì sao bắt người khác phải chịu trách nhiệm cho việc ta làm?”

Ngữ khí thăng thắn như vậy, đôi mắt trong sáng như vậy, tại sao đã trải qua nhiều chuyện như thế, y vẫn còn có thể như thời thiếu niên, kiên định giữ vững thị phi và nguyên tắc trong lòng.

“A Hằng, chuyện này ta không sai, con hồ ly này cũng không sai. Tuy rằng tội danh này ta gánh cũng chẳng ảnh hưởng toàn cục, nhưng mà ta không gánh, ta cũng sẽ không tự nhiên hy sinh tiểu hồ ly này. A Hằng, ta nghĩ rõ ràng lắm rồi. Ta là Hoàng đế, nhưng ta cũng là một con người. Là người thì sẽ có yêu ghét, là Hoàng đế thì nhất định sẽ có người muốn lấy lòng. Nếu muốn vĩnh viễn không xảy ra chuyện kiểu này, thế quân chủ ta đây sẽ phải vĩnh viễn vô biểu cảm, không có phản ứng với bất cứ ai bất cứ chuyện gì, đó không phải Hoàng đế, đó là khói băng, là tảng đá.”

Tần Húc Phi hừ lạnh một tiếng: “Hôm nay ta thích hồ ly, có người phong núi hại dân để tìm kiếm bạch hồ. Ngày mai nếu ta nhìn thấy nữ nào nhiều một cái thì sao? Liệu sẽ có người vơ vét mỹ nữ vào cung không? Ngày kia nếu ta không cẩn thận lúc phê duyệt tấu chương nhìn nghiên mực nhiều một cái, có phải lại sẽ biến thành thích văn phòng tứ bảo, nhã vật trân ngoạn, làm cho bách tính yêu thích cất chứa nhã vật trong dân gian bị bóc lột? Loại sự tình này, điều tra ra sẽ phải giết một răn trăm, ta cũng sẽ hạ thêm vài đạo ý chỉ, nghiêm khắc cấm chỉ tùy tiện áp bức thiên hạ để phụng hành vi của một người. Nhưng mà, ta không có khả năng cấm tiệt tất cả dục vọng và sở thích của cá nhân ta. Hôm nay, ta có thể ném một con bạch hồ ly sẽ không làm hại bất cứ ai, thế ngày mai thì sao? Ta yêu danh mã, yêu bảo kiếm, chẳng lẽ ta từ đây sẽ không cưỡi ngựa, không đeo kiếm?”

Tần Húc Phi cười nói: “Cách làm như vậy, chỉ sợ chẳng mấy năm, ta sẽ ngọt ngạt thành một ông già.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 333 : Văn Đề Cá Nhân

Liễu Hăng mỉm cười.

Tiến ngôn trước đó của y, là đề nghị của người làm thần tử với quân chủ. Nhưng làm bằng hữu, y cũng sớm liệu được Tân Húc Phi sẽ không đáp ứng.

“Đã quyết định phớt lờ những lời nhảm chán của những người nhảm chán này, vậy ngài có suy nghĩ, nếu họ ngày càng táo tợn, can gián không ngừng, nên ứng phó thế nào. Dù sao ngôn quan có thể nghe đồn đãi mà nói, đó là bốn phận của họ, ngài không thể do lời nói mà giáng tội đâu.”

Tân Húc Phi cười nói: “Ai quan tâm họ viết bao nhiêu tấu sớ, ta nhất loạt không công khai triều nghị, ỉm toàn bộ cho họ, viết nhiều hơn, ta không cần tốn nhiều công phu xem, không thèm đếm xỉa, họ tự nhiên sẽ chẳng còn khí lực. Năm đó khi phụ hoàng bị đám ngôn quan làm phiền đau đầu, cũng làm như vậy đó.”

“Thế nếu họ cuối cùng trực tiếp vào lúc triều nghị, lớn tiếng bẩm tấu thì sao?”

“Nếu họ thật dám quá đáng như vậy?” Tân Húc Phi cười, đôi mắt trống mong nhìn Liễu Hăng: “A Hăng, thế thì phải xem ngươi.”

Liễu Hăng cười ha ha, lấy từ trong tay áo ra một quyển tập nhỏ.

Tân Húc Phi vội vàng cầm lấy, tùy tiện lật xem, không khỏi cười gằn liên tục: “Quả nhiên, trên triều đường này, đâu thật có người hoàn toàn thanh tâm quả dục. Được lăm, nhiều chuyện phấn khích như vậy. Ta chẳng qua là nuôi con hồ

ly, xem họ vì sở thích của mình, những năm qua mắt nhăm mắt mở, dung túng đám người nịnh bợ đó, đã ngầm làm những gì? Hiện tại ta lại thật sự ngóng trông họ khó dễ ta trên triều nghị, thế là ta có thể thảo luận mấy chuyện cũ năm xưa này với họ một chút.”

Liễu Hăng gật đầu. Kỳ thật y cũng rất ngóng trông trình diễn vở kịch hay ho này. Dù sao Tân Húc Phi vừa mới đăng cơ chưa lâu, đã xảy ra loại sự tình này, thuận thế nhận sai, tạo một giả tượng Hoàng đế thân dân nhân ái có sai là sửa tuy rằng rất không tồi, nhưng mượn cơ hội này lập uy một phen, để đám văn quan kia biết Hoàng đế không hề là vú phu đơn thuần, mà là một người chân chính nhìn rõ mọi việc, không thể lừa bịp, để đám thần tử sinh ra tâm kính sợ, mọi việc không dám quá đáng quá, chõ tốt... đường như còn lớn hơn.

Trong Tiểu Lâu, Phương Khinh Trần nhìn sự kiện này biến hóa, cũng bất giác mỉm cười.

Thời thế đổi dời, Tân Húc Phi hôm nay, tính tình vẫn cố chấp kiên trì như trước kia, chỉ là xử sự đã linh hoạt hơn rất nhiều. Mình lại nhọc lòng thay y một cách thái quá, rõ là đa sự. Nếu ngay cả chút phong ba vặt đó cũng không thể ứng phó chính xác, Hoàng đế của tên này thôi khỏi làm nữa, trực tiếp đâm đầu chết trên thềm ngọc còn bớt việc hơn.

Tâm tình sáng tỏ thông suốt như vậy, y liền không muôn nhìn nữa. Dù sao đây vẫn là lần đầu tiên y thông qua màn hình Tiểu Lâu quan sát Tân Húc Phi, cách muôn sông nghìn núi, cách màn hình lạnh băng, cảm giác có chút vi diệu kiểu này không hề thoái mái. Phương Khinh Trần cũng không hề nguyện ý cứ ở góc độ băng quan mà nhìn lén cuộc sống của Tân Húc Phi như vậy.

Nhưng mà, tay còn chưa nhấn nút khống chế, đã nghe Liễu Hăng ho một tiếng: “Đúng rồi, mấy ngày nay vài vị đại thần trong triều luân phiên tìm ta bàn chuyện lập hậu.”

Tay Phương Khinh Trần còn thò ra trước, đã bị Trương Mẫn Hân bắt lấy. Nữ

đồng nhân này hai mắt tỏa sáng trừng màn hình, miệng nói: “Thời điểm khẩn
yêu, không được chuyển kênh.”

Phương Khinh Trần cười khổ, quay người định đi.

Ta không chuyển kênh, ta né tránh được không?

Trương Mẫn Hân vội vàng túm gắt gao tay y, chết sống cũng không cho y
thoát thân.

Trong màn hình Tân Húc Phi cũng hơi sững sốt: “Chuyện của ta, sao họ
không tìm ta?”

“Tấu sớ dâng bao nhiêu, tranh mỹ nữ cũng lặng lẽ nhét cho Tôn tổng quản
bao nhiêu, vụng trộm tiến cung cũng bao nhiêu lần, có lần nào ngài không phải
lấy chuyện gia hiếu quốc hiếu đậm lại.”

“Ta tối thiểu phải thủ hiếu ba năm chứ? Lúc này nói hôn nhân gì, luận cưới
xin gì?”

Tân Húc Phi cảm thấy rất không thống khoái. Kỳ thật cá nhân y rất không
chấp nhận chế độ ba năm không thể làm việc, ba năm không thể kết hôn, ba năm
không thể hoan lạc kia của danh giáo. Chỉ là y mặc dù không thích loại quy củ
này, nhưng nếu quy củ này mọi người đều tuân thủ, dựa vào cái gì mà Hoàng đế
y đây nhất định phải đặc thù hóa.

Dựa vào cái gì mà mặc ngươi là Tể tướng là danh tướng, xảy ra loại sự tình
này, sẽ phải thu đệm chăn đi về nhà, Hoàng đế chỉ cần làm ra vẻ gào khóc mẩy
hởm là hết thảy như cũ, nên ăn, nên uống, nên tìm hoan mua vui, sinh con đẻ cái
đều như cũ.

“Ngài dù sao cũng là Hoàng thượng, tuổi này...” Liễu Hăng ho một tiếng,
Tân Húc Phi từ thiểu niêm tòng quân, trong đầu cũng chỉ nghĩ Sở quốc chưa bại,
lấy gì thành gia, hôn sự vẫn chậm trễ, cho đến bây giờ, đã triệt để xem như lão

nam nhân độc thân. Đợi ba năm nữa? Đám thần tử trong triều đâu kiên nhẫn nổi.

“Họ lo lắng cho quốc bản, cũng là có đạo lý.”

Tần Húc Phi gật đầu: “Ta cũng không trách họ. Muốn để ta sớm có con trai, vạn nhất ta có việc gì bất trắc, tối thiểu trên vị trí dự trữ sẽ không có phân tranh gì, vốn điều này cũng không có gì sai. Chỉ là... Hiện tại tình huống bất đồng. Cho dù ta hiện tại lập tức thành thân, lập tức sinh con, cũng không hữu dụng. Tần quốc chúng ta còn trong bãp bênh, không thể để trẻ nhỏ làm vương, ngược lại sẽ tăng thêm càng nhiều khó khăn và biến số cho quốc gia. Mà muốn đợi hai tử thành niên, thành thực đến có thể ngồi trên ghế này, tối thiểu phải hai mươi năm. Đã như vậy, sớm ba năm muộn ba năm có gì khác biệt?”

Liễu Hăng cảm thấy y có hơi cưỡng từ đoạt lý, nhưng cũng chẳng tiện tranh cãi, sắc mặt lại hơi không dễ coi.

Tần Húc Phi cười nói: “Kỳ thật ngươi nói, ta vừa không ra ngoài đánh giặc, thân thể lại khỏe, có thể có bất trắc gì? Nếu thực có bất trắc sinh con cũng vô dụng, nếu không có gì bất trắc, lại cần gì phải vội nhất thời?”

Liễu Hăng cười khổ một tiếng, kỳ thật cũng không nỡ buộc y. Đám triều thần đương nhiên chỉ muốn kiếm một mỹ nữ xuất thân cao quý ghép đôi với Tần Húc Phi, mau chóng sinh con cho xong, nhưng trong lòng, y lại vẫn coi mình là bắng hưu của Tần Húc Phi nhiều hơn.

Tần Húc Phi Hoàng đế này, làm thật là đủ buồn bực, đủ vất vả. Cả ngày ru rú trong hoàng cung tường cao ba trượng này, làm lụng từ sớm đến tối, mà những bắng hưu, thần tử họ, không ai có thể sớm chiều làm bạn, giải trừ tịch mịch cho y.

Với Liễu Hăng, Tần Húc Phi hiện tại cần nhất không phải một đứa con, cũng không phải tần phi hoàng hậu, mà là... mà là... một thê tử có thể bầu bạn. Một người y có thể tín nhiệm, có thể yêu mến, có thể có tiếng nói chung, có thể làm y thả lỏng, có thể để y trò chuyện tán gẫu được.

Vấn đề là, nếu năm đó Tân Húc Phi không tòng quân, mà giống như các hoàng tử khác, mười sáu mươi bảy tuổi đã sánh đôi với danh môn thục nữ, cuộc sống vị tất không hạnh phúc vui vẻ. Chỉ là trải qua gần ấy năm chinh chiến phong vân, trong lòng y có rất nhiều thiên phong hải vũ triều dâng sóng dậy, những thiêng kim khuê các bình thường đó, làm sao có thể xứng đôi?

Những nữ nhân đại môn không ra nhị môn không bước, chỉ biết ôm mèo không biết cưỡi ngựa đó, đối với Tân Húc Phi hiện tại mà nói, thật chẳng được việc bằng một con hổ ly.

Liễu Hăng đau đầu.

Hiện tại kỳ thật Tân Húc Phi đương nhiên chẳng cần sợ ai, trường quốc nạn này, đám tôn thất Tân quốc nên chết đều đã chết sạch, thế lực Tân quốc các phương cũng bị đả kích đến bảy tám, trước mắt quân đội căn bản không cứng nổi. Mà Tân quân đối với Tân Húc Phi, cơ hồ là sùng bái và thuận theo một cách mù quáng.

Dù sao tên này nhìn thế nào cũng chẳng giống người sẽ đoán mệnh, những văn thần đó tuy rằng gấp đến độ mắt bốc hỏa, cũng không đến mức sẽ cảm thấy cần vì bắt Tân Húc Phi sinh một đứa con mà liều chết can gián. Vấn đề là, Tân Húc Phi có thể đẩy một phát xong việc, nhưng một đống lão đầu tóc râu bạc phơ kia, đều bị đẩy đến chỗ y...

Chẳng lẽ y từ nay về sau sẽ phải cả ngày bị một đám người hai mắt bốc hỏa nhìn chăm chằm, ôi... Thập phần khổ não ôi thập phần khổ não. Nếu có thể tìm được một người... Tân Húc Phi nhìn Liễu Hăng vẻ mặt thống khổ, trong lòng cũng buồn cười: “Người còn phiền não gì nữa?”

Liễu Hăng đang thất thần, lập tức buột miệng: “Phiền não Phương hầu không có muội tử.”

Tân Húc Phi trong màn hình ngắn ra, Phương Khinh Trần ngoài màn hình cũng sững sốt, tiếp đó bên cạnh vang lên một tràng cười dữ dội, không biết bao

nhiêu học trò đang cười ồ.

Phương Khinh Trần mặc dù biết bình thường đám người này rảnh rỗi vô sự, khẳng định không thiếu ở phòng điều khiển chủ nhìn y mà náo nhiệt cười chê, nhưng bị cười nhạo trước mặt như vậy, thật sự khiến người buồn bức tột cùng. Cố tình y còn không cách nào làm gì những người này, nghiến răng nghiến lợi mãi, chỉ đành hung tợn nhìn chăm chăm màn hình.

Muội muội với không muội muội cái gì, đây là điểm cốt ở đâu ra thế hả?

Tần Húc Phi cũng đỏ mặt, hơi buồn bức nói: “Ngươi nói bậy bạ gì đó?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 334 : Đại Công Cáo Thành

Liễu Hăng nén cười nói: “Quên năm đó ở Sở quốc rồi à?”

Tần Húc Phi cười khổ: “Cũng may y kỳ thật không có muội tử.”

Liễu Hăng buồn bực. Y cũng chẳng qua là không nhịn được tưởng tượng thôi.

Tần Sở thâm thù khó giải, nếu thật có muội muội có một nửa phong hoa của Phương Khinh Trần cưới về cho vị này, trên triều đường còn không bùng nổ. Nếu như lại có kẻ không nhìn rõ tình hình, dám gây chuyện với vị muội tử bảo bối kia, chỉ bằng tính tình thủ đoạn của Phương Khinh Trần, trời biết lại sẽ gây ra đại sự kinh thiên động địa gì.

Chuyện xảy ra trong Yên cung thời gian trước, chính là ví dụ rõ ràng. Chỉ là sự kiện kia, liên lụy Lạc Xương, phụ thân nhà mình, còn cả Phương Khinh Trần. Ngàn đầu vạn mối, y làm thủ lĩnh ám vệ Tần quốc, nhiều lần do dự, vẫn đè xuống không cho Tần Húc Phi bận đến vắng đầu biết.

Người nọ giao du rộng, thế nhưng không quay về gấp y. Lạc Xương thân thể đáng thương, nhưng cho dù Tần Húc Phi có chút tâm thương hại nhược nữ, y cũng không có lực lượng can thiệp chính cục Yên quốc, càng đừng nói Lạc Xương hiện tại trong lòng có hận với Tần Húc Phi, trợ giúp nàng đứng vững chân ở Yên cung, ai biết có phải sẽ dưỡng hổ di hoạn.

Còn cả phụ thân hiện tại đã vô cùng thất ý kia của y...

Từng vụ việc, nói ra đều chỉ thêm phiền não.

Y lắc đầu, quyết tâm từ đây quên đi chuyện này, chẳng những vĩnh viễn không đề cập, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ nhiều, chỉ cười nói: “Thôi, ta cũng không nói đùa với ngài nữa, chuyện này đã định, ta cứ ra cung trước.”

Tần Húc Phi cười phất tay: “Đi đi đi, ta biết ngươi còn bận hơn ta cơ.”

Liễu Hăng hừ một tiếng: “Ngài cũng biết ta kẹp giữa ngài và các đại thần, hai đầu khó xử cỡ nào? Xin ngài về sau mọi việc đảm đương giúp ta nhiều hơn, đừng để một đồng người túm ta phàn nàn ngài hoài được không.”

Y đứng dậy định đi, nhìn bạch hồ ly uể oải nằm sấp trên người Tần Húc Phi đã ngủ say kia, rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Ngài vẫn chưa cho ta biết, tại sao bỗng nhiên thích nuôi hồ ly?”

Tần Húc Phi cười khan đỏi tiếng: “Mặc dù là A Hăng ngươi, nhưng chuyện này, ta không thể cho ngươi biết.”

Liễu Hăng lắc đầu rồi đi luôn, đi được vài bước lại quay người: “Mặc dù ta vẫn không rõ vì sao, nhưng cứ cảm thấy, chuyện này, hẳn có liên quan đến Phượng hầu?”

Tần Húc Phi bật cười: “Đây là ngươi đoán, ta chưa nói gì đâu nha.”

Liễu Hăng nhướng mày. Nhìn nhìn Tần Húc Phi, lại nhìn nhìn tiểu hồ ly ngủ thật là say sưa kia, tưởng tượng Phượng Khinh Trần dáng vẻ lờ đờ, áo lệch tà nghiêng, tóc xõa chân trần, ở trên cổ uống đến chu niektórych, chót cười, không nói gì nữa, quay người đi thẳng.

Tần Húc Phi nhìn biểu tình của Liễu Hăng, biết y đang nghĩ gì, bản thân cũng không khỏi hơi hướng về, nghiêng đầu nhìn tiểu hồ ly nằm trên vai, không nhịn được lại đưa tay kéo móng lông trắng của nó, giật giật móng vuốt, cộng thêm béo mũi một cái.

Tiểu hồ ly kia vốn nửa cuộn tròn trong khuỷu tay trái, đầu gác lên vai y ngủ

rất say, nào chịu được quấy rầy như vậy, híp mắt, mơ mơ màng màng giãy giụa, thò móng vuốt cào bừa, còn lăn lộn trốn tránh, vừa không cẩn thận đã rớt khỏi vai, Tân Húc Phi nhanh tay lẹ mắt vội vàng đỡ được, nhìn tiểu hồ ly trong tay còn đang ngủ khò khò, không nhịn được cười ha ha.

Y cười thật thống khoái, Phương Khinh Trần cũng sấp tức méo mũi.

Liễu Hăng và Tân Húc Phi một phen mắt đi mà lại này, ý tứ truyền nhau kia, liên tưởng sinh ra trong lòng hai người, chỗ nào mà y còn có thể không nhìn ra, lại nhìn thái độ ác liệt của Tân Húc Phi khi trêu đùa hồ ly... Tên này, trong lòng đang lấy người nào thay thế con hồ ly này đây?

Lại nghĩ đến trước kia khi mình trọng thương độc phát còn bị Tân Húc Phi hạ được ám toán, cũng từng mơ mơ hồ ngủ say không tỉnh, người này lúc ấy ở ngay bên cạnh, không chừng cũng từng làm những chuyện lén lút này, mà còn đáng hận hơn là, đám nhân sĩ nhảm chán trong Tiểu Lâu này, chưa biết chừng vẫn cùng nhau ở bên cạnh xem näo nhiệt, lôi y ra làm trò...

Phương Khinh Trần chuyên hướng phương diện ác liệt, liên tưởng một mạch như vậy, thất khiếu cũng sấp bốc khói, hung tợn hù một tiếng, đứng lên quay người rảo bước bỏ đi.

“Cậu đi đâu thế?” Lại có người ở phía sau cười hỏi.

“Đi đổi một thân thể.” Phương Khinh Trần từ kẽ răng gắn ra một hàng chữ, cánh cửa tự động nháy mắt đóng lại phía sau.

Đổi một thân thể kiện kiện khang khang, có sẵn nội công siêu nhất lưu, tuyệt đối ở trạng thái đỉnh cao! Có thời gian trở về, nện Tân Húc Phi răng rời đầy đất, thuận tiện lại hung hăn giáo huấn Liễu Hăng một trận, tránh cho tiểu tử kia cứ cậy Tân Húc Phi, hở ra là khiêu chiến cực hạn của mình.

Y giận dữ chạy đi, trong phòng điều khiển chủ của Tiểu Lâu, mọi người nhìn nhau, từng kẻ như trút được gánh nặng.

Trương Mẫn Hân cười hì hì ấn công tặc thông tấn: “Kính Tiết Kính Tiết! Tin tức tốt, hõ ly kia đã đi đổi thân thể.”

Trong hoàng cung Yên quốc, Phong Kính Tiết mỉm cười, lòng thoái mái.

Từ sau khi Phương Khinh Trần rời khỏi Yên cung, y một mực bận tâm thân thể của tên khó chịu này. Sau khi hỏi Trương Mẫn Hân, biết y quả nhiên không uống thuốc đúng giờ theo phân phó của mình, càng lo lắng hơn. Theo cách của y, muốn uống một viên thì mới uống như vậy, chẳng những không chữa khỏi thân thể, ngược lại sẽ dễ lỡ thương tình, một khi thân thể sinh ra kháng thuốc, về sau cho dù mình lại kê đơn chữa bệnh cho y cũng chẳng ích gì.

Sau đó Phương Khinh Trần bất cứ giá nào muốn dẫn Địch Cửu về Tiểu Lâu, vốn thuận thế đổi thân thể cũng được, Phong Kính Tiết ngược lại yên tâm. Thế nhưng nghe Phương Khinh Trần tranh cãi với giáo sư, ý tứ kia là y còn muốn ra đây nữa? Phong Kính Tiết lập tức sốt ruột.

Fương Khinh Trần xưa nay tùy hứng, mà còn trong lúc hữu ý vô ý, vẫn không làm sao nguyện ý trị liệu cho mình, thế nên dù là y đã về Tiểu Lâu, chưa chắc chịu chủ động đi đổi thân thể. Khúc mắc của tên này còn chưa hoàn toàn cởi bỏ, hơn nữa bằng tính tình cố chấp kia, muốn khuyên y thật sự không dễ dàng như vậy. Nhưng chẳng lẽ cứ mặc y tả tơi đi về, lại tả tơi đi ra?

Dưới một phen rối rắm, y đem lo lắng của mình nói với Trương Mẫn Hân. Sắc nữ kia lại lập tức cam đoan, nói chắc chắn không khuyên một chữ đã làm hõ ly kia tự mình ngoan ngoãn đi đổi thân thể. Không ngờ, thật sự để cô nàng làm thành, về phần thủ đoạn cô nàng có thể dùng...

Phong Kính Tiết nghĩ nghĩ, bất giác lại cười. Nữ đồng nhân kia... Còn có thể có thủ đoạn gì đây...

Tần Húc Phi kia cư nhiên có thể khiến Phương Khinh Trần bất tri bất giác buông ra khúc mắc nặng như vậy, trong lòng y, trọng lượng quả nhiên là không nhẹ, có lẽ cũng như Đông Ly với mình không chừng...

Tâm niệm tự dưng chuyển lên người Lư Đông Ly, bất giác hơi buồn bã, ngẩng đầu nhìn trời cao, từ từ thở dài, tâm thần lại khoan thai, vượt qua muôn sông nghìn núi, tư niệm người ngoài ngàn vạn dặm kia.

Không trung đúng lúc có một bóng đen bay đến như điện, Phong Kính Tiết nhẹ nhàng giơ tay, một con hắc ưng cực kỳ thắn tuấn liền đậu lên tay.

Y vẫn thoải mái dùng hệ thống phi tần khẩn cấp nhất cơ mật nhất của Yên quốc để giúp y và Lư Đông Ly truyền tin tức, có việc hay không cũng cứ ba ngày hai đầu sẽ nhận truyền thư tín, khiến cho đến bây giờ, mấy con hắc ưng này đã thân mật với y hơn cả nhân viên tình báo Yên quốc.

Phong Kính Tiết trước moi từ trong lòng một viên thuốc to bằng nắm tay y bảo người đặc chế, bóp ra, đem viên thịt muối thơm phức cho ưng ăn, nhẹ nhàng cởi thư tín trên chân ưng, tung hắc ưng lên trời.

Hắc ưng tung cánh bay đi, Phong Kính Tiết từ từ mở tấm lụa trắng, trên lụa, nét chữ quen thuộc rõ ràng lọt vào mắt.

Lư Đông Ly ở bên kia cả ngày bận sửa quân chẽ, túc lại trị, thời gian viết thư cho y không hề nhiều, thường thường phải sáu bảy ngày mới có một phong. Chẳng qua so với nhiều năm trước khi mình chu du thiên hạ, ba ngày hai đầu viết thư cho y, mà y luôn một tháng khó được lại một phong thì tốt hơn nhiều lắm.

Đem so sánh, y nhận được nhiều hơn, vẫn là thư của thủ lĩnh thế lực các phương y an bài bảo hộ Lư Đông Ly, báo cáo với y các loại biến hóa, tình thế các phương của Triệu quốc. Cho nên mặc dù y thân ở dị quốc, tai mắt vẫn linh thông y nguyên.

Y biết cuộc sống của Lư Đông Ly hiện tại tuy rằng gian nan vất vả, lại không nhiều nguy hiểm. Có các an bài của y, bên trên Triệu vương trước mắt vẫn phải lợi dụng Lư Đông Ly làm giúp những việc đắc tội người đó, bên ngoài có Ngô Yên hai quốc giúp Lư Đông Ly tạo thế. Hiện tại những kẻ lợi ích bị đụng chạm

ấy, tuy rằng hận đến nghiến răng, hiện nay cũng không dám công khai liên hợp động thủ với Lư Đông Ly.

Về phần ngẫu nhiên một hai kẻ chó cùng rứt giậu, các loại an bài y để lại Triệu quốc cũng chẳng phải ăn chay, sẽ tuyệt đối không bị ai dùi thủng. Chỉ cần không có đại hiểm sinh tử, một ít gian nan chẳng cần quá so đo. Cho nên Phong Kính Tiết mới có thể an tâm nán mãi ở Yên cung.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 335 : Hai Vương Bận

Nhìn câu chữ trên thư, Phong Kính Tiết bất giác lại cười khoan thai.

Cho tới nay, đối tượng Lư Đông Ly thủy chung bảo trì lấy thông đạo đặc thù trường kỳ thư từ qua lại, trừ Phong Kính Tiết thì cũng chỉ có Tô Uyển Trinh đang ở Ngô quốc.

Có điều với thư của Tô Uyển Trinh, y chỉ viết việc ăn ở đi lại, sinh hoạt thường ngày, chọn một số việc khá vui vẻ để Tô Uyển Trinh an tâm mà viết, không phải cố tình lừa gạt gì, chẳng qua Tô Uyển Trinh chỉ là một nữ tử không liên quan chính vụ quân vụ, những việc này hết thảy không hiểu, nói nhiều, nàng càng không rõ, càng thêm lo lắng, ngược lại thương thân. Trái lại chuyên viết những sinh hoạt vặt vãnh mà nàng hiểu được, để nàng từ trong những việc vụn vặt này nhìn ra cuộc sống của y tuy rằng thập phần bận rộn nhưng cũng cực đầy đủ, tự nhiên có thể tưởng tượng công việc của y mặc dù khó tránh khỏi gian nan, nhưng không sợ hãi gian nan, cũng có đủ dũng khí trí tuệ đón nan mà lên, tuyệt không giẫm lên vết xe đổ mới tốt.

Hồi âm của Tô Uyển Trinh cũng không hề truy hỏi những triều cục chính vụ đó, chỉ dặn dò kỹ lưỡng việc áo cơm điều dưỡng, cách muôn sông nghìn núi, tự tay may áo cho y, xa xa gửi qua đây. Do biết Phong Kính Tiết thích rượu, khi ở Ngô quốc, bèn thường tìm mĩ túu danh tiếng cực tốt giữa phố phường, dưới tình huống bản thân đủ khả năng mua nhiều một chút, ngàn dặm gửi về. Lúc rồi rãi bắt đầu dạy con đọc sách, đem từng nét văn tự non nớt ái tử viết, xa xa gửi đến để an ủi trượng phu nhớ con.

Nàng cũng bắt đầu học tập thỉnh giáo người thuật ủ rượu, lại nghĩ, bất kể qua bao nhiêu năm nữa, đợi khi phu quân giải quyết xong chuyện quân vương thiên

hở, cùng tri kỷ bình sinh kia gột một thân bụi đường phong sương, vượt vạn dặm sóng biếc xa xa mà đến, nàng sẽ ở trong dải rừng trúc thanh u nương thân này, tự tay đào mỹ túu đã chôn rất lâu cho họ, thay họ rót đầy dây lăng lên, ở bên lăng lặng nghe họ nói cười những chuyện cũ từng kích dương phong vân đó, cho dù nàng có lẽ không hề hiểu, cho dù rượu nàng tự tay ủ kém xa mỹ túu thiên hạ. Nàng chỉ muốn giúp họ làm như vậy, nàng chỉ tin tưởng chung quy có thể đợi đến ngày này.

So với những ấm áp vụn vặt trong thư của Tô Uyển Trinh, thư Lư Đông Ly viết cho Phong Kính Tiết không có quá nhiều từ ngữ vướng bận dặn dò rõ ràng, càng nhiều chỉ là các loại biến hóa thế cục, âm mưu quỷ quyết trước mắt.

Thư Lư Đông Ly gửi cho y, luôn sẽ ân cần hỏi han tình hình của y, cũng quan tâm thân thể Dung Khiêm, nhưng chưa từng giục hỏi một câu rằng khi nào y trở lại. Về tình hình trong nước, những biến hóa vi diệu của các thế lực, đủ loại ải khó mà mình gặp, bị người dưới ngáng chân rất nhiều, tuy rằng không có khả năng lớn nhỏ không sót nói hết cho y, nhưng cũng đều chọn yếu điểm nhất nhì thuyết minh. Trong đó không hề có chỗ nào giấu giếm.

Nhin thấy Lư Đông Ly thản nhiên cho mình biết tất cả tao ngộ, tất cả nan đề, không hề có mảy may khách khí, hoặc bất cứ ý tứ bởi vì không muốn y phiền lòng mà giấu giếm chân tướng gì như thế, trong lòng Phong Kính Tiết vẫn rất tự tại.

Phong Kính Tiết cười xem xong lá thư, quay đầu vào phòng, lấy bút mực hồi âm, nhưng không ra chủ ý, nghĩ biện pháp cho Lư Đông Ly, ngược lại viết tỉ mỉ. Y lại ném được mỹ túu gì, lại kết giao mấy vị giai nhân, Đại Yên quốc lại có mấy quý nữ lén ái mộ y, bình thường lại náo loạn những trận trượng náo nhiệt phong lưu tươi đẹp gì.

Lúc viết, trên mặt vẫn có ý cười.

Nếu như y ở Triệu quốc, cùng một chỗ với Lư Đông Ly, những việc đó tất

nhiên phải cùng nghĩ cách đổi mặt. Nhưng hiện tại y đã không có mặt, những chỗ nhỏ nhặt không phải đặc biệt hiểu biết. Bởi vậy cũng chẳng cần khoa tay múa chân, nhọc lòng lao lực quá mức.

Lư Đông Ly đâu phải kẻ tầm thường, thiếu vắng y, những phiền toái này bản thân cũng tuyệt không có chuyện không ứng phó nổi. Đã như vậy, sao không để y tự lực ứng đối, mình đã không ở Triệu quốc, vì sao không để tất cả công lao, thành tựu, hào quang, đều do một mình y đảm đương.

Lư Đông Ly xưa nay tin tưởng năng lực của y, tôn trọng ý kiến của y, gấp chuyện thường thích hỏi thử quan điểm của y, nhưng kỳ thật cho dù không có y, rất nhiều chuyện, Lư Đông Ly bằng năng lực bản thân cũng hoàn toàn có thể xử lý.

Người kia, không có tâm tranh công đấu chí. Nhưng có thể hoàn toàn bằng sức bản thân xử lý ải khó, cảm giác thành tựu thỏa mãn khoái ý trong lòng, dù sao cũng sẽ mạnh hơn một chút.

Phong Kính Tiết không ngừng hy vọng tâm tình Lư Đông Ly có thể tốt hơn, cũng hy vọng rất nhiều người nhìn minh bạch rõ ràng hơn, Lư Đông Ly bởi vì là Lư Đông Ly, cho nên mới có thể làm những việc này, không hề bởi vì y vận khí tốt, kết giao được một bằng hữu tốt, mới có thể làm thành những việc đó.

Phong Kính Tiết biết, vẫn có một số người nghĩ như vậy, trong đó còn bao quát rất nhiều thuộc hạ Phong Kính Tiết an bài bảo hộ chăm sóc Lư Đông Ly. Cho nên Phong Kính Tiết mới càng muốn để Lư Đông Ly có cơ hội tự lực chứng minh tài cán của mình một chút. Lư Đông Ly chỉ là một văn nhân, y đương nhiên không phải toàn trí toàn năng, y đương nhiên không hề hoàn mỹ. Có lẽ y có chút câu nệ, có chút cổ hủ, có chút không buông ra, nhưng mà trên người y, tự có rất nhiều quang hoa kẻ khác không thể so, không so được.

Phong Kính Tiết có thể trợ giúp bất cứ ai, nhưng Lư Đông Ly lại chỉ có một. Lư Đông Ly gấp Phong Kính Tiết, Phong Kính Tiết biết Lư Đông Ly, là việc đại

hạnh của hai bên, có lẽ cũng có thể mặt dày mà nói, có thể xem như một việc may mắn của Triệu quốc.

Vô luận thế nào, Phong Kính Tiết không thích bất cứ ai có loại nhận tri không hiểu ra sao, rằng tất cả thành tựu của Lư ĐÔng Ly đều là dựa vào bản lĩnh thế lực xuất thân nhập hóa của Phong Kính Tiết y mới đạt thành.

Phong Kính Tiết thoảng lơ đãng nghĩ, bút cũng lơ đãng viết, trong lòng tưởng tượng Lư ĐÔng Ly dáng vẻ dạt dào hy vọng xem thư của y, sau khi nhìn thấy một đống phong hoa tuyet tuyệt lại đập bàn nỗi giận, rồi lại không thể làm gì, liền cảm thấy đặc biệt khoái ý thoải mái.

Tuy rằng trong thư không nói rõ, nhưng y có thể có tâm tình nhàn nhã như vậy để ăn uống chơi bời, Lư ĐÔng Ly tự nhiên sẽ minh bạch, ở đây y sống rất tốt, mọi sự rất thuận lợi. Có thể làm y yên tâm như vậy, tùy ý như vậy mà hưởng thụ cuộc sống thêm một hồi, có thể không liên lụy y, không để y lo lắng đến mức phải lập tức chạy về Triệu quốc...

Cho dù xem thư của y, người kia sẽ cău sẽ giận, thế nhưng trong lòng, càng nhiều kỳ thật vẫn là thoải mái thôi.

Nghĩ như vậy, tâm tình có chút thoải mái, có chút khoái ý, nhưng cuối cùng vẫn có chút vướng bận không thể xóa đi, thật không hiểu phải đến khi nào mới có thể trở về... “Lại đang viết thư cho y?” Tiếng Dung Khiêm nói cười truyền đến.

Phong Kính Tiết hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng Dung Khiêm đã đến trước cửa: “Ngươi thì sao? Lại cùng Yên Lãm chuồn ra cung càn quấy? Ta nói, các ngươi cũng nên tiết chế chút đi. Đại phu ta đây nhìn ngươi ngày ngày buồn đến thảm thương, đã rất cố gắng mắt nhắm mắt mở, ngươi làm ơn đừng làm rõ ràng như vậy được không?”

Dung Khiêm cười cười đi vào ngồi xuống: “Lúc này có gì phải tiết chế, chuyện lẽ đội mũ đã cho người bắt đầu chuẩn bị rồi, chắc qua chừng mười ngày

nữa là xong.”

“Còn phải mười ngày? Không phải nói chỉ làm như gia lễ sao?”

Dung Khiêm chỉ cười: “Tuy nói không cần làm lớn, nhưng y dù sao cũng là Hoàng đế, an bài nên có luôn không thiếu được.”

“Vậy thì, quyết định của ngươi?”

Dung Khiêm khe khẽ thở dài, nhưng cũng không hề có ý tiếc nuối quá rõ ràng.

Trong Yên cung, hai người Tiểu Lâu đang tâm sự.

Ở cuối trời, trong Vạn Sơn, giữa Tiểu Lâu, người ngoài Tiểu Lâu kia đang lặng lặng xem chân tướng của bảy trăm năm luân chuyển.

Khoảng thời gian bảy tám ngày nháy mắt đã qua, Phương Khinh Trần sau khi đổi thân thể, thật sự chơi điện tử mấy ngày, bất quá thành tích thật là be bét, sau khi chết trận hết lần này đến lần khác, y rốt cuộc bỏ máy không thèm nhìn nữa.

Không còn cách nào khác để giết thời gian, y bèn dứt khoát chạy đến bên buồng ngủ của A Hán, ngồi ngẩn ra một khoảng thời gian rất dài.

Không chỉ đám học trò, ngay cả giáo sư Trang vẫn trầm mặc bàng quan cũng cảm thấy tên học sinh hư không nghe lời nhất này, cảm xúc rất không đúng.

Trương Mẫn Hân không nhịn được chạy tới hỏi: “Khinh Trần, cậu rốt cuộc đang nghĩ gì, cậu còn định làm gì?”

Phương Khinh Trần lười trả lời, chỉ đứng dậy, thản nhiên nói: “Địch Cửu bến hẵn cũng xem xong rồi, ta đi coi thử.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 336 : Phá Chương Hồng Trần

Trong phòng quan sát một phiến trầm tích.

Ngàn loại ảo giác, vạn kiểu thể thái, sớm mở ra hết, hồng trần các đời, đều hóa khói bụi.

Còn lại, vẫn chỉ là vách tường trắng như tuyết, ngọn đèn u ám.

Ngày qua ngày, không nói không động, y chỉ lặng lặng quan sát, không nhớ đời, không biết khát, không biết mỏi mệt, thậm chí không thể chú ý đến người máy Phương Khinh Trần từng đề cập đang im lặng tiêm thuốc bổ cho y.

Ngần ấy thế sự quay vòng, ngắn ấy phong vân biến ảo, hồng trần cuồn cuộn, rõ ràng trước mắt, y chỉ đang nhìn, y chỉ đang nhìn A Hán.

Suy nghĩ tê lặng, cứng đờ. Y chỉ ngồi đó, bị động nhìn, nhìn, mặc mỗi một màn biến hóa, mỗi một chút chuyện xưa kia, từng chút một, vô cùng rõ ràng khắc họa trong lòng.

Chuẩn bị tư tưởng nhiều hơn, tính tình trấn định cường hahn bền gan vững chí hơn, cũng không thể làm cho y vào thời điểm hết thảy đều đập vào mặt này, vẫn có khả năng suy nghĩ. Mãi đến bây giờ, các ảo giác bỏ hết, y vẫn không thể động đậy, thậm chí vẫn không có khả năng tỉnh lại từ trong ảo cảnh.

Từng màn từng màn đó, vẫn lưu chuyển trước mắt y, tùy thời tùy chỗ, tùy theo tâm niệm vừa động, tất cả liền hiện lên trước mắt.

Y không thể nhận rõ, đây là diệu dụng của pháp khí gọi là vòng mắt kia, cho y có thể mặc ý xuyên qua ghi chép thời gian này, hay là y đang ở trong hồi ức

của mình, tiếp tục nhìn người trong ảo cảnh kia.

Trước mắt, chỉ là hắc ám quen thuộc.

Giữa hắc ám, có một hài tử non nớt, đang rất nỗ lực học tập hết thảy kỹ xảo trong nam xướng quán.

Hắc ám ô uế như vậy, đáng sợ bẩn thỉu như vậy. Hài tử nhỏ xíu kia, ngay tại nơi như vậy, đang nghiêm túc học tập tất cả những chuyện thế nhân coi là cực *** tiện, còn có thể khoái khoái lạc lạc không lo không buồn mà sinh hoạt, lòng chẳng lo nghĩ mà ăn ngủ ăn như thường.

Giờ này khắc này, quay đầu lại, nhìn thời gian lưu chuyển kia, y rõ cuộc mới có thể bắt đầu lý giải, y rõ cuộc mới có thể có phản ứng.

A Hán... Y thậm chí không phải lòng dạ rộng lớn, không đọng lại vật gì, y chẳng qua là trì độn ngu xuẩn, chẳng hiểu gì thôi.

Địch Cửu không dừng buồn cười. Nhớ tới bảy trăm năm sau, kỹ xảo trên giường thành thạo đến mức từng làm y khá không vui, làm tâm y sinh hiềm khích kia của A Hán. Chỉ là, ngay cả sức lực để nhếch khóe môi một chút y cũng chẳng còn.

Hài tử trì độn, lười biếng, ngu xuẩn kia, đang học nghiêm túc như vậy. Chỉ là, y lại không mảy may hiểu được, mình rõ cuộc đang học những gì, mình rõ cuộc đã học được gì.

Ngươi có biết, hết thảy ngươi học tập, sẽ làm ngươi trở thành cái gì... sẽ làm ngươi ta, cho ngươi là gì...

Luận những hoài nghi, ngờ vực, tàn nhẫn, dục vọng độc chiếm và thương tổn trong tình yêu?

Buồn cười biết mấy, hết thảy những điều này, thậm chí ngay cả coi là một cuộc khảo nghiệm, một cuộc thử luyện cũng miễn cưỡng.

Mưa gió sương tuyết bảy trăm năm, hồng trần trăn trọc bảy trăm năm, hóa ra đều chỉ khởi nguồn từ trò chơi nhảm chán của một nữ nhân nhảm chán.

Một trò đùa dai, một tên ngu xuẩn, phản ứng ngu xuẩn...

Trong hắc ám trước mắt, là ánh sao đêm đó, là tiểu hài tử lười nhác kia, ở bờ sông hao hết khí lực, cứu lên một người hấp hối.

Đêm ám trầm như vậy, người bẩn thỉu như vậy, nhưng mà, y làm sao không nhận ra được, khuôn mặt quen thuộc như thế, đôi mắt lạnh băng, quen thuộc như thế.

Duyên của bảy trăm năm, chính bởi vậy mà đến, ân oán tình thù bảy trăm năm, truyền thừa thần bí của Tu La giáo bảy trăm năm, chỉ bởi vì một phần tâm ý này, trải qua bảy trăm năm, mà không thể giải, không thể buông, vẫn đang khổ sở dây dưa.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, mình đột nhiên bị dẫn vào Tu La giáo, bắt đầu huấn luyện ảnh vệ.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, A Hán đứng trước cỗ quan tài hàn băng, trầm mặc lâu dài, hai tay đặt trên hàn băng, cơ hồ đồng phế lại mù tịt chẳng hay.

“Người kia... từng chiếm cứ vị trí rất quan trọng trong sinh mệnh Địch Phi... Sự chia lìa của Địch Phi và Bạch Kinh Hồng, có lẽ chính bởi vì người này, Địch Phi sau đó cả đời cô tịch, có lẽ cũng bởi vì người này... người này là... là tổ tiên người sao...”

“Không... không phải... Chỉ là ông ấy năm đó, quả thật đã gặp người trong Tiểu Lâu... Người kia cùng ta... có quan hệ chặt chẽ không thể phân...”

Chỉ là, khoảnh khắc kia, y làm sao có thể ngờ được, người trong Tiểu Lâu A Hán thản nhiên nói đó, kỳ thật chính là bản thân A Hán.

Thiếu niên bị vắng vẻ trong một góc không người chú ý lại có thể tự vui kia, đồ ngốc mơ mơ hồ hồ cứu người, lại mù tịt không biết mình suýt nữa bị giết kia, đồ đần hồ đồ đáp ứng lời hứa tuyệt không tiết lộ, nhưng ngay cả nói dối cơ bản nhất cũng chẳng biết kia.

Y nhìn A Hán chịu hình, nhìn người dụng hình lần lượt kêu thảm bị đả kích đến sụp đổ, nhìn thiếu niên kia, vẻ mặt mù tịt hỏi một kẻ lại một kẻ, vẫn đề thể nhân cẩn bản không chịu cũng không dám nghĩ sâu, trong lòng Địch Cửu lạnh lùng không gợn sóng, cho dù đối mặt với vết máu đầm đìa, da thịt cháy rụi, tứ chi biến hình, y cũng chẳng có bao nhiêu xúc động.

Đó đều đã là chuyện của bảy trăm năm trước, người kia tuy rằng cũng là A Hán, rồi lại không hề là người mà y hiện giờ không tiếc hết thảy muốn bảo vệ kia. Y sẽ vì Phương Khinh Trần đánh A Hán một chưởng mà mất sạch lý trí chọn dùng phương pháp tác chiến không khôn ngoan nhất, lại không vì tất cả khổ nạn của thiếu niên thuần khiết trong ảo cảnh này, mà động dung mảy may.

Nhưng mà, từng vắn đề kia của A Hán, lại làm y không tự giác khẽ nhíu mày.

Y của bảy trăm năm trước, hóa ra cũng thích hỏi như vậy, y của bảy trăm năm sau, cũng từng mở to đôi mắt hơi mê mang, hoàn toàn không thể lý giải chuyện mọi người đã tập mãi thành quen.

Chỉ là, bảy trăm năm trước, y thật sự không rõ, bảy trăm năm sau, y kỳ thật đã hiểu, lại chẳng muốn hiểu nỗi.

Bảy trăm năm trước, trong mắt y chỉ có mê mang, bảy trăm năm sau, sau những mê mang này, liền thêm một chút bi thương thế nhân không nhìn thấy.

A Hán y gặp kia, kỳ thật đã thông minh hơn rất nhiều. Ít nhất tuy rằng vẫn không chịu nói dối một câu, nhưng đã hiểu được kỹ xảo làm sao lảng tránh một số lời thật không thích hợp nói ra.

Chỉ là, phải dùng cái giá ra sao để đổi, y như vậy, rốt cuộc mới có thể lớn dần

như thế?

Tại sao... Tại sao nhất định phải hỏi, tại sao nhất định phải nghĩ? Phàm tràn thế nhân, nước chảy bèo trôi, chất vấn thiên lý nhân tình quá nhiều, chẳng qua là tự tìm phiền não. Dù là người trong thần tiên, với thế tục khô tình này, lại có thể có ích gì, trợ gì?

Kết quả là, chẳng qua tự khổ!

Địch Cửu khẽ cười lạnh một tiếng, rồi một khắc sau lại thắt thanh mà khẽ cười rộ.

Ngay cả y cũng chẳng dám tin tưởng, nhìn những ảo giác khó tin này, nhìn những chân tướng kinh thế hãi tục đó, y lại còn có tâm tình cười như vậy, trên thực tế, nếu không phải thiên tính y không dễ dao động tình cảm khá lớn rõ ràng, y nên cười ha ha ầm lên mới đúng.

Cái gọi là lệnh cưỡng *** bang chủ ngũ đại bang kia hạ, căn bản không thể làm y có mảy may lo lắng và phẫn nộ, ngược lại là hành vi quý dị, mê hoặc không hiểu, thậm chí lại cất tiếng truy hỏi người ta tại sao không cưỡng *** mình của đồ đần A Hán kia, khiến Địch Cửu cho dù ở trong tâm tình phức tạp như thế, cũng bất giác bật cười.

Lại nhìn đủ loại biến hóa của A Hán sau khi nghe người hành hình mắng, quay đầu đánh giá mình một thân nhếch nhác, vẻ mặt dần dần hiểu ra, sau đó liên tục gật đầu, không cần đoán cũng biết trong lòng đang nghĩ gì.

Địch Cửu phát hiện mình lại không thể ngừng tiếng cười, nhìn A Hán bị nhiều khổ hình như vậy, một thân cơ hồ chẳng thành hình người, còn ngốc nghếch mê mang tự hỏi vấn đề nghiêm túc kiểu này, Địch Cửu cảm thấy, trừ cười, mình quả thực không thể làm việc gì khác nữa.

Y cười rất lâu, cuối cùng thậm chí không thể không đưa tay vỗ mặt mà, cố gắng bình hoãn cảm xúc hơi mất khống chế một chút.

Thì ra, cười một thời gian dài, cũng sẽ làm mắt mũi người ta cùng nhau cay rát.

Chật rãi buông tay, chật rãi trong hồi ức của đầu óc, nhìn người trong ảo cảnh kia như trước.

Y đã thoát khỏi khổ nạn, giường ngà gối mềm, màn vàng sập bạc.

Vô số người hẫu, vô số danh y, vô số thuốc tốt, mà y thì ngủ thật ngon lành, vô cùng thỏa mãn.

Nhưng mà, Dịch Cửu nhớ rõ, vừa rồi y còn một thân toàn là máu tươi hóa đen, toàn thân vết thương lớn nhỏ thối rữa mưng mủ, mười ngón chìa ra không tìm được một ngón đầy đủ, cơ hình rõ rệt trên tay chân, định trước nỗi khổ tàn tật, sẽ làm phiền y một đời.

Mà y, vẫn chỉ bình tĩnh nhận lấy, vẫn khờ dại hỏi, vẫn mê mang mà ý đồ học tập hết thảy làm người, rồi lại vĩnh viễn không thể lý giải.

Dịch Cửu thoảng mệt mỏi đưa tay đỡ trán.

Tâm tình chột thê lương, chỉ bởi vì mệt mỏi ư? Khóe mắt khó chịu, chỉ bởi vì nhìn quá lâu ư?

Tâm tính y ác độc tàn nhẫn, những chuyện cũ năm xưa của mấy trăm năm trước này, đâu từng xúc động y.

Người nọ vốn là tiên mắc đọa, hết thảy khổ nạn thân thể phải chịu, chẳng qua là hư ảo, trong cõi lòng, tất cả hoang mang, chẳng qua là phá chướng yêu cầu.

Y minh bạch hết thảy hơn bất cứ ai, thì làm sao còn có thể có cảm khái, có bi thương, có... đau...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 337 : Nước Chảy Hoa Rơi

Địch Cửu bình tĩnh thẫn kỵ mà để mình tiếp tục xem.

Kỳ thật, Địch Phi đối đãi A Hán không tồi. Trên thực tế, y thừa nhận, Địch Phi người này có khí lượng, có lương tâm hơn y rất nhiều.

Tuy rằng đối với A Hán đã cứu mạng bản thân, y không mang ơn, không có thâm tình hậu nghĩa, nhưng nếu đổi lại mình, đối với một tiểu nhân vật bị khổ nhiều như vậy, nhưng tuyệt đối chẳng quan trọng gì, tuyệt không có nhiều khách khí và thiện đãi như thế.

Mà rất nhiều va chạm và hiểu lầm khiến người dở khóc dở cười giữa Địch Phi với A Hán, lại làm Địch Cửu cho dù dưới tâm tình như thế cũng không thể không cười khổ lắc đầu.

Địch Phi là người khôn khéo như vậy, căn bản lại không biết, bản thân y đang từng lần hiểu lầm A Hán. Nhưng mà, điều này sao có thể trách Địch Phi được, lần lượt xả thân bảo vệ như vậy, không chút để ý mặc y thải bối như vậy, mở to đôi mắt *** thuần, nói lời dường như rất cảm động nhưng kỳ thật ý tứ căn bản không phải như vậy, ai có thể không hiểu lầm y.

Ngần ấy phong ba lên lén xuống xuống, A Hán lại vẫn sống vô tâm vô phế, vui tươi hớn hở.

Y lại không biết, lòng của bá chủ lãnh khốc kia, từng lần lượt chấn động, lần lượt không tự chủ được mà ấm áp, mềm mại, cảm động, rốt cuộc, bắt đầu thử che chở.

Chỉ tiếc...

Nhìn đủ loại biến ảo trong ảo cảnh, trong lòng Địch Cửu chỉ bình tĩnh như băng tuyết.

Chỉ tiếc...

A Hán còn chưa biết tình yêu, mà Địch Phi... Địch Phi yêu, kỳ thật không hề là A Hán.

Một trò chơi một giấc mộng, Địch Phi y, chỉ là một người trong mộng.

A Hán phải yêu, chẳng qua là bất cứ một ai phù hợp với yêu cầu thử luyện, có thể là Địch Cửu, có thể là Địch Phi, cũng có thể là bất cứ ai khác.

Mà Địch Phi bảy trăm năm trước lại vẫn tin tưởng, tin tưởng A Hán đối tốt với y, tình nghĩa của A Hán với y, canh cánh trong lòng mà nhớ kỹ hết thảy A Hán đã làm vì y, cho nên mới có càng nhiều phiền não hơn, cho nên khoảnh khắc giao A Hán ra kia, mới phải tự khổ tự thương không được giải thoát như thế.

Người kia mặt không biểu cảm ngồi đó nhìn hình phạt, là mệnh lệnh trừng trị y đích thân hạ. Là y đích thân triệu tập mọi người đến xem hình, là y uy phong lâm liệt, cao cao tại thượng bày ra tình nghĩa của y với người y yêu. Nhưng mà, Địch Cửu vừa nhìn là có thể nhìn ra, sự đau khổ trong nội tâm người nọ.

Che giấu vụng về như vậy, biểu tình cứng đờ như vậy. Thế nhưng, kỳ quái biết mấy, ngăn ấy thuộc hạ lại không một ai nhìn ra tâm ý của y, hiểu được sự chờ đợi của y, mọi người chỉ cung thuận mà im lặng thưởng thức hình phạt buồn cười này.

Không phải người của Kinh Thiên trang không thông minh, không *** minh. Chỉ là, đối với chủ nhân cao cao tại thượng kia, họ quá quen cúi đầu cung tòng, thuận theo nghe lệnh. Đối với chủ nhân vĩnh viễn hỉ nộ khó dò kia, sớm chẳng

còn ai dám đi phỏng đoán tâm ý.

Họ không cần hiểu biết y, họ chỉ cần phục tùng y.

Địch Cửu chậm rãi nắm tay, lại từ từ buông ra.

Đã từng, y cũng từng tự cho là hoàn mỹ mà đóng vai Thiên vương cao cao tại thượng, lạnh lùng vô tình, giữ vững tất cả quyền lực, tất cả uy nghiêm của y. Yêu cầu với thuộc hạ, chỉ vén vẹn là trung thành và phục tùng.

Y đâu từng hy vọng bất cứ ai lý giải y, bất cứ ai minh bạch y.

Chỉ là, Địch Phi ngây thơ kia, vào thời điểm đó, còn vô vọng mà hô hoán trong lòng, âm thầm chờ đợi, có ai có thể kịp thời đứng ra cầu tình, có ai có thể hiểu tâm ý mình, mà y thì cả chờ mong như vậy, hy vọng như vậy, cũng sẽ không có.

Khi sa sút, khi gian khổ, khi vô trợ, y chưa bao giờ trông chờ bất cứ ai.

Bỗng nhiên, tâm tình Địch Cửu có chút buồn tẻ, không còn hứng thú nhìn Địch Phi thêm nữa, thậm chí giằng co và tranh chấp cuối cùng giữa y với Bạch Kinh Hồng cũng chẳng có hứng trí lắng nghe.

Y không hận Địch Phi, không vì tất cả hành vi của Địch Phi mà phẫn nộ.

So với sự độc ác vô tình của bản thân y, Địch Phi đã thiện lương hơn rất nhiều. Thậm chí áy náy và thống khổ của Địch Phi lúc này, Địch Cửu thấy đều là thập phần dư thừa.

Vì người mình coi trọng, hy sinh một kẻ mình không coi trọng, vậy thì tính là gì. Đổi lại là y, khăng định làm thản nhiên, tự tự tại tại, tuyệt không mảy may đấu tranh và đau khổ.

Y lạnh lùng nghĩ như vậy, lạnh lùng nhìn cảnh tượng trên màn hình biến ảo, nhìn hình ảnh dần dần tập trung trên người A Hán bị treo giữa không trung, nhìn

lân tiên lần lượt đánh xuống, lưu lại từng vết máu, nhìn vô số thương mới chồng thương cũ trên thân thể ốm yếu kia, nhìn hình ảnh từ từ lại gần, đến khi khuôn mặt bình tĩnh của A Hán được phóng to như vậy, to như vậy, phảng phất đã chiếm cứ cả vách tường, cả thiên địa, cả thế giới.

Nơi nào đó ở ngực trái bỗng nhiên hơi co giật, bắt đầu ẩn ẩn đau đớn.

Tên ngốc kia vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, mâu quang hơi khó hiểu, vẫn chỉ yên lặng, không chút phản kháng, không một câu chỉ trích mà nhận hết thảy.

Đây không phải hình phạt nghiêm lệ nhất mà y gấp phải, dưới khổ hình của ngũ đại bang, tra tấn y từng chịu còn nhiều hơn, khổ hơn.

Nhưng lúc ấy Địch Cửu thậm chí có thể bật cười khe khẽ, mà hiện tại lại không ức chế được đau đớn ẩn ẩn trong ngực.

Y quá hiểu A Hán.

Cho dù là biểu tình bình tĩnh như thế, đôi mắt trong suốt như thế, y cũng chỉ cần vừa nhìn đã biết, A Hán... y... y là thương tâm...

Y buồn, y không hiểu, y không minh bạch. Y không biết chất vấn, không biết thù hận, không biết chỉ trích, y thậm chí không biết, kỳ thật, y có một chút khổ sở.

Nhưng Địch Cửu biết.

Cho nên lúc A Hán đã thương tâm nhưng vẫn không biết mình thương tâm, y lại không thể không đưa tay ôm ngực trái, nơi đó phảng phất có thứ vốn nê lạnh băng vô tình, đang bị kim đâm đao giảo.

A Hán, vẫn đã thương tâm.

Vì Địch Phi mà thương tâm, nhưng y thậm chí trì độn đến mức không biết mình đã thương tâm.

A Hán ngu xuẩn như vậy, Địch Phi thoát nhìn nên rất thông minh kia, kỳ thật cũng ngu xuẩn như nhau.

Y không yêu người, người cũng không yêu y.

Mọi người chung quy phải vì tình yêu của mình mà hy sinh một số thứ không tính là quan trọng nhất. Cho nên những lời hứa về chủ nhân và nam sủng đó, những cái gọi là thề ước một đời không phụ đó, cũng như hoa đào nướm biếc kia... nướm chảy hoa rơi...

Chỉ là, bảy trăm năm trước, một người ngu dốt, một người khôn khéo kia, cẩn bản không minh bạch.

Bảy trăm năm sau, Địch Cửu tự cho là minh bạch, trừ ngồi nơi này, lặng lẽ nhàn, yên lặng chờ, cẩn rắng, kiềm chế đau đớn trong ngực, cũng chẳng thể làm gì như thế.

Từ đầu chí cuối, y chưa từng hận Địch Phi, y thậm chí có chút đồng tình với Địch Phi.

Chính như từ đầu chí cuối, y cũng chưa từng hận A Hán, y chỉ vì A Hán mà cảm thấy bất đắc dĩ.

Tiếp tục vô lực chờ đợi, nhìn, tiếp tục nhìn Địch Phi lại một lần nữa bán rẻ, tiếp tục nhìn an bài lạnh lùng mà khủng bố của Bạch Kinh Hồng.

Thật là kỳ quái, chủ trương tàn nhẫn như vậy, mà đối tượng thương tổn lại là A Hán, song vẫn không kích nỗi gợn sóng càng sâu hơn trong lòng y.

Y chỉ yên lặng mà nhìn, chờ.

Dưới ánh dương rực rỡ, Địch Phi và Bạch Kinh Hồng chuyện trò nói cười.

Y biết ở nơi cách một bức tường, có một người hàm oan chịu khuất, đang chịu đựng khổ nạn, nhưng mà, y không nói, không nghe, không hỏi, không động.

Địch Cửu vẫn không hận y, chỉ lười nhìn nữa, chỉ bình tĩnh dời tầm mắt, bình tĩnh nhìn một người khác bên ngoài bức tường.

Sự thảm thiết và khủng bố của hình phạt sơ tẩy có lẽ có thể làm rất nhiều người nứt hết tim mật. Nhưng không đủ để Địch Cửu hơi nhường mày. Người ra từ Tu La địa ngục, thiên tính đã có nhận thức và lý giải sâu sắc nhất với hết thảy những tàn nhẫn ác độc của nhân loại.

Y chỉ bởi thống khổ của A Hán mà thoáng động dung, bất kể thế nào, có thể dùng hình phạt đến loại trình độ này, có thể bức được A Hán cũng cảm thấy đau đớn, cũng coi như một loại bỗn sự.

Địch Cửu cũng không hận Bạch Kinh Hồng.

Sơ tẩy?

Dường như là rất đau. Nhưng mà, lại có thể đau cỡ nào đây. Đau được hơn một kiếp dưới pháo hoa rợp trời, giữa ánh lưu ly rực rỡ, y cho A Hán kia không?

Nhưng mà, y nhìn mặt A Hán, mắt A Hán, một mực nắm chặt nắm đấm, y thậm chí không biết, tay phải xương đã gãy nhiều chỗ kia của bản thân cũng đang ra sức mà nắm, chỗ xương nứt đã có tiếng rắc rắc.

Không phải trong lòng y đang đau nỗi đau của A Hán.

Y chỉ đang đau, tên ngốc kia, đã đau như vậy, lại không biết kêu đau.

Tên đàn kia, ngốc nghếch nhìn hốc tường, nhìn bên kia tường, người gọi là chủ nhân đang mỉm cười, không biết cầu cứu.

Đôi mắt như vậy, thoáng đau, thoáng thương, lại có càng nhiều mê mang và do dự hơn.

Y không cầu cứu, đồ ngốc kia, y không cầu cứu...

Không phải bởi vì không biết Địch Phi liệu có đến cứu y chăng, chỉ là... chỉ là, cảm thấy, chủ nhân của y đang khoái lạc, chỉ là cảm thấy, chủ nhân của y lại là người hiếm lăm mới có thể khoái lạc thế, vậy là không muốn quấy nhiễu.

Địch Cửu không biết hô hấp của mình dần dần dần dập, y chỉ nhìn chăm chăm mặt A Hán, đột nhiên có phần thống hận.

Không hận Địch Phi, thậm chí không hận Bạch Kinh Hồng, y chỉ căm hận sự ngu xuẩn của A Hán, y cũng căm hận bản thân y, lại đã hiểu rõ A Hán như thế.

Cho dù chỉ là nhìn A Hán đòi trước kiếp trước, diện mục khác hẳn, cho dù chỉ là nhìn khuôn mặt bởi vì nén đau mà run rẩy như vậy, ánh mắt bởi vì mê mang mà có chút phức tạp, đều có thể biết rõ ràng như thế, y đang nghĩ gì!

Bỗng nhiên, y thậm chí có chút hâm mộ Địch Phi. Bởi vì không biết, mới hiểu lầm, bởi vì không lý giải, mới tính sai, bởi vì không minh bạch, mới không phản nộ như y, thống hận như y...

Lúc vách tường ầm ầm sập xuống, lúc Địch Phi xông qua, vẻ mặt không hề có sự phản nộ quá rõ nét, thậm chí là khi cúi đầu, nhìn thân hình bị chà đẽn thịt xương nát bấy trong vũng máu kia, biểu tình cũng là bình tĩnh.

Địch Cửu lạnh lùng nhìn Địch Phi một cái, cũng chăng qua chỉ nhìn một cái.

Rất lâu trước, bản thân y khi nhìn A Hán ngực nhỏ máu ngã xuống trước mặt, vẻ mặt hẳn cũng là bình tĩnh như thế.

A Hán ở trong lòng Địch Phi, kêu khe khẽ: “Đau quá!”

“Chủ nhân, ta sợ đau, chủ nhân...”

Thanh âm yếu ớt như vậy đang nói gì, A Hán, ngươi sợ đau?

Thế nhưng ngươi, trước nay không biết đau, không hiểu đau...

Nhớ không? Đêm đó, khi người vui vẻ nhất, ta đã một kiếp đâm vào ngực người. Người quay đầu nhìn ta, sau đó vẫn cố gắng nói chuyện với ta.

Người bảo ta cẩn thận Tu La giáo trả thù, người bảo ta cẩn thận người nhà ám toán, người vẫn một mực dặn dò ta, chưa từng kêu đau một tiếng.

Người chưa từng cho ta biết, người sợ đau...

A Hán, thời điểm đó, người thật sự biết đau sao?

Địch Cửu hơi co quắp đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm thân thể máu thịt lẩn lộn đang một mực run rẩy kia, nhìn bên cạnh y, máu tươi từng vũng lớn kia.

A Hán, kỳ thật cũng rất sợ đau, A Hán y, vậy mà cũng biết đau...

A Hán, ta chưa bao giờ biết, A Hán, người chưa bao giờ cho ta biết...

Thiếu niên ngây thơ trong màn hình kia, nói bằng thanh âm yếu ớt: “Ta sẽ khỏe lại, ông đừng thương tâm...”

Nhưng mà, Địch Phi bảy trăm năm trước biết, Địch Cửu bảy trăm năm sau cũng biết, y sắp chết rồi.

Không biết gì hết, chỉ có thiếu niên kia. Y vẫn cố chấp nói... “Ta sẽ khỏe lên, chủ nhân...”

Y thật sự tin tưởng, y có thể khỏe lên, y có thể sống sót. Y thật sự tin tưởng, sau khi đã trải qua hết thảy, y vẫn có thể tiếp tục giống trước đây, sinh sống thật tốt.

Đã đau đớn tột cùng, y vẫn kiên trì nói:

“Ta muốn ông đổi đổi ta thật tốt, ta sợ đau, chủ nhân, ta sợ đau. Ta đáp ứng ông, lúc ông yêu thích ta, ta sẽ không tùy hứng, ta sẽ không phớt lờ ông, ta sẽ không giận ông, ta sẽ không để ông đau như ta. Ta đau là đủ rồi, ông không cần

đau, chủ nhân, ông liệu có thể...”

Nhưng mà, y rốt cuộc không thể nói tiếp nữa. Địch Phi trong màn hình, lặng lẽ chờ, Địch Cửu ngoài màn hình, lặng lẽ chờ...

Thời gian cách trở bảy trăm năm, hai người có dung nhan đồng dạng, vẫn duy trì tư thế bất động đồng dạng, họ đang chờ, vẫn chờ!

Họ đều biết đồ ngốc tên A Hán kia không hiểu gì hết. Nhưng mà lời đã nói, y nhất định sẽ làm được. Đồ ngốc tên A Hán kia chưa bao giờ thất tín, chưa bao giờ gạt người, y nói, y sẽ không chết...

Màn hình tối dần, bóng dáng Địch Phi ôm A Hán, vẫn không nói không động, vẫn truyền nội lực, trong một phiến ám trầm, dần dần xa xôi, dần dần mất đi.

Địch Cửu lặng lẽ ngồi trong bóng tối, cảm thấy thiên địa này cực lạnh, cực lạnh, lạnh đến mức làm y muốn đưa tay gắt sức ôm chính y, lạnh đến mức làm y không thể ức chế phải tư niệm, A Hán trong rất nhiều năm tháng quá khứ luôn thích ôm y ngủ, bất cứ thời điểm nào cũng không chịu buông ra.

Khi đó, y tưởng A Hán sợ lạnh, mới không chịu buông y ra. Rất lâu về sau, y biết, A Hán là sợ y lạnh, cho nên không muốn buông y ra.

A Hán, ta lạnh, ta lạnh lắm...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 338 : Thân Tâm Đều Mệt

Màn hình lại lóe sáng lên, cảnh tượng đã trở về trong Tiểu Lâu.

Những người vô luận dung nhan hay lực lượng đều đồng dạng hoàn mỹ đó, thành thạo điều khiển các loại bảo vật, không chút để ý đối đáp một số lời làm người ta như hiểu mà không.

Bên trong pháp khí còn trong suốt lóng lánh hơn cả lưu ly, A Hán lăng lặng ngủ say.

Loáng thoảng, y hiểu được, A Hán đã ngủ sáu mươi năm.

Nữ nhân dụ dỗ A Hán lựa chọn luận đề thử luyện buồn cười nhất kia, đi đến pháp khí tiên gia tu luyện ngủ say kia, nàng ra sức gõ, đánh thức A Hán đang ngủ, nàng nổi giận dùng dùng, nói một đống lời vai chính vai phụ chẳng hiểu gì hết đó, nàng kéo A Hán đi xem cái gọi là chuyện phát sinh sau khi mất, lại không thật sự để chân tướng tái diễn.

Tên ngốc A Hán mơ mơ hồ hồ không biết gì hết, quay đầu, đi tiếp tục giấc ngủ của y.

Địch Cửu chỉ lăng lặng nhìn A Hán trong màn hình, nhìn y bình yên say ngủ, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh thần kỳ như cũ.

Trong lòng lại ẩn ẩn làm đau như cũ. Địch Cửu không thể không nhíu mày, vì sự yếu đuối kỳ lạ của mình.

Chỉ là duyên cớ do y quá hiểu A Hán chẳng, cho nên y thấy được, thiếu niên không thể chờ được mà trầm trồ say ngủ kia không chỉ bởi tham ngủ, không

chỉ bởi lười biếng, y chỉ là... cần khoảng thời gian rất dài để chữa thương.

Y dốt đến mức không hề biết mình bị thương, chẳng qua những kẻ gọi là người trong thần tiên đó, những người biết hết hiểu hết, có khả năng thông thiên nhập địa đó, lại vì sao mà cũng dường như không biết.

Khoảng thời gian hơn trăm năm, nháy mắt qua đi, A Hán đã tỉnh dậy.

Y bị mẩy đồng môn kéo ra nói chuyện, sắc mặt hồng hào như vậy, thân thể khỏe mạnh như vậy, tay chân từ chi hoàn toàn có thể khống chế như thường...

Địch Cửu tham lam nhìn, nhìn A Hán đi được động được có thể nói chuyện được kia.

Y thoát nhìn chỉ là vừa mới tỉnh lại từ trong một giấc mộng bình thường.

Nơi này quả nhiên là tiên cảnh, y quả nhiên là tiên nhân. Hết thảy hết thảy, vốn không phải có thể cho mình dùng thường thức của phàm nhân để ước đoán.

Trong tiên cảnh này, quả nhiên dù là ngủ say trăm năm, bảo hộ thân thể được nhận, dĩ nhiên cũng vượt hơn tất cả lao tâm lao lực uổng công của phàm nhân.

Thế thì y, bản thân họ, những năm gần đây, tâm tư vẫn lo lắng, thân thể vẫn không chịu thả lỏng, chăm sóc không chịu sơ sót một chút xíu, lại tính là gì? Tất cả tâm huyết, tất cả *** thần, tất cả nỗ lực, mấy năm vất vả, bao nhiêu xót xa, lại tính là gì?

Địch Cửu mỉm cười.

Bích Lạc nói, người hôn mê bất tỉnh, không có khả năng sinh tồn trường kỳ.

Mà y nói, y thuật có tận, lòng người vô tận.

Cho dù là hiện tại, cho dù đã biết, nỗ lực của họ, kiên trì của họ, hết thảy chăm sóc và bảo hộ của họ với A Hán, trong mắt những người này, có lẽ là trò

cười thú vị nhất trên đời, tính mạng của họ, nhân sinh của họ, tất cả quyết tâm và bỏ ra của họ, với người trong Tiểu Lâu, có lẽ chẳng qua là một chút lưu quang ảo ảnh nháy mắt mất đi, y cũng không hối hận. Không hối hận nỗ lực mấy năm, không hối hận thân thể vì luyện công mà tàn tật cùng, không hối hận từng bát được thiện kia, không hối hận từng lần đấm bóp, không hối hận từng lần lau chùi, từng lần châm cứu giúp y.

Không hối hận, từng miếng đồ ăn, trợ giúp y nuốt xuống kia.

Y rất may mắn, thời gian mấy năm, thân thể A Hán thủy chung mềm mại linh hoạt mà khỏe mạnh. Y không hề bởi vì sự vô tri của đám sâu mùa hạ họ, mà bị thương tổn không nên có.

Người Tiểu Lâu có thể chuyển sinh, thân thể người Tiểu Lâu có thể tùy tiện thay đổi. Cho nên tất cả người trong Tiểu Lâu đều có thể nhẹ nhàng băng qua nhìn đồng bạn mê mẩn bếp như thế, cho nên tất cả người trong Tiểu Lâu đều có thể thờ ơ như thế với thân hình đồng bạn.

Thế nhưng, với y mà nói, thân hình ấy, là A Hán.

A Hán của y, không nên là nằm trong cái hộp lạnh băng kia, trong gian phòng lạnh ngắt, đơn điệu đến tịch mịch kia, một mình say ngủ...

Cho nên, y không hối hận. Không hối hận từng dùng toàn bộ sinh mệnh còn lại, để chăm sóc người kia mấy năm qua.

Địch Cửu bình tĩnh tự hỏi, bình tĩnh nhìn, người trong màn hình mở ra một thân thể mỹ lệ đến khó tin cho A Hán, sau đó người một ngôn ta một ngữ mà tin chắc hạnh phúc của A Hán đời kế tiếp.

Khuôn mặt Địch Cửu trong quang ảnh biến ảo bất định kia, từ từ âm trầm, nhìn thiểu niên trong màn hình, mê mê mang mang gật đầu, nhìn ba kẻ ngu ngốc tự cho là thông minh, mà rõ ràng đã ở phàm trần thế tục làm được đại sự tài ba kia, ngu xuẩn như thế, tự cho là đúng như thế.

Đời thứ hai của A Hán còn chưa bắt đầu, sự phẫn nộ trong lòng Địch Cửu đã ẩn ẩn nổi giông tố.

Đời thứ nhất Trương Mẫn Hân vốn là rắp tâm hâm hại, y nhìn thấy ngoại trừ chán ghét thì cũng không có cảm thụ gì quá sâu.

Nhưng hôm nay, ba tên mặt thông minh bụng ngu dốt này hảo tâm làm chuyện xấu, lại khiến Địch Cửu phẫn nộ không thể ức chế.

A Hán ngu xuẩn đã đành, đám Phượng Khinh Trần ba người gọi là khôn khéo này, đối với bản tính của thế nhân, cư nhiên cũng chẳng có sự hiểu biết cơ bản nhất?

Trước nay giàu ngọc thành tội, một loại mỹ lệ như vậy, mà lại là mỹ lệ không hề có sức tự bảo vệ bị ném vào giữa hồng trần thế tục, trừ tai họa thật lớn, còn có thể mang đến cái gì đây?

Địch Cửu quả thực không dám tin, mấy người này chính là mấy nhân vật phong vân, anh hào cái thế mình biết kia. Hóa ra gọi là tiên nhân, ngoại trừ tiên lực siêu thường cùng một ít tri thức hơn xa phàm nhân, đều là đồ đần ngay cả phàm nhân cũng chẳng bằng.

Đời thứ hai và ba, thân thể tuyệt mỹ mang đến quả nhiên chỉ có hủy diệt, chỉ có hoang ***, chỉ có chiếm hữu điên cuồng, chỉ có giết chóc tùy ý. Hết thảy đều giống như dự liệu của y, thiếu thiện để trình, chỉ là một vở biểu diễn nhân tính trò hề tất lộ.

Địch Cửu lạnh mặt, lạnh tâm thần, lảng lặng nhìn, A Hán lại chỉ lười biếng, đối với hết thảy, chẳng buồn ứng phó, chẳng buồn suy nghĩ, thậm chí chẳng buồn phản kháng.

Địch Cửu nhớ, A Hán thường hay tranh chấp với y vì một số chuyện buồn cười mà nhảm chán rằng không thể giết người, không nên hại người, người sống nên làm gì, người nọ thường hay mang theo biểu tình khó hiểu mà truy hỏi

không ngừng.

Nhưng mà, trong ảo cảnh, y chưa từng hỏi những bạo quân Hoàng đế bên cạnh đó, y nhìn tử vong, nhìn giết chóc, nhìn hủy diệt, nhìn máu tươi khắp trời đất. Nhưng y không hề hỏi một chữ, không đưa ra một câu kháng nghị, chỉ là cuối cùng, bình tĩnh từ trên lầu cao nhảy xuống.

Cái tên kiên trì không giết người kia, cuối cùng lựa chọn giết chết bản thân y.

Đây thậm chí không phải bởi vì xấu hổ giận dữ, không phải bởi vì thù hận, cũng không phải vì cứu vớt thương sinh, y chỉ là... chỉ là đã mệt mỏi...

Hóa ra trước kia lâu như vậy lâu như vậy, trước năm tháng dài dòng như thế, thiếu niên từng có đôi mắt trong suốt kia, đã mệt lử thân và tâm.

Chỉ là bản thân y không biết, người khác lại không để ý, cho nên hết thảy cứ tiếp tục quay vòng không dứt.

Địch Cửu bỗng thở dài một tiếng trong lòng. Nghĩ cái tên nhiều năm trước luôn bám y hỏi không ngớt, luôn cùng y tranh chấp không ngừng, luôn chọc giận y quá sức.

Khi đó, y đối với những vấn đề ngây thơ, những ý tưởng chấp nhất hoang đường đó, quả thực ôm thái độ căm hận, lại không biết, lại không biết... Y chịu hỏi mình như vậy, y tranh chấp với mình như vậy, đã là đối đãi mình bất đồng.

Địch Cửu khe khẽ lắc đầu, sự đeo hiện giờ, biết và không biết, lại có gì khác biệt...

Lại là Tiểu Lâu, lại là một đám người nhiệt tâm trợ giúp. Dịch dung, nội công... Địch Cửu chỉ lạnh lùng mỉm cười.

A Hán loại người này, rõ ràng là dù cầm dao sắc cũng chẳng biết cách dùng, cho y nội lực không gì sánh bằng, trừ tự rước mầm họa thì còn có thể có ích lợi gì?

Trong ảo cảnh, A Hán an an tĩnh tĩnh sống cuộc sống của mình.

Ngoài ảo cảnh, tâm Địch Cửu kéo căng từng chút, chờ đợi số mệnh tất nhiên đến kia.

Bắt đầu từ đời thứ nhất nhìn thấy Địch Phi, y đã ẩn ẩn biết, người kết duyên cùng Địch Tĩnh, chỉ sợ cũng chính là A Hán, chỉ là y thật không ngờ, tình hình tái kiến Địch Tĩnh, lại cơ hồ giống hệt một kiểu với ngày đó khi gặp Địch Phi.

A Hán nhìn dung nhan Địch Tĩnh, ngây người một chút. Mà y thì nhìn A Hán, khẽ thở dài.

Y vẫn cố gắng trị liệu cho Địch Tĩnh, cũng như nhiều năm trước chăm sóc Địch Phi, chỉ là y đã có sức lực hơn năm đó, có kinh nghiệm hơn năm đó, sẽ không vụng về lóng ngóng, ngu xuẩn buồn cười như quá khứ nữa.

Nhưng Địch Cửu biết, Địch Tĩnh không phải Địch Phi.

Hai người, là ảnh vệ đi ra từ lô trình Tu La. Y không có lương tâm cơ bản nhất kia của Địch Phi, Ma giáo chi chủ từ trong địa ngục giãy giụa đi ra, không có lòng dạ và khí lượng của Địch Phi.

Y nhìn Địch Tĩnh và A Hán kết giao, nhìn Địch Tĩnh kéo A Hán đi du sơn ngoạn thủy, nhìn Địch Tĩnh xách rượu ngon đến uống cùng A Hán, nhìn họ dường như dần dần trở thành bằng hữu, sau đó, đêm đó, Địch Tĩnh trọng thương hấp hối cứ thế xuất hiện trước mặt A Hán.

Địch Cửu không cần nhìn màn hình đã biết mỗi một bước phát triển của sự tình, y nhìn Địch Tĩnh, giống như nhìn một mình khác.

So với sự ẩn nhẫn của y, so với thâm mưu quảng lự của y, so với sự thận trọng của y, so với y một mưu kế âm thầm trù tính an bài ngần ấy năm từ từ thực thi, Địch Tĩnh đã quá kích động, quá lỗ mãng, quá bức thiết mong mỏi thành công.

Có điều may mắn rằng người y muốn đổi phó kia là A Hán. Là cái tên bất kể luân chuyển mấy đời, dường như đều vĩnh viễn là đồ ngốc kia. Cho nên, mưu kế sơ hở chẳng chất hơn, cũng có thể thành công.

Địch Cửu không nhìn Địch Tĩnh, không nhìn Dạ Xoa, y vẫn chỉ ngưng mắt nhìn khuôn mặt A Hán, đôi mắt A Hán.

Nét mặt bình tĩnh, thoảng chút mệt nhàn nhạt như vậy, cho dù là dùng nội lực cường đại chữa thương thay người, cho dù là lực lượng mạnh mẽ nhất trên đời như nước chảy mất đi khỏi cơ thể, vẻ mặt y cũng chẳng có biến hóa lớn, chỉ là mắt bỗng nhiên mở to giây lát, song y không ngừng lại.

Địch Cửu rốt cuộc cắn răng.

Y không ngừng. Y biết, nhưng y không ngừng.

Cũng như rất nhiều năm về sau, y biết mình muốn giết y, lại chưa từng tránh né, chưa từng đào tẩu, chưa từng phòng bị.

Địch Tĩnh không biết, A Hán thủy chung đổi đai thản nhiên kia, kỳ thật coi y là bằng hữu. A Hán rõ ràng trong lòng chưa từng quên tất cả tao ngộ của đời đầu tiên kia, chưa bao giờ bởi vì khuôn mặt y, bởi vì họ của y, mà từng có bất cứ điều gì giận lây hay ghi hận.

Nhưng mà cho dù biết y cũng sẽ chẳng thèm, cho dù y biết, với kế hoạch cũng sẽ không có mảy may thay đổi, tựa như Địch Cửu vẫn biết A Hán đổi đai mình như thế nào, nhưng chưa từng chân chính quý trọng đế ý, vẫn tâm lạnh như sương tuyết mà tiến hành kế hoạch của mình vậy.

Khi đó, y dẫn A Hán ngày đêm kiêm trình chạy đến lưu ly ốc của y, khi đó, y cười khuyên A Hán đi ngủ. A Hán luôn tham ngủ kia vẫn kiên trì không chịu ngủ, tựa đầu trên lưng y, nhẹ nhàng nói: “Ta sợ ngủ rồi thì sẽ không tỉnh lại nữa.”

Nhưng mà cuối cùng, sau khi ngưng mắt nhìn y rất lâu, người nọ vẫn mỉm cười thuận theo. Y bình yên nhắm mắt thiếp đi, cho dù nghĩ rằng, khi tỉnh lại e rằng đã không còn ở nhân gian. Nhưng đã là yêu cầu của mình thì y sẽ không muốn từ chối, đã là nguyện vọng của mình, y sẽ không muốn nghi ngờ.

Cũng như năm đó với Địch Tĩnh, y đoán được tất cả mưu đồ, lại vẫn không chịu phòng bị, không muốn phản kích, y hiểu được e rằng tất cả ôn nhu đều là lừa gạt, lại chỉ cần một ngày chưa vạch trần, chưa bại lộ, thì tận lực cố gắng tín nhiệm.

Địch Cửu nhớ, cái đêm lửa trại ấm áp đó, người nọ tỉnh lại trong lòng y, ngờ ngác nhìn y mà ngẩn người, sau đó ra sức ôm y, cười ngốc nghếch...

Mãi đến giờ khắc này, nhìn người kia trong màn hình, y mới chân chính hoàn toàn lý giải tâm tình A Hán lúc đó, y mới chân chính minh bạch cảm thụ của A Hán.

Loại vui mừng đó, loại khoái lạc đó, cảm giác rốt cuộc sẽ không bị lừa gạt, sẽ không bị vứt bỏ, sẽ không bị phản bội nữa đó... Cho dù y là A Hán... Y cũng hy vọng được quý trọng, được bảo vệ nỗi?

Vui mừng như vậy, khoái lạc như vậy...

Dưới chiếc đai mắt, Địch Cửu lắng lặng nhắm đôi mắt mỏi mệt.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 339 : Hỗn Độn Thất Khiếu

Trong ảo cảnh, Dạ Xoa đã chết, diện mạo thật của A Hán đã bại lộ.

Biểu hiện của Địch Tĩnh không hề bất ngờ, loại điên cuồng, kinh hoàng, dục vọng đó, biểu lộ rõ ràng minh bạch như vậy, mà A Hán thì chỉ lảng lặng trầm mặc.

Vẫn là mỏi mệt và thê lương nhàn nhạt, sự lạnh lùng mặc kệ chuyện gì cũng lười hiếu, lười để ý.

Người từng được y coi là bằng hữu kia đã bị xóa đi khỏi lòng y. Cho nên tất cả những điên cuồng tàn nhẫn của Địch Tĩnh, đều đã không liên quan đến y.

Cũng như những quân vương nói si cuồng ái hận trong đời thứ ba đó vậy.

Không nói chuyện với y, không để ý tới y, thậm chí không có hứng trí nhìn y nữa.

Nhưng mà, Địch Tĩnh tổn thương y, lại có thể được bao nhiêu.

Có bằng được đêm đó, tinh lại trong lòng mình. Có bằng được dưới ***
quang nguyệt hoa đó, dẫn y đi vào dưới phiến lưu ly lóng lánh kia.

Năm ấy y cho rằng lưu ly đẹp đẽ như vậy, đã là cực hạn thế gian, nhưng đâu biết so với bên trong Tiểu Lâu, loại tục vật thế gian thô kệch đó, căn bản chẳng đáng nhắc tới.

Song A Hán vì thứ ngói vụn đơn giản vô giá trị mà vui mừng như vậy, dưới pháo hoa rực rỡ kia, ánh mắt A Hán từng lóe ra quang hoa vui sướng như thế.

Địch Tĩnh đả thương y, có thể sâu bao nhiêu? Có bằng được thời điểm tín nhiệm nhất, đi đổi mặt với phản bội tàn nhẫn, có bằng được thời điểm hạnh phúc nhất, bị người một kiếp xuyên tim.

Thế nhưng, sau một kiếp đó, A Hán vẫn cứ kiên trì, cố gắng nói chuyện với y, từng câu từng chữ đều là dặn dò.

Sau một kiếp kia, A Hán vẫn cứ kiên trì nhìn y, không chịu để lỡ một thoáng, không chịu hơi dời nháy mắt.

Y không phải Địch Phi. Y không phải Địch Tĩnh.

A Hán đối đãi y... trước nay... trước nay luôn là bất đồng...

Tay Địch Tĩnh ngừng trên mắt A Hán, hình ảnh từ đấy nghẽn lại, sau đó chậm rãi nhạt đi, dần dần biến mất.

Từ đó về sau, những việc A Hán mấy đời trải qua, đều đã bị A Hán dùng *** thần lực ép phong tỏa, với quyền hạn của Phương Khinh Trần, không thể mở ra cho y xem.

Thế nhưng, Địch Cửu cũng không cần xem. Tính tình A Hán y hiểu rõ. Người A Hán không để ý, không cách nào chân chính tồn thương y.

Nhưng mà, cho dù có thể để mình không thương tâm, làm sao có thể có khoái lạc?

Cho dù có thể bảo hộ mình không thống khổ, làm sao có thể thoái mái.

Địch Cửu hờ hững chờ, chờ xem đời kế tiếp quay vòng lặp lại. Chờ xem một phiên hồng trần hỉ bi tương tự khác.

Nhưng mà, y chỉ chờ được trong Tiểu Lâu, một đám người tiếp tục ngu xuẩn suy nghĩ giúp A Hán, để y có được tri thức võ học hoàn thiện nhất thiên hạ, mà Địch Cửu chỉ dành hơi cười khổ.

Mang ngọc thành tội, mang ngọc thành tội. Ngọc A Hán mang trên người đã quá nhiều quá nhiều.

Rồi sau đó... Y rốt cuộc nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Đời này, A Hán cuối cùng đã từ bỏ sự mỹ lệ tuyệt thế kia.

Thiếu niên nọ mơ mơ hồ hồ ngủ gật rớt xuống vách núi, mơ mơ hồ hồ một chưởng đánh chết giáo chủ Ma giáo vừa mới thần công đại thành, sau đó không thể không vì thế mà gánh trách nhiệm, tiếp nhận tín vật của Tu La giáo.

Khoảnh khắc nhìn thấy thiên ma châu kia, ánh mắt y hơi động, nhưng mà chung quy không trốn tránh, không cự tuyệt.

Y vẫn một mình uể oải, cưỡi ngựa, đón tịch dương, hướng về phương xa, đi về Tu La giáo.

Từ đó về sau, hết thảy vận mệnh lưu chuyển, đều không thể sửa đổi.

Tại sao đã trải kiếp nạn hai đời, gặp hai người họ Địch, đến cuối cùng lại vẫn không chịu tránh né vận mệnh như vậy.

Tại sao, rõ ràng không hiểu gì hết, lại vẫn kiên trì gánh vác trách nhiệm mình nên đảm đương, cho dù, cho dù... từ khoảnh khắc tiếp nhận thiên ma châu kia, đã *** tường biết, tương lai nhất định gặp ghênh gian nan.

Địch Cửu đã chẳng còn khí lực để chỉ trích sự ngu xuẩn của y nữa. A Hán đời này, đã không phải không hiểu. Trải hết kiếp của các đời, y sớm chẳng phải người hồ đồ của bảy trăm năm trước, chỉ là cho dù đã hiểu, lại không muốn nghĩ sâu, cho dù đã hiểu, lại không chịu nghĩ nhiều, cho dù đã hiểu, lại vẫn kiên trì, không cho mình bởi vì quá minh bạch mà trở nên *** ranh thông minh.

Cho nên, y đi đến Tu La giáo, đi đến Thiên Ngoại thiên, đi vào trong sinh mệnh mình.

Chuyện cũ như vậy, điện trôi sao bay.

Không cần ảo cảnh biểu hiện, không cần tiên pháp kỳ thuật, y nhớ rõ mỗi một khắc, mỗi một màn khi hai người bên nhau.

Trong ảo cảnh, cũng chẳng hề tuyên dương phơi bày chỗ tốt của y với mình, ảo cảnh hiện ra chỉ là từng màn mình không biết, hoặc là biết nhưng không chính mắt nhìn thấy.

A Hán trong ảo cảnh vẫn vô ưu vô lỵ, ăn ngủ ngủ ăn, bình yên hưởng thụ nhân sinh như cũ.

Địch Cửu giữa ảo cảnh, phẫn nộ nóng nảy, ngũ tạng bốc khói, như thú bị vây, không được giải thoát.

Địch Cửu không phải Địch Phi, y đối với A Hán không có hiểu lầm, không có cảm ơn, cho nên y chưa bao giờ cảm ơn hết thảy A Hán cho y, chưa bao giờ cho rằng A Hán thực sự đổi đai mình tình sâu nghĩa nặng, như núi như biển.

Nhin thấy quá rõ, mới tự khổ, trong lòng quá sáng, mới tự vây.

A Hán vô tâm vô phế, A Hán lạnh lùng vô cảm.

Chỉ có bản thân Địch Cửu mới hiểu được, bị người tùy ý chộp tới cầu yêu, vừa bị cự tuyệt liền lông mi không rung rinh lập tức đi tìm người kế tiếp như vậy, là một loại khó kham như thế nào, một loại thương tổn như thế nào.

Nhưng mà A Hán chưa từng mảy may lĩnh hội, tự một mình buồn bức oán giận Địch Cửu phiền toái khó dẽ.

A Hán là người tốt. Y sẽ không chủ động đả thương người, sẽ không khắc ý hại người, cố gắng ngăn cản tất cả giết chóc phát sinh trước mắt, nhưng mà y cũng chưa bao giờ chân chính dụng tâm đi thể hội tâm ý của người khác, bởi vậy hết lần này đến lần khác đả thương người lại không tự biết, đả thương người lại vẫn mở to đôi mắt vô tội, khiến người bất bình không vui như vậy.

Phảng phất mới vừa rồi, y còn nhìn ảo ảnh dần dần ảm đạm kia, tâm tình lạnh lùng bỗ thí cho Địch Phi một chút đồng tình con con. Mà hiện tại y bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật cần đồng tình, có lẽ là bản thân y.

Những mẩu vụn lóe qua như bay.

Ngày hôm đó, Địch Nhất đập tan lớp vỏ cứng cuối cùng của A Hán, ngày hôm đó, Địch Nhất kéo A Hán rõ ràng đã hiểu được hết thảy lại cố chấp rụt đầu, trốn trong lớp vỏ không chịu minh bạch ra ngoài.

Địch Cửu lặng lặng nhìn, tâm tình bi thương lạ thường.

Kỳ thật, tại sao nhất định phải đánh thức y kia chứ?

Sự lạnh lùng, vô cảm vô giác của A Hán, chẳng qua là vì muốn bảo hộ bản thân.

Cũng như tất cả tàn nhẫn độc ác, lãnh khốc giết chóc của y, chỉ là để bảo hộ chính mình vậy.

Bất cứ ai, trải qua bao đời, đã nhận kiếp nạn nhiều đời như vậy, làm sao có thể không thay đổi? Y ở Tu La giáo mới bao nhiêu năm, đã từ một người sống biến thành ma quỷ sâu trong địa ngục.

Y còn có thể kiên trì nguyên tắc của bản thân, thiện ác đúng sai của bản thân, vốn đã là cực hạn của y.

Tội gì nhất định phải kéo y ra, tội gì nhất định phải bức y đổi mặt, tội gì nhất định phải làm y minh bạch, y lúc ấy, kỳ thật... có lỗi với mình!

A Hán đã thay đổi, mà y không biết. Có lẽ, cho dù biết, y cũng chẳng hề quan tâm.

Địch Nhất cố gắng phân trần với y: “Y đã thay đổi, ngươi lại không biết.” Y

không lý giải, cũng không hề để ý.

Địch Nhất cố gắng cảnh cáo A Hán cẩn thận y, mà A Hán lại chỉ mỉm cười yêu cầu Địch Nhất, đừng ngờ vực y, đừng chỉ trích y...

Địch Cửu nhìn những chuyện cũ đã qua mà y biết lại chưa từng chứng kiến, nghĩ A Hán lúc đó, lại là lấy tâm tình hiểu rõ như thế nào mà quyết tâm phải yêu, muốn toàn tâm toàn ý tin tưởng và bỏ ra với y, trong lòng lại lạnh băng.

Nếu A Hán vẫn đổi đãi y như Địch Tĩnh, thủy chung bảo trì sự xa lánh và bình tĩnh, thế thì vô luận y đã làm gì, vô luận y mưu đồ như thế nào, thương tổn với A Hán cũng sẽ rất có hạn...

Hại A Hán là ai? Là Địch Nhất hảo tâm kia, hay người thủy chung ôm ác ý mình, hoặc giả chỉ là thiên ý, chỉ là tình trong lòng A Hán.

Y không phải Địch Phi, y cũng không phải Địch Tĩnh.

Y là nghiệt của bảy trăm năm qua, y là duyên của bảy trăm năm qua.

Y là người đầu tiên đồ ngốc kia mở mắt nhìn thấy sau bảy trăm năm phong bế.

Trên người y không có huyết mạch của họ, thế nhưng từng có Địch Tĩnh, từng có Địch Phi, linh hồn y, y lại có thể thấy được.

Người kia yêu y, yêu người đầu tiên mình mở mắt nhìn thấy.

Y đã yêu người đầu tiên mình có thể hiểu biết sau khi mở mắt.

Trời nếu có tình, trời cũng phải già, người nếu biết tình, tất bị tình thương.

Hỗn Độn mở thắt khiếu mà chết, thế sự luôn châm chọc và hoang đường như vậy.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 340 : Lý Đương Nhiên

Người kia cố gắng yêu y như vậy, cố gắng muốn biểu đạt loại yêu này như vậy, cố gắng muốn vuốt bắng thương tổn đã qua như vậy, cho nên từng chuyện ngu xuẩn làm ra càng thêm buồn cười.

Nhưng mà những năm tháng đó, thật sự không phải không khoái lạc. Cho dù mỗi một khắc đều nghĩ làm sao mưu tính y, làm sao ép ra một chút giá trị cuối cùng, làm sao lợi dụng y để đạt đến mục đích cuối cùng, nhưng mà khi ở bên y, kỳ thật, thực sự có thể rất nhẹ nhõm.

Ngân ấy năm, ngân ấy năm, thời gian vội vã qua đi.

Lừa đi thiêng ma châú, dẫn y rời khỏi Tu La giáo, họ trà trộn phố phường, không ngừng thử đủ loại nhân sinh.

Dẫn y thuyền con theo nước trôi đi, thiên nhai cứ mặc phiêu bồng... Sau đó, là thảm tượng, là khổ nạn, là kho báu...

Không phải không thể hưởng thụ một đoạn khoái lạc và ôn nhu, tự tại và tùy ý này của năm tháng, chỉ là, chuyện nên làm y chưa từng định chỉ.

Chung quy chiêm được hết thảy mình muốn nhất, dẫn theo y, cùng cưỡi ngựa chạy về hướng lưu ly ốc chỉ vì y mà kiến kia, lưu ly ảo cảnh hao phí vô số tài lực và tâm lực, lại chỉ vì ba ngày khoái hoạt ấy.

Địch Cửu lanh tĩnh nhìn, khoái lạc và mưu tính, vui mừng và bán đứng, từng li từng tí của mấy ngày đó. Cho nên sự lạnh lùng và kế hoạch sau hạnh phúc, mắt cũng không chớp mà ôn lại hết thảy, cho đến cuối cùng giữa pháo hoa, nghe

y nói cười, sau đó một kiếp đậm ra.

Năm đó, khi đậm ra một kiếp sau lưng, y chưa từng nhìn thấy biểu tình của A Hán, mà hiện tại, trong ảo tượng, khuôn mặt người nọ bị phóng cực lớn cực lớn.

Khi đó y khoái lạc như vậy, mũi kiếp sắc bén đâm vào ngực, vẻ tươi cười trên mặt lại vẫn đang tiếp tục lan rộng, y thậm chí còn chưa làm rõ đã xảy ra chuyện gì, y thậm chí còn đang tiếp tục cười vui vẻ, còn muốn tiếp tục nói với mình những lời kỳ thật rất ngốc rất buồn cười đó.

Vẻ tươi cười từ từ mở đến tận cùng, sau đó mới chậm rãi tiêu tan, y cúi đầu, chậm như vậy, chậm như vậy mà nhìn mũi kiếp đậm ra từ ngực mình.

Khoảnh khắc đó trong mắt có gì, cho dù là Địch Cửu, cho dù là hiện tại, y cũng đã không nhìn rõ.

Bản thân y giữa ảo cảnh trở tay rút kiếp. A Hán trong ảo cảnh quay người, đưa tay nắm kiếp y.

Hết thảy hết thảy, dặn dò không thể cười như trong ký ức, y sắp chết, lại vẫn không yên tâm về mình.

Người kia nhìn y với ánh mắt trầm tĩnh thần kỳ, sung sướng vừa rồi, vui mừng vừa rồi, cùng với, mâu quang kỳ dị khi ngơ ngác nhìn mũi kiếp vừa rồi, đều đã không thấy nữa.

Y chỉ lặng như vậy, lặng như vậy mà nhìn mình.

Cho dù y vẫn đang nói chuyện, cảm giác mang đến cho người ta lại thủy chung là yên lặng.

Địch Cửu lặng lặng nhìn hết thảy mặt không biểu cảm, Địch Cửu tay cầm thanh kiếp nhỏ máu trong ảo cảnh cũng mặt không biểu cảm. Y rời đi thật gọn gàng, y đi mà đầu cũng chưa từng ngoảnh lại một lần.

Nhưng cảnh tượng trong ảo cảnh không hề theo gót y rời đi. Mà là lưu trên người A Hán lâu lâu dài dài.

Người ngã dưới đất hấp hối kia, ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn phương hướng bóng dáng y biến mất.

Pháo hoa xán lạn nở rộ trên cao, chiếu rõ mặt mày y, sáng sáng tối tối. Không thấy buồn vui, chỉ ngóng nhìn sâu như vậy, sâu như vậy.

Sau đó, y rất nhanh chóng quay đầu nhìn cửa viện, giãy giụa bò đến cửa viện cách không xa kia.

Vươn tay về phía trước, bấm xuống mặt đất mà gắng sức kéo nhích cả thân thể về phía trước, về phía trước, lại đi về phía trước.

Cửa viện nhỏ, chặng qua hơn một trượng, song giữa một trời pháo hoa, một phiến lưu ly này, xa xôi đến mức chừng như muôn sông nghìn núi.

Người nọ cố gắng tiến về trước, hô hấp từ nhỏ nhoi đến ồ ồ, sau đó lại chuyển thành yếu ớt.

Mỗi một lần tay bấm xuống, trên mặt đất liền lưu lại vết máu đỏ tươi, nơi thân thể chậm rãi kéo qua, từ ngực, máu tươi chậm chậm nhỏ giọt, chính là đau đớn khắc sâu tận xương.

Địch Cửu biết mình là người lãnh tĩnh, cho nên mãi đến giờ khắc này vẫn có thể mở mắt, lặng lẽ nhìn, mà không phải suy sụp hô to ra tiếng. Nhưng mà bản thân bình tĩnh như vậy, vì sao lại cắn răng thành tiếng, vì sao lại không dung bắt đầu run rẩy, vì sao tay chân đều có một loại lạnh lẽo thấu xương.

Y không lớn tiếng la lên, A Hán, ngừng lại, y không kêu gào, A Hán, đừng như vậy, y vẫn chỉ mở mắt, nhìn, nhìn, không biết mắt mình càng lúc càng trùng to, không biết tơ máu đỏ tươi trong mắt kia nhìn mà ghê người cỡ nào.

Muôn sông nghìn núi, cuối cùng cũng có lúc tận, A Hán thở hổn hển, nửa người nằm ở cổng viện, dõi mắt trông đến cuối tầm mắt phía trước, một người một ngựa đã sắp biến mất, y gọi khe khẽ: “Địch Cửu!”

Thanh âm khẽ như vậy, khẽ như vậy, cho dù là thủ ngay bên cạnh y, ghé tai bên người y, cũng chưa chắc có thể nghe rõ được.

Thế nhưng pháp bảo thần kỳ trong tiên cảnh Tiểu Lâu, lại làm cho một tiếng gọi nhẹ như gió thoảng ấy, vang như lôi đình địa chấn trong lòng y.

Ánh mắt cuối cùng kia, chỉ là muôn nhìn y, một tiếng cuối cùng kia, chỉ là muôn gọi y.

Địch Cửu ngoognác nhìn, một búng máu tươi trào ra miệng A Hán, thân thể dùng hết tất cả sức lực, sau một cơn co giật kịch liệt, chẳng còn động đậy nữa.

Địch Cửu lặng lẽ nhìn, chờ, sự giày vò này thì ra vẫn chưa từng đình chỉ. Thân thể mắt thấy mất hết sinh cơ kia sau một hồi yên lặng lâu dài, lại động đậy cực chậm cực chậm.

Hô hấp mong manh kia đang chậm rãi đều đặn, người e rằng ngay cả ý thức cũng đã không còn tỉnh táo kia, lại đang cố gắng hô hấp bình hoãn mà đều đều, bàn tay vẩy đầy máu tươi kia, từng chút, từng chút, cực chậm, cực chậm mà dời đến trước ngực, động tác đơn giản như thế, lúc này làm lại cật lực như vậy, cho đến cuối cùng, rốt cuộc bịt thành công vết thương trước ngực, phảng phất chỉ cần như vậy là máu có thể chảy ít hơn một chút, sinh mệnh trôi đi sẽ có thể chậm một chút, chậm hơn một chút.

Từng đám pháo hoa xán lạn vô cùng đang nở rộ trên không trung, những thanh âm rung trời động đất đó, nghe lại đều là yên lặng. Đất trời vẫn tĩnh lặng, giữa lưu ly anh ánh, chiếu mặt mày y khi sáng khi tối.

Cắn răng khốn khổ giãy giụa như vậy, giãy đến gân xanh trên trán cũng phải lôi ra như vậy, nỗ lực muốn mở mắt, nỗ lực muốn bảo trì sự thanh tịnh cuối

cùng, nỗ lực không chịu từ bỏ, không chịu ngủ, không chịu chết...

Người không để tâm chuyện sinh tử kia, không chịu chết.

Người rõ ràng lòng đau thành tro, sống không bằng chết kia, không chịu chết.

A Hán, người không chịu chết, vì ai?

Ý muốn hỏi người kia, thế nhưng, không thể phát ra tiếng.

Ý muốn hỏi người kia, dù rằng, y kỳ thật sớm biết đáp án.

Người trong ảo cảnh giãy giữa giữa sinh tử, chịu tra tấn gấp bội.

Người ngoài ảo cảnh nhìn giãy giữa khốn khổ giữa sinh tử kia.

Lâu dài đắng đắng, như đã qua vô số đời, vô số kiếp, Dịch Cửu chờ đến khi cho rằng mình cũng có thể hóa thành tro tàn bụi bặm rồi, mới thấy đám Dao Quang Bích Lạc chạy đến.

Sau đó, lại là cứu hộ dài lâu, tĩnh dưỡng dài lâu, A Hán vừa tỉnh lại, liền cố gắng thuyết phục chư vương từ bỏ sự trả thù lôi đình, A Hán an an tĩnh tĩnh ôn hòa thuận theo mà ở tổng đàn tĩnh dưỡng thân thể, cố gắng mỉm cười với mỗi người, cố gắng để mình thoát nhìn sống rất tốt.

A Hán yêu ngủ ngày nhất, thân thể đã kém đến mức không thể ngủ yên ổn, con heo lười thích nhất là ăn ngủ ngủ ăn, ngay cả ăn uống cũng ít đến đáng thương.

Ý đi vài bước cũng dễ dàng ngã nhào, gầy đến mức một cơn gió cũng có thể thổi bay, khuôn mặt càng ngày càng gầy gio, vừa được điêu cùu cầm y kia quay lại thì cơ hồ chẳng nhìn thấy đâu.

A Hán mấy năm đó sống thế nào, Dịch Cửu vẫn rất rõ. Nhưng mà, rõ ràng hơn, cùng tận mắt nhìn một người, từ từ tiêu tụy đến nồng nỗi như thế, làm sao

có thể giống nhau.

Ý thoảng ngỡ ngàng nhớ tới, mấy năm qua mình dường như cũng gầy, chỉ là, không cần như A Hán, rõ ràng trong lòng đau khổ, lại còn phải cố gắng mỉm cười với mỗi người, còn phải tận lực để mọi người bao gồm bản thân tin tưởng rằng mình sống rất tốt.

Đem so sánh, kỳ thật mấy năm qua y vị tất có thể khổ như A Hán năm đó.

Nhưng mà ngay cả khoảng thời gian mấy năm trời như vậy, trong ảo cảnh cũng chỉ vội vã lướt qua, không chịu triển hiện tỉ mỉ, nháy mắt đã là Địch Nhất quay về, A Hán lặng lẽ dặn dò và nhở vả, vẫn chỉ là vì bảo toàn y.

Chỉ là, dưới những dã tâm và thù hận, hư vinh và cõ chấp của vô số người, thiện ý của một người, kiên trì của một người, vốn nhỏ nhoi đến mức có thể nhăng qua không tính.

Quyết chiến cuối cùng, tránh cũng không thể, lưỡng bại câu thương sau cùng là đương nhiên. Chỉ là, tương cứu tương trợ cuối cùng của A Hán...

Địch Cửu mỉm cười, vẻ tươi cười nhạt như tơ liễu.

Với tính tình A Hán mà nói, việc này đương nhiên cũng là lý đương nhiên.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 341 : Thị Ra Là Thể

Địch Cửu nhắm đôi mắt quá đau xót, chẳng muốn xem nữa, lại không che được chuyện cũ nước chảy róc rách.

Tất cả biến hóa về sau, y nắm rõ hơn bất cứ ai. Mỗi một động tác, mỗi một chút biến hóa vẻ mặt, mỗi một chữ A Hán về sau từng nói, y chưa từng quên giây lát.

Y không cần thẫn vật tiên giới này đến nhắc y hồi tưởng quá khứ, y chỉ láng máng biết, trường giày vò nhìn hết bao đời này, rốt cuộc sắp đến phần cuối.

Y vì cứu mình mà dùng hết một phân sức lực cuối cùng trong sinh mệnh, y ở trong lòng mình, lặng lẽ nói ra rằng y vẫn không sợ lạnh, y chỉ là sợ mình lạnh.

Người kia vào lúc y nhẹ giọng hỏi, im lặng rơi xuống một giọt lệ. Đó là cả đời này, hoặc giả là các đời các kiếp, một lần duy nhất y rơi lệ.

Thể nhưng y một lần nữa lạnh lùng giao người kia cho kẻ khác, biết rõ chờ đợi người kia chính là khổ hình bức bách, là khuất nhục bất kham, mà y không còn cách nào. Giờ này khắc này, lực lượng của y, không thể cứu người.

Chẳng dễ dàng gì mới thoảng khôi phục một chút khí lực, chẳng dễ dàng gì có thể một lần nữa có được chiến lực, y thử một đời này, thật sự vì người kia mà làm chút gì đó, lại phát hiện ánh mắt như độc xà kia của Dạ Xoa vẫn lạnh lùng giám thị y.

Vì thế, mặt không biểu cảm che giấu hết thảy chân tình, vì thế, thong dong tự nhiên đóng vai một kẻ phản bội độc ác vô tình, lúc trước...

Bên tai bỗng nghe thấy thanh âm xa lạ mà quen thuộc, làm Địch Cửu ngẩn ra, choàng mở mắt.

Thanh âm của A Hán, y vĩnh viễn sẽ không nhận sai, thế nhưng, những phần nộ thù hận và bất bình trong thanh âm kia... căn bản lại không có khả năng thuộc về người như A Hán.

“Tại sao, chúng ta bỏ ra nhiều như vậy, lại không được một chút tín nhiệm, một ít tôn trọng, tại sao, thương tổn chúng ta, trước nay đều là người luôn miệng nói yêu chúng ta?”

“Ta mệt rồi. Ta thật sự mệt rồi...”

Y ngơ ngác nhìn ảo cảnh, vẫn là gian hình thất kia, vẫn là người trần trụi bị trói chặt kia, nhưng thì ra, thì ra khoảnh khắc này, A Hán kỳ thật đang lấy thần niệm tương thông tin tức với Tiểu Lâu.

Phẫn nộ như vậy, thù hận như vậy.

A Hán, người lại hận ta đến nước này.

A Hán, người rốt cuộc hận ta đến nước này.

Có thể làm người hận như vậy, cũng coi như chuyện may mắn của ta.

Mấy đời mấy kiếp, người chấp mê bất ngộ, ta phản người hận người giận người oán người, nhưng mà, người cuối cùng đã hiểu được thù hận, ta rốt cuộc lại chẳng thể cao hứng cho người.

A Hán, ta mong người thanh tịnh, mong người có thể không ngu ngốc nữa, không xuẩn đến mức không biết tự bảo vệ nữa, ta thậm chí mong người có thể hận ta, nhưng mà, người đã hận ý sôi trào... lại khiến lòng ta chỉ còn bi thương.

Địch Cửu yên lặng nhìn ảo cảnh, bên tai từng lần hồi vị mỗi một câu của A Hán.

Y biết mình đau lòng như giảo. Nhưng mà, đau đến nồng nỗi như thế, lại vẫn lãnh tĩnh lạ thường.

Y vẫn ngồi yên lặng, y vẫn có thể nhớ lại rõ ràng mỗi một màn chuyện cũ hôm đó, y vẫn có thể *** tưởng phán đoán hết thảy trước mắt.

Tại sao, người đau đến nồng nỗi này, lại vẫn không điên cuồng, vẫn không nỗi giận, vẫn không đứng dậy hò hét điên cuồng.

Sau đó, y điên cuồng vận công, y cơ hồ tẩu hỏa nhập ma, y liều mạng quên mình, đều đã không còn quan trọng.

Thì ra, cuối cùng, khoảnh khắc cuối cùng kia, A Hán nhìn y một cái, sau đó nhắm mắt.

Khi đó cho rằng y chẳng muốn nhìn mình nữa, lại không biết, y kỳ thật, y kỳ thật, đã ở bên bờ gần kề bộc phát.

Khoảnh khắc cuối cùng kia, bạn y, thầy y, vẫn đang kêu gọi, khuyên giải an ủi, bảo y không cần vì giả tượng đau vờ của thân thể mà rồi rãm khó giải.

Nhưng mà, người thân ở ngoài cuộc nói chuyện mới có thể thoái mái như vậy, đơn giản như vậy, người chịu khổ, thương trong lòng, đau trong ngực, lại luôn chỉ có bản thân mới hiểu được.

Nhưng mà vì sao, thương đến tình trạng này, hận đến điên cuồng như vậy, lại vẫn không chịu giết y?

Thời điểm đó, tưởng là mình đến cứu y, lại không biết, hóa ra suy yếu bị nguy đến nước này, y vẫn có lực lượng nháy mắt làm mình tan thành tro bụi.

Nhưng đến cuối cùng, vẫn chưa từng tồn thương y mảy may.

Một trường khổ chiến liều mạng kia, chấm dứt bằng thắng lợi của y. Mang theo một thân thương tích, máu tươi chảy suốt một đường, ôm y mê man rời đi,

trong lòng ngây thơ cho rằng y sẽ tỉnh lại rất nhanh chóng, ngây thơ tin tưởng rằng cả đời này cuối cùng vẫn làm thành một việc, nhân sinh như vậy chung quy không hề là hoàn toàn không có ý nghĩa.

Nhưng mà, sâu trong Tiểu Lâu, vị lão sư kia, cau mày giải thích tình trạng của A Hán với các học trò.

“Trò ấy hận y hơn, cũng không muốn giết y, cho nên dùng phương thức tàn nhẫn nhất đối đãi bản thân mình.”

“Trò ấy chuyển *** thần lực cường đại của mình, quay đầu thương tổn bản thân. Cũng như một người có lý trí khi phát hiện mình sắp phát cuồng giết người, cầm gậy gỗ mình ngất đi vậy.”

Vì sao, vì sao?

A Hán, mấy đời lịch kiếp, vì sao ngươi vẫn ngu xuẩn đến nước này. Vì sao bị ta tổn thương thân tâm, cuối cùng ngươi lại vẫn thà rằng hủy diệt bản thân, cũng không chịu thương ta mảy may.

Vì sao... Vì sao, ta tưởng ngươi đã thông minh, ta tưởng ngươi đã hiểu, ta tưởng ngươi đã có thể mở mắt nhìn thế giới này, nhưng mà, trong xương cốt, ngươi lại vẫn là đồ ngốc buồn cười kia.

Địch Cửu khẽ cười, thanh âm khàn khàn trúc trắc, quả thực không giống người sống.

Y muốn cố gắng cười nhạo A Hán một chút, cười nhạo chính mình một hồi, lại cảm thấy ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không thể làm được.

Lão sư trong ảo cảnh đang làm tổng kết cuối cùng.

“Y thuật nhân gian, làm sao có thể gọi tinh được *** thần thể của trò ấy. Trừ phi lực lượng Tiểu Lâu chúng ta tham gia, nhưng vô luận trò ấy ở thân xác, hay trong Tiểu Lâu, *** thần ngủ say chữa thương hiệu quả đều là giống nhau,

chúng ta vì sao phải đánh thức, để trò ấy lại tự nhiên bị thương bị khổ...”

Thì ra là thế!

Địch Cửu muốn thở một tiếng thật là dài, cuối cùng lại chỉ cười.

Mấy năm qua, tất cả cố gắng, tất cả nỗ lực, quả nhiên đều có thể bị coi là một trò cười.

Nực cười sâu mùa hè chẳng biết băng, tất cả muốn nói lại thôi đó, chẳng qua là những thần tiên cao cao tại thượng kia, căn bản không biết nên giải thích như thế nào.

Bất quá, cho dù là trò cười, cho dù là hư vọng, cho dù hết thảy hết thảy đều thuần là dư thừa, vậy thì thế nào?

Y lặng lẽ ngồi không biết bao lâu, yên lặng suy nghĩ không biết bao lâu, trong dòng thời gian buồn chán, chẳng thấy động một ngón tay, phát ra một tiếng, đến khi bên tai vang tiếng Phương Khinh Trần gọi, y hơi mù mờ ngẩng đầu, mới phát giác ngay cả động tác như vậy, cũng cảm thấy hơi trúc trắc gian nan.

Y nhìn Phương Khinh Trần, nhẹ nhàng hỏi: “Các ngươi, kỳ thật, không phải thần tiên nhỉ?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 342 : Người Tình Ta Nguyện

Nếu nói thời điểm tiến vào Tiểu Lâu, Địch Cửu tốt xấu còn có chút kinh sợ tán thán, y hiện tại, đã sớm lột hết quầng sáng thần thánh đang bao phủ Tiểu Lâu.

Nếu một đám gia hỏa hồ đồ như vậy cũng có thể được gọi là thần tiên, thế phàm nhân họ đây nên gọi là gì?

“Các ngươi, hắn là một loại tồn tại thần thông quảng đại khác mà chúng ta không thể lý giải, nhưng các ngươi không hề là loại thần tiên mà người thường tưởng đó, đúng chứ?”

Phương Khinh Trần hơi kinh ngạc.

Đã xem nhiều chân tướng chấn động lòng người như vậy, y lại không hề phát cuồng, vẫn có thể dùng ngữ khí bình tĩnh như thế để nói chuyện, đã nhìn nhiều sinh ly tử biệt, vui buồn lẫn lộn như vậy, nhiều người và sự liên quan đến bản thân như vậy, y lại vẫn có thể chú ý tới rất nhiều chỗ nhỏ nhặt khác, nhạy bén phát hiện chân tướng người trong Tiểu Lâu phi thần phi tiên.

“Thần tiên rốt cuộc là gì? Trong mắt phàm nhân, kẻ trưởng sinh bất lão, thiên biến vạn hóa, hô phong hoán vũ, chính là thần tiên. Nếu nói như thế, tính chúng ta là thần tiên cũng không có gì là không đúng. Thật muốn giải thích thân phận lai lịch của chúng ta với ngươi, là một chuyện rất vất vả rất phiền toái, hơn nữa ta nghĩ, những điều này không hề quan trọng đâu nỉ.”

Địch Cửu gật đầu, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh: “Ta hiện tại đã minh bạch hết rồi, như vậy, các ngươi phải chẳng sẽ phải chấp hành quy tắc của các ngươi, lấy

đi tính mạng ta?”

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết, ngươi có muốn đánh thức A Hán không.”

Địch Cửu nhìn y, thoảng tiếc nuối mà cười: “Cho dù ta muốn đánh thức y, ngươi cũng không có quyền lực kia đâu?”

Tuy rằng y thủy chung chưa làm rõ được thân phận của người trong Tiểu Lâu, nhưng đã thấy nhiều cảnh tượng ảo cảnh như vậy, ít nhiều cũng đã biết, nói với y rằng có thể đánh thức A Hán, đó chẳng qua là hứa hẹn của mình Phương Khinh Trần thôi. Nội bộ Tiểu Lâu, những người khác, rõ ràng đều sẽ không đồng ý việc này. Mà địa vị của Phương Khinh Trần trong Tiểu Lâu, có nhìn thế nào cũng còn kém xa độ cao có thể một lời mà quyết.

“Ta không có quyền lực, không có nghĩa là ta không làm được. Mặc dù ta không phải A Hán, nhưng chuyện đã đáp ứng, ta chung quy cũng sẽ tận lực hoàn thành. Chỉ cần ngươi yêu cầu, ta sẽ đi đánh thức y.”

Phương Khinh Trần đáp thật nhẹ nhàng tùy ý, phía sau lại truyền ra một tiếng gầm to: “Phương Khinh Trần! Đừng nói bậy bạ nữa!”

Trương Mẫn Hân nỗi giận đùng đùng, rảo bước từ phía sau y tiến vào: “Loại sự tình này không thể giận dỗi tùy hứng đâu! Dù cậu không lo lắng cho A Hán, cậu cũng nên lo lắng cho bản thân một chút chứ?”

Phương Khinh Trần chẳng buồn nhìn cô, chỉ tự nhìn Địch Cửu mà hỏi nhàn nhạt: “Cho ta biết lựa chọn của ngươi.”

“Lựa chọn gì? Tất nhiên đánh thức y sẽ chỉ làm y bị thương tổn, vậy cứ để y ngủ thêm một hồi đi.”

Địch Cửu cười nhàn nhạt, trong ý cười có lẽ cũng từng có một tia ôn nhu, chỉ là rất mỏng rất nhạt, mất đi quá nhanh, làm người ta không thể bắt được.

Với người nọ mà nói, trăm năm chẳng qua nháy mắt một mộng, dù ngủ say

mấy trăm năm thì thế nào. Ngủ lâu rồi, biết đâu hết thảy từ kiếp trước, sẽ có thể mơ hồ một chút, đừng nhớ quá rõ ràng như vậy, đau thương cũng có thể xa hơn, có thể nhạt đi.

Về phần y, về phần bản thân y hóa bụi hóa bùn hay hóa thành tro tàn, lại có gì quan trọng.

Phương Khinh Trần đường như sớm đoán được câu trả lời của y ấy là như thế, chỉ tùy ý gật đầu, Trương Mẫn Hân lại ngân ra, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao?”

Ý cười cực nhạt cực nhẹ bên môi Địch Cửu kia thoảng lạnh lẽo, rồi lại gần như không thể tra: “Tại sao cái gì?”

“Bao lâu nay, tất cả cỗ gắng của ngươi đều là vì làm cho y tỉnh lại. Hiện tại, chẳng dễ dàng gì nguyện vọng mới có thể thực hiện, ngươi lại phải từ bỏ.”

“Trước kia ta muốn y tỉnh lại, là bởi vì ta cho rằng y cứ hôn mê mãi, sớm muộn sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh. Ta không muốn y vô tri vô giác chết đi như vậy. Thế nhưng hiện tại ta đã biết, y là tiên nhân, xác phàm tồn hay chết với y không hề tổn thất. Trái lại cưỡng ép đánh thức, sẽ thương đến nguyên thần. Đã là như thế, ta tự nhiên không thể hại y.”

Vẻ mặt Địch Cửu hơi cổ quái đánh giá Trương Mẫn Hân sinh vật kỳ lạ quản chuyện không đâu này, đánh giá quái vật bộ dạng đường như là nữ nhân, nhưng tóc cắt quá ngắn, hành vi thô lỗ, sức mạnh như trâu, chẳng biết xấu hổ, một tay ôm một đại nam nhân hôn mê còn đi như bay y nguyên này, đáp: “Đạo lý đơn giản như vậy, còn cần ta giải thích cho ngươi sao?”

“Đến tận bây giờ, ngươi vẫn không muốn để y chịu một chút thương tổn sao?” Trương Mẫn Hân không hề để ý sự chế giễu ẩn ẩn trong lời nói của y, ngữ khí thoảng ẩn hiện.

Ý cười bên môi Địch Cửu đã tắt, sắc lạnh trong mắt đậm dần: “Tại sao ta lại muốn để y bị thương?”

Trương Mẫn Hân im lặng, Phượng Khinh Trần lại cười nhàn nhạt, giúp cô nói tiếp: “Bởi vì cô ta cảm thấy, người đã phát hiện chân tướng, thì không có khả năng không hận y.”

“Hận y làm gì?”

Trong giọng điệu của Địch Cửu, lại cũng lộ ra một chút châm biếm: “Hận y lấy ta làm kiếp y cần trải? Hận y ngay từ đầu lựa chọn ta cũng chỉ là vì một đề mục thử luyện?”

Y nhìn Trương Mẫn Hân có phần hờ hững: “Nhưng những việc này, ta từ rất sớm trước kia đã biết, cũng từ rất sớm trước kia đã hận rồi, hơn nữa, từ rất sớm trước kia, cũng đã tự xơi ác quả.”

Lúc trước, khi A Hán biểu lộ với y, yêu cầu cùng y làm tình nhân, y lạnh lùng bỏ đi, A Hán lập tức đi tìm Địch Nhất, Địch Nhất sợ quá bỏ chạy, A Hán lập tức lại đi gọi Lăng Tiêu. Bằng thái độ kiểu này, ai còn không nhìn ra, với A Hán mà nói, khi đó căn bản ai làm tình nhân này cũng được.

A Hán lựa chọn y, là vì lịch kiếp, là vì thử luyện, là vì một ngộ đạo, chuyện này rất lâu trước kia, bản thân A Hán cũng đã thừa nhận với y.

Y không lý giải, không minh bạch, chỉ là Tiểu Lâu rốt cuộc là tổ chức kiểu gì, tại sao lại có quy củ kỳ quái như vậy. Nhưng hiện tại những nội tình này đối với y, kỳ thật đều không hề quan trọng.

Y và A Hán, chuyện vừa bắt đầu, đã không hề thuần mỹ động lòng người. A Hán hồ đồ vô tri, không có cảm giác, mà y lại tàn nhẫn khắc độc, ngầm ôm cơ tâm.

Chẳng ai thuần khiết được hơn ai, chẳng ai vĩ đại được hơn ai, thế thì ai, lại có tư cách gì đi trách ai?

Đem so sánh, A Hán chí ít vẫn chưa từng giấu y điều gì, biểu lộ hết thảy cho

y thấy, dù là mục đích theo đuổi ngộ đạo, cũng từng thăng thắn cho y biết, sau đó tùy y lựa chọn.

Mà lựa chọn đem tất cả lừa gạt, nói dối, xảo trá, mưu tính, đều giấu dưới tình yêu giả dối, là bản thân y.

Y vốn chẳng thèm giải thích, chẳng thèm để người hiểu, nhưng mà y cũng đã rõ ràng, pháp khí thông cổ hiểu kim kia của Tiểu Lâu, không thể nào truyền đạt ý tưởng nội tâm của một người.

Cho nên y do dự một chút. Có một số lời, nếu như y không giải thích, người kia sẽ không thể nghe thấy nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 343 : Sớm Đã Minh Bạch

“Rất lâu trước kia, ta đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu thế nào thế đó thì sẽ ra sao ra sao, đi nghĩ những điều ấy, chỉ có thể nói toàn bộ đều là đánh răm. Đã là nếu, có nghĩa là nó trước giờ chưa từng xảy ra, đã chưa từng xảy ra thì ở đâu ra nếu gì đó?”

Địch Cửu hơi tự giễu: “Tình ái nhân gian, đôi nào có thể không phải từ vừa vặn gặp gỡ người nào đó mà bắt đầu. Tuy rằng không làm sao dễ nghe, cũng không làm sao mỹ mãn, nhưng trên thực tế, A Hán chính là gặp gỡ ta, chính là lựa chọn ta, ngay từ đầu y lựa chọn là ta, mà không phải những người khác. Về phần vì sao y lựa chọn ta, vì sao y và ta bắt đầu có những việc tình ái đó, đương nhiên không phải không quan trọng gì, thế nhưng so với sau này y đối đãi ta như thế nào, vì ta như thế nào... So với chúng ta ngày ngày đêm đêm bên nhau, so với bất cứ một việc nào mà y đã làm vì ta, những nếu nhẹ không đó, có coi là gì?”

Trương Mẫn Hân dường như cảm thấy khó mà tin nổi, nghiêng đầu lấy ánh mắt không tín nhiệm đánh giá Địch Cửu: “A Hán có từng làm gì cho ngươi sao? Ta lại vẫn luôn cho rằng, ngươi coi như một người thông minh chứ. Hiện tại ngươi đã nhìn thấy tất cả, lại vẫn bị chuyện tên kia từng làm cảm động? Y là thần tiên mà. Bởi vì y là thần bất tử, cho nên y có thể tùy tiện thay ngươi chǎn đao chǎn kiếm, y có thể bị ngươi một kiếm xuyên tim, lại còn một lòng bảo vệ ngươi. Bởi vì những sự tình này với y mà nói, căn bản chẳng hề gì. Y căn bản không cần sợ hãi tử vong. Sinh mệnh của ngươi chỉ có một lần, y lại có vô số lần, những chuyện y làm cho ngươi đó, đều chẳng qua là nhắc tay nhắc chân mà thôi. Bằng không ngươi cho là đồ lười kia, thực sẽ chịu làm cho ngươi? Chuyện nên xem ngươi đều xem cả rồi, chẳng lẽ ngươi bây giờ còn thật sự cho rằng, y

từng vì người mà ký thác tính mạng? Thật là kỳ quái, rốt cuộc người cảm động gì thế.”

Địch Cửu khúc khích cười khẩy: “Những chuyện ấy, ta cũng sớm biết rồi. Lực lượng của y cường đại như yêu như ma, cái ơn Thái Sơn của y với người khác, với bản thân y chẳng qua là nhắc tay nhắc chân, những điều này đâu phải bí mật gì. Không sai... Trước kia ta cũng từng lấy đây làm cớ, coi thường hết thảy y làm cho ta một cách đương nhiên. Nhưng Địch Tam nói mới là đúng, vì cứu trợ chúng ta, người khác là mất sức chín trâu hai hổ, hay chỉ nhẹ nhàng thổi một hơi, đó đều chẳng qua là việc của người khác. Mà sinh tử được mất của bản thân chúng ta, lại là chuyện của chính chúng ta. Chẳng lẽ bởi vì người khác không trả giá đắt chúng ta đã được lợi, là có thể nghênh ngang không thừa nhận, không cảm ơn?”

Địch Cửu hừ lạnh một tiếng: “Y là thần tiên, đây là lỗi của y sao? Lực lượng của y cường đại, cho nên y liền đáng bị người chỉ trích, bị người khắt khe sao? Y là thần bất tử, cho nên mạng của y không đáng giá. Cho nên y phải hết lần này đến lần khác, đi vì người ta mà sống rồi chết, chết rồi lại sống. Mà người ta thì có thể không hề chột dạ coi thường hết thảy, còn có thể có tư cách có lý do trách y làm không đủ tốt, hy sinh không đủ nhiều?”

Y chuyển tầm mắt, lạnh lùng nhìn bức Trương Mẫn Hân: “Hơn nữa, các người cùng là thần tiên nhỉ... Nhưng nếu các người bị người như ta thương tổn, phải chẳng vẫn có thể như y đối đãi ta, đi đối đãi người?” Trong ngực Trương Mẫn Hân bốc lên một cỗ khó chịu, hừ một tiếng, chỉ thoáng nghĩ khả năng đó thôi mà nhìn Địch Cửu đã càng chướng mắt hơn, thậm chí không muốn nói chuyện với người này.

Phương Khinh Trần lại cười khoan thai: “Thứ nhất, ta sẽ tuyệt đối không để ai có cơ hội đối đãi ta như thế. Thứ hai, nếu có người thật dám đối đãi ta như thế, đừng nói là động thủ, cho dù chỉ động chút tâm tư, ta cũng nhất định báo đáp gấp trăm ngàn lần.”

Địch Cửu lại cũng cười. Thủ đoạn làm việc của Phương Khinh Trần, nhìn kết cục của Sở để lúc trước là y rất rõ ràng minh bạch.

Vẻ mặt Địch Cửu nhạt lại: “Cho nên, y là người hay thần tiên, với ta mà nói, căn bản không quan trọng. Y chính là y. Y là A Hán, y bất đồng với tất cả người, y cũng bất đồng với tất cả thần. Huống chi, y vì ta mà bỏ đi, chưa bao giờ chỉ là thân thể không quan trọng.”

Thanh âm của y dần dần trầm thấp: “Cho dù các người là thần linh, nguyên thần cũng là quan trọng nhất, không thể bị tổn thương nhất nhì. Thế nhưng, cho dù khi y hận ta sâu vô cùng, y cũng thà rằng thương tổn nguyên thần của mình, không chịu đả thương ta. Khi y hủy hoại nguyên thần của mình, biết đó là đại thương hay tiểu thương? Biết y phải bao lâu mới có thể khôi phục? Biết việc này liệu có chân chính thương đến căn bản sinh mệnh y?”

Trương Mẫn Hân im lặng không thể đáp, Phương Khinh Trần thì thở dài một tiếng: “Đương nhiên không biết. Nguyên thần của y cường đại như vậy, nén cho bản thân một kích, trời biết lực độ lớn cỡ nào, thương thế nặng cỡ nào. Hơn nữa, trong lúc cảm xúc hỗn loạn như vậy, y khi ấy căn bản cũng không có khả năng suy xét, không có khả năng minh mẫn bình tĩnh nắm giữ chừng mực.”

Địch Cửu lạnh lùng nhìn Trương Mẫn Hân: “Mà người, còn phải hỏi ta có hận y không, còn phải hỏi ta rằng vì sao vẫn muốn suy nghĩ giúp y? Ta đã nhìn hết toàn bộ, cũng đã trải qua toàn bộ. Ta chưa từng mở mắt như mù, cũng không phải ngu xuẩn như heo. Ta cố chấp lãnh khốc, ta không nói lương tâm, nhưng chuyện lừa mình dối người ta còn chưa đến mức đi làm. Ta sẽ không ngốc đến mức chỉ biết nhìn chõ có lỗi của người khác với ta, lại chẳng mấy may nhìn thấy lúc người ngoài vì ta hộ ta. Người cảm thấy phải ích kỷ và tàn nhẫn như thế nào, mới có thể sau khi đã minh bạch hết thảy chân tướng, trải qua ngắn ấy chuyện xưa, còn túm chết những cái gọi là không công bằng, gọi là chân tướng đó không buông, chỉ truy cứu người khác phụ ta thế nào?”

“Ngươi... Ngươi thật có thể không để ý chuyện y một đời lại một đời phát

sinh với người khác? Người thật sự có thể không để ý, yêu hận tình thù của người, đều chỉ là trò chơi trong nháy mắt của những thần tiên chúng ta?”

Trương Mẫn Hân đã hiểu kỹ.

“Chuyện phát sinh với người khác?” Địch Cửu cơ hồ cười khẩy ra tiếng, đối với những vấn đề nhảm chán này của Trương Mẫn Hân, y đã tương đối phiền chán.

“Ngươi cảm thấy loại người như ta đây, sẽ rất để ý giữ thân như ngọc, từ đầu đến cuối gì đó? Hơn nữa yêu cầu đưa ra, còn là từ trước vô số đời, từ khi y vẫn chưa gặp ta đã bắt đầu tính? Yêu hận tình thù của phàm nhân, vốn là trò chơi trong nháy mắt của thần tiên, đây lại có gì ghê gớm. Các ngươi là thần tiên, các ngươi có tư cách này. Ngươi hãy xem thử những cái gọi là chuyện thần tiên lịch kiếp, bên trong chưa từng có phàm nhân nào đi nghi ngờ hỏi lại thiên ý, ngược lại họ cảm kích rơi nước mắt, được thơm lây nhiều lắm.”

Trương Mẫn Hân ngẩn ra: “Nhưng ngươi không phải người bình thường...”

“Đúng, ta không phải người bình thường, cho nên ta càng minh bạch, trên đời này căn bản không có gì công bằng. Lấy cường lăng nhược vốn là việc đương nhiên. Lúc ta cường, tùy ý giết người, không cảm thấy oan hồn đối thủ bên dưới không công bằng, lúc ta nhược, bị Tiểu Lâu các ngươi cường đại như thế lấy làm chút thí nghiệm yêu hận tình thù giữa phàm nhân, ta cũng sẽ không oán trách. Nếu thật muốn so đo không công bằng... Ta phải hận cũng chỉ là Tiểu Lâu, mà không phải A Hán. Dù sao, A Hán còn từng nghi ngờ loại quy tắc này với Tiểu Lâu, mà ngươi thì...”

Địch Cửu lạnh lùng nhìn kẻ gọi là nữ tiên, nói cười thong dong mà kéo A Hán vào bẫy rập này: “Ngươi hỏi ta có phải cảm thấy chuyện này không công bằng? Nhưng ngươi làm thần tiên, đâu từng thật sự cảm thấy việc này có gì không công bằng, có từng thật sự đối với phàm nhân như chúng ta, có một tíẹo áy náy và bất an?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 344 : Tình Đời Lòng Người

Địch Cửu lời nói mang gai, Trương Mẫn Hân nghe tương đối khó chịu, trên mặt lộ chút không kiên nhẫn, cũng chẳng thèm tranh luận với y.

Địch Cửu lại vẫn lạnh lùng nhìn cô nàng chăm chắm: “Ngươi hỏi ta từng câu, hận, không hận, đều là vì sao? Ngươi rất nhiệt tâm mà nhiều lần nhắc nhở ta đi tìm kiếm lý do nên thù hận y, lại là vì sao? Ngươi thật sự đang quan tâm cảm thụ của ta, ngươi thật sự rất để ý tâm ý của ta với A Hán? Hay ngươi căn bản thuần túy chính là coi nỗi đau như cắt của chúng ta, thành vở kịch nào nhiệt nhất để thưởng thức? Ngươi muốn coi chúng ta là con sâu có thể tùy ngươi đùa bỡn cũng được, ngươi muốn đem ta châm rai giải phẫu để xem, lật ruột bụng từng loại ra nghiên cứu tìm vui, ngươi tùy ý, nhưng ta không cần phải phối hợp với ngươi.”

Y cười lạnh: “Người ta nêu hận, là ai? Là A Hán chẳng hiểu gì hết, trước giờ không hề có tâm hại ta, lại rất nghiêm túc yêu ta, hay kẻ cái gì cũng hiểu lại không chịu làm gì cho bạn mình, chỉ một lòng muốn xem náo nhiệt là ngươi?”

Trương Mẫn Hân chưa bao giờ là Chúa tốt tính, bình thường bị bạn học chỉ mắng đôi tiếng, cô có thể coi là vui đùa, nhưng nếu cô bị Địch Cửu người ngoài Tiểu Lâu này, kẻ đáng chết từng thương tổn bạn mình, lại liên lụy lớn đến bạn mình, mới có thể đứng trước mặt mình chỉ trích như thế, lại khiến sắc mặt cô cực khó coi, cơ hồ không kiềm chế được phẫn nộ.

Bất kể nói thêm bao nhiêu tiếng tâm bình thường, bao nhiêu câu ngang hàng đối đãi thế nhân, cô là người trong Tiểu Lâu siêu nhiên cường đại, rốt cuộc vẫn không thể thật sự coi thế nhân bình thường thành người ngang hàng, cho nên vô luận Địch Cửu từng vì A Hán mà làm gì, bỏ ra bao nhiêu, cô cũng vẫn không tán thành y có tư cách chỉ trích cô. Bởi vậy đâu chịu được Địch Cửu chế nhạo như

vậy.

Thấy sắc mặt cô không tốt, Phương Khinh Trần cũng nhíu mày, ra vẻ không chút để ý mà tiến lên nửa bước, hữu ý vô ý hơi chặn giữa Trương Mẫn Hân và Địch Cửu.

Nói lý không được là giết người, thế cũng quá là khó coi. Trương Mẫn Hân còn chưa đến mức không phẩm như vậy. Phương Khinh Trần chỉ là sợ cô nhất thời giận dữ trong lòng, thở hơi mạnh một chút, không cẩn thận đòi mạng Địch Cửu luôn.

Hiện tại Địch Cửu vốn là người nên chết, nếu như cô giết y thật, cũng là đang chấp hành thiết luật của Tiểu Lâu, pháp quy của cục thời không, chẳng ai có thể nói cô một chữ.

“Có gì đáng hỏi đâu.” Phương Khinh Trần không muốn để hai người này đối địch nữa: “Những điều này lại chẳng phải những cỗ sự cô đã xem đó, tình cảm động chút là có biến hóa mang tính hí kịch. Có mấy ai thật có bản lĩnh dám che hai mắt, người bên ngoài phụ lòng mình một chút đã liều mạng đi hận đi oán đi ngược đi trả thù, những ân nghĩa tình cảm ban đầu đó lại chẳng nhớ được mấy may.”

Trương Mẫn Hân phớt lờ y, chỉ bước sang một bước, tránh Phương Khinh Trần che chắn, tiếp tục nhìn Địch Cửu: “Mấy năm qua, các ngươi vì làm cho y tinh lại, phải chịu những gian khổ đó, làm những việc ngu ngốc đó, ngươi cũng không hận?”

“Ta đích xác hận. Bất quá, ta phải hận, cũng nên là hận các ngươi kia?”

Địch Cửu thản nhiên nói: “A Hán lại chưa từng bắt chúng ta chăm sóc y, A Hán cũng chưa từng nói dõi ta, không có chúng ta chăm sóc y sẽ chết. Những điều này đều là chúng ta tự mình nguyện ý làm. Rất khổ, rất mệt. Thế nhưng, trong lòng chúng ta không phải không khoái hoạt. Chúng ta bảo hộ y, chiếu cố y, bảo vệ y, đều là lựa chọn của chính chúng ta, ta có lý do gì mà phải trách lén đầu

y? Trái lại đám thần tiên các ngươi. Chúng ta lần lượt đến cửa cầu xin, các ngươi đều thản nhiên thừa nhận có thể cứu tinh A Hán, rồi lại toàn bộ khoanh tay mặc kệ, chỉ không nhẹ không nặng nói một tiếng, y ngủ tốt hơn tinh. Các ngươi mới là người minh bạch chân tướng, cũng có năng lực cho chúng ta biết, không để chúng ta phí sức. Nhưng các ngươi trước đây, đều đã làm gì?”

Trương Mẫn Hân hừ một tiếng. Họ đã rất cố gắng cho đám gia hỏa cố chấp này biết, A Hán ngủ tốt hơn tinh, chết đi có lẽ tốt, là các ngươi không tin mà? Phải, họ đã không giải thích đàng hoàng. Nhưng đối với ba người nhà thực tế đến cực điểm này, nếu không phải chân chính đưa vào Tiểu Lâu, để họ tận mắt thấy loại huyền diệu khó tin này, vô luận giải thích như thế nào, kỳ thật họ cũng sẽ vĩnh viễn không tiếp nhận câu trả lời kia.

Tính tình người này thật là khó chiểu hết sức. Lúc trước không nói rõ với y, chỉ là vì tốt cho y, sau đó cố gắng ngăn cản y, cũng là vì không để ytoi mạng vô nghĩa, đến bây giờ bất đắc dĩ để y vào Tiểu Lâu, mình còn nói chuyện ôn tồn như vậy, cũng coi như đã tương đối khách khí, người này lại chẳng biết cảm ơn chút nào.

A Hán là người y yêu, cho nên bất kể chân tướng như thế nào, bất kể nội tình như thế nào, y đều không chịu hận A Hán, ngược lại là những người Tiểu Lâu khác này, thành đối tượng cho y thù hận giận lây?

Lòng người thiên vị đến mức này, thật là...

Cô đột nhiên buồn bực, trùng Phượng Khinh Trần một cái: “Chuyện cậu muốn làm đều xong hết rồi chứ? Chẳng lẽ còn định tiếp tục chậm rãi tán dóc với y thế này?”

Phượng Khinh Trần lườm cô một cái, cũng lười nhắc nhở, chậm rãi tán dóc, thảo luận loại vấn đề nhảm chán yêu hay không hận hay không này, là Trương đại tiểu thư cô, mà không phải Phượng mõ y. Y lại ngoái đầu nhìn Địch Cửu, than một tiếng: “Ngươi còn lời gì muốn giao lại cho ta?”

Đây nên là sự từ bi cuối cùng trước khi giết người.

Địch Cửu chỉ trầm mặc một thoáng, lập tức hỏi: “A Hán sau khi tỉnh lại, còn phải tiếp tục vào đời, đi làm đạo đẽ này không?”

“Hắn là vẫn phải.” Phương Khinh Trần tùy tiện đáp một câu.

Y không nói, cho dù còn đời tiếp theo, thành tích của A Hán cũng định trước là không qua được, đợi kỳ mô phỏng ngàn năm vừa mãn, y sẽ lưu ban, mô phỏng lại từ đầu, đến lúc đó có thể sửa đẽ mục. Chuyện phức tạp như vậy giải thích rất phí sức, cho nên y cũng không giải thích nữa.

Địch Cửu lại nghĩ một chút mới nói: “Đẽ mục này của y, có vấn đề rất lớn. Luận hoài nghi, ngờ vực, tàn nhẫn, độc chiếm dục và thương tổn trong tình yêu! Thoạt nhìn, dường như mỗi một đời y đều đang trải qua hết thảy, nhưng trên thực tế, không phải chỉ có tình yêu của người ác độc, mới có hoài nghi, ngờ vực, tàn nhẫn, độc chiếm và thương tổn. Ta cũng vậy, Địch Phi cũng vậy, Địch Tĩnh cũng thế, trong xương cốt đều không phải người tốt, chúng ta đều coi mạng người như cỏ rác, đều không hề để ý bất hạnh của người khác, cho nên chúng ta có thể càng tùy tiện càng tùy hứng thương tổn người khác. Thế nhưng... Thế nhưng... Cho dù là người bình thường, cũng sẽ hoài nghi, ngờ vực, cũng sẽ bởi vì suy nghĩ ích kỷ mà làm hại người, cho dù là người tốt, là thánh nhân, là người thiên tính cực nhân từ, nếu thật sự động tình mà không thể tự khống chế, cũng sẽ lo được lo mất, thấp thỏm bất an, cuối cùng khó tránh sẽ có hiểu lầm, có hoài nghi và ngờ vực. Thế tại sao mỗi một đời, y đều phải tiếp cận người cực đoan ác độc như ta?”

Y không chút để ý mà dùng những từ cực ác độc để bình thuật bản thân, chỉ là khi nói đến vận mệnh của A Hán, chợt có chút tức giận khó hiểu thấp thoáng: “Các ngươi đã là thần tiên lịch kiếp, đã phải thể hội tình đời, vậy y không phải nên đi tiếp xúc cảm thụ nhân tính và tình cảm bình thường nhất, thường thấy nhất mới đúng sao? Cho dù các ngươi không đi tìm một thánh nhân, một người tốt, chí ít cũng nên tìm một người bình phàm, mà không phải khắc ý tìm kiếm

người như ta hoặc Địch Tĩnh, phải không? Vốn nên như vậy, các ngươi mới có thể thực sự hiểu biết lòng người hơn, đúng không?”

Y nhìn Phương Khinh Trần, ánh mắt có chút hỏi dò, thậm chí kèm chút chờ đợi không như y sẽ có.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 345 : Đầu Cơ Trục Lợi

Phương Khinh Trần lặng thinh không nói.

Y đã sớm liệu đến Dịch Cửu sau khi xem chân tướng lịch thế, sẽ có kinh ngạc, nhưng trong lòng vị tất sẽ có hận. Thế nhưng, y lại không hề nghĩ đến, Dịch Cửu xem nhiều chân tướng như vậy, chẳng những khống chế được nỗi lòng mình nhanh như vậy, còn đã cực lực tìm kiếm sơ hở trong luận đề kia, chỉ là để sau khi y chết vô số năm, khi A Hán lại vào đời, lại đi cùng người khác nói chuyện yêu đương, không cần chịu khổ sở như đời này.

Địch Cửu không đợi câu trả lời của Phương Khinh Trần, đã tiếp tục nói: “Rồi còn, cho dù có hoài nghi, ngờ vực, tàn nhẫn và thương tổn, nhưng cuối cùng chiến thắng, không nhất định là hoài nghi ngờ vực, kết quả cuối cùng cũng chưa chắc là tàn nhẫn và thương tổn. Bất kể là người tốt cũng thế, người xấu cũng thế, nếu đối với người mình gọi là yêu, từ đầu đến cuối chỉ có hoài nghi ngờ vực, cuối cùng còn chỉ biết cho thương tổn tàn nhẫn, vậy thì điều này chỉ có thể chứng minh, người này yêu không đủ, người này yêu bản thân hơn yêu người kia, người này quan tâm cảm thụ của mình quá mức, để ý được mất của bản thân quá mức, mà hoàn toàn không suy nghĩ cho đối phương. Thậm chí nói, đây e rằng căn bản không phải yêu, mà chỉ là độc chiếm thuần túy. Nếu là như thế, y trải qua như vậy, căn bản đã lệch đề, căn bản đã không liên quan đến nan đề cẩn ngộ đạo, cẩn lịch kiếp, tại sao còn bắt y bó tay chịu hết thảy? Tại sao không thể để y buông tay giải thoát mình?”

Địch Cửu thản nhiên nhìn Phương Khinh Trần và Trương Mẫn Hân thản sắc hơi chấn động, bình tĩnh nói: “Trước kia ta vẫn hận y, mưu tính y, nói gì mà bởi y quá cường đại, cho nên hết thảy y làm cho ta nhẹ tênh như không, bởi vì tình

yêu của y với ta như một trò đùa, cho nên ta khỏi cần hồi báo. Bởi vì y vẫn cao cao tại thượng, trên thân phận áp chế ta, cho nên ta nhất định phải lật đổ y, nhưng kỳ thật, những điều đó toàn là viễn cớ. Nói trắng ra, chỉ bởi vì ta yêu mình hơn yêu y, ta muốn mưu lợi cho bản thân, ta muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất cho bản thân, thế nên ta tuyệt không để ý mà bán đứng y, hủy diệt y. Đã không để ý, ta đương nhiên luôn có thể tìm được lý do thuyết phục mình và thuyết phục người khác. Mà hiện tại..."

"Mà hiện tại, ngươi xem hết mọi chân tướng, lại không mảy may hận y oán y, không phải bởi vì những đạo lý vừa rồi ngươi giương thương múa kiếm tranh luận với Trương Mẫn Hân kia, mà chỉ bởi vì hiện giờ ngươi yêu y hơn yêu quý chính ngươi, cho nên bất kể y có lỗi hay không, bất kể chân tướng rốt cuộc thế nào, ngươi cũng không hận nỗi y..."

Phương Khinh Trần ngắt lời y với thanh âm cực nhẹ.

Địch Cửu cười, vẻ mặt dửng dưng: "Có lẽ thế. Cho nên, dù là các ngươi muốn đi nghiên cứu muốn đi đổi mới với sự hắc ám trong nhân tính. Luận hoài nghi, ngờ vực, tàn nhẫn, độc chiếm dục và thương tổn trong tình yêu gì đó, cũng không có nghĩa là y nhất định phải tự mình chuốc khổ, nhất định phải lấy thân hầu hổ. Đi sống với người tính tình ôn nhu, lương thiện, bình hòa hơn một chút, ta cảm thấy hắn không coi là lạc đề. Nhìn tất cả những người bình thường đó, bởi vì tình yêu mà lo được lo mất, ngờ vực thất thường, nhưng cuối cùng từng chút chiến thắng những hoài nghi và thương tổn này, dám tin tưởng, dám bảo vệ, dám gửi gắm. Như vậy, biết đâu mới có thể xem như một mục tiêu viên mãn, mới có thể xem như một lần lịch kiếp viên mãn."

Phương Khinh Trần im lặng hồi lâu, mới thở dài: "Chúng ta đều đã sai. Trước kia chúng ta chỉ biết cố gắng muốn dùng các loại thủ đoạn để thử trợ giúp A Hán đổi mới với luận đề, lại chưa từng nghĩ chuyện phải cân nhắc từ bản thân luận đề, đi làm bản thân luận văn này, trở nên đơn giản thoải mái hơn."

Địch Cửu cũng hờ hững không nói gì. Y có thể nghĩ đến, không phải bởi vì y

cao minh hơn Phương Khinh Trần hoặc Tiểu Dung hoặc Kính Tiết, mà chỉ bởi vì người ngoài cuộc sáng tỏ.

Những học trò Tiểu Lâu này, đối mặt với một lần luận đẽ của cả đời, luôn rất nghiêm túc, rất trang trọng. Cho dù đã bị bức đến tuyệt địa, cũng không ai có thể nhớ tới chuyện đầu cơ trực lợi. Mà Địch Cửu, căn bản chẳng coi luận đẽ này là gì.

Y đưa ra ý kiến như vậy, để nghị như vậy, căn bản không phải có lòng tin gì với nhân tính, với quang minh, với chính nghĩa chiến thắng tà ác mĩa thứ này, chẳng qua là trong lòng trước hết nghĩ đến, không thể để A Hán đời này qua đời khác chịu đựng không ngừng nghỉ như vậy nữa, để phá bỏ luân hồi này, nhất định phải thiết tưởng một khả năng trước, sau đó lại lấy khả năng này làm trung tâm, tự mình đi hoàn thiện quy luật và đạo lý tương ứng. Y cần kết quả này trước, lại vì kết quả này mà đi phôi thêm lý luận để chứng thực mà thôi.

Phương Khinh Trần trọng cho ra cam đoan để y an tâm: “Nếu A Hán có đời tiếp theo, ta sẽ chuyển lại lời người cho A Hán, cùng với... lão sư an bài vận mệnh thích đáng, biết đâu hết thảy sẽ có bất đồng, chỉ là...”

Trương Mẫn Hân hừ một tiếng: “Nếu A Hán sau khi trải hết khúc chiết, mĩa đời khổ nạn, thật sự có thể có hạnh phúc, có thể cùng người dốc lòng đổi đai, nếu thật sự có người chiến thắng hết thảy những hoài nghi ngờ vực và tàn nhẫn kia, thế thì hết thảy người từng có với y, thương tổn người từng cho y, cũng sẽ phai nhạt, xa mờ.”

Địch Cửu không kiên nhẫn mà nhíu mày.

“Đây chính là điều ta mong muốn.” Ngay cả ngữ khí của y cũng lạnh băng và không kiên nhẫn chăng chút che giấu.

Mấy năm trước, y vì cứu A Hán, đã chảy hết máu, tổn hết thân, chỉ là vì y muốn cứu, không phải vì sau cuối được cùng A Hán nắm tay hạnh phúc một đời.

Mấy năm nay, y vì bảo hộ A Hán, đã dùng hết mỗi một chút tiềm lực trong sinh mệnh, hao hết một chút tâm huyết cuối cùng trong nhân sinh, chỉ bởi vì y nguyện ý làm như vậy, làm như vậy để y cao hứng, không phải thật sự trông mong A Hán tỉnh lại, hiềm cũ tiêu tan, ôm nhau khóc lóc.

Nguyện vọng của y vốn cũng chẳng qua là sau khi A Hán tỉnh lại, mình hoặc có thể kiểm nơi nào đó rồi im lặng chết đi, hoặc có thể đi xa tít chân trời, không gặp lại nữa, ở đâu ra quẩn quýt si mê gì đó, không muốn gì đó, gút mắt gì đó, không nghĩ thoảng gì đó.

Trước khi vào đây xem chân tướng, y dùng ngón tay từng chút ghi nhớ dung nhan A Hán, y nghĩ, mười đời ba kiếp, cửu u địa ngục, vẫn chớ quên người kia, nhưng những điều đó đều chỉ là chuyện của bản thân, y không hề cần A Hán hồi báo tình cảm vĩnh viễn không quên, muôn đời ghi khắc gì đó.

Nếu A Hán có thể quên y, quên những đau thương đó, nếu kiếp sau của A Hán, không cần như các đời trước kia...

Đó chính là điều y mong muốn.

“Ngươi...”

“Sắc nữ, đủ rồi.” Phương Khinh Trần dùng thanh âm cực thấp ngăn trở lời tiếp theo Trương Mẫn Hân muốn nói, sau đó ngẩng đầu nhìn Dịch Cửu: “Ngươi còn chuyện gì khác không?”

Địch Cửu bình tĩnh nói: “Ta muốn viết phong thư cho Dịch Nhất và Dịch Tam, ta sẽ không tiết lộ nửa câu chân tướng của Tiểu Lâu, chỉ để họ an tâm một chút.”

Y vốn định trước là phải chết, hiện tại đã minh bạch hết thảy, cũng biết A Hán bình yên vô sự, không có chuyện lại chết nữa, nên có thể chết mà không tiếc. Nhưng hai người kia... chỉ sợ lại phải trọn kiếp vướng bận, trọn đời khó yên.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 346 : Tùy Ý Làm Bậy

Cho dù tâm lạnh như thiết, bạc tình như y, Địch Cửu cũng đã không thể không thừa nhận, ngần ấy năm qua, hai đồng bạn bên cạnh kia là người cực thân cận.

Nếu không biết chân tướng, cho dù có Văn Tố Y và hài tử ràng buộc, Địch Nhất cũng rất khó khoái hoạt vô ưu, càng làm y lo lắng là trời biết hôm nào hai người họ sẽ không nhịn được, vì vẫn không biết sinh tử của A Hán mà xông vào Tiểu Lâu lần nữa, chịu chết uổng phí.

Trước kia người của Tiểu Lâu nói, có thể cứu A Hán, nhưng không cứu A Hán là vì tốt cho A Hán, họ không tin, là bởi vì dưới đáy lòng họ không hề coi người trong Tiểu Lâu là người mình, rất nhiều chuyện, họ sẽ giữ ấn tượng ban đầu mà coi là giáo biện, là tàn nhẫn vô tình, là không quan tâm, nhưng nếu là thư của y, nếu y tận lực lựa chọn từ ngữ thích hợp, tận lực dùng phương thức họ có thể lý giải, có thể tiếp nhận để giải thích, thế... hẵn ít nhiều có thể trấn an họ.

Phương Khinh Trần gật đầu, lại hỏi: “Ngươi... có muốn gặp lại A Hán...”

Địch Cửu bình tĩnh lắc đầu. Dung nhan của A Hán, sớm khắc ghi vĩnh viễn trong lòng. Nếu sau khi chết có biết, tất không đến mức quên, nếu sau khi chết không biết... cần gì phải gặp lại.

“Không cần dùng dằng như thế. Gặp hay không, đã không có gì bất đồng.”

Phương Khinh Trần tiến lên một bước, nhìn chăm chú Địch Cửu, nhẹ nhàng nói: “Được!”

Một chữ “được” này nói không hề vang dội, thế mà Địch Cửu lại chỉ cảm thấy trong đầu bị người giáng một chùy nặng nề, thế giới tức khắc tối mịt, y run rẩy, lại tiến về trước một bước, môi hơi mấp máy, hình như định nói gì đó, song rốt cuộc chưa thể phát ra một tiếng, đã ôm sự không cam mà ngã xuống.

Phương Khinh Trần khoanh tay mặc y nặng nề ngã dưới chân, lắc đầu thở dài một tiếng.

Đột nhiên ra tay, vốn là muốn để y vào lúc chưa chuẩn bị đã ngủ say, tránh chờ đợi khổ sở đả kích, thế nhưng một người vô tình như vậy, lại vẫn nhớ an nguy của Địch Nhất. Chỉ bởi vì một lá thư chưa viết, một tuyếch chấp niệm chưa tiêu, lại không chịu lập tức ngã xuống.

“Ý chí lực của tên này thật là cường hahn, bị ta đột nhiên dùng niệm lực công kích mà vẫn có thể có chút sức để giãy giụa.”

Trương Mẫn Hân nhíu mày, oán hận đá Địch Cửu dưới đất một phát.

“Tại sao chỉ làm y ngất?”

Phương Khinh Trần than nhẹ: “Sắc nữ, bất kể lúc trước cô lừa A Hán làm luận đề này là tồn tâm tư gì, ngần ấy đời, cô cũng đều đã nhìn thấy... Y nói, để A Hán đi tìm một người có thể chiến thắng những tàn nhẫn, ích kỷ, ngờ vực và độc chiếm dục trong thiên tính... Thế nhưng, cô và ta đều rõ, bản thân y hiện tại chính là người như vậy. Cô còn muốn A Hán chờ bao lâu? Còn muốn y trải qua bao nhiêu đau khổ, mới có thể tìm được một người như vậy nữa?”

“Vậy thì thế nào?”

Trương Mẫn Hân nhíu mày rất cảnh giác: “Cậu cũng hiểu rõ như tôi. Y không thể sống tiếp. Cậu không cứu được y, giáo sư cũng không cứu được. Sự thật này chẳng ai thay đổi được.”

“Nhưng cũng không cần lập tức giết y chứ?”

“Ê, phiền toái của bản thân cậu đã đủ nhiều. Đừng nghĩ chuyện đi lách kẽ hở của quy tắc nữa! Cậu tối đa chỉ có thể giữ mạng y ba ngày, thời gian dài hơn, chúng ta không một ai động thủ, tuy rằng y ở bên trong Tiểu Lâu cũng chẳng giữ được tính mạng. Lúc máy tính tự động chấp pháp, dù là giáo sư cũng không thể tự tiện sửa trung tâm khống chế của máy tính, huống chi máy tính vẫn duy trì liên hệ với cục thời không. Bất cứ chuyện gì trái với lệnh cấm thời không, đều sẽ thông báo qua, cho dù cậu là hắc khách có thủ đoạn thông thiên triệt địa, có thể sửa nội hạch máy tính, cậu có thể ngăn được đuổi giết sau đó của cục thời không sao?”

Trương Mẫn Hân lắc đầu nói: “Khinh Trần, cậu luôn luôn là người có thể quyết đoán. Chuyện này đã là lựa chọn của bản thân cậu, thì hãy để nó kết thúc sạch sẽ gọn gàng đi.”

“Dù sao thời hạn chưa đến, cũng không cần sốt ruột. Trương Mẫn Hân, cô trông y giúp ta, đừng để những người khác nhiều chuyện động thủ giết người.” Phương Khinh Trần quay lưng đi thẳng.

Trương Mẫn Hân la lên: “Hồ ly thối! Cậu cứ yên tâm tôi như thế! Không sợ tôi tự mình động thủ trừ mối họa này à?”

Phương Khinh Trần uể oải không thèm quay đầu, với tay ra hiệu tùy tiện cô, bóng dáng đã biến mất sau cánh cửa tự động.

Trương Mẫn Hân vẻ mặt đau khổ, cúi đầu nhìn Dịch Cửu mê man bất tỉnh.

Ôi, thật có thể xuống tay sao? Bảy trăm năm qua, cô đối với A Hán, kỳ thật cũng đã tích lũy rất nhiều áy náy và bất an. Trò đùa xíu xiu lúc trước kia, sao lại dẫn phát hậu quả nghiêm trọng như vậy chứ?

Là bọn họ đã quá không coi mô phỏng là gì, quá mức cao cao tại thượng, quá tự cao *** thần dị lực, trong tư tâm luôn cho rằng loại mô phỏng này chẳng qua là một hình thức trò chơi khác, lại không biết thì ra thật có người, thật có người sẽ...

Trương Mẫn Hân thở dài thườn thượt, lại căm hận đá Địch Cửu đang hôn mê phát nữa.

Đá hai cái trút giận cô đúng là không nhịn được, đối với người mang đến phiền toái tày trời cho bạn học và bằng hữu của mình, dù thế nào cô cũng chẳng có biện pháp làm mình khách khí. Nhưng muốn cô hạ sát thủ với Địch Cửu thật, vừa nghĩ đến A Hán, rốt cuộc không thể nhẫn tâm, chỉ dành âm thầm nghiên răng ảo não mà thôi.

Phương Khinh Trần vừa bước vào khu nghỉ ngơi liền nhíu mày: “Giáo sư!”

Giáo sư Trang thản nhiên chắp tay sau lưng, đứng trước buồng A Hán đang ngủ, mỉm cười nói: “Khinh Trần, em đến thăm A Hán à?”

Phương Khinh Trần tiếp tục cau mày, bước lại gần: “Giáo sư, thầy đã canh ở đây, tự nhiên là đã biết tôi muốn làm gì.”

Giáo sư Trang cười khổ. Tên này quả nhiên đã không sá gì, hiện tại ngay cả ngụy trang cơ bản nhất cũng bớt: “Khinh Trần, chuyện khác tôi có thể mặc em xẳng bậy, nhưng chuyện này, không được!”

“Tôi biết chuyện này rất nghiêm trọng! Cho nên thầy vốn có thể làm bộ không biết, làm bộ bị tôi chọc điên, nhất thời thất tra, dù sao đều là tôi tự chủ trương, không liên lụy lên những người khác! Nhưng thầy cố tình giả hồ đồ một nửa, bỗng nhiên lại phải đổi thông minh.” Phương Khinh Trần có phần tức giận bất bình.

Dọc đường trở về, y mắng hết đám bạn học trong Tiểu Lâu, khi giáo sư Trang mở miệng dùng ý niệm liên hệ, y vẫn nói nǎng lő mǎng, nơi chốn bức bách, đã là tính toán cho hiện tại.

So với chuyện hiện tại y muốn làm này, dẫn Địch Cửu vào Tiểu Lâu thật sự không coi là vấn đề gì quá lớn. Mà y ngay từ đầu đã toàn tâm toàn ý muốn làm chuyện này đến cùng, vậy thì phải tận lực tiêu trừ tất cả ảnh hưởng bất lợi có thể

mang đến cho những người khác từ việc mình tùy ý làm bậy.

Y vô lễ với thầy, khiến đạo sư giận đến mức không thèm gặp, y chẽ nhạo bạn, ầm ĩ như thể sắp trở mặt với tất cả, cuối cùng gây ra chuyện, tối đa chỉ truy cứu vắn đề của một mình y, những người khác chỉ là không ngờ được y lại điên cuồng như vậy, cho dù là giáo sư, cũng chỉ là không thể thiết tưởng y lại không kiêng ky đến nồng nỗi này, mà không hề là thất chức, không hề là cố ý phóng túng. Chỉ có như vậy, mới có thể làm cho truy cứu của nhà trường sau đó, cơ bản chỉ rơi lên đầu một mình y.

Sự tình đã là y muốn làm, chung quy không bắt người khác chịu tội chung được.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 347 : Ai Cũng Chấp Nhất

Phương Khinh Trần vốn cho rằng, giáo sư đã hiểu rõ dự định của y, hơn nữa đã nguyện ý phối hợp, bằng không khi y về đến Tiểu Lâu, tại sao giáo sư lại cố ý không gặp, để y có thể tự tại tại, dẫn Dịch Cửu đi xem chân tướng.

“Khinh Trần, cưỡng ép A Hán tinh lại, sẽ làm trò ấy bị thương.” Giáo sư Trang thở dài đem chuyện mọi người đều hiểu, bất đắc dĩ nói lại lần nữa.

Với ông mà nói, để một người ngoài vốn đã nhất định phải chết, có thể chết minh bạch một chút, ông có thể mắt nhắm mắt mở. Nhưng nếu mặc cho học sinh của mình bị thương tổn, đó sẽ hoàn toàn là một chuyện khác. Người làm đạo sư ông, rõ cuộc không cách nào giả hồ đồ đến cùng.

“Cứ để y ngủ say trăm năm như vậy, chẳng lẽ y sẽ không bị thương? Tinh thần lực của y được bảo hộ, nhưng những thứ khác thì sao?”

Phương Khinh Trần nhìn bức đạo sư: “Giáo sư, Trương Mẫn Hân cho tôi biết, lúc trước khi tôi vì cứu Sở Nhược Hồng mà *** thần lực mất khống chẽ, thầy từng vì bảo vệ tôi mà chuẩn bị giết chết Sở Nhược Hồng. Nhưng lúc trước nếu thầy thật sự hủy diệt Sở Nhược Hồng, tôi sẽ không bị thương sao?”

Giáo sư Trang tránh né không đáp: “Khinh Trần, bảo vệ mỗi một học sinh, là chức trách của tôi.”

“Thầy quá thật đang bảo vệ chúng tôi, nhưng ngoại trừ bảo vệ cơ bản căn nguyên sinh mệnh chúng tôi, thầy chưa từng làm gì khác. Thầy à, thầy cảm thấy, chúng tôi cần, chỉ vén vẹn là bảo vệ sinh mệnh sao? Chẳng lẽ chỉ cần căn nguyên sinh mệnh không bị thương tổn là được, trong đầu mặc kệ lưu lại vết

thương thế nào, đều không hề quan trọng?”

Giáo sư Trang im lặng, tâm tình cũng có phần nặng nề. Chế độ luận văn mô phỏng thời không cưỡng chế, vốn là để đâm học sinh dưới sự chăm sóc của công nghệ cao quá suôn sẻ đó, hiểu sự quý giá của sinh mệnh, ý nghĩa của cố gắng, quý trọng tình cảm giữa người với người. Mà vì đạt được mục đích này, những suy sụp, khổ nạn đó, vốn là cần thiết. Đạo sư ông, cần chỉ là làm một người bàng quan trầm mặc, bảo đảm an toàn cho căn nguyên sinh mệnh của các học sinh.

Bản thân ông cũng từng trải qua thiếu niên mô phỏng như vậy, về sau trở thành đạo sư, cũng từng dẫn dắt vài ban. Song chưa từng có lần nào tình huống phức tạp như ban này, xuất hiện nhiều học sinh cực đoan như vậy, nhiều chuyện cực đoan như vậy.

Rất nhiều hành động của các học trò ở thời đại viễn cổ không hề có khoa học kỹ thuật đáng nói, vốn chỉ nên tương đương với một trò chơi một giắc mộng, cho dù có đầu nhập và cảm thụ trình độ nhất định, cảm giác cách biệt cao cao tại thương đó, cũng nên có thể bảo hộ họ sẽ không thật sự đầu nhập toàn thân tâm, cho nên không có khả năng bởi vậy mà bị thương tổn gì lớn.

Trên cơ bản, lăn lộn xong một ngàn năm, chẳng mấy ai không thể qua cửa, làm người thầy hướng dẫn, vốn nên là một công việc rất nhẹ nhàng.

Thế nhưng học sinh khóa này, lại một đứa khó ứng phó hơn một đứa, một đứa khác loại hơn một đứa, mà còn là một đứa cảnh ngộ ly kỳ hơn một đứa.

Cho dù là ông, cũng không hề có kinh nghiệm ứng phó những tình huống phức tạp này, ngoại trừ tận lực bảo đảm căn nguyên sinh mệnh của mấy học sinh có vấn đề này không đến mức bị thương tổn, đổi mặt với một lần lại một lần sự kiện cực đoan, một hồi lại một hồi làm càn khiêu chiến với cục thời không và nội quy, ông một mặt phải ước thúc khuyên can, một mặt cũng không nhẫn tâm cự tuyệt hoàn toàn. Cho nên rất nhiều thời điểm đều giả hồ đồ, tận lực buông tay không quản, viện cớ phong cách giáo dục tự do, mượn cớ chuyện của các học

sinh, các học sinh tự mình nghĩ cách giải quyết, mặc cho đám học sinh này tự mình làm liều. Lần lượt đánh sát cạnh, để đám Trương Mẫn Hân ngày ngày nhìn chăm chăm màn hình, để mẩy tên trong Tiểu Lâu cùng học sinh có vấn đề ngoài Tiểu Lâu thông tin tức, mở đại hội.

Giáo sư Trang cũng chẳng biết, thái độ mắt nhắm mắt mở, phóng túng học sinh trong trình độ nhất định này của mình rốt cuộc có tính là chính xác, đây rốt cuộc là cho học sinh càng nhiều tự do, hay kỳ thật không hề quan tâm chú ý học sinh?

Ông đã bị mẩy học sinh có vấn đề này chỉnh đến ngày đầu to như đầu, trong lòng tràn ngập hoài nghi và không xác định với năng lực công tác của mình. Nhưng đổi mặt với hành vi của Phương Khinh Trần, sau khi dẫn Địch Cửu vào, thậm chí ý đồ đánh thức cả A Hán, ông không thể nào bảo trì trầm mặc nữa.

Ông là thầy, ông chung quy không có khả năng ngòi nhìn căn nguyên sinh mệnh của bất cứ học sinh nào bị thương tổn.

“Khinh Trần, em đâu phải A Hán! Em không có quyền lực cưỡng ép thay thế A Hán quyết định như vậy...”

Nhưng Phương Khinh Trần rõ ràng không định thoái nhượng: “Địch Cửu sắp chết rồi! Chờ A Hán tỉnh lại, chờ A Hán có thể tự mình quyết định, người này thi cốt cũng đã thành tro. Rất nhiều người và việc, bỏ lỡ rồi thì vĩnh viễn không thể quay lại.”

Giáo sư Trang thở dài: “Khinh Trần, người sống, chung quy phải có một số việc thương tâm, chung quy phải có một số đau khổ, nhưng người ta vẫn phải tiếp tục sống. Không phải ai ai cũng như em, có tính nết kịch liệt như vậy. Em xử sự cực kỳ nghiêm túc, vì cầu một sự minh bạch mà không tiếc đối mặt với kết cục thảm thiết nhất. Nhìn từ góc độ của em, có lẽ thà rằng A Hán bị thương mà tỉnh, cũng phải minh bạch chân tướng, nhưng A Hán không phải em. A Hán tính nết lười nhác, chỉ muốn sống cuộc sống an nhàn, em không thể...”

“Giáo sư...” Đôi mắt Phương Khinh Trần đã lạnh: “A Hán hiện tại, vẫn là người lười nhác đến mức chỉ muốn sống cuộc sống an nhàn ban đầu kia sao?”

Y nặng nề lắc đầu: “Sự phẫn nộ, kích cuồng của y trước khi say ngủ, thầy đều quên rồi à? Tâm tính y đã đại biến! Tôi có thể xác định, y hiện tại không chỉ hận Địch Cửu, y cũng đang hận mọi người, hận thế giới này, hận chế độ của Tiểu Lâu, hận Trương Mẫn Hân kéo y vào cạm bẫy, hận đám bạn học khoanh tay đứng nhìn chúng tôi, hận lão sư thầy không hề làm gì... Giáo sư, cứ để y ngủ tiếp như vậy, mãi đến khi thương khỏi tỉnh lại, là y sẽ không hận nữa sao? Thương trên người có thể dùng thời gian dài dòng để chữa khỏi, thương trong lòng thì sao?”

Giáo sư Trang vẫn không bị đả động: “Vô luận thế nào, chúng ta phải xác định trò ấy không có nguy hiểm trước, sau đó lại chậm rãi dẫn dắt tâm linh, may ra đến lúc đó, mới có thể từ từ cho trò ấy biết chân tình...”

Phương Khinh Trần cười khẩy: “Mấy trăm năm sau, sau khi Địch Cửu cũng hóa thành tro, sau khi y lòng đầy thù hận mà tỉnh dậy, lại cho y biết sự thật? Nếu trình độ tâm lý của các đạo sư đều như thầy, tôi rất hoài nghi, sự tồn tại của nhà trường này, đối với việc phát triển tâm lý khỏe mạnh cho đám học sinh chúng tôi đây, rốt cuộc còn có ý nghĩa gì.”

Giáo sư Trang thở dài một tiếng: “Khinh Trần, tôi là thầy giáo, tôi phải vì chế độ của nhà trường, vì quy tắc của cục thời không, vì an toàn của mỗi người các em mà có trách nhiệm. Tôi không thể tùy hứng như em, chỉ cầu một kết thúc, một sự minh bạch.”

“Giáo sư, không phải tôi muốn tổn hại tính mạng A Hán! Tôi trước tiên sẽ có kiểm tra đánh giá tình trạng *** thần của A Hán nghiêm cẩn nhất, chỉ có dưới tiền đề xác định làm y tỉnh lại sẽ không hại đến tính mạng, cũng sẽ không tạo thành thương tổn không thể vãn hồi, tôi mới thử đánh thức y.”

“Em vẫn muốn tôi ngồi nhìn học sinh của mình bị thương tổn, em nên biết,

điều này là không thể!”

Phương Khinh Trần cắn răng: “Tâm thương không bằng thân thương. Cùng với đế y mấy trăm năm sau lòng đầy thù hận chúng ta mà tinh lại, chẳng ai liệu được y sẽ làm gì, còn không bằng lúc này thử tháo giải tiêu trừ.”

Lần này vô luận thế nào y cũng không chịu từ bỏ: “Nếu thầy là A Hán, thầy thật sự tình nguyện không hề hay biết mà bỏ lỡ như vậy, hay tình nguyện bị thương một chút, tinh lại, nhìn cho minh bạch? Nếu thầy không thể xác định, thế thì thầy cứ hỏi thử Tiểu Dung, hỏi thử Kính Tiết, thậm chí có thể hỏi Trương Mẫn Hân và Ngô Vũ. Nếu họ là A Hán, họ thật sự tình nguyện lựa chọn cứ một mục không hay biết gì mà ngủ tiếp như vậy sao?”

Giáo sư Trang cúi đầu, nhìn dung nhan bình yên ngủ say trong ***g kia, thở dài khe khẽ: “Cho dù tinh, chẳng lẽ sẽ tốt hơn cho trò ấy. Em phải biết, Địch Cửu... chung quy phải chết.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 348 : Đồng Tâm Hiệp Lực

Giáo sư Trang cúi đầu, nhìn dung nhan bình yên ngủ say trong ***g kia, thở dài khe khẽ: “Cho dù tỉnh, chẳng lẽ sẽ tốt hơn cho trò ấy. Em phải biết, Địch Cửu... chung quy phải chết.”

Thanh âm của Phương Khinh Trần như đinh đóng cột, có một loại dứt khoát kiên quyết một đi không về: “Dù có một khắc hiểu nhau, cũng còn hơn vĩnh viễn hờ đồ. Cho dù Địch Cửu tất chết, chí ít A Hán khoảnh khắc cuối cùng biết Địch Cửu không phụ y thương y nữa, chí ít đời này y chưa từng bỏ lỡ. Chí ít y có thể không cần mang theo thù hận như vậy, đi qua quãng thời gian ngàn vạn năm vô cùng vô tận.”

Giáo sư Trang trầm mặc không nói, vẫn cúi đầu như cũ, ngưng mắt nhìn A Hán rất lâu dài.

Sau sự chờ đợi rất lâu, chưa từng thấy ông động đậy, Phương Khinh Trần rốt cuộc cắn răng, đưa tay đặt trên chốt khống chế: “Thầy không cần quyết định, cứ để tôi tùy ý làm bậy một lần, dù sao trách nhiệm đều là...”

Giáo sư Trang đè một tay, lực lượng cường đại khiến Phương Khinh Trần không thể động đậy mảy may nữa, ông vẫn lặng lẽ nhìn học sinh của mình đang ngủ say, rất lâu mới nói: “Tôi là giáo sư, tôi là thầy giáo. Quyết định nên do tôi làm, trách nhiệm, tự nhiên cũng nên do tôi chịu.”

Có một số sự tình, không thể hồi ức, có một loại tuyệt vọng, không muốn nhớ lại.

Giữa trống rỗng, không phải hắc ám ẩm áp, mà là một dải xám chì nặng nề,

khiến người ngạt thở.

Một phút đồng hồ, cũng là trăm năm.

Thời gian ngưng trệ, tư duy ngưng trệ, tình cảm ngưng trệ, một chút thanh minh kia, bị dừng lại giữa một phiến màu xám chì sền sệt, phảng phất một thi thể bị chôn sống, trong cỗ quan tài lạnh băng ẩm ướt dưới lòng đất, bảo trì sự tuyệt vọng và vắn vẹo vĩnh cửu.

“A Hán, A Hán...”

Ở nơi xa xôi, có người đang gọi.

Thanh âm hô hoán kia, khi liền khi đứt, mỏng manh như bấy giờ lúc nào cũng có thể biến mất.

“A Hán... A Hán...”

Sóng âm mỏng manh, vắn vẹo, giãy giụa, trong màu xám chì sền sệt, lao ra từng vòng gợn sóng.

“A Hán... A Hán...”

Xuyên qua trùng trùng thành chǎn, thanh âm kia càng lúc càng rõ ràng, không chịu ngừng nghỉ mà vang bên tai, vang trong lòng, vang trong mỗi một phân suy nghĩ, mỗi một chút ý niệm của y.

“A Hán, A Hán...”

Từng phiến màu xám chì kia vỡ vụn, giống như miếng gạc bao kín vết thương, từng phiến bong ra trên máu thịt y.

Tinh thần phảng phất bị xé rách, căn nguyên sinh mệnh cũng chồng chất thương tích, theo từng tiếng kêu gọi mà đau đớn tột cùng, y muốn la lên, lại chẳng phát ra tiếng.

Bốn phía thình lình lạnh đến đáng sợ, tối đến đáng sợ.

Trước giờ là một người thích ngủ, chưa bao giờ biết hắc ám lại tuyệt vọng mà khủng bố như thế. Trước giờ là một người trì độn, chưa bao giờ biết, thống khổ sẽ khiến người ta khó mà chịu đựng như vậy.

“A Hán...”

Là ai đang gọi y? Là ai kiên trì như vậy, không chịu từ bỏ như vậy. Một tiếng lại một tiếng, như chủy thủ đâm vào sâu trong *** thần vốn đã mỏi mệt yếu đuối, đau đến mức muốn cong người lại mà kêu thảm, nhưng không biết thân thể mình đang ở đâu, không biết yết hầu ở phương nào, không biết làm sao phát ra tiếng, làm sao phát tiết, càng không biết, cho dù có thể hô hoán, y lại nên đi hô hoán ai đây?

Đau thương của căn nguyên sinh mệnh, vết thương *** thần lực phải chịu, sớm không chịu nổi một chút chấn động, thanh âm kia lại một mực gọi, tiến sát từng bước, càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ nét. Mà theo sự xâm lấn mạnh mẽ của lực lượng cường đại kia, đau đớn của y cũng đang không ngừng tăng lên gấp bội.

Y cắn răng, lại không có cảm giác. Y hô hấp thật sâu, rồi lại không có ý thức. Y run rẩy, y co quắp, lại chẳng cách nào làm cho tư tưởng tìm được thân thể mình, mãi đến cuối cùng, thanh âm kia đâm thẳng màng tai, chấn vỡ tâm phòng, y rốt cuộc mới kêu thảm ra tiếng.

Bên buồng ngủ, bao quát giáo sư Trang và Phương Khinh Trần, mọi người đều nhìn A Hán với vẻ mặt túc mục.

Cho dù là mấy học trò vào đời trở về, vốn còn đang nghỉ ngơi trong buồng ngủ, hoặc là sa vào điện tử, căn bản mặc kệ bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra đại sự gì, cũng bị giáo sư Trang cưỡng chế đánh thức hoặc là nghiêm lệnh kéo ra giúp đỡ.

Đầu tiên là dùng dụng cụ kiểm tra tiên tiến nhất của Tiểu Lâu, xác nhận thương thế của A Hán cho dù cường chế tinh lại, cũng sẽ không tạo thành thương tổn nguy hiểm cho sinh mệnh, hoặc không thể đảo ngược, sau đó là cẩn thận chạy thử các loại máy móc, tận khả năng bảo hộ và trị liệu tốt nhất cho cẩn nguyên *** thần của A Hán, lại chậm rãi kích thích *** thần A Hán, bắt đầu từ cường độ nhỏ nhất, chậm chậm tăng mạnh từng chút, từng chút một, vừa nhẹ vừa nhỏ, bảo đảm sẽ không tăng thêm thương tổn mà A Hán có thể chịu.

Những người khác thì bao quanh bốn phía buồng ngủ, tận khả năng triển khai *** thần lực của mình, chuẩn bị tùy thời ứng biến.

Họ nhìn nét mặt bình yên say ngủ kia dần dần kinh hoàng, dần dần tái nhợt. Họ nhìn thân thể an an tĩnh tĩnh kia đột nhiên run rẩy như lá rụng trong gió. Họ nghe người bạn trì độn nhất kia, nghiến răng ken két, thân mình run rẩy như bách bệnh cùng phát.

Nhưng mà, giày vò như vậy, y vẫn không chịu tỉnh, kích thích như vậy, y vẫn không muốn tỉnh.

Cuối cùng giáo sư Trang cắn răng, tăng cường độ kêu gọi lên cao một tầng, mọi người rõ ràng nghe tiếng răng cắn nát, rõ ràng nhìn khói mắt, lỗ tai, lỗ mũi A Hán, đều từ từ rướm ra chút ít máu tươi, tay chân giãn ra co giật, cuối cùng kêu thảm thành tiếng, cả người lại bắn khỏi buồng ngủ, hai tay trên hưu không quơ túm bốn phía một cách vô vọng.

Phương Khinh Trần ở bên cạnh vươn tay, kịp thời ôm lấy A Hán đang bắn khỏi khoang, thoảng nghiêng đầu tránh được ngón tay suýt nữa thì cào phải mắt y, song trên mặt lưu lại một vết máu cực dài.

Lúc này, tay A Hán trong khi hỗn loạn vùng vẫy cào tung bốn phía, đều kèm theo *** thần lực cực cường đại mà gần như mất khống chế kia của bản thân, cho dù là Phương Khinh Trần toàn lực phòng bị cũng không chống được, bị y cào toác da thịt, cơ trên mặt lật ra, cực đáng sợ.

Nhưng Phương Khinh Trần thậm chí không nhíu mày, chẳng dư thời gian để ý vết thương trên mặt mình, chỉ căn răng dùng hết toàn bộ thể lực và *** thần lực hiếp chế gắt gao A Hán, không để y trong lúc hỗn loạn giãy giụa bị ngã xuống.

Đã đến lúc này mà A Hán vẫn chưa tỉnh. Y đau đớn độ cả thân thể run rẩy co quắp trong lòng Phương Khinh Trần, tay chân vẫn đang co giật lộn xộn, trong cổ họng phát ra từng tiếng kêu gào thê lương đến cực điểm, cơ trên mặt vặn vẹo mà đáng sợ, nhưng mắt y vẫn cứ nhắm, y vẫn chưa tỉnh.

Giáo sư Trang và tất cả các học sinh khác đều bao *** thần lực của mình trên người A Hán, từng chút một, tận lực làm dịu đau thương của y, gắng sức bình hòa chấn động mà *** thần y phải chịu, tận khả năng giảm bớt loại thống khổ khủng bố này.

Giăng co như vậy chẳng biết đã kéo dài bao lâu, cho đến khi từng rít thê lương kia của A Hán dần dần yếu đi, nhỏ không thể nghe, cho đến khi tay chân A Hán vẫn ra sức quơ khắp chậm rãi yếu ớt buông xuống, không còn sức thương tổn cường đại nữa, cho đến khi thân thể A Hán từ từ giãn ra, không còn co quắp run rẩy, lại vô lực và yếu ớt như trước.

Giáo sư Trang và một đám học sinh, người người mồ hôi ướt áo, cực cắn thận, thu hồi cực chật sóng *** thần của mình, mà thân thể Phương Khinh Trần hơi loạn choạng, rốt cuộc vẫn không đứng được, chỉ có thể kịp thời một gối chống đất, miễn cưỡng giữ được thân thể mình và A Hán không ngã xuống hết.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 349 : Đại Mộng Vừa Tỉnh

Ngô Vũ lau mồ hôi, ở bên đưa tay ôm A Hán thay Phương Khinh Trần, nhẹ nhàng đặt thân thể A Hán lên chiếc giường mềm mại bên cạnh.

Phương Khinh Trần phải lấy tay hơi chõng đất, mới có thể đứng lên được. Lúc này, y đã một thân máu me, hai tay A Hán không biết đã cào người y bao nhiêu nhát, sóng *** thần cường đại như vậy quét qua, với *** thần lực của Phương Khinh Trần, căn bản không kháng được, thân thể cường hẵn hơn cũng lập tức tróc da bong thịt, vô số vết thương vừa sâu vừa dài có thể nhìn thấy xương kia rải đầy thân thể, thoát nhìn vô cùng thảm.

Trương Mẫn Hân thở phì phò phất tay: “Mau mau đổi cái thân rách nát này của cậu đi! Nhìn mà khó chịu.”

Giáo sư Trang vội vàng kiểm tra tình hình A Hán, lúc này mới thả trái tim vẫn treo trên họng quay lại, thở dài.

May mắn là sớm tập trung lực lượng của mọi người, lần này mới nhìn chung có thể miễn cưỡng ứng đối, kịp thời trấn an ngăn chặn phản ứng nóng nảy và kích cuồng của A Hán khi *** thần thể bị thương bị đau.

Tuy rằng ông đã tận lực có đủ phòng bị, nhưng *** thần lực cường đại của A Hán vẫn dọa ông nhảy dựng. Đây còn là chút ít *** thần lực khi A Hán bị thương, ý thức không rõ, vô ý thức giãy giụa tiết ra ngoài mà thôi, nếu lúc ấy vạn nhất y đột nhiên thanh tịnh giây lát, hơn nữa cảm xúc kích động, tự mình cố ý làm...

Giáo sư Trang lau mồ hôi, không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ trừng Phương Khinh

Trần một cái.

Nói gì mà mọi sự ngươi phụ trách? Nếu không phải chúng ta toàn lực ra tay, cứ thế để ngươi tùy tiện đánh thức nó, trời biết sẽ có hậu quả gì.

Bản thân Phương Khinh Trần xem như người thảm nhất, người ta là một thân mồ hôi, y là một thân máu thịt. Người ta là dùng hết lực lượng, mà y đã hoàn toàn thoát lực. Lúc này còn phải bị giáo huấn, lại còn chẳng thể phản bác, dù sao sự thật đã bày ra trước mắt như vậy, vì thế hơi xám xịt.

Trên lý luận, họ đều biết A Hán từng là ngôi sao hy vọng của toàn vũ trụ, cường độ sóng điện não của A Hán gấp ba người thường, cường độ *** thần lực gấp năm người thường, mà năng lượng một người có khả năng có được, là cường độ tiêu chuẩn của sóng điện não và *** thần lực mịch chỉ chín.

Mỗi lần sóng điện não và *** thần lực gia tăng một, năng lượng cá nhân có được... lực phá hoại, sẽ gia tăng chín lần.

Năng lượng nhân thể của người bình thường, là một ngàn tiêu chuẩn điểm, mà năng lượng A Hán có khả năng bùng nổ, có thể dễ dàng vượt qua bốn ngàn triệu tiêu chuẩn điểm.

A Hán là cường đại, cường đại đến mức người của toàn vũ trụ đều từng chú ý y như thế. Nhưng A Hán bình thường quá ngu ngốc, quá không có tính xâm lược, cho nên ngay cả những người ở bên cạnh này, cũng đều sẽ quên hoặc lơ là sự cường đại của y, cho nên càng khó mà nhớ tới, sau khi bị thương, lực phá hoại của y có thể lớn như vậy.

Nếu không có sự hỗ trợ của giáo sư Trang bọn họ, tuy rằng *** thần lực của bản thân Phương Khinh Trần cũng vượt qua người thường, nhưng căn bản không thể áp được *** thần lực tán loạn ra ngoài của A Hán. Dưới *** thần lực cường độ cao như thế tàn phá, chẳng những thương tổn bản thân A Hán phải nhận cực có thể tăng thêm, bản thân Phương Khinh Trần y có thể bảo được căn nguyên sinh mệnh mình không bị thương hay không, cũng chưa chắc được.

Lúc này y rất đuối lý, lại kiêm do sự cố chấp của y, kéo hết một đống người vào, tuy nói có giáo sư gánh, thành tích của các học trò khác hẳn sẽ không rớt. Nhưng sau khi về trường, bị răn dạy, viết kiểm điểm sơ là không thiếu được. Mà bản thân giáo sư... càng có một đống phiền toái phải ứng phó.

Vì thế cho dù là tên tùy hứng như Phương Khinh Trần, lúc này trong lòng cũng khá áy náy, bị mắng cũng chẳng dám nói gì, ngượng ngùng kéo lê bước chân mỏi mệt, lại đi đổi thân thể.

Tuy nói một lần nữa đổi một thân thể hoàn toàn trong thời kỳ đỉnh điểm là rất dễ dàng, nhưng sự thích ứng và kết hợp của *** thần lực với thân thể kỳ thật vẫn cần thời gian. Huống chi lúc này *** thần lực của Phương Khinh Trần cơ hồ đã hao hết toàn bộ.

Từ buồng nghỉ ngơi đi ra, y vẫn lộ vẻ thập phần suy yếu mỏi mệt, ngay cả kiên trì về lại trước giường A Hán, chuyện đơn giản như vậy, làm cũng thập phần vất vả.

Người khác vốn vẫn đang vây bên cạnh A Hán, nhưng sau khi thấy y vào, đều rào rào tự tan đi. Giáo sư Trang hung hăng trừng y một cái, mà Trương Mẫn Hân thì cho y biểu tình tự cầu nhiều phúc đi.

Mặc dù bởi vì mềm lòng mà đáp ứng yêu cầu của Phương Khinh Trần, nhưng đối với sự cố chấp tùy hứng của y lần này, trong lòng mỗi người đều có ý kiến.

Đánh thức A Hán như vậy, thống khổ và thương tổn như vậy, thật sự là tốt cho y sao?

Không ai dám nói mình biết đáp án.

Dưới tâm lý vô thố thế này, oán khí trong lòng tự nhiên đều nhầm ngay tên Phương Khinh Trần kia. Chịu trợ giúp A Hán thuận lợi tinh lại, không để A Hán bị thương tổn quá lớn, đã là cực hạn của mọi người, hiện tại người người đều hấp tấp cẩn nghỉ ngơi, công phu mài nước còn lại, tự nhiên phải đẩy cho kẻ gây

chuyện sinh sự này thu thập.

Huống chi, bao gồm giáo sư Trang, chẳng ai biết rõ cuộc nêu làm sao đối mặt với một người cường đại lại suy yếu, đơn thuần mà lại phản hận hết thảy. Nhưng tối thiểu, mọi người đều biết, mấy chục người cùng nhau đứng liệt đội bên giường hoan nghênh y triệt để tinh táo lại, tuyệt đối tuyệt đối không phải một ý kiến hay. Mà để y vừa mở mắt đã thấy giáo sư Trang người chỉ đạo y thập phần oán hận này, cũng tuyệt đối tuyệt đối không phải một ý kiến hay.

Làm sao lập tức trấn an y, làm sao giải trừ vết thương tâm linh y, làm sao để y hiểu hết thảy đều là hiểu lầm, chuyện độ khó cao như vậy, lại chỉ có thể giao cho người không phải đương sự trực tiếp trong lòng A Hán. Mà người được chọn này, đương nhiên là ai chủ trương thì kẻ đó gánh trách nhiệm.

Phương Khinh Trần cũng không muốn tránh, chỉ lặng lẽ ngồi trước giường A Hán, dưỡng *** thần một lúc, cảm thấy mình đã thoảng khôi phục, mới nhẹ nhàng gọi: “A Hán!”

Người trên giường lặng lẽ nằm đó, không trả lời.

Phương Khinh Trần vươn tay, nhẹ nhàng đặt trên trán A Hán, đem một chút sóng *** thần mỏng manh bắn thân chẳng dễ dàng gì tích tụ được, dò vào cực nhẹ cực nhu.

Lần này, tiếng gọi kia trực tiếp vang ở sâu trong linh hồn y: “A Hán!”

A Hán rốt cuộc mở mắt cực chậm cực chậm, ánh mắt có nháy mắt giật mình, sau đó rất nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Y lặng lẽ nhìn Phương Khinh Trần một cái, rồi lại thoảng mệt mỏi nhắm mắt.

Phương Khinh Trần ngược lại hơi sững sốt, vốn rất nhiều lời muốn nói, đến bên môi, rồi lại chẳng thể nói ra một chữ.

Vừa rồi ánh nhìn kia của A Hán, cực lạnh, cực giá, bình tĩnh không gợn sóng.

Rốt cuộc không tìm được sự lười nhác dĩ vãng, mê mang dĩ vãng, không chút đế ý của dĩ vãng nữa, chỉ còn lại một loại lạnh băng không hề kinh người, không hề thấu xương, chỉ đơn thuần chết lặng.

Trong mắt y, không có hiếu kỳ, không có hỏi dò, cũng không có phẫn nộ, không có thù hận.

Y không quan tâm mình đã ngủ bao lâu, y không quan tâm người bạn mởi mệt tới cực điểm, lại vẫn ngồi trước giường ở trước mắt này là chuyện gì. Những phẫn nộ và thù hận của khoảnh khắc trước giấc ngủ say lâu dài, y dưỡng như cũng đều quên hết. Y không có bất cứ biểu hiện gì là quá khích. Y chỉ hờ hững mở mắt, hờ hững nhìn thế giới này, sau đó, hờ hững mà hoàn toàn phong bế mình lần nữa.

Kỳ thật A Hán lúc đầu, làm sao không phải một tên hờ hững mà còn lười nhác. Thế nhưng A Hán kia, là bùn, là đất, hỗn độn mà hiền hòa. A Hán kia, hoàn toàn không có hơi thở khiến lòng người phát rét này.

Phương Khinh Trần cười khổ một chút, nhẹ nhàng nói: “A Hán, ngươi không phải chết rồi quay về Tiểu Lâu, ngươi cũng không hề ngủ một giấc hơn trăm năm. Trên thực tế, ngươi hiện tại dùng, vẫn là thân thể khi vào đời lần trước. Từ lúc ngươi ngủ đến bây giờ, chẳng qua mới vài năm thôi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hán
www.dtv-ebook.com

Chương 350 : Chẳng Buồn Quan Tâm

A Hán mặc dù tinh lại, thương thế cũng bớt vì mọi người hợp lực áp chế bình phục mà giảm bớt rất nhiều, nhưng giờ đây vẫn toàn thân suy yếu, *** thần mệt lử, thân thể lạnh giá cực kỳ, căn nguyên sinh mệnh trong cơ thể đau đớn từng cơn, làm y hơi choáng váng, bây giờ nghe câu này của Phương Khinh Trần, cần ngẩn ra một lúc, mới chậm rãi hiểu được.

Chẳng qua mới vài năm mà thôi...

Chưa từng trăm ngàn năm thời gian lưu chuyển, chưa từng một đời này luân hồi trôi đi...

Những người xưa chuyện cũ đó, vẫn với tay là đeo, một số người, vẫn đang sống giữa chốn hồng trần vạn tượng này, y vẫn cùng người kia, sống chung trong một thế giới.

Y trầm mặc một hồi mới hỏi: “Chuyện gì đây?”

Phương Khinh Trần nhìn vẻ trầm tĩnh, lạnh băng của y, nghĩ sự ngốc nghếch, mơ hồ của y trong quá khứ, trong lòng chẳng biết là cảm thụ gì.

Hài tử không chịu lớn lên cuối cùng đã mở mắt, đã biết hỉ nộ ái ố nhân gian, hiểu được bi hoan ly hợp trên đời.

Giấy trắng đã nhuộm màu, không thể thuần khiết nữa, rất nhiều chuyện... chung quy chẳng thể nào quay về.

“Nói ra dài dòng lắm, có một số chuyện ngươi không biết, vẫn là ngươi tự mình xem thì tốt hơn.”

Y đưa tay, hư hư bắn ra giữa không trung, chỉ phong đánh trúng nút khống chế nơi nào đó, trên đỉnh đầu lập tức biến ra một màn hình cực lớn. Trong màn hình, có người thân hóa vũng máu, đột ngột mất đi, có người im lặng ôm chặt, bất động hồi lâu.

A Hán hơi chau mày: “Đây là chuyện bảy trăm năm trước.”

“Chuyện bảy trăm năm trước, ngươi không hề hiểu rõ.”

A Hán lại nhắm mắt, trăm mặc thời gian dài, lâu dài đến mức Phương Khinh Trần cơ hồ cho là y đã ngủ mất rồi.

“Ta không cần hiểu rõ, cũng không muốn hiểu rõ. Đó đều là những người và sự không hề quan trọng của đời trước kiếp trước.” Khi y rốt cuộc mở miệng nói ra một câu này, ngữ khí của A Hán, lạnh nhạt không có màu sắc.

Phương Khinh Trần ngưng mắt nhìn y: “Ta nhớ, ngươi từng cực kỳ cực kỳ muốn biết, năm đó đã xảy ra chuyện gì.”

“Chỉ là từng.” A Hán hờ hững nói: “Hiện tại, ta đối với những chuyện xưa này, vừa không muốn biết, cũng không hề quan tâm.”

Màn hình trên đỉnh đầu lưu quang biến ảo, Bạch Kinh Hồng và Dịch Phi đang đối thoại... Y không muốn nghe, nhưng y chung quy nghe thấy. Chỉ một màn đáng hận này, hết thảy, y lại không cần xem, cũng có thể nhớ rõ.

Năm đó y một mộng sáu mươi năm, sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy chính là tình hình thế này, vậy là hờ hững quay đầu, lại một giấc hơn mươi năm.

“A Hán, lúc trước ngươi thấy, chỉ là một đoạn Trương Mẫn Hân cố ý lấy ra, muốn cho ngươi xem. Đó không hề là toàn bộ chân tướng, điểm này, ngươi nên sớm hiểu được.”

“Chuyện bảy trăm năm trước... Chân tướng giả tượng, liên quan gì với ta.”

Thiếu niên từng hỏi vô số tiếng, vì sao ông ấy phải lưu lại di ngôn như thế, không thấy nữa.

Thiếu niên đứng trước quan tài hàn ngọc băng, thắt thắn thật lâu, vô số lần hối hận lúc trước không xem hết chân tình kia, đã vĩnh viễn biến mất...

Người mỉm cười cách bảy trăm năm thời gian, nói cho cố nhân năm đó biết, ta sẽ tiếp tục sống thật tốt, đi yêu cho tốt kia, chẳng còn tồn tại trên thế gian này nữa.

Ánh mắt y lạnh nhạt, tâm tình y lạnh nhạt. Y nhìn thế giới này, vô tình vô ái vô dao động. Cái gọi là chân tình, cái gọi là chuyện xưa, đã không thể lay động tâm tình y nữa.

Trên thế giới này, không có bất cứ ai, là y quan tâm. Không có bất cứ việc gì, là y để ý. Điểm này, dường như chẳng hề bất đồng với A Hán trong khoảng thời gian dài dòng, giữa vạn ánh sao trời rực rỡ, vĩnh viễn chỉ biếng nhác ngủ yên, vạn sự vạn vật đều không lưu tâm để ý kia. Nhưng kỳ thật, thiếu niên bởi vì không hiểu mà không để ý kia, cùng người bởi vì đã thấy quá nhiều, trải quá nhiều, rơi quá sâu, bị thương quá nặng, ngược lại không để ý nữa hiện giờ đây, đã hoàn toàn là hai người.

Phương Khinh Trần cảm thấy đau đầu. Y coi như là tính nết quá khích điên cuồng, yêu và hận đều rất cực đoan, bản thân y cũng cực kỳ lý giải tính khí này của mình phiền toái cõi chấp cõi nào, khó khuyên bảo cõi nào. Nhưng so với loại lạnh nhạt cực độ này của A Hán hiện tại, y chợt phát hiện, tính mình thế này đã quá nhu hòa, quá dễ dàng câu thông.

Phương Khinh Trần hơi khó xử, trầm mặc một lát mới nhẹ nhàng ôn hòa mà kiên nhẫn giải thích: “A Hán, ta biết, ngươi hận rất nhiều người, rất nhiều sự. Trong đây, cũng bao quát chúng ta, bao quát ta, bao quát quy tắc của Tiểu Lâu, chế độ mô phỏng. Không phải ta muốn khuyên ngươi... Ta chỉ muốn yêu cầu ngươi, chí ít xin ngươi xem hết toàn bộ, được không? Vô luận ngươi cuối cùng

lựa chọn gì.” “Ta hận các ngươi. Ta hận rất nhiều người, rất nhiều sự, nhưng ta chẳng qua là căm hận, ta không thể làm gì, không biết làm gì cả. Ta không thể khiêu chiến chế độ của cả thế giới, ta cũng không thể đi đánh nhau với các ngươi. Ta cũng chỉ căm hận trong lòng mà thôi, chẳng ảnh hưởng được bất cứ ai, chẳng thương tổn được bất cứ ai. Tại sao ngươi phải quản ta?” A Hán khẽ nhíu mày, vẻ mặt lại có chút không kiên nhẫn.

Phương Khinh Trần lại chỉ cười khổ.

Người bạn này của mình, đã thù hận thế giới này, nhưng mà thù hận nhiều hơn, cũng chỉ làm cho y lạnh nhạt đối đãi hết thảy, lại không phải giận dữ trả thù.

Cho đến giờ này khắc này, sự lương thiện trong thiên tính vẫn đang áp chế tất cả ý đồ trả thù có thể. Hận hơn thương hơn, cực hạn y có thể làm, cũng chỉ là không ngó ngàng không nghe không hỏi không quan tâm, thật phải đi thương tổn đi giết chóc đi hủy diệt, y lại vĩnh viễn không thể.

Nếu không phải như vậy... Nếu không phải vô luận thế nào y cũng chẳng học được đả thương người, những việc y trải, phải chẳng sẽ không gập ghềnh như thế.

Y thở dài một tiếng, đứng dậy: “A Hán, trước khi thương của ngươi khôi phục, đã cưỡng chế đánh thức ngươi, đây hoàn toàn là kết quả khư khư cố chấp của bản thân ta. Ta... Ta kỳ thật cũng chẳng biết đây là đúng hay sai. Ta chỉ biết, ngươi muốn đối đãi người đời như thế nào, là hận hay yêu, ngươi muốn đối đãi tất cả những người phụ ngươi thương ngươi như thế nào, đây là quyền tự do của ngươi, lựa chọn của ngươi, ta sẽ không can thiệp. Nhưng ta thật sự hy vọng, quyết định của ngươi, ít nhất nên làm sau khi ngươi đã minh bạch hết thảy. Trong đây, đừng nên có hiếu lầm, đừng nên có lừa gạt, cũng đừng nên có trò đùa ác không chút đê ý của người ngoài nữa.”

Trong thanh âm của Phương Khinh Trần, hiếm thấy lộ ra một chút áy náy

thủy chung không bỏ xuống được dưới đáy lòng: “A Hán, bảy trăm năm trước, Trương Mẫn Hân giấu giếm ngươi, chúng ta cũng đều tùy tiện giấu giếm ngươi. Chúng ta giấu ngươi, thay ngươi làm một quyết định trọng yếu. Quyết định kia, vô luận được chứng minh là đúng hay sai, chúng ta thay ngươi quyết định việc liên quan đến vận mệnh một cách cẩu thả như vậy, bản thân chuyện này, đã là sai rồi.”

Y bình tĩnh nhìn A Hán lần nữa, chậm rãi đi ra ngoài.

“Nhưng ta không thể vì sửa chữa một loại sai lầm, lại phạm một loại sai lầm đồng dạng khác nữa. Cho nên những chuyện đã qua này, ngươi xem hay không, đều là quyền tự do của ngươi. Ta chỉ có thể đề nghị, chỉ có thể hy vọng, ngươi có thể cự tuyệt, có thể không đếm xỉa. Ta sẽ không canh ở đây, ta sẽ không bắt buộc ngươi. Nếu ngươi nhất định không muốn xem, nhất định muốn trốn tránh, nhất định muốn tiếp tục lừa mình dối người, thế thì ta cũng chỉ có thể tôn trọng.”

Cửa phòng, đóng lại phía sau Phương Khinh Trần.

Trên đỉnh đầu, trong màn hình hư ảo, còn đang biến ảo tình cảnh của bảy trăm năm trước, người y chưa bao giờ quên kia, đang bình tĩnh nói với người đã hại chết y kia: “Chuyện này, không thể trách ngươi.”

A Hán chậm chậm giơ tay, y có thể lập tức đình chỉ hết thảy, nhưng mà... tay y ngừng giữa không trung, chẳng cử động nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 351 : Không Liên Quan Đến Ta

A Hán chầm chậm gioi tay.

Y có thể lập tức đình chỉ hết thảy, nhưng mà... tay y ngừng giữa không trung, chẳng cử động nữa.

Nhất định không muốn xem sao?

Bảy trăm năm trước, y thản nhiên xem hết một màn này rồi quay đầu mà đi.

Thật sự muốn chạy trốn sao?

Bảy trăm năm trước, y vừa về Tiểu Lâu, lập tức đại mộng không tỉnh.

Nhất định phải lừa mình dõi người?

Khoảng thời gian mấy trăm năm, thân trải mấy đời, y chưa bao giờ từng quay đầu hỏi một câu, chưa bao giờ từng thử nhìn thêm lần nữa.

Đã học tập rất nhiều nhân gian sự, đã minh bạch rất nhiều thế gian tình, đã láng máng có thể cảm giác ra, một màn lúc ấy Trương Mẫn Hân cho y xem đó có dụng ý khác, nhưng mà y vẫn không hỏi, không hỏi, không hỏi...

Mãi đến rất nhiều năm sau, đứng trong cẩm địa Tu La giáo, nghe câu di ngôn hoàn toàn không thể lý giải, lại truyền thừa đã bảy trăm năm kia...

Sau đó, bao nhiêu lần nhớ lại chuyện năm ấy, nhớ lại cõi nhân lúc trước bao nhiêu, mong ngóng biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì cõi nào, cáu giận chừng nào, mình bao lâu nay ngây vô tri...

Chỉ là, hiện giờ ngay cả tâm tình bức thiết như vậy, mê mang mất mát như vậy, ngơ ngẩn vô thô như vậy, bất lực truy tìm như vậy, đều đã không thể tìm lại.

Bảy trăm năm thời gian quay vòng, quân đã không phải quân, ta đã chẳng phải ta.

Bảy trăm năm mấy kiếp luân hồi, bụi đã về bụi, đất đã về đất.

Điều vuột mất đã vĩnh viễn vuột mất, còn có thể đi vãn hồi được gì nữa?
Truy tìm gì nữa?

Vậy thì vì sao còn nhất định phải xem, vì sao còn nhất định phải đổi mặt?

Hà tất nhìn lại hết thảy, hà tất tăng phiền não nữa, hà tất... hà tất... Như bây giờ đã là tốt nhường nào, cảm giác bình hòa nhường nào, an tường nhường nào...

Chết lặng, yên lặng, không có đau, cũng không có thương.

Tay y ngừng giữa không trung, dường như muốn lặng yên bắn ngón tay, đình chỉ hết thảy, nhưng mà, y chẳng cử động.

Tay y ngừng giữa không trung, dường như đã quá sức mệt mỏi, bất cứ lúc nào cũng có thể vô lực rơi lại trên đệm, lưu lại đôi mắt mở to, trải lại hết thảy đang chiếu trong màn hình.

Nhưng mà, tay kia, lại cũng không lấy về.

Lựa chọn này, rốt cuộc là dễ, hay là khó. Hoặc là... y đã chết lặng vô lực đến mức chẳng có động lực để lựa chọn.

Phương Khinh Trần ra khỏi phòng, tâm tình có phần nặng nề.

Có thể làm, y đều đã làm.

Tận sức của mình, cõng tận tâm của mình rồi. Còn lại thì chỉ có thể là lui ra một bước, cho người khác sự tôn trọng và tự do nên có. Chuyện còn lại... kết quả như thế nào... kỳ thật không quá liên quan đến y nữa.

Y mệt mỏi nhắm mắt, do *** thần lực hao hết, cả người đều có chút cảm giác trống rỗng không chỗ dùng sức, chậm chạp mà uể oải hướng đến phòng mình.

Lúc này, y cần nhất chính là nằm xuống nghỉ ngơi.

Đáng tiếc, giờ này khắc này, giáo sư Trang y tương đối không muốn gặp phải, lại đứng ngay trên đường, lãnh nhẫn nhìn y: “Em đã khuyên được trò ấy?”

“Không, tôi chỉ đem thứ đã biên tập sửa sang ném cho y. Có xem hay không là chuyện của y, sau khi xem xong quyết định như thế nào, cũng là chuyện của y.”

Giáo sư Trang thở dài: “Đây là phụ đạo tâm lý của em? Làm khổ hết mọi người, cưỡng chế đánh thức A Hán. Sau đó, đây chính là biện pháp tiêu trừ vết thương tâm lý cho bạn của em.”

“Cách nghĩ của tôi có lẽ không chính xác, nhưng cũng sẽ không là sai lầm gì lớn. Nếu không giáo sư đến cuối cùng đã chẳng quyết định giúp tôi.”

Phương Khinh Trần uể oải nói: “Tôi chỉ hy vọng y biết chuyện, tôi không muốn để y cứ thế lỡ mất vào lúc không hay biết, cả một cơ hội lựa chọn cũng chẳng có. Về phần y quyết định như thế nào, là chuyện của y. Y có lẽ rất dốt, có lẽ rất xuẩn, đến bây giờ y hình như cũng chưa học được sự linh hoạt cơ biến của chúng ta. Nhưng y dù sao vẫn là người trưởng thành, y có quyền lực quyết định cho nhân sinh của mình. Trên điểm này, tôi chỉ có thể tôn trọng y.”

Giáo sư Trang nhíu mày lắc đầu: “Em rõ ràng chính là khư khư cố chấp, gây ra một đống nhiễu loạn, sau đó phuôi tay mặc kệ.”

Phương Khinh Trần ho một tiếng: “Ô, thật có lỗi, vừa rồi tôi thoảng chốc

quên mất, giáo sư là đạo sư của chúng tôi cơ mà, trong mắt thầy, chúng tôi đều là người vị thành niên, đều cần được dẫn dắt. Nhưng giáo sư à, nếu A Hán là người vị thành niên, thế tôi cũng nên tính là người vị thành niên chứ? Cái gọi là phụ đạo tâm lý, không nên là trách nhiệm của đạo sư sao? Thầy lại chỉ định kích một học sinh tôi lên gánh.” Giáo sư Trang hừ một tiếng. Nói đến thì cần phụ đạo tâm lý nhất, chỉ sợ chưa phải A Hán, mà là học sinh hư đệ nhất Tiểu Lâu làm việc vĩnh viễn tùy hứng tới cực điểm này. Chỉ tiếc, đổi mặt với học sinh hư hiếm thấy vừa cực đoan cố tình còn cực kỳ thông minh cực kỳ có chủ kiến này, những kinh nghiệm dạy học phong phú trước kia hết thảy đều vô ích. Vì thế đổi mặt với Phương Khinh Trần, ông cũng thường xuyên tràn đầy cảm giác vô lực.

Ôi... còn cả A Hán... Hiện tại lúc này, ông thật sự chỉ có thể tạm thời kiềm chế lo âu trong lòng, lặng lẽ chờ A Hán xem hết thứ Phương Khinh Trần đã chuẩn bị cho mình trước đã, sau đó lại căn cứ biến hóa tâm tính của y, cân nhắc khuyên bảo như thế nào thôi.

Tối thiểu, chân tướng này, ít nhất hắn có thể làm y hận nhân thế này ít một chút, làm tâm tình ác liệt kia thoảng bình phục đôi chút.

Giáo sư Trang nhìn cánh cửa đóng chặt phía sau Phương Khinh Trần kia một cái thâm sâu.

Bên trong Tiểu Lâu không cho phép nhìn trộm, A Hán xem những chuyện xưa này, sẽ có nỗi lòng như thế nào, sẽ sinh ra biến hóa như thế nào, ông cũng chỉ có thể phỏng đoán, không thể quan sát.

May mà máy tính trung ương không đâu không có mặt, nếu cảm xúc của bản thân A Hán dao động quá lớn, *** thần lực sau khi tỉnh lại vốn vẫn đau thương mà suy yếu bởi vậy bị kích thích, máy tính sẽ lập tức báo nguy, làm người thầy, ông cũng có thể kịp thời trợ giúp.

Chỉ là trong lúc ngưng thần trầm ngâm này, Phương Khinh Trần đã thoái mái sượt vai mà qua.

Giáo sư Trang thở dài: “Em đi đâu?”

“Đi nghỉ ngơi.” Phương Khinh Trần xoa ấn đường đau đầu: “Tôi cũng mệt thế này rồi, còn có thể đi đâu?”

“Em vẫn thật sự yên tâm được.”

“Không yên tâm cũng phải yên. Dù sao A Hán xem hết những tư liệu đó, chí ít phải mất cả ngày. Không mau mau nắm chặt thời gian khôi phục sức lực, tôi ngu ngốc sao?” Phương Khinh Trần uể oải đáp một câu, sau đó khẽ nhíu mày nghênh ngang đi mất.

Giáo sư Trang không thể làm gì, chần chờ một chút, rốt cuộc cũng quay người bỏ đi.

Giờ này khắc này, trong Tiểu Lâu, các học trò khác cũng đều đang làm chuyện của mình. Nhưng mà, bất luận họ đang ở trong phòng mình, ở phòng khống chế, hay là phòng giáo sư, thậm chí trong trò chơi hư cấu, trước mắt họ đều mở một màn hình lớn nhất, trên màn hình thủy chung biểu hiện cánh cửa đóng chặt này.

Thỉnh thoảng, có người sẽ ngẩng đầu lên, không nhịn được liếc một cái.

Trong gian phòng mà ánh mắt hơi lo lắng của mọi người đều không thể xuyên thấu kia, tay A Hán giơ lên, rốt cuộc vô lực hạ xuống giường.

Có lẽ là bởi vì bị thương quá nặng, cho nên *** thầm mệt lử, mà do thân thể đến linh hồn không một chỗ không đau, y rốt cuộc kiên trì không lâu. Giờ này khắc này, lại dường như cả sức lực để nhích một ngón tay y cũng chẳng có.

Cho nên y chỉ có thể nằm như vậy, nhìn trong màn hình hư ảo phía trên kia, biến ảo ra đủ các chuyện xưa.

“Ngươi muốn, ta cho ngươi, cũng đỡ cho ngươi phí tâm tư nữa.”

“Ngươi, ngươi muốn đi đâu?” “Đã không liên quan đến ngươi.”

“Ngươi cứ thế ném Kinh Thiên trang này cho ta, ta dựa vào cái gì để mọi người thán phục ta?”

“Thắng thắn mà nói...” Chủ nhân của y, rốt cuộc quay đầu, hờ hững nói với người mình từng yêu nhất –

“Việc này cũng không liên quan đến ta.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 352 : Thời Gian Vô Tình

A Hán kinh ngạc mà nhìn, kinh ngạc mà ngẩn người.

Kỳ thật rất lâu rất lâu về trước, khi nghe Dịch Cửu nói về truyền kỳ cổ sự bảy trăm năm trước kia, y đã loáng thoảng cảm thấy, e rằng, Dịch Phi lúc trước rời bỏ Bạch Kinh Hồng, chính là vì y.

Nhưng y chưa bao giờ mong muốn Dịch Phi bởi vì y mà không hạnh phúc, y càng chưa bao giờ lại tin tưởng, thế nhân đổi đai y có thể không chỉ là độc chiếm và sở hữu, mà là chân chính coi trọng, chân chính vì y bỏ đi một số người và việc cực xem trọng.

Cho nên, mặc dù y từng ngỡ ngàng hỏi, nhưng sau khi không được đáp án, liền không nghĩ đến phương hướng này nữa.

Hiện giờ, đối mặt với chân tướng như vậy, y vẫn không thể suy nghĩ.

Mỗi mệt, suy yếu, ốm đau đan xen. Y hoài nghi mình phải chăng còn có đủ năng lực đi tiếp nhận hết thảy tin tức bên ngoài một cách bình thường, đi tự hỏi hết thảy khả năng một cách bình thường.

Bảy trăm năm trước, người nọ tuyệt nhiên mà đi, bảy trăm năm sau, y ngờ ngác không lời.

Y không thể bởi thương tâm tuyệt vọng của Dịch Phi mà vui vẻ, nhưng cũng không thể bởi Dịch Phi vì y cuối cùng rời khỏi Bạch Kinh Hồng mà bi thương.

Y chỉ ngơ ngác nhìn, thân đau, lòng đau, não đau, ngực đau, mỗi một điểm trong ý thức đều là đau đớn.

Đó chỉ là bởi vì y bị thương... tuyệt đối không phải bởi cảm thụ được cảm động hoặc là đau thương...

Một ngày trên trời, mươi năm nhân gian. Khoảng thời gian rất nhiều năm, trên màn hình biển ảo sâu trong Tiểu Lâu này, dễ dàng chảy xuôi như nước.

Người nọ vẫn điên cuồng luyện võ, người nọ vẫn tiêu sái mà một mình hành tẩu tú phượng.

Chẳng còn gì gò bó được y, chẳng còn gì ràng buộc được y nữa, thế nhưng y dường như lại không hề có truy cầu gì nhiều hơn.

Uể oải đổi diện thế giới này, thản nhiên ứng đối tất cả địch thị, đúc nên uy danh kinh thiên, làm thiện làm ác, đều do lòng mình, y không cần nhắc được mất, y không để ý lợi hại, tất cả mọi thứ y làm, dường như đều thuần túy chỉ là để mình khoái hoạt.

Y ngơ ngẩn nhìn, bởi vì *** thần bị thương, cho nên đầu óc mê muội, phải nhìn rất lâu, nhìn người trong ảo cảnh, nháy mắt trải hết phong sương, mới chậm rãnh nhớ lại.

A, rất nhiều rất nhiều năm trước, y vẫn luôn thúc giục, muốn chủ nhân của y luyện công cho đàng hoàng.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, y từng rất ngây thơ mà truy hỏi chủ nhân, thế nào là cuộc sống khoái lạc?

Truy cầu của bá chủ kia, cõ sự anh hùng, rốt cuộc có lạc thú gì đáng nói.

Rất nhiều rất nhiều năm về sau... Chủ nhân của y, đang cõ gắng như vậy, cõ gắng như vậy. Muốn chiếu theo cuộc sống trong lòng một nam sủng nho nhỏ mong đợi mà đi làm người sao...

Y đâu biết, tiểu nam sủng của y bận tâm võ công y không tốt, chỉ là sợ tương lai không ai nuôi mình. Cách nhìn của tiểu nam sủng với nhân sinh quá khác

người bình thường, chỉ bởi vì, tên đó, tự tư tự lợi, lãnh khốc vô cảm, mà lười biếng tới cực điểm, căn bản không hiểu lý tưởng là gì, truy cầu là gì.

Mà y, không hay biết gì, cho nên y cố gắng như vậy, cố gắng như vậy, muốn đi làm người mà trong cảm nhận của mình cho rằng A Hán sẽ thích, sẽ chấp nhận kia sao?

Có phải không? Có phải là như vậy không?

A Hán đầu óc mê muội mà nghĩ, không dám xác định, không muốn xác định, không thể xác định.

Địch Phi chưa bao giờ khóc. Địch Phi chưa bao giờ thổ lộ, Địch Phi chưa từng tẽ y, thậm chí sau khi say mèm, cũng sẽ không gọi tên y.

Mà y, luôn là ngu dốt, y ngu dốt như vậy, lại có thể tự cho là đúng, phỏng đoán ra kết quả gì đây?

Y mở to đôi mắt khô khốc, nhìn ảo cảnh phía trên.

Ở nơi đó, có nước biếc, có hoa đào, có ánh dương, có thuyền nhẹ.

Trên thuyền nhẹ, trên nước biếc, giữa từng đóa hoa đào đang bay xuống, nam tử như thiên thần kia chợt cuộn tròn người, run rẩy không ngừng.

Ông ấy vì sao bi thương, y không biết, cũng không muốn biết.

Ông ấy vì sao yếu ớt, y không biết, cũng không dám biết.

Y chỉ là cách trở bảy trăm năm thời gian, cứ thế mà nhìn, nhìn.

Người nọ ẩn cư trong núi, người nọ thu đồ truyền nghệ. Người nọ vẫn thích uống rượu, vẫn dùng *** lực lớn nhất để luyện công, người nọ thường sẽ vô ý thức chơi một viên minh châu sáng chói trong lòng bàn tay, A Hán nhận được, đó là thiên ma châu của Tu La giáo.

Người trước giờ trí nhớ đệ nhất thiên hạ là y, làm sao có thể quên được, viễn bảo châu đời sau kia, năm đó từng là đồ chơi cho y dùng bắn bi. Đã từng, chủ nhân của y, dưới ánh dương mỉm cười đáp ứng sẽ chơi với y, chỉ là...

Đầu càng lúc càng đau, càng lúc càng đau. Tại sao đã thương như vậy, mệt như vậy, y còn phải xem những chuyện cũ của bảy trăm năm trước, sớm đã trôi đi, không hề có ý nghĩa này?

Nhưng mà, y cảm thấy mình dường như cả sức lực để nhắm mắt không nhìn nữa cũng chẳng có.

Đệ tử của người nọ càng ngày càng nhiều, mỗi người lúc nhập môn đều là hài tử, người nọ thường sẽ ngưng mắt nhìn đôi mắt trong suốt của những hài tử đó, thất thần nháy mắt.

Ông đối đãi các đệ tử cực tốt, cực tốt. Chưa bao giờ để ý đối phương có thiên phú võ học hay không, tiến độ học võ phải chăng rất nhanh. Ông quan tâm họ, bao dung họ, thiện đãi họ. Chờ họ nhất nhất lớn lên, chờ họ dần dần có hùng tâm tráng chí, ông mỉm cười phất tay, liền tung hùng ưng đã trưởng thành mặc sức bay đi, sau đó một mình, cô đơn mà tiếp tục ở lại trong núi, uống rượu, luyện công.

Y nhìn người kia, nhìn người dần già đi, dần trăm tịch, y nhìn người kia, nhìn dấu vết phong đao khắc giữa chân mày, nhìn sương kiếm lưu lại dấu vết trên tóc.

Ông luôn một mình đứng giữa ngọn núi vắng lặng, tiền hô hậu ứng, uy phong cá thể trong Kinh Thiên trang năm đó, đã thành chuyện cũ trước kia, không thể truy tìm. Nhưng mà, A Hán lại cõi tình có được trí nhớ cường đại đáng hận nhất trên đời, nhớ hết thảy hết thảy, rõ ràng như vậy, minh bạch như vậy.

Tu La giáo thành lập, giang hồ phong vân lên lén xuống xuống, các đệ tử cảm ơn, Kinh Thiên trang cựu bộ tỏ lòng, thậm chí Bạch Kinh Hồng nhiều lần đến thăm mà không thể được, trong lòng Dịch Phi cũng chưa từng lưu lại mấy may gợn sóng, với A Hán, đồng dạng không quan trọng. Ngày hôm đó, xem ra cực kỳ

tầm thường, y uể oải xuống núi mua rượu, lại chợt gặp cựu bộ năm ấy, y rất tùy ý mà thuận miệng hỏi một câu, sau đó người kia đáp ra chuyện cứu giúp nhiều năm trước.

A Hán không phải cố ý muốn nhìn cố định người kia, A Hán không phải khắc ý muốn chú ý biến hóa vẻ mặt người kia giờ khắc này, y chỉ là mệt đến mức cả mắt cũng chẳng còn sức lực khép lại, cỗ tình sức quan sát và trí nhớ của y lại đều là mạnh nhất.

Y yên lặng mở mắt, cứ nhìn, cứ nhìn.

Giờ khắc này, cho dù dán mặt lên mặt Địch Phi, cũng không nhìn thấy biểu tình bộ mặt cùng quang hoa trong mắt có bất cứ biến hóa gì.

Thế nhưng, A Hán lại nhìn thấy rõ ràng, giờ khắc này, có rất nhiều rất nhiều sự tình, đều đã đổi.

Cho dù cách trở bảy trăm năm, y vẫn có thể cảm giác được, thái dương sáng ngời như vậy, cũng đột nhiên ảm đạm âm lạnh, khiến người lạnh không chịu nổi.

Địch Phi trong màn hình vẫn bình tĩnh như cũ, y đang mỉm cười như thường, trò chuyện như thường, cười cùng cựu bộ năm đó nói đến tam sinh nhân quả, sinh tử luân hồi, cười nhận mỹ tửu, quay đầu thong dong mà đi.

A Hán ngoài màn hình mấp máy môi, y đột nhiên rất muốn nói với người kia, những việc đó đều không quan trọng, y cứu người chỉ là thuận tay... Y cứu người... chẳng qua là yêu cầu của hệ thống... nhắc nhở của máy tính...

Nhưng mà cách bảy trăm năm thời gian đẵng đẵng, vô luận *** thần lực của y cường đại như thế nào, vô luận trong lòng y đang gọi đứt hơi khản tiếng như thế nào, người kia, cũng đã vĩnh viễn không nghe thấy nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 353 : Một Vết Nước

Trong màn hình, không nghe thấy A Hán hô hoán.

Địch Phi vẫn cầm rượu bước đi từ từ.

Xuyên qua ánh dương, xuyên qua núi rừng, xuyên qua sinh mệnh từng đường máu đắng đắng kia, y chậm chậm tiến bước, sau đó chậm rãi đưa tay, cứ để mãi ở nơi nào đó chỗ ngực trái, rốt cuộc không bỏ xuống nữa.

Chậm rãi, y rốt cuộc dừng chân, dựa lên một gốc đại thụ. Nhắm mắt, nắm tay, dài dài lâu lâu, không nói năng động đậy.

Khổ chiến sau đó, chém giết sau đó, kỳ thật không hề bất ngờ. Y lấy sức một người cứu cả Tu La giáo, y lấy sức một người, mấy phiên xung sát giữa vô số người vây khốn. Đêm hôm đó đã chết bao nhiêu người, hủy bao nhiêu sinh mệnh, những huyết *** đó, những giết chóc đó, kỳ thật A Hán đều không hề nhìn thấy.

Ánh mắt, chỉ dõi theo y, dõi theo y...

Nhin y giết người, nhìn y tung hoành, nhìn y vô địch, nhìn y kiêu cuồng.

Nơi y qua, chỉ có máu tươi và tử vong, hai tay y che chở, lại là sinh mệnh và tín nhiệm.

Tranh thủ nỗ lực như vậy, bảo hộ kiên quyết như vậy, A Hán yên lặng nghĩ đến nam sủng con con năm đó bị lột sạch quần áo, treo cao trước mặt mọi người, tàn nhẫn quất roi, sau đó lại bị đưa vào tay Bạch Kinh Hồng kia.

Thời điểm ấy, chủ nhân của y là một bá chủ, là nhân vật hiểu sâu lợi hại hơn ai khác, biết chọn lựa hơn ai khác, hiểu hơn ai khác, vì người và sự quan trọng mà hủy diệt sinh mệnh không quan trọng khác, chẳng hề có gì là không ổn.

Trong màn hình nơi nơi đều là máu tươi, máu bắn ra từ trên mình người nọ, phảng phất khắp trời đất, có thể nhuộm đỏ hết thảy. Một lần lại một lần, đến rồi quay về. Một hồi lại một hồi, y dùng thân thể máu thịt, che chở các đệ tử của mình.

Mãi đến cuối cùng y cũng chưa từng từ bỏ, mãi đến cuối cùng y cũng thủy chung mỉm cười! Thủy chung kiêu ngạo! Thủy chung lười để ý trách mắng hoặc khuyên bảo của tất cả nhân sĩ chính đạo.

A Hán gọi khe khẽ: “Chủ nhân!” Nhưng mà cổ họng đau rát, phát ra thanh âm khàn khàn, ngay cả bản thân y cũng không nghe rõ.

Chủ nhân, kỳ thực, năm đó, ta rất muốn, rất muốn, ông đến cứu ta.

Ta vẫn nhìn ông. Ta vẫn không chịu gọi ông, nhưng kỳ thực, ta thật sự... thật sự rất muốn ông đến cứu ta...

Y rốt cuộc tìm được sức lực, có thể chậm rãi nhắm mắt, trong lòng dần dần có cảm giác kỳ dị ấm áp mà chua chát.

Cách bảy trăm năm thời gian, cách nhiều yêu hận tình thù như vậy, trải qua nhiều phản bội hủy diệt như vậy, trái tim nguyên tưởng rằng đã hoàn toàn mất cảm giác, lại vẫn biết đập, vẫn biết đau. Y lại vẫn thấp thoáng tìm về một phần bản thân quá đơn thuần ngu xuẩn kia của bảy trăm năm trước.

Người nọ trọng thương chờ chết, lại nói cười đối mặt. Tu La giáo dốc hết tất cả, rồi lại bất lực.

Trong lòng y không hề có cảm xúc. Phảng phất người nọ vốn nên như thế.

Mãi khi y thong thong dong dong cự tuyệt đề nghị thải bỏ của Trương Sở

Thần, mãi khi y mỉm cười mà thản nhiên nói: “Ta từng đáp ứng một người, không thải bối với người khác nữa, nhiều năm trước, ta từng thề với mình, phàm là chuyện ta đã đáp ứng y, vô luận thế nào, nhất định phải làm được.”

Y chợt mở to mắt, ngơ ngẩn nhìn phía trên. Người nọ ánh mắt xa xăm mà yên lặng, người nọ tươi cười thong dong mà ôn hòa, phong mang từng có, bá khí từng có, không thể tìm được một chút nào. Việc sinh tử như vậy, với y lại đã nhạt như mây khói.

A Hán ngơ ngác nhìn y, không biết sắc mặt mình đã nhợt nhạt đến mức nào, không biết thân thể mình đang lặng yên run rẩy.

Cho dù biết, có lẽ y vẫn sẽ để mình tin rằng đây là bởi mình bị thương quá nặng.

Người trong màn hình còn đang tranh chấp, còn đang khuyên nhủ, mà người nọ, chỉ mỉm cười.

A Hán ngỡ ngàng vươn tay, muốn nắm lấy gì đó, muốn vãn hồi gì đó, muốn giữ chặt thứ gì đó đã mất đi, nhưng mà tay nắm chặt giữa hư không, lại buông ra, lòng bàn tay trống trơn như trước, chẳng có gì cả.

Kỳ thật, y vẫn luôn oán hận.

Y nhìn như không hận, y nhìn như hờ hững, nhưng mà y vẫn luôn, y luôn canh cánh trong lòng. Cho nên một lần lại một lần, y mở đôi mắt nhìn như khờ dại thuần khiết kia, không ngừng đi hỏi chính mình, hỏi người khác.

Tại sao, người ta có thể nói không giữ lời?

Tại sao, tất cả những lời hứa cuối cùng đều không cần được thực hiện?

Tại sao, tại sao, tại sao...

Chủ nhân của ta, ông từng đáp ứng sẽ đổi đai ta thật tốt, cuối cùng, ông lại để

ta chết đi.

Tại sao? Tại sao ông không cứu ta? Tại sao? Tại sao ông phải gạt ta? Tại sao?
Những chuyện ông từng đáp ứng ta, chưa từng làm được lấy một?

Tại sao, tại sao, tại sao...

A Hán chưa bao giờ là người thiện lương độ lượng, A Hán trước giờ rất nhỏ
nhen, rất ích kỷ, rất đê bụng.

Thế nhưng, tại sao, tại sao, qua nhiều năm như vậy, nhiều năm như vậy, ông
lại phải vì một lời hứa không hề quan trọng mà bồi vào sinh mệnh mình?

Sai không phải ông từng không thủ tín, mà là ta quá kiên trì.

Không phải tất cả thề ước đều nhất định phải giữ vững, không phải tất cả lời
nói, đều nhất định phải làm được. Có rất nhiều thời điểm, bất đắc dĩ, không thể
tránh được, thoảng từ bỏ kiên trì, vốn cũng là nêu thôi.

Chủ nhân, ông nhớ rõ lời hứa ông từng đáp ứng ta này, thế thì, ông có từng
nhớ, Tiểu A Hán của ông tuy rằng rất hờ hững, nhưng cũng rất để ý sinh mệnh,
Tiểu A Hán của ông luôn rất kiên trì nhận định, người không nên giết người.

Như vậy, vì sao ông còn phải giết chết chính ông?

A Hán ngơ ngác nhìn Địch Phi và Bạch Kinh Hồng trò chuyện, cho đến khi
người bạch y thất hồn lạc phách, nhợt nhạt tiêu tụy, phong hoa không còn kia
buồn bã rời đi. Sau đó, A Hán lại nhắm mắt, hết thấy hết thấy, mọi kết cục đều
đã định trước, tương lai đã không cần nhìn nữa, y cũng chẳng muốn nhìn nữa.

Y chỉ cảm thấy đau, từ đầu đến chân, từ não đến tim, không một chỗ không
đau, mà hiện tại, y đã không dám khẳng định, đau đớn như vậy chỉ vén vẹn bởi
bị thương nặng.

Bên tai vẫn nghe được tiếng nói chuyện, vẫn có thể nhận biết hết thấy đang đi

theo phương hướng vận mệnh đã định.

Truyền thừa của Tu La giáo, người nọ lưu lại di ngôn hoang đường nhất buồn cười nhất, các đệ tử ngỡ ngàng vô thố, Trương Sở Thần giận dữ không chịu nổi, song không ai bởi vậy mà quyết định coi thường ý nguyện của y, đây đã là ý tưởng của y, thế thì cho dù vớ vẩn hơn, mọi người cũng phải kiên trì thực thi đến cùng.

Thế nhưng, Địch Phi, ông sai rồi.

A Hán quá tinh táo quá lạnh lùng mà nghĩ.

Trên đời này, không có luân hồi. Ít nhất, khoa học kỹ thuật của chúng ta chưa từng phát hiện bất kỳ căn cứ nào liên quan đến luân hồi. Cho nên, sau khi chết sẽ không biết, sau khi chết không có lục đạo luân chuyển, ông sẽ không gặp lại ta, ông cũng sẽ không có trông chờ gì đó kiếp sau làm gì đó.

Mà ta... Nếu như ta không phải người trong Tiểu Lâu, nếu như không phải có được khoa học kỹ thuật vượt thời đại giúp đỡ, ta cũng chẳng thể bảy trăm năm sau, làm dự ngôn của ông thành thật.

Địch Phi, ông sai rồi... Chờ đợi cuối cùng, nguyện vọng cuối cùng của ông, kỳ thật... vốn nêu là một sai lầm... là một điều vô ích...

A Hán nhắm mắt, tận lực để mình nghĩ một cách hờ hững.

Trên màn hình, chúng nhân Tu La giáo thương nghị đã định, Trương Sở Thần quay đầu đi tìm Địch Phi, khoảnh khắc đẩy cửa ra kia, người định trước trở thành truyền kỳ ấy, từ đây vĩnh viễn mất đi.

Khoảnh khắc cuối cùng ấy, y thì thào gọi hai chữ, cách quá xa, Trương Sở Thần không nghe rõ. Có điều, y tin tưởng, hắn, có lẽ... là đang gọi Kinh Hồng nhỉ.

Hai chữ nhẹ như vậy, hai chữ nam tử như kiêu dương, chiếu rọi thiên hạ anh

hung đều mất màu kia, vào lúc cuối cùng trong sinh mệnh vẫn còn nhớ nhung, vẫn vô ý thức thì thào gọi.

Đương thời, không người nghe thấy.

Mà bảy trăm năm sau, trong ảo cảnh của Tiểu Lâu, khoa học kỹ thuật không gì sánh bằng, làm cho hai chữ nhẹ như muỗi kia, vang cực nhẹ cực nhẹ bên tai A Hán.

A Hán không động đậy, không mở mắt, chỉ rất yên lặng, rất yên lặng mà nằm đó.

Rất lâu, rất lâu, trên gối mới có một vết nước cực nhạt cực nhỏ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 354 : Làm Sao Đổi Mặt

Trong gian phòng cô tịch, câu chuyện xa xôi mà dài dòng kia, cuối cùng đã kết thúc.

Bảy trăm năm trước, một thiếu niên vô tri mà ngây thơ, chết đi trong lòng một nam tử tàn nhẫn mà lạnh lùng.

Bảy trăm năm sau, trên màn hình hư cấu, một nhân vật tiêu sai bất kham, đặc lập độc hành nhất, lưu lại vô số truyền kỳ cho nhân thế này, trước mắt một người, hờ hững mỉm cười mà mất.

Rốt cuộc xem hết cả câu chuyện, mà A Hán, lại đã mỏi mệt đến mức không có sức lực để đi tự hỏi.

Trong phòng u ám vắng lặng, phảng phất cả đất trời đều đã trầm tịch.

Y chỉ ngơ ngác năm đó, trong một khoảng thời gian rất dài rất dài, đầu chỉ trống không.

Người nọ đổi đai y thì ra cực tốt. Người nọ thì ra... chịu vì y như thế.

Nhưng mà, lại như thế nào đây...

Y đã không thể quay về.

Động vật bị đông chết trong trời băng đất tuyết, không phải thời tiết ấm lại là có thể sống dậy. Ngược lại là vốn có xác chết, miễn cưỡng coi như bảo tồn hoàn chỉnh, sẽ theo mùa xuân đến mà thối rữa thành bùn, ngay cả hình dạng khi còn sống cũng chẳng thể nào tìm kiếm nữa.

A Hán chỉ mới trải một đời, nếu có thể nhìn thấy hết thảy những điều này, biết đâu tâm tình sẽ có biến hóa rất lớn, biết đâu với người với sự, sẽ có rất nhiều lĩnh ngộ.

Cho dù là A Hán đã trải hết bảy đời nhưng còn chưa hận hết chúng sinh, nếu nhìn thấy hết thảy, có lẽ cũng sẽ có nhiều dũng khí hơn, đi yêu, đi đổi mặt, đi cố gắng, đi kiên trì.

Nhưng mà, hiện tại người nhìn thấy hết thảy, là A Hán đã tâm lạnh như băng, tâm tĩnh như tuyết.

Những kiên trì và không muốn của bảy trăm năm trước, những ghi khắc và hoài niệm của bảy trăm năm trước, xa xôi quá mức, xa xôi đến độ không thể chạm, không thể hồi vị.

Chuyện đã vĩnh viễn mất đi, vì sao nhất định còn phải đổi mặt? Người đã vĩnh viễn để lỡ, hà tất còn phải nhất định để ý.

Chân tướng chỉ là, A Hán năm đó, đã không thể nào biến vê nữa.

Y không biết, tại sao còn phải xem, tại sao còn phải tự tìm phiền não. Tại sao không dễ dàng lạnh tâm địa lạnh đôi mắt, lại đột nhiên phải quay đầu, đi hiểu những chuyện tình sâu nghĩa nặng đó.

Nhin nhiều hơn, trừ tăng phiền não, trừ thêm khổ nạn nữa, trừ cho y càng nhiều mâu thuẫn thống khổ giày vò hơn, còn có thể mang đến cái gì đây?

Địch Phi...

Chủ nhân của y, người từng phụ y bỏ y tổn thương y, rồi lại dùng cả đời để khắc ghi y, dùng sinh mệnh để tế y kia, đã chết bảy trăm năm rồi...

Mà hiện giờ, người còn sống...

Ánh sáng bảy màu lại hiện ra phía trên, gian phòng vốn hắc ám thanh u lại

trình ra ảo giác, nhiều cảnh cùng hiện.

A Hán ngạc nhiên nhìn, sắc mặt vốn đã tái nhợt càng xanh thẫm.

Trong hình ảnh phía trên, y trần trụi bị trói chặt thương tổn, mà người nọ, đứng ở ngoài cửa, thần sắc lạnh lùng, hờ hững nhìn nhau.

Trong ánh mắt người nọ, không thấy một chút tình cảm, mảy may ôn nhu, mà y... ánh mắt bản thân y nhìn hướng người nọ, lại là kinh đào hãi lâng, long trời lở đất. Phảng phất mấy đời mấy kiếp, tất cả các cảm xúc kịch liệt nhất, khoảnh khắc này đều đã trút hết ra.

A Hán cảm thấy toàn thân trên dưới, không một chỗ không lạnh giá, y từ từ run rẩy, khớp hàm bắt đầu vang thành tiếng.

Tại sao. Tại sao. Tại sao...

Tại sao, đã xem hết chân tướng đả thương người gấp bội của bảy trăm năm trước, y còn phải xem chuyện bảy trăm năm sau?

Tại sao, Phương Khinh Trần muốn y biết, là cái gì?

Nếu nói Địch Phi bảy trăm năm trước, sau khi hờ hững bảo Bạch Kinh Hồng không thể trách ngươi, lựa chọn lại là ân đoạn nghĩa tuyệt, phiêu nhiên mà đi, vậy thì bảy trăm năm sau, đằng sau lãnh khốc tàn nhẫn, vô tình độc ác của Địch Cửu, rốt cuộc sẽ là gì đây?

A Hán trước giờ thừa nhận mình ngu xuẩn chất phác mà còn ngốc nghếch, lúc này lại nhạy bén lạ thường, sau chớp mắt ngắn ngủi, trăm ngàn loại suy nghĩ hỗn loạn đều ở trong lòng, nhưng mà, y không hề chờ mong, không hề khát vọng, hai tay y không tự chủ được mà nắm chặt khăn trải giường bên dưới, y chỉ mù tịt mở to đôi mắt, cơ hồ hơi sợ sệt nhìn màn hình phía trên.

Thế giới này, vô luận hắc ám cỡ nào, tàn khốc cỡ nào, dù sao cũng nên có một chút quang minh, một ít tốt đẹp. Đó từng là thứ A Hán năm ấy vẫn rất cố

gǎng, rất cő gǎng, muốn vì mình mà bảo hộ, muốn vì người kia mà giữ lại, hiện tại lại là thứ A Hán bây giờ sợ hãi nhất, không thích nhất, không muốn thấy nhất.

Thế nhưng, vô luận ý nguyện của y ra sao, những chân tướng ấy, cuối cùng đã hiện ra từng chút.

Thời điểm y hận người nọ, người nọ hờ hững bỏ y mà đi, sau đó điên cuồng thúc vận nội lực, nỗ lực chữa thương.

Khi y liều mạng giãy giụa, người nọ tẩu hỏa nhập ma, rồi lại lanh tinh mà một chưởng đánh mình thành trọng thương, một lần nữa kéo về thân và tâm sa vào trầm luân.

Khi y tràn đầy tử ý và sát khí, người nọ lê một thân trọng thương, rồi lại thăng tấp lưng, sắc mặt bình tĩnh, đến bên cạnh y lần nữa một cách khó tin.

Khi y lạnh lùng nhìn người nọ lần cuối cùng, lạnh lùng chặt đứt liên hệ sau cùng của mình với nhân thế này, kiếm của người nọ... đã ra khỏi vỏ...

Kiếm của Dạ Xoa từ phía sau đâm thăng vào trong cơ thể người nọ, người nọ mi cũng không động mà lùi mạnh về sau, tiếng mũi kiếm ma sát với máu thịt, nghe mà khiến người run rẩy lạnh lòng.

A Hán nhìn, cứ nhìn, toàn thân từ trong tủy xương ngấm ra một cő lạnh giá, khiến y không ngừng run rẩy, run rẩy.

Y nhìn người nọ hờ hững nói những lời cực xa xôi cực xa xôi ấy, hờ hững thanh trừ tất cả chướng ngại trước mắt.

Y nhìn người nọ kiếm đeo trên người, không thể không quỳ thăng tấp bên cạnh y, mới có thể ôm y lên.

Người giết chóc lạnh lùng như vậy, nói bên tai y cực nhẹ nhàng rằng: “A Hán, ta đưa ngươi về nhà...”

Người nọ mang theo y một đường xung đột, mang theo y một đường lao nhanh. Máu của y từng giọt nhỏ xuồng, một đường xa tít vô tận.

Là mưa máu, là biển lửa, là con đường lấy sinh mệnh và máu tươi đúc liền.

A Hán ngơ ngác nhìn, nhìn... nhìn một đoạn chân tướng y hoàn toàn không thể tưởng tượng này.

Địch Cửu lại sẽ vì A Hán mà khổ chiến như thế, liều mạng như thế?

Hết thảy những điều này, rốt cuộc là thần thoại, hay là trò cười, là ảo giác, hay là mộng cảnh!

Nhưng mà, hết thảy, từng li từng tí, lại là chân thật như thế, chân thật đến mức khiến người không thể hoài nghi.

A Hán thậm chí không nhớ được là mình nên cảm động, nên khổ sở ảo não vì hiểu lầm và phẫn hận từng có. Chỉ là cảm giác lạnh băng trong lòng kia, càng lúc càng nồng, càng lúc càng nồng, nồng đến mức cơ hồ muốn đông lạnh thân xác máu thịt, kèm thêm toàn bộ *** thần y.

Người kia... sắp chết... Địch Cửu... y sắp chết...

A Hán biết, Địch Cửu sắp chết.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 355 : Trăng Sao Như Xưa

Địch Cửu, y sắp chết.

Thương nặng như vậy, mỏi mệt cực độ như vậy, cạn kiệt không tiếc hết thảy
như vậy, liều mạng bất chấp sinh tử như vậy.

Y không có khả năng sống sót...

Đôi mày y, đôi mắt y, y thở dốc, vết thương vẫn chảy máu kia, tất cả đều
đang tuyên cáo tử vong đã sém lông mày.

Mà bản thân, rốt cuộc đã hôn mê bao nhiêu năm? Địch Cửu... Địch Cửu y...
y đã chết bao nhiêu năm...

Thân y chôn ở nơi nào, xương y hóa phương nào, y có biết, người y bảo hộ
kia, khoảnh khắc cuối cùng hận y cỡ nào, muốn hủy diệt y cỡ nào!

A Hán thoảng mê muội nghĩ, nỗi lòng cơ hồ đã sa vào ma chướng. Y mê mê
loạn loạn mà nhìn phía trên, mắt kỳ thật không hề có tiêu cự. Môi y lạnh băng
cứng đờ, tay chân tú chi, phảng phất đã không phải là của bản thân nữa.

Người kia... y chết rồi.

Cái người lúc hận nhất, y vẫn cứ ngu xuẩn đến mức không muốn thương tổn
kia, hắn là đã chết rất lâu, rất lâu rồi!

Nếu không phải chết lặng như thế, mê muội như thế, suy yếu như thế, A Hán
y, hắn là sẽ cười to đấy.

Ông ấy chết rồi. Người kia cũng chết rồi. Họ... đều chết cả rồi.

Chỉ có y, vẫn còn sống. Thiên hoang địa lão, y vẫn sẽ sống, vẫn sống...

Nhưng mà, hết thảy trong ảo cảnh, lại khó tin như thế.

Một người, thân bị thương đến nước này, vậy mà không chết.

Một người, lòng đau đớn nước này, lại có thể không chết.

Địch Cửu y, chưa chết.

Không phải một ngày, hai ngày, mà là nháy mắt mấy năm, y vậy mà vẫn không chịu chết.

Sinh mệnh mỏng manh như vậy nhưng vẫn kiên trì không chịu từ bỏ.

Mấy năm thời gian, sâu trong ảo cảnh này, chẳng qua là nháy mắt quay vòng. Thời gian sai biệt kỳ diệu, làm tất cả khổ nạn, tất cả giày vò, đều lấy một tốc độ như nước chảy nháy mắt trôi qua.

Cho nên, trong ảo cảnh, thân thể Địch Cửu gầy yếu nhanh như vậy, nhanh như vậy. Phảng phất chỉ trong nháy mắt đã lặng lẽ kiệt quệ toàn bộ sinh mệnh, chỉ còn bệnh cốt rời rạc, y lại vẫn đang kiên trì sống sót.

Trong ảo cảnh, số lần Địch Cửu lặng lẽ tránh ở chỗ không người mà ho rất nhiều rất nhiều, mỗi một lần ho thời gian đều càng ngày càng dài, mỗi một lần ho đều càng ngày càng tê tâm liệt肺. Tâm lung vẫn không chịu khom, không muốn khuất kia, chỉ có thể cong xuống, hồi lâu chẳng thể thẳng lại.

Chiếc khăn vải che bên môi, mỗi một lần đều nhất định nhuộm màu đỏ tươi chói mắt, rồi lại nháy mắt bị chủ nhân tùy tay ném đi.

Trong ảo cảnh, Địch Cửu luôn điên cuồng luyện công. Sự điên cuồng chỉ cầu tiến bộ, không để ý gì khác như vậy, phương pháp luyện công hoàn toàn đốt

cháy giai đoạn đó, mỗi khi nhìn mà tâm lạnh đẫm rét.

Tính mạng còn không thể bảo toàn, y lại vẫn chẳng kiêng nể gì mà áp bức mình cạn kiệt như vậy, là vì sao?

A Hán không nghĩ, không hỏi, chỉ trừng đôi mắt đã sưng sờ cay cay, cắn chết khớp hàm mà nhìn.

Trong ảo cảnh hiện ra nhiều nhất, vẫn là sự chăm sóc của họ với y.

Địch Nhất vì y bôn ba chân trời, vấp váp tứ xứ, lại vẫn tứ xứ cầu khẩn. Địch Tam và y rõ ràng không hề có giao tình, lại vì y mà kết thù khắp nơi, cướp đoạt tứ xứ các loại linh đan diệu dược.

Cho dù là Văn Tố Y chưa bao giờ quen biết, cũng chưa từng có một câu việc y liên lụy phu thê họ chia lìa, vẫn tận tâm tận lực săn sóc y như vậy.

Nhưng mà, trong ảo cảnh hiện ra nhiều nhất, vẫn là Địch Cửu.

Địch Cửu truyền công cho y, Địch Cửu xoa bóp châm cứu giúp y, Địch Cửu cả đêm bồi bên cạnh y, càng lạnh giá, càng suy yếu, càng phải ngồi thăng bằng, càng phải toàn tâm trông nom y, Địch Cửu nếu không cần thiết, lại không chịu dễ dàng chạm y một chút.

Địch Cửu chưa bao giờ chịu ở bên tai gọi y, Địch Cửu chưa bao giờ nguyện thuần bởi vì ôn nhu tình hoài mà ôm y, Địch Cửu sẽ để y dựa vai mình, nghỉ ngơi dưới ánh dương xán lạn kia, Địch Cửu vô luận với ai đều dựng thăng phòng vệ, lại sẽ bất tri bất giác thả lỏng thân tâm, lặng yên thiếp đi bên cạnh một người hôn mê bất tỉnh kia.

A Hán cho là mình sẽ nhắm mắt, cho là mình sẽ phất tay, cắt đứt ảo cảnh này, cho là mình sẽ dần dần cạn kiệt tâm lực, không còn sức cũng không có tâm nhìn nữa.

Nhưng mà, y vẫn mở to mắt, nhìn gắt gao phía trên, rất lâu dài, ngay cả một

lần chớp mắt cũng không có.

Bởi vì ngưng chú quá lâu, nhìn đăm đăm quá lâu, mắt mỏi mệt chua xót đến mức cơ hồ phải tuôn rơi nước mắt, mà Địch Cửu trong màn hình đã hôn mê bảy ngày bảy đêm, máu tươi nôn đầy dưới đất.

Lúc tỉnh lại, y bình tĩnh hỏi: “Ta còn có thể sống thêm bao lâu?”

Y không sống được lâu nữa.

Kiên trì nhiều hơn, nghị lực mạnh hơn, *** thẫn thẫn kỳ hơn, cũng không thể vĩnh viễn đấu sức với tử thần. Y sẽ chết, có lẽ là ngày mai, có lẽ là tháng sau, nhưng tuyệt không có khả năng năm này qua năm khác sống sót lâu như vậy.

Thân thể A Hán đã an tĩnh lại, không còn run rẩy nữa.

Y chỉ yên lặng nhìn, cứ nhìn mà thôi, đầu óc không suy xét, trong lòng trống rỗng.

Cho nên, thời điểm Địch Cửu báo một nhân vật Tiểu Lâu có lẽ có, lừa Địch Nhất rời đi, A Hán không hề kinh ngạc.

Cho nên, Địch Cửu lặng lẽ để lại hai viên bảo châu, nửa đêm điểm huyệt ngủ của Văn Tố Y, A Hán cũng hoàn toàn không cảm giác.

Cho nên, Địch Cửu mang theo y, lén xuống núi, một đường trèo non lội suối, bôn ba về phía trước, lấy sức một người vừa đi đường vừa chiếu cố chu toàn cho y, A Hán cũng đồng dạng không cảm giác, giống như chưa từng nhìn thấy.

Y chỉ hờ hững nhìn, chờ, chờ kết cục cuối cùng kia, chờ tử vong cuối cùng kia. Không nghĩ, không hỏi, không cân nhắc tương lai nơi nào tiền lộ phương nào.

Đêm đó, trăng sao như xưa, ánh lửa như cũ. Người nọ nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay vuốt ve mặt mày y, người nọ dùng thanh âm gần như không thể nghe

mà gọi tên y.

Người nọ cẩn thận ôm y dưới ánh trăng, bên ngọn lửa, phảng phất muôn che chở y không bị phong hàn, từng chút một, từ từ ôm chặt, sau đó, thân thể ngưng nghẽn kia, bắt đầu run rẩy.

Là người nọ lo lăng trong bóng đêm lạnh giá này, để y bị lạnh, cho nên phải ôm chặt như thế, hay bởi vì người nọ còn sợ lạnh hơn y, cho nên vào buổi đêm tịch mịch như thế, mới phải ôm chặt y, không chịu thả lỏng nữa.

Bỗng nhiên, ngực A Hán đau nhói, lần này y đã biết chắc, đây không phải đau đớn phát tác do *** thần bị thương tạo thành.

Y ngạc nhiên, trăng sao như thế, ánh lửa như thế, bản thân yên lặng say ngủ như thế, người kia yên lặng bảo hộ như thế.

Mặt người nọ trăng bêch, ngón tay người nọ, dường như đều phiếm khí xanh trăng. Đêm lạnh như vậy khuya như vậy, lạnh triệt thân tâm, lạnh thấu ngón tay?

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 356 : Một Dạng Đỏ Thắm

A Hán vẫn đều nhớ rõ, Địch Cửu là người cực kỳ cực kỳ sợ lạnh. Chỉ là bản thân Địch Cửu vẫn không hay biết, y hóa ra đang sợ lạnh. A Hán còn nhớ, Địch Cửu cũng là một người cực kỳ cực kỳ khó có thể ấm áp, tuy rằng vẫn luôn nắm tay y, ủ ấm y, thế nhưng chỉ cần vừa buông ra là đầu ngón tay người nọ lại sẽ nhanh chóng lạnh đi.

A Hán cố định nhìn bản thân đang hôn mê, tại sao, tại sao, rõ ràng vẫn luôn nhớ Địch Cửu rất sợ lạnh, đêm giá rét như vậy lại không chịu tỉnh dậy, đi nắm tay y. Tại sao, tại sao, rõ ràng vẫn sớm thành thói quen, nhất định phải ôm y mới ngủ được, hiện giờ lại có thể ngủ say lâu như vậy, lâu như vậy, hoàn toàn quên mất người kia vẫn luôn rất lạnh, rất lạnh...

Một giọt lóng lánh, đột nhiên, từ khói mắt Địch Cửu, lặng lẽ chảy xuống.

A Hán gần như không thể tin tưởng mà run lên, ngồi bật dậy trên giường.

Người trong ảo cảnh cầm một vò rượu ngửa đầu uống, trong khoảnh khắc mĩ tửu liền dốc đầy đầu đầy mặt đầy mình, một giọt nước mắt rất nhỏ kia, cũng chẳng thể tìm kiếm nữa.

A Hán đưa tay, ôm ***g ngực vẫn đau nhức, chợt mở miệng, máu tươi liền phun đầy dưới đất.

Máu của người trong Tiểu Lâu, máu của người ngoài Tiểu Lâu.

Trên trời dưới đất, đầy rẫy trước mắt, đều là một dạng đỏ thắm gai mắt.

Máu của A Hán cũng đỏ tươi như vậy. Không khác màu sắc nhuộm thành

trên tất cả khăn tay mà Địch Cửu từng ấy năm qua một mình lặng lẽ ném xuống là mấy.

Trước sau hai đoạn ghi chép, sau khi qua Phương Khinh Trần đặc biệt chỉnh lý cắt nối cho A Hán, kỳ thật chỉ cần khoảng thời gian một ngày là có thể xem xong. Nhưng mà thời gian qua đủ một ngày rưỡi, A Hán rốt cuộc mới ra khỏi phòng.

Có lẽ duyên cớ bởi vì *** thần lực bị tổn thương, thần thái của A Hán suy yếu nhợt nhạt lạ thường, cả đứng cũng như không vững, chỉ vịn cửa phòng đóng kín, đứng ngay đó, không đi nổi một bước nữa.

Trương Mẫn Hân rất muốn qua giúp y, nhưng không biết vì sao, lại cố tình chộp dạ, vì thế cô nhẹ nhàng đưa mắt ra hiệu cho Ngô Vũ.

Ngô Vũ cũng không nói gì nhiều, qua thiết bị thuần di, trực tiếp chuyển mình đến bên cạnh A Hán, một phen đỡ lấy y, nhẹ giọng nói: “Tình thần lực của cậu đã bị thương, ảnh hưởng đến thân thể. Hiện tại, cậu cần nghỉ ngơi an tĩnh thời gian dài, đồng thời còn phải nhờ máy móc trị liệu thương tổn *** thần. Lúc này, cậu không thích hợp hoạt động quá nhiều đâu, nếu có chuyện gì, cậu cứ nói một tiếng với bọn tôi là được.”

A Hán chỉ nhẹ giọng hỏi: “Y ở đâu?”

“Phương Khinh Trần đã dùng niệm lực làm y hôn mê, ném vào buồng ngủ thứ chín.”

“Thế Khinh Trần đâu?”

“Cậu ấy đã nghỉ ngơi suốt một ngày, hiện tại, đang chờ ở buồng ngủ thứ chín.”

A Hán gật đầu: “Máy thuần di của cậu, cho tôi mượn dùng một chút.”

“A Hán, cậu không định nói chuyện với giáo sư trước sao?”

A Hán đưa mắt nhìn cô: “Y tối đa chỉ có thể sống thêm một ngày.”

Vé mặt Ngô Vũ hơi buồn bã: “Nhưng mà, bất kể cậu làm thế nào, y cũng chỉ có thể sống thêm một ngày nữa.”

A Hán ngưng mắt nhìn cô, qua một lúc, mới nở nụ cười nói: “Một ngày, vậy là đủ rồi.”

Ngô Vũ rốt cuộc gật đầu, không nói nữa, chỉ thò tay lấy máy thuần di minh sử dụng từ trong túi ra giao cho A Hán.

Quang hoa phút chốc hiện lên, một khắc sau, A Hán đã xuất hiện bên cạnh Phương Khinh Trần và Địch Cửu.

Y chỉ cúi đầu, yên lặng nhìn Địch Cửu ngủ say không tỉnh trong buồng ngủ, nhất thời trong lòng cũng chẳng biết là cảm thụ ra sao.

Mấy đời mấy kiếp, y luôn lười biếng yêu ngủ, bao nhiêu lần uể oải tỉnh dậy trên giường, nhìn biểu tình hết cách của người chờ đợi bên cạnh, làm sao có thể nghĩ đến, vậy mà sẽ có thời điểm hôm nay, y im lặng đứng trông bên cạnh người khác, nhìn người khác ngủ say không tỉnh.

Ngần ấy năm qua, Địch Cửu luôn trông y như vậy, vẫn chờ y tỉnh, vẫn không chờ được. Lại là dùng tâm tình thế nào, mới có thể một mực nhìn y, trông y, che chở y, vẫn kiên trì, không thể và không chịu từ bỏ.

Mà nay, trong nháy mắt là y có thể đánh thức Địch Cửu, thế nhưng... sau một ngày thanh tỉnh, lại sẽ là say ngủ vĩnh cửu kia.

Bỗng thở dài một tiếng, A Hán nhẹ nhàng vươn tay, cực nhanh chóng nhấn mấy nút không chế.

Phương Khinh Trần vẫn ngồi bên cạnh, lại cũng vẫn không nói không răng, hơi chau mày, lúc này mới hỏi ra tiếng: “A Hán, ngươi đang làm gì thế?”

Thao tác của A Hán vừa rồi, không phải đang đánh thức Địch Cửu, lại là khởi động thiết bị quét và trình tự chữa trị của buồng ngủ, chỉ lệnh này vừa chuyển vào, máy tính trí năng của buồng ngủ sẽ lập tức tiến hành quét toàn thân Địch Cửu, chữa trị tất cả các tế bào không đạt đến trạng thái tốt nhất trong cơ thể y.

Cứ như vậy, đợi đến khi Địch Cửu tỉnh lại, y chẳng những sẽ tiêu sạch thương đau, không còn bệnh tinh, cơ năng thân thể cũng sẽ được điều chỉnh đến độ cao hoàn mỹ, thể lực trí lực phản ứng lực, thậm chí cũng sẽ hơi mạnh hơn so với thời kỳ đỉnh cao.

Với khoa học kỹ thuật của Tiểu Lâu, muốn chữa khỏi cho Địch Cửu vốn là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng lợi dụng khoa học kỹ thuật vượt thời đại, tục mệnh kéo thọ, trị liệu đau thương cho phàm nhân, việc này ở Tiểu Lâu, đã là cầm kỵ tuyệt đối.

Hơn nữa, trị liệu như vậy cũng không hề có ý nghĩa. Hôm nay người chữa khỏi cho người, ngày mai người được người chữa khỏi này, sẽ bị máy tính chủ của Tiểu Lâu hoặc là cục quản lý thời không đoạt đi tính mạng. Tồn tại pháp luật như vậy, tự nhiên là có đạo lý tồn tại của nó. Nếu phóng túng, tất cả học sinh đều có thể băng vào yêu thích của mình tùy ý kéo dài mệnh cho thế nhân, mà người được họ kéo dài mệnh, lại tự nhiên sẽ vì người mình quan tâm lần lượt khẩn cầu chữa bệnh kéo dài tuổi thọ, hành vi như vậy nếu không khống chế, cả thế giới đều không thể không đại loạn.

Nhưng mà, lần này, tình hình A Hán trị liệu cho Địch Cửu, lại thật sự rất đặc thù.

“Sinh mệnh y chỉ còn lại một ngày. Ta hy vọng một ngày cuối cùng này, y có thể thoát khỏi ốm đau thời gian dài, y có thể một lần nữa cảm nhận được cảm giác khỏe mạnh, y có thể không bị thương hoạn tra tấn nữa.”

A Hán thanh âm trầm thấp: “Chỉ là một ngày, một ngày mà thôi, không thể sao?”

Vẻ mặt trầm tịch mà bi ai như thế, thanh âm trầm thấp mà bi thương như thế, khiến người ta cơ hồ không nhẫn tâm nói ra bất cứ lời chỉ trích gì.

Ngay cả giáo sư Trang vừa nhận được máy tính chủ báo động, tuyên bố hành vi của A Hán đã vi quy nghiêm trọng mà lập tức nối với phòng ngủ đông, chuẩn bị đối thoại với y, vừa mới mở màn ảnh, sau khi trông thấy khuôn mặt ảm đạm của A Hán, nghe thấy một tiếng nói thăm này, rốt cuộc cũng thở dài.

Thôi, chẳng qua là một ngày cuối cùng, cứ để y tùy hứng một hồi, để y cho người kia một ngày khỏe mạnh và vui vẻ, lại có gì không thể.

Giáo sư Trang thoảng chầm chừ, rốt cuộc một lần nữa đóng máy thông tấn.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 357 : Quay Đầu Không Đường

Giáo sư Trang thoáng chầm chừ, rốt cuộc một lần nữa đóng máy thông tấn.

Ngược lại là Phương Khinh Trần trong phòng ngủ đông, trên sự kiện này vẫn kiên trì tùy hứng mà làm, không để ý quy tắc, vẻ mặt lại hơi trịnh trọng, ánh mắt ngưng định trên mặt A Hán, y chậm rãi hỏi: “A Hán... người... thật sự chỉ vển vẹn vì việc này?”

A Hán chậm chạp ngẩng đầu, ánh mắt thoáng trống rỗng: “Người cho là, ta còn có thể làm gì đây?”

Phương Khinh Trần không nói gì.

Đúng vậy, A Hán y còn có thể làm được gì nữa đây? Nhất định bắt Địch Cửu chết, không phải nội quy, mà là pháp luật. Là do máy tính chủ tự động chấp hành, không có bất cứ ai có thể đối kháng, cũng tuyệt đối không có bất cứ ai có thể sửa đổi pháp luật của cục thời không.

Cho dù là bản thân y cũng đã chẳng tìm ra được kẽ hở để dùi nữa, huống chi A Hán trước nay không biết nói dối.

“A Hán, ta là người bốc đồng.”

Trước mặt người khác, Phương Khinh Trần mặc dù luôn trưng ra thái độ cứng rắn, nhưng hiện tại đối mặt với đương sự A Hán này, trong đầu y chung quy vẫn thoáng không yên: “Đối với ta mà nói, sống tạm còn không bằng chết thống khoái, vì cầu một sự minh bạch, một phần khoái ý, vô luận trả cái giá thế nào, ta đều cảm thấy rất nên.”

Lựa chọn trước mắt này, tính ra nên là trách nhiệm của y, cho nên vô luận là kết quả gì, y cuối cùng cũng phải thừa nhận, đồng thời gánh vác kết quả theo đó mà đến: “Là ta làm chủ, đưa Địch Cửu vào tử địa này, cũng là ta kiên trì, muốn bức người quay đầu, nhìn những chuyện cũ năm xưa này. Với ta mà nói, đây tự nhiên đều là lựa chọn đương nhiên. Thế nhưng đối với người, ta làm như vậy, rốt cuộc... ta không biết ta là giúp người, hay là hại người. Nếu ta đã áp đặt phương thức xử sự của bản thân lên người, ta rất xin lỗi.”

A Hán không nói tiếng nào, chỉ ngồi xuống bên cạnh buồng ngủ.

Buồng ngủ của Tiểu Lâu, hệ thống chữa trị bản thân kèm theo không cường đại lắm, thời gian tiêu phí để quét chữa cho Địch Cửu cũng khá là dài. Cho nên A Hán có thể ngồi bên cạnh y, chậm rãi trông, chờ, nhìn, mặc cho loại cảm giác kỳ dị điên đảo sai vị này tràn ngập trong lòng.

Y lặng lẽ ngưng mắt nhìn Địch Cửu.

Cho dù là mất đi ý thức, vẻ mặt người kia vẫn có một chút bất an, đôi mày kia, cũng hơi nhíu lại như cũ.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi ngã xuống kia, y phải chăng... vẫn đang... lo lắng cho ta...

A Hán nỗi lòng mê mang mà nghĩ, nhẹ nhàng nói: “Khinh Trần... ta hận người... ta cũng hận Trương Mẫn Hân, ta hận giáo sư, ta hận Tiểu Dung, ta hận Kính Tiết. Ta kỳ thật đang hận mọi người mà ta quen biết.”

Phương Khinh Trần cười khổ: “Ta biết.”

“Nhưng ta cũng hiểu, ta chỉ là đang giận lây.”

A Hán lặng lẽ cúi đầu, lặng lẽ nhìn người trong buồng ngủ kia. Trong ánh mắt y có sự mê mang vô cùng vô tận, sấm gió từng tuôn lên, lại đều đã bình ổn.

“Người bất hạnh, luôn dễ dàng giận lây toàn thế giới nỗi. Bất kể phẫn nộ này có đạo lý hay không, luôn cảm thấy toàn bộ thiên hạ đều phụ bạc y. Cho nên bất kể là người thiện đãi y, hay người ác đãi y, trong lòng y đều thành người xấu. Ta hận Trương Mẫn Hân, hận cô ta kéo ta làm luận đề này. Ta hận Tiểu Dung, hận y tại sao lại có thể khoan dung thiện lương như vậy. Bản thân cũng lên pháp trường rồi mà vẫn phải khuyên ta. Ta hận giáo sư, ta hận ông hờ hững ngồi nhìn hết thảy khổ nạn của ta, lại chẳng chịu làm chuyện gì, ta cũng hận Địch Nhất, tại sao phải đối tốt với ta, tại sao y phải để ta mong đợi những thứ tốt đẹp trên đời này, đương nhiên, ta hận nhất, khẳng định vẫn là y...”

A Hán khẽ khàng vươn tay, đặt trên ***g thủy *** của buồng ngủ, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, cơ hồ như là đang cách không gian vài thước kia, vuốt ve người nọ.

“Hiện tại ta đã biết, lúc trước ta phẫn nộ như vậy, kỳ thật chỉ là một hiểu lầm. Hóa ra tất cả đều là có ẩn tình khác. Y không hề phụ ta, không hề hại ta, ngược lại là vì cứu ta mà chịu đựng nhiều chuyện như vậy. Mà ta, lại tùy hứng phóng túng *** thần lực của mình mất khống chế, làm mấy người quan tâm ta nhất trên thế giới này nhận hết giày vò. Ta đã cướp đi tất cả khoái lạc của họ, ta đã hủy diệt nhân sinh vốn có thể tự do của họ, ta khiến họ đem nhiều thời gian, *** lực như vậy, lãng phí hết trên người ta.”

Cực kỳ cực kỳ nhẹ, A Hán lắc đầu, bên môi cũng như có nét cười khổ nhỏ tí tẹo, lặng yên lướt qua: “Nghiêm túc mà tính, kỳ thật chỉ có ta phụ họ, mà không có họ phụ ta. Càng đừng nói đến các ngươi... Khinh Trần, ngươi cũng vậy, Tiểu Dung cũng vậy, Kính Tiết cũng vậy, lúc ta xảy ra chuyện, các ngươi mặc dù không lập tức vươn tay giúp đỡ, nhưng cũng chỉ bởi vì, đó là quy tắc của Tiểu Lâu, chỉ bởi vì, các ngươi đều biết, ta kỳ thật không hề có gì nguy hiểm, không thể nào bởi vậy mà nói, các ngươi thật sự lạnh lùng vô tình. Nếu như nghĩ thử hơn bảy trăm năm qua, mấy đời này của ta... kỳ thật, cũng luôn là các ngươi đang giúp. Là các ngươi một mực tính toán cho ta, suy nghĩ cho ta. Là các ngươi vắt hết óc thiết kế võ công bẽ ngoài cho ta, muốn ta bớt được một chút thương tổn. Mà ta, lại chưa từng phí tâm tư gì vì các ngươi.”

“Không một ai sinh ra đã nợ ai, không một ai trời sinh nêun làm trâu làm ngựa cho ta, nhọc lòng phí sức vì ta. Khinh Trần, rõ ràng trên đời này, chưa từng có ai phụ ta, ta cũng rất hiểu, ta căn bản không có lý do gì đi hận bất cứ ai, nhưng mà...”

Y rốt cuộc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Phương Khinh Trần, trong mắt lộ ra nỗi tuyệt vọng: “Nhưng mà, đạo lý có thể nói ngoài miệng, vị tất lại thật sự thông được. Khinh Trần, ta rõ ràng là minh bạch hết đó, hiểu hết đó, thế nhưng, lòng ta...” Y đưa tay lên, chỉ ngực mình: “Lòng ta, đã thay đổi.”

Sự tình từng xảy ra, chung quy là đã xảy ra, yêu hận tình thù từng có, cũng tuyệt đối không thể bởi vì gọi là hiểu lầm phơi bày mà lập tức tan thành mây khói. Bát gốm rơi xuống đất, cho dù nhặt lên lại thì chung quy cũng đã vỡ. Mà những thù hận, thống khổ, phẫn nộ, oán hận vô cùng mãnh liệt đó, ngăn ấy những cảm xúc tiêu cực, từng hoàn toàn chi phối suy nghĩ của y, cho nên, dù hiện giờ y đã biết hết thảy đều chỉ là nhầm lẫn, cũng không thể lập tức biến chúng thành tình yêu, vui mừng, ôn nhu, cùng với cảm kích.

Một bộ quần áo đã bị bẩn thì làm sao có thể giặt sạch sẽ được!

Bảy đời làm người, y đã học được yêu, cũng hiểu được hận, hồng trần đổi thay, y từng có kiên trì, cũng từng có chấp mê, nhân sinh như thế, thiên địa như thế, đôi mắt từng trong suốt, từng chút một trở nên phức tạp thâm trầm mà lạnh lùng, đến bây giờ, cho dù đã bày toàn bộ những chân tướng đó trước mặt, miễn cưỡng có thể chùi đi một chút lạnh băng kia, nhưng con ngươi đã sâu thăm như thế, làm sao có thể trở về trong veo không cáu bẩn.

“Khinh Trần, ta biết, là ta không đúng, là ta quá không nói đạo lý. Nhưng mà, ta đối với các ngươi, đối với cả Tiểu Lâu, đối với rất nhiều rất nhiều người, vẫn có oán hận, ta đối với y...” Y lại cúi đầu, rất nhanh chóng nhìn Địch Cửu một thoáng.

“Ta đối với y... cũng không thể trở lại nữa.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 358 : Trần Duyên Lịch Tận

Ngoài buồng ngủ đông, A Hán vẻ mặt mê mang.

“Nhưng mà, ngươi vẫn muốn chữa khỏi cho y, ngươi vẫn muốn vào ngày cuối cùng đó, cho y một thân thể khỏe mạnh thoái mái.”

Phương Khinh Trần nhẹ nhàng chỉ ra.

A Hán chậm rãi lắc đầu, qua rất lâu mới nhẹ nhàng nói: “Khinh Trần, nếu như, nếu như... không phải ngươi ban đầu để ta xem chuyện của bảy trăm năm trước, có lẽ... có lẽ ta sẽ chỉ như bây giờ, vẫn không ngồi gì, cứ thế ngơ ngác mà trông, chờ, cho đến khi y chết đi, nhưng mà, ta đã nhìn thấy...”

Đột nhiên, A Hán không nói được nữa.

Nỗi lòng mê mang mà phức tạp như vậy, không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

A Hán và Địch Phi bảy trăm năm trước, là ai nợ ai, là ai phụ ai, đã không cần rỗi rãm, không cần truy cứu.

Nếu là đời thứ nhất về Tiểu Lâu, xem đoạn ghi chép hoàn chỉnh, biết đâu sẽ có rất nhiều cảm khái, rất nhiều ý tưởng, nhưng mà y lúc ấy còn quá dốt, quá ngô ngênh, quá không hiểu thế thái nhân tâm, bởi vậy cho dù có một chút cảm xúc, chỉ sơ vị tất sâu sắc bao nhiêu, cho dù sẽ có một khắc động dung, chỉ sơ vị tất có thể hoàn toàn minh bạch, Địch Phi trong dòng năm tháng đằng đằng đó, đường lòng đổi dời.

Chỉ có hiện tại, sau khi đã trải qua bảy đời, lịch hết các loại thế thái của hồng

trần, chân chính đầu nhập, đi yêu đi hận, quay đầu nhìn lại đoạn chuyện xưa kia, y mới có thể sâu sắc cảm nhận được, loại thống khổ và bi thương chạm đến linh hồn đó, cũng mới chân chính hiểu ra, chân chính bị chấn động, chân chính bị cảm động.

“Ta nhìn Địch Phi chết đi, ta nghe thấy kêu gọi cuối cùng của ông ấy, rõ ràng ông ấy ở ngay trước mắt, rõ ràng ông ấy đang nói chuyện, đang mỉm cười, thế nhưng, ta vươn tay, lại không thể với đến...”

Y hơi cúi đầu, nhìn tay mình đang đặt trên buồng ngủ, bàn tay kia cách lớp thủy *** dày cộp, xa xa che trên người Địch Cửu, lại không thể chân chính chạm đến thân thể nọ.

“Ta... ta rốt cuộc là... không làm được gì, không bắt được gì cả.”

Sắc mặt A Hán nhợt nhạt đến gần như trong suốt, thân thể lại bắt đầu hơi run rẩy.

Chỉ có tận mắt nhìn hết thảy của Địch Phi, nhìn y lạnh băng như thế, không thể vẫn hồi như thế, hướng đến sâu nhất trong hắc ám độc hại mà mất đi, thần tiên trong Tiểu Lâu chưa bao giờ biết phải sợ hãi tử vong này mới chân chính minh bạch, tử vong là một chuyện đáng sợ cỡ nào, tàn nhẫn cỡ nào. Cũng mới chân chính minh bạch, nếu y vẫn ngây ngây ngô ngô, rồi rồi răm răm như vậy, không thể làm chuyện gì, hoặc giả nói, không biết mình nên làm gì. Thế thì đến cuối cùng, Địch Cửu cho dù ở ngay bên cạnh y, cũng sẽ như Địch Phi, cứ thế lặng yên lõi mất, lặng yên chết đi.

Vô luận hô hoán thế nào, bất kể vươn tay thế nào, y đều sẽ như nhìn Địch Phi, không thể kéo về một mảy may nữa.

Sự tình trong quá khứ, cho dù toàn là bi thương, toàn là khổ nạn, toàn là đau đớn, nhưng mà, đó dù sao cũng thuộc về hai người. Làm sao cam tâm, làm sao có thể! Cứ như vậy, uổng phí, mặc hết thảy đều mất đi!

Ngẩng đầu nhìn Phương Khinh Trần, trong mắt A Hán có vẻ áy náy: “Ta đã tỉnh lại, cũng xem hết mọi thứ, nhưng mà trong lòng ta vẫn có hận. Hoặc giả nói, hận ý kia quá sâu, quá dài, quá nồng, cho dù đột nhiên tra biết chân tướng, minh bạch đúng sai, ta cũng không thể phất tay là quên hết nó.”

Phương Khinh Trần gật đầu.

Một người, nếu nghĩ rằng nghĩ lợi hại một người khác rất nhiều năm, lại đột nhiên phát hiện, hóa ra thù hận lúc trước chỉ là một sự hiểu lầm, chẳng lẽ thật sự có thể chớp mắt mấy cái đã quên sạch tất cả khổ nạn, tất cả thù hận trong mấy năm qua, chẳng lẽ có thể lập tức đi ôm nhau, đi trao đổi, đi thân thân ái ái, cười tan ân thù sao?

Chuyện như vậy, phàm là người thân thể máu thịt thì không một ai có thể làm được, mà A Hán y... Cho dù y là A Hán, y rốt cuộc cũng không phải máy móc có thể tùy ý xóa đi ký ức, một lần nữa biên soạn trình tự.

“Nhưng mà, nếu ta không hay biết gì, chỉ một mực ngủ say như vậy, tiếp đó, sau khi y đã chết rất nhiều rất nhiều năm, lại ôm thù hận với cả thế giới mà tỉnh lại, trời biết ta sẽ biến thành quái vật thế nào? Nếu khi đó, các ngươi vì khuyên nhủ ta, để ta một lần nữa chứng kiến đoạn ghi chép này, muốn cho ta hay, không phải mọi người đều phụ ta, muốn ta biết, kỳ thật y cuối cùng không hề vứt bỏ ta, như vậy mấy trăm năm sau, khi thi cốt y đều đã thành khói, mới biết được chân tướng, biết đâu...”

Vẻ mặt A Hán thoảng mù mờ: “Ta biết đâu sẽ nổi điên. Ta biết đâu, sẽ càng thêm thống hận mọi người, biết đâu... đến lúc đó, ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, mà hiện tại... vô luận thế nào...”

Y ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn Phương Khinh Trần, nhẹ nhàng nói: “Khinh Trần, cảm ơn ngươi.”

Khinh Trần, cảm ơn ngươi, ngươi làm cho ta, sẽ không bỏ lỡ nữa.

Ngươi làm cho ta sẽ không vô tri vô giác nữa, sẽ không dần dần đột, sẽ không kiệt quệ cả sinh mệnh người khác, bản thân lại chẳng hay biết gì nữa.

Khẽ vang tí một tiếng, làm suy nghĩ của A Hán hơi ngừng, đôi mắt Phương Khinh Trần hơi ngưng lại.

Hai người đều cúi đầu nhìn buồng ngủ bên cạnh, trong đó, công trình chữa trị đã hoàn toàn kết thúc, hiện tại chỉ cần nhẹ nhàng giơ tay ấn xuống là Địch Cửu có thể bị đánh thức.

A Hán nhìn khoang ngủ rất lâu, song cả đầu ngón tay cũng không cử động một thoảng.

Phương Khinh Trần cũng vẫn trầm mặc.

Y ở nơi đây, chỉ vì cả sự kiện đều bởi vì y mới đến tình trạng này, bởi vậy hợp tình hợp lý, y đều phải hỏi quyết định cuối cùng của A Hán. Nhưng vô luận thế nào, quyết định kia, đều phải là A Hán tự mình quyết.

Mà y, không hề định nơi nơi can thiệp tâm ý của A Hán.

Phương Khinh Trần chờ đợi rất lâu, A Hán lại thủy chung không đánh thức Địch Cửu. Y suy nghĩ mãi, rốt cuộc chậm rãi đứng lên.

Chuyện nên làm đều đã làm xong toàn bộ, chút thời gian còn lại, sinh mệnh còn lại, nên đều chỉ là chuyện giữa hai người Địch Cửu và A Hán. Thời điểm thế này, có lẽ không hề thích hợp có y ở bên cạnh.

Đã định quay người rời khỏi phòng ngủ đông, Phương Khinh Trần thoáng chầm chừ, rồi lại nói: “Địch Cửu sau khi xem xong mấy lần ngươi vào đời trải qua, đã nói vài lời với ta. Bởi vì chúng ta trò chuyện trong phòng quan sát đơn độc bên trong Tiểu Lâu, mà không phải khu công cộng có công năng ghi chép, quá trình trò chuyện không lưu lại ghi chép hình ảnh. Ngươi có muốn...”

A Hán lẳng lặng nhìn trong buồng ngủ, chân mày người kia vẫn nhíu lại, nhẹ

nhàng nói: “Y không hề hận ta, phải không?”

Phương Khinh Trần gật đầu, chẳng nói gì. A Hán vẫn không ngẩng đầu chẳng nhìn thấy, nhưng không hề trở ngại y cảm giác được động tác của Phương Khinh Trần.

Địch Cửu, người độc ác tàn nhẫn kia, yêu và hận trong lòng đều vô cùng cực đoan. Lúc y lập tâm muốn đi hận, cho y xem nhiều chân tướng hơn, nói cho y hay nhiều nội tình hơn, đều có thể trở thành lý do để y hận gấp bội, mà nếu y một lòng đi yêu, chuyện cũ đồng dạng, chân tình đồng dạng, cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn với nỗi lòng y.

A Hán biết, yêu và hận, trước giờ đều chỉ là chuyện của bản thân người nọ, trước giờ, đều chỉ là lựa chọn của chính y, cho nên y mới có thể một mực kiên định mà cố chấp như vậy, không chịu bị hất thảy ngoại lực ảnh hưởng.

Địch Cửu như vậy, sau khi bỏ ra hất thảy, sau nhiều năm như vậy, y vẫn kiên trì đến hôm nay, thì y làm sao còn có thể chỉ vì hư ảo kiếp trước, hoặc là khác biệt tiên phàm, chuyện trong mắt người ngoài là trời đất bao la, trong mắt y thì chỉ bé nhỏ không đáng kể kiểu này, lại phủ định hết ý nghĩa cuối cùng của sinh mệnh y.

Tay A Hán cách ***g thủy *** lạnh băng, vô ý thức từ từ vỗ về.

“Y chẳng những không hận ngươi, ngược lại vẫn cực kỳ cố gắng muốn tìm ra phương pháp có thể tránh khỏi càng nhiều khổ nạn hơn cho luận văn của ngươi. Ta cảm thấy, thiết tưởng của y không phải là không có đạo lý, lần lịch thế tiếp theo ngươi...”

“Không còn lần lịch thế tiếp theo nữa...”

Thanh âm của A Hán đột nhiên lạnh lùng, có một nháy mắt như vậy, lại già băng như sương tuyết.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 359 : Không Quay Đầu Nữa

Ngữ khí lạnh băng như thế, từ miệng A Hán nói ra, khiến Phương Khinh Trần cũng bất giác sững sốt, nhất thời tiếng chuông cảnh báo vang dội trong đầu, nhưng mà, y cẩn thận nhìn nhìn vẻ mặt A Hán, là trầm tĩnh như vậy, không thấy gợn sóng, cuối cùng lại chỉ khẽ thở dài một tiếng.

Vô luận cố gắng thế nào, vô luận vẫn hồi thế nào, biến hóa đã khắc sâu trong linh hồn kia, chung quy, vẫn...

A Hán cúi đầu, lại nhìn Địch Cửu một cái thâm sâu, thình lình đứng dậy. Thân thể và *** thần y còn rất yếu, muốn như Phương Khinh Trần, thuận túy dựa vào thân thể tự do đi lại cũng có phần vất vả, cho nên y giơ tay, trực tiếp thao tác máy thuấn di.

Phương Khinh Trần nhìn phương hướng ngón tay y nhẫn, hơi chau mày, chợt vươn tay ngăn lại, nhẹ nhàng nói một tiếng: “A Hán...”

“Ta muốn đi xem thử Địch Nhất và Địch Tam, ta chỉ muốn nhìn một chút, ta chỉ là muốn cho họ có thể yên tâm một phần, tương lai đừng kích động, học Địch Cửu bất chấp tất cả xông vào Tiểu Lâu...”

Trong lời nói của A Hán rất có ý khẩn cầu, ý tứ của y rất rõ ràng, tuyệt đối không có khả năng là định chỉ nhìn người từ trên màn hình khống chế.

Phương Khinh Trần cau mày.

Khác với Địch Cửu, Địch Nhất và Địch Tam lúc này đều còn ở ngoài Vạn Sơn, nếu muốn ra gặp họ thì nhất định phải rời khỏi phạm vi ngoại tầng Tiểu

Lâu. Mà A Hán đã trở về Tiểu Lâu, theo quy củ nhất định không thể ra nữa.

Bản thân y đã là một người chưa từng coi quy tắc là gì, đương nhiên cũng sẽ không quá để ý việc người khác vi quy. Chỉ là, *** thần lực của A Hán vừa mới bị thương tổn nặng nề, lúc này nếu còn làm trái quy tắc, đợi đến khi phải nhận trừng phạt, sẽ phải phiền toái hơn dưới tình huống bình thường nhiều lắm.

Chỉ là với tâm tính và tính tình Phương Khinh Trần, y cũng tuyệt đối không có khả năng giống các học trò khác, đi khuyên bảo A Hán không thể ra ngoài gắp bằng hữu như Địch Nhất và Địch Tam.

Trong đời người, có thể được đối đãi như vậy, quý trọng như vậy, thì làm sao có thể không hồi báo? Không cảm kích? Sao có thể không đặt họ thật sâu trong lòng?

Y nghĩ một chút, vẫn chỉ có thể thử khuyên giải từ bên cạnh, để A Hán tạm thời bỏ đi ý nghĩ phiền toái như vậy: “A Hán, Địch Nhất và Địch Tam... họ, sẽ còn ở lại bên ngoài rất lâu. Nhưng mà, Địch Cửu, y lại chỉ còn khoảng thời gian không đến một ngày.”

A Hán hơi cúi đầu, qua một lúc mới lại nhẹ nhàng ngẩng đầu: “Khinh Trần, ta thật sự nghĩ, phải đánh thức y. Nhưng chờ y tỉnh rồi, ta lại có thể làm gì? Hoặc là, nói gì đây?”

Y nhìn Phương Khinh Trần, ánh mắt vừa ảm đạm vừa bi thương.

Phương Khinh Trần cũng không thể nói gì.

Giữa A Hán và Địch Cửu, còn có thể nói gì? Hoặc là, lại còn có thể làm gì? Rất nhiều năm qua, hai người họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đi qua nhiều yêu và hận như vậy. Dù rằng hiện tại A Hán đã biết hết thảy đều chỉ là hiểu lầm, dù rằng y đã biết, mấy năm nay Địch Cửu đã làm gì cho y. Chẳng lẽ Địch Cửu một khi tỉnh lại, là họ có thể không hề khúc mắc ôm nhau khóc lóc, có thể ôm nhau dốc hết tâm sự, có thể nắm tay không buông?

Nếu như Địch Cửu còn có thể sống tiếp, hai người này vẫn còn có thể có khoảng thời gian rất dài, để dần dần lãng quên thương tổn, cố gắng tiêu trừ xấu hổ. May ra, họ còn có thể thử, từng chút một, đi tiếp nhận nhau lần nữa. Thế nhưng, hiện tại... họ đã không còn cơ hội này.

Với tính tình kiêu ngạo kia của Địch Cửu, trước khi chết cũng không chịu gắp lại A Hán một lần, chính bởi vì y tình nguyện một mình chết gọn gàng sạch sẽ, cũng không thích giữa hai người dây dưa không ngừng một cách dư thừa. Mà hiện tại, tính mạng bản thân đã chỉ được không đến một ngày, thì y nào còn chịu để người thương hại, nào còn nguyện ý nghe những lời rằng ta sẽ không trách ngươi, hết thảy đều không phải lỗi của ngươi buồn cười như vậy.

Mà A Hán tuy rằng ngốc, lại đã lý giải Địch Cửu, bất luận là vì tâm tình của mình, hay vì tâm tình của Địch Cửu, tự nhiên không thể cũng không dám cứ thế đánh thức y.

Nói trắng ra, A Hán không chịu gọi, với rất nhiều năm qua, Địch Cửu tình nguyện vứt bỏ hết thảy của mình để chữa khỏi cho A Hán, lại chưa bao giờ chịu trông mong có thể từ đây cùng y bỏ hết hiềm cũ, cùng đến chân trời, hoàn toàn là một dạng.

Họ đã sớm không ôm hy vọng gì với những điều tốt đẹp của vận mệnh bản thân, hơn nữa cũng đều khiếp đảm mà sợ hãi phải đối mặt nhau một lần nữa. Hai người này, từ trên gốc rễ mà nói, hoàn toàn, đã sớm không biết nên ở chung với đối phương như thế nào nữa.

A Hán đối mặt với Phương Khinh Trần, tự nhiên có thể biểu hiện hết sự vô thố, bi thương, thậm chí là yếu đuối, trốn tránh của bản thân. Mà Địch Cửu kiêu ngạo, lại chỉ có thể dùng cô ngạo, cố chấp, bất cận nhân tình của y để che giấu hết thảy.

Cho dù sinh mệnh Địch Cửu có thể dài hơn một chút, cho dù A Hán cũng có thể khôi phục như thường, thậm chí từ đây về sau không cần bị các loại quy tắc

của Tiểu Lâu hạn chế nữa, Địch Cửu vẫn sẽ không thử gắp mặt y. Trái lại, sẽ chỉ trốn xa tít mà nhìn A Hán một cái, xác định y quả thật đã khỏi, sau đó lặng lẽ rời đi từ đây.

Y sẽ lựa chọn chỉ có thể là từ đây cô độc một mình, không bao giờ sinh ra thân cận với bất cứ ai nữa, để tránh né A Hán, thậm chí cả Địch Tam và Địch Nhất, y cũng sẽ tuyệt không liên lạc lại.

Mà A Hán, có lẽ sẽ rất cố gắng thử nghe ngóng hành tung của y, xác định y an toàn, nhưng mà, trừ phi là có biến cố gì cực lớn, trừ phi Địch Cửu lại gặp phải nguy hiểm cực lớn, nếu không A Hán cũng sẽ không định đi tiếp cận y nữa.

Chỉ là, nếu họ có nhiều thời gian hơn, biết đâu sau rất nhiều năm, khi tất cả chuyện cũ trước kia dần dần đều hóa thành mây khói, ngẫu nhiên đường vắng tương phùng, họ còn có thể nhìn nhau cười, sau khi phát giác trong lòng không hề có nhiều khó xử xấu hổ hơn, họ còn có thể đủ dũng khí và nhiệt tình, đi thử vuơt tay về phía đối phương lần nữa.

Thế nhưng hiện tại... Tử vong mắt thấy sẽ đến kia, đã lạnh khốc chặt đứt một khả năng tốt đẹp.

Phương Khinh Trần thở dài thườn thượt: “Có lẽ, ta kiên trì đưa y vào, kiên trì để người tỉnh lại, thật sự là sai lầm.”

“Không, người không sai. Khinh Trần, chuyện này, ta thật sự rất cảm kích người.”

A Hán thành khẩn nói: “Cho dù y sắp chết, cho dù ta không dám cứ thế đánh thức y, cho dù là, ta muốn nói chuyện với y, muốn nhìn y, nhưng không dám để mình ở lại bên cạnh y nữa, nhưng mà, ta chí ít có thể biết, kỳ thật ta chưa hề mất đi. Chí ít ta có thể biết, cả người ngu dốt như ta, mấy đời lịch kiếp, rõ cuộc cũng có thể được một số thứ rất tốt.”

Y đưa tay, đặt lên ngực mình: “Ta đã tỉnh, đã nhìn thấy, cũng đã nhận được.

Vô luận sống hay chết, rất nhiều người và sự, đều mãi ở nơi này, chỉ là y...”

Y cố gắng khống chế, không cho mình yếu đuối lưu luyến mà quay đầu nhìn buồng ngủ nữa: “Y không nhìn thấy ta, biết đâu ngược lại sẽ cảm thấy tự tại hơn. Trong lòng y tuy rằng sẽ vẫn vướng bận, nhưng mà, nếu biết ta khỏe rồi, y kỳ thật cũng có thể an tâm. Tương lai, nếu y chậm rãi quên ta, có thể sống thật tốt, ta cũng sẽ một mực nhìn y, cao hứng cho y. Nếu y vẫn còn nhớ ta, thường thường... Ủm, có lẽ chỉ là ngẫu nhiên nhớ tới ta, thế thì, xin các ngươi cho y biết, chỉ cần y ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy ta...”

Thanh âm của y nhẹ như nói梦, Phương Khinh Trần nghe thấy trong lòng lại chấn động mạnh: “A Hán, ngươi đang nói gì thế?!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 360 : Cách Một Giới

Thanh âm của A Hán nhẹ như nói mớ, trong lòng Phương Khinh Trần lại chấn động mạnh.

A Hán quay đầu nhìn y, mỉm cười, ánh mắt và vẻ tươi cười đều xa xôi phảng phất trước ngàn vạn đời: “Khinh Trần, giúp ta nói với y, phải đổi tốt một chút với mình.”

Ngay sau đó, ngón tay y đã nhấn nút máy thuẫn di.

Một trận quang hoa lướt qua, trong phòng ngủ đông đã không còn bóng dáng A Hán. Phương Khinh Trần sắc mặt đại biến, xông thẳng ra ngoài, cao giọng hô lên: “A Hán không thích hợp! Giáo sư! Chặn y lại!”

Không cần Phương Khinh Trần kêu, khi máy tính trung ương nhận thấy có một máy thuẫn di trực tiếp chuyển dời người ra bên ngoài Tiểu Lâu, đã đưa ra cảnh báo cho giáo sư Trang, mà giáo sư Trang cũng ngay lập tức khởi động thiết bị truyền tống chặn lại.

Các học trò khác, bất kể đang ở chỗ nào, đang làm chuyện gì, vừa nghe tiếng báo động của máy tính trung ương, cũng đều nhao nhao dùng các loại phương thức chạy đến.

Thiết bị thuẫn di của Tiểu Lâu, bị quy tắc hạn chế, di chuyển không thể vượt khỏi phạm vi Tiểu Lâu, cho nên A Hán chỉ có thể dừng lại ở tầng ngoài cùng Vạn Sơn, phía trước, có cây cối trùng trùng ngăn cách tầm mắt.

Người vẫn canh vẫn chờ ngoài núi, là Địch Tam và Địch Nhất.

Y chỉ cần như Phương Khinh Trần, thong thong dong dong, xuyên qua cây, là có thể gặp lại họ, song A Hán chỉ bước được ba bước, liền không thể không dừng lại.

Phía trước quang hoa chợt sáng rực, giáo sư Trang trên mặt ẩn ẩn giật dỗ, chấn ngay trước mặt, đang cực nghiêm túc mà nhìn y chằm chằm: “A Hán, em muốn làm gì?”

Đối mặt với chất vấn của giáo sư, A Hán trả lời thập phần bình tĩnh: “Tôi chỉ muốn trong khoảng thời gian cuối cùng, nhìn bằng hữu của tôi một lần.”

Giáo sư Trang không bị đả động: “Em có thể xem trong phòng điều khiển.”

A Hán cũng không chịu lùi lại: “Chỉ có các người, mới thích trước màn hình lạnh băng, nhìn những người đối đãi mình tốt nhất đó.”

Giáo sư Trang nuốt xuống một tiếng thở dài: “A Hán, đây là quy tắc...”

“Đúng vậy, đây là quy tắc. Tiểu Lâu là quy tắc, luận văn là quy tắc, giết người là quy tắc, diệt khẩu cũng là quy tắc.”

A Hán luôn mơ hồ không giỏi nói năng, giờ này khắc này, lời nói lại sắc bén đâm người.

“Giáo sư, nhiều quy tắc như vậy, nhiều chế độ như vậy. Rốt cuộc là phải để làm gì? Tiểu Lâu rốt cuộc lại tính là thứ gì! Bắt buộc chúng tôi luân chuyển hết đời này đến đời khác, nghiên cứu những đầu đề căn bản đã không cần thiết đó như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

A Hán đời thứ tư, sau khi tự sát quay về Tiểu Lâu, y đã từng gặp giáo sư Trang, hoài nghi ý nghĩa tồn tại của chế độ Tiểu Lâu, song lúc ấy y chẳng qua là rất mê mang rất nghi hoặc, muốn tìm kiếm một đáp án.

Mà hiện tại, ngữ khí của y lại mỉa mai mà lạnh băng.

“A Hán, ở thời đại của chúng ta, sinh mệnh cơ hồ có thể tồn tại vô hạn, tất cả khoa học kỹ thuật, giúp sinh tồn không còn mảy may khó khăn nào nữa. Chúng ta đã không cần đi truy tìm, không cần đi giao tranh, không cần đi cỗ găng, ngay cả gia đình, đơn vị luân lý kiên cố nhất của nhân loại này, cũng đã phải học tập trong trường, các em mới có thể biết, vền vẹn là thứ từng tồn tại. Mỗi người chúng ta đều là tồn tại cô độc, chúng ta không cần cha mẹ, không cần con cái, không cần bạn bè, không cần người yêu. Mà xã hội nhạt nhẽo lạnh lùng như vậy, tiếp tục lâu dài, tất nhiên sẽ chậm rãi mục nát, cho đến khi khô kiệt.”

Cảm giác được sự mất ổn định cực mãnh liệt trong cảm xúc của A Hán, lại lo lắng *** thần y còn bị trọng thương, giáo sư Trang kiềm chế cảm xúc, tận lực cẩn thận, lấy một ngữ khí tương đối bình thản và hòa hoãn, chậm rãi phân giải với A Hán.

“Để cho chúng ta một lần nữa học được tình cảm, học được quý trọng mỗi một chút hạnh phúc trong sinh mệnh, cho chúng ta quay lại thế giới người với người phải nương tựa chặt chẽ, mới có thể sinh tồn này, để chúng ta hiểu sự đáng quý của sinh mệnh, là cực cần thiết. Kỳ thật, mọi người lựa chọn luận đề thế nào, cùng với luận đề này được bao nhiêu ý nghĩa, ngược lại đều không hề là chuyện quan trọng như vậy, quan trọng, chỉ là quá trình mọi người đi thực tiễn kia. Đương nhiên, chế độ này không hề hoàn mỹ, nó tự nhiên có rất nhiều chỗ thiếu sót, nhưng mà trên thế giới này, vốn cũng không tìm được chế độ nào, có thể xưng là tuyệt đối hoàn mỹ. Chỉ cần chỗ ích của nó lớn hơn chỗ hại, thì chúng ta nên tận lực nhẫn耐 một số khó chịu và bất tiện, mà đi tiếp nhận nó.”

“Chỗ ích? Chế độ như vậy, rốt cuộc chỗ nào có ích, đáng để chúng ta vì nó mà trả cái giá đắt như vậy? Tại sao nhất định phải bức bách chúng ta đi học tập, bức bách chúng ta đi đổi mới, đi mô phỏng? Trong thế giới của chúng ta, học tập mấy thứ này, rốt cuộc còn có tác dụng gì? Những người từng học tập đó, cho dù từng có một chút cảm động, từng có một chút lingo, qua mấy vạn năm, chẳng phải sẽ chậm rãi trong thế giới lạnh nhạt kia, dần dần mài sạch những nhiệt tình này. Tôi vốn sống rất an tĩnh, rất tự tại...”

“A Hán, muốn các em đi học tập, đổi đổi mặt, chính là để thay đổi sự lạnh lùng và không để ý trong thiên tính, nhất là em. Em rõ ràng có được thiên phú vượt hẳn mọi người, em rõ ràng có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện cho xã hội, thế nhưng, em lại chỉ muốn một mình ăn ăn ngủ ngủ qua nhân sinh cơ hồ vô tận...”

“Nhưng đây là tự do của tôi, không phải sao? Pháp luật bảo đảm thế nhân, có quyền lực lựa chọn cách sống của mình, không phải sao? Cuộc sống của tôi, người khác có thể đưa ra kiến nghị, có thể cho ra kỳ vọng, nhưng không thể cưỡng cầu, không phải sao!”

A Hán lại vô lě ngắt lời thầy: “Đúng vậy! Vĩ nhân, anh hùng, xuất hiện mấy người như vậy, dường như có thể kéo theo xã hội tiến bộ! Nhưng muốn người ta làm vĩ nhân làm anh hùng, cũng nên do mỗi người tự nguyện đi làm, mà không phải mọi người đều dùng lý do chính nghĩa gì đó, đi bắt buộc người khác làm!”

“A Hán, đây là thái độ nhân sinh của em, tôi không ủng hộ. Nhưng tôi cũng không thể nói suy nghĩ của em chính là sai. Xã hội của chúng ta quả thật chấp nhận mỗi người đều nên có thể đưa ra lựa chọn cho sinh mệnh của mình. Nhưng mà A Hán, tôi vẫn cho rằng, thái độ của em như vậy, là không thể thực hiện. Là một con người, em có thể tùy tiện sinh hoạt như thế nào, nhưng là một phần tử của cả xã hội, nếu người người đều như em, thế xã hội nhất định sẽ ngừng phát triển rồi tiêu vong, cũng chính vì thế, các em mới bị yêu cầu đi mô phỏng!”

Giáo sư Trang rốt cuộc thở dài ra tiếng: “A Hán, em cảm thấy cho em chịu đựng những điều này, không hề công bằng với em, phải chứ? Thế nhưng, những điều này lại là mỗi người chúng ta đều nên học tập thừa nhận. Bảy trăm năm đã qua, em hẳn đã có thể nhìn minh bạch, thế giới quá khứ này bất đồng bao nhiêu với thời không của chúng ta! Mọi người nơi này, giữa người với người, có tình tình sai lệch quá nhiều. Có người không nghĩ tiến thủ, cũng có người tích cực nhiệt tình, mọi người đều tự có lựa chọn bất đồng. Chính sự phong phú và đa dạng như vậy, sức sống và va chạm như vậy, xã hội của nhân loại mới có thể từ thời đại hoang dã như thế, từng chút phát triển đến chúng ta hôm nay.”

A Hán chỉ lặng lặng đứng đó, trong mắt không nhìn ra bất cứ dao động cảm xúc gì.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 361 : Khuyên Bảo Hết Nước

“A Hán, chẳng lẽ em không hề cảm giác ra, so với họ, thời đại của chúng ta đã lạnh băng và đinh trệ nhường nào? Cơ hồ mọi người đều chỉ đang lạnh nhạt mà bình thản sống cuộc sống của mình, không để ý gì, không cố gắng gì. Đúng vậy, trong chúng ta, cũng có người thích tìm chút niềm vui, cũng có người vui với việc tìm chút kích thích, nhưng hầu như đã không còn bất cứ ai nguyện ý vì cả xã hội, vì sự tiến bộ của nhân loại, vì một số lý do bởi vì quá cao cả rồi dần dần bị người ta quên lãng, thậm chí là khinh bỉ cười nhạo mà cố gắng.”

Giáo sư Trang lắc đầu: “Kỳ thật, em không hề coi là một người đặc thù, em chỉ là người điển hình nhất mà thôi. A Hán, bất kể là học sinh hư như Khinh Trần, hay học sinh giỏi như Tiểu Dung, trong xương cốt đều lãnh đạm như em, chẳng qua, họ không cực đoan như em thế này.”

“Sự tồn tại của Tiểu Lâu này, chính là để các em đi xem tình cảm chân chính giữa người và người. Vô luận là yêu hay hận, chí ít, đều là kịch liệt mà chân thật. Tiểu Lâu, chính là muốn cho các em đi xem, nhân loại vì sinh tồn, vì phát triển, đã từng có cố gắng gian khổ mà thảm thiết thế nào, mới có thể khiến các em học được đi quý trọng hết thảy hiện giờ mình đang có. Vì để các em có thể được tôi luyện tốt hơn, cảm xúc sâu hơn, vì để các em xóa sạch tâm tính chơi đùa đó, bất kể các em bị suy sụp khổ nạn ra sao, chỉ cần không phải chuyện tổn thương cẩn nguyên sinh mệnh, Tiểu Lâu thậm chí đều tận lực không giúp đỡ, không ra tay.”

Giáo sư Trang thở ra một hơi, ngừng một chút, mới cực nghiêm túc mà đâm đến chỗ mấu chốt: “A Hán, vô luận là chính phủ, nhà trường, hay bản thân tôi, đích xác đều ôm kỳ vọng với em nhiều hơn những người khác. Nhưng mặc dù là như thế, chúng tôi cũng không hề cố ý để em chịu đựng dư thừa thương tổn gì.

Vô luận toàn xã hội kỳ vọng em thay đổi như thế nào, bản thân chế độ này với em mà nói vẫn đều là công bằng. Chúng tôi không hề cho em áp lực nhiều hơn các học sinh khác, mô phỏng của em, từ đầu đến cuối đều tiến hành hoàn toàn giống người khác. Mà khổ nạn em chịu, cùng luận đẽ em lựa chọn, cũng không nên đẩy trách nhiệm cho chúng tôi, hết thảy, đầu tiên là liên quan đến thái độ sống của bản thân em.”

Thanh âm của giáo sư Trang kèm sự đau xót: “A Hán, em hãy đặt tay lên ngực hỏi thử bản thân, rốt cuộc là vì sao, em lại lựa chọn luận đẽ như vậy. Kết quả hôm nay, rốt cuộc là vấn đề của bản thân chế độ mô phỏng, hay là vấn đề của bản thân em, thái độ đối với mô phỏng này, hờ hững quá mức, không thèm để ý quá mức, căn bản không để tâm? Về phần những khổ nạn em phải chịu đựng ở nhân gian kia. Chẳng lẽ cũng muốn toàn trách Tiểu Lâu không đưa tay giúp đỡ? Cùng tham gia mô phỏng như nhau, chỉ có mình em, trước giờ không thèm xem tư liệu, không thèm nghiên cứu. Thậm chí đối với những thường thức cơ bản nhất trên thế giới này cũng lười đi học tập, dưới tình huống như vậy, bị thương tổn, rốt cuộc là trách nhiệm của ai lớn hơn?”

Thời điểm giáo sư Trang trầm giọng khiến trách, bốn phía đã liên tục lập lòe quang hoa, đám học trò người nọ tiếp người kia, lục tục xuất hiện chung quanh hai người.

Cho dù còn chưa nắm được cụ thể đã xảy ra chuyện gì, bầu không khí mà cả chung quanh cũng khẩn trương này, vẫn làm mỗi học trò tim treo lơ lửng. Đợi khi rốt cuộc hiểu được họ đang nói gì, mọi người nhất thời lại đều không biết nên khuyên giải như thế nào mới tốt.

Trong đoàn người, Trương Mẫn Hân chần chừ một chút, rốt cuộc vẫn tiến ra một bước: “Giáo sư, em... vô luận thế nào, chuyện chọn đẽ, không thể nói là lỗi của cá nhân A Hán.”

Liên tục mĩa đời, sự tình A Hán trải qua, khổ nạn phải chịu đựng, kỳ thật vẫn có ảnh hưởng với mọi người của Tiểu Lâu, ngày thường, Trương Mẫn Hân cố

nhiên luôn nói cười cười cẩng thả, cả ngày ra vẻ nữ đồng nhân háo sắc, kỳ thật trong đầu không phải không có bất an. Chỉ là, A Hán đã không chịu đề cập, Trương Mẫn Hân cũng liền lặng yên lảng tránh, không chịu chủ động nói gì nhiều. A Hán đã cố gắng để mình đừng hận, Trương Mẫn Hân cũng không dám đi khơi gợi những đau đớn này.

Chỉ là hôm nay, vẻ mặt, ngữ khí, thái độ, thậm chí hành vi của A Hán, thật sự đều quá khác thường, điều này khiến trong lòng Trương Mẫn Hân thấp thoáng có cảm giác cực không tốt, cho nên rốt cuộc mới sau bảy trăm năm khổ nạn trăn trọc, đứng ra đây cố lấy dũng khí, đối mặt với cục diện lúc đầu mình thuần là lấy tâm đùa giỡn mà tùy tay tạo nên.

“Cậu ấy quả thật không làm bài tập, cũng không xem tư liệu, nhưng mà...” Trương Mẫn Hân cắn môi, nhìn giáo sư Trang. “Nhưng mà, kỳ thật, cho dù có xem, kết quả lại sẽ có bao nhiêu khác biệt? Chỉ sợ cậu ấy vẫn không thể ngờ được sự tình lại phát triển đến đáng sợ như vậy. Bởi vì... em cũng không nghĩ đến, mọi người, chẳng ai nghĩ đến. Khi đó... trò đùa dai nhất thời hứng khởi của em, cậu ấy không cự tuyệt hăng hái, các bạn không can thiệp quá nhiều, nói cho cùng, kỳ thật đều bởi vì chúng em thời điểm đó, thái độ đối với mô phỏng, trên cơ bản chẳng có quá nhiều bất đồng với chơi đùa. Chúng em kỳ thật, chẳng ai thông minh hơn ai được bao nhiêu.”

“A Hán... tôi...”

Trương Mẫn Hân quay mặt nhìn A Hán, đầu cúi xuống, lại vẫn ngẩng lên.

“Chuyện chọn đề, vô luận thế nào, là tôi có lỗi với cậu. Nhưng lúc trước thầy không nhắc nhở chúng ta, không phải bởi vì thầy thờ ơ, mà chỉ bởi vì những việc này, những nhân tình thế thái này, thực sự chỉ có thể do chúng ta tự mình cảm thụ, mới có thể được giáo huấn. Lúc trước, cho dù nghe thêm mấy vạn câu cảnh cáo, chỉ sợ chúng ta vẫn chẳng ai thèm để ý, chẳng ai thật sự sẽ cẩn thận cảnh giác. Chỉ có đến bây giờ, chỉ có chờ chúng ta tự mình trải qua, mới có thể minh bạch cay đắng ngọt bùi trong đó, mới có thể thật sự biết, bản thân sai lầm ở đâu.”

Trương Mẫn Hân thanh âm rất nhẹ, nói cũng khá gian nan, nhưng thái độ lại kiên định: “A Hán, tôi đã biết mình sai lầm. Tôi cũng biết trong lòng cậu có hận. Nhưng cậu nên chỉ trích, nên hận, đều chỉ nên là tôi, mà không phải chế độ này của chúng ta. Học tập, mô phỏng, là nghĩa vụ duy nhất xã hội giao cho chúng ta, cũng là trách nhiệm chúng ta tự nhiên nên gánh. Tuy rằng chế độ này quả thật có chỗ thiếu sót, nhưng chúng ta cũng thật sự bởi vì chế độ thế này mà học được rất nhiều. Từ lần đầu tiên mô phỏng đến bây giờ, hơn bảy trăm năm, A Hán, chúng ta quả thật đang thay đổi.”

Trương Mẫn Hân chỉ cảm thấy mỗi một chữ đều nặng như có ngàn cân, mỗi một chữ, muốn nói ra đều phải phí khí lực lớn lao.

Đầu cô dần dần cúi xuống, cúi xuống, không dám để ai nhìn thấy từng giọt nước mắt đang ngân ngấn trong mắt.

“A Hán, chúng ta quả thật đang dần từng chút, từ thái độ cơ hồ hoàn toàn là chơi đùa, biến thành tương đối nghiêm túc, tương đối tôn trọng sinh mệnh hơn. Từ tâm tính thờ ơ giữa bạn bè cùng khách khí ngoài mặt, biến thành dần dần quan tâm lẫn nhau, để ý lẫn nhau, tận lực suy nghĩ cho nhau, lúc có thể hỗ trợ cũng nhất định cố gắng hỗ trợ. A Hán... Nếu như đổi lại bọn tôi bảy trăm năm trước, làm sao có thể cố gắng ngăn cản Địch Cửu như vậy, làm sao có thể sau khi trái phải khó xử, cuối cùng vẫn quyết định đánh thức cậu. Ngay cả cậu, cũng đã có biến hóa lớn cỡ nào so với bảy trăm năm trước... Cậu coi, chế độ như vậy, đúng là có rất nhiều chỗ không đủ, nhưng không phải là không nên tồn tại.”

Trương Mẫn Hân đã dốc hết toàn lực để khuyên giải, thế nhưng, dường như A Hán thậm chí không cảm thấy cần nhìn thẳng cô một cái.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 362 : Công Bằng Ở Đâu

“Thay đổi sao...”

A Hán rốt cuộc chật rãi mở miệng.

“Nhưng Tiểu Lâu chỉ coi thế nhân là sâu kiến. Mô phỏng như vậy, thật có thể cho chúng ta học tập hiểu được tình cảm, quý trọng sinh mệnh? Chỉ coi mình là đang trà trộn giữa sâu kiến, đây là học tập, hay chỉ đang lấy một phương thức khác để chơi đùa?”

Ngô Vũ đột nhiên khe khẽ than một tiếng: “A Hán...”

Cô đột nhiên ý thức được, thế giới này hoang đường như vậy. Chưa bao lâu, A Hán là người lạnh lùng nhất, không dễ dàng bị hấp dẫn, bị ảnh hưởng nhất kia. Thiên tính của y, chính là không hề quan tâm hết thảy.

Nhưng biết đâu... biết đâu chính bởi vì y chưa từng quan tâm, cho nên trước giờ trong lòng không thể phân rõ khác biệt giữa họ với thế nhân, cũng chưa từng có thể cách ly mình và cả thế nhân ra. Y đối đãi mọi người đều bình đẳng, bất kể y thân ở nơi nào, hoặc là ở chung với ai, phương thức cư xử đều không khác gì.

Nhưng phương thức cư xử như vậy, đối với những người Tiểu Lâu rời xa thế giới của mình này mà nói, thật sự nguy hiểm quá mức. Cư xử như vậy, khi y mở mắt, chân chính bắt đầu để ý, sự để ý của y, phản ứng của y, vậy mà ngược lại so với họ, còn kịch liệt hơn nhiều, còn... vướng víu hơn nhiều.

“A Hán, có lẽ cậu sẽ cảm thấy, chúng ta đối với người thế gian bình thường, vẫn không tôn trọng như với đồng loại của chúng ta. Tôi cũng không cách nào

phủ nhận, có lúc chúng ta đích xác sẽ có một loại cảm giác ưu việt cao cao tại thượng, đối với hỉ nộ ái ố của thế nhân, đều phải tương đối coi thường một chút. Nhưng A Hán, chúng ta không hề là đồ bại hoại thiên tính tà ác, chúng ta cũng đều biết rõ ràng, họ không hề là nhân vật trong trò chơi, biết họ đều là những người sống. Thời điểm ở cùng họ, chúng ta có lẽ sẽ không hoàn toàn đầu nhập như họ, nhưng cũng sẽ không như cậu nói, coi họ là sâu kiến. Chúng ta... Chúng ta đối với họ, phải ít quan tâm hơn giữa bạn học một chút, thế nhưng, càng nhiều không phải bởi vì cảm giác ưu việt gì đó, mà chỉ là bất đồng xa gần thân sơ. So với thời gian ngàn năm vạn năm, duyên phận của chúng ta và thế nhân, chung quy chỉ là tạm thời.”

Biểu tình của A Hán vẫn bình tĩnh không gợn sóng. Y chỉ lảng lặng đứng đó, nghe thầy y, bạn y, khuyên giải cố gắng mà thành khẩn như thế, rồi lại thẫn thờ không đáp.

Phản ứng thế này, quả thực hoàn toàn không giống A Hán mọi người biết kia.

Trường diện nhất thời giăng co. Giữa núi rừng, mười mấy người đứng đối nhau, lại đều lặng thinh không nói gì.

Cửa ra ngoài rừng đã bị giáo sư nghiêm túc ngăn trở. Chung quanh là bạn học, là đồng bạn, người người như lâm đại địch, đang vì y mà lo lắng, vì y, thấp thỏm bất an...

A Hán ngẩng đầu, xuyên qua đại thụ chọc trời cành lá vươn dài, lại vướng víu một chỗ kia, nhìn không trung vỗ vụn nọ.

Y, đã cho họ thêm phiền toái. Trời xanh mây trắng vốn xa xôi vô biên, theo gió lay động vụn vặt giữa bóng cây lá rậm rạp, lại gần đến mức phảng phất ngay trước mắt.

Thời tiết hôm nay rất tuyệt.

Thích hợp luyện võ.

Thích hợp ngủ gật.

Thích hợp phơi đêm chăn. Thích hợp đi gặt, thích hợp cạo mủ.

Thích hợp để các sư phó trong giáo phường, dọn đàn sáo ra chàm rã đàn ca.

Thích hợp để sâu ăn lá, thích hợp để chim ăn sâu, cũng thích hợp để rắn ăn chim.

Đã là giữa thu. Trên những cành đại thụ rụng lá, từng lớp vỏ đang lan ra. Một chú chim nhỏ kéo hai sợi lông đuôi dài trắng ***, lướt qua đầu họ, bỗng chốc ẩn vào giữa một phiến sặc sỡ kia. Lưu lại vài tiếng chiêm chiếp véo von.

Lộc nhung sừng tê, trước nay là đạo rước họa. Ngoài Vạn Sơn, loại chim tiên linh này, đã sớm tuyệt chủng. Chính bởi vì chiếc lông đuôi xinh xắn kia của nó, thật sự rất thích hợp tô điểm trên tóc mây của danh môn khuê tú, phi tần quý nhân.

Cũng chỉ có ngoại vi Tiểu Lâu vết chân hiếm thấy này, chúng mới có thể vẫn vô ưu vô lỵ mà tự tại bay lượn như thế.

Bảy trăm năm.

Bảy trăm năm trước, hết thảy những điều này, cũng phát sinh trước mắt A Hán, chỉ là y không thể nhìn thấy, không thể nghĩ đến.

Bảy trăm năm... Nếu như muốn nói bảy trăm năm qua, y không học được gì cả, đó thực sự chỉ là lời dối lòng.

“Cho dù cuộc mô phỏng này với chúng ta mà nói, không hề quá đáng lăm, nhưng với người của thế giới này thì sao? Xa gần thân sơ... không, đây không chỉ là xa gần thân sơ trong lòng chúng ta. Chế độ của Tiểu Lâu, từ gốc rễ đã nhất định coi người nơi này là sâu kiến, cũng đang bắt buộc chúng ta coi họ là sâu kiến.”

Vẻ mặt dần dần có chút phẫn nộ, y nhìn chăm chăm những người bạn cùng y, từ một chỗ khác trong thời không xa xôi đi đến nơi này.

“Tiểu Dung, Kính Tiết, còn cả... Khinh Trần! Tại sao họ phải bị phạt? Tại sao cứ là họ, không qua được mô phỏng? Là bởi vì họ cũng trì độn giống tôi, là bởi vì họ không học được tình cảm, chưa đạt được yêu cầu của mô phỏng sao? Không phải! Bao quát thầy, cũng lần lượt khuyên tôi, đừng coi mô phỏng này là thật, là có thể qua cửa, sẽ không bị thương. Nhưng nếu đã hiểu được tình cảm, làm sao có thể không đầu nhập, nếu đã đầu nhập, làm sao có thể không quý trọng thế nhân? Nhưng vô luận bản thân chúng ta đổi đổi họ như thế nào, trong chế độ của chúng ta, họ tính là gì? Tính là gì?”

A Hán gần như gào thét.

“Họ đầu nhập cả đời, với chúng ta lại chẳng qua là một chớp mắt. Để họ dùng hết tâm huyết, lại chẳng qua là một trò chơi của chúng ta. Để họ không hay biết gì, trở thành đồ chơi của chúng ta. Để chúng ta vì đủ loại luận đề, giày vò tới lui, tùy ý thay đổi sinh mệnh của bao người như vậy, điều này công bằng sao, công bằng sao?”

Trong lòng y nghĩ, là trong ảo cảnh, Địch Cửu giây lát bệnh cốt gầy gò rời rạc, nháy mắt ho hết máu tươi cả một đời. Là Địch Tam vì tìm thuốc giúp y mà kêt thù tứ phương, khổ chiến nơi nơi, thương tích đầy mình, là Địch Nhất luôn cùng thê tử tụt ly nhiều, thiên nhai bôn ba, cúi đầu khom lưng, cầu người khắp chốn.

Họ không hề biết gì, họ đầu nhập tất cả sinh mệnh và chân tâm, tất cả nỗ lực và kiên trì, lại chỉ là vì người ngoài nhất thời tùy hứng ngủ say. Họ không biết chuyện họ coi là tày trời, với y chẳng qua nhẹ như mây khói, họ để ý hết thảy y đã làm, lại không biết, sở dĩ y có thể “vĩ đại” như vậy, “thiện lương” như vậy, lần lượt lấy ơn báo oán như vậy, chẳng qua là bởi vì, kỳ thật y căn bản chẳng cần sợ hãi tử vong.

Bởi vì không thèm để ý, cho nên y có thể làm người tốt nhất, lại hại người khác vì y mà hết lần này đến lần nọ, hủy diệt sinh mệnh sống động tốt đẹp nhất.

Y như thế, những người khác lại như thế nào đây? Trong sinh mệnh của họ, làm sao không có một lại một người, vì cái gọi là mô phỏng không công bằng này, bị hy sinh triệt để mà không biết.

Tiểu Lâu có thể tùy ý giết người diệt khẩu, phàm là sinh mệnh trí tuệ tiến vào trong phạm vi Tiểu Lâu, vô luận là có tâm hay vô tâm, không phải bị xóa bỏ thì chính là bị chuyển dời đến tuyệt cảnh trọn đời không thể thoát thân. Phàm là người có khả năng biết chân tướng Tiểu Lâu, cũng lập tức bị thiên lôi đánh thành tro bụi.

Bất cứ một người nào uy hiếp đến căn nguyên sinh mệnh của học trò, vô luận là chủ động hay bị động, đều sẽ bị thầy không chút do dự quyết định hủy diệt. Tiểu Lâu có thể lạnh lùng nhìn thế nhân chìm nổi giãy giụa, có thể lạnh lùng nhìn thế nhân bởi vì không hiểu thiên cơ, lần lượt vì người trong Tiểu Lâu mà sinh tử si cuồng, nhận hết khổ sở.

Rõ ràng biết sự bất đắc dĩ của thế nhân, chân tâm của thế nhân, cũng không cho các học sinh lộ ra một chút tiếng gió, không được vươn một ngón tay giúp đỡ. Dưới quy tắc, phàm là kẻ mạo phạm, bất luận cẩn do, toàn bộ phải giết phải hủy phải diệt, thái độ như vậy, rốt cuộc có gì bất đồng với bóp chết một con kiến?

Hết thảy những điều này, công bằng sao? Công bằng sao!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 363 : Nói Dối Không Đề

Đối mặt với sự phẫn nộ thình lình xảy đến của A Hán, giáo sư Trang lại chỉ nhíu mày.

“A Hán, chui khỏi sừng trâu đi. Trên thế giới này, đâu ra công bằng tuyệt đối? Lại có ai có thể đối đãi bình đẳng với mọi người trên đời? Chúng ta không làm được, mọi người trên thế giới này cũng đều không làm được. Tất cả công bằng đều chỉ là tương đối, cố muốn mọi người đều đối xử giống nhau, lại tính là công bằng gì? Nếu một ngày, có hai đứa trẻ, lại chỉ có thể sống một, em có thể làm mẫu thân của một đứa trẻ, đối đãi con ruột và con của một người xa lạ như nhau? Em lại có quyền lực gì, bắt huyết mạch tương liên, chăm sóc nương tựa giữa mẫu tử kia, hết thảy đều bị coi thành không!”

“Chúng ta đến từ nơi xa xôi, tất cả chế độ pháp luật của chúng ta, đương nhiên đầu tiên đều là vì bảo hộ bản thân. Dưới tiền đề bảo hộ mình, mới có thể cân nhắc tận lực không làm hại người trên đời này, đây đã là cực hạn của chúng ta. Khi lợi ích của bản thân chúng ta, sinh tử tồn vong của bản thân chúng ta, xung đột với lợi ích hoặc sinh tử của thế nhân, chúng ta đương nhiên sẽ lựa chọn bảo vệ chính chúng ta, bảo vệ bạn chúng ta. Nếu nói đây cũng coi là không công bằng, vậy thì người trên đời này, lại có quyền lực gì, yêu cầu chúng ta vì họ mà hy sinh bản thân chúng ta?”

Giáo sư Trang thở dài thườn thượt một tiếng: “A Hán, chúng ta quả thật đã lợi dụng phàm thế hồng trần này, làm nơi để thí nghiệm. Chúng ta quả thật lần lượt, dùng mọi người bình thường trên đời này, để nghiệm chứng luận đẽ của chúng ta. Nhưng chúng ta chưa hề tùy ý áp bức giết chóc và thương tổn, luận đẽ chúng ta lựa chọn, cơ hồ đều là chính diện. Cho dù là Triệu Thần, mấy đời này

đều tự cho là gian thần, đâu từng chân chính làm xăng làm bậy. Cho dù Khinh Trần mấy đời đều tùy ý làm việc, dẫn phát rất nhiều tai kiếp, nhưng trước đó, sự hưng thịnh của một quốc gia, sự yên vui của rất nhiều bách tính, hết thảy trò ấy hao hết tâm huyết mới đổi được đó, đều đáng bị quên mất sao? Càng đừng nói, Kính Tiết, Tiểu Dung, họ lựa chọn đầu đề trung với gia quốc, nuôi nấng cô nhi. Đã mang đến bao nhiêu lợi ích cho quốc gia họ, nhân dân của quốc gia sở tại. A Hán, em đặt tay lên ngực tự hỏi, trong số học sinh của tôi, trong số bạn học của em, rốt cuộc có người nào, em có thể chỉ ra, trong bảy trăm năm qua, nếu trên thế giới này không có họ, mọi người nhất định sẽ sống tốt hơn?”

Phương Khinh Trần vẫn đứng bên không nói chen, lúc này không nhịn được hờ lạnh một tiếng.

Thật là lật lọng! Là ai năm đó quả quyết nói y họa loạn thiên hạ, là tội ác滔天 ra sao ra sao. Dùng lý do tàm kia ập đầu áp chế, bức y nhất định phải ra Tiểu Lâu thu thập tàn cục?

Đối với việc giáo sư Trang, lại tại thời điểm này không biết xấu hổ lấy y ra làm ví dụ, còn chẳng khác chi dày mặt, trước mặt y thừa nhận mình năm đó có dụng tâm khác, Phương Khinh Trần tương đối bất mãn.

Chẳng qua, y cũng không mở miệng phản bác vào lúc mấu chốt này, hai mắt vẫn chỉ nhìn chăm chăm A Hán, nhíu mày như có suy tư.

“A Hán... Chúng ta đã vào đời, thì làm sao có thể không ảnh hưởng đến vận mệnh của thế nhân. Phải, cả đời người khác, đối với chúng ta kỳ thật vẩn vẹn là một chớp mắt. Trao đổi tình cảm như vậy, rốt cuộc là không công bằng với ai? Thế nhân chân tâm đối đãi chúng ta, nhưng tình cảm của chúng ta đâu từng không phải là thật, hồi báo của chúng ta đâu từng có nửa phần giả dối? Chúng ta ảnh hưởng họ, bản thân chúng ta, chẳng lẽ lại không bị ảnh hưởng? Trong sinh mệnh ngắn ngủi, có được một phần tình cảm chân thành nhất, bên nhau một đời, tâm nguyện được đền bù, mỉm cười mà mất, họ không hề biết gì, cho nên họ cũng sẽ không có mất mát, không có thống khổ. Nhưng em thì sao? Các bạn em

thì sao? Có được một phần tình cảm tốt đẹp nhất, lại chỉ có thể trợ mắt nhìn nó nháy mắt qua mắt, không thể níu giữ, sau đó lại dùng cả sinh mệnh, quãng thời gian ngàn năm vạn năm, vĩnh viễn hồi ức... A Hán... hai loại cảm thụ này, rốt cuộc là cái nào hạnh phúc hơn, cái nào càng..."

Các học sinh chung quanh trầm mặc, trên mặt mỗi người, lại đều hoặc nhiều hoặc ít lộ ra một chút đau đớn.

Đối mặt với thế nhân, họ luôn có điều giữ lại, luôn giữ khoảng cách. Là bởi vì khinh thường? Là bởi vì không để ý? Hay chỉ bởi vì... không dám.

Trên đời này, rốt cuộc có bao nhiêu người có thể đủ kiên cường, biết rõ ràng vận mệnh của mình, lại vẫn có thể cố lấy dũng khí, lần lượt thật lòng đổi đổi thế nhân, lại lần lượt chịu đựng sự đau đớn khi mất đi kia?

Lần lượt mất đi, không thể được lại, lần lượt chôn lên, lần lượt không thể phai mờ hồi ức... Lại có bao nhiêu người, còn dám không bố trí phòng vệ chút nào, một lần nữa đầu nhập mình vào?

"A Hán, rốt cuộc em vì sao mà nhất định phải so đo những điều này? Nếu nói thế nhân chân tình đổi đổi chúng ta là không công bằng với thế nhân, vậy các em chân tình đổi đổi thế nhân, với các em mà nói lại công bằng sao?"

Giáo sư Trang nhìn thật sâu vào mắt y, nhẹ nhàng hỏi: "A Hán, giữa em và Địch Cửu, công bằng là gì? Nếu y phải nhận phải chịu là không công bằng, thế do em gánh hết thảy là công bằng sao?"

A Hán ngó ra, im lặng rất lâu, mới nhẹ nhàng nói: "Tôi yêu y." Y ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn giáo sư Trang, thanh âm rõ ràng, "Tôi chưa bao giờ nghĩ những điều này, cũng không cảm thấy cần suy nghĩ. Tôi yêu y, đã yêu, cũng đã sờm không hề gì chuyện công bằng hay không công bằng."

"Đã như vậy thì vì sao em phải chất vấn chúng tôi?"

A Hán cắn răng, ngữ khí không lưu loát: “Bởi vì...”

“Bởi vì, ngươi căn bản không phải muốn trách móc bất cứ ai, cũng không phải muốn chỉ trích bất cứ chế độ nào, ngươi chỉ muốn cứu Địch Cửu.”

Thanh âm kèm chút thở than, Phương Khinh Trần chậm rãi đến gần.

“A Hán, ngươi... nói dối, không phải chuyện dễ dàng như vậy đâu.”

A Hán trầm mặc một hồi, mới thấp giọng nói: “Tôi rất dốt, phải không?”

“Không, ngươi chỉ là rất không khéo giả bộ. Người như ngươi, cố muốn làm bộ hận đời, căm thù hết thảy, còn không lời đuôi, không phải dễ dàng như vậy đâu. Dù sao trước đây ngươi là người cả nói dối cũng chẳng biết, mà hiện tại...”

Phương Khinh Trần nhìn các học sinh chung quanh, mỉm cười: “Đây cũng coi như là hiện tượng tốt, không phải sao?”

Mọi người nhất thời thật sự không biết có nên gật đầu hay không.

Rốt cuộc, có người do dự một lát, vẫn mở miệng: “Mục đích của mô phỏng, không phải là để những người được khoa học kỹ thuật chiêu thành lạnh lùng chúng ta, học được tình cảm, hiểu được quý trọng, minh bạch yêu hận sao? Hết thảy những điều này, A Hán hiện tại đều đã học được. Y dám đi yêu, y cũng minh bạch hận là một loại tình cảm như thế nào. Y biết đi tranh thủ, đi quý trọng, đi bảo vệ. Y đã có hết thảy tình cảm mà người thường có. Y thậm chí biết, ý đồ đi tìm kiếm cái cớ hợp lý cho hành vi của mình, muốn cho chúng ta cảm thấy, hết thảy là bởi vì y bất mãn với chế độ, mà không phải vì Địch Cửu. Bởi vì sợ Địch Cửu sẽ gánh vác trách nhiệm cuối cùng, đồ lutton này lại không sợ phí sức vòng vèo xa lắc như vậy. Vì thế mô phỏng này thật sự có thể xem như rất thành công, phải không?”

Vẻ mặt giáo sư Trang dần dần nặng nề, ánh mắt nhìn A Hán sâu: “A Hán, không phải chúng tôi muốn giết Địch Cửu.”

“Tôi biết.” A Hán khẽ gật đầu “Tôi biết, mọi người đều không phải tính tình thích lạm sát, cũng sẽ không dùng giết chóc để trút giận. Nếu không phải không vậy không được, nếu không phải không thể nề hà, mọi người đều không tùy ý giết người. Cho nên, tôi sẽ rất yên tâm, cho nên, tôi mới dám thử liều một lần.”

Y dùng ngữ khí cực thoái mái mà thừa nhận phỏng đoán của Phương Khinh Trần.

Đúng vậy, y chính là muốn cứu Dịch Cửu, hết thảy đơn giản như thế. Đối với chế độ mô phỏng, rất lâu trước kia y đã có bất mãn, đã từng mở miệng nghi ngờ, nhưng với tính tình của y, lại sẽ tuyệt đối không vì ý nguyện và hoài nghi cá nhân rồi đi đối kháng chế độ và pháp luật.

Y làm như vậy, chỉ vén vẹn vì Dịch Cửu, hết thảy những điều khác, toàn là viễn cớ.

A Hán chưa bao giờ biết nói dối, không những đã học được nói dối, thậm chí hiểu được tận lực tìm kiếm các loại cớ, chẳng qua là bởi vì muốn cứu y.

Cho dù có hận, cho dù có oán, y lại vẫn chẳng chút nghĩ ngợi quyết định không tiếc hết thảy để cứu, tựa như Dịch Cửu, chưa bao giờ trông chờ bên nhau bạc đầu, vẫn nguyện dùng hết thảy để đánh thức y... cũng thế.

Y phải cứu người kia, vô luận trời sụp đất nứt, cho dù tan thành tro bụi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 364 : Trời Sụp Đất Nứt

A Hán muốn cứu Địch Cửu.

Y trả lời thản nhiên như vậy, thoái mái như vậy, vẻ mặt giáo sư Trang lại càng thêm trịnh trọng: “A Hán, em nên biết, cục quản lý thời không vẫn dỗi chặt máy tính chủ của chúng ta, Tiểu Dung còn là học sinh của tôi, một khi bị xử phạt, tôi cũng chẳng thể làm gì, huống chi Địch Cửu chỉ là một người ngoài. Cả tôi cũng không làm được gì, em căn bản không thể...”

A Hán chợt mỉm cười: “Tôi làm được, tôi có thể...” Y mỉm cười, mở rộng hai tay.

Y muốn cứu người kia, vì thế y không tiếc đổi kháng quy tắc của thế giới, phép tắc chí cao vô thượng.

Không cần đấu tranh, không cần lo lắng, y vẫn vẹn là, không thể nhìn người kia chết, chỉ thể mà thôi!

Khuôn mặt, cổ, cánh tay, trên những chỗ da thịt để trần của A Hán, dần dần tràn đầy màu đen, những vết rạn chằng chéo như mạng nhện, tựa như đồ gốm sấy nóng vô cùng bị nước lạnh hắt lên.

Từng luồng khói nhẹ nhàng nhẹ, từ trong vô số những vết rạn kia lượn lờ bốc lên, vờn quanh y, thân hình y trở nên mơ hồ.

“A Hán!”

Trong lòng chấn động mạnh, giáo sư Trang xông lên trước, rồi lại lập tức bị khí trường cường đại không gì sánh bằng bên người A Hán đẩy bay ngược ra

sau.

“Giáo sư, đừng ngăn tôi. Các người không ngăn được tôi đâu.”

A Hán ngẩng đầu, cuối cùng dùng mắt trần, thoảng nhìn cành lá rợp trời kia, thoảng nhìn trời xanh sau cành lá kia.

“Xin lỗi.”

Từng vết rạn kia lan ra, cường quang màu trắng phá bung thân thể A Hán, ngàn vạn đường bắn ra bốn phía. Giữa khoảng rừng rậm âm u, chỉ còn một quầng sáng trắng chói mắt, tựa như một vầng thái dương.

Từng điểm tro tàn, xương thịt hóa thành, theo ánh sáng tản ra.

“A Hán!”

Lực lượng của giáo sư Trang mặc dù mạnh hơn xa các học sinh của mình, nhưng so với A Hán, lại bé nhỏ không đáng kể. Lúc này, ông thân bất do kỷ bay ngược không ngừng, trên mặt lại sờm tái nhợt, đây là lần đầu tiên từ khi A Hán sinh ra đến nay, toàn lực triển hiện lực lượng cường đại không gì sánh bằng của mình như thế, mà làm đạo sư, lòng ông lại vẫn trầm xuống, trầm xuống.

A Hán cường đại. Cường đại đến mức toàn vũ trụ đều từng chú ý như thế...

Hiện tại, khí trường cường đại không gì sánh bằng, đang lấy thân thể y làm trung tâm, tuôn trào ra bốn phương tám hướng. Mọi người bên cạnh y đều không thể không lui lại, toàn lực triển khai *** thần lực cường đại để bảo vệ mình.

Giáo sư Trang lớn tiếng hô hoán một cách liều mạng: “A Hán! Không thể! Em vừa tỉnh lại, bản thể *** thần đã bị thương, em còn muốn ép phát *** thần lực, sẽ bị thương tổn không thể đảo ngược! A Hán. A Hán...”

A Hán chỉ mỉm cười một thoáng.

Rốt cuộc thế nào coi là thương tổn không thể đảo ngược đây, với thế nhân mà nói, sinh mệnh chỉ có một lần, thân thể chỉ có một cái. Từng ấy năm qua, Địch Cửu vì y, lại đã chịu đựng bao nhiêu lần thương tổn không thể đảo ngược?

“Xin lỗi, tôi đã tạo thành quá nhiều phiền toái và quấy nhiễu cho mọi người như vậy, lần này, còn phải ảnh hưởng mô phỏng của toàn ban. Nhưng đây là biện pháp duy nhất tôi biết, có thể cắt đứt khống chế của cục thời không. Xin lỗi, tôi vì việc riêng của mình, đã làm phiền mọi người. Nhưng tôi thật sự... Tôi thật sự muốn Địch Cửu sống tiếp, tôi không muốn tôi đã tinh lại, tôi đã minh bạch hết thảy, y lại chỉ có thể sống thêm một ngày!”

Giữa rừng rậm, quầng sáng màu trắng kia, chậm rãi bay lên không trung. Càng lúc càng sáng, càng lúc càng mạnh.

“Thì ra, nhân tính thật sự vốn là ích kỷ... Kỳ thật, tôi cũng là một tên cực kỳ ích kỷ, lại phải đến hôm nay tôi mới biết. Nhưng mà, tôi nghĩ, tôi vĩnh viễn, vĩnh viễn, sẽ không hối hận!”

Gió lốc đủ để xé toang trời đất, bắt đầu lấy y làm trung tâm quét ra bốn phía, mà thanh âm của y lại lấy lực lượng của *** thần, rõ nét vang trong óc giáo sư và các bạn.

Ngoài Vạn Sơn, trước khoảng rừng rậm, có một ngôi nhà tranh con con tạm thời dựng lên.

Ngoài ngôi nhà tranh, trên hai mỏm đá lớn, Địch Nhất và Địch Tam bầu bạn nhau ngồi xếp bằng, lắng lặng luyện công.

Họ vẫn như vậy, canh ngoài Vạn Sơn, chờ kết cục cuối cùng. Chờ một ngày nào đó, Phương Khinh Trần ôm thi thể Địch Cửu ra trả lại cho họ, và còn, cho họ hay tin tức về A Hán.

Mà hôm nay, dường như không hề có gì bất đồng với vô số ngày họ vốn chờ đợi.

Gió nhẹ phả vào mặt, tiếng chim chóc, mùi hoa quả, cuối thu quang đãng,
trời xanh như tẩy, mây trắng như bông, chậm rãi bay theo gió.

Đất trời yên tĩnh, không nghe thấy tiếng mảnh thú rống.

Ở nơi họ không nhìn thấy, hươu sao vươn dài đầu lưỡi, quấn từng xâu quả
mọng ngon lành mà dinh dưỡng phong phú.

Lũ sóc bận rộn chôn giấu mớ quả hạch, nhảy như thoi đưa trên mặt đất trong
rừng, cái đuôi xù vui vẻ lắc lư khe khẽ.

Đột nhiên, đám động vật nhỏ vô hại đó, toàn bộ cảnh giác ngừng lại, pháp
phồng cánh mũi, ngửi tin tức không tầm thường trong không khí.

Cảm thấy chấn động nhẹ nhè bên dưới, Địch Nhất và Địch Tam đồng thời
cảnh giác mở mắt, kinh ngạc nhìn vô số chim bay cá nhảy, ùn ùn ngợp trời đất,
từ trong rừng lao ra như bay.

Sóc, thỏ hoang, nai con, mèo rừng, quạ đen, chim én, cú đêm màu đen, tiên
linh tước đuôi dài màu trắng...

Sinh linh sợ người, mảnh thú ăn thịt người, tụ thành một luồng nước lũ,
hoảng hốt túa ra, giống như cǎn bản không nhìn thấy họ, lao thẳng vào mặt, lại
ào qua bên hông họ.

Họ, còn có hai tảng đá lớn bên dưới, như hai hòn đảo nhỏ bất động giữa dòng
nước xiết.

Là đi, hay ở lại?

Trong dị biến thiên địa, họ lại do dự thoảng chốc.

Tiểu Lâu, thần nhân tiên cảnh kia, trung tâm dị biến kia, có người họ không
yên lòng.

Bỗng nhiên thiên địa rung chuyển, núi lở đất nứt, rền vang như sấm! Với bản lĩnh của hai người mà cơ hồ đứng tấn cũng không xong, giữa hỗn loạn, chỉ kịp kinh hoàng nhìn nhau một cái, lại đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng cực nhu hòa quấn lấy người, bay đến phương xa tít tắt.

Người bình tĩnh hơn, bỗng nhiên rơi vào hoàn cảnh khó tin như thế, cũng không khỏi phải khiếp sợ không hiểu, mà càng làm họ hoảng hốt, lại là trên không trung Vạn Sơn, giữa vô số chùm tia sáng rực rỡ, một bóng người mơ hồ, đã bay đến chỗ cao nhất.

Thiên địa chấn động, cả thế giới u ám, người nọ giữa đất trời, tất cả ánh sáng, tất cả gió lốc, đều sinh ra từ y, do y mà đến, y là sấm sét, y là chớp giật, là gió cả, là thái dương, y là... A Hán...

Khoảng cách xa như vậy, người nhỏ xíu như vậy. Nhưng mà, họ lại cảm thấy mình phân phân minh minh nhìn thấy được, đôi mắt A Hán xa xa ngưng nhìn kia.

Ánh mắt không còn trong suốt, sâu thẳm như vậy, lại có vẻ quan tâm và tình cảm sâu sắc trước kia chưa bao giờ nhìn thấy.

“Ta không sao rồi, về sau đừng lo nghĩ cho ta nữa, phải tốt với bản thân một chút, tốt với người mình yêu mến một chút, ta không thể ở bên các ngươi, nhưng sẽ mãi dõi theo các ngươi, còn có... gặp Địch Cửu, nhớ bảo với y, nhất định, nhất định, phải tốt với mình một chút.”

Thanh âm kia không hề là từ phương xa truyền đến, lại không dừng vang lên trong lòng, quanh quẩn trong đầu.

Vẫn là ngữ khí hơi vụng về, ngôn từ hơi ngô nghênh như vậy, lại đột nhiên làm người ta quên mất kỳ cảnh kinh thiên trước mắt này, quên mất lời Phượng Khinh Trần từng nói, họ vốn là thần linh, chỉ khiến người không dừng xót xa, không hiểu mà ghi nhớ vững vàng, người này, là A Hán, là A Hán rất ngô nghênh, không có họ nhọc lòng chiếu cố là luôn bị thiệt kia.

Nhưng mà, A Hán kia, đã là họ không thể chạm đến, không thể tiếp cận nữa.

Y cao cao tại thượng, y thoảng như thần ma, dưới chân y, cả tòa Vạn Sơn đều đang rên rỉ, đang sụp đổ, đang than khóc. Đại địa rách toác, sơn xuyên đỗ sụt, vô số cây cối bị nhổ văng lên trời.

Tình cảnh như vậy, giống như ảo mộng ma cảnh.

Nhìn một lần, vĩnh viễn không thể quên.

Mà thân thể họ còn đang không ngừng được lực lượng nhu hòa kia bảo hộ, đưa đi xa xa, thẳng hướng phương xa, phương xa, cho đến khi vô luận họ kiệt lực dối trông thế nào, ngay cả không trung trên Vạn Sơn cũng chẳng thể thấy nữa.

Năm đó, khi sách sử các quốc ghi lại việc lạ phát sinh ở Vạn Sơn năm này, đều dùng câu chữ cùng loại.

Trời đất sụp, bốn chiều gián đoạn, sông chảy cạn.

Trăm dặm Vạn Sơn, một đêm san bằng, Tiểu Lâu từ đó, không thể tìm nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 365 : Muôn Sông Nghìn Núi

Muôn sông nghìn núi.

Giữa núi non trùng điệp khói bếp tuyệt tích đó, nơi thần quỷ đã mẩy trǎm năm không người quấy rầy, vô luận là hoàng công quý tộc, giang hồ hiệp khách, người dân lao động, hay canh tiều ngư phu, chúng sinh thế giới này, từng hoặc đội lẽ cúng bái, hoặc rất dè chừng sợ hãi, lại chưa bao giờ có ai còn dám tới gần nửa bước kia...

Vạn Sơn Tiếu Lâu sở tại, đã biến mất.

Kịch biến như vậy, lại không một con bồ câu, một thớt khoái mã, truyền tin tức này đến tứ phương.

Không biết phải qua bao nhiêu thời gian, ngoài trùng trùng núi non hơn hai trăm dặm kia, trong những người miền núi hoặc thợ săn rải rác, cảm nhận được đại địa chấn động xa xa truyền đến, chợt gặp chim thú mệt lử mất nhà, hoặc là chú ý tới dòng suối đục ngầu, mới có người dám vào núi đến cẩm địa này thăm dò.

Ngoài ngàn dặm, người qua lại như thường.

Qua chọn ngày cát triệu, ngày làm lễ đội mũ của quân chủ Đại Yên quốc, cuối cùng đã đến.

Trong Thanh Hoa cung, tiếng đàn sáo du dương, đều là làn điệu thanh nhã túc mục. Bốn bậc đều bố trí tiệc dự lễ, chỗ đón khách, mà người đang ngồi, lại lác đác.

Phong Kính Tiết là khách quý, ngồi trên bậc đông, ánh mắt thản nhiên đảo qua toàn trường, trong lòng chỉ có thở dài.

Yên Lãm sớm đã nói, lễ đội mũ hôm nay chỉ là gia lễ. Không qua nội phủ, không thông báo Lễ bộ, càng không thông tri triều thần. Y chỉ làm một lễ chia tay viên tròn tiếc nuối trong lòng, lưu hồi ức vĩnh viễn cả đời, cho nên người tham dự, chỉ nên là chí thân.

Cô gia quả nhân, cô gia quả nhân, người làm quân chủ, nếu phải tính người thân cận nhất, chỉ sợ thật sự lác đác chẳng được mấy.

Buổi lễ đội mũ trước mắt này, tất cả những người tham dự, vậy mà chỉ có Phong Trường Thanh, Sử Tịnh Viên, Lạc Xương dẫn theo con, cùng với vài tần phi vị phân cao nhất khác, lấy thân phận thân nhân ở bên dự lễ. Mà Thanh Cô An Vô Ky và Phong Kính Tiết y, thì có mặt như người quan hệ thân thiết nhất với khách mời chính là Dung Khiêm.

Trừ mấy người này, không còn thân tộc, bè trên, bè bạn cùng tham gia.

Nói đến thì lễ đội mũ này so với của con em sĩ nhân bình thường cũng phải quạnh quẽ thê tịch hơn rất nhiều.

Kỳ thật, ngay cả trong mấy người ít ỏi này, cũng không phải người người đều nên có mặt. Như mấy vị tần phi kia có thể trở thành người tham dự, chỉ sợ càng nhiều vẫn là xuất phát từ một loại cân bằng, vẫn là thái độ vì biểu đạt coi họ là người nhà, tuyệt không xa cách mà phải cho ra. Nếu không tại sao mấy quý nhân xuất thân cung nữ, cũng là cơ thiếp của Yên Lãm, lại không có tư cách tham gia.

Rõ ràng là vì hoài niệm giữ lại một thứ thật nhất đẹp nhất trong lòng. Nhưng trên hình thức, chung quy lại không thể thoát khỏi tất cả trói buộc, không giữ được một phần đơn thuần hoàn toàn kia, vẫn còn phải có rất nhiều thỏa hiệp và bất đắc dĩ.

Thân là quân chủ, ngoài vinh quang và quyền uy, chỗ thê lương bất đắc dĩ lại

có rất nhiều, cũng thật sự không thể trách Tiểu Dung không bỏ xuống được.

Nhớ tới một phen trường đàm của Tiểu Dung và mình mười ngày trước,
Phong Kính Tiết bất giác lại thở dài, tâm tư phân phân loạn loạn.

Tiếng nhạc bốn phía đã dần dần thấp xuống, u chậմ như khói nhẹ trong rừng.

Yên Lãm mặc y phục trắng bình thường, mái tóc đen dài mà mềm mại xõa sau lưng, Vương tổng quản đi theo, chậm bước mà đến.

Nếu là lễ đội mũ của người thường, tất nhiên phải thi lễ với khách khứa bốn phía, chỉ là với thân phận của Yên Lãm, cho dù y bằng lòng thi lễ, người khác cũng tuyệt không dám nhận. Trái lại theo y chậm bước mà đến, ngoại trừ Dung Khiêm trên bậc tây mỉm cười ngóng nhìn y, những người khác đều lũ lượt đứng lên, ngay cả Phong Kính Tiết, cân nhắc một chút, cũng cảm thấy mình vẫn không nên quá nổi bật thì tốt hơn, uể oải đứng dậy theo mọi người.

Vô luận thế nào, thân là đế vương, cho dù cỗ gắng hơn, cũng không thể có được lễ thành niênn như người thường. Yên Lãm giấu sự buồn bã thấp thoáng trong lòng, mỉm cười gật đầu với bốn phía, lúc này mới quay đầu ngưng mắt, nhìn Dung Khiêm.

Thật sự mà nói thì hoàng tử vương tôn làm lễ đội mũ long trọng không hề hiếm, song nếu là quân chủ, cho dù lúc đăng cơ tuổi nhỏ hơn, cũng rất ít có người làm lễ đội mũ. Trong đây có một nguyên nhân cực quan trọng là, khách chính và người xướng lễ trong lễ đội mũ, đều nên là người rất tôn quý, còn phải nhận lễ kính của người được đội mũ. Thế nhưng, ai lại dám nói mình tôn quý hơn Hoàng đế, ai có thể thản nhiên nhận tôn lễ của Hoàng đế?

Cho nên, nam tử sĩ tộc bình thường, trước khi thành thân, nhất định sẽ đội mũ, chứng minh mình đã thành nhân, có tư cách thành gia lập nghiệp. Mà Yên Lãm thân là quân chủ, lại đành phải miễn tục lễ này, lấy thủ đoạn lôi đình, uy nghi quân vương, chứng minh với mọi người sự trưởng thành, sự cường đại của y.

Song trong nội tâm, y muốn nhất, lại là trước mặt Dung Khiêm, chứng thực y đã trưởng thành, chứng thực y có đủ dũng khí, đối mặt với biệt ly, y có đủ kiên cường, đối kháng với gian khổ, chứng thực, y có đủ thành thục và khoan dung, để làm cho người vì y mà dùng hết tâm huyết cả đời kia, có thể yên tâm buông tay, có thể sống tự do không còn bị y gò bó ràng buộc.

Dung Khiêm sớm đã qua Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên, thả tiếng gió cho các đại thần trong triều, nói rõ mình không lâu sau lễ đội mũ sẽ rời khỏi Yên kinh.

Những thứ thuận tiện để đi đường Dung Khiêm bảo ty năng công chuyên chế cho mình kia, không căn dặn phải giấu y, y thân là đế vương, tự nhiên không thể không biết.

Y đã không còn cầu nguyện, không còn mong mỏi, cho dù thân là đế vương, y đã sớm biết thứ Dung Khiêm cho ty năng công chuyên chế cho mình, nhưng người kia đã không chịu chủ động nói quyết định của mình với y, y cũng tuyệt không đi ép hỏi.

Y chỉ biết chờ, chờ người kia cuối cùng đến cho y hay, mình phải đi, có lẽ còn có y cuối cùng phải đi nơi nào.

Giờ này khắc này, y sớm đã không còn mong muốn, không còn mưu cầu.

Trong nội tâm, y hy vọng nhất, là để người cả đời nuôi nấng y, cả đời dạy dỗ y, tất cả tâm nguyện, đều chỉ ngóng trông y được tốt kia, có thể chính mắt chứng kiến sự trưởng thành của y, có thể chính tay xác nhận sự trưởng thành của y, có thể chính miệng thừa nhận sự trưởng thành của y. Y chỉ muốn ở trước mặt mọi người, lấy thân phận một đệ tử, một hài tử, thi lễ kính, biểu thị cảm kích với người như cha như thầy như anh. Không kể thân phận, không hỏi lễ nghi, y chỉ cảm thấy, y nên đi làm chuyện rất lâu trước kia đã nên làm, cho Dung tướng của y sự thừa nhận và hồi báo rất lâu trước kia đã nên được.

Cho dù thừa nhận và hồi báo như vậy, Dung tướng kỳ thật không hề cần,

không hề để ý. Nhưng y muốn làm như vậy, y nguyện ý làm như vậy, nếu không phải bởi vì lễ pháp quy tắc đều không cho phép, y thậm chí hy vọng trên sách sử đều ghi lại lễ nghi của y hôm nay, tất cả thừa nhận, cảm kích và cảm tạ của y với Dung tướng hôm nay, y hy vọng ngàn thu muôn đời, hậu nhân Yên quốc đều sẽ nhớ rõ, tổ tiên họ từng may mắn gặp gỡ người như vậy, từng có dũng khí, dám trước mặt mọi người biểu đạt tình hoài chân thành của mình như thế.

Y mỉm cười đi về hướng Dung Khiêm, từ từ đứng nghiêm dưới bậc tay, giơ tay lên trán, thi lễ thật sâu.

Hai tay khép trên trán, người khom thật thấp.

Lễ tiết cực trịnh trọng, cực tôn kính như vậy, y lấy thân quân chủ mà hành lễ này với thần tử, nếu theo chế độ mà nói, là cực không thỏa. Trên bốn bậc, những người xem khác cũng hơi động dung, may mà họ nói cho cùng biết rõ tâm ý của Yên Lãm với Dung Khiêm, tuy là thoáng kinh ngạc, nhưng cũng không quá khiếp sợ.

Trái lại chúng cung nhân đứng hầu bốn phía, tuy là ngày thường đã thấy sự ôn nhu bảo vệ, tỉ mỉ chu đáo của Yên Lãm với Dung Khiêm nhiều rồi, nhưng người làm kẻ dưới lâu, biết rõ khác biệt cấp bậc nghiêm ngặt, chợt thấy lễ kính của quân với thần thế này, phần nhiều chấn động không hiểu. Ba hữu ty từ bậc thềm thứ hai của bậc tay lần lượt đi xuống đứng thẳng, trong tay cầm ba loại quan vật, đợi kết thúc buổi lễ, lúc này bị chấn động, hơi run tay, suýt nữa lỡ tay ném đồ xuống đất.

Đối với loại xôn xao nhỏ nhặt này, Yên Lãm nghe mà không thấy, y chỉ ngưng mắt nhìn Dung Khiêm.

Dung Khiêm cũng hoàn hoàn toàn toàn, giống như chưa cảm thấy, chú mục ngóng nhìn vẻ đoan trang của Yên Lãm, mặt mày đều là niềm vui không thể nói ra.

Yên Lãm thi lễ xong, hơi thăng lưỡng, sau đó quỳ ngồi xuống.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 366 : Quỳ Gối Báí

Yên Lãm quỳ ngồi ở trung ương cung điện.

Vốn lúc này, là nên do người xướng lễ tiến lên chải đầu giúp người chờ đội mũ. Nhưng đã không có ai dám ngông nghênh đứng trước mặt Yên Lãm chải đầu cho y, nhận lễ kính của y, việc này tự nhiên cũng chỉ có thể trực tiếp do Dung Khiêm kiêm nhiệm.

Nội quan ở bên bụng chậu vàng lên, Dung Khiêm nhẹ nhàng rửa tay, lập tức lại có nội quan bụng lên vải mềm sạch sẽ nhất cho y lau.

Dung Khiêm chỉ có một tay, vô luận muốn rửa tay hay lau tay đều không tiện lǎm. Tại trường hợp như thế, lại phải bảo trì thái độ trang nghiêm túc mục, động tác tự nhiên là cực chậm. Nhưng vẻ mặt y yên tĩnh, ánh mắt bình hòa, nhất cử nhất động thong dong tự nhiên lạ thường, chúng mục sở thị, không mảy may có vẻ xấu hổ rụt rè.

Yên Lãm cũng chỉ im lặng nhìn y, chờ y, lại nhìn cánh tay còn sót kia, ánh mắt cũng tuyệt không tránh né, càng không có xấu hổ buồn thương dư thừa.

Dung Khiêm rửa sạch tay, bước đến gần Yên Lãm, Vương tổng quản bên cạnh tự tay đưa lên chiếc lược bạc.

Dung Khiêm nhận lược, bắt đầu nhẹ nhàng chải tóc giúp Yên Lãm.

Không hề là tùy ý chải vài cái tượng trưng rồi thôi, y chải từ từ từng chút một cực nghiêm túc, cực nghiêm túc.

Đó vốn đã là tóc được chải cực kỳ mượt mà, trượt qua lược nhẹ như không,

màu tóc thuần đen, ánh màu trắng bạc xán lạn, thường nhấp nhoáng một vầng sáng kỳ dị.

Dung Khiêm biết màu tóc ban đầu dưới ngón tay, cũng giống chiếc lược bạc như ý bảo này, sớm đã bạc trắng. Chỉ là y chưa bao giờ nhìn, mà Yên Lãm cũng chưa từng đề cập lại.

Song lòng y lúc này lại vẫn cứ yên tĩnh an tường. Dù tóc đã bạc hết thì thế nào, nhìn và không nhìn, lại như thế nào. Luôn sẽ trông y, luôn sẽ dõi theo y.

Bao nhiêu năm sau, Yên Lãm có thể không cần che giấu, trực tiếp dùng màu tóc vốn có. Yên Lãm y, vốn là nam nhi tuấn lang xuất sắc như vậy, dù tóc đã bạc hết cũng là hảo nam tử tuấn bạt xuất chúng. Lại cần gì xấu hổ, cần gì tiếc nuối.

Chải đầu xong, Dung Khiêm lại nhận chiếc khăn trắng Vương tổng quản cẩn thận dâng lên, giúp Yên Lãm buộc tóc. Tuy rằng chỉ có một tay, việc này y làm lại cực linh hoạt, dễ dàng, đã giúp Yên Lãm búi tóc ngay ngắn.

Yên Lãm cúi đầu, để y sửa soạn, chỉ là cảm giác được động tác của y, bất giác liền cười nhẹ nhè. Do đầu cúi xuống, không ai nhìn thấy vẻ tươi cười cực vui mừng khoan thai, thậm chí có chút đắc ý bên môi thiên tử trẻ tuổi này. Thời điểm trang nghiêm túc mục như vậy, y lại còn nói chuyện. Tuy rằng thanh âm đè xuống cực kỳ thấp nhưng Vương tổng quản bên cạnh đứng quá gần, chung quy vẫn nghe thấy.

“Dung tướng, ngươi lặng lẽ luyện bao lâu rồi?”

Vương tổng quản run tay, suýt chút đánh rơi cái lược Dung Khiêm vừa đặt trên chiếc khay vàng xuống đất. Hoàng thượng của tôi, hiện tại trường hợp này không thích hợp đùa giỡn đâu.

Dung Khiêm hơi nhướng mày.

Kỳ thật, y quả thực từng lén lút luyện tập. Nhưng đây còn không phải là sơ

thật lên trường rồi, quýnh quáng phạm lỗi, một tay không nghe lời, làm tiểu tử này mất mặt sao? Có hồ đồ như y vậy sao? Bây giờ còn hỏi ta vẫn đề thế này.

Y cúi đầu nhìn như rất chuyên chú giúp Yên Lãm xác định búi tóc ngay ngắn, mượn tư thế này che giấu, hung hăn trừng tiểu tử không nghe lời này một cái: “Ngươi quên tay ta vẫn khéo hơn ngươi, lúc trước trong phủ của ta, lúc ngươi cả tóc cũng không buộc nổi, là ai cứu khổ cứu nạn cho ngươi?”

Thanh âm của y cũng thấp đến mức chỉ người bên cạnh nghe thấy.

Yên Lãm chỉ cười thầm. Vương tổng quản thì sắc mặt cũng xanh mét. Ôi trời ơi. Hai vị tổ tông, các người tha cho lão nhân tôi, định lực không tốt như vậy, để tôi chống đỡ qua được trận này đi.

Phong Kính Tiết ngồi trên thềm cao tai mắt linh dữ dội, tự nhiên cũng nghe rõ mồn một. Chỉ là không dám lộ ý cười ra vẻ, không khép néo cười thành nội thương, vội vàng uống ba bốn chén rượu để miệng mình không rảnh rỗi.

Lúc này Dung Khiêm cũng từ từ buông tay, mỉm cười lui một bước.

Vị hữu ty bê khay thứ nhất, đang bê chiếc mũ truy bố tiến lên.

Ba vật trong lễ đội mũ, đầu thêm truy bố, đây là vật mộc mạc bình thường nhất, bản ý là căn dặn đừng quên tổ tiên lập nghiệp khó khăn.

Đương nhiên, vật trong lễ đội mũ của quân chủ, vốn nên chú trọng nhiều hơn, cũng phải hoa lệ tôn quý hơn xa quan vật của sĩ nhân bình thường.

Chỉ là, Yên Lãm kiên trì lần này làm gia lễ, không phải quốc lễ, y muốn dứt bỏ thân phận quân chủ, chỉ đơn thuần lấy thân phận học trò đệ tử, nhận Dung Khiêm đội mũ, cho nên quan vật sử dụng vẫn rất tầm thường.

Dung Khiêm lấy mũ truy bố, mắt nhìn Yên Lãm chăm chú, từ từ đọc: “Ngày lành tháng tốt, bắt đầu thêm phục sức trưởng thành, hãy bỏ đi ấu chí, bồi dưỡng mỹ đức, thọ khảo chỉ tốt, ban ngươi phúc vạn năm.”

Tiếng nhạc bốn phía càng thêm đoan trang ngưng túc, lại thanh u nhu hòa như cũ, tiếng Dung Khiêm nhu nhuận trong sáng, phối với nhã nhạc bốn phía, đúng là khiến tâm thần yên tĩnh, tâm tư nghiêm nghị.

Dung Khiêm dùng một tay giúp Yên Lãm thắt mũ, cũng không gọi trợ thủ khác lên theo lễ, mà tự mình thắt dây mũ cho Yên Lãm, động tác tuy hơi thong thả, nhưng không hề chậm chạp, cũng không mấy may sai sót.

Nhin hai người một đứng một quỳ ngồi, thần sắc một trang nghiêm một trịnh trọng, tâm tình mỗi người bỗng đều có một loại cảm thụ không thể nói ra, chỉ cảm thấy ánh mắt cũng chẳng nỡ rời khỏi người họ một thoáng.

Dung Khiêm giúp Yên Lãm sửa sang thỏa đáng, cũng không hề theo lề trịnh trọng về chỗ, mà lùi lại một bước, ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá Yên Lãm một phen, cười vui vẻ, cho Yên Lãm một ánh mắt khẳng định.

Yên Lãm cũng cười đứng lên, lại thi lễ với Dung Khiêm, lúc này mới quay người, do Vương tổng quản đi theo, tự vào trong điện các thay quần áo.

Chẳng mấy chốc, y đã thay đoan phục màu đen tương xứng với mũ truy bố đi ra, gặp lại mọi người.

Do mũ truy bố là mũ đơn giản mộc mạc nhất, phục sức phối cũng rất giản dị, chẳng qua là một bộ thường phục đoan chính màu đen.

Song với sự tôn quý đế vương của Yên Lãm, bình sinh lại ít có cơ hội mặc đồ thuần đen, bây giờ một bộ hắc y đơn giản này mặc trên người, càng tôn lên mặt mày rõ ràng, anh khí hoa thái thiếu niên, đoạt tâm hồn người. Áo mũ càng thuần, mà anh hoa càng đậm, sáng sủa như trăng, sáng ngời chiếu người, lại khiến mọi người nhìn mà nhất thời trong mắt dị thường liên tục.

Vốn theo lề pháp, người đội mũ đã thay áo mũ, nên chính thức hành đại lễ bái cha mẹ trên bậc đồng. Đây là để tỏ rõ sự cảm kích với cái ơn dưỡng dục của

cha mẹ, đồng thời bày tỏ mình đã trưởng thành, có thể hiếu kính cha mẹ. Nếu cha mẹ không có mặt, cũng có thể do trưởng bối vị tôn nhất trong tộc thay mặt nhận lễ này.

Thế nhưng, Yên Lãm thuở nhỏ đã mất cha mẹ, trong tôn thất vương tộc cũng không một ai có tư cách, hoặc có gan nhận y lễ bái.

Đây vốn nên là một cục diện bẽ tắc, Yên Lãm lại không mảy may do dự, đã chuyển hướng sang bậc tây, xa xa nhìn phuong hướng Dung Khiêm, giơ tay lên trán, trước hành lễ vái, lại không còn như lần trước đứng thẳng lưng, mà là gập một gối, cực kỳ thong thả, trực tiếp bái xuống.

phía phút chốc ngừng bất, có tiếng vài món đồ rơi xuống đất.

Cả Thanh Hoa cung tựa như nháy mắt bị rút hết không khí, nhất thời tĩnh lặng như thế cả tiếng hít thở cũng nghe thấy.

Song hết thảy đều đã không liên quan đến Yên Lãm.

Dung tướng của y, nhận được một lễ này của y.

Dung tướng của y, sớm nên được y, thành tâm lễ như thế.

Nhưng y mãi đến hôm nay mới có thể như vậy, quang minh chính đại hướng về người kia, trọng lượng như thế, rồi lại đương nhiên như thế, quỳ gối bái!

Dung Khiêm không hề giật mình, không hề động dung, không hề né tránh.

Giờ khắc này, y không phải thần tử của Yên vương, y không phải Tể tướng Yên quốc, y chỉ là sư phụ Yên Lãm, chỉ là người mà thiếu niên kia trong suốt đời này thân nhất kính nhất tin nhất trọng nhất.

Y biết, thiếu niên kia cần một lễ này để biểu đạt tâm ý của mình, y cũng biết thiếu niên kia, cần một lễ này, một lần nữa xác nhận tâm ý của nhau.

Y vẫn đứng ở đó, mỉm cười ngóng nhìn, bình tĩnh tán thành. Không do dự, không thấp thỏm, không nhắc nhở thiếu niênn quân chủ kia, tất cả những vấn đề liên quan đến quốc gia, quân vương, lễ pháp, quy tắc.

Buổi lễ đội mũ này, chỉ thuộc về hai người.

Đây là nghi thức giữa họ, là tất cả nỗ lực của một người, là tất cả hồi báo của một người, là tất cả thâm tình của một người, là tất cả cảm niệm của một người, là một niệm tưởng phải mãi mãi lưu giữ trong lòng hai người, hết thảy hết thảy, chỉ thế mà thôi.

Y mỉm cười tiếp nhận lễ bái của một đệ tử, đó là học trò của y, đó là kiêu ngạo của y. Về phần thân phận đế vương, sớm đã chẳng hề quan trọng.

Yên Lãm cũng mỉm cười chậm rãi đứng dậy, từ đó một lễ mới thành.

Yên Lãm lại từ từ đến trước bậc tây, chậm rãi quỳ ngòi xuống, Dung Khiêm chậm chậm đưa tay tháo mũ giúp, lại lấy lược chải tóc, ngón tay còn linh hoạt xuyên qua tóc Yên Lãm.

Trên bậc đông, Phong Kính Tiết nâng chén uống một ngụm.

Yên Lãm... Người biết y phải đi, nhưng người lại không thể biết, kỳ thật y vẫn chưa từng muốn đi. Y kỳ thật đã vì người mà ở lại.

Buổi chiều hơn mười ngày trước, khi Phong Kính Tiết thả tín ưng, mang đi hồi âm cho Lư Đông Ly, khi Dung Khiêm cuối cùng mở miệng, cho Phong Kính Tiết hay y đã quyết định rời đi, Phong Kính Tiết cũng từng thập phần vui vẻ.

“Người đã sớm nên quyết định như vậy! Làm hại ta cứ lo lắng thay người. Nói đến Yên Quốc hiện tại, trên cơ bản cũng coi như là quốc thái dân an, mọi sự đều trôi chảy. Quả thật chẳng có chuyện gì cần người nhất định ở lại. Thân thể người rách nát như vậy rồi, cho dù ta lấy keo vạn năng cũng không cách nào dán trọn vẹn cho người nữa. Có thể trở về Tiểu Lâu, giải quyết những khổ nạn này

sớm một chút, mới là tốt nhất, cầm được buông được, đây mới là cách làm của người thông minh.”

Nhưng khi đó, Dung Khiêm lại mỉm cười lắc đầu: “Kính Tiết, ngươi đại khái hiểu lầm rồi. Ta sẽ rời đi, chỉ bởi vì với thân phận của ta, thật sự không thích hợp ở lại trong cung lâu dài, ta cũng không nguyện ý can dự triều đường nữa. Dưới tình hình như vậy, ta còn ở lại trong kinh, sẽ chỉ làm rất nhiều người lo lắng, nhưng ta không hề có ý định quay về Tiểu Lâu.”

Phong Kính Tiết chỉ ngẩn ra: “Ngươi muốn đi, lại không chuẩn bị về Tiểu Lâu?”

Dung Khiêm nhẹ nhàng nói: “Ta không yên tâm, Kính Tiết. Có lẽ điều này rất ngu xuẩn, nhưng ta cứ không yên tâm được! Y xuất sắc hơn, mạnh hơn, có bốn sự hơn, trong lòng ta vẫn phải lo lắng. Lúc có việc bất ngờ xảy ra, y sẽ vô thố, y sẽ cuồng cuồng, y sẽ lo lắng, y sẽ bị thiệt, y sẽ... muốn có ta ở bên cạnh, mà ta lại không cách nào làm được.”

Y cười hơi không thể nề hà: “Kính Tiết, ta không thể về Tiểu Lâu, từ đây chỉ nhìn hết thấy bi hoan ly hợp của y trong màn hình. Ta rời khỏi, là để bản thân ta sống phong phú hơn, cũng là để y không cần đổi mặt với áp lực quá lớn, ta rời khỏi, là vì khi tất yếu, có thể càng thoái mái càng tự nhiên trở về đổi mặt với y, mà không phải chỉ làm như công thành lui thân, không chút lưu luyến vĩnh viễn không gặp. Không, Kính Tiết, ta không thể về Tiểu Lâu. Cái giá vĩnh viễn không gặp lại, y có thể vì ta nén đau đói mặt, ta lại không nỡ bắt y chịu đựng đau khổ như vậy.”

“Như vậy, đau khổ của ngươi thì sao?” Phong Kính Tiết nhìn thân hình gầy yếu của y.

Dung Khiêm cười hờ hững: “Tâm mong muốn, làm sao đau khổ.”

Phong Kính Tiết cúi đầu, suy nghĩ một hồi, mới nói: “Nếu ngươi thật sự không muốn vĩnh viễn bỏ y lại, cũng cứ về Tiểu Lâu một chuyến trước đi. Lợi

dụng khoa học kỹ thuật của Tiểu Lâu, chữa khỏi thân thể người trước, sau đó lại ra đây là được. Làm như vậy mặc dù là vi quy nghiêm trọng, nhưng lần trước người tùy ý sử dụng *** thần lực, đã phạm vào nội quy nghiêm trọng nhất, thậm chí là trái với thiết luật của cục thời không, thành tích cũng rót hết rồi. Hiện tại là rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo. Dù sao ngay cả xử phạt nghiêm trọng nhất người cũng đã chạy không thoát, thế tội danh nhiều hơn chút nữa lại có gì hệ trọng? Khinh Trần không phải cũng làm như vậy sao? Trực tiếp dẫn Địch Cửu về Tiểu Lâu, bản thân lại chuẩn bị tùy thời vi quy xông ra ngoài.”

Dung Khiêm chỉ lắc đầu: “Kính Tiết, ta không phải Khinh Trần, chuyện Khinh Trần có thể làm, ta không làm được. Có lẽ là ta bảo thủ, nhưng có mấy nguyên tắc, ta không muốn vứt bỏ.”

Y mỉm cười: “Lúc trước ta vi quy sử dụng *** thần lực, là một bất ngờ. Trước đó, ta chưa bao giờ nghĩ đến ta sẽ làm như vậy, sau đó, ta kỳ thật cũng không hề oán trời trách đất. Quy tắc của chúng ta, có lẽ không phải hoàn thiện nhất, không phải tốt nhất, nhưng sự tồn tại của nó, tự nhiên có đạo lý của nó. Hơn nữa trong thời không này, chính bởi vì có những quy tắc này, mới có thể cam đoan tất cả học trò đều có thể mô phỏng bình thường, mà không phải mỗi người tùy ý làm bậy.”

Dung Khiêm lắc đầu: “Kính Tiết, ta không thể ngay từ đầu đã không định tuân thủ bất cứ quy tắc gì của Tiểu Lâu, rồi lại còn tùy ý đi hướng thụ khoa học kỹ thuật của Tiểu Lâu. Ta có khổ nạn, liền lợi dụng Tiểu Lâu giải trừ giúp, sau đó lại thoái mái phá lâu mà ra, bất chấp lập trường của Tiểu Lâu... Loại sự tình này, ta không làm được. Đường của ta, do ta tự mình lựa chọn, có hậu quả gì, hiển nhiên cũng đều do ta tự mình gánh vác. Nếu như chúng ta vô luận làm gì, tùy thời đều có thể kéo lực lượng Tiểu Lâu xử lý vấn đề, giải quyết phiền toái thay, vậy thì hết thảy chúng ta làm, làm sao xứng được là chọn lựa, nói được là hy sinh? Căn bản chẳng cần đấu tranh tư tưởng gì, rất dễ dàng, chúng ta đã có thể làm người vĩ đại nhất. Loại sự tình này, ta...”

Y lại ra sức lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ ta thật sự rất buồn cười, nhưng mà

đây là quyết định của ta.”

Phong Kính Tiết không nhịn được cười khổ. Học sinh ngoan ôi học sinh ngoan, vĩnh viễn đều tuân thủ nội quy, phục tùng chỉ huy, ngẫu nhiên mất khống chế một lần như vậy, lại rước lấy xử phạt nghiêm khắc nhất, nhưng cho dù là như thế, vẫn còn không chịu đại biến tâm tính, trong xương cốt vẫn là một học sinh ngoan.

Nói đến thì mình cũng từng nêu được tính là một học sinh ngoan nhỉ? Nhưng sao lại chưa từng có dấu tranh tư tưởng thế này? Quả nhiên, người vừa bị cám dỗ, vừa gặp phải ải khó là khảo nghiệm ra bất đồng ngay mà.

Tên Tiểu Dung này, nếu có thể có một nửa tiêu sai tùy tính chịu biến bão của Phương Khinh Trần, thế thì sẽ bớt được bao nhiêu khổ.

“Ngươi không trở về Tiểu Lâu, cũng không ở lại nữa, vậy ngươi muốn đi đâu?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 367 : Đường Đi Phương Nào

Yên Lãm gập gối quỳ, tiếng nhạc bốn phía phút chốc ngừng bất, có tiếng vài món đồ rơi xuống đất.

Cả Thanh Hoa cung tựa như nháy mắt bị rút hết không khí, nhất thời tĩnh lặng như thể cả tiếng hít thở cũng nghe thấy.

Song hết thảy đều đã không liên quan đến Yên Lãm.

Dung tướng của y, nhận được một lẽ này của y.

Dung tướng của y, sớm nên được y, thành tâm lẽ như thế.

Nhưng y mãi đến hôm nay mới có thể như vậy, quang minh chính đại hướng về người kia, trịnh trọng như thế, rồi lại đương nhiên như thế, quỳ gối bái!

Dung Khiêm không hề giật mình, không hề động dung, không hề né tránh.

Giờ khắc này, y không phải thần tử của Yên vương, y không phải Tể tướng Yên quốc, y chỉ là sư phụ Yên Lãm, chỉ là người mà thiếu niên kia trong suốt đời này thân nhất kính nhất tin nhất trọng nhất.

Y biết, thiếu niên kia cần một lẽ này để biểu đạt tâm ý của mình, y cũng biết thiếu niên kia, cần một lẽ này, một lần nữa xác nhận tâm ý của nhau.

Y vẫn đứng ở đó, mỉm cười ngóng nhìn, bình tĩnh tán thành. Không do dự, không thấp thỏm, không nhở thiếu niên quân chủ kia, tất cả những vấn đề liên quan đến quốc gia, quân vương, lẽ pháp, quy tắc.

Buổi lễ đội mũ này, chỉ thuộc về hai người.

Đây là nghi thức giữa họ, là tất cả nỗ lực của một người, là tất cả hồi báo của một người, là tất cả thâm tình của một người, là tất cả cảm niệm của một người, là một niệm tưởng phải mãi mãi lưu giữ trong lòng hai người, hết thảy hết thảy, chỉ thế mà thôi.

Y mỉm cười tiếp nhận lễ bái của một đệ tử, đó là học trò của y, đó là kiêu ngạo của y. Về phần thân phận đế vương, sớm đã chẳng hề quan trọng.

Yên Lãm cũng mỉm cười chậm rãi đứng dậy, từ đó một lễ mới thành.

Yên Lãm lại từ từ đến trước bậc tây, chậm rãi quỳ ngòi xuống, Dung Khiêm chậm chậm đưa tay tháo mũ giúp, lại lấy lược chải tóc, ngón tay còn linh hoạt xuyên qua tóc Yên Lãm.

Trên bậc đông, Phong Kính Tiết nâng chén uống một ngụm.

Yên Lãm... Người biết y phải đi, nhưng người lại không thể biết, kỳ thật y vẫn chưa từng muốn đi. Y kỳ thật đã vì người mà ở lại.

Buổi chiều hơn mươi ngày trước, khi Phong Kính Tiết thả tín ưng, mang đi hồi âm cho Lư Đông Ly, khi Dung Khiêm cuối cùng mở miệng, cho Phong Kính Tiết hay y đã quyết định rời đi, Phong Kính Tiết cũng từng thập phần vui vẻ.

“Người đã sớm nên quyết định như vậy! Làm hại ta cứ lo lắng thay người. Nói đến Yên quốc hiện tại, trên cơ bản cũng coi như là quốc thái dân an, mọi sự đều trôi chảy. Quả thật chẳng có chuyện gì cần người nhất định ở lại. Thân thể người rách nát như vậy rồi, cho dù ta lấy keo vạn năng cũng không cách nào dán trọn vẹn cho người nữa. Có thể trở về Tiểu Lâu, giải quyết những khổ nạn này sớm một chút, mới là tốt nhất, cầm được buông được, đây mới là cách làm của người thông minh.”

Nhưng khi đó, Dung Khiêm lại mỉm cười lắc đầu: “Kính Tiết, người đại khái

hiểu lầm rồi. Ta sẽ rời đi, chỉ bởi vì với thân phận của ta, thật sự không thích hợp ở lại trong cung lâu dài, ta cũng không nguyện ý can dự triều đường nữa. Dưới tình hình như vậy, ta còn ở lại trong kinh, sẽ chỉ làm rất nhiều người lo lắng, nhưng ta không hề có ý định quay về Tiểu Lâu.”

Phong Kính Tiết chỉ ngẩn ra: “Ngươi muốn đi, lại không chuẩn bị về Tiểu Lâu?”

Dung Khiêm nhẹ nhàng nói: “Ta không yên tâm, Kính Tiết. Có lẽ điều này rất ngu xuẩn, nhưng ta cứ không yên tâm được! Y xuất sắc hơn, mạnh hơn, có bốn sự hơn, trong lòng ta vẫn phải lo lắng. Lúc có việc bất ngờ xảy ra, y sẽ vô thố, y sẽ cuồng cuồng, y sẽ lo lắng, y sẽ bị thiệt, y sẽ... muốn có ta ở bên cạnh, mà ta lại không cách nào làm được.”

Y cười hơi không thể nề hà: “Kính Tiết, ta không thể về Tiểu Lâu, từ đây chỉ nhìn hết thảy bi hoan ly hợp của y trong màn hình. Ta rời khỏi, là để bản thân ta sống phong phú hơn, cũng là để y không cần đổi mặt với áp lực quá lớn, ta rời khỏi, là vì khi tất yếu, có thể càng thoái mái càng tự nhiên trở về đổi mặt với y, mà không phải chỉ làm như công thành lui thân, không chút lưu luyến vĩnh viễn không gấp. Không, Kính Tiết, ta không thể về Tiểu Lâu. Cái giá vĩnh viễn không gấp lại, y có thể vì ta nén đau đớn mặt, ta lại không nỡ bắt y chịu đựng đau khổ như vậy.”

“Như vậy, đau khổ của ngươi thì sao?” Phong Kính Tiết nhìn thân hình gầy yếu của y.

Dung Khiêm cười hờ hững: “Tâm mong muốn, làm sao đau khổ.”

Phong Kính Tiết cúi đầu, suy nghĩ một hồi, mới nói: “Nếu ngươi thật sự không muốn vĩnh viễn bỏ y lại, cũng cứ về Tiểu Lâu một chuyến trước đi. Lợi dụng khoa học kỹ thuật của Tiểu Lâu, chữa khỏi thân thể ngươi trước, sau đó lại ra đây là được. Làm như vậy mặc dù là vi quy nghiêm trọng, nhưng lần trước ngươi tùy ý sử dụng *** thần lực, đã phạm vào nội quy nghiêm trọng nhất, thậm

chỉ là trái với thiết luật của cục thời không, thành tích cũng rót hết rồi. Hiện tại là rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo. Dù sao ngay cả xử phạt nghiêm trọng nhất ngươi cũng đã chạy không thoát, thế tội danh nhiều hơn chút nữa lại có gì hệ trọng? Khinh Trần không phải cũng làm như vậy sao? Trực tiếp dẫn Địch Cửu về Tiểu Lâu, bản thân lại chuẩn bị tùy thời vi quy xông ra ngoài.”

Dung Khiêm chỉ lắc đầu: “Kính Tiết, ta không phải Khinh Trần, chuyện Khinh Trần có thể làm, ta không làm được. Có lẽ là ta bảo thủ, nhưng có mấy nguyên tắc, ta không muốn vứt bỏ.”

Y mỉm cười: “Lúc trước ta vi quy sử dụng *** thần lực, là một bất ngờ. Trước đó, ta chưa bao giờ nghĩ đến ta sẽ làm như vậy, sau đó, ta kỳ thật cũng không hề oán trời trách đất. Quy tắc của chúng ta, có lẽ không phải hoàn thiện nhất, không phải tốt nhất, nhưng sự tồn tại của nó, tự nhiên có đạo lý của nó. Hơn nữa trong thời không này, chính bởi vì có những quy tắc này, mới có thể cam đoan tất cả học trò đều có thể mô phỏng bình thường, mà không phải mỗi người tùy ý làm bậy.”

Dung Khiêm lắc đầu: “Kính Tiết, ta không thể ngay từ đầu đã không định tuân thủ bất cứ quy tắc gì của Tiểu Lâu, rồi lại còn tùy ý đi hướng thụ khoa học kỹ thuật của Tiểu Lâu. Ta có khổ nạn, liền lợi dụng Tiểu Lâu giải trừ giúp, sau đó lại thoái mái phá lâu mà ra, bất chấp lập trường của Tiểu Lâu... Loại sự tình này, ta không làm được. Đường của ta, do ta tự mình lựa chọn, có hậu quả gì, hiển nhiên cũng đều do ta tự mình gánh vác. Nếu như chúng ta vô luận làm gì, tùy thời đều có thể kéo lực lượng Tiểu Lâu xử lý vấn đề, giải quyết phiền toái thay, vậy thì hết thảy chúng ta làm, làm sao xứng được là chọn lựa, nói được là hy sinh? Căn bản chẳng cần đấu tranh tư tưởng gì, rất dễ dàng, chúng ta đã có thể làm người vĩ đại nhất. Loại sự tình này, ta...”

Y lại ra sức lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ ta thật sự rất buồn cười, nhưng mà đây là quyết định của ta.”

Phong Kính Tiết không nhịn được cười khổ. Học sinh ngoan ôi học sinh

ngoan, vĩnh viễn đều tuân thủ nội quy, phục tùng chỉ huy, ngẫu nhiên mất khống chế một lần như vậy, lại rước lấy xử phạt nghiêm khắc nhất, nhưng cho dù là như thế, vẫn còn không chịu đại biến tâm tính, trong xương cốt vẫn là một học sinh ngoan.

Nói đến thì mình cũng từng nên được tính là một học sinh ngoan nhỉ? Nhưng sao lại chưa từng có dấu tranh tư tưởng thế này? Quả nhiên, người vừa bị cám dỗ, vừa gặp phải ải khó là khảo nghiệm ra bất đồng ngay mà.

Tên Tiểu Dung này, nếu có thể có một nửa tiêu sai tùy tính chịu biến bão của Phương Khinh Trần, thế thì sẽ bớt được bao nhiêu khổ.

“Ngươi không trở về Tiểu Lâu, cũng không ở lại nữa, vậy ngươi muốn đi đâu?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 368 : Thà Vui Đồng Tâm

“Đi thăm thú bốn phương, sống nhàn nhã tự tại, không tốt sao?” Dung Khiêm mỉm cười nói: “Mấy đời nay, tất cả tâm lực của ta, đều dùng để chăm sóc những hài tử đó, cơ hồ chưa từng sống vì mình. Hiện giờ, nếu có thể lấy tâm tính nhàn nhã để cảm thụ sự tốt đẹp chất phác của thời đại viễn cổ này, hẳn cũng là một việc vui. Hơn nữa, ta cũng có thể vì Yên Lãm mà đi nhìn...”

Làm quân chủ, đứng rất cao, có rất nhiều chỗ nhỏ nhặt, tự nhiên sẽ không nhìn thấy, thậm chí chẳng ai cho y biết, y có thể đi xem, đi thấy. Mà hiện tại, nếu mình có thể không bị thân phận hạn chế cho Yên Lãm biết hết thảy một cách chân thật, giúp ích cho quân chủ, tự nhiên là không nhỏ.

Mà làm một con người, Yên Lãm làm sao không yêu quý non sông tốt đẹp y bảo hộ có được này? Đáng tiếc thân là quân chủ thì cần phải tận chức tận trách, vĩnh viễn không thể tùy tiện làm bậy, không thể tùy ý nhiễu dân. Những quốc thổ đó, y cũng vĩnh viễn chỉ có thể nhìn trên bản đồ mà thôi.

Vậy thì y sẽ thay Yên Lãm đi khắp sơn sơn thủy thủy Đại Yên quốc này, dùng đôi mắt y, nhìn thay Yên Lãm.

Nhìn hết thảy tốt đẹp, hết thảy phồn thịnh, nhìn quốc thái dân an, hạnh phúc hỉ lạc Yên Lãm dùng tất cả tâm huyết đổi lấy.

Vạn thủy thiên sơn, thư của y sẽ vĩnh viễn không đoạn, thiên sơn vạn thủy, đường y về kinh cũng sẽ không đoạn.

Lấy Yên kinh làm trung tâm, y đi xa hơn, khi ngoảnh đầu, luôn sẽ nhớ rõ, sợi dây vẫn buộc trong lòng kia.

Nhìn vẻ khoan thai xuất thần của Dung Khiêm, Phong Kính Tiết lại nhíu mày: “Bằng thân xương này của ngươi, đi một mình? Ai chiếu cố ngươi, ai bảo hộ ngươi?”

“Vô Kỵ và Thanh nhi sẽ theo ta.” Dung Khiêm cười nói: “Ta đã nói chuyện với họ. Từ khi ta khôi phục thân phận, Thanh nhi vẫn sống không vui vẻ lăm, những sinh hoạt xa xỉ hào phú vô công rồi nghề này, với muội ấy mà nói, là áp lực rất lớn. Vô Kỵ thì trước kia cũng tự mình làm chủ quen rồi, sau khi vào kinh, tuy nói là thăng quan, nhưng cũng rất không thích đủ loại bó buộc trong kinh. Võn gã đã định, sau khi cưới Thanh nhi, nghĩ cách kiếm một chức quan nhàn tản thong dong tự tại, chỉ là Thanh nhi cứ không yên tâm về ta, cho nên vẫn không đi được. Dự định của ta là giúp Vô Kỵ xin Yên Lãm một chức quan Ám hành Ngự sử, để họ có thể tự tại đi các nơi, thuận tiện cũng thay quốc gia điều tra nghe ngóng bá quan, công tư trọn vẹn đôi đường, Thanh nhi cũng tự tại khoái hoạt hơn rất nhiều.”

Phong Kính Tiết hừ một tiếng “Cũng chính là phí tiền quốc gia, ăn uống chơi bời, chu du toàn quốc, gặp chuyện còn có thể tìm quan địa phương tác oai tác quái đúng không?”

Dung Khiêm thản nhiên cười nói: “Ngươi muốn giải thích như vậy, cũng không có gì là không được.”

“An Vô Kỵ kinh nghiệm giang hồ tương đối phong phú, võ công cũng không phải tầm thường. Mà Thanh Cô được ngươi dạy dỗ, một thân nội lực kia, không chừng còn mạnh hơn ta một chút, tâm ý họ đối đãi ngươi lại là cực thật. Có họ dọc đường bảo hộ, tự nhiên tốt. Chỉ là, cẩn thận hơn nữa, chung quy phải có chỗ sơ hở, huống chi hai người họ là vợ chồng, ngầm danh sơn thăng cảnh, thiên hạ phồn hoa kia, chung quy cũng có lúc ở riêng, cùng nhau vui vẻ, lẽ nào khi đó ngươi còn không biết xấu hổ xáp lại bên cạnh hay sao? Nếu như ngẫu nhiên rời họ, ngươi chẳng phải sẽ không có năng lực tự bảo vệ.”

Phong Kính Tiết thật sự không yên tâm với thân thể Dung Khiêm.

“Chúng ta ẩn tính danh hành tung, du ngoạn bốn phương, làm sao ngày ngay có nguy nan. Dù thật sự có, người coi ta là tên yêu đuối, chỉ có thể dựa vào người ngoài kia sao? Cho dù thân thể ta không tốt, ánh mắt nhạy bén, tai mắt linh mẫn lại vẫn không thụt lùi. Nếu thật có người tính kế ta, chỉ sợ cách xa lắc đã bị ta phát hiện.”

Dung Khiêm thản nhiên nói: “Hơn nữa, ta cũng không phải người lỗ mãng thế, năm đó từ kho báu Ma giáo của A Hán ép về không hề ít bảo giáp danh khí. Ta muốn đi, tự nhiên sẽ mặc danh giáp đao thương bắt nhập, mang ám khí uy lực lớn nhất. Ngoài ra, ta cũng bảo ty công năng, bắt đầu thay ta tạo thêm xe lăn và gậy mới. Trong đó đều giấu không ít cơ quan xảo diệu, cho dù là cao thủ nhất lưu, bất ngờ không kịp đề phòng, cũng không thiếu được phải bất lợi trên tay ta.”

Y nói thản nhiên như vậy, Phong Kính Tiết nghe y nghĩ cơ bản coi như chua đáo, cũng liền thư thái, cười nói: “Còn xe lăn cơ quan, người thật sự cho mình là Vô Tình hả.”

Dung Khiêm vẻ mặt ù ù cạc cạc: “Vô Tình là ai?”

Phong Kính Tiết thở dài có phần vô lực, ôi, cùng cái loại ưu học sinh khuyết thiếu thường thức này, thật sự có hào rộn ôi có hào rộn.

“Việc này người đã nói với Yên Lâm chưa?”

“Vẫn chưa nói, y vốn đang chỉ dự định nén đau, sau lễ đội mũ sẽ đưa ta về Tiểu Lâu, tránh cho ta giày vò cả đời. Ta tất nhiên không muốn có việc giấu y, chỉ là lại sợ chuyện này nói ra, y càng tự trách là y hại ta, cũng lo lắng y sinh ra càng nhiều mâu thuẫn hơn, bất quá, nghĩ lại thì chuyện ta phân phó ty năng công làm, không hề yêu cầu giữ bí mật, chỉ sợ sớm đã có người báo cho y. Hắn y cũng hiểu được... Chỉ là, ta đã không chủ động nói, thì y cũng không đến ép hỏi, y chỉ đang đợi ta nói với y...”

Nhớ tới sự ẩn nhẫn và săn sóc của Yên Lâm, vẻ mặt Dung Khiêm cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Phong Kính Tiết nhìn vẻ mặt y đột nhiên có chút sâu xa, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Dung, trước khi Khinh Trần gây ra đại sự kia, ngươi kỳ thật... chưa từng nghĩ con đường này?”

Dung Khiêm mỉm cười, vẻ mặt an bình lạ thường: “Đúng vậy, trước đó ta chỉ đang mâu thuẫn có nên về Tiểu Lâu, mãi đến ngày đó, Khinh Trần bảo không muốn về thì đừng về, ta mới thông suốt sáng tỏ. Nhưng mà, ngay sau khi ta vừa quyết định không đi thì lại xảy ra sự kiện kia, bấy giờ ta lại cẩn thận suy nghĩ rất lâu, không đi, không về Tiểu Lâu, nhưng mà ta phải ở lại thế nào?”

Phong Kính Tiết cũng cười. Dung Khiêm trước kia hoàn toàn không tự cảm thấy, cho nên cả ngày ở lại Thanh Hoa cung điều dưỡng thân thể, Yên Lãm đến thăm nom bầu bạn, Dung Khiêm rất cao hứng, Yên Lãm có việc rời khỏi, cũng không để bụng.

Nhưng đó chỉ là lúc bệnh nặng, tình huống đặc thù thôi. Thật muốn quyết định không đi, năm rộng tháng dài, năm năm tháng tháng, ăn không ngồi rồi trong Thanh Hoa cung, không can dự triều cục, không hỏi đến chính sự, bởi vì thân phận quá hiền hách, ngược lại rất nhiều chuyện đều không thể làm, không tiện làm, mỗi ngày chờ Yên Lãm rồi rãnh đến, chuyện này không khỏi có hơi đáng sợ.

Dung Khiêm một khi nhìn minh bạch vấn đề, thì sao chịu trí thân ở vị trí khó xử như thế.

Tuy rằng y luôn hiền hòa, yêu cầu không cao, gấp sao yên vậy, nhưng cũng có nguyên tắc và tôn nghiêm của y.

Yên Lãm là người y cực coi trọng, là toàn bộ trọng tâm của cuộc sống, toàn bộ truy cầu của sinh mệnh trước đó, nhưng hiện tại luận văn đã rớt, bản thân y cũng thuần xuất phát từ tình cảm mà quan tâm Yên Lãm, căn bản không còn coi mô phỏng là gì, thế thì nên kịp thời điều chỉnh tâm tính. Nếu vẫn như trước kia, chẳng những bản thân y không thể khoái hoạt bao nhiêu, chỉ sợ Yên Lãm cũng

sẽ bởi vì tự thấy phụ lòng y mà cảm thấy áp lực và dǎn vặt gấp bội.

Vì quốc gia, y sẽ không để mình đứng ở mặt đối lập của triều cục, vì cuộc sống cá nhân của Yên Lãm, y cũng không thể để bản thân trở thành đối tượng cho cung phi tương lai mưu tính.

Y phải có cuộc sống của mình, y phải để mình sống phong phú khoái lạc, mà nếu y có thể khoái lạc, vậy thì Yên Lãm cho dù không nỡ, cho dù thương cảm, cũng sẽ vì y mà khoái lạc.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 369 : Dị Biến Chợt Sinh

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Phong Kính Tiết cũng có chút than thở. Thiếu niên trẻ tuổi, quật cường, có hơi mẫn cảm, thập phần khát vọng được người mình để ý quý trọng quan tâm kia, thật sự hoàn toàn trưởng thành rồi, có thể có lòng dạ như vậy, có thể vì người mình để ý mà làm đến bước này, thoái nhượng đến bước này, có thể kiềm nén tư tâm, kiềm chế dục vọng, buông tay cho Dung Khiêm tự do và khoái lạc như vậy, đây là tôn trọng và thiện đai lớn nhất.

Lựa chọn như vậy, so với lúc trước mình lấy thân thể Dung Khiêm bức bách Yên Lãm không thể không lựa chọn đưa Dung Khiêm về Tiểu Lâu, kỳ thật phải gian nan hơn, thõng khổ hơn, cũng cần quyết tâm và dũng khí hơn.

Nhưng chủ ý trong lòng tuy định, Dung Khiêm vẫn chưa chính thức nói với Yên Lãm, đã chắc chắn Yên Lãm dù không nỡ hơn cũng sẽ không ngăn cản y, mà Phong Kính Tiết cũng rất tự nhiên tin phán đoán của Dung Khiêm. Thời gian này, sự thay đổi trong mối quan hệ giữa Dung Khiêm và Yên Lãm, sự tôn trọng và trao đổi trên tình cảm của hai người, Phong Kính Tiết dù sao cũng nhìn thấy trong mắt, vui mừng trong lòng.

“Ngươi cứ thế mà đi, nếu thật xảy ra chuyện gì, có thể chạy về được sao?”

“Ta sẽ không cách y quá xa, cũng sẽ không rời đi quá lâu, cách một thời gian, ta sẽ về thăm, ở lại một thời gian. Xảy ra việc lớn, ta tất nhiên phải chạy về, nếu là một số việc nhỏ, y cũng hoàn toàn có thể tự mình xử lý, đâu thật sự cần ta nơi chốn ra mặt, ra chủ ý.”

“Việc đó, nếu là phân tranh giữa hậu phi trong cung...”

Dung Khiêm đau đầu: “Y là Hoàng đế, đó là lão bà của y!” Ngữ khí cổ quái này, khiến Phong Kính Tiết nhịn lại nhịn, rốt cuộc không nhịn được phì cười ra tiếng.

Quả nhiên, vẫn có biến hóa mà.

Lúc trước sự kiện hạ độc, Dung Khiêm biết rõ chuyện nhầm vào Lạc Xương có thể liên quan đến hậu cung, lại không chút suy nghĩ ra tay ôm ngay vào, giúp Yên Lãm xử lý. Thời điểm đó, y hoàn toàn coi mình là một trưởng bối, hậu viện nhà Yên Lãm hỏa hoạn, lời Yên Lãm không tiện nói, chuyện không tiện làm, y đều nói giúp làm giúp.

Hiện tại, y rõ ràng không cách nào coi mình là trưởng bối đơn thuần nữa. Vừa nghe đến loại sự tình này là phì tay không ngừng, trốn không kịp. Bất quá, Phong Kính Tiết cảm thấy như vậy cực kỳ tốt.

Dựa vào cái gì mà mọi sự đều phải do Tiểu Dung nhọc lòng thay Yên Lãm? Người cũng lớn như vậy rồi. Tuy nói làm Hoàng đế, hạn chế trong các loại cục diện cân bằng, rất nhiều việc không thể giả câm giả điếc. Nhưng đã là một nam nhân thì nên có đảm đương. Cho dù là vì quốc gia, vì đại cục, người đã cưỡi nhiều lão bà như vậy, thì phải gánh được phong vân.

Tiểu Dung trước kia, mọi chuyện đều lấy Yên Lãm làm trước, mà nay, dưới một số tình huống thích đáng, có thể cân nhắc lập trường, khoái lạc, tự do của mình nhiều hơn. Chẳng những Phong Kính Tiết cao hứng thay y, cho dù là bản thân Yên Lãm, chỉ sợ cũng âm thầm có chút vui mừng ấy chứ.

Tiểu Dung chịu đi, chịu để mình thân trong cuộc lại không rơi vào vũng lầy, chịu yêu quý mình, suy nghĩ cho mình, thật là chuyện không thể tốt hơn. Thê thiếp nhà Yên Lãm tương lai gây chuyện hay không, sinh một đống con liệu có đánh nhau không, đó là chuyện của bản thân Yên Lãm người, chỉ cần đừng để mấy thứ bô vạ này dính lên người Tiểu Dung là được. Nếu không, ủy khuất như vậy, cho dù Tiểu Dung có thể nhịn, y cũng không nhịn được, cho dù y lười quản

lười hỏi, tên quý hép hòi Phương Khinh Trần kia lại là kẻ trong mắt không thể dựi được nửa hạt cát, đến lúc đó không nghĩ cách lật tung trời mới là lạ đó.

Dung Khiêm thấy y cười chẳng có hảo ý như vậy, không khỏi cũng hơi hậm hực: “Có gì buồn cười đâu? Yên Lãm vô dụng như vậy sao? Loại gia sự này cũng cần ta nhúng tay hay sao? Tự cổ chí kim, đừng nói là đế vương, dù là nhà người thường cũng khó tránh có việc thê thiếp tranh chấp. Là ầm ĩ đến nghiêng trời lệch đất hay tương đối bình tĩnh vô sự, chủ yếu vẫn xem người chủ gia đình nắm giữ thế nào, và xử sự có công bằng không. Đối với Yên Lãm mà nói, chỉ cần có thể tận lực công chính thiện đãi họ, cũng đánh một chút cho thích đáng, đừng quá sủng tin thiên vị, lại thanh hạ nhân trong cung một chút, chỉnh lý một chút, trên cơ bản trong cung chẳng thể gây ra sự cố quá lớn, người có cần cười trên tai họa như vậy không?”

“Không có mà, ta không cười ngươi, cũng không cười y đâu.” Phong Kính Tiết rất vô tội mà mở mắt nói dối “Ta vừa rồi là cười Khinh Trần đó, sắc nữ Trương Mẫn Hân kia không biết dùng kế sách gì, lừa tiểu tử kia ngoan ngoãn đi đổi thân thế...”

Phong Kính Tiết từ từ nhớ lại, bên môi không tự chủ được lại đeo nụ cười bất kham. Y giơ chén, mang theo một chút thờ ơ, liếc Dung Khiêm đang chải tóc cho Yên Lãm, nơi này, y đã đưa tay nhận chiếc mũ da hữu ty thứ hai dâng lên, đang cao giọng tụng: “Cát nguyệt lệnh thần, nãi thân nhĩ phục...” “Mọi người lắng nghe! Tiểu Lâu xuất hiện dị biến, Tiểu Lâu xuất hiện dị biến! Năng lực hạn chế liên quan tức thời hủy bỏ, mọi người lập tức lấy *** thần lực thuần di về Tiểu Lâu, sự tình trọng đại, không thể chậm trễ! Lặp lại lần nữa, không thể chậm trễ, mọi người lập tức trở về...”

Bên tai, tiếng giáo sư Trang đột nhiên vang lên, ngữ khí nghiêm túc, âm điệu lo lắng, nhưng Dung Khiêm ngay cả ngón tay cũng không run một thoảng. Cho dù là Yên Lãm đang quỳ ngõi trước mặt, giờ khắc này cũng không thể phát giác y có một chút dị động.

Ngón tay y ôn hòa ổn định như trước, ánh mắt y bình thản yên lặng như trước, ngay cả nhịp thở cũng không biến mảy may.

“... Tĩnh nhĩ uy nghi, thực thận nhĩ đức. Mi thọ vạn niên, vĩnh thụ hồ phúc.”

Trên bậc đôn, Phong Kính Tiết chợt neden chén rượu lên bàn. Dung Khiêm tai mắt hơn người, tự nhiên đã rõ ràng bắt được tiếng chén ngọc va chạm với bàn.

Đã không còn lực lượng hạn chế, thế thì sóng *** thần của Phong Kính Tiết có thể không hề cố kỵ vang lên trong đầu y: “Không nghe gọi à?”

Dung Khiêm lông mi cũng không nhích, chỉ cẩn thận giúp Yên Lãm đội ngay ngắn chiếc mũ da kia, lúc này mới chậm rãi đáp một tiếng trong lòng, “Nghe rồi.”

“Nghe rồi ngươi còn không có động tĩnh?”

“Đây là nghi thức quan trọng nhất trong sinh mệnh của y, ta sẽ không bời vì bất cứ ai, bất cứ việc gì mà không làm xong việc mình nên làm.”

“Giáo sư nói, không thể chậm trễ, lập tức trở về...”

“Thầy nói, ta có thể không nghe.”

“Trời ơi, ngươi ngươi ngươi đây là lời của học sinh ngoan hả?”

“Ta bắt đầu từ ngày vi quy sử dụng lực lượng, đã không còn là học sinh ngoan.”

Trong lúc hai người tranh chấp, Dung Khiêm vẫn đang cẩn thận thêm mũ thứ hai cho Yên Lãm. Yên Lãm lại đứng dậy bái, quay đầu tự đi thay bộ quần áo thứ hai.

Phong Kính Tiết đã tức đến vô lực: “Ta chưa từng nghe nói, lớp nào lại phát ra lệnh triệu tập khẩn cấp như vậy, lúc này khẳng định đã xảy ra đại sự. Người

xem, ngay cả giáo sư cũng không có thời gian tiếp tục nói chuyện với chúng ta, không có bất cứ bạn học nào liên lạc với chúng ta, mọi người chắc đều cực kỳ bận. Tiểu Dung, đây không phải chuyện đùa đâu!”

“Kính Tiết, nếu đây là một nghi thức có quan hệ cực lớn với Lư Đông Ly, ta đoán ngươi căn bản sẽ không để ý đùa hay không đùa gì đó?”

“Ta có việc, nhất định sẽ lập tức nói rõ với Đông Ly, mới chẳng như ngươi đổi đãi tiểu Hoàng đế này, suốt ngày dỗ dành, có chuyện gì cũng không dám lập tức nói rõ.” Phong Kính Tiết ngữ khí phẫn oán vô hạn.

“Được rồi, Kính Tiết, nếu ngươi sốt ruột thì cứ đi trước đi.”

“Hứ, ta đi... Ta đi rồi ngươi phải làm sao?” Phong Kính Tiết chán nản. “Tiểu Lâu xảy ra chuyện, hạn chế *** thần lực cục thời không thêm cho ngươi kia tháo bỏ rồi sao?”

“Chưa.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 370 : Đời Này Kỳ Quán

Trong Thanh Hoa cung, Phong Kính Tiết chán nản.

“Hứ, ta đi... Ta đi rồi ngươi phải làm sao?” Phong Kính Tiết chán nản. “Tiểu Lâu xảy ra chuyện, hạn chế *** thần lực cục thời không thêm cho ngươi kia tháo bỏ rồi sao?”

“Chưa.”

Dung Khiêm đáp cũng cực kỳ bình yên. Y vẫn đang bị phạt, *** thần lực chỉ có thể hạn chế trong thân thể bung bét, suy yếu tới cực điểm này, không thể siêu thoát. Nếu Phong Kính Tiết không dẫn y theo, trên tay y lại không có máy thuẫn di, y tuyệt đối chẳng thể chỉ dựa vào bản thân nháy mắt quay về.

“Kính Tiết, ta đáp ứng ngươi, lễ đội mũ vừa xong là sẽ về, nhưng mà trước khi lễ đội mũ kết thúc, ta không muốn bắt cứ ai can thiệp nghi thức này, Kính Tiết, ngươi không hiểu, việc này với Yên Lãm mà nói, quan trọng nhường nào.”

Phong Kính Tiết rất vô lực mà ngồi tại chỗ, giận dữ nhìn người bạn nghe nói là hảo hảo tiên sinh, kỳ thật là kẻ cố chấp đệ nhất thiên hạ kia.

Dung Khiêm lại không nhìn xéo, vẻ mặt an hòa nhàn Yên Lãm đi ra từ trong Thanh Hoa cung, một thân chính phục màu tím.

Tím vốn là sắc cao quý đoan trang, một thân y bào này lại không có sức vật hoa quý rườm rà dư thừa, cao hoa và giản khiết lặng lẽ dung làm một thể, thiếu niên hắc y mới vừa rồi kia, đã yên lặng thành thực hơn rất nhiều, giống như trong nháy mắt đã trưởng thành mấy năm, anh hoa phẫn lớn nội liễm, phong

mang hóa hết thành đoan trang. Hài tử y một tay dưỡng dục dạy dỗ, thì ra đã xuất sắc như vậy, đã có thể làm chồng người, cha người, làm chủ một nước.

Phong Kính Tiết còn đang kêu réo gì đó, Dung Khiêm đã lười nghe, y chỉ mỉm cười nhìn Yên Lãm xa xa thi đại lễ với y lần nữa. Mũ thứ hai, đến đây thì kết.

Mũ thứ ba, là thêm mũ tước tôn quý hoa mỹ nhất. Tiếng Dung Khiêm ôn nhuận như suối trong, vang bên tai mọi người: “Dĩ tuế chi chính, dĩ nguyệt chi lệnh. Hàm gia nhĩ phục. Huynh đệ cụ tại, dĩ thành quyết đức, hoàng lão vô cương, thụ thiên chi khánh.”

Yên Lãm lại đứng dậy lễ, lui đi thay bộ quần áo thứ ba, Dung Khiêm chỉ mỉm cười đứng đó, lặng lặng chờ.

Trong lòng y yên lặng, thậm chí không phân ra một xíu tâm thần, đi tự hỏi Tiểu Lâu đã xảy ra chuyện gì, giáo sư tại sao hoảng hốt như vậy, mình vì sao lại được tổng triệu tập.

Phong Kính Tiết dù buồn bực thế nào nữa, cũng không thể làm gì. Y có thể dùng *** thần lực đi cãi lộn, tranh chấp với Tiểu Dung, nhưng cũng không thể nhẫn tâm, thật sự nhảy dựng lên kéo người đi thẳng, tự nhiên phá hỏng nghi thức với Yên Lãm và Dung Khiêm đều cực kỳ quan trọng này.

Tuy miệng oán trách Dung Khiêm liên tục, nhưng khi trong mắt nhìn từng màn biến hóa này, nhìn thiếu niên kia thêm từng lớp mũ, phảng phất đang lớn lên từng chút, dần dần có thể dùng đôi vai gánh cả thiên địa, thậm chí thử vì lão sư của mình mà đi gánh vác hết thảy, y rất cuộc cũng mềm lòng.

Không thể làm gì, y chỉ đành cố tự kiềm chế bất an trong lòng, cắn răng tận lực nhịn.

Nếu giáo sư Trang không phát tin tức, rống to kêu to nói nếu không lập tức trở về sẽ có nguy hiểm không thể đảo ngược nữa. Thế... cứ chờ một lúc vậy.

Trong lòng lại phân phân loạn loạn, nghĩ Tiểu Lâu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dù sao theo đạo lý mà nói, với lực lượng của Tiểu Lâu, tại thế giới này, không thể có bất cứ nguy hiểm gì, thế rốt cuộc là biến cố gì, cần làm giáo sư hoảng hốt giải trừ tất cả hạn chế thời không, lập tức phát lệnh gọi về. Lần này trở lại Tiểu Lâu, rốt cuộc sẽ đổi mặt với điều gì? Biến cố của Tiểu Lâu, lại sẽ mang đến điều gì cho họ? Mà nếu y nơi này xảy ra biến cố, thân mình còn chưa lo nổi, thế... Đông Ly lại...

Nghĩ như vậy, tâm tư nhất thời hỗn loạn cực kỳ. Phong Kính Tiết lại hoàn toàn không chú ý, Yên Lãm đã thay quần áo bước ra Thanh Hoa cung.

Lần thứ ba, Yên Lãm đã thay y bào màu vàng, thịnh dung hoa bội, cẩm tú thần long, nhật nguyệt sơn xuyên, đều trên bào phục. Bên hông buông dải lụa, đeo mỹ ngọc, dưới chân rồng vàng hoa văn mây xanh, khí tượng chí tôn nhân gian, đã bức người mà đến.

Y làm vua lâu, tự có uy nghi, tuy vẫn còn trẻ, nhưng một phen trang phục như vậy, túc dung chính sắc, chậm bước mà đến, vẻ phú quý ung dung đã khiến người không dám nhìn thẳng, vẻ tôn vinh cao quý cũng khiến người nhìn mà cảm thấy kính nể.

Ánh mắt mọi người bốn phía, có thán phục, có ca ngợi, có tán thưởng, có thành phục. Y lại không hề để ý, hờ hững không nhìn. Mắt nhìn, lòng thấy, vẫn chỉ có Dung Khiêm.

Như hai lần trước, y theo lệ xa xa hành đại lễ với Dung Khiêm.

Hai lần trước, y mặc còn chưa phải phục sức có khí đế vương, dù khiến người kinh hãi, còn có thể miễn cưỡng lấy gia lễ để giải thích, thế nhưng lần này, một thân y bào màu vàng thêu rồng vàng này, đã tỏ rõ không làm thân phận của y.

Nhưng y lại vẫn không hề cố kỵ như thế, lấy thân phận quân chủ, hướng về thân tử của y, thi trọng lễ sâu như thế, trọng như thế, khuynh hết bốn biển cũng không thể vẫn, không thể hồi như thế.

Trong Thanh Hoa cung lặng ngắt như tờ. Mọi người, cơ hồ cả tiếng hô hấp cũng đã ngừng.

Chỉ có tiếng bước chân ổn định kia từ từ vang lên, chậm rãi tiến về phía trước.

Dung Khiêm từng bước một, đi đến trước mặt Yên Lãm, nhẹ nhàng đưa tay đỡ Yên Lãm dậy, ánh mắt ngóng nhìn y, mới nhẹ nhàng nói: “Tự Kỳ Quân.”

Lần này, y không như khi thêm ba tầng mũ, chiếu quy tắc niệm tụng ra ngắn ngữ cát tường, sau đó ban tự, mà là trực tiếp đơn giản nói ra cái tên y lựa chọn cho Yên Lãm như thế.

Đây không phải tên tự trưởng giả đội mũ cho thiếu giả, đây chỉ là cái tên Dung Khiêm đặt cho Yên Lãm, đây chỉ là tên y cho người kia.

Yên Lãm nghe mà hơi ngẩn người, gọi là tên tự, bình thường đều là giải nghĩa trong tên, dùng để giải thích tên. Chữ lẫm trong Yên Lãm, có chứa lạnh giá, ý tứ uy nghiêm, nhưng tên tự Dung Khiêm đặt cho y, lại có kỳ nguyện, kỳ nguyện ấm áp, kỳ nguyện ánh dương.

Dung Khiêm đặt tên tự, lại trực tiếp phản nghĩa với tên hay sao?

Y thoảng kinh ngạc nhìn Dung Khiêm, lại thấy Dung Khiêm trong mắt hàm tiếu, chỉ ngưng mắt nhìn y mà không giải thích.

Chẳng bao lâu, Yên Lãm cũng cười. Một chữ quân, vừa có ánh nắng, ý ôn nhu, lại có sớm *** mơ, mặt trời mọc, bình minh đến.

Y đang còn trẻ tuổi, y là quân chủ, y nên ơn huệ vạn dân, y nên soi sáng thiên hạ...

Kỳ vọng như thế, hậu ý như thế, tâm tư như thế, y há lại có thể không biết.

Tự này, trịnh trọng như vậy, nghiêm túc như vậy, đây mới thật là cái tên

Dung Khiêm sẽ đặt cho y, đặt cho đệ tử của mình, đặt cho quân chủ Yên quốc.

Yên Lãm mỉm cười, lùi lại một bước, vái Dung Khiêm, trang trọng nói: “Cần tạ đã ban, đời này không quên, kiếp này vĩnh viễn mang theo.”

Cái tên Dung Khiêm cho y, sẽ theo y suốt đời suốt kiếp, cho dù trên đời này trừ Dung Khiêm thì không còn ai dám gọi y như thế.

Cái tên Dung Khiêm cho y, là ôn nhu và kiêu ngạo vĩnh viễn trong lòng y, cho dù từ sau lẽ đội mũ hôm nay, Dung Khiêm sẽ phải quay người rời đi, vô luận ngàn dặm vạn dặm, vô luận ngàn năm vạn năm, thời gian xa xăm, vạn dặm quan san, cũng không thể cắt đứt thanh âm ôn nhuận kia, sẽ mãi mãi gọi bên tai y.

“Kỳ Quân.”

Đó là người kia đang vì y mà kỳ nguyện ấm áp, vì y mà kỳ nguyện ánh dương, vì y mà kỳ nguyện hết thảy tốt đẹp trên thế giới này.

Phong Kính Tiết trên đài cao khe khẽ thở dài, ôi, chỉ có y mới biết, một người thông minh bình tĩnh, trấn định thong dong như Dung Khiêm, lại vì đặt một cái tên tự cho một tiểu hài mà cả ngày đăm chiêu ủ dột, mỗi ngày suy nghĩ ngắn ngang, lén giở nát bét một đống sách vở, tìm vô số chữ, mới tìm ra hai chữ này. Một cái tên đơn giản như vậy, lại vô luận trong giải thích của quyển sách nào, cũng không tìm được một chút ý xấu, chữ đại khí trang trọng như vậy, cũng nơi nơi phù hợp với thân phận của Yên Lãm, càng dung một phần chờ mong và đế ý của Dung Khiêm.

Ôi, ngu xuẩn như vậy, tưởng như vậy, hành vi ngờ ngắn như vậy...

Phong Kính Tiết nghĩ như thế, tự dung mềm lòng, đột nhiên chẳng muốn quản Tiểu Lâu rốt cuộc có biến cố gì nữa, đột nhiên chẳng nỡ giục bức Dung Khiêm một câu nào nữa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 371 : Dương Liễu Chưa Gãy

“Ta phải đi rồi.”

Không chờ Phong Kính Tiết giục nữa, lễ đội mũ vừa kết thúc, Dung Khiêm liền trực tiếp gọi Yên Lãm và Thanh Cô An Vô Ky vào nội điện, mở miệng nói thẳng phải đi.

“Ta phải cùng Phong công tử trở về sư môn của y.”

Yên Lãm hơi ngẩn ra, Thanh Cô lại đã khẽ kinh hô một tiếng: “Dung đại ca!”

Nếu Dung Khiêm theo Phong Kính Tiết quay về nơi gọi là sư môn vô cùng thâm bí kia, thì có khả năng cực lớn là sẽ vĩnh viễn không trở về gặp lại họ nữa. Mà mấy ngày này, Thanh Cô lại vẫn cùng An Vô Ky chuẩn bị kỹ lưỡng, phải bầu bạn Dung Khiêm tự tại đạp khắp thiên hạ, lúc này hiển nhiên ngỡ ngàng, không khỏi phải luống cuống.

Mà Yên Lãm thân là Hoàng đế, tuy rằng chưa được Dung Khiêm nói rõ, nhưng y dù sao bất đồng với thôn nữ Thanh Cô đơn thuần này, thời gian qua, một số an bài âm thầm của Dung Khiêm, chưa từng có ý giấu y, tự nhiên liền có vô số người báo cáo lên, kỳ thật trong lòng y năm được, cũng ước chừng đoán được một số an bài của Dung Khiêm với mai sau. Lúc này chợt nghe lời ấy, sững sốt trong lòng cũng không hề ít hơn Thanh Cô.

Song y lại nhanh chóng trấn định, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Ta cũng không rõ lắm. Kính Tiết y nhận được tin gấp, nói sư môn bên kia có chút việc, phải lập tức trở về. Ta và y quan hệ không kém, cũng có rất nhiều dính

dáng với sự mòn của y, không thể trí thân ngoài việc. Chẳng qua, ta có thể xác định, an toàn của ta tuyệt đối không lo. Hơn nữa, nếu ta đi, nơi đó sẽ nhất định có người có thể chữa khỏi cho ta.”

Biết Yên Lãm vì sao lo lắng, Dung Khiêm tuy rằng không thể nói thằng hết, nhưng cũng tận lực muốn tiêu tan ưu hoài cho y. Đây kỳ thật cũng không phải toàn là vì an ủi Yên Lãm. Nghiêm túc mà nói, trong lòng Dung Khiêm, kỳ thật không quá lo lắng.

Bất kể đã xảy ra chuyện gì, y đều không cho là trên thế giới này sẽ có cái gì đủ để uy hiếp được lực lượng của Tiểu Lâu. Nếu Tiểu Lâu có biến, biến cố cũng chỉ xảy ra trong Tiểu Lâu, mà đã là chuyện nội bộ Tiểu Lâu, phiền toái hơn nữa, lại có thể nghiêm trọng đi đâu?

Y đáp tuy rằng thập phần hàm hồ, nhưng Yên Lãm biết y cho dù có việc không thể nói thằng, cũng sẽ tuyệt đối không lừa mình. Dung Khiêm đã nói, liền nhất định tin tưởng, biết y an toàn không lo, tâm thần hơi buông lỏng, rồi lại lập tức hỏi: “Vậy ngươi sau khi khỏe rồi, còn có thể quay về nữa không?”

“Ta không biết.” Dung Khiêm khe khẽ thở dài: “Quy củ nơi đó rất đặc biệt. Nếu là trước kia, ta đã được nơi đó tương trợ, sống lại làm người, thoát thai hoán cốt, thì tuyệt không thể quay về gặp lại các ngươi nữa. Nhưng mà, hiện giờ nơi đó cũng có chút dị biến. Việc tương lai, ta cũng không thể biết rõ, bất quá...”

Y ngưng mắt nhìn Yên Lãm, nhẹ nhàng nói: “Nếu ta có thể quay về, tất đến gặp lại các ngươi. Nếu ta không thể đến nữa, tất mãi mãi ghi tạc các ngươi trong lòng, cũng nhất định sẽ kiện kiện khang khang, vô bệnh vô tai sống tốt ở một nơi khác.”

“Dung đại ca...” Thanh Cô thì thào gọi một tiếng, thanh âm đã nghẹn ngào.

Yên Lãm lại chỉ cười, vẻ mặt rốt cuộc có phần thoải mái.

Đây cũng không phải tin tức quá mức không xong. Y vốn định chờ sau lễ đội

mũ, sẽ tiễn Dung Khiêm đến sư môn của Phong Kính Tiết trị thương. Chỉ cần người kia có thể khỏe lại, y tình nguyện một đời không được gặp lại. Mà hiện giờ vẫn có thể ngoài tuyệt cảnh, lưu một đường duyên tương lai gặp lại, một chút nguyện hy vọng không tuyệt. Trong vô số năm tháng, vô số thời gian về sau, y đều có thể ôm một chút hy vọng không dứt. Hy vọng một khắc sau, kinh hỉ và kỳ tích sẽ xuất hiện trước mắt... Cuộc sống như vậy, chắc cũng sẽ không quá mức cô quạnh, quá mức gian nan đâu.

Y mỉm cười, cũng ngưng mắt nhìn Dung Khiêm: “Nếu ngươi quay về, vô luận mắt bao nhiêu thời gian, chúng ta luôn chờ ngươi, nếu ngươi không về, bất luận bao nhiêu ngày, chúng ta luôn nhớ ngươi, chỉ cần nghĩ bất kể thân ở nơi nào, thương của ngươi đã chữa khỏi, chúng ta đều cao hứng.”

Dung Khiêm mỉm cười, đưa tay đặt lên vai y, thấp giọng nói: “Ta biết ngươi tất là như thế, cho nên mới có thể yên tâm mà đi.”

Yên Lãm chỉ cười không nói.

Chính vì để y có thể yên tâm mà đi, cho nên mới có thể như thế.

“Yên Lãm, hãy sống thật tốt, để bản thân vui vẻ một chút. Vô luận ta ở nơi nào, có thể quay về hay không, ta hy vọng khi nhớ tới ngươi, ít nhất ta đều có thể tin tưởng, ngươi đang vui vẻ.”

Yên Lãm chỉ cười.

Y sẽ vui vẻ nhỉ, dù rằng vui vẻ kia, có lẽ vĩnh viễn sẽ không là thuần túy, không có khả năng là hoàn toàn. Song y chung quy sẽ tận lực để mình vui vẻ. Bởi vì y hy vọng bất kể cách bao nhiêu thời gian, bao nhiêu khoảng cách, có một người khi nhớ tới y, có thể yên tâm, có thể thoải mái, mà không cần luôn nhọc lòng lo âu thay y, phí sức phiền lòng vì y.

Ta sẽ sống tốt mỗi một ngày, ta biết, ngươi phải biết ta sống như thế, mới có thể yên tâm, cho nên bất kể ở nơi nào, ngươi cũng phải sống tốt và vui vẻ, bởi vì

chỉ có như vậy, ta mới có thể yên tâm...

Y nhìn người kia, không nói gì, chỉ là những lời muôn nói này, lại đã để cho đôi mắt lúc này trong sáng thần kỳ, nói hết cả.

Dung Khiêm mỉm cười, lại sinh ra rất nhiều buồn bã thương cảm.

Dặn dò như vậy, ánh mắt như vậy, nhắc nhở như vậy, cũng chẳng biết giữa hai người, ai mới lớn tuổi hơn, ai lại không yên tâm về ai hơn.

Y cười nhẹ nhàng, thoái mái dùng cánh tay còng lại khe khẽ ôm Yên Lãm một cái, đợi buông tay ra, đã chuyển sang nhìn An Vô Ky và Thanh Cô.

Không đợi y mở miệng, An Vô Ky đã tiến lên một bước, bình tĩnh nói: “Đời này, ta tất trông nom nàng, không để nàng bị một chút ủy khuất.”

Dung Khiêm cười gật đầu: “Chuyện cho ngươi nhậm chức quan khác, chuẩn ngươi tuần du tứ phương, Hoàng thượng đã bằng lòng. Các ngươi có thể đi sống cuộc sống tự tại mà các ngươi thích.”

Ánh mắt y lại chuyển sang Thanh Cô, nhẹ nhàng nói: “Thanh nhi, ta đi rồi, nhưng ta nhất định sẽ sống rất tốt, muội cũng phải như thế mới được. Tương lai, có thể nhớ ta, nhưng không cần luôn lấy ta làm niệm, nhân sinh tự tan, qua lại tùy duyên, trên đời này, thiếu ai, cuộc sống đều vẫn phải tiếp tục, huống chi vô luận có mặt hay không, ta vĩnh viễn đều là đại ca của muội.”

Thanh Cô yên lặng nhìn y, trong mắt ngắn lệ, lại hỏi từng chữ: “Dung đại ca, thương của huynh, thật sự, nhất định, nhất định có thể chữa khỏi, huynh thật sự có thể hoàn hoàn toàn bình phục như lúc ban đầu, như chưa từng bị thương sao?”

Dung Khiêm gật đầu: “Chỗ lánh đời kia, quả thật có khả năng thông thiên triệt địa, chữa khỏi thương của ta, để ta bình phục như lúc ban đầu, đều tuyệt đối có thể làm được.”

“Cho dù nơi đó xảy ra biến cố cũng như vậy sao?”

“Mặc dù có chút biến cố, nhưng hắn là không hề nguy hiểm, chuyện trị liệu cho ta cũng sẽ không bị ảnh hưởng.”

Thanh Cô gật đầu cười. Tuy rằng mắt rưng rưng, nhưng nụ cười này lại chân thành dị thường.

Bỗng nhiên, nàng hoàn toàn lý giải vì sao Yên Lãm có thể mỉm cười, trấn định tự nhiên tạm biệt Dung Khiêm, bình tĩnh dặn dò lần cuối cùng.

Đổi lại nàng cũng là như thế thôi. Nếu như Dung đại ca có thể khỏe lại, nếu như y có thể thoát khỏi một thân ốm đau tra tấn này, khôi phục thần thái phong hoa ngày xưa mà nàng chưa bao giờ trông thấy, lại từng nghe người ta nói rất nhiều lần. Vậy thì cho dù cả đời không thể gặp lại, nàng cũng sẽ chỉ vui mừng cho y, may mắn thay y.

Dung Khiêm lại quay đầu nhìn Yên Lãm.

Yên Lãm an tĩnh lạ thường.

Dung Khiêm tạm biệt y, bỗng nhiên đưa ra quyết định mới, y cũng chỉ bình tĩnh tiếp nhận, thong dong chia tay. Dung Khiêm cùng Thanh Cô An Vô Ky nói chuyện, y cũng không chen một câu, chỉ yên lặng ở bên ngưng mắt nhìn Dung Khiêm. Chỉ có trong ánh mắt này, mới nhìn ra có tình cảm vô cùng sâu sắc. Ánh mắt chuyên chú đến mức, lại phảng phất muốn đem mỗi một chút biểu tình biến hóa của đối phương, khắc hết trong tâm khảm như vậy.

Lúc này Dung Khiêm ngưng mắt trông qua, y lại chỉ cười thản nhiên.

Nhin mặt mày y tuổi trẻ anh lăng, nhin đôi mắt y rõ ràng có tình hoài vô cùng sâu sắc, rồi lại bình tĩnh sáng trong lạ thường. Trong lòng Dung Khiêm, rốt cuộc dâng lên rất nhiều chua xót buồn vui, đủ loại yêu quý không nỡ đồng thời tuôn lên trong lòng. Y bất giác thở dài hơi xót xa.

Ôi, mấy chục, không, mấy ngàn mấy vạn năm công lực đều phá hết rồi, định lực của y, dường như cả hài tử choai choai Yên Lãm này cũng không bằng!

Sau thở than này, y lại cười, trong ánh mắt nhìn Yên Lãm, là quý trọng và bảo vệ tuyệt không che giấu: “Ta đi rồi, Kỳ Quân... không cần quá tư niệm ta.”

Yên Lãm chỉ cười không nói.

Tư niệm quá nhiều, không khỏi đau buồn, truy niệm quá nhiều, chung quy là cầu mà không được. Thế nhưng, có thương này đau này, hận này niệm này, lại có gì không tốt? Hồng trần mờ mịt, nhân sinh trăm năm, nếu không có một người như vậy, làm y thời thời tư niệm, ngày ngày hồi ức, tâm này cầu gì, đời này sống uổng.

Dị biến của Tiểu Lâu, cuối cùng vẫn xáo trộn dự định ban đầu của Dung Khiêm, làm y không thể không lập tức tạm biệt Yên Lãm.

Ly biệt cuối cùng, rất đơn giản, chỉ là trong nội điện kia, vài câu dặn dò và cam đoan lúc chia tay.

Y thậm chí không có nhiều thời gian hơn, cáo biệt đơn độc với Yên Lãm, mà chỉ kịp vội vàng đồng thời dặn dò Yên Lãm và Thanh Cô một chút, rồi lập tức cùng Phong Kính Tiết rời đi.

Y cũng cự tuyệt đề nghị phái người tiễn của Yên Lãm.

Tuy nói Yên Lãm có thể điều khoái mã, điều danh xa, có thể cho y hành trình thoải mái nhất thuận tiện mau lẹ nhất, nhưng lần này phương thức y và Phong Kính Tiết đi đã vượt xa lý giải của thế nhân, cho nên hết thảy trợ giúp bên ngoài này đều không cần nữa.

Y chỉ cùng Phong Kính Tiết rời đi, ngay cả ngựa cũng nói sau khi ra khỏi thành sẽ để lại, giải thích lưu lại, chỉ nói sư môn Phong Kính Tiết tự có người tiếp ứng.

Yên Lãm biết y tất có nỗi niềm khó nói, vô luận câu trả lời của y không hợp tình lý cỡ nào, cũng một mực gật đầu, một mực tin tưởng, tuyệt không truy hỏi nhiều một câu.

Chỉ tự mình đẩy xe lăn, tiễn y ra mãi trước cửa cung, lại đứng mãi ở đó, ngóng nhìn một thót ngựa rẽ bụi kia, ngóng nhìn bóng dáng y dần dần đi xa.

Cho đến cuối tầm mắt, rốt cuộc không nhìn thấy bóng y nữa, Yên Lãm cũng vẫn cứ đứng thẳng ở chỗ cũ, không nói năng động đậy, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm nơi bóng y cuối cùng biến mất, giống như muốn đem một thứ gì đó, vĩnh viễn ghi khắc, mãi đến kiếp sau.

Vừa rời cửa thành, xuống ngựa, Phong Kính Tiết liền nửa cắp Dung Khiêm, rời khỏi đường lớn, thi hết khinh công, chẳng mấy chốc đã đến chỗ ẩn mật không người ở ngoại thành. Lúc này mới buông tay Dung Khiêm ra, mặc cho Dung Khiêm thân thể suy yếu không chịu được lao đi thần tốc như vậy ngồi xuống đất mà thở hổn hển.

Bản thân y thì tâm tùy ý động, công lực ngưng tụ giữa tai mắt, trong mây chục trượng, sâu kiến đang bò đều không thể chạy thoát tri giác của y.

Dung Khiêm ngồi dưới đất, vẫn cố gắng mà ra sức thở phì phò, còn chưa bình thường lại, đã cười nhẹ nói: “Không... không cần phí sức như vậy, không có người theo dõi đâu... Y biết ta có nỗi khổ khó nói... cho dù là xuất phát từ ý bảo hộ... cũng tuyệt không phái người truy tung bên cạnh, lén dòm ngó việc riêng của ta. Cho dù những người khác có tâm tư này, cũng tất sẽ bị y phái người ngăn.”

Phong Kính Tiết lườm y một cái.

Lòng dạ Yên Lãm và tâm ý với Dung Khiêm hiện giờ, y lại không biết sao? Chỉ là thật sự việc liên quan trọng đại, chuyện quá kinh thế hãi tục như vậy, chung quy vẫn phải cẩn thận một chút thì hơn.

Lúc này đã xác định bốn phía không hề có người ngoài, y cũng lười nói nhiều với Dung Khiêm, đưa tay kéo Dung Khiêm đứng dậy, nắm chặt tay y, trầm giọng nói: “Chuẩn bị!”

Dung Khiêm gật đầu, ngưng thần chờ đợi.

Muốn ở ngoài ngàn dặm vạn dặm, thuẫn di trở về Tiểu Lâu. Biện pháp duy nhất, chính là ném lại thân thể, để *** thần lực trực tiếp quay về. Thế nhưng Dung Khiêm bị cục thời không trừng phạt, *** thần lực không được rời thân thể, cho nên Phong Kính Tiết đành phải lấy *** thần lực cường đại của mình, trực tiếp hủy diệt hoàn toàn thân thể Dung Khiêm, giúp *** thần của y thoát vây.

Phong Kính Tiết một tay nắm tay Dung Khiêm, một tay kia ôm y từ sau lưng, thân thể hai người dán sát sao. Y nhắm mắt, *** thần lực vô cùng cường đại, đột nhiên bùng nổ ngay trong cơ thể. Không hề có chấn động đặc biệt mãnh liệt, không hề có thanh âm gì quá kinh thiên động địa, chỉ là sau một tiếng vang lạ thường, một tia sáng lạ thường, hết thảy đều tiêu dung hết.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 372 : Quay Về Tiểu Lâu

Ngoại thành Yên kinh, chỗ không người.

Nơi vừa rồi Phong Kính Tiết và Dung Khiêm hai người đứng, trong phạm vi ba trượng, tất cả cây cối đều đã hóa thành khói, trên mặt đất cũng băng không xuất hiện một cái hố lớn, mà bốn phía vốn có mấy tảng đá không lớn không nhỏ, lúc này cả mảnh vụn cũng chẳng tìm thấy. Trừ một mảnh đất cháy sém, một cái hố, trong mấy trượng đã không còn vật gì khác.

Toàn bộ thân xác hai người, chẳng những khung xương thân hình đều quy về bụi đất, ngay cả quần áo bội sức cũng đã không thấy dấu vết.

Ngày khác người Yên nếu phát hiện cái hố quý dị nơi này, đại khái sẽ chỉ tấm tắc xứng kỳ, nhưng ngoại trừ thời gian trùng hợp, tuyệt đối không tìm được một chút manh mối, mảy may dấu vết, có thể liên hệ kỳ cảnh này chung với Dung Khiêm và Phong Kính Tiết.

Cho dù Yên Lãm sẽ có hoài nghi, nhưng không có quần áo các vật sót lại, còn sớm biết rõ khả năng của Phong Kính Tiết, y cũng sẽ tuyệt đối không liên tưởng đến bất cứ tai ách bất hạnh gì liên quan tới Dung Khiêm. Tự nhiên cũng không thể biết, thân xác từng vì y mà bị giày vò vô tận kia, đã hóa khói bụi tiêu tan. Mà thần thức từng vây trong thân tàn, không được tự do kia, lại đã viễn hành ngàn ngàn vạn vạn dặm, đầu thân vào giữa Tiểu Lâu, trong Vạn Sơn đã bị san bằng.

Dung Khiêm và Phong Kính Tiết là hai học sinh cuối cùng về Tiểu Lâu, trước họ, những người khác đã lục tục về hết. Chỉ là mọi người đến trước sau, đều còn chưa biết rõ đã xảy ra chuyện gì, toàn ở đó đua nhau hỏi.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Đang yên lành lại động đất? Vạn Sơn sao đột nhiên mất tiêu rồi??”

“Tại sao cảm giác bãp bênh hỗn loạn của năng lượng nơi này mạnh quá vậy?”

“Hở? Sao Tiêu Lâu lại khởi động thiết bị ẩn nấp? Việc này tốn năng lượng lắm đó?”

Đương nhiên, quan trọng nhất là...

“Lâm thời gọi hết chúng ta về, thế thành tích đời này của chúng ta phải tính thế nào?”

Dung Khiêm và Phong Kính Tiết vừa mang thân thể mới đi ra, đã bị sự hỗn loạn này làm đau hết cả đầu.

May mà lúc này giáo sư Trang thấy người đã đến đủ, rốt cuộc đứng ra lên tiếng.

“Yên lặng một chút, yên lặng một chút, mọi người yên lặng nào! Hiện tại mọi người đều đã đến đủ. Tôi có thể giải thích tình huống một lần.”

Ánh mắt Dung Khiêm đảo qua mọi người, bất giác ngạc nhiên ra tiếng: “Còn chưa đến đủ mà, A Hán đâu?”

Giáo sư Trang thở dài một tiếng, sắc mặt rất cổ quái. Phương Khinh Trần lại chợt buông tiếng cười âm: “A Hán à, y ở ngay đây, chỉ là chúng ta hiện tại đều không nhìn thấy y thôi.”

“Y ở chỗ nào?” Phong Kính Tiết cũng nhíu mày hỏi.

Phương Khinh Trần giơ tay chỉ chỉ lên trên: “Trên trời, dưới đất, trong giây lát, trong hạt cải, nếu ngươi ăn cơm thì y ở ngay trong bát, nếu ngươi...”

Mọi người đồng thời giận dữ trừng y.

Dung Khiêm thở dài một tiếng, ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Đừng náo loạn nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, từ từ mà nói.”

Giống như y, trên mặt các học sinh từ các nơi khẩn cấp chạy về Tiểu Lâu, đều hiện ra vẻ mặt cùng kiểu, người người nóng lòng biết rõ ngọn nguồn sự tình.

Dù sao vừa về đến, cả tòa Vạn Sơn vốn che lấp Tiểu Lâu đều bị san thành đất bằng, tất cả cây cối che chắn đều biến mất sạch sẽ. Tiểu Lâu lớn như thế chỉ có thể mở hệ thống ẩn nấp, không tiếc tiêu hao năng lượng cự đại, mới có thể ẩn thân triệt để giữa một vùng trống trải.

Hiện tại nếu có người từ bên ngoài phóng tầm mắt nhìn qua, trông thấy sẽ chỉ là giữa quần sơn, một dải bình yên quái dị, đất đá lởm chởm, cây cối tróc gốc rải rác, nhưng căn bản không nhìn thấy mảy may dấu vết của Tiểu Lâu.

Cho dù là đám thần nhân vượt khỏi thời đại họ, chứng kiến tình hình kiểu này, cũng cảm thấy thập phần kinh hoàng, cực bức thiết muốn biết nguyên nhân, tất nhiên chẳng ai rảnh rỗi đi đùa giỡn đâu vỗ mồm với Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần cũng biết chúng nô khố chọc, nhún vai hậm hực nói: “Tóm lại tên này hiện tại không đâu không có mặt là được.”

Giáo sư Trang cười khổ nói: “Chuyện Tiểu Lâu lần này, toàn là A Hán gây ra. Trò ấy đột nhiên dẫn nổ toàn bộ *** thần lực của mình, bị năng lượng xung kích, Vạn Sơn xem như bị hủy. Tiểu Lâu chẳng còn che chắn tự nhiên không thể không sử dụng thiết bị ẩn nấp...”

Ông còn chưa nói xong, mọi người đã lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tên... tên này cũng quá xăng bậy! Mọi người cứ mặc y à?”

Phương Khinh Trần cười khẽ, Ngô Vũ thở dài, giáo sư Trang xấu hổ hai ba tiếng.

Ôi, đương nhiên sẽ không mặc y rồi!

Khi A Hán vừa thúc giục *** thần lực, mọi người trở tay không kịp, vẫn chỉ hoảng loạn phòng ngự tự bảo vệ, chờ sau khi phát hiện ý đồ chân chính của y, cơ hồ đều toàn lực ra tay hòng mong ngăn cản, mà kết quả cuối cùng...

Thật là làm người buồn bực, ngăn ấy thay trò liên thủ, lại không đấu được một kẻ trọng thương. Các học sinh khác thì đã đành, mặc dù thất bại nhưng dù sao mọi người sớm biết *** thần lực của A Hán mạnh hơn xa họ, bại cũng bại đương nhiên, không coi là gì, chỉ tội nghiệp giáo sư Trang sư đạo tôn nghiêm, cảm giác ưu việt và cường đại của người thân là đạo sư đối mặt với học sinh, lần này coi như hủy bung bét.

Thấy mấy người họ đều không nói gì, Trương Mẫn Hân thở dài nói: “Ai chịu để cậu ta làm càn, ai mà không toàn lực ngăn cản...”

Miệng nói, ánh mắt cô lại hung tợn trùng Phương Khinh Trần, biểu tình kia rõ ràng cho mọi người biết, ai kia là chỉ người nào.

“Đáng tiếc, sự cường đại của A Hán các cậu cũng biết cả mà, bọn tôi làm toàn lực, liên thủ đối kháng, kết quả đều uổng phí khí lực, chỉ mệt gần chết mỗi người một cách vô ích thôi.”

Dung Khiêm nhíu mày hỏi: “Tại sao y phải làm như vậy?”

“Tại sao?” Trương Mẫn Hân cười lạnh một tiếng, chỉ Phương Khinh Trần: “Các cậu hỏi cậu ta ấy!”

Mọi người đồng thời tụ tập ánh mắt trên Phương Khinh Trần lần nữa, tuy rằng đám người này đều tú tán chân trời góc biển, không hề trực tiếp tham gia kinh biến của Tiểu Lâu, bất quá, Phương Khinh Trần dẫn Địch Cửu về Tiểu Lâu, cùng với kiên trì muôn đánh thức A Hán, những đại sự này họ đều đã được thông tri, mọi người mấy ngày nay cũng vẫn lo lắng, thương thế *** thần của A Hán

sau khi tỉnh lại, cùng với phản ứng sau khi minh bạch hết thảy sẽ có, chỉ là vạn không ngờ được, kẻ trọng thương họ cảm thấy cần an ủi nhất, lại phát huy ra lực phá hoại khủng bố như vậy.

“Việc này còn có thể là vì sao? Đương nhiên là vì cứu Dịch Cửu.” Phương Khinh Trần nhàn nhạt nói, “Giết Dịch Cửu là quy tắc của cục thời không, chúng ta chẳng ai có thể có biện pháp nào. Cho dù chúng ta không muốn ra tay giết y, cục thời không vẫn bảo trì liên hệ với chúng ta cũng có thể trực tiếp ra tay, kết quả sẽ chẳng có gì bất đồng. Cho nên, để có thể cứu Dịch Cửu, y lấy *** thần lực cường đại vô cùng của mình, dẫn phát thời không loạn lưu trên đỉnh đầu chúng ta. Làm như vậy, cục thời không trước mắt đã chẳng còn năng lực xuyên qua trùng trùng thời không, tiến hành can thiệp hoặc mệnh lệnh với chúng ta.”

Y nói cực kỳ thoải mái, mọi người nghe lại trợn mắt há mồm, mấy người không khỏi thất thanh kêu lên: “Thời không loạn lưu?”

“Chẳng trách tôi phát giác năng lượng nơi này hỗn loạn như thế.”

“Xảy ra thời không loạn lưu, sẽ có hậu quả gì?”

“Cục thời không không thể liên hệ với chúng ta, thế chúng ta có phải chẳng khác nào bị lưu đày ngăn cách ở đây?”

“Chúng ta còn có thể trở về không?”

Trong sự hỗn loạn, thanh âm của Dung Khiêm lại cực kỳ ổn định trầm ngưng: “A Hán thì sao? Y có ổn không?”

Phương Khinh Trần mỉm cười.

Lúc đột nhiên gặp phải cục diện kinh hoàng hỗn loạn như thế, phản ứng đầu tiên vẫn là tâm tư minh định lo lắng cho A Hán người khởi xướng này, mà không phải trước tiên nghĩ đến phiền toái lớn tên này gây ra, sơ cũng chỉ có Tiểu Dung thôi.

Năng lượng cần để dẫn phát thời không loạn lưu là vô cùng lớn, *** thần lực của A Hán vừa mới bị thương nặng kia, còn có thể gánh được thương tổn như vậy sao?

Đạo lý này người người đều hiểu, bất quá lúc này mỗi người đều rất hoảng loạn, họ sớm bị khoa học kỹ thuật tiên tiến làm hư, có thể coi vào đời mô phỏng là một trò chơi, mà nếu phải bị vĩnh viễn trực xuất trong trò chơi, còn là một thế giới trò chơi cực lạc hậu, cực hoang dã, đây quả thực chính là khó khăn tài trời, may được Tiểu Dung còn có thể bình tĩnh quan tâm A Hán như vậy.

Cả giáo sư Trang cũng cười nói: “Yên tâm đi. Chúng ta không có đại sự gì đâu. Khoảnh khắc dị biến phát sinh kia, cục thời không đã dốc hết toàn lực, giúp chúng ta bảo vệ một thông đạo thời không. Tuy rằng cục thời không đã không còn năng lực liên hệ với chúng ta nữa, nhưng thông đạo thời không này vẫn còn có thể duy trì ổn định trong thời gian trên dưới một ngày, chúng ta chỉ cần trong một ngày này chạy về là không sao nữa. Về phần A Hán... Trò ấy cũng không có trở ngại gì lớn, ít nhất...” Giáo sư Trang cười khổ một tiếng “Hắn xem như không đáng ngại lắm.”

“Không đáng ngại lắm, thế người đâu? Hiện tại ở nơi nào?” Phong Kính Tiết nhíu mày hỏi. Dấy lên thời không loạn lưu làm cục thời không cũng vô lực duy trì liên hệ nữa, loại sự tình này... Với cường độ *** thần lực của họ, căn bản không làm được. Tuy nói *** thần lực của A Hán mạnh hơn xa họ, nhưng làm sao có thể thật sự lông tóc vô thương.

“Lực lượng lớn như vậy bộc phát ra, thân thể trò ấy đương nhiên không chịu nổi, tan thành tro bụi.”

Giáo sư Trang thở dài.

Mọi người cả mắt cũng không chớp nhiều một cái, tất cả đều yên lặng đợi đoạn sau. Dù sao hủy diệt thân thể với họ mà nói, cũng chẳng khác thay một bộ quần áo là mấy, nếu chỉ như thế, quả thực căn bản không thể nói đến hậu quả gì.

“Tinh thần của trò ấy cũng đã bị xung kích và thương tổn cực đại, cơ hồ hoàn toàn tán loạn đến tiêu vong.” Ngữ khí của giáo sư Trang dần dần trầm trọng.

Mọi người rõ cuộc biến sắc, đối với họ mà nói, sinh mệnh dài lâu đến mức không có cuối, tử vong càng xa tít không thể đến. Mà *** thần lực cũng phải tán loạn tiêu vong, loại sự tình này bình thường đúng là mơ cũng không ngờ đến.

Sắc mặt Dung Khiêm hơi tái, lại nhẹ giọng nói: “Chỉ là cơ hồ...”

Giáo sư Trang thở dài một tiếng: “Đúng, chỉ là cơ hồ... đây đã là bởi vì vận khí của trò ấy tốt đến bất ngờ. Hiện tại *** thần mặc dù chưa hoàn toàn tán loạn tiêu thất, nhưng cũng khó mà ngưng tụ tập hợp lại nữa. Trò ấy đã không thể như các em, tùy tiện đổi một thân thể là bước ra đây một lần nữa.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 373 : Trăng Sao Say Ngủ

Trong số những học trò Tiểu Lâu này, Phong Kính Tiết xem như nhẫn nại tốt nhất, trước khi được đủ tin tức, không muốn mở miệng nói chuyện nhất, nhưng giáo sư Trang nói cả buổi trời, vẫn không nói vẫn đề mấu chốt nhất, y rốt cuộc hơi hết kiềm chế nổi, rất không lẽ phép mà kêu giáo sư một tiếng: “Vậy A Hán rốt cuộc thế nào rồi?”

“Tình huống của trò ấy hiện tại, rất đặc thù...”

Giáo sư Trang bất đắc dĩ buông tay: “Trước kia chưa từng xuất hiện tình huống kiểu này. Chưa từng có ai...”

Ông thở dài một hơi.

Mỗi một thời không độc lập, hệ số ổn định thời không đều là tùy cơ. Mà thời không có thể phá tan vách ngăn, cho họ xuyên qua để tiến hành dạy học, hệ số ổn định trái lại tự nhiên đều khá thấp, nếu không họ cũng chẳng xé được lỗ hổng kia.

Cho nên, thời không hiện tại họ ở, trên bản chất khá dễ dàng bị quấy nhiễu, lấy lực lượng cá nhân của họ, thậm chí cũng có thể có ảnh hưởng. Nhưng cũng chưa từng có học sinh nào nghĩ đến chuyện phải thử dùng *** thần lực một thân mình, đi dao động sự ổn định của thời không, đi dẫn phát thời không loạn lưu yếu ớt.

Không ai *** thần lực cường hẵn đến như A Hán là một chuyện, quan trọng hơn là, căn bản chẳng ai lại lấy căn nguyên sinh mệnh bản thân làm giá, để chơi trò này.

Họ cơ hồ là thân bất tử, nhưng không hề có nghĩa là, họ sẽ không biết sợ hãi tiêu vong.

Giáo sư Trang thở dài: “Chúng tôi cảm giác được *** thần lực của trò ấy trong khoảng thời gian ngắn đã tăng lên mức mạnh nhất, sau đó chấn động mãnh liệt, trong chấn động từ từ tiêu tan, cho đến khi không thể tìm kiếm, chúng tôi cơ hồ đều cho là trò ấy đã hoàn toàn... biến mất...”

Sinh mệnh của họ, chưa bao giờ chịu uy hiếp tử vong, trong nhát thời giáo sư Trang lại không cách nào dùng hai chữ tử vong lên thân người một nhà.

“Từ khi chào đời đến nay, chúng ta chưa ai trải qua loại sự tình này, chưa ai mắt thấy, thậm chí nghe nói tử vong thuần túy mà tuyệt đối như vậy. Cho nên bao gồm cả tôi, mọi người nhất thời đều sợ ngây ra. Vẫn là sau đó hệ thống trinh trắc của Tiểu Lâu phát ra cảnh thị, tra biết dao động năng lượng rất nhẹ. Chúng tôi mới có thể biết, căn nguyên sinh mệnh của A Hán vẫn còn. Sau đó, chúng tôi đã điều động tất cả lực lượng của Tiểu Lâu, toàn lực tiến hành tìm kiếm, tiến hành trinh trắc, phân tích sóng năng lượng hỗn loạn các phương diện, cuối cùng mới có thể xác định. Tinh thần lực của A Hán bị thương nặng mà không thể ngưng tụ, nhưng cũng không hoàn toàn tiêu tan, sắp tan mà chưa tan dung vào trong thời không loạn lưu chính trò ấy dẫn phát, phương vị ở ngay...”

Ông giơ tay chỉ lên trên: “Ở ngay phía trên chúng ta.”

Phương Khinh Trần nhìn mọi người nghe đến hai mắt đăm đăm bốn phía, cười nói: “Đổi một cách nói đơn giản hơn đi. A Hán là thần tiên, y hiện tại bị thương tổn cực đại, chẳng những thân thể hủy hết, nguyên thần cũng không cách nào thành hình, chỉ dành tan vào trong hư không, chậm rãi hấp thu *** hoa thiên địa, *** khí nhật nguyệt, phải chờ tới khi y ít nhiều khôi phục đôi chút khí lực, nguyên thần mới có thể một lần nữa ngưng tụ...”

Mọi người sững sốt hồi lâu, Dung Khiêm mới nhẹ nhàng nói: “Cho nên, y chưa chết, nhưng vô tri vô giác, cũng chẳng khác chết là mấy?”

“Vấn đề này... lại khó nói.” Giáo sư Trang nhíu mày. “Trạng huống hiện tại của trò ấy, căn bản chưa từng có tiền lệ. Chúng ta không ai là trò ấy, hiện tại trò ấy tan vào trăng sao hư không, có phải thật sự vô tri vô giác, chúng ta không thể xác định.”

Giáo sư Trang lại phải thở dài.

“Nếu như tôi phỏng đoán, trò ấy trước mắt nên vô tri giác. Nhưng theo thời gian trôi qua, lực lượng *** thần khôi phục từng chút, may ra lại có thể một lần nữa có được tư duy và cảm giác. Nhưng tư duy và cảm giác, đến khi nào có thể bắt đầu khôi phục, là cái nào khôi phục trước, chúng ta lại không cách nào dự đoán.”

Vẻ mặt Phong Kính Tiết thoảng lo âu: “Thế y phải bao lâu mới có thể khôi phục?”

“Tên A Hán cố chấp này, khi đó thật sự không giữ lại chút nào, hoàn toàn kích phát *** thần lực của mình nổ tung. Sở dĩ trò ấy lại có thể không hoàn toàn tiêu tan, thuần túy chỉ bởi vì *** thần lực đã lẩn vào trong cục bộ thời không loạn lưu bản thân gây ra, ngược lại bị câu thúc. Đây là chuyện may mắn, nhưng nói cách khác, thời không loạn lưu một ngày chưa bình phục, trò ấy cũng một ngày không thể thoát thân ngưng tụ một lần nữa. Mà theo máy tính của chúng ta đo lường tính toán, thời gian lần thời không loạn lưu này kéo dài lâu là năm ngàn năm, ít cũng phải ba ngàn năm, nói cách khác...”

Phương Khinh Trần cười tiếp câu chuyện: “Thương thế vốn ngủ trăm năm sau là có thể khỏi, bị tiểu tử này làm thành ít nhất phải ngủ mấy ngàn năm, vốn y có thể ở trong thân thể đánh một giấc ngon lành, hiện tại cả *** thần cũng biến thành lơ thơ tán loạn, không thể tìm kiếm.”

Giáo sư Trang cười khổ: “Cho nên, cho dù tôi thân là đạo sư có trách nhiệm dẫn tất cả học sinh về, nhưng cũng không còn biện pháp, *** thần của trò ấy đều khuếch tán trong trăng sao phía trên, tôi muốn tụ cũng chẳng tụ nổi.”

Vẻ mặt ông tuy răng nặng nề, nhưng biểu tình của những người khác lại phần lớn thoái mái, ngay cả Dung Khiêm và Phong Kính Tiết cũng đều là dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Khó trách Phương Khinh Trần dáng vẻ như không quá lo lắng cho A Hán. Bất kể thế nào, A Hán không chết, chính là tin tức tốt! Về phần ngủ năm ba ngàn năm thì tính là đại sự gì? Khái niệm thời gian của họ cùng người thường căn bản là một trời một vực, với họ mà nói ba đến năm ngàn năm, cũng chính là một hai năm của người thường thôi.

Hiện tại tình huống gay go nhất, chắc chính là A Hán tư duy khôi phục trước tri giác thôi. Nếu như có thể tự hỏi, lại hoàn toàn không thể cảm giác, không thể trao đổi, không thể nhìn, không thể nghe, không thể nói, không biết mình đang ở phương nào... hơn một ngàn năm...

Nếu là người thường, sợ sẽ tịch mịch đến phát điên. Nhưng y không phải người khác, y là A Hán. Với trình độ ham ngủ của A Hán, nếu rõt cuộc có thể chẳng để ý gì, ngủ một giấc dài như vậy, sợ nên rất thoái mái, rất sung sướng mới đúng.

Phương Khinh Trần cười nói: “Nhớ A Hán từng nói, nguyện vọng lớn nhất của y chính là trăm trăm ngủ mãi giữa trăng sao, ngẫu nhiên tỉnh giấc, nhìn nhìn bốn phía, nhắm mắt ngủ tiếp, nhưng không thể ngờ lại là đến nơi này, dùng phương thức này, y rõt cuộc mới đạt thành nguyện vọng.”

Mắt thấy trường kinh biến Tiểu Lâu này, Phương Khinh Trần cư nhiên có thể dùng thái độ thoái mái như thế để đối mặt, để giải thích, mấy học trò từ các nơi khẩn cấp bị triệu về khác cũng thấy khá vô lực.

Triệu Thần hung tợn nắm hai tay, ép các đốt ngón tay vang rắc rắc. Đã không cần lo lắng sinh mệnh A Hán nguy hiểm, vậy thì có thể không hề cỗ ky nổi giận với y: “Cái tên này, thật là xăng bậ! Không được, chờ y tỉnh lại, ta tuyệt đối không tha cho y! Vì một Địch Cửu y đã dám tùy tiện hõ đồ như vậy? Nếu thời

không loạn lưu quá nghiêm trọng, cục thời không thể duy trì thông đạo cho chúng ta, thế chúng ta chẳng phải sẽ bị y hại thảm. Tất cả đều phải bị lưu đày ở đây. Vạn nhất y dẫu phát thời không dị biến, thậm chí thời không nổ tung, chúng ta đều phải bị y liên lụy đến mất mạng...”

Phương Khinh Trần không nhịn được ho một tiếng: “Thời không dị biến, thời không nổ tung...Ê ê ê, ngươi coi A Hán là ma thần diệt thế hả? Chỉ bằng *** thần lực của mình y, mạnh hơn nữa có thể mạnh bao nhiêu? Thời điểm chúng ta xuyên qua đây, phải đục một lỗ nhỏ trên hàng rào thời không đã tiêu hao bao nhiêu năng lượng. Nếu muốn dẫu phát thời không dị biến, năng lượng cần còn phải nhiều gấp n lần. Y chỉ bằng bản thân, có thể dẫu phát chút thời không loạn lưu đó đã là rất giỏi rồi, nào có thể... Đúng rồi, có phải ngươi cũng chưa xem lữ hành thời không cần biết mà cục thời không phát cho chúng ta không hả?”

Triệu Thần nhất thời á khẩu không trả lời được.

Phương Khinh Trần bật cười, quét mắt nhìn bốn phía: “Ta nói, hai mươi người chúng ta, không phải chưa một ai xem cái đó chứ?”

Nhin vẻ mặt mọi người trong phòng, giáo sư Trang không nhịn được đưa tay đỡ trán. Ôi... hóa ra... trong đám học sinh này... “ngohan” nhất “nghe lời” nhất, lại là... A Hán... sao...

Tại thế giới của họ, cơ sở lữ hành thời không là lý luận không song song, lữ hành thời gian chỉ có thể trở về quá khứ mà không thể vào tương lai, trở về quá khứ cũng không cần lo lắng ảnh hưởng lịch sử. Bởi vì, điểm thời gian khi ngươi trở về quá khứ, vốn lịch sử vẫn đang tiến về trước như thường, tuyệt không dị biến, ngươi chưa hề vào trong lịch sử ban đầu kia, chỉ từ điểm thời gian này kéo dài ra một tuyến thời không song song khác mà thôi, đây là lý luận thời không song song.

Cho nên, không ai có thể đồng thời trở lại điểm thời gian nào đó hai lần, mỗi khi về quá khứ một lần, sẽ từ điểm thời gian kia, vươn ra một tuyến thời không,

theo từng lần lữ hành thời không, từng tuyến thời không bất đồng lại vĩnh viễn không đan xen mà kéo dài giữa hư không hình thành mạng lưới thời không đặc biệt. Mà tuyến thời không chỗ họ ở hiện tại này, chính là một đường song song khác đã một lần nữa kéo dài không biết bao nhiêu lần, sớm khắc lịch sử ban đầu một trời một vực.

Từ trên lý luận mà nói. Nếu trên bất cứ tuyến nào, bộc phát ra chấn động năng lượng kinh người, đều có khả năng gây ra tai nạn của cả mạng lưới thời không, toàn bộ mắt xích thời không. Chẳng qua, muốn gây ra tai nạn như vậy, năng lượng cần lại không phải cự đại bình thường, đừng nói A Hán không làm được, cho dù đến ngàn vạn A Hán nữa, lực lượng siêu thường đồng thời bùng nổ, vẫn chẳng làm được.

Chỉ là, bất cứ lý luận gì cũng có thể có lỗ hổng. Xuất phát từ cân nhắc vạn toàn, cục thời không vì duy trì ổn định thời không, không chế nghiêm khắc lữ hành thời không. Tất cả lữ hành trở về quá khứ, đều không cho phép cá nhân nào tùy ý tiến hành, ít nhất phải có hai mươi người trở lên, mới tập trung tiến hành một lần, như vậy có thể tận lực giảm bớt sự xuất hiện của tuyến thời không song song.

Đương nhiên, đối với những người sắp sửa quay về quá khứ này, cục thời không cũng sẽ ra quy phạm yêu cầu nghiêm khắc, nhưng quy phạm này kỳ thật tổng kết lại cũng đơn giản đến không thể đơn giản hơn, chính là không được tùy ý thi triển *** thần lực, hơn nữa không được để người đương thời biết họ không thuộc thời đại đó mà thôi. Chỉ là chi tiết cụ thể thì rườm rà muôn chép, *** thần lực trình độ nào bùng nổ có thể gây ra hậu quả gì, biện pháp trường phái tương ứng là gì... Từng điều liệt kê lít nháy lít nhít.

Những chi tiết này, đều tổng kết trong lữ hành thời không cần biết kia, theo quy định, họ nên đến máy học tập, chuyển hết những điều đó vào, ghi nhớ cho kỹ. Chẳng qua, loại quy tắc cấm kỵ này đều đã thuộc thường thức, mỗi lữ hành thời không đều phải máy móc một lần, người của cục thời không chỉ coi là chạy theo hình thức, các học sinh cũng lười biếng không để tâm. Dù sao những việc

không thể làm ấy, loại thường thức này mọi người đã sớm biết hết, về phần xử phạt sau vi quy...

Căn bản đã không định đi vi quy, mà hiện tại mỗi người đều tràn ngập kỳ vọng với hành trình quay về quá khứ lập tức sẽ đến, ai còn cảm thấy cần đi nhớ những hậu quả và xử phạt đó? Cũng như mọi người đều biết trộm đồ là phạm pháp, nhưng trộm bao nhiêu tiền thì tính là tội hình sự, trộm đến mức nào sẽ phán hình phạt gì, những vấn đề lắt nhắt này, không ai muốn biết, cũng không ai cảm thấy nên quan tâm, dù sao người đứng đắn chẳng ai lại nghĩ chuyện phải đi trộm đồ phạm pháp. Kết quả là ngay cả học sinh ngoan như Dung Khiêm, cũng không nhớ được thì ra vi quy sử dụng lực lượng, hậu quả sẽ là bị trói buộc tại thân xác năm mươi năm. Bởi vì phần nội dung này trong máy học tập, họ đều chưa một ai để ý.

Nhưng A Hán lại cố tình nhớ rất rõ. Đương nhiên, đây không hề là bởi y có tâm trách nhiệm, y là học sinh ngoan, mà chỉ sợ thuần túy bởi vì muốn đặc biệt chống lại mệnh lệnh của cục thời không, không đi dùng máy học tập, xem cái cần biết kia, đi ngang sân khấu, dường như là việc quá sức vất vả, mà trí nhớ của y lại cố tình tốt đến mức khiến người câm nín.

“Chúng ta cũng là sau khi xảy ra chuyện, mở tư liệu ghi chép người xem trong máy học tập ra mới biết được. Trong ghi chép người xem kia, có A Hán... Với trí nhớ của y, những thứ đó y đã xem, tự nhiên cũng đều nhớ rõ. A Hán biết y dốc sức làm có thể ngăn khống chế của cục thời không với Tiểu Lâu, A Hán cũng biết cục thời không có thể duy trì một thông đạo cho chúng ta kịp thời triệt đi.”

Ngô Vũ khe khẽ thở dài nói: “Có lẽ, điều duy nhất cậu ấy không biết chỉ là, *** thần lực của mình lại cường đại đến mức sau khi gây ra nhiễu loạn lớn như vậy, còn có thể không tiêu tan. Cậu ấy đã nghĩ tới cắt đứt điều khiển của cục thời không với máy tính, chúng ta nơi này sẽ không có bất cứ ai chủ động đi giết Địch Cửu, cậu ấy cũng đã nghĩ tới thời không loạn lưu sẽ không có thương tổn lớn với chúng ta, điều duy nhất cậu ấy không nghĩ tới... chỉ sợ... chỉ là bản thân

cậu ấy, lại không chết.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 374 : Do Dự Bất Định

“Y ấy à, chỉ là không chết triệt để thôi, hiện tại đây gọi là nửa chết mà không sống.”

Phương Khinh Trần nhún vai: “Tên này, tối đa cũng là miệng kêu hung thôi. Lúc trước y thật sự hận Địch Cửu như vậy, cuối cùng còn không phải dùng *** thắn lực cho mình một gậy, cũng chẳng chịu thịt Địch Cửu. Nếu y làm liều như vậy thật sẽ hại chúng ta, hoặc là phụ cận Vạn Sơn này có mấy hộ gia đình, chỉ sợ y cũng chẳng dám làm như vậy.”

Y nói tuy là rất nhẹ nhàng, vẻ mặt mọi người lại phần lớn ngưng trọng.

Tuy rằng họ đều thân trải nhiều đời, cũng phần nhiều từng có thân nhân bắng hữu, cũng phần nhiều từng vì người khác vào sinh ra tử, nhưng đó lại vẫn không giống... Họ đều có thể lấy sinh mệnh đi hy sinh đi dâng hiến, thế nhưng, họ lại chưa bao giờ thật sự chết.

Vì cứu một người, lấy căn nguyên sinh mệnh của mình ra liều? Chuyện thế này dường như chưa từng có ai làm. Vì một sinh mệnh phàm nhân chẳng qua được mỗi trăm năm, lấy sinh mệnh không có cuối kia của họ để trao đổi, quả là chuyện lỗ vốn đến căn bản không thể tưởng tượng.

Dù sao bất quá là tính mạng trăm năm thôi, dù sao bất quá là duyên nháy mắt mấy năm trong thời không xa lạ này, làm gì như thế, cần gì như thế, sao có thể như thế... Họ chỉ là khách qua đường, họ vốn không nên đầu nhập, cũng không nên can thiệp.

Không khí bỗng có chút túc mục, một lát sau, Tiêu Thanh Thương mới mặt

mày thoảng chuyển, nhẹ nhàng nở nụ cười: “A Hán thật là một si nhân, cũng là một quái nhân, trong chúng ta, ngoại trừ y, đại khái chẳng ai chịu không tính giá nào mà cứu một phàm nhân như vậy đâu nhỉ.”

Cô cười mỉm nhìn sang mọi người: “Khinh Trần...”

Phương Khinh Trần bật cười: “Người nào đáng để ta làm việc ngu ngốc thế này chứ.”

Tiêu Thanh Thương thong thả nhìn y một cái, cũng không thèm vạch trần, lại nhìn Phong Kính Tiết: “Kính Tiết, lúc trước cậu bị chém đầu, *** thần lực bị thương, nhất định cũng chỉ là ngoài ý, không phải cố ý vì Lư Đông Ly mà chịu khổ như vậy nhỉ?”

Phong Kính Tiết chỉ mỉm cười, không hề trả lời.

Tiêu Thanh Thương lại nhìn Dung Khiêm: “Tiểu Dung, ngày đó cậu ở pháp trường cứu Yên Lãm, trước đó cũng không ngờ được hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy nhỉ? Huống chi cuối cùng chỉ là bị trói buộc, mà không phải cắn nguyên sinh mệnh tan thành mây khói.”

Dung Khiêm lại suy nghĩ rất nghiêm túc, mới bật cười: “Nếu như để ta rất bình tĩnh rất lý trí mà toàn bằng lý tính phán đoán được mất, nghĩ rõ hết thảy lợi hại, ta nghĩ, ta hẳn sẽ không vì bất cứ ai mà làm như vậy. Chỉ là, việc này đâu thể nào tính được? Có thời điểm, có việc, quyết định là tim không phải não. Ta nghĩ, có lẽ, thật sự phải đổi mặt với cục diện không thể tránh được như A Hán, ta mới có thể thực sự biết, mình sẽ làm như thế nào, bất quá, ta đương nhiên vĩnh viễn không hy vọng mình sẽ đúng phải lựa chọn thế này.”

Tiêu Thanh Thương mỉm cười tính hỏi tiếp nữa, giáo sư Trang đã rất đau đầu nói: “Sự tình đã nghiêm trọng lắm rồi, các em lại còn nhẹ nhàng như vậy! Cục thời không chỉ có thể duy trì thông đạo một ngày, mà các em trở về một kẻ muộn hơn một kẻ, thời gian đã lãng phí quá nửa ngày, bây giờ còn rỗi rãi ở đây tán dóc.”

Mọi người nhìn nhau cười. Sự tình thật sự nghiêm trọng lắm sao? Chưa chắc. Chẳng qua là kết thúc mô phỏng về sớm mà thôi, có tính là tổn thất gì lớn...

Triệu Thần cười hì hì hỏi: “Giáo sư, sau khi về, luận văn của tụi em phải tính như thế nào đây? Sẽ không cho tụi em xếp ban lại từ đầu, rồi về thời đại nào đó một lần nữa chứ?”

“Bởi vì biến cố bất ngờ mà cắt ngang mô phỏng của các em, đây không phải lỗi của các em. Thời gian luận văn một ngàn năm, các em đã dùng hơn bảy trăm năm mô phỏng nhiều đời, nếu thành tích về không hết, rất không công bằng với các em. Cho nên, nhà trường đã có quyết định, chỉ cần thành tích của các em trước mắt không phải kém đến tình trạng thảm không nỡ nhìn như A Hán và Khinh Trần, tất cả những người chưa đậu khác, sau khi về sẽ nhất thể thông qua, trực tiếp tính các em đã qua cửa.”

Chưa dứt lời, mấy người đã reo hò ầm lên. Có thể kết thúc mô phỏng sớm một chút, rời khỏi thời đại man hoang này, quay về thế giới tự do có được hết thảy công nghệ cao tiện lợi. Quả thực làm người ta có cảm giác hạnh phúc như chạy ra sinh thiên! Đặc biệt là mấy học trò thành tích không tốt lắm, càng cao hứng bùng bùng, vốn tưởng tối thiểu còn kỳ mô phỏng hai đời phải cố kiên trì lăn lộn, trong thời đại lạc hậu này, từ trẻ sơ sinh dần trưởng thành, cố gắng thích ứng hết thảy bên cạnh, vất vả thậm chí khó kham trong đây đều nhiều không kể xiết, hiện tại lại có thể thoát ly bế khổ như vậy, còn qua cửa hợp lệ, thật là quá tốt.

Trong tiếng hoan hô, Tiêu Thanh Thương mắt lại lộ ra vẻ suy tư, nhẹ nhàng hỏi: “Thế, nếu không đi, hậu quả lại thế nào đây?”

Giáo sư Trang than thở một tiếng cực nặng nề: “Nếu các em không đi, đương nhiên cũng sẽ không bị phạt, thông qua thì vẫn thông qua. Bất quá, thông đạo thời không một khi cắt đứt, các em chỉ có thể chờ đợi thời không loạn lưu tiêu tan, mới có thể quay về!”

“Nói cách khác, cho dù không đi, ít thì ba ngàn năm, nhiều thì năm ngàn năm, người ở lại vẫn có thể tự do trở về.” Tiêu Thanh Thương cười khoan thai.

“Không chỉ là tự do trở về, bởi vì cục thời không thể nối tuyến khống chế máy tính chủ của Tiểu Lâu nữa, đạo sư lại đi rồi, người ở lại có thể sống rất tự do, không cần lại từng đời một, bắt đầu từ trẻ sơ sinh, để một đống người bồng bế chơi đùa, không cần vò làm tiểu hài ngốc nghếch, học tập từng chút nữa, không cần lại trải qua những việc đáng xấu hổ từ nhỏ đến lớn ấy, có thể muốn gì làm đó...” Phương Khinh Trần cười ung dung mà nói.

Giáo sư Trang cau mày ngắt lời y: “Đùa gì thế. Các em làm sao có thể muốn gì làm đó. Tiểu Lâu phải liên tục sử dụng thiết bị che chắn, năng lượng tất nhiên không đủ thôi không nói, chúng ta phải xuyên qua trở về, chiến hạm thời không tự nhiên phải chạy đi, về sau thiết bị lưu lại Tiểu Lâu nơi này cũng không đủ, rất nhiều phương tiện thần thông trước kia, người ở lại đều không thể có nữa. Hơn nữa hiện tại đã có thời không loạn lưu, người ở lại cũng tuyệt không thể tùy ý sử dụng *** thần lực nữa, tuy rằng khả năng cực kỳ nhỏ, nhưng vạn nhất gây ra cộng hưởng, làm cho thời không loạn lưu tăng mạnh thì các em không chỉ cần nán lại đây năm ba ngàn năm. Hơn nữa, năm ngàn năm cách tuyệt vời thế giới của chúng ta, vạn nhất muốn trở về, tuyệt không có cơ hội, vạn nhất có bất trắc, cũng không thể cầu viện cục thời không nữa. May mắn đê này, tôi hy vọng mỗi người các em đều có thể nghĩ rõ.”

Mọi người đều không nói gì. Đừng nói vấn đề năm ngàn năm cách tuyệt giớ đó, cho dù là kỳ mô phỏng một ngàn năm vốn phải đổi mặt, còn có rất nhiều học trò sống cực không kiên nhẫn, mỗi ngày năm mơ cũng ngóng trông sớm được kết thúc, sớm ngày quay về kia.

Mặc dù trong thế giới này, với học thức năng lực của họ, có thể dễ dàng trở thành siêu nhân, sáng chế đủ loại thần thoại truyền kỳ, nhưng mà thế giới man hoang này vẫn làm họ cảm thấy phiền não cực độ. Đây cũng giống như đạo lý người bị thành phố lớn làm hư, ngẫu nhiên về vùng quê bần cùng lạc hậu ở một hai ngày, đó gọi là nghỉ phép, là thân cận thiên nhiên, nhưng nếu bảo họ ở hơ

một năm rưỡi, vậy sẽ đau không muôn sống.

Sự chênh lệch của thời đại này với thời đại Tiểu Lâu, cũng như chênh lệch của thành thị không ngừng tiên tiến và thôn trang nguyên thủy.

Rõ ràng mọi người không hề nguy hiểm, nhưng cục thời không vẫn cố gắng duy trì thông đạo, giáo sư Trang cũng lập tức triệu tập mọi người, cố gắng khuyên bảo mọi người trở về, nói trắng ra, không phải vì an toàn của sinh mệnh mọi người, mà là vì sự khỏe mạnh trên tâm lý.

Căn cứ báo cáo nghiên cứu tâm lý của họ thời đại này, các học sinh chịu đựng mô phỏng ở dị thể hoang dã một ngàn năm, đã là đến cực hạn, nếu muốn tăng thời hạn này lên ba ngàn đến năm ngàn năm, sự lạc hậu và cuộc sống bất tiện dài đằng đẵng như vậy, sẽ làm tâm lý mọi người sinh ra gánh nặng cực lớn, cũng có thể bởi vậy mà xuất hiện đủ loại tâm tính tiêu cực đáng sợ.

Nhưng nỗi khổ tâm này của giáo sư Trang, lại không trông thấy phản ứng nhiệt tình nghiêm túc cỡ nào của các học sinh, trong lòng cũng rất bất đắc dĩ: “Được rồi, các em đừng lảng nhẳng nữa, thời gian chỉ còn lại non nửa ngày, muốn đi thì lập tức chuẩn bị.”

Có mấy người đứng lên, có mấy người mặt lộ vẻ do dự, còn có người lắc đầu thở dài.

“Ôi, vốn tôi mắt thấy có thể hoàn thành mô phỏng thông qua cuộc thi, hiện tại đành phải bỏ dở, việc qua cửa hợp lệ này, được cũng chưa nước, không thể phục chúng, tiếc nuối ôi tiếc nuối.”

“Đúng vậy, đều do A Hán tùy hứng làm bừa, vất vả ngăn ấy đời của tôi tính là gì, sớm biết vậy mỗi đời cứ sống đại cho rồi, dù sao cuối cùng cũng có thể đạt yêu cầu mà.”

“Lâm thời triệu người về, tôi bên kia còn một đống chuyện tạp nham chưa xử lý xong đâu.”

“Tôi không phải cũng thế à. Cha, tiểu đệ, trượng phu, cộng thêm một đống hảo tỷ muội trượng phu thêm cho tôi kia, chưa kịp dặn dò rõ ràng đã bị gọi về, hơn nữa cũng không thể quay về. Ôi, sự mất tích của tôi chẳng biết có lưu lại mối nghi truyền kỳ nhất trong sách sử mai sau không nữa, chẳng biết phải mệt bạc tóc bao nhiêu nhà sử học...”

Giáo sư Trang lông mày giật giật, nhịn lại nhịn, cuối cùng nhịn hết nỗi: “Đủ rồi! Từng kẻ một, đừng có được tiện nghi lại khoe mẽ cho tôi. May em ai trong nhà thật còn có chuyện không bỏ xuống được? Nếu như còn, nếu có người nhất định phải ở lại, bàn giao cho họ xử lý là được. Thật là, mỗi lần lịch thế quay về gào ầm lên rằng mô phỏng nhảm chán lại vất vả đều là ai? Vẻ mặt cầu xin nói điểm tôi cho quá thấp là ai? Hiện nay có thể thoát bể khổ như vậy, các em lại làm ra vẻ? Cả sự kiện, các em có tổn thất gì? Bất quá là kết thúc mô phỏng sớm, được hợp lệ sớm. Tôi thì? Tôi thân là đạo sư của lần mô phỏng này, để học sinh gây ra nhiễu loạn lớn như vậy, sau khi về khẳng định phải nhận một đống điều tra truy cứu, tôi cũng không nói, may em còn muốn thế nào?”

Mọi người nhìn nhau bật cười.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 375 : Ai Đì Ai Ở (Mở Ra Đại Kết Cục)

Trong Tiểu Lâu, mọi người nhìn nhau bật cười.

Thật sự nói đến thì vụ việc lần này, phần lớn học trò vẫn là người được lợi. Có thể kết thúc hành trình hoang dã này trước thời hạn, sớm ngày trở lại thế giới của mình, đó là cầu còn không được. Nhưng giáo sư Trang làm đạo sư, trái lại khá là thảm.

Có điều, mọi người cũng không lo lắng cho ông lão. Giáo sư Trang tối đa chỉ có thể xem như dạy học không đủ thành công, cục thời không chẳng thể tìm lên đầu ông, nhiều nhất cũng là bị nhà trường chỉ trích chút thôi.

A Hán hả, tên đó chưng không chín luộc không mềm, đã sớm vang danh bên ngoài, đạo sư bởi vì y mà vô cùng đau đớn, trước giáo sư Trang đã có quá nhiều, thêm ông nữa cũng chẳng có ai cảm thấy kỳ quái. Lần này trở về, nếu không ngoài dự liệu, kiểm điểm đúng là phải viết phải làm, những việc khác... chắc cũng chẳng còn gì đâu.

Triệu Thần cười ha ha: “Đúng vậy, kỳ thật giáo sư mới là người bị hại lớn nhất. Đáng tiếc tiểu tử A Hán này tiêu tan không thấy tăm hơi, chúng ta cũng chẳng thể tóm lại, bằng không giáo sư cứ làm thịt tên Địch Cửu kia cho hả giận, thế nào?”

Giáo sư Trang trưng y một cái: “Em cho tôi là kẻ cuồng sát hay sao?”

Trước kia họ phải giết chết bất cứ người nào biết chân tướng, vô luận người biết chân tướng này có ý đồ và khả năng tiết lộ chân tướng hay chẳng, là bởi vì quy định của cục thời không. Hơn nữa cục thời không vẫn luôn bảo trì liên tuyến

khống chế với máy tính chủ, giết và không giết thật sự không phải do họ làm chủ.

Mà hiện giờ, cục thời không đã vô lực khống chế cục diện bên này, mà bởi vì thời không loạn lưu, thời không này cũng định trước phải bị vứt bỏ. Thông đạo một khi đóng cửa, giữa hai thời không khó mà liên hệ nữa. Hai bên sẽ không giao thoa ảnh hưởng nhau, cục thời không cũng sẽ chẳng còn khôn tiếc giá nào, muốn kiên trì nguyên tắc trước kia.

Giết và không giết đều đã không còn ảnh hưởng đại cục, họ cần gì phải nhất định giết một phàm nhân chẳng hề quan trọng.

A Hán cũng biết đạo sư và bạn mình, không ai là người máu lạnh vô tình, cho nên mới dám làm như vậy. Bằng không y gây ra nhiễu loạn lớn như thế, bất cứ một người nào trong Tiểu Lâu nếu thật sự khó chịu trong lòng, muốn giết Địch Cửu trút giận, thì y đã tiêu tan, cũng hoàn toàn bất lực.

Kỳ thật, bao gồm giáo sư Trang, mọi người đều không muốn làm khó Địch Cửu. Hại người không lợi mình, không cần thiết là một chuyện, mọi người ít nhiều cũng đều bằng lòng thành toàn chút tâm nguyện cuối cùng này của A Hán. Có nợ đợi y tinh lại rồi tính cũng được, lãi của năm ngàn năm, có thể chậm rãi thu...

Năm ngàn năm... Ôi. Năm ngàn năm sau, chờ A Hán khôi phục lại, nếu biết Địch Cửu vô sự, khẳng định sẽ mặc họ đập bẹp vo viên trút giận. Nhưng nếu biết ai ai ai giết chết Địch Cửu mà y bỏ ra hết thảy cũng muốn cứu... Trời biết sẽ là phản ứng gì. Tinh thần lực của A Hán thật sự quá mạnh. Kinh biến như vậy, một lần là đủ rồi. Nếu lại đến một lần nữa thì làm sao chịu nổi.

Lúc này giáo sư Trang chỉ lạnh lùng lia qua mọi người: “Nếu các em thích mô phỏng như vậy cũng dễ làm thôi. Chờ sau khi về, tôi sẽ thay các em đi phản ứng với nhà trường một chút, để các em lại xếp một ban, lại đến cổ đại thử sống một ngàn năm nữa là được...”

Còn chưa dứt lời, trong phòng đã có vài người đứng bật dậy: “Đừng đừng đừng, giáo sư, tụi em chẳng qua là giỡn chút thôi. Về cổ đại một lần cũng không dễ dàng, tụi em đừng nên lãng phí quá nhiều tài nguyên của xã hội, cũng đừng quá phiền hà cục thời không.”

Giáo sư Trang vừa tức giận vừa buồn cười, nhìn đám người còn ngồi bất động: “Các em...”

Dung Khiêm bỗng nhiên mở miệng: “Giáo sư, nếu chúng ta đều đi hết, vậy A Hán phải làm sao?”

“Tôi đa năm ngàn năm, thời không loạn lưu sẽ kết thúc, khi đó trò ấy cũng nên khôi phục rồi. Tiểu Lâu còn, phi thuyền loại nhỏ trong Tiểu Lâu cũng còn. Trò ấy chỉ cần về nơi này là có thể thao tác phi thuyền trở về. Có điều, bởi vì lữ hành thời không chẳng thể nào hai lần trở về một điểm thời gian, cho nên bắt kể là chúng ta hay cục thời không, đều không thể phái người quay lại tìm trò ấy nữa. Nếu chúng ta đi hết, đến lúc đó, A Hán tự mình nguyện ý quay về thế giới của chúng ta đương nhiên là tốt, nếu không muốn về, cũng chẳng còn ai có thể can thiệp, khuyên bảo nữa.”

Mọi người đều im lặng.

Cho dù với trình độ khoa học kỹ thuật của họ, cũng không thể hai lần trở về một thời không. Ngay cả họ cố quay lại thời gian này, cũng chỉ là từ điểm thời gian này tiến vào không gian song song khác, mà trong không gian ban đầu này, A Hán vẫn sẽ một mình tinh lại, một mình đối mặt với hư không vắng vẻ, một mình quyết định tất cả hành động tương lai.

Phong Kính Tiết than một tiếng: “Thế, Dịch Cửu thì sao?” “Trước khi chúng ta rời đi, ném y khỏi Tiểu Lâu là được. Y sẽ tự mình tinh lại, mà còn tự dựng được một thân thể khỏe mạnh có thể sống đến trăm tuổi, cũng coi như lời rồi. Bất quá, y sẽ không thể tìm được Tiểu Lâu nữa.”

Phương Khinh Trần cười lạnh lùng: “Đợi năm ngàn năm sau, A Hán tinh lại,

Địch Cửu sớm cả bụi xương cũng không còn thừa, xem đi, ta bận rộn một vòng
toi công, hết thảy vẫn như cũ.”

Giáo sư Trang giận dữ nhìn y một cái, ôi, tên này, cư nhiên không hề có dáng
vẻ áy náy vì cục diện trước mắt? Trong lòng có phải còn vì sự tự do tự tại, không
bị gò bó, cùng với thoát khỏi luận đế hiện giờ mà cao hứng hơn ai khác.

Đụng phải loại học sinh bình chân như vại này, thật là phạt cũng nổi nóng.

“Được rồi, không cần lãng phí thời gian nữa, người muốn đi lập tức theo tôi
chuẩn bị rời đi, không muốn đi thì an sinh ở đây năm ngàn năm đi, nhưng các
em chớ quên, đây là một thời đại man hoang, càng đừng quên, phượng tiện hiện
tại năng lượng của Tiểu Lâu có khả năng cung cấp kém xa trước kia...”

Giáo sư Trang cũng không còn lòng dạ nhiều lời với họ nữa, nếu không phải
thân là đạo sư, ông phải gánh vác trách nhiệm lập tức dẫn các học sinh có thể
dẫn theo đi, quả thực đã muốn phất áo bỏ đi rồi.

Nghe ngữ khí của ông không tốt, mọi người chung quy không thể đùa giỡn
nữa, nhao nhao đứng lên, lại vẫn còn mấy người ngồi yên không nhúc nhích.

Ánh mắt giáo sư Trang quét qua mấy học sinh tính tình khác nhau này, trong
mắt có kinh ngạc, có bất đắc dĩ, có khó hiểu, cũng có quả nhiên là ngươi, thở dài
kiểu sớm biết như thế, một lúc lâu mới nói: “Các em thật sự không muốn đi
sao?”

“Thân là đạo sư, tôi tất phải chú ý những người nguyện ý rời đi trước, tôi
không thể ở lại trông nom trợ giúp các em, có lẽ các em kỳ thật cũng hận tôi
không thể sớm rời đi, không hạn chế các em nữa... Chỉ là... các em thật sự có
thể xác định, đây là điều các em muốn sao? Quyết định này một khi hạ thì không
thể quay đầu, chính là năm ngàn năm cách tuyệt lưu đày. Năm ngàn năm, các em
xác định mình có thể luôn luôn không hối hận, không đau khổ, không truy ức
sao? Năm ngàn năm, cho dù các em không chịu được, cũng chẳng còn đường
vẫn hồi nữa. Đó là năm ngàn năm, đó là khoảng thời gian tuyệt đối dài lâu,

không phải khổ nạn trói buộc năm mươi năm, không phải thành tích sẽ tiếp tục ở một thời đại khác, như nửa siêu nhân một lần nữa trở lại, mà là mãi bị trói buộc dừng lại ở thời đại này, mắt thấy bãi bể nương đâu, cả thế giới đều thay đổi, các em lại vẫn không đổi. Bất kể ở thời đại này, thế giới này, có bao nhiêu người và sự các em để ý, cuối cùng họ đều sẽ biến mất, đều sẽ hóa thành khói bụi, mà các em thì vẫn phải cô độc vượt qua năm ngàn năm tuế nguyệt, thế giới này lớn hơn, các em cũng không thể chân chính dung nhập trong đó... Các em, thật sự, muốn ở lại sao?"

Không ai lập tức trả lời ông...

Ai đi, ai ở.

Ai phiêu nhiên mà đi, quay về thế giới của mình.

Ai chấp mê khó bỏ, một mình đối mặt với năm ngàn năm thời gian đằng
đõng...

Giáo sư Trang lắng lặng nhìn học sinh của mình, đợi quyết định cuối cùng
của họ –

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 376 : Ngôi Nhìn Hồng Trần

Ngày đông tiêu điểu, cỏ cây khó sống.

Vạn Sơn thần bí hùng kỵ, hiện giờ đã là một phế tích nhìn mà giật mình.

Dải núi rừng mênh mông ngày xưa, chỉ còn lại những vách đá sứt mẻ dốc đứng. Vô số nham thạch cự đại, hoặc như bị lợi kiếm bỗng tung một nhát từ giữa, những chỗ đứt gãy mấy trượng thậm chí là mười mấy trượng, vô cùng sắc bén ngay ngắn, hoặc là bị rơi vỡ tan tành lác đác, không còn hình dạng.

Trên mặt đất cao thấp không bằng, nơi nơi đều chồng chéo những vết nứt to tướng sâu không thấy đáy, cổ thụ chọc trời, hoặc nát bét, hoặc gãy đoạn, nằm ngổn ngang, rải rác khắp giữa các khe nham thạch, chờ đợi đến mùa xuân, hoặc là vươn ra cành lá rẽ mới, hoặc là mục nát thành bùn đất đen.

Trong gió lạnh, hiện tại, chỗ Vạn Sơn sụp đổ này, cây chết cỏ héo, sinh cơ mất hết.

Phải đến mùa xuân sang năm, giữa nham thạch tràn trụi, hoa cỏ dại sặc sỡ, mới có thể tận dụng triệt để, tràn khắp dải đất hoang phì nhiêu mới mở ra này. Từng dải đất dai cạn hắc còn chưa thể cho cây cối cắm rễ sâu kia, vốn là thiên đường của chúng.

Phải đến mùa xuân sang năm, không còn đại thụ chọc trời che lấp, những hạt giống may mắn, có cơ hội sinh tồn do cái chết của cây già dỗi lối, mới có thể đậm chồi nảy lộc, lại bắt đầu một vòng cạnh tranh kịch liệt trăm năm khó gặp.

Một nơi có thể nhìn thấy ánh dương, một dải đất mục sâu ba thước, chính là

một khả năng sinh tồn, chúng chung quy phải dùng hết toàn lực, tranh đoạt một lần trưởng thành.

Nơi này hiện tại, chǎng có thú vật, cũng chǎng có chim chóc. Không phải trên đóm cây cối ngã đổ này đã không còn quả lá để ăn, giữa cự thạch lởm chởm này vốn là nơi tuyệt diệu để có thể an thân.

Chỉ là, chỗ tiếng người huyên náo, làm sao có chim thú dám không lẩn mà chạy. Có một hai con ngu đần đói khát, tham nơi vô chủ này, thoảng đến gần, lại đều chỉ cho người no bụng mà thôi.

Một dải tan hoang bừa bộn phạm vi trăm dặm như vậy, không có mỏ vàng quặng ngọc gì chọc người thèm nhỏ dãi, lại có mấy dòng người trùng trùng điệp điệp, không sợ khổ mệt, không sợ gian nan, từ từ dọn dẹp cây cối, tách nham thạch, gấp phải đất nứt rãnh sâu cản đường, liền kiếm vật liệu ngay tại chỗ, lấy mây làm tường, đẩy cây làm cầu, tuy là tốc độ cực chậm chạp, cực chậm chạp, lại thủy chung từng chút hướng vào nơi từng là Vạn Sơn này.

Trong dải núi non vô cùng rộng lớn này, ngàn ngàn vạn vạn người bận lao dịch mà tiến lên, thoát nhìn cũng chỉ nhỏ bé như kiến.

Chỗ những con kiến này tụ tập, thật có thể nói là rộn ràng nhốn nháo, lại phân biệt rõ ràng thành nhiều đàn kiến bất đồng. Quần áo, phục sức và khẩu âm của mỗi đàn kiến đều không tương đồng. Mà vị trí mọi người mở đường tiến bước cũng tự chiếm một phượng. Nhưng ngẫu nhiên vẫn sẽ có tiếng quát mắng, tiếng xung đột, thậm chí tiếng binh khí giao kích, tiếng tên xé gió, cùng với rất nhiều tiếng kêu gào thảm thiết vang lên trên phế tích Vạn Sơn trống không này. Chỉ là, ở nơi rộng lớn như thế, những giao phong, xung đột, tranh đấu này, cũng bắt quá toàn khởi toàn diệt, giây lát liền bị quên mất.

Trong dải tử địa băng hàn này, chỉ có những người ngoại lai họ, thậm chí không chờ được mùa xuân, không chờ được địa khí hồi phục, đất đông tan ra, đã như thể trò hề, không ngừng không nghỉ mà lao động, tiến lên, tranh đấu, dù

rằng chẳng ai biết liều mạng tranh chấp như vậy, rốt cuộc sẽ có kết quả như thế nào.

Sau khi tin tức Vạn Sơn biến đổi lớn truyền ra, các quốc gia lân cận đều nhanh chóng khẩn cấp phái quân đội, tập trung dân phu lân cận, bắt đầu thăm dò. Mà giữa quân đội các quốc, tự nhiên cũng không thể tránh được đụng chạm.

Nhưng các quốc cũng đều biết, muốn hoàn toàn ngăn chặn thế lực nước khác tra xét thực hư Tiểu Lâu, là tuyệt không có khả năng. Bởi vậy sau mấy lần minh tranh ám đấu, chỉ dành đạt thành thỏa hiệp, mọi người đều tự tiến bước, không quấy nhiễu nhau nữa. Chẳng qua, trong tối tự nhiên vẫn phải giám thị lẫn nhau, thường ngáng chân nhau một chút, để phòng nước khác tìm được Tiểu Lâu giả dối hư ảo, trời biết ra làm sao kia trước một bước. Vì thế một số xung đột nhỏ vẫn thường bộc phát ra.

Phương diện phá lẩn nhau, mấy quốc gia gần Vạn Sơn làm thập phân dụng tâm, thế nhưng để cách tuyệt thế lực khác tra xét Vạn Sơn, mọi người liên hợp hành động lại khá là ăn ý. Các con đường thông đến Vạn Sơn đều bị các phương phái thêm vô số nhân thủ, canh gác nghiêm mật, chỉ cần không phải người của họ, một con chim cũng không thả.

Mà những quốc gia cách Vạn Sơn cực xa đó, biết tình huống, làm sao lại chịu cam tâm, mỗi người đều muốn phái nhân thủ tra xét nơi thần bí nhất nhân gian này. Song cuối cùng, họ lại luôn không vào được cửa này. Nếu là phái người công khai, chung quanh Vạn Sơn ngàn dặm đều khó vào, vì thế đủ các loại thủ đoạn trong tối cũng sử ra cả.

Lấy Vạn Sơn làm trung tâm, vùng đất ngàn dặm đã thêm rất nhiều thương đội, lữ nhân, sĩ tử du học, hán tử lang thang và khất cái khiếu hóa... Đủ các kiểu thân phận che giấu, việc ngầm của các quốc gia.

Chỉ tiếc, trạm gác các nơi thật sự quá nghiêm, họ rốt cuộc không thể tới gần nơi vừa lòng. Không còn cách nào, số ít *** anh cao thủ liền hành trang nhẹ,

trốn trốn tránh tránh, lén lút lẩn vào. Tự nhiên, trong số cao thủ trên giang hồ cũng không thiếu nhân vật hiếu kỳ, có đảm lược hoặc có dã tâm, mạo hiểm lén vào điều tra.

Những nhân vật này võ công không thể nói là không cao, nhưng do đội lùng tìm của chư quốc lân cận phái ra nhân số đông đảo, kinh nghiệm lại phong phú, phối hợp cũng thập phần ăn ý, lại sớm vì phòng ngừa cao thủ lén vào mà có chuẩn bị chuyên biệt, trong đội đặc ý kèm theo không ít hạng người võ nghệ xuất chúng, cho nên thường cũng có cao thủ lén đến bị họ phát hiện, bị quân đội các quốc quát tháo, nhanh chóng vây quét cầm nã.

Bởi vậy thời gian này, dải phế tích Vạn Sơn này đúng là chân người không dứt, chiến sự không thôi, sát phạt không ngừng, rõ ràng là chỗ tĩnh lặng, cố tình lại náo nhiệt phi phàm.

Chẳng qua, các quốc tranh đấu, sinh tử sát phạt kinh tâm động phách như vậy, với một số người, lại là chuyện nhảm chán vô thú tới cực điểm.

“Chẳng thú vị, thật chẳng thú vị gì hết, đám người này rốt cuộc có đầu óc không hả? Cả ngày phải nhìn họ vội vội lui như vậy, họ không mệt, ta nhìn cũng mệt rồi.”

Triệu Thần đưa tay che miệng, ngáp một cái, sau đó lại a một tiếng, hai tay gioi cao quá đầu, vươn vai, vẻ mặt rầu rĩ.

“Đâu còn cách nào? Ai kêu Tiểu Lâu ta uy danh quá lớn? Trên đời này, Hoàng đế nào có thể không động tâm với chúng ta. Vạn Sơn đã sụp, ai không trông chờ Tiểu Lâu hiện thế, ai có thể nhịn được không hề làm gì? Cho dù bản thân vốn không có ý đồ gì với Tiểu Lâu, vì kế hoạch quốc gia cũng quả quyết không thể ngồi nhìn nước khác được lợi từ Tiểu Lâu đâu?” Nghiêm Lăng thản nhiên cười nói.

“Nhảm chán! Đám người này, rõ ràng cả Tiểu Lâu rốt cuộc là gì, có người nào trong đó, có lực lượng cấm kỵ gì đều không biết, đã lấy nhiều mạng người

như vậy đến lấp!” Triệu Thần rất không đồng ý.

“Có cơ hội đương nhiên không thể bỏ. Chúng ta lại chưa từng giết người ngoài Tiểu Lâu... Người nghĩ người ta sẽ sợ chúng ta hả. Ai quan tâm chúng ta là thần là tiên là ma hay là quý, dù sao lấy đến lấp đâu phải mạng của bản thân Hoàng đế. Lực lượng đạt được có thể nhất thống thiên hạ, chưa biết chừng còn thuận tiện có thể được tiên nhân điểm hóa, kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất lão...”

Vẻ mặt Nghiêm Lăng cũng chẳng biết là cười hay chế giễu: “Hoàng thượng ấy hả, tâm luôn lớn hơn người khác một chút, trong tay người ta không thiếu nhất chính là mạng người, lại có gì không thể? Nói đến thì Triệu Thần ngươi mấy đời này đều là gian thần bại hoại, làm nhiều chuyện xấu như vậy, sao chẳng có lấy một chút tiến bộ, còn dốt như thế? Kính Tiết Tiểu Dung đầu đê kia, nhiều lần không có kết cục tốt là nê. Nhưng ngươi nói với đầu đê kia của ngươi mà cũng hở ra chẳng được kết quả quay về, ngươi mới thật là hết cứu.”

Triệu Thần như mèo bị giẫm phải đuôi, thiếu điều nhảy dựng lên: “Cái gì và cái gì hả? Trọng điểm luận văn của ta lại chẳng phải gian thần làm chuyện xấu như thế nào, gian thần làm người xấu thành công như thế nào, cũng không phải gian thần sống đến già không thể bước đi như thế nào, mà là việc hưởng lạc của gian thần, hưởng lạc nha! Bất kể chết như thế nào, ta chỉ cần ăn uống thỏa thích hưởng thụ một đời là coi như rất thành công. Bằng đầu đê ta chọn này, các ngươi ai có thể so? Hừ hừ.”

Khi nói chuyện, y lại nhìn thấy trong màn hình, từng đám người như kiến đang thu dọn phế tích hoang bại, chậm rãi nhích về phía trước.

Nơi trong màn hình biểu hiện vừa rồi lại đánh một trận. Lúc này trên mặt đất vẫn còn máu tươi, thi thể nằm dài, song tốc độ tiến bước của mọi người không chậm trễ chút nào, chỉ cuộn thi thể lại qua loa, cột lên ngựa kéo đi, mọi người còn sống tiếp tục dọn đá chặt cây mở đường bắc cầu mà tiến bước.

Triệu Thần bỗng cảm thấy hơi bức bối: “Giờ cũng hơn mươi ngày rồi, ngày này cứ chặn ngay cửa nhà chúng ta, đánh đánh giết giết tiến lên, họ không phiền, ta cũng phiền chết rồi.”

“Ngươi lại sợ cái gì? Dù sao Vạn Sơn lớn như vậy mà! Tiểu Lâu chúng ta ở trung tâm Vạn Sơn, cho dù họ muốn vào lục soát, với tốc độ thế này, sợ một tháng cũng không đủ. Hơn nữa, cho dù đến rồi thì thế nào? Chúng ta đã mở thiết bị ẩn nấp, cho dù họ đến ngay cửa Tiểu Lâu cũng chẳng nhìn thấy gì. Chỉ cần tiếp cận Tiểu Lâu trong vòng mươi trượng, sẽ bị lực lượng của Tiểu Lâu khiến cho sóng não hỗn loạn, vô luận đi thế nào cũng chỉ là lòng vòng quanh Tiểu Lâu, tận tình nếm thử quý đập tường thôi. Chẳng những sẽ tuyệt đối không tiếp cận, hơn nữa bản thân họ còn không hề có cảm giác, tự cho là đã lục soát mỗi một tấc đất.”

Tiêu Thanh Thương cũng đã đi tới, thản nhiên nói.

“Ai sợ họ chứ? Ta đây nhảm chán thôi! Cả ngày xem loại sự tình này thật sự có thể buồn bức chết người.” Triệu Thần bức bối nói, “Còn phải bị họ chặn bao lâu nữa chúng ta mới tiện ra ngoài đây? Bằng không thì chúng ta đổi một nơi có thể che giấu hoàn toàn Tiểu Lâu, thế nhân lại không biết đi, ta cũng sẽ nhầm mắt làm ngơ.”

Mấy người ở đây cùng nhau trùng y: “Được thôi, để cả căn cứ bay lên, còn phải cất cánh dưới tình huống ẩn hình, còn phải chịu sóng năng lượng hỗn loạn thời không loạn lưu phía trên tạo thành, tìm đến một nơi khác có thể giấu căn cứ lớn thế này, trò Triệu Thần, vẫn phải phiền ngươi giúp chúng ta tính thử, việc này cần bao nhiêu năng lượng?”

Triệu Thần sờ mũi, có phần xấu hổ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 377 : Nhất Lao Vĩnh Đật

Xuyên qua màn hình hiển thị, nhìn dòng người bên ngoài, Triệu Thần nhíu mày hồi lâu, rốt cuộc lại nói: “Nếu không chúng ta cứ theo quy củ cũ của cục thời không, giết một rắn trăm, để họ đừng mò đến một cách nhảm chán như vậy nữa.”

Y nói lời này, bản thân cũng thập phần không có sức lực.

Tiêu Thanh Thương cười: “Trò Triệu, tâm địa đại gian thần ngươi quả nhiên không giống người. Những người ngấp nghé Tiểu Lâu này, đánh suông làm suông chết suông mấy kẻ ngươi không nhìn được thì thôi, còn muốn tự mình động thủ giết một rắn trăm? Người định giết như thế nào? Giết bao nhiêu? Giết ai có thể một kẻ bằng một trăm?”

Nữ sinh Tô Thanh Dao vẫn bảo trì trầm mặc ngồi bên cạnh cũng cười: “Nếu không thì chúng ta giết người Yên quốc, được không? Lần này họ phái đến không ít binh lính, còn thêm rất nhiều cao thủ *** nhuệ Yên quốc. Người cứ giết hết họ để cảnh cáo, hiệu quả khẳng định tốt! Hì hì, ta đoán Yên vương bên kia còn chưa làm gì, Tiểu Dung sẽ là người đầu tiên không tha cho ngươi!”

Triệu Thần hừ mạnh một tiếng: “Ngươi thôi đừng nhắc tới Tiểu Dung cho ta! Lần này y quá là xăng bậy, còn có...” Y trợn mắt trừng Tiêu Thanh Thương một cái, “Ngươi cũng thế! Có biết không hả? Ngày đó hai ngươi dọa mọi người hết cả hồn!”

Nghiêm Lăng và Tô Thanh Dao đồng thời gật đầu, vẻ mặt chỉ trích nhìn Tiêu Thanh Thương.

Tiêu Thanh Thương kháng nghị: “Ta không phải nhất thời xúc động, suy xét không chu toàn sao? Đây là chuyện thuần thuộc ngẫu nhiên, sẽ không còn lẩn sau đâu, các ngươi không cần một ngày ba lần, một lần cũng không sót mà phê phán đúng giờ như vậy chứ?”

Nghiêm Lăng vỗ ngực trách mắng: “Chỉ bằng đe dọa tàn phá của hai ngươi với tâm linh mọi người chúng ta, làm chúng ta bị thương tổn *** thần nghiêm trọng như vậy, một ngày chửi các ngươi ba mươi lần cũng nên!”

Tiêu Thanh Thương cũng chỉ đành không thể nề hà mà cười cười, tự mình im lặng ngồi xuống, không hó hé nữa.

Triệu Thần thở dài, nhìn máu tươi sau khi lạnh lại hơi hóa đen trong màn hình, vẫn lắc đầu.

Từng kẻ chết đi bên ngoài kia, đâu phải những người cao cao tại thượng mơ ước Tiểu Lâu đó. Nếu thật là như vậy, y cũng có thể không coi là gì. Chỉ là ngần ấy binh lính bình thường bị người ra roi, cố kiên trì đối đầu nguy hiểm bước vào nơi khủng bố nhất nguy hiểm nhất trong truyền thuyết này, chung quy lại khiến người ta nhìn mà không nỡ.

“Chúng ta nên nghĩ chút biện pháp đi, cho dù không thể giết người, chuyển họ ra ngoài như trước kia, cũng...”

Tô Thanh Dao lắc đầu phản đối: “Giết người dễ dàng. Nếu muốn chuyển dời nhiều người như vậy đến chỗ ngàn dặm hải ngoại, vết chân hiếm thấy, phải bao nhiêu năng lượng mới đủ? Chúng ta hiện tại không thể chơi trò xa xỉ như vậy. Hơn nữa, thiết luật của cục thời không trước kia, chúng ta không thể làm trái, giết người cũng vậy, dời đi cũng thế, chỉ đành nhìn. Hiện tại chẳng lẽ thật sự phải dời nhiều người như vậy, để họ lưu lạc đến nơi ngoài ngàn vạn dặm, không thấy thiên nhật, vĩnh viễn không thể thoát thân? Sống như vậy, có thể từ bi hơn chết bao nhiêu.”

Nghiêm Lăng cũng nhíu mày nói: “Hiện tại, chuyện lãng phí năng lượng quá

trớn, có thể không làm, chúng ta tốt nhất đừng làm. Những chuyện dời non lấp bể, sông lớn chảy ngược đó, với năng lượng chúng ta hiện tại có thể điều động, muốn làm cũng không phải là không thể, nhưng ta thật sự cảm thấy, chúng ta nên nhẫn耐 một thời gian, để được nhất lao vĩnh dật tốt hơn.”

Y theo thói quen gãi gãi căm: “Chúng ta cứ im hơi lặng tiếng, lén lút ăn nấp như vậy. Mượn chuyện lần này A Hán gây ra, để mọi người cho là Tiểu Lâu đã không còn tồn tại nữa, chẳng phải là vừa hay. Dã tâm của con người, trước giờ không có chừng mực, càng là cường đại khó lường, thần thông vô cùng, người ta sợ là càng phải động lòng. Hiện tại nếu chúng ta sử ra “thần thông” gì, những người đó chỉ sợ càng phải không ngừng ép thủ hạ đến tra xét chịu chết. Cho dù là khiến một đám đại nhân vật chạy đến bên ngoài Vạn Sơn thắp hương bái phật, khắp đầu óc thành kính muốn cảm động thần tiên chúng ta, biến thành một ngày một đêm không chết không ngừng, chúng ta cũng chẳng có ngày thanh tịnh nữa. Những năm ngàn năm, vì kế lâu dài...”

“Vì kế lâu dài, chẳng lẽ hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn như vậy? Chờ họ chết tâm?” Triệu Thần hậm hực nói.

“Cứ để họ tìm nhiều mấy lần là được. Tìm tới tìm lui tìm không ra, tự nhiên cũng rất nản lòng. Để thế nhân quên đi sự tồn tại của Tiểu Lâu, nhất thời khả năng còn khá khó khăn, bất quá chờ sau khi họ đều nản lòng, người chung quanh không còn theo dõi chặt như vậy, chúng ta nhắm trống ra ngoài, lại vận dụng lực ảnh hưởng của chúng ta ở các quốc, chậm rãi dẫn dắt, lặng lẽ xua tan tâm ý quá ham lợi trước mắt, khát vọng tìm hiểu Tiểu Lâu của rất nhiều quân chủ, để họ đừng cấp bách như vậy, chỉ cần giữ nghiêm yếu đạo các phuơng, giám sát động tĩnh của thế lực khác, lui mà cầu tiếp theo, không cầu mình được lợi từ Tiểu Lâu, chỉ cần có thể làm cho thế lực khác không thể được lợi từ Tiểu Lâu, từng bước một như vậy cũng đủ rồi.”

Triệu Thần mắt hơi sáng lên: “Nói vậy, chúng ta nên mau chóng nghĩ cách vào đời...”

“Ngươi hưng phấn gì thế hả? Chớ có quên khi ngươi bị triệu về đã trở mặt với Vệ vương, đi thật là oanh oanh liệt liệt. Hiện tại ngươi quay về, không bị Vệ quốc dốc hết quốc lực đuổi giết mới kỳ quái, ngươi lại còn có thể có lực ảnh hưởng gì.” Tô Thanh Dao cười nói.

“Xì, không biết xấu hổ mà nói ta, ngươi thì tốt bao nhiêu, nữ vương bệ hạ tài ba của ta? Ngươi thì chí tôn vô thượng, đáng tiếc, thu một đống nam sủng cố tình không chịu nghe lời. Người ta làm nữ tôn, trong nhà người nào không phải một đống mỹ nam tử, hoặc là toàn tâm toàn ý yêu nàng, các bên tuyệt đối không ghen tuông, hoặc là sẽ giở chút cung đấu, đấu đá nhau liều mạng tranh súng cho cuộc sống của nàng thêm chút lạc thú. Ai xui xẻo như ngươi, các nam nhân trong nhà liên hợp lại tính kế ngươi, sớm bị người chỉnh chết phải về Tiểu Lâu năm sấp.”

Triệu Thần cười khẩy: “Nữ vương ngươi đây nếu hôn quay về, cả triều thần tử bên kia sẽ lập tức tam hô vạn tuế, quân chủ tân nhiệm sẽ hấp tấp nhường vị cho ngươi?”

Nghiêm Lăng bên cạnh khẽ cười một tiếng, cũng rước lấy Triệu Thần lãnh nhẫn theo: “Còn ngươi nữa! Luận văn cũng qua rất nhiều năm rồi, lại định bỗng nhiên sống sờ sờ mặt đầy thanh xuân chui ra hả? Ngươi tính dọa những cựu bộ đã sớm bạc đầu đó ra bệnh tim bệnh tâm thần, hay là tính học Kính Tiết... Ta nói, Kính Tiết là giả mạo đệ đệ của chính y, ngươi giả mạo ai? Giả mạo con ngươi? Sau đó ngày ngày kêu những thủ hạ năm ấy là thúc thúc?”

Nghiêm Lăng nỗi da gà toàn thân.

Triệu Thần nghiêng đầu, thuận tiện lại nhìn sang Tiêu Thanh Thương: “Ngươi...”

Tiêu Thanh Thương cười buông tay: “Ta thế nào?”

Triệu Thần im một hồi, lắc đầu: “Ngươi bên kia hắn còn không ít thế lực, bất quá, chẳng biết Ngô vương có phải thật sự còn giữ mãi vị trí kia cho ngươi

không nữa.”

Tiêu Thanh Thương nhướn mày cười, mặt mày lại có anh khí bức người không thuộc về nữ tử: “Không có vị trí hoàng hậu kia của Ngô vương, lại có ai có thể ngăn cản được ta phiêu vân phúc vũ?”

“Ngươi lại muốn phiêu vân vũ gì?” Sau một câu chất vấn ỉu xìu, một người như thể du hồn từ sau cánh cửa tự động bước ra.

Sắc mặt y nhợt nhạt lạ thường, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước, tùy ý tìm chiếc ghế gần nhất, chẳng chút hình tượng mà ngồi phịch xuống, người lập tức ngả sát ra sau. Sau khi chiếc ghế tự động biến hình, thân thể y liền nửa nằm với trạng thái thoái mái nhất.

Mấy người nhìn nhau, vẻ mặt đều cực kỳ buồn cười.

Tiêu Thanh Thương cười nói: “Khinh Trần, ngươi đến mức vậy sao? Không phải chỉ là đóng cửa chơi điện tử hơn mười ngày, không phải chỉ là hiện tại hệ thống duy sinh Tiểu Lâu cung cấp không thoái mái như trước kia, không phải chỉ là đối thủ cũ lúc này không có hưng trí để ý tới ngươi, ngươi liền sa sút thành đáng vè này?”

Phương Khinh Trần đưa tay ôm mặt, dùng ngữ khí như điệu vịnh than lầm bẩm: “Nhàm chán quá, buồn bức quá, cuộc sống thật là chẳng thú vị gì hết, nhân sinh tử khí nặng nề, không hề có cảm xúc mạnh này...”

Y còn chưa nói xong, những người khác đã là bộ dáng thống khổ, vẻ mặt không thể nhẫn nhịn, nhất tề quát một tiếng: “Im miệng!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 378 : Người Bay Trên Không

Phương Khinh Trần trước nay vốn chẳng phải người nghe lời câm miệng, trước mắt tự nhiên càng không để ý đám bạn học gầm lên, tự uể oải nói: “Ta nói là lời thật mà! Sớm biết những người này đến nhanh như vậy, lúc bắt đầu chúng ta vội thu dọn Tiểu Lâu như vậy làm gì? Khiến đến bây giờ chẳng có việc gì làm, ngày ngày chán muộn đếm kiến. Ôi! Nếu trò siêu cấp kinh hiểm như Thanh Thương và Tiểu Dung lần trước ba ngày hai đầu diễn một lần, chúng ta cũng chẳng phải thống khổ thế này.”

Ngoại trừ Tiêu Thanh Thương, những người khác đều không nhịn được cười ra tiếng.

Tiêu Thanh Thương cả giận: “Khinh Trần, không phải chỉ dọa ngươi một lần thôi sao, có cần ghi hận mãi đến bây giờ?”

“Ta ghi hận được gì?” Phương Khinh Trần hờ lạnh một tiếng: “Các ngươi không biết yêu quý mình, ta có gì đáng ghi hận? Tính mạng không phải của bản thân các ngươi sao? Lại chẳng phải của ta. Các ngươi nguyện ý không coi tính mạng mình là gì, ta còn phải lo lắng thay hay sao? Tối đa cũng là nhắc tới niềm vui thôi.”

Mọi người đối với việc Phương Khinh Trần miệng sắt răng thép, khẩu thị tâm phi, đều đã quen từ lâu. Y nói càng ác độc, mọi người sẽ càng mỉm cười, kỳ thật trong lòng nhau cũng phần nhiều có đồng cảm. Dù sao lúc đó Tiêu Thanh Thương và Tiểu Dung thật sự đã dọa mọi người.

Lúc trước, khi giáo sư Trang hỏi ai đi ai ở, các học trò đã minh xác muỗn đi đều nhao nhao tỏ thái độ trước, mấy người còn lại cứ ngồi đó, cũng không cho

thầy lập trường.

Chờ giáo sư Trang vẫy tay bảo những người đã xác định muốn đi thu dọn đồ đạc chuẩn bị sẵn sàng, ánh mắt nhìn qua hỏi dò, Phương Khinh Trần không chút để ý buông tay sớm nhất: “Loại học sinh hư không thích bị quản thúc như tôi đây sẽ thích cuộc sống kiểu nào, không có gì nhớ mong không quên đâu.”

So với các học trò từ bên ngoài chạy về, y đã sớm biết rõ cả tình huống, kỳ thật trước khi mọi người tề tựu toàn bộ, y đã nghĩ xong xuôi chuyện lấy bồ đi ở.

Người quyết định sớm nhất là Phương Khinh Trần. Mà quyết định nhanh nhất, lại là Phong Kính Tiết. Trên thực tế, thời điểm chung quanh rối ren như vậy, y đã có tâm tư nhàn rỗi ngồi trong góc uống trà.

“Ta đã đáp ứng Đông Ly, con đường này, ta bồi y cùng qua.”

Loại sự tình này với y mà nói là nghĩ cũng chẳng cần.

Hầu như chẳng một ai kỳ quái với phản ứng của Phong Kính Tiết, mọi người đều chỉ dùng ánh mắt thâm sâu nhìn y. Sau đó có người than nhỏ, có người cười, có người lắc đầu không hiểu, lại không một ai ra một lời một câu một chữ khuyên bảo.

Phong Kính Tiết và Phương Khinh Trần hai người này thông khoái nói phải ở lại, nhưng mấy người còn lại đều vẻ mặt ngưng trọng suy xét rất lâu, không ai nói gì trước.

Mà giáo sư Trang rõ ràng cũng đã từ bỏ việc khuyên bảo Phương Khinh Trần không nghe lời nhất, cùng Phong Kính Tiết mục đích minh xác nhất, chỉ cố gắng khuyên nhủ mấy học sinh khác từ các góc độ. Thủ thuyết phục họ từ bỏ ý nghĩ ở lại, xua tan sự kích động muốn ở lại.

Ông cơ hồ biểu đạt hết toàn bộ thành khẩn, quan tâm, để ý trong từng lần khuyên bảo này. Các học sinh đối với sự cố gắng của thầy, không phải là không

động dung.

Các học trò đã chuẩn bị tốt phải đi khác, cũng đều nhao nhao mở lời, tận lực khuyên bảo các học trò đến nay vẫn chưa minh xác tỏ thái độ. Ngay cả Kính Tiết và Khinh Trần cũng vô ngực cam đoan, nếu thế gian có việc gì họ còn không bỏ xuống được, sẽ cố gắng giúp họ giải quyết.

Chậm rãi, các học trò cũng từng người một bị thuyết phục. Mà người cuối cùng kiên quyết không chịu đi, lại là Triệu Thần cười tít mắt, nhìn thế nào cũng là dáng vẻ rất dễ dàng bị thuyết phục kia.

Lý do Triệu Thần ở lại cũng rất làm người câm nín: “Tao ngộ mấy đời này, đối với ta mà nói, vẫn rất có lạc thú. Tuy nói thế giới này chẳng qua là một vùng man hoang. Nhưng có một số hưởng lạc lại vẫn rất thú vị. Hơn nữa, trong thế giới ban đầu, cuộc sống của chúng ta cũng quá sức yên ả không gợn sóng, không hề còn cảm xúc mạnh, mà ở nơi này, ta lại tìm được rất nhiều niềm vui.”

Y mỉm cười nói: “Đấu với trời, vui vô cùng, đấu với đất, vui vô cùng, đấu với Hoàng đế của mình, vui vô cùng, đấu với một đống lại một đống chính nhân quân tử, chọc giận tất cả người tốt đến sống ngắc ngoài, thật là chuyện quá có cảm giác thành tựu! Ôi, bỗng nhiên muốn ta bỏ đi cuộc sống như vậy, ta thật sự có phần không bỏ xuống được.”

Đối với lý do lưu lại này của y, mọi người đều cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, mọi người vẫn cố gắng khuyên bảo đến một giờ cuối cùng, y cũng vẫn cười tít mắt, chết sống nhất định không nhả ra. Máy tính đã biểu hiện thông đạo thời không càng lúc càng không ổn định, giáo sư Trang không thể trì hoãn nữa, chỉ đành bất đắc dĩ chuẩn bị dẫn những người khác rời khỏi.

Cuối cùng thời gian chia tay đã đến, mọi người trịnh trọng tạm biệt nhau xong xuôi, ba người ở lại dàn hàng đứng phía sau, nhìn những người khác quay người nối đuôi lên thuyền.

“Ôi... Ba thiếu một... làm sao chơi mạt chược được đây... ôi...”

Triệu Thần đang vồ vẹt ra vẻ vô cùng đau đớn, liền thấy trên cầu thang bên mạn thuyền, Nghiêm Lăng đã dừng lại quay đầu.

“Ê ê, đánh mạt chược không được thì chúng ta có thể đấu địa chủ mà, ngươi đừng vì bọn ta mà hy sinh trọng đại như vậy!”

Triệu Thần xông lên, ra sức đẩy một Nghiêm Lăng đang từ trên cầu thang nhảy xuống về lại cầu thang, nhưng Nghiêm Lăng cứ ì ra không chịu dịch bước. Đang lôi kéo, một cơn gió nhẹ phả vào mặt, lại một bóng người hạ xuống bên cạnh họ. Triệu Thần quay đầu, tức méo mũi: “Tô Thanh Dao! Ngươi đừng có mà nhìn thấy bốn mĩ nam chúng ta còn chưa có chủ liền động tâm nha! Ta tuyệt đối tuyệt đối theo đuổi người chung tình từ đầu đến cuối! Đi về đi về, ngươi ở lại cũng đừng hòng ôm trái ấm phải, ồn ào gì nữa, đi về đi về, đi về hết!”

Dù rằng vẻ mặt còn hơi do dự, dù rằng trong ánh mắt cũng có chút mê mang, Nghiêm Lăng và Tô Thanh Dao hai người, lại đều không chịu nhích một bước nữa.

Trên không trung, sóng năng lượng càng lúc càng hỗn loạn, khuếch tán từng đường.

Khinh Trần và Kính Tiết hai người không thể nề hà, đều tự tiến lên kéo hai người này nhảy khỏi thuyền lùi lại, hướng phi thuyền phất tay.

Cầu thang đã thu lại.

Thời gian cấp bách, hai người lâm thời thay đổi chủ ý này, thậm chí không kịp nói với giáo sư Trang lý do họ cuối cùng quyết định muốn ở lại. Trong đầu còn vang lời dặn dò vội vàng cuối cùng của giáo sư Trang, phi thuyền vĩ đại kia đã bay lên cao.

Mắt thấy trong đám mây, thông đạo thời không sẽ mở ra, Kính Tiết còn đang nhìn theo phi thuyền, Phương Khinh Trần lại đã nhún vai đi về, Triệu Thần gấp không chờ được bắt đầu kéo hai người nhảy thuyền kia hỏi han chi tiết. Mọi

người đều cho là sự tình đã cáo một đoạn, Kính Tiết lại đột nhiên đại biến sắc mặt, quay người lao thẳng đến phòng khống chế, hai ba bước đã bắt kịp Phương Khinh Trần, thuận tay lôi y chạy:

“Khinh Trần! Mau!”

Ba người phía sau kia, Kính Tiết chẳng có thời gian mà kêu, bất quá nghe Kính Tiết giọng nói không đúng, ba người cũng ngẩng đầu nhìn, nhất thời mắt trợn tròn, sau đó cũng nhanh chân chạy thẳng vào phòng khống chế.

Hai khoang năng lượng phi hành lại trực tiếp bắn ra từ trong phi thuyền, đang gian nan trốn né phải trong cơn lốc thời không cường đại!

Dưới tình huống tầm thường, khoang năng lượng phi hành bắn khỏi phi thuyền là không có gì nguy hiểm, nhưng lúc này sóng năng lượng trên không trung Tiểu Lâu đã sớm hỗn loạn, thời không loạn lưu cùng năng lượng *** thần của A Hán làm cho vật phi hành thời không lực phòng hộ không đủ bị uy hiếp trước nay chưa từng có, mà giữa không trung, thông đạo thời không đã từ từ mở ra.

Trong nháy mắt, gió lốc thời không cường đại cơ hồ lập tức xé tan tành hai khoang năng lượng phi hành kia. Mà nếu như bị năng lượng thời không hủy diệt, đó chính là hình thần đều diệt chân chính, so với A Hán còn thảm hơn, cả khả năng sống lại lần nữa cũng chẳng có!

Người trong hai khoang năng lượng đều tận mọi lực lượng, gian nan thao tác khoang năng lượng tránh né, hai khoang năng lượng vẫn như hai chiếc thuyền con giữa biển khơi, tùy thời đều có nguy cơ lật úp.

Bất kể là thầy trò trong phi thuyền, hay năm người còn trong Tiểu Lâu kia đều bị dọa thót tim. Giáo sư Trang ngay lập tức liên hợp tất cả học sinh, chuẩn xác điều khiển phi thuyền, che chở trên hai khoang năng lượng, tận lực ngăn cản gió lốc thời không cho họ, mà đám Phương Khinh Trần đã xông vào phòng khống chế, dùng *** thần của mình nối đến máy tính trung ương, tản ra tất cả

năng lượng dự trữ không chết người còn thừa trong Tiểu Lâu, toàn lực tiếp dẫn yểm hộ hai khoang năng lượng kia.

Đợi đến lúc hai khoang năng lượng an toàn hạ cánh, thời gian kỳ thật chỉ qua vài phút mà thôi, nhưng mọi người trên cảm giác, lại như đã qua năm ngàn năm.

Phi thuyền đã bay vào thông đạo thời không giữa không trung, nhưng trong tất cả máy thông thoại, đều còn vang tiếng mắng hồn hồn không chút phong độ của giáo sư Trang.

Đám Phương Khinh Trần cũng mặt mày tái mét kinh hồn chưa định bỗn ra, nhìn Dung Khiêm và Tiêu Thanh Thương mặt không chút máu đồng dạng lảo đảo bước ra từ trong khoang năng lượng, chẳng ai chịu thông cảm cho họ. Trên thực tế, trong nháy mắt đó, mọi người cơ hồ đều hận không thể bồm lên bóp chết tươi hai tên khốn hù chết người này cho rồi.

“Ta nói, các ngươi muốn đi thì đi, nếu không đi thì đừng đi! Có cần nói phải đi rồi lúc gần đi, lại gây ra màn kinh hiểm như thế cho bọn ta không?”

Lúc ấy, kể cả hai vị vừa mới chơi trò nhảy cầu thang, mọi người đổ ập xuống đầu, dùng hết toàn bộ những từ ngữ có thể nghĩ đến để giáo huấn hai tên này.

Tiêu Thanh Thương mặc dù sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng còn biện hộ vài câu, Dung Khiêm lại chỉ mặc mọi người mắng, vẻ mặt khá áy náy, ngữ khí cực thành khẩn thừa nhận sai lầm của mình, sự kích động của mình, việc mình suy nghĩ không chu toàn... Ngược lại khiến mọi người không tiện mắng nữa, thế là hỏa lực cơ hồ tập trung hết lên người Tiêu Thanh Thương.

Mãi đến bây giờ, mọi người những lúc có việc hay không vẫn cứ chế nhạo Tiêu Thanh Thương vài câu, nhưng đối với Dung Khiêm, họ lại rất ít nói gì, đương nhiên, điều này cũng liên quan đến việc Tiêu Thanh Thương luôn xen chung một chỗ với mọi người, mà Dung Khiêm lại luôn rầu rĩ, một mình trốn đi phát sầu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 379 : Giữa Đi Và Ở

Kỳ thật, đối với việc mình lại xuẩn đến mức lên thuyền rồi còn chạy về, biến thành suýt nữa toi mạng này, trong lòng Tiêu Thanh Thương cũng đã sớm ảo nǎo đến cực điểm, không biết sớm âm thầm mắng mình bao nhiêu lần rằng kích động hồ đồ không có đầu óc. Chỉ là sau khi hạ đất, vừa từ khoang nǎng lượng bước ra đã nghe thấy giáo sư Trang trách mắng, thông qua tất cả máy truyền thanh, vang vọng trong ngoài Tiểu Lâu không nói, ngay cả đám Phượng Khinh Trần cũng vây lấy nàng ầm ĩ một trận, kết quả tâm lý đảo ngược, tất nhiên trái lại cắn chặt răng, thà chết không nhận lỗi.

Chẳng qua, hiện tại đã qua nhiều ngày thế này, da mặt này mài tối mài lui sờn mài dày rồi. Dù sao cũng không thể cứ thế tranh chấp với mấy người bạn này hơn năm ngàn năm chứ, thế thì mệt lắm.

Cho nên, lúc này nghe mọi người lại bắt đầu thảo phạt, Tiêu Thanh Thương rốt cuộc khẽ thở dài một tiếng, thành thật khai báo: “Ta cho là mình có thể buông xuống. Ai biết chuyện đến trước mắt, nỗi lòng lại không làm sao bình tĩnh được. Đây đại khái chính là như Tiểu Dung nói, trên lý trí biết nên làm thế nào là một chuyện, nhưng lòng lại không nghe lời, nhất thời xúc động, thân thể đã tự mình hành động rồi.”

“Ngươi? Xúc động?” Phượng Khinh Trần hừ một tiếng, “Ta nhìn trái nhìn phải, nhưng nhìn thế nào cũng không ra tình yêu của ngươi với Ngô vương bệ hạ, lại kinh thiên động địa như thế.”

“Với y?” Tiêu Thanh Thương lắc đầu bặt cười, “Ta mới chẳng phải hiếm lạ cái đó. Chỉ là... đời này, thân nhân đối đãi ta thật sự cực tốt. Từ nhỏ đến lớn, ta làm nhiều chuyện lạ thường khác người như vậy, họ lại chưa từng bài xích nghi

ky, ngược lại luôn tận lực bảo toàn bao dung.”

Trong ngữ khí của Tiêu Thanh Thương, dần dần có buồn bã cảm hoài: “Trước kia ta chưa bao giờ biết, tình thân thì ra là thế này. Trước khi đến thế giới này, ta không biết. Sau khi đến thế giới này... đây cũng vẫn là lần đầu tiên, có người đối đãi ta như thế. Ta... Ta không thể mắt nhìn gia tộc bị làm hại, ta cũng không hy vọng, Ngô quốc sẽ bởi vì ta mà mất đi sự yên ổn.”

Tiêu Thanh Thương ngữ khí rất khổ não. Rõ ràng chỉ nên là một trò chơi một giắc mộng. Tiếc rằng bất tri bất giác, nhập kịch đã quá sâu. Rõ ràng đã dùng lý trí lần lượt yêu cầu mình lập tức thoát thân, song người cũng lên phi thuyền rồi, cuối cùng vẫn không nhịn được bắn ra.

Những năm gần đây, Ngô vương vẫn muốn đánh Tiêu gia, Tiêu gia cũng vẫn phòng bị Ngô vương, mà Tiêu Thanh Thương thì vẫn cố gắng ở trong đó duy trì một loại cân bằng. Nhưng lần này, nàng đi thật sự quá vội vàng. Ngô vương mặc dù đã đáp ứng sẽ không vô cớ làm hại gia tộc nàng, nhưng hứa hẹn của đế vương, thật đến trước mặt lợi hại được mất, lại có thể được bao nhiêu uy tín?

Huống chi, nàng vừa mất tích, cha anh nàng há có thể không ngờ vực sâu hơn với Ngô vương. Bất kể cuối cùng là phương nào gây chuyện trước, nếu nàng thật sự cứ thế không quay về, xung đột của Tiêu gia và Ngô vương, chỉ sợ đều rất khó tránh khỏi...

Trời đất chứng giám, nàng thật sự không phải xúc động đến mức cả tính mạng mình cũng chẳng để ý. Nàng chỉ nghĩ những người đó, nghĩ tai nạn những người đó có thể gặp phải, ngón tay liền không chịu khống chế nhấn nút khẩn cấp bắn ra... Khi ấy đầu óc vừa hổn loạn, thời không xuất hiện loạn lưu, không phải trong phi hành bình thường. Kết quả vừa bắn khỏi phi thuyền, bên ngoài toàn là năng lượng thời không loạn lưu... khoang năng lượng căn bản không ngăn cản được. Chẳng dễ dàng gì miễn miển cưỡng cưỡng tìm được đường sống trong chảo chết, nàng cũng sợ nhũn cả người.

Nhìn chung quanh hình như còn có ý không thuận không tha, Tiêu Thanh Thương tùy tiện vươn vai: “Ôi, nói đến thì cũng nhiều ngày như vậy rồi, mấy người nên chuyển dời hỏa lực đi chứ? Sao toàn chỉ nhìn chăm chăm ta? Cũng nên đi mắng Tiểu Dung chứ?”

Chung quanh đồng thời bĩu môi.

Nghĩ đến mình đấu võ mồm biện hộ với mọi người, lại nghĩ đến vẻ mặt ôn hòa mà áy náy của Tiểu Dung, Tiêu Thanh Thương cũng không nhịn được bật cười.

“Ê, mấy tên các ngươi, bắt nạt rắn sợ mềm không tốt đâu...”

Tô Thanh Dao cười nhẹ, nhỏ giọng chậm rãi nói: “Tiểu Dung có thể làm ra chuyện như vậy, không kỳ quái chút nào hết. Kính Tiết nhớ mong Lư Đông Ly, là bởi vì Lư Đông Ly còn có đại sự chưa xong. Ác ý sát khí của Triệu vương lại vẫn ở đó. Kính Tiết dù sao cũng không thể cứ thế yên tâm khoanh tay bỏ đi. Mà Khinh Trần thì vốn là một người không thích tuân quy củ, cục diện cân bằng của Sở quốc hiện tại không hề ổn định, tùy thời đều có thể rạn nứt, nếu như không còn y âm thăm tọa trấn, tùy cơ ứng biến, chỉ sợ dã tâm của bất cứ ai, phong ba hơi lớn một chút, đều có thể một lần nữa dậy lên chiến loạn. Mà Tân quốc lại đã là quốc nghèo dân mỏi, trong rất nhiều năm chỉ sợ đều phải khốn khổ thở dốc, bách tính càng khổ không nói nổi. Hơn nữa trong nhân thế này, còn có vài người ngươi cực đế ý, phải không hả?”

Nhìn Phương Khinh Trần quả nhiên vẻ mặt không kiên nhẫn, Tô Thanh Dao khẽ cười một tiếng, cũng không trêu chọc y nữa: “Nhưng tình huống của Tiểu Dung thì khác. Y đương nhiên cũng không bỏ Yên Lãm xuống được, nhưng dù sao Yên quốc dân cường quốc phú, Yên Lãm cũng sớm đã thành tài, chẳng cần y đặc biệt quan tâm chú ý. Chuyện nên an bài, y đã sớm thu xếp xong xuôi, ở lại nữa bất quá là thêu hoa trên gấm, y đi rồi cũng sẽ không có tai họa gì. Ngay cả tình cảm ở nhân gian, Thanh Cô thì không cần nói, cho dù là Yên Lãm, ngày trước khi cáo biệt, hai bên đều đã làm tốt chuẩn bị từ đây sẽ không thể gặp lại

nữa, những thê lương khó bỏ đó, cũng sớm đều xác định là không còn... Người nên an tâm như y, ở lại có gì cần thiết đâu?"

Nghiêm Lăng bên cạnh cũng gật đầu: "Đúng vậy, trong đám chúng ta, Tiêu Dung trước giờ chính là người nghiêm túc nhất, cũng tôn trọng pháp quy nhất, lại chưa bao giờ nguyễn ý thêm phiền toái cho người ta. Giáo sư khuyên bảo hết nước hết cái như vậy, cục thời không còn tận lực duy trì thông đạo thời không cho chúng ta, trên quy tắc mà nói, y thật sự chẳng có lý do gì mà không thể không ở lại..."

Triệu Thần ở bên nghiêm trọng khinh bỉ: "Học sinh ngoan ôi học sinh ngoan. Nói cho cùng y chính là một học sinh ngoan! Không nhẫn tâm làm người khác thương tâm, không muốn làm thầy thất vọng, không nỡ làm mọi người khổ tâm uổng phí... Học sinh ngoan trước giờ đều cân nhắc chu toàn, không chịu tùy hứng làm càn, kết quả đến cuối cùng, lý trí không áp được, lại liều mạng làm bừa hơn bất cứ ai... Lúc trước y làm sao bị phạt năm mươi năm? Hừ, có một sẽ có hai, y làm ra loại sự tình này ta không kỳ quái chút nào hết."

Thấy mấy người lại đồng thời quay đầu nhìn nàng chăm chăm, Tiêu Thanh Thương nói chuyện có phần không đủ sức: "Ê, nhìn ta như vậy làm chi..."

Triệu Thần cười gian nói: "Tiêu Dung không kỳ quái chút nào. Người lại quá kỳ quái..."

Tô Thanh Dao cũng ở bên cạnh nhẹ nhàng gật đầu: "Thanh Thương, ngươi trước giờ là người nhìn rõ nhất, cầm được buông được nhất, tiêu sai nhất, có thể quyết đoán nhất. Thời điểm cuối cùng đổi ý như vậy, thật chẳng giống ngươi..."

Tiêu Thanh Thương chỉ cười. Đúng vậy, lần này nàng thật sự đã đập bể chiêu bài của mình.

Tiêu Dung sở dĩ có thể cứ trầm mặc tùy ý mọi người phê phán, bình tĩnh mà khẩn thiết lần lượt thừa nhận sai lầm của mình, trách cứ sự chần chờ của mình, cũng xin lỗi vì làm cho mọi người hối hồn, là bởi vì trong lòng y minh định.

Điểm này, Tiêu Thanh Thương có thể thấy rõ hơn ai khác.

Người bạn luôn cực nghe lời thầy, cực tôn trọng chế độ nhà trường, hơn nữa trên vân đê đi ở, hoàn toàn không biểu hiện cứng rắn minh xác như Phương Khinh Trần và Phong Kính Tiết, một khi quyết định phải ở lại, cho dù cuối cùng khi cơ hồ bị thời không loạn lưu xé tan thành tro bụi, cũng chưa từng hối hận. Cho nên y ngược lại có thể thản nhiên thừa nhận sai lầm của mình như thế, cũng gánh vác hết thảy chỉ trích bởi vậy mà đến, còn đương nhiên cho rằng điều này hợp tình hợp lý, không hề để bụng.

Vừa nghĩ điều này, Tiêu Thanh Thương cuối cùng than nhẹ một tiếng: “Tiểu Dung y... đúng là kiên định hơn ta...”

“Đúng vậy, đúng vậy, kiên định trình diễn đặc kỹ mạo hiểm cho chúng ta.” Giọng điệu của Phương Khinh Trần khá hài hước.

“Ngươi đó, không phải là vì y không chịu bồi ngươi sao?” Tiêu Thanh Thương cười lắc đầu.

“Hừ, mất không chế cũng mất rồi, ở lại cũng ở rồi, chúng ta lại chẳng mảng gì y, mặc gì còn cả ngày cau mày khổ não, cứ như thể người người nợ y mấy vạn lượng vậy.” Ngữ khí của Phương Khinh Trần khá hậm hực.

Đối thủ chơi điện tử tốt nhất cảm xúc giảm sút, *** thán chán chường, khiêu chiến thế nào dụ dỗ thế nào cũng không động tâm, không ứng chiến. Ôi! Nhân sinh không có đối thủ thật là tịch mịch trống rỗng đến cực điểm. Mới hơn mười ngày như vậy, y đã sắp bị cuộc sống nhảm chán này bức điên.

Từ sau khi họ quyết định ở lại, Phong Kính Tiết một lòng lo Lư Đông Ly bên kia, lập tức rời Tiểu Lâu về Triệu quốc. Y có nền tảng đại phú ông, thế lực minh ám thế gian rộng nhất, cũng thuận tiện giúp đỡ bạn bè rời đi thu thập giải quyết nhất. Mà mấy người khác, đều không lập tức vào đời.

Một mặt, trong Tiểu Lâu phải một lần nữa chỉnh lý chạy thử. Việc nhàn tạp

không ít, giày vò một hai tháng cũng chưa xong. Một mặt khác, như Nghiêm Lăng, ở hồng trần đã chết mấy chục năm, dù sao cũng không gấp một hai ngày. Mà Tô Thanh Dao lại là vừa mới chết không lâu, trở về còn chưa nghỉ đủ, Tiêu Thanh Thương và Triệu Thắn lại bởi vì động tĩnh khi rời đi làm ra thật sự là... khụ, hơi bị lớn như vậy, nhất thời còn chưa thể nghĩ ra nên về thế nào mới thích hợp.

Mà Phương Khinh Trần, mặc dù là lòng có vướng bận mà ở lại, nhưng tạm thời đúng thật là chẳng có việc gì cần y. Sở quốc trước mắt thoạt nhìn vẫn bình tĩnh, không hề có dấu hiệu biến loạn gì, Tần quốc trên dưới cũng đang chấn tác *** thần muôn trùng kiến quốc gia. Trên cơ bản, hai nước này đều không có đại sự gì cần y đi cứu khổ cứu nạn. Đương nhiên, nếu y đủ vô tư, đủ nhiệt tình, lúc này chui ra hiến dâng trí tuệ và lực lượng, trợ giúp người ta kiến thiết quốc gia, quả thật cũng là một mỹ đàm, đáng tiếc hành sự như vậy quá sức không phù hợp với phong cách hành sự của bản thân Phương Khinh Trần.

Rồi ren ban đầu vừa qua, tạm thời chẳng có việc để làm, y liền theo quy củ cũ đi chơi điện tử. Thế nhưng đối thủ cũ ngày xưa chỉ cần người tại Tiểu Lâu, vừa gọi là đến kia hiện giờ lại không hề có chiến ý, trăm gọi không đến. Nhân sinh vô địch nhảm chán cỡ nào, không có đối thủ, ngay cả chơi điện tử cũng chẳng còn sinh thú. Cuộc sống như vậy, trống rỗng chẳng một mục tiêu, mới mười mấy ngày, trạng thái *** thần của Phương Khinh Trần đã giảm thăng tấp, chỉ những lúc mắng Dung Khiêm mới có thể khôi phục một chút sức sống.

Nghiêm Lăng cười ha ha nói: “Đâu còn cách nào, học sinh ngoan ngẫu nhiên không nghe lời một lần, gánh nặng tâm lý cần phải nặng hơn học sinh hư nhiều lắm, cho nên cứ...”

“Bớt nói hươu nói vượn đi! Người thật coi ta là kẻ ngốc hay sao. Tên đó cả ngày đăm chiêu ủ dột, chẳng qua là không nghĩ ra cớ gì để giải thích với Yên Lãm về cánh tay đột nhiên thêm ra kia thôi.” Phương Khinh Trần hừ một tiếng: “Người có tin không? Chúng ta hiện tại nếu có thể có một cái cớ hoàn mỹ đưa cho y, y có thể lập tức nhảy dựng lên, chạy một mạch về Yên quốc.”

Triệu Thần cũng cười không có hảo ý mà nói: “Tiểu Dung cứ không nghĩ thoảng, kỳ thật chuyện này rất đơn giản mà. Ta rất muốn kiến nghị với y, trực tiếp chặt cái tay kia đi là được...”

“Ngươi cho ta là kẻ cuồng tự ngược chắc?” Theo một tiếng cười nhẹ, nhân vật chính của câu chuyện từ ngoài cánh cửa tự động đi đến.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 380 : Khiêm Khiêm Quân Tử

Thấy Dung Khiêm từ ngoài cửa tự động đi đến, mọi người cùng nhau nhìn về phía y, Nghiêm Lăng cười nói: “Khó được ngươi chịu chui ra chung chạ với mọi người, có nghĩ ra cách chưa?”

Dung Khiêm cười lắc đầu: “Ta thật sự không nghĩ ra lý do hay cớ gì. Chỉ là đã không nghĩ ra, dứt khoát khỏi nghĩ cũng được, mấy hôm trước ta lại tự mình rúc vào sừng trâu.”

Phương Khinh Trần hừ một tiếng nói: “Vốn chính là ngươi nghĩ ngợi vớ vẩn quá nhiều, tự tìm phiền toái thôi. Kính Tiết trực tiếp nói y là thần tiên hạ phàm, cũng chẳng thấy Lư Đông Ly thế nào.”

Dung Khiêm còn chưa tiếp lời, Tiêu Thanh Thương đã cười nói: “Khinh Trần ngươi mới là chủ ý kém cỏi đó. Yên Lãm làm sao so được với Lư Đông Ly? Lư Đông Ly vốn là người bụng dạ thằng thắn không nói, y vẫn lấy cái chết của Kính Tiết làm chí hậu, thấy Kính Tiết sống lại, đương nhiên chỉ có may mắn tràn lòng, Kính Tiết dùng lý do gì y cũng không để ý. Yên Lãm thì...”

Ngữ khí thoảng ngừng, nhìn Dung Khiêm: “Thứ nhất Tiểu Dung lại chẳng phải đã chết, việc tàn tật này dù là tâm bệnh một đời Yên Lãm, chung quy cũng không thể so với chết, thứ hai tiểu tử kia lại làm quân chủ, chuyện phải suy nghĩ tự nhiên sẽ nhiều hơn người khác. Kính Tiết là lấy thân phận mới một lần nữa xuất hiện bên cạnh Lư Đông Ly, chỉ cần Lư Đông Ly không để ý câu đố trong việc y sống lại, việc Kính Tiết sống lại căn bản chẳng cần giải thích với người thứ ba. Mà Tiểu Dung, y lại là Dung tướng, Dung quốc công cả Đại Yên quốc dưới một người trên vạn vạn người, mọi người chú mục! Cánh tay bị gãy không hiểu làm sao lại mọc ra như vậy, cũng chẳng có một giải thích hợp lý cho mọi

người, có thể thành sao?”

Dung Khiêm cười nói: “Ta mấy hôm trước trái lo phải nghĩ, cũng chính là việc này. Bất quá, hiện tại ta tạm thời cũng không muốn suy nghĩ những việc này nữa. Tôi đa lặng lẽ gặp Yên Lãm một lần trước rồi lại nói. Chỉ cần y không để ý quá nhiều, nghi vấn của người ngoài, ta cần gì phải để trong lòng.”

Mọi người nhìn nhau cười, trong lòng đều thấy thập phần khoái ý, ngay cả Phương Khinh Trần cũng vui vẻ không tranh cãi nữa.

Tiểu Dung tính tình quá tốt. Dĩ vãng làm việc luôn suy nghĩ quá nhiều, nghĩ quá chu đáo, luôn nơi chốn tính toán cho người khác, luôn tự sa vào khổ cục, nếu có thể sớm buông ra như vậy, lúc trước cũng chưa chắc phải tự tìm tuyệt lộ, tự bố trí tử cục bức Yên Lãm đối phó mình.

Chẳng qua, nếu không có chuyện năm đó như vậy, hiện giờ mối quan hệ giữa y và Yên Lãm, sợ lại chưa chắc có thể có sự thăng thắn đổi dãi của hôm nay.

Dung Khiêm nhẹ giọng nói: “Ta đã nghĩ rõ ràng. Qua hai hôm nữa, coi bên ngoài có thể kiểm được kẽ hở thì sẽ quay về. Các ngươi thì sao?”

Tiêu Thanh Thương thở dài: “Ta trước khi đi đã quyết biệt Ngô vương, hiện tại lại bỗng nhiên chui ra, đúng thật không biết tự vo tròn như thế nào.”

Triệu Thần cũng nhún vai: “Để ta nghĩ xem nên ứng phó cả Vệ quốc đuối giết như thế nào trước rồi nói sau.”

Tô Thanh Dao và Nghiêm Lăng nhìn nhau: “Bọn ta không vội.”

Dung Khiêm lúc này đã buông đại sự trong lòng xuống, tâm tình liền trong sáng trống trải hơn rất nhiều, cũng có càng nhiều tâm tư để quan tâm người bên cạnh hơn, lúc này nhìn sang hai người cười nói: “Các ngươi ở lại, rồi lại dường như không vội quay về chút nào.”

Tô Thanh Dao nhẹ giọng nói: “Ta khác với các ngươi. Ta không phải bởi vì

có người và sự không bỏ xuông được mới lưu lại. Ta lưu lại, chỉ là cảm thấy nơi này tốt hơn nơi đó.”

Phương Khinh Trần nhướng mày: “Nơi này tốt hơn nơi đó của chúng ta?”

“Không thể sao?” Tô Thanh Dao mỉm cười. “So với nơi này, thế giới của chúng ta thật sự quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến độ không còn sức sống. Chúng ta không cần ai, cái gì cũng có thể tùy tiện được, mà ở nơi này, chúng ta phải cố gắng, phải giao tranh, chúng ta có thể có rất nhiều mục tiêu và lý tưởng, cho nên mới sẽ có càng nhiều thỏa mãn và kinh hỉ. Hơn nữa, tình thân, tình bạn, tình yêu giữa người với người, mỗi một loại đều là tốt đẹp và động lòng người mà ta trước kia tưởng tượng không đến... Các người nhìn ta như vậy làm gì?”

Mọi người đều dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn Tô Thanh Dao, hồi lâu mới có người hỏi: “Trò Tô, nếu ta nhớ không lầm, người mỗi một đời hình như đều làm nữ vương nhỉ?”

“Vô tình nhất là nhà đế vương, mỗi một đời của người, dường như cũng luôn không thể phân rõ với cô phụ phản bội lợi dụng lừa gạt mấy chuyện lộn xộn đó mà nhỉ? Ta nói... cứ thế mấy trăm năm, người lại còn hướng về tình thân, tình bạn và tình yêu như vậy. Chúng ta nên nói người sức chịu đựng tâm lý quá mạnh, hay nói phương hướng suy nghĩ của người, căn bản hoàn toàn không giống với người bình thường đây?”

Tô Thanh Dao bật cười: “Ta không được, đâu phải người khác đều không có được. Hơn nữa, cho dù là ác đồ gian tặc, trong lòng vị tất không giữ lại một thánh địa nhỏ. Cho dù bên cạnh ta phần nhiều là giả dối lừa gạt, nhưng có thể nhìn thấy những điều tốt đẹp người khác trải qua đó, ta đương nhiên cũng phải có cảm xúc, phải có khát khao. Trước kia ta bị luận văn giới hạn, không thể thay đổi thân phận, về sau lại không còn loại hạn chế này, có lẽ ta cũng có thể tự mình trải qua những điều đó, mà không cần luôn thất vọng nữa.”

Ngữ khí của nàng rất nhẹ nhàng, ý cười cũng cực thong dong, mọi người

nghe thấy lại phần nhiều có chút bội phục. Thân là nữ vương, đã trải qua nhiều đời như vậy, đổi mặt với nhiều hư tình giả ý như vậy, nàng lại còn có thể có tâm tính bình thản mà kiên định như vậy để đi tin tưởng, đi hướng về những điều tốt đẹp giữa người với người, mà không phải hận đời, đầy ngập oán khí, không thể không thừa nhận, tố chất tâm lý của vị bạn học này thật là tốt vô cùng.

Nghiêm Lăng cũng cười nói: “Thanh Dao có chờ mong tốt đẹp với tương lai, mà ta à... Ha, ta căn bản là quyết định lưu lại hưởng thụ cuộc sống nơi này.”

“Hưởng thụ?” Dung Khiêm ngạc nhiên.

“Đương nhiên là hưởng thụ rồi!” Triệu Thần hai mắt tỏa sáng nói chen: “Ngươi nghĩ thử xem, hiện tại thầy cũng không còn, cục thời không cũng chẳng quản chúng ta, ở nơi này chúng ta thích chơi thế nào thì chơi thế ấy. Ta muốn làm thủ thợ mộc, thầy thuần thú, thợ vá nồi, nhân trung chi kiệt, phiên vân phúc vũ, được phàm nhân kính như thiên thần...”

Nhin mấy học trò chung quanh dáng vẻ khịt mũi coi thường, Triệu Thần nhún vai: “Ê, đừng như vậy nha, ta không tin một thế giới lớn như vậy, các ngươi không tìm được chuyện gì thú vị. Chơi chán kỳ thật cũng chẳng có gì quan trọng, giáo sư vì để chúng ta trở về, căn bản một mục cõ ý làm chúng ta lầm đường. Ông ấy không ngừng nói, năm ngàn năm dài lâu cỡ nào, xa xôi cỡ nào, vạn nhất hối hận, lại không thể trở về, chỉ có thể khổn khổ chịu đựng gì đó. Thoạt nghe những điều này đúng thật đều rất có đạo lý, đáng tiếc, ta cứ không chịu mặc mưu. Năm ngàn năm mặc dù dài, lại tính là gì đâu? Ta qua vui vẻ thì qua, qua không vui thì trực tiếp đi mở hệ thống đông lạnh, học A Hán nhăm mắt đánh một giấc, trực tiếp ngủ đến thời gian thông đạo thời không khôi phục chẳng phải là xong.Ê, các ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Nghiêm Lăng, ngươi đừng có nói với ta, ngươi không phải cũng nghĩ thông việc này mới nhảy khỏi thuyền!”

Dung Khiêm sững sốt một chút, không nhịn được cười ra tiếng: “Đúng vậy, sao ta lại chưa bao giờ nghĩ tới, tương lai nên đông lạnh mình mấy ngàn năm, cứ thế nháy mắt để thời gian trôi qua kia chứ? Thật đúng là ngu đến lợi hại.”

Tô Thanh Dao cười nói: “Ngươi có bao giờ từng nghĩ chuyện phải đầu cơ trực lợi? Ngươi vốn luôn cực nghiêm túc với mọi chuyện, đối với người trong lòng coi trọng lại cực đế ý, lúc cân nhắc đại sự đi ở này, tự nhiên càng phải nghiêm túc hơn mười phần, mới chẳng như tên này, khinh thường hồ đồ như thế.”

Dung Khiêm cười nói: “Chỉ là mọi người tính tình bất đồng thôi. Như Kính Tiết, sợ cũng không nghĩ đến biện pháp này, y nghĩ, chỉ là sinh tử họa phúc của Lư Đông Ly, cái giá của việc ở lại y căn bản chưa từng để ý. Mà Khinh Trần...”

Phương Khinh Trần trước khi ánh mắt ôn hòa của y nhìn qua, cả người ngứa ngáy vội vàng né qua bên cạnh: “Ngừng ngừng ngừng! Người đừng nhìn ta như vậy! Ta nghĩ gì, làm gì, chọn thế nào đều là chuyện của ta, đừng có cố gán suy nghĩ thánh nhân của ngươi lên người ta.”

Dung Khiêm nhẹ nhàng hỏi với nét cười bên môi: “Khinh Trần, bao giờ ngươi về?”

“Về đâu?” Phương Khinh Trần hỏi không chút đế ý.

Dung Khiêm cười lắc đầu: “Khinh Trần, hà tất lừa mình dối người, mấy ngày nay *** thần của ngươi cực không tốt, không phải bởi vì điện tử chơi chán ngắt, cũng không phải bởi vì ta không chịu cùng ngươi đại chiến ba trăm hiệp, chỉ bởi vì ngươi có người tưởng niệm, chuyện tưởng niệm, nơi tưởng niệm, lại chưa đi, cho nên trong lòng trống vắng, cần tìm lý do phát tiết. Mà ta thì vừa hay là đối tượng thích hợp nhất cho ngươi oán giận.”

Phương Khinh Trần nhíu mày, chậm rãi đưa tay hoạt động mười ngón và cỗ tay.

Với tên tự cho là đúng nào đó, trả lời tốt nhất, dường như nên là nắm đấm mà không phải miệng.

Dung Khiêm thấy đáng vẻ y có phần thiện quá hóa giật, vội vàng đứng dậy,

lùi lại vài chục bước, cười nói: “Quân tử động khẩu bất động thủ.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 381 : Quy Định Ngàn Năm

Thấy Phương Khinh Trần dáng vẻ có phần thiện quá hóa giận, Dung Khiêm vội vàng đứng dậy, lùi lại vài chục bước, cười nói: “Quân tử động khẩu bất động thủ.”

Những người khác cũng vội vàng cười ha ha ngăn giữa hai người.

“Đừng náo loạn, hiện tại năng lượng của Tiểu Lâu có hạn, không tiện tự mình chữa trị, không chịu nổi các ngươi ấu đả một trận đâu.”

“Có bản lĩnh thì các ngươi ra ngoài đánh đến trời đất mịt mù bọn ta cũng không quản, đừng đánh nhau ở đây là được.”

“Ra ngoài đánh cũng không thành vấn đề, đừng phân sinh tử nha.” Tiêu Thanh Thương miễn cưỡng ra vẻ nghiêm túc: “Hiện tại Tiểu Lâu không kham nổi các ngươi ba ngày hai đầu đổi thể sống lại đâu. Hai ngươi nếu ai chết quay về, chúng ta sẽ hợp lực nhốt vào khoang đông lạnh năm mươi năm trước nói sau.”

Phương Khinh Trần hừ một tiếng: “Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói? Năng lượng dự trữ ban đầu của Tiểu Lâu, toàn phí trên người ai?”

Dung Khiêm và Tiêu Thanh Thương cùng nhau xấu hổ cười xòa.

Căn cứ Tiểu Lâu vốn là kiến thành trên cơ sở cự hạm thời không, hiện tại mẫu hạm đã chạy đi, thiết bị chuyển hoán nguồn năng lượng chính tự nhiên đã đi theo mẫu hạm. Thiết bị chuyển hoán năng lượng còn lại cho họ sử dụng, lệ thuộc vào tàu bay thời không một lần loại nhỏ cho họ về nhà, năng lực sản sinh năng

lượng tự nhiên cũng cực kỳ có hạn.

Vốn thời điểm mẫu hạm rời đi, cũng tận lực dự trữ năng lượng cho họ, để chuẩn bị cho khi cần đến, kết quả thuyền này còn chưa vào thông đạo thời không, năng lượng dự trữ bên này đã dùng hết tám chín phần mười cho việc đón Tiểu Dung và Tiêu Thanh Thương hạ đất. Hiện tại tuy không xem như bắt đầu tích góp từ con số không, tốc độ lại chậm như sên, cách năng lượng tràn đầy lần nữa chẳng biết phải cần bao lâu.

Thấy Tiêu Thanh Thương và Dung Khiêm đều không tiện mở miệng, Nghiêm Lăng cười nói: “Kỳ thật, Thanh Thương nói rất có lý. Rất nhiều chuyện, chúng ta nên thương lượng ra một chương trình.”

Nghe lời này đã nói đến chính đề, tự nhiên không còn ai cười đùa ẩn ý nữa, cho dù là học sinh hư bình thường luôn tự giễu là không thủ quy củ như Phương Khinh Trần cũng thu lại vẻ bỡn cợt đời. Hiện tại Tiểu Lâu chỉ còn lại mấy người họ, còn là ở nơi man hoang chưa khai hóa cách tuyệt thế giới ban đầu này, nếu muốn bớt chút phiền toái, tất nhiên cần thảo luận xác định quy tắc thích hợp để tự mình ước thúc.

Phương Khinh Trần nghĩ nghĩ, lại mở miệng đầu tiên: “Hiện tại chúng ta khuyết thiếu nguyên liệu cần thiết, nhất là kim loại hiếm không thể khai thác được, muốn an toàn bí mật mà kiến tạo ra thiết bị chuyển hoán năng lượng mới, không mất một hai ngàn năm, sợ là không được. Thế thì năng lượng nhất định phải tiết kiệm. Đã như vậy, ta cho rằng, điểm lớn nhất chính là đình chỉ việc thời gian dài theo dõi tình hình cả đại lục, nhu cầu năng lượng với việc này thật sự quá lớn.”

Lời này y nói nhìn như có lý, kỳ thật cực lấy công mưu tư. Bản ý của ý kiến này tuyệt đối không phải yêu quý năng lượng, mà là y sớm đã ghét cay ghét đắng loại giám thị không hề có quyền riêng tư này. Trước kia chỉ là nội quy hạn chế, không có biện pháp thôi.

Tiêu Thanh Thương nghĩ một chút nói: “Đình chỉ theo dõi có thể tiết kiệm rất nhiều năng lượng, nhưng cũng sẽ làm cho chúng ta không thể toàn diện nắm giữ tình huống các phương diện.”

“Tại sao phải biết hết mọi thứ? Bất cứ thời điểm nào cũng có thể rình mò người khác. Biết người khác nói gì làm gì trù tính gì, nhân sinh không có kinh ngạc, không có chờ mong, lại còn ý nghĩa gì? Hơn nữa, ngay cả trước kia khi làm luận văn, nội quy cũng nghiêm khắc cấm học trò ở Tiểu Lâu lộ ra tin tức liên quan với người lịch thế.”

Tô Thanh Dao nhẹ giọng nói: “Chúng ta đã muốn ở đây sống phẩn khích, thì phải dựa vào bản thân để sống, mà không phải ỷ lại loại theo dõi này.”

Dung Khiêm cũng gật đầu: “Quả thật, lúc chơi điện tử nếu dùng máy sửa chữa, một hơi sửa nhân vật đến cấp bậc cao nhất, trang bị mạnh nhất thì cũng chẳng còn lạc thú.”

“Thế cứ quyết định phương tiện theo dõi của Tiểu Lâu trước mắt chỉ nhắm vào hết thảy động tĩnh chung quanh Tiểu Lâu. Mà bên ngoài chỉ có theo dõi tương quan với những người vào đời khác, hơn nữa nội dung theo dõi, chỉ có dưới tình huống được đương sự đồng ý, mới có thể mở ra, thế nào?”

Mọi người đều cười gật đầu.

Tiêu Thanh Thương lại nói: “Ta nghĩ điều thứ hai này, chính là có một chút cảm kỵ, vẫn không phá vỡ thì tốt. Chúng ta không ai là thần tiên. Loại sự tình thay trời đổi đất này, không phải năng lực của chúng ta có thể điều khiển. Nơi này là một thời không độc lập. Nó nên tuân theo quy tắc phát triển của bản thân. Mặc dù chúng ta có thể ảnh hưởng, nhưng không thể cưỡng bức. Bởi vậy, tỷ như chân tướng Tiểu Lâu, tỷ như thân phận chân thật của chúng ta, vẫn phải giữ kín như bưng.” Tô Thanh Dao cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành: “Mỗi quan hệ tốt hơn, sự tín nhiệm sâu sắc hơn, nếu cấp bậc cách nhau quá xa, ở chung hẳn sẽ thiếu rất nhiều hòa hợp và tự nhiên.”

Tiêu Thanh Thương cười nhẹ một tiếng: “Kỳ thật, ta nói như vậy... chẳng qua là muốn mọi người sống tốt hơn thôi. Có chuyện, là nhất thiết không thể chơi trò thăng thắn gì đó, mà nên giấu giếm một đời mới tốt. Người không nói, người ta cả đời coi người là bão bối, người nói, người ta sẽ coi người là tảng đá. Mặc ném mặc đánh mặc chịu khổ, khổ nạn gì cũng do người gánh, cộng thêm tảng đá này còn có thể dùng để lót chân, y đều không áy náy không đau lòng. Dù sao người là thần tiên mà, quan hệ với thần tiên tốt như vậy, chung quy cũng nên được chút lợi chứ.”

Dung Khiêm nhíu mày: “Kỳ thật...”

“Ta đồng ý.” Triệu Thần ngắt lời Dung Khiêm vốn muốn nói: “Một phàm nhân, nếu biết người chí cận bên cạnh là thần tiên, sao có thể sống chung tự nhiên như trước kia? Chúng ta cần gì phải tìm khó chịu cho mình.”

“Lòng người đều có sở cầu, chúng ta cần gì phải dùng thân phận thần tiên vô cớ khảo nghiệm tình cảm của người bên cạnh có đủ thuần túy hay không? Cho dù người tin tưởng người người để ý kia, nhưng người cũng phải cân nhắc đến những người khác chúng ta, dù sao chúng ta là một đoàn thể, bí mật của Tiểu Lâu không thuộc một người, mà thuộc về mọi người, tùy tiện bóc trần, cũng là không có trách nhiệm với những người khác. Chúng ta không thể bởi vì tín nhiệm cá nhân, mà thêm phiền toái cho cả những người khác, đúng không?” Tô Thanh Dao cũng gật đầu đồng ý.

Phương Khinh Trần nhún vai không cho là đúng: “Không hề gì, với việc này ta không có ý kiến gì hết.”

Dung Khiêm nghĩ nghĩ, cười cười: “Mọi người đều đã nghĩ như vậy, thế ta cũng không phản đối. Ta vốn cũng không hề định phải tiết lộ chuyện Tiểu Lâu ra ngoài, chỉ là, không thể đồng ý những nhận định đó của Thanh Thương lăm mà thôi.”

“Cách nhìn của ta sai sao. Nếu biết người là thần tiên, người pháp trường cứu

giúp, người cụt tay, tàn tật của người, sẽ cho Yên Lãm sự chấn động lớn như vậy sao? Còn có, nếu biết Khinh Trần là thân bất tử, Sở Nhược Hồng sao lại bị y dọa đến..."

Phương Khinh Trần sa sầm mặt: "Các người tranh việc các người, đừng kéo ta vào."

Dung Khiêm cũng cười nói: "Những việc ta làm đó, chỉ là ta tự mình nguyện ý làm, không phải vì để người khác cảm động cỡ nào."

Tiêu Thanh Thương nhàn nhạt nói: "Cho dù những việc chúng ta làm đó, đích xác không phải vì nhận được gì, nhưng ít ra cũng không nên vì để người đòi hỏi mưu đồ vô bờ bến."

"Được rồi được rồi, điều này mọi người đều đã không có dị nghị gì, chúng ta lại bàn điều tiếp theo thôi..." Nghiêm Lăng kịp thời ngăn chặn một cuộc tranh luận khả năng không ngừng nghỉ: "Điều thứ ba ta đề nghị chính là, bất kể chúng ta lịch thế gặp phải khó khăn ra sao, đều không được dùng *** thần lực và năng lực của Tiểu Lâu. Tận lực tự hạn chế, tự mình ước thúc, đây chẳng những là vì tiết kiệm nguồn năng lượng, còn có khả năng không để thời không loạn lưu tiến một bước trầm trọng hơn, cũng là để hành trình lịch thế của chúng ta đừng đến mức trở nên không chút ý nghĩa. Nếu thật sự không thể thích ứng thế giới này, không thể khống chế bản thân, trái với quy định, thế thì... sau khi trở về sẽ coi tình huống, tự giác đồng lạnh mình đi."

Phương Khinh Trần cười nói: "Điểm này không cần người nhắc nhở, mọi người trong lòng đều biết. Kính Tiết rõ ràng vội về Triệu Quốc như vậy cũng chẳng dùng máy phi hành gì, còn không phải theo quy củ cũ, ra roi thúc ngựa chạy đi sao."

Những người khác cũng đều cười gật đầu.

Sau đó, mấy người lưu lại Tiểu Lâu này dùng khoảng thời gian ước chừng nửa ngày, thảo luận ra quy tắc chi tiết bao nhiêu điều, có thể thiết thực bảo hộ

mọi người, lại không lãng phí năng lượng Tiểu Lâu, mà mọi người đều tán thành, lại liên lạc truyền đạt cho Phong Kính Tiết còn đang trên đường, Phong Kính Tiết cũng không có ý kiến phản đối gì, sự tình liền quyết định như vậy.

Thương nghị đã định, Dung Khiêm đứng dậy cười nói: “Qua hai ngày nữa ta sẽ đi, hai ngày này còn rảnh, Khinh Trần, nếu ngươi thật sự còn thích đánh nhau trong điện tử như vậy, ta có thể bồi ngươi.”

Phương Khinh Trần cười lạnh: “Ai hiếm lạ ngươi làm đối thủ? Trong Tiểu Lâu sống chán ngắt, ta cũng có thể ra ngoài chơi.” Ánh mắt y đảo qua mấy người khác, “Các ngươi xem ra thật sự không vội đi.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 382 : Một Điều Cuối Cùng

Ánh mắt Phương Khinh Trần đảo qua vài người khác, “Các ngươi xem ra thật sự không vội đi.”

“Đúng vậy, dù sao tạm thời ở lại nơi này, cũng chẳng có gì là không tốt.”

“Chơi điện tử, coi người bên ngoài làm trò cười, nếu thật nhàn rỗi vô sự, còn có thể ôn lại ghi chép trước kia. Đúng rồi, A Hán đời thứ năm thứ sáu không phải đã mã hóa, chỉ giáo sư có thể xem sao? Hiện tại giáo sư đi rồi, máy tính chủ mở ra toàn bộ quyền hạn với chúng ta, ta mới vừa tìm được tư liệu của y, rảnh thì coi thử, cũng có thể xua bớt rất nhiều thời gian.” Triệu Thần cười hì hì nói.

Dung Khiêm lại lắc đầu bảo: “A Hán đã mã hóa tư liệu, chính là không thích người khác xem. Sự riêng tư của y, chúng ta nên tôn trọng thì hơn.”

Triệu Thần hừ một tiếng: “Trước kia khi chúng ta vào đời, ta cũng không thấy người nào trong lâu từng tôn trọng sự riêng tư của chúng ta.”

Dung Khiêm cười khổ một tiếng, không nói gì nữa, bản thân y tuy rằng có thể không xem ghi chép lịch thế của A Hán, lại thật sự rất khó can thiệp hành vi của người khác. Dù sao hơn bảy trăm năm qua, khi mọi người lịch thế, học trò trong Tiểu Lâu đều có thể tùy tiện xem, quan niệm này đã không gì phá nổi, hiện tại cố muốn thay đổi, thật sự chẳng dễ. Hơn nữa A Hán gây ra trận này, dẫn phát biến cố lớn như vậy, chút giận dữ kia trong lòng mọi người cũng đều chưa tiêu hết. Hiện tại đánh cũng không được, mắng cũng không ai nghe, thế... bị xem ghi chép gì đó, dường như chẳng thể tránh khỏi.

Tô Thanh Dao cười đắc chí, trả lời câu hỏi của Phương Khinh Trần: “Dù

sao bọn ta cũng không có chuyện gì phải lập tức làm, tạm thời cũng chưa nghĩ ra vào đời phải lấy thân phận gì, làm những chuyện gì. Cứ nhàn rỗi trước, chờ quyết định rồi lại nói sau.”

Vẻ mặt Phương Khinh Trần bỗng nhiên có chút cổ quái, cười cười mà bảo: “Mọi người đều đã không có việc gì phải làm, mà lại đều có thời gian năm ngàn năm dài như thế, vậy ta cho chút kiến nghị thì thế nào?”

Tiêu Thanh Thương cười nói: “Ngươi lại có chủ ý tồi tệ gì thế?”

“Sao lại là chủ ý tồi tệ? Đây chính là chủ ý tốt, là chủ ý tốt thúc đẩy xã hội tiến bộ đó!” Phương Khinh Trần thong thả nói: “Còn nhớ trước kia lúc mở hội, ta từng đề cập hạn chế hoàng quyền chứ? Lúc ấy các ngươi phần lớn không có hứng thú gì, bởi vì loại cải cách này, không có khoảng thời gian mấy trăm năm rất nhiều thế hệ kiên trì nỗ lực không ngừng, căn bản chẳng làm được. Cho nên lúc ấy ta cũng không kiên trì nữa, nhưng hiện tại thì khác, mọi người dù sao đều không có việc gì, hơn nữa đều có thời gian đủ dài...”

Tiêu Thanh Thương không nhịn được cười nói: “Khinh Trần, ngươi còn ghi hận đế vương như vậy à?”

“Ghi hận cái gì, ta hoàn toàn là muốn giải phóng toàn nhân loại thôi!”
Phương Khinh Trần lườm một cái, cơ mặt mọi người đều co rút, toàn thể làm ra vẻ không thể chịu đựng.

Bất quá, cười nhạo quy về cười nhạo, lần này mọi người cũng không phản đối thế nào.

“Ừm, dù sao thời gian rất dài...”

“Dùng mấy trăm năm, biến đổi ngầm, lặng lẽ thúc đẩy, thay đổi quan niệm của người ta, thay đổi chiều hướng thiên hạ, từng chút một đạt tới mục đích của chúng ta. Cũng không phải là không thể.”

“Khoảng thời gian năm ngàn năm... đủ từ thời kỳ đồ đá mới phát triển đến xã hội phúc lợi. Kỳ thật, cho dù chúng ta không làm gì, lãng phí cũng có thể đến khi đế chế tiêu vong.”

Dung Khiêm ngược lại cười nói một câu: “Kỳ thật nếu là quân chủ hiền minh...”

“Ngươi không biết minh quân mới là kẻ địch lớn nhất của dân chủ sao?”

Phương Khinh Trần cười nói: “Bớt kiểm cớ đi, ta còn không biết ngươi? Không phải thiên vị Hoàng đế tiểu hài nhà ngươi sao? Yên tâm được rồi, chẳng ai yêu cầu ngươi đi dao động đế vị và quyền lực của y đâu, ngươi hoàn toàn có thể chờ y... ừm... việc đó... không còn... sau đó lại...” Thấy Dung Khiêm vẻ mặt không vui, Phương Khinh Trần không nói tiếp nữa.

Y tuy thường châm chọc Dung Khiêm, thích lôi ra giễu cợt, rốt cuộc cũng không thật sự đả thương người. Khi nói đến sinh tử của Yên Lãm, y đã có điều kiêng kỵ mà tận lực lựa chọn từ khác, song có lẽ cuối cùng vẫn làm lòng Dung Khiêm có chút buồn bã rồi.

Cho dù biết Phương Khinh Trần không hề có ác ý, nhưng hai chữ “không còn” bị liên hệ một chỗ với Yên Lãm chung quy làm lòng người đau xót. Yên Lãm dù sao chỉ có sinh mệnh trăm năm. Mà y, chẳng những sinh mệnh gần như không có cuối, chỉ thân ở một đời này, đã có khoảng thời gian năm ngàn năm dằng dẳng phải vượt qua. Năm tháng lâu dài như vậy, chia lìa vĩnh viễn không có cuối như vậy, thật sự khiến người ta có cảm giác cực khổ chịu nổi.

Nhìn vẻ mặt y, thần sắc Phương Khinh Trần cũng hơi buồn bã, mà Tiêu Thanh Thương nhớ tới thân nhân đời này đối đãi nàng cực tốt, mặt cũng hơi buồn, tầm mắt Tô Thanh Dao quay vòng giữa ba người, sâu trong ánh mắt bỗng nhiên lộ ra vẻ suy tư.

Triệu Thần thấy không khí có chút ngưng trọng, cười gián đoạn: “Được rồi được rồi, Khinh Trần, ngươi nói cho chúng ta nghe xem, ngươi dự định bắt đầu

cuộc cách mạng vĩ đại của mình như thế nào?”

Phương Khinh Trần lại ngẩn ra, y toàn tâm toàn ý muốn chia mỏng hoàng quyển là không giả, nhưng đến bây giờ, có khoảng thời gian năm ngàn năm này, mới nghiêm túc bắt đầu động ý nghĩ này, mà thiết thực phải thực thi thế nào thì thật sự chưa từng nghĩ.

Triệu Thần cười nói: “Người không biết, ta trái lại có đề nghị. Mấy ngày nay, ta rảnh rỗi mở tư liệu khắp nơi trong máy tính ra xem, bấy giờ mới phát hiện, sách Trương Mẫn Hân mang đến không chỉ có đam mỹ kích tình, còn có rất nhiều câu chuyện quay về quá khứ, lợi dụng tri thức hiện đại khai sáng một phen sự nghiệp mới, xem đều rất thú vị. Chúng ta cũng có thể chiêu đó làm một lần.”

Nghiêm Lăng cười rõ: “Những thứ này ta cũng xem rồi, đều là những tiểu thuyết cổ xưa thời trung thế kỷ, làm người ta vui vẻ. Tùy tiện đến một người, không có năng lực đặc biệt, cũng không có bảo hộ đặc biệt gì, đã chạy đến cổ đại tạo thủy ***, mở học đường, bán báo, chế hỏa dược, làm đại quan, đánh trận lớn, chơi trò dân chủ, hơn nữa đều là một phen thuận buồm xuôi gió, nơi chốn thành công!”

“Hờ, những người đó giờ những trò đó còn có thể thành công, đương nhiên là mơ giữa ban ngày, nhưng với chúng ta mà nói, hết thảy đều dễ dàng...” Triệu Thần cười như tặc mà dụ dỗ: “Cứ coi là chơi điện tử, thử một chút cũng không sao.”

Phương Khinh Trần quả nhiên cũng hứng thú: “Có sách như vậy? Mở cho ta xem.”

Nhin họ chẳng biết là nghiêm túc hay sức mạnh của càn quấy, Dung Khiêm chỉ cảm thấy buồn cười, đang định khuyên vài câu, ánh mắt bỗng nhiên ngưng trên màn hình, lại là mấy thế lực lớn đang lùng sục Vạn Sơn, bắt đầu có xung đột nhỏ nữa.

Dung Khiêm thở dài: “Ta không thể chậm trễ thêm. Nên mau chóng quay về

Yên quốc, khuyên nhủ Yên Lãm đừng phái người tra xét Vạn Sơn nữa. Nếu Yên Lãm lại có thể lấy thân phận Yên vương đạt thành chung nhận thức với quân chủ mấy quốc gia khác, mọi người đều triệt để đình chỉ tranh đấu như vậy thì càng tốt.”

Dung Khiêm không hề có ý phê phán quyết định của Yên Lãm. Cân nhắc từ góc độ quân vương của y, đã có lực lượng cường đại mà khó lường như Tiểu Lâu, tiến hành tra xét, đó quả là chuyện đương nhiên. Chỉ là, Dung Khiêm cũng chẳng cách nào cùi thế ngồi nhìn một đám tiểu nhân vật vô danh, vì lý do như vậy, đang không ngừng chết đi trong xung đột vô vị mà thôi.

Dùng võ công để cưỡng chế ngăn cản những người này tranh đấu, không phải họ không làm được, chẳng qua lại là uống rượu độc giải khát. Sau một lần, quân chủ các quốc tự nhiên sẽ phái càng nhiều quân đội, càng nhiều cao thủ đến, sự tình sẽ chỉ không kết thúc. Cho nên lựa chọn tốt nhất chỉ có thể là từ trên gốc rễ thay đổi quyết sách của các quân vương thượng vị đó.

Tiêu Thanh Thương nhẹ giọng hỏi: “Ngươi đã sớm không hỏi quốc sự, hiện tại bỗng nhiên góp lời vì chuyện Tiểu Lâu, mà thái độ còn kiên định, y liệu có sinh nghi...”

Dung Khiêm lắc đầu: “Rất lâu trước kia, ta đã không còn cần lo lắng vấn đề liệu y có nghi ta.”

Nghiêm Lăng nhìn máu tươi bắn trên màn hình, nhẹ nhàng nói: “A Hán bùng nổ *** thần lực, chỉ vì ngăn trở khống chế của cục thời không, cứu Địch Cửu một mạng mà thôi. Với tính tình của y, nếu biết vì Vạn Sơn san bằng mà gây nên những phân tranh này, sẽ có rất nhiều người thường vì thế toị mạng, y nhất định sẽ rất khó chịu.”

Triệu Thần thở dài: “Nếu y sớm biết sẽ chết nhiều người như vậy, cũng chẳng biết có còn làm như vậy không.”

Mọi người im lặng một hồi, Tiêu Thanh Thương mới nhẹ giọng: “Nếu là A

Hán trước kia, sẽ tuyệt không vì cứu một người đi hại một người khác, nhưng hiện tại. Biết đâu... biết đâu cho dù hiểu rõ kết quả, y cũng sẽ làm như vậy.”

“Thế thì có gì không tốt?” Phương Khinh Trần bình tĩnh nói: “Ai lại sinh ra đã nên có trách nhiệm vì sinh tử của toàn thế giới? Ai lại có bốn sự có thể phụ trách sinh tử của toàn thế giới? Y có tư tâm, có tư ái, biết đi chọn lựa, biết nỗ lực bảo hộ người mình yêu đầu tiên, ta vẫn cảm thấy đây ngược lại có thể coi là chuyện tốt. Nếu thật có thể hoàn toàn đổi xử bình đẳng với mọi người. Thế không phải bởi vì có tình yêu rộng lớn, mà bởi vì căn bản chẳng yêu ai. Trừ phi là phật, quan tâm người mình để ý vượt hơn quan tâm người mình không biết, đây mới gọi là người. Mà tai nạn do dã tâm của những người này tạo thành, dựa vào cái gì cũng bắt y cân nhắc chu toàn? Chúng ta đâu phải thần tiên thật.”

Ánh mắt Dung Khiêm nhìn màn hình thăm sâu, trên màn hình có bóng người lướt băng băng mau lẹ như điện: “Lựa chọn của A Hán, thị phi đúng sai, chúng ta đều không phải đương sự, không thể tùy tiện bình luận, huống hồ đây cũng không phải việc cấp bách... Ta hiện tại nghĩ, chỉ là, Địch Cửu phải làm thế nào, y vẫn còn nằm trong khoang ngủ đấy.”

Y đưa tay chỉ màn hình: “Rồi cả Địch Nhất và Địch Tam. Họ vẫn không chịu mất hy vọng, mặc dù đã tận mắt chứng kiến uy lực vụ Vạn Sơn sụp đổ, lại thấy quân đội cao thủ các quốc phái đến càng ngày càng nhiều, họ vẫn lần lượt tra xét từ phía, tuy nói với thân thủ của họ, trước mắt tránh né tai mắt của nhân mã các quốc vẫn dư sức, nhưng năm rộng tháng dài, vạn nhất thất thủ, A Hán y...”

Mọi người không ai nói gì, cùng nhau quay đầu nhìn sang Phương Khinh Trần. Dù sao lúc trước dẫn Địch Cửu vào chính là y, lúc này người khác tất nhiên không chịu giúp y thu gọn hỗn loạn.

Phương Khinh Trần rầu rĩ không nói gì.

Y vẫn không đánh thức Địch Cửu, cũng là phiền lòng thôi. Nếu thật đánh thức rồi, còn có một đống chuyện phải giải thích, nếu nói với y A Hán đang ngủ

trên trời, không chừng phải ngủ năm ngàn năm, trời biết cái tên tự cho là tất chết kia, sau khi bất ngờ sống sót lại phát điên gì.

“Mặc kệ đi, trực tiếp ném ra ngoài cho Địch Nhất và Địch Tam cho rồi, dù sao y cũng không dừng lượm được một cái mạng và một thân thể khỏe mạnh.” Phương Khinh Trần nói cực không có trách nhiệm, “Dù sao lúc trước ta dẫn y vào, không phải vì quan tâm y, chỉ vì quan tâm A Hán. Hiện tại A Hán đã lên trời, ta cũng chẳng cần thiết chăm sóc y.”

Mọi người đồng thời trừng y.

Tiêu Thanh Thương cười nói: “Khinh Trần, ngươi có thể đừng luôn tùy hứng như vậy không...”

“Ta nghĩ ra rồi...” Tô Thanh Dao vẫn trầm mặc chợt kêu một tiếng.

Mọi người nghe vậy đồng thời nhìn qua.

Ánh mắt Tô Thanh Dao giống như còn nhìn phương xa, tranh luận của mọi người vừa rồi nàng kỳ thật vẫn nghe mà không thấy: “Ta nghĩ ra rồi. Quy tắc chúng ta định, còn thiếu một điều.”

“Thiếu cái gì?”

“Thiếu một quy tắc, có lẽ sẽ tiêu hao càng nhiều năng lượng của Tiểu Lâu hơn, song lại có thể mang đến rất nhiều biến hóa bất ngờ và chờ mong cho cuộc sống của chúng ta.” Tô Thanh Dao ngữ khí thong thả.

Mọi người nhìn nhau một cái, nhất tề hỏi: “Quy tắc gì?”

Tô Thanh Dao mắt hiện dị thường, chậm rãi nói ra một đoạn, có lẽ với cuộc sống năm ngàn năm tương lai của mọi người ở đây, đều sẽ sinh ra ảnh hưởng vô cùng lớn.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 383 : Lệnh Bài Nhà Giàu

Trời cao mây trắng, non cao gió mạnh.

Phương Khinh Trần uể oải nằm trên ngọn núi cao nhất, giữa chạc đại thụ cao nhất, trên mặt úp một chiếc lá to không biết bứt được từ đâu, che ánh dương, ngủ nhàn nhã hết sức.

Nhánh cây bị gió núi thổi đu đưa, thân ảnh nằm trên cành cây kia bồng bềnh trong gió, nhất phái vững vàng bình yên.

Một tập bạch y nhẹ nhàng buông xuống ngọn cây, thời gian dài ngủ trước gió, trên áo thường dính bụi bặm lá rụng, rồi khi cơn gió núi tiếp theo kéo đến, lại từ từ bị thổi ra xa xa.

Ánh dương, lá xanh, gió mạnh, áo trắng, giữa đất trời, chỗ cao như thế, an tĩnh nhàn hạ thần kỳ.

Lười biếng một mình trên đỉnh núi, bình yên mà ngủ như vậy không biết đã bao lâu, chỉ là thỉnh thoảng tỉnh lại, vén lá híp mắt nhìn thái dương trên đầu, mơ mơ hồ hồ tính giờ, sau đó lại trôi bụi mù cuồn cuộn khí thế bức người chỗ chân núi phương xa kia.

Uể oải nhìn một lúc, Phương Khinh Trần đưa tay che miệng, lại ngáp một cái. Ừm, cũng không tệ lắm, bụi mù tạp mà không loạn, nhìn ra được kỷ luật nghiêm minh, khí thế tốc độ đều là thượng thừa, nhánh quân đội này quả thật có thể coi là được... Chỉ là, hai vị này thao luyện cũng thật là quá gấp quá ác, không phải chỉ là tên nào đó sắp đến thôi sao...

“Người nào, xuống đây!”

Ý nơi này còn thở ơ, tam tâm nhị ý nhìn phuong xa một chút, chuyển tâm tư một chút, bên tai lại đã vang lên tiếng quát nghiêm lạnh.

Phương Khinh Trần thu về ánh mắt đang trông phuong xa, nghĩa bên dưới, không biết từ khi nào, bốn phía đại thụ đã vây đầy quân sĩ y giáp sáng loáng.

Còn mang theo một chút buồn ngủ mơ hồ khi ngủ lâu mới tỉnh, ánh mắt Phương Khinh Trần mông lung nhìn phía dưới: “Tại sao phải xuống?”

Trong số quân sĩ phía dưới, bước ra một bách phu trưởng, ánh mắt lợi hại nhìn y chòng chọc: “Định Tương trú quân lân cận, có nghiêm lệnh, không thể có người không phận sự ra vào nán lại, bắt cứ ai xuất hiện ở chỗ có thể nhìn trộm trú quân thao luyện, sẽ bị hiềm nghi thăm dò quân tình. Định Tương tướng quân có quyền tùy cơ chém giết, người không biết sao?”

Theo tiếng khiển trách nghiêm túc vang dội của hắn, quan binh bốn phía cương đao ra khỏi vỏ, dưới ánh dương, cũng chiếu ra một phiến hàn quang chói mắt.

Phương Khinh Trần lại chỉ mỉm cười. Trong tiếng quát hỏi sang sảng này, y chú ý tới, lại chỉ là tiếng vạt áo và lá cây ma sát cực nhỏ nhặt, tiếng hít thở lâu dài kiềm chế đến thấp nhất, còn có hàn quang ngẫu nhiên chợt lóe trong cây cối cỏ dại bốn phía.

Üm, công bằng một chút, vẫn phải thừa nhận, đội ngũ tuần tra của Định Tương quân vẫn rất có tố chất, phán đoán cũng coi như rất chuẩn xác.

Trú quân bốn phía, khu vực rộng lớn như thế, cả trên ngọn núi cao như vậy mà họ cũng có thể lục soát tuần tra hết không sót chút nào. Hơn nữa một đội tuần tra hai mươi người, sớm từ nửa canh giờ trước đã phát hiện y, lại không hề đả thảo kinh... Khụ, lại không hề bại lộ trước mặt y.

Hai mươi danh *** binh, phối hợp thuần thục, còn đem theo vũ khí tốt nhất, mình thì chỉ lẻ loi một thân, thế nhưng đội trưởng của họ lại chuẩn xác phán đoán ra, mình có thể là một cao thủ cực xuất sắc, không chịu tham công mạo hiểm, lại chỉ yên lặng dẫn người giám thị xa xa. Cũng phái người quay về trong quân, điều đến tiếp viện hơn trăm người này.

Dẫn số ít người ra mặt vây chặt, lớn tiếng chất vấn thị uy, mục đích chủ yếu nhất, vẫn là muốn không dấu vết che giấu cho những người khác lặng yên lén lại gần cùng tiếng tên nỏ lén dây.

Hai mươi danh quan binh bao vây bốn phía, có gần năm mươi người khác ẩn phục ở gần tùy thời chuẩn bị tiếp viện. Trong tầm bắn của tên nỏ, còn có ít nhất năm mươi thanh cường nỏ liên châu lặng lẽ nhắm chuẩn y. Băng trận trượng kiểu này, dù là cao thủ đứng đầu trên giang hồ, chỉ sợ cũng rất khó toàn thân mà lui.

Sách lược như vậy, hành sự như thế, không thể nói là không cẩn thận. Thật là tương đối ôn hòa, tương đối cẩn thận, tương đối...

Phương Khinh Trần càng nhìn hưng trí càng dâng cao, cả cơn buồn ngủ cũng loáng cái quét sạch, mắt thấy bọn quan binh như lâm đại địch, y lại cười vang nói: “Ta biết, nhưng ta cứ thích ở đây ngắm phong cảnh.”

Bách phu trưởng kia sa sầm mặt, quát một tiếng: “Bắt.”

Hơn mươi mũi tên mạnh, bốn phương tám hướng, bắn thẳng đến Phương Khinh Trần.

Công kích nhìn như sắc bén này, mục đích chẳng qua là bức y xuống để bắt mà thôi, nhưng Phương Khinh Trần cũng nhẹ nhàng bâng quơ hơi phất tay áo, trên nhánh cây trường thân mà lên, rõ ràng là tư thế nắm lưỡi biếng, cũng chẳng biết y phát lực như thế nào, chợt đập đầu cành, khoan thai mà đứng, tay trái sau lưng, tay phải nắm ngón nhàn nhã từ trong ống tay áo trắng như tuyết phất ra, đầu ngón tay thanh mảnh thong thả điếm nhẹ, như chậm mà mau, trong nháy

mắt, hơn mươi mũi tên mạnh lại lấy khí thế rào rạt nhanh ác hơn thế đến, bắn ngược về chuẩn xác vô cùng.

Đám xạ thủ ẩn sau đá bên cây không kịp tránh, không kịp né, không kịp đỡ, thậm chí có người cả kinh hô cũng không kịp phát ra, chỉ là sắc mặt phút chốc xám trăng.

“Đừng động thủ đừng động thủ! Toàn là hiểu lầm!”

Trong tiếng quát to, một cái bóng băng không xuất hiện, một trời hàn quang ngay lập tức thu hết.

Chúng quân sĩ chỉ cảm thấy đầu tiên trước mắt lóe lên, bên tai kình phong chợt ngừng, đợi khi họ nhìn kỹ lại, đã thấy một thân ảnh cao lớn bào tím đang đứng dưới tàng cây, người nọ hai tay đều nắm năm sáu mũi tên, đang ngẩng đầu mắng một tiếng: “Sao mỗi lần ngươi đều phải gây chuyện sinh sự thế?”

Y giống như cực giận, ngay cả mũi tên bị bắt được cũng gãy làm đôi trong tay. Song rõ ràng là ngữ khí phẫn nộ như vậy, trong ánh mắt lại hiển nhiên cực kỳ vui sướng, biểu tình trên mặt, càng nhiều chỉ là mang chút thân cận không thể nề hà.

Kỳ thật lúc này trong lòng Phương Khinh Trần cũng đầy không thoải mái, họ Tân này, kiếp trước là áp tải hả? Sao mỗi lần mình chân tay ngứa ngáy muốn tìm ai hoạt động gân cốt là vị này nhất định phải chui ra chặn ngang một gãy thế! Từ Đại tướng quân Liễu Hăng, cho tới binh lính Tân quốc cấp thấp nhất này, tên này luôn muốn bảo vệ.

“Phiền ngươi làm rõ là ai muốn kiếm chuyện với ai được không, ai có hứng thú gây chuyện?” Tâm tình không tốt, ngữ khí nói chuyện của Phương Khinh Trần tự nhiên cũng chẳng tốt nổi đi đâu.

Tần Húc Phi nhíu mày: “Nơi đây là vùng cấm, ngươi ra vào chỗ này, binh lính đến bắt ngươi vốn không sai.” “Hình như là ngươi hẹn ta đến Định Tường

gặp mặt mà nhỉ. Lúc ấy sao ngươi không nói, nơi này là vùng cấm hả?" Phương Khinh Trần thản thoi mỉm cười.

Đụng phải vô lại trăng trợn như vậy, Tân Húc Phi cũng không thể làm gì.

Định Tương là mục đích lần này y đi tuần, hẹn Phương Khinh Trần gặp mặt ở đây là hết sức đương nhiên. Hai chữ vùng cấm... với Phương Khinh Trần mà nói... vốn chẳng có ước thúc gì đáng nói. Y chỉ cần tự nguyện công khai thân phận, tự nhiên có thể hưởng thụ đai ngộ cấp khách quý, nếu y ngại phiền toái, tự nhiên cũng có thể nấp chằng ai tìm ra. Nhưng người này cứ muốn thoải mái ngồi trên đỉnh núi, cả ngày nhìn trường luyện binh của quân đội như vậy, quả thực chính là tỏ rõ cho binh sĩ đến kiểm chuyện. Nếu mình đến chậm một bước, lại có một đống xúi quẩy phải chịu khổ.

Y thở dài một hơi, cúi đầu nhìn mấy mũi tên gãy trong tay. Tên này người ngoài nhìn, chỉ tưởng y sau khi bắt tên nén giận bόp gãy, lại không biết kỳ thật lúc Phương Khinh Trần điểm ngón tay, đã lấy nội kình hùng mạnh chấn gãy thân tên trước. Chỉ là lực đạo trong cương mang nhu, hàm mà không phát, tên thoát nhìn vẫn hoàn chỉnh như cũ, cần phải sau khi bắn trúng mục tiêu mới gãy đoạn. Như thế, binh sĩ bị mờ tên y đánh lại này bắn trúng cũng sẽ chỉ bị đau, lại không thực sự nguy hiểm tính mạng.

Tuy rằng biết Phương Khinh Trần chỉ là thích gây chuyện, thuận tiện tìm chút phiền toái cho mình để tăng thêm lạc thú cuộc sống, không hề có quá nhiều ác ý, Tân Húc Phi vẫn có cảm giác dở khóc dở cười. Bất quá... Trong điện quang hỏa thạch, lấy tư thái nhàn nhã thong dong như thế chuẩn xác phản kích lại hơn mười mũi tên, còn đồng thời làm nhu lực bám trên thân, gãy tên mà không hiện. Ôi ôi ôi, công lực của tên này lại có tiến bộ...

Trong nhất thời, Tân Húc Phi cũng chẳng biết mình hiện tại nêu cao hứng cho Phương Khinh Trần, hay là nêu đau đầu cho mình nữa.

Chỉ là trước mắt y cũng chẳng thể đấu võ mồm với Phương Khinh Trần, cười

nói với bách phu trưởng sắc mặt thoảng tái nhợt trước mắt kia trước: “Đừng hiểu lầm, chúng ta không phải thám tử dò xét quân tình, cũng không phải bách tính vi phạm lệnh cấm. Ta là từ kinh thành trong cung đặc ý đến gặp y ở đây, hành trình lần này có liên quan đến vị khách hai ngày nữa sẽ đến trong quân Định Tương. Chỉ là nội tình không tiện nói rõ.”

Phương Khinh Trần ở bên nghe mà buồn cười.

Tên này, thật là không nói dối nửa chữ. Y không phải chính là đến từ hoàng cung kinh thành sao, y chạy đến đây, cùng chuyện Hoàng đế sắp đến Định Tương đương nhiên cũng “có liên quan”…

Bách phu trưởng này lại rất nghiêm cẩn, vẫn cảnh giới nhìn hai người: “Không bằng không cớ, há có thể tin ngươi?”

Tần Húc Phi vội vàng móc từ trong lòng ra một yêu bài đại nội thị vệ: “Cái này có thể chứng minh thân phận của ta.”

Nói đến thì đại nội thị vệ là cận thần của Hoàng đế. Thân phận gấp quan lớn hơn một bậc, đi đến đâu, lộ ra thân phận với quan viên, tiểu lại, sai dịch, đều có hiệu quả cực lớn. Đối quan sai bình thường, y lắc lắc thẻ bài là có thể trực tiếp vung tay múa chân hạ lệnh.

Nhưng Tần quốc quân chế nghiêm cẩn, đừng nói chỉ là tấm yêu bài thị vệ, ngay cả cầm công văn Binb bộ, ấn tín Đại tướng quân, cộng thêm thánh chỉ của Hoàng đế, nếu không chính thức qua giao tiếp, đại nội thị vệ vẫn chẳng có quyền lực trực tiếp hạ lệnh cho tướng lĩnh binh sĩ hạ cấp.

Cho nên nhìn yêu bài, bách phu trưởng này không hề lập tức giải trừ tất cả quan binh phòng bị chuẩn bị chiến, chỉ là thái độ tương đối khách khí hơn rất nhiều mà thôi: “Đại nội thị vệ cũng không thể tùy ý ra vào vùng cấm, nếu có việc công, cần có lệnh phù thích lại Định Tương…”

Không đợi hắn nói xong, Tần Húc Phi lại từ trong tay áo moi ra một lệnh bài:

“Ta đã xin lệnh phù thích lại từ trước...”

Bách phu trưởng ngẩn ra, định thần mới nói: “Quân vụ còn trọng hơn chính vụ, huống chi gần đây có khách quý đến, chỗ đóng quân tuyệt không cho phép người ngoài ra vào, cho dù là lệnh của thích lại cũng không thể trọng hơn mệnh của tướng quân...”

Tần Húc Phi theo tiếng mộc trong lòng ra một lệnh bài nữa, lần này y lại không cần giới thiệu, lệnh bài này binh sĩ ở đây đều nhận được, lệnh bài của tướng quân Định Tương.

Bách phu trưởng mắt cũng hơi đăm đăm, lại vẫn không chịu buông lỏng: “Ngươi... Gần đây tướng quân nhiều lần nghiêm lệnh, không thể cho phép bất cứ kẻ khả nghi nào tới gần, mọi người trong quân không ai dám buông lời, nếu có việc đại nội thị vệ ở vùng cấm công cán, tướng quân nên dặn dò trước đó...”

Tần Húc Phi cũng không ngờ bách phu trưởng này lại cẩn thận như thế, ngay cả lệnh bài của lãnh đạo trực tiếp cũng thấy rõ mà vẫn không chịu lời lỏng cảnh giác, kiên trì làm việc theo lệ. Trong lòng y trái lại vui mừng. Người này đổi mặt với áp lực của nhiều lệnh phù trọng như vậy, còn dám tiếp tục truy cứu, tâm tư cẩn mật, đảm sắc hơn người, tuyệt đối là nhân tài có thể dùng!

Y nở một nụ cười, thò tay vào lòng quờ quạng vài cái, trong tay lập tức thêm vài dạng lệnh bài con dấu công văn: “Ở đây ta còn quan phòng lệnh phù và công văn của thống lĩnh đại nội thị vệ, Binh bộ đường quan, còn cả phủ Đại tướng quân và quan viên tướng lĩnh các chỗ xung yếu từ kinh thành đến đây, không biết có thể làm các hạ yên tâm.”

Phương Khinh Trần rốt cuộc không nhịn được cười phá lên: “Ai lại không dung mang trên người nhiều thứ lắt nhắt như vậy. Người thế này, ai tin ngươi là vị thượng sai, nhìn thế nào cũng là một kẻ chuyên môn làm giả con dấu lệnh bài.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 384 : Nhiều Ngày Không Gặp

Vốn đám binh sĩ nhìn Tân Húc Phi hai tay sục sạo trái phải, moi ra nhiều lệnh bài tín phù như vậy, mắt đều đã đăm đăm. Mấy năm qua, khâm sai nội sứ nọ kia đều từng đến vài lần, nhưng không ai giống y, ngay cả Đại tướng quân lệnh cũng có thể tùy tiện lấy ra lắc lắc như tờ giấy. Bách phu trưởng kia mặc dù gan lớn, lúc này hô hấp cũng có phần không thuận, mặt mày tái mét. Bất kể nói thế nào, người này khẳng định không thể là đại nội thị vệ bình thường, đại nội thị vệ nào trong tay có thể có tín vật quyền uy lớn như vậy?

Kết quả Phương Khinh Trần nói ra một phen, người chung quanh sinh lòng cảnh giác, mặt bách phu trưởng cũng lộ vẻ chần chờ.

Tân Húc Phi oán hận trường Phương Khinh Trần một cái. Chẳng lẽ y rảnh rỗi vô sự, chuyên môn thích tùy thân mang theo một đống lớn lắt nhắt này sao? Mặc dù y là Hoàng đế, kiêm ngần này thứ, ít nhiều cũng phải phiền toái chứ?

Nhưng lần nào gặp mặt, Phương Khinh Trần không gây chuyện sinh sự, không kiêm phiền toái cho y? Hại y mỗi một lần đều vì phải dàn xếp ổn thỏa trước khi tình thế mở rộng đến mọi người đều biết mà đau đầu vô cùng, trải qua bao nhiêu lần huyết lệ giáo huấn, y hiện tại mới không thể không nhiều lần làm tốt chuẩn bị vạn toàn này!

Tân Húc Phi thở dài, lại thò tay vào ngực, giữa chúng quan binh nín thở nhìn chăm chăm chờ đợi, lấy ra một con dấu: “Đem cái này giao cho tướng quân các ngươi xem, y tự nhiên biết ta là ai, cũng sẽ tự có phân phó, các ngươi không cần ngờ vực nữa.”

Bách phu trưởng này nhận con dấu nhìn một hồi, mặt trên là lấp cỗ thể khắc

mấy chữ cực phức tạp, nhất thời cũng không nhận được, đang giật mình, chợt nghe Phương Khinh Trần ở bên thong thả nói: “Nhìn không hiểu thì cầm về cho thượng ty của các ngươi xem, nếu y vẫn không hiểu thì cho thượng ty của thượng ty ngươi xem.”

Nghe khẩu khí của y mạnh như thế, bách phu trưởng tâm thần hơi sợ, Tân Húc Phi lại cười nói: “Không phải đại sự gì đâu, Định Tương tướng quân nhìn tự nhiên hiểu được. Các ngươi cũng không cần canh ở đây nữa, tình huống ngươi cũng nhìn rõ rồi đấy. Dù ngươi không tin ta, với thực lực của các ngươi cũng khó mà bắt được hai chúng ta, thật muốn động thủ, ngược lại bị thiệt. Cứ về hỏi thử thượng ty trước đi. Nếu vẫn không yên tâm, phái người thủ các yếu đạo dưới chân núi cũng được.”

Bách phu trưởng thoảng suy tư, đưa tay ra hiệu, đám quan binh ào ào thu đao vào vỏ, những chỗ tối xa xa gần gần cũng truyền đến tiếng binh khí thu hồi và chạm rất nhỏ.

Đối phương thân có tuyệt kỹ, tay cầm tín vật, lại nho nhã lễ độ, nếu mình còn lǎng nhăng, không phải dũng cảm làm việc, mà là không biết tốt xấu.

Hắn lùi lại mấy bước, rất đỗi cung kính mà chắp tay thi lễ: “Chức trách sở tại, nếu có chỗ mạo phạm, vẫn xin thứ lỗi.”

Tân Húc Phi chỉ cười, Phương Khinh Trần lại phất tay: “Đi thôi đi thôi. Đừng mơ mơ hồ hồ cố đứng đây nữa, đúng rồi, nghe thấy trên núi có động tĩnh gì, các ngươi cũng đừng quay đầu. Bất kể xảy ra chuyện gì, đều không liên can đến các ngươi, các ngươi cũng không quản được đâu.”

Ngữ khí này rất không khách khí, bách phu trưởng lại không để ý. Nếu hai người này thật có thân phận cực cao cực tôn sùng quyền thế cực lớn, lần này bị họ kiểm tra một chặp, hoặc ít hoặc nhiều, trong lòng chắc chắn có phần không thoải mái. Dẫn quan binh liên can cáo từ rời khỏi, đi một mạch xuống chân núi. Dọc đường trong lòng còn nói thầm, hai vị này rốt cuộc là thần thánh phương

nào? Động tĩnh trên núi? Một ngọn núi trống trải thế này, chỉ hai người trên đỉnh núi, có thể có bao động tĩnh...

Ý nghĩ này còn chưa xong, đã cảm thấy dưới chân chợt lắc lư, đỉnh đầu rung ầm ầm. Phía trên tự đứng chấn rơi không ít bùn đất, văng đầy mặt mũi. Bên tai cũng nghe có binh lính khiếp sợ kêu to: “Động đất, núi lở...”

Tuy là kỷ luật nghiêm minh, dưới đột biến, quan binh cũng khó tránh kích động, chỉ miễn cưỡng kiềm chế mình không điên cuồng bỏ chạy xuống chân núi.

Trưởng quan các đội cưỡng chế trấn định, toàn lực ước thúc binh lính thủ hạ, chuẩn bị sẵn sàng ứng biến.

Kích động ban đầu vừa qua, liền phát hiện mặc dù dưới chân mơ hồ có cảm giác chấn động, trên đầu cũng ầm vang không dứt, nhưng chưa hề có đất rung núi chuyển như tưởng tượng, mọi người lúc này mới chậm rãi an tĩnh lại. Người người bùn đất đầy mình đầy mặt, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, rồi lại không nhìn thấy tình hình trên đỉnh núi, chỉ đành nghiêng tai lắng nghe phân biệt thanh âm phía trên.

Trong tiếng nổ vang rầm rầm hỗn loạn, láng máng có thể nhận ra tiếng đại thụ gãy, cự thạch vỡ tung, thậm chí giống như mặt đất tự dựng nện ra một cái hố to tướng.

Theo tiếng ầm vang phía trên càng lúc càng hỗn tạp vang dội, bùn đất ào ào rơi xuống đầu càng lúc càng nhiều, mọi người trái lại không còn kinh sợ, chỉ ngơ ngác ngửa đầu nhìn bên trên, ngay cả bùn đất đá vụn phía trên rơi xuống cũng quên né tránh.

Động tĩnh? Ôi trời ơi, động tĩnh này... Quả nhiên không phải chúng ta có thể nhúng tay... Sảng sốt một lúc, bách phu trưởng cầm đầu mới thở dài phất tay: “Chúng ta về bẩm báo trước đã...”

Trên đỉnh núi vốn rợp bóng cây xanh, hiện tại chỉ còn lại một gốc đại thụ

đứng trơ trọi. Tân Húc Phi dựa lưng lên gốc đại thụ may mắn sống sót này, hít sâu một hơi, từ từ điều hòa hô hấp: “Mới hai tháng không gặp, công lực của ngươi tăng lên không ít.”

Phương Khinh Trần hừ một tiếng. Y luyện công quả thật rất cẩn mẫn, ai kêu quật ngã tên Tân nào đó xuống đất, lại giảm một phát cảm giác rất tốt kia chứ: “Ngươi có nhận thua không?”

Tân Húc Phi khẽ cười một tiếng, y vốn cũng không phải người quật cường cỡ nào, với lại hai ngày nữa phải ở Định Tương kiểm duyệt toàn quân, thân trải thao luyện, tiếp kiến quan viên, thật mà đánh quá vất vả, lưu lại thương, chỉ sợ còn có một đống phiền toái đang chờ phía sau.

“Được, lần này coi như ngươi thắng.”

Phương Khinh Trần trả lời y: “Coi như cái gì! Mấy năm nay hầu như mỗi lần đều là ta thắng.”

Tân Húc Phi cười ha ha, cũng không để ý sự đắc ý này, bỗng chốc nhảy thăng lên cây.

Phương Khinh Trần chau mày: “Ngươi làm gì thế?” Đợi khi theo sát lên, rõ cuộc chậm một chút, Tân Húc Phi đã nhẹ nhàng thò tay lấy được một gói đồ ở chõ lá cây dày nhất, cười nói: “Quả nhiên ở đây.”

Vừa rồi y cùng Phương Khinh Trần giao thủ, chưởng phong khí kình của Phương Khinh Trần cơ hồ quét ngang đỉnh núi, nhưng vẫn chưa từng đụng tới cây này, vài lần khi quyền kình của y sắp đánh lên cây này, còn bị Phương Khinh Trần chặn lại, như vậy trên cây này khẳng định có...

Y nghiêng đầu, né một chi phong của Phương Khinh Trần, hai tay nhanh chóng tháo bọc, bên trong quả nhiên là mười mấy bầu rượu đầy ắp.

“Trả lại cho ta.” Phía sau kình phong ào đến.

Tần Húc Phi hai tay hợp vào, quấn bọc đồ lại, nghênh ra sau.

Phương Khinh Trần nhìn kiểu cách này. Nếu mình còn đuổi đánh nữa, hơn mươi bầu mỹ tửu các kiểu thu thập từ các nơi ở đây, chỉ sợ sẽ phải tiễn nghi cây bách cổ này, chỉ dành vội vàng thu tay, phẫn nộ ngồi xuống đầu cành: “Đừng mỗi lần đánh không thắng đều chơi xấu!”

Tần Húc Phi thoái mái ngồi bên cạnh y, cười đưa một bầu rượu cho Phương Khinh Trần. “Ngươi đặc ý mang theo mỹ tửu, không phải để uống với ta sao?”

“Ta mang theo rượu để ăn mừng lại đánh ngã ngươi.” Phương Khinh Trần nhận rượu, lại nhìn thấy Tần Húc Phi không chút khách khí lấy cho mình một bầu mà uống, hừ nói: “Đường đường một Hoàng đế, mỗi một lần đều cướp rượu của ta.”

“Ta cũng chưa nói không trả nha. Trong thành Định Tương đã chuẩn bị sẵn danh tửu ngon nhất trong phạm vi mấy ngàn dặm. Lần này ta đi tuần, cũng cho người mang theo các loại hảo tửu, nếu ngươi bằng lòng, bao nhiêu cũng có thể đến ngươi.”

“Đa tạ, ta không có hứng thú chạy ra làm khỉ cho đám đại thần của ngươi coi, một đống công phu bề ngoài kia càng lười ứng phó.” Phương Khinh Trần cả nhìn y một cái cũng lười.

Tần Húc Phi cười, cũng không nhiều lời. Tính tình Phương Khinh Trần y tự nhiên là biết. Huống chi sâu trong nội tâm y kỳ thật cực hâm mộ sự tự tại và tùy hứng của Phương Khinh Trần. Mặc dù bản thân y đã không còn quyền lực và lạc thú như vậy, nhưng có thể mỉm cười thế này, nhìn sự tự do của Phương Khinh Trần, cũng có một loại vui mừng khác trong lòng.

“Ê, đây là rượu của ta.” Thanh âm này cũng có phần nghiến răng nghiến lợi.

Tần Húc Phi hồi thần, mới chú ý đến vừa rồi khi tâm tư chuyển động, vừa không cẩn thận đã bất tri bất giác uống hết cả một bầu.

Rượu thuần vị mĩ, cũng chẳng biết y tìm được rượu ngon từ chỗ nào, khó trách người nọ keo kiệt không nỡ.

Y mỉm cười nói: “Được rồi, ngươi không chịu ra mặt thì đừng ra mặt, ta cho ngươi đem mỹ tửu lần này đi tuần mang theo đến hết cho ngươi, chung quy không đến mức làm ngươi bị thiệt là được.”

“Ngươi lại hào phóng như vậy?” Phương Khinh Trần hừ một tiếng: “Nhớ lúc trước, vì không cho ta uống rượu...”

“Lúc ấy ngươi không phải bị thương, ngay cả ta cũng đánh không lại sao?” Biết rõ Phương Khinh Trần thích ghi hận, Tân Húc Phi vẫn không nhịn được chọc chổ đau.

Quả nhiên Phương Khinh Trần thẹn quá hóa giận: “Ta khi đó chỉ là trạng huống không tốt lắm, thắng ngươi không nhanh nhẹn như hiện tại mà thôi.”

Tân Húc Phi không đi đấu võ mồm với y, chỉ cười uống rượu. Kỳ thật lúc trước y không yên lòng nhất chính là thân thể Phương Khinh Trần, sau đó lăng lẽ đưa mắt tiễn Phương Khinh Trần đi xa. Cũng vẫn vì y tùy hứng không chịu trị liệu cho mình mà bận lòng. Ai ngờ chưa đến mấy tháng, Phương Khinh Trần đột nhiên chạy vào hoàng cung Đại Tân la cà, còn túm y tẩn một trận...

Tuy nói bị đánh rất thảm, trong lòng y lại cực kỳ cao hứng vì công lực và thân thể Phương Khinh Trần khôi phục như kỳ tích kia. Về phần Phương Khinh Trần làm sao trong thời gian ngắn như vậy đã hết sạch thương cũ, công lực toàn phục, y cũng lười nghĩ nhiều. Cả chuyện Phương Khinh Trần có thể chết đi sống lại khiến người khó lòng tưởng tượng này mà y cũng tiếp nhận, việc vặt như thế đương nhiên không cần thiết so đo.

Nói đến thì từ khi làm Hoàng đế, công văn lao hình, tâm tình ngày một biến, đao sắc bén hơn cũng phải rỉ sét. Nếu không phải nhớ có Phương Khinh Trần như hổ rình mỗi dòm lom lom chờ tìm y đánh nhau, cuộc sống an sinh này quá lâu, một thân võ kỹ sa trường rèn luyện ra cũng đã sớm phế. May được Phương

Khinh Trần vẫn chịu đén làm đá mài đao cho y.

Thấy Tân Húc Phi không chịu vặn lại, song tâm tình Phương Khinh Trần cũng không hề tốt hơn: “Cho dù ta lúc ấy bị chút tiểu thương, trước kia khi ở Sở quốc vẫn chưa bị thương, ngươi cũng luôn cản ta uống rượu.”

Tân Húc Phi cười buông tay ném bầu rượu thứ hai bị y uống cạn, lại cầm bầu rượu thứ ba, chỉ coi như không thấy ánh mắt hung tợn của Phương Khinh Trần: “Rượu là vật thoải mái trợ hứng, ngươi đánh bại ta, cao cao hứng hứng, uống nhiều một tí tự nhiên là tốt, nhưng không nên dùng để tiêu sầu tự khổ, trốn tránh...”

Phương Khinh Trần nhẫn nhịn nỗi kích động muốn đem bầu rượu trong tay ném thẳng vào mặt y, âm thầm nghiến răng, cảm thấy tay chân đồng thời ngứa ngáy, rất muốn đánh cho tên này mặt mũi bầm giập đi triệu kiến đại thần kiểm duyệt binh lính.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 385 : Không Thể Thỏa Hiệp

Tần Húc Phi chỉ làm bộ không cảm giác được sát khí toàn thân y đang toát ra, vẫn cứ thoái mái ngồi bên cạnh, cười bối từ trong túi đồ ra một bầu rượu nữa đưa qua: “Kỳ thật ta nên cảm ơn ngươi.”

Phương Khinh Trần cũng tiện tay tự nhiên tiếp nhận, dù rằng ngử khí lúc này vẫn cực ác liệt: “Ngươi cảm ơn ta cái gì?”

“Mấy năm nay ở quê có bách tính làm ra vài loại công cụ trông trộn bớt sức hơn, cũng có người bán dạo di quốc đem đến một ít hạt giống lương thực mới lạ nói là nguồn gốc hải ngoại, chịu hạn chịu úng được. Vùng phía nam có người tạo ra máy dệt mới tốt gấp mấy lần máy cũ, thương thuyền Ngô quốc trên biển thường đến làm ăn, rất nhiều thương nhân đến từ Triệu quốc chẳng những mở hiệu tứ xứ, còn thu mua đồ rộng rãi, chỉ đạo thương kinh. Bách tính có lương thực tốt, không dễ đói, cuộc sống của họ dệt cũng tốt hơn rất nhiều.”

Tần Húc Phi thở dài: “Mấy năm nay, vốn là lúc nghèo khổ hậu chiến, triều đình khốn cùng, quốc khố trống rỗng, nhưng những thay đổi từ từ không chú ý trong dân gian này, lại yên lặng giúp bách tính và triều đình rất nhiều việc. Hơn nữa, theo ta được biết, Sở quốc cũng có sự tình cùng loại phát sinh...”

Y nhìn Phương Khinh Trần, mỉm cười nói: “Nhiều biến hóa như vậy, nhiều sự như vậy, bên trong dính dáng nhiều người như vậy, chỉ cần có tâm đi thăm dò, ít nhiều cũng có thể tìm ra bóng dáng nhân vật sau màn.”

Phương Khinh Trần thờ ơ nghe, thờ ơ uống rượu. Tần Sở hai nước bởi vì ưu tú của y mới khốn khổ gian nan, hiện giờ giúp một chút, nào đáng để ai tới cảm ơn.

Kỳ thật, y có thể làm được nhiều hơn, y có thể giúp được nhiều hơn. Những tri thức vượt xa thời đại đó của y, có thể dễ dàng làm cho một quốc gia quật khởi.

Song trong mấy đại nguyên tắc lúc trước đám người ở lại Tiếu Lâu họ định ra, cũng bao hàm điều không thể tùy tiện truyền thụ tri thức vượt thời đại này. Đì nhiều một hai bước so với thời đại này thì có thể, nhưng cũng nhất định chỉ giới hạn trong một hai bước. Mạnh mẽ đốt cháy giai đoạn hậu quả sẽ thế nào, chẳng ai có thể phỏng đoán, họ không có tư cách lấy thời không này để thực nghiệm để mạo hiểm, cũng không dám.

Cho nên, dù trong lòng có ngàn vạn chủ ý hay, biện pháp hay, y có thể làm lại chỉ là cải tiến thuật cày bừa dệt vải đơn giản nhất, giúp giới thiệu một số hạt giống tốt có thể giảm bớt nạn đói mà thôi.

Về phần tạo thủy ***, tạo hỏa dược, thương nghiệp lớn, làm nhà xưởng lớn, bán báo khắp nơi gì đó, loại việc thú vị như trong sách của Trương Mẫn Hân này... vẫn xem chút là được.

Kỳ thật, những biến hóa rất nhỏ với bách tính với quốc gia thật sự có lợi ích này, ở nơi khác cũng đều có phát sinh, tỷ như Dung Khiêm cũng lặng lẽ giở chút động tác ở Yên quốc. Chỉ là động tác của y không lớn như vậy, hơn nữa Yên quốc vốn đã cực giàu có hùng mạnh, cho nên biến hóa sinh ra, hiệu quả dẫn phát, so với Tân Sở hai quốc, cũng không rõ ràng như vậy thôi.

Phương Khinh Trần trầm mặc một hồi, chợt nói: “Nếu cảm kích ta thì đáp ứng ta một việc.”

Tân Húc Phi không ngờ y lại mở miệng yêu cầu mình, thoảng ngắn ra, mới cười nói: “Việc gì?”

“Đừng nghiêm lệnh cấm học trò của Thận Nguyên học xã đến Tân quốc du lịch học tập nữa, Tân Sở hai nước cho dù có thù cũ, chí ít hiện tại ngoài mặt vẫn là nước bạn.”

Tân Húc Phi không chút nghĩ ngợi, lắc đầu nói: “Không được.”

Phương Khinh Trần mặc dù cũng hiểu rõ Tân Húc Phi nêu cự tuyệt, nhưng nghe y cự tuyệt nhanh như vậy, lưu loát như vậy, sắc mặt vẫn bất giác hơi trầm xuống.

Thấy thần sắc y không vui, Tân Húc Phi lại mỉm cười, nhìn thật sâu vào mắt y: “Khinh Trần, ngươi thành thật cho ta biết. Có phải ngươi rất không thích Hoàng đế...”

Y nghĩ nghĩ, mới nói tiếp: “Có phải ngươi cực không thích quá nhiều quyền lực tập trung trên tay bất cứ một người nào?”

Sở quốc quân vương quyền nhược, chư hầu thế cường, rồi lại hình thành cân bằng kỳ dị, sẽ không uy hiếp đến quân chủ, cũng sẽ không dao động quốc chính, thế cục kỳ quái này hoàn toàn là Phương Khinh Trần một tay tạo thành. Nếu Phương Khinh Trần nguyện ý, nếu y là một người tốt xích đảm trung tâm, nếu y nơi chốn lấy ổn định hòa bình lâu dài của quốc gia làm mục đích, y có thể trợ giúp quân chủ chuyên quyền. Y cũng có thể trợ giúp chư hầu y vừa ý thượng vị, y thậm chí có thể tự mình ngồi lên vị trí đó. Song y lại kiên trì muốn quốc gia duy trì tại cục diện cân bằng tương đối yếu ớt thế này.

Lúc đầu đối với quyết định kỳ dị này của Phương Khinh Trần, Tân Húc Phi chỉ khó hiểu. Nhưng Thận Nguyên học xã Sở quốc bỗng nhiên quật khởi, một loại học thuyết phủ nhận quân quyền chí cao vô thượng, phủ quyết thiên mệnh, mà tán đồng bản tâm đột nhiên bắt đầu truyền bá, loại tà thuyết hoang đường vốn không nên được đời dung này, truyền bá trắng trợn ở Sở quốc, lại không hề bị bên quan đàn áp, mà người truyền bá học thuyết, tài lực thế lực sau lưng, càng đường như sâu không lường được.

Hiện tại rất nhiều kẻ sĩ tài biện đều dùng, khi tranh biện học thuyết với rất nhiều danh nho đại gia, loại học thuyết này lại đều có thể giành thắng lợi, bất tri bất giác đã có rất nhiều học trò dị quốc cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú với nó,

tiến hành nghiên cứu.

Tuy nói học phái như vậy trước mắt vẫn là dị loại, nhưng ở Sở quốc, quốc gia quân quyền cực kỳ bạc nhược này, nếu có thể tồn tại lâu dài, không chừng thật sự có thể dần dần xâm nhập lòng người.

Có Phương Khinh Trần âm thầm tọa trấn, xử lý nguy cơ, hóa giải mâu thuẫn, sự cân bằng nhìn như yếu ớt của Sở quốc có thể duy trì rất lâu, mà Phương Khinh Trần lại cố tình không phải phàm nhân, nếu y thật có lòng phí công phu lớn trên vụ việc này, e rằng có thể mấy chục, thậm chí hơn trăm năm trường kỳ duy trì cục diện Sở quốc này.

Rất nhiều chuyện, nếu thời gian dài không có thay đổi, có lẽ sẽ không một ai muốn đi cải biến. Sau khi năm tháng dần dần qua đi, tâm bất an của quân chủ, dã tâm của chư hầu, đều dần dần bị mài đi, dân gian không còn coi quyền lợi của quân chủ trên pháp chế là chí cao vô thượng, sau khi học thuyết xem nhẹ quân quyền đã dần dần được thế nhân chấp nhận, quân quyền phân tán thời gian dài, đế tọa không còn được coi trọng, biết đâu tình huống quân vương vị cao mà quyền hư, thần hạ phân quyền chế nhau thế này ngược lại biến thành một loại ước định tục thành, trở thành chế độ mới thế nhân chấp nhận, đến lúc đó, một loại cân bằng mới, chân chính, ổn định cũng liền hình thành.

Nếu là người ngoài, tất nhiên không thể ngờ Phương Khinh Trần sẽ có tâm tư quỷ dị vượt khỏi sự lý giải của thế nhân như vậy, nhưng Tần Húc Phi biết Phương Khinh Trần bốn đời trải qua đều có quan hệ với đế vương, mỗi một đời y đều rất thảm thống mà bại bởi chấp nhất của lòng người với hoàng quyền. Cho nên, Tần Húc Phi có thể chậm rãi liên tưởng đến, mục đích cuối cùng của Phương Khinh Trần, chính là đập nát hoàng quyền. Y muốn trả thù không phải một Hoàng đế, một quân chủ nào đó, mà là bản thân quyền lực cực đoan.

“Khinh Trần, học thuyết của Thận Nguyên học xã quá nguy hiểm, chẳng có quân chủ nào sẽ mong muốn người khác truyền loại học thuyết này đến quốc thổ mình. Ít nhất hiện tại, không được.”

Phương Khinh Trần không đồng ý: “Thận Nguyên học xã đâu phải chỉ có một loại học thuyết kia. Nguyên tắc nghiên cứu học tập của học xã là tự do tùy tính, nói thoả mái, cho nên với bất cứ loại học thuyết nào cũng không cưỡng ép ước thúc quy phạm. Bất kể là tôn đế sùng cổ, tôn nho thuật, đè bách gia, các loại lý luận, trong Thận Nguyên học xã đều có, hơn nữa thế lực đều không nhỏ. Trong học xã mỗi ngày đều có lão sư tranh biện, học trò tranh luận, sao ngươi chỉ nhìn thấy loại đó?”

Tần Húc Phi mỉm cười: “Cho dù có hơn trăm loại học thuyết, nhưng có một loại nguy hiểm nhất nỗi trội nhất đã đủ khiến người cảnh giác. Làm quân chủ, trên việc thế này, ta không thể có bất cứ thỏa hiệp gì.”

Phương Khinh Trần yên lặng uống rượu, cho đến khi uống cạn cả bầu rượu, mới nhẹ nhàng hỏi: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy... hoàng quyền là thứ tốt lắm sao?”

Tần Húc Phi cười thầm đạm: “Đó là độc được, là nguyên rủa. Nếu không có quyền lợi chí tôn kia, có lẽ gia đình ta đều còn phụ tử tử hiếu, huynh hữu đệ cung, khoái khoái lạc lạc sống cùng nhau. Có lẽ cũng sẽ không có việc quốc gia khác tiến công Tần quốc, không có nhiều tử vong như vậy, nhiều giết chóc như vậy, có lẽ ngươi cũng...”

Y buột miệng nói đến Phương Khinh Trần, nhìn dưới ánh dương xán lạn, mặt mày Phương Khinh Trần lại đột nhiên có vẻ yên lặng thanh lạnh, lập tức ý thức được sai lầm của mình, trong lòng rõ ràng hơi đau, rồi lại mau chóng ngậm miệng, nở nụ cười mới nói tiếp: “Ta hiểu ngươi vì sao thống hận loại quyền lực chí cao tàn khốc này, kỳ thật ta cũng thống hận, nếu ta không phải Tần vương, không phải con cháu Tần gia, có lẽ ta sẽ giúp ngươi làm loại chuyện thoát nhìn đường như rất vớ vẩn này, nhưng ta dù sao cũng là Tần vương.”

Phương Khinh Trần vung tay, bầu rượu bay đi rất xa, rất xa.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 386 : Cùng Đứng Trên Đỉnh Núi

Phương Khinh Trần ném bầu rượu bay tít tắp, ánh mắt cưng tròng phuơng xa: “Bởi vì ngươi là Tần vương, cho nên ngươi cũng muốn bảo hộ gắt gao quyền lực như vậy, không bị mảy may uy hiếp.”

“Bản thân ta thì không sợ.”

Tần Húc Phi than một tiếng: “Loại học thuyết này, cho dù gây nên biến cách cũng nhất định cần thời gian rất dài. Chí ít, sinh thời nó còn chưa dao động được địa vị của ta.”

Đó là một chủ đề không vui vẻ lăm, Tần Húc Phi lại không thể lẩn tránh: “Thế nhưng, ta là quân chủ Tần quốc, ta là con cháu Tần gia. Ta không thể tùy tiện dùng quốc gia của ta để mạo hiểm vì một lý niệm mới, ý tưởng mới.”

Vẻ mặt Tần Húc Phi u ám: “Khinh Trần, sự đáng sợ của hoàng quyền, ta và ngươi đều rõ ràng như nhau. Nhưng trong loạn thế liệt quốc phân tranh này, để quyền lực phân tán, thiếu một người có thể cuối cùng một lời mà quyết được, bách tính có thể thích ứng không? Chính lệnh liệu sẽ hỗn loạn? Nhất là, động tác của triều đình liệu có chậm chạp? Thời điểm có ngoại địch xâm lấn, nếu quốc gia không thể ngay lập tức tập trung toàn bộ lực lượng để đối kháng thì phải làm sao? Khinh Trần... Những điều này, có lẽ ngươi biết đáp án, nhưng ta không biết. Ta không thể bởi vì lý giải và tín nhiệm với ngươi, khiến cơ nghiệp các đời liệt tổ liệt tông gặp phải uy hiếp sâu xa mà lâu dài như vậy.”

Phương Khinh Trần vẫn nhìn phuơng xa, không nhìn người bên cạnh. Dù rằng cảm giác được hơi thở của y, hơi ấm của y, dù rằng có thể nghe được thanh âm nhẹ nhàng dịu dàng bình tĩnh mà kiên định như vậy, dù rằng có thể ***

tường tưởng tượng được biểu tình của Tân Húc Phi khi ngưng mắt nhìn mình mà nói những lời này, nhưng cứ không quay đầu nhìn y.

“Khinh Trần...” Tân Húc Phi nhẹ nhàng nói: “Trước phá mà sau dựng. Chế độ này tốt không, ta không biết. Nhưng ta lại biết, muốn xây dựng chế độ mới thế này thì nhất định là phải phá, là cần trong thời gian rất dài, khiến quốc gia rơi vào nguy hiểm. Tỷ như Sở quốc, nếu không phải có ngươi một mực âm thầm ngăn chặn hết thảy căn nguyên náo động, những năm gần đây Sở quốc đã sớm bùng nổ nội chiến. Vì một kết quả không xác định, lấy quốc gia ra mạo hiểm như vậy, Khinh Trần... Ta không phải ngươi, ta không có lòng tin như ngươi, dám làm thay đổi kinh thiên động địa kiếp này.”

Phương Khinh Trần không nói gì.

Đúng vậy, kỳ thật từ đầu y đã biết Tân Húc Phi sẽ không băng lòng.

Người này mặc dù trong xương cốt là một hào kiệt mà không phải đế vương, người này mặc dù chấp nhất giữ rất nhiều nguyên tắc không chịu thỏa hiệp với thân phận quân chủ, song y có trách nhiệm thân là quân chủ của mình. Y không bao giờ chấp tất cả, cứ vắng đầu váng óc ủng hộ loại hoang đường này của mình, kỳ thật chính xác hơn cũng không.

Cho nên kỳ thật y không đáp ứng, Phương Khinh Trần cũng chẳng hề thất vọng. Y có khoảng thời gian đủ năm ngàn năm kia mà, loại chuyện này, y sớm chuẩn bị phải dùng mấy trăm đến hơn ngàn năm chậm rãi mà làm.

Chỉ là... vẫn không nhịn được hơi giận.

Không phải y giận quân vương Tân quốc không bởi vì nợ tình người khác mà đáp ứng yêu cầu kỳ thật chẳng hề dao động quyền vị của bản thân vị Tân vương này. Y giận chẳng qua là Tân Húc Phi cái tên rõ ràng không có đầu óc chính trị, mà còn thường xuyên kích động làm bừa này, lại lý trí như thế, bình tĩnh như thế, gọn gàng như thế. Không chút nghĩ một mực cự tuyệt y.

Mấy đời mấy kiếp, y luôn bại bởi hoàng quyển, lần này, dường như... hắn... cũng coi như thua rồi...

Lựa chọn của người nọ, vẫn là lối hoàng quyển làm trọng.

Song y lại nở nụ cười trong lòng mà không hiểu.

Lần này, không có thương tâm, không có oán trách, không có phẫn nộ, y lại chỉ hơi giận.

Nói cho cùng, y chưa từng yêu cầu người khác phải coi mình là chí trọng, y chỉ là cược một hơi kia, không chịu không tin những tâm linh vốn tốt đẹp đó, luôn bị lực lượng to lớn kia, lần lượt kéo xuống trầm luân, lạnh băng lại mà thôi.

Vẻ mặt Phương Khinh Trần đột nhiên trầm tĩnh, mà Tân Húc Phi nhìn khuôn mặt nghiêng của y đang chăm chú trông phương xa. Nghĩ tao ngộ mấy đời mấy kiếp của y trong ngàn năm quay vòng, thanh âm càng trầm thấp: “Kỳ thật, ta rất muốn cùng ngươi làm chuyện điên cuồng như vậy, cùng ngươi đi khiêu chiến chế độ mấy ngàn năm qua đã không gì phá nổi này. Nhưng mà, chỉ cần ta một ngày là Tân vương, một ngày là hậu nhân Tân gia, ta không thể làm như vậy. Muốn giống như ngươi, muốn cùng ngươi mãi sóng vai đứng chung một chỗ như vậy, có lẽ chỉ có thể là chuyện kiếp sau.”

Nói đến cuối cùng, ngữ khí của y có chút than thở, có chút tự giễu, có chút cô đơn, cũng có chút buồn bã.

Phương Khinh Trần lại chỉ cười.

Kiếp sau ư... Y nghiêng đầu nhìn sang Tân Húc Phi, thản nhiên hỏi: “Nói lời giữ lời?”

Dưới ánh dương, nụ cười này cực kỳ sáng ngời, câu hỏi này, ngữ khí xa xăm có phần kỳ dị, dưới ánh dương, Tân Húc Phi nhìn mặt mày y đột nhiên hơi tỏa sáng, nhất thời ngắn ra, quên cả đáp lại.

Đỉnh núi ngày xưa cây rừng tươi tốt, hiện giờ chỉ còn sót một gốc đại thụ đứng trơ trọi. Trên một nhánh yếu ớt tí ngọn cây, lại có hai người ngồi sóng vai.

Gió mát thổi đến, nhánh cây khẽ lay, hai nam tử cao lớn kia, phảng phất cản bản không có trọng lượng gì vậy.

Bạch y tử bào kia, bị gió núi thổi lặng lẽ đan xen quần bện vào nhau, nháy mắt lại bị thổi bung, vài tiếng nói cười, vài câu mắng khẽ, một số tiếng tranh chấp nhỏ nhặt không hề vang dội, cũng bị gió núi ***g lộng kia thổi bay, nháy mắt nhạt nhòa.

Dưới ánh dương, người sóng vai ngồi ở chỗ cao nhất mềm nhất không thể dùng sức nhất, trên mặt hoặc có giận dữ, hoặc có bất đắc dĩ, hoặc có cười khổ, hoặc có đắc ý, nhưng ánh mắt lại thủy chung sáng chói chiếu ngược hào quang sáng ngời nhất giữa đất trời này.

Phương Khinh Trần từ sau khi hỏi Tân Húc Phi một câu không đầu không đuôi, liền không chờ Tân Húc Phi đáp nữa, tự chuyển đề tài đi nói chuyện phiếm, hoặc nói hoặc tranh hoặc cười hoặc mắng, hai người bên nhau, dường như chưa bao giờ từng hòa bình, song hai người lại thủy chung sóng vai ngồi một chỗ, chưa ai từng cảm thấy tư thế thân cận như vậy có gì không đúng, chưa ai từng nghĩ phải hơi dịch ra khoảng cách trước một bước.

Hai người hoặc nói hoặc uống, bất tri bất giác hơn mười bầu rượu đều bị uống hết. Phương Khinh Trần vung tay ném bầu rượu cuối cùng ra xa xa, vươn vai cười nói: “Tính thời gian, nếu không chuồn, ta sợ sẽ bị vị tướng quân Định Tương kia chặn trên núi mất.”

Tân Húc Phi cười lắc đầu: “Đừng lo lắng. Hồng Thành y là cựu bộ đi theo ta nhiều năm, y hiểu rõ tính ta, với ngươi cũng coi như quen thuộc. Chúng ta âm thầm làm những chuyện này, họ ít nhiều cũng biết đôi chút, nghe hồi báo, nhìn tín vật, biết là chúng ta ở đây, chẳng những sẽ không gióng trống khua chiêng tới đón, ngược lại sẽ lấp liếm giúp, thuận tiện điều hết người tuần tra vùng này đi.”

Mấy năm nay cuộc sống của Phương Khinh Trần rất nhàn nhã, đi thăm thú khắp nơi, rất nhiều sự tình đều tùy tính mà làm. Trong lúc thong thong dong dong làm chính sự được rỗi rãi, y cũng thường đi tìm Tân Húc Phi.

Có khi là vừa vặn tại phụ cận kinh thành Tân quốc, đột nhiên nhớ sự thõng khoái của việc đánh người, bèn chạy tới hoàng cung gõ cửa.

Có khi lại xa tít Sở quốc, nhất thời hứng khởi phóng ngựa, nhất thời ý động, trên sông thét dài, bỗng nhiên lòng có cảm xúc, liền ngày đêm không ngừng bôn ba mấy ngàn dặm, xuyên chau qua phủ vào di quốc, thường chỉ vì một đêm nào đó, khe khẽ gõ vang cửa sổ của ai đó, cùng y tán dóc vài câu, uống vài chén rượu, lại thong thả, hứng tận mà đi.

Có khi, y đang hiếm khi nghiêm túc mà bận rộn các loại gọi là đại sự của y, xem động tĩnh tình báo của thế lực Sở quốc các phương, nghe học trò trong học xã tranh biện về học thuyết coi nhẹ quân quyền, lại mới kiểm được một loại hạt tốt có thể sinh trưởng vùng núi, đang chuẩn bị phổ biến đến nông gia, lại bởi vì đêm nào đó, khi ngẩng đầu nhìn trăng, bất chợt cảm thấy thoáng tịch mịch cô đơn, liền ném phăng hết những việc này, chạy đi tìm Hoàng đế vũ phu bận quốc chính kia, bồi y xua bớt thời gian nhảm chán.

Tân Húc Phi không phải một người thích hợp làm Hoàng đế, cho dù đã dần dần có thể thuần thực xử lý chính vụ, y rất ít cảm thấy khoái lạc và thỏa mãn gì từ trong công việc khô khan mình chưa từng may mắn yêu thích, cũng tuyệt đối không có hứng thú.

Song y vẫn kiên trì đem sinh mệnh của mình đổ vào chính vụ khô khan đơn điệu lại phức tạp rườm rà, để thân tâm từng rong ruổi như gió trong quân ngũ, gò bó trong hoàng cung trầm trầm tịch tịch.

Đây không chỉ bởi vì trách nhiệm với quốc gia, mắc nợ bách tính, cũng là bởi vì lòng y thủy chung nhớ kỹ lời thề năm đó khi yên lặng tiễn Phương Khinh Trần rời đi từ xa từng thề trong lòng.

Mỗi một phân cỗ găng, mỗi một chút kiên trì của y, đổi lấy, biết đâu chính là công xiềng Phương Khinh Trần lặng lẽ thêm trong lòng mình, giảm bớt một phân gánh nặng.

Trong cuộc sống ngày qua ngày thế này, bạch y phi dương luôn đột nhiên mà đến, lại tiêu sai mà đi kia, luôn là sắc thái xán lạn nhất trong sinh mệnh của y.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 387 : Mỗi Năm Hồng Gió

Nói đến thì mấy năm nay Liễu Hăng đối với sao gây họa Phương Khinh Trần này thật sự nghiến răng nghiến lợi, nhưng cỗ tình lại không thể làm gì.

Phương Khinh Trần chạy tới tìm Tân Húc Phi đánh nhau uống rượu tán dóc tranh chấp, Liễu Hăng kỳ thật chẳng có gì không chào đón, thế nhưng, Phương Khinh Trần luôn lén kéo Tân Húc Phi ra cung làm xăng làm bậy, việc này thì thật sự không tốt lắm.

Nửa đêm dần Tân Húc Phi đến sòng bạc hồn loạn nhất hoàng thành, hào sảng cược một phen, rất không phúc hậu mà thăng từng đống lớn, sau khi khiến nhà cái mặt đỏ mặt trắng, lại nghênh ngang đi ra cửa, cao hứng bừng bừng mà cố ý ở trong ngõ tối chờ một đám lưu manh xúi quẩy tay chân của sòng bạc đuổi theo ra, lại một cước đá Tân Húc Phi ra làm khổ lực dùng quyền cước bắt nạt người.

Hoặc là ban ngày ban mặt lừa Tân Húc Phi vào thanh lâu giá đắt nhất, làm cao thủ đứng đầu, Hoàng đế bệ hạ Tân quốc đáng thương này bị một đống oanh oanh yến yến đột nhiên chui ra nhẫn chìm nghỉm, sau đó mang theo một thân mùi son phấn, luống cuống từ trong một đống tay phấn ngón ngà, yêu kiều gọi mời hoảng hốt trốn ra.

Nếu không thì cố ý đi khiêu khích hắc bang, hoàn toàn bất chấp thân phận cao thủ tuyệt đỉnh, kéo đả thủ “cao quý” nhất thiên hạ này liều mạng ức hiếp đám kém cỏi chỉ nửa thùng nước người ta.

Cũng có thời điểm, chuyên môn đi trêu chọc đám con ông cháu cha không biết Tân Húc Phi đến ỷ thế hiếp người, lại tấn người một trận, sau đó hớn hở nghe người ta miệng không chọn lời mà báo cha ruột cha nuôi ông chú ông bác

ông nội ông ngoại là thần thánh phượng nào, phải đòi lại địa bàn làm sao làm sao. Bình thường Phương Khinh Trần sẽ rất hưng phấn mà chỉ Tân Húc Phi, cười hỏi đối phượng lại có biết vị này là thần thánh phượng nào không, sau đó bị Tân Húc Phi vẻ mặt buồn bực nài ép lôi kéo đi.

Tân Húc Phi thời thiếu niên một lòng tập võ, một ý nhập ngũ. Tất cả thời gian đều dùng trên việc cống gắng nâng cao võ nghệ và binh pháp của mình, nào từng nếm thử cuộc sống quyền quý thiếu niên khinh cuồng tùy ý, đâu chịu được Phương Khinh Trần ấu tả lôi kéo như vậy. Nhưng dở khóc dở cười rất nhiều, thế nghiệm mới lạ như vậy rốt cuộc cũng cảm thấy có chút thống khoái.

Việc này Phương Khinh Trần làm không hề để ý. Tân Húc Phi lại biến thành đầu óc choáng váng. Sau đó đi theo sau đuôi Phương đại hầu gia y thu thập tàn cục không phải là Liễu Hăng sao. Tuy rằng như thế, nhìn Tân Húc Phi mỗi lần ấu tả quay về *** thần phẫn chấn, dù có bao nhiêu oán hận, cuối cùng y cũng chẳng thể nói ra.

Kỳ thật, Phương Khinh Trần cũng không phải là hoàn toàn không làm chuyện tốt. Có khi Tân Húc Phi cũng sẽ trở nên nghiêm túc, lấy quốc chính nan đề mình nhất thời không thể quyết đoán thỉnh giáo y. Mà Phương Khinh Trần luôn là dáng vẻ lười đếm xỉa chỉ dạy y, nghe mà không thấy kéo y đi làm bừa như cũ. Miệng toàn bậy bạ, nhưng thường một trận đánh xong, mấy bầu rượu uống qua, cùng nhau ra ấu tả một phen, Tân Húc Phi sẽ luôn từ thiên ngoại bay tới mà nhớ ra đạo giải quyết. Nhưng tự nhiên, nếu ai nói y âm thầm cho ám thị chỉ dẫn gì, bản thân Phương Khinh Trần cũng tuyệt đối không chịu thừa nhận.

Tân Húc Phi cũng vẫn rất không chịu thua kém. Vô luận lén lút hồ đồ như thế nào, cho dù là đánh nhau thành một thân nội thương, uống rượu đến váng đầu căng não, nửa đêm đánh phục hết hắc bang lưu manh toàn thành, bất tri bất giác thành lão đại kinh thành. Y mỗi ngày lại vẫn đeo cái giá đạo mạo nghiêm trang, quân chủ nghiêm nghị không thể xâm phạm vào triều như cũ xử lý chính vụ như thường.

Mấy năm qua, trừ đi tuần mỗi năm, y chưa từng lỡ một lần lâm triều, kính nghiệp như thế, tự nhiên khiến người không thể nói gì. Đương nhiên, thời gian y đi tuần, cũng chẳng khác nào đã thành thời gian y hóng gió.

Tần Húc Phi đi tuần mỗi năm một lần, mỗi lần trực tiếp đến một chỗ trú quân trọng yếu tuần tra kiểm duyệt ủy lạo quan binh, dọc đường cũng không hề nghỉ chân đi dạo. Trên đường xa giá đều tận lực giản lược, quan phủ ven đường cũng không cần tiếp tiễn, không cần nhiễu dân. Đi tuần như vậy, lịch trình nhanh thì nửa tháng, chậm thì hai tuần mà thôi.

Tuy nói thời gian quả thật rất eo hẹp, Tần Húc Phi lại vẫn có thể sắp xếp vài ngày tự do. Tháo quăng sáng và trọng trách của Hoàng đế, mặc mình được một hồi tùy ý và thoái mái.

Mỗi lần đều là từ lúc vừa ra kinh, y liền lặng lẽ rời khỏi đội ngũ. Phân phó đám thị vệ thái giám thân tín quan viên đi theo vẫn bảo vệ xa giá Hoàng đế tiến lên như thường, bản thân y thì cưỡi thần câu khoái mã, tranh đoạt tiết kiệm thời gian trên đường, lén lút đi gặp Phương Khinh Trần.

Phương Khinh Trần không ở nơi cố định, phiêu bạt vô định, nhưng mỗi một lần bất kể cách bao xa, bất kể trong tay có chuyện gì phải làm, y đều sẽ trong thời gian tự do mấy ngày Tần Húc Phi khó được này, chạy đến địa điểm họ ước định gặp gỡ. Sau đó, hai người cùng nhau phỏng ngựa ngồi thuyền, xuyên thành vượt núi, sóng vai nhìn quốc địa có lẽ do họ mà tan hoang xơ xác, nhưng cũng do nỗ lực của họ mà khôi phục sinh cơ từng chút này.

Cũng từng song ky lao trên cổ đạo đằng đẵng, cuốn bụi mù tung bay, cũng từng giữa sóng nước mùa thu buông tay đọ sức, sóng biếc tung tóe ngàn khoảnh, cũng từng uống tràn giữa núi, cùng ngắm cao không lăng nguyệt. Cũng từng dạo chơi phố phường, cùng nhìn hồng trần phồn hoa.

Mà mỗi lần qua hiểm phong hùng quan, không khỏi chỉ non sông nói đến việc binh qua, khi bắt đầu, chẳng qua là cười nói nơi này hiểm yếu như thế nào,

có thể trú phòng như thế nào, lại nên tiến công như thế nào, nhưng đến cuối cùng luôn bất tri bất giác thành tranh đấu binh pháp, mượn thế nơi đây thiết tưởng chiến cuộc, người công ta thủ, tranh tới tranh lui. Duy nhất làm Tân Húc Phi có phần buồn bức chính là, phần lớn thời điểm, đều là y thua.

Cuộc sống tùy ý như vậy, mỗi lần lâu thì năm sáu, chậm thì bất quá hai ba ngày mà thôi. Kỳ thật mấy ngày tự do tranh thủ được này cũng phần nhiều là cận thần tâm phúc đồng lòng hợp lực bao che giấu giếm cho y, mới có thể an an sinh sinh kéo dài đến bây giờ.

Lúc này, Phương Khinh Trần nhẹ nhàng cười cười: “Vị tướng quân Định Tương này, cũng là một trong những kẻ biết chuyện giúp người nói dối giờ trờ.”

“Đây cũng là chuyện không có biện pháp, đám quan văn thật sự một kẻ phiền toái hơn một kẻ. Người ngồi trong hoàng cung không ra, họ nói người không biết dân gian khó khăn, người rời cung đi tuần, họ lại nói người sẽ làm lỡ chính sự. Người bày ra đầy đủ nghi thức, họ phải nói người nhiễu dân, người khinh kỵ gọn nhẹ, họ lại nói người tổn hại uy nghi thiên tử, làm bách tính mất tâm kính sợ tôn sùng với quân chủ. Tóm lại, chỉ vì chuyện ta đi tuần, thật không biết đã bị họ nhắc bao nhiêu lần. Nếu còn biết cái gọi là đi tuần làm chính sự này, kỳ thật là vì bản thân đào ngũ ra lang thang làm bậy, ta còn có thể có ngày yên ổn sao?”

Nói lên những chuyện hại mình bó tay bó chân này, ngữ khí của Tân Húc Phi cũng khá phẫn nộ.

Phương Khinh Trần có phần không ôm hảo ý nói: “Người không phải Hoàng đế sao? Muốn làm gì, cần gì phải nghe người khác vung tay múa chân, người cứ chân chính trở mặt phát tác một hồi, coi còn ai có lá gan tày trời, tiếp tục đồi nghịch với người.”

Tân Húc Phi biết y giấu cợt mình mà thôi, buồn bức nói: “Họ phản đối ta đâu phải không đúng. Bất kể giản lược như thế nào, ta ra ngoài luôn phải phí tiền. Mỗi lần rời kinh nửa tháng một tháng, làm sao thật sự có thể không lỡ quốc

chính chút nào.”

Đối với thái độ hư tâm nhận sai, kiên quyết không thay đổi này của y, Phương Khinh Trần không phải không hiểu, chỉ chờ cơ mà cố ý làm như không biết: “Ngươi đi tuần không phải cũng là cung cố căn cơ quốc gia sao, du sơn ngoạn thủy làm bùa làm bậy đều là nhân tiện, có gì đáng chộp dạ quá.”

Tần Húc Phi cười nói: “Kỳ thật ta cũng không biết, đi tuần như ta thế này rất cuộc là chỗ ích lớn hơn, hay chỗ hại lớn hơn, cuối cùng chẳng qua là phóng túng tư tâm bản thân một chút thôi.”

Gọi là trong cán thương ra chính quyền, mặc dù Tần Húc Phi chưa từng chơi “bộ thương”, đạo lý này y dãnh binh đánh giặc nhiều năm lại hiểu hơn ai khác. Mà muốn bảo đảm quyền uy địa vị và lực ảnh hưởng tuyệt đối của mình trong quân, không phải chỉ dựa vào hư danh Hoàng đế là có thể dễ dàng làm được.

Cũng may cái danh chiến thần trong quân kia của y dùng cực kỳ được, nhất là sau khi điều quân về định quốc nguy, lực chiến chư quốc, Tần quân cơ hồ cuồng nhiệt sùng bái y. Ngay cả đám binh sĩ mới chiêu mộ cũng cực kỳ tôn sùng. Y chỉ cần ngẫu nhiên ra khỏi hoàng cung, vào trong quân kiểm duyệt, tỏ vẻ tán thành sự vất vả của các tướng sĩ một chút, lại nói vài câu khích lệ lòng người, cuối cùng ở chung một hai ngày với họ như người một nhà, là có thể huệ mà không phí làm toàn quân trên dưới vĩnh chí hiệu trung.

Về phần phản đối của đám quan văn với việc y đi tuần, kỳ thật càng nhiều chỉ là một loại thủ đoạn chế hành. Hoàng đế quá thân thiết với quân đội, địa vị của quan văn sẽ không khỏi yếu đi, cho nên vô luận thế nào cũng phải tranh một chút, cãi một chút, ra vẻ một chút. Mà loại chế hành này Tần Húc Phi cũng vui vẻ nhận.

Phương Khinh Trần cười ha ha: “Bằng không ngươi cũng thường tuần tra châu phủ huyện quận một chút, chơi trò vua bù nhìn cải trang vi hành, hoặc làm chút đại sự hùng hùng dũng dũng tuần nam lên bắc du sông phong thiền, để đám

quan văn cũng hưng phấn một phen, thuận tiện để chút mĩ đàm cho đời sau cũng tốt.”

Tần Húc Phi bật cười: “Ngươi đang chê ta quá nhàn, hay cảm thấy ta còn chưa đủ nghèo thế?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 388 : Tốt Lắm Tốt Lắm

Chuyện một Hoàng đế bày đặt việc đứng đắn không làm, chạy ra vi phục, ra tuẫn gì đó kiểu này, viết trong thoại bản tiểu thuyết có lẽ rất không tồi, nhưng ngồi trên vị trí này, Tân Húc Phi lại chưa từng có chủ ý đó.

Nghiêm chỉnh đi tuẫn một lần, phải hao phí bao nhiêu công quỹ! Tân quốc vốn đã đủ nghèo, đâu chịu đựng được một Hoàng đế ham công to việc lớn cỗ gǎng phá sản như thế.

Phương Khinh Trần lại không ôm hảo ý mà cười: “Sao thế? Hiện tại bất kể ngươi đi nơi nào Tân quốc, chỉ cần ngươi phổi thêm nguyên bộ nghi trượng thiên tử, vòng một vòng trên đường cái, cam đoan sẽ có cả đống người lệ nóng doanh tròng, nói không chừng đều phải cảm thấy không uổng kiếp này. Đã có hiệu quả tốt như vậy, tốn chút tiền thì tính là đại sự gì? Lần trước…”

Sắc mặt Tân Húc Phi hơi ửng đỏ, khẽ mắng một tiếng không có tẹo sức lực nào: “Mỗi bận đều phải nói một lần, ngươi có xong chưa.”

Lần đó, Tân Húc Phi đúng là thảm hại ghê gớm.

Bị Phương Khinh Trần kéo đến tủ lâu uống rượu là chuyện bình thường, nhưng vừa vặn gặp bàn bên đang có người nước miếng tung bay nói Hoàng đế bệ hạ là anh vũ đột phá như thế nào, lại là anh hùng cái thể ra sao ra sao, một thân chuyển chiến ba ngàn dặm, một kiếm lực áp trăm vạn binh, anh minh thần vũ, tài hoa ngút trời…

Mắt thấy người nói hai mắt tỏa sáng, người nghe vẻ mặt say mê, Phương Khinh Trần ngồi ở bàn bên kia vừa uống rượu vừa cười, Tân Húc Phi liền vừa

uống rượu vừa đỗ mồ hôi. Nói cho cùng, da mặt này còn chưa có rèn luyện ra.

Nghe người nọ hưng phấn đến mức càng nói càng lên trời, Tân Húc Phi thật sự nhịn hết nổi, chen một câu. Nói binh loạn Tân quốc, Hoàng đế bệ hạ này kỳ thật cũng có trách nhiệm rất lớn. Không ngờ lại dẫn tới người cả tửu lâu cùng nhau ném bát đuổi đánh.

Phương Khinh Trần kéo Tân Húc Phi chân tay luồng cuồng dọc đường vừa chạy trốn vừa cười to, cười đau cả bụng. Lần này gặp mặt, lại không nhịn được lôi việc này ra cười y.

Y cười, Tân Húc Phi lại cười không nổi. Sự sùng bái yêu quý đênh cuồng này của dân gian với y, không phải chỉ là cảm kích đơn thuần phát ra từ nội tâm khi y bình định chiến loạn. Triều đình âm thầm trợ giúp, dốc sức tuyên truyền, mới là cẩn nguyên cuối cùng.

Y hiện tại là cứu *** của quốc gia, cứu chúa của thiên hạ, anh hùng không gì không thể, thiên thần thánh không thể xâm phạm... Loại lợi ích thuận thế dẫn dắt này, tất nhiên là nói cũng chẳng cần.

Bản thân Tân Húc Phi luôn không quá chú ý những việc khá vụn vặt này, nếu không phải lúc bị Phương Khinh Trần cố ý lôi ra, tự mình trải qua việc quẫn như vậy, y đúng thật không biết mình đã bị tuyên truyền huyền huyền như thế.

Các Hoàng đế khác vì nâng cao mình, phần lớn sẽ nói quân quyền thần thụ, thiên mệnh chi từ gì đó, y thì ngược lại, ngay cả vòng này cũng không cần qua. Trực tiếp phong thần luôn!

Cho dù là tâm tính rộng lượng hơn, mỗi lần bị Phương Khinh Trần người hiểu rõ tận gốc lấy chuyện này ra chế nhạo, y đều không khỏi phải đỏ mặt.

Phương Khinh Trần cười nói: “Việc này lại có gì không tốt? Da mặt dày một chút. Người không thời thời khắc khắc nhắc nhở người khác, còn trông mong lão bách tính cả đời tự nhiên ghi nhớ ân tình bình định chiến loạn thật sao? Như bây

giờ thì thật tốt. Đừng nói là phản ngươi bội ngươi, bất cứ ai dám nói ngươi một chữ không hay, phải bị rau quả thối nước bọt chôn sống, địa vị của ngươi tự nhiên cũng ổn như bàn thạch.”

Tần Húc Phi cười khổ một tiếng. Với y mà nói, càng là tôn sùng như vậy, mới càng làm người khó kham.

Phương Khinh Trần vừa cười vừa dùng tay nhẹ nhàng chống trán, trên mặt lộ ra vẻ ứng đở nhàn nhạt.

Men say, rốt cuộc vẫn bốc lên.

Những mỹ túu này, toàn là giai nhưỡng lâu năm y vơ vét từ các nơi, uống lộn xộn, sức rượu cũng càng mạnh hơn. Trước khi uống rượu, y lại mới vừa đại chiến một trận với Tần Húc Phi, toàn thân đều nóng vã mồ hôi. Tốc độ mạch máu chảy cũng nhanh hơn xa bình thường. Lúc uống, vì không cho Tần Húc Phi chiếm được tiện nghi, lại tranh uống ừng ực quá nửa, khi vừa uống xong còn chưa việc gì, nói cười như vậy một lúc, gió núi vừa thổi, ý say bốc lên, dần dần men say hơi không áp được, may mà y cũng không hề định áp xuống.

Trong men say, mặt mày Phương Khinh Trần dần dần nhu hòa, ánh mắt nhìn Tần Húc Phi cũng kèm theo đôi chút mơ màng, nhìn vẻ mặt Tần Húc Phi thoảng lộ ưu thương kia bên trong thế giới mông mông lung lung, y cười khe khẽ: “Trong lòng không thoái mái? Người Hoàng đế này, lại như làm khó chịu hơn ai khác vậy.”

Tần Húc Phi cũng cười theo: “Cũng chẳng coi là khó chịu, chỉ là đôi khi, quả thật phiền muộn lăm, cũng không nhịn được muốn hô mấy tiếng, kiếp sau không bao giờ làm Hoàng đế nữa nợ kia mà thôi.”

Do ý say, vẻ mặt Phương Khinh Trần hơi biếng nhác, y uể oải phất tay: “Lời này nói thật sự chẳng thú vị. Một Hoàng đế hô như vậy, người ngoài nghe thấy khẳng định phải cho là ngươi thân đang trong phúc mà không biết phúc. Người nên thế này nè...”

Y làm ra vẻ sâu muộn bi thương, ngóng nhìn không trung xa xa, buồn bã thở dài: “Nếu có kiếp sau, chỉ mong không sinh trong nhà đế vương nữa.”

Phương Khinh Trần nói ra lời này, ngữ khí cực hoang lương, mâu quang cực bi thương, vẻ mặt cực thê lương, rồi y lại lập tức cười ha ha: “Thấy chưa? Phải nói như vậy, người bên ngoài nhìn mới thương xót, cho dù ghi vào sách sử, cũng phải làm người đời sau cảm khái vạn phần.”

Tần Húc Phi thấy y làm bộ làm tịch, thất tình lên mặt như vậy, cũng không khỏi cười sang sảng.

Nghe tiếng cười lanh lảnh như vậy, tâm tình Phương Khinh Trần cũng chậm rãi có một chút nhu hòa. Men say đậm đậm, làm tâm tư y lang thang, bỗng nhiên buột miệng hỏi: “Ngươi có từng nghĩ, nếu như có kiếp sau, ngươi muốn sống thế nào?”

Tần Húc Phi thoảng sững sốt, ngạc nhiên nhìn Phương Khinh Trần. Người như y, tuy nói thời điểm buồn rầu cũng sẽ hô vài tiếng kiếp sau thế nào thế nào, nhưng mà sẽ tuyệt không thật sự phí *** thần đi thiết tưởng việc kiếp sau gì đó.

Chuyện kiếp này cũng còn bận không xong, ai còn rảnh rồi đi lo kiếp sau hư vô mờ mịt gì đó.

Y chưa từng mong đợi kiếp sau, chỉ muốn không phí kiếp này, y chưa từng thiết tưởng hư uổng, chỉ nguyện tận mọi lực lượng làm tốt chuyện kiếp này nên làm, hơn nữa y cũng thật sự chưa từng cảm thấy, Phương Khinh Trần sẽ là người nghĩ chuyện thế này, hỏi chuyện thế này?

Nghiêm túc suy nghĩ một hồi, Tần Húc Phi mới cười khan một tiếng: “Nếu có kiếp sau, đương nhiên hy vọng còn có thể có hảo bằng hữu như A Hằng bên cạnh, cũng hy vọng mình không cần là người trong hoàng tộc, đương nhiên vẫn hy vọng có thể thiết mã kim qua, tận hứng chiến một trận, quen biết rất nhiều rất nhiều thủ túc đồng bào, nếu có kiếp sau, đương nhiên...”

Ban đầu y nói chậm chạp không lưu loát, dần dần liền trôi chảy thông thuận, trên mặt cũng có chút tươi cười, song Phương Khinh Trần càng nghe càng sa sầm mặt, nghe y cuối cùng càng lúc càng xa lắc, rốt cuộc giận dữ trừng y một cái: “Sao ngươi không nghĩ đến ta?”

Tần Húc Phi cười nói: “Nghĩ ngươi làm gì?”

Phương Khinh Trần lãnh nhẫn nhìn y: “Ngươi kiếp này thiếu ta một đống nợ, không nghĩ nếu có kiếp sau sẽ làm trâu làm ngựa cho ta hả?”

Tần Húc Phi cười ha ha: “Ngươi kiếp này trợ ta giúp ta như thế, chắc là kiếp trước nợ ta nhiều lắm, cho nên kiếp này phải đến vì ta làm trâu...”

Chưa dứt lời, thân y đã vọt ngửa ra sau, tránh được một chưởng phong nhắm ngay ngực.

Phương Khinh Trần phiêu nhiên nhảy lên, không sóng vai ngồi cùng y nữa, lại nhẹ nhàng lướt lên một nhánh cây bên cạnh.

Men say bốc lên, đầu hơi váng, người hơi mệt, thân mình cũng có chút lười biếng, Phương Khinh Trần chẳng buồn hô đánh hô giết với ai kia nữa. Bèn dứt khoát như lúc ban đầu, vạt áo tung bay đón gió nằm trên một cành cây mềm, nhìn không trung sáng sủa, khoe mắt cũng chẳng nghĩa Tần Húc Phi một cái, nhàn nhạt nói: “Tâm tình không tồi ha, còn biết đùa giỡn.”

Tần Húc Phi bằng tư thế ngửa tránh, không lập tức ngồi dậy, mà cũng học bộ dáng Phương Khinh Trần, khoan thai hai tay gối đầu nằm như vậy.

Hai cành cây song song, trong gió núi phiêu phiêu dao dao, lên lên xuống xuống, trên trên dưới dưới, một áo trắng, một vạt tím, trên dưới đan xen, lại thành một loại thanh nhã khác thường.

Lá xanh hoa dại ánh dương gió mạnh, khi lên xuống trên dưới giao thoa, Tần Húc Phi luôn ngưng mắt nhìn y, Phương Khinh Trần cũng do men say, chỉ lười

biếng khép hờ mắt, không hề để ý.

Đợi một hồi, không thấy Phương Khinh Trần nói chuyện hay có động tác nữa, Tân Húc Phi lại nhẹ nhàng mở miệng: “Đừng lo lắng cho ta.”

Ánh dương tuyệt như vậy, thoải mái làm người muôn ngù gật, Phương Khinh Trần uể oải không động đậy ngó ngàng, thậm chí lười bảo y, kỳ thật mình hình như căn bản không hề lo lắng gì cho y, tốt nhất y đừng có tự mình cảm thấy quá tốt.

“Mặc dù ta nói không thích làm Hoàng đế, nhưng cũng không đến mức bởi vì làm Hoàng đế rồi phải ngày ngày phiền não. Kỳ thật, ta đã làm Hoàng đế, mới nói làm Hoàng đế không thú vị. Lúc chưa làm Hoàng đế, ta cũng từng oán trách bao nhiêu lần rằng cản tay quá nhiều. Hôm nay mặc dù ta thật sự hận làm Hoàng đế gò bó quá nhiều, nhưng nếu có người muốn đẩy ta khỏi ngai vàng, e rằng ta sẽ nhảy dựng lên liều mạng. Ta nói ta hâm mộ sự tự do tự tại của người, người khác, làm sao không phải đang hâm mộ phú quý quyền uy của ta.”

Tân Húc Phi cười nói: “Việc trên thế gian, vốn khó được thập toàn thập mỹ, nếu luôn nhớ thứ mình mất đi, không nhìn thứ mình nhận được, thế còn muốn sống nữa không. Tân quốc hiện tại còn rất bần cùng, nhưng ít ra không có chiến loạn. Ta mất đi rất nhiều thân nhân, thế nhưng, càng nhiều đồng chí đã an toàn về lại quê hương. Những chính vụ đó đúng là đủ rườm rà vô vị, song thật sự có ích cho quốc gia này và bách tính. Ta cũng sẽ phiền não những quy củ của quân chủ, lải nhải của đám quan viên đó, nhưng ta cũng có bằng hữu đối đãi tốt nhất thế gian này đang nơi nơi mưu tính cho ta, hơn nữa, ta còn có người...”

Đột nhiên, y không muốn nói tiếp. Mỗi quan hệ với Phương Khinh Trần, y biết, y cũng biết Phương Khinh Trần đồng dạng biết, vốn cũng sớm chẳng cần phải nói.

Y chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Khinh Trần, ta tốt lắm, không cần lo lắng cho ta.”

Phương Khinh Trần vẫn lười mở mắt nhìn y, nhẹ nhàng giơ tay lên, ngón tay bắn một phát, một chiếc lá đại thụ phía trên liền thong thả bồng bềnh rơi xuống, bị y bắt được đây lên mặt, dù bộn vẩn ung dung che ánh nắng, dáng vẻ muôn đánh một giấc.

Lộn xộn gì đây, y khi nào nơi nào, từng biểu hiện một xíu xiu lo lắng sao?

Bên tai, lại dường như còn có thanh âm cực nhẹ cực ôn hòa của người nọ:
“Khinh Trần, ta tốt lắm...”

Không cần nhìn, y cũng có thể tưởng tượng được ánh mắt Tân Húc Phi chăm chú nhìn mình, rồi còn nụ cười từ từ lộ ra bên môi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 389 : Thiên Thư Có Chữ

Nếu là y theo tính nết Phương Khinh Trần thường ngày, nhất định phải chế giễu Tân Húc Phi một phen. Song ánh dương hôm nay thật sự tốt lắm, rượu vừa rồi uống cũng thật sự rất sảng khoái...

Thật sự.

Chỉ là...

Phương Khinh Trần bỗng nhiên với tay, móc từ trong lòng ra một quyển sách ném qua: “Rảnh rỗi thì luyện một chút, biết đâu lần tới lại ở trước mặt ta, sẽ không thua thảm như vậy. Người hiện tại thật là càng ngày càng không chịu được đòn, ta động thủ cũng chẳng còn ý nghĩa.”

Tân Húc Phi tiện tay nhận lấy nhìn thử, lại là một quyển tập mây chục trang giấy, đóng rất tùy ý. Bìa ngoài chính là một tờ giấy trắng, không thấy viết tên.

“Đây là...”

“Ta viết lúc rảnh rang vô sự đó, dù sao ngươi cứ coi là thần công bí kíp mà xem, sẽ không thiệt thời đâu.”

Phương Khinh Trần thanh âm uể oải, hơi buồn ngủ.

Tân Húc Phi tùy ý mở ra, lướt thử vài tờ nhanh như gió trước, sau đó liền nhíu mày hơi khó hiểu.

Với bản lĩnh của Phương Khinh Trần, nếu thật là lấy ra một quyển võ công bí kíp, thì nên là tuyệt kỹ thần công cực xuất sắc, tuyệt đối nên là vật quý giá như

bí kíp gì đó sẽ làm toàn võ lâm điên cuồng tranh đoạt trong rất nhiều truyền kỳ
cố sự mới đúng chứ, nhưng quyển này...

Bản thân Tân Húc Phi cũng coi là một tay tổ trên võ học, bất cứ văn tự gì liên
quan đến võ công, y ít nhiều đều có thể loại suy một chút, cho nên, mới xem
mấy tờ đã cảm thấy hơi không đúng.

Nếu có người luyện tập theo thứ trên sách này, quả thật cực có hiệu quả với
ngưng thần tĩnh tâm, tụ thần liêm khí. Người mới học võ, hoặc là tâm tính bất
định luyện, chắc rất có thể mượn đây nâng cao hiệu suất luyện võ, gầy dựng cơ
sở nội lực khá kiên cố. Thế nhưng, đối với người võ công đã đạt tới trình độ Tân
Húc Phi mà nói, trợ giúp loại công pháp này có thể cho y, không khỏi chỉ cực kỳ
bé nhỏ.

Kỳ thật cùng với nói đây vốn là bí kíp luyện võ, chẳng bằng nói càng như là
công pháp những người tu đạo trong truyền thuyết dùng để tu tâm ngưng chí,
luyện thần hoàn phách... Luyện thần hóa khí, ngưng thần tụ phách, đem ba hồn
sáu phách người trong phàm thế, cuối cùng tu luyện thành nguyên thần tiên
gia...

Tân Húc Phi chợt chấn động, vẻ kinh ngạc và cười khẽ vốn có trên mặt đều
cương lại đó, suýt nữa trực tiếp rót khỏi cành cây.

Phương Khinh Trần từ khoảnh khắc ném sách cho Tân Húc Phi kia đã bắt
đầu hối hận.

Trên thực tế, từ rất lâu trước kia, lúc y nhất thời hứng khởi váng đầu váng óc
viết ra sách này, đã thường xuyên hối hận. Song quyển sách này vẫn im lặng chờ
trong lòng, tuy rằng chưa lấy ra cho Tân Húc Phi, nhưng vẫn không xé không
đốt không ném.

Sau đó hôm nay, sách này lại vẫn bị ù ù cạc cạc ném vào tay Tân Húc Phi.

Ôi, uống rượu quả nhiên là hỏng việc mà.

Vốn Phương Khinh Trần vẫn thoảng ảo não, nhưng thấy Tân Húc Phi dáng vẻ thảm hại suýt nữa rứt khỏi cây, chút ảo não này lại lập tức tan thành mây khói: “Thần công của ta tự nhiên là độc nhất vô nhị. Nhưng ngươi cũng không cần phải hưng phấn đến thế chứ.”

Tân Húc Phi không để ý trêu chọc, chỉ nhìn cố định y, ngữ khí cũng hơi quái dị: “Ngươi không phải đang... đang...” Y suy nghĩ một hồi, nhất thời không tìm được từ thích hợp hơn, hơi do dự, vẫn chỉ đành nói ra từ nghĩ đến lúc ban đầu kia: “Đang điểm hóa ta đó chứ...”

Lần này đến phiên Phương Khinh Trần suýt nữa rứt khỏi ngọn cây. Trên thực tế, ngay cả bản thân Tân Húc Phi cũng phải buồn nôn mà rùng mình liên tục.

Điểm hóa?

Nghĩ những người gọi là thần tiên trong truyền thuyết kịch nam, râu tóc dài thượt tung bay đồng thời bạc trắng như tuyết, bảo tướng trang nghiêm đó, tâm tình Phương Khinh Trần thật là buồn bực muốn chết, y đưa tay lật chiếc lá che mặt, trừng Tân Húc Phi nói: “Người điểm hóa là thần tiên! Ta lại chẳng phải thần tiên. Ta là yêu quái. Là yêu quái thích dùng thứ ngươi để ý nhất, dụ dỗ ngươi dâng ra linh hồn, khiến ngươi sau khi chết rơi xuống địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh!”

Tân Húc Phi đang bị thiết tưởng thần tiên điểm hóa kia của mình chỉnh lạnh hết cả bụng, toàn thân không tự tại, nghe lời này, nhìn lăng lăng Phương Khinh Trần mà kiêm mắt sao, tuẫn dật xuất chúng hồi lâu, trong lòng mới coi như chậm rãi thoái mái lại, nghe câu vừa rồi Phương Khinh Trần nói, y lại không tiếp lời, chỉ nở nụ cười, trước cúi đầu cẩn thận xem quyển sách sơ sài trong tay kia.

Mà Phương Khinh Trần thì hờ hững nhìn y.

Y là người duy nhất biết Phương Khinh Trần không phải phàm nhân trên thế gian này, lại nhìn thấy quyển sách như vậy, sao còn có thể không hiểu được là chuyện gì.

Phương Khinh Trần quả thật đã mở cho y một cánh cửa, mà có muốn vào cánh cửa này hay không, chính là chuyện của bản thân Tần Húc Phi y, mà có thể bước vào cánh cửa này hay không... Chỉ sợ vị Phương Khinh Trần vô trách nhiệm kia cũng lười quản, chỉ có thể xem bốn sự của bản thân Tần Húc Phi.

Con đường như vậy quá dài lâu, cũng quá gian nan, huống chi, kỳ thật loại công pháp này không hề hợp lắm với võ công chiêu số đại khai đại hợp, cuồng mãnh tùy ý kia của y... Chỉ sợ Phương Khinh Trần cũng biết, nếu y thật sự muốn tu luyện, e rằng làm nhiều công ít. Chỉ là...

Chỉ là, thật sự là nhất thời hồ đồ, uống say, mới ném sách cho y thôi.

Chỉ là... Chỉ là lúc nghe y cười ôn hòa như vậy, nhẹ nhàng nói, Khinh Trần, ta tốt lắm, không cần lo lắng cho ta, đột nhiên mềm lòng, đột nhiên hơi không khổng chế được bản thân.

Sinh mệnh nên tự do tùy ý như lửa kia, cả đời này, cuối cùng sẽ bị trói buộc trên đế tọa mình chán ghét nhất kia. Nam tử cưỡi ô chay bảo mã, khoác giáp vàng, dưới ánh dương uy vũ như thiên thần kia, không còn có thể khoái ý tung bay phóng ngựa sa trường như vậy nữa, không thể cười vui vẻ cùng những binh lính cấp thấp nhất, trong quân doanh lăn lê đánh nhau, cuộc sống vất vả lại khoái lạc nữa.

Trên sông chỉ hợp sinh danh sĩ, đừng khiến anh hùng làm đế vương.

Y yêu quân trưởng của y, chiến mã của y, trường thương của y, đồng chí của y. Thế giới trong lòng y, đen là đen, trắng là trắng, đúng là đúng, sai là sai, bằng hữu tất nhiên có thể giao phó tính mạng, địch nhân cũng đáng tin nhiệm trọng. Y nên có thể dùng ngược đi ngăn tên nhọn bắn đến chí hữu, cũng có thể sau một trận chiến toàn lực, cười to kéo đối thủ mình kính trọng, cùng uống say mèm.

Kiểu người như y, thế giới của y nên là quang minh xán lạn, không thấy khói mù. Kiểu người như y, trong thế giới của y không nên là như thế này. Không nên

là quy củ, đại cục, quyền mưu, âm mưu vô cùng vô tận, không nên là đủ loại cỗ ky, tầng tầng trói buộc, không nên là huynh đệ tương tàn, thân nhân phản bội, rồi cả thỏa hiệp cùng phiền não...

Song người thân là Hoàng đế, thì nhất định cả đời không thể thoát khỏi vận mệnh như vậy, mà Tần Húc Phi cũng sẽ không thử đi thoát khỏi vận mệnh như vậy.

Bởi vì trách nhiệm, bởi vì áy náy, có lẽ còn... bởi muốn vì một người khác, chia sẻ trừng phạt căn bản không liên quan tới y...

Y không oán hận, không phẫn nộ, không thở than. Y chỉ dưới ánh dương mỉm cười với địch nhân và bằng hữu của y, nhẹ nhàng nói, Khinh Trần, ta tốt lắm, không cần lo lắng cho ta.

Mà nếu như có kiếp sau...

Nếu không còn xuất thân hoàng tộc, không còn gánh nặng gia quốc, không còn rất nhiều điều bất đắc dĩ không thể không làm kia, có phải y có thể không còn gánh nặng mà tùy ý qua lại, có phải y có thể không bị hạn chế mà làm chuyện y kỳ thật vẫn thích làm nhất. Có phải y có thể chỉ làm một tướng lĩnh đơn thuần, lấy máu trên người, chí trong lòng, bảo vệ gia quốc bách tính, thủ chính nghĩa y nhận, tin tưởng nguyên tắc của y? Có lẽ, bất kể là thời đại ra sao, thân phận ra sao, trên thế giới này, đều không ai có thể đơn thuần tự tại khoái ý cả đời như thế nhỉ. Nhưng mà, nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau... Nếu như, y có thể có một nhân sinh khác, cơ hội khác?

Phương Khinh Trần chỉ là đột nhiên, cực kỳ cực kỳ muộn, có thể cho Tần Húc Phi có một cơ hội như vậy, y chỉ là đột nhiên cực kỳ cực kỳ muộn cho Hoàng đế thân phận bị trói buộc kia, có thể khoái khoái lạc lạc, tự do tự tại sống một hồi!

Phương Khinh Trần nhẹ nhàng nhắm mắt, đột nhiên nhớ, khi y quyết định lưu lại, nữ đồng nhân Trương Mẫn Hân thích nghĩ ngợi vớ vẩn kia lại trào phúng

giễu cợt y một phen, nội dung không ngoài những tưởng tượng vô vị liên quan đến Tân Húc Phi đó.

Nhưng trong lòng Phương Khinh Trần vẫn biết rành mạch, y không phải Tiểu Dung, cũng không phải Kính Tiết.

Tiểu Dung lưu lại hoàn hoàn toàn chính là vì Yên Lãm, mà Kính Tiết lưu lại, rõ ràng toàn bởi vì Lư Đông Ly.

Nhưng y lưu lại, lý do bất đồng.

Y vẫn luôn cảm thấy, y lưu lại, chỉ bởi vì y thật sự đã nợ rất nhiều.

Mấy đời lưu chuyền, y chưa từng quay đầu nhìn lại. Song lần này, y đã quay về thế giới do y nỗi giận mà chịu đựng quá nhiều tai nạn kia.

Vĩnh viễn vĩnh viễn, y sẽ không quên những máu tươi vô cùng vô tận đó, những tử vong vô kết vô tận đó, cùng với vô số những cái xác không hồn sống sót, sống không như vậy, người sống như chết. Sẽ không có ai nhớ được những dân đen như kiến đó, sẽ không ai để ý những tử vong đó. Có lẽ khoảnh khắc chứng kiến kia sẽ có cảm khái, sau đó cuối cùng chậm rãi phai nhạt, coi nhẹ, lại tiện tay xóa hết thảy khỏi ký ức.

Trên sử sách, sẽ chỉ ghi nhớ Phương Khinh Trần, sẽ chỉ ghi nhớ Tân Húc Phi. Thiên hạ sẽ chỉ nhớ, Phương Khinh Trần cứu Sở quốc, Tân Húc Phi cứu Tân quốc, họ đều là phụ mẫu tái sinh, anh hùng cứu thế của vô số người.

Thế nhưng, Phương Khinh Trần vẫn chưa từng quên. Chưa từng quên, giữa Tân Sở, đã chết bao nhiêu người, hủy bao nhiêu nhà, y chưa từng quên, đất cằn ngần dặm, bụi gai khắp nơi từng có.

Y càng biết, chỉ cần mình vừa triệt thân đi, trong vòng ba năm, đấu đá nội bộ Sở quốc tất nỗi, trong vòng mười năm, nội chiến quy mô lớn sẽ cực có khả năng bùng nổ.

Mà Tân quốc, tuy rằng tạm thời xem như ổn định, nhưng quốc gia đã mệt mỏi đến bước này, trong mắt người ngoài, chính là thời cơ tốt thửa nó bệnh để đòi mạng. Tân quốc tuy có đội quân thép nhưng quốc lực còn chưa hùng mạnh, nếu còn gặp cường địch, Tân Húc Phi cho dù ứng phó được, đại chiến quá nhiều, tình cảnh người Tân cũng nhất định càng thêm thê lương khủng khiếp.

Bảy trăm năm luân chuyển, bao nhiêu lần tùy hứng mà làm, y kỳ thật chưa hề hối hận, chỉ là, chung quy không thể không tiếc.

Chỉ là không thể không trách cứ mình, có một số việc, không phòng bị chu toàn.

Mà lần này, rốt cuộc quay đầu, hết thảy nhìn thấy, lại vào mắt vào lòng, cả đời khó quên.

Y biết, bất tri bất giác, Tân Húc Phi với y mà nói đã thành một người cực quan trọng, nhưng mà y cũng vẫn tin tưởng, y lưu lại là bởi vì có quá nhiều người và sự, làm y không thể bút ra, vĩnh viễn rời đi vào lúc này.

Chỉ là, giờ khắc này, dưới ánh dương, trong gió mát, y vẫn nhiên nằm bên cạnh Tân Húc Phi, lúc theo nhánh cây lung lay, y lại đột nhiên tự hỏi lòng mình.

Có lẽ, Tân Húc Phi quả thật không phải nguyên nhân chủ yếu để y lưu lại. Nhưng mà, nếu không có Tân Húc Phi, nếu chỉ do mắc nợ Tân Sở hai quốc, y liệu còn nhất định lựa chọn lưu lại?

Nắng gắt như thế, chiếu thiên địa vạn vật sáng ngời lóng lánh, mà Phương Khinh Trần, lại không thể trả lời được câu hỏi của bản thân.

Y chỉ lấy ra quyển sách y đã viết rất lâu, lại vẫn chưa từng cho ai biết kia, nhẹ nhàng ném qua.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 390 : Nếu Có Kiếp Sau

Trước khi họ rời Tiểu Lâu, Tô Thanh Dao từng nói rất nhiều lời.

Về tính xã hội của con người, về người cần bạn, về nguyên nhân đặt ra ban cấp nhân số, về tịch mịch, về cô độc, về làm bạn, về duy nhất, về đồng hành...

Có lẽ, y choáng váng đầu óc viết ra tập sách chuyên môn tạo ra cho Tân Húc Phi những người phàm thế này, thật sự bởi vì y hơi sợ hãi năm tháng cô độc dài lâu. Thế nhưng, lúc ném qua thật sự chỉ là đơn thuần, hy vọng y có thể có một phần cuộc sống khoái lạc mà tự do.

Cả đời này, y và Tân Húc Phi đều không bỏ xuống được. Bởi vì Tân quốc và Sở quốc, sinh mệnh và sự hủy diệt của vô số người vô danh, sớm thành gông xiềng và trách nhiệm của Phương Khinh Trần cùng Tân Húc Phi.

Họ không bỏ xuống được, không quên được, cho nên chung quy không được giải thoát.

Nhưng mà... mọi việc, chung quy nên công bằng một chút. Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể để linh hồn rực cháy chính trực mà tự do như vậy, mãi chậm rãi già đi đến già nua, tiêu tụy, lúc sắp chết, vẫn ôn hòa mỉm cười với y, vẫn nhẹ nhàng nói, Khinh Trần, ta tốt lắm, ngươi không cần lo lắng...

Nếu có kiếp sau... Nếu có kiếp sau... Người kia, phải chẳng có thể thật sự tự do khoái ý. Biết đâu, đó vẫn chỉ là một ảo mộng không thực tế, thế nhưng, nếu... có y ở bên hỗ trợ thì sao...

Mấy đời mấy kiếp đến nay, y luôn đang bảo hộ một số người. Tuy rằng cuối

cùng toàn phải thất vọng, nhưng mà nếu có kiếp sau, y lại vẫn muốn nếm thử một lần nữa, thử đi bảo hộ. Lần này, thật sự đã rời trói buộc của luận văn, y cũng không còn cầu gì, muốn gì nữa, chỉ là... chỉ là muốn người kia, khoái lạc mà tự do.

Phương Khinh Trần hơi nhắm mắt, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy an bình, không còn tạp niệm. Những chiếc gai sắc nhọn luôn dựng thăng quanh người đó, lạnh lùng, cực đoan, khó chịu, tùy hứng như vậy, cũng đều dần dần bình phục tất cả.

Bên tai truyền đến tiếng lật giấy rất nhỏ, y nghĩ, quyển sách này, Tân Húc Phi sẽ nên xem rất lâu đây.

Dù sao đây là công pháp quan trọng như thế, thần kỳ như thế, nói ra đủ làm cả thế giới chấn động, dù sao... dù sao... trường sinh... đây là mục tiêu nhân loại từ khi tồn tại đến nay vẫn một mực theo đuổi...

Phương Khinh Trần không hề muốn quấy nhiễu Tân Húc Phi.

Lúc này, y đang tâm yên thần định.

Ánh dương ấm áp như vậy, thế giới sáng ngời như vậy, gió núi thổi lên người, đều nhẹ nhàng mà thoải mái. Y khe khẽ mỉm cười, mặc sự biếng nhác men say nhàn nhạt kia mang đến dần dắt y, cứ thế từ từ thiếp đi.

Nhưng Tân Húc Phi không hề lật xem quá lâu.

Chấn động lúc đầu đã dần dần qua đi, tâm tình y cũng từng chút một khôi phục bình tĩnh.

Trong ký ức, bao nhiêu minh quân thánh chủ, một đời anh hùng, đến cuối cùng nhân sinh, cũng không tiếc làm rất nhiều những việc ngu xuẩn buồn cười, chỉ vì truy tìm chút hy vọng mù mịt này. Nhưng mà, y dường như chưa hề làm gì, truy cầu của bao nhiêu người, khát vọng của bao nhiêu người tự cổ chí kim,

dường như đã đến tay y.

Phương Khinh Trần không phải người.

Y là thần, là ma, là tiên, hay là yêu? Tân Húc Phi chưa bao giờ để ý.

Y thần thông vô số. Y có thể bảy trăm năm luân chuyển trường sinh, y có thể trước điện moi tim mà sống lại. Nhưng mà, Tân Húc Phi lại luôn có thể nhớ rõ, người kia cũng phải chảy máu, cũng phải thương tâm, cũng phải trúng độc, cũng phải bị thương, lúc bi ai, cũng phải uống say mèm, lúc thương tâm, cũng phải yếu ớt khó chịu như một đứa trẻ...

Từ hận y, kỵ y, chật rã biến thành kính y, trọng y, quan tâm y, để ý y, đem từng li từng tí về y ghi tac cả trong lòng, luôn không thể yên tâm y, lúc nhớ y, sẽ cảm thấy có chút thương tâm, lại sẽ cảm thấy có chút vui vẻ, lúc gặp y, cũng luôn cảm thấy tất cả phiền não đều đã không còn tồn tại. Chuyện có thể làm cho y, luôn nghĩ nên tận lực làm bằng được, có thể tính toán thay y, cũng sẽ sớm nghĩ cẩn thận...

Lâu như vậy, lâu như vậy... Tuy rằng biết Phương Khinh Trần không phải người, lại luôn quên y có đại thần thông. Hai người thỉnh thoảng gặp gỡ một lần, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ đến, lại sẽ từ trong tay y, được lợi ích lớn như vậy...

Lợi ích...

Tân Húc Phi nhìn quyển sách kia mà ngẩn người.

Y là người chưa bao giờ nghĩ việc kiếp sau. Kiếp này, mới là nắm trong tay, kiếp này, mới cần cõ gắng, cần phấn đấu, cần quý trọng. Bất luận là nghịch cảnh hay thuận cảnh, là suy sụp hay sung sướng, đó đều là trong tay y có được, đều là sinh mệnh và hạnh phúc tươi mới trước mắt.

Nếu như có kiếp sau...

Năm nào tháng nào đời nào, mới là kiếp sau của y đây.

Tần Húc Phi không hề ngây thơ, hoặc là tham lam đến mức sẽ cho rằng, công pháp thần kỳ như vậy, Phương Khinh Trần truyền cho y là y cũng có thể truyền cho người khác nữa.

Y là Tần Húc Phi, y từng là tam hoàng tử và hiện giờ là đế vương Tần quốc. Y có trách nhiệm của y, phụ lòng của y, gánh nặng của y, nhưng mà y cũng có bằng hữu tri tâm tri ý như Liễu Hăng, còn có rất nhiều rất nhiều các đồng chí huynh đệ tốt nhất trên đời này, y có... y quen biết một hồ ly giáo hoạt bốc đồng tên Phương Khinh Trần, y có rất nhiều phiền não, rất nhiều đau khổ, thế nhưng y cũng từng cười vui, cũng từng khoái ý, y cũng từng có rất nhiều hy vọng và hạnh phúc.

Nếu có kiếp sau...

Nếu có kiếp sau, y lại sẽ còn là ai đây.

Y chậm rãi ngẩng đầu, nhìn phía trước, đất trời vắng vẻ, không trung xa thẳm, con đường tối tăm mà đăng đăng không thấy cuối, y thò tay ra trước, thế nhưng nơi đó chẳng có gì cả.

Sự nghiệp, lý tưởng, người nhà, bằng hữu, cái gì, cái gì cũng chẳng có.

Thế giới xa xôi, tăm tối, mà lạnh băng như vậy...

Thế nhân đều ước ao trường sinh, cầu còn không được, trăn trọc đau khổ. Nhưng mà, nếu thật sự có thể trường sinh, thật sự... sẽ được hạnh phúc sao?

Trên đời toàn phàm phu, độc ta vạn tả thiêng niêng, bất tử bất diệt, từ đây hơn người một bậc, vĩnh viễn đứng trên phàm nhân, thật sự có thể làm người hưng phấn, làm người khoái lạc sao?

Nơi đó một phiến hắc ám, con đường kia đăng đăng không thấy cuối. Tất cả tốt đẹp của thế gian này, y để ý, y từng quyến luyến, đều sẽ giây lát rời đi.

Tần Húc Phi là ai, Tần quốc ở đâu? Tần vương thuộc về ai? Liễu Hăng, Sĩ Kiệt, ngăn ấy chân tâm dâng lên cho y, ngăn ấy máu tươi rơi xuống vì y...

Nếu có kiếp sau...

Đầu ngón tay vươn ra trước bỗng nhiên chạm được một vật, Tần Húc Phi cả kinh, phút chốc tỉnh lại từ trong suy tư, nhìn thấy một chiếc lá từ trên ngón tay trượt xuống. Thì ra không biết là một cơn gió mát từ đâu đến, rốt cuộc thổi rơi chiếc lá Phương Khinh Trần miễn cưỡng đậu trên mặt.

Nhánh cây trước mắt lay khe khẽ, Phương Khinh Trần lười biếng ngủ trước người y theo cây lay động, chợt lên chợt xuống, lại một lần nữa lướt qua trước mắt.

Y cư nhiên đang ngủ.

Phương Khinh Trần lúc ngủ, mặt mày bình hòa, lại chẳng còn phong mang sắc bén dễ dàng đả thương người cũng đả thương mình như vậy nữa.

Tần Húc Phi ngơ ngẩn nhìn, nhánh cây hơi lay động, trong lúc chợt lên lại chợt xuống, gió đến gió đi, một chút hoa tùng phấn bách màu vàng rơi lả tả, thỉnh thoảng nhẹ nhàng rơi lên mặt Phương Khinh Trần, lại nhẹ nhàng theo gió bay xuống.

Một lần lại một lần, nhánh cây họ một ngồi một ngủ, lên lên xuống xuống. Một lần lại một lần, y nhìn mặt mày Phương Khinh Trần đang ngủ yên, lúc lướt qua mắt, dường như đượm vẻ cô tịch.

Một năm lại một năm, một đời lại một đời.

Y có thể tra được, y đã biết được, đã là bảy trăm năm.

Trước kia từng có bao nhiêu năm tháng. Về sau, lại sẽ còn bao nhiêu năm tháng.

Nếu trên đời toàn là phàm phu, độc y vạn tải thiên niên, bất tử bất diệt, đây là hạnh phúc sao, đây là kiêu ngạo sao?

Thế gian tất cả tốt đẹp, những điều trong lòng đẽ ý, từng quyến luyến, đều giây lát rời đi. Phương Khinh Trần y... y lại sẽ tịch mịch, sẽ thương tâm chứ?

Một đời lại một đời, cố gắng muốn yêu một người như vậy, cố gắng bỏ ra như vậy, có phải kỳ thật đều chỉ bởi vì, y không thể ức chế muốn được một đồng bạn, cùng y vượt qua thiên niên vạn tải, thời gian cô quạnh này.

Một đời lại một đời, luôn vuột mất, luôn thương tâm, luôn hủy diệt.

Bao nhiêu năm trước, Khánh quốc Tương vương dần tiêu tụy bệnh mất là ai, bao nhiêu năm trước, liệt diêm dãy lên trong hoàng cung Khánh quốc tráng liệt nhường nào thê lương nhường nào.

Bao nhiêu năm trước, khi bảo kiếm đâm vào ***g ngực ngăn trước Yên vương kia, máu tươi bắn ra, có phải đỏ đến kinh người.

Bao nhiêu năm trước, khi người kia đưa tay moi tim mình, phải chăng cũng từng im tiếng hò hét cầu xin, xin đừng ném nó xuống bụi bặm, giãm đạp thành tro bụi.

Tần Húc Phi yên lặng nhìn Phương Khinh Trần, không hề nhúc nhích, thời gian chẳng biết đã qua bao lâu.

Một khắc sau, cành lá lay động, hai người một lần nữa phiêu dao, giao thoa trên dưới, nháy mắt đó, y trông thấy nụ cười bên môi Phương Khinh Trần.

Y đang cười. Y mỉm cười trong mơ, lại là nhu hòa thần kỳ, đẹp thần kỳ, sáng ngời thần kỳ.

Tần Húc Phi chợt chấn động, sau đó, hết thảy đều thay đổi.

Thế giới tăm tối kia, con đường vĩnh viễn không thấy cuối kia, hết thảy đều

đã thay đổi.

Y đang cười, vì thế nơi đó đã có ánh sáng.

Y khoan thai ngủ, lại vẫn mỉm cười, vì thế nơi đó đã có màu sắc.

Vẻ tươi cười an tĩnh, bình hòa, rồi lại làm người ta cảm giác được tâm an như thế, khoái lạc như vậy. Vì thế nơi vắng lặng kia đã có thanh âm.

Thế giới sáng ngời, cả đất trời, có thanh có sắc, có hưng thú, thế giới tăm tối kia vẫn ở phía trước, con đường kia vẫn không có cuối.

Chỉ là Tân Húc Phi đột nhiên biết, dù là con đường dǎng dǎng trong thế giới tăm tối, nếu bước lên thì luôn sẽ có ánh sáng, bởi vì lòng chính là ngọn lửa, chính là hào quang.

Nếu bước lên thì không cần để ý cuối, bởi vì y kỳ thật sẽ không hề tịch mịch, đồng thời y cũng sẽ không còn để người nọ cô đơn nữa.

Nếu có người bầu bạn, ngàn vạn năm có lẽ cũng có thể chỉ như một chớp mắt nhỉ.

Tân Húc Phi thở dài thườn thượt một hơi, trong lòng diệt hết mê chướng, cúi đầu nhìn lại quyển sách kia, đưa mắt, lại nhìn Phương Khinh Trần, rõ cuộc mỉm cười.

Khinh Trần, nếu ngươi là yêu ma, quyển sách này với ta mà nói lại không phải là thứ quan trọng, bất quá, linh hồn của ta kỳ thật đã sớm giao ra.

Khinh Trần, nếu ngươi là yêu ma, nếu có kiếp sau, cùng ngươi rơi xuống địa ngục, với ta cũng chẳng hề gì.

Kỳ thật đây vốn là lời trong lòng nghĩ, chỉ là nhìn y, liền không tự giác nhẹ nhàng nói ra với nụ cười.

Chỉ là, Phương Khinh Trần chẳng biết đã ngủ, hay là say, rốt cuộc không nghe thấy một câu vui đùa thản nhiên như vậy.

Nhưng mà, Phương Khinh Trần đang mỉm cười. Y đang mỉm cười trong mộng, bảy trăm năm qua, bốn đời luân chuyển, nụ cười không tự giác lại bình hòa dịu dàng như vậy, với y mà nói, vẫn cực ít, cực ít.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 391 : Đồ Vô Lại

Tần Húc Phi tâm ý đã định, liền không để mình nghĩ ngợi lung tung nữa. Nhưng rượu đã uống hết, Phương Khinh Trần lại đang ngủ, y buồn chán chẳng có việc chi để làm, nhất thời lại không đành lòng đánh thức Phương Khinh Trần, kêt quả là hơi ngắn ra, chẳng biết nên làm gì mới tốt.

Lăng lăng nhìn Phương Khinh Trần dường như đã ngủ khá say, chợt động lòng, một khắc sau khi nhánh cây Phương Khinh Trần đang nằm lắc lư lướt qua trước mắt, bỗng nhiên thò tay đến eo Phương Khinh Trần nhanh như chớp, chỉ là khoảnh khắc gần như chạm đến kia, lại rụt về nhanh hơn.

Phương Khinh Trần thì ngủ cực an bình, hoàn toàn không biết. Tần Húc Phi lại như làm tặc bị bắt quả tang, mặt đỏ bừng, toàn thân nóng lên, hại y cho là sức rượu của mình cũng lên rồi.

Y ngày thường hành quân tác chiến, dũng hãn nhất, nhưng lúc này khiếp đảm muốn chết, bởi vì... y lại nhất thời tâm sinh kỳ niệm, muốn lột quần Phương Khinh Trần coi thử.

Kỳ thật việc này thực sự không thể trách y được! Tuy nói y không quan tâm Phương Khinh Trần rốt cuộc lai lịch ra sao, nhưng không phải y sẽ không tò mò. Từ sau khi Phương Khinh Trần nói mình là hồ ly, Tần Húc Phi liền không tự chủ được đặc biệt lưu ý những truyền thuyết hồ yêu. Sau đó, hầu như trong tất cả các câu chuyện đều nói, hồ ly *** công lực không đủ thâm, uống say sẽ hiện nguyên hình, cho dù là hồ ly *** ngàn năm vạn năm, uống say rồi cái đuôi hồ ly cũng dễ dàng lộ ra.

Mấy câu chuyện này xem nhiều, hơn nữa bản thân y còn nuôi một con tiểu

bạch hồ, ngày ngày chơi đùa bên cạnh, nhìn kết quả đáng yêu như vậy, y không tự chủ được bắt đầu thích tưởng tượng bộ dáng Phương Khinh Trần biến hồ ly, chí ít... biến ra cái đuôi sờ chơi.

Người ta vẫn nói ngày nghỉ gì đêm mơ đó, Tân Húc Phi xưa nay quang minh lõi lạc, hiện giờ đã đến mức mơ cũng có thể mơ thấy tình tiết Phương Khinh Trần say mềm, để y kiểm tra đuôi, hoặc là biến thành hồ ly lăn qua lăn lại trong lòng y, còn mặc y sờ soạng.

Hết thảy trong mộng còn rõ nét dị thường. Khi tỉnh dậy, y thậm chí có thể nhớ lại cảm giác thoái mái trơn tru khi ngón tay xoa lớp lông mềm mại.

Có điều, loại sự tình này, y vẫn chỉ “mộng tưởng” mà thôi. Muốn y ra tay thật, cho dù y có cái tâm đó cũng không có lá gan kia đâu.

Chỉ là giờ khắc này, Phương Khinh Trần ngủ say, mà Tân Húc Phi đã phá mê chướng trong lòng. Lòng tự nhiên biết mối quan hệ của mình và Phương Khinh Trần đã không còn như trước kia. Hơn nữa sức nặng của quyển sách Phương Khinh Trần nhìn như ném miếng giẻ rách mà ném qua kia, cũng làm cho y một lần nữa xác định với Phương Khinh Trần mà nói, mình nên là đặc thù. Vì thế tặc đảm và kỳ tưởng này không nhịn được cùng nhau bốc ra ngoài.

Chỉ tiếc, đến khoảnh khắc cuối cùng y vẫn lùi bước.

Cho dù Phương Khinh Trần say mềm thiếp đi, muốn cởi quần y xem có đuôi không, còn không để Phương Khinh Trần phát hiện, đó là tuyệt đối không khả thi.

Nếu y dám làm liều như vậy, đuôi nhìn thấy hay không y cũng chưa dám chắc, nhưng hậu quả sẽ thế nào, y lại quá rõ ràng.

Hoàng đế Đại Tần quốc, hai ngày sau sẽ phải tiếp kiến Định Tương cao thấp, trên trăm văn võ quan viên và ba vạn *** nhuệ thiết kỵ, nếu y mang cái mặt đầu heo bị đánh bầm giập xuất hiện...

Tần Húc Phi rờ rờ mũi, từ bỏ kỳ tư diệu tưởng của mình, đưa tay vỗ ngực, trong vạt áo đoan chính để một quyển sách viết rất tùy ý, đóng rất tùy tiện...

Quên đi, dù sao còn rất nhiều cơ hội rất nhiều thời gian... Đúng vậy, rất nhiều thời gian mà...

Tần Húc Phi khẽ thở dài một tiếng, rồi lại cười thoả mái, nhìn Phương Khinh Trần một hồi, toàn thân liền thả lỏng, học bộ dáng Phương Khinh Trần, gối đầu nằm xuống lại.

Ánh dương ấm áp tốt đẹp như thế, nơi thanh tĩnh thoả mái như thế, đánh một giấc, cũng là nên. Biết đâu, trong mộng cũng có thể nhìn thấy tên kia.

Bên môi Tần Húc Phi lướt ra ý cười, tràn ra từng chút, lâu dài chưa từng thu lại.

Y không biết, Phương Khinh Trần trong mộng vẫn mỉm cười, rốt cuộc là mơ thấy gì. Nhưng y biết, nếu trong mộng y nhìn thấy Phương Khinh Trần, cũng nhất định sẽ như thế, mỉm cười, trong giấc mộng cũng hiểu ý.

Mấy ngày nay, Hoàng đế Đại Yên quốc tâm tình rất không tốt.

“Hoàng đế cái gì! Loại người này mà cũng không biết xấu hổ nói mình là Hoàng đế! Vô tín vô nghĩa, đê tiện vô sỉ...”

Hoàng đế bệ hạ xem xong một tấu chương càng thêm giận dữ, nhìn gì cũng không thuận mắt lắm, lại đập bàn trách mắng trái ngược với tính tình trầm ổn xưa nay.

Trong ngự thư phòng, chúng nội quan người người đều hướng ánh mắt cầu cứu sang Sử Tịnh Viên, người duy nhất không bị cơn giận của Hoàng đế ảnh hưởng, đến bây giờ còn mỉm cười đứng cạnh ngự án.

Sử Tịnh Viên không phụ sự mong đợi của mọi người, cười nói: “Đây không phải việc trong dự liệu sao, bệ hạ cần gì nỗi giận.”

Yên Lãm hùm mạnh một tiếng, Sử Tịnh Viên thì chỉ cười không nói.

Giữa địch quốc vốn chẳng có tín nghĩa gì đáng nói. Tân Yên tuy rằng từng công khai ký kết hiệp ước, Tân quốc phải chia bao nhiêu năm, chậm rãi trả cho Yên quốc một khoản bồi thường chiến tranh thật lớn, nhưng trên thực tế tiền này Tân quốc chỉ đúng hẹn thanh toán hai năm, mà bắt đầu từ năm trước, lại không chịu cho một xu.

Kỳ thật ngay từ đầu Yên quốc trên dưới cũng biết Tân quốc sẽ không ngoan ngoãn trả tiền, dù sao lúc trước khi Yên quân rời Tân cũng đã nạo vét ba thước, thu hoạch khá giàu, bồi thường phía sau thì bóc lột được thêm một năm hay một năm, không lấy được cũng chẳng coi là thiệt. Nhưng không ai trong số họ ngờ được, dưới cục diện tan hoang thế mà Tân quốc trong vòng hai năm đã tu sửa biên thành như thành đồng vách sắt, quân đội thủ biên giới cũng một lần nữa huấn luyện chỉnh biên thích hợp, có thể cứng lưng quyết nợ.

Đương nhiên, vì thế diện quốc gia, tuy rằng biết rõ đòi không được, Yên quốc chung quy phải phái người tượng trưng đi đòi nợ vài lần. Mà mỗi lần Yên quốc sai sứ đến, Tân quốc cũng nhất định khách khí nói, cấp cấp cấp, nhưng đồ nhất định vĩnh viễn không thấy.

Bách tính gặp tai, tiền không đủ dùng. Đường thông đến biên quan bị hỏng, tiền tài cung ngựa các loại phải đền cho Yên quốc không thể chuyển qua, chủ quan Hộ bộ bị bệnh, tạm thời không ai xử lý công việc, khoản nợ này không làm rõ, bởi vì tiền Tân quốc đã đưa hết cho Yên quốc, khổ lực vận chuyển không có tiền công, quan binh hộ tống đều không có lương, cho nên đưa đến nửa đường thì nổi loạn, cướp sạch đồ đạc...

Mỗi vị Yên sứ đi một chuyến đều chịu một bụng buồn bực. Tân quốc trên lễ nghi chu đáo không thể chê vào đâu, nhưng nhất định nước mũi nước mắt than nghèo. Canh suông đói móp bụng người, còn nói người ăn ngon hơn Hoàng đế của chúng ta, thỉnh thoảng tìm một đám ăn mày người đầy mủ đến quấy rầy

ngươi, thỉnh cầu người Yên quốc giàu có nhân từ có thể cho chút thức ăn...

Đến bây giờ, đi Tân quốc đòi nợ đã thành khổ sai trong triều đình Yên quốc mọi người đều biết. Sứ giả lần này chưa đến kinh thành Tân quốc đã hết cách lui về, vừa về kinh liền dâng tấu chương khóc lóc kể lể, vô cùng phẫn nộ mà lên án mạnh mẽ sự giảo hoạt vô lại của người Tân, Yên Lãm nhìn mà tích hỏa.

Quyết nợ thì quyết nợ đi, cõi tình còn quyết đúng lý hợp tình, xảo quyết vô lại như vậy, thật khiến người bức bối.

Sử Tịnh Viên vừa tức giận cũng vừa buồn cười: “Bệ hạ, năm nào nếu có cơ hội, khoản nợ này, chúng ta cuối cùng sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời. Hơn nữa, hiện tại họ lăng nhăng như vậy, với chúng ta cũng không phải không có lợi ích.”

“Lợi ích?” Yên Lãm ngạc nhiên đưa mắt.

Sử Tịnh Viên thấp giọng làm ra vẻ âm mưu quỷ kế: “Về sau Hoàng thượng ngài nhìn đại thần nào không vừa mắt, cứ phái đến Tân quốc giục nợ...”

Yên Lãm cho dù tâm tình không tốt, nghe lời này cũng bất giác bật cười: “Chủ ý tốt như thế, hai hôm nay nếu có người lao vào xui xẻo, thử cũng tốt.”

Mắt thấy Hoàng đế bị Sử thế tử chọc cười, mọi người bốn phía mới thở phào nhẹ nhõm, nghe lời này lại rung mình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, người người dụng tâm, kẻ kẻ thức thời.

Lúc này tâm tình tốt rồi, Yên Lãm dùng ánh mắt đảo qua bốn phía: “Trẫm chính là hung thần ác sát không phân biệt đen trắng, ngang ngược không nói lý như thế sao? Đến mức dọa các ngươi sợ như vậy?”

Mọi người đều sợ hãi sụp lạy, Yên Lãm lại thở dài: “Ra ngoài hết đi, đỡ chướng mắt trẫm.”

Khi nói lời này, ngữ khí lại không có sự tức giận rõ ràng gì, đám cung nhân lúc này mới thoáng yên tâm, nhẹ nhàng im tiếng lui sạch.

Bỗn phía không còn người ngoài, Yên Lãm mới hơi xấu hổ cười khổ một chút: “Tịnh Viên, có phải ngươi cảm thấy ta hơi... tùy hứng... thậm chí...”

Y lại đỏ mặt, không nói gì.

Thậm chí cái gì, trẻ con sao?

Sử Tịnh Viên bụng nghĩ, mặt vẫn không dám lộ ra một chút. Hoàng thượng vạn tuế bệ hạ của ta à, ngài hiện tại cũng mới ngoài hai mươi, ngẫu nhiên đỏ mặt một ít, đố kỵ một chút với ai đó, có chút phản ứng trẻ con tùy hứng giận dỗi, hoàn toàn có thể lý giải mà.

Đúng vậy, sự bất mãn của Yên Lãm với Tân Húc Phi, kỳ thật không liên quan đến khoản bồi thường chiến tranh sớm biết khẳng định sẽ quyết kia, đó chẳng qua là cái cớ Yên Lãm kiếm cho mình thôi.

Yên Lãm đối với Tân Húc Phi là thuần túy đố kỵ, đỏ mặt, kỵ đã sâu thì hận sẽ càng đậm mà thôi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 392 : Ngàn Ao Vạn Ước

Yên Lãm sao có thể không đỏ mắt với Tân Húc Phi?

Nếu là luận quốc lực, Yên quốc hiện giờ chính là cường quốc đương thời, Tân quốc tả tơi kia căn bản không cách nào so sánh. Nếu luận bốn sự mảnh lời làm Hoàng đế, Yên Lãm cũng hơn xa Tân Húc Phi. Thế nhưng, nếu luận đến được bách tính kính yêu, quan binh sùng bái, Yên Lãm lại cõi tình phải kém Tân Húc Phi xa tít.

Yên Lãm cõi nhiên là minh quân bách tính Yên quốc ca tụng trong miệng, Tân Húc Phi lại là thần tượng, truyền kỳ, thậm chí sắp thành tôn thần trong suy nghĩ của bách tính Tân quốc.

Đây mặc dù rất không công bằng nhưng cũng là chuyện không có biện pháp. Một minh quân bao nhiêu năm khổ tâm, giúp quốc gia giàu có, bách tính yên ổn, cho cuộc sống của mọi người khe nhỏ sông dài mà trong dòng năm tháng đãng đãng từ từ khai lênh, bách tính sẽ cảm niệm sẽ tán tụng. Nhưng có thể nào cũng không thể bằng một quân chủ anh hùng dẫn binh sĩ đánh thắng mấy trận lớn, có thể được vô số người nhiệt huyết sôi trào sùng bái hướng về.

Đương nhiên, loại “địa vị” này của Tân Húc Phi, tuyệt đối không tách khỏi tuyên truyền cường lực không biết xấu hổ của triều đình Tân quốc. Nhưng Yên Lãm cho dù muốn bắt chước làm theo, bản thân cũng chẳng có sự tích có thể khiến người ta vừa nói đến là lệ nóng doanh tròng, nhiệt huyết sôi trào kiểu đó để làm ngòi dẫn.

Ngẫm lại mình bao nhiêu năm qua vì quốc gia dốc hết tâm huyết, khổ tâm làm việc, vì quốc gia không thể không làm ra rất nhiều thỏa hiệp và hy sinh,

trong lòng tự nhiên phải có chút buồn bực.

“Tịnh Viên, ta cũng là một nam nhân, kim qua thiết mã, bách chiến sa trường, cũng là giấc mộng của ta. Thế nhưng, ta là Hoàng đế, ta không thể đi tranh công, đi so năng lực với các tướng lĩnh thủ hạ. Cho dù ta toàn tâm toàn ý muốn giúp Yên quốc mở mang bờ cõi, những việc này tự nhiên cũng phải giao cho võ tướng đi làm. Nếu ta cố sinh anh hùng, lên chiến trường, đó mới là ham công to, không dừng tăng thêm áp lực và phiền toái cho quân đội, nhưng mà...”

Yên Lãm thở dài: “Tịnh Viên, ta thật sự rất hâm mộ người kia. Lúc y lấy một nhánh cô quân đối kháng liên quân bốn quốc, mỗi lần đều lấy ít thắng nhiều, lấy quả đánh chúng, luôn giục ngựa cầm thương xông lên trước tiên. Đều là chủ quân, ta không thể tán đồng thậm chí nhạo báng cái dũng của thất phu và sự kích động không chịu chú ý an toàn bản thân như vậy, nhưng mà trong tư tâm, kỳ thật ta lại hâm mộ tột cùng, kiêu ngạo như vậy, cường đại như vậy...”

Yên Lãm thở dài thườn thượt, không nói tiếp nữa. Kỳ thật, cho dù y có được vũ dũng như Tân Húc Phi, y vẫn không tán thành hành vi chủ quân tùy ý xung phong đi đầu trước trận, liều mạng đánh nhau. Một quốc gia, nếu phải dựa vào vua một nước đi xông pha chiến đấu, mới có thể đánh lui cường địch, vậy quốc gia này sẽ rất nguy hiểm. Mà để quốc gia lưu lạc đến nước này, mới thật là sỉ nhục của quân chủ.

Mặc dù trẻ hơn Tân Húc Phi rất nhiều. Nhưng trên thành thực lý trí của người làm vua, Yên Lãm phải thắng Tân Húc Phi xa tít. Thế nhưng, làm một thanh niên nam tử huyết khí phượng cương bình thường, trên tình cảm, lại cứ phải hâm mộ Tân Húc Phi một cách khó tin.

Yên Lãm vẻ mặt buồn bực. Sử Tịnh Viên lại chỉ cười không nói.

Bệ hạ à, nói dối quá nhiều, vì thế ngay cả bản thân ngài cũng tin đây là lời thật sao.

Ngài làm một quân chủ, hâm mộ Tân vương, làm một nam nhân bình thường,

đỗ kỵ chiến thần Tần quốc, đây đều là hiển hiên dễ thấy, cũng chẳng có gì là không bình thường. Thế nhưng với sự trầm ổn trong tính tình của ngài, cho dù có đôi chút hướng về, cũng chẳng qua là âm thầm cảm khái thở dài vài tiếng rồi thôi, đâu đến mức kích động như thế, thậm chí mấy ngày liền tâm thần không yên, tính tình nóng nảy?

Tính ra, tâm tình của ngài không tốt, dường như bắt đầu từ ngày nhận được mật báo, biết Tần Húc Phi đi tuẫn Định Tương.

Thấy Sử Tịnh Viên tựa tiếu phi tiếu nhìn mình, Yên Lãm càng cảm thấy trên mặt không nhịn được.

“Được rồi, ta thừa nhận, ta chỉ là không phục, Tần Húc Phi y trừ đặc biệt biết đánh nhau, võ công đặc biệt cao cường, rốt cuộc còn chỗ nào mạnh hơn người. Nhìn y mấy năm nay lý chính, cũng chẳng qua là bình bình, bảo trì không sai không thất, đã không tồi rồi, mà còn...”

Hoàng đế còn đang vắt hết óc tìm từ, Sử Tịnh Viên cũng liền mỉm cười lắng nghe. Thể diện của Hoàng đế chung quy luôn phải cho, người ta dù mạnh miệng, dù không chịu nói, mình cũng chỉ đành làm bộ không hay biết gì mà nghe y nói cái gọi là lời trong lòng.

Nhưng hai người dù sao cũng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, hai bên hiểu biết lẫn nhau quá sâu, nhìn khéo mắt chân mày, quá nửa có thể biết đối phương đang nghĩ gì, Sử Tịnh Viên càng cười ôn hòa, biểu tình thập phần thân thiết, Yên Lãm càng cảm thấy bối rối, một phen khẩu thi tâm phi nói được phân nửa, rốt cuộc không thể nói tiếp, cuối cùng cười khổ: “Tịnh Viên, ta chỉ là rất nhớ y, đành phải hâm mộ Tần Húc Phi. Nhớ sâu, liền thành oán, đã không nỡ oán y, thì chỉ đành oán Tần Húc Phi, hâm mộ Tần Húc Phi quá, liền không tránh được sinh chút hận ý.”

Đúng vậy, y chỉ là quá mức quá mức tư niêm một người, vì thế không nhịn được phải hâm mộ Tần Húc Phi.

Hâm mộ y, không phải bởi vì Tân Húc Phi làm quân chủ, có thể dễ dàng được quân tâm dân tâm như thế, hâm mộ y không phải bởi vì, Tân Húc Phi làm nam nhân, có thể oanh oanh liệt liệt phô nêu truyền kỳ anh hùng như thế.

Y hâm mộ, chỉ là sự tự do của Tân Húc Phi.

Tân Húc Phi có thể thoái mái đi tuần ngoài ngàn dặm, hoàn toàn không cần để ý các đại thần lải nhải, Yên Lãm lại chỉ có thể lén lút lòng vòng trong ngoài kinh thành, còn chỉ lo bị triều thần phát hiện chạy tới khó dỗi.

Tân Húc Phi võ công cái thế, có thể chạy lung tung khắp thế giới, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề phương diện an toàn. Người ta chỉ dẫn theo mười mấy hai mươi người, đã dám công khai xưng là tuần tra quân đội, quang minh chính đại ra khỏi kinh thành, hơn nữa nửa đường còn có thể bỏ trốn khỏi đội ngũ, mà còn chạy đến trên trên dưới dưới, rất nhiều người trong lòng biết rõ.

Nhưng Yên Lãm nếu muốn đi xa, không hùng hùng dũng dũng bày đầy đủ nghi trọng, tìm mấy ngàn *** binh làm hộ vệ, dọc đường làm địa phương vì công việc chiêu đãi và an toàn mà biến thành gà bay chó sủa, thì chẳng thể đi bừa một bước. Mà việc nhiều dân quá mức, còn rất phí công quỹ thế này, Yên Lãm đương nhiên không chịu tùy tiện làm.

Về phần một mình lén chạy khỏi đội ngũ, đi lung tung khắp nơi, càng là nằm mơ. Y chỉ cần dám hơi biếu lộ một chút ý tứ như vậy, nhất định sẽ lập tức có một đồng đại thần chơi trò tử gián như khóc tang. Yên Lãm cũng tuyệt đối không thể lấy an toàn bản thân, sự yên ổn của quốc gia để mạo hiểm như vậy, cho nên, điều này liền định trước Tân Húc Phi mỗi năm ra ngoài giải sầu, Yên Lãm mỗi năm giam hãm kinh thành, ngẫu nhiên lén ra cung giải sầu, cũng nhất định phải trước trước sau sau sáng sáng tối tối, an bài hơn trăm hộ vệ, và chỉ có thể vòng quanh trong ngoài kinh thành rồi thôi.

Nếu còn muốn đi đến nơi xa hơn, vậy chỉ có thể là thuần nằm mơ.

Nếu Tân Húc Phi chỉ đơn thuần xuất kinh tuần tra quân đội thì thôi, thế

nhưng, mật thám báo tới, lại cỗ tình là người này lấp tuần tra làm danh chạy đi cùng Phương Khinh Trần kết bạn du sơn ngoạn thủy!

Yên Lãm nhìn chữ trên mât báo, nghĩ Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần song mã song hành, chỉ điểm non sông, liền đỏ mắt không nói nên lời, đỏ mắt nhiều, lại có chút xót xa.

Ôi, cũng là làm Hoàng đế, đãi ngộ lại sai khác quá xa. Tân Húc Phi có thể nghĩ cách, chỉ vì trong một năm tìm mấy ngày nhàn hạ cùng người trọng nhau đồng du, y lại chỉ có thể vây trong kinh thành, từng ngày ngóng phương xa, trong lòng nhầm tính người nọ hiện tại phương nào.

Muốn có tự do như vậy, muốn có cuộc sống như vậy, muốn dưới trời xanh nắng rực, cùng người nọ trèo lên non cao, đạo chơi nước biếc, muốn trong khoảng thời gian rất dài rất dài, cùng người nọ đồng hành đi khắp mảnh đất Yên quốc họ đồng dạng yêu quý, đồng dạng bảo hộ này...

Tân Húc Phi một năm chỉ được mấy ngày tự do tự tại, mà y thì ngay cả mấy ngày đồng hành còn không thể được.

Trong mắt Phương Khinh Trần, cuộc sống của Tân Húc Phi hiện giờ đã coi là không tự do đến cực điểm, nhưng đâu biết Yên Lãm làm quân một cường quốc đương thời, đối với sự tự do của Tân Húc Phi chủ một cùng quốc này, đã hâm mộ đến nồng nỗi ra sao.

Yên Lãm không thể không thừa nhận mình đang đố kỵ, bốc đồng mà đố kỵ một tên chẳng hề liên can với người nọ, đố kỵ đến mức quả thật hận không thể đi giết Tân Húc Phi.

Đang lúc này, Sứ Tịnh Viên chợt thấp giọng nói: “Nói đến thì gần đây Ngô Vệ Trần các quốc gia tương lân Tân quốc đều đã có một số biến động nhỏ, họ dường như đang mệt mưu, muốn ám sát Tân Húc Phi, Yên quốc chúng ta phải chăng cũng cần tham gia trong đó?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 393 : Có Việc Không Thể Làm

Yên Lãm hơi chau mày, “Vì sao?”

“Tần Húc Phi không có con.”

Sáu chữ ngắn ngủi, Yên Lãm lập tức hiểu được ý tứ của Sử Tịnh Viên, y gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu.

Tần quốc đại loạn mới ngừng, Tần Húc Phi còn chưa lập hậu, cũng vẫn chưa nạp cưỡi phi tần, tự nhiên không có con ruột nối dòng. Chỉ cần y vừa chết, Tần quốc thiếu người nối nghiệp, khó tránh sẽ rơi vào hỗn loạn. Nhưng mà, cho dù biết rõ như thế, ai có thể giết được Tần Húc Phi đây?

Yên Lãm rất đỗi bất đắc dĩ. Vị Hoàng đế bệ hạ Tần quốc kia, võ công bản thân đã là thiên hạ ít có, trú quân kinh thành Tần quốc lại khá *** nhuệ, phòng thủ hoàng cung càng thêm không kẽ hở, nếu y có thể dễ dàng bị ám sát, đâu còn đến phiên Yên quốc động thủ? Nếu nói nhân y đi tuẫn...

Yên Lãm cười lạnh lùng: “Mấy năm qua, ba quốc kia cho là có thể thừa cơ, nhiều lần muỗn nhảm khi y đi tuần xuống tay, lần nào không phải tặng mạng người uổng phí.”

Sử Tịnh Viên cũng cười khổ. Mấy năm nay, hảo thủ các quốc chết dưới tay Tần Húc Phi, ít nhất cũng có hơn trăm.

Ngoài mặt thoạt nhìn, Tần Húc Phi tùy hứng chuồn mắt, một người thế đơn lực bạc, chính là cơ hội tốt để xuống tay. Nhưng phải làm thế nào mới có thể trong quốc cảnh Tần quốc, bí mật triệu tập nhiều cao thủ như vậy, bố trí cạm bẫy

thập toàn, mà còn trước đó năm giữ được hành tung của loại cao thủ đứng đầu Tần Húc Phi này hứng đến chỗ nào, còn phải tính thời gian cực chuẩn, phải ra tay khi Tần Húc Phi rời khỏi đội ngũ đi tuần, rồi lại chưa thể hội hợp với Phương Khinh Trần?

Không có bất cứ ai, có thể trong cục diện khó khăn như vậy, bố trí nhân thủ ám sát và bẫy rập đến thập toàn thập mỹ, mà với bản lĩnh của Tần Húc Phi, bất cứ một chút sai sót nào, đều chỉ là đưa thích khách cao thủ ba quốc cho y làm điểm tâm.

Chỉ là, cơ hội này tuy rằng cực kỳ xa vời, nghĩ đến kết quả một khi thành công, lại thật sự quá mức mê người, ai có thể nhịn nổi hấp dẫn, dễ dàng vứt bỏ? Cho nên, thích khách các quốc tự nhiên vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa, người sau tiếp bước người trước. Chỉ là bản thân Tần Húc Phi đã không làm ầm lên, các quốc gia phái thích khách tổn nhân thủ, cũng không đến mức tự mình và miệng mình ồn ào khắp nơi. Cho nên những sự tình này, tin tức của Yên quốc cũng chỉ là căn cứ từ rất nhiều tình báo, mơ hồ phân tích ra.

Yên Lãm không cho là đúng mà hừ một tiếng: “Bất kể có bao nhiêu chỗ tốt, nếu không thể đạt thành thì không đáng tốn nhiều tâm tư vì thế. Vệ Trần Ngô ba quốc đến nay còn chưa từ bỏ ý định với việc ám sát Tần Húc Phi, đó là họ ngu muội, chúng ta lại không thể để cao thủ Yên quốc đi chịu chết uổng phí.”

Sử Tịnh Viên trầm mặc một lúc, mới nhẹ giọng hỏi: “Bệ hạ thật sự cảm thấy, ám sát Tần Húc Phi... là chuyện hoàn toàn không có cơ hội sao?”

Yên Lãm rốt cuộc thở dài nói: “Ta mặc dù không phải cao thủ gì, lại có một sư phụ cao thủ cao nhất. Trước kia Dung tướng đã nói với ta. Võ công đền trình độ như họ, trên cơ bản đã không phải bất cứ bẫy rập ám toán âm mưu ám sát nào có thể làm hại. Trừ phi y tự mình nguyện ý, thông thường mà nói, độc dược không thương tổn được y. Cho dù có cơ hội tụ tập đông đảo cao thủ vây giết, nếu y một lòng chỉ cầu thoát thân, liều bị thương cũng muốn phá vây, trên cơ bản rất khó có thể vây chết y. Với loại cao thủ này, may ra chỉ có ở vùng bình dã trống

trái, dùng vô số quân đội xa xa bao vây, vạn tên cùng bắn không gián đoạn, mới có thể có mười thành nǎm chắc giết được. Nhưng ai có thể có bốn sự thế này, ở cảnh nội Tần quốc bố ra trận trượng như thế.”

Ngữ khí của Yên Lãm hơi bất đắc dĩ, nhưng cũng hơi hướng về. Tuy rằng y luôn nói Hoàng đế không cần đích thân đi đánh giặc tác chiến, an nguy của Hoàng đế cũng không nên lưu lạc đến nông nỗi phải dựa vào võ công bản thân để bảo vệ. Nhưng lực lượng như vậy, vẫn thật sự khiến người ta không cách nào không hâm mộ.

“Trước mặt sự cường đại tuyệt đối, cái gọi là âm mưu quỷ kế bãy rập cơ quan, đôi khi thật là vô lực đến mức buồn cười.”

Sử Tịnh Viên lại nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật, còn biện pháp khác, có thể giết chết cao thủ như vậy.”

“Biện pháp gì?” Yên Lãm sững sốt, nhìn về phía Sử Tịnh Viên, trong mắt cũng có chút quang hoa.

Sử Tịnh Viên đè thanh âm cực thấp: “Tìm một người võ công không dưới y ra tay.”

Yên Lãm chấn động, đồng tử chợt co lại: “Tịnh Viên, ngươi đang đùa với ta à?”

Sử Tịnh Viên thở dài: “Ta sẽ không lấy chuyện liên quan đến lợi ích của Yên quốc để đùa giỡn.”

Yên Lãm hơi nhíu mày: “Tịnh Viên, người ngoài không rõ mới nói như vậy thì không kỳ quái, nhưng mà ngươi... rõ ràng chuyện của ta và y, ngươi đều biết, ngươi...”

Không thể ngờ bằng hữu tốt nhất bề tôi tín nhiệm nhất của y lại đưa ra đề nghị như vậy, Yên Lãm nhất thời nói chuyện cũng hơi không thông thuận lắm.

“Ta rõ.” Sử Tịnh Viên bình tĩnh nói: “Ta rất rõ Dung tướng với bệ hạ mà nói, là người quan trọng biết mấy. Ta cũng rất rõ, bệ hạ vẫn cảm thấy, Dung tướng đã làm quá nhiều vì Yên quốc. Ta cũng không quên, Dung tướng đã rất lâu không còn trực tiếp can dự sự vụ quốc gia, ta càng rõ ràng hơn, Dung tướng và Phương Khinh Trần có tư giao, mà Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi lại là bằng hữu, nhưng bệ hạ...”

Thanh âm của Sử Tịnh Viên dần dần cao lên: “Nếu thật sự có thể giết chết Tân Húc Phi, thì không còn ai có tư cách ngồi trên ngai vàng Tân vương nữa. Tôn thất Tân quốc yếu ớt vô lực, mà Liêu Hằng nắm giữ quyền lực, lại không có danh phận và pháp chế, huống chi người này tuy có tài, lại chỉ nên làm phụ thân, làm trợ thủ của Tân Húc Phi, y cố nhiên có thể được quân đội kính yêu và tôn trọng, nhưng nếu không còn Tân Húc Phi, một mình y, không có bá khí và cường thế như vậy để áp được cục diện. Trong hỗn loạn như thế, tranh đoạt quyền vị, Tân quốc nhất định sẽ nội loạn! Quân đội cũng nhất định sẽ mất đi đầu chí. Đến lúc đó, Yên quốc chúng ta có thể dễ dàng thôn tính Tân quốc. Mà Dung tướng, là người duy nhất có thể giết Tân Húc Phi ở Yên quốc.”

“Không được.” Yên Lãm lắc đầu: “Không liên quan đến Dung tướng có năng lực như vậy hay không, chỉ bởi vì ta không thể làm như vậy.”

“Tại sao? Đây không phải lợi dụng, chỉ là cùng nhau cố gắng để Yên quốc có thể cường đại hơn.” “Dung tướng và Phương Khinh Trần là bằng hữu.”

“Dung tướng chỉ là bằng hữu của Phương Khinh Trần, không hề can hệ với Tân Húc Phi. Huống hồ tư nghị và công sự, ta không tin Dung tướng sẽ không phân rõ. Hiện giờ huynh đệ hảo hữu chí thân cốt nhục, phân thuộc hai phuơng vốn là chuyện thường, lại có thần tử trung trực nào sẽ vì tư hại công? Huống chi cái tâm Dung tướng đối đãi bệ hạ, đối đãi Yên quốc chân thành như thế. Lúc trước bệ hạ xuất binh Tân quốc, Dung tướng cũng không hề kiên trì ngăn trở. Chính là bởi y không chịu do cách nghĩ cá nhân mà ảnh hưởng đại sự chinh phạt của quốc gia, thế thì hiện giờ cũng vậy...”

Chính như lời Sử Tịnh Viên, giữa loạn thế này, thân hữu chia nhau đầu đến các quốc gia bất đồng, tự đứng ở trận doanh bất đồng, thật sự là chuyện quá sức bình thường. Thời điểm lợi ích của quốc và quốc xung đột, phần lớn mọi người vẫn có thể lấy quốc sự làm trọng. Sử Tịnh Viên thuần túy lấy đây suy luận, cho nên có phần tin tưởng việc thuyết phục Dung Khiêm. Mặc dù lúc này vẻ mặt chủ quân cực kỳ không vui, nhưng y cũng không có mảy may ý từ lùi bước: “Những năm gần đây, Dung tướng mặc dù không can dự triều chính quốc vụ, song vẫn đang dùng phương pháp của y tận sức cho Yên quốc, bệ hạ, y và ngài, cũng giống ta, đều hy vọng Yên quốc có thể tốt hơn, hùng mạnh hơn...”

Sử Tịnh Viên là người gần Yên Lãm nhất trong văn võ cả triều, do từ nhỏ cùng nhau lớn lên, với rất nhiều quá khứ, rất nhiều tình cảm của Yên Lãm, y còn nắm rõ hơn hoàng hậu, y biết rõ địa vị của Dung Khiêm trong suy nghĩ của Yên Lãm hơn bất cứ ai, cũng chính bởi vì như thế, lúc này đề xuất gián ngôn chỉ có thể là y.

Những người khác cho dù có ý tưởng này, cũng phải lo lắng liệu có chọc Yên Lãm mất hứng, liệu có thể một tấm lòng trung, kết quả là lại tự mình chuốc khổ.

Chỉ có Sử Tịnh Viên không cân nhắc những việc này.

Y là người Yên, y là Yên thần. An thân tự bảo, làm ít sai ít là chuyện rất dễ dàng, nhưng mà, y đã là người Yên Lãm coi trọng tín nhiệm. Vậy thì có một số ý tưởng, có một số khả năng, cho dù không được lòng hơn, y cũng sẽ thản nhiên nói rõ.

Y tin chắc, y với Dung Khiêm và Yên Lãm đều rất yêu quốc gia này, đều đang tận mọi sức lực, tính toán cho quốc gia này. Với Dung Khiêm, y đồng dạng tôn kính và yêu quý. Nhưng mà, nếu... nếu... nếu có thể giành được lợi ích lớn như thế cho quốc gia, một chút hy sinh, một số thỏa hiệp, lúc khó xử đưa ra một lựa chọn, thật sự không thể chịu đựng sao?

Yên Lãm lặng lẽ nhìn Sử Tịnh Viên, lặng lẽ nghe y nói từng câu quan

điểm của mình, kinh hãi, khó hiểu, buồn bực, bất mãn trong mắt lúc đầu, dần dần hóa thành nhu hòa.

Y có lý do gì để phẫn nộ? Trước mặt lợi ích quốc gia lớn lao như thế, Tịnh Viên chính là đang tính toán cho y, thằng thắn với y, mới có thể thản nhiên nói những lời không được lòng này như thế. Mà lời như vậy, cũng chỉ mỗi Tịnh Viên giống như băng hữu mới có thể nói.

Chỉ là, Tịnh Viên, cho dù ngươi hiểu ta như thế, có việc, lại vẫn không minh bạch lầm như thế.

“Tịnh Viên, cho dù có thể giết Tân Húc Phi, chúng ta cũng không chiếm được cả Tân quốc. Dù rằng Tân quốc cùng khổ, bách tính mệt mỏi, quân đội mất đấu chí, trong nước còn đang vì hoàng vị mà tranh đấu, nhưng các quốc gia lân cận khác thì sao? Họ sẽ không ngồi nhìn chúng ta chiếm tiện nghi như thế.”

“Vệ Ngô Trần ba quốc, còn bao nhiêu lực lượng để ngăn trở Yên quốc?”

“Ngươi chớ quên, còn có Sở quốc. Mà không bàn tư giao giữa Phương Khinh Trần và Tân Húc Phi khá nồng hậu, cho dù thuần túy vì an toàn của Sở quốc, y cũng tuyệt không thể khoan nhượng Yên quốc sát nhập Tân quốc.”

“Hiện tại quốc lực Sở quốc cũng không quá mạnh. Trong nước họ chư hầu như rừng, lực lượng khó mà tập trung, Phương Khinh Trần lấy uy vọng cá nhân trấn cục diện trong nước còn được, muốn lấy tuyệt đại quân lực đến can thiệp sự vụ nước khác thì khó khăn cực đại. Cho dù y có thể ngăn cản chúng ta, cũng chỉ có thể khiến chúng ta không thôn tính được toàn cảnh Tân quốc, dù là lui một vạn bước, chúng ta nuốt trọn nửa Tân quốc, cơ hội hẵn vẫn rất lớn.”

Trên sự tình quan trọng như vậy, cho dù Yên Lãm không muốn nghe hơn, Sử Tịnh Viên vô luận thế nào cũng phải dốc hết toàn lực: “Bệ hạ, cơ hội không thể lỡ, thời cơ không trở lại. Nếu đợi Tân Húc Phi có người thừa kế, hoặc là Ngô Vệ Trần Sở bốn nước quốc lực phục hồi, chúng ta cho dù lại có cơ hội ám sát y, cũng không có hiệu quả tốt như vậy.”

Yên Lãm trầm giọng nói: “Dung tướng những năm qua, tuy rằng vẫn đang tận lực dốc sức vì sự cường thịnh của Yên quốc, nhưng cũng vẫn phản đối chấm mút quốc gia khác, loại sự tình này, y sẽ không làm đâu.”

Dung Khiêm luôn không chấp nhận hành vi xâm lược quốc gia khác. Mặc dù y khắc chế bản thân, không chịu lấy đạo đức thị phi cá nhân để yêu cầu những người khác trong loạn thế này, nhưng năm rộng tháng dài, một số quan điểm trên chính kiến, tự nhiên vẫn biểu hiện ra ngoài. Không chỉ Yên Lãm hiểu, ngay cả Sử Tịnh Viên cũng lóng máng biết đôi chút.

Nhưng Sử Tịnh Viên chỉ cho rằng, đây là bởi vì Dung Khiêm thiên tính nhân thiện, là một loại biểu lộ bi trùi thương dân, trong lòng kỳ thật không hề cảm thấy muộn thuyết phục Dung Khiêm, là một chuyện quá phiền toái. Dù sao trong loạn thế này, bụi chinh chiến nỗi khắp, quốc hưng quốc diệt đều là chuyện tầm thường, một thần tử, võ tướng có trách nhiệm, bình thường đều coi mở mang bờ cõi, chiếm đất nước khác là vinh quang cực lớn, sự nghiệp chí cao. Trong đây, nào có thị phi đúng sai gì đáng nói đâu.

“Mặc dù Dung tướng sẽ cảm thấy hơi khó xử, nhưng nếu là bệ hạ ngài mở miệng...”

“Nếu ta mở miệng đưa ra yêu cầu, y luôn rất khó cự tuyệt, ta thậm chí không cần mở miệng, chỉ cần để y phát giác ta rất ưu thương rất lo âu, có lẽ y đã chủ động giải quyết phiền não giúp ta. Nhưng mà, Tịnh Viên...” Yên Lãm bình tĩnh nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không làm như vậy.”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 394 : Không Có Biết Đâu

“Tịnh Viên, ta tự hỏi còn coi như một Hoàng đế tốt, nhưng cũng tự biết không phải một người tốt. Ta không giống Tân Húc Phi, y cho dù đã làm Hoàng đế, trong xương cốt cũng thủy chung mang theo khí anh hùng tùy tính. Mà ta, chỉ là một Hoàng đế thuần túy. Ta biết vì đại cục, vì lợi ích, vì quốc gia, có rất nhiều thứ có thể hy sinh có thể vứt bỏ, ta cũng biết người quân chủ không thể so sánh với người lòng dạ đàn bà. Cho dù là với thần tử tín nhiệm nhất, ta cũng sẽ cẩn thận an bài đạo chế hành, cho dù là hôn nhân của bản thân, ta cũng có thể coi là nguồn vốn quan trọng nhất, đi an bài cẩn thận. Ta có thể làm mọi chuyện mà một minh quân có thể làm... Nhưng mà, ta sẽ tuyệt đối không đi yêu cầu Dung tướng như vậy.”

Thanh âm của Yên Lãm không lớn nhưng lại không có một chút do dự: “Dung tướng kiên trì là quốc gia nên tự cường mà không xâm phạm người, dù rằng ta cảm thấy trong loạn thế, tuân thủ đạo đức như vậy rất khờ khạo, thế nhưng, ta không đồng ý, lại vẫn tôn trọng, đồng thời nguyện ý giữ gìn. Phuơng Khinh Trần là bằng hữu của Dung tướng, mặc dù ta không biết giao tình của họ rốt cuộc sâu chừng nào, nhưng ta vĩnh viễn sẽ không ỷ vào sự bảo vệ và tâm ý sâu sắc của Dung tướng với ta mà đi bức bách y, lựa chọn giữa ta và một bằng hữu khác.”

“Ta có dã tâm, ta có dục vọng, ta bức thiết khát vọng có thể thôn tính Tân quốc, vì thế ta quả thật có thể không từ thủ đoạn, thế nhưng trong đây, không thể bao quát lợi dụng Dung tướng. Tịnh Viên, có lẽ ngươi cảm thấy, vì quốc gia làm chuyện như vậy, không phải lợi dụng, mà là tín nhiệm, nhưng Dung tướng không phải ngươi. Dung tướng chẳng dễ dàng gì có thể có cuộc sống tự tại này, không có lý do gì để lại vì chuyện thế này mà bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.”

“Tịnh Viên...” Yên Lãm thở dài khe khẽ: “Ta không phải người tốt. Nhưng có chuyện, ta vĩnh viễn không làm được. Bởi vì rất lâu trước kia, ta đã phạm quá nhiều sai lầm. Hiện tại ta đã hiểu được, có một số người, có một số việc, là không thể đặt trên cân mà ước lượng, thấy bao nhiêu lợi, phải chăng có lợi.”

Yên Lãm thanh âm cực nhẹ, ngữ khí cũng không hề kịch liệt sâu sắc, chỉ nhẹ nhàng bình thản mà nói như vậy, Sử Tịnh Viên lại biết, khó lòng dao động mấy may tâm chí y nữa.

“Bệ hạ đã xác định sẽ không suy nghĩ việc Dung tướng, thế ta cũng không nhiều lời nữa.”

Sử Tịnh Viên khi góp lời, chưa từng định áp đặt ý chí của mình cho Yên Lãm, y chỉ đưa ra nhắc nhở và khuyên bảo thích hợp với Yên Lãm, cuối cùng vẫn hoàn toàn tuân theo quyết định của Yên Lãm. Huống hồ lần này không thành công, vốn là chuyện trong dự kiến. Sử Tịnh Viên cũng không hề có quá nhiều cảm giác thất vọng.

“Cảm ơn ngươi, Tịnh Viên, biết rõ không được lòng vẫn chịu nói với ta lời người khác đều không dám nói. May mà có ngươi nhắc nhở, ta mới nghĩ được, kỳ thật trong triều còn không ít thần tử có ý tưởng tương đồng với ngươi. Chỉ là họ không dám nói, không dám làm, sợ rằng còn âm thầm oán trách Dung tướng mãi không làm thành chuyện này cho ta.”

Yên Lãm lạnh lùng hừ một tiếng: “Bản thân rụt vào nơi an toàn, chỉ chỉ trỏ trỏ, vô ngực tỏ trung tâm, lại nói người khác không vì quốc gia mà mất hết tính người, vô tình vô nghĩa, không vì quốc gia mà bất chấp hết thảy, không vì quốc gia mà hy sinh nhiều hơn lớn hơn.”

Nghé ý oán hận phẫn nộ trong lời nói của y, Sử Tịnh Viên lại không khỏi hơi buồn cười, cho dù không chính tai nghe thấy, không chính mắt nhìn thấy, chỉ cần tưởng tượng một chút, yêu cầu hà khắc thế nhân có thể làm với Dung Khiêm, những lời chỉ trích, cơn giận của Yên Lãm liền không dám được xông lên. Huống

chi lần này thiết tưởng của y cũng vẫn khá chuẩn xác, xem ra ngày mai lâm triều, Hoàng đế sẽ không thể chờ được mà tìm cớ châm chích cảnh báo cả triều văn võ.

Sự tình cuối cùng đã định, Sử Tịnh Viên cũng không muốn Yên Lãm lại vì việc rối rắm này mà không vui. Vội cười nói: “Đã không định phái người đi giết Tân Húc Phi, việc này gác lại là xong. Bệ hạ ngài trăm công nghìn việc, nào có thời gian vì một chuyện không định nhúng tay mà phí tâm tư quá như vậy.”

Y đưa tay chỉ chỉ tấu chương công văn xếp thành một ngọn núi nhỏ trên ngự án: “Lại là chính vụ bận không xong, nếu để Dung tướng biết, bệ hạ ngài nhân lúc y đi vắng không thèm nghe y, vẫn ngày ngày bận đến nửa đêm, sợ lại phải nỗi cáu một phen cho xem.”

Yên Lãm cười khan một tiếng: “Ngươi không nói, y cách hơn ngàn dặm, làm sao có thể biết được.”

Sử Tịnh Viên mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

Yên Lãm thấy vẻ mặt y không đồng ý, lại ho khan đôi tiếng: “Đây đâu phải ta cố ý không chịu nghỉ ngơi, thật sự là những sự tình lộn xộn này quá nhiều.”

Đưa tay vỗ vỗ công văn trên ngự án, lời lẽ như hơi tiếc mà thực ra là rất vui: “Lãnh thổ lớn như thế, vô số bách tính, làm sao không ra chút sai lầm, làm sao không sinh chút sự cố, dìm hố lô xuống lại nỗi gáo, ôi, quốc thổ quá lớn, bách tính quá nhiều, lại cũng là phiền toái.”

Yên Lãm đưa tay một đường dọc theo sổ sách chỉ xuống dưới: “Nam Lăng vừa gặp bão, Hà Bắc lại có đòn châu chấu, Tô Chiết bên kia vì vận chuyển muối, mấy quan to àm ĩ rối tung, kiện cáo thăng đến chỗ ta, ty quân công của quặng sắt Thương Sơn lại ồn ào đòi tiền đòi vật đòi thợ thuần thực nhất, quận Giang Lăng thì trà hoang, Hoàn Nam thương bang đấu đá, khiến trăm nghiệp tiêu điều, phía tây còn đang ồn ào hạn hán, mà nước Sở Giang lại vẫn càng ngày càng hung hơn, bạc phòng lũ chảy ào ào, còn dâng liền bốn năm tấu chương đòi tiền, ta làm

sao an nhàn được.”

Vẻ mặt Sứ Tịnh Viên hơi động: “Bạc Sở Giang bên kia lại dùng hết.”

Yên Lãm thở dài cay đắng, vẻ mặt khá không cam lòng: “Đúng vậy.”

Sở Giang có lẽ không phải sông dài nhất lớn nhất Yên quốc, nhưng thế nước hung mảnh nhất. Vì phòng lũ tốt, kiến đê đập tốt, mỗi năm Yên quốc đều liều mạng nện bạc xuống, tuy nói Yên Lãm làm vua thập phần khôn khéo, mật thám thủ hạ Sứ Tịnh Viên cũng đều thập phần giỏi giang, nhưng công trình thủy lợi lớn như vậy, nếu muốn không có tham ô, thật sự là chuyện không khả thi, bạc tri hà có thể có quá nửa dùng ngay trên đường, quân thần cả triều Yên quốc cũng đều không có lời gì.

Sức người muốn đổi kháng lực lượng tự nhiên cường đại của thiên địa, nói dẽ hơn làm. Yên quốc mỗi năm đã bỏ ra nhân lực vật lực cực lớn, hiệu quả trị thủy tuy rõ, lại vẫn có quá trình quản lý cực dài lâu, phải khảo nghiệm quốc lực Yên quốc.

Chỉ một con sông này, đã làm non nửa thu nhập của quốc khố Đại Yên quốc lấp bên trong, mà tráng niên lao động bị vây khốn thì càng nhiều không đếm xuể.

Cho dù là như thế, mỗi năm cũng luôn còn mấy chỗ vỡ đê, mấy chỗ gắp tai, mà những tử vong, lênh đênh, ôn dịch khổ nạn liên quan sau đó hóa thành văn tự lạnh băng, bỏ trên bàn Hoàng đế, luôn làm Yên Lãm nhiều ngày rầu rĩ.

Lũ lụt Sở Giang, thậm chí đã đủ ảnh hưởng đến quốc sách phát triển của cả Yên quốc.

Vài năm trước, khi Yên Lãm cùng quần thần nói đến Yên quốc tương lai làm sao phát triển thế lực tốt hơn, đã có người từng nói, Yên quốc tuy là nước quốc lực mạnh nhất trong chư quốc đương thời, nhưng nếu thực sự xuất binh lân quốc bốn phía. Tuy chiếm thượng phong nhưng cũng không đến mức hoàn toàn có ưu

thể áp đảo. Nếu muốn lấy thế bẻ cành khô nhanh chóng chinh phục nước khác, trong mấy điều kiện cơ bản nhất, có một điều là về Sở Giang.

Sở Giang đại trị. Trong vòng mười năm, sẽ không bùng nổ nạn lụt lớn, triều đình có thể từ trong cái hố thủy lợi đáy rút ra nhân lực vật lực và tài lực rất lớn, hòng duy trì quân đội khổng lồ đánh trận đường dài.

Nhớ tới việc Sở Giang, Sử Tịnh Viên hơi động lòng. Chần chờ tối lui, rốt cuộc vẫn nhẹ giọng nói: “Nếu Sở Giang đại trị, thiên hạ sẽ không còn quốc gia nào có thể sánh vai cùng Đại Yên...”

Yên Lãm thở dài nói: “Trí lý Sở Giang là đại sự bắt đầu từ khi Dung tướng chấp chính, đến nay hiệu quả tuy có thể nói là rõ rệt, cách ngày thành công sơ còn phải rất nhiều năm. Lấy sức người kháng sức trời, cuối cùng không thể trừ trừ mà xong.” Sử Tịnh Viên trầm mặc khoảnh khắc, rốt cuộc vẫn dùng thanh âm cực trầm thấp nói: “Kỳ thật trên đời này... không phải không có việc trong phút chốc dời non lấp biển, san non lấp biển...”

Y chỉ dùng thanh âm rất nhẹ nói nửa câu ngắn ngủi. Yên Lãm lại đại biếu sắc mặt, không cho Sử Tịnh Viên nói tiếp nữa, đứng bật dậy quát to một tiếng: “Tịnh Viên.”

Sử Tịnh Viên hơi chấn động, im lặng không nói.

Yên Lãm sắc mặt túc sát: “Tịnh Viên, vĩnh viễn, vĩnh viễn đừng nói lời như vậy với bất cứ ai nữa, những ý nghĩ đó, ngươi nghĩ cũng không được.”

Sử Tịnh Viên cúi đầu không nói gì. Y biết, nếu người nói lời này không phải mình, chỉ sợ Yên Lãm ngay cả sát tâm cũng sinh. Chỉ là, có việc, y chung quy không thể nhịn không nói.

Yên Lãm nhìn Sử Tịnh Viên thoáng tái mặt, trong lòng hiểu tiễn ngôn của Sử Tịnh Viên đều là trung thành, là tính toán cho y.

Y là Hoàng đế, y có dã tâm. Y là nam nhi, y có hùng tâm. Y đang trẻ tuổi, y còn có một bầu tráng chí, khát vọng mở mang bờ cõi, khát vọng phát triển quốc gia, khát vọng một ngày kia có thể nhất thống chư quốc. Chỉ là, dã tâm và nguyễn vọng lớn hơn cũng không đủ để y buông một đường tử thủ chặt chẽ trong lòng kia.

Tịnh Viên đang vì tốt cho y, lúc đầu về đề nghị ám sát, còn chỉ là vì lợi ích nhất thời trước mắt, nhưng hiện tại đối với ý tưởng Sở Giang, lại là vì Yên quốc quốc tộ muôn đời.

Thế nhưng, Tịnh Viên, xin lỗi, có việc, ta vĩnh viễn không làm được.

“Tịnh Viên, lời ta nói, ngươi có nhớ không?”

Sử Tịnh Viên buồn bã gật đầu, rồi lại nhẹ giọng nói: “Kỳ thật... biết đâu...”

“Không có biết đâu! Không có nếu như! Không có khả năng! Tịnh Viên... Đừng nói thêm chữ nào nữa. Hết thảy đều là bản thân ngươi nghỉ lung tung, không đáng nhắc tới, cũng không đáng nhớ.” Yên Lãm nhìn Sử Tịnh Viên chăm chắm cơ hồ có phần hung ác.

Thần sắc trong mắt Sử Tịnh Viên biến ảo vài lần, rốt cuộc nói: “Vâng!”

Yên Lãm buông lỏng toàn thân, suy sụp ngồi xuống, đưa tay muốn làm một động tác trấn an, lại hơi vô lực: “Xin lỗi, Tịnh Viên, ta chỉ là...”

“Ta hiểu.” Sử Tịnh Viên mỉm cười, ngược lại thoái mái, nhìn biểu tình còn hơi sợ hãi trên mặt Yên Lãm kia, y lại cười “Xem ra bệ hạ ngài cần nghỉ thanh tĩnh một chút, ta cáo lui trước.”

Yên Lãm nghĩ nghĩ, cười khổ một tiếng: “Ta bị ngươi dọa rồi, thì ra kỳ thật ngươi thực sự biết hết, ngươi...” Y thở dài phất tay. “Ta muốn yên tĩnh một chút, Tịnh Viên cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Sử Tịnh Viên cười cười, đi đến trước cửa, lại quay đầu: “Bệ hạ đừng lo lắng,

ta không biết gì hết, cũng sẽ không nghĩ ngợi gì hết. Chắc đêm nào đó uống nhiều, nằm mơ, mơ một số việc quái lực loạn thần. Việc trong mơ không thể nhớ, dù muốn nói, cũng chẳng có chỗ nào để nói với người ta.”

Y cười thi lẽ, đẩy cửa đi ra ngoài.

Yên Lãm ngạc nhiên trước ngự án, xuất thần một hồi, lúc này mới cầm một quyển tấu chương lên xem, nhìn cả buổi trời lại chỉ thấy chữ kín giấy, mà nửa chữ cũng không vào được lòng, hơn nửa ngày cũng chẳng biết trong tấu chương rốt cuộc viết gì, lòng chợt buồn bực, tiện tay ném tấu chương, đứng dậy dạo vài bước, đến trước cửa sổ, đưa mắt nhìn, thì ra bất tri bất giác đã là hoàng hôn. Phương xa tà dương như máu, chừng như sắp rơi, chiếu chân trời xa xôi phơn phớt đỏ.

Không dung, trong lòng điên cuồng tư niệm một người, Dung tướng, ngoài ngàn dặm người có ngẩng đầu, cùng ta ngắm một vầng thái dương hùng hực này, người có biết, ta đang nhớ người.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 395 : Trăng Sao Sóng Nước

Yên Lãm không nhớ mình lảng lặng đứng bên cửa sổ đã bao lâu. Khi Vương tổng quản đẩy cửa mà vào, làm y phục hồi *** thẩn, bóng đêm đã khắp trước mắt.

“Bệ hạ, ngài nên nghỉ ngơi một chút, nô tài đã đổi trà nóng cho ngài.”

Yên Lãm cười khẽ, quay người đi về bên ngự án, đưa tay nhận chén trà trên khay vàng, uống một ngụm nhỏ, thuận tay bỏ xuống, lá trà cô đơn xoay tròn mà chậm rãi chìm nghỉm, Yên Lãm lại ngồi xuống, cầm tẩu chương bị y ném lên xem tiếp.

Vương tổng quản không nói không răng đứng bên cạnh, giúp y mài săn mực. Nhưng đợi rất lâu, Yên Lãm cũng không có động tác.

Vương tổng quản thấp giọng nói: “Bệ hạ.”

Yên Lãm đưa tay day day ấn đường: “Không việc gì...”

Có lẽ là quá mệt mỏi, mấy ngày nay bận mải không làm sao được nghỉ ngơi, thân thể sớm mệt lử, lại đột nhiên bị Tịnh Viên nhắc đến tâm sự canh cánh trong lòng kia, vì thế ngay cả tâm cũng mỏi mệt nhỉ.

Chữ viết trên tẩu chương, y rõ ràng nhìn hiểu, ý tứ của mỗi một câu, đều cực minh bạch, nhưng mà hết thảy đều đường như đặc biệt xa xôi, luôn cách thứ gì đó, không thể vào lòng. Đầu óc trì độn mất cảm giác tột cùng, nhìn tẩu chương ngây người nửa ngày, lại vẫn không hề nghĩ được nên hạ bút phê như thế nào.

Vương tổng quản nhẹ giọng khuyên: “Bệ hạ, nếu là nhất thời không quyết

định được, ngài tạm thời buông ra, nghỉ một chút cũng tốt. Mấy ngày nay, ngài sau khi hạ triều cứ ngồi mãi trong thư phòng này, người cũng sắp bức bí ra bệnh rồi. Ra ngoài đi dạo, thả lỏng một chút, biết đâu tâm tình sáng sủa, thân mình sảng khoái, tiếp tục đến phê tấu chương, ngược lại phải nhanh nhẹn hơn.”

Yên Lãm nở một nụ cười, gật đầu, cũng thật sự nhìn như tùy ý mà tạm thời bỏ xuống một bàn công sự này, đẩy tấu chương ra, dạo bước khỏi thư phòng, đi dưới ánh trăng.

Đêm vừa buông, trăng còn vắt veo phuong đông. Có gió nhẹ chậm rãi thổi đến. Tâm tình vốn phiền muộn không hiểu cũng thoảng khoan khoái đôi chút.

Yên Lãm chắp tay từ từ đi dưới ánh trăng, hoàng cung tĩnh lặng lạ thường, xa xa gần gần, đèn đuốc hoặc huy hoàng, hoặc sáng ngời, hoặc u ám, hoặc thấp thoáng, im ắng chiếu sáng con đường trước mắt.

Từng chỗ điện các huy hoàng, từng tòa lâm viên mỹ lệ.

Vòng qua giả sơn, bước qua hồi lang, y chậm bước nhàn nhã, một đường ngang qua.

Trong tòa cung điện này, có thê nhi của y, thần tử của y, nô bộc của y. Nhưng mà, giờ này khắc này, lúc này y lại chỉ nhớ một người, im lặng đi một mình.

Khắc ý tránh đi những huy hoàng và sáng ngời xa xa kia, lại bước đến chỗ u ám vắng vẻ kia. Đèn ***g phía trước dần đã từ dày thành thưa thớt, từ sáng chuyển tối, yếu ớt xa thẳm, mông mông lung lung.

Y không chú ý tới đám nội thị cung nhân dọc đường đi theo đã lén lút tan hết. Ngay Vương tổng quản cũng đã dừng bước chân không đi theo nữa.

Y chỉ lơ đãng bước về trước, cho là lại sẽ tùy ý mà không chút để tâm băng qua ngự hoa viên cư nhiên không thấy một cung nhân này.

Thế giới an tĩnh dị thường, tiếng nước vỗ lên đá cực nhẹ, tiếng gió

lướt qua lá cực nhu cực nhu, ngược lại khiến lâm viên thoảng u ám này càng lộ vẻ vắng lặng.

Yên Lãm men theo con đường đá màu trăng bước về trước, chỗ lâm viên này, có hoa, có cây, có trúc xanh, có kỳ thạch, có núi nhỏ đắp đất mà thành, có dòng suối nhỏ từ bên ngoài dẫn vào trong cung, có chiếc cầu trúc cong cong bắc ngang sông nước, thanh u mỹ lệ, đã là cảnh cực tận nhân công tạo hóa. Nhưng mà, Yên Lãm hoàn toàn không lòng dạ ngắm cảnh.

Lòng y dường như còn ở nơi xa xôi, tư niệm người xa xôi, hết thấy trước mắt, lại như cách một thế giới.

Sau đó, y nghe thấy một thanh âm dịu dàng: “Kỳ Quân.”

Trong buổi đêm an tĩnh tâm tư không tập trung này, thanh âm quen thuộc như vậy, bỗng nhiên vang lên. Khi vào tai cũng không hề kinh tâm động phách thế nào, chẳng qua là một tiếng gọi cực nhẹ cực yên này, vì thế y quay đầu, ngưng mắt...

Bóng cây lắc lư, khóm trúc âm u. Chỗ đường mòn quanh co, có người một mình đứng trên đầu cầu, dưới ánh trăng, ánh mắt chăm chú nhìn y, mang một chút ôn nhu đạm đạm.

Đêm này, ánh trăng không sáng lắm, ánh sao không rực rỡ lắm, ngay cả ánh đèn trong viên cũng thưa thớt mà ảm đạm.

Nhưng mà y đứng nơi đó, một thân thanh sam từ dung như cũ, thế giới liền sáng ngời quang hoa.

Dưới chiếc cầu trúc, nước sông ngự vòng quanh y, chảy từ từ, những ánh trăng ánh sao và ánh đèn đó, tất cả phản chiếu dưới chân y.

Cái đêm phảng phất như mộng cảnh này, Yên Lãm ngơ ngẩn nhìn người y một đường đi đến một đường tư niệm, qua rất lâu mới nhẹ nhàng hỏi: “Sao

ngươi lại đến?”

“Nhớ ngươi nên đến.” Thanh âm của người nọ, luôn thanh nhuận như ngọc ấm va nhau.

“Ngươi đến khi nào?”

“Đến một lúc rồi, ta vẫn chờ ngươi ở đây.” Khuôn mặt người nọ dưới ánh trăng, nhu hòa thầm kỲ.

Ngưng mắt nhìn y, sau đó hơi giơ tay, chờ đợi giữa hư không.

Yên Lãm đứng ngắn ra một lúc, mới chậm rãi bước đến.

Tư niệm lâu dài quá mức, gấp lại đột nhiên quá mức, phản ứng trước hết lại không phải mừng như điên, không phải nhiệt liệt vui vẻ lao đến y, mà là hoài nghi, hoài nghi đây chỉ là một giấc mộng do nhớ mong thái quá.

Vì thế, hơi chần chừ, hơi mê mang, thanh âm nói chuyện luôn nhẹ, bước chân đi luôn chậm, giống như sợ khí lực dùng hơi mạnh thì mộng này sẽ tỉnh mất.

Y đi qua, người nọ một mực chưa từng biến mất trong bóng đêm, chưa từng hòa tan giữa sóng nước, giấc mộng đẹp này rõ ràng mà kéo dài như thế.

Y đưa tay, giữ chặt bàn tay chờ đợi mình giữa hư không phảng phất đã rất lâu kia, mặc bàn tay kia nhẹ nhàng kéo đi, bước lên hai bậc đá trăng đầu cầu nọ, đi lên chiếc cầu trúc nhỏ này.

Gió đêm phất qua, kéo theo nước trong sông ngự bao nhiêu gợn sóng, kéo theo bao nhiêu gợn sóng, trăng sao bóng đèn, liền lặng yên hòa tan bốn phía.

Đây không phải mộng, y đã biết. Người kia thật sự đã đến, thời điểm y hoàn toàn không ngờ, không may chuẩn bị.

Trong buổi đêm như mộng này, trên tay y nắm, lại thật sự ấm áp.

Người đã đến trước mặt, y lại vẫn không buông bàn tay mình đang nắm ra.

Cánh tay thanh mảnh đẹp đẽ, ấm áp có lực kia, mấy năm qua mỗi lần gặp lại, y luôn không nhịn được phải nắm chặt.

Năm đó, tự mình tiễn y ra cửa cung.

Lúc ly biệt đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đựng nỗi đau khổ trọn đời không được gặp lại. Cũng nguyện dùng toàn bộ sinh mệnh tương lai đi tư niệm và hồi ức.

Thế mà, chẳng bao lâu, nhận được thư của y.

Trong thư, kỳ thật chỉ nói một sự kiện giản giản đơn đơn.

Ta chữa khỏi rồi.

Không chỉ là chữa khỏi thương, chữa khỏi bệnh. Không chỉ là có thể đi lại như thường, võ công phục hồi, thậm chí ngay cả cánh tay đã gãy kia cũng khôi phục.

Đó là kỳ tích tuyệt không có khả năng, không, có lẽ nên nói là thần tích.

Mà Yên Lãm thậm chí không kịp kinh, không kịp hỉ, không kịp đi tự hỏi và thán phục thần tích này, y chỉ lập tức lao đến nơi trong thư nói.

Dung tướng của y đã trở về, ở ngay nơi đó.

Ở nơi đó, chờ y.

Đến nay, Yên Lãm vẫn không thể nhớ lại, khi mình vừa nhìn thấy Dung tướng phong hoa như xưa, trong lòng cuồn cuộn là nỗi vui mừng và tình cảm mãnh liệt như thế nào.

Mấy năm như vậy, y vẫn nghĩ, vẫn cứ nghĩ, luôn nghĩ không ra. Y cứ cảm thấy, khi đó, mình nhất định là rơi vào trạng thái điên cuồng, từng nói, từng nghĩ,

từng làm, rất nhiều rất nhiều chi tiết, đều không nhớ rõ.

Nhớ được, chỉ là y phát ra tiếng kêu gào không rõ ý nghĩa, cứ một mực kêu, kinh và hỉ tràn đầy trái tim, thậm chí không biết phải dùng ngôn từ gì để bày tỏ sự vui mừng như vậy, cho nên chỉ có thể dùng tiếng kêu nguyên thủy nhất đơn thuần nhất để phát tiết.

Y thậm chí không biết nên khiếp sợ và không hiểu, kinh nghi và suy nghĩ với thần tích khó tin như vậy, hoan hỉ và khoái lạc chiếm hữu hết thảy, chẳng thể lưu lại mảy may không gian cho lý trí suy xét.

Y lao đến Dung Khiêm, như thể kẻ điên bắt lấy cánh tay vốn nén không tồn tại kia, dùng sức quá mạnh, cơ hồ có thể bẻ gãy tay người bình thường.

Tham lam nhìn người nọ từ đầu đến chân, luống cuống tay chân mà xé quần áo y, muốn tận mắt xác nhận thân thể đau thương trải khắp kia thực sự đã khôi phục hết thảy sức sống và sinh cơ.

Y vẫn run rẩy, ngữ không thành tiếng, y vẫn một mực hỏi, sao mà người khỏi được, sao mà người khỏi được, người thật sự khỏi rồi ư?

Mà Dung Khiêm chỉ mỉm cười dung túng y hồ đồ, nhẫn耐 sự điên cuồng của y, để y tay chân vụng về, hoàn toàn không biết khống chế sức lực mà lôi lôi kéo kéo kiểm tra tới lui. Đồng thời dùng tư thế ôn nhu nhất ôm y, dùng thanh âm ôn nhu nhất trấn an y.

Dung Khiêm một mực trả lời, dù rằng đối với việc mình rốt cuộc làm sao khỏi, y luôn nói không rõ ràng.

Nhưng thời điểm đó, Yên Lãm đã không còn năng lực tự hỏi. Nếu Dung Khiêm nói, ta hô to một tiếng với ông trời, mau chữa khỏi cho ta, vì thế ông trời liền chữa cho ta, Yên Lãm không chừng cũng lập tức gật đầu, đồng thời hối hận không sờm la to với ông trời, Dung Khiêm nói gì y nghe đó, kỳ thật Dung Khiêm rốt cuộc đã nói gì, y cũng đều không minh bạch lắm.

Trong ký ức, khắc sâu nhất, chỉ là một câu lại một câu, thanh âm lặp lại kia:
“Ta khóc rồi, ta thật sự khóc rồi.”

Y đã dùng bao nhiêu thời gian, mới thật sự xác định Dung tướng của y đã khóc, y đã dùng bao nhiêu thời gian, rốt cuộc mới chịu tin tưởng đây không phải một giấc mộng ảo.

Sau đó, y giống như một đứa trẻ, cao giọng khóc nức nở!

Đây là việc vui bằng trời, đây là kỳ tích ngay cả năm mơ y cũng không dám tham vọng xa vời, đây là thần tích y hận không thể dùng hết thảy của mình để trao đổi, nhưng mà y thậm chí chẳng biết nên cười vui, y chỉ khóc nức nở.

Y không nhớ y là để vương, y không nhớ y đã trưởng thành, y không nhớ y là một nam nhân có đàm đương có đàm sắc, y không nhớ tất cả răn dạy nam nhi không dễ rời lệ, y chỉ túm gắt gao Dung Khiêm, khóc rống thất thanh.

Cho dù lúc trước khi tiễn Dung Khiêm rời đi, Dung Khiêm nhiều lần cam đoan có thể chữa khỏi hoàn toàn, y cũng chưa bao giờ dám thật sự tin tưởng, thân thể Dung Khiêm có thể khôi phục đến trình độ này. Trong thiết tưởng của bản thân y, Dung Khiêm có thể như người thường, thậm chí hơi chậm chạp khó khăn hơn người bình thường, nhưng trên cơ bản không có tình trạng tàn tật rõ ràng, có thể đi lại tự nhiên, không cần mãi chịu đựng đau đớn, đã là hy vọng quá xa vời.

Mà nay, khi hiệu quả trị liệu, lấy sự hoàn mỹ hoàn toàn vượt quá tưởng tượng hiện ra trước mặt, y không biết mừng như điên, lại chỉ có thể rơi lệ.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 396 : Thần Tích Chớ Hồi

Trên người Dung Khiêm biến hóa cực lớn, chỉ sợ trực tiếp gặp lại sẽ quá chấn động Yên Lãm, thế nên mới cho y một phong thư trước, để y có thể chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Nhưng mà khi thật sự nhìn thấy Dung tướng của y, hoàn mỹ vô khuyết đứng trước mắt, Yên Lãm vẫn không biêt nguyên cớ, si mùng như cuồng.

Lúc ban đầu, y chỉ biêt túm Dung Khiêm khóc rống, qua một khoảng thời gian rất dài, y mới nhớ, mình biêt cười, mình hiểu được vui mừng, mới có một loại thoải mái và hạnh phúc dù lúc này lập tức chết ngay cũng không còn tiếc nuối.

Trong khoảng thời gian Dung Khiêm trở về kia, y vẫn giữ Dung Khiêm ở trong cung, không chịu thả đi. Mặc dù từ sau khi chứng mất ngủ của y dần dần khá lên, Dung Khiêm đã không còn cần đêm đêm ngủ chung, nhưng lần này trở về, vì trấn an cảm xúc của y, Dung Khiêm lại không thể không bồi y cả đêm. Mà y, cả đêm không ngủ, chỉ nắm tay Dung Khiêm, mãi xem xét tới lui những chỗ thương tàn khác trên người Dung Khiêm.

Qua nhiều ngày nữa, mới chậm rãi có thể ngủ bên cạnh y, rồi lại nhiều lần từ trong mộng giật mình tỉnh dậy, lại kéo gắt gao tay Dung Khiêm, xác nhận nó quả thật tồn tại, mới có thể an tâm.

Một lần lại một lần, luôn sợ hãi mộng tỉnh, mở mắt ra, hết thảy lại quay về ngày trước.

Vẫn là cánh tay tàn khuyết, vẫn là thân thể giàn vò, vẫn là đau đớn y chính miệng hạ lệnh tạo thành, vẫn là y tùy hứng làm bừa rước lấy hậu quả.

May mắn, may mắn, hết thảy tốt đẹp đều là thật, những ác mộng khủng bố đó chưa từng thành thật. May mắn, may mắn, Dung tướng lấy sự bao dung và nhẫn nại cực đại, tiếp nhận y một khoảng thời gian rất dài, như vậy... hồ đồ hoang đường hết sức như vậy.

Dung Khiêm mặc y dây dưa, mặc y quấy rầy, mặc y lần lượt vĩnh viễn không ngừng nghỉ mà hỏi: “Ngươi thật sự khỏi rồi sao?” Sau đó lần lượt ôn hòa trả lời, thái độ bình tĩnh ôn nhu như lúc ban đầu.

Sau đó, Yên Lãm chưa bao giờ tin thần tin phật tin vận mệnh, lén lút cảm tạ thiên địa, tạ hết mọi thần phật trong lòng biết. Y thậm chí vào thời điểm không ai nhìn thấy, một mình lặng lẽ hướng về không trung đại địa, bái sụp xuống. Quân vương có quyền lực và tôn quý tuyệt đối này, lấy một tư thái thấp kém, đội ơn, đem cả thân thể, phục bái mọt xuống. Cảm kích vận mệnh năm giữ hết thảy trong minh minh kia.

Được chữa khỏi, kỳ thật không chỉ là thân thể Dung Khiêm, còn có bản thân y.

Sâu thăm trong tim y, vẫn có một vết thương, sâu không thấy đáy, đau không thể chịu, năm qua năm, mừng mủ thối rữa, thảm không nỡ nhìn.

Nhưng mà, vì không để Dung Khiêm bởi y mà lo lắng nhiều hơn, cho nên y che ngực, mặc nó chảy mủ, sinh giòi, đêm đêm rên rỉ, không hỏi không nghe không ngó ngàng, chỉ làm như nơi đó không hề thương tổn.

Trong sự giày vò dài dòng như thế, y nhìn Dung Khiêm chịu hết đau đớn không thể chịu, mà so với đau càng đau hơn, lại là sự bất lực của y. Bởi vì chẳng làm được gì cả, cho nên đành phải giả đò chẳng có chuyện gì. Thời gian dài, đã quen chết lặng, liền tựa như trong lòng chưa bao giờ có thương tích.

Chỉ có y biết, một mực, vẫn có, vết thương kia, vẫn một mực ở đó.

Rất nhiều năm trước, trước khi y quyết định phải thương tổn Dung Khiêm, y

đã tự thương tổn mình trước. Khi y chính miệng ra lệnh phải lăng trì, đã lăng trì chính mình trước. Những năm gần đây, từng chút một, vết thương kia càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng, nặng đến mức ngay cả chính y cũng không còn trông mong có ngày thương khỏi.

Y trước giờ vẫn biết, mình sẽ vĩnh viễn không được giải thoát. Trừ phi là trời giáng kỳ tích, Dung tướng khỏi, y mới có thể nhìn thấy hy vọng. Mà kỳ tích ngay cả chính y cũng không dám mong đợi này, lại thật sự phát sinh ngay trước mắt.

Dung Khiêm đã trở về. Mỗi một ngày bầu bạn y, mỗi một ngày, Yên Lãm kỳ thật đều có cảm giác đang trong ảo mộng.

Ngày ngày đêm đêm, Dung Khiêm thoái mái ở lại trong hoàng cung bồi Yên Lãm, vừa không lẩn tránh người bên ngoài, cũng không che giấu tình hình thân thể mình khôi phục không thể tưởng tượng hiện tại này.

Đã quyết định phải về, y tự nhiên cũng không định trốn trốn tránh tránh, cả đời để Yên Lãm bồi y che trái hở phải, giống như giữa hai người có hành vi gì không thể cho ai biết, có hoạt động gì không thể gặp quang.

Trong cung lăm người nhiều miệng, những người biết y lại nhiều, sự tình sớm muộn không thể giữ bí mật. Song Dung Khiêm không cho Yên Lãm chính thức tuyên bố tin tức mình khôi phục như xưa, lặng yên trở về.

Dung Khiêm kỳ thật là người cực không thích nói dối, nhất là đối với bằng hữu, cấp dưới, người quen, càng không nguyện ý hư ngôn ứng đối. Chỉ là, kỳ tích phát sinh trên người y chấn tâm phách người như thế, cho dù nhìn ra Dung Khiêm không muốn nói rõ những việc này, chỉ sợ vẫn sẽ có người ý quen thuộc lẫn nhau, ý tình cảm ngày xưa, nhiều lần đến thăm dò ý tứ, đến nghe ngóng kết cục.

Y không có biện pháp nào nói rõ ràng, cũng thật sự không muốn giải thích với người hết lần này đến lần khác, dù sao không phải người người đều có thể

như Yên Lãm, hoàn toàn không để ý những giải thích hàm hàm hồ hồ đó, để y dùng một hai câu sư môn của Phong công tử quả có y thuật đoạt tạo hóa thiên địa, là có thể miễn cưỡng qua. Mà chỉ cần Yên Lãm một ngày không chính thức tuyên bố, thần tử trong triều, hậu phi trong cung biết cũng chỉ có thể làm như không biết, không thể đến bái phỏng vân an.

Chung quanh họ, luôn có đám cung nữ hạ nhân trong hoàng cung, nhất là các cung nhân trước kia từng hầu hạ Dung Khiêm bị thương nặng, dùng ánh mắt khiếp sợ, không hiểu, mê mang, nghi hoặc, thậm chí là nhìn yêu quái, lặng lẽ đánh giá Dung Khiêm. Bất kể Dung Khiêm đi đến đâu, luôn có người trốn xa tít, dòm y chòng chọc, đến cả Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên cũng không tránh khỏi thỉnh thoảng mặt lộ dị sắc, vẻ mặt cổ quái.

Nếu đổi lại là Yên Lãm, bị hạ nhân nhìn lén như thế, chỉ sợ đã sớm phải trở mặt giết người, giết gà dọa khỉ. Nhưng Dung Khiêm càng có thể thông cảm cái tâm kinh nghi của thế nhân với việc không thể lý giải, tận lực nhẫn nại bao dung hết thảy.

Dung Khiêm không để ý nhưng Yên Lãm lại rất để ý. Y không thể chịu được, về sau vô luận Dung Khiêm đến đâu cũng bị người ta trước mặt người dùng ánh mắt nhìn quái vật mà đánh giá, sau lưng người dùng các cách nghĩ cách nhìn vớ va vớ vẫn để suy đoán nghị luận. Kích động ban đầu vừa qua, y lập tức ý thức được, chuyện này nhất định phải có lời giải thích. Dung tướng của y tuyệt không thể cứ tránh không gặp những người khác, Dung tướng của y nên có thể quang minh chính đại dưới ánh mặt trời đi bất cứ nơi nào.

Chuyện này đương nhiên không cách nào giải thích, nhưng không cách giải thích, lại không làm khó được Hoàng đế Yên Lãm này.

Trong dân trong triều trong cung, nhanh chóng bắt đầu truyền lưu một cách nói kỳ quái.

Yên quốc là cường quốc thiên mệnh đã chọn phải nhất thống thiên hạ, tất cả

các nhân vật trọng yếu của Yên quốc, cũng đều được thần linh trên trời bảo vệ phù hộ. Dung quốc công do là cột chống trời của Yên quốc, vì nước vất vả nhiều năm, đến nỗi bệnh cốt rời rạc, được thần phật bảo hộ, bệnh đi thương tiêu, phục kiện như xưa.

Yên quốc trên dưới, điểm lành cũng đến dồn dập. Dưới sông gì đó có rùa trắng nổi lên, trên mai có nét chữ trời sinh mà thành, tuyên bố thần linh phải bảo hộ lương thần Yên quốc. Sau sấm sét gì đó, trên núi cao bỗng nhiên xuất hiện bia đá, trên bia có khắc thiên thư, viết trời cao phải bảo hộ quân thần Yên quốc thế nào thế nào... Bao nhiêu cao tăng danh đạo của chùa chiền danh sơn, cũng đều trước sau tự xưng biết thiên cơ, thần linh đã ra tay cứu hộ trị liệu cho công thần lớn nhất của Yên quốc!

Lời kiếu này, bất kể người tin hay chăng, người cũng tuyệt đối không cách nào phủ nhận. Cả sự việc đều đã nâng lên đến độ cao Yên quốc phải chăng được trời cao chiếu cố này, trong Yên quốc, lại có ai còn dám mạo lỗi lầm to tát trời, nhất định phải chạy đến gọi nhịp với Hoàng đế, nói trời cao kỳ thật không hề ưu ái Yên quốc thế nào?

Mà tình trạng thân thể Dung Khiêm hiện giờ, lại quả thật làm cho tất cả những người biết thương thế, tàn tật trước kia của y đều không thể không thừa nhận đây là thần tích. Bởi vậy, cho dù là địch quốc muốn viết văn trên đây, cũng chẳng kiểm được sơ hở.

Một đến hai đi như vậy, cảm xúc dân gian liền tăng vọt hơn bao giờ hết. Về thần linh thích ý Yên quốc như thế nào, định phù hộ Yên quốc thống nhất thiên hạ như thế nào, lại cứu chữa cho Dung Khiêm như thế nào. Đủ loại cỗ sự đều bị người truyền đến huyền càng thêm huyền, ngay cả chi tiết nhỏ nhặt nhất cũng nói rất có thanh có sắc.

Những cung nữ thái giám trong hoàng cung đó, lại nhìn thấy Dung Khiêm, ánh mắt cũng đã dần biến thành tôn kính hâm mộ hướng về, ánh mắt làm người khá thoái mái kiểu này.

Song người thiên hạ có lẽ đều có thể không hỏi nhiều nữa, nhưng Yên Lãm có thể không nghĩ nhiều nữa sao?

Đối mặt với Dung Khiêm khôi phục như xưa, y là người duy nhất trong mọi người có thể không hề đổi thái độ, thân mật như xưa kia, hoàn toàn không hoài nghi với lời Dung Khiêm nói.

Nhưng mà, y không truy hỏi, là bởi vì Dung Khiêm đã không chịu nói rõ, vậy nhất định là không thể nói. Y không suy nghĩ hoài nghi sâu xa, là bởi vì trong hạnh phúc tựa như ảo mộng đó, y không dám nghĩ quá nhiều, chỉ sợ chân tướng kia đụng chạm quá sâu, hết thảy nháy mắt sẽ tan tành hết.

Nhưng y vốn thông minh, thân là người đứng đầu Yên quốc, những năm gần đây càng lịch luyện được lòng dạ thâm trầm hơn, suy nghĩ chu đáo chặt chẽ hơn. Cho dù trên tình cảm cảnh báo mình không được nghĩ nhiều, thế nhưng theo thời gian từng ngày qua đi, cuối cùng vẫn không tự giác đi tự hỏi, đi phân tích.

Rốt cuộc là y thuật thế nào, có thể làm đến bước này.

Y biết Dung Khiêm không cách nào cho ra một giải thích làm người ta tin phục, y cũng không thể, nhưng y có thể bịa một lời giải thích, dùng thủ đoạn buộc mọi người không tin cũng phải tin, cho dù trong lòng không tin cũng chẳng ai dám đi phiền Dung Khiêm nữa.

Thế nhưng, liệu có phải y bịa ra biết đâu mới là giải thích chân chính duy nhất.

Trừ thần tích, còn điều gì có thể giải thích kỳ tích trước mắt?

Nhưng thần tích vì sao mà xuất hiện? Chí ít Yên Lãm tuyệt không tự luyến đến mức cho rằng thật sự là trời cao đang chiếu cố Yên quốc.

Yên Lãm không tin thần phật, không tin hết thảy những lực lượng không thể biết mà mọi người tin trong ảo tưởng.

Yên quốc có thể có hôm nay, không phải bởi vì y là người của thiên mệnh, mà bởi vì nỗ lực của Dung Khiêm và cố gắng của y. Trong đây có vô số huyết lệ, vô số mồ hôi, vô số bỏ ra và hy sinh của thần dân Yên quốc, không hề có bóng dáng thần linh gì.

Yên Lãm không tin thần phật, bởi vì sách sử rõ rệt, bao nhiêu minh quân anh chủ một đời anh hùng, cuối cùng lại bởi vì mong đợi trường sinh mà làm vô số việc ngu ngốc, trở thành đồ ngu cho những ác tăng tà đạo đó lừa bịp.

Nhưng mà, sự trở về của Dung Khiêm, lại lật đổ hết thảy thường thức y biết.

Hơn nữa Dung Khiêm sau khi trở về, lại từng đưa ra một yêu cầu có chút kỳ lạ với y.

Đừng tiếp tục phái người đi thăm dò Vạn Sơn nữa, mà còn do Yên Lãm ra mặt, cùng mấy quốc quân khác đạt thành hiệp nghị, cùng với không ngừng dùng mạng người đi lùng tìm một thế giới không biết và khả năng cực nguy hiểm, chẳng bằng mọi người đều lui một bước, không ai thăm dò nữa, chỉ phái người canh gác chặt chẽ. Cứ như vậy, tuy rằng mọi người chẳng ai được lợi, ít nhất quốc gia khác cũng không kiêng được lợi.

Kỳ thật, nhìn từ quan cảnh quân đội mấy nước phái đi thăm dò Tiểu Lâu ở ngoài Vạn Sơn trước mắt rơi vào, đây quả thật xem như biện pháp xử lý tốt nhất lý trí nhất. Chỉ là do Dung Khiêm nói ra, thì rất là kỳ quái.

Dung Khiêm từ khi tái xuất hiện đến nay, chưa từng chủ động can dự chính vụ quốc gia, nếu không phải Yên Lãm hỏi y, thảo luận với y, y luôn không mở miệng bày tỏ ý kiến.

Huống chi, phen này thân thể khôi phục như thường trở về gặp nhau, vui mừng khoái ý trong đó hơn xa bình thường, sao y lại còn phân ra tâm tư để quan tâm tốp quân đội nhỏ đang thăm dò trong một vùng núi rừng ngoài ngàn vạn dặm?

Yên Lãm tiếp nhận ý kiến của Dung Khiêm, tự mình viết quốc thư cho mấy quân chủ khác, cũng phái Sử Tịnh Viên đi phụ trách chi tiết đàm phán thuyết phục, cùng mấy quốc gia hợp tác bố trí phòng vệ, mọi người giám thị lẫn nhau, lại hợp tác lẫn nhau, toàn lực phong tỏa Vạn Sơn.

Nhưng Yên Lãm sao có thể không bởi vậy mà nhớ lại, lúc trước vị Phong công tử kia tự xưng sư môn y không sợ bất cứ cường quyền nào, cho dù mười vạn đại quân áp sát, cũng bảo đảm có đi không về...

Lúc ấy Sử Tịnh Viên từng giận dữ nói, trừ phi sư môn của ngươi là Tiểu Lâu trong truyền thuyết.

Một câu nỗi giận năm đó thuận miệng mà ra, hiện giờ nghĩ đến, dường như vừa khớp truyền thuyết.

Trước mắt, Dung Khiêm tay cụt mọc lại, thân thể bình phục là thần tích, phương xa trời sụp đất nứt, Vạn Sơn đổ sập cũng là thần tích.

Tiểu Lâu vô số đại quân cũng có đi không về kia, Tiểu Lâu nháy mắt làm sông lớn đổi dòng, làm trời quang mưa to kia...

Khoảng thời gian mấy trăm năm, thần tích lúc ấy đã thành truyền thuyết. Người hiện thế, tận khả năng tự cho là đúng mà không tin truyền thuyết, chỉ cho cái gọi là thần tích là chuyện cười. Nhưng sự thật ở ngay trước mắt, dù không chịu tin tưởng cũng không thể bịt mắt làm như chưa từng thấy nữa.

Tiểu Lâu, rốt cuộc là nơi nào? Nếu Tiểu Lâu chính là sư môn Phong công tử nói, như vậy, có lẽ y thật sự chính là Phong Kính Tiết chết đi sống lại, mà Phương Khinh Trần cũng chết đi sống lại kia...

Chỉ là, Dung tướng... ngươi... ngươi là ai? Người đến từ phương nào?

Ngươi tự xưng cực có uyên nguyễn với sư môn Phong công tử, ngươi rốt cuộc là...

Yên Lãm trước nay cho rằng mình là người thân cận nhất với Dung tướng, thế nhưng y chưa bao giờ hay biết, hóa ra y đối với Dung Khiêm, lại không lý giải như thế.

Bất kể có nguyễn ý hay chẳng, y rốt cuộc vẫn lặng lẽ liên hệ rất nhiều chuyện vào một chỗ, không chú ý suy đoán ra kết quả khó bẽ tưởng tượng.

Sau đó, y suy nghĩ rất lâu, rất lâu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 397 : Hâm Mộ Thị Hâm Mộ

Bóng đêm vắng vẻ trống trải, chân trời minh nguyệt *** quang, vì ai đốt đèn chớ nhau.

Có người sóng vai ngồi trên lan can cầu, tiếng nói chuyện cực nhẹ, lại làm đêm này càng trở nên u tĩnh.

“Ta tưởng ngươi còn ở ngoài tám trăm dặm?” Trong thanh âm của Yên Lãm có chút vui mừng, cũng có chút khó hiểu. Xấp tình báo gần nhất trên tay y còn nói Dung Khiêm đang ở Đăng Thành ngoài tám trăm dặm, sao hiện tại người lại đến trước mắt rồi.

“Đột nhiên hơi nhớ ngươi, bèn chạy về thăm.” Ngữ khí của Dung Khiêm rất nhẹ nhàng.

Mấy hôm trước y còn ở Đăng Thành, chính gặp khán điển trong thành, chiêng trống vang trời, nói cười vui vẻ. Rất nhiều người cả nhà ra ngoài, xem kịch, đi chợ, náo nhiệt phồn hoa tột cùng.

Khi đó, y ở giữa những nói cười reo vang, nhìn phố dài rộn ràng nhốn nháo, bao nhiêu người có đôi có cặp, bao nhiêu người dắt con, bao nhiêu người cả nhà cùng dạo chơi. Đột nhiên hơi tịch mịch, đột nhiên nhớ đến Yên Lãm, lập tức giục ngựa về kinh.

Dọc đường, y giục ngựa rất gấp, ngày đêm kiêm trình, ngựa mệt thì dùng khinh công lao đi, đến trạm dịch của triều đình liền dùng lệnh phù công văn, khẩn cấp điều động ngựa tốt nhất, tiếp tục đi gấp.

Bởi vì y đi thật sự quá gấp quá nhanh, thư báo cáo hành trình của y còn chưa tới, người lại đã vào kinh trước.

“Ngươi đã quay về, sao không đến gặp ta, lại ở chỗ này chờ cái gì?” Yên Lãm hơi không hiểu.

Câu trả lời của Dung Khiêm cũng thoảng có ý cười: “Ta đi đường hơi mệt, dáng vẻ cũng nhếch nhác, chỉ định tắm rửa thay đồ trước rồi gặp ngươi, cũng bảo cung nhân đi truyền lời cho ngươi. Chỉ là nửa đường đụng phải Sử thế tử, để y biết, liền chặn tin tức tới gặp ta trước. Y nói mấy ngày nay tâm tình ngươi không tốt, còn nói nơi này tình cảnh rất tuyệt, bảo ta đến chờ ngươi ở đây, lại để Vương tổng quản dẫn ngươi đến. Nói là cho ngươi kinh hỉ.”

Ngữ khí của Dung Khiêm thong dong mà nhu hòa, kèm một chút quý trọng yêu thích và dung túng. Đủ thấy tuy y cảm thấy Sử Tịnh Viên hơi ấu tả, nhưng không ảnh hưởng toàn cục nên cũng để mặc.

Yên Lãm trái lại hơi mặt đỏ tai hồng.

Tình cảnh như thế chợt thấy Dung Khiêm, khoảnh khắc ấy sự vui mừng và ôn nhu trong lòng thật là nói cũng không thể nói rõ. Chỉ là, nghĩ đến bằng hữu tín nhiệm nhất trêu đùa mình như vậy, ngay cả Vương tổng quản người lão thành đáng tin như thế cũng chen một tay theo, không khỏi lại hơi xấu hổ mà giận.

Dung Khiêm hỏi nhàn nhạt: “Ta đã hỏi Tịnh Viên, ngươi vì sự tình gì mà không vui...”

Yên Lãm sắc mặt ửng đỏ, tạm thời cũng chẳng còn lo được đi ghi hận Sử Tịnh Viên: “Chẳng qua là một chút việc nhỏ...”

Dung Khiêm chỉ nhìn y mỉm cười: “Ngươi nhìn Tân Húc Phi không vừa mắt như vậy?”

Yên Lãm cảm thấy mặt mình nóng đến mức chừng như phải bốc cháy, mà cố

tình y lại không thể bịa lời lấp liếm trước mặt Dung Khiêm, cúi đầu rầu rĩ hồi lâu mới nói: “Ta chẳng qua là hâm mộ y, có thể ở quốc gia của mình cùng tri kỷ cưỡi ngựa bầu bạn, tự tại đi lại thôi.”

“Yên quốc rộng lớn này, nếu ngươi muôn, lại có nơi nào không thể đi? Ngươi không đi, không bỏ mặc mình. Là bởi ngươi không muôn vì khoái ý nhất thời của mình mà tùy ý làm bậy, điều này lại có gì phải xấu hổ. Huống chi...” Dung Khiêm cười, “Ta cũng thường dẫn ngươi ra ngoài mà.”

Hoàng đế không thể tùy tiện đi lung tung, thứ nhất là cố kỵ phuơng diện an toàn. Tân Húc Phi vỗ công tốt một mình chạy khắp nơi. Nhưng mà, vỗ công của Dung Khiêm cũng tuyệt không dưới Tân Húc Phi. Huống hồ Yên quốc đại trị đã lâu, trị an kinh thành cũng rất có thể yên tâm, cho nên thời điểm y ở kinh thành cũng thường xuyên lặng lẽ dẫn Yên Lãm xuất cung, thoải mái bỏ rơi tất cả thị vệ. Tự tự tại tại rong chơi khắp phố phường kinh thành phồn hoa.

Cũng có khi cùng nhau trèo lên núi cao, sóng vai ôm cả vạn dặm non sông, trong lòng tự tại sinh ra hào tình khoái ý. Cũng có lúc cùng dạo chơi nước biếc, nghe ngư ca vãn xướng, ngắm trời nước một màu, khi gió mạnh chậm rãi thổi đến, lại sinh ra kỳ vọng thuyền nhỏ từ đây trôi đi, thiên nhai tự tại dạo chơi.

Những khoảng thời gian thanh tịnh không bị tục sự quấy nhiễu, không có người ngoài quấy rầy đó, lúc này nghĩ đến, cũng ấm áp vô hạn khoái hoạt vô cùng, nhưng mà...

Yên Lãm im lặng cúi đầu, nhìn nước gọn dưới chân.

Sông ngự trong cung này tuy đẹp, nói cho cùng cũng là sức người khiêm cưỡng mà thành, trong cung cẩm sâu thăm này, không có sự tự tại thanh kỵ của sơn dã, cũng không có sức sống hồng trần dân gian, nhìn bốn phía, non là đắp đá mà thành, nước là ép dẫn đến, bốn phía bất quá là tường cung sâu thăm, cách trở tầm mắt vốn có thể trông ra vạn dặm này.

Y nghĩ đến quãng thời gian tốt đẹp từng có, khi đó Dung Khiêm nắm tay y,

bay vút dưới ánh trăng, đem cung cẩm sâu thăm, quốc chính chồng chất này, ném hết qua một bên.

Người kia dẫn y lên núi, trong lúc lướt đi, tiếng gió gào thét qua tai, sóng vai trên đỉnh núi, ngắm sao sáng gió sớm, trăng thu hoa rơi.

Người kia dẫn y vượt sông, phóng tầm mắt nhìn quanh, không trung trăng sao lấp lánh, ánh tùng ngọn đèn thuyền chài trên sóng biếc, chân trời liền ngay gang tấc.

Người kia cũng dẫn y rời khỏi kinh thành, dõi mắt ngắm phong cảnh bốn phía, mấy năm qua, lấy kinh thành làm trung tâm, tất cả thành trì thôn trấn, sông núi nước non trong hai trăm dặm, họ đều đã đi khắp đẹp khắp xem khắp. Nhưng xa hơn nữa thì không thể đi.

Tần Húc Phi có thể tìm cho mình lý do đi tuẫn, lại dùng lý do bản thân võ công đủ cao không sợ ám sát này áp chế những thần tử phái phản đối thế lực không đủ đó. Mà những võ tướng rất có thế lực ấy cũng một người tiếp một người phóng túng Tần Húc Phi, mặc y chạy cả một tháng liền.

Yên Lãm lại không thể chỉ bằng Dung Khiêm võ công cao cường mà quang minh chính đại, chỉ dẫn một vài chục người đi xa, Yên Lãm cũng không thể hoàn toàn coi nhẹ khuyên can hợp lý của các trọng thần trong triều.

Mỗi lần xuất cung y luôn lén lén lút lút. Thời gian tối đa cũng là một hai ngày. Dưới tình huống thế này, muốn đi xa là tuyệt không thể. Chỉ có thể nói là phạm vi hoạt động tự do lớn hơn trước kia một chút thôi.

Người so với người, tức chết người, sao có thể không ảo não, không đở mắt kia chứ.

Dung Khiêm biết tâm tư của y, cũng không nỡ để sinh mệnh tuổi trẻ tràn ngập sức sống này, cứ bởi vì thân phận để vương mà chịu trói buộc nghiêm khắc như thế.

“Yên quốc là chế độ mười ngày nghỉ một, khi đến phiên nghỉ ngơi, chúng ta có thể đi xa một chút, còn nữa, thời điểm niên khánh, hoặc là khi đại tiết đại hỉ, theo lệ cũng có quy củ ngưng triều mấy ngày. Khi đó ngươi tìm cái cớ, không tiếp kiến thần tử tôn thất vào chúc, chúng ta lén chuồn ra ngoài, những nơi có thể ngắm có thể đi sẽ nhiều hơn. Nếu ngươi thật sự vẫn muốn đi xa hơn, cách dăm ba năm thỉnh thoảng chính thức đi tuần một lần không phải là không thể. Chỉ cần ngươi thật sự định ngày đi rồi, bất kể ta đang ở đâu, dù sao cũng sẽ về gấp bầu bạn đồng hành với ngươi, những nghi thức phô trương đó, tận lực bớt dùng một chút là được.”

Yên Lãm trầm mặc một lúc, lắc đầu.

Trong lòng y biết, quan điểm của Dung Khiêm và mình đều là một kiểu. Nước không thể một ngày không có vua, những thiên tai nhân họa đó, những bất trắc ngẫu nhiên đó, sẽ tuyệt không bởi vì ngưng triều mà không xảy ra. Mà một người làm Hoàng đế, đi lung tung khắp nơi, rời khỏi kinh thành thời gian dài, vô luận thế nào đều không thể nói là chuyện tốt.

Nói là thể tra dân tình, tuần tra lại trị, thì càng buồn cười. Một đại đội người hùng hùng dũng dũng như thế, một đường nhiều dân mà qua, làm sao còn thấy được tình hình thật gì nữa, nếu nói là cải trang vi hành, càng là trò cười chỉ có thể truyền lưu trong kịch. Nhưng mà, rành rành như thế, Dung Khiêm lại vẫn không đành lòng nhìn y buồn bức, rõ ràng là chuyện mình không tán thành nhưng vẫn chịu trái lòng ủng hộ y làm bừa.

“Dung tướng, đôi khi, ngươi quá cưng chiều ta.” Y nhẹ nhàng nói, “Những việc đó, ta chỉ nghĩ thôi, sẽ không thực sự đi làm đâu.”

“Ngươi luôn tự luật tự khổ như vậy, nhiều khi ta chỉ hận không thể cưng chiều cho ngươi hơi ấu tăc chút nữa.”

Ngữ khí của Dung Khiêm có chút đau lòng có chút không muốn, nhưng cũng có loại vui vẻ, kiêu ngạo và hoan hỉ phát ra từ nội tâm đó: “Ngươi hâm mộ sự tự

do của Tân Húc Phi, ta thấy y vị tất không hâm mộ ngươi, có thể cử trọng nhược khinh như thế mà quản lý quốc gia tốt như vậy.”

Yên Lãm lắc đầu: “Không cử trọng nhược khinh đâu, mỗi một quyết định ta đều thập phần thận trọng. Ta thời thời khắc khắc mang theo cái tâm kính sợ hoảng hốt lo lắng để quyết quốc sự, cho nên mới không tùy ý phóng túng mình, cho nên mới biết phải thủy chung cẩn thận không thể phạm sai lầm.”

“Cho nên, ngươi chính là ngươi, y chính là y, làm sao nói là ai hâm mộ ai? Nếu thực cho ngươi đổi với y, để ngươi có được vỗ công tuyệt thế của y, học y hành sự tùy tính như vậy, ngươi có bằng lòng không?”

Yên Lãm im lặng. Y là Yên Lãm thiên tính thâm trầm, vĩnh viễn sẽ không biến thành Tân Húc Phi tâm tính quang minh. Tân Húc Phi có lẽ là anh hùng, thế nhưng trong mắt y, sự khoái ý mặc sức của Tân Húc Phi lại thật sự không phải chính đạo làm thiên tử.

Đồng dạng là hảo hữu chí giao, quyền lực của Liễu Hăng vượt trên Phong Trường Thanh và Sử Tịnh Viên cộng lại. Đồng dạng là đối mặt với công thần, với những võ tướng đồng bào đó, Tân Húc Phi chịu phong thưởng mạnh mẽ, toàn tâm ủy quyền, các thần tử khuyên y đừng hào phóng quá mức, để tránh hậu họan, Tân Húc Phi lại luôn cười nói, chỉ nghe nói có quân chủ ngu ngốc ngộ quốc, lại chưa từng nghe nói quân chủ bởi vì thiện đai thần tử mà ngộ quốc.

Mà Yên Lãm, bất kể là với trọng thần trong triều, hay với danh tướng trong quân, thậm chí là với thiếp và con mình trong cung, đều đồng dạng phải chú ý đạo chế hành, thuật quyền mưu.

Tân Húc Phi có thể nói ra, nếu không phải là nữ tử ta yêu, ta quyết không cưới, lời với quân chủ mà nói là rất buồn cười, rất hoang đường thế này, hơn nữa có thể vẫn không chút dao động tiếp tục kiên trì, mà y thì bất kể cưới vợ hay nạp thiếp, thậm chí đến sinh con, đều luôn phải cẩn thận mưu tính tới lui.

Y hâm mộ Tân Húc Phi, y cũng sẽ thỉnh thoảng cười nhạo sự âm ám lanh

khốc của mình, thế nhưng nếu thực có cơ hội trao đổi, y sẽ tuyệt đối tuyệt đối không đi làm Tân Húc Phi.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 398 : Lòng Người Lòng Ta

Nước chảy bên cầu, Dung Khiêm nhẹ giọng nói: “Tần Húc Phi người này, quả thật xem như một hào kiệt, ta cũng kính trọng y, nhưng ta quả thật không cảm thấy y có thể tính là một Hoàng đế tốt. Phương thức xử lý chính vụ của y, tối đa chỉ có thể nói là cần năng bù vụng về, chẳng qua không lỡ. Ta bội phục y có thể kiên trì tính tình thật của mình, thế nhưng... ta càng đau lòng phân tích tình và khát vọng người vì quốc gia này mà áp lực bản thân hơn.”

Y mỉm cười nhìn Yên Lãm: “Đừng chỉ trích mình quá gay gắt. Người là ta dạy dỗ ra, nếu người cảm thấy bản thân người không tốt như vậy, chẳng lẽ nói ta dạy quá kém?”

Yên Lãm hơi thở dài, trong thanh âm thoáng cảm khái không nói nên lời: “Nhưng mà, có thể như y, tin tưởng bằng hữu như vậy, sống không hề nghi kỵ như vậy, thật là tốt...”

“Chẳng lẽ người lại không tin tưởng Trường Thanh và Tịnh Viên?” Dung Khiêm bật cười: “Điều này vốn không liên quan đến tin hay không, người muôn, là một chế độ có thể chế hành lẫn nhau, điều này kỳ thật phải đáng tin hơn tình cảm và tín nhiệm cá nhân nhiều lắm. Mà Tần Húc Phi, trù tính phương diện này, y kém xa người. Năm khác nếu người không còn, triều cục Yên quốc tuyệt không bởi vậy mà loạn, nhưng nếu Tần Húc Phi một ngày kia không còn, thế Tân quốc...”

Dung Khiêm lắc đầu cười nói: “Tại sao các quốc đều phí hết tâm tư muôn mưu thích Tần Húc Phi, lại chưa từng thấy ai vạch kế mưu thích người.”

Yên Lãm chợt thấp giọng nói: “Có rất nhiều chuyện, Tần Húc Phi không nghĩ

được, không làm được, nhưng Phương Khinh Trần chẳng lẽ lại không giúp y, không đánh thức y?”

Lòng người dễ đổi, quyền lực phú quý sẽ làm người ta quên rất nhiều chuyện. Mà sự ổn định toàn dựa vào tình nghĩa và uy vọng để duy trì, lại có thể giữ vững bao lâu? Với sự thông minh của Phương Khinh Trần cùng kinh nghiệm trị chính ở Sở quốc nhiều năm, không làm gì như vậy, thật sự khiến Yên Lãm tương đối nghi hoặc.

Dung Khiêm chỉ cười không nói. Ôi, đáng tiếc bộ mặt thật của Phương hồ ly kia, y không thể nói ra.

Trên thực tế, Dung Khiêm vẫn cảm thấy. Vận khí lớn nhất đời này của Tân Húc Phi, không hề là được Phương Khinh Trần tương trợ, mà là có Liễu Hăng. Người này tay nắm trọng quyền mà biết tiến thoái, từ sau khi y làm Đại tướng quân, liền kiên trì đem quyền lực của mình nhất nhì bàn giao, ngay cả quyền lực ám vệ quan trọng nhất cũng không giữ lại chút nào, thậm chí cả cưới vợ, y cũng cẩn thận mà không chịu lựa chọn nhà danh phiệt trọng thần, chỉ cưới con gái một vị danh nho áo vải.

Vốn với cục diện Tân quốc hiện tại mà nhìn, là rất dễ dàng tạo thành quân phiệt cát cứ. Hoàng đế không đủ khôn khéo, Liễu Hăng nắm giữ quân quyền, mà các tướng lĩnh thống binh quân đội các nơi tương đối tự do, kiềm chế giám thị tương quan của triều đình quả thực ít đến thảm.

Tân Húc Phi có lẽ không phải không hiểu vận dụng quyền mưu, phòng bị chế hành, chỉ là với những huynh đệ theo y vào sinh ra tử đó, chung quy không dùng được thủ đoạn này. Thế nhưng, y cũng không cần tự mình làm chuyện như vậy.

Liễu Hăng mấy năm qua vẫn tận lực ôn hòa, dùng các loại thủ đoạn nhở những đồng bào ngày xưa, ước thúc bản thân họ. Đừng có một chút tâm tư không nên có, đừng làm ra một số chuyện không thỏa đáng để Tân Húc Phi khó xử. Đừng làm những tình cảm ngày xưa đó bị bụi bặm che lấp.

Chỉ là, cho dù Liễu Hăng có thể luôn luôn cẩn thận tự luật như thế, rất nhiều chuyện, sợ rằng cũng không thể tránh được.

Tần Húc Phi hiện nay không có con, nếu thật sự đến lúc chết vẫn là như thế, Tần quốc này lại nên do ai kế thừa đế vị? Thiên hạ hiện nay, nhường ngôi chỉ là một câu chuyện cười. Cho dù Tần Húc Phi chịu nhường hoàng vị cho Liễu Hăng, cũng nhất định không thể phục chúng. Mà nếu Tần Húc Phi chọn người tài đức trong tôn thất để lập, đừng nói làm người ta hoài nghi tướng lĩnh các phuơng sẽ có bao nhiêu kính ý và trung tâm với tân quân. Chỉ Liễu Hăng, dù y chịu chú ý đại cục, trung với tân chủ. Y có quyền lực và uy tín lớn như thế, tân quân làm sao có thể dung được?

Nếu là như vậy. Bất kể sau khi Tần Húc Phi mất, Tần quốc liệu có nội loạn hay không, quyền uy lực lượng của Hoàng đế nhất định không lớn như trước. Mà đối với Phượng Khinh Trần vẫn muốn biến làm yếu hoàng quyền thành một chế độ mà nói, hoan nghênh nhất chính là kết cục kiêu này.

Tần Húc Phi còn sống, Phượng Khinh Trần mặc dù chưa đến mức sẽ phá rối Tần quốc, thế nhưng cũng tuyệt đối không thể nhắc nhở Tần Húc Phi đi thay đổi loại cục diện này.

Dung Khiêm cười nói: “Chuyện Tần quốc, chúng ta không cần bận tâm thái quá. Tần Húc Phi bây giờ còn thịnh niên, nếu không có bất trắc, chung quy còn có thể làm Hoàng đế mấy chục năm nữa. Hiện tại y vẫn làm việc theo tính hào kiệt, chờ tương lai vị trí kia làm lâu, hiểu được rất nhiều bất đắc dĩ, có lẽ không cần Phượng Khinh Trần nhắc nhở, y sẽ biết nên bắt tay vào làm một số việc cho tương lai quốc gia.”

Lời này tuy là phân tích cho Yên Lãm nhưng bản thân y bất giác cũng hơi buồn bã.

Y đương nhiên sẽ không cảm thấy Yên Lãm không bằng Tần Húc Phi, càng không cho rằng Yên Lãm nên học Tần Húc Phi. Nếu có một ngày Yên Lãm lại

biến thành bộ dáng như Tân Húc Phi kia, y nhất định phải lo lắng và phiền não to. Nhưng mà... Nếu có một ngày Tân Húc Phi biến thành một đế vương hoàn toàn đủ tư cách như Yên Lãm, hồ ly kia e rằng sẽ không cao hứng lắm đâu?

Trong lòng Dung Khiêm không khỏi ảm đạm một hồi.

Mấy chục năm tương lai, năm tháng ngắn như vậy, còn biến ảo khó lường, thì huống chi... mấy ngàn năm.

Thời gian dài dăng dẵng như vậy, ai có thể đánh cuộc, hết thảy từng tốt đẹp như vậy, có thể vĩnh viễn bất biến.

Y ngưng mắt nhìn Yên Lãm, trong con ngươi luôn ám áp, ánh mắt nhất thời sâu thẳm khó phân.

Yên Lãm đang xuất thần, nhất thời lại chưa hề phát hiện thần sắc Dung Khiêm khác thường.

Dung tướng, ta hâm mộ Tân Húc Phi, kỳ thật, nguyên nhân chân chính, là chuyện ta có thể làm nhưng không chịu làm, y lại nhất định sẽ làm.

Nếu ta là Tân Húc Phi, Dung tướng, ta sẽ không đối xử với ngươi như vậy.

Y ngẩng đầu, nhìn về phía Dung Khiêm, phong trần như thế, năm tháng như thế, phong hoa thanh tú của Dung tướng, càng hơn năm đó, chỉ là... chỉ là, ngươi lại không còn là Dung Khiêm lúc trước nắm giữ đại thế cả nước kia nữa.

Từng rung trời chuyển đất, từng quyền khuynh thiên hạ, đến hôm nay, trừ tôn vinh hư không thì còn lại gì?

Ngươi không bỏ xuống được ta, cho nên dù trong kinh thành có nhiều kiềm chế hơn, dù trong hoàng cung có nhiều trói buộc hơn, ngươi cũng luôn quay về. Ngươi lại không muốn để mình đứng ở địa vị quá khó xử, không muốn để mình rơi vào càng nhiều tranh đấu của cung đình triều cục, vì thế ngươi lại luôn rời khỏi.

Yên quốc lớn như thế, chưa từng cho ngươi một thân phận và vị trí có thể cho bản thân dàn xếp được. Triều cục lớn như vậy, ta lại kiên định kiên quyết như thế mà bài xích ngươi bên ngoài.

Rõ ràng có nhiều tài hoa và năng lực như vậy, vì ta, ngươi cẩn thận mà tuyệt không chủ động đụng chạm bất cứ chính vụ quốc sự gì. Nhưng chỉ cần ta trưng cầu ý kiến, ngươi lại nhất định toàn tâm toàn ý trù tính cho ta.

Ngươi từng nắm giữ cả Yên quốc, mà hiện tại, ngươi vẫn đang tận lực vì ta, vì Yên quốc, nhưng cả một phụ tá ẩn trong tối cũng không bằng.

Dung tướng, ta không đồng ý với đạo trị quốc của Tân Húc Phi, thế nhưng nếu y là ta, từ khoảnh khắc một lần nữa nhìn thấy ngươi kia, sẽ không hề có ký phó thác đại sự toàn quốc, mà ta, lại không chút do dự gạt bỏ khả năng này.

Bởi vì ngươi quá tốt, bởi vì ngươi làm được quá nhiều, cho nên ta không thể dung được ngươi.

Ta không thể cho phép bất cứ người nào có thể dao động quyền uy quân chủ của ta đứng trên triều đường nữa, cho dù ngươi đó... là ngươi.

Dung tướng, ta biết ngươi chưa từng để bụng, cho dù thân phận tình cảnh của ngươi hiện giờ xấu hổ như thế, ta biết ta chưa từng hối hận, cho dù thời điểm đối mặt với ngươi, ta thường hổ thẹn bất an.

Nhưng mà, Dung tướng, ngươi cũng phải tinh mịch, cũng phải mẫn cảm chứ? Nếu không phải như thế thì tại sao ngươi đột nhiên ngày đêm kiêm trình, chạy tám trăm dặm đường liền, chỉ vì muốn gặp ta.

Dung tướng, sau khi cùng ngươi moi tim đỗi đãi, ta đã không còn quá rắn những việc phụ lòng này, nhưng mà chung quy không thể hoàn toàn không thiện. Đúng vậy, Dung tướng, ta ghen ghét Tân Húc Phi, cho dù ta cảm thấy y sai, thế nhưng ta vẫn hâm mộ y, hâm mộ, y có thể biết rõ là sai, lại vẫn kiên trì làm tiếp,

bởi vì nếu ta là y, ta sẽ không phụng ngươi tổn thương ngươi như vậy, sẽ không ỷ vào sự yêu quý của ngươi, ỷ vào sự bảo vệ của ngươi, liền yêu cầu đòi lấp không biết ngừng nghỉ.

Bởi vì... Nếu ta là y, ta sẽ có thể hoàn toàn không cần nhắc quyền uy quân chủ, thản nhiên để tài năng của ngươi, dưới sự chú mục của mọi người, nở rộ hào quang rực rỡ nhất.

Ta hâm mộ y, không phải bởi vì y vô công tuyệt thế, ta hâm mộ y, cũng không toàn bởi vì y có thể có cơ hội cùng tri kỷ cưỡi ngựa đạo chơi, ta hâm mộ y kỳ thật chỉ bởi vì, nếu ta là y, ta sẽ đối xử với ngươi tốt một chút, tốt hơn một chút. Nhưng mà ta không phải là y, ta cũng chẳng thể nào biến thành y.

Bên tai truyền đến tiếng Dung Khiêm kèm chút ý cười: “Ngươi đó, mọi việc đối đãi ta quá hậu, đối đãi mình quá hà khắc, bản thân ngươi không biết đau lòng mình, lại không biết ta sẽ phải đau lòng.”

Yên Lãm hơi chấn động, nhất thời cũng không biết là vui mừng hay xót xa. Phân tâm tư ẩn mật này cả Tịnh Viên cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng Dung tướng lập tức biết được. Một tiếng kia, lại không biết ta sẽ phải đau lòng, làm trong khoảnh khắc tim y cũng hơi nhói đau.

Dung Khiêm duỗi dài hai chân, điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái hơn, kèm chút nhàn nhã mà cười nhìn Yên Lãm, thấy y động dung như thế, cũng biết y xấu hổ với đề tài này, liền thuận miệng nói chuyện khác: “Tịnh Viên còn nói, ngươi đang vì chuyện Sở Giang mà phí tâm.”

Yên Lãm nhíu mày, rốt cuộc thở dài: “Dung tướng, Tịnh Viên nói hết với ngươi rồi à?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 399 : Phu Lại Cầu Gì

Yên Lãm nhíu mày, rốt cuộc thở dài: “Dung tướng, Tịnh Viên nói hết với ngươi rồi à?”

Dung Khiêm cười nói: “Y không hề yêu cầu ta làm gì, chỉ thuật lại đúng sự thật đối thoại của các ngươi, kỳ thực y...”

“Y biết ngươi nghe ta suy nghĩ cho ngươi như thế, tất nhiên sẽ càng thêm cảm động, y... đã dùng tâm cơ. Nhưng...” Yên Lãm thoảng phiền não thoảng bấy đắc dĩ mà lắc đầu, vẻ mặt lại rất trịnh trọng. “Nhưng y, cũng chỉ vì tốt cho ta, cho Yên quốc, Dung tướng, ngươi... chớ nên trách y?”

Dung Khiêm nén cười, nhẹ nhàng cốc đầu y một cái: “Y là người lỗi lạc, cho dù khắc ý muốn đả động ta, cũng không hề dùng thủ đoạn gì. Y có thể suy nghĩ cho ngươi, mưu tính giúp ngươi, ta cao hứng thay ngươi còn không kịp, tại sao còn phải trách y?”

Yên Lãm buồn bã không nói gì.

Sử Tịnh Viên là cố ý, cố ý đi gặp Dung Khiêm trước một bước, cố ý thuật lại toàn bộ đối thoại của họ, cố ý an bài Dung Khiêm ở đây chờ y. Hy vọng trong buổi đêm u tĩnh này, chờ đợi trong khoảng thời gian dài, Dung Khiêm có thể chậm rãi ngẫm nghĩ rất nhiều chuyện, cũng hy vọng tình cảnh đẹp đẽ như thế, vào khoảnh khắc gặp lại kia, tình hoài ôn nhu này có thể đả động tâm tư Dung Khiêm.

Sử Tịnh Viên muốn Dung Khiêm làm nhiều chuyện hơn cho y, bởi vì Sử Tịnh Viên đang bất bình thay y. Bởi vì Sử Tịnh Viên là người duy nhất ngoại trừ

Yên Lãm, có thể đã đoán được thân phận chân thật của Dung Khiêm.

Năm đó chuyện phái người tra xét Tiểu Lâu, là Sử Tịnh Viên phụ trách, sau đó lại bỗng nhiên cải biến chủ ý, cũng để Sử Tịnh Viên đi làm. Việc này thuộc nhiệm vụ cực bí mật, biến chuyển trong đó chỉ có Sử Tịnh Viên và Yên Lãm biết rõ. Trừ họ, cả Yên quốc bao quát Phong Trường Thanh, đều không rõ nội tình lầm.

Sử Tịnh Viên xưa nay biết Yên Lãm không phải quân chủ sớm nắng chiêu mưa, cũng từng truy hỏi Yên Lãm tại sao bỗng nhiên cải biến tâm ý, song Yên Lãm lại né tránh không đáp.

Y không phải người ngu, bằng sự tín nhiệm của Yên Lãm với y, lại không chịu trả lời, còn có thể là nguyên nhân gì nữa?

Y biết, là sau khi Dung Khiêm thương khóc trở về, Yên Lãm mới bỗng nhiên thay đổi chủ ý. Nhưng sau khi Dung Khiêm thương khóc trở về, sự tình trọng đại như vậy phát sinh, Yên Lãm sao còn có thể có tâm tình, đi cân nhắc Tiểu Lâu ngoài vạn dặm?

Yên Lãm đã có thể xác định Dung Khiêm là người trong Tiểu Lâu, mà Sử Tịnh Viên tuy rằng không thể xác định như vậy, nhưng cũng có bảy tám phần nắm chắc.

Người từ Tiểu Lâu ra, cho dù không phải thần tiên, cũng tuyệt không phải phàm nhân bình thường.

Sử Tịnh Viên ngoài kinh ngạc, còn có chút bất bình cho Yên Lãm.

Y là người gần Yên Lãm nhất, cho nên sự thống khổ của Yên Lãm, y nhìn thấy rõ ràng nhất.

Lúc còn là hài đồng, thống khổ vì bị vứt bỏ, giãy giụa từng chút. Muốn được về một chút quan tâm, một tia bảo vệ tuyệt vọng.

Năm này qua năm khác, bầu bạn băng hữu chật rãi lớn lên, nhìn y đem một trái tim nóng hổi, dần dần giày vò thành băng.

Nhiều năm về sau, y biết khổ tâm trù tính của Dung tướng, cũng từng động dung, cũng từng thở dài. Nhưng nếu như ngươi không phải phàm nhân, nếu như ngươi có sự thản thông phi phàm, tại sao còn phải lựa chọn phương thức tổn thương người như thế, để buộc y trưởng thành.

Trên pháp trường ra tay cứu giúp, sau khi Dung Khiêm cùng bệ hạ mật đàm, liền phiêu nhiên rời đi. Lại là mấy năm chia lìa, lại là mấy năm tư niệm, lại là mấy năm người sống như chết kiên trì và gian khổ. Y từng nhìn khuôn mặt Yên Lãm không hề có sức sống, y từng nghe Yên Lãm tuyệt vọng hối hận mà nói mớ, y biết những năm tháng ấy Yên Lãm phải vượt qua thế nào.

Sau đó, y biết Dung Khiêm tuyệt tình rời đi, là bởi vì đã bị phản phệ, trong lúc hấp hối, không đành lòng một khi chết đi, làm Yên Lãm thương tâm vì mình. Khi tra biết Dung Khiêm mấy năm đó giãy giụa như thế nào, lấy thân thể tàn khuyết cười nhìn nhân sinh như thế nào, y vừa cảm động vừa khâm phục.

Nhưng mà, hóa ra Dung Khiêm lại không phải phàm nhân, hóa ra sau lưng Dung Khiêm lại có lực lượng cường đại như thế, đau thương và tàn tật khủng bố như vậy, nháy mắt là có thể biến mất vô tung.

Đã như vậy, hết thảy từng làm y cảm động bội phục tột cùng ấy, tính là gì? Đã như vậy, tất cả thống khổ hối hận của Yên Lãm, lại tính là gì? Sau khi gấp lại, Yên Lãm cẩn thận từng li, Yên Lãm hổ thẹn trong lòng, Yên Lãm canh cánh trong lòng không thể buông, cả y nhìn cũng thấy thê lương.

Mà Dung tướng, ngươi trợ mắt nhìn Yên Lãm tự khổ, tại sao không thể cho Yên Lãm biết, cánh tay ngươi có thể mọc lại, tại sao không thể hóa giải khúc mắc lớn nhất trong lòng Yên Lãm.

Rồi còn biến cố kinh thiên sau khi trưởng săn tương cứu kia...

Sử Tịnh Viên vĩnh viễn không quên, lần ấy, Yên Lãm cơ hồ đã hủy hoại mình. Vĩnh viễn không quên bằng hữu tuyệt vọng điên cuồng đến sụp đổ kia, vĩnh viễn không quên tóc đen bạc trăng đêm hôm đó.

Mà hết thảy những điều này, chỉ vì một thân thương tích kỳ thật chỉ cần vẽ Tiểu Lâu là có thể rất nhanh chóng chữa khỏi sao?

Chân tướng như vậy, khiến người chỉ biết thở dài.

Sử Tịnh Viên không phải người cực đoan cỗ chấp, y cũng nguyện ý đi thiết tưởng Dung Khiêm có khó xử, có bất đắc dĩ, nhưng mà y không thể nào hoàn toàn không oán.

Mỗi khi hồi tưởng chuyện cũ là y luôn muốn Dung Khiêm có thể làm tốt hơn một chút, chí ít đừng để Yên Lãm chịu nhiều tra tấn như vậy, luôn hy vọng Dung Khiêm có thể làm nhiều hơn một chút, Tiểu Lâu đã thần thông như thế, vậy thì bệnh mất ngủ mãi đến giờ còn chưa thể hoàn toàn chữa khỏi của Yên Lãm, cùng mái tóc tuổi trẻ sớm bạc và cổ họng không thể kêu lớn nữa, tại sao thủy chung không thể được trị liệu?

Vì Yên Lãm, vì Yên quốc, Sử Tịnh Viên tự cảm thấy đã nhìn thấu chân tướng, luôn hy vọng Dung Khiêm có thể làm nhiều hơn. Bất kể là đề nghị với Yên Lãm chuyện ám sát Tân Húc Phi, hay đột nhiên nhắc tới công trình thủy lợi Sở Giang, nói cho cùng đều là một loại thăm dò.

Mà thản nhiên nói rõ với Dung Khiêm chân tướng việc Yên Lãm phiền não, cũng là một loại thăm dò khác. Chỉ cần để quốc gia có thể cường thịnh hơn, chỉ cần có thể cho bách tính bớt chịu nỗi khổ lũ lụt, đã có một lực lượng cường đại có thể đơn giản đạt tới mục đích, vì sao còn phải trắc trở phiền nhiễu, phí vô số thời gian tâm lực, để quốc gia phải chịu gánh nặng lớn hơn, để bách tính tiếp tục năm này qua năm khác, lo lắng hãi hùng?

Y bất mãn với Dung Khiêm, nhưng cũng vẫn tôn kính, y chưa hề quên những công tích của Dung Khiêm với Yên quốc kia, và những bảo vệ với Yên Lãm ấy.

Cho nên chỉ có thể như vậy, hàm súc nhắc nhở Yên Lãm, tỏ thái độ với Dung Khiêm. Chuyện vô lý hơn thì y không làm được.

Chỉ tỏ ý nhỏ nhặt như vậy là đủ rồi, Yên Lãm và Dung Khiêm có thể lập tức hiểu được.

Thái độ của Dung Khiêm với Sử Tịnh Viên trái lại không để bụng lăm. Một thần tử trung thành, muốn tranh thủ cho quốc gia mình nhiều hơn, vốn là việc đương nhiên, huống chi Sử Tịnh Viên cũng chưa hề làm việc quá giới hạn hơn, chỉ là...

Y khẽ thở dài một tiếng: “Ta sẽ không đi giết Tân Húc Phi, chuyện Sở Giang, ta cũng không giúp được người.”

Cho dù Tân Húc Phi và Phương Khinh Trần hoàn toàn không liên can, y cũng sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ ám sát này. Thị phi đúng sai, y tự có quan điểm và lựa chọn của mình. Cho dù là vì Yên Lãm, có một số thứ, y cũng sẽ không thay đổi, không chịu thỏa hiệp.

Về phần Sở Giang... Muốn dùng lực lượng Tiểu Lâu, vượt qua ngàn vạn dặm, đổi thế dòng chảy, với tình trạng Tiểu Lâu hiện tại, thật sự là nằm mơ. Huống hồ cho dù lực lượng Tiểu Lâu chưa hề bị suy yếu, Dung Khiêm cũng không tán đồng dùng “thần lực” như vậy để giải quyết vấn đề.

Ngàn vạn năm qua, nhân loại đều là như vậy, từ trong gian khổ lĩnh ngộ lực lượng, từ trong kiên trì học được kỹ xảo. Trong từng giọt mồ hôi và máu, trong những năm tháng đắng đắng, học được đủ loại kinh nghiệm và tri thức, cũng dũng cảm lấy lực lượng phàm nhân vì cuộc sống tốt hơn mà đi đọ sức với tự nhiên. Nếu tùy tiện can thiệp, đó không phải trợ người, trái lại đã hại người.

“Ta biết.” Yên Lãm gật đầu.

“Chuyện Tân Húc Phi, bất kể có Phương Khinh Trần hay không, người đều không làm. Điều này trái với nguyên tắc của người. Mà việc Sở Giang, càng vốn

nên như vậy. Thế gian này, mọi việc đều nêu dựa vào đôi tay mình cố gắng thực hiện trước, há có đạo lý hở ra cầu thần bái phật, trừ dập đầu thì chẳng chịu làm gì. Chuyện Tịnh Viên, ta sẽ nói chuyện với y. Dung tướng ngươi đừng so đo với y.”

Người chí trọng trong lòng y tuy là Dung Khiêm, nhưng y tuyệt không phải bạo quân người khác nói xấu người mình để ý một câu là nhảy dựng lên muốn đánh muộn giết. Y quan tâm Dung Khiêm hơn nữa, cũng sẽ đồng dạng tận lực bảo hộ yêu quý bằng hữu của mình. Cho dù bằng hữu này có phán đoán sai lầm, làm chuyện không thỏa đáng lầm, điều đầu tiên y nghĩ đến cũng không phải tức giận vì bị mạo phạm, mà là làm sao hóa giải hiểu lầm, làm sao bảo hộ những người quan trọng này tốt hơn.

Thấy y như thế, Dung Khiêm càng thêm vui mừng, tươi cười vui vẻ: “Y một phen tâm ý đổi đổi ngươi, ta so đo gì. Ta chỉ rất cao hứng vì ngươi chưa từng trách móc ta.”

Yên Lãm chỉ ngưng mắt nhìn Dung Khiêm, kế đó cười khe khẽ.

Kỳ thật, nếu là rất lâu trước kia, Yên Lãm bốc đồng, cố chấp, cứ yêu cầu người mình để ý vĩnh viễn toàn tâm toàn ý với mình, vừa bị lạnh nhạt là sinh oán hận kia sẽ phải oán trách.

Chỉ là, ngàn ấy năm qua, bởi vì một lần lại một lần tự cho là đúng, mà phải chịu một lần lại một lần đả kích, trong thống khổ giày vò từ từ rụng kén thành bướm, mới chậm rãi có lòng dạ rộng rãi, mới học được mọi việc không nên chỉ đứng ở góc độ của mình đi nhìn đi nghĩ.

Mà Sứ Tịnh Viên, dù sao cũng không thể hiểu rõ như bản thân y, đau đớn như vậy là khắc sâu như thế nào, tuyệt vọng như thế nào.

Vĩnh viễn nhớ rõ, một tiếng kêu thảm vang lên sâu trong linh hồn kia khi Dung Khiêm trước mặt y một tay bẻ gãy cánh tay.

Vĩnh viễn nhớ rõ, sau khi từ trường săn về cung, trông bên cạnh Dung tướng, chỉ cảm thấy từ thân đến tâm, bi thương vỡ nát thành tro bụi.

Biết Dung Khiêm có lẽ không phải phàm nhân, Sử Tịnh Viên sẽ nghĩ, thì ra thương của ngươi đều có thể chữa khỏi, Yên Lãm nghĩ lại là, may mà thương của ngươi có thể chữa khỏi.

Sử Tịnh Viên nhìn thấy nỗi đau của Yên Lãm, cho nên bất bình vì y.

Yên Lãm lại bởi vì đau quá sâu, quá khổ, cho nên vừa thấy chuyển cơ, căn bản chẳng còn lòng dạ so đo chuyện gì, y lấy một loại tâm tư cực độ cảm ơn để tiếp nhận hết thảy.

May mà Dung tướng có thần thông như thế, những chuyện ta làm sai đó, mới có cơ hội vẫn hồi. May mà Dung tướng có thể khôi phục như xưa, cho nên ta mới không cần vĩnh viễn bị xấu hổ tra tấn, lại còn phải ở trước mặt Dung tướng, vò như không hề để ý.

Bởi vì bị thương quá nặng, bởi vì quá rõ loại đau đớn khắc cốt minh tâm này sâu nhường nào, cho nên y tuyệt không mặc mình đi phạm loại sai lầm đó nữa.

Bởi vì là Dung Khiêm, làm cho y dần dần học được rộng rãi khoan dung, cho nên không bao giờ biết đi so đo nữa. Có lẽ chuyện Dung Khiêm làm cho y, không hề hoàn mỹ nhất, nhưng y biết trên đời này, chẳng ai làm được cho y nhiều hơn Dung Khiêm.

Chẳng lẽ bởi vì Dung Khiêm không phải phàm nhân là hết thảy đã bỏ ra này không đáng một xu sao?

Y vĩnh viễn nhớ rõ sự vân đạm phong khinh của Dung Khiêm khi cụt tay, y vĩnh viễn nhớ rõ, sau khi phổi dài gấp lại, Dung Khiêm nép chịu sự suy yếu và đau đớn của thân thể, ở trước mặt y che giấu không lộ dấu vết như thế nào, chỉ vì không để y áy náy hơn. Y vĩnh viễn nhớ rõ, sau trường săn kinh biến, Dung Khiêm không thời khắc nào không bị sự giày vò chưa từng ngừng kia tra tấn, lại

vẫn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn y, nói cười thong dong khuyên y như thế nào.

Đúng vậy, Dung tướng có lẽ xuất thân Tiếu Lâu, Tiếu Lâu có y thuật thần kỳ, hoặc nói là tiên thuật, có thể làm người chết sống lại xương trắng sinh thịt. Nhưng chẳng lẽ bởi vậy mà những máu tươi chảy xuôi vì y, gân cốt gãy đứt vì y đó, sẽ không phải là tra tấn nữa, không còn đau đớn nữa sao?

Yên Lãm cứ cảm thấy, nhiều năm trước, người lãnh tâm lanh tình, hạ lệnh lăng trì kia, tàn nhẫn ác độc không bằng cầm thú, mà y hiện tại, tuyệt đối không thể mặc mình sa đọa đến nồng nỗi lấp oán trả ơn, vô liêm sỉ như thế nữa.

Bởi vì biết mất đi là một loại đau đớn cắt vụn linh hồn, cắt vụn thân tâm như thế nào, mới minh bạch, có thể một lần nữa được về, là một loại may mắn như thế nào. Y không biết phải oán, y không nhớ phải trách, y hoàn toàn không quan tâm, Dung Khiêm rốt cuộc là ai, Tiếu Lâu rốt cuộc có lực lượng gì, chỉ cần lực lượng này có thể chữa khỏi cho Dung Khiêm, chuyện khác, còn gì cần phải để bụng?

Thật tốt, lực lượng này, có thể chữa khỏi cho Dung tướng.

May mắn, lực lượng này, có thể chữa khỏi cho Dung tướng. Khi đầy lòng đầy ý đều là cảm kích đều là hạnh phúc, đều là mừng rỡ như thể tuyệt xứ phùng sinh, ai còn có một chút tâm tư, đi suy nghĩ Dung tướng phải chẳng có thể làm nhiều hơn cho y, lực lượng nọ phải chẳng có thể lợi dụng, trước kia Dung tướng có phải chưa làm đến mức tốt nhất cho y... mấy vần đề đó.

Y lặng lẽ nhìn Dung Khiêm, chợt thấy sự quyến luyến và không muốn không thể nói ra trong lòng kia, đã nồng đến độ chẳng thể tan, thanh âm của y dưới ánh trăng rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức lặng lẽ dung trong gió đêm, tan trong hơi nước, theo từng chút hơi nước, chậm rãi lan ra.

“Dung tướng, lần này quay về, ngươi ở lâu một thời gian, được không?”

Dung Khiêm không hề nói gì, chỉ khẽ đáp một tiếng. Sau đó liền tĩnh lại, hai

người sống vai ngồi bên nhau, nhưng lạ thường là không ai muốn nói chuyện, qua thật lâu, Yên Lãm mới lại thấp giọng nói: “Dung tướng, qua hai năm nữa, hoàng nhi có thể đọc sách vở lòng, ngươi... ngươi có thể làm lão sư của nó không?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 400 : Quyết Định Của Ta

Trong bóng đêm, hai người sóng vai ngồi bên nhau.

“Dung tướng, qua hai năm nữa, hoàng nhi có thể đọc sách vỡ lòng, ngươi... ngươi có thể làm lão sư của nó không?”

Dung Khiêm ngẩn ra, im lặng không đáp.

Mấy năm qua, ngoại trừ Lạc Xương, lại có một quý phi, một tài nhân thêm cho Yên Lãm một trai một gái. Yên Lãm hiện giờ vẫn còn trẻ, theo đây mà tính, tương lai trai gái đều không ít.

Nếu như Dung Khiêm đồng ý, về sau chỉ sợ phải làm lão sư của một đám hài tử. Thế tương lai thật sự phải bị một đám tiểu hài bám dính không thể thoát thân nữa.

Làm lão sư thì y tự nhận còn có thể. Ngay cả Phương Khinh Trần cũng từng gọi y, hỏi y nếu du lịch khắp nơi, lúc rồi rải liệu có thể đến cả Sở quốc một chút, ngẫu nhiên cũng đi Thận Nguyên học xā giảng mấy giờ. Tuy nói đây là đùa, nhưng y cũng không phản đối.

Chỉ là, ngẫu nhiên làm khách mời cũng được. Thật sự đi dạy mấy hài tử lớn lên trong hoàng cung, dẫn dắt con đường nhân sinh của chúng, Dung Khiêm lại không cảm thấy mình có thể làm tốt bao nhiêu. Mấy đời trước kia y luôn thất bại, mà đời này có thể thành công, nói là công lao của y, chẳng bằng nói là bản thân Yên Lãm quá tốt.

Hơn nữa quan hệ giữa y và Yên Lãm phức tạp quá mức, mặc dù y yêu quý

Yên Lãm nhưng cũng tuyệt đối không chịu vì Yên Lãm mà rơi vào quyền tranh triều đường cực kỳ vô vị tham chí phong ba cung đình. Mà nếu thật sự ở lại trong cung lâu dài, dẹp mĩ hoàng tử, thì đâu còn cơ hội trí thân ngoài sự.

Những năm gần đây, mẫu thân của những hoàng tử đó rốt cuộc lây tâm tính phức tạp như thế nào để nhìn y, thật sự là chuyện trời mới biết. Lê nào hiện tại y còn muốn cùng những nữ tử thâm cung tịch mịch này tranh đoạt cả con họ nữa? Với lại không chừng kết quả là cật lực chẳng được lòng, tiểu hài tử trưởng thành còn có khả năng hận người muôn chết.

Huống hồ, bao nhiêu năm dạy dỗ như vậy, tương lai nếu tình cảm hơi sâu, phải tận mắt nhìn đám trẻ lớn lên đấu đá lẫn nhau, chơi trò đoạt đếch chi tranh gì đó, với tính tình của y, không biết phải đau lòng như thế nào, lo lắng như thế nào.

Ở mặt này, Dung Khiêm đúng thật chẳng có tự tin gì, không cảm thấy mình thật sự có năng lực, có thể tác động hài tử lớn lên trong hoàng cung, người người ôn lương khiêm nhường, huynh hữu đệ cung. Đồng thoại tốt đẹp kiểu này y chưa bao giờ trông mong. Trước kia từng có tính toán, cũng chẳng qua là nếu Yên Lãm không còn, ái ốc cập ô, trông nom hài tử của y một chút, nếu thật có đoạt đếch chi tranh thì ra tay bảo vệ người thất bại, để chúng có thể giữ lại tính mạng, đến quốc gia khác an thân là được.

Đã có Yên Lãm một người này, làm y bận lòng lo lắng, quan ái sâu vô cùng, trong đó có thương có khổ có đấu tranh có giày vò. Y cũng không muốn đối với hài tử khác, có tình cảm và dính dáng sâu sắc quá mức như thế nữa. Cho dù đó là con Yên Lãm.

Lúc trước khi rời Tiểu Lâu về Yên quốc, Phương Khinh Trần cũng từng tựa cười mà không, tựa đùa mà không, nói Tiểu Dung, cẩn thận chút nha, người bị tiểu tử Yên Lãm kia hãm hại đã đủ thảm, nhất thiết đừng tiếp tục bán mình, ngàn thu muôn đời làm trâu làm ngựa cho từng lứa tiểu hài tử nhà y nha.

Dung Khiêm cũng chưa từng nghĩ, lời nói đùa này sẽ có một ngày thành thật, tuy nói y tự thấy năm giữ rất ổn nhưng lúc này Yên Lãm thật sự mở miệng cầu, nhất thời lại không nỡ cự tuyệt.

Yên Lãm thấy mặt Dung Khiêm có vẻ chần chờ, trong lòng cũng lập tức thanh minh, thầm kêu một tiếng hổ thẹn. Lần này lại chỉ lo nghĩ đương nhiên. Chẳng lẽ còn muốn kéo Dung tướng vào trong trùng trùng tâm cơ mưu tính hỗn loạn dở bẩn đó, không thoát thân được sao? Tâm lực Dung tướng phí vì mình còn chưa đủ sao, chẳng lẽ còn muốn cho con mình tiếp tục liên lụy y.

Chỉ là, Dung tướng, ta đề nghị như thế, ý tưởng ban đầu, không phải để giữ người lại lâu dài bên cạnh, cũng không phải bởi vì muốn mượn dùng năng lực của người, dạy dỗ con ta, ta chỉ là muốn, có lẽ như vậy, là có thể...

Một cơn gió đêm thổi tới, lạnh giá lạ thường, Yên Lãm không nhịn được khẽ rùng mình.

Dung Khiêm chìa tay nắm tay y, chỉ cảm thấy lòng bàn tay y lạnh băng, vừa vội trợ nội tức qua, giúp y hoạt huyết thông lạc, loại trừ khí lạnh, vừa âm thầm ảo não suy nghĩ không chu đáo, để Sứ Tịnh Viên hồ đồ an bài, lại quên mất Yên Lãm võ công luôn bình thường, mấy ngày qua vẫn nghỉ ngơi không tốt, bóng đêm dần khuya, gió đêm dần lạnh như thế này, chẳng phải hại người.

Yên Lãm chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng bàn tay tan thăng vào tim, nháy mắt từ chi xương cốt đều sinh ra một loại ấm áp biếng nhác, y tự nhiên nửa dựa lên người Dung Khiêm, đang định nói gì đó, Dung Khiêm đang truyền nội lực cho y, nhẹ nhàng vòng qua mười hai chu thiên vẻ mặt lại hơi biến, thấp giọng hỏi: “Bộ công pháp ta truyền cho ngươi kia, ngươi không luyện?”

Ý cười vốn không tự giác tràn đầy trên mặt Yên Lãm kia chợt cứng đờ, qua một lúc mới đáp: “Phải, ta không luyện.”

Dung Khiêm không hiểu: “Tại sao? Người luyện theo công pháp này của ta, chính vụ nhiều hơn, *** thần cũng sẽ không mỏi mệt, hơn nữa ngươi ngủ vẫn rất

dễ giật mình, tuy nói trước kia đã qua trị liệu, khá hơn nhiều rồi, mỗi ngày lúc ngủ vẫn ít hơn người thường nhiều lắm, nếu luyện bộ công pháp này, cũng có thể không còn bị nỗi khổ mất ngủ nữa.”

Yên Lãm cúi mắt nhìn nước sông ngự, bóng đêm càng u ám, trăng sao cũng dần dần ảm đạm chăng còn ánh sáng, dưới gợn nước, khuôn mặt y ám trầm không thể phân rõ.

“Dung tướng, công hiệu lớn nhất của công pháp này chính là ngưng thần tụ phách, cho nên chỉ cần thoáng luyện, trên tâm thần sẽ không mệt mỏi, cũng có thể trị liệu bệnh khó ngủ của ta, vậy thì nếu luyện đến chỗ sâu, thần hồn *** phách lại sẽ biến thành kiểu gì, liệu có mạnh mẽ đến mức vượt khỏi cảnh giới phàm nhân?”

Thanh âm của y trầm thấp gần như không thể nghe thấy.

Dung Khiêm im lặng.

Sự hiểu biết của Yên Lãm trên võ thuật công pháp luôn rất cạn, y không ngờ, Yên Lãm lại có thể nhạy bén nhìn thấu chân tướng của công pháp này như thế.

Yên Lãm lắc đầu: “Dung tướng, ta không có ánh mắt tốt như vậy, ta chỉ rất lấy làm lạ rằng nhiều năm trước ngươi đã biết ta đêm đêm mất ngủ, vì chưa cho ta, ngươi phí bao tâm tư như vậy, cũng chỉ giúp ta thoáng khá lên. Đã có công pháp tốt như vậy, có thể dễ dàng chữa khỏi hoàn toàn cho ta, vì sao lúc trước ngươi không dạy?”

Dung Khiêm thở dài một tiếng. Đồ đệ y dạy dỗ ra này, quá thông minh cũng quá nhạy bén, y nên vì thế mà cảm thấy cao hứng ư?

“Ta đã động nghi niệm thì không chịu tùy tiện luyện. Ta triệu tập mấy cao thủ cao nhất, để họ xem công pháp kia, nhưng họ cũng không thể nói ra huyền hư gì, ta lại triệu các tăng đạo pháp sư cung phụng trong cung, để họ xem cẩn kẽ, rõ cuộc trong đó có một người sau khi xem, nói cho ta biết, công pháp này một bộ

phận bên trong tương tự phương pháp tu hành của đạo phái nào đó, nhưng rốt cuộc có phải hay không, ông ta cũng không thể xác định. Bất quá, ta đã có thể xác nhận.”

Yên Lãm thản nhiên đối diện Dung Khiêm: “Đây kỳ thật là một loại công pháp tu hành nhỉ. Về phần công pháp thế gian không hề hoàn toàn tương đồng với nó, đó là bởi vì, chỉ có công pháp này mới là tuyệt đối chính xác, mà những công pháp của các môn các phái kia, chẳng qua là mấy ngàn năm qua, thế nhân vô số lần tìm kiếm con đường của thiên cơ, đường họ lần dò ra, chung quy phải có một phần nhỏ có thể miên cưỡng na ná thật, cho nên bị nhìn ra có chỗ tương tự.”

Thanh âm của y trong đêm tối, có phần mơ hồ: “Dung tướng, ngươi yên tâm, bộ công pháp kia ta vẫn chưa truyền ra ngoài. Ta vốn từng định giết hết những người đã xem công pháp, nhưng ta biết ngươi sẽ không thích giết chóc do ngươi mà sinh, cho nên ta chỉ tụ họ lại một chỗ, để cao thủ am hiểu mê hồn thôi tâm thi thuật, làm họ quên sạch toàn bộ ký ức mấy ngày đó.”

Dung Khiêm lắc đầu, lại không nói gì. Yên Lãm cũng coi như rất cẩn thận tính toán giúp y, bảo mật cho y, nhưng trên thực tế, y căn bản không cần lo lắng công pháp truyền ra ngoài. Bởi vì công pháp kia kỳ thật không hề là con đường tu tiên thế nhân tưởng. Cho dù là người thiên phú tốt nhất, bỏ ra sự chuyên chú cần lực lớn nhất, lấy cả đời để tận lực tu học, nếu như thiếu vài trợ giúp mấu chốt, cuối cùng vẫn vô ích.

Chẳng qua, y không thể phủ nhận, công pháp kia quả thật là một loại thuật tu hành.

“Dung tướng, ta đã nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định...” Yên Lãm nhìn cố định Dung Khiêm, nói từng chữ: “Không luyện!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 401 : Ngàn Dặm Song Lí

“Dung tướng, ta đã nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định không luyện.” Sâu trong bóng đêm, thanh âm của Yên Lãm bình tĩnh thần kỳ.

Dung Khiêm gật đầu, vẻ mặt yên tĩnh, ngữ khí bình hòa như trước, trong bóng đêm dần khuya dần lạnh, vẫn mang theo một luồng ấm áp đam đạm.
“Được, vậy thì đừng luyện.”

Y đáp rất đương nhiên, căn bản chẳng thể nói đến mảy may thất vọng và không vui. Kết cục như vậy, kỳ thật y sớm đã nghĩ tới.

Lúc trước ở trong Tiểu Lâu, chần chờ không chịu quay về, cùng với nói là vì cánh tay bỗng nhiên sinh ra kia, không biết nên giải thích như thế nào, chẳng bằng nói là, y biết rất rõ, bằng sự thông minh của Yên Lãm, đối mặt với sự khang phục như kỳ tích ấy, rất có thể sẽ đoán ra chân tướng.

Đột nhiên phát hiện người thân cận nhất tín nhiệm nhất bên cạnh mình kỳ thật lại không phải phàm nhân, đây sẽ là chấn động to lớn nhường nào.

Tần Húc Phi là trời sinh tính tình hào kiệt, cương nghị cứng cỏi, cho dù thật đối mặt với một thần tiên cũng sẽ không cảm thấy mình có chỗ nào thua kém. Hơn nữa y là sau khi tự mình sinh nghi, lặng lẽ đi tra, sau đó lại dần từng chút chạm đến chân tướng, năm rộng tháng dài, tự nhiên cũng chậm rãi tiếp nhận.

Mà tính tình của Lư Đông Ly thì đặc biệt độ lượng, rất nhiều việc người thường cực để ý, với y mà nói căn bản nhẹ như không. Phong Kính Tiết cười nói mình là thần tiên, Lư Đông Ly cũng liền cười cho qua chuyện, với y mà nói, Phong Kính Tiết sống lại, đã là việc vô cùng vui mừng và may mắn trong nhân

sinh, chân tướng nguyên nhân, căn bản không cần phải đi tìm tòi.

Nhưng Yên Lãm lại là tính tình thâm trầm đa nghi, thân phận quân chủ, càng định trước suy nghĩ tất nhiều, cỗ kỵ tất nhiều, không thể nào thoáng như Tân Húc Phi và Lư Đông Ly. Đôi mặt với biển cõi lớn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, sợ là rất khó thích ứng.

Chỉ là kéo dài tới lui như vậy, Dung Khiêm cũng cảm thấy mình càng ngày càng lo được lo mất, dùng dăng chăng ra làm sao, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm quay về đổi mặt với Yên Lãm.

Không trực tiếp gặp lại Yên Lãm mà gửi phong thư qua trước. Thoạt nhìn dường như toàn là đang quan tâm Yên Lãm, sợ y thoảng ch襻 kinh hỉ quá mức, trên thực tế lại cũng là trong lòng thấp thỏm khó yên, rốt cuộc là tình khiếp bình sinh ít có.

Khi đó, y một mình trong phòng, lúc đứng lúc ngồi, mù mờ chậm bước. Nhất thời chỉ cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, nhất thời lại sợ thời gian trôi quá chậm, cho đến khi ầm vang một tiếng, cửa phòng bị xô mở rộng, để vương trầm ổn anh minh kia đầu óc mê muội lao vào.

Sau đó, chính là hỗn loạn, đệ tử y đắc ý kia, để vương Đại Yên lòng dạ thâm trầm kia, như kẻ điên mà túm y không buông tay, như kẻ ngốc mà bật cười, sau đó lại như hãi tử mà khóc nức nở.

Một khoảng thời gian khá dài sau đó, Yên Lãm vẫn đều là bộ dáng ấy. Ngoại trừ vào triều lý chính, luôn phải trông y, luôn phải nắm tay y, xác nhận tay y còn đó, luôn phải hỏi chút tra xét thân thể y, xác nhận y thật sự đã chữa khỏi.

Trong mắt người ngoài, là y mỉm cười khoan dung sự hoang đường hồ đồ của Yên Lãm, chỉ có bản thân y biết, y cảm nhận được khoái lạc hoan hỉ và ấm áp trong sự hoang đường hồ đồ này như thế nào.

Nhưng mà, sau khi vui mừng kinh hãi lớn lao kia chậm rãi lăng xuống, Yên

Lãm bắt đầu suy nghĩ chân tướng.

Kỳ thật, bản thân Dung Khiêm trái lại không ngại nói rõ sự thật với Yên Lãm. Chỉ là ngày đó trong Tiểu Lâu, mọi người đã có ước pháp giữ bí mật, thì nên tuân thủ. Đổi lại Phương Khinh Trần, e rằng sẽ đi một vòng, dùng ví dụ khác để loại suy giải thích. Vừa không vi phạm lời hứa, lại đem lại lịch năng lực của mình nói ra rõ ràng minh bạch. Chỉ là, Dung Khiêm lại luôn không thích phương thức mưu lợi này.

Với sự thông minh của Yên Lãm, hắn chỉ một thời gian rất ngắn là có thể nhìn rõ hết thảy, nhưng y lại trong nhiều ngày, thường xuyên không tập trung tư tưởng, ánh mắt nhìn Dung Khiêm cũng dần dần phức tạp.

Y vẫn không hề hỏi Dung Khiêm nữa, bởi vì y biết, Dung Khiêm đã không chịu nói, tự nhiên có lý do không thể nói. Mà Dung Khiêm mặc dù không giải thích nhưng cũng có thể nhìn ra y đã đoán được gì, đồng thời vẫn chọn dùng thái độ ngầm thừa nhận.

Dung Khiêm có thể không để ý ánh mắt mọi người trong cung đánh giá mình như yêu quái, có thể không đếm xỉa vô số người ở phía sau rỉ tai chỉ chỉ trỏ trỏ, có thể không để bụng Sử Tịnh Viên bỗng nhiên hơi có thái độ lãnh đạm xa lánh, cũng có thể bình tĩnh nhận, Phong Trường Thanh trước mặt y bỗng nhiên có quá nhiều lẽ phép và cẩn thận. Y chỉ không nhẫn tâm làm Yên Lãm lưỡng nan.

Yên Lãm thoảng ch襍 không cách nào hoàn toàn thích ứng, không thể cùng y tự tại đối mặt như mọi khi, nhưng lại cứ sợ y không khoái hoạt, nỗ lực muốn che giấu sự mất tự tại ngẫu nhiên, ngược lại càng thêm tâm thần bất định. Giữa người với người, trước giờ gặp nhau dễ, sống chung khó. Thân phận khác biệt, lập trường khác biệt quá lớn, luôn mang đến một số khó khăn khi sống chung. Điều này cùng giữa hai người tình cảm có nồng hậu hay ch่าง, tín nhiệm lẫn nhau hay ch่าง, kỳ thật không hề có quan hệ quá lớn. Có rất nhiều chuyện, không phải một câu không để bụng là có thể nhẹ nhàng xóa đi. Có thể vào lúc nguy cấp thay đổi phương đi chết, không có nghĩa là khi sống chung sẽ không có

bất an khó quen.

Bản thân Dung Khiêm cũng trốn trong Tiểu Lâu khổ não nhiều ngày, mới quyết định quay về thản nhiên đổi mặt, huống chi Yên Lãm là đột nhiên phát giác chân tướng này.

Y nguyện ý để bản thân Yên Lãm không bị quấy nhiễu mà đưa ra quyết định, cũng không muốn vào lúc này tăng thêm nhiều áp lực hơn cho Yên Lãm. Cho nên, y nói với Yên Lãm, y muốn đi tìm Thanh Cô và An Vô Ky lúc này đã cùng nhau rời kinh.

Y phiêu nhiên đi xa, lòng lại vẫn đang chờ đợi, chờ quyết định của Yên Lãm.

Nếu hết thảy khôi phục như thường, y sẽ trở về trong thời gian ngắn nhất, nếu... nếu Yên Lãm thủy chung khó mà thích ứng, sau này y sẽ tận lực giảm bớt thời gian về kinh vào cung, để tránh cho Yên Lãm không được tự tại, dù sao bất kể thế nào, y sẽ mãi lặng lẽ bảo hộ người kia là được.

Song mặc dù bản thân y đã nghĩ rõ nếu Yên Lãm không thể thích ứng mình nên làm như thế nào, lại chưa từng thực sự cho rằng, chuyện như vậy sẽ xảy ra thật. Yên Lãm có lẽ cần nhiều thời gian hơn để suy nghĩ, đi điều chỉnh, đi chấp nhận, đi thích ứng, nhưng mà y tuyệt không có khả năng không làm được.

Ở nơi sâu nhất trong nội tâm, y cơ hồ không tự giác được, tin tưởng sâu sắc như vậy.

Sau khi y rời kinh, các loại lời đồn về Yên Quốc được trời phù hộ, Dung tướng được thần trợ, bắt đầu từ các địa phương bắt đồng, lấy đủ loại phuơng thức bắt đồng truyền đi, truyền còn nhanh hơn tốc độ y đi rất nhiều. Kết quả chờ thời điểm Dung Khiêm tìm được Thanh Cô, Thanh Cô đã nghe nói những đồn đai vô cùng kỳ diệu trong dân gian này. Nàng là người chất phác thành thật, nhìn thấy bộ dáng Dung Khiêm sau khi khôi phục kiện khang như kỳ tích, càng cực mừng rõ khóc lóc, hoàn toàn không hề hoài nghi tính chân thật của những đồn đai đó. An Vô Ky thì lòng biết trong đây ắt có cỗ quái, bất quá nhìn Dung Khiêm

dáng vẻ không định nói, lại nghĩ thái độ của Hoàng đế bày ra trong cục này, nhún vai rồi cũng giả hồ đồ theo.

Họ dừng lại ngay thành trấn đó, sinh sống một thời gian như gia đình bình thường, cũng có rất nhiều niềm vui.

Dung Khiêm lòng biết Yên Lãm tất nhiên không yên tâm về mình, cho nên cách mấy ngày, liền viết phong thư gửi về, trong thư cũng không hề có lời gì đặc biệt, chẳng ngoài những sinh hoạt vật vãnh, mấy việc nhàn nhã vui vẻ.

Thanh nhi mới học vài món thức ăn, làm rất là ngon miệng.

Vô Kỵ không biết sống chết, chọc Thanh nhi đuổi đánh, ôm đầu chạy trốn tứ phương, ta tự mỉm cười bàng quan, tuyệt không cứu.

Thức ăn nơi này khá cay, mới ăn hơi khó chịu, chẳng qua hai ba ngày liền thấy thú vị, không có nó thì không vui.

Sáng sớm tỉnh giấc, chợt thấy mùi lạ xa xa kéo đến, bụng lập tức hưởng ứng, trước mặt Thanh nhi lại đánh trống như vậy, đỏ bừng mặt ra ngoài nhìn, tiệm bánh bao đối diện là đầu sỏ gây nôn. Ngón tay đại động, nhanh chóng quét sạch bánh, sau đó ba hôm liên tục, ngày ngày ăn bánh bao, khổ không nói nổi. Một gốc cây khô trước cửa bỗng nhiên mọc lá non, làm người thập phần vui mừng

Ăn xong vô sự bèn nhàn nhã đi chợ. Thấy có đồ chơi hơi đáng yêu, tiện tay mua mấy món, lại tiến bước, gấp mấy đứa trẻ tụ tập chơi đùa, tùy tay tặng đồ chơi trong tay áo, mỉm cười mà đi, thập phần khoái ý.

Đạo này chợt yêu thích bánh bơ Vương Ký thành đông, vị ngon mà xốp, vào miệng thơm giòn, nghe nói là cửa hiệu lâu đời truyền đã trăm năm của thành này. Một ngày tự đến khu chợ thành đông, chen chúc với vô số người chung sở thích, tranh đoạt nhau, cuối cùng kịp thời tranh mua được mấy cái, thật là vui thay...

An Vô Kỵ mang chức Ám hành Ngự sử, quyền lực trách nhiệm của nhân vật thứ hai trong ty hành nhân trước kia cũng chưa hề tháo xuống, ám vệ mật thám trạm gác ngầm các nơi đều có thể liên lạc được, mượn tuyến liên lạc cơ mật của quốc gia này, trực tiếp lấy công làm tư truyền thư cho Dung Khiêm.

Người này bản thân không thành thật lắm, thỉnh thoảng cũng nhìn lén vài câu, lại than thở, Hoàng đế của chúng ta xem xong thư này phải đố kỵ chết ngài... Sau đó rất tiếc nhân mà xáp đến, rỉ tai thì thầm: "Dung tướng... Anh vợ của ta à, ngài không phải cố ý viết cho Hoàng thượng chúng ta sốt ruột bốc hỏa đỏ mắt tim đập thình thịch đó chứ..."

Dung Khiêm sờ mũi không nói, ta đã viết chuyện gì ghê gớm khiến người sốt ruột sao?

Song đến đêm hối lâu không ngủ được, tự hỏi tới tự hỏi lui, việc này, chưa biết chừng thật sự có chút cố ý ấy nhỉ, bởi vì Yên Lãm còn không sốt ruột thì y sẽ phải sốt ruột.

Cuộc sống nơi này mặc dù nhàn nhã lại vui vẻ, nhìn Thanh nhi hạnh phúc, y cũng cảm thấy an tâm, nhưng mà, y vẫn... có một chút sốt ruột xíu xiu như vậy nhỉ. Y mỉm cười với mình, ôi, coi đi, mình cứ bị Phương Khinh Trần cười nhạo làm thánh nhân, thỉnh thoảng cũng phải có chút lòng dạ tiểu nhân.

Không bao lâu, hối âm của Yên Lãm cũng đến.

Đồng dạng, cũng là nói chút việc vặt vãnh không quan trọng lắm:

Hoàng nhi béo, đầu tròn múp, cực kỳ đáng yêu, ôm trong tay rất là thích, chỉ là hơi không hài lòng sẽ cao giọng khóc ầm lên, vừa không cẩn thận còn phải bị nó té ướt một thân.

Mỗi ngày đều có một đống quốc vụ chính sự đè xuống, dần dần rối rắm, đêm dường như ngủ càng ít hơn.

Đám cổ hủ trong triều kia vẫn ba ngày hai đầu kiếm chuyện, hôm qua giận la hai câu với lão già nào đó, họng lại bắt đầu đau.

Tịnh Viên kể một câu chuyện cười hoàng gia cho ta nghe, nói là ngự trù sơ Hoàng đế mùa hè muốn ăn món mùa đông, mùa đông muốn ăn đồ mùa hè, vì thế ngày ngày cho Hoàng đế ăn rau chân vịt bốn mùa đều có kia, lại sợ Hoàng đế chê rau chân vịt quá bình thường, bèn lừa Hoàng đế đó là hồng chủy lục anh ca, ôi, khó trách điểm tâm trong cung tới lui lui chẳng thấy bao nhiêu biến hóa...

Dung Khiêm đọc thư cười to, Thanh Cô ở bên không biết có gì đáng cao hứng, nghẹn qua xem, thập phần khó hiểu: “Hoàng thượng không thoái mái, vừa ngủ không được vừa đau họng, sao Dung đại ca ngược lại cao hứng?”

An Vô Kỵ nghe vậy xáp qua dòm, lại thập phần không biết xấu hổ, người làm Hoàng đế sao có thể giờ khổ nhục kế vụng về như vậy, thậm chí bán rẻ cả con để dụ dỗ người ta.

Ngay đêm ấy, Dung Khiêm liền lên đường về kinh, vừa ngày đêm kiêm trình vừa một đường gió cát, xa xa thấy cửa cung, lại thấy có người dừng chân trông xa, mỉm cười nói: “Ta tính thời gian, ngươi đến khoảng lúc này đây.”

Dung Khiêm nhìn trán y ẩn vẻ mỏi mệt, cũng không hỏi y chờ như thế rốt cuộc mấy canh giờ rồi, chỉ cười một tiếng lấy từ trong lòng ra một bọc nhỏ: “Ngày ngày ăn hồng chủy lục anh ca, cho ngươi thay đổi khẩu vị.”

Trong bọc chẳng qua là ba miếng bánh bơ, món ăn vặt đặc sắc nghe nói làm Dung Khiêm chạy ra chợ chen chúc tranh mua với một đống lão bách tính kia.

Mấy ngày liền khoái mã bôn ba, bánh bơ cũng vỡ vụn, chỉ là vẫn mang theo hơi ấm trong lòng Dung Khiêm.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 402 : Người Có Minh Bạch

Bánh bơ vỡ vụn, lại vẫn mang theo hơi ấm trong lòng Dung Khiêm.

Yên Lãm cười hệt như đồ ngốc mà nhận qua, ăn sạch chỗ bánh vụn, sau đó ngẩng đầu nhìn Dung Khiêm, tiếp tục cười y chang đồ ngốc.

Đêm ấy, họ đều không hề ngủ, ở bên nhau nói rất nhiều rất nhiều chuyện.

“Dung tướng, là ta không tốt, ta... ta có vài ngày chân tay luống cuống, ta biết vô luận ngươi là ai, ngươi đều là Dung tướng, nhưng lúc ấy, thật sự hơi ngốc. Ta nói với bản thân, hết thảy sẽ không thay đổi, hết thảy đều có thể giống như trước đây, thế nhưng, vừa thấy ngươi là chỉ nghĩ chuyện đó, lại quên béng trước kia là thế nào, ta...”

Một khoảng thời gian dài như vậy, đã đủ để Yên Lãm có thể dọn sạch nỗi lòng, điều chỉnh tâm tính, cũng có thể đổi mặt với Dung Khiêm nói rõ tâm tình lúc ấy, chỉ là vừa nói vừa ảo não, đậm ra hơi không rõ, sao mà mình lại vụng về như vậy.

“Dung tướng, ngươi luôn đói đái ta quá khoan dung, luôn thay ta nghĩ quá nhiều, vừa phát giác trong lòng ta còn chút gánh nặng, liền đi nhanh như vậy, ngươi sợ ngươi ở bên cạnh, ngược lại làm ta càng lo lắng hoảng loạn. Nhưng tại sao phải có những băn khoăn ấy kia chứ, khi ta làm chuyện ngu ngốc, ta tình nguyện ngươi đánh ta mấy quyền, quát ta vài tiếng, mắng ta nghĩ ngợi vớ vẩn. Vô luận thế nào, ngươi đều là ngươi, có lẽ ta sẽ lập tức biết, ta ngốc chừng nào.”

Dung Khiêm chỉ cười, cách giáo dục đánh người không phải phong cách của y đâu. Lần đó cũng là sau khi thương thế phát tác, toàn thân vô lực, thời điểm

đánh người không đau không ngứa nên mới chịu đánh.

“Kỳ thật, Dung tướng, ta... ta lúc ấy đã nghĩ rõ, chỉ là ta dùng khoảng thời gian vài ngày để mình thích ứng, để bản thân đừng có điều gì không quen và không tự tại, ta...” Yên Lãm nhíu mày, nỗ lực muốn dùng ngôn từ đột nhiên túng thiếu để nói rõ tâm tình.

Dung Khiêm mỉm cười: “Ta hiểu.” Có rất nhiều chuyện, nghĩ rõ là một chuyện, đủ loại chi tiết việc vặt trong sống chung, lại là một chuyện. Hết thảy không phải giản giản đơn đơn, một câu nói, một suy nghĩ là có thể lập tức thay đổi hoặc không thay đổi.

“Nếu nói như vậy, lúc ta muốn đi, người hẵn đều có thể hết thảy như xưa rồi, vì sao lại để ta đi?”

“Dung tướng. Người chữa khỏi thương bệnh, ta rất cao hứng, Thanh cô nương cũng nhất định sẽ rất cao hứng, ta gặp người vui mừng như vậy, cô ấy tự nhiên cũng muốn gặp người, cô ấy là muội muội người, thân nhân của người, chuyện lớn như vậy, cô ấy cũng nên có thể gặp người nhanh nhất. Hơn nữa, thật sự, Dung tướng, ta bằng lòng để người và Thanh cô nương gặp nhau vài ngày, nhưng vài ngày này của người cũng dài quá đó...”

Yên Lãm rất buồn bực lên án: “Cũng sắp hai tháng rồi! Ta không viết thư cho người là người không về sao? Người cảm thấy ta nghĩ thông chuyện vặt như vậy, cố gắng để mình lấy tâm tư bình thường đối mặt với chuyện vặt như vậy, cần những hai tháng sao?”

Hả, phát hiện thân phận của ta, chỉ là chuyện vặt?

Dung Khiêm cố gắng nén cười, nghiêm mặt nói: “Ta cũng kỳ quái lắm, tại sao xấp xỉ hai tháng mà người cũng không tìm ta. Ta không viết thư cho người là người không chủ động viết cho ta trước à? Lúc người nổi nóng sốt ruột không biết ta cũng phải nổi nóng sốt ruột sao?” Dung Khiêm hiếm khi trêu đùa như vậy, Yên Lãm rất bất đắc dĩ, nhưng bất kể thế nào, nghĩ đến mình cũng có thể

làm Dung tướng nổi nóng sốt ruột, trong lòng lại có chút khoái ý. Nhất thời không biết nên giận hay nên cười, chỉ đành thoảng ảo não nhưng cũng thoảng vui mừng mà trừng y: “Dung tướng...”

Ngày hôm ấy, Hoàng đế hạ triều, liền chờ mãi chờ mãi ngoài cửa cung, chờ mãi đến đêm khuya vắng vẻ.

Đêm hôm ấy, Hoàng đế lại ngủ ở Thanh Hoa cung mà không đi bất cứ chỗ nào trong hậu cung, chỉ là y không hề cô độc một mình.

Đêm hôm ấy, các thái giám cung nữ trực ở Thanh Hoa cung, ở ngoài tẩm điện nghe tiếng cười suốt một đêm, lúc đầu trầm thấp, dần dần tăng lên, giống như vui vẻ không ngại để toàn thế giới nghe thấy. Khi thì ôn nhuận, khi thì phấn khởi, luôn đan xen nhau, hai bên khó phân biệt.

Vì thế, hết thảy lại quay về hồi đó, trước khi Dung Khiêm về Tiểu Lâu, chỉ là hiện giờ Dung Khiêm đã thoát khỏi thân thể thương nhược bất kham, không cần Yên Lãm cẩn thận từng li từng tí mà che chở chăm sóc như vậy nữa.

Họ thường ở bên nhau, dù rằng thời gian ở chung không hề nhiều. Yên Lãm luôn rất bận, quốc gia, chính vụ, quan viên, tôn thất, thê thiếp, ái tử, y tận lực giảm bớt hoạt động không cần thiết, nhưng chuyện cần làm, người cần đi chú ý chân chính, chưa bao giờ né ra sau đâu.

Thời điểm Yên Lãm có mặt, Dung Khiêm rất cao hứng, thời điểm Yên Lãm vắng mặt, Dung Khiêm cũng có thể sống rất thoải mái.

Y có thể uể oải ngủ gà ngủ gật vừa đọc sách giữa khóm hoa dưới ánh dương, cũng thoải mái đi Cam Tuyền cung, trong nét tươi cười của Lạc Xương, trêu đùa hoàng tử nhỏ xíu. Không còn bị thương bệnh đè nặng, y tự tự tại tại, hành sự thuận tiện thong dong hơn nhiều. Không hề trói buộc trong cung, khi rảnh rang, một mình ra ngoài đi quanh ngó nghiêng, thấy đồ chơi thú vị trong chợ, liền mua vài món cho tiểu hoàng tử, tiện tay cũng chọn một món cho Yên Lãm.

Cũng sẽ tự nhiên nhiên đi bái phỏng bằng hữu ngày xưa, thuộc hạ năm đó, nói chuyện tình nghĩa trước kia, chẳng qua sau khi phát hiện đại bộ phận đổi mặt với y, ít nhiều không quen không tự tại, y liền không thử làm như vậy nữa.

Đã xảy ra chuyện thần kỳ như thế, mấy ai có thể không bị ảnh hưởng, dù sao không thể nào mà mỗi người đều như Yên Lãm, nhẹ nhàng bâng quơ nói “Việc vặt như vậy!”

Có đôi khi Yên Lãm chẳng dễ dàng gì bận rộn xong chính sự, trở về gấp, Dung Khiêm lại không biết đã nhàn nhã lang thang nơi nào. Y cũng liền nở nụ cười, lơ đãng chờ đợi.

Có đôi khi, Dung Khiêm cầm một quyển sách, nhàn nhã ngồi giữa hoa, tư tưởng hơi không tập trung mà xem, xem cả buổi mới được vài tờ, Yên Lãm xa xa đã đến, lại cũng không kinh động y, chỉ cười cười ngồi phía sau, nhìn y dáng vẻ lười nhác thế này, chỉ cảm thấy vừa lòng thỏa ý.

Bao nhiêu năm rồi, Dung tướng vì y, vì Yên quốc, gánh vác nhiều như vậy, chung quy cũng có ngày buông ra hết thảy, thong thả hưởng thụ hiện giờ.

Dung Khiêm biết y đã đến, nhưng ánh dương ấm áp như vậy, cảnh trí thư thái như vậy, rốt cuộc uể oải không đề nổi *** thần để chào hỏi.

Yên Lãm cũng biết y biết mình ở bên cạnh, nhưng cũng không muốn lên tiếng, chỉ khẽ mỉm cười như vậy, cứ ngồi dưới cùng một ánh dương, cảm giác gió lướt qua người cũng mang theo độ ấm của y.

Họ bên nhau, không cần khắc ý thân mật, cũng không cần khắc ý cẩn thận quan tâm, che chở gấp bội nữa. Có đôi khi có thể nói chuyện cả đêm. Có đôi khi, ngồi cùng nơi, tự làm việc mình, hồi lâu chẳng nói một lời. Nhưng vô luận thế nào, chỉ cần nhìn hai người bên nhau, cho dù là người bàng quan cũng có thể cảm giác được loại ấm áp và ăn ý tự thành một thể, chung nhau một tiểu thế giới đó.

Dù rằng, kỳ thật hai người, là người bất đồng.

Tuy rằng Yên Lãm là Dung Khiêm dạy dỗ ra, nhưng tính tình xử sự của họ, cùng lý tưởng có thể nói là hoàn toàn bất đồng. Dung Khiêm tuy rằng maryl đời nay đều bận chính vụ, dạy dỗ quốc quân, nhưng bản thân đối với đại nghiệp thiên thu tương quan với quốc gia, không hề có hứng thú gì, nắm giữ một quốc gia, phơi bày tất cả tài hoa lý chính, chẳng qua đều là thủ đoạn cần thiết để chăm sóc tiểu Hoàng đế mà thôi, chỉ cần đạt thành mục đích này, những điều khác đều không quan trọng. Yên Lãm lại là một người có dã tâm và ham muốn quyền lực tuyệt đối. Y có thể anh minh thống trị quốc gia, làm quốc thể ngày một hùng mạnh, cuộc sống của bách tính càng ngày càng tốt, bản thân cũng có thể từ đó mà được cảm giác thỏa mãn rất lớn.

Trong cuộc sống của Yên Lãm, tràn ngập sát phạt quyết đoán, quyền mưu cơ biến. Mà Dung Khiêm lại tận lực để cuộc sống của mình nhàn nhã tự tại hơn một chút.

Dung Khiêm sẽ không can dự quá nhiều trong sự nghiệp rung trời chuyển đất của Yên Lãm thân là người đứng đầu cường quốc kia, giống như Yên Lãm cũng sẽ không bồi y, hoàn toàn hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã yên bình ấy.

Họ hoàn toàn có thể hiểu tâm tư của nhau, cũng có thể tiếp nhận sự kiên trì của đối phương, đối với một số chuyện hoàn toàn bất đồng với cách nghĩ của mình, tận khả năng bao dung, lại tuyệt không quá nhân nhượng bản thân hoàn toàn dung vào một cuộc sống khác.

Yêu quý y như vậy, cho nên có thể tiếp nhận y tùy tính tự do làm việc theo tâm ý của mình.

Để ý y như vậy, cho nên mọi sự cân nhắc cách nghĩ cách làm của y, nhưng cũng tuyệt không từ bỏ cách nghĩ cách làm của mình.

Cho nên, dù Dung Khiêm ở trong cung, chuyện nên bận rộn, Yên Lãm vẫn bận rộn. Dung Khiêm chưa bao giờ cảm thấy có vấn đề gì.

Cho nên, Dung Khiêm luôn sẽ rời khỏi. Yên Lãm mỗi một lần đều mỉm cười đưa tiễn, bởi vì y biết, bất kể chân trời góc biển, người kia cũng luôn trở về.

Hai người đều coi đối phuơng là người cực quan trọng, nhưng cuộc sống của họ không thể chỉ có đối phuơng.

Yên Lãm có quốc của y, gia của y, sự nghiệp của y, mà Dung Khiêm, chưa bao giờ để mình lưu lạc đến độ, chỉ có thể ăn không ngồi rồi thủ ở nơi nào đó, chờ người nào rỗi rãi đến tìm, cho dù người kia là Yên Lãm.

Họ có thể cho đối phuơng sự quan tâm tín nhiệm và tôn trọng lớn nhất, ở ngay trước mặt đối phuơng, rất tự tại mà làm bản thân họ.

Dung Khiêm sau khi rời khỏi Yên Lãm, có lúc sẽ đi gặp Thanh Cô An Vô Ky mấy ngày, nhưng phần lớn thời gian, vẫn là Dung Khiêm một mình đam phong tụ nguyệt, dạo khắp nam bắc.

Y đến đô thành phồn hoa, cũng qua thôn nhỏ hẻo lánh, như bách tính bình thường đẹp thanh du hồ, leo núi ngắm cảnh, cũng thi triển thân thủ tuyệt thế, lên đỉnh núi cao tuyệt, vào đại mạc, trèo lên núi tuyết, bước trên vách đá dựng đứng. Y cũng dứt bỏ tục niêm, chỉ say sơn thủy. Y cũng kết giao bằng hữu, cầm tay cùng vui.

Y đi qua nhiều những non non nước nước như vậy, liền đem non sông tươi đẹp kia, mỹ cảnh như vậy, vẽ dưới ngòi bút. Liền đem quang cảnh phồn vinh thịnh thế kia, cuộc sống yên vui của bách tính, ghi vào văn tự. Những điều đã trải đã thấy, các việc thú vị, đủ loại tin hay, thế giới vô biên, hồng trần vạn trượng, y luôn tỉ mỉ hóa vào bút pháp, xa xa gửi cho Yên Lãm.

Y không phải đang tự mình du lịch, cũng là thay Yên Lãm vây trong thâm cung kia, xem hết sơn sơn thủy này, mỗi khi nghĩ đến điều ấy, ngay cả ngẫu nhiên sinh ra đôi chút tịch liêu, cũng đều thản nhiên tan đi.

Có khi, y xem thành phòng nơi nào không ổn, hùng quan chỗ nào có thắt, địa

phương nào còn bị vây trong nghèo khó, quan viên ở đâu quá tàn bạo, cả đến bách tính thê khố, những điều này cũng sẽ viết trong thư.

Tuy là y dùng một thân phận hoàn toàn mới đi du lịch, nhưng trên người vẫn cất lệnh phù công văn cao nhất Yên Lãm cấp, có thể trực tiếp接管 chính vụ các nơi, với quan viên cũng có quyền lâm thời xử trí.

Có điều, thông thường mà nói, cho dù thấy quan viên tham tàn, phát giác chính lệnh không ổn, y cũng sẽ không tự mình trực tiếp nhúng tay quản, mà báo cho Yên Lãm, để Yên Lãm thông qua trình tự quốc gia bình thường xét xử hoặc sửa chữa.

Đem so sánh, hồi âm của Yên Lãm ngược lại viết hơi ít hơn. Trong cung cuộc sống nặng nề, ít có chuyện gì đặc biệt có thể chia sẻ với Dung Khiêm, dù trong lòng tư niệm rất nhiều, Yên Lãm cũng không làm phiền quá nhiều trong thư.

Dung Khiêm luôn rời đi một hồi, lại về kinh thành ở một thời gian, đến cũng thong dong, đi cũng tiêu sai, trước giờ chưa từng dây dưa. Yên Lãm luôn vui mừng đón y, cũng mỉm cười tiễn y, hiếm thấy buồn bã không muôn.

Dung Khiêm trở về, luôn mang vài thứ cho Yên Lãm, có khi là đặc sản các địa phương, có khi là mấy món đồ chơi trang sức y cảm thấy rất thú vị. Có khi, chẳng qua là mỹ tửu nơi nào, quà vật nào đó, có khi, lại sẽ là bông lúa nông dân hái ngoài đồng vào mùa thu hoạch, là hành liễu mùa xuân khi đẹp thanh, bách tính hái cầm chơi trong tay.

Sự cường thịnh an nhàn của cả quốc gia, sự vui vẻ giàu có của bách tính, cũng bao hàm hết trong những vật nhỏ lặt nhặt này.

Mấy năm nay, Dung Khiêm trở về, liền thoái mái sống cùng Yên Lãm, chưa bao giờ tị hiềm nghi. Nhưng công tích với quốc gia cùng địa vị cách biệt của bản thân y, định trước rằng mọi người đều chỉ có thể ngược nhìn, bất kể là trong triều hay trong cung, đối với mỗi quan hệ thân mật như thế của y và Yên Lãm, cũng

chỉ có thể ôm tâm tính phức tạp mà chấp nhận. Ác ý, phỉ báng, đố kỵ các kiểu có lẽ không phải không có, nhưng căn bản chẳng ai có gan lộ ra.

Y đối đãi nữ tử hậu cung ôn hòa rộng rãi. Bởi vì yêu quý Yên Lãm, cho nên nguyện ý cho thiện ý lớn nhất, bởi vì tôn trọng mình, cho nên cũng không đến mức quá thân cận lấy lòng, hoặc là khắc ý xa lánh lanh đạm.

Cuộc sống như vậy cực kỳ tự tại tiêu dao, chỉ trừ một chút phiền não ngẫu nhiên dâng lên. Mà căn nguyên của phiền não này, tự nhiên chính là quy tắc cuối cùng họ thảo luận trước khi rời khỏi Tiểu Lâu kia.

Nếu không có một phen thảo luận kia, Dung Khiêm căn bản không có những tạp niệm chẳng hiểu ra sao ấy.

Cuộc sống hiện tại, không phải không vui vẻ. Nhưng mà, thỉnh thoảng một mình đứng trên đỉnh núi cao nhất, hay một mình đứng giữa khu chợ náo nhiệt nhất, thậm chí là ở trong hoàng cung, vào lúc vô ý nhìn Yên Lãm dáng vẻ chuyên tâm xem phê tấu chương, đều bỗng dưng hơi buồn bã.

Cuộc sống như vậy, có lẽ vẫn có rất nhiều điều không hoàn mỹ. Nhưng mà, lại là sự thoả mái chưa từng có trong vô số năm sinh mệnh. Thế nhưng vui vẻ như vậy, chẳng qua nháy mắt mười mấy năm thời gian, sau đó còn có năm ngàn năm tuế nguyệt phải từ từ vượt qua một mình.

Tuy Triệu Thần từng cười nói đến ý tưởng đông lạnh mà ngủ, một giấc qua năm ngàn năm, nhưng Dung Khiêm lại biết, chỉ sợ mấy người họ đều sẽ không làm như vậy. Bản thân Dung Khiêm là không thích mưu lợi, Phương Khinh Trần là kiêu ngạo khinh thường trốn tránh, mà Phong Kính Tiết thì có đủ dũng khí đối mặt với lựa chọn của mình.

Đã lựa chọn thì nên đi gánh vác. Không cần oán trách, không cần nghĩ ngợi.

Nếu chỉ là phiền não của bản thân y, buồn bã của bản thân y thì thôi. Nhưng mỗi khi nhìn thấy nụ cười của Yên Lãm, mặt mày Yên Lãm, khoái ý của Yên

Lãm, trong lòng liền ít nhiều vướng bận không muôn.

Bảo vệ y như vậy, cuối cùng vẫn phải nhìn y một đi không về, sinh mệnh sống như vậy, lại cũng có ngày hoàn toàn hủy diệt biến mất.

Một việc, nếu vốn hoàn toàn không thể trông mong, căn bản không thể sửa đổi thì thôi. Nhưng bỗng nhiên bị đánh thức, biết có thể thay đổi, mà cỗ tình hy vọng kia đã nhỏ còn cực kỳ phức tạp, ngược lại khiến người phiền não hơn rất nhiều.

Dung Khiêm thường thông tin tức với mấy học trò, biết Phong Kính Tiết đã dạy Lư Đông Ly công pháp, nhưng căn bản không liên quan đến việc trường sinh. Biết Phương Khinh Trần viết thiên thư nhưng vẫn chưa cho Tân Húc Phi, vẫn là hai hôm trước uống say chuểnh choáng, nhất thời hồ đồ mới cho. Dung Khiêm hiểu, họ cũng đang do dự, âm thầm đấu tranh.

Mấy câu chuyện thần tiên yêu thích phàm nhân, vì thế cho phàm nhân biết phương pháp tu luyện, cũng biến phàm nhân thành tiên nhân kiểu này, nghe thì viên mãn, kỳ thật có cả đống vấn đề.

Tạm không nói vấn đề của bản thân công pháp, Dung Khiêm thậm chí không thể xác định, để Yên Lâm đi lên con đường này, với y là tốt hay là xấu.

Trường sinh, thật sự hạnh phúc sao?

Có được sinh mệnh dài dằng dẵng, kỳ thật cũng nhất định phải gánh vác cô độc tịch mịch vô cùng vô tận và sự mất mát khi không tìm thấy nơi thuộc về.

Cả thế giới đều không có liên hệ với ngươi, trần thế mênh mang, không tìm được người có thể mãi gắn bó. Tất cả những chuyện từng yêu từng hận từng cố gắng, đều nhất nhì tiêu tan, đây là cảm giác ra sao.

Người là động vật có tính xã hội, một kẻ trưởng sinh cô độc, một kẻ trưởng sinh không tìm được quần thể thuộc về mình, liệu có bị sinh mệnh dằng dẵng kia

bức điện.

Cho dù trong những năm tháng tương lai, có mình bầu bạn thì thế nào đây? Y và Yên Lãm, đều không phải loại người sẽ đem tất cả cuộc sống, tất cả hạnh phúc khoái lạc cột hết lên một người đó.

Huống chi, Yên Lãm là Hoàng đế, là một Hoàng đế tuyệt đối có dã tâm có ham muốn quyền lực. Y không phải thánh nhân, hết thảy cố gắng của y, không phải đơn thuần vì nước vì dân, cũng là mượn vì nước vì dân củng cố sự thống trị, quyền lực trong tay y. Yên Lãm thích cuộc sống như vậy, dù rằng cuộc sống này có đủ loại gò bó, đủ loại thiếu hụt. Nhưng Yên Lãm vội vàng, phẫn đấu, nỗ lực như vậy, quả thật là đang nở rộ hào quang của y.

Mà một Yên Lãm vô công rồi nghề, rời xa quyền lực tối cao, còn phải đối mặt với sinh mệnh vô cùng vô tận, là hạnh, hay là bất hạnh...

Dung Khiêm thoảng mù mờ, hoang mang. Y do dự, khó lòng quyết đoán. Y không biết những ý nghĩ thấp thoáng đó của mình, rõ cuộc là không nỡ để Yên Lãm mất đi, hay thuần túy chỉ để bản thân tương lai không đến mức tịch mịch.

Y không cách nào hạ quyết tâm để Yên Lãm đi luyện công pháp kia, rồi lại luôn không thể quên được việc đó. Cho đến lần trước về kinh, gặp đúng khi Yên Lãm mất ngủ, Dung Khiêm thuần vì giúp Yên Lãm tăng cường lực lượng *** thần, trị liệu mất ngủ, mới truyền công pháp cho, cũng vẫn chưa hề lộ ra huyền cơ ngoại trừ chữa bệnh. Ai ngờ, Yên Lãm lại tự mình nhìn thấu chân tướng, cũng trực tiếp hạ quyết định.

Y nói, ta không luyện.

Vì thế, Dung Khiêm bình tĩnh gật đầu, bình tĩnh tiếp nhận, lúc này y ngược lại thoải mái, không còn mâu thuẫn thấp thỏm. Giờ khắc này Yên Lãm tỏ rõ thái độ, Dung Khiêm đã quyết định, tạm thời quên đi khoảng thời gian năm ngàn năm tương lai kia, y chỉ cần quý trọng trước mắt, chỉ cần để ý trước mắt.

Y thậm chí đang nghiêm túc cân nhắc, có phải nên ở lại kinh thành lâu dài, tận lực giảm bớt số lần rời khỏi, có phải nên thật sự làm thái phó một lần nữa, lại làm lão sư cho mấy hoàng tử, dù là rơi vào quyền tranh y tránh chỉ sợ không kịp, dù là bị mưu tính trong cung đấu hậu cung, nhưng nếu điều này có thể làm cho Yên Lãm cao hứng hơn, dường như không phải không thể.

Năm tháng y có thể làm bạn với Yên Lãm, là ngăn ngùi như vậy, vì sao y còn keo kiệt không chịu bỏ ra nhiều hơn.

Nhưng mà, một khắc sau, Yên Lãm vẫn nhìn y như vậy, quang hoa trong mắt, trong bóng đêm dần khuya chỉ cảm thấy sâu thẳm vô tận: “Ta quyết định, trước khi ngươi nói rõ những công pháp này liệu có liên lụy ngươi, ta không luyện.”

Dung Khiêm ngân ra, thất thanh hỏi: “Cái gì?”

“Ý ta là, thiên quy, pháp điều, trùng phạt, xử trí, hậu quả...” Ánh mắt Yên Lãm nhìn chăm chăm Dung Khiêm, chỉ sợ giờ khắc này bị Dung Khiêm hử ngôn lừa gạt: “Ta nói, Dung tướng, ngươi hiểu chưa?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 403 : Do Ái Cố Sinh

Sau khi Yên Lãm phát giác Dung Khiêm không phải phàm nhân, liền thu thập tất cả sách về tiên phật yêu ma, phát hiện cơ hồ tất cả truyền thuyết tiên hoặc yêu cùng phàm nhân phát sinh quan hệ chí thân, đều liên quan đến tình yêu, thông thường đều là một nữ tiên hoặc nữ yêu cùng một nam tử bình thường ân ái triền miên, hẹn ước chung thân, mà kết quả sau đó, phần lớn là phạm luật trời, dẫn tới đại họa, một phần nhỏ thì là phu thê song tu, trọn đời bên nhau.

Dân gian rõ ràng rất thích truyền thuyết cổ sự như vậy, mà còn hăng thù và khinh thường thiên quy Ngọc đế chia rẽ uyên ương.

Nhưng mà, cách nhìn cách nghĩ của Yên Lãm lại vừa vặn tương phản.

Y là Hoàng đế, y quản một quốc gia, y hiểu rất rõ, muốn cho hết thảy vận hành bình thường, đủ loại quy tắc lớn lớn nhỏ nhỏ ắt không thể thiếu.

Nếu thật có tiên giới thì tất phải có một tổ chức khá hoàn thiện, cũng cần phải có quy củ tương ứng, nếu thật có thần linh chưởng các loại lực lượng trong thiên địa, thế cũng chẳng khác nào tự có chức trách, tự có bốn phận. Vượt quá chức quyền, phá hoại quy củ đều là không nên, đều phải xử trí, phải để thần tiên khác lấy đó làm cảnh cáo.

Tiên nữ phụ trách dệt mây không làm việc, chạy đến thế gian cày ruộng với người ta, mây trên trời ai dệt?

Mẹ mình thọ số hết, liền bởi vì con là thần tiên, chạy đến địa phủ phá hoại quy tắc, còn thuận tay thả mây chục vạn ác quỷ họa hại nhân gian?

Bản thân có thần thông, có tiên thuật, liền muôn giúp người nhà, vì thế đi địa phủ đốt sạch sách sinh tử của người thôn mìn, hoặc là xóa hết tên đồ tử đồ tôn liên quan. Rất nhiều mỹ đàm gai thoại dân gian truyền lưu thành cố sự, Yên Lãm đều thấy cực không thể làm, cực đáng giận.

Quyền lực và nghĩa vụ, năng lực và trách nhiệm, trước giờ luôn tương quan. Bản thân Yên Lãm là Hoàng đế, đã hưởng thụ hết thảy quyền uy của Hoàng đế, cũng cam tâm chịu đủ loại ước thúc của Hoàng đế, tuyệt không tùy tiện làm bậy, bởi vậy càng không chấp nhận chuyện thế này.

Tuy rằng y biết Dung Khiêm khả năng không phải phàm nhân, nhưng làm một quân chủ, đem tâm so tâm, y cảm thấy, nếu mình cũng là người thượng vị của thiên giới hoặc là thần giới, cũng đồng dạng không thích tiên nhân và phàm nhân phát triển ra tình cảm nồng hậu quá mức.

Những tư tình này sẽ làm tiên nhân chậm trễ chức ty nghĩa vụ của mình, hơn nữa, tình đã sâu sẽ có tâm không muốn, có ý tương trợ, sẽ dần dần phóng túng sử dụng lực lượng không thuộc nhân gian trợ giúp người thân cận. Do không muốn có nỗi khổ sinh tử chia lìa, sẽ không nhịn được tùy tiện truyền tiên pháp, ý đồ điểm hóa phàm nhân thành tiên.

Tự tiện lấy lực lượng thần linh, tùy ý phá hoại cân bằng của phàm thế, ảnh hưởng công chính của nhân gian, vốn đã là cực không ổn, huống chi tự mình độ người thành tiên.

Một phàm nhân, không có bất cứ công đức, cống hiến gì, chỉ bởi có tư tình với một tiên nhân là có thể bước chân vào tiên giới, điều này công bằng không? Hợp lý không?

Mà phàm nhân này, cũng sẽ có người chí thân của mình, cũng sẽ có tâm không nỡ không muốn, cũng sẽ không nhịn được tư truyền tiên thuật... Bởi vậy một mà hai, hai mà ba, tiên giới chẳng lẽ không phải người đồng thành họa, nhân gian chẳng lẽ không phải người người đều là tiên.

Yên Lãm sẽ không tự phụ mà cho rằng, mình là Hoàng đế, lực lượng cường đại không thuộc thế gian kia sẽ nhìn mình bằng ánh mắt khác, chuyên môn cho phép Dung Khiêm đến độ hóa mình. Cho nên y không tin, Dung Khiêm có thể dễ dàng truyền thụ thuật tu luyện trọng yếu như thế mà không có bất cứ hậu quả gì.

Cho dù là Dung Khiêm cũng sững sốt một hồi, mới chậm rãi hiểu được ý của Yên Lãm, nhất thời thực sự hơi trợn mắt há mồm: “Sao ngươi lại nghĩ đến loại chuyện này?”

Theo y biết, Tần Húc Phi khi nhận sách từ trong tay Phương Khinh Trần, không hề có tạp niệm vòng vèo gì, thuần túy chỉ thoảng cân nhắc, cũng liền thống thống khoái khoái chuẩn bị luyện, tại sao tiểu Hoàng đế mình dạy dỗ này lại có thể nghĩ ngợi lung tung đến loại trình độ này.

“Bởi vì, ta từng tận mắt chứng kiến trùng phạt, bởi vì bản thân ta *** tưởng biết, làm trái quy tắc sẽ có hậu quả đau thương thế nào.”

Trong thanh âm của Yên Lãm cũng kèm theo đau đớn: “Dung tướng, chuyện đến bây giờ, ngươi còn muốn nói, năm đó sau biến cố hình trường, thân thể ngươi xảy ra chuyện, là vận công quá độ bị phản phệ sao? Dung tướng, thương của ngươi đã có thể chữa khỏi, mà sau khi chữa khỏi ngươi vẫn có thể trở về, tại sao ngươi tình nguyện trốn trong ngoài kinh thành, cắn răng nén chịu tất cả đau thương nhưng không đi trị liệu? Tại sao khi ở trường săn ngươi ra tay cứu ta, thương thế phát tác lại đáng sợ như vậy, tại sao...”

Dung Khiêm nghe thanh âm của Yên Lãm cũng run rẩy, biết y nhớ lại những chuyện cũ thảm thiết đó, lòng đau như giảo, vội đưa tay vỗ về vai y, ý đồ trấn an: “Đồ ngốc, ngươi nghĩ nhiều quá...” “Dung tướng, lúc ấy sau khi ngươi chữa khỏi quay về, ta có một thời gian tâm thần không yên trước mặt ngươi, đó không phải bởi vì không tự tại, mà là bởi ta đã nhìn thấu chân tướng. Chân tướng này không hề liên quan đến việc ngươi là tiên là thần, là ma là yêu, chân tướng này là, ngươi vì ta mà hết lần này đến lần khác trái với quy tắc, cũng rước lấy trọng

phạt. Dung tướng, ngươi không biết, sau việc trùm sǎn, ta từng phát huyết thê, vô luận thế nào, vĩnh viễn không thể để ngươi vì ta mà chịu đựng bất cứ tai nạn gì nữa. Thế nhưng lần này ngươi lại dạy ta một loại công pháp có thể chữa bệnh. Ngươi biết bệnh của ta đã có từ nhiều năm nhưng mãi đến bây giờ mới dạy ta, vì sao? Ta đương nhiên phải nghĩ, ngươi phải chăng vẫn đang cân nhắc, đang do dự, mãi đến bây giờ mới ra quyết định. Thế... Nguyên nhân làm ngươi do dự là gì, liệu có phải cũng bởi vì đây là chuyện quy tắc không cho phép.”

Dung Khiêm cảm thấy mình khả năng là mấy năm nay sống an nhàn quá nhiều, đổi mặt với biến hóa, đầu óc đều như không biết chuyển động, chỉ kinh ngạc nhìn Yên Lãm, nhìn tia sáng dần dần kích động trong đôi mắt kia, nghe hơi thở dần dần không xong trong lời nói kia, rất lâu sau mới thở dài: “Sao ngươi lại cho là ta sẽ làm chuyện hổ đồ thế này.”

“Ngươi cũng biết đây là chuyện hổ đồ? Nhưng chuyện hổ đồ ngươi làm còn ít sao?” Yên Lãm cắn răng, cơ hồ phẫn nộ: “Từ ban đầu bày tử cục bức ta giết ngươi, đến trên hình trường, cứu ta xong rồi nháy mắt rời khỏi, thời điểm gặp lại chịu khổ nhiều như vậy, chính là vì che giấu thương bệnh trước mặt ta, cho đến trường săn, ngươi...”

Y rốt cuộc không kiềm được tâm tình kích động, cơ hồ nhìn Dung Khiêm hăm hăm: “Một lần lại một lần, ngươi luôn không thèm hỏi ta lấy một tiếng đà gánh hết tất cả khổ nạn tai kiếp thay ta, một lần lại một lần... ngươi luôn lén nhận hết giày vò, lại vẫn không chịu để ta biết một tẹo manh mối, Dung tướng, ngươi, ngươi bảo ta...”

Dung Khiêm im lặng. Y quả thật là... khoa cũ quá nhiều. Cũng khó trách hài tử Yên Lãm này chim sợ cành cong, bị dọa sợ không tin được nữa.

Y khe khẽ thở dài, băng thế tay vỗ vai vừa rồi, chậm rãi khép hai tay, lấy một tư thế dịu dàng ôm Yên Lãm, nhẹ nhàng nói: “Mắng đi, mắng đi, bây giờ ta mới biết, ngươi ghi nhớ toàn bộ nợ nần rõ ràng như vậy, mỗi vụ việc đều không quên, chờ có cơ hội là tính sổ với ta. Được rồi, đêm nay ngươi cứ trút hết khổ chịu ra

là được.”

Lời nói kèm chút đùa giỡn, lại dùng thanh âm ôn nhu nhất nói bên tai, hỏa khí của Yên Lãm ngược lại không phát nỗi nữa. Y cúi đầu, nhớ tới những việc năm đó, nhớ tới kinh đau và hối hận của mình, nhớ tới sự sợ hãi khi phát hiện chân tướng của công pháp kia, mắt cũng trở nên chua xót.

“Dung túng, ngươi biết không, khi ta phát hiện công pháp kia có lẽ là thuật tu tiên, ta sợ đến phát run. Mỗi ngày ta đều mơ thấy ác mộng, trong mộng dường như là ngươi ở trên hình trường bẻ tay mình, ngươi ở trường săn ngã khỏi ngựa, không còn động đậy được nữa. Trong mộng, ta thủ trước giường ngươi mà gào thét, lại vẫn chẳng làm được gì, ta cảm thấy đó là mơ thấy chuyện trước kia, lại chỉ lo đây là điềm báo tương lai. Dung túng, ngươi dọa hỏng ta rồi.”

Cảm giác được thân thể trong lòng hơi run rẩy, nghĩ để vương trong lúc nói cười có thể hưng quốc đoạt bang này nhớ tới tâm tình khi đó, lại sợ hãi đến mức này, Dung Khiêm vừa xót xa vừa áy náy, tay chậm rãi phát lực ôm chặt y, nhẹ nhàng nói: “Đồ ngốc, ngươi đã nghĩ như vậy, sao không viết thư hỏi ta? Chúng ta từng hứa hẹn với nhau, cho dù có bí mật không thể nói, cũng tuyệt không lừa gạt đối phương, ngươi viết thư hỏi ta, nếu ta trả lời ngươi, tất nhiên phải là lời thật.”

“Ta không dám...” Yên Lãm chua xót nói: “Ngươi là ai, lực lượng phía sau ngươi là gì, quy tắc ước thúc ngươi là gì, lực lượng trừng phạt ngươi là gì, rồi còn, những công pháp đó rõ cuộc có phải thuật tu tiên, từng việc này, đều là ẩn mật phàm nhân không nên đề cập, mà tất cả truyền thuyết đều nói cho ta biết, tiết lộ thiên cơ, phải bị trời phạt. Cho nên đến bây giờ, ngươi có thể nói, ta đều nghe, ngươi không nói, ta luôn không hỏi một câu.”

Đứng trước lợi ích lớn như vậy, cám dỗ cường đại như vậy, y lại chỉ bởi lăng mà run rẩy kinh hoảng, sợ hãi đến mức thậm chí ngay cả hỏi một tiếng cũng cố kỵ chồng chất, trải qua nhiều quá khứ đau thương như vậy, chỉ cần có một chút khả năng làm Dung Khiêm bị thương tổn là y tuyệt không dám mạo hiểm.

Cho nên, y không luyện, không hỏi, y chỉ chờ, chờ có một ngày, Dung Khiêm hỏi đến, Dung Khiêm nói rõ. Nếu không có ngày này, y tình nguyện từ bỏ khả năng trường sinh bất lão, đập đất thành tiên, mặc vinh hoa như thế, quyền uy như thế, cuối cùng hoa rơi nước chảy trôi hết về đông, mặc sinh mệnh xán lạn huy hoàng như vậy hóa thành mây khói. Chỉ bởi vì y không thể chịu đựng, không thể nhìn được một lần kiếp nạn khác của Dung Khiêm.

Dung Khiêm chỉ lảng lặng ôm y, không động đậy nữa, không nói gì nữa, để tiếng tim đập chồng lên nhau, hô hấp giao nhau, để độ ấm của y dần dần ủ ấm thân người kia, cho đến khi sự kích động của Yên Lãm dần dần bình phục, mới nhẹ nhàng nói: “Là ta không tốt, ngươi vì ta như thế, ta lại vẫn hoàn toàn không phát giác...”

“Dung tướng...”

“Giới hạn trong một số ước thúc, ta không thể nói tỉ mỉ rõ ràng mấy chuyện ngày đó liên quan đến ta, nhưng ta có thể cho ngươi biết, ta không phải loại thần tiên yêu ma trong truyền thuyết thế gian kia. Tuy rằng ta và lực lượng phía sau quả thật có chỗ vượt qua phàm nhân. Hiện tại, bởi vì một vài biến cố, lực lượng ước thúc ta trùng phạt ta đã biến mất, cho nên sau khi hoàn toàn chữa khỏi, ta mới có thể tự do trở về gặp lại ngươi.”

Trong thanh âm của Dung Khiêm, lộ ra ý cười nhu hòa nhàn nhạt: “Cho nên, công pháp ta cho ngươi này, không có hậu quả gì cả. Chỉ là, ta để ngươi tu luyện, cũng quả thật chỉ vì chữa bệnh, không hề muốn gạt ngươi dưới tình huống không biết chuyện tu luyện thành tiên. Công pháp này cực khó, nhất định phải đầu nhập nhiều thời gian, tiêu phí rất nhiều *** lực tâm lực đi luyện tập. Hơn nữa cho dù luyện tập, chưa chắc nhất định có thể thành công. Hơn nữa cho dù ngươi luyện thành, cũng không phải có thể lập tức thành tiên, chẳng qua là hồn ngưng mà không tiêu tan, sau khi chết có thể giữ được hết thảy cảm giác sinh tiền, đến lúc đó ta có thể...”

“Có thể giúp ta mượn xác sống lại?” Yên Lãm tiếp lời. Truyền thần ma chí

quái y đọc nhiều rồi, kinh nghiệm phong phú, lập tức cho ra liên tưởng chính xác.

“Phải, ta cho ngươi thân thể mới có thể có sinh mệnh rất dài, cho dù cuối cùng già đi, cũng có thể một lần nữa mượn xác. Nhưng trừ điều đó thì không hề có được nhiều tiên lực thần thuật hơn.”

“Thì ra không phải đời này trường sinh, là từ đời tiếp theo bắt đầu trường sinh, chẳng trách ngươi lần trước bỗng nhiên hỏi ta, nếu có kiếp sau, hy vọng có cuộc sống thế nào?”

Dung Khiêm thấp giọng nói: “Lúc ấy ngươi không trả lời ta.”

Xác thực mà nói, lúc ấy Yên Lãm đột nhiên đỏ mặt, xuất thần cả buổi, không đáp chữ nào. Dung Khiêm ít nhiều đoán được, nếu nghĩ đến kiếp sau, thiết tưởng của Yên Lãm quá nửa sẽ là làm bạn với y. Chỉ là, với mối quan hệ ăn ý của hai người hiện giờ, điều này cũng không phải lời gì không thể nói, lại chẳng làm sao hiểu được Yên Lãm cớ gì xấu hổ không cho y biết.

Lúc này Yên Lãm giống như cũng không muốn Dung Khiêm hỏi tưởng tình hình lúc ấy nữa, chỉ cười nói: “Dung tướng, ngươi sớm nói rõ với ta, ta đã sớm luyện rồi.”

Dung Khiêm hơi ngửa ra sau, nhìn Yên Lãm trong khoảng cách gần như thế: “Ngươi muốn luyện?” –

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 404 : Trời Cao Liền Cảnh

Dung Khiêm hơi ngửa ra sau, nhìn Yên Lãm trong khoảng cách gần như thế:
“Ngươi muốn luyện?”

“Phải!”

Chuyện Dung Khiêm phải suy nghĩ lâu như vậy, Yên Lãm nháy mắt đã ra quyết định. Dung Khiêm ngược lại hơi nhíu mày: “Kỳ thật ngươi có thể chậm rãi cân nhắc một chút...”

“Tại sao phải cân nhắc? Đây chính là trường sinh bất lão! Tuy nói là mượn xác sống lại, nhưng cũng là trường sinh! Chuyện tự cổ chí kim bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn, bao nhiêu minh quân anh chủ cả đời tìm kiếm không được, vì sao ta còn phải cân nhắc?” Yên Lãm cười thật thoải mái.

“Tương lai, hết thảy của Yên quốc sẽ phải bị dứt bỏ, hết thảy ngươi đã làm vì quốc gia này, tất cả thân nhân của ngươi ở quốc gia này, cũng đều không còn quan hệ với ngươi, ngươi...”

“Dung tướng, có ngươi bảo hộ, ta rất có lòng tin, đời này có thể sống đến tuổi tròn. Đến lúc đó, chuyện nên làm chắc hẳn đều đã làm xong, mắt thấy con cái đều đã trưởng thành, thậm chí kiến công một phượng, ta còn tiếc nuối gì nữa? Tuy nói xưa nay luôn có Hoàng đế muốn trường sinh, nhưng cho dù thật có người trường sinh, cũng nên là ân sĩ dân gian, mà không phải để vương trên ngự tọa.”

Trong thanh âm của Yên Lãm cũng có ý cười ấm áp: “Một Hoàng đế già mà không chết, sẽ chỉ là một tai nạn. Con cháu chắt thậm chí chút chít đều phải hận

y đến nghiên răng, các thần tử khăng định sẽ không coi y là thần tiên, sẽ chỉ cho y là yêu quái. Khi nêu buông tay không buông tay, không phải để đâm con cháu mưu hại thì chính là bị các thần tử lật đổ. Hơn nữa nhiệt huyết hùng tâm và hào tình của một người, cũng luôn bị năm tháng chậm rãi mài băng. Để vương hiền minh hơn, ngày qua ngày, năm qua năm, vĩnh viễn không ngừng nghỉ làm chuyện buồn tẻ, những thỏa mãn, vinh quang và mừng rỡ từng có đó, cuối cùng đều sẽ biến thành mỏi mệt nhảm chán và oán hận. Để vương trường sinh, bất kể có thể minh quân trị thế mấy trăm năm, kết cục cuối cùng nhất định là hôn chủ bạo quân. Ta lại chẳng có hứng thú với kết cục kiểu này. Dung tướng..."

Thanh âm của Yên Lãm trầm thấp, song từng câu từng chữ trong gió đêm lại đều cực kỳ rõ ràng: "Mọi việc hăng quá hóa dở, Dung tướng, ta là đệ tử của ngươi, mặc dù có dã tâm, nhưng cũng chưa đến mức hoàn toàn không có trí tuệ. Có một đời trước mắt này, để ta tận tình thoải mái, cố gắng làm tốt hết thảy những việc nên làm, tương lai khi quay đầu, có thể tự hỏi không thiện với nước với dân, thế là đủ." Khúc mắc vừa đi, không còn lo lắng an nguy của Dung Khiêm nữa, ý cười thong dong, hào quang trầm tĩnh, liền quay về trên mặt Yên Lãm.

"Dung tướng, ta biết ngươi lo lắng ta không thể thích ứng nhân sinh bình đạm vô kỳ, nhưng mà, Dung tướng. Đã có một trường huy hoàng xán lạn nhất, lại thử kiếp sống bình đạm nhất thì có gì không tốt. Ngươi đã quên, dĩ vãng khi ngươi ngao du tứ phương như người thường, ta hâm mộ ngươi nhường nào? Hơn nữa, cho dù không làm Hoàng đế, trong nhân sinh đâu phải không còn gì khác để có thể theo đuổi, có thể cố gắng. Dung tướng ngươi cảm thấy, đồ đệ ngươi rời khỏi hoàng vị long ỷ này, là sẽ chẳng làm nê trống gì sao?"

Trong mắt Yên Lãm tràn đầy thần thái tự tin: "Nhưng ta vẫn tin tưởng, bất kể ở nơi nào, bất kể là thân phận ra sao. Chỉ cần có Dung tướng ngươi, ta luôn có thể lập một phen huy hoàng khác, thành một phen sự nghiệp khác. Thì nào có thời gian đi trống vắng tịch mịch, oán trời trách đất?"

"Không có thiên đình, không có tiên cảnh, không có chốn về, lực lượng phía

sau ta, cũng sẽ không nhận người là đồng loại, người...”

“Nhưng mà, có người...” Yên Lãm nhìn y, thản nhiên hỏi: “Còn chưa đủ sao?”

Dung Khiêm trầm mặc một hồi mới nói: “Ta cũng chưa chắc có thể vĩnh viễn bao bạn cùng người, ngàn năm tuế nguyệt, có cái gì là vĩnh viễn bất biến? Cho dù ta hôm nay hứa hẹn, đâu biết tương lai...”

“Ta bất quá thọ mệnh trăm năm, nháy mắt đã qua, Dung tướng, hai ta bao bạn, phải chẳng còn có ý nghĩa, Dung tướng, phải chẳng người từng nghĩ chuyện bỏ ta mà đi?”

“Công pháp này tu luyện tiểu thành, tuy rằng có thể ngưng thần tụ phách, không dễ mệt bởi công văn, cũng không dễ dàng mất ngủ nữa, nhưng nếu muốn đại thành, gian nan trong đó...”

“Ngàn vạn năm qua, nhiều người tu tiên cầu đạo như vậy, trong đó thành tâm thành ý, lấy cả đời khổ tu khổ luyện có bao nhiêu, cuối cùng chân chính có thể siêu thoát mà đi được mấy người?” Yên Lãm cười nói: “Việc này đâu cần Dung tướng nhắc nhở. Cố gắng, không có nghĩa là nhất định sẽ thành công, nhưng nếu bởi vậy mà ngay cả tâm cố gắng đi làm cũng chưa từng có, Dung tướng, thế thì ta đã cõi phụ người dạy dỗ mất nhiều tâm huyết như vậy.”

Dung Khiêm thở dài, nhất thời lại không biết nên nói gì nữa để nhắc nhở Yên Lãm.

Yên Lãm thì chỉ cười. Thật là khó được, từ nhỏ đến lớn, số lần y bị Dung tướng giáo huấn không dám hé một tiếng rất nhiều, thời điểm liên tiếp bắt bẻ làm Dung tướng không thể nói gì thế này lại cực ít ỏi.

Không liên quan đến ai ngốc ai thông minh, chẳng qua là Dung tướng chỉ lo tính toán được mất của y, cho nên giơ cờ khó định, y lại đơn giản, toàn tâm toàn ý chỉ nhận định một người, một lý, cho nên phản ứng cực nhanh...

Trong lòng chợt thấy ôn nhu, những suy nghĩ giấu sâu trong lòng ấy, liền không còn muôn giấu giếm nữa.

“Dung tướng, ngươi có biết, vừa rồi tại sao biết rõ ngươi không thích sa vào quyền tranh trong cung, ta lại vẫn muốn để ngươi làm lão sư của hoàng nhi?” Nhìn y, không đợi y nói, đã tự mình trả lời, “Bởi vì, Dung tướng, ta hy vọng thời điểm ta vắng mặt, ngươi đừng quá tịch mịch.”

“Kỳ Quân.” Y gọi cực nhẹ, lại không nói gì khác nữa.

Yên Lãm mỉm cười, vẻ tươi cười dưới ánh trăng trầm tĩnh lạ thường.

“Dung tướng, ngươi không phải phàm nhân, mà ta thì phải. Rồi có một ngày, ta sẽ chết đi, mà ngươi, có lẽ sẽ yên lặng ẩn vào hồng trần. Ta luôn nghĩ, sau khi không còn ta, ngươi sẽ sống như thế nào?”

“Ta biết ngươi sẽ không quá bi thương, ta biết ngươi sẽ không sống lạnh băng mất cảm giác, ta biết ngươi sẽ tận lực để mình còn có thể mỉm cười sống tiếp. Nhưng mà, có lẽ là ta quá tự đại, ta luôn cảm thấy, cho dù là mỉm cười, cũng sẽ không có sự vui vẻ thuần túy nhất, tuy rằng ngươi rất tiêu sái, có đôi khi, cũng phải tịch mịch chứ?”

“Ngươi vẫn sẽ đi khắp nơi thăm thú, thử các loại cuộc sống, nhưng ngươi luôn một mình, ngươi sẽ kết giao rất nhiều bằng hữu, bởi vì ngươi là người xuất sắc như thế, lại ôn hòa như thế. Nhưng ngươi... chỉ sợ rất khó hoàn toàn dốc lòng tương giao với người... Nhân sinh như vậy, luôn phải cô độc. Ta hiện tại đã có thể xác nhận, ta thật là rất tự đại, ta cứ nghĩ, cho dù ta không còn, ngươi đối đãi hài tử của ta, hậu nhân của ta, cũng nhất định là bất đồng với người khác. Năm ròng tháng dài đối đãi nhau, cho dù không chịu giao ra một trái tim, nửa trái vẫn phải có. Nếu thật có thể như vậy, đời đời thủ nhau, tối thiểu khi ngươi tịch liêu, sẽ nhớ tìm người kia làm bạn, mà không phải một người tự mình gánh vác. Chỉ là, đây quả thật là chủ ý ngu ngốc, không nói đến trong cung trong triều này bao nhiêu lòng người mưu tính như vậy, dù là ngươi, cũng không nên đòi

đời kiếp kiếp đều bị Yên gia giam chân ràng buộc, vĩnh viễn bị trói dưới lợi ích của Yên quốc.”

“Dung tướng, ngươi lại phải mắng ta nghĩ ngợi lung tung mất thôi. Nhưng mà những năm qua, ta thật sự đã nghĩ rất nhiều rất nhiều, ta vẫn cảm thấy ta đã phụ ngươi. Ta vừa quyền luyến ngươi, lại vừa áp chế tài năng và hào quang của ngươi, ta vừa hưởng thụ hết thảy ngươi làm cho Yên quốc, rồi lại vừa không cho ngươi vị trí ngươi nên đứng, không, Dung tướng ngươi đừng nói, hãy nghe ta nói... Ta biết, ngươi chưa từng để ý những việc đó. Ngươi biết ta không hề bởi vì không tin nhiệm ngươi, mới muốn chèn ép ngươi, ngươi hoàn toàn lý giải, tâm ý của ta là không muốn để hào quang của thần tử vượt qua quân chủ, không thích lập cho đời sau một ví dụ không tốt. Nhưng mà Dung tướng, những thứ ngươi vứt bỏ vì ta, đâu chỉ như thế. Ngươi không có tri kỷ lương hữu, ngươi không có gia đình chí thân, sự nghiệp một đời ngươi đã hai tay dâng tặng cho ta, bản thân lại không còn vị trí. Mà ta, nhất định sau khi làm xong Hoàng đế tốt phụ thân tốt trưởng phu tốt, mới làm Yên Kỳ Quân. Dung tướng, mấy năm nay, ngươi đi khắp thiên hạ, ngươi luôn nói, không chỉ là ngươi tự mình du ngoạn, cũng là thay thế ta đi ngắm sơn thủy kia. Nhưng trên thực tế, ta quả thật chưa từng bầu bạn bên cạnh. Ngươi thích hành vi thân là quân chủ mà không phóng túng bản thân của ta, ngươi một mình dạo khắp năm sông bốn biển, cũng có thể rất vui vẻ. Nhưng mà ta biết, nếu có ta, ngươi ít nhất có thể vui vẻ hơn đôi chút, nhưng ta lại chưa từng làm, bởi vì lý trí nói cho ta biết, một Hoàng đế tốt không thể như vậy.”

“Dung tướng, bất kể đi đến nơi nào, ngươi luôn trở về, ngươi luôn có một nơi để trở về, thế nhưng nơi này, kỳ thật không phải nhà ngươi, nơi này là hoàng cung, là nhà của ta, nhưng chưa bao giờ biến thành nhà của ngươi. Dung tướng, cho nên, mỗi một lần trở về, ngươi luôn sẽ rời đi, thế nhưng... đi xa hơn, ngươi lại luôn trở về, Dung tướng...”

Y cố gắng muốn giải thích gì đó, nhưng không biết vì sao mà kích động đến mức nói năng hơi lộn xộn.

“Vứt bỏ hào quang và sự nghiệp của ngươi, nhận cuộc sống ngươi không thích cũng sẽ không quen, cho dù từng cô độc tịch mịch, cũng cố gắng nói với bản thân rằng kỳ thật không hề, đồng thời cuối cùng thật sự tin tưởng mình chưa từng tịch liêu cô đơn, Dung tướng... những việc này, ngươi đều không để ý, ngươi đều chưa phát hiện, nhưng mà ta đã nhìn thấy, ta đã biết, thế mà ta chẳng làm được gì cả...”

“Ta không nỡ nói, Dung tướng, ngươi không thích hoàng cung thì về sau đừng trở về nữa, ta cũng không làm được, bỏ xuống tín niệm làm minh quân kia, bỏ xuống những kiên trì đó, chỉ đơn thuần bầu bạn với ngươi...”

“Dung tướng, ngươi lại phải mắng ta đa tâm, mắng ta nghĩ ngợi lung tung, nhưng mà Dung tướng, chúng ta có thể không ngại nỗ lực vì ngươi, chúng ta cũng có thể thản nhiên tiếp nhận nỗ lực của người chí cận, nhưng ít ra không thể coi những nỗ lực và hy sinh đó như lý đương nhiên, hoặc là hoàn toàn nhìn mà không thấy.”

“Dung tướng, ta thấy hết, ta biết hết, lại không thể làm gì cả. Bởi vì ta là Hoàng đế Yên quốc, đây là trách nhiệm của ta, vinh quang của ta, có lẽ cũng là đa tâm của ta, dục vọng của ta, cho nên ta chỉ có thể tiếp tục nhìn, tiếp tục nghĩ trong lòng, nhưng cũng tiếp tục không làm gì. Có đôi khi, ta phải thăm an ủi bản thân, nói kiếp sau phải hồi báo ngươi, nhưng lại cảm thấy điều này lừa mình dối người đến mức thập phần buồn cười, thế nhưng, hiện tại ngươi cho ta biết, thì ra trên đời này thực sự có kiếp sau...”

“Dung tướng, kỳ thật trước khi ngươi trở về, ta đã nghĩ thông suốt. Khi tra ra chân tướng của công pháp này, ta đã nghĩ rất lâu, nếu công pháp này sẽ hại ngươi liên lụy ngươi, ta tự nhiên sẽ không luyện, mà nếu như không hề... thế ta...” Vẻ tươi cười của y, có một loại ngây thơ và khờ khạo như hài tử, cũng do sự ngây thơ và khờ khạo này, tốt đẹp mà làm một trời trăng sao, gợn nước ánh đèn, đều mất màu cả.

“Có thể trưởng sinh, thật là tốt! Bởi vì ta có gần ấy năm tháng có thể đi làm

điều gì đó cho người. Có thể có kiếp sau, thật là tốt! Bởi vì, kiếp sau ta có thể thử làm người vui vẻ hơn một chút.”

Y muốn, chẳng qua là một cơ hội, một cơ hội có thể để Dung Khiêm vô luận đi đến nơi nào, khi quay đầu, luôn có thể phát hiện có người sóng vai với mình, một cơ hội để Dung Khiêm bất kể thân ở cảnh đại náo nhiệt đại phồn hoa đại hân hỉ ra sao, cũng sẽ không đột nhiên sinh ra cảm giác tịch liêu tang thương.

Không hề nắm chắc, vị tất thành công, chỉ là một chút cơ hội, vì thế y lập tức bắt lấy.

Vì thế Hoàng đế lòng dạ cực sâu, mọi việc yêu nhất là đa tư đa lự, thích sử quyền mưu kia, khi đối mặt với lựa chọn này, biến thành người đơn giản thuần túy nhất.

Yên Lãm vẫn nói, vẫn nói, những tâm tư trước kia do sợ Dung Khiêm thương cảm phiền não mà chưa bao giờ nói ấy, lúc này đã bất tri bất giác thổ lộ hết. Giữa đất trời, chỉ còn thanh âm của một mình Yên Lãm. Trầm thấp lại vang vọng trời đất.

Dung Khiêm lắng lặng nghe, không động một ngón, không nói một lời, chỉ yên lặng lắng nghe.

Dung nhan Dung Khiêm khi lắng nghe trầm tĩnh như đêm, cho đến lúc Yên Lãm nói xong hết, y vẫn chỉ trầm mặc. Qua rất lâu nhẹ nhàng nói: “Tốt lắm, luyện đi. Ta bồi người cùng nhau cố gắng, người có chỗ nào không hiểu, nơi nào không thấu, đừng phải ải khó vách chướng nào, luôn có ta ở đây.”

Ánh mắt Yên Lãm rực sáng: “Có nghĩa là sẽ ở lại rất lâu, không đi ra ngoài nữa.”

Y vui mừng như vậy, hoàn toàn không để ý gian nan tương lai.

Dung Khiêm mỉm cười gật đầu. Ôi, đồ đệ ngốc bỗng nhiên thông minh bỗng

nhiên ngốc nghếch này, vẫn luôn ngóng trông y ở lại bên cạnh lâu dài như thế. Nhưng mỗi một lần khi y muốn rời khỏi, vĩnh viễn chỉ mỉm cười đưa tiễn...

Sau đó, họ lại nói rất nhiều rất nhiều, họ chậm rãi thả lỏng hơn. Không biết khi nào thì từ ngồi dựa nhau, biến thành vai sóng vai năm ở đầu cầu, dùng tư thế như nhau, gối đầu ngắm một trời trăng sao.

Yên Lãm bỗng nhiên nói khe khẽ: “Dung tướng, nếu... nếu ta thất bại, nếu đến khi ta chết, vẫn không thể tự phách chuyển sinh, ngươi không cần buồn vì ta. Ta đã cố gắng, cho dù thất bại, chí ít trong quá trình cố gắng, ta rất vui vẻ. Bởi vì, ta rốt cuộc đang vì ngươi mà cố gắng. Thời gian ta có thể bớt ra có lẽ không đủ nhiều, *** lực ta có thể bỏ vào có lẽ có hạn, nhưng đó tuyệt không phải bởi vì ta không đủ thành ý và không dùng tâm tư. Mà là ta không thể vì kiếp sau rồi vứt bỏ kiếp này. Trách nhiệm đời này, ta vẫn phải kết thúc. Hơn nữa ta biết ngươi sẽ vì ta như vậy mà vui mừng. Dung tướng, nếu ta thất bại, ngươi không cần quá nhớ ta, nhưng phải nhớ thỉnh thoảng nghĩ về ta. Nếu ta thất bại, ta muốn ngươi ghi nhớ, ta hy vọng ngươi có thể tìm được một người yêu mến để ý và có thể làm bạn, biết đâu rất lâu về sau, ngươi sẽ nói cho người kia biết, trước kia ngươi từng dạy một tên không biết là ngốc hay thông minh, hơn nữa ngươi rất thích y.”

Bởi vì cổ họng từng bị thương, bởi vì vừa nãy nói quá nhiều, cho nên thanh âm của y càng lúc càng trầm thấp, còn ẩn ẩn hơi khàn, như thể mỗi một câu đều từ nơi sâu trong tim người chảy xuôi ra, lại trực tiếp chảy vào một trái tim nóng hổi khác vậy.

Dung Khiêm không lập tức trả lời, y lắng lặng nhìn ánh trăng sáng tỏ phía chân trời xuyên vào tầng mây, lại xuyên ra tầng mây, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tên đó ngốc lắm...”

“Ngốc cũng là ngươi dạy ra, hối hận cũng vô dụng.” Yên Lãm nhẹ nhàng cười nói, rồi cũng yên lặng nhìn sao, nhìn mây, nhìn ánh trăng, nhìn không trung, lại qua một lúc lâu, bỗng nhiên đỏ mặt nói: “Dung tướng, ta nói cho ngươi nghe nhé, kỳ thật ta từng nghĩ đến việc kiếp sau đấy.”

“Rất nhiều năm trước, ta đã nghĩ. Ta nghĩ kiếp sau, nhất định phải quen biết ngươi, nhưng nhất định phải lớn hơn ngươi, xuất thân không quan trọng, quyền thế địa vị không quan trọng, nhưng ta nhất định phải rất thông minh rất giỏi giang, văn võ toàn tài, các loại bốn sự không thiếu gì.”

Trong cái đêm mỹ lệ như mộng này, đế vương từng anh minh thần võ như hãi tử kẽ lại giấc mộng khờ dại kia.

“Ta sẽ rất nỗ lực học tập, hết thảy hết thảy đều làm tốt nhất, bởi vì có một ngày, ta phải quen biết ngươi. Ngươi mà ta quen biết, cần phải là, ha ha... là một tiểu hài, ý ta là, nhỏ hơn ta, ừm... Kỳ thật nhỏ như đời này khi ngươi mới gặp ta ấy... Dung túng, ngươi đừng có nhìn ta chăm chăm... ta kỳ thật cũng chỉ nghĩ chút thôi mà...”

“Ta luôn nghĩ, khi ngươi làm tiểu hài sẽ là dáng vẻ thế nào? Liệu có phải cũng rất đáng yêu, liệu có phải cũng trắng trẻo mập mạp, mặt đỏ ửng? Ta có thể dùng kẹo chọc ngươi khóc oa oa ầm ĩ, lúc lắc chạy theo ta... Ôi, Dung túng ngươi là ánh mắt gì thế, ta nói rồi, chỉ nghĩ thôi mà...”

“Ta sẽ chăm sóc ngươi, nhưng cũng sẽ cẩn thận ghi chép tất cả việc ngốc ngươi làm, tương lai lại đưa cho ngươi xem, chờ ngươi lớn hơn chút nữa, ta sẽ toàn tâm toàn ý, đem hết thảy những gì ta biết dạy cả cho ngươi, nhưng cho dù ngươi học giỏi hơn, ta cũng phải tìm cớ răn ngươi, dọa ngươi... Người khỏi phải vê nắm đấm, không phải ngươi nói ngươi không thích đánh người, nhất là không thích đánh ta sao... Ta không phải muốn báo thù đời này sao, những việc đó trước kia không phải ngươi đều đã làm với ta, ta cũng không hề giận ngươi a... Đừng đánh. Hiện tại không phải chứng minh ý tưởng này sẽ không thực hiện được sao, cho dù có kiếp sau, ngươi cũng sẽ chẳng biến thành tiểu hài cho ta trêu... Ai nha...”

Sau một tiếng bịch là Dung Khiêm cất tiếng cười to. Tiếng cười kia khoái ý tung bay như thế, dường như muốn đánh thức cả hoàng cung trầm tĩnh tịch lạnh tanh lạnh ngắt.

Vương tổng quản hơi ngạc nhiên: “Ai đang cười?”

“Khu vườn đó lúc này còn ai vào đây, ngươi không cho là cổ họng bị thương kia của bệ hạ, có thể cười ra thanh âm lớn như vậy chứ?” Sử Tịnh Viên cười nói.

Vương tổng quản hơi ngạc nhiên: “Dung tướng luôn trầm ổn yên tĩnh, rất ít cười khoái chí như vậy.”

Sử Tịnh Viên không nói gì, chỉ ngóng phuơng hướng kia, dần dần, ánh mắt hơi ngưng kết liền giãn ra.

Thôi, nghĩ cái gì, oán cái gì, bất bình cái gì, kỳ thật y làm người bàng quan, lại có tư cách gì đi chỉ trỏ thế giới của hai người kia.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 405 : Trời Nước Vô Bờ

“Lại có cá to như vậy, Kính Tiết, ngươi mau xem...”

“Phong độ! Phong độ! Lư đại nhân của ta. Chỉ là một con cá voi thôi mà, ngươi có đến mức kinh ngạc quá vậy không. Ngươi cũng là người trưởng thành rồi, đừng mãi dáng vẻ chưa thấy việc đời như vậy, mất mặt với người ngoại quốc luôn, ta cũng phải xấu hổ thay ngươi.”

Thanh âm ngoài cửa sổ truyền đến, một hưng phấn vui thích, kinh ngạc vui mừng, một biếng nhác, trong chế giễu kèm chút ý cười. Trong khoang thuyền, Tiểu Đao vịn cửa sổ, mặt mày tái mét nỗ lực nhìn nhìn bên ngoài, lại nhũn người nambi sấp.

“Ôi trời ơi, đại nhân và Phong công tử đúng thật hưng trí quá.”

Bên cạnh gã, Vương Đại Bảo đồng dạng toàn thân mềm nhũn, mặt không chút máu thanh âm nhỏ nhoi như tơ nhện: “Công tử thì thôi, dù sao võ công của y tốt thần kỳ, chút sóng gió ấy tự nhiên không sợ, nhưng mà sao cả Lư đại nhân cũng chẳng việc gì chứ?”

Tiểu Đao hừ một tiếng: “Chẳng lẽ ngươi còn trông chờ Lư đại nhân có việc hay sao?”

Vương Đại Bảo kêu thảm một tiếng: “Ta chỉ không phục thôi mà! Luận đến công phu, Lư đại nhân còn không bằng hai chúng ta kia, càng đừng nói chúng ta trước kia còn ra biển vài lần rồi, kết quả hiện tại lại vẫn say sóng! Nhưng Lư đại nhân? Ngài bây giờ mới ra biển lần đầu tiên, sao lại thoái mái như ở nhà vậy?”

Nghe hắn oán giận một hồi, trong lòng Tiểu Đao cũng buồn bực, lại thêm bản thân thật sự cũng đứng không nổi, hai chân mềm nhũn, bèn dứt khoát trực tiếp ngồi ngay trên bản thuyền.

Lư Đông Ly cáo nghỉ dài hạn, lên thuyền đi Ngô quốc thăm thê nhi, ngoại trừ có Phong Kính Tiết theo cùng, Tiểu Đao và Vương Đại Bảo làm thị vệ cận thân, tự nhiên cũng đồng hành.

Trên biển khơi, cho dù thời điểm gió êm sóng lặng, người không quen đi biển, say sóng nôn nossil dở chết dở cũng là chuyện thường xuyên. Loại gian khổ này, người chưa từng ra biển thường rất khó tưởng tượng.

Tiểu Đao và Vương Đại Bảo dĩ vãng khi tìm kiếm Lư Đông Ly cũng từng ra biển vài lần, mỗi một lần đều xây xẩm mặt mày, nôn như hấp hối. Mà Lư Đông Ly, cho dù năm đó khi đưa tiễn thê nhi cũng chưa từng ra khơi xa, nhưng trước mắt trong sóng gió như thế, y lại như đang đi trên đất bằng, thích ứng thật là rất tốt.

Đi ra biển, chung quanh chỉ là trời nước một màu, hành khách lúc đầu quá nửa vẫn cảm thấy mới mẻ mang, nhưng nếu mười ngày nửa tháng, thường thường cũng buồn tẻ gần chết. Thế nhưng Lư Đông Ly mỗi ngày lại thập phần vui vẻ.

Tuy nói y làm quan nhiều năm, sớm chẳng còn trẻ, lại không mấy may phách lối, cũng chưa từng bởi vì thân phận học vấn của mình mà ra vẻ. Bình sinh lần đầu tiên đi thuyền viễn dương trên biển khơi, trong mắt y cái gì cũng mới mẻ ngạc nhiên tốt đẹp thú vị.

Y vui vẻ kéo Phong Kính Tiết cùng y xem này xem kia. Cao hứng nói chuyện phiếm với mỗi một thủy thủ trên thuyền, hỏi thăm những việc lớn lớn nhỏ nhỏ trên biển cả này, ngày ngày có thời gian là nghiên cứu họ làm những khúc gỗ này thành thuyền lớn, giường sóng lướt biển, đi lại vạn dặm như thế nào.

Y vì tăng thêm mỗi một chút hiểu biết, mỗi một phân tri thức mà vui mừng,

không hề để ý ở trước mặt những thuyền công thô ketch, biểu hiện ra mình vài phương diện nào đó không hay biết gì. Y chân thành cảm tạ mỗi một người giải thích cho y, không hề để ý những người đó có lẽ ngay cả chừ đại cũng chẳng biết, nói cho y nghe cũng chỉ là chuyện đơn giản nhất tầm thường nhất trong kiếp sống ngoài khơi. Y thật lòng tôn trọng mỗi người trên từ thuyền trưởng, dưới đến thuyền công trên chiếc thuyền này. Tôn kính mỗi một giọt mồ hôi và tâm huyết họ đổ ra, tôn kính con đường trên biển dùng vô số tâm lực giữ gìn này, dù rằng đối với người kiếm ăn trên thuyền mà nói, đây có lẽ chỉ là sinh kế không thể bình thường hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, người toàn thuyền đều rất có hảo cảm với đại quan cực kỳ bình dị gần gũi này. Người này chưa bao giờ dùng ánh mắt xem thường nhìn họ, chưa bao giờ dáng vẻ hống hách cao cao tại thượng, người này có thể chuyện phiếm với họ, có thể thỉnh giáo họ, người này luôn nói với họ, bởi vì mồ hôi và máu của họ, làm cho hai quốc gia từ lục địa cự ly xa xôi có thể buôn bán qua lại trên biển, bởi vì họ mà vô số người được ấm no, sinh kế có chỗ dựa, bởi vì họ mà ngay cả quốc gia, đều sẽ được giàu có phồn hoa hơn, đây là chuyện trọng đại biết bao.

Lư Đông Ly thành người được hoan nghênh nhất trên thuyền, bất kể là ai, làm xong công việc trong tay, được nhàn hạ, đều vui lòng chuyện phiếm với y, phàm là bản thân biết, cũng đều nguyện ý nói hết với y không hề giữ lại.

Ngược lại thân tín của chính Lư Đông Ly, Vương Đại Bảo và Tiểu Đao, lại bởi vì say tàu kinh khủng mà chỉ có thể ngày ngày nấp trong khoang thuyền nôn mửa.

Lúc ban đầu, Lư Đông Ly nhìn bộ dáng dở sống dở chết này của hai người họ cũng rất hoảng sợ, luôn ở trong khoang thuyền trông nom. Không ngờ sự quan tâm như vậy lại làm hai thân binh này cảm thấy cực kỳ không tự tại, cực kỳ xấu hổ, tận lực khách khí vòng vo nhiều lần, cuối cùng Phong Kính Tiết thật sự nhìn hết nỗi, trực tiếp kéo Lư Đông Ly ra ngoài: “Không phải say sóng thôi sao, yên tâm, không việc gì đâu, ói tới ói lui, chậm rãi ói thành quen thôi.”

Tuy Vương Đại Bảo và Tiểu Đao đều rất ngại để Lư Đông Ly ở bên trong nom, luôn miệng nói mình không sao, say sóng là bình thường, chậm rãi thích ứng là được, nhưng Phong Kính Tiết thật coi họ không sao, chẳng buồn để tâm chẳng thèm để ý chẳng chút khách khí kéo người ra ngoài, trong lòng thoảng chốc thật sự hơi không thích ứng được.

Vương Đại Bảo vuốt cái bụng rỗng tuếch sớm không thể nôn, thở dài nói: “Người so với người, tức chết người mà... Chúng ta nơi này nôn đến chỉ còn nửa cái mạng, Lư đại nhân *** thắn lại rất tốt, về phần vị Phong công tử kia của chúng ta, quên đi... Loại người đó, chắc dù ném y trên sa mạc không cho một giọt nước, y cũng có thể sống tốt hơn ai khác. Chỉ là, có đôi khi tính tình y cũng quá là ác liệt đó, ta nói, sao chúng ta trước kia lại sùng bái y như vậy chứ?”

Tiểu Đao nhíu mày, mắng một tiếng: “Đừng nói bậy, không thể quá bất kính với công tử, y chính là người cả thắn tiên cũng chiếu cố đó.”

“Dẹp đi! Thắn tiên, ai đã thấy?” Vương Đại Bảo hơi hậm hực.

Thuyền hơi đổi hướng, thân thuyền lại hơi lắc lư, Tiểu Đao đầu óc choáng váng nói: “Dù sao y cũng sống lại, ngươi còn muốn thế nào?”

Vương Đại Bảo xây xẩm nôn ợ cả buổi, mơ mơ hồ hồ nói: “Đúng vậy, con người ta cũng nên biết đủ. Ai quan tâm y là thắn tiên hay quỷ quái, có thể để y sống thì thật tốt!”

Lúc trước sau khi Tiểu Lâu gặp biển, Phong Kính Tiết là người đầu tiên quyết đoán, cũng là người đầu tiên rời Tiểu Lâu, quay lại trần thế. Y chạy một mạch về Triệu quốc, chạy về bên cạnh Lư Đông Ly.

Tảng sáng hôm ấy, y đến ngoài nha môn, thoải mái không cần thông báo, một đường chắp tay khoan thai đi vào, như thể người dọc đường hồi hả, dọc đường chạy như bay, ngày đêm kiêm trình chưa từng nghỉ ngơi kia, căn bản đều không phải là y.

Mọi người từ trên xuống dưới đều nhận được y, từ lúc y hiện thân ngay cỗng chính, đã có người chạy chậm một đường hô hoán thông báo cho mọi người.

“Phong công tử về rồi!”

Người làm việc trong các phòng hoặc là ló đầu ra cửa sổ, hoặc là trực tiếp từ trong phòng bước ra. Ngay cả hạ dịch quét dọn đình viện kia cũng dừng việc trong tay, nghỉ chân mà trông.

“Phong công tử về rồi!”

Mọi người đều thích y, nam tử tuấn lãng hào hiệp, tiêu sái thong dong kia. Bất kể là phong hoa tuyệt nguyệt hay quốc gia đại sự, bất kể là văn chương điển cố hay phong thổ nhân tình. Trên thế giới này, đường như không có chuyện y không biết, không có đề tài y không thể tán gẫu, không có người sau khi ở chung, chuyện phiếm với y, còn có thể không sinh ra hảo cảm với y.

Bất kể là mệnh quan triều đình hay võ tướng trong quân. Bất kể là sai dịch trong nha môn hay người hầu bên trong phủ, mỗi người đều cảm thấy y là người có thể thân cận, có thể ủy thác.

Thời điểm y có mặt, đám thủ hạ Lư Đông Ly này, người người cảm thấy vị Phong công tử được Lư đại nhân tín nhiệm nhất này là người cực dễ sống chung, cực có thể kết giao. Cho dù không thể coi là hảo bằng hữu, cũng tuyệt không mảy may có tâm bất mãn đố kỵ.

Chỉ là, thật đến khi y vắng mặt, mọi người mới thật sự càng thêm cảm nhận được sự tồn tại của y. Trước kia cho dù y làm việc rất giống Lư Đông Ly, lại luôn là bộ dáng hơi lơ mơ chẳng chút để tâm, mọi người cũng không cảm thấy có gì lầm. Thế nhưng lần này y vừa đi, người người lập tức cảm thấy gánh nặng trên lưng nặng hơn không ít, trách nhiệm trên vai trĩu xuống rất nhiều, công sự mỗi ngày phải xử lý, áp lực phải đối mặt, lực cản phải gánh vác, cũng nhiều hơn xa thường ngày. Kết quả là càng sâu sắc cảm nhận được, vị Phong công tử này đối với Lư đại nhân, đối với mỗi người họ, đều quan trọng như thế.

Lúc này nghe y về, người người mặt lộ hỉ sắc.

Phong Kính Tiết một đường đi tới, nơi đi qua, mọi người đều cười cao giọng chào hỏi, nhiều người còn định rảo bước qua hỏi han trò chuyện, hỏi thử bữa giờ y rốt cuộc đi đâu, oán trách vài tiếng nho nhỏ, nói một câu rằng không có Phong công tử hỗ trợ, mọi người vất vả chừng nào.

Nhưng mà, mỗi người đều nhẹn xuống sự xúc động, mọi người chỉ cao hứng cười, vui mừng nhìn, khoái lạc để ánh mắt đuổi theo bóng dáng Phong Kính Tiết vào trong.

Vào trong, vào trong, lại vào trong.

Nơi đó là chỗ Lư Đông Ly xử lý công vụ, Phong Kính Tiết trở về, nên vui mừng nhất chính là Lư đại nhân, người nên qua đây cầm tay hỏi chuyện, cười vui tùy ý vì trùng phùng hôm nay, khoái ý phi thường nhất kia, vô luận thế nào tự nhiên cũng nên là Lư đại nhân.

Mọi người đều mỉm cười chờ đợi, có người lặng lẽ dặn dò hạ nhân, nhanh đi chuẩn bị rượu ngon thức ngon tiệc ngon, vì nghênh đón Phong công tử xa cách lâu ngày trở về, mọi người dù thế nào cũng đều nên trợ hứng cho Lư đại nhân.

Sau đó, Lư Đông Ly vẫn xử lý công vụ từ đêm qua đến sáng nay chưa từng nghỉ ngơi từ trong phòng đi ra.

Y nhìn Phong Kính Tiết dưới ánh dương ngập trời, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, xa xa mà đến. Tóc nhuộm phong sương áo dính bụi, đường dài bao nhiêu bôn ba bấy nhiêu, đến hôm nay ở trước mặt y, lại như ra ngoại ô đẹp thanh vừa về, nhàn nhã thỏa ý mà thong dong bước đến, cười không chút để ý, thậm chí hơi vô tâm vô phế.

Lư Đông Ly mỉm cười: “Về rồi.”

“Ừm!” Phong Kính Tiết từ từ đáp một tiếng.

Lư ĐÔng Ly gật đầu, quay người bước vào phòng.

Mọi người ngạc nhiên trừng to mắt, mà Phong Kính Tiết lại không hề kinh ngạc tiếp tục tiến bước, đi thẳng vào phòng.

Hai cánh cửa phòng công vụ vẫn mở rộng, mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, Phong Kính Tiết vừa vào cửa đã bị Lư ĐÔng Ly nghênh diện ném đến một đống công văn, láng máng nghe thấy, bên đó truyền đến hai chữ cực kỳ ngắn gọn rõ ràng: “Làm việc!”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 406 : Bạn Cũ Trở Về

Phong Kính Tiết vừa vào cửa đã bị Lư Đông Ly nghênh diện ném đến một đống công văn, lảng máng nghe thấy hai chữ cực kỳ ngắn gọn rõ ràng: “Làm việc!”

Mọi người ngây ngốc chớp chớp mắt, lại ngây ngốc nhìn Lư đại nhân rất lưu loát mà đi về bàn mình, chẳng hề chớp mắt tiếp tục công việc. Phong công tử lý đương nhiên cầm một đống sổ sách, vừa xem cực nhanh vừa cực kỳ trôi chảy đưa ra các loại vấn đề với những trợ thủ bên cạnh.

Một đống người đứng ngây đơ trước cửa quên mất phải đi, bốn năm phụ tá trong phòng ngắn ra, nhất định cần Phong công tử người ta trưởng mắt quát, mới lấy lại *** thần, người này vội vàng giải thích phân trần, người kia vội chạy đến kệ sách sát tường, hấp tấp tìm kiếm số liệu sổ sách Phong công tử muốn xem trên đó.

Cùng thời gian, bản thân Lư Đông Ly cũng đang tay vung mắt lia lật xem phê duyệt, thỉnh thoảng truyền ra chỉ thị, trợ thủ bên cạnh cũng toàn cuống quýt đáp.

Hết thảy hết thảy, đều giống như trước đây. Hai người đều bận tối mày tối mặt, trợ thủ thuộc hạ bên cạnh đều bị sai sứ rối bù cả đầu, trong ngoài phòng công vụ, lui lui tới tới ra ra vào vào, có người xin chỉ thị, có người truyền lệnh, không ai ngừng nghỉ nửa khắc.

Không có thời gian bắt tay bá vai thân thiết một hồi, không được nhàn nhã ngồi xuống chuyện trò một chốc, trong tay Lư Đông Ly còn một đống công vụ phải làm, Phong Kính Tiết cũng muốn mau chóng để mình hoàn toàn nắm giữ tất cả biến hóa mấy tháng qua.

Lư Đông Ly cúi đầu làm việc, Phong Kính Tiết đi quanh khắp phòng, lật xem các loại hồ sơ mấy tháng qua, không ngừng hỏi các phụ tá bên cạnh, ngẫu nhiên sượt qua bên cạnh Lư Đông Ly. Phong Kính Tiết không ngồi xuống trò chuyện với Lư Đông Ly, Lư Đông Ly cũng không ngẩng đầu trông Phong Kính Tiết quá nhiều.

Phong Kính Tiết vừa lật sách vừa suy xét. Ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi Lư Đông Ly mấy vấn đề, nói vài câu công sự, Lư Đông Ly có khi không hề ngẩng đầu, tay làm việc, miệng tự nhiên trả lời. Số ít thời điểm mới ngẩng đầu nhìn y, nở một nụ cười, đáp một câu, lại lập tức cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Nhưng cho dù là khoảng thời gian ngắn như vậy, ánh mắt nhìn y cũng tựa như y chưa bao giờ rời khỏi, giống như bất cứ thời điểm nào, vừa ngẩng đầu là có thể trông thấy bóng dáng y, vừa mở miệng là có thể nghe thấy câu trả lời, giống như thời gian chia lìa mấy tháng này chưa bao giờ tồn tại, y vẫn đang đây, trước nay chưa bao giờ rời khỏi.

Chúng thư lại bộ viền lớn nhỏ ngoài cửa, người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, vội vàng tự đi các nơi.

Bất kể thế nào, tuy rằng Lư đại nhân không quá coi là gì, tuy rằng rất nhiều người oán thầm y giả bộ không coi là gì, nhưng mọi người cộng sự một hồi, đối đài Phong đại công tử đệ nhất hồng nhân bên cạnh thượng cấp trực tiếp, không có việc có thể phân ưu giúp họ, có việc có thể gánh vác thay họ, vẫn phải tỏ vẻ nhiệt tình và hoan nghênh.

Rượu ngon thức ngon sớm phân phó không hề lãng phí, sau khi bận bịu cả ngày, mọi người ò lên đòi tẩy trần đón gió cho Phong Kính Tiết, đương nhiên cũng không thể thiếu mời Lư Đông Ly.

Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly đều không phải loại khổ hạnh tăng chín nghĩa lâm liệt, vĩnh viễn giờ đại kỳ công sự làm trọng, coi hết thảy giải trí hữu nhàn nhẹ nhàng thả lỏng là mãnh thú nước lũ. Bận rộn một ngày, tuy rằng còn

rất nhiều sự vụ phải lập tức lên tay, cũng vẫn buông sự tình xuống, cao cao hứng hứng cùng mọi người tiệc rượu nói cười.

Một đám lớn trên tiệc, lại ngồi gần hai canh giờ. Phong Kính Tiết vẫn cười thật bừa bãi phi dương, nhất nhì nhận rượu kính của mọi người. Thuận tiện thay Lư Đông Ly đỡ phần lớn rượu kính. Sau đó lại quay qua mỗi người kính rượu, hàn huyên trêu ghẹo mỗi người, chuyện trò vui vẻ, thân thiện như thể mỗi người đều là bạn sinh tử của y vậy.

Mà Lư Đông Ly chỉ mỉm cười uống rượu, mỉm cười ngưng mắt nhìn y, trong sự náo nhiệt cũng cười chen mấy câu, cùng mọi người nói cười một chỗ, tuy nói phần lớn rượu đều để Phong Kính Tiết cản thay, nhưng tửu lượng của y vốn chẳng tốt mấy, hôm nay tuy rằng không có biểu hiện gì là vui mừng quá đỗi, nhưng trong lòng thật sự vui mừng, bất tri bất giác cũng uống không ít.

Đêm đó, phần lớn mọi người đều uống nhiều, cơ hồ là một đống người đấu mình Phong Kính Tiết, lại vẫn bị đánh bại cả, cuối cùng mọi người kéo kẽo đỡ đỡ lẫn nhau lảo đảo nhất nhì tan đi.

Cuối cùng chỉ còn sao đêm lác đác, một bàn tiệc tàn, ngoài viện, mây hạ lại phụ trách quét tước đang chờ gọi, Vương Đại Bảo và Tiểu Dao vẫn cẩn thận bảo hộ trong viện lảng lặng chờ họ đứng dậy về phủ.

Nhưng mà Phong Kính Tiết không hề động đậy, y chỉ thoảng có men say, thoảng uể oải ngồi trên bàn tiệc, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua họ, lại nhìn Lư Đông Ly một cái.

Kỳ thật đến bây giờ, làm thân binh thị vệ gần họ nhất, Vương Đại Bảo và Tiểu Dao vẫn không thể làm rõ, ánh mắt người ta sao có thể truyền ra nhiều tin tức phức tạp như vậy, lòng người ta sao có thể nháy mắt lĩnh ngộ minh bạch nhiều tâm ý kỳ diệu cổ quái biến hóa muôn vàn như vậy.

Song khoảnh khắc đó, cho dù đã có men say trầm trầm, Phong Kính Tiết nhìn một cái, Lư Đông Ly cũng lập tức hiểu được. Tuy rằng trong nháy mắt này y

cũng không hiểu chuyện trước kia đã thương lượng xong xuôi, vì sao Phong Kính Tiết bỗng nhiên cải biến ý tưởng, nhưng mà có thể thản nhiên đổi đai bằng hữu đồng bạn sống chết có nhau bên cạnh, vốn là việc làm tâm tình khoan khoái thoải mái, cho nên y mỉm cười gật đầu.

Phong Kính Tiết cười sang sảng một tiếng, đứng lên vẫy tay: “Hai ngươi lại đây, hiện tại không còn người ngoài, không cần đứng thủ quy cù như cây cột. Năm đó thời điểm thủ quan, nếu không có người ngoài, các ngươi lần nào không phải không biết lớn nhỏ làm bừa làm bãi.”

Vương Đại Bảo và Tiểu Đao như chịu đòn nghiêm trọng, lăng lăng nhìn y chòng chọc.

Phong Kính Tiết thở dài: “Còn đứng ngắn ra làm gì? Chẳng phải các ngươi vẫn luôn ngờ vực là ta, lại không tìm được chứng cứ, không cam tâm không tình nguyện, cả ngày đi theo sau đuôi ta nhìn trái nhìn phải, lén lút nghị luận sao?”

Vương Đại Bảo kinh ngạc nhìn y, huyết dịch toàn thân trên dưới giống như lập tức bốc hết lên mặt, huyết thái dương nảy lên, bộ dáng cơ hồ hơi khủng bố.

Tiểu Đao run rẩy nhìn y, môi cũng hơi run run: “Ngài, ngài, ngài là... Là ngài...”

Phong Kính Tiết thở dài bước qua, vươn tay nhẹ nhàng đặt trên vai hai người: “Là ta!” Giờ khắc này, thanh âm của y cũng không còn tùy ý pha trò nữa.

Tiếng bước chân vang lên, có người sóng vai đứng bên y, nhẹ nhàng nói: “Là y.”

Thanh âm trầm thấp ở ngay bên tai, hơi thở ấm áp ở ngay bên người.

Quay đầu, nhìn đúng vào đôi mắt y đang nhìn đến.

Bốn mắt nhìn nhau, chợt như nháy mắt *** sương biển đổi. Những chuyện cũ khi thủ vững Định Viễn quan đó rành rành trong mắt, gần như vậy lại xa như

thế. Trong hùng quan cát vàng thiết huyết phong qua, giết chóc chinh phạt đó, những năm tháng ăn ngủ chung bước, sinh tử chung mệnh sớm đã khắc sâu vào linh hồn nhau.

Những chuyện cũ ấy, những nhiệt huyết ấy, những giao tranh ấy, những phần đấu ấy, vẫn khắc sâu trong lòng hai người, cùng với mỗi người trong Định Viễn quan, con đường chỉ dẫn họ, bi hân tác động họ, cũng đang vào bao nhiêu năm về sau làm cho rất nhiều người, rất nhiều trái tim chân thành, rất nhiều lực lượng trên mảnh đất Triệu Quốc này, chậm rãi tụ tập một chỗ, ngưng tụ một nơi.

Thời gian dài lừa gạt giấu giếm người thật lòng bảo vệ quan tâm mình, vốn không phải chuyện gì làm người cao hứng. Sau kịch biến Tiểu Lâu, rất nhiều quy củ xử phạt đều đã không còn tồn tại, Phong Kính Tiết cũng tự do hơn rất nhiều.

Đối với người khác, Phong Kính Tiết chưa từng lộ ra thân phận. Dù sao lăm người nhiều miệng, chuyện chết đi sống lại quỷ dị như vậy, một khi truyền lưu ra, luôn là phiền toái lớn. Nhưng hai người Vương Đại Bảo và Tiểu Dao, từ năm đó ở Định Viễn quan vẫn là thị vệ theo sát y và Lư Đông Ly, quá mức thân cận, quá mức quen thuộc nhau, về sau còn phải sớm chiêu ở chung lâu dài, nếu muốn tiếp tục giấu giếm, hoàn toàn không lộ sơ hở, đó là chuyện rất phiền toái. Cùng với để họ cứ bán tín bán nghi, do dự bất định như vậy, chẳng bằng dứt khoát nói cho rõ ràng.

Phương diện này Phong Kính Tiết thập phần hâm mộ Phương Khinh Trần. Phương Khinh Trần có thể dùng một câu thế thân đuôi đi hết thảy, y năm đó lại là dưới vạn chúng chú mục, trước mặt Tiểu Dao và Vương Đại Bảo bị chém đầu, thật sự chẳng cách nào gạt được.

Không biết làm thế nào, Phong Kính Tiết cũng chỉ đành hàm hầm hồ hở bịa ra thần ma quỷ quái để giải thích. Nào là sau khi bị chém, thế giới tăm tối, chỉ cảm thấy một chút quang minh phía trước, dần dần sáng trưng, trong bóng tối có tiếng thần linh vang giữa không trung, gì mà thương người oan uổng, ban người sống lại, thiên đạo thần diệu, không thể tùy tiện tiết lộ thân phận nọ kia...

Nghe Phong Kính Tiết đem một thiền bìa đặt vụng về này nói sống động như thật, Lư Đông Ly ở bên nén cười không nói. May mà Phong Kính Tiết với mình, chỉ dùng một câu nói đùa hàm hồ để giải thích, đủ thấy y kỳ thật không muốn lừa mình. Đổi lại Phong Kính Tiết cũng như với hai vị này, nghiêm túc tỉ mỉ, nói hết thảy tình tiết rõ ràng mà buồn cười như vậy, sợ là y phải nghe mà hộc máu.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 407 : Trái Tim Thiếu Niên

Tiểu Đao và Vương Đại Bảo đều là người cục mịch.

Chẳng qua, người cục mịch không hề giống như người ngốc. Hai ba năm nay đi theo bên cạnh Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết thời gian dài, trong lòng hai người này khó chịu như thể mèo cào.

Thật sự là quá giống, quá giống... Giống đến độ hai người không thể không hoài nghi. Nhưng họ đã chính mắt chứng kiến cái chết của Phong Kính Tiết, cũng là hai người họ tự tay khâm liệm thi hài Phong Kính Tiết. Vì thế hai người này đã choáng váng.

Ngày ngày ở sau lưng Phong Kính Tiết, không nhịn được quan sát, không nhịn được so sánh, thật sự khát vọng y phải, lại hơi sợ y thật sự phải. Thất thượng bát hạ, mâu thuẫn vô cùng như vậy, đến bây giờ chính tai nghe Phong Kính Tiết thừa nhận thân phận, lại nghe Phong Kính Tiết đem việc thần tiên cứu trợ nói thần kỳ đến thế, hai người lại chỉ còn sót mỗi vui mừng như điên.

Thật ra không phải không cảm thấy hơi kỳ lạ, chẳng qua không hiểu không rõ thì cũng khỏi cần rõ nữa! Hà tất truy tìm tận gốc? Chân chính biết Phong công tử làm họ vẫn hoài nghi này chính là Phong tướng quân họ vẫn tâm niệm, biết người kia vẫn còn sống tốt, họ còn cầu gì nữa?

Sau khi nghe Phong Kính Tiết phân tích tỉ mỉ một phen, nguyên nhân vì sao không thể bại lộ thân phận, hai người đều vỗ ngực cam đoan, tuyệt không tiết lộ nửa câu, đồng thời thề chết yểm hộ giúp họ. Vì thế từ đó về sau, Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết ở chung, cũng bớt đi rất nhiều cố ky.

Chỉ là, chân tướng chuyện này cũng chỉ có hai người này biết. Cho dù gặp lại người cũ của Định Viễn quan năm đó, Phong Kính Tiết cũng không hề nói toạc. Không liên quan đến tín nhiệm hay chẳng, chỉ là dù sao lăm người nhiều miệng, dù sao thuyết quỷ thần này ít nói vẫn hơn. Những người đó không như Vương Đại Bảo và Tiểu Đao liên tục đi theo bên cạnh. Trong mấy năm qua, mỗi khi đều dùng một danh hào huynh đệ ruột miến cưỡng cho qua, vẫn không có vấn đề gì.

“Nói đến đây, ta lại cảm thấy Lư đại nhân mới là người được thần tiên chiếu cố đó, ngươi nhìn coi. Mấy năm nay, ngài đều không thấy già đi.” Vương Đại Bảo thì thào, Tiểu Đao cũng gật đầu với vẻ mặt đầy hâm mộ.

Năm đó hai người họ nghe tin tức của Lư Đông Ly, vượt biển về nước, ngàn dặm đến tìm, khi mới gặp mặt, Lư Đông Ly còn tiêu tụy gầy yếu, tóc bạc quá nửa. Giữa chân mày cũng đều là dấu vết phong sương khắc xuống. Dù sao trong mấy năm lưu lạc tự khổ đó đã chịu khổ quá nhiều, thân tâm đều già nua kinh khủng. Tuy rằng Phong Kính Tiết sau đó một mực giúp y điều trị thân thể, nhưng thủy chung không hoàn toàn hồi phục.

Sau đó lại thân trên cao vị, thân gánh trọng trách, toàn tâm toàn ý muốn cải biến rất nhiều tệ chính cựu chế của Triệu quốc, trong đó lực cản rất lớn, công tác nặng nề, đều đủ để làm người già đi.

Nhưng không ngờ, mấy năm qua thời gian như nước, mà còn ngày ngày đêm đêm lao tâm lao lực, Lư Đông Ly chẳng những không thấy già, ngược lại hơi có dáng vẻ càng ngày càng trẻ. Tóc cư nhiên dần dần đen lại, da cũng từ từ bóng loáng, người luôn *** thần phấn chấn, vất vả hơn mệt hơn cũng không nhìn ra có vẻ gì là mệt mỏi rõ ràng.

Tiểu Đao nghĩ cũng hơi đố kỵ: “Nghe nói người võ công đặc biệt cao không dễ già, công tử chúng ta thần công cái thể, qua mười năm hai mươi năm nữa, vẫn là bộ dáng phong lưu tiêu sái này cũng không kỳ quái. Nhưng công phu của Lư đại nhân rõ ràng cả chúng ta còn chẳng bằng, sao cũng thần kỳ như vậy chứ?”

Vương Đại Bảo thở dài: “Ta đoán có liên quan đến công phu gì đó công tử dạy đại nhân.” Hắn cậy chăm sóc sát bên Lư Đông Ly, rất thân cận Lư Đông Ly, từng trực tiếp hỏi dò Lư Đông Ly, bản thân Lư Đông Ly cũng không rõ lắm, chỉ nói từ sau khi luyện một môn công pháp cường thân kiện thể Phong Kính Tiết cho y, liền cảm thấy *** thần ngây càng tốt hơn.

Lư Đông Ly nói rất nhẹ nhàng, Vương Đại Bảo âm thầm đỏ mắt. Công tử à, tướng quân à, tuy nói Lư đại nhân là hảo bằng hữu của cậu, nhưng bọn ta cũng đều là trung chủ cảnh cảnh, nếu thực có thứ tốt như vậy, thuận tiện chỉ điểm cả bọn ta một chút thì tốt biết mấy.

Tiểu Đao nhìn biểu tình của hắn, đoán ra hắn muốn nói gì, bật cười bảo: “Ngươi biết đủ đi, công tử dạy chúng ta còn ít sao, trước kia ngươi chính là một tiểu sai dịch, ta chính là một tiểu binh, hiện tại bằng thân thủ của hai ta, ra giang hồ tuyệt đối là cao thủ nhất lưu, bằng bản lĩnh của chúng ta, nếu rời khỏi Lư đại nhân tự tìm tiền đồ, bất kể đâu quân nơi nào, đều sẽ là đối tượng người ta chịu lấy trọng kim yếu chức mời chào. Chính bởi vì có bản lĩnh, chúng ta mới có sức mạnh, mới không lo lắng tương lai có biến cố gì, mới có thể thăng bằng sống lưng với bất cứ ai, ngươi còn gì không vui lòng...”

Gã vừa đúng lý hợp tình răn Vương Đại Bảo, lại vừa ra sức đứng dậy, hai tay vịn cửa sổ trông ra ngoài, chính thấy Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết đang sóng vai dựa mạn thuyền, chỉ trỏ phương xa trời nước một màu, thế giới hùng vĩ. Gió biển càng lúc càng lớn, cho dù ló đầu ra cửa sổ cũng chẳng nghe thấy đối thoại của hai người.

“Không biết họ đang nói gì?”

“Ai quan tâm nói gì, dù sao mấy ngày này rời bến, đại nhân đã kết giao bằng hữu với mọi người từ trên xuống dưới, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng phải hỏi, ta đoán hiện tại ngài đang ghi nhớ cả chiếc thuyền làm sao chế tạo làm sao bảo dưỡng làm sao điều khiển thôi.” Vương Đại Bảo uể oải nói: “Trước kia không phát hiện, đại nhân có hứng thú như vậy với việc tạo thuyền rời bến này.”

“Hứng thú đúng là hứng thú, bất quá ta thấy đại nhân cũng là cái tâm ăn cắp thuật tạo thuyền lái thuyền Ngô quốc không chết thôi.” Tiếu Dao mặt mày hớn hở nói: “Đây rõ ràng là ngài mượn trò chuyện thân thiết để tra xét cơ mật của người ta, sau đó lợi dụng trí nhớ tốt ghi nhớ vững vàng, đi về nước, nhất định phải đem thứ học trộm được truyền cho thủy sư.”

Vương Đại Bảo đã say sóng đến mức toàn thân vô lực, lại còn có thể cười ha ha ra tiếng: “Đại nhân ngài vốn đối đãi ai cũng thân cận, không có kiểu cách gì, gặp phải chuyện không hiểu liền thỉnh giáo, cũng là tính tình vốn thế.”

“Điều này cũng đúng, đại nhân vị tất thật sự cố tình muốn moi bốn sự của người ta, chỉ là y người này, nhìn thấy các loại học vấn mình không hiểu không rõ đều muốn học.” Tiếu Dao cười nói: “Chỗ nào giống một nhân vật lão thành làm quan bao nhiêu năm, còn như thế người thiếu niên ấy. Có đôi khi ta cũng cảm thấy, không chừng là công phu kia càng luyện càng huyền diệu, chẳng những thân thể trẻ, ngay cả lòng người cũng có thể trẻ lại.”

Vương Đại Bảo ừ một tiếng: “Đại nhân vẫn giống người trẻ tuổi, chịu lấy tâm ra kết giao bằng hữu, dám đi tin tưởng người khác, như chúng ta thế này, lẩn lộn đến bây giờ, đều chẳng còn phân nhiệt huyết này nữa. May được đại nhân bị nhiều khổ nạn như vậy mà với người với sự, lại vẫn có thể trong sáng như năm đó khi làm huyền quan.”

Thường bảo trì tâm tình tốt, chịu tin tưởng người bên cạnh, chịu lấy tâm đối đãi, lấy hồn cùng chiểu mà kết giao bằng hữu, phần lớn đều là nhiệt tâm nhiệt huyết người tuổi trẻ khinh cuồng mới có. Đa phần những người nhiều lần giàu vò giữa hồng trần, tâm tình đối đãi người và sự phần nhiều nhạt đi, huống chi từng trải qua chuyện Định Viễn quan năm xưa.

Vì quốc gia bỏ tính mạng, dốc hết tất cả, lại bị quốc gia phản bội bán đứng như thế. Đừng nói Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết hai đương sự, cho dù là bản thân Vương Đại Bảo và Tiếu Dao, cuộc sống trong mấy năm ấy, cũng đầy bụng buồn thương, căm ghét thế tục, nơi nơi lấy thái độ lạnh lùng cứng nhắc đối đãi

người ta, nhìn hết thảy trên đời đều thấy không vừa mắt.

Sau đó hai người trở lại bên cạnh Lư Đông Ly, lúc đầu tính tình Lư Đông Ly vẫn thoảng yên lặng u buồn, trừ trước mặt họ và Phong Kính Tiết sẽ hơi có tâm tình nói cười, bình thường luôn trầm mặc mà nghiêm túc. Đôi xử với mọi người, cũng phần nhiều là chỉ thản nhiên dừng ở công sự rồi thôi, hồng trần vạn ngàn, trong mắt chẳng qua hoang mạc tẻ nhạt.

Tuế nguyệt mấy năm lặng yên mà qua, trong đôi mắt ảm đạm kia từ từ sáng quang hoa, trên khuôn mặt yên lặng kia trỗi lên từng chút sức sống, cuối cùng có thể biến thành nam tử trên boong tàu hiện giờ kia, vẫn yêu quý hết thảy sự vật tốt đẹp trên thế gian như vậy, vẫn nhiệt thành ôn hòa lấy tâm địa bình thường đổi dãi mọi người như vậy. Biến hóa như thế, chung quy khiến người không thể không buồn bã.

Cho dù vốn có tấm lòng son, năm đó dưới Định Viễn quan cũng đã sớm vỡ nát thành khói bụi, phải làm sao mới có thể nhặt lên từng mảnh vụn kia, trong lò lửa nhân gian này, lại bỏ vào liệt hỏa, đúc ra một tấm chân tâm chân thành như vàng.

Phải yêu quý nhân thế này như thế nào, phải có lòng tin với thế nhân này như thế nào, mới dám để một trái tim chịu hết khổ sở, vỡ vụn hồn độn, chẳng dễ dàng gì mới miễn cưỡng khép miệng, lại qua một phen lịch luyện, một hồi đúc nóng này.

Những năm qua, chuyện Lư Đông Ly trải qua, Vương Đại Bảo và Tiểu Dao đều nhìn thấy trong mắt. Đích xác có đồng bào ngày xưa, cựu bộ trong quân bất kể được mất, bất luận lợi hại dốc sức giúp đỡ, đích xác trong chốn quan trường đục ngầu này, cũng có kẻ sĩ thanh minh chính trực hướng ứng kêu gọi mà đến, dốc thân gia tính mạng trợ giúp, đích xác từng chút một, tất cả nỗ lực tất cả bỏ ra đều có thể nhìn thấy được hiệu quả, cũng được sự tán đồng và cảm kích của một số bách tính.

Thể nhưng, làm việc mạo muội lõi lầm thiên hạ này, đối mặt nhiều hơn là địch ý, là lạnh lùng, là mưu tính, là hâm hại. Lực lượng ngưng tụ trong tay lớn hơn, đối mặt với thể chế cũ kia, cơ hồ lợi ích của cả tập đoàn văn võ quan liêu, vẫn quá là yếu. Nơi nơi là lực cản, nơi nơi là địch ý, bao nhiêu người mặt cười tươi rói, sau lưng đâm dao, bao nhiêu người miệng thề thốt thành khẩn, tay chuyên bày cạm bẫy. Nhìn hết tâm hiềm ác của nhiều người như vậy, nhân thế khó lường, lại vẫn còn có thể để một trái tim vốn lạnh băng dần dần nóng rực, đôi mắt vốn trầm tịch dần dần sinh động, dũng khí và tín niệm trong đây, mỗi khi Vương Đại Bảo và Tiểu Đao nhớ tới, đều sinh ra vô hạn cảm khái.

Vương Đại Bảo chậm rãi gượng đứng dậy, cũng tiến đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Gió biển mạnh như vậy, thổi thủy thủ cường tráng nhất cũng phải trốn vào khoang thuyền, trên boong tàu chỉ có hai người kia đứng đón gió, ống tay áo dưới gió biển gào thét phồng lên, bay phấp phới, phảng phất muốn thừa vân ngụ khí, truy phong trực điện, tùy thời đều có thể mang theo hai người kia bay vọt lên thẳng trời cao vậy.

Vương Đại Bảo bỗng mỉm cười, Lư đại nhân vốn là nhân vật vạn người không được một, tâm tư lòng dạ như vậy, là điều hắn vĩnh viễn chân thành kính nể. Nhưng nếu không có Phong công tử, cho dù là Lư đại nhân, cũng chẳng thể nào mấy bận chìm nổi trong lò lửa nhân thế, vẫn chân thành không đổi đâu nhỉ.

Tiểu Đao bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Có lúc, ta cũng nghĩ, chẳng trách lại có thần tiên muốn cứu công tử...”

Vương Đại Bảo do váng đầu, hết thảy nhìn ra liền hơi mơ hồ không rõ, nhìn hai băng hữu dưới ánh dương màu vàng thân ảnh hơi mông lung chừng như không giống phàm nhân kia, chỉ mỉm cười.

Là được thần tiên chiếu cố cũng thế, hay họ thật sự là người trong thần tiên cũng thế, đời này, có thể may mắn đi theo họ, được họ tín nhiệm, ra sức làm việc

cho họ, thật là tốt!

Nhưng kỳ thật, giờ khắc này cuộc trò chuyện của Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly trên boong tàu, không hề ấm áp tốt đẹp như Vương Đại Bảo và Tiểu Đao tưởng, bởi vì trên cơ bản chính là Phong Kính Tiết đang giáo huấn Lư Đông Ly. “Còn nghĩ ngợi vớ vẩn gì thế, chẳng mấy hôm nữa là có thể đến Ngô quốc đoàn tụ rồi, không cần phải nhớ đến mặt mày ủ dột chứ?”

Lư Đông Ly lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Đời này ta phụ Uyển Trinh rất nhiều, rõ ràng có thể phu thê đoàn tụ, lại bỏ nàng dị quốc tha hương, thậm chí còn phải lợi dụng nàng mọi cách. Nàng trời sinh lương thiện ôn nhu, ta lại dùng danh nghĩa của nàng để mưu tính việc sát phạt tranh đấu này, nàng...”

“Nói bậy bạ gì thế, phiền ngươi phân rõ ràng chủ thứ.” Phong Kính Tiết trừng y: “Ngươi nhớ tẩu tử ta muôn điên, khó lòng quên được, cuối cùng cái đầu gỗ dầu mở ra, hiểu được người ta không thể cả đời lo nỗi lo của thiên hạ trước, ngẫu nhiên do tự quên công một lần đâu phải lỗi lầm, thoái mái ném một đống việc trong tay, trở về một nhà đoàn tụ, nhân tiện khoét hai cái hố, chờ một đám ngu ngốc không đầu óc nhảy xuống, đã hiểu chưa?”

Lư Đông Ly bật cười: “Ngươi người này...”

“Ta người này lại thế nào? Không thể nhìn nhất là ngươi nghĩ ngợi vớ vẩn, thở dài thở ngắn, tự tìm phiền não, tự mình chuốc khổ, không phải là thuận thế muôn tạo một cục để vẹn toàn đôi bên à, sao có thể coi là mưu tính thê thiếp được.”

Phong Kính Tiết không chút khách khí mỉa mai y: “Cũng không biết vì sao, trên thuyền này từ trên xuống dưới, bao quát Đại Bảo và Tiểu Đao, ngươi gặp ai cũng chuyện trò vui vẻ, thoát nhìn tâm tình khoái trá vô cùng, cứ như thể một thuyền người chính là ra đây du ngoạn tìm vui vậy. Chỉ những khi riêng với ta, cả ngày ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt, ưu tư chὸng chất, khổ lớn thù sâu, làm thanh quan làm trung thần, làm thành thế này ai còn vui lòng thân cận ngươi.”

“Cho nên ta cũng chỉ dám đối với ngươi như vậy thôi, chắc hẳn không dọa ngươi chạy đâu.” Lư Đông Ly cười khẽ.

Trong nhân thế đã trút xuống vô số tâm huyết này, y có bằng hữu cực tốt, đồng liêu cực tốt, đồng bạn cực tốt, y có thê thiêng viễn vĩnh viễn để trong lòng, y luôn tận khả năng biểu hiện sự vui vẻ thoái mái của mình trước mặt họ, tận lực đem hết thảy những điều tốt đẹp trong sinh mệnh ấy, cùng nhau chia sẻ, nhưng tất cả phiền não, lo lắng, mê hoặc, lại chỉ có trước mặt Phong Kính Tiết mới không chút che giấu biểu hiện ra.

“Kính Tiết, ngươi cảm thấy, an bài lần này của chúng ta, có mấy phần cơ hội thành công?”

“Các hạng an bài, không phải ngươi gần như đều định cùng ta sao?” Phong Kính Tiết có chút đặc ý lại có chút hài hước: “Bằng tài trí bốn sự của ta, bằng an bài cẩn thận của ta, còn chưa đủ cho ngươi có mười phần lòng tin sao?”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 408 : Dụ Rắn Khỏi Hang

Lần này, Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết ly kinh rời Triệu, đi oanh oanh liệt liệt, thiên hạ đều biết.

Đầu tiên là có Tiêu thị Ngô quốc cử quan viên vào kinh, thông báo với triều đình Triệu quốc một vụ cướp mẩy năm trước phát sinh ở hải vực Triệu quốc.

Một con thuyền hải tặc ngụy trang thành thương thuyền bình thường, đến gần một chiếc thương thuyền Ngô quốc, sau đó đột nhiên tập kích, không ngờ được trên thương thuyền này có đội ngũ hộ vệ của Tiêu gia, trở tay lại diệt sạch một chúng hải tặc.

Thương đội chư quốc dưới sự bảo vệ của Tiêu gia, luôn mang theo khoản tài phú lớn, vượt biển lướt sóng, cực kỳ dễ chú ý, dựa vào chính là vũ lực hùng hồn, thủ đoạn tàn nhẫn, trả thù vĩnh viễn là nhổ cỏ tận gốc, không lưu ngọn cỏ, mới khiến cường đạo dám ngấp nghé mưu tính họ mỗi khi đều nghĩ tới lui mới dám làm.

Dựa theo lệ thường, lần này tất cả hải tặc trên thuyền cũng bị lùng tìm ra toàn bộ, vô luận chết sống, hết thảy trói gô, ném xuống biển làm mồi cho cá. Thế nhưng lúc lục soát, trong một gian phòng khóa kín lại phát hiện một nữ tử trán bị thương, hôn mê bất tỉnh cùng một nam hài dựa trước giường thú thịt không thôi.

Đôi mảu tử này rõ ràng là người bị hải tặc cướp, nhược nữ trĩ tử, họ không thể bỏ mặc, liền đưa về Ngô quốc, phái người dàn xếp chăm sóc.

Mấy năm qua, phu nhân kia khi ngất khi tỉnh, do đâu từng bị thương nặng, thần trí vẫn không tỉnh táo lắm, mà hài tử kia hoảng sợ quá mức, ngoại trừ hai

chữ mẫu thân, có hỏi thế nào cũng chẳng biết nói gì khác. Lúc ấy trên thuyền đã không còn người sống, thân phận mẫu tử hai người họ, lại vẫn thành câu đố.

Cho đến gần đây, phu nhân kia rốt cuộc tỉnh táo lại, hài tử thấy mẫu thân khỏe lên, vết thương *** thần mới khỏi, có thể nói chuyện. Người Tiêu gia lúc này mới biết được, họ lại là thê nhi mất tích đã lâu của Lư Đông Ly Triệu quốc!

Thì ra đám hải tặc đó không phải hải tặc, mà là một đám loạn phỉ đất liền lén lút cướp bóc. Chúng bắt Lư phu nhân và Lư công tử, muốn vơ vét khoản lớn, Lư phu nhân chỉ sợ bị nhục, lập tức lao đầu vào cột tự sát, chỉ là bị thương nặng chưa chết. Bởi vì đã làm vụ đại án này, quan phủ lùng bắt rất gắt, chúng một đường chạy trốn, không chỗ an thân, cũng không dám giết mẫu tử hai người này, chỉ trông mong khi nguy nan có thể biến họ thành con tin đổi lấy an toàn.

Cuối cùng đám giặc cỏ này muốn đi thuyền rời bến tránh đầu sóng ngọn gió, bởi vì là giặc cạn, cho nên mới không biết sự lợi hại của Tiêu gia, trong lúc vô ý đụng phải một chiếc thuyền tro troi kia, nhất thời tặc tính lại nổi lên, lấy trứng chơi đá chạy tới cướp bóc, ngược lại bị Tiêu gia nhân duyên tế hội, cứu mẫu tử Lư thị.

Năm đó tin tức Lư Đông Ly chết đi sống lại, Lư phu nhân Lư công tử lại bị cường đạo bắt cóc từng chấn động toàn quốc, quan phủ các nơi cũng làm ra vẻ truy tìm tứ phương. Thế nhưng đến nay đã qua mấy năm, thế nhân sớm dần dần không ôm hy vọng với việc Lư phu nhân còn sống.

Hơn nữa, nữ tử dù sao cũng khác với nam tử. Bị bắt mấy năm, cho dù may mắn còn sống, danh tiết cũng đã có ngại, sau khi phó thác hài tử, chỉ có thể một mảnh bạch lăng thắt cổ cho xong, mới có thể giữ được không thêm lên người đại trung thần, đại thanh quan vết nhơ gì.

Không ngờ Tiêu gia Ngô quốc vị tôn tài phú vừa ra mặt, nói ra tiền căn hậu quả, đã bỏ hết mối nghi trinh tiết danh dự của Lư phu nhân, cũng giải thích việc phu nhân chưa chết mà mấy năm không về, đây lại là tin đại hỉ không thể truyền

kỳ hơn, không thể trọn vẹn hơn!

Trung thần nghĩa sĩ, trinh tiết liệt nữ, ly tán đoàn viên... Dân gian bách tính, rất nhanh chóng mang theo tâm tình vui mừng, tiếp nhận truyền thuyết khoái ý ai cũng thích như vậy. Mà quân chủ và bá quan trên triều đường, vô luận trong lòng nghĩ gì, đổi mặt với Lư Đông Ly đang được trọng dụng và danh vọng cực lớn, cùng tộc Tiêu thị Ngô quốc thực lực vô cùng cường đại, cũng chỉ có thể vui vẻ bày tỏ thái độ vui mừng tín nhiệm.

Sau đó, bởi vì sứ giả Tiêu gia nói, Lư phu nhân bệnh nặng vẫn chưa khỏi, không tiện đi thuyền vượt biển, không thể lập tức về nước, cho nên Lư Đông Ly nhớ vợ sốt ruột liền xin nghỉ dài hạn, viễn hành dị quốc, thăm phu nhân y...

Triều đình đã bình tĩnh một khoảng thời gian, đột nhiên cũng náo nhiệt hăng lên.

“Kỳ thật kế này sơ hở rất nhiều, những người đó thật dám liều lĩnh dốc sức một trận sao?”

Phong Kính Tiết tràn đầy tự tin, Lư Đông Ly lại thủy chung hơi do dự.

Phong Kính Tiết cười nói: “Chúng ta vốn cũng không cần thật sự lừa được họ. Trọng điểm là, họ đã không thể chờ nữa.”

Vài năm trước, khi họ mới dưới sự ủng hộ ngoài mặt của Triệu vương, thi hành tân chính, đã đâm chõi đau của bao nhiêu người, động lợi ích của bao nhiêu người. Những người muốn trừ Lư Đông Ly cho thoải mái đếm không hết, mà hai người sóng vai, chẳng biết đã ứng phó bao nhiêu minh đao ám tiễn, cạm bẫy âm mưu.

Lư Đông Ly bên ngoài có quân đội ủng hộ, có Triệu vương tán thành, có danh vọng lớn lao, lại thêm sau lưng nhân lực tài lực cường đại của Phong Kính Tiết đang âm thầm làm động tác nhỏ, mấy năm qua bắt kể là ai đối địch với tân chính, không cần biết người là gốc rễ rỗi răm hay đồng minh như sắt, cuối cùng

vẫn chẳng chạy thoát vận mệnh thất bại bị nuốt trôi tăm ăn.

Đến bây giờ, đã không còn ai dám trăng trộn nhảy ra đồi nghịch với tân chính. Cựu thế lực còn lại chỉ ngủ đông tìm cơ hội. Cho dù là trong lòng cực hận, cũng ẩn nhẫn không phát, cho dù là giở động tác, cũng phải xác định mình sẽ không bị nắm được thóp trước đã. Nhưng mà tân chính ngày càng ổn, họ trợ mắt nhìn lợi ích của mình từng bước bị chiếm đoạt, thế lực của mình ngày càng yếu, mà Lư Đông Ly làm việc càng thêm vững vàng, ngày qua ngày đây tiêu kia trưởng như vậy nữa, cơ hội phản kích lại không biết sẽ ở nơi nào, những người này đâu thể nào không sốt ruột.

Thấy Lư Đông Ly rời khỏi triều đường, xác định hai người họ đã lên thuyền rời bến, các loại thế lực ngủ đông trong tối, từng kẽ nhao nhao thò đầu. Muốn thoáng cái hạ bệ Lư Đông Ly họ còn chưa dám nghĩ, nhưng nhân rắn mất đầu, phải làm yếu ảnh hưởng của y, để y sau khi trở về cũng không thể đứng yên nữa, hiện tại lại là cơ hội không thể bỏ qua.

Lư Đông Ly chân trước vừa đi, trên chân sau, với những người đi theo Lư Đông Ly đó, đủ các thủ đoạn tiến công liền nhao nhao sáng tỏ, ám sát, hãm hại, thu mua, bức bách, không phải là ít. Tự nhiên, không phải họ không hoài nghi có mưu kế trong đây, nhưng vô luận thế nào cũng không nghĩ được, cái bẫy cho họ có thể hạ ở nơi nào, hạ lại có thể ác cỡ nào.

“Trong những người này, cho dù thật có mấy kẻ thông minh ổn định, kiên trì không chịu trúng kế, nhưng những tên nóng nảy khác sẽ tự đi giúp chúng ta làm thuyết khách, ăn phải dây dưa đến khi họ không thể không gia nhập tham dự. Chỉ có sự tình ồn lên, từng kẽ vươn móng vuốt ra, hết thảy thấy rõ ràng minh bạch rồi, cái đao chặt móng vuốt kia mới có thể hạ xuống.”

Phong Kính Tiết nhàn nhã, ngữ khí thập phần bình thản. Mấy năm qua những người đó sốt ruột, y cũng chờ bức mình. Dù sao tân chính vừa mới vào quỹ đạo, ai muốn đem thời gian quý giá hết lần này đến lần khác lãng phí trên âm mưu nhảm chán ứng phó đám rùa đen rút đầu này?

Lúc này hai người buông xuống một đống lớn sự tình hết thảy không quản, chạy lên biển du lịch, vừa mượn cơ hội giải trừ nguy cơ lớn trên danh dự của Tô Uyển Trinh, cũng để Lư Đông Ly có thể thuận thế trở về phu thê đoàn tụ. Vừa trừ nỗi khổ tương tư, còn thuận tiện có thể dụ rắn khỏi hang, quả nhiên lợi ích quá nhiều.

Họ dụ rắn khỏi hang, rắn cũng muốn ra hang cắn họ, nhưng nếu luận lật át chủ bài so lớn nhỏ, Phong Kính Tiết lại chưa từng sợ ai.

Mấy năm qua, đều là Lư Đông Ly gây chú ý bên ngoài. Đắc quân tâm là Lư Đông Ly, đắc dân tâm là Lư Đông Ly, cầm tiền đi giúp đỡ cấp dưới, bồi dưỡng quan lại giỏi giang vẫn là Lư Đông Ly...

Mấy năm cố gắng, đến bây giờ, cho dù Triệu vương hạ chỉ đòi tính mạng Lư Đông Ly, chuyện Định Viễn quan năm xưa cũng sẽ không tái diễn. Sẽ không có chuyện cả nhánh đại quân, trơ mắt nhìn chủ soái trọng tướng bị nạn mà không thể cứu phát sinh nữa. Tại Triệu quốc truyền thống trọng văn khinh võ này, từ tướng lĩnh tầng dưới cùng đến đại tướng trấn thủ một vùng, các võ tướng chịu hết chèn ép không dễ dàng nhận được chút quyền lực nên được dưới sự tranh thủ liều mạng của trọng thần trung khu Lư Đông Ly này, muốn họ lại buông tay, nói dễ hơn làm? Thật đến lúc cá chết lưới rách, ngay cả chuyện chống lại hoàng mệnh họ cũng làm được.

Tự nhiên, nhờ tài lực cường đại của Phong Kính Tiết giúp đỡ, các bộ viễn thuộc quan thuộc hạ giỏi giang của Lư Đông Ly, cũng phần lớn từng bước thăng chức, chiếm cứ vị trí không thấp. Lòng trung của những người này với Lư Đông Ly, mọi người đều biết.

Những người đó lo lắng là những thế lực bên ngoài này, sợ hãi là những thế lực bên ngoài này. Muốn nhân cơ hội Lư Đông Ly rời khỏi để chèn ép hủy hoại, cũng là những thế lực bên ngoài này. Song những thế lực này, kỳ thật lại chỉ lộ ra một góc núi băng trên mặt biển.

Mượn lực lượng quan trường, mấy năm qua, Lư ĐÔng Ly tận khả năng cho tất cả thương đoàn dưới tay Phong Kính Tiết được thuận lợi. Hai người cũng đã sớm ăn ý trong lòng, vẫn không tùy tiện để lực lượng trong tay Phong Kính Tiết bộc quang. Những lực lượng thương giới trong tay Phong Kính Tiết không chế đó, đều phân thành các thương đoàn bất đồng, có rất nhiều đại đồng gia bất đồng trên danh nghĩa, thoạt nhìn đều tự phát triển không liên quan lăm.

Triệu vương tuy rằng biết Lư ĐÔng Ly có lực lượng thương trường tương trợ, nhưng cũng không hề rõ, thực lực chân chính của Phong Kính Tiết đã đến bước nào, bản thân Triệu vương cũng từng trăm phương ngàn kế bồi dưỡng thương đoàn dân gian, ý đồ đối kháng lực lượng của Phong Kính Tiết phương diện này, nhưng đâu biết, ngay cả mấy thương gia bản thân y coi trọng, bồi dưỡng, dành cho các loại trợ lực, kỳ thật cũng là thuộc hạ chỗ tối của Phong Kính Tiết. Hiện tại, bao quát kinh thành, bất cứ thành thị y nhìn không vừa mắt nào, đều có thể dưới một mệnh lệnh sớm tối, lập tức bị tất cả thương gia vứt bỏ, muối lương gạo trà vải các vật phẩm sinh hoạt ắt cần từ đây có ra không vào. Y có thể làm vận chuyển buôn bán đường thủy đường bộ hoàn toàn đình chỉ, có thể làm thương gia co tròn cự tuyệt buôn bán lưu thông để chống lại bất cứ thế lực nào. Y có thể làm một thành thị bách nghiệp tiêu điều, nhất phái tĩnh mịch. Dao mềm giết người như vậy, cũng đao đao thẩy máu như thường, ngay cả quan viên chủ sự bối cảnh cứng hơn, chỗ dựa lớn hơn, bị y ngáng chân cũng không thể ngồi yên quan vị.

Phong Kính Tiết cũng không hiển sơn không lộ thủy, thông qua thương đoàn, mượn sức rất nhiều quan viên tầng dưới. Những người này địa vị thấp kém, quyền lực quá nhỏ, không mảy may thu hút. Nhưng tích tiểu thành đại, những quan viên tầng đáy này, liên hợp lại, bắng mặt không bắng lòng, có thể làm bất cứ mệnh lệnh nào cao tầng hạ xuống thông hành không trôi.

Về phần cao thủ võ lâm, thế lực giang hồ Phong Kính Tiết có thể dùng, càng không cần tính kỹ. Hơn nữa chỉ cần y một ngày chưa dùng, người khác cũng một ngày chưa thể biết.

Dưới tình huống như thế, một khi chính địch nhao nhao thò đầu, hai người lấy có tâm tính vô tâm, sáng tối cùng ra, các loại thủ đoạn đồng thời thi triển, chỉ sợ đúng thật chẳng mấy ai có thể toàn thân mà lui.

Bởi vậy ở nơi trời nước một màu, trên con thuyền cách tuyệt vời đời này, Phong Kính Tiết chỉ cười nhẹ: “Lần này ta cũng không hề trông mong có thể quét sạch hết những phái bảo thủ này, chỉ cần đòn áp phần lớn, triệt để dao động căn cơ của họ là được, người sót lại, trong dăm ba năm hẵn sẽ không còn sức lực động tác nữa, thuận tiện còn có thể...”

Phong Kính Tiết cười lạnh một tiếng: “Còn có thể cho Triệu vương bệ hạ của chúng ta tận mắt thấy, hiện tại ngươi rốt cuộc có lực lượng ra sao, để y ***
tường biết, rất nhiều động tác nhỏ, tính toán nhỏ, buông trước vẫn là tuyệt.” –

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 409 : Sau Khi Công Thành

Phong Kính Tiết cười lạnh một tiếng: “Còn có thể cho Triệu vương bệ hạ của chúng ta tận mắt thấy, hiện tại ngươi rốt cuộc có lực lượng ra sao, để y ***
tưởng biết, rất nhiều động tác nhỏ, tính toán nhỏ buông trước vẫn là tuyệt.”

Lư Đông Ly im lặng không nói gì.

Triệu vương lợi dụng y phát triển tân chính, lợi dụng y nhận lấy oán hận của mọi người, thủ đoạn thế này, y cũng chẳng để trong lòng. Khiến y không biết nên cao hứng hay nên phẫn nộ, nỗi lòng luôn rối rắm khó gỡ, lại là Triệu vương người này có lẽ lãnh khốc, có lẽ ích kỷ, có lẽ muốn làm cho quốc gia giàu mạnh, lại không chịu để mình bị liên lụy mảy may, nhưng vô luận thế nào, dù sao y cũng thấy được chỗ không đủ của quốc gia, dù sao y cũng muốn thử sửa chữa, nếu so với các đời tiên vương, vị quân chủ này lại như là anh minh hơn rất nhiều.

Phong Kính Tiết biết tâm tư y, khẽ cười nói: “Y là người thông minh tài giỏi, nhưng chính bởi thông minh tài giỏi, một khi làm điều ngang ngược, càng khó mà ngăn cản, bạo quân khôn khéo sẽ càng đáng sợ hơn dung chủ vô năng, để y có điểm trói buộc, có điểm cố kỵ, cho y biết dù y là quân vương, trong thiên địa cũng nên có chút chuyện kính sợ, với y, với quốc gia này, đều là chuyện tốt.”

Lư Đông Ly cười. Mấy năm nay Phong Kính Tiết vẫn cố gắng muốn tạo nên một loại lực lượng mới để chế hành quân quyền, khiến Triệu vương không thể tùy tâm sở dục hành sự, cũng ý đồ làm loại lực lượng này biến thành một chế độ cố hữu có thể truyền thừa, mà không phải dựa vào một hai quyền thần cường hữu lực thực thi.

Phong Kính Tiết lựa chọn phương thức phiền toái lại phiền toái thế này để phục thù Triệu vương, ngoại trừ bởi vì Triệu quốc trước mắt cần phát triển, không chịu nổi náo động, càng nhiều vẫn là băn khoăn trình độ tiếp nhận của Lư Đông Ly.

Cho dù là rộng rãi như Lư Đông Ly, cũng không thể hoàn toàn tách quân chủ và quốc gia ra để đối đãi, văn hóa truyền thừa mấy ngàn năm, trung thành với quân chủ, đã sớm khắc vào tủy xương loại nho sinh này.

Cho dù bị làm hại, oan khuất, khổ nạn, trong lòng có oán có hận có thù có đau, y cũng sẽ không thật sự tính toán trả thù quân vương.

Năm đó biến cố Định Viễn quan, nếu bị chém bị hại không phải Phong Kính Tiết, mà là bản thân Lư Đông Ly, e rằng y cũng là một trong vô số trung thần từ trước đến nay, quân muôn thán chết, thán không thể không chết, dù có đầy bụng oan khuất bất đắc dĩ, cũng chỉ đành ôm hận ẩn nhẫn.

Đại bộ phận thù hận của Lư Đông Ly với Triệu vương đều chỉ bởi vì Phong Kính Tiết. Mà dù rằng như thế, trừ phi Triệu vương bạo ngược mê muội, họa hại bách tính, y cũng rất khó có quyết tâm lấy giết chóc đổi phó Triệu vương.

Chỉ là trải qua chuyện Định Viễn quan năm đó, lại thêm Phong Kính Tiết luôn thảo luận quốc chính, triều cục, cân bằng quyền lực giữa quân thán, cùng với vô số cố sự xưa nay hàm oan chết thảm, công cao thành họa, y không thể không thừa nhận, rất nhiều lý tưởng và chờ mong tốt đẹp của nho gia với quân chủ không hề thực tế. Nếu muốn bảo hộ mình, nếu muốn để những cố sự bi thương ấy tái diễn, cho dù đối mặt với quân quyển, một người cũng phải có thực lực làm một chút ngăn chặn và phản kháng.

Lư Đông Ly trước kia đối với cách nghĩ quân thán quyển lực liên quan, vâng chịu cách nhìn của nho gia trăm ngàn năm qua. Lấy tướng quyển chế hành quân quyển, nhưng bản thân tướng quyển lại phải dựa vào quân quyển khoan dung và cho. Họ chờ mong nhiều hơn vẫn là chính đạo, đại nghĩa, khuyên can của thán

tử, hết thảy những điều này để làm cho quân chủ đạt được sự hoàn mỹ trên đạo đức. Nhưng hiện tại, Lư Đông Ly lại dứt khoát mà thực tế lựa chọn tận mọi khả năng để mở rộng quyền lực của mình, khiến quân chủ không thể dễ dàng lay động mình nữa.

Mà y cũng quả thật đã làm được. Mấy năm thời gian, chân chính cánh chim đã lớn, mà Triệu vương cho y cơ hội, để y thế lực cường đại, sai không ở ngu xuẩn, chỉ ở căn bản không ngờ được, lực lượng Phong Kính Tiết che giấu cường đại đến vậy.

Lúc đầu Triệu vương thấy Lư Đông Ly bỗng nhiên sống lại, danh vọng đang lớn, không thể động chạm tùy tiện, cho nên định để y làm việc khổ nhặt mệt nhất đắc tội người nhất, chờ qua nhiều năm, tân chính hết thảy đã đi vào quỹ đạo, bách tính dần dần lâng quên truyền kỳ của Lư Đông Ly, quan viên thiên hạ đều bị Lư Đông Ly đắc tội hết, sẽ đẩy Lư Đông Ly ra chịu chết, bình ổn oán hận của quan viên, lại vẫn tiếp tục thực thi chính sách mới, để Triệu quốc từng bước hướng đến thịnh vượng phồn vinh, mà địa vị của bản thân y vĩnh viễn kiên cố vô cùng, sẽ không bị bất cứ uy hiếp dao động gì.

Ngay cả bản thân Lư Đông Ly cũng hiểu rõ trong lòng, người cải cách chính trị xưa nay ít có kết cục tốt, một tay lật nhào quy tắc cũ của mấy trăm năm, động chạm lợi ích của bao nhiêu người, nhận lấy oán hận của bao nhiêu người, không lấy sinh mệnh y ra tể, làm sao bình ổn khí sâm nặng như thế. Tân chính thành, dùng tính mạng một thần tử để trấn an lòng người, là thủ đoạn dễ dàng nhất, đơn giản nhất, không ảnh hưởng cản bản quốc gia nhất, cũng là thủ đoạn từ xưa đến nay các quân chủ thông minh thích dùng nhất.

Nếu là Lư Đông Ly trước biến cố Định Viễn quan, với kết cục như vậy, vị tất sẽ để ý lắm. Nếu có thể làm cho quốc gia giàu mạnh, bách tính yên vui, cho dù để quân chủ dùng làm dao, công thành thì bỏ, với y cũng coi như cầu nhân được nhân.

Thế nhưng trong Định Viễn quan, chính mắt thấy Phong Kính Tiết chịu hình

thê thảm, nỗi đau trong lòng phải chịu, đến nay không dám hồi tưởng, chỉ nhớ lý tưởng từng có, tín niệm từng có, nháy mắt sụp đổ hết, trong mấy năm chán nản lênh đênh sau đó, cũng từng nghĩ lại rất nhiều về quân và thần, trung thành và trách nhiệm, sau đó đoàn tụ với Phong Kính Tiết, lại bị Phong Kính Tiết ảnh hưởng, đổi với sự thần thánh không thể xâm phạm của quân chủ, rõ cuộc cõng nhạt đi rất nhiều.

Quan tâm chi quân muốn thần chết, thần không thể không chết gì đó, bận tâm chi thánh chỉ gì đó, quân mệnh gì đó, trên đời này chỉ cần còn có một người bảo vệ y để ý y coi y là chí trân chí trọng, y sẽ dùng hết toàn lực bảo hộ bản thân, chỉ có như vậy, mới có thể hồi báo sự bảo vệ và quý trọng như thế. Huống chi bảo hộ bản thân, mới có thể thực hiện lý tưởng sự nghiệp tốt hơn.

Những năm gần đây, tân chính Lư Đông Ly lãnh đạo, lực ảnh hưởng tạo thành, nhân tài thu nạp, thế lực khuếch trương, đều vượt xa dự liệu của bản thân Triệu vương, thậm chí cũng vượt qua dự liệu của chính Lư Đông Ly.

Người cải cách trước kia, rất ít ai có thể như Lư Đông Ly, được thiên hạ trọng vọng, trên danh nghĩa và một phần trên thực tế được quân chủ ủng hộ, có thể lực dị quốc hùng mạnh làm chỗ dựa, quan trọng hơn là, trong tay dường như có tài phú dùng không hết, cùng với võ lực cường đại ẩn trong tối cho khi cần thiết.

Trước đó, y cũng chưa từng nghĩ đến, dưới sự kết hợp của quyền tiền, lực lượng sẽ hùng mạnh như thế.

Y lợi dụng hết thảy quyền lực trong tay, cho thương đoàn của Phong Kính Tiết có thể khuếch trương, mà Phong Kính Tiết thì lấy tiền tài lực lượng lớn mạnh mở đường cho y.

Trở ngại tà trời phía trước, biến bạc thành nước mà tạt, cuối cùng có thể tan ra. Kẻ địch thu mua thân tín, cấp dưới của họ, lại không biết thân tín cấp dưới của mình đã bị tài phú gấp bội mua đứt. Đủ các loại thế lực, đủ các kiểu quan viên. Khi lựa chọn đứng vào đội, phần lớn đều có thể nhận thấy được, ít nhất

trước mắt, đi theo cựu đảng có lợi, nhưng đi theo tân đảng, tài phú nhận được càng lớn hơn.

Vì đạt thành mục đích, họ cũng lợi dụng những lực lượng tài thế trong tay này, lẩn lượt đi giao dịch, thỏa hiệp với đủ kiểu lực lượng, thậm chí còn uy hiếp áp bách, rất nhiều thủ đoạn dĩ vãng nghĩ cũng không nghĩ giờ đều đã dùng.

Tuy rằng mấy năm nay, thành tựu càng ngày càng lớn, phái bảo thủ bị chèn ép càng ngày càng vô lực, ngay cả Triệu vương cũng dần dần từ đắc chí mãn ý khi thấy tân chính thuận lợi ban đầu, biến thành hiện tại phát hiện thế lực Lư Đông Ly mất khống chế mà ăn không ngon ngủ không yên. Song Lư Đông Ly không biết, thành công của y rốt cuộc là chính nghĩa chiến thắng tà ác, công bằng tự ở lòng người, hay chỉ bởi vì...

Lực lượng của quyền lực và tiền bạc, lớn đến mức thật sự khiến người không cách nào chống lại.

Phong Kính Tiết thấy vẻ mặt Lư Đông Ly chợt xa xăm, biết y đang nghĩ gì, chỉ cười, lại không mở lời trấn an. Ngần ấy năm trải qua mưa mưa gió gió, ngần ấy sấm sét, các loại thủ đoạn đã dùng. Nếu bản thân y còn muốn lập mê chướng cho mình, không thể tự giải, thì y sẽ chẳng phải là Lư Đông Ly.

Đã làm, thì đứng ra gánh vác, thì trong lòng thừa nhận, mà tuyệt không phải trong tay làm chuyện không thể gấp quang, trong lòng hô hành chịu, hô mê mang, lấy đây bày tỏ mình vô tội thuần khiết không dính bụi.

Dù tay bẩn, thân bẩn, lòng vẫn ngay thật như xưa, chưa bao giờ thẹn với trời đất.

Đã biết nước quá trong ắt không có cá, trước giờ khoan dung với người, một ngày nào đó, phải học được cũng khoan dung nhân hậu với mình một chút mới phải.

Lư Đông Ly trầm mặc một hồi, chợt nhẹ giọng nói: “Kính Tiết, ta nghĩ, qua

mấy năm, chờ tân chính ổn định, sẽ từ quan chức.”

Phong Kính Tiết thong thả hỏi: “Ngươi không sợ người đi chính ngừng.”

“Ta sợ, cho nên mấy năm nay mới liều mạng củng cố hết thảy. Ta cần phải nhìn thấy cho dù ta lui bước dứt thân, cũng không còn ai có thể uy hiếp tân chính, mới có thể yên tâm.”

“Mấy năm qua thế lực của chúng ta đích xác phát triển rất lớn, mặc dù còn chưa đủ để ảnh hưởng căn cơ quốc gia này, nhưng quả thật là Triệu vương cũng không cách nào dễ dàng diệt trừ. Nhưng chỉ như thế, đã đạt thành mục tiêu của ngươi rồi sao? Bất cứ chính sách nào cũng cần người thúc đẩy, người dưới tay chúng ta không phải đều là chính nhân quân tử, mà chính sách mới cũng chưa hề chân chính hoàn thiện, nếu...”

Lư Đông Ly lặng lẽ nhìn biển khơi vô biên vô hạn, nhẹ nhàng ngắt lời y: “Kính Tiết, ta muốn tận lực cho quốc gia, ta muốn có hành động, ta muốn không phụ đời này, nhưng ta chưa bao giờ cảm thấy, quốc gia này không có ta là không thể thành sự. Tân chính đích xác không hoàn mỹ, nhưng mà ta dù sao chỉ là phàm nhân, khoảng cách ta có thể nhìn tới dù xa hơn thì cũng là có hạn. Đến bây giờ, ta không tìm được pháp lệnh chế độ chân chính hoàn mỹ, cũng chưa bao giờ cho rằng người thi hành tân chính, phải mỗi người không hề tỳ vết, mỗi kẻ đạo đức đầy đủ. Ta cầu, chỉ là Triệu quốc hiện tại có thể tốt hơn Triệu quốc trước kia một chút, bách tính hiện tại, cuộc sống có thể hơi giàu có hơn, quân đội của chúng ta có thể có đủ lực lượng, ứng phó chiến tranh uy hiếp, những quan viên đó có năng lực nhất định và tham ô đừng quá đáng quá, thời điểm này, ít nhất có thể mưu chính này, ta cũng đã thấy đủ.”

Lời này không phải không có tiếc nuối, nhưng ngữ khí vẫn bình thản như trước.

Phong Kính Tiết yên lặng gật đầu, cho dù là y, xem hết đủ loại chế độ chính trị trong lịch sử nhân loại, cũng không tìm được chế độ hoàn mỹ thích hợp với

bối cảnh thời đại này, có thể giữa quân và thần, bách tính và triều đình, đạt được công bình công chính, trong lịch sử nhân loại, chưa từng có chế độ hoàn mỹ thế này, trăm ngàn năm qua, các chí sĩ đầy lòng nhân ái, cố gắng, tìm tòi, đổ máu, liều mình, theo đuổi, chỉ có thể là tốt một chút, tốt hơn một chút, lại chưa bao giờ từng có ai đạt được tốt nhất.

“Kính Tiết, ta vẫn cố gắng tăng cường quyền lực của chúng ta, lợi thế của chúng ta, bởi vì ta muốn cho mình an toàn, bảo hộ bản thân ta, mới là hồi báo tốt nhất đối với các ngươi, tất cả những người yêu quý ta, ta...”

Lư Đông Ly thấy lòng xót xa, vô luận qua bao nhiêu năm nữa, y đều nhớ rõ, tất cả đau khổ và giày vò từng chịu sau khi mắt thấy Kính Tiết chết. Vì biết hết thảy quá sức đau đớn không thể chịu, cho nên mới hạ quyết tâm, không để bắt cứ người nào y quan tâm đi chịu đựng đau đớn thế này nữa.

“Ta vẫn phải đề phòng Triệu vương tìm cơ hội, trở tay cho chúng ta một kích, ta thậm chí còn lo lắng, quân vương cũ mới thay thế, tân chủ sau này lại trở tay giết chết toàn bộ tân chính. Cho nên ta cố gắng tăng cường các loại quyền lực, đến bây giờ quả thật có thể chế hành quân chủ hữu hiệu. Nhưng mà, thế lực này còn tiếp tục phát triển như vậy...”

Lư Đông Ly hơi nhíu mày: “Quyền lực của ta đã quá lớn...”

Y có danh vọng không gì sánh bằng trong dân gian, y có quân đội toàn lực ủng hộ, y có tài lực dùng không hết của Phong Kính Tiết, y còn là đầu não của tân chính. Tất cả quan viên lòng hướng tân chính đều chỉ theo y, tất cả thành tựu của tân chính đều là công tích của y.

Trước mắt mà nói, y đã là dưới một người, trên vạn vạn người, mà nếu còn tiếp tục phát triển tân chính, chèn ép đối thủ như vậy, rất nhanh chóng, y sẽ có nguy cơ lấn lướt quân chủ. Nhưng tân chính đi đến bước này, trừ phi muốn thiêu một sot đất không thành núi, bằng không tuyệt không thể dừng lại.

Lư Đông Ly trước mắt tối đa cũng chỉ là muốn để thần tử có đủ quyền lực, có

thể đối kháng chế hành quân chủ một cách thích đáng, mà tuyệt không phải trực tiếp vượt hẳn quân chủ. So với cách làm của Phương Khinh Trần tùy tiện hoàn toàn mất quyền quân vương, chỉ giữ lại một danh phận, cách nghĩ của Lư Đông Ly, càng dễ dàng được kẻ sĩ có kiến thức thời đại này chấp nhận.

“Chúng ta ý đồ dùng chế độ để hạn chế quân chủ, lấy thần quyền chế hành quân quyền, chính là vì phòng ngừa loại quyền lực tuyệt đối bất phân thị phi trắng đen, một lời quyết định hết thảy này bị lạm dụng. Có lý do gì mà trong khi chèn ép được quân vương, lại đồng thời dựng lên một người khác.”

Y đã quyết tâm cùng Phong Kính Tiết, thay đổi hiện thực loại quyền lực cao cao tại thượng nào đó, tùy ý đùa bỡn sinh mệnh lý tưởng tín niệm của người khác, thì không thể cho phép bản thân y ngược lại trở thành loại tượng trưng đó, vẫn đề chưa bao giờ ở chỗ y sẽ làm hay không, mà ở chỗ, nếu y một mai muốn làm như vậy, thì chẳng còn lực lượng nào có thể chống lại y nữa.

Phong Kính Tiết nhìn Lư Đông Ly một hồi, chợt bật cười khe khẽ: “Cũng tốt, có thể sớm thoát thân, cũng sẽ thoải mái tự tại.” Y vươn vai. “Ta cũng bao nhiêu năm rồi không được hưởng thụ cuộc sống khoái hoạt kia, cuối cùng sắp khổ tận cam lai rồi.” Ngôn ngữ lại rất mẫn nguyện.

Vẫn đề Lư Đông Ly suy nghĩ, y cũng sớm đã phát hiện. Y không quan tâm quyền lực tuyệt đối kia có phải thuộc về Lư Đông Ly hay không, cũng không nghĩ lại vấn đề chế độ và nhân trị như Lư Đông Ly. Y chỉ cảm thấy, muốn đứng trên vị trí tuyệt đối có thể uy hiếp hoàng vị, có lực lượng lật đổ quân chủ đó, thực sự quá mẫn cảm.

Nếu Lư Đông Ly nguyện ý tạo phản, tự mình làm Hoàng đế thì thôi, mà y rõ ràng đánh chết cũng không sinh ra nỗi ý nghĩ này. Đã như vậy, thân tại vị này, còn không biết có bao nhiêu việc vụn vặt thâm độc nhảm chán phải rơi lên đầu, không muốn loại phiền toái này, sớm bức thân mà lui ngược lại là chuyện tốt.

Chẳng qua một chữ lui này không hề thoải mái đơn giản như Phong Kính

Tiết nói. Tôi thiểu còn cần khoảng thời gian vài năm, để tân chính càng thêm củng cố, trợ giúp những cựu bộ chư tướng Định Viễn quan đáng tin đó trong quân đội của mỗi người, địa vị càng thêm kiên cố, đưa những nhân tài họ coi trọng trong số quan viên xuất sắc liên can đang thúc đẩy tân chính trước mắt lên vị trí cao hơn, Lư Đông Ly mới có thể thật sự lui ra, hơn nữa vì phòng ngừa Triệu vương và phái bảo thủ phản công, thế lực dân gian cường đại trong tay Phong Kính Tiết cũng phải tùy thời chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó hết thảy kinh biến, các việc phiền toái, vụn vặt khác, càng là đếm cũng không cần.

Lư Đông Ly nghe ngữ khí thoải mái tự tại kia của Phong Kính Tiết chỉ cười: “Nào có dễ dàng như vậy, đây cũng chỉ là một ý tưởng của ta, rất khó chân chính làm được.”

Phong Kính Tiết nhướng mày, nhìn y mỉm cười, thản nhiên nói: “Đã là người nghĩ thì nhất định có thể làm được.”

Hết thảy hết thảy đều không hề dễ dàng. Song Phong Kính Tiết chưa bao giờ muôn để ý những khó khăn chồng chất kia, chưa bao giờ nghĩ đến làm sẽ gian nan bao nhiêu.

Lư Đông Ly đã muôn làm như vậy, làm như vậy quả thật đúng, thế thì cứ tận mọi lực lượng đi làm là được! Con đường phía trước đã định ra, vậy thì mau chóng đạt thành mục đích này, sớm một ngày để Lư Đông Ly giải thoát khỏi những thị thi phi phi, vất vả nhọc lòng này, có thể mang theo tâm tình thoải mái thong dong, đi đoàn tụ với thê nhi, từ đây không chia lìa nữa, kỳ thật vốn cũng là nguyện vọng của y. Chỉ là...

“Đông Ly, năm khác đạt thành nguyện vọng này...” Phong Kính Tiết nói đạt thành nguyện vọng này như đinh đóng cột, ngay cả hai chữ nếu như cũng không thêm, chỉ là ngữ khí bỗng nhiên hơi thương cảm.

“Ngươi muốn cùng tẩu tử từ đấy ẩn cư?”-

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 410 : Đời Đời Truyền Thừa

Lư Đông Ly than khẽ một tiếng, chân mày có vẻ buồn bã.

Ẩn cự?

Người khác có lẽ nói vì nước vì dân, cúc cung tận tụy gì đó, y lại tự thấy mình chính là một tục nhân, nán lại hồng trần lâu, không muốn giải thoát, bất luận lúc nào nơi nào, bất luận thân ở hoàn cảnh như thế nào, đều muốn làm một số việc. Thuần túy chỉ là không chịu ngồi yên, mỗi thế thôi.

Chỉ là chuyện đến bây giờ, y thấy rất rõ ràng, nếu y và Phong Kính Tiết đạt thành mục tiêu đã nói, lại còn quyến luyến quyền vị không đi, với Triệu quốc đã không còn lợi ích, ngược lại phải lưu ẩn hoạn.

Thế nhưng nếu không ở trong triều, không có quan chức, vậy y còn có thể làm gì? Sở học sở trường cả đời, toàn là thuật trị thế kinh tế, làm một bách tính bình thường, lại thật sự không có đường thi triển. Sau mấy năm, y cũng còn thịnh niên, chẳng lẽ về sau cứ thế bỏ không mấy chục năm thời gian tương lai sao?

Chỉ là, không như vậy thì như thế nào?

Với địa vị uy vọng từng có, cho dù y lui ra, thân phận này cũng quá mãn cảm, có rất nhiều chuyện không phải do y muốn làm là làm được, huống chi... Uyển Trinh... Nàng cũng không nên chịu đựng phong ba nữa.

Vừa nghĩ đến Uyển Trinh, liền thấy lòng ẩn ẩn đau đớn.

Y cũng muốn bầu bạn thê tử, cũng muốn tự mình nuôi nấng dạy dỗ con, cũng

muốn một nhà ba người khoái khoái lạc lạc bên nhau, cũng muốn sinh thời, tận khả năng bù lại những bứt rứt với thê nhi.

Sự yêu quý và áy náy với thê tử, không phải trong lòng nghĩ, trong thư nói, trong miệng niệm, cho dù có, chung quy cũng nên làm gì đó, phải làm gì đó. Nếu trong những năm tháng mai sau, y còn muốn mượn danh nghĩa gia quốc đại nghĩa, tiếp tục cả ngày bận đến chân không chạm đất, lý đương nhiên mà bỏ mặc thê nhi, thế lại tính là gì?

Phong Kính Tiết thấy y buồn phiền, cũng bất giác cười khẽ.

Y trái lại rất thích Lư Đông Ly buồn phiền và đấu tranh như vậy. Y xưa nay khinh thường nhất những kẻ gọi là người tốt nhất định đem quốc gia đại nghĩa và tình cảm cá nhân hoàn toàn đổi lập. Mà với Uyển Trinh, trong lòng y cũng rất tôn kính yêu quý.

Sớm một nhà đoàn tụ là đúng. Chỉ là trong cuộc sống nếu vĩnh viễn chỉ còn lại phu thê thân mật, tình yêu ôn nhu, thế với Lư Đông Ly mà nói, lại chỉ là địa ngục.

Y cười nhìn Lư Đông Ly nói: “Sao ngươi cứ không biết biến báo như thế, trước kia khi ngươi làm Tri phủ, không phải cũng là phu thê ở chung một nơi sao. Chỉ cần ngươi về sau chú ý một chút, đừng để mình như trước kia, cứ bận đến không có thời gian trông nom tẩu là được rồi.”

Đông Ly, muốn làm một việc, muốn bỏ ra mỗi một phân tâm lực, không phải chuyện đáng xấu hổ. Cho dù là tẩu phu nhân, cũng sẽ không mong muốn để ngươi bởi vì mình mà dần dần ảm đạm hào quang.

Tại sao không thể để tẩu ở bên cạnh ngươi, nhìn mỗi một việc ngươi làm, nhìn những người khác do ngươi mà có thay đổi, nhìn mọi người tôn trọng và tán thành ngươi. Để tẩu có thể có nhiều lý do hơn, kiêu ngạo vì ngươi, tự hào vì ngươi, cũng rất tin tưởng hết thảy bởi vậy mà bỏ ra trong dĩ vãng, đều là đáng. Như vậy, mới là nhân sinh ta hy vọng ngươi có thể có được.

Tâm tư ôn nhu lả thường như vậy, y lại không nói chữ nào, chỉ cười quở trách Lư Đông Ly. Song Lư Đông Ly làm sao không cảm thụ được sự quan tâm chân thành của y, nếu có thể có nhân sinh như vậy, tự nhiên là tốt. Chỉ là y vẫn không biết, đến lúc nhàn rỗi, người như mình đây còn có thể làm gì?

Phong Kính Tiết chợt động lòng: “Đi làm tiên sinh thì thế nào?”

“Cái gì?” Bằng sự ăn ý của Lư Đông Ly với y mà nhất thời cũng không hiểu được.

“Làm tiên sinh dạy học ấy.” Phong Kính Tiết mặt mày hớn hở.

Lư Đông Ly lăng lăng nhìn y ngẩn người, ừm, việc này, việc này...

Phong Kính Tiết ha ha cười rộ: “Đừng sợ, không phải ta bảo ngươi đi dạy tiểu hài đọc Tam Tự kinh, mà là đi dạy những người trẻ tuổi lòng chí lớn, tâm buộc thiên hạ và tài hoa xuất chúng đó, làm sao để làm người, làm việc, nghiên cứu học vấn tốt hơn, lựa chọn con đường nhân sinh như thế nào...”

Chủ ý này của y, lại là nhớ tới từ chối Phương Khinh Trần. Phương Khinh Trần mở Thận Nguyên học xã, lúc đầu chỉ là nhất thời ý động, nhưng làm rồi lại cũng tìm được lạc thú.

Y có hứng thú rất buồn nôn mà yêu cầu học trò của học xã mặc quần áo màu trắng thống nhất, khi tuyển học sinh, ngoại trừ xem tài học của đối phương, đối với học trò anh tuấn xinh xắn còn cho thêm chút điểm. Sau đó hờ chút là tự mình dịch dung cải trang, lấy thân phận người sáng lập, hiệu trưởng, kiêm giáo sư khách mời chạy tới kiểm tra một phen, thuận tiện giảng mấy khóa, vừa nhìn mấy trăm thiếu niên thanh xuân bạch y phiêu phiêu mặt mày tuấn lăng chí hướng rộng lớn nhiệt huyết nhiệt tâm, tràn đầy sùng kính hành lễ với y, mấy trăm âm thanh trong trẻo cùng nhau hô “sơn trường”, thật sự quá có cảm giác thành tựu!

Vừa tự mình cảm thấy tốt, liền bắt đầu nghĩ chuyện mở rộng học xã này, mở phân hiệu ở các nơi, đáng tiếc, Tân Húc Phi chỉ nghe nói người của học xã muốn

đi Tần quốc học thuật giao lưu, lập tức cảnh giác mà một mực cự tuyệt. Kỳ thật lấy sự tự do phóng túng của nhà trưởng với học trò lão sư, cách nói ly kinh phản đạo khó tin hơn chủ trương áp chế quân quyền đều có. Nhưng Tần Húc Phi vừa nhìn đã thấu, tất cả học thuyết khác đều là ngụy trang, Phương Khinh Trần chẳng qua là đem một cây giấu vào trong rừng thôi.

Sau khi bị Tần Húc Phi cự tuyệt, Phương Khinh Trần cũng nghĩ lấy phong khí và tôn chỉ của Thận Nguyên học xã, không dễ được quân chủ nước khác chấp nhận, đương nhiên nếu dừng lại như vậy, y cũng chẳng phải là y nữa. Y bèn ra chủ ý khoác miếng da, sửa tên trưởng, che giấu thân phận chân thật đi mở phân hiệu tiếp. Chỉ là muốn ở nước khác cũng mở học xã quy mô kiểu đó, tạo ra lực ảnh hưởng kiểu đó, thu nạp anh tài thiên hạ, dù sao cần thế lực bên quan trợ giúp duy trì mới tốt. Tự nhiên, Phương Khinh Trần phải đưa chủ ý lên đám bạn học đầu tiên.

Dung Khiêm cố kỵ Yên Lãm, không bằng lòng để Phương Khinh Trần giờ trò ở Yên quốc lăm, nhưng nhìn từ phong cách năng lực của Thận Nguyên học xã, quả thật có thể bồi dưỡng ra rất nhiều nhân tài tiếp nhận chõ hay của bách gia, tầm mắt lòng dạ đều đủ rộng lớn. Những người này bồi dưỡng ra, nếu có thể cho quốc gia dùng, lại là việc may của quốc gia.

Cuối cùng, Dung Khiêm thản nhiên thảo luận chuyện này với Yên Lãm. Yên Lãm lại cực kỳ tự tin với bản thân. Sự hùng mạnh ổn định giàu có của Yên quốc, Tần quốc phải kém xa tí, trong những năm tháng y tự mình chưởng quốc chủ chính, y tin tư tưởng gọi là mất quyền Hoàng đế sẽ không truyền lưu trên mảnh đất Yên quốc. Mà đời sau... Nếu con cháu đời sau không có năng lực bảo vệ giang sơn của mình, ngai vàng của mình, thế hết thảy hậu quả đều là họ xứng đáng. Thiên hạ chưa từng có vương triều vĩnh viễn bất diệt, y cần gì phải lo lâu dài như vậy.

Để Phương Khinh Trần mở học xã ở Yên quốc, bồi dưỡng nhân tài cho Yên quốc, làm việc cho y còn không tốt? Mà y thì cực lực nâng đỡ một học thuyết khác hoàn toàn tương phản để đấu võ dài với Phương Khinh Trần. Để học trò

trong tay Phương Khinh Trần và học trò của mình phân cao thấp, lão sư của hai bên tranh luận đi, trước giờ chặn không bằng thông, y chỉ cần ở một bên xem náo nhiệt...

Mà ở Ngô quốc, bởi vì Tiêu gia và Ngô vương đã ngày càng đồi chơi gay gắt, hai bên ghét nhau, Tiêu gia cơ hồ có thể ảnh hưởng nửa giang sơn Ngô quốc, có đây ủng hộ, căn cơ của học xã đã đủ.

Phong Kính Tiết lại vẫn bận việc tân chính, không thể chú ý Phương Khinh Trần bên này, bây giờ nghe Lư Đông Ly nghĩ đến việc tương lai, lại bỗng nhiên có ý nghĩ như vậy.

Với quyền vị hiện giờ của họ, hỗ trợ Phương Khinh Trần mở trường là chuyện quá dễ dàng, với kinh nghiệm, thủ đoạn, tài lực, thế lực của Phương Khinh Trần lại thêm bên quan ủng hộ, trong khoảng thời gian ngắn có thể mở rộng quy mô học xã. Ảnh hưởng lớn, chiêu mộ một đoàn học giả danh lưu Triệu quốc, có giáo viên điều kiện tốt như vậy, nếu Lư Đông Ly cũng gia nhập trong đó, lấy chiêu bài kim quang lòe lòe của y ở Triệu quốc ra lắc lắc, đám thiếu niên học trò anh tài cả Triệu quốc có thể nhẫn được không đến đầu nhập môn hạ, chỉ sợ không nhiều lăm đâm?

Nhân tài kiệt xuất, học trò xuất chúng tuyển nhận càng nhiều, các danh sĩ đại nho khác không vào học xã sơ cũng càng nhìn mà thèm, dù sao được giáo dục anh tài đều là nguyện vọng của những đại sư này. Kể từ đó, lại có thể rất thuận lợi mà moi không ít danh nhân nữa. Có nhiều danh sư như vậy tụ lại một chỗ, càng có thể làm học trò các phương quyết một lòng, toàn tâm toàn ý muốn vào học xã.

Như vậy, nói không khoa trương, một thế hệ trẻ tuổi Triệu quốc, chí ít bảy mươi phần trăm anh tài đều tụ tập nơi này. Mà nhân sinh quan, lý tưởng chí nghiệp của những người này lại đều sẽ bị những danh sư ấy ảnh hưởng, trong số những sư phụ này, tự nhiên bao quát Lư Đông Ly.

Tương lai, các đệ tử này sẽ có một đại bộ phận bước vào sĩ đồ, trong đây lại có không ít người truyền thừa tư tưởng của Lư Đông Ly, họ sẽ tự nhiên mà đi cùng một chỗ, hình thành liên minh, trợ giúp lẫn nhau, duy trì kế tục gìn giữ rất nhiều chế độ và quy tắc y với Lư Đông Ly lưu lại trên triều đường.

Như vậy, vừa giúp Phương Khinh Trần một tay, vừa cho chí nghiệp cả đời Lư Đông Ly có chỗ gửi gắm, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?

Động ý niêm này, y liền nhân đây nói cả sự kiện với Lư Đông Ly. Tâm tư, cách làm, thủ đoạn, mục tiêu của Phương Khinh Trần y đều đưa ra, tuyệt không giấu giếm.

Lư Đông Ly tuy thấy kinh ngạc với mục đích của Phương Khinh Trần, lại lạ thường là không hề phản cảm. Y không phải Hoàng đế, không có cảm giác nguy cơ và bài xích điều này, mấy năm nay bản thân y cũng vẫn nghĩ lại rất nhiều về trung thành của thần tử, quyền lực của quân chủ, chỉ là không cẩn thận như Phương Khinh Trần thôi.

“Công khai chiêu bài Thận Nguyên học xã sơ là không ổn.” Lư Đông Ly suy tư nói, chuyện Triệu quốc, dù sao cũng không phải y và Phương Khinh Trần có thể hoàn toàn định đoạt. Quyền uy địa vị của Triệu vương vẫn cần được tôn trọng. “Nếu như đổi tên, với năng lực của chúng ta, vẫn có thể duy trì học xã này mở ra, chờ học xã cắm căn cơ, tụ tập đông đảo đại nho danh sĩ cùng tuấn tài tuổi trẻ xuất sắc nhất trong nước, trừ phi bệ hạ muốn mạo hiểm ngàn thu muôn đời bị người đọc sách mắng chết mắng thối, bằng không tuyệt đối không dám tùy tiện động.”

Trong lòng thiết tưởng học xã mai sau sẽ sáng lập ở Triệu quốc, thiết tưởng sự giao lưu và va chạm của những học vấn, tư tưởng, tri thức đó, thiết tưởng những thiêng niêng học trò đại biểu cho quốc gia mai sau đó, trong lòng Lư Đông Ly cũng dần dần có chút hướng về.

Xã hội tiếp nhận tất cả học thuật ý kiến cách nghĩ bất đồng, mọi lý niệm bất

kể là kinh thế hãi tục hay ngây ngô buồn cười, đều sẽ được dung nạp, các học trò có thể đồng thời lựa chọn chương trình học và lão sư mình thích, cũng có thể có được rất nhiều lão sư xuất sắc, học trò có thể đưa ra hoài nghi với lão sư của mình, các lão sư cũng có thể nói thoái mái, hoàn toàn không cần có bất cứ điều gì cố kỵ lo lắng. Học xã định thời cử hành hội biện luận và hội thảo luận công khai, giữa các học trò, có thể hình thành các loại đoàn thể, có cách nghĩ cách nhìn mới, có đầu đề muôn nghiên cứu, đều có thể công khai tìm kiếm bằng hữu cùng chung chí hướng, cùng nhau dắt tay đồng hành...

Nếu thật có thể đạt tới thanh thế, thành tựu như học xã Sở quốc, thế thì tương lai trong ba mươi năm, nhân vật phong vân Triệu quốc, tất nhiên phần nhiều là nhân tài ra từ học xã kia.

Những học trò thiếu niên, đến từ trời nam biển bắc ấy, hội tụ ở cùng một nơi. Họ sẽ có đôi mắt lóe sáng, sẽ có khuôn mặt tràn ngập phấn chấn, họ, họ... sẽ như tiểu đệ Đông Giác của mình năm đó, có giắc mộng tốt đẹp như vậy, trái tim nhiệt thiết như vậy, tin tưởng chính nghĩa, tin tưởng thiện lương, tin tưởng quang minh, tin tưởng dựa vào nỗ lực có thể làm một số việc cho quốc gia, cho bách tính, cho thiên hạ.

Không dừng, y hơi buồn bã, hơi hướng về, lại hơi xót xa.

Làm huynh trưởng, đối với tiểu đệ tuổi trẻ kia, y chỉ cưng chỉ yêu, lại không dạy dỗ hướng dẫn nhiều hơn. Y làm tiểu đệ y, mang theo một trái tim nóng hổi, không hề phòng bị đâm đầu vào quan trường lạnh băng hắc ám, từ từ bị lạnh triệt lạnh thấu.

Mà rất nhiều năm về sau, biết đâu y sẽ có cơ hội đổi mặt với vô số thiếu niên giống Đông Giác, những người đó sẽ là nhân tài xuất sắc nhất trong số học trò thiên hạ, sẽ là hy vọng và quang minh của quốc gia tương lai.

Như vậy, y có thể làm gì đó cho họ không? Có lẽ có thể cho họ lòng tin kiên định hơn, ánh mắt thông thấu hơn, lòng dạ rộng lớn hơn, tính tình độ lượng hơn.

Để họ có thể ôm chân tâm nhiệt huyết vào đời, lại không để người bị mưa gió lạnh dần, cho họ có thể thi triển một bầu tráng chí, rồi lại có đủ năng lực và kỹ xảo, chống lại minh đao ám tiễn tứ phương.

Nếu như y đã không thể làm gì cho quốc gia này nữa, thế thì có lẽ y có thể tận mọi sức lực, trợ giúp những người tương lai có thể làm rất nhiều rất nhiều cho quốc gia này.

Nhin Lư Đông Ly dáng vẻ xuất thần, Phong Kính Tiết lảng lặng mỉm cười. Y biết, Lư Đông Ly sẽ lựa chọn cuộc sống như vậy. Cho dù bản thân rời khỏi quan trường, rời khỏi sân khấu phong quang xán lạn nhất kia, một thân sở học, một tấm chân tâm ấy, làm sao có thể bỏ không lâu dài.

Lý tưởng của y, chí nghiệp của y, truy cầu của y, đâu biết sẽ không được kế thừa, được truyền bá, được tin tưởng, được giữ vững trên thân của một rồi lại một thế hệ.

Trên đời này, không chỉ một Lư Đông Ly. Trước y có, sau y có, rất nhiều những câu chuyện ghi lại trên sách sử ấy, chưa bao giờ là văn tự xa xôi mà lạnh băng, mà là một rồi lại một, người và sự từng ấm áp mà nhiệt huyết.

Khi Lư Đông Ly không thể chống một mảnh trời cho Triệu quốc nữa, y có thể thử dạy ra rất nhiều rất nhiều nhân tài chống trời cho quốc gia. Y tin Lư Đông Ly sẽ là lão sư tốt nhất.

Trên thân những người đó, tương lai mang theo nhiệt huyết của y, tín niệm của y, những người đó tiếp tục, sẽ là con đường của y, chí nghiệp của y.

Luận đến học vấn, Lư Đông Ly sẽ không kém bất cứ danh nho học giả nào, y thiếu niêm đã có tài danh, không hề chỉ trên thơ từ văn chương, học vấn thuật nghiệp đều từng hạ công phu, chẳng qua lúc trước dù sao cũng còn trẻ, tối đa chỉ phân tích nghiên cứu tư tưởng học thuyết của vãng thánh tiên hiền thôi.

Sau đó bao bận chìm nổi lịch luyện, y từng đảm nhiệm đủ loại quan chức,

gặp đủ kiểu nhân tình sự thái, y từng lĩnh binh, y từng chủ chính, y từng gặp phản bội và thương tổn lớn nhất, y từng có sự chán nản và sa sút dài nhất đau khổ nhất.

Những năm gần đây, trải qua đủ loại nghĩ lại với nhân sinh, với thế sự, với quốc gia, rồi thêm trong lúc câu thông trao đổi với Phong Kính Tiết, bị Phong Kính Tiết hoàn toàn không gò bó với tư tưởng quan niệm cố hữu ảnh hưởng và thay đổi, nếu có thể cho y buông xuống công vụ nặng nề, dốc lòng chỉnh lý thể hội, cực có cơ hội trở thành bậc thầy một phuơng, sáng chế một loại tư tưởng học thuyết mới.

Mà so với các học giả danh nho khác, ưu thế lớn nhất của Lư Đông Ly, ngay ở kinh nghiệm làm quan nhiều năm trên các chức vị, mà kết hợp những kinh nghiệm này cùng lý niệm chính trị, tư tưởng nhân sinh của Lư Đông Ly hiện giờ, tất nhiên có đủ lực lượng ảnh hưởng dạy dỗ rất nhiều người. Học trò được y dốc túi truyền thụ dạy bảo, lúc làm việc có thể bớt được rất nhiều đường vòng, lúc gặp phải suy sụp cũng có thể có tâm chí kiên định hơn để đổi mới.

Sau khi tư tưởng được kế thừa, trạng thái chính trị những năm gần đây Lư Đông Ly và Phong Kính Tiết cố gắng tạo thành cũng có khả năng chân chính hình thành một chế độ có thể làm đại đa số thừa nhận tin tưởng và mong muốn giữ vững, từ đấy truyền thừa tiếp nữa.

Phong Kính Tiết mỉm cười rất lâu, bất giác cũng hơi xuất thần.

Cuộc sống của Lư Đông Ly mai sau sẽ là thế nào đây?

Rốt cuộc tháo xuống gánh nặng và trách nhiệm lâu dài, rốt cuộc không cần ứng phó tất cả minh đao ám tiễn, bụng dạ hiềm ác nữa.

Tại một nơi sơn minh thủy tú của Triệu quốc, sẽ có một tòa học phủ to lớn.

Nơi đó, có non xanh, có nước biếc, có rừng trúc, có rất nhiều rất nhiều thiếu niên học trò xuất sắc nhất đến từ các nơi trong cả nước cầu học ở đấy, cũng có

rất nhiều rất nhiều lão sư có thành tựu có danh vọng có học thức, dẫn theo gia đình, thụ đồ giảng dạy tại đây.

Nơi này cuối cùng là ánh dương xán lạn, sức sống bùng bừng. Giữa lão sư và lão sư, lão sư và học trò, học trò và lão sư nơi này, đều sẽ thảo luận sôi nổi, tranh luận kịch liệt, nhưng hết thảy đều là vì chân lý trong lòng họ kiên trì muốn thấy, mà không liên quan đến bất cứ tư oán gì.

Ở nơi này, y có thể vui vẻ giao lưu học vấn và tư tưởng với tất cả lão sư, y có thể đứng trên bục giảng, không hề giữ lại mà giải thích truyền thụ chí nghiệp tư tưởng của y.

Sẽ có rất nhiều người cực có danh vọng học vấn tương giao với y, tranh luận với y, có thể tranh cãi đến không thể giải quyết, cãi xong lại cầm tay luận giao tình.

Sẽ có rất nhiều đôi mắt ngay thật nhìn y. Từ trong dạy dỗ của y, dần dần cảm thụ tâm linh của y, thể hội lòng dạ của y, chậm rãi minh bạch y là người như thế nào, vì thế trên những khuôn mặt trẻ tuổi mà trong sáng ấy, sẽ có sự kính yêu và tôn sùng thật lòng, họ sẽ gọi y: Lão sư!

Rất nhiều năm về sau, những người từng là thiếu niên ấy, sẽ ở các vị trí trọng yếu bất đồng của quốc gia này, yên lặng đi con đường của mình. Trong đó có người đã dần dần giữa hồng trần thế sự này, lãng quên nhiệt huyết thuở trước, nhưng cũng nhất định sẽ có người kiên định ghi nhớ chí hướng năm đó.

Nhưng mà vô luận thế nào, họ đều sẽ thường nhớ lại quãng thời gian tốt đẹp từng niên thiếu khinh cuồng. Khi đó, họ từng có một vị lão sư.

Vị lão sư từng làm rất nhiều chuyện vì quốc gia, từng có danh vọng cực kỳ vĩ đại, khi dạy dỗ họ, lại ôn hòa thân thiết như huynh trưởng kia.

Lão sư hiểu được rất nhiều đạo lý, có rất nhiều điều là họ chẳng những chưa từng nghĩ, thậm chí cả mơ cũng không mơ được, nhưng mà khi lão sư dùng ngôn

ngữ ngắn gọn dễ hiểu nói ra những đạo lý ấy, liền thấy trong đầu lóe quang hoa, cả thiên địa đều sáng ngời. Dỗi mắt nhìn lại, thế gian vạn vật đều sinh động hơn dĩ vãng rất nhiều, với nhân sinh, với thế giới, từ đây đã có nhận thức mới.

Lão sư từng nhậm rất nhiều chức quan. Hơn nữa bất kể thân tại vị trí nào, đều làm cực kỳ xứng chức, không... Đâu chỉ là xứng chức. Mà tất cả kinh nghiệm y bởi vậy có được, đều dốc túi dạy cho họ. Nếu chưa từng được chỉ bảo như vậy, họ hôm nay không có khả năng đi được xa như vậy, tốt như vậy.

Lão sư sẽ giải nghi hoặc cho bất cứ ai, cũng khoan dung hoài nghi truy hỏi của mỗi một học trò. Y có thể thảo luận vấn đề cùng các học trò, có thể một hai lần sai lầm rất nhỏ cực ít xuất hiện, thành tâm nhận sai. Y sẽ cười kể những câu chuyện nhiệt huyết thiết mã kim qua, lĩnh binh đánh giặc nhiều năm trước, y thậm chí có thể tự mình dạy họ cưỡi ngựa bắn tên, kiếm thuật vật lộn. Bốn năm học trò họ hợp lực, vậy mà còn không đánh lại lão sư một văn nhân.

Lão sư có thê tử cực mĩ lệ hiền淑, còn có một hài tử thập phần thông minh đáng yêu. Họ thường tụ hội trong nhà lão sư, nói nói cười cười, cả ngày lẫn đêm một đám người tranh luận một vấn đề không chịu thôi. Lão sư mỉm cười mà dung túng lắng nghe, chưa bao giờ làm phiền họ, sự mẫn quan tâm mà ôn nhu tiếp nhận họ, chưa bao giờ hiềm họ không biết chừng mực. Nhà lão sư không lớn, lại rất ấm áp, không xa hoa, nhưng sự mẫn bố trí nơi nơi đều thấy ý nghĩa.

Đồ ăn sư mẫu làm cực kỳ ngon miệng, đến nay nhớ lại, vẫn khiến người hồi vị, tiểu sư đệ luôn theo bên cạnh, từng tiếng gọi họ là huynh trưởng...

“Vậy ngươi, Kính Tiết...”

Thanh âm bỗng nhiên vang lên bên tai, cắt ngang dòng suy nghĩ càng lúc càng xa xôi của Phong Kính Tiết.

Y nhất thời chưa lấy lại *** thẵn, thoảng mù mờ mà “Hả?” một tiếng.

Lư Đông Ly lắng nghe y, thanh âm trầm tĩnh lạ thường: “Vậy ngươi?”

Không có quá nhiều giải thích thuyết minh, y chỉ nhàn nhạt hỏi lại hai chữ kia.

Phong Kính Tiết ngắn người, y không biết, vẻ tươi cười càng lúc càng xa xôi mờ ảo trên mặt mình kia vẫn chưa thu lại, y lảng lăng nhìn Lư Đông Ly, qua một lúc lâu, mới coi như hiểu được, Lư Đông Ly đang hỏi gì.

Vậy ngươi? Kính Tiết?

Vậy ngươi?

Trong những năm tháng mai sau, trong bức tranh mỹ lệ vô cùng tốt đẹp ấm áp làm người ta vô hạn hướng về mà y phí hết tâm huyết, một tấm chân tâm thiết tưởng mưu hoa cho Lư Đông Ly kia, không có Phong Kính Tiết! –

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 411 : Một Sợi Dây Nối

Ta? Ta tự nhiên sẽ rất tốt. Phong Kính Tiết uể oải vươn vai, bật cười ra tiếng: Cuối cùng không cần ngày ngày làm việc nữa, chẳng lẽ ngươi còn cảm thấy ta sẽ có vấn đề gì, phải làm ngươi nhọc lòng sao?

Lư Đông Ly lặng thính không nói gì, chỉ lặng lặng nhìn bằng hữu tốt nhất đời này.

Người này, tự nhiên không gì có thể để người ta phải lo lắng cho y.

Y không phải người khác, y là Phong Kính Tiết. Y là Phong Kính Tiết thiên hạ rộng lớn, có thể đi hết, vạn trượng hồng trần, đều có thể trải hết, có thể xuất thế, cũng có thể nhập thế.

Nhưng mà, y chỉ im lặng nhìn Phong Kính Tiết như vậy, cho đến khi vẻ tươi cười trên mặt Phong Kính Tiết dần dần hơi không duy trì được nữa. Lư Đông Ly quay đầu đi, trông chân trời xa xăm, muôn rất nhẹ nhàng rất tùy ý mà hỏi, lời hỏi ra, lại vẫn đượm buồn: Kính Tiết, tương lai, ngươi sẽ làm gì, ngươi sẽ...

Y dừng một chút, cuối cùng vẫn hỏi ra: Người sẽ ở nơi nào?

Phong Kính Tiết rất nghiêm túc, ít nhất nhìn như rất nghiêm túc mà nghĩ nghĩ. Ta cũng sẽ làm lão sư khách mời ở học xã, thỉnh thoảng đi giảng một chút cũng nên.

Tiểu tử Phương Khinh Trần kia đã tuyên bố sẽ không bỏ qua cho đám bạn học họ. Bất kể lập học xã ở quốc gia nào, lao công miễn phí không đòi tiền đều là càng nhiều càng tốt, y và Dung Khiêm khẳng định trốn không thoát. Ngay cả

Tiêu Thanh Thương, thân là nữ tử, thân phận lại không tiện, cũng khó nói liệu có bị y bám lấy dịch dung cải trang, giả thể ngoại cao nhân đi giảng bài.

Bất quá người như họ, đứng ở khách tịch, ngẫu nhiên đi truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc cho một đám thiếu niên thanh xuân bạch y như tuyết, hưởng thụ ánh mắt thuần khiết mà sùng kính một chút, thật sự là chuyện rất thoải mái. Thế nhưng thật sự muốn định tính khí, coi đây là công tác chính thức hạng nhất, năm năm tháng tháng ngày ngày một lòng một dạ mà làm, việc này... việc này... việc mà bản thân Phuong Khinh Tran y còn chẳng làm được thì cũng không thể chỉ trích đám bạn học họ chứ.

Lư Đông Ly thu hồi tầm mắt, lại nhìn Phong Kính Tiết. Phong Kính Tiết bị tầm mắt bình tĩnh của y dòm chòng chọc phải hơi ngứa ngáy, cười khan một tiếng: Người sẽ không để ý, khi ta đi học xã dạy học, thuận tiện tới nhà người ăn chục ở nhở chứ.

Lư Đông Ly cười, trong lòng lại vẫn hơi khó chịu.

Kỳ thật y đã sớm biết, thời điểm hết thảy yên ổn, Phong Kính Tiết tất nhiên không thể nào ở lại bên cạnh y lâu dài.

Lương băng tri kỷ, vì lý tưởng đồng dạng mà sóng vai phẫn đấu, sau khi sự thành, cùng nhau ở ẩn, hai nhà sống cạnh, nhiều đời giao hảo, luôn là mỹ đàm giai thoại. Nhưng mà, Lư Đông Ly có thể có tử, Phong Kính Tiết lại luôn luôn tự do bất định như gió.

Cũng như với tính tình của Lư Đông Ly, không thích hợp cuộc sống nhàn nhã ẩn cư lâu dài, với tính tình của Phong Kính Tiết, đồng dạng không thích hợp nán lại một chỗ quá lâu dài, vô công rồi nghề bồi hão hữu sống qua ngày.

Ở bên cạnh cười nhìn người ta phụ từ tử hiếu, phu thê ân ái, đương nhiên mà nhận sự chiêu đãi và quan tâm của họ, không chừng thời gian dài còn phải để tẩu tử nhọc lòng hôn sự của y, hảo tâm giúp y tìm kiếm nữ nhi tốt các nơi. Tuy nói những thân cận quan tâm này, với người bình thường là không thể bình thường

hơn, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới khả năng này rời lên đầu mình, Phong Kính Tiết phải hơi xanh mặt, Lư Đông Ly cũng cảm thấy rất không đúng.

Phong Kính Tiết thật lòng tôn trọng Tô Uyển Trinh, cũng có sự quan tâm do Lư Đông Ly mà ái ốc cập ô, y kính trọng vị tẩu tử này, y cũng sẽ yêu quý chất nhi Lư Anh Nhược kia. Y sẽ rất vui lòng ngẫu nhiên đến ở vài ngày, cùng Lư Đông Ly cười nói những chuyện đã qua, nhận sự chăm sóc ôn nhu cẩn thận mà tuyệt không mảy may quấy rầy của Tô Uyển Trinh, nhàn nhã thì còn trêu đùa tiểu chất nhi đã lớn thành đại nam hài. Trong khoảng thời gian ngắn, đây là một loại lạc thú. Nhưng cũng chỉ là trong thời gian ngắn.

Gặp nhau dễ, sống chung khó. Gọi là thân như một nhà, thậm chí chính là vốn không hề là người một nhà.

Ngân ấy năm qua, Phong Kính Tiết và Lư Đông Ly sóng vai đi qua ngân ấy năm tháng, ngàn ấy phong ba. Xưa nay ăn ngủ chung bước, trước giờ có nạn cùng chịu, sớm là cánh tay nhau, một phần của nhau.

Thế nhưng thân cận hơn, gia đình bên kia, nói cho cùng không phải gia đình mình. Phong Kính Tiết một thân một mình, tại mọi thời điểm, nhà của y đều có thể là nhà Lư Đông Ly. Mà tương lai một ngày nào đó, nhà Lư Đông Ly, lại không phải là nhà Phong Kính Tiết.

Y không thể nào ở trong nhà Lư Đông Ly lâu dài, y thậm chí không thể an cư lân cận Lư gia.

Y chưa bao giờ là loại người sẽ an an sinh sinh nán lại một chỗ, trừ thỉnh thoảng đi dạy, đến nhà lão hữu hưởng thụ niềm vui đoàn tụ thì chẳng có việc gì.

Y là gió là mây, không trói không buộc, mà mình... là đá là núi, chung quy chẳng thể vĩnh viễn đuổi kịp bước chân y.

Lư Đông Ly nhẹ giọng hỏi: Người sẽ đi đâu?

Phong Kính Tiết nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu: Hiện tại làm sao mà nói rõ được, không ngoài xem phong cảnh nơi nào đẹp hơn, rượu nơi nào ngon nhất, mỹ nhân nơi nào xuất sắc nhất, nơi nào...

Kính Tiết... Lư ĐÔng Ly trầm giọng gọi y, ngữ khí hơi trách cứ.

Phong Kính Tiết cười chớp mắt với Lư ĐÔng Ly. Được rồi, ta biết ngươi không nỡ rời ta, ta sẽ thường đến thăm ngươi, có thứ gì tốt, nhất định sẽ không quên ngươi đâu.

Y cơ hồ là hơi buồn cười mà nói: Ngần ấy năm, xa cách nhiều lần như vậy, cũng chưa thấy ngươi dây dây dưa dưa, dùng dùng dằng dằng như thế.

Lư ĐÔng Ly cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Đúng vậy, y không nỡ, vừa nghĩ đến tương lai rất nhiều năm tháng chia ly, liền thấy không nỡ.

Vốn cho là sớm đã quen chia ly, vốn cho là lòng dạ hai bên đều đã rộng rãi đến mức có thể xem nhẹ chia ly.

Năm đó khi y còn là quan địa phương, mà Phong Kính Tiết dạo chơi thiên hạ, hai bên chính là trong chia ly bảo trì mối quan hệ quân tử chi giao nhạt như nước.

Chia ly như vậy, kỳ thật là vui mừng mà tốt đẹp. Bận rộn mà mỏi mệt, ngẫu nhiên nghĩ đến Phong Kính Tiết không biết đang tiêu dao tự tại nơi nào, luôn hiểu ý mà cười, ngẫu nhiên nhận được thư và lễ vật phuong xa, dù bận đến mức cả thời gian hồi âm cũng không có, tuy rằng thường lắc đầu bật cười với lễ vật hiếm lạ cổ quái của Phong Kính Tiết, nhưng mà, loại vui mừng từ sâu trong lòng chảy ra đó, lại không thể mảy may che giấu. Từng làm bạn mấy năm ở Định Viễn quan, từng vì phát triển tân chính mà mấy năm bên nhau, cũng không phải chưa từng chia ly thời gian dài. Vì công sự, một người lưu thủ chỗ cũ, một người đi nơi khác, loại sự tình này vẫn thường có. Huống chi Phong Kính Tiết còn từng

vì trị liệu cho Yên quốc Dung Khiêm mà đi mấy tháng không về.

Khi đó cười tiễn y rời đi, mỉm cười đón y quay về. Mỗi khi nhớ đến y, trong lòng luôn yên ổn đầy đủ, cho dù y không ở bên người, bên cạnh cũng dường như luôn có bóng dáng y, phảng phất chỉ cần hơi quay đầu, là có thể nhìn thấy mặt mày y, phảng phất chỉ cần vừa mở miệng, là có thể nghe thấy thanh âm quen thuộc của y đáp lại.

Thế nhưng hiện tại. Nghĩ đến mấy năm sau, cuộc sống yên ổn ổn, cùng với chia ly sau yên ổn, trong lòng ngược lại chợt hơi trống vắng.

Hiện giờ quay đầu nghĩ lại, tuy nói dối vắng thời gian ngày đêm làm bạn nhiều như vậy, nhiều như vậy, nhưng hóa ra không ai khắc ý muốn ngày ngày thủ nhau, chỉ là thời sự bức, thế cục biến ảo, cho nên phải dựa vào nhau, đồng lòng hợp lực đi đổi mặt.

Khi đó cho dù hai bên chia ly, y cũng chưa bao giờ thấy tịch mịch. Có lẽ chỉ bởi vì y biết người kia luôn có ngày trở về. Ngày ấy vô luận là xa hay gần, cuối cùng sẽ đến.

Mà hóa ra, bắt đầu từ khi đó, đã định trước nếu có một ngày, thế cục gian nan không còn, các phương phong ba bình định, ngược lại là lúc chia ly chân chính.

Trên biển khơi mênh mang này, nhìn cột cao buồm mạnh này, nhìn biển rộng trời xa này... nhìn thế giới vô cùng này, nhìn y... Có thể đi bao xa, có thể đi thẳng đến chân trời y đúng là thật sự không muốn, thật sự...

Lần này họ còn chưa chia ly, mà y đã tư niệm người kia mất rồi.

Đông Ly, sự rộng rãi của người đi đâu rồi? Thanh âm của Phong Kính Tiết mang theo ý cười, cũng kèm một chút tức giận. Không cần lo lắng cho ta, vô luận thế nào, ta luôn có thể sống rất tốt.

Kỳ thật bản ý của y, là muốn cười đến vô tâm vô phế, hai mắt loang loáng ở

trước mặt Lư Đông Ly giả tưởng một chút, thời gian hạnh phúc du sơn ngoạn thủy, ôm mĩ nhân làm vui vẻ sau, đồng thời hơi phàn nàn một chút rằng mấy năm nay vất vả mệt nhọc, bó tay bó chân, vì vẻ sau rốt cuộc có thể được tự do mà cảm thán.

Song nhìn vẻ mặt Lư Đông Ly hơi bi thương, lại cả bi thương cũng không thể để mình bi thương quá nhiều kia, rốt cuộc làm y mềm lòng, buông xuống hết một số lời cười đùa.

Đông Ly... Y rất muốn để người kia yên tâm, nhưng mà cho dù là vì để Lư Đông Ly yên tâm, y cũng sẽ không thay đổi lựa chọn của y.

Tội gì kia chứ.

Đông Ly sẽ có một gia đình rất tốt, rất tốt, chợt có một ngày, y viễn hành thiên nhai quay về, nhìn ánh nến ấm áp kia, cũng sẽ sinh ra cảm giác gia đình. Nhưng mà, người ngoài tốt hơn, cũng chẳng phải Đông Ly, ở lại lâu dài, tất không tự tại.

Đông Ly, trong nhân sinh của ngươi mai sau, tự nhiên vẫn có ta, trong tất cả hoan lạc hạnh phúc của ngươi mai sau, tự nhiên cũng sẽ không thiếu ta, chỉ là... chỉ là, đã không cần trong mọi thời gian, đều trống nom nhau...

Lời nói ấm áp kia, làm Lư Đông Ly dần dần thu hồi tâm tư có chút xa xôi lộn xộn, khe khẽ thở dài một tiếng: Ta đâu phải lo lắng thay ngươi, ta chẳng qua là lo lắng bản thân ta, liệu có nhớ ngươi quá không.

Đâu cần lo lắng thay Phong Kính Tiết, y là một người tiêu sai mà cường đại như vậy. Người có thể lo lắng rùng rợn thảo nguyên, núi sông biển hồ, nhưng mà ngươi cần lo lắng cho gió sao?

Người nọ, y không phải Tô Uyển Trinh.

Tô Uyển Trinh chỉ yên lặng thông đồng kỳ thật cũng bị động mà chờ đợi lâu

dài để được bên nhau, mà y thì vĩnh viễn chỉ năm giữ chủ động, nhân sinh tùy ý vui vẻ, tận tình hưởng thụ hết thảy tốt đẹp trên thế gian này, ngẫu nhiên chợt động lòng, quay đầu thăm viếng là được.

Người nọ không phải Tô Uyển Trinh... Nhớ Tô Uyển Trinh, y còn có thể nỗ lực làm tốt sự tình nhanh hơn, tranh thủ sớm một ngày gặp lại, nhưng nhớ Phong Kính Tiết, lại đành phải lặng lẽ ở nhà chờ đợi, thật sự nhớ hết chịu nổi, cầm bút viết phong thư, lặp đi lặp lại chẳng qua là, Kính Tiết, nếu có rỗi rã, đến thăm ta đi...

Nhưng mà, ngay cả chõ gửi, sợ cũng chẳng tìm được.

Phong Kính Tiết không phải Tô Uyển Trinh.

Tô Uyển Trinh dịu dàng tốt đẹp, kiên cường tự tôn, tình cảm thê lương hơn cũng muốn nỗ lực để mình sống tốt, nỗ lực không đau buồn gào khóc, nỗ lực không lộ ra bất cứ dáng vẻ gì là đau khổ bất lực, làm thế nhân thương hại, nỗ lực để mình sống tốt, đừng làm cho y càng thêm không yên tâm.

Mà Phong Kính Tiết thì căn bản không cần khắc ý để mình sống tốt, y trời sinh chính là cường giả, trời sinh đã chẳng có bất cứ nghịch cảnh gì có thể làm y không khoái hoạt.

Lập kỳ công cái thế, lại bị biếm thành hỏa đầu quân, y cũng có thể không chút khiên cưỡng sống ra khoái ý và tự tại của y như thường. Y chẳng cần người khác lo lắng, y chẳng cần người ngoài vướng bận, không còn trói buộc và liên lụy, với tài trí năng lực và tài phú của y, bất kể ở nơi nào trong thiên hạ, cũng nhất định sống tốt nhất khoái hoạt nhất tùy ý nhất.

Cuộc sống của y vĩnh viễn muôn màu muôn vẻ, mỗi một ngày đều có điều mới lạ, mỗi một ngày đều có kinh hỉ. Có lẽ, ngẫu nhiên sẽ nhớ tới một hảo hữu, thoảng buồn bã. Nhưng ngay cả buồn rầu như vậy, y cũng không cần khắc ý kiềm chế, đã có thể một lần nữa cao hứng lên.

Nếu nhớ đến Tô Uyển Trinh, sẽ càng thêm bi thương bận lòng xấu hổ bất đắc dĩ. Nhưng nếu là nhớ đến Phong Kính Tiết, cũng chỉ dành mỉm cười, vui mừng thay y, khoái lạc thay y, mỉm cười tưởng tượng lúc này Phong Kính Tiết đang ở nơi nào, lấy phương thức nào hưởng thụ nhân sinh, cũng tận lực để mình vì thế mà cảm thấy hạnh phúc.

Thế nhưng y lại vẫn thật sự không muôn.

Kính Tiết, ta chỉ sợ, ta sẽ rất nhớ ngươi.

Kính Tiết, kỳ thực... kỳ thực ta thật sự muôn cùng ngươi đẹp khắp non sông, nắm tay dạo chơi, ta...

Đúng vậy, y thật sự muôn, y thật sự từng muôn, nhưng mà chỉ là muôn!

Y là Lư Đông Ly, y không phải Phong Kính Tiết.

Y không thể nào bỏ rơi thê nhí không đếm xỉa, cũng không thể dẫn thê nhí theo y dạo chơi thiên hạ. Lui một vạn bước nói, cho dù y có thể, y cũng sẽ không làm.

Cần gì chứ? Tội gì chứ?

Y là Lư Đông Ly, y không phải Phong Kính Tiết. Người kia yêu mời mỹ nhân, yêu uống mỹ tửu, tiêu tiền như nước nhưng e rằng chỉ vì cược một khắc sau hoa rơi đầu cành là thành đôi thành cặp, hay cô linh linh một đóa phiêu linh. Mà y, sẽ chỉ mỉm cười nhìn, thấy người nọ vui mừng phóng túng, y cũng liền cảm thấy vui vẻ khuây khỏa.

Nhưng mà thật muôn y vĩnh viễn sống như vậy, y kỳ thật sẽ không quen, khó mà học được. Y và người kia thân như một thể, phân thân lẫn nhau. Thế nhưng y và người kia lại vẫn là hai người bất đồng.

Cần gì chứ? Tội gì? Phải dắt díu gia đình, vướng víu y, vất vả y, khiến y bởi mình mà không thể tự do.

Cho nên, dù là nghĩ như vậy, cũng chỉ nháy mắt rồi qua, dù là suy nghĩ như vậy bỗng nhiên dâng lên, lại lập tức nhạt xuống.

Phong Kính Tiết hơi ngẩn ra, ngưng mắt nhìn y, vẻ ấm áp trong ánh mắt từ từ tan ra, sau đó cười ầm lên: Người muỗn? Hãy học bốn chữ ăn uống chơi bời trước đi rồi nói sau, tìm một mỹ nhân dựa lên người người, người có thể sợ vã một thân mồ hôi lạnh, cuộc sống tiêu dao của ta, người làm sao sống được.

Y nghiêm mặt chỉ Lư Đông Ly, người đừng có cho là tấu tử ta tính tình tốt, nên cái gì cũng có thể nhịn, càng là tính tình dịu dàng, không thể nhịn được phát tác lên mới càng lợi hại, tấu mà biết ta làm hư người, người với ta, tấu có thể tha cho ai?

Ngôn từ vui đùa như vậy, lại chỉ làm Lư Đông Ly cười khổ một tiếng.

Phong Kính Tiết cũng không tiện lăng nhăng với y như vậy nữa, cười khan nói, trầm mặc một chút, vẻ mặt lại dần dần dịu xuống, nhẹ nhàng nói: Đông Ly, ta sẽ thường tìm người. Nếu tấu tử chịu thả người, ta cũng sẽ ngẫu nhiên dắt người ra bốn phương vui chơi, cũng là việc khoái ý thoải mái. Ta...

Y rốt cuộc than khẽ một tiếng, nhanh nhẹn nói: Quên đi, chẳng biết đã nợ người những gì. Có người ở đó, bất kể ta đi đến nơi nào, cuối cùng cũng không đi xa nỗi.

Y đang than thở, nhưng mà ngữ thanh ôn nhu như vậy, lại chỉ là ngôn ngữ như có tiếc nuối.

Người kia coi y là gió là ưng, ngàn dặm không bị trói buộc, mà y lại biêt, lần này quay đầu vào đời, y sớm là con diều kia, cho dù bay cao hơn, trong ngực cũng đã buộc một sợi dây. Nếu dây này đứt, y không còn ràng buộc, nhưng cũng khó mà lấp đầy một phần trống vắng trong lòng kia.

Trong lòng Lư Đông Ly chợt nóng lên, lại chợt đắng chát, Kính Tiết... Y gọi

người kia, thanh âm cực nhẹ, phảng phất có rất nhiều lời muốn nói ra, nhưng mà, gọi cái tên đã in sâu vào linh hồn ấy, bỗng nhiên lại quên mất ngôn ngữ.

Phong Kính Tiết lại đã mỉm cười quay đầu nhìn tận cùng sóng nước cuồn cuộn phía trước: Qua hai ngày nữa là đến Ngô quốc rồi...

Đúng vậy, qua hai ngày nữa là đến Ngô quốc. Qua hai ngày nữa, y sẽ nhìn thấy thê thiêng. Người của Tiêu gia hắn đã sớm cho Uyển Trinh biết hành trình của y. Hai ngày này, Uyển Trinh và Anh Nhược sợ là đều vui mừng mà đứng ngồi không yên, cả ngủ cũng không ngủ được ấy nha.

Thê tử dịu dàng hiền淑 kia của y, sẽ soi gương trang điểm, cố gắng dùng trang hoa che giấu khuôn mặt tiêu tụy, sẽ may áo mới, tận lực đừng để mình lộ ra quá gầy gò.

Nàng sẽ tìm rượu ngon nhất trong nhà, nàng sẽ phiền não nấu nướng món gì đó để nghênh đón y, nàng sẽ dắt con, chờ ở ven biển rất lâu, ngóng hết đôi mắt sáng, nàng sẽ...

Y yên lặng sóng vai đứng chung một chỗ với Phong Kính Tiết, nhìn biển xanh nắng gắt, vạn dặm không sóng kia.

Những năm tháng mai sau, Phong Kính Tiết có thể tưởng tượng, kỳ thật y cũng có thể tưởng tượng.

Người hoàn toàn không quyến luyến quyến thế, công thành mà lui thân là y, chắc chắn được hưởng vinh quang và danh vọng lớn lao. Mà Phong Kính Tiết làm phụ tá, đại bộ phận thời gian chỉ ẩn phía sau y, lại ắt phải dần dần biến mất khỏi mắt người đời.

Mấy năm sau, y sẽ ở trong học phủ phong cảnh như tranh đó, có được rất nhiều đệ tử, có được sự khâm phục và kính yêu của vô số người. Y sẽ có thê tử ôn nhu tốt đẹp nhất, hài tử thông minh lanh lợi nhất, y có thể cùng rất nhiều hồng nho uyên bác lui tới giao du, y có thể đem tất cả lý tưởng chí nghiệp, truyền cho

hậu nhân.

Y sẽ còn có một băng hữu tốt nhất tốt nhất.

Băng hữu bất kể đi nơi nào, luôn sẽ có thư từ không ngừng gửi cho y kia.
Băng hữu bất kể đến chân trời hay góc bể, luôn sẽ có rất nhiều lẽ vật hiếm lạ cỗ
quái tặng về kia.

Thỉnh thoảng, y sẽ nhận được thư từ ngoài ngàn vạn dặm đưa tới, sau khi mở
ra, thấy trên tờ giấy trắng thuần kia, kiểu chữ quen thuộc mà tiêu sái, phảng phất
văn tự phi dương ấy, chính là mặt mày người nọ, nụ cười của người nọ.

Trong thư sẽ cho y biết, ngày nào, người nọ sẽ trở về tụ hội.

Vì thế y vui mừng mấy ngày liên tục, vẻ tươi cười trên mặt đều không thể thu
lại, thê tử y mềm mại đào vò rượu chôn dưới hoa cúc lên, tận tâm thu xếp, chuẩn
bị, nghênh đón người bạn cả nhà họ vẫn đều đẽ trong lòng. Vì thế vào tảng sáng
nào đó, có người một tập bạch y, cười bạch mã, một đường đẹp hoa mà đến.

Vì thế vô số năm tháng dĩ vãng liền trở về trước mắt, y và người kia nói ngần
ấy những lời nói không xong, hoàn toàn không biết thời gian qua nhanh như
điện, y và người kia uống ngần ấy mỹ tửu ngấm chậm mà kéo dài, lúc say mèm
lại không phải vì mỹ tửu.

Biết đâu hảo băng hữu sẽ tồn tâm cho y một niềm kinh hỉ, không nói không
rằng lặng lẽ trở về.

Vì thế vào một buổi hoàng hôn tịch dương như lửa nào đó, y dạy học trò
xong, đạp cỏ xanh hoa rơi quay về, lại nghe thấy một tiếng gọi khe khẽ phía sau.

Đông Ly.

Nghe tiếng quay đầu, người nọ mềm mại trước một dải rừng trúc xanh biếc,
tịch dương mà bạch y thành màu vàng nhàn nhạt.

Vì thế trong khoảnh khắc mắt hơi ướt, rồi lại không tự giác cười rộ lên, vui mừng từ trong ***g ngực dần dần tràn ra, dù là gió đêm lướt qua bên cạnh, hoa rơi tung bay trên đỉnh đầu, đều trở nên nhu hòa đẹp đẽ.

Người nọ lúc này lại không kiên nhẫn vào nhà làm khách, mà là kéo tay y, không phân trần kéo y cùng dạo bước.

Thê tử y sẽ mỉm cười đứng trước cửa mà tiễn, trong đôi mắt sáng, toàn là ôn nhu và vui mừng vì sự vui vẻ của y.

Băng hữu bốc đồng kia, sẽ kéo y một đường du sơn ngoạn thủy, ngắm non sông tráng lệ, dạo đô thị phồn hoa, ban ngày cùng cười một ngựa, ban đêm gác chân mà ngủ.

Mỗi khi đến phố xá phồn hoa, người nọ sợ còn sẽ chiếu tính tình cũ, mời mỹ nhân, uống mỹ tửu, tiêu tiền như nước nhưng e rằng chỉ vì cược một khắc sau hoa rơi đầu cảnh là thành đôi thành cặp, hay là cô linh linh một đáo phiêu linh...

Mà y, vẫn sẽ mỉm cười nhìn, thấy người nọ vui mừng phóng túng, cũng cảm thấy khuây khỏa vui vẻ.

Thời gian như vậy, là cực tốt đẹp, cực khoái ý, nhưng cũng nháy mắt là qua mất thôi. Trong một năm, tối đa chỉ một hai tháng, tụ hội xong, lại tiêu sái chia tay.

Y vẫn có một gia đình tốt đẹp, có một đám học trò cực đáng yêu, vẫn sống cuộc sống bình tĩnh mà đầy đủ.

Y vẫn sẽ thường nghĩ người nọ đang tiêu dao nơi nào, vì thế trong lòng liền dâng lên ba phần ngọt ngào, ba phần ôn nhu, ba phần vui mừng và một phần buồn rầu thấp thoáng.

Người kia, nhất định khiến người ta ngay cả nhớ y, cũng chỉ có càng nhiều khoái lạc và vui sướng hơn, dù là ngẫu nhiên lơ đãng mất mát, cũng nhạt đến

mức cả bản thân còn chưa chắc phát hiện.

Cuộc sống như vậy, đủ hoàn mỹ, đủ hạnh phúc, đủ...

Lư ĐÔng Ly lăng lặng nhắm mắt, nhân tâm sao mà không biết đủ, nhân tính sao mà tham lam! Y biết nếu hết thảy thuận lợi, mấy năm sau, y hẳn có thể sống cuộc sống như vậy, thê tử tốt nhất, hài tử tốt nhất, bằng hữu tốt nhất, sự nghiệp làm tâm tình người ta vui mừng khoan khoái nhất, quãng thời gian như vậy, không phải không mỹ mãn, y sẽ có rất nhiều khoái lạc, rất nhiều hạnh phúc, thế nhưng, Kính Tiết, Kính Tiết, khi người không ở bên cạnh, dù là việc vui mừng nhiều hơn, sự vui sướng ấy cũng không còn là thuần túy và hoàn toàn nữa.

Cuộc sống như vậy, ta kỳ thật không phải không vui sướng, ta chỉ là, chỉ là lần đầu tiên phát hiện, ta sẽ tham lam như thế, cầu toàn như thế, vĩnh viễn không biết thỏa mãn như thế...

Kính Tiết...

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 412 : Hà Tất Phiền Não

Lúc trước Phong Kính Tiết rời khỏi Tiểu Lâu, trên đường kiêm trình chạy đến Triệu quốc, từ trong thông tấn biết được đề nghị của Tô Thanh Dao, phản ứng đầu tiên của y, kỳ thật không hề là vui mừng, mà chỉ là kinh ngạc.

“Tại sao?”

“Bởi vì người là động vật xã hội, tại thế giới lạ lẫm này, chúng ta cần đồng bạn nương tựa lẫn nhau. Khi chúng ta mồ phỏng, mỗi ban đều là trên dưới hai mươi người, đây chính là nhân số tốt nhất chuyên gia liên quan sau khi nghiên cứu mới xác định. Hiện tại, chỉ còn lại vài người chúng ta, liên hệ giữa mọi người cũng không phải đặc biệt chặt chẽ. Khoảng thời gian năm ngàn năm đãng đẵng, cho dù cẩn răng nhịn qua, tâm tính tình cảm chưa biết chừng cũng sẽ có biến hóa tiêu cực...”

Phong Kính Tiết có phần buồn cười: “Chuyện kiểu này mà ngươi cũng có thể đề cao đến độ cao của lĩnh vực học thuật để nói. Hiện tại lại chẳng có cục thời không giám sát, ngươi cứ nói trực tiếp, là sợ mọi người không chịu nổi tịch mịch, muốn kéo một người đến bồi, không phải được rồi sao?”

Tô Thanh Dao cười nói: “Đừng quan tâm ta nói như thế nào, ngươi chỉ cho ta biết, ngươi có ý kiến gì?”

Phong Kính Tiết vẫn rất coi là thật: “Nhân loại thế giới này, *** thần lực còn thập phần nhỏ nhoi, cho dù cố gắng hơn cũng chẳng thể rèn luyện ra *** thần thể không tiêu tan. Ý tưởng kia của ngươi, từ trên nền tảng đã không thể thực hiện.”

“Nếu là chuyện hoàn toàn không khả thi, sao ta phải nói với ngươi? Chúng ta có thể dạy họ phương pháp tăng cường *** thần lực. Muốn họ bồi dưỡng ra *** thần thể vững chắc như chúng ta, không một vạn năm sợ là không được. Nhưng bảo được họ sau khi chết, sóng *** thần sẽ không lập tức tiêu tan, lại là có thể. Như vậy chúng ta có thể kịp thời tiếp dẫn họ về Tiểu Lâu, lợi dụng thiết bị của Tiểu Lâu trợ giúp họ sống lại.”

Phong Kính Tiết hơi nhíu mày, hồi lâu không nói gì.

“Kính Tiết, chuyện ngươi lo lắng, ta cũng đều cảm nhận cả. Thiết bị của Tiểu Lâu, tối đa chỉ có thể cho hai mươi người đổi thân thể sống lại. Mà với năng lượng của Tiểu Lâu hiện tại, có thể cho mỗi người chúng ta, có được một danh ngạch, cơ hội cho một người mình để ý nhất sống lại, đã cực kỳ gian nan. Người thế giới này, *** thần lực đều mỏng manh như thế, ngay cả người được chúng ta lựa chọn, cuối cùng có thể thành công dẫn vào Tiểu Lâu, họ cũng cần thời gian dài ngủ say, mới có thể dung hợp với thân thể mới.”

Tô Thanh Dao thở dài nói: “Chờ thời điểm họ tỉnh lại, nhân gian chẳng biết đã qua bao nhiêu năm. Người và sự quan hệ mật thiết với họ đều đã không còn tồn tại, họ sống lại, thật sự cũng chính là một khởi đầu mới. Người kiếp trước kia, chẳng khác nào đã chết thật, cho nên không cần lo lắng họ bởi vì thân phận kiếp trước mà có quá nhiều điều không thể buông ra, không muốn bỏ xuống, tăng thêm biến số cho nhân gian. Hơn nữa...”

Tô Thanh Dao cắn môi: “Máy tính của Tiểu Lâu, sớm đã đặt chết, chỉ nghe theo lệnh của một nhóm sư sinh chúng ta. Ngay cả bản thân chúng ta cũng không cách nào tháo ra. Cho nên, ngươi cũng không cần lo lắng, trong mấy ngàn năm này, sẽ có người đột nhiên nảy lòng tham, lợi dụng lực lượng Tiểu Lâu làm chuyện gì không thỏa đáng. Trong Tiểu Lâu, không có chúng ta dẫn đường, ngay cả một cánh cửa họ cũng không có quyền lợi mở ra. Ta đã nghĩ rất nhiều lần, dự định của ta, tác dụng phụ với thế giới này sẽ rất nhỏ.”

Phong Kính Tiết nghe mà cười khổ. Những hạn chế này tuy rằng hà khắc,

nhưng quả thật, mỗi một điều đều có đạo lý của nó. Nhưng mà...

“Nhiều hạn chế như thế, đối với họ, trưởng sinh lại tính là chuyện gì tốt đẹp.”

Tô Thanh Dao cười hỏi: “Được hưởng thọ mệnh mấy ngàn năm, không phải chuyện tốt sao? Người có thể tùy tiện túm một người lập tức phải chết mà hỏi thử, nếu có thể cho y tiếp tục sống sót, y có chịu hay không.”

Phong Kính Tiết khe khẽ thở dài một tiếng.

“Thanh Dao. Ta thừa nhận, phần lớn thế nhân vì có thể trưởng sinh, không tiếc trả hết thảy. Mà rất nhiều người, cố ý cắt tuyệt tình ái, khổ sở tu hành, trả cái giá còn lớn hơn hạn chế người nói, cũng là vì trưởng sinh. Thế nhưng, Thanh Dao, nếu như chúng ta tiếp nhận ý kiến của người, đi lựa chọn người có thể làm bạn mấy ngàn năm, thế người chúng ta chọn, cũng nhất định sẽ không là người bình thường, với họ mà nói...”

Tô Thanh Dao cười: “Đừng nếu như nếu như nữa. Còn ai không biết chứ, người muốn chọn sẽ chỉ là Lư Đông Ly, Tiểu Dung chọn, sẽ chỉ là Yên Lâm. Họ đều không phải người bình thường, chẳng lẽ người còn lo lắng Lư Đông Ly tương lai sẽ trống vắng mất mát? Yêu cầu của họ với sinh mệnh rất cao, nhưng họ cũng có đủ tài năng trí tuệ, có thể làm sinh mệnh của mình tốt hơn, chẳng cần người nhọc lòng không đâu. Huống chi, bên cạnh họ không phải còn có các người.”

“Nhưng trừ chúng ta ra, bên cạnh họ còn có ai nữa. Nếu họ trưởng sinh, sẽ càng cô độc hơn chúng ta.”

Phong Kính Tiết mỉm cười: “Thanh Dao, nếu họ không nhìn thông, hà tất để họ ở lại thế gian này mà đau khổ. Nếu họ có thể nhìn thông, thế bản thân chúng ta, không phải càng nên có thể nhìn thông, càng nên có đủ độ lượng và trí tuệ, không đi cưỡng cầu.”

Tô Thanh Dao trầm mặc một hồi, mới nhẹ nhàng hỏi: “Kính Tiết, người chỉ

vì mình Lư Đông Ly mà lưu lại. Mà sinh mệnh của y, lại chỉ có mỗi mĩ chục năm. Kính Tiết, năm ngàn năm tuế nguyệt sau này, ngươi sẽ không tịch mịch ư?”

“Đại khái sẽ có một chút.” Phong Kính Tiết nhún vai: “Chẳng qua, người như ta, nên bắt kẽ ở nơi nào cũng có thể sống rất tốt.”

“Ngươi... Sẽ không nhớ y sao?”

“Đương nhiên có. Kỳ thật ta hiện tại cũng rất nhớ y rồi. Đã xa nhau lâu như vậy.”

Phong Kính Tiết cười nói: “Nhưng ta hiện tại có thể vừa nhớ y, vừa sống thật tốt. Thanh Dao... Năm ngàn năm, trong mắt ngươi là lũ trình rất dài lâu rất tịch mịch, trong mắt ngươi, ta thuần túy vì y mà lưu lại, hy sinh rất nhiều, cho nên y cũng cần lấy sinh mệnh vô tận báo đáp ta, nhưng mà, Thanh Dao, năm ngàn năm, thật sự rất dài sao? Trước đây, ta đã sống qua những năm tháng dài đằng đẵng thế kia. Về sau, ta sẽ còn sống lâu hơn. Trước kia ta là một học sinh ngoan, một công dân tốt, nhưng mà sâu trong nội tâm, ta phủ định hết thảy, hoài nghi hết thảy, lạnh lùng đối đãi cả thế giới. Mà hiện tại, ta tin tưởng sự tốt đẹp và kiên trì trong lòng mọi người, ta tin tưởng rất nhiều câu chuyện tráng mĩ động lòng người trong sách sử, ta tin tưởng, vô luận nhân tính hắc ám lanh khốc cỡ nào, cũng luôn có người có thể chiến thắng chính mình. Ta hiện tại đang nhiệt ái sinh mệnh, nhiệt ái thế giới mà xưa chưa từng có. Ta như vậy, hẳn có thể rất khoái lạc vượt qua quãng thời gian năm ngàn năm này. Năm ngàn năm...”

Phong Kính Tiết mỉm cười.

“Ta sẽ gặp gỡ rất nhiều người, ta sẽ kết giao càng nhiều bằng hữu hơn, ta sẽ trải qua rất nhiều sự tình đáng hồi ức. Ta sẽ nhìn thấy rất nhiều người như y, dốc hết tâm lực, muốn vì quốc gia, vì bách tính làm thêm một số việc. Ta sẽ bồi thế giới này, nhìn nó thay đổi từng chút một...”

Tô Thanh Dao lắng lặng nghe Phong Kính Tiết nói từng câu, trầm mặc rất lâu.

“Kính Tiết, ngươi từng nói, sẽ tận lực làm cho chính cục Triệu quốc phát triển theo phương hướng các ngươi hy vọng, sau đó Lư Đông Ly có thể trở về đoàn tụ cùng thê tử, chăm sóc bảo hộ hồi báo thê tử y. Nói như vậy, đời này các ngươi còn có thể có bao nhiêu ngày làm bạn? Để y sống tiếp, để y có cơ hội sống tiếp với ngươi, tốt biết mấy? Đời này, y dùng hết những năm tháng có thể dùng mai sau, yêu quý chăm sóc bảo hộ thê tử, mà đời tiếp theo, làm bạn với ngươi, tiêu dao khoái lạc, không tốt sao? Kính Tiết! Không phải ta không tin ngươi là người tiêu sai! Cũng không phải ta không tin, cho dù trong những năm tháng y vĩnh viễn rời đi, ngươi vẫn có thể sống rất tốt. Nhưng nếu bên cạnh ngươi có y, ngươi có thể sống tốt hơn, không phải sao?”

Phong Kính Tiết hơi buồn cười: “Phải, thời điểm không có y, ta vẫn sẽ sống rất tốt. Nhưng có y bên cạnh, ta sẽ sống tốt hơn. Ta và y là bằng hữu, là bằng hữu rất rất tốt, tri tâm tri ý, có thể chết vì đối phương, chúng ta thích ở bên nhau. Chúng ta hưởng thụ khoái lạc khi ở bên nhau, nhưng điều này không có nghĩa là chúng ta nhất định phải vĩnh viễn dính nhau mới khoái hoạt. Thanh Dao, mượn lời Tiểu Dung thường nói mà nói, ngươi kết giao một bằng hữu, ngươi đi làm một số việc cho y, ngươi muốn y cao hứng, không hề cần tính toán xem y có thể hồi báo ngươi bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tình cảm. Đây không phải đi chợ mua đồ, ngươi trả một lượng bạc, là nhất định phải mang về hai mươi cân thịt. Ta không có quyền lực đi phân cắt tính toán an bài kiếp sau hoặc đời này của y.”

Tô Thanh Dao rốt cuộc cười khổ một tiếng: “Thật kỳ quái, đời này các ngươi rõ ràng đều đã đầu nhập tình cảm sâu sắc như vậy, ta vốn cho rằng đề nghị này vừa nói ra, các ngươi sẽ là người cao hứng nhất, thế nhưng, các ngươi lại toàn giữ thái độ bảo lưu như thế.”

Phong Kính Tiết chỉ cười.

“Nhưng mà, ngươi cũng không có quyền lực đi cự tuyệt tương lai thay y! Kính Tiết, làm sao ngươi biết, bản thân họ sẽ không nguyện ý có cơ hội trưởng sinh như vậy, bản thân họ sẽ không thích cùng các ngươi bầu bạn, vượt qua quãng thời gian ngàn năm hơn? Các ngươi cứ như vậy, một mực cự tuyệt thay

họ, chẳng lẽ là công bằng với họ?”

Vẻ mặt Phong Kính Tiết dần dần ngưng trọng.

“Tu luyện *** thần, vốn là việc cực khó khăn. Nếu bỏ ra cả đời cố gắng, đầy lòng kỳ vọng, cuối cùng vẫn thất bại, lại đi đối mặt với sinh ly tử biệt, đó là cảm giác như thế nào? Cho dù thành công, sau khi một mộng tỉnh lại, sẽ thế nào đây? Thanh Dao... Họ không phải chúng ta. Chúng ta là đồng bạn của nhau, phía sau chúng ta, có Tiểu Lâu, sau Tiểu Lâu, còn có thế giới thuộc về chúng ta kia. Mà họ, bởi vì quy tắc hạn chế của Tiểu Lâu, vĩnh viễn không thể dung nhập Tiểu Lâu, đồng bạn họ chân chính có được, cuối cùng chỉ có mình chúng ta. Mà ngay cả đồng bạn duy nhất này, mấy ngàn năm sau, đến lúc thông đạo thời không mở lại, nên đi nơi nào. Quy tắc quản lý của cục thời không, không thể nào cho phép chúng ta dẫn họ quay về thế giới của chúng ta, cho dù có thể, chúng ta cũng sẽ không dẫn họ vào một thời không tiên tiến hơn mười vạn năm, chịu đựng thế nhân lanh nhẫn kỳ thị. Cho nên họ cuối cùng chỉ có thể một mình, đối mặt với cả thế giới, không tìm được đồng bạn, không tìm được chỗ dựa, bị bài xích ngoài xã hội, lẻ loi nhìn nhân thế biến ảo...”

Tô Thanh Dao ngắt lời y: “Kính Tiết, ngươi... tức chết ta rồi. Muốn sống tiếp khó, sống khó chịu muốn giải thoát, còn không dễ dàng? Huống chi, năm ngàn năm về sau, há biết các ngươi sẽ không lựa chọn lưu lại.”

Phong Kính Tiết cười lắc đầu không nói. Gọi là lời thề vĩnh viễn không phân ly này kia, trong mắt y, thật sự là hào ngôn tráng ngữ thiêng niêng mười mấy tuổi ngây thơ, không biết thế sự mới mở miệng nói ra. Năm tháng đằng đẵng, nhiều biến số không thể lường... Dù thực có khả năng cùng nhau vượt qua năm ngàn năm, y cũng chỉ bình tĩnh quý trọng mỗi một ngày, mà không phải hiện tại đã thế nguyên son sắt, nói vĩnh viễn không phân ly gì đó.

“Tại sao nhất định phải đi nghĩ chuyện năm ngàn năm sau chứ? Lui một vạn bước nói, cho dù cuối cùng rời đi thì thế nào? Chỉ bởi không thể bên nhau lâu dài, là dứt khoát không gặp nữa? Có bao nhiêu người, về sau chia ly hoặc cô

độc, thực sự quan trọng vậy sao? Có năm ngàn năm làm bạn bên nhau, chẳng lẽ thực sự không đáng.”

Tô Thanh Dao khẽ thở dài: “Nè, ngươi đem tâm so tâm một chút được không? Ngươi chịu vì y ở lại năm ngàn năm, y nếu có thể làm bạn với ngươi năm ngàn năm, cái giá như vậy, với y mà nói, lại có gì không chấp nhận được.”

Phong Kính Tiết trầm giọng nói: “Họ phải gánh vác phải đổi mặt, nặng nề hơn xa chúng ta. Đem so sánh, chúng ta lưu lại vì họ, ngược lại là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.”

Tô Thanh Dao bật cười ra tiếng: “Kính Tiết, là ai vừa rồi nói với ta, kết giao bằng hữu không phải mua đồ ăn, không cần so đo. Ai trả tiền nhiều, ai đưa thịt nhiều...”

Phong Kính Tiết bị nàng phản bác ngắn ra, rồi lại cười: “Thôi, ta không tranh cãi với ngươi. Chuyện của người ngoài ta mặc kệ, nhưng nếu liên quan đến Đông Ly, nếu đó là một lựa chọn lưỡng nan, ta sẽ không muốn đặt lựa chọn này trước mặt y. Hà tất làm y trong mấy chục năm mai sau, thêm vô số phiền não. Cho dù cuối cùng y lựa chọn sống lại. Trong vô số năm tháng tương lai, nhớ tới thê tử, cũng sẽ càng nhiều đau buồn giàn giò.”

“Ôi, Kính Tiết... Nếu Lư Đông Ly sau khi sự nghiệp thành công, một nhà đoàn tụ, yên vui sống đến thọ cao, con cháu đầy nhà, tuổi già khỏe mạnh. Sau khi y tận thọ mà mất, ngươi phải chẳng có thể ôm tâm tình khá thoải mái, đi đổi mặt với năm tháng tương lai. Cho dù nhớ tới y, cũng sẽ không thương tâm quá nhiều, ngược lại sẽ suy nghĩ một chút thời gian vui vẻ lúc trước nhiều hơn. Vì thế, bản thân cũng liền vui vẻ?”

Phong Kính Tiết cười bất đắc dĩ. Đoạn sau của Tô Thanh Dao, y đã có thể đoán được, chỉ là hiện tại muốn lật lọng nói y tương lai không thể bỏ xuống, cũng chẳng thể nào nói nổi, đành phải thở dài: “Hắn là như thế thôi.”

“Vậy thì sao ngươi biết, Lư Đông Ly nhất định sẽ không thể buông ra? Chỉ

cần đời này, y có thể sống vui vẻ với Tô Uyển Trinh. Chỉ cần họ có khoảng thời gian mấy chục năm hạnh phúc, nhìn Tô Uyển Trinh mất đi trong yên vui thỏa mãn, y chắc gì không thể buông xuồng như ngươi. Y cũng nên có thể có đủ độ lượng và lòng dạ đổi mặt với ngày sau. Tương lai vô luận thời gian dài lâu như thế nào, thời điểm hồi tưởng chuyện cũ, y cũng nên vui vẻ nhiều hơn, mà không phải bi thương bứt rứt chứ?”

Phong Kính Tiết thở dài: “Thanh Dao, sao hôm nay ngươi giống Trương Mẫn Hân quá vậy.”

“Ê ê, nói không lại, liền kéo ta vào với nữ đồng nhân kia hả.”

“Với tính cách của ngươi, cho dù nghĩ đến chủ ý này, nói ra cũng được rồi, chúng ta có quyết định làm như vậy hay không, ngươi nên không để ý dư thừa chứ, tại sao chẳng ngại phiền khuyên bảo ta như vậy? Cứ như Trương Mẫn Hân, khắc ý mượn đủ loại đạo lý để kiểm tra phản ứng của chúng ta vậy.”

“Ta chẳng qua là muốn mượn cơ hội này, nhắc nhở các ngươi nghĩ rõ các vấn đề các phương diện, ta chỉ muốn để trong lòng các ngươi có đủ chuẩn bị trước, xác định tâm ý của mình, tương lai khi gặp phải sinh ly tử biệt, đừng hối hận nữa...”

“Thanh Dao...”

Một lát sau, mới nghe thấy Tô Thanh Dao nói với ngữ khí trầm tĩnh: “Kính Tiết, hiện tại ngươi biểu hiện rất tiêu sai, thế nhưng nếu tương lai thật có một ngày ngươi nhìn thấy Lư Đông Ly chết, ngươi thật sự có thể thoái mái như vậy sao? Nếu đến lúc đó ngươi lại luyến tiếc, ngươi lại đau khổ, lại muốn vẫn hồi, cũng chẳng còn kịp nữa. Cho nên, ta mới cảm thấy... cần thiết lúc này cố gắng tấn công ngươi. Bất kể cuối cùng ngươi quyết định như thế nào, ít nhất ngươi đều đã cân nhắc kỹ càng, tương lai chung quy không đến mức sẽ có chuyện hối tiếc không kịp xảy ra.”

Đây là lời cuối cùng Tô Thanh Dao nói trong lần thông tấn ấy, từ sau đó nàng

không mở miệng nữa, mà Phong Kính Tiết cũng vẫn trầm tư, không nói chuyện nữa.

Y một đường hướng đến Triệu quốc, cũng một đường lặp đi lặp lại tự hỏi, cuối cùng vẫn không nỡ do mình có thể tịch mịch mà kéo Lư Đông Ly vào trong trường sinh cô độc kia. Vô luận lý do Tô Thanh Dao cho ra trọng vẹn cõi nào, động cơ lúc đầu nàng đưa ra kiến nghị, vẫn là để bạn mình có thể sống tốt hơn.

Mà Phong Kính Tiết sau nhiều lần cân nhắc, cũng vẫn có thể tin chắc, cho dù đến cuối cùng, mình sẽ không như Tô Thanh Dao lo lắng, đau khổ rồi rãm, hối hận tột cùng. Đời này, Lư Đông Ly làm cho y tìm được ý nghĩa của sinh mệnh, nhìn thấy những tốt đẹp của nhân sinh, năm tháng mai sau, tuy là một mình độc hành, vị tất không phong quang vô hạn.

Tuy y đã hạ quyết định như vậy, nhưng sau khi gặp lại, lập tức dạy Lư Đông Ly công pháp tu luyện. Mà lúc này, thần công bí bản Phương Khinh Trần viết, còn ngày ngày cất trong ngực, không chịu cho ai, Dung Khiêm cũng còn do dự, vẫn không dạy Yên Lãm.

Phương Khinh Trần và Dung Khiêm cũng biết trường sinh như vậy, đối với phàm nhân mà nói, mất đi e rằng nhiều hơn là nhận được, cái giá phải trả quá nặng nề, bởi vậy không nỡ cũng không muốn chỉ vì mình mà đưa ra yêu cầu như vậy với người khác, cho lựa chọn nặng trĩu như vậy.

Mà Phong Kính Tiết buông ra chuyện này sớm nhất, hoàn toàn không suy xét trường sinh không trường sinh gì đó, y chỉ coi công pháp này là một loại kỹ xảo kiện thân nâng cao *** thần để truyền thụ cho Lư Đông Ly.

Lư Đông Ly năm đó khi sa sút lưu lạc, thân thể chịu tổn thương quá lớn, rồi sau đó một vai gánh tân chính cả nước. Mỗi ngày công vụ phải xử lý, tâm thần phải phí, thật là nhiều vô số kể, thể lực *** lực hao tổn thật sự quá lớn. Tiếp tục như thế, thật khó vĩnh thọ. Không chừng chí nghiệp chưa thành đã phải vĩnh biệt nhân thế. Cho dù Phong Kính Tiết có y thuật xuất chúng, nhưng chỉ cần loại bận

rộn lao tâm này một ngày chưa ngừng, tất cả thủ đoạn trị liệu, hiệu quả đều có hạn.

Mà sau khi học tập công pháp Phong Kính Tiết truyền dạy, *** thần lực của Lư Đông Ly tăng trưởng cực rõ ràng, dù bận rộn vất vả, nhọc lòng tốn sức như thế nào, trên *** thần cũng không có cảm giác mệt mèt chịu nổi. Cho dù là mấy ngày mấy đêm làm việc không ngủ không nghỉ, vẫn *** thần phấn chấn, suy nghĩ rõ ràng.

Năm rộn tháng dài, chẳng những *** thần càng ngày càng tốt, *** lực càng ngày càng đủ, thân thể cũng dần dần khỏe mạnh, bách bệnh không sinh, mùa hè không sợ nóng, mùa đông không sợ lạnh, cho dù là hiện giờ thân giữa biển khơi, cũng chẳng sợ nỗi khổ say tàu, chẳng sợ cái lạnh của gió biển chút nào.

Ngay cả bản thân Phong Kính Tiết cũng hơi thấy kỳ quái. Tu luyện *** thần lực, kỳ thật là một quá trình rất gian nan, mà mấy năm nay Lư Đông Ly vẫn tục vụ quấn thân, thế nhưng thành tựu luyện tập lại thật sự không nhỏ. Là bởi vì tâm tính y khá hợp với công pháp, hay bởi vì không biết chân tướng, hoàn toàn không có tâm được mất, tùy ý luyện, ngược lại hiệu quả rõ rệt?

Dù sao theo tiến độ này mà nhìn, mấy chục năm sau, *** thần lực của Lư Đông Ly thật sự có khả năng có thể ngưng tụ sơ sơ...

Vốn cho là đều đã có thể tiếp nhận, có thể nhìn thoáng. Thế nhưng, thật sự nhìn thấy khả năng thành công, Phong Kính Tiết vẫn không thể ức chế mà thêm chút tạp niệm!

“Đông Ly, ngươi tin ta không, rồi có một ngày, rồi có một ngày, công bằng chân chính, sẽ có thể thực hiện. Không còn hôn chủ, không còn bạo quân, người đứng ở điểm cao nhất của quốc gia, tất nhiên là hiền năng nhất, được hy vọng nhất. Quan viên không thể tùy ý bắt nạt bách tính, mà bách tính lại có thể quang minh chính đại chỉ trích sự thất trách của quan viên. Bách tính có thể an cư lạc nghiệp, quốc gia có thể giàu có thịnh vượng. Nhưng mà, quang minh như vậy,

phải đi qua hắc ám rất lâu, mới có thể nhìn thấy, ngày này, phải trải qua rất rất nhiều đấu tranh, mới có thể đến. Đông Ly, hết thảy không phải dựa vào một hai thanh quan, hai ba anh hùng là có thể làm được, điều này cần vô số người, vô số năm vô số đời tranh thủ và cố gắng, cho dù chuyện mọi người vì mưu cầu công bình công chính mà làm, tại cả thế giới nhỏ như bụi, nhưng vô số hạt bụi tích tụ một chỗ, đó là tòa tháp cao không thể lay động. Điều này cũng cần tất cả bách tính tất cả dân chúng đi đổ máu, đi bị thương, chỉ có đau đớn mới làm người ta dần dần tỉnh ngộ, chỉ có đau thương mới làm họ chậm rãi, từng đời đi phản tỉnh, đi tranh thủ... Đông Ly, hết thảy rồi có một ngày sẽ đến, có lẽ chúng ta không nhìn thấy, nhưng chúng ta từng dùng sinh mệnh của chúng ta, thêm một hạt cát trên tòa tháp cao kia, cho nên, Đông Ly, chúng ta chưa từng không hề làm gì.”

Rất nhiều năm trước, y từng nói với Lư Đông Ly như vậy. Rất nhiều năm qua, Lư Đông Ly bỏ ra hết thảy có thể bỏ, biết đâu cũng chính là vì cái ngày xa xôi đến mức nhìn cũng không thấy đó.

Nếu... nếu y lại có thể thấy... phải chăng, vốn nên cho y cơ hội đi nhìn này.

Nhìn thế giới này, tuy rằng rất thong thả, nhưng quả thật có thể thấy tiến bộ từng chút. Nhìn một thế hệ lại một thế hệ cũng giống y, vì một lý tưởng mà bỏ ra toàn bộ cố gắng. Nhìn mấy ngàn năm về sau, một thế giới có lẽ vẫn có rất nhiều khuyết điểm, nhưng khá công bình công chính, cuối cùng xuất hiện, đó sẽ là niềm vui như thế nào, có thể đèn bù bao nhiêu tiếc nuối và không đủ.

Phong Kính Tiết rốt cuộc cảm thấy mê mang và do dự.

Y tin, đời này nếu có thể cùng Tô Uyển Trinh nắm tay đến già, tương lai dù có vô hạn thời gian, Lư Đông Ly hẳn cũng sẽ không than vãn đau buồn quá nhiều. Y tin, với tính tình của Lư Đông Ly, cho dù ngàn năm thời gian lưu chuyển, cũng nhất định có thể tìm được chuyện mình có thể làm, nên làm. Dù có rất nhiều người và sự, nhất nhì trôi qua trước mắt, nhưng mà cố gắng từng bỏ ra, vẫn thật sự ở lại đó, một hạt cát, một giọt nước, dần dần biến thành biển cả, hóa thành núi cao, cuối cùng thay đổi thế giới này.

Đã có cơ hội này, y có thể cho Lư ĐÔng Ly khi không hề biết chuyện, hoàn toàn lỡ mất sao?

Trước kia nói nhìn thoảng hơn, suy cho cùng y vẫn hơi không dám suy nghĩ. Không dám suy nghĩ Lư ĐÔng Ly nho sinh cơ hồ hoàn toàn không có cơ sở võ công như vậy, thực có khả năng luyện thành. Mà hiện tại, y đã không xác định.

Lúc này, y đã biết, Phương Khinh Trần và Dung Khiêm đều đã có quyết định.

Trên thực tế Phương Khinh Trần là uống say, nhất thời xúc động, đem sách cho Tân Húc Phi. Sau đó trái lại đã tìm thời gian giải thích rõ tình huống với Tân Húc Phi.

Nhưng Tân Húc Phi tràn đầy tự tin, ngược lại cười không chút khiêm tốn mà ca ngợi mình một phen: “Ta từ nhỏ chính là kỳ tài luyện võ, bất kể công pháp gì, ta vừa điểm là hiểu, vừa luyện là thông. Trong cung đã tìm cho ta rất nhiều sư phụ, thế nhưng mỗi người dạy không bao lâu là chẳng còn gì để dạy, công phu nhà nghề của mỗi người ta luyện rất nhanh chóng có thể vượt qua bản thân họ. A Hằng cùng học võ với ta, ngươi coi ta mạnh hơn y bao nhiêu. Ta đời này đúng thật chưa từng gặp phải công pháp luyện không thành đâu. Từ nhỏ đến lớn đã ngóng trông có thể đụng công pháp khó một chút, coi như là một thách thức. Cho nên ngươi yên tâm đi, công phu kia của ngươi tuy nói không coi là võ công, nhưng có rất nhiều chỗ tương thông với võ công, nếu ta mà luyện không thành, thế mới kêu là việc quái lạ đó.”

Tuy nói ngươi thiên hạ đều biết Tân Húc Phi Tân quốc phương diện võ học, là thiên tài trong thiên tài, nhưng biết y từng đắc ý dương dương khen chính mình như vậy, Phong Kính Tiết cũng thấy thập phần buồn cười, không tự chủ được tưởng tượng sau khi nghe lời này, khả năng Phương Khinh Trần nhắm mũi y đấm cho một quyền, giáo huấn đối phương kỳ tài võ học là gì lớn chừng nào.

Về phần những quy tắc hạn chế đó, Tân Húc Phi căn bản không để trong lòng.

“Trừ sống lâu thì không có lợi ích gì khác, cũng không được thần thông thần kỳ gì. Điều này còn cần người giải thích à? Ta quen biết người lâu như vậy, trừ phát hiện người võ công cao, tâm nhẫn nhiều, cũng chẳng thấy thần thông gì khác. Ta cũng chưa từng hiềm lạ thần thông lợi ích gì. Người sẽ không lo lắng đến lúc đó ta thấy một đống người có thần thông rồi trong lòng không thoải mái chứ? Người coi ta, là người hẹp hòi như vậy à? Đời này, nếu ta luyện theo công phu người cho, sống đến hơn một trăm tuổi chẳng thành vấn đề phải không, vậy thì quá tốt! Ta vẫn lo lắng, sau khi ta chết, Hoàng đế mới không thể thiện đãi cựu bộ huynh đệ của ta, mà với tính tình của A Hăng, cho dù bị thiệt bị ủy khuất, nể tình ta, cũng sẽ chỉ ẩn nhẫn. Cùng với như vậy, không bằng ta tự mình làm người thủ đến cuối cùng kia. Có mặt ta, chung quy phải bảo vệ họ một đời bình yên, nhìn họ cả nhà vui vẻ, để họ có thể an an ổn ổn, không lo nghĩ gì mà rời đi. Ta cũng sẽ không có vướng bận gì quá lớn. Đến lúc đó, ngủ một giấc dài nhất cả đời, ngược lại là chuyện tốt. Đỡ phải về sau nhìn bọn hậu bối không nêu thân đấu đá, giúp quá nhiều không ổn, không đếm xỉa thì lại có chút không hợp tình lý. Chẳng qua...”

Nhin Phương Khinh Trần nói tới đây, vẻ mặt Tần Húc Phi toàn là ủy khuất không nói nên lời: “Ta vẫn thân trong nguy hiểm, mỗi lần ra đây, đều có một đống thích khách chui ra, ở trong cung, không chừng cũng có người âm thầm tính kế... Nếu ta còn chưa luyện thành đã bị người hại, thế thì chết không nhắm mắt. Khinh Trần, nếu người không có việc gì khác thì cứ ở lại kiêm chức bảo tiêu, ừm, việc này, ba... Không, năm mươi năm, thế nào... Lại đánh người, lại đánh người! Không phải người nói ta luyện công phu này, tối thiểu có thể sống một trăm tuổi sao? Ta không báo sáu mươi năm bảy mươi năm, đã khách khí lăm rồi... Ai da, đánh thì đánh, ai sợ ai chứ!”

Mà Dung Khiêm bên kia, lại là Yên Lãm trực tiếp phát hiện chân tướng, cũng không đấu tranh tự hỏi bao lâu đã ra quyết định. Tuy rằng đối với luyện thành công pháp, không tự tin như Tần Húc Phi, thái độ lại cực kỳ rộng rãi, qua lời Dung Khiêm thuật lại sau đó, Phong Kính Tiết cũng lần đầu tiên nghĩ đến, bất luận thành bại được mất, cho dù là quá trình cố gắng kia, cũng là một loại hưởng

thụ, một loại hạnh phúc.

Do Tân Húc Phi, do Yên Lãm, hôm nay, Phong Kính Tiết rốt cuộc vẫn chủ động nhắc tới công pháp với Lư Đông Ly: “Đông Ly, bộ công pháp kia nguyên là ta sợ ngươi vất vả quá sức, dạy cho ngươi cường thân kiện thể.”

“Đúng vậy, sau khi luyện, quả thật có kỳ hiệu. Mấy năm nay dường như ta chưa từng có cảm giác mệt mỏi, cũng bắt đầu không sợ nóng lạnh như cao thủ võ lâm các ngươi, hơn nữa rất nhiều người đều nói ta mấy năm nay chẳng những không thấy già, lại như còn trẻ ra.”

Ngữ khí của Lư Đông Ly cũng là thoái mái vui mừng. Có thể có thân thể tốt như vậy, vô luận thế nào cũng là một việc tốt, đối với bộ công pháp này, y vẫn chưa từng có ngờ vực và ý kiến quá nhiều. Y không phải Tân Húc Phi, có năng lực vừa nhìn là nhìn ra bản chất công phu đó, y cũng không phải Yên Lãm, mẫn cảm đa nghi, hơn nữa có đủ thực lực để nghiệm chứng suy đoán của mình. Sự tín nhiệm của y với Phong Kính Tiết, vượt qua tín nhiệm với chính mình. Không phải y không có tâm nhẫn, chỉ là y chưa từng đem những khôn ngoan ấy, dùng trên người Phong Kính Tiết.

Chuyện Phong Kính Tiết đã làm, lời đã nói, vô luận hợp tình lý hay chẳng, đều quyết không tổn tâm tư đi ngờ vực suy nghĩ. Cho nên, tuy rằng bộ công pháp này hiệu quả tốt đến có phần cổ quái, nhưng chỉ cần Phong Kính Tiết nói đây chỉ dùng để cường thân kiện thể, vậy vô luận công pháp này có thần thông lớn hơn hay không, có giá trị khó tin hay không, Lư Đông Ly cũng chỉ coi đây là một bộ công pháp cường thân.

“Về sau nếu ngươi có thể thoái ẩn, không còn bận rộn như ngày trước, cũng đừng bỏ công phu không luyện, chỉ cần ngươi có thể kiên trì luyện tập mỗi ngày, ta cam đoan ngươi sống đến một trăm tuổi, vẫn thân nhẹ như yến, linh hoạt như vượn, răng không rụng, tóc không bạc, thân thể *** thần đều tốt hơn người trẻ tuổi.”

“Nhiều chỗ tốt như vậy, đương nhiên vẫn phải luyện tiếp.” Lư Đông Ly đáp rất tùy ý, Phong Kính Tiết cũng không dặn dò nhiều hơn nữa. Bao lâu nay, chỉ cần là chuyện Lư Đông Ly đáp ứng y, cho dù chỉ là một câu thuận miệng, cũng nhất định làm được.

Y cuối cùng vẫn không đem chân tướng của công pháp, cùng lựa chọn về sinh mệnh bày ra trước mặt Lư Đông Ly. Y mong muốn Lư Đông Ly có thể không bị quấy nhiễu hưởng thụ niềm vui đoàn tụ tương lai, y không nỡ làm Lư Đông Ly thời điểm ngày ngày bên cạnh Tô Uyển Trinh, trong lòng còn phải phân phân loạn loạn, thống khổ mênh mông khoáng thời gian mấy ngàn năm không có Tô Uyển Trinh kia. Cho dù Lư Đông Ly tính tình rộng rãi hơn, có thể nhìn thấu sinh ly tử biệt hơn. Lựa chọn như vậy, vẫn phải đau đớn, thời điểm đổi mặt với thê tử, vẫn phải thương tâm áy náy. Y chỉ muốn bằng hữu của y, mấy mươi năm thời gian tương lai, có thể sống bình an hỉ lạc, không còn ưu sầu. Cho nên, y chung quy không nói ra.

Y muốn bằng hữu của y, có thể hưởng thụ tình yêu tốt đẹp nhất thế gian, tình thân cảm động lòng người nhất. Có thể trong một đời này, cùng người chí thân chí ái, bên nhau lâu dài, không phân ly, nắm tay đến già. Cho dù thời gian cuối cùng, cũng chỉ là ưu nhã già đi, không bị đủ loại tra tấn của thân thể suy nhược, không bị ma ôm ức hiếp, vẫn *** thần quắc thước, ý khí phiêu nhiên. Cho nên, y vẫn dặn dò Lư Đông Ly phải tiếp tục luyện.

Không cần khắc ý khổ luyện, không cần cho mình thêm gánh nặng hơn, hết thảy tùy duyên.

Nếu Lư Đông Ly cuối cùng có thể luyện thành, nếu Lư Đông Ly vào khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh, sau khi mỉm cười tiễn bước người từng chí thân chí cận kia, còn có thể có tâm tình rộng rãi thong dong hơn đổi mặt với sinh mệnh tương lai, vẫn không đổi sự nhiệt ái với sinh mệnh, với thế giới này. Thế thì, biết đâu cuối cùng sẽ đem chân tướng nói cho bằng hữu mấy chục năm tình nghĩa không đổi kia, giao quyền lực lựa chọn cho y.

Mà nếu Lư Đông Ly không luyện thành, hoặc sau khi mất đi Tô Uyển Trinh, không thể khôi phục tâm tình thoả mái, thế thì y sẽ mỉm cười tiễn người kia tâm không vẫn vương rời đi, sau đó dùng vô số năm để hoài niệm bằng hữu này, cũng do phân hoài niệm này mà có thể đi con đường của mình tốt hơn, có thể quyến luyến nhiệt ái sinh mệnh chân thành hơn.

Khoảnh khắc này, nhìn sóng nước cuồn cuộn, cùng Lư Đông Ly đứng sóng vai, y tin tưởng chân thiết như thế. Há chỉ là năm ngàn năm tuế nguyệt tương lai, cho dù năm ngàn năm qua hết, cho dù thông đạo thời không một lần nữa mở ra, vô luận y thân tại hiện thế hay trở về tương lai, vô luận quyết định cuối cùng của Lư Đông Ly là gì, y đều có thể sống rất tốt, rất vui vẻ.

Bởi vì đời này, trong mươi mấy năm ngắn ngủi này, y đã tìm được ý nghĩa tốt đẹp nhất trong sinh mệnh.

“Đông Ly...” Giờ khắc này, y thậm chí không hề ý thức được mình đang khe khẽ gọi bằng hữu.

Lư Đông Ly khẽ đáp một tiếng, lại không nghe thấy lời khác, vì thế hơi chuyển mắt, dùng ánh mắt thoáng hỏi dò mà nhìn y.

Phong Kính Tiết cười: “Không có gì.”

Lư Đông Ly cũng cười, không hỏi thêm nữa. Y biết giờ khắc này, Phong Kính Tiết dường như có lời gì muốn nói, nhưng người kia đã không nói, thế y cũng không truy hỏi.

Vô luận lúc nào, nơi nào, vô luận lời Phong Kính Tiết muốn nói là gì, y luôn sẽ ở đó, luôn sẽ lắng nghe. Mà vô luận người kia không muốn nói gì, y cũng luôn có thể chờ.

Phong Kính Tiết lắng lặng nhìn y, những phiền não mâu thuẫn bao lâu nay ấy cũng liền bị gió biển gào thét thổi về phương xa. Tất cả rồi răm đều đã nhỏ nhặt không đáng kể, những chân tướng ấy, những bí mật ấy chẳng qua là phiền não y

tự tìm.

Vô luận lúc nào, nếu y muốn nói, người nọ sẽ mỉm cười lắng nghe, không chút giữ lại mà tiếp nhận hết thảy y thuyết minh. Vô luận là việc nhỏ nhặt không đáng kể, hay là bí mật về sinh mệnh.

Mà trước đó, y nên làm, chỉ là tận sức mình, làm cho hết thảy hỗn loạn mau chóng kết thúc, cho bằng hữu tốt nhất vài chục năm vui vẻ an bình, hạnh phúc thỏa mãn, như vậy... đã đủ rồi, như vậy... là tốt rồi!

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 413 : Nơi Gần Bầu Trời

Mấy năm thời gian, trôi qua như điện.

Vụ Vạn Sơn sụp đổ năm đó từng làm thiên hạ kinh hoàng, cũng đã dần dần lingleton xuống trong ký ức của thế nhân.

Phế tích Vạn Sơn từng đổ máu vô số, phân tranh vô số, hiện giờ vắng lặng, không còn thấy tiếng người ồn ào.

Vẫn là những vách đá mỏm núi sút mẻ lởm chởm, vẫn là đại địa cao thấp nhấp nhô, khắp nơi đều có đất đai nứt toác, gó núi năm đó khi kinh biến chợt phá đất chui lên, cùng những cái động to tướng bỗng dưng xuất hiện, nhấp nhô nhô, lởm chởm một vùng.

Song, trường phong chậm rãi thổi đến, mảnh đất từng tử tịch này, lại đã dõi dào sinh cơ.

Trong đám nham thạch trắn trụi, cạnh gốc đại thụ chết gãy gập, vô số hoa cỏ đại sorm nối liền một dải, phóng tầm mắt nhìn qua, giữa một dải màu xanh biếc bừng bừng sức sống, lại vẫn có thể thấy vài gốc cây con, ngoan cường chậm rãi sinh trưởng. Chốc chốc lại có mấy con chim từ cuối trời xanh bay đến, líu lo thoảng ngừng chân nơi này.

Trên một chỗ cự nham cao nhất, có người khoanh tay đứng, ánh mắt hờ hững, lạnh lùng nhìn mảnh đất từng vắng vẻ cô quạnh, hoang bại khô kiệt này.

Mấy năm trước, từng chính mắt chứng kiến tử tịch lạnh băng như thế nào, lúc này lại nhìn một dải xanh biếc ngoan cường này, chung quy có một chút kinh

ngạc.

Những cây non nhỏ teo, tiếp tục sinh trưởng nơi vô số đại thụ chọc trời ngã xuống, những bụi cỏ nhỏ thấp bé, dựng lại kỳ tích ở chỗ từng trời sụp đất lõm.

Vô luận thế giới lạnh băng tuyệt vọng như thế nào, sinh mệnh dường như luôn có thể tìm được đường ra, luôn kiên trì vĩnh viễn không từ bỏ, sau đó từng chút một tiêu dung hóa giải sự đỗ nát hoang bại nơi này.

Y bình tĩnh nhìn, vẻ mặt không hề thấy mảy may cảm xúc, chỉ là hơi xuất thần, phảng phất chưa từng nhìn thấy, có một tốp quân đội nhỏ tầm mươi trăm người vô tướng đầy đủ, đang từ phương xa gian nan tiếp cận đến chỗ y.

Tuy rằng những người này từng đóng ở phụ cận Vạn Sơn này nhiều năm, khá có kinh nghiệm đối với việc làm sao mở đường tiến bước ở nơi thế này. Nhưng Vạn Sơn lớn như thế, căn bản chẳng tìm được đường tiến lên, khắp nơi còn toàn là cự thạch cản đường, hố nứt dọc ngang, muốn đi đến nơi nào đều không dễ dàng như vậy.

Xa xa nhìn người đứng một mình trên cự nham, tướng lĩnh dẫn đầu không dừng ớn lạnh từ trong lòng.

Đó là chỗ nham thạch cao nhất trong Vạn Sơn. Mặt hướng về bên họ, chỗ đứt hơn mươi trượng như bị kiếm vót ra, sắc bén băng phẳng, khiến người ta vừa thấy mà phát rét. Ba mặt khác cũng dốc đứng hierrick, vuợt khỉ còn không thể leo lên, chẳng biết người nọ làm sao mà trèo lên được.

Cự nham cao cực kỳ, bốn phía trống vắng, duy có một vầng trăng sáng rực giữa không trung, thanh thanh lãnh lanh chiếu phía sau người nọ.

Khí băng hàn túc sát hất thẳng vào mặt, lại như đó không phải người sống với thân thể máu thịt, mà là ma quỷ từ u minh quỷ vực chợt đến nhân gian vậy.

Trên cự nham, không có khôn hoa khôn cây. Một phiến lạnh băng trống

trái, độc người nọ hắc y uy nghiêm, cơ hồ dung vào một chỗ với màn đêm vừa buông xuống này.

Tướng lĩnh võ công không tồi, nhẫn lực cũng hơn xa người thường, tuy nói cách rất xa, cũng thấp thoáng có thể nhìn ra người nọ mặt mày anh lanh, nhưng vừa nhìn qua, thân thể không chịu khống chế mà rùng mình, hoàn toàn chẳng thể chú ý ngũ quan người nọ rõ cuộc là anh tuấn hay xấu xí, chỉ cảm thấy cách xa như thế, loại khí lạnh khốc giá băng, uy nghiêm túc sát kia liền xa xa kéo đến, trong ***g ngực như bị đè trĩu, tự dừng mồ hôi như mưa.

Cho dù y không phải cao thủ đứng đầu, cũng có thể cảm nhận được, người nọ là sự tồn tại đáng sợ cỡ nào. Chỉ cần hơi có lý trí thì không nên đi trêu chọc, chỉ tiếc, y lại chẳng có đường lùi bước.

Yên quốc quân pháp nghiêm minh, thưởng cực hậu mà phạt cực trọng, người quân ngũ, đâu thể nào tham sống sợ chết, gặp khó chùn bước.

Năm đó Yên vương từng cùng các quốc đạt thành hiệp nghị chuyen Vạn Sơn, cùng với mọi người đều phát binh đi lùng sục, kết quả tử thương vô số, lại chẳng tìm được gì, không bằng triệt binh khỏi Vạn Sơn, mà bốn phía Vạn Sơn bố trí trọng binh, nghiêm cấm những người khác ra vào Vạn Sơn. Tất nhiên họ đã không thể được gì, thì chỉ có thể lui một bước, bảo đảm người khác không có cơ hội tiếp xúc Tiểu Lâu, được bất cứ lợi ích gì.

Sau đó, ngoài Vạn Sơn liền bị tầng tầng phong tỏa, vô số trạm gác, vô số tầng bảo vệ, các quốc gia tương lân đều có trú quân cực *** nhuệ lưu thủ ở đây. Mấy năm nay, tuy nói từng nhiều lần có nhân vật giang hồ tò mò mà gan lớn, cùng với người chư quốc phuơng xa phái tới, thử lén vào tìm kiếm, nhưng không phải bị chặn đường bắt giữ thì là trong quá trình tìm kiếm dài lâu mà chẳng có kết quả bị phát hiện vây bắt.

Đây vẫn là lần đầu tiên, có người hoàn toàn không bị trở ngại dễ dàng vượt qua hơn mười trạm gác phong tỏa, rồi lại không hề che giấu nghênh ngang xuất

hiện ở nơi cao nhất Vạn Sơn như thế.

Đội nhân mã phụ trách tuần tra lục soát này, cho dù biết rõ đối phương khăng định là kẻ tài cao gan lớn, tuyệt đối không sợ hãi, nhưng chức trách trên người, không dám vờ không phát hiện, chỉ có thể vừa phái người nhanh chóng điều binh, vừa bắt chấp khó khăn bức về phía trước làm ra vẻ lùng bắt.

Mắt thấy khoảng cách hai bên đã vào tầm bắn của cung tên, tướng lĩnh lân đội lại chỉ cảm thấy chân chính có nguy hiểm là đội ngũ họ. Việc đã đến nước này, cũng là tên đã trên dây, không thể không bắn. Họ phụng mệnh bảo hộ phong tỏa Vạn Sơn, thất trách là phải bị quân pháp trừng phạt.

Huống chi, nếu để quân đội chư quốc khác phát hiện họ sợ địch không dám tiến lên, mất mặt chính là Yên vương, đến lúc đó truy cứu ra, càng là tội滔天. Tướng lĩnh dẫn quân cười khổ một tiếng, kiên trì đến cùng mà cao giọng hét lớn: “Người là người nào, Vạn Sơn này là cẩm địa chư quốc, nghiêm...”

Còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy trước mắt tối om, thân thể mềm nhũn ngã bịch xuống, ý thức khoảnh khắc cuối cùng hiện lên là “Đây là phương pháp công kích gì, sao có thể...”

Một ý nghĩ còn chưa xong, ý thức đã quy về yên lặng, mà cùng thời gian, tất cả thuộc hạ phía sau cũng nhất nhì xuống.

Đến bây giờ, Địch Cửu trên cự thạch cũng chưa hề nhìn thăng đám quan binh đang áp sát kia, đại bộ phận thời gian, y đều chỉ ngẩng đầu nhìn không trung.

Vạn dặm trời cao, trăng sao sáng ngời, y vẫn nhìn, cho dù bị người xa xa dùng mây chục cây cung nhắm thăng, cũng chưa từng quay đầu một lần, nhưng khi những người này ngã xuống đất, lòng có cảm giác, đột nhiên quay người.

Phía sau có người lấy một tư thế cực kỳ thoái mái lười nhác ngồi xếp bằng trên cự nham, trước người bỏ một bầu rượu, hai cái chén, thấy y quay đầu, cười làm tư thế “mời ngồi”.

“Lên cao đón gió, một mình cùng trăng sao, ngày tốt như thế, há có thể thiếu rượu?” Y nháy mắt. “Ta theo dõi ngươi rất lâu rồi, không thấy ngươi ăn uống gì hết, cho dù ngươi võ công cao, cũng nên thiện đãi thân thể mình.”

Địch Cửu lạnh lùng nhìn y. Cho dù năm đó ở Tiểu Lâu giữa một nhóm người từng gặp người này, cho dù biết người này có lực lượng tương tự thần tiên, nhưng gần ấy năm qua, y thủy chung chưa từng có tâm kính sợ thấp thỏm gì với người trong Tiểu Lâu.

Y chỉ bình tĩnh ngồi xuống, lưng vẫn thẳng tắp như cũ. Người này, dường như trước nay không biết làm sao để mình thoái mái.

“Ngươi cũng thật đủ kiêu ngạo, Địch Tam và Địch Nhất cách một năm nửa năm, cũng sẽ đến nơi đây đi một vòng, nhìn ngó bốn phía, chẳng qua mỗi lần đều cẩn thận ẩn nấp hành tung, ngươi thì ngược lại, thoái mái đứng ở nơi cao nhất, đường hoàng như vậy, sĩ binh tuần tiễu lại chẳng phải ngươi mù, tội gì rước phiền toái.”

Lúc trước Phương Khinh Trần cố kiên trì đánh thức y, tận lực ngắn gọn mà giới thiệu tình huống một lần, rồi trực tiếp một cước đá y khỏi Tiểu Lâu. Sau khi gặp mặt Địch Tam Địch Nhất, y cũng tin thủ lời hứa, không nói rõ chân tướng Tiểu Lâu, chỉ nói A Hán đã được chữa khỏi, nhưng lại nổi nóng một trận, khiến trời long đất lở, hiện tại đang bế quan chịu phạt, an toàn sinh mệnh đã tuyệt đối không lo, chỉ là lần bế quan này cực kỳ dài lâu, đời này muốn gặp lại nữa sợ là không khả thi lắm. Địch Tam và Địch Nhất lúc trước từng thân gáp biển cố Vạn Sơn, thần uy kinh người của A Hán, đối với giải thích này cũng không hề sinh hoài nghi gì. Trong lòng tuy nói hơi buồn bã mất mát nhưng cũng không muốn truy cứu lùng tìm nữa.

Thứ nhất, hai người tin Địch Cửu sẽ không lừa gạt họ, thứ hai, trong lòng hai người cũng hiểu rõ. Sau khi tận mắt chứng kiến lực lượng cường đại như thần của A Hán, cho dù là có ngày tụ hội, có kỳ gặp lại, chỉ sợ cũng sẽ có rất nhiều không tự tại. Duyên tận tương tụ, duyên đi mà tan, duyên số giữa tiên phàm, vẫn

phải nhìn thoáng chút mới tốt.

Cho nên Địch Nhất tự trở về gấp lại thê tử, Địch Tam cũng bớt gánh nặng, lang bạt thiên nhai như cũ, hai người ngẫu nhiên nghĩ đến tình cũ chuyện xưa, sẽ tới phụ cận Vạn Sơn đi một vòng, không phải muôn tìm kiếm A Hán hay Tiểu Lâu, chẳng qua là tự mình hoài tưởng trong lòng một phen thôi.

Mà Địch Cửu, trước đây lại chưa từng đến lần nào. Y là người gọn gàng dứt khoát, lúc trước trực tiếp chia tay với Địch Nhất Địch Tam ở ngay ngoài Vạn Sơn. Trước kia ở cùng họ, là bởi vì bản thân y một người không thể chăm sóc A Hán tốt hơn, hiện tại đã không cần, thì cũng khỏi phải dây dưa nhiều nữa.

Địch Cửu biết, mình không phải một người thích hợp ở chung lâu dài với người khác, cho dù trong lòng y, Địch Nhất và Địch Tam đã là bằng hữu chân chính, nhưng ở chung một chỗ, lại rất không cần.

Địch Nhất từ khi có thê tử nay, lòng dạ mềm hơn nhiều, ngày đó lúc ly biệt, từng thử giữ lại, ngược lại là Địch Tam có thể lý giải tâm ý và lựa chọn của Địch Cửu hơn, ngăn cản Địch Nhất, thoái mái cùng Địch Cửu cáo biệt mà đi.

Mấy năm nay, Địch Cửu vẫn sống một mình. Cũng từng ngẫu nhiên đi qua dưới chân núi Địch Nhất ẩn cư, lặng yên lên núi nhìn một cái, không hề lộ diện, lại phiêu nhiên mà đi, cũng từng khi độc hành thiên hạ, gặp gỡ Địch Tam, hai bên gật đầu, chẳng nói gì nhiều hơn, lại đi lên con đường bất đồng của riêng mình.

Mà sau mấy năm, y một mình không chút che giấu xuất hiện ở nơi cao nhất của phế tích Vạn Sơn, rước lấy sự chú ý của quan binh, cũng hại trong Tiểu Lâu chạy ra một người lải nhải với y.

“Tại sao phải để ý đến ta? Lúc trước khi đưa ta ra, chẳng phải đã nói, về sau cho dù ta đến đây, cũng không tìm được Tiểu Lâu, không nhìn thấy các ngươi. Mấy năm qua người vào tra xét rất nhiều, cũng chưa từng thấy các ngươi ra mặt.”

Địch Cửu đến nơi đây, chỉ là muốn yên lặng nhìn không trung một chút, nhìn không trung mấy năm trước A Hán tiêu tan trong đó. Đối với người trong Tiểu Lâu, y không hề có ý nghĩ cõi sức tiếp cận, nhìn thấy có người chui ra, trong lòng cũng chẳng dậy sóng lăm.

“Ta không ra, ngươi sẽ khách khá khí khí nói đạo lý với những người này sao? Với tính tình của ngươi, ra tay chính là trí người vào chỗ chết đại đồ sát.”

Nghiêm Lăng rất buồn bực. Những người khác đều đã nhao nhao vào đời, Tiểu Lâu chỉ còn y và Tô Thanh Dao ở lại trông, mắt thấy sắp gây ra sự kiện thảm thiết, thật sự không thể mặc kệ, dù sao nhánh quân đội xui xẻo kia là của Yên quốc.

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 414 : Người Đã Vô Tâm

Yên Lãm lúc này sớm biết, Tiểu Lâu sẽ không để bất cứ ai dùng, cũng sẽ không bị bất cứ ai tìm được. Chỉ là vì không để người ta phát giác, thái độ của Yên quốc với Tiểu Lâu khác với các quốc gia khác, cho nên sau khi ra mặt cùng các quốc hiệp thương tự lui một bước, khỏi cần lãng phí mạng người, cũng lưu lại một nhánh *** binh, quanh năm đóng quân ở đây.

Cách làm này, Yên quốc không có lợi để mưu, cũng coi như cho Tiểu Lâu một món nhân tình. Cho nên nếu thấy tướng sĩ Yên quốc bị giết, người trong Tiểu Lâu cũng phải hơi ngượng, tương lai lập trường của Dung Khiêm cũng sẽ có chút xấu hổ.

Vừa nghĩ điều này, tâm tình Nghiêm Lăng liền không tốt nổi: “Ngươi không chịu nghĩ thử hậu quả nếu làm như vậy sao?”

Địch Cửu thờ ơ. Y trước giờ chẳng phải người tốt gì. Sự sống chết của người khác, dục vọng của người khác, vốn cũng không liên quan đến y.

Tuy rằng y không còn cố ý làm ác, nhưng cũng lười vì bất cứ người và sự nào mà ủy khuất mình nữa. Với bản lĩnh của y giờ này ngày này, muôn giấu không ai phát hiện được, tránh dẫn đến sát phạt, tất nhiên là dễ dàng, nhưng y lại không muốn làm.

“Sao ngươi lại hỏi đến? Hồi đó khi tiễn ta khỏi Tiểu Lâu, các ngươi đã nói, Tiểu Lâu mặc dù có lực thần tiên, lại không có tâm Bồ Tát bảo hộ chúng sinh, về sau bất kể ta hành thiện hay làm ác, Tiểu Lâu đều không can thiệp hỏi đến...”

“Ngươi làm ác ở nơi khác, chúng ta tự nhiên không quản, nhưng chạy đến

dưới mí mắt chúng ta gây sự, vì cuộc sống thanh tịnh về sau, không quản đâu được.”

Nghiêm Lăng cười cười, tự mình rót đầy rượu cho mình: “Vậy ngươi? Sao lại bỗng nhiên đến đây? Mấy năm nay, ngươi chưa từng đến lần nào.”

“Ta không phải vì các ngươi mà đến.”

“Biết biết, ngươi được chỗ tốt của chúng ta nhưng vẫn không đợi gặp chúng ta. Đến đây, chính là vì ngơ ngác nhìn trời, chẳng liên quan đến chúng ta.”

Chỗ tốt?

Địch Cửu lạnh lùng cúi đầu nhìn nhìn mình. Đúng vậy, thân thể thương tích tàn tạ này được trị liệu, kiện khang một lần nữa trở về trong thân thể y. Ánh mắt một lần nữa thanh minh, khuôn mặt bị hủy một lần nữa khôi phục vẻ anh tuấn ban đầu, sinh mệnh vốn tưởng rằng nháy mắt sẽ mất đi, lại còn có thể sống thêm mấy chục năm.

Những điều này coi là chỗ tốt bằng trời ấy nhỉ, thế nhưng trong lòng y, chưa từng có cảm giác kinh hỉ.

Y vừa không sợ chết, cũng chẳng ham sống. Tử vong chưa từng làm y sợ hãi, sống cũng không hề cảm thấy mảy may tốt đẹp. Chỉ là nếu có thể sống, vậy thì cứ sống tiếp đi.

Từng thống hận khuôn mặt mình bị sửa thành mặt Địch Phi kia, từng khát vọng nhìn thấy dáng vẻ ban đầu. Thế nhưng hiện giờ, ngẫu nhiên từ dưới khe suối, thoáng nhìn diện mạo săn có của mình vẫn rất giống Địch Phi, lại đã chẳng còn cảm khái gì.

Dã tâm từng có, sớm biến thành trò cười, A Hán từng chỉ có thể dựa vào y vứt bỏ hết thảy để bảo hộ, cũng đã về giữa biển sao, Địch Nhất và Địch Tam từng luôn ở cùng, đồng lòng hợp sức, cũng đều đang sống cuộc sống của riêng

mình, chỉ có y một mình sống, chỉ là sống.

Bởi vì không chết, cho nên liền sống, bởi vì mệnh số chưa hết, cho nên liền sống.

Chẳng có chuyện gì muốn làm, chẳng có bất cứ ai muốn gặp. Thân thể kiện khang đến quá đáng, không còn mảy may đau ốm. Tinh thần ngần ấy năm thời khắc đổi kháng đau khổ đã buông lỏng, thế nhưng không biết có thể làm gì.

Y một mình sống cô độc, lạnh băng nhìn thế giới này, chẳng kết giao với bất cứ ai, chẳng có mảy may nhiệt tình, xúc động, khoái lạc. Thậm chí ngay cả những cảm xúc như tịch mịch thống khổ buồn tẻ bi thương ấy, cũng ít đến đáng thương.

Y càng ngày càng giống một ghênh nước chết, không gợn sóng, không có mảy may sinh lực và sức sống.

Y sống, chỉ là sống, như là y sớm chẳng biết sống và chết, rốt cuộc khác biệt gì.

Y thậm chí chưa từng nhớ A Hán quá nhiều.

Một năm mười hai tháng, một tháng ba mươi ngày, một ngày mười hai canh giờ.

Toàn phải từ từ vượt qua. Y thậm chí cũng chẳng biết, mình thế này, rốt cuộc có còn tính là sống không nữa, chẳng biết còn có chuyện gì, là đáng để y cố gắng theo đuổi.

Y vẫn chỉ như cũ, không muốn yêu bất cứ ai nữa, cũng không hề chờ mong được bất cứ ai yêu.

Mấy năm nay, y một mình phiêu bạt, chẳng có nơi nào nhất định phải đi, cũng chẳng nơi nào cần dừng lại.

Y trèo lên ngọn núi cao nhất, khi đó cùng Tu La giáo quyết chiến trên đỉnh núi, A Hán từng bị y phụ lòng thương tổn, đã bỏ tính mạng đến cứu y.

Y một mình trên chiếc thuyền con, đi đến chân trời góc biển, khi đó y cùng người kia đi thuyền ngàn dặm, từng xương ngư ca, từng bắt cá, từng lật thuyền, trong bụi cỏ lau dày, từng dừng lại rất lâu, rất lâu.

Y đã đi qua phố xá sầm uất, y đã qua nông thôn, đã từng, Thiên vương Tu La giáo dẫn giáo chủ bỏ trốn, trong mấy tháng ngắn ngủi, đổi đủ các loại thân phận. Họ làm ruộng ở quê, họ buôn bán trong thành, họ từng làm bảo tiêu, làm tú tài, thậm chí có một lần, y từng đóng một đào kép.

Kịch như nhân sinh, nhân sinh như kịch. Lần lượt biến ảo nhân sinh mới, thân phận mới.

Y đang lừa người kia, người kia cũng biết y đang lừa mình, thế nhưng đó lại là quãng thời gian cực hạnh phúc mà họ từng có.

Trong mấy năm, Địch Cửu hờ hững đi qua, đi qua thời gian, đi qua năm tháng, đi qua tất cả những phồn hoa và náo nhiệt.

Nhắm mắt, y nhớ được hết thảy từ khi quen biết A Hán đến nay, mỗi một câu họ đã nói, tất cả sự tình họ trải qua.

Thương hải tang điền.

Chuyện xưa vẫn đều ở trong lòng, nhưng mà, kỳ thật y chưa từng hồi ức, cũng chưa từng thương cảm hoài tưởng quá nhiều. Ngày qua ngày, thời gian lạnh lùng vô tình như thế, thời gian dài lâu như thế, cuối cùng lại có thể từng chút một sống qua, còn đem ký ức kia mài mòn dần từng chút đến mơ hồ.

Y chỉ hời hợt mà sống, nhìn, chờ đợi tử vong mấy chục năm sau.

Thế nhưng, cuối cùng đã đến Vạn Sơn.

Y không có hứng thú với Tiểu Lâu. Y chỉ muốn đứng ở nơi năm đó A Hán tiêu tan, đứng ở nơi cao nhất, nhìn không trung cao tít chẳng sao với tối.

Năm ấy, Phương Khinh Trần đưa y ra khỏi Tiểu Lâu, từng chuyển lời, câu cuối cùng A Hán để lại cho y. “Chỉ cần y ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy ta...”

Y từng ngẩng đầu nhìn trời, không trung bao la, trời xanh vô tận, vô luận là trời trong vạn dặm hay gió sương mưa tuyêt, vô luận là trời đêm sáng trong hay bóng đêm u ám, y chưa từng nhìn thấy A Hán, chưa từng cảm giác được A Hán.

Vì thế cuối cùng có một ngày, y về đến nơi này. Đứng ở nơi cao nhất, trông lên trời sao cao xa vô hạn.

Y không hề cảm thấy mình là đang tư niệm hoài tưởng A Hán, y cũng chẳng cảm thấy, bản thân đang sống hời hợt này, có tư cách tư niệm hoài tưởng người nào, y chỉ muốn nhìn một chút, cho dù chẳng hề nhìn thấy gì cả...

“Nguyên thần của y ở nơi này?” Y bình tĩnh hỏi một vấn đề kỳ thật sớm xác nhận đáp án.

“Ù, *** thần của y tan ra từ nơi này. Hắn sẽ mãi dừng lại vùng trời chỗ chúng ta đây. Chẳng qua, y bị thương quá nặng, sẽ mãi chìm trong giấc ngủ say, dùng lời của các ngươi, là hấp thụ *** hoa nhật nguyệt, trong đại mộng trầm trồ này, cho dù ngươi đến dưới chân, y cũng chẳng nhìn thấy ngươi đâu.”

Địch Cửu hờ hững. Chính bởi vì biết A Hán không nhìn thấy, y mới ở đây ngẩng đầu nhìn lên, nếu như A Hán có thể thấy bóng dáng y, chỉ sợ y phải trốn đi thật xa, tuyệt không tiếp cận Vạn Sơn.

Y không đếm xỉa, Nghiêm Lăng cũng không giận, cười rót rượu cả cho y: “Uống rượu uống rượu. Rượu chúng ta lấy ra từ trong Tiểu Lâu, không phải ai cũng có cơ hội uống đâu.”

Địch Cửu cúi mắt, nhìn chén rượu dưới đất, hỏi nhàn nhạt: “Đây coi là rượu

tiên?”

“Đúng vậy đúng vậy, cam đoan ngươi sau khi uống, thân khang thể kiện, kéo dài tuổi thọ, chẳng qua...” Nghiêm Lăng cười ha ha. “Hai dạng này hình như ngươi đều không để ý, đúng chứ?”

Thân thể Địch Cửu lúc trước đã được A Hán lợi dụng lực lượng Tiểu Lâu chữa trị, đó là trực tiếp chữa trị theo tiêu chuẩn tốt nhất, trạng huống thân thể hoàn toàn thuộc tiêu chuẩn đỉnh cao, tình trạng cũng hoàn mỹ như nhục thể người trong Tiểu Lâu vào đời sử dụng. Với cách sống chẳng thèm quan tâm mình, thậm chí hữu ý vô ý chà đạp thân thể này của Địch Cửu, vậy mà mấy năm qua y vẫn không hề bị bệnh.

Trong mấy năm này, y hoàn toàn không có mục tiêu, không việc để làm. Nhưng mà xuất phát từ quán tính, vẫn theo thói quen trước kia lưu lại, luyện võ luyện võ luyện võ, bởi vì trừ điều đó, y quả thực không biết nên giết thời gian như thế nào.

Thân thể tốt như vậy, hơn nữa luyện tập cần lực như thế, làm võ công của y hiện giờ đã đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng. Như Nghiêm Lăng, sử dụng là thân thể tình trạng giống y, nhưng thời gian dùng quá nhiều trong hưởng thụ cuộc sống, lúc này nếu thật thuần túy so võ kỹ với Địch Cửu, chỉ sợ cũng là có thua không thắn.

Cho nên, nói là thân khang thể kiện, với Địch Cửu mà nói, căn bản chẳng phải truy cầu. Mà về phần kéo dài tuổi thọ gì đó, càng không thể đả động y. Năm đó khi rời Tiểu Lâu, Phương Khinh Trần từng cho y biết:

“Dùng phương thức ngươi có thể lý giải mà nói, chính là A Hán náo loạn một hồi, cắt đứt thông đạo thiên nhân. Đại bộ phận trong chúng ta đã chạy về thiên giới trước khi thông đạo bị cắt đứt, mà mấy người chúng ta là ở lại, thông đạo thiên nhân đã đứt, chúng ta không còn thiên quy trói buộc. Để tương lai không cần quá tịch mịch, mỗi người chúng ta, đều có thể trong phàm nhân chọn một

người đương nhiên cũng chỉ có thể chọn một, cùng chúng ta được hưởng trường sinh. A Hán mặc dù ngủ say, nhưng y là một người trong chúng ta, y cũng có quyền lực như vậy. Y đã ngủ, chúng ta chỉ có thể chọn giúp y, người có hứng thú không..."

Lúc ấy Địch Cửu cả hứng thú quay đầu nhìn Phương Khinh Trần thêm một cái cũng không có, bước chân đi ra ngoài thậm chí chưa từng ngừng lại, cứ thế bỏ đi một mạch.

Hiện tại hồi tưởng tình hình ngay lúc đó, Nghiêm Lăng cũng hơi cảm khái. Trên đời này khi biết được vận mệnh trường sinh bất tử ngay trước mắt, dễ như trở bàn tay, đúng thật chỉ có người này hoàn hoàn toàn toàn không bị bất cứ ảnh hưởng gì.

Ngay cả Tân Húc Phi, hiểu được cái gọi là thần công Phương Khinh Trần cho là dùng làm việc gì, cũng phải chấn động mạnh. Mà Yên Lãm, khi tra ra tác dụng của thần công Dung Khiêm dạy, cũng có cảm giác kinh tâm động phách.

Kỳ thật, không hề là định lực của Địch Cửu mạnh hơn người khác quá nhiều, chẳng qua đối với Địch Cửu mà nói, sinh mệnh căn bản không có lạc thú, trái lại là việc khổ, trường sinh nào đáng để y dừng bước quay đầu.

Nói trở lại thì lúc trước Phương Khinh Trần tùy tiện là có thể trực tiếp hỏi Địch Cửu, viết thần công rồi, lại bỏ trong lòng rất lâu, nếu không phải uống say, chẳng biết đến hôm nào mới cho Tân Húc Phi, đủ thấy quả thật quan tâm là loạn.

Chỉ có với người mình để ý, mới có tâm lo được lo mất, mới rõ ràng là một chuyện quá sức tốt trong mắt người thường, lại thủy chung lo lắng rằng không công bằng với họ.

"Về sau nếu ngươi muốn đến thăm, tùy tiện lúc nào cũng không ngại, chỉ là phiền ngươi thu liêm chút, điệu thấp chút, đừng để chúng ta nhọc lòng được không?"

“Không cần.”

Y không nhìn thấy người kia, vô luận ở nơi này, hay là góc bể chân trời, có lẽ đây là nơi gần A Hán nhất, nhưng mười vạn dặm và một vạn dặm, đều đồng dạng là khoảng cách không thể đạt đến, cũng chẳng có gì khác biệt.

“Ngươi không đến, y sẽ một mình lẻ loi trên trời, có trời mới biết phải tịch mịch nhường nào.” Nghiêm Lăng cơ hồ tươi cười hớn hở. Lời nói ra cho dù là thật, thoát nhìn cũng giống giả.

“Có các ngươi ở đây!” Địch Cửu không hề có quá nhiều hảo cảm với người trong Tiểu Lâu, nhưng vẫn tin tưởng, họ thủy chung quan tâm để ý A Hán. Thậm chí với mình, do ái ốc cập ô cũng chịu trợ giúp, nhưng phân thiện ý do A Hán mà đến này, y lại không muốn nhận. Đơn giản nói xong, y liền đứng dậy định rời khỏi.

Nghiêm Lăng cười nói: “Ngươi vất vả đến một chuyến, lại đi ngay như vậy.”

Địch Cửu không đếm xỉa. Trên đời này, với y, không còn chuyện gì có thể tính là vất vả nữa. Đến rồi, nhìn rồi, lặng lẽ ngắn ra nơi A Hán cuối cùng bùng nổ này rồi, thì cũng nên là lúc rời khỏi. Y chậm rãi đi đến bên cạnh cự nham, Nghiêm Lăng tự lo uống rượu, không hề giữ lại.

Bóng đêm dần dần tối hơn, minh Nguyệt lặng lẽ trốn trong tầng mây dày, đứng ở cự nham trông xuống phía dưới, nơi nơi là vẻ ám trầm lạnh băng, xa xa gần gần, những cái hố lớn nhỏ, mặt đất nứt toác dài ngắn, như vực sâu ngoác cái miệng dữ tợn, đang chờ phàm nhân trầm luân nhảy xuống.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi nhảy xuống, Địch Cửu nhẹ nhàng hỏi: “Y phải bao lâu, mới tỉnh lại.”

Lúc trước Phương Khinh Trần chỉ cực kỳ ngắn gọn giải thích tình hình một chút, rất nhiều chuyện không nói rõ ràng. Mà y đã biết A Hán an toàn không lo, chỉ là phải ngủ một giấc dài hơn, dài đến mức với phàm nhân mà nói là đã không

thể tính toán, cũng chẳng hỏi nhiều hơn đã đi mất.

Ngân ấy năm một mình phiêu bạt, chuyện cũ không nghĩ không nhớ không thương, mà cuối cùng lại vẫn trở về Vạn Sơn, trở về nơi gần A Hán nhất, cuối cùng vẫn hỏi ra, hỏi ngày A Hán tỉnh lại.

“Nhanh thì ba ngàn năm, chậm thì năm ngàn năm.” Nghiêm Lăng cười trả lời, chăm chú nhìn y.

Địch Cửu cả khóc mắt cũng không động. Đồng dạng là ngủ say, một trăm năm và năm ngàn năm lại có bao nhiêu bất đồng, dù sao lúc tỉnh lại, người xưa chuyện xưa đều đã chẳng còn ở nhân gian.

Đã như vậy, thời gian dài hơn một chút có lẽ sẽ tốt hơn. May mắn năm sau, y ngay cả môt phần cũng chẳng còn tìm thấy, dù A Hán ngẫu nhiên muốn hoài niệm thương cảm, cũng không còn chỗ nào để tìm kiếm, thời gian cách xa hơn dài lâu hơn, người xưa chuyện xưa tình xưa liền chặt càng sạch gọn.

Y biết A Hán khoảnh khắc cuối cùng cũng muốn cứu hộ mình. Y biết A Hán sau cùng bùng nổ, có rất nhiều nguyên nhân là vì y. Nhưng mà chính bởi như thế, mới hy vọng hết thảy có thể chặt gọn gàng hơn. Triệt triệt để để chặt đứt hết thảy liên quan đến y, vô luận ngoài đầu thế nào, cũng chẳng thể tìm kiếm nữa, A Hán mới có thể tự do thoái mái sống tiếp.

“Năm ngàn năm sau, có lẽ y đã quên mất ngươi...” Nghiêm Lăng cười, không hề có ý đả kích bất cứ ai, chỉ nói rõ một sự thật.

Có bao nhiêu tình cảm, có thể chịu được thời gian dài dòng vô hạn phân cách, đừng nói là năm ngàn năm, ngay cả một ngàn năm, nhớ tới, cũng rất khó có tình hoài vĩnh viễn không đổi không quên gì đó.

“Thiên nhân cần gì phải nhớ phàm tình lâu, đợi thông đạo thiên nhân mở lại, một thân thoái mái trở về là được.” Địch Cửu cuối cùng chẳng buồn quay đầu mà lạnh lùng đáp một câu dài nhất.

“A Hán sẽ không về đâu.” Nghiêm Lăng đáp chẳng chút đế ý.

Địch Cửu quay đầu: “Tại sao??”

PHONG VÂN TẾ HỘI

Lão Trang Mặc Hàn
www.dtv-ebook.com

Chương 415 : Đại Kết Cục

“Chúng ta đều có thể trở về, nhưng A Hán không thể cũng sẽ không trở về. Là y đã cắt đứt thông đạo thiên nhân, tuy nói thế giới chúng ta hoàn toàn bất đồng với thiên đình trong tưởng tượng của các ngươi, nhưng quy tắc ước thúc tối thiểu vẫn có. Người cho là y sau khi về, sẽ không bị xử phạt sao?”

Nghiêm Lăng cười cười: “Cho nên, chúng ta sẽ không kiên trì muốn khuyên y về, bản thân A Hán cũng chưa chắc muốn về. Bất đồng với chúng ta, tính tình y lười nhác, chỉ cần có ăn có uống có ngủ là thỏa mãn, đối với công nghệ cao... A, không, đối với hết thảy tiện lợi của thiên đình không hề lưu luyến hoài niệm. Lần này y bùng nổ, cố nhiên là vì giúp ngươi cầu một đường sinh cơ, nhưng cũng là vì đã sinh ra hoài nghi và tự hỏi với chế độ của chúng ta, cho nên mới tận mọi lực lượng của mình để phản kháng. Dưới tình huống như vậy, y làm sao có thể về nữa, biết rõ vô lực thay đổi, còn phải tiếp tục bị chế độ kia trói buộc. Y luôn là người cố chấp, đã nhận định thì không chịu quay đầu, y đã không muốn thừa nhận chế độ trong thế giới kia của chúng ta nữa, thì y sẽ vĩnh viễn không quay về.”

Địch Cửu yên lặng một hồi, rốt cuộc chậm rãi quay người: “Y không quay về, nơi gọi là thiên đình kia của các ngươi không thể phái người về đây bắt y?”

“Thông đạo bị y hủy mất rồi, tối thiểu phải mấy ngàn năm mới có thể trùng kiến, cho dù dựng xong, cũng chỉ có thể từ phàm trần đi lên thiên đình, mà muốn xuống phàm trần nữa, lại không thể nào.”

Nghiêm Lăng đưa tay chỉ chỉ phía trên: “Nói cách khác, trên trời đã lười quản phàm thế này nữa, chỉ để lại một thông đạo tương lai, tiếp dẫn những thần tiên bị lạc trong phàm trần chúng ta trở về. Mà nhân gian này, cho dù trời sụp đất nứt,

tất cả phàm nhân chết sạch chết tuyệt, thần tiên cũng sẽ không xuống nữa.”

Ánh mắt Địch Cửu nhìn chăm chăm Nghiêm Lăng: “Các ngươi đều sẽ trở về?”

“Đương nhiên trở về. Ở lại thế giới man hoang này năm ngàn năm còn chưa đủ sao? Có cơ hội trở về, có lý do gì mà không trở về?” Nghiêm Lăng cười nhìn y.

Địch Cửu trầm mặc một hồi, mới tiếp tục hỏi: “Mọi người các ngươi, đều nhất định sẽ trở về?”

“Nói với ngươi thế này nhá...” Nghiêm Lăng cười ha ha: “Hồng trần phàm thế phi thường phồn thịnh trong mắt ngươi, với những thiên nhân chúng ta đây mà nói là hoang lương lạc hậu đến cực điểm. So với thiên phủ tốt đến mức ngươi tưởng tượng cũng không tưởng tượng được đó, nhân gian này giống như ổ chó vậy. Người từng thấy người bình thường nào không muốn làm người đàng hoàng mà muốn vĩnh viễn nằm trong ổ chó. Đương nhiên, loại quái vật A Hán này không trong phạm vi thảo luận của chúng ta.”

“Nhưng lúc ấy các ngươi đã lựa chọn lưu lại.”

“Đó là bởi vì chuyện xảy ra đột nhiên, rất nhiều người trong chúng ta đều có việc chưa xong.” Nghiêm Lăng nhún vai: “Như Khinh Trần, nợ lão đại Tân Sở hai nước một khoản nợ phải trả, Kính Tiết là không thể bỏ mặc an nguy của Lư Đông Ly. Chúng ta đều không phải người đánh trống bỏ dùi, đảm đương nên có vẫn phải có. Nhưng đến năm ngàn năm sau, mọi thứ qua hết rồi, chúng ta tự nhiên là hận không thể về nhà sớm một ngày.”

Địch Cửu im lặng. Đúng vậy, những người này không có lý do gì, cũng không cần thiết lưu lại. Chỉ là, A Hán... Y ngẩng đầu, trông trường thiên xa tít, không trung tối như vậy, chẳng nhìn thấy trăng, chẳng nhìn thấy sao, chẳng nhìn thấy... A Hán.

Đại mộng trầm trầm năm ngàn năm, khi tỉnh lại, chẳng còn gì nữa.

Sẽ không còn Địch Tam đi khắp thiên hạ, kết thù vô số, chỉ vì cầu thuốc giúp y.

Sẽ không có Địch Nhất cầu người tứ phương, bôn ba tứ xứ, chỉ vì đánh thức y.

Không có những đồng bạn tuy xa rời nhưng vẫn có ôn nhu quan tâm trong Tiểu Lâu này.

Lúc y tỉnh lại, thiên địa vắng vẻ, trừ một tòa Tiểu Lâu trống rỗng thì chẳng còn gì cả. Dù thông đạo thiên nhân còn đó, y lại không thể bước lên nữa.

Vĩnh viễn vĩnh viễn ở lại thế giới xa lạ cô độc này. Không một người biết y là ai, không một người biết y đã trải qua những gì, không một người...

Địch Cửu nhắm mắt. Đột nhiên buông ra hết thảy, mấy năm qua lần đầu tiên vô ý thức, toàn tâm toàn ý đi hồi ức mọi chuyện từ khi quen biết đến nay.

Đồ đần có được lực lượng cường đại nhất thiên hạ, lại luôn bởi vì một số nguyên tắc buồn cười mà bó tay bó chân, thậm chí bị tiểu tặc vô dụng nhất đả thương kia...

Nếu vốn không hề hiểu gì thì thôi, nhưng cho dù sau đó y đã hiểu, đã ngộ, đã minh bạch, lại vẫn làm việc ngốc như thế.

Bị thương bị phụ bị hại, lại quay đầu, đánh cuộc tính mạng để cứu y.

Cho dù cuối cùng rõ ràng đã hận đến cực điểm, lại vẫn thà rằng hủy diệt chính mình, cũng không chịu đả thương y.

Ngu xuẩn đến mức này, quả thực không còn thuốc chữa. Nhớ rõ mỗi một câu trước kia từng nói với y.

Rất lâu rất lâu về trước, từng khe khẽ than thở với y...

“Con heo lười ngươi, nếu có một ngày chúng ta đều không ở bên cạnh, ngươi phải làm thế nào?”

Thở than ý vị sâu xa như vậy, vẻ mặt ẩn ẩn lo lắng như vậy, lại chỉ là vì lừa gạt mưu tính.

Mà hiện giờ, y muốn hỏi lại một tiếng, nhưng đã chẳng còn người nghe, chẳng còn người thấy nữa.

A Hán vĩnh viễn mất đi đồng bạn, liệu sẽ tịch mịch chứ?

A Hán không còn nhiệt tình không còn chân tâm đi tiếp nhận, đi yêu, sẽ tịch mịch chứ?

A Hán trước khi gặp gỡ y, cái tên chỉ biết ăn ngủ ngủ ăn kia, có lẽ căn bản không hiểu tịch mịch là gì đâu nhỉ? Có lẽ cho dù tịch mịch, bản thân cũng chẳng biết.

Mà A Hán đã trải qua quá nhiều phản bội và thương tổn, bỏ ra và hy sinh như vậy, y còn có thể vô tâm vô phế, chỉ cầu vui tươi hồn hở, đại mông say sưa như thế sao?

Địch Cửu bình tĩnh mở mắt, bình tĩnh quay người bước đến bên cạnh Nghiêm Lăng, bình tĩnh nói: “Ta nguyện ý sống tiếp.”

Nghiêm Lăng nhìn y với vẻ mặt mê mang khó hiểu: “Đâu ai nói không cho ngươi sống tiếp.”

“Không cần vòng vo nữa. Ngươi đến tìm ta nói chuyện, chẳng phải là vì việc này sao? Ngươi muốn giúp đồng bạn của ngươi, lưu lại một người, vẫn sống sót.” Địch Cửu không chút khách khí chỉ thẳng trung tâm vấn đề.

Nghiêm Lăng rất mừng vui: “Thật là, cầu người cũng không biết cho người

khác một chút thể diện, làm bộ không đoán được gì, cẩn thận cầu ta hai ba câu cũng đâu có mất mặt.”

Địch Cửu từ Phương Khinh Trần xem như đã hiểu biết, người trong Tiểu Lâu cơ bản đều có chút tính tình ác liệt thích khó dễ người ta, cũng chẳng có kiên nhẫn lăng nhăng với y, nhàn nhạt lặp lại: “Ta nguyện ý sống tiếp.”

Người này không thú vị như thế, Nghiêm Lăng chỉ đành thở dài, nghiêm mặt nhìn y: “Trước đừng nói khẳng định như vậy, người đã có ý này, ta còn rất nhiều chuyện phải giao cho ngươi. Thứ nhất, muốn sống tiếp, không phải chúng ta thi thần thông là được, bản thân ngươi nhất định phải bỏ ra nỗ lực tuyệt đại, phải luyện một loại công pháp trước, công pháp này sẽ không làm võ công của ngươi tăng cường, chỉ là... Dùng lời các ngươi mà nói là bảo vệ nguyên thần ngươi sau khi chết không tiêu tan, mới có thể mượn thân thể sống lại. Loại công pháp này cực kỳ khó luyện, chẳng biết phải bỏ ra bao nhiêu tâm lực mới có thể thành công. Thứ hai, trừ trường sinh, ngươi không được lợi ích gì khác, ngược lại có đủ loại hạn chế ước thúc, tỷ như...”

Địch Cửu căn bản không có hứng thú nghe y nhất nhất kẽ rõ, chỉ chìa tay: “Công pháp kia ngươi nhất định mang trên ngươi.”

Nghiêm Lăng gấp phải người thái độ này cũng cảm thấy hơi đau đầu, cười khổ một chút, thò tay móc từ trong lòng ra một quyển sách, đưa qua: “Ngươi nghĩ cho rõ ràng...”

Địch Cửu một tay tiếp nhận: “Không cần nghĩ.” Y quay người đi thẳng, công phu này đã khó luyện, vậy thì đừng để lỡ thời gian, tìm một nơi thanh tĩnh mà luyện là được.

Nghiêm Lăng thấy y đi dứt khoát như thế, ngược lại hơi ngắn ra.

Đồng dạng là trường sinh. Tình huống Địch Cửu lựa chọn, đổi mặt, hoàn toàn bất đồng với những người khác. Công phu kia y chỉ có thể một mình mò mẫm luyện tập, không giống những người khác, bên cạnh sẽ có người chỉ điểm

giải thích, tâm lực phải bỏ ra tự nhiên nhiều hơn.

Tần Húc Phi cũng vậy, Yên Lãm cũng thế. Tuy rằng họ đều cố gắng luyện, nhưng đối với chuyện này, tâm tính đều khá bình hòa rộng rãi, thành thì vui vẻ, bại... cũng không phải tiếc nuối quá lớn, dùng cả đời để cố gắng, quá trình này cũng là một loại hạnh phúc.

Nhưng mà sinh mệnh Địch Cửu sớm chẳng có hạnh phúc đáng nói, song y đã hạ quyết tâm này thì nhất định phải cố gắng luyện thành.

Có ý nghĩ này, sẽ bức mình đến cực điểm. Theo cách luyện vừa chăm sóc A Hán vừa lén luyện công, lại có thể luyện thân thể thương thế tàn tật đến mức so chiêu cùng Phương Khinh Trần cũng không rơi hạ phong rõ ràng của Địch Cửu trước kia, trình độ luyện công điên cuồng là cực hại người.

Nếu luyện thành, bất kể là Tần Húc Phi hay Yên Lãm, đều có người thân cận nhất làm bạn, đường dài dằng dặc, mấy ngàn năm thời gian, cũng là khoái ý thoái mái.

Mà Địch Cửu, lại vĩnh viễn một thân một mình.

Y sẽ không mở lòng kết giao bằng hữu nữa, sẽ không còn tâm tình ôn nhu đi yêu người trên đời nữa, sẽ không thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ, sẽ không hưởng thụ nhân sinh nhiều màu sắc, y không có càng nhiều lý tưởng, truy cầu hơn, y sống, chỉ là sống, một canh giờ lại một canh giờ, một ngày lại một ngày, một tháng lại một tháng, một năm lại một năm, cứ thế từng chút một tính toán, giây giula, chờ đợi, chịu đựng, năm ngàn năm...

Nghiêm Lăng lại chợt rùng mình.

Sinh mệnh với Địch Cửu, chẳng qua là trùng phạt, không có lạc thú, không có khoái hoạt, không có bất cứ quang minh và tốt đẹp gì.

Y lại là người kiêu ngạo như vậy, không chịu tự sát, không chịu quay đầu kết

bạn ở chung với Địch Tam nữa, cũng nhất định sẽ không ý đồ vươn cánh tay hữu nghị với bất cứ ai trong Tiểu Lâu, y sẽ chỉ một thân một mình đổi mặt, gánh vác, mãi mãi...

Khoảng thời gian năm ngàn năm, vĩnh viễn một mình. Khoảng thời gian năm ngàn năm, vĩnh viễn thẳng tắp lưỡng, vĩnh viễn lạnh băng không chịu để lộ một chút thương tâm và yếu đuối, khoảng thời gian năm ngàn năm...

Nghiêm Lăng chợt nói: “Địch Cửu, cho dù A Hán tinh lại cũng vị tất còn băng lòng ở bên người, y cứu người là một chuyện, có chịu tiếp nhận người nữa hay không là một chuyện khác...”

Địch Cửu nhảy xuống cự nham: “Ta nguyện ý sống là chuyện của chính ta, đâu liên quan gì đến y...”

Thân ảnh y nhảy vào trong bóng tối vô hạn bên dưới.

Y muốn sống tiếp, chỉ là chuyện của chính y.

Y cũng chưa từng suy nghĩ năm ngàn năm sau, A Hán sẽ đổi đai y thế nào.

Y biết A Hán cho dù đã cứu y, vị tất mong muốn hết thảy quay lại ngày trước, cũng như y chịu chết vì A Hán, song cũng không hề tin tưởng họ còn có thể không chút hiềm khích mà sống cùng nhau nữa.

Cho dù hiểu lầm giải quyết nhưng chuyện đã phát sinh rốt cuộc chẳng ai có khả năng coi như nó chưa phát sinh.

Y chỉ là muốn sống tiếp, vẫn sống tiếp, sống đến ngày đó A Hán tinh lại, có lẽ A Hán đã không còn cần bất cứ ai làm bạn lý giải nữa, nhưng chí ít khi A Hán cần, chung quy có một người.

Dù rằng đã không còn là băng hữu, không còn là tình nhân nữa, nhưng chí ít, hai người đồng dạng nhớ được những chuyện từng phát sinh, hết thảy tốt đẹp và xấu xa từng có. Y sẽ biết, A Hán là ai, A Hán đến từ đâu, A Hán thích gì, A

Hán...

Chí ít, trong những năm tháng năm ngàn năm sau, giữa đất trời còn có một người là biết A Hán!

Y một tập hắc y, dung vào trong bóng tối. Sâu trong Vạn Sơn tịch mịch lạnh băng, đã khó mà tìm kiếm bóng dáng y nữa.

Nghiêm Lăng đi đến bên cự nham, hướng xuống dưới hô to: “Nếu nhớ A Hán thì thường trở về thăm đi! Đây là nơi gần y nhất, cùng lăm thì chúng ta không nhảy ra chướng mắt ngươi nữa!”

Phía dưới không người trả lời.

Địch Cửu trong bóng đêm im lặng bước đi, bình tĩnh ngẩng đầu, nhìn bầu trời đã không trăng không sao.

Y vốn cho rằng, đến Vạn Sơn là một sai lầm. Ngơ ngác ở đây ngẩng đầu nhìn người chẳng thể nhìn thấy, là trò cười, nhưng mà...

A Hán phải ngủ say năm ngàn năm, mà y, phải chờ đợi năm ngàn năm.

Rất lâu rất lâu trước kia, y hỏi A Hán, cả đời này nguyện vọng lớn nhất là gì.

A Hán nhìn y bằng ánh mắt trong veo, trước kia nguyện vọng của ta là ngủ giữa sao, mà hiện tại ta hy vọng, khi ta ngủ say giữa biển sao, bên cạnh có ngươi!

Mà nay, A Hán y thật sự bình yên ngủ say giữa biển sao, một giấc đại mộng say xưa năm ngàn năm.

Lúc Phó Hán Khanh say ngủ giữa biển sao, có thể có Địch Cửu không?

Cho dù vẫn xa tít chẳng thể với, chí ít nơi này là vị trí gần y nhất. Cho dù chưa từng sóng vai giữa biển sao, nhưng chí ít nơi này ở ngay phía dưới y...

A Hán, khi ngươi ngủ giữa sao, ta sẽ ở đây!

Cho dù ngươi vĩnh viễn không nhìn thấy. Cho dù sẽ làm sự yếu đuối và buồn cười của ta, trực tiếp bại lộ dưới giám thị của Tiểu Lâu như thế.

Ngần ấy năm qua đi, y vẫn nhớ rõ mỗi một sự kiện trải qua giữa y và A Hán, mỗi một câu từng nói.

Năm ấy, Thiên vương Tu La giáo lòng dạ khó lường, hỏi giáo chủ ngốc đến không thể hơn được kia của y.

“Đời này, ngươi có nguyện vọng gì rất quan trọng không?”

Tên ngốc kia trả lời rằng: “Nguyện vọng lớn nhất của ta chính là ngủ giữa biển sao, mệt rồi thì ngủ, tỉnh rồi thì ngắm sao, ngắm mệt lại ngủ tiếp.”

“Hiện tại, ta hy vọng, lúc ta ngắm sao mà ngủ, bên cạnh có thể có ngươi.”

Vì thế, tình nhân dụng tâm hiềm ác đã tạo một tòa lưu ly ốc cho y, giữa ánh sao đẹp nhất, bồi y cách lưu ly ngắm một trời sao, nói: “Hiện tại có sao, có ta, còn có giường ngươi thích nhất.”

“Ta cùng ngươi ngắm sao.”

Đêm hôm đó, khắp bầu trời đều là ánh sao, đêm hôm đó, vô số diễm thải nghê hồng đều là ánh sao, đêm hôm đó, kiếm hoa sương ảnh y múa vì người kia đều là ánh sao.

Đêm hôm đó, bồi y ngắm sao.

Đêm hôm đó, một kiếm đâm xuyên tim y.

Lặng lặng đứng bên cự nham, Nghiêm Lặng nhìn chăm chú một bóng dáng cơ hồ không thể truy tìm đang dần dần đi xa giữa bóng đêm dưới kia.

Trong lòng y hy vọng, Địch Cửu sẽ nguyễn ý tiếp nhận đề nghị của y, Địch Cửu sẽ nguyễn ý thường đến nơi này, ngẩng đầu nhìn không trung, nhìn một thoáng, dải sao trời nơi A Hán đang ở.

Địch Cửu người này tính nết thật sự rất làm người bất đắc dĩ, y không tin mình có thể có hạnh phúc, cũng không mong muốn mình có hạnh phúc, cho nên vĩnh viễn sẽ chẳng đi thử tranh thủ hạnh phúc cho mình, cho nên y luôn để bản thân tin chắc rằng dù gặp lại y và A Hán cũng không thể quay về trước kia.

Dù y thường đến thăm, thường xuyên ở nơi này, ngẩng đầu nhìn vị trí *** thân A Hán đang ở, cho dù trước kia khắc ý không hồi tưởng quá khứ, lúc này cũng sẽ có chút không khống chế được chẳng. Thường tưởng niệm khoái lạc từng có, cho dù chỉ là khoái lạc giả dối, lòng dạ xưa nay lạnh và cứng, cũng sẽ dần dần mềm lại chẳng?

Khoảng thời gian mấy ngàn năm, liệu có thể phá tan băng cứng, liệu có thể làm y hạ quyết tâm, khoảnh khắc A Hán tỉnh lại đó, một lần nữa vươn tay ra.

A Hán... Y trước mắt bởi vì yếu ớt quá mức, còn rơi vào trạng thái vô tri vô giác với hết thảy. Nhưng căn cứ họ gần đây dùng máy tính của Tiểu Lâu nhiều lần tính toán cho ra kết luận, sau khi A Hán khôi phục nguyên khí nhất định, cũng sẽ có tri giác với tình hình nhân gian.

Tình hình đó, cũng như một người ngủ một giấc rất dài rất dài, ngủ no rồi, lại không muốn rời giường, vì thế mơ mơ màng màng mở mắt thoáng nhìn, trong lúc vượng vượng trầm trầm, có thể lóng máng nhận biết sự vật bên ngoài.

Nếu trong khoảng thời gian ngàn năm, A Hán luôn có thể nhìn thấy Địch Cửu, luôn có thể cảm giác được Địch Cửu, luôn có thể biết, có một người vẫn thủ nơi đó, cô đơn hơn tịch mịch hơn, cũng là vì y mà chờ đợi đã năm ngàn năm, những vết thương từng chịu ấy phải chẳng có thể có ngày khỏi hẳn.

Thời gian năm ngàn năm đẵng đẵng, những chuyện xưa ấy, những đau buồn ấy, những phản bội bán đứng từng có ấy, liệu có thể dần dần lãng quên và mất

hắn, không còn để ý nữa.

Chỉ có như vậy. Chỉ có như vậy, đồng bạn bọn họ mới thật sự có thể yên tâm rời đi...

Bốn phía hơi rực sáng, Nghiêm Lăng ngẩng đầu, ánh trăng đã lộ khói tầng mây, quần *** sáng lại.

Kỳ thật, năm ngàn năm sau bản thân họ có phải thực sự sẽ đi, chưa chính xác đến ngày đó, lại có ai thực biết được đây.

Chuyện tương lai, luôn có vô vàn loại khả năng.

Biết đâu người họ chọn sẽ không luyện thành gì hết. Một lòng cố gắng, cuối cùng lại chẳng có kết quả. Biết đâu có người luyện thành, nhưng mấy ngàn năm tuế nguyệt tịch mịch đắng đắng, tất cả tình cảm sâu đậm lại đã dần dần chết lặng mục nát. Biết đâu có người cuối cùng hạnh phúc đi xong mấy ngàn năm bầu bạn, rồi sau khi thông đạo thời không mở ra lần nữa, lại do bên nhau quá sức hạnh phúc, cho nên khi đối mặt với lựa chọn phân ly cũng càng thêm đau khổ.

Nhưng mà, y vẫn tin tưởng. Trong số họ, cho dù có người cuối cùng không hay biết gì mà rời khỏi thế giới này, cũng nhất định là cực hạnh phúc và thỏa mãn, người tiễn y rời đi kia cũng sẽ rộng rãi bình thản tiếp nhận. Y tin tưởng, cho dù có người đã biết, nhưng cuối cùng không luyện thành, cũng sẽ không oán trách bi thương, bởi vì trong quá trình nắm tay cố gắng mấy chục năm này, họ đều đã vì bảo vệ tình cảm của nhau mà từng tận lực, được là hạnh mà mất là mệnh, chẳng qua như thế. Y tin tưởng, nếu có người thật có thể có cơ hội bầu bạn nhau mấy ngàn năm, cho dù chỉ có thể từ đây xem nhẹ hồng trần, chí ít cũng nhất định ghi nhớ bàn tay vẫn nắm lẫn nhau. Y tin tưởng, nếu có người thật chịu vì một người khác mà chờ đợi năm ngàn năm, thì nhất định sẽ không thay đổi, sẽ không buông tay nữa.

Y tin tưởng... Y tin tưởng. Năm ngàn năm sau, nếu có người lựa chọn rời đi, một người lưu lại kia, cũng sẽ càng nhiều là truy ức hồi tưởng năm ngàn năm

thời gian họ từng có được, cũng vì có thể so với người bình thường chỉ vài chục năm tuế nguyệt, hưởng cuộc sống hạnh phúc gấp trăm lần mà vui mừng. Nếu có người quyết định lưu lại, người bên cạnh y cũng nhất định sẽ vĩnh vĩnh viễn viễn, không bỏ không rời.

Trong óc đột nhiên vang lên tiếng Tô Thanh Dao thở dài: “Nghiêm Lăng, ngươi cảm thấy y...”

Nghiêm Lăng cười nói: “Thanh Dao, lại lo lắng rồi? Thiết tưởng là ngươi đưa ra, nhưng ngươi lại là người đứng ngồi không yên nhất trong mọi người. Bản thân ngươi trước mắt còn chưa tìm được người có thể lựa chọn làm bạn, lại còn khẩn trương hơn cả mấy tên đứng trước lựa chọn này.”

“Ta chỉ là muốn để khoái lạc hạnh phúc của mấy người họ lâu dài hơn một chút, cho nên buột miệng nói ra. Ngẫm lại cẩn thận mới phát giác có nhiều hạn chế và phiền toái như vậy, ta... ta thật sự sợ, ta một lòng muốn giúp họ ngược lại đã hại họ.”

Nghiêm Lăng cười khẽ, không đáp lại trong đầu, chỉ tự mình lặng lẽ may mắn với mình. Cho nên đợt trước ngươi mới bỗng nhiên biến thành phiền phức như Trương Mẫn Hân, nhưng ngươi dù sao cũng không phải cô ta. May mắn ngươi không phải...

“Cái gì, ngươi đang nói cái gì?” Tô Thanh Dao không nghe thấy câu trả lời y dùng *** thần gửi đến, lớn tiếng truy hỏi.

Nhưng Nghiêm Lăng không đáp nữa, chỉ bước về chỗ cũ, lại biếng nhác ngồi xuống, một lần nữa rót đầy một chén cho mình, song không lập tức uống, giơ tay hướng lên trên, làm động tác kính rượu với không trung.

A Hán, tỉnh lại đi, tận lực lượng của ngươi mà tỉnh lại mau một chút.

Giấc ngủ dài nhất năm ngàn năm, cho dù chỉ tỉnh sớm một ngày so với năm ngàn năm, cũng có thể để ngươi kia bớt một ngày chờ đợi.

A Hán, người phải nhớ, tinh lại sớm một chút.

Tương lai...

Trong đầu, lại vang lên tiếng Tô Thanh Dao.

“Nghiêm Lăng, mọi người đều đã lục tục ra ngoài, cuộc sống vô công rồi
nghề của chúng ta cũng nên đủ rồi chứ, nên ra ngoài dạo chơi một chút thôi.”

Nghiêm Lăng gật đầu. Đương nhiên nên ra ngoài, y và Tô Thanh Dao, thời
gian ở lại Tiểu Lâu cũng xem như nhiều nhất. Chỉ là người trong Tiểu Lâu không
thể đi hết, vô luận thế nào cũng phải lưu một người trấn giữ, làm hậu thuẫn cho
tất cả các học trò vào đồi.

“Nghiêm Lăng, lần này là ngươi lưu lại hay là ta lưu lại?”

“Tùy tiện. Bằng không thì hai ta bắt thăm?”

HẾT